

BẢN KIẾP TIỂU TIÊN

TÍCH THÂN

BẢN KIẾP TIÊU TIÊN

TỊCH THẦN

BÁN KIẾP TIÊU TIÊN

Tác giả: Tích Thần

Dịch giả/Editor: Tâm Vũ Nguyệt Lâu

Thể loại: Tiên Hiệp, Huyền Huyền, Sắc

Tổng chương: 260

dtv-ebook.com

Chương 1: Chuyện ma quái ở Tống gia

Ánh mặt trời chói mắt nóng rực xuyên qua những tán cây ngô đồng thưa thớt, chiếu lên thành những điểm lốm đốm trên con đường dài lát đá màu rêu xanh ở trấn Thanh Đường, ve sấu đậu trên ngọn cây kêu đến tâm tê liệt phé, làm cho người nghe cũng cảm thấy thực bực bội.

Thanh Đường là một trấn nhỏ cổ xưa, trước kia cũng không gọi là Thanh Đường. Nghe nói có vị tiên nhân đi qua nơi này, dừng chân để lại một thanh kiếm gọi là Thanh Đường bảo kiếm, cho nên trấn nhỏ này mới vì thế mà thay tên.

Sau giờ Ngọ, vốn là khí trời nóng bức làm cho người ta chịu không nổi đột nhiên biến sắc, mây đen cuộn cuộn kéo đến che kín bầu trời, một lúc sau sấm sét vang dội, mưa to trút xuống, đem toàn bộ nóng nực giội tắt.

Vốn một phiên chợ nhỏ huyên náo ồn ào, cũng bởi vì mưa to mà dừng lại, rất nhiều tiểu thương không kịp chạy về nhà đều trú ở quán trà bên đường, tốp năm tốp ba thành từng đám, nói chuyện Trương gia, tán dóc Lý gia.

“Lý thẩm, thẩm nghe nói gì chưa, Tống gia ở phía đông trấn có ma quỷ lộng hành đó!” Đại nương nhà Tề gia nhỏ giọng nói với một phụ nhân hơn năm mươi tuổi mang khăn thêu hoa bên cạnh.

“Thật hay giả vậy?” Phụ nhân gọi là Lý thẩm kia lén lén lút lút liếc nhìn bốn phía, che miệng thẩm thì hỏi lại.

“Đương nhiên là thật rồi, thẩm không thấy Tống gia mời rất nhiều đạo sĩ tiên trưởng tới trừ ma à, nhưng mà ta nghe đồn là con ma kia rất hung hãn, mấy vị đạo trưởng đó đều không có biện pháp thu phục được nó đấy.”

“Ta thấy có lẽ là do Tống gia làm quá nhiều chuyện thất đức, hơn phân nửa con ma kia là Liễu nhị nương đó, chắc chắn, người không tưởng tượng được đâu, nàng năm đó chết rất oan uổng. Ta thấy Tống gia lần này sợ là sẽ bị nàng nào đến tuyệt hậu đi.” Lý thẩm bĩu môi, giọng nói không khỏi có chút cao lên.

“Suyt —— mấy lời này không thể nói lung tung được đâu, nếu để người của Tống gia nghe được là không xong đó.” Đại nương Tề gia vội vàng quét mắt nhìn những người bên cạnh, phát hiện mọi người đều không có chú ý tới lời nói của các nàng, lúc này mới nói tiếp, “Nhưng mà theo ta thấy, lần này Tống gia xem ra là xui vãi lều rồi (TNN: dạ nguyên văn đó ạ ;84). Nếu lúc trước bọn hắn không chiếm đoạt nhà của Liễu gia người ta thì làm sao lại xảy ra chuyện này cơ chứ.”

“Nghịch chướng mà!” Hai người than thở một phen, lại thấy mưa đã dần dần nhỏ đi.

Không đến nửa canh giờ, mưa to ngừng lại, mặt trời từ trong đám mây lơ lửng, phiến đá bên đường bị mưa gội qua lộ ra màu nâu xanh. Các tiêu thương tốp năm tốp ba cũng đi ra khỏi quán trà, mỗi người tự tìm một phiến đá không đọng nước, đem hàng hóa mới thu hồi lại lần nữa bày ra.

Chỉ chốc lát sau, toàn bộ khu chợ lại khôi phục cảnh tượng náo nhiệt vốn có, thành trấn lại bị tiếng huyên náo bao phủ.

Song, lúc này trong đại viện Tống gia ở phía đông trấn, lại là một mảnh tĩnh lặng, hơn ba mươi miệng ăn lớn nhỏ của Tống gia đều uể oải ngồi trong đại sảnh, mắt Tống lão gia trên thượng vị càng hiện rõ quang thâm rất đậm.

“Lão gia à, ngài phải nhanh nghĩ biện pháp khác thôi, cứ tiếp tục như vậy toàn bộ nhà chúng ta từ trên xuống dưới đều sẽ không ngủ nổi mất.” Nhị di thái ngồi bên phải Tống lão gia, sắc mặt trắng xanh cầu xin.

“Nghĩ biện pháp nghĩ biện pháp, ta còn có thể có biện pháp nào nữa chứ, đã mời bốn vị đạo trưởng rồi, còn không phải đều vô dụng sao.” Tống lão gia đập mạnh chén trà sứ thanh hoa xuống bàn, làm sao hết lần này tới lần khác lại nhằm đúng lúc này mà xảy ra chuyện quái đản như vậy cơ chứ?

Lúc đầu thấy mấy hạ nhân nói nửa đêm xuất hiện bóng người ở hậu viện, Tống lão gia hết lần này tới lần khác đều không chịu tin mấy chuyện tà đạo này, tưởng là bọn hạ nhân mượn cớ làm biếng. Kết quả, nửa đêm hôm đó hẳn đi nhà xí, thì thấy ở bên cạnh giếng hậu viện phía đông bắc thể nhưng có một bóng người đang đứng.

Lúc ấy sắc trời quá tối, Tống lão gia cũng chỉ nhìn thấy người kia ăn mặc kín bung, một thân áo trắng, đầu bóng loáng (trọc á), hơn nữa trong miệng còn phát ra tiếng ô ô a a. Cái này không nhìn thì thôi, vừa nhìn, Tống lão gia lập tức bị dọa cho chết khiếp.

Lại nói khi Tống lão gia còn trẻ cũng là một gia chủ tâm ngoan thủ lạt (lòng dạ độc ác), phủ đệ này trước kia vốn không phải họ Tống, mà là họ Liễu. Nhưng vì Liễu gia neo người, cho nên Tống lão gia phái người đi câu dẫn khuê nữ duy nhất nhà họ Liễu – Liễu Nhị Nương, rồi sau đó thừa dịp Liễu Nhị Nương đang cùng tình nhân hẹn hò, liền mang một đám người tới bắt gian tại trận.

Cô nương chưa xuất giá lại phóng túng cùng nam nhân, hơn nữa còn bị người ta nhìn thấy, chuyện này không bao lâu đã truyền khắp toàn bộ thôn trấn. Liễu lão gia nhất thời tức giận công tâm đi đòi nhà ma.

Mà Liễu Nhị Nương sau khi mất đi người thân duy nhất, chạy đến tìm tình nhân, mới phát hiện tình nhân đã có vợ. Cuối cùng nghe đồn Liễu Nhị Nương cạo tóc đầu vào chùa trở thành ni cô.

Về sau chuyện này qua đi, Tống lão gia trả giá thấp đem toàn bộ gia sản nhà cửa Liễu gia mua lại từ trong tay quan phủ, mà tên tình nhân của Liễu

Nhị Nương kia cũng trở thành quản gia Tổng gia. Cho đến sau này, mọi người mới hiểu được, tất cả đều là do Tổng lão gia bày bố, chẳng qua đợi đến khi mọi người hiểu ra thì đã muộn, Liễu Nhị Nương đã sớm tự sát ở trong chùa rồi.

Vì thế nên khi Tổng lão gia thấy cái đầu trọc kia, liền lập tức nhận định đây là Liễu Nhị Nương trở về tìm hãn báo thù.

Hơn nữa từ đó trở đi, trong nhà Tổng gia bắt đầu phát sinh rất nhiều chuyện kỳ quái, đầu tiên là đầu bếp Tổng gia phát hiện gia súc hãn nuôi tự dung mất tích, sau đó là kho củi không hiểu sao xảy ra hỏa hoạn, càng dọa người hơn chính là khi đại thái thái Tổng gia đi vào nội đường niệm kinh, thì phát hiện những công phẩm kia đều đã không cánh mà bay rồi. (TNN: mọi ng thử đoán xem là ai gây ra =))))))

Chuyện ma quỷ hoành hành trong nhà đem toàn bộ Tổng gia trên dưới náo loạn tới trời long đất lở, bây giờ người người trong Tổng gia không ai dám đi ngủ vào buổi tối, Tổng lão gia cũng đi tìm vài vị đạo sĩ nghe đồn rất lợi hại tới trừ ma, thế nhưng cứ mỗi lần đạo sĩ nói trừ xong rồi, thì ngày hôm sau y như rằng lại có người trông thấy con ma kia xuất hiện bên bờ giếng. Hiện tại không người nào Tổng gia dám tới gần hậu viện nửa bước, mà ngay cả hạ nhân cũng đều chạy sạch.

“Cha, ngài cũng nên có chút hành động gì đi chứ, mọi người cũng không thể cứ ngồi chờ chết như vậy được, ai mà biết con ma kia lúc nào sẽ động thủ với chúng ta đây.” Đại thiếu gia Tổng gia Tổng Chí sắc mặt cũng không đẹp hơn chút nào.

Hãn vừa nói xong, người trong đại sảnh cũng nhao nhao mở miệng, đều ý muốn Tổng lão gia đưa ra quyết định. Cuối cùng Tổng lão gia vỗ mạnh xuống đùi một cái, “Đúng rồi, ta làm sao lại quên mất Tiểu Xảo chứ!”

“Mau mau, Tổng Chí con mau đi ngựa tới Vô Lan Quan núi Thương Lan tìm cô cô của con đi.” Lúc này Tổng lão gia mới nhớ tới muội muội của mình.

Nhớ lại trước kia Tổng gia tại Thanh Đường trấn cũng không có thể lực lớn như vậy, làm cho Tổng gia nổi danh phải nhờ tới một sự kiện hồi năm mươi năm trước. Lúc ấy có một vị đạo trưởng đến Thanh Đường trấn, vị đạo trưởng này nhận nữ nhân duy nhất của Tổng gia là Tổng Xảo Nhi làm đồ đệ.

Vì vậy, từ đó về sau, Tổng gia trở thành đại gia tộc của Thanh Đường Trấn này, dù sao Tổng gia cũng có người được đạo trưởng coi trọng, cái gọi là một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên chính là nói chỗ này đây.

Tổng Xảo Nhi đi lần này là hơn bốn mươi năm, trong thời gian đó nàng chỉ trở về Tổng gia duy nhất một lần, lúc ấy Tổng lão gia cũng đã qua tuổi năm mươi, song bộ dạng Tổng Xảo Nhi lại vẫn như hai mươi tuổi, điều này khiến cho Tổng lão gia càng thêm tin tưởng vào chuyện thần tiên không

nghe ngờ gì nữa. Xem ra trở thành đệ tử của đạo trưởng tu tiên là có thể trường sinh bất lão rồi.

Trước khi đi Tống Xảo Nhi có nói với đại ca mình, rằng nàng ở trong Vô Lan Quan núi Thương Lan tu hành. Bây giờ Tống gia xảy ra sự tình như vậy, Tống lão gia mới nhớ tới vị muội muội này.

Đại thiếu gia Tống Chí nghe phụ thân nói xong nào dám trì hoãn, lập tức cưỡi ngựa hướng núi Thương Lan chạy đi.

Một ngày sau Tống Chí trở về, nhưng lại không có Tống Xảo Nhi đi cùng. Tống lão gia thấy con trai về một mình, trong lòng không khỏi hồi hộp bất an.

“Tống Chí, cô cô con đâu?” Tống lão gia kéo nhi tử phong trần mệt mỏi tới bên người, thấp giọng hỏi thăm.

“Cha, con chưa đi tới núi Thương Lan, thì trên đường đã gặp được một vị đạo trưởng, hơn nữa con còn mang đạo trưởng đó về nhà đây này.” Tống Chí cười ha hả giải thích với Tống lão gia.

“Khôn kiếp, là tên nào, sao không thấy nửa bóng người?” Tống lão gia nghe xong tưởng nhi tử đùa giỡn lừa mình, liền giơ tay cho ngay một cái tát.

Bị ăn tát, Tống Chí ủy khuất nhìn phụ thân, “Đạo trưởng nói đêm nay giờ Tý hẳn mới đến được...”

Trải qua một phen Tống Chí ba hoa chích chòe miêu tả, Tống lão gia cuối cùng cũng tin tưởng, nhi tử thật sự mời tới một vị đạo trưởng. Lại nói lúc đó Tống Chí vốn là đang định đi núi Thương Lan, ai ngờ ban đêm hẳn đi vào trong rừng, lại bỗng trông thấy một lão đạo mặc áo xanh bông bành từ trên trời giáng xuống.

Sau khi trông thấy lão đạo sĩ, Tống Chí cũng mặc kệ quen biết hay không, trước bả nhào lên trên người lão đạo sĩ rồi bắt đầu gào khóc. Nghe xong một phen miêu tả bi thảm của Tống Chí, lão đạo ấy vậy mà lại quyết định cùng hẳn đi một chuyến. Cho nên, Tống Chí mới không đến núi Thương Lan mà ngay tức khắc trở về.

Đêm khuya, trong hậu viện Tống gia không một bóng người, gió nhẹ lướt qua cành liễu rủ bên hồ nước, cành liễu kéo lê trên mặt nước tạo thành từng gợn sóng lăn tăn. Dưới ánh trăng mờ nhạt, góc hậu viện phía đông bắc Tống gia bất thành linh có bóng một người đứng bên cạnh giếng.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, người kia vậy mà lại đang —— tắm rửa! Hơn nữa nàng còn vừa tắm vừa hát, chính giọng hát kia đã dọa cho bọn Tống lão gia mất nửa cái mạng, cẩn thận nghe ra cư nhiên là, “Tôi yêu tắm rửa làn da sáng bóng oh oh oh oh úc úc úc úc”

“Aiz, nếu có sữa tắm thì tốt rồi... Không thì dùng tạm xà bông thơm cũng được.” Cầm gáo hồ lô ‘mượn’ từ trong phòng bếp, múc một gáo nước lạnh

từ trong giếng dội lên người, lập tức nhẹ nhàng hít một hơi, “Nước không bị ô nhiễm dùng để tắm rửa thật là thoải mái ah~”

Tắm xong, Tề Hoan thỏa mãn đem miếng vải màu trắng mang quý danh “khăn tắm” kia buộc lại trên người, âm thầm cảm thấy may mắn, thật tốt khi lúc mình xuyên qua còn đang trên giường lớn trong nhà.

Tề Hoan, 23 tuổi, trước khi xuyên qua chức vụ của nàng là trạch nữ. Lý tưởng lớn nhất cuộc đời là có thể suốt đời nằm trên giường, hơn nữa có tiền có đồ ăn, cho nên một khắc xuyên không kia, nàng đang trên giường.

May mắn là ở trên giường, cho nên nàng mới có thể có ‘tắm màn che’ lớn như vậy. Mà ngay cả Tề Hoan cũng rất kỳ quái, vì cái gì khi mình xuyên qua lại mất hết quần áo rồi, điều này thật là khó hiểu. Thế nhưng cả tóc và lông mi cũng bị mất thì hơi quá đáng rồi, mặc dù lấy dáng vẻ chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn của mình (tự nhận), thì thiếu vài cọng tóc cũng không gọi là gì ... nhưng mà không thể sạch hoàn toàn như vậy được.

May thay thời điểm đáp xuống khá tốt là ở trong kho củi của Tống gia, bằng không ngộ nhờ nàng bị nhìn sạch thì càng không phải là bị thảm sao, đẹp trai nhìn còn dễ nói, chứ nếu như bị Tống lão gia tử kia nhìn thấy, vậy còn chỗ sống nữa hay không! Sờ lên vài sợi tóc đen ngắn cũn vừa mọc ra trên đỉnh đầu, Tề Hoan lại thở dài lần nữa. Đều là xuyên không, nữ nhân trong truyện thì đừng phải nam nhân phong hoa tuyết đại, vì cái gì nàng lại không có cái vận khí kia chứ!

Chương 2: Cường ép báỉ sư

BÁN KIẾP TIÊU TIÊN

Chương 2: Cường ép báỉ sư

Có điều bình thường người ta nói, số phận đã đến có ngăn cũng không nổi, rất hiển nhiên, Tề Hoan không thuộc về loại điển hình như vậy, nàng cho tới bây giờ đều không có nhân phẩm gì đáng nói. Nàng đụng phải người rồi, đáng tiếc không phải tiêu mỹ nhân phong hoa tuyết đại, mà là một lão đạo (đạo sĩ) khô quắt như quả óc chó.

Lão đạo đứng đó cách giếng nước không xa, trợn trừng mắt, nhìn thẳng vào Tề Hoan. Thấy ông ta cứng ngắc lập tức phân tích ra, hiển nhiên, là lại bị hù dọa rồi.

Khóe miệng Hư Không Tử co rút liên tục, trong lòng đem từ trên xuống dưới Tổng gia nguyên rửa bằng những gì độc ác nhất mấy lần, kẻ khốn nạn nào nói cho lão biết chuyện ma quái của Tổng gia đây, đây rõ ràng là một người đang sống, hơn nữa.....là một cô gái, mà còn là cô gái không mặc quần áo chỉnh tề.

Xong rồi xong rồi, cái này nếu như bị người truyền đi, Hư Không Tử lão nào còn mặt mũi lặn lộn trên Tu Tiên Giới nữa, thanh danh tốt đẹp của lão a!

Sau một lúc lâu Tề Hoan trừng lão đầu, cuối cùng cảm thấy con mắt có chút đau mới thôi. Tiếp đó nàng cúi đầu nhìn ga giường trắng bực trên người mình, cảm thấy mình dường như cần phải la toáng lên một phát, nói như thế nào mình cũng là người bị hại chịu thiệt đó, cũng không biết lão nhân kia đã đứng ở chỗ này bao lâu, nếu bị lão nhìn thấy nhiều chỗ thì thật là thiệt thòi.

Vì vậy Tề Hoan hít một hơi thật dài, đang chuẩn bị hô ‘phi lễ a’. Thì ngay tức khắc bị lão nhân kia dùng một cái bùa chú phong bế cái miệng nàng lại. “Um um um. . . . .” Tề Hoan ánh mắt hung tợn trừng lão nhân kia, quyết định dùng ánh mắt lẳng trì lão.

“Cái kia....hắc hắc, tiểu nha đầu, ngươi ngàn vạn lần đừng kích động, ta tuyệt đối không phải là cố ý đâu, vừa rồi ta đều không nhìn ra cái gì hết á.” Lão đầu thấy ánh mắt hung ác của Tề Hoan, một bộ nghiêng răng nghiêng lợi muốn xé nát lão cho thông khoái, không khỏi cẩn thận từng li từng tí cười nói làm lành.

“Hừ!” Không thể nói chuyện Tề Hoan nặng nề hừ một tiếng, có quý mới tin được, không có việc gì lớn lên quát như vậy làm gì, xem chừng cũng không phải thứ gì tốt.

“Người cũng không thể trách lão đạo ta không đúng nha, người nói hơn nửa đêm người ở bên ngoài làm gì, khó trách người ta có điều hiểu lầm nha.”

Lần này đến lượt Tề Hoan dứt khoát quay đầu đi, không tiếng động kháng nghị. Nàng đương nhiên biết rõ lão đầu ám chỉ cái gì, mặc dù nàng không phải cố tình hóa thành quý dọa người, nhưng bắt quả người Tống gia này cũng không phải dạng tốt lành gì, cho nên Tề Hoan đối với chuyện này tuyệt không hề thấy áy náy.

Chính là không nghĩ tới lão nhân này vậy mà liếc qua một cái liền biết nàng không phải quý, chỉ phẩy tay ra một cái bùa chú, đã làm nàng ngay cả nói cũng nói không ra.

Trước khi xuyên qua Tề Hoan cũng là kẻ yêu thích tiểu thuyết, cái loại tiểu thuyết tu chân ít nhiều cũng nhìn qua một chút, nhưng trong lòng lại không tin. Không ngờ về sau xuyên không, lại đụng với một Tu Chân giả [1] trong truyền thuyết.

[1] Chỉ người tu đạo thành Tiên.

Chẳng qua, nếu xuyên qua cũng có thể, vậy Tu Chân Giả tồn tại cũng không phải sự tình gì khiến người ta quá kinh hãi. Nếu như mình cũng có thể tu tiên nha....

Mắt Tề Hoan đảo tròn tròn liên hồi, trong lòng...bắt đầu cười gian.

Dường như thấy được ánh mắt không có ý tốt của Tề Hoan, lão đạo có chút kiêng kị lui về phía sau hai bước. Sao bỗng dưng lão lại có cảm giác như bị động vật ăn thịt nhìn chăm chăm vào thế nhỉ? Theo lý thuyết, tiểu nha đầu này hẳn là không có gì uy hiếp được mình mới đúng.

Trong mấy giây mà Tề Hoan đã thay đổi mấy cái vẻ mặt, nàng dùng sức mở to hai mắt, cố gắng rơi ra vài giọt lệ, bộ dạng đáng thương nhìn lão đạo. Sắc mặt biến đổi cực nhanh, khiến cho lão đạo thiếu chút vỗ tay khen ngợi.

(TNN: chị này phải cho làm diễn viên =))

“Ách...nếu ta đem bùa thu lại, người cũng không thể kêu lên nha!” Nhìn Tề Hoan đang một mực khoa tay múa chân muốn hẳn thu lại bùa chú, lão đạo có chút chân chờ.

Thấy lão đạo có dấu hiệu buông lỏng, Tề Hoan liên tục gật đầu.

Vì vậy lão đạo chấp hai ngón tay lại, miếng bùa chú ngoài miệng Tề Hoan liền bay trở về trên tay lão.

Trong lòng Tề Hoan âm thầm cười trộm hai tiếng, lão đạo này có vẻ rất dễ lừa, hơn nữa lão là Tu Tiên giả đầu tiên nàng nhìn thấy trong thế giới này, cho nên bọn cô nương quyết định bái lão làm sư phụ!

Cảm thấy công tác chuẩn bị cảm xúc cũng không sai biệt lắm. Tề Hoan nhếch nhếch miệng, đem công phu thay đổi sắc mặt trong nháy mắt mà

mình đã tu luyện được trong ba năm ở đoàn kịch xã ra dùng.

Nhìn tiểu cô nương kia ngồi dưới đất khóc đến kinh thiên động địa, đầu Hư Không Tử lập tức “Ong” một tiếng, phóng to gấp đôi. Đờn này của lão, sợ nhất chính là nước mắt nữ nhân, tự nhủ mình cũng không trêu chọc tiểu nha đầu này, nằng làm sao lại khóc như vậy?

Tề Hoan một bên lau nước mắt, một bên dùng sức véo bấp đùi mình. Véo xong còn vụng trộm liếc mắt nhìn lão đạo đang đi lòng vòng bên cạnh mình. Thấy lão chỉ đi tới đi lui, không nói lời nào, tiếng khóc của Tề Hoan lại cao hơn một đề-xi-ben.

“Người, người, đừng khóc nữa, đều là lão đạo ta không đúng, người muốn thế nào cứ nói a~” Cuối cùng Hư Không Tử thiếu chút nữa cũng ngồi xuống bên cạnh người Tề Hoan khóc thét theo.

Thấy đã gần đạt được mục đích của mình, Tề Hoan dùng khóc, thút thít hai tiếng, nước mắt tí ta tí tách rơi xuống, “Ta, ta không muốn sống nữa ô ô ô.....”

Tề Hoan chỉ nói câu đầu tiên đã dọa lão đạo run rẩy, “Đừng đừng mà, ta thật sự không nhìn thấy gì, người nói người không muốn sống là ý gì a, nhìn người đang tuổi thanh xuân phơi phới, đương nhiên phải sống lâu vài năm mới tốt nha.~” Lão đạo cẩn thận từng li từng tí cười theo, sợ lớn tiếng một chút sẽ hù chết Tề Hoan.

“Ô ô ô... Ta không cha không mẹ, vụng trộm ở Tổng gia chỉ là không muốn chết đói, ô ô ô... Nếu như bị Tổng lão gia biết rõ ta giả quý, hẳn nhất định sẽ đánh chết ta.” Tề Hoan khóc thút thít, không chút khách khí mà níu lấy tay áo của lão đạo lau nước mũi.

“Cái này, cái này....” Hư Không Tử từ lúc còn nhỏ đã bắt đầu ở trên núi tu hành, cho tới bây giờ cũng không biết trong hồng trần lại vẫn có người bị thảm tới như vậy, Tề Hoan vô cớ thêu dệt một phen lại khiến cho Hư Không Tử không khỏi động lòng trắc ẩn.

“Nếu không....người theo ta về sư môn? Ta tuy không thể khiến cho cha mẹ người khởi tử hồi sinh (sống lại), nhưng mà vẫn có thể cho người com ăn.”

“Như vậy không tốt đâu, nếu như bị những người khác biết được, đạo trưởng ngài sẽ bị chỉ trích đấy.” Tề Hoan một bên kiềm chế khóe môi mình nhếch lên thành đường cong, một bên lau sạch nước mắt.

“Vậy người bái ta làm thầy trước?” Hư Không Tử cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Cái này. . . . .” Tề Hoan ra vẻ chần chừ, có trời mới biết nằng thiếu chút nữa cười sung sướng đến mức co rút dạ dày. (TNN: *vỗ trán* vô sỉ a *gào thét* công đạo ở đầuuuuu)

“Ta biết rõ cái này là có chút ủy khuất người, nhưng mà người không thể tiếp tục ở Tổng gia đều là do ta hại, ta phải chịu trách nhiệm với người. Tuy ta không phải vị sư phụ tốt đẹp gì, nhưng ta tuyệt đối sẽ không để cho

người chịu ủy khuất.” Những lời này Hư Không Tử nói rất chân thành. Lời này nếu để cho đồng môn trên núi Thanh Vân biết, không biết có thể hay không đem Tề Hoan ra bãm.

Toàn bộ giới Tu Chân người nào không biết Hư Không Tử là đại thừa (chỉ kẻ kẻ thừa) dưới người đứng đầu, danh vọng của lão tại giới Tu Chân chính phái xem như là cao nhất, trở thành đồ đệ của lão chính là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, không nghĩ tới lúc này Hư Không Tử còn phải cầu xin người ta làm đồ đệ của mình.

Hư Không Tử nói một phen, lại khiến Tề Hoan hơi đỏ mặt, không nghĩ tới lão đạo này thật đúng là tâm địa tốt, không đúng, hiện tại cần phải gọi là sư phụ rồi.

Vì thế, một năm này, giới Tu Chân xảy ra một sự kiện lớn gây chấn động, chính là Hư Không Tử đạo trưởng của núi Thanh Vân đã có đồ đệ rồi, hơn nữa còn là một nữ đồ đệ. Từ nay về sau, giới Tu Chân không thái bình nữa rồi.

Chương 3: Kiên quyết không ở nhà tranh

“Tổ sư bá, ngài trở về rồi.” Tề Hoan vừa theo Hư Không Tử đến chân núi Thanh Vân đã thấy một mảnh người đông nghìn nghịt. Rất hiển nhiên, bọn họ không phải hoan nghênh mình đâu, đối với điếm này, Tề Hoan vẫn là biết thân biết phận.

Cầm đầu chính là nam tử có bộ dạng thư sinh mặt trắng, mày kiếm mắt sáng mũi thẳng, môi mỏng mím chặt, tuy thần sắc nghiêm túc, nhưng vẫn là một mỹ nam tử, một thân đạo bào màu xanh ở trên người hẳn có chút ít cảm giác tiên phong đạo cốt. So với Hư Không Tử bên cạnh, lại càng giống thần tiên hơn.

“Tiểu Phong Tử, hắc hắc, sao ngươi lại đích thân tới?” Trông thấy nam tử kia Hư Không Tử hạ hồ lô rượu không lồ xuống, thuận tay dắt Tề Hoan qua.

“Sư tổ cùng sư thúc tổ tìm ngài khắp nơi đây!” Linh Phong Tử có chút bất đắc dĩ thở dài. Tổ sư bá này của hắn cái gì cũng tốt, cá tính ôn hòa, làm người hào phóng, chỉ là tính tình hơi trẻ con, không có chuyện gì là lão lại thích chơi trò trốn tìm.

“À cái kia được rồi, ta đi tìm sư tổ ngươi, hắc hắc, đây là đồ đệ của ta, giúp ta chăm sóc một chút.” Hư Không Tử thuận tay đem Tề Hoan ném cho Linh Phong Tử, sau đó vô cùng không có trách nhiệm phi thân bay đi.

Tề Hoan nháy nháy mắt, tay còn run rẩy chỉ vào cái thân ảnh càng ngày càng nhỏ trên bầu trời kia, không thể tin được mình đã nhận một người như vậy làm sư phụ.

Hư Không Tử bỏ lại một câu “Đồ đệ...” không chỉ thiếu chút nữa tức chết Tề Hoan, mà càng làm cho Linh Phong Tử chân động rơi mất nửa cái hồn. Hắn cứ như vậy có thêm một vị sư thúc sao?!

Đang lúc Linh Phong Tử đánh giá Tề Hoan thì đồng thời Tề Hoan cũng quan sát Linh Phong Tử, nhưng mà cái sự ‘quan sát’ của nàng cũng mặc kệ cái khi gì nữ tử phải rụt rè, chỉ kém không đem khuôn mặt nhỏ nhắn áp sát vào mặt Linh Phong Tử thôi.

“Khụ khụ, sư, sư thúc.” Linh Phong Tử bị ánh mắt nhiệt tình của Tề Hoan dọa cho lùi vội hai bước, trì hoãn chốc lát mới cẩn trọng mở miệng. Ngữ khí có vẻ khá bình tĩnh, song Tề Hoan cực kì khẳng định, nàng cảm thấy một cỗ oán khí vô cùng mạnh mẽ.

Qua hai ba ngày đi đường này, Tề Hoan hiểu rõ vị lão đạo Hư Không Tử

kia địa vị bất phàm. Ít nhất, lúc trước, khi gặp qua một vài người Tu Chân, bọn họ từ xa đã dừng lại cúi đầu với lão, mà lão chỉ gật gật đầu qua loa với bọn họ mà thôi.

Chẳng qua nàng không ngờ được, thân phận của lão đạo này lại là thượng bối không hề thấp ở núi Thanh Vân, mới đi lên đã có người gọi nàng là sư thúc, cái này cũng làm cho nàng có chút nghiến.

Hơn nữa, vị sư diệt đấng yêu này rất phù hợp với thẩm mỹ của nàng, không chỉ khuôn mặt đẹp, mà ngay cả dáng người cũng là cấp bậc người mẫu! Mãi thường thức sư diệt tiêu mỹ nhân, Tề Hoan căn bản không có để ý tới lời hắn nói.

“Sư thúc.” Ánh mắt đói khát của Tề Hoan dọa Linh Phong Tử lùi vài bước. “À? Ah, bảo ta chuyện gì?” Thuận tay lau miệng, xác định không có chảy nước miếng, Tề Hoan lúc này mới cười ngây ngô nhìn về phía Linh Phong Tử.

“Tổ sư bá lão nhân gia có lẽ không trở về ngay được, ta mang ngài đi nghỉ ngơi trước.”

“Đã làm phiền người.” Tề Hoan vui vẻ cười híp mắt vỗ vỗ vai Linh Phong Tử, thuận tiện nheo nheo, ừm, rắn chắc đạt tiêu chuẩn, xem ra là thường xuyên rèn luyện đây.

Bị Tề Hoan sờ, Linh Phong Tử lập tức run lên một chút, ánh mắt nhìn về phía Tề Hoan càng thêm phòng bị. Hắn biết mà, tổ sư bá là người kỳ quái như vậy, thu đồ đệ nhất định không phải là người bình thường gì... Trong lòng hắn âm thầm cảnh cáo chính mình, về sau cách cái vị sư thúc này càng xa càng tốt. (TNN: haha sắc nữ điển hình =))

“Các người đi về trước đi.” Trước khi mang theo Tề Hoan rời đi, Linh Phong Tử nói với phần đông đệ tử bên cạnh.

“Vâng, chưởng môn.”

“.....” Chưởng môn cơ à, ánh mắt Tề Hoan nhìn Linh Phong Tử lập tức lại tăng thêm vài phần hèn mọn bỉ ổi.

Linh Phong Tử tuyệt đối có trách nhiệm hơn cái lão Hư Không Tử kia rất nhiều, hắn không có trực tiếp tìm phòng nhét Tề Hoan vào, mà là mang theo Tề Hoan đi dạo mấy lần phái Thanh Vân, để cho tất cả mọi điều nhận thức nàng, kẻ vừa nhập môn đã trở thành sư thúc của chưởng môn.

Cuối cùng, Linh Phong Tử mới đưa Tề Hoan đến nơi ở của Hư Không Tử trên đỉnh núi, rồi an bài nàng ở trong một ngôi nhà tranh xa hoa nhất trên đó. Đúng vậy, chính là nhà tranh.

Nhìn thấy khắp núi đồi đều là nhà tranh, Tề Hoan cảm thấy nhất định là mình đang nằm mơ, tại sao người khác trông lên đỉnh núi toàn là lầu gác, cung điện, mà đến lượt nàng lại chỉ trông thấy nhà tranh? (TNN: vấn đề nhân phẩm =)) 1 vấn đề nhức nhối của giới ngôn tình haha)

Thấy biểu hiện kinh ngạc của Tề Hoan, Linh Phong Tử vô cùng nghiêm túc

giải thích cho nàng, “Tổ sư bá là người duy nhất trong phái tu theo lối khổ tu.”

Khổ tu, chính là ăn đồ ăn ít nhất, ở nơi rách nát nhất, không cần đan dược hỗ trợ, hết thầy chỉ bằng thực lực bản thân mà tu luyện. Đây cũng là lí do vì sao trong giới Tu Chân nhiều cao thủ dưới Đại thừa như vậy, mà chỉ có Hư Không Tử mới được xưng là đệ nhất dưới Đại thừa. Không thể không nói cảnh giới của Hư Không Tử làm cho người ta bội phục, nhưng bội phục thì bội phục, Tề Hoan thật không nghĩ đến muốn cùng hắn khổ tu.

“Cái này, đây là ngược đãi! Đây là vô nhân đạo, ta muốn xin chủ nghĩa nhân đạo trợ giúp!” Đạo qua nhà tranh một vòng, Tề Hoan lập tức liền không nhìn được nổi bão rồi.

Có làm hay không, nhà tranh còn chưa tính, toàn bộ phòng chỉ có một sợi dây thừng là có ý gì, coi nàng là Tiểu Long Nữ à.

Linh Phong Tử cúi đầu kho khan hai tiếng, nhưng mà nhìn bả vai run run của hắn, Tề Hoan khẳng định là hắn đang hả hê lắm đây. Qua một lúc lâu Linh Phong Tử mới chậm rì rì giải thích, “Đây là Bàn Long Tác, ở phía trên tu luyện đối với việc ngưng tụ linh khí có hiệu quả rất lớn.”

“Nói như vậy người đã ngủ trên Bàn Long Tác rồi?” Tề Hoan nghi ngờ ngẩng đầu lên hỏi.

“Đúng vậy.” Linh Phong Tử khẳng định nói. Sau đó trông thấy ánh mắt nghi vấn của Tề Hoan, hắn lại mở miệng lần nữa, “Chỉ là... Ta ngủ chính là Bàn Long Tác bện thành cái đệm.”

“..... Ta muốn đổi với người.”

“.....” Im lặng kháng nghị.

“Nếu như người không đổi cùng ta, ta sẽ lấy dây thừng đến gốc cây thắt cổ. Chờ ta biến thành quỷ rồi sẽ tìm sư phụ cáo trạng, nói người ngược đãi ta.” Tề Hoan hùng hồn đe dọa.

Linh Phong Tử dùng ánh mắt ai oán lên án Tề Hoan vô sỉ, nhưng mà cái này cũng không ảnh hưởng việc Tề Hoan vợ vét tài sản của hắn. Loại chuyện vô sỉ này, làm một lần thành thói quen rồi.

Đáng tiếc, đây chỉ là bắt đầu mà thôi, loại sinh vật nữ nhân này, tuyệt đối là không thể đắc tội được. Đây là bài học đầu tiên Tề Hoan dạy cho Linh Phong Tử.

Tề Hoan hao tốn hai giờ lẻ hai mươi ba phút đồng hồ để cho Linh Phong Tử hiểu rõ nàng chỉ là một cô gái yếu ớt, ở trong phòng này rất nguy hiểm. Cho nên, nàng thành công vào ở trong cung điện xa hoa kia của Linh Phong Tử. Mà Linh Phong Tử, trước khi làm cho Tề Hoan đồng ý vào nhà tranh ở, hắn chỉ có thể ngủ trong nhà tranh kia, trên một sợi dây thừng...

Mãi cho đến sau này, khi Tề Hoan vui vẻ rời đi, cuối cùng Linh Phong Tử cũng ngộ ra, vì sao tổ sư bá lại đem đồ đệ mới thu được ném ình chăm sóc, hóa ra người đã sớm lĩnh hội được điểm đáng sợ của đồ đệ nhà mình.

Hắn quyết định, về sau trông thấy vị sư thúc này, nhất định, nhất định, nhất định phải đi đường vòng, nếu bắt đặ́c đị̃ quá, thì thà độn thổ còn hơn.

Chương 4: Bí tịch không đầy đủ

*Chương có nội dung hình ảnh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Không thể không nói, Linh Phong Tử đối với vị Tề Hoan sư thúc này vẫn là rất chiều cố, không hề bởi vì nàng không có chút tu vi nào mà bất kính với nàng, ngược lại đem toàn bộ bí tịch có thể lấy trong môn phái lấy ra, đưa hết cho Tề Hoan.

Lại nói, những người khác vừa nhập môn tuyệt đối không có loại phúc khí được lựa chọn nhiều bí pháp cao cấp tu luyện thế này, nhưng địa vị của Hu Không Tử tại phái Thanh Vân thật sự quá cao, Tề Hoan là đồ đệ của lão dĩ nhiên được hưởng thụ đãi ngộ không giống bình thường.

Song đến lúc cầm được những điển tịch này Tề Hoan lại thực sự không hứng nổi, nàng thậm chí còn nghĩ có nên vụng trộm vẽ mấy lá bùa nguyện rửa Linh Phong Tử một chút hay không. Hắn có ý gì, đại triện [*] chưa tính, Tề Hoan còn miễn cưỡng có thể nhận ra được đó là chữ. Giáp cốt văn (*) tốt hơn chút, ít nhiều người ta coi như tranh chữ kết hợp cũng được. Thế nhưng mà khoa đầu văn [1] thì hơi quá đáng nha! Hắn căn bản chính là bắt nạt mình mù chữ mà! Dầu gì mình cũng là hàng hiệu, tốt nghiệp đại học hẳn hoi, hóa ra sau khi xuyên qua, một chữ bẻ đôi cũng không biết.

[*] Đại triện: là một kiểu chữ cổ của thư pháp Trung Quốc, có nguồn gốc từ chữ giáp cốt (một loại văn tự cổ đại của người Trung Quốc, được coi là hình thái đầu tiên của chữ Hán, cũng được coi là một thể của chữ Hán) thời nhà Chu, và phát triển ở nước Tần trong thời kì Chiến quốc.

(*) Giáp cốt văn: Chữ khắc trên mai rùa và xương thú thời nhà Thương, Trung Quốc, thế kỉ 16-11 trước Công Nguyên.

[Xem ảnh 1](#)

[1]. Khoa đầu văn: còn gọi là chữ nòng nọc, nét trên to nét dưới nhỏ, xuất hiện dưới thời nhà Hàn, cho đến nhà Đường thì hầu như không còn.

[Xem ảnh 2](#)

Khoa trương nhất chính là vẻ mặt Linh Phong Tử còn đau lòng khi đưa cho Tề Hoan một quyển sách nhỏ màu tím vàng, sách này rất mỏng, đại khái chỉ có vài trang giấy mà thôi. Những chữ kia trên trang giấy tản ra mấy vàng

sáng màu tím vàng. Cho dù không biết hàng, Tề Hoan cũng tinh tường nhận ra đó là một bảo bối.

Linh Phong Tử nói, sách này là bảo vật trấn phái của phái Thanh Vân, vì Tề Hoan đặc biệt nên hắn mới lấy ra cho nhìn.

Lúc Tề Hoan hào hứng mở trang đầu tiên ra rồi cuộc cũng hiểu vì sao Linh Phong Tử chỉ muốn cho nàng nhìn một chút, bởi cái này căn bản chính là sách không có chữ, nàng trừng mắt đến sắp rơi trông mà cũng chẳng thấy một chữ gì sất.

Về sau Tề Hoan mới biết được, đừng nói là nàng, ngay cả Hư Không Tử cũng chỉ có thể miễn cưỡng xem hiểu nửa trang.

Đem tất cả điển tịch của phái Thanh Vân xem xét mấy lần, trong lòng Tề Hoan đã nguyên rủa Linh Phong Tử gần nửa ngày. Cuối cùng, nỗ lực đến tận trưa, Tề Hoan cũng chọn được một quyển bí tịch mỏng nhất, là pháp quyết trúc cơ [1] – “Nhân chi đạo”

[2] trúc cơ: có nghĩa là đặt nền móng. Trong truyện tu tiên huyền huyền, trúc cơ chính là chỉ bước đầu tiên bắt đầu vào quá trình tu tiên cũng là nền tảng cơ bản, chỉ có khi hoàn thành Trúc Cơ mới có thể chân chính bước vào quá trình Tu tiên.

Đừng tưởng rằng Tề Hoan biết rõ loại điển tịch nào phù hợp với mình nhất, có lợi cho mình nhất, nàng lấy quyển này, đơn giản là vì trong cả đống sách nàng chỉ nhận ra được chữ trong tên của quyển sách này mà thôi, hơn nữa, đây còn là quyển sách mỏng nhất.

Đôi với chuyện tu tiên này, Tề Hoan cũng không có ôm hi vọng thành tuyệt thế cao thủ, nàng chỉ hy vọng sống lâu hơn một chút, thân thể tốt một chút, có thể bay đến bay đi trên không là tốt nhất rồi. Xưa nay nàng không tham, những thứ này cũng đủ làm cho nàng thỏa mãn rồi.

Trông thấy Tề Hoan chọn quyển sách này, Linh Phong Tử có vài phần kinh ngạc, hắn chần chờ một lát, muốn nói gì đó với Tề Hoan, nhưng lại thôi, cuối cùng vẫn là không mở miệng.

Người tu tiên tin tưởng nhất chính là cơ duyên, Linh Phong Tử coi lần lựa chọn này của Tề Hoan là một cơ duyên, hắn đưa tới nhiều bản pháp quyết trúc cơ như vậy, mà Tề Hoan lại cố tình trọn trúng cái bản kia, chỉ có thể nói đây là mệnh của nàng.

Cũng không phải bản pháp quyết kia không tốt, hoàn toàn ngược lại, đây là một quyển sách có lai lịch rất lớn. Năm đó toàn bộ giới Tu Chân bởi vì bản pháp quyết này mà lần đầu tiên bạo phát cuộc tranh đoạt đáng sợ, cuối cùng người cướp đoạt pháp quyết đều chết sạch, chỉ còn lại ba người.

Mà ba người này đem bản pháp quyết chia làm ba phần, mỗi người mang đi một phần. Bọn hắn đã không thể tu luyện, dĩ nhiên cũng không để những người khác có cơ hội đó.

Trong ba người, có một người là sư tổ của Hư Không Tử, tức là Thái sư tổ của Tề Hoan, hẳn lấy được một phần chính là “Nhân chi đạo”, chỉ liên quan đến trúc cơ, ngưng khí [3] cùng với quá trình kết đan[4]. Mà phần phía sau là Nguyên anh [5], Hóa thân [6], Độ kiếp, Đại Thừa lại bị hai người kia lấy mất.

[3] *Ngưng khí* : là tiến hành chọn lọc tinh lọc linh khí.

[4] *Kết đan* : hình thành nguyên thân.

[5] *Nguyên anh* : đó là người tu tiên ngưng kết chân khí lại tạo thành một năng lượng của chính mình mang tính chất như tính cách bản thân.

[6] *Hóa Thân* : chỉ quá trình biến hóa về suy nghĩ có thể thấu hiểu sự đời. Lúc ấy, đã từng có người thử tu luyện bản “Nhân chi đạo” này, tốc độ luyện của hắn cũng không chậm, nhưng đến về sau, lại xuất hiện vấn đề, người nọ tu luyện đến quá trình Kết đan thì không có phần sau của bí tịch. Hắn muốn dùng điển tịch khác để thay thế lại phát hiện không có bất kì loại điển tịch nào có thể thích ứng với linh khí trong cơ thể mình.

Rơi vào đường cùng, hắn đành phải tự phế bỏ một thân tu vi của mình, chọn lại điển tịch khác rồi tu luyện thêm lần nữa. Vì vậy, cái quyển bí tịch tu luyện tiên pháp này cũng trở thành một thứ vô bổ tầm thường, ăn thì vô vị, bỏ đi thì tiếc.

Hơn nữa, Linh Phong Tử sợ dĩ không ngăn cản Tề Hoan còn có một nguyên nhân khác, đó là bản thân Tề Hoan tư chất không cao, hơn nữa ở tuổi này mới tu tiên thì khá muộn rồi. Linh Phong Tử cũng nhìn ra, đời này trừ khi Tề Hoan gặp được cao thủ Đại Thừa kỳ độ tu vi [7] cho nàng, hoặc là trên trời trực rơi xuống vài viên đan dược nhất phẩm cho nàng tẩy tinh phạt tủy [8], bằng không dù nàng có mệ chết cũng không tu được đến giai đoạn Nguyên Anh.

[7] *Nguyên văn là Độ công nhưng ta dùng độ tu vi nó hợp với tu tiên hơn. Như là truyền công lực, độ tu vi là bỏ tu vi của mình vào trong người đối phương.*

[8] *Làm sạch xương tủy thay đổi bản chất.*

Cho nên đối với việc Tề Hoan chọn quyển sách này Linh Phong Tử không hề phản đối, đã không có cách nào tu luyện cao, không bằng khiến nàng nhanh chóng tu luyện đến giai đoạn Kết Đan, tối thiểu cũng có năng lực tự bảo vệ mình. Hơn nữa đến Kết Đan là có thể sống đến bốn năm trăm năm cũng không có vấn đề gì.

Huống hồ Linh Phong Tử cũng tự tin, chỉ cần phái Thanh Vân vẫn còn, Tề Hoan sẽ không gặp phải nguy hiểm lớn gì, tu đến Kết Đan cũng đủ cho nàng tiêu dao khắp nơi rồi. Huống hồ, không phải là Linh Phong Tử xem thường Tề Hoan, thật sự là nhìn tính cách của Tề Hoan thấy thế nào cũng không thể ngồi im trong động khổ tu thành Tu tiên giả được.

Sớm làm cho nàng Kết Đan, cũng sớm cho nàng xuống núi rèn luyện, không cầu nàng tạo phúc cho dân chúng, chỉ cầu nàng đừng ở trên chân núi tiếp tục làm hại muôn dân trăm họ là tốt lắm rồi.

Nghĩ tới đây Linh Phong Tử không khỏi lau mồ hôi lạnh trên trán, hẳn thật sự là không nên xem thường vị sư thúc này, coi như nàng mới vừa lên núi, chỉ như ghé con mới đẻ không sợ cọp, tuổi tác cũng không lớn mà có dũng khí như vậy, đem linh thảo [9] trên núi của sư phụ mình nhô sạch sẽ.

[9] Linh thảo : cây cỏ có linh khí.

Nếu Hư Không Tử tổ sư bá quay lại biết được mấy bụi Bạch Ngọc Lan vạn năm đích thân người trồng trên đỉnh núi bị Tề Hoan một đao lia không còn một móng, sau lại hoa mỹ nói rằng mang về đặt trong phòng để tăng thêm chút khí chất cao nhã, không biết người có bị tức đến thổ huyết hay không. Chuyện như vậy, đại khái cũng chỉ có Tề Hoan mới có thể làm ra. Không có biện pháp, người ta là ngồi trên hỏa tiễn thượng sơn, bồi phạt lớn đè chết người. Hiện tại trong sơn môn, những nhân vật cấp tổ tông không phải đang bê quan thì cũng đi ra ngoài du ngoạn rèn luyện, toàn bộ trên núi trừ hẳn kẻ chường môn này, lớn nhất chính là Tề Hoan, tên nào dám nhảy ra gây phiền toái cho Tề Hoan chứ.

Lúc này Linh Phong Tử không khỏi cảm thấy thật may mắn mình đã dự liệu trước, sau khi Tề Hoan ở lại chỗ của hắn, Linh Phong Tử liền đem toàn bộ bảo bối mình sở hữu chuyên vào trong túi đựng đồ của mình, ngay cả một cọng tóc cũng không lưu lại cho Tề Hoan, đây cũng là nguyên nhân vì sao Tề Hoan thấy hắn sẽ không có sắc mặt tốt.

Sau khi cầm được pháp quyết trúc cơ, Tề Hoan cũng không vội vã đuổi Linh Phong Tử đi, nói giỡn sao, chữ nơi này nhìn thì có vẻ rất quen, đáng tiếc chúng nó biết Tề Hoan, Tề Hoan lại không biết chúng nó.

Cuối cùng vẫn là Linh Phong Tử giải thích từng câu từng chữ cho Tề Hoan, thậm chí đem tất cả chi tiết dẫn khí nhập vào cơ thể đều nói tỉ mỉ một lần cho Tề Hoan, chỉ thiếu chút không có thay Tề Hoan tu luyện thôi.

Hai người giảng cơ đến chiều tối, cuối cùng Tề Hoan mới hiểu phương pháp dẫn khí vào cơ thể cơ bản nhất của quyền trúc cơ này. Mà Linh Phong Tử bây giờ nhìn Tề Hoan bằng ánh mắt tràn đầy kính sợ, hẳn cuối cùng cũng gặp được một người đàn đến kinh thiên động địa rồi.

Chỉ có ngần ngừ không đến một ngàn chữ mà hắn phải giải thích đi giải thích lại hơn hai mươi lần. Đương nhiên Tề Hoan sẽ không nói cho Linh Phong Tử biết, kỳ thật lần thứ năm nàng đã hoàn toàn lĩnh ngộ, chẳng qua nàng rất thích xem biểu hiện vạn phần bất đắc dĩ và không thể không nén giận của Linh Phong Tử, cho nên mới hành hạ hắn đến chiều mà thôi. (TNN: haha cười chết ta =)) khổ thân a này quá đi =))

Chương 5: Dạ linh thể trong truyền thuyết

Sau khi giảng giải xong, Linh Phong Tử ngay cả một giây cũng không nán lại, phi nhanh ra khỏi phòng, không đợi Tề Hoan mở miệng nói chuyện, người cũng đã ở ngoài trăm dặm rồi. (Ka thấy như quất ngựa truy phong =)

Nhìn thấy Linh Phong Tử phi kiếm trên không trung hiện lên một tia sáng vàng chói mắt bay đi, Tề Hoan nuốt nuốt nước miếng, lúc nào thì nàng mới có thể ngự kiếm phi hành (*) đây a! Đợi đến lúc đó nàng nhất định phải chuẩn bị một kiểu phi kiếm phong cách độc đáo nhất, tốt nhất là nàng bay ở phía trước, theo đằng sau có Phượng Hoàng, Thanh Long hay gì gì đấy, dùng để thể hiện khí chất vương giả của nhân vật chính như nàng đây.

(*) tức là cưỡi kiếm bay

Nhưng mà trước mắt thuật phi kiếm còn cách nàng một khoảng khá xa, bây giờ trước hết là căn bản đã!

Tề Hoan tùy tiện tìm một tấm đệm cói khoanh chân ngồi xuống, dựa theo trình tự dẫn khí cơ bản Linh Phong Tử dạy cho nàng tập trung tinh thần ngồi thiền. Có lẽ Tề Hoan thật sự không có thiên phú gì, như lời Linh Phong Tử nói, người năm đó tu luyện quyển sách này chỉ cần dùng thời gian một ngày đã hoàn thành bước dẫn khí vào cơ thể, thế mà Tề Hoan dùng trọn vẹn hai tháng vẫn không thể nào cảm nhận được một tia linh khí trời đất nào.

“Chẳng lẽ ta bẩm sinh trì độn sao?” Nằm trên chiếc giường công chúa mềm mại, Tề Hoan bắt chéo hai chân lằm lằm.

Linh Phong Tử vì muốn cho Tề Hoan sớm rời khỏi địa bàn của mình, vận dụng hơn 100 đệ tử môn hạ dùng thời gian ngắn nhất, chiếu theo yêu cầu của Tề Hoan, xây xong cho nàng một tòa thành. Kỳ thật Tề Hoan là muốn Kim Tự Tháp cơ, đáng tiếc nếu xây xong về sau nàng cũng không có cơ hội gặp lại Linh Phong Tử nữa rồi. (TNN: mẹ ơi =)) bà còn muốn kim tự tháp nữa =))

“Thôi, đi ngủ đã.” Tề Hoan lười biếng trở mình, ngáp một cái, đem chăn mềm mại quấn quanh người, mơ màng thiếp đi.

Ngay sau khi nàng ngủ không lâu, một tia sáng màu lam nhạt như sương khói từ cơ thể nàng tản ra ngoài, bao phủ cả người nàng trong đó. Sau khi tia sáng màu lam xuất hiện, từng sợi linh khí trời đất tinh thuần trong không trung đổ xuống, bị thứ ánh sáng màu lam kia hấp thu. Cứ như vậy lặp đi lặp

lại, cho đến khi đêm qua đi, thứ ánh sáng màu lam kia mới từ từ chậm rãi quay về trong cơ thể Tề Hoan.

Lúc này, có ba lão nhân đứng trên đỉnh núi Thanh Vân, ba lão đầu thân hình khác nhau chung một sắc mặt cổ quái nhìn ngọn núi vốn là nơi ở của Hư Không Tử.

“Ta nói sư đệ này, đệ đã không thu đệ tử thì thôi vừa thu đúng là làm người ta kinh hãi. Ngay cả dạ linh thể (*) trong truyền thuyết cũng có thể đụng tới.” Lão già đầu trọc mặt mày hồng hào vẻ mặt ghen ghét nhìn Hư Không Tử bên cạnh.

(*) dạ linh thể: Chỉ người thể chất có thể hấp thụ linh khí vào ban đêm

“May mắn, may mắn mà thôi ha ha ha.” Miệng thì khách sáo, thế nhưng vẻ mặt Hư Không Tử mười phần lớn lối, chỉ kém không chống eo ngựa mặt lên trời cười to hai tiếng mà thôi.

Dạ linh thể là cái gì, chính là lợi dụng thời điểm ban đêm để hấp thụ linh khí trời đất giúp người tu Chân tu luyện, có linh thể như vậy chỉ có thể tu luyện vào ban đêm, nói thẳng ra là khi người ta ngủ mới có thể tu luyện, hơn nữa cái kiểu tu luyện này cũng hơn gấp 10 lần người bình thường.

Cho nên hơn hai tháng này, bất kể là ban ngày Tề Hoan tu luyện ra sao cũng đều không thể cảm giác được một tia linh khí nào đi vào cơ thể mình. Mà nàng lại không tu luyện vào buổi tối, cho nên căn bản không biết là mình đã sớm hoàn thành giai đoạn dẫn khí vào cơ thể rồi.

Hiện tại Tề Hoan cũng coi như vững vàng bước vào giai đoạn tiền Trúc Cơ, ở nhân gian cũng được xưng tụng là cao thủ rồi, đáng tiếc, nếu ở phái Thanh Vân, bất kỳ một tên quét rác nào cũng có thể dùng một ngón tay ấn chết nàng.

Biết được đồ đệ mình trông thế thôi mà lại thuộc về giống quý hiếm, Hư Không Tử cũng không tiếp tục giúp các sư huynh nghiên cứu cái thể cờ cỏ gì gì đó nữa mà lấy phát trần trên giá chạy nhanh về phía đỉnh núi của mình, nói giỡn sao, lão sống hơn hai nghìn năm rồi, thật vất vả mới thu được một đồ đệ hiếm thấy này, đương nhiên phải bồi dưỡng tốt một chút rồi.

Cho dù không thể chân đá Côn Luân, tay đánh Thục Sơn, tỏa sáng bốn phía nhưng nói thể nào vẫn là gấn ‘mác’ phái Thanh Sơn lão nha.

Nhưng mà khi Hư Không Tử biết Tề Hoan tu luyện ‘Nhân chi đạo’ xong, mặt đã đen mất một nửa. Nhìn khuôn mặt đen của sư phụ, kim quang lờ lờ phi kiếm bay ra ngoài, Tề Hoan nhìn không được thề lưỡi, xem ra cái lão đầu tính tình tốt này sắp biến thân thành rồng lửa rồi.

Quả nhiên, nửa canh giờ sau, theo lời các đệ tử phái Thanh Vân nói, có con yêu thú đi nhầm chỗ, không cẩn thận đem đỉnh núi của chương môn san bằng mất rồi.

Tề Hoan đứng dưới chân núi tối đen như mực, ngựa đầu nhìn rõ đỉnh núi bị san bằng kia, sờ lên chóp mũi của mình cười hắc hắc. Hoàn toàn không thấy

việc mình bỏ đá xuống giếng với Linh Phong Tử ở trước mặt Hư Không có cái gì là không đúng.

Kỳ thật sau khi nàng chọn xong bí tịch, Linh Phong Tử đã nói với nàng là quyền bí tịch này có vấn đề, nhưng mà Tề Hoan vẫn quyết không muốn thay đổi. Có điều nàng cũng không ngu mà đem chuyện này nói cho Hư Không Tử biết.

Sau khi phát tiết xong, Hư Không Tử gần như là dính lấy Tề Hoan, lão nhõng nhẽo hết cứng rắn rồi mềm mỏng muốn Tề Hoan đổi loại điển tịch khác mà tu luyện, thậm chí muốn đem điển tịch gia truyền của tổ sư gia phái Thanh Vân cho Tề Hoan tu luyện.

Đáng tiếc, Tề Hoan mặc kệ Hư Không Tử. Cắt, lão già chết tiết, hiện tại biết rõ ta đáng giá rồi sao, đã muộn. Ai kêu thời điểm ta nhập môn lão bỏ ta lại chạy mất, đáng đời, cho lão tức chết.

Tề Hoan cứ ôm suy nghĩ như vậy, đấu cùng Hư Không Tử hết hai ngày.

Cuối cùng Hư Không Tử thật sự không chịu được, đi cầu xin hai vị sư huynh của mình giúp đỡ. Quá buồn bực đi, mình tốt xấu gì cũng là cao thủ Đại Thừa Kỳ, cũng đã sống hơn hai nghìn năm, là cổ nhân rồi, như thế nào lại không có biện pháp đối phó với một tên đồ đệ hơn hai mươi tuổi.

Hai vị sư huynh kia ngược lại rất mạnh mẽ, người còn chưa có xuất hiện, hai thanh kiếm đã bay tới, dọa Tề Hoan ‘hồn bay phách lạc’.

Sau khi dùng gậy đánh xong, hai người lại bắt đầu cho quả táo đỏ (trương tự như “cây gậy lớn và củ cà rốt”, nôm na là vừa đấm vừa xoa). Nhưng mà cuối cùng vẫn kết thúc trong thất bại, đơn giản là Tề Hoan nói một câu, ba người các ngài nếu vừa đi ra đã có thể khiến giới Tu Chân run sợ, sao không đi cướp hai quyển bí tịch ‘Thiên chi đạo’ và ‘Địa chi đạo’ về đây. Một câu, đem ba lão đầu đẩy đến Nam Thiên môn, cuối cùng hai vị đến trợ uy bị cưỡng ép để lại hai thanh phi kiếm làm phí tổn thất tinh thần, rồi ử rử rời đi. Chỉ để lại mình Hư Không Tử, quay mặt nhìn về phía đồ đệ đang cười mỉm mà âm thầm nuốt lệ.

Không phải bọn hắn không muốn cướp, mà là bọn hắn không kém, người ta cũng không yếu. ‘Thiên chi đạo’ cùng ‘Địa chi đạo’, một bản tại đại bản doanh Ma Vương, một bản đại bản danh của Yêu Tu (yêu quái tu hành), cho dù bọn họ lấy một địch mười thì cũng không đấu lại được với hai giới Ma – Yêu đồng đúc như vậy.

Người nói đầu là tu hành giống nhau, song người ta lại sinh con được, cả đời cũng được một ổ. Bọn hắn muốn tu tiên thì phải kế hoạch hóa gia đình, giờ thì hay rồi, đi ra ngoài đánh nhau, Ma Môn – Yêu Tu vung tay lên một cái là có mười mấy vạn, Tu Tiên bọn hắn vung lên chỉ có mười mấy người, người ta chỉ nhổ nước miếng thôi cũng đủ làm người chết đuối.

Cũng may Hư Không Tử cũng đã tu hành vô số năm, biết mọi chuyện không lường được, lựa chọn của Tề Hoan chưa hẳn là sai lầm, có lẽ nàng

phúc duyên thâm hậu, có lẽ ngày nào đó có thể may mắn đoạt được hai quyển bí tịch còn lại.

Nhưng đây cũng chỉ là suy đoán tích cực mà thôi, trước phải ‘tự sướng’ hai năm đã, dù sao Tề Hoan muốn tu đến Kết Đan Kỳ, thì cho dù nàng là tên lửa thì tối thiểu cũng phải một hai trăm năm, không vội, một chút cũng không vội.

Chương 6: Sự phụ sắp độ kiếp!

Dưới chân cầu lớn, có một đàn vịt bơi qua...” Sáng sớm, có một giọng hát vô ưu (không lo lắng) như tiếng dã thú tru lên (PY: mình rất muốn dùng là gầm rú), hơn nữa càng về sau càng to hơn, truyền khắp toàn bộ sơn môn. Một khúc nhạc qua đi, các đệ tử cấp thấp của môn phái nhao nhao rời giường, rửa mặt mũi sạch sẽ đi làm công việc buổi sáng.

Tất cả mọi người trong núi Thanh Vân cũng bởi vì bài hát này mà bắt đầu một ngày mới. Nhưng nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện, bất kể là nơi làm việc xa hay không, mọi người đều tình nguyện phi kiếm đi một vòng lớn, cũng không chịu đi qua đỉnh núi.

Tề Hoan đến núi Thanh Vân đã được bốn tháng, mỗi lần hồi tưởng lại cuộc sống trước khi xuyên không, Tề Hoan đều có chút giạt mình, cảm giác như một giấc mộng.

Không thể không nói kỳ thật thời gian tu hành đều rất tiêu dao, mỗi ngày việc năng cần làm chỉ là rời giường trước khi bình minh, thay đổi linh khí trong cơ thể, đem linh khí trời đất cả đêm thân thể hấp thụ được biến thành của mình hoàn toàn.

Linh lực trong cơ thể cũng được nâng cao, ban ngày Tề Hoan cũng có thể cảm giác được linh khí chậm rãi chuyển động trong người, nhưng khiến nàng kinh ngạc hơn chính là đan điền của mình dường như không giống với hình dung của Hư Không Tử.

Hư Không Tử đã từng nói qua, linh khí tiền kỳ Trúc Cơ là hiện lên ở dạng khí phân bố ở đan điền và khắp cơ thể, cùng với xương cốt và còn có ở trong mạch chủ. Thế nhưng sau khi nội thị (dùng thần thức xem cơ thể bên trong của mình, chỉ áp dụng với cao thủ) Tề Hoan lại phát hiện, linh khí trong đan điền của mình mặc dù là dạng khí, nhưng cũng không phải dạng khí đơn giản, mà loáng thoáng có hình dáng của đồ án Thái Cực [1].

Quan sát thêm mấy ngày, Tề Hoan còn phát hiện cái Thái Cực đồ này sẽ tự động hấp thụ linh khí trời đất, tuy tốc độ hơi chậm, nhưng thực sự có hiệu quả, chỉ tiếc duy nhất một điều là linh khí Thái Cực đồ hấp thụ mảy mảy đều không chia cho Tề Hoan.

Thậm chí ngay cả mỗi buổi tối, linh khí nàng hấp thụ lúc ngủ cũng bị Thái Cực đồ hút mất một nửa.

Nếu như không bởi vì chuyện này, Tề Hoan thậm chí cảm thấy mình có thể nhẹ nhàng tu luyện tới trung kỳ Trúc Cơ. Có điều bây giờ, do muốn sớm

nâng cao tu vi, lão nhân gia là nàng không thể không ngủ sớm thêm vài tiếng đồng hồ.

Phải biết rằng trước khi xuyên qua, Tề Hoan vốn là một trạch nữ, buổi tối không bao giờ ngủ trước mười hai giờ. Giờ thì hay rồi, vì tu luyện, mỗi ngày trời còn chưa tối hẳn, nàng đã cùng chu công lão gia tử đánh vài ván cờ, ai~ cũng là vì tu luyện.

Cho dù Tề Hoan đã cố gắng như vậy, nhưng mà mỗi lần ban ngày lúc nàng đi bộ trong môn phái, vẫn có thể cảm giác được vô số ánh mắt mang theo oán hận, giống như ra-da dùng tia x-quang quét qua trên người nàng. Dù sao những người khác cũng không có Dạ Linh thể, đại đa số bọn họ mỗi ngày đều phải tu luyện hai mươi canh giờ còn không bằng Tề Hoan ngủ ba canh giờ, đoán chừng nếu như không ngại thân phận quá áp người của Tề Hoan, nàng sớm đã bị ‘đánh hội đồng’ rồi.

Lúc đầu, Tề Hoan còn chưa kịp thích ứng khi đối mặt với những ánh mắt hung hãn cực độ như vậy, nhưng mà Hư Không Tử nói, người Tu Tiên không bị người đố kỵ thì không phải người Tu Tiên thành công, từ đó về sau, lúc đi lại trong núi Thanh Vân, Tề Hoan luôn ưỡn ngực, dậm chân. Nói như thế nào ta cũng là nhân sĩ thành đạt, đi con đường của mình, cứ để bọn hăn ghen ghét đến chết đi.

Ngày hôm đó Tề Hoan tiếp tục hấp thụ linh khí, cảm giác Thái Cực đồ trong đan điền có chút không ổn, khác với trước kia càng thêm rõ ràng, theo phân tích của nàng, đây là điềm báo sắp đột phá.

Hư Không Tử đã từng nói qua với Tề Hoan, ranh giới phân biệt giữa người Tu Tiên và phàm nhân chính là tại trung kỳ Trúc Cơ. Cái gọi là tiên kỳ Trúc Cơ chính là tiên thiên cao thủ mà nhân gian vẫn gọi...những cao thủ tiên thiên này bất kể là thân thể cường độ (mạnh mẽ, cường tráng) hay là kinh mạch biến chuyển đều có thể coi là cao nhân, nhưng đối với người Tu Tiên mà nói bọn họ vẫn còn kém rất nhiều.

Chỉ có đạt đến trung kỳ Trúc Cơ, mới có thể học được nền tảng căn bản nhất là Ngũ Hành pháp thuật, cũng có thể sử dụng một ít pháp bảo cấp thấp. Chẳng qua, nếu muốn bay hai vòng trên không trung, vậy thì nhất định phải đạt tới sơ kỳ Ngưng Khí. Cho nên đối với việc tu luyện, Tề Hoan vẫn luôn có động lực, đều nói nhân loại vì ước mơ bay được mà phấn đấu mất mấy trăm năm, nàng chỉ là theo bước chân của người đi trước thôi.

“Sur thúc, tổ sư bá mời người đến Thanh điện một chuyến.” Tề Hoan vừa ra khỏi phòng đã nhìn thấy một sư đệ khác của mình là Linh Vân Tử cung kính đứng ở trước cửa. Mái tóc dài của hăn được búi cẩn thận tỉ mỉ, một thân đạo bào rộng thùng thình khó che được dáng người cường tráng của hăn.

Nói ra Linh Vân Tử cũng là ngu nhân (kẻ trâu bò), chưa đến 500 tuổi đã đạt Nguyên Anh kỳ, thực lực của hăn so với sư huynh Linh Phong Tử còn

cao hơn một chút, phải biết rằng hai người bọn họ thể mà kém nhau hơn hai trăm tuổi cơ đấy. Chỉ có điều hơi buồn bực một chút là, mỗi lần Tề Hoan nói một đồng lời, hẳn chỉ đáp lại có một tiếng.

Có điều đối với trình độ tuyên đồ đệ của vị sư huynh vô duyên kia, Tề Hoan vẫn rất thương thức. Vô luận là Linh Phong Tử hay Linh Vân Tử đều đẹp trai như nhau, ngoại trừ tuổi hơi lớn, tổng thể mà nói thì vẫn rất đẹp mắt nha.

“Sư thúc?” Thấy Tề Hoan nhìn mình ngây ngốc một lúc, Linh Vân Tử nhin không được lên tiếng.

“Ah, đi, lập tức đi ngay.” Tề Hoan hơi xấu hổ sờ sờ khóe miệng, may mắn mình không có chảy nước miếng.

Còn chưa tới Thanh điện, Tề Hoan đã phát hiện trong sơn môn hôm nay có gì đó không bình thường, cứ đi hai bước lại thấy được một tên đệ tử nội môn ngày bình thường khó thấy, ngay cả những lão đầu tử vẫn ẩn thân hôm nay cũng nhao nhao xuất động.

“Sư diệt à, chẳng lẽ có Thượng cổ Yêu thú đi nhầm chỗ hả?” Tề Hoan vô cùng tò mò.

“... Là tổ sư bá sắp độ thiên kiếp [2] rồi.” Linh Vân Tử nhếch môi, mười phần không tình nguyện mở miệng.

[2] Độ thiên kiếp: Kiếp nạn của trời, vượt qua sẽ được phi thăng thành tiên..

“Tổ sư bá người nói, chẳng lẽ là sư phụ ta?” Tề Hoan kinh hãi, vì sao chuyện trọng yếu như vậy mà không ai nói cho nàng biết?

Linh Vân Tử liếc Tề Hoan một cái, không lên tiếng. Ngay cả sư phụ mình sắp độ kiếp cũng không biết, may mắn hẳn không có đồ đệ như vậy, bằng không đã sớm bị hắn dùng một tay đập chết rồi.

“Nhưng mà... sư phụ lão nhân gia ông ấy muốn độ thiên kiếp, sao không giới nghiêm toàn bộ sơn môn?”

“Hơn mười chương môn của các phái Thục Sơn, Côn Luân, Thái Hành sẽ đến đây chứng kiến.”

“Sư diệt, ta đau bụng, đi trước một bước.” Tề Hoan sắc mặt chợt biến, quay người bỏ chạy.

“Chịu đựng.” Dường như đã sớm biết cử động của Tề Hoan, Linh Vân Tử ngay cả đầu cũng không quay lại, tay phải bấm pháp quyết, một đạo ánh sáng đỏ bay ra trời Tề Hoan lại thành bánh chưng.

“Hành vi của người là khi sư diệt tổ, sẽ bị trời phạt đó.” Tề Hoan nguyên rủa.

“Ta còn cách độ thiên kiếp ít nhất hơn một nghìn năm nữa, không vội.”

Linh Vân Tử bước chân nhẹ nhàng kéo Tề Hoan đi lên phía trước.

Tề Hoan gào khóc thảm thiết, “Sư diệt, người để ta đi đi, cái thân thể nhỏ bé này của ta không chịu được giày vò đâu!”

“Sư mệnh (mệnh lệnh của thầy) không thể trái.” Linh Vân Tử dừng một

chút, vừa nghĩ tới quá trình dự lễ kế tiếp mà không nhìn được đen một nửa mặt, nếu như có thể, hẳn cũng không muốn đi.

Kỳ thật Tề Hoan kích động như vậy không phải là không có nguyên nhân. Hai tháng trước nàng đi theo Linh Phong Tử đến Thục Sơn xem một trường lão tấn cấp lên giai đoạn Độ Kiếp. Vốn tưởng rằng nhiều lắm thì chỉ hai canh giờ, sự tình sẽ OK (nguyên văn luôn), không ngờ lúc tiến vào lễ đài, Tề Hoan đứng trọn vẹn bốn ngày, hơn nữa là bốn ngày không ăn không uống không ngủ.

Cuối cùng vị nhân huynh kia cũng thành công, Tề Hoan bởi vì thiếu nước mà trực tiếp biến thành xác ướp, cuối cùng vẫn là được Linh Phong Tử tìm người đưa về. Cũng không biết tên nào ra cái quy định biến thái, trong lúc xem lễ không cho phép bất luận kẻ nào rời khỏi lễ đài, không được nói chuyện, không được ăn uống, cũng không được phép ngủ, không được cái này cũng không được cái kia... Tóm lại, coi mình như người chết là được.

Chương 7: Hoa Khổng Tước và Ẽo lả

Vào ngồi trong Vong Phong chủ điện, Tề Hoan nhìn hai bên, phát hiện trong đại điện đã có rất nhiều người. Có điều từ đẳng cấp khó coi của y phục mà xem xét, hiển nhiên bọn họ không phải là đệ tử phái Thanh Vân. Đối với “giáo phục” (đồng phục) dành riêng cho phái Thanh Vân, Tề Hoan thật sự không có tí ý kiến gì rồi, bất kể nam hay nữ, nhỏ hay lớn đều giống nhau, đạo bào ống dài màu xanh, đai lưng màu trắng. Nếu nam nhân mặc lên người thì khá đẹp, như Linh Vân Tử, y phục dù xấu hơn mặc lên cũng đều cảnh đẹp ý vui.

Nhưng nếu là Tề Hoan mặc vào, hiệu quả xác thực kinh hãi, ban đêm đi ra ngoài chạy một vòng, thì ngay lập tức dưới đất sẽ toàn người ngất.

Linh Vân Tử mang Tề Hoan tiến vào đại điện, sau khi hướng mấy người Hư Không Tử thi lễ một cái, cùng Tề Hoan đứng ở phía cuối. Tề Hoan cũng không cảm thấy có gì không ổn, tuy địa vị nàng ở phái Thanh Vân rất cao, hơn nữa hai vị sư điệt này đối với nàng cũng có chút nhường nhịn, nhưng với người khác thì khó có thể nói được.

Dù sao giới Tu Tiên vẫn chú ý đến kẻ mạnh, nếu như nàng chỉ là một đệ tử Trúc Cơ cấp thấp nghênh ngang ngồi bên cạnh người Hư Không Tử, sợ là khó tránh khỏi sẽ có ít người nói này nói kia trước mặt Linh Phong Tử.

Tề Hoan đứng vững ở phía sau, con mắt bắt đầu ngó ngang ngó dọc khắp nơi, thấy Linh Phong Tử cùng mấy vị trưởng môn phái khác nói chuyện nước miếng tung bay (ý là nói rất nhiều), Tề Hoan trong lòng hung hăng khinh bỉ hẳn, sao hẳn đối với mình tiếc chữ như vàng mà đối với người khác miệng lưỡi trơn tru như thế, đây tuyệt đối là kỳ thị giới tính!

“Sư huynh của người bình thường đối với ai cũng nhiệt tình như vậy sao?”
Đứng không bao lâu, Tề Hoan nhịn không được hỏi Linh Vân Tử bên cạnh một chút.

“....” Linh Vân Tử ngẩng đầu liếc mắt nhìn Linh Phong Tử ngoài cười nhưng bên trong không cười, lại liếc mắt nhìn Tề Hoan, xong nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý tới nàng. Con mắt nào của nàng nhìn thấy Linh Phong Tử kia đang nhiệt tình vậy, cái kia rõ ràng là mình trào ám phúng (bên ngoài thì tươi cười hơn hờ bên trong thì trào phúng chế giễu) đấy.

“Này này, cái lão đầu ăn mặc như khổng tước (con công) kia là từ đâu tới?”

“Thực Sơn, trưởng lão chấp pháp Nguyên Tâm Tử, trung kỳ Nguyên Anh.”
Linh Vân Tử biết rõ nếu hẳn không trả lời vấn đề của Tề Hoan, khó đảm

bảo nàng sẽ không làm bầm lấm lâu bầu, đến lúc đó chịu tội vẫn là mình, đành phải hữu vấn tất đáp (có hỏi thì tất có trả lời). “Còn có, trên người hẳn mặc chính là tiên y Thương Lan, tiên khí hạ phẩm.”

Pháp bảo của giới Tu Chân chia làm ba cấp Bảo khí, Linh khí, Tiên khí, từng cấp chia ra làm ba phẩm. Trong đó Tiên khí cực kỳ hiếm thấy, phần lớn tiên khí đều được tìm ra trong một số tiên phủ còn lưu lại của các tiên nhân, ngay cả phái Thanh Vân cũng chỉ có không quá ba cái tiên khí mà thôi.

“Chậc, không hổ là nhà giàu ra đường, ngay cả tiên khí cũng mặc trên người.” Tề Hoan ngữ khí có chút chua chua. Nhìn xem sư phụ nàng là kẻ nghèo kiệt xác, một món pháp bảo cũng chưa đưa cho nàng, lão khô tu một mình là được rồi, đừng ngay cả đồ đệ cũng bắt phải chịu khổ chứ!

Trên người Tề Hoan chỉ có vẻn vẻn hai kiện linh khí thượng phẩm, đều là đoạt từ trên tay của sư huynh, sư đệ Hư Không Tử, bộ nàng dễ dàng xuyên qua được một lần sao, đương nhiên phải giật đồ cùng lão rồi.

“Còn có còn có, cái tên giống nữ nhân kia...” Tề Hoan còn chưa nói xong, đã bị Linh Vân Tử một tay che miệng lại. Tuy mọi người ở đây tôn trọng Hư Không Tử nên mới không mở ra thần thức, song người Tu Tiên tai cực thính mắt cực tinh, nếu có lòng muốn nghe lời Tề Hoan, cũng không phải việc khó gì.

Lúc vừa rồi Tề Hoan nói Nguyên Tâm Tử, đối phương cũng đã nghe thấy rồi, có điều Nguyên Tâm Tử xưa nay tính tình vô cùng tốt, cho nên chỉ cười cười, thế nhưng lần này Tề Hoan lại đâm đúng chỗ đau của một người khác. Thanh Tiêu – chương môn Côn Luân bình sinh hận nhất chính là người khác nói hẳn giống nữ nhân. Nhớ năm đó khi Linh Phong Tử còn chưa phải là chương môn phái Thanh Vân, cũng đã có lần hiểu lầm, coi Thanh Tiêu là nữ tử, kêu hẳn (chỉ Thanh Tiêu) một tiếng sư muội, đã bị Thanh Tiêu ghi hận hơn bốn trăm năm nay, nếu như không phải thực lực Linh Phong Tử cao hơn Thanh Tiêu một chút xíu, đoán chừng hẳn đã sớm dốc sức liều mạng cùng Linh Phong Tử rồi.

Lần này đến dự lễ hẳn dẫn theo năm tên đệ tử tinh anh thế hệ này của núi Côn Luân, chính là muốn khiến Linh Phong Tử gặp xui xẻo, lúc này Tề Hoan nói một câu như vậy, không thể nghi ngờ chính là hành vi đồ thêm dầu vào lửa.

Vậy mà, trên mặt Linh Vân Tử lại hiếm khi lộ ra một nụ cười tà ác, nếu như Thanh Tiêu làm như không nghe thấy thì tốt, còn nếu hẳn thật sự tìm Tề Hoan gây phiền toái, vậy đoán chừng lần này phiền phức của hẳn lớn thật rồi.

Tổ sư bá Hư Không Tử của hẳn cả đời khổ tu, cho tới bây giờ mới nhận một đồ đệ, hiện nay thực lực của người đặt ở giới Tu Chân cũng có thể xếp vào top năm, thật không dễ dàng thu đồ đệ đương nhiên là coi như bảo bối

rồi. Nhớ ngày đó Tề Hoan một đao chém sạch Bạch Ngọc Lan vạn năm của người, Hư Không Tử cũng không có tìm nàng gây phiền toái. Ngược lại đi tìm Linh Phong Tử gây phiền toái... Dĩ nhiên là chính đồ đệ người khác nên không thấy đau lòng rồi!

Đừng nhìn Hư Không Tử nổi danh hiền lành, tính tình ôn hòa, lại luôn có vẻ mặt tươi cười, nghe nói khi tuổi còn trẻ cũng làm không thiếu chuyện thất đức, bằng không sao có thể nói là thầy nào trò đầy chứ. Nếu Thanh Tiêu dám động vào Tề Hoan, đoán chừng lão đầu sẽ trực tiếp chạy đến Côn Luân phóng hỏa. Theo tin tức nhỏ nhỏ, vụ cháy năm trăm năm trước ở Côn Luân chính là có quan hệ trực tiếp cùng ba vị lão gia tử trên đại điện này đây.

Giọng của Tề Hoan tuy không lớn, nhưng Linh Vân Tử vô cùng chắc chắn là Thanh Tiêu đã nghe thấy được, bằng không sắc mặt của hắn cũng sẽ không đặc sắc y như cái đít nội như thế. Có điều ngại thể diện, nên hắn không trực tiếp nổi bão, bởi hắn chỉ coi Tề Hoan là đệ tử cấp thấp của môn phái, muốn đôi phó nàng lúc nào cũng được.

Giờ Thanh Tiêu lửa giận ngút trời nên căn bản cũng không cần nhắc cần thận, một đệ tử cấp thấp của môn phái làm sao có thể vào ngôi bên trong Vong Phong điện, hơn nữa còn được đích thân sư đệ chương môn Linh Vân Tử đưa vào.

Đội tất cả khách nhân đến dự lễ vào ngôi trong Vong Phong điện, nước miếng của Linh Phong Tử cũng phun được tương đối, lúc này mới sai đệ tử trong phái dẫn tất cả chương môn các phái đến phòng khách nghỉ ngơi, hai ngày sau bắt đầu dự lễ.

Rất nhanh đại điện liền vắng tanh, chỉ để lại ba lão đầu cùng Tề Hoan, Tề Hoan đi thẳng đến bên cạnh Hư Không Tử, tiện tay kéo cái ghế băng ngôi xuống, ngũ khí có chút oán trách, “Ta nói này sư phụ, ngài cũng quá không coi ta là người một nhà rồi, độ kiếp cũng không nói cho ta một tiếng.”

Nghe vậy Hư Không Tử cười có chút xấu hổ, “Mấy ngày hôm trước không cần thận uống nhiều quá, tỉnh lại liền phát hiện đã sắp độ thiên kiếp rồi.”

“Đúng vậy, thuận tiện còn lĩnh hội được một chút Thiên đạo[3]!” Sư huynh Hư Linh Tử của Hư Không Tử trừng mắt hung tợn nhìn sư đệ của mình, người khác cả đời có lẽ cũng chẳng có cơ hội lĩnh hội Thiên đạo, sư đệ lão ngược lại, không làm gì cũng có thể lĩnh hội được, đây không phải là muốn kích động người khác sao.

[3] Thiên đạo : Chỉ những triết lý, luận điểm luận cứ của trời cao. Đây cũng là chỉ quá trình tu tiên ai may mắn mới lĩnh hội được.

Đời này của lão (Hư Linh Tử) không việc nào có thể vượt qua vị sư đệ này, nhưng mà... Hư Linh Tử quay đầu lại ngắm Tề Hoan đang nhìn chăm chăm sư phụ mình trầm tư suy nghĩ, cuối cùng cũng tìm được một chút cân bằng, ít nhất đồ đệ lão thu so với đồ đệ của Hư Không Tử dễ đối phó hơn.

“Sư phụ à, lần này ngài độ kiếp sẽ không cần mười ngày nửa tháng chứ?” Tề Hoan sợ hãi hỏi, nàng không muốn trở thành người đầu tiên trong ‘giới Tu Chân’ chết đói đầu, nói ra thật là mất mặt ah!

“Không cần.” Hư Không Tử nghe lời đồ đệ nói xong đầu không khỏi rơi đầy hắc tuyến, nếu thiên kiếp kéo dài mười ngày nửa tháng, đến lúc đó lão ngay cả xương cốt cặn bã đều không còn rồi.

“Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi, sư phụ à, ta thấy ngài độ xong thiên kiếp chắc sẽ phải bế quan tu luyện đi, trước khi bế quan có phải ngài nên đưa cho đồ đệ ngại vài món trang bị đẳng cấp hay không?”

“Trang bị?” Hư Không Tử khó hiểu.

“Tiểu Hoan Tử nhà đệ là muốn đệ đưa pháp bảo đấy!”

“À, pháp bảo sao, nếu không con cầm trước cái tiên khí cấp thấp này đi.”

Hư Không Tử mở ra chiếc nhẫn trữ vật, từ bên trong lấy ra một cái tháp lưu ly xinh xắn.

“Sư phụ, ngài là ngại mạng đồ đệ ta đây quá lớn sao?” Tề Hoan nghiêng răng nghiêng lợi, không nói đến chuyện nàng có dùng được vật này hay không, nếu như bị người khác biết trên người mình có một tiên khí thì vừa ra khỏi cửa lớn Thanh Vân phái, chẳng phải sẽ có cả đám cao thủ thay nhau tới đuổi giết hay sao?

Nàng đích thị tham tài, nhưng càng thêm tiếc mạng mình nha.

“Ách, nếu không người dùng trước cái Ti Không Lăng(*) này đi.” Thấy sư đệ mình tìm cả buổi cũng không lấy ra được một kiện pháp bảo nào Tề Hoan có thể dùng, Hư Không Tử bèn lấy trong nhẫn trữ vật của mình ra một miếng vải đưa cho Tề Hoan.

*Ti: xí; không: không trung, bầu trời; lăng: lụa, vải -> Ti không lăng là dải lụa phá tan bầu trời.

“...Sư bá, cái này dùng làm khăn tay cũng hơi nhỏ đấy ạ.” Nhìn chăm chăm vào miếng vải màu đỏ kia, Tề Hoan âm thầm khinh bỉ sư bá keo kiệt.

“Nhỏ cái gì, tuy ta không biết thứ này có cấp bậc gì, nhưng cũng là lấy ra từ Tiên phủ đấy, chắc chắn sẽ không kém, nhanh cầm đi.” Hư Không Tử bất mãn hừ một tiếng.

“Sư bá giáo huấn rất đúng, đều là đệ tử sai.” Nghe thấy là vật lấy ra từ Tiên phủ, bất mãn của Tề Hoan lập tức biến mất, cười tủm tỉm cầm miếng vải kia chạy lấy người.

Chương 8: Rượu sư huynh ử tuyệt đối không thể uống

Trong giai đoạn đặc biệt này, các đệ tử phái Thanh Vân đều bận rộn, chỉ có Tề Hoan là cảm thấy mình rảnh rỗi đến muốn dài ra rồi. Không có biện pháp, Linh Phong Tử chỉ sợ nàng gây trở ngại, không cho giúp gì, còn cầu nàng đừng gây thêm lộn xộn, kỳ thật Tề Hoan thật lòng muốn giúp đỡ, đáng tiếc không có người tin tưởng.

Tuy tu luyện là việc tốn thời gian, hơn nữa nàng cũng khá mưu cầu danh lợi, nhưng mà Hư Không Tử đã cảnh cáo nàng, trước khi đến Độ Kiếp kỳ, tuyệt đối ban ngày không thể tu luyện, nếu hấp thụ linh khí của mặt trời vào trong người sẽ hủy đi Dạ Linh thể, cho nên, Tề Hoan nhàn rỗi vô cùng. Đi dạo trong sơn môn rộng lớn một vòng, cuối cùng Tề Hoan quyết định đến sau núi tìm vị sư huynh duy nhất trong sư môn.

Vị sư huynh này là một trong ba đồ đệ của sư thúc Hư Dương Tử, bình sinh chỉ thích trồng hoa nuôi chim gì đó, mỗi lần nhắc đến hắc Hư Dương Tử đều nói hắc văn dốt vũ nát (không học văn không nghề nghiệp), nhưng Tề Hoan lại không nghĩ như vậy, bà lão đầu này tinh quái vô cùng, nếu thật văn dốt vũ nát thì Hư Dương Tử chắc chắn sẽ không thu hắc làm đồ đệ.

Phía sau núi Thanh Vân căn bản không có người qua lại, ngoại trừ đệ tử mới nhập môn cần đến phía sau núi đun củi nấu nước rèn luyện. Ngày thường nơi này ngoại trừ tiếng chim kêu vượn hú thì cũng không nghe được tiếng người.

Vị sư huynh của Tề Hoan ở trong Lạc Hoa cốc phía sau núi, nghe nói vị sư huynh này cũng là người phong nhã, năm đó vốn không có cái Lạc Hoa cốc này, sư huynh nàng đơn giản chỉ trồng một mảnh rừng hoa đào, nghe nói phạm vi hơn mười dặm đều là hoa đào. Cũng không biết người ta cho hoa đào ăn cái hoóc-môn kích thích gì, khiến hoa nở quanh năm suốt tháng không tàn, cũng không sợ mệt chết.

Vượt qua vài lần lên dốc, quẹo vào bảy tám khúc rẽ, lại đi trên một đoạn đường gập ghềnh, Tề Hoan cuối cùng tới được Lạc Hoa cốc. Đứng tại miệng cốc, Tề Hoan nhìn chằm chằm vườn hoa đào, cũng không dám đi vào trong.

Không phải nàng đột nhiên trở nên rụt rè mà là lúc trước không cẩn thận xông vào, thiếu chút nữa bị ảo trận ở đây làm mệt chết, may mắn cuối cùng có người phát hiện mới ra ngoài được.

“Su muội ah, muội sao lại có thời gian rảnh đến chỗ sư huynh chơi thế?” Tê Hoan còn đang đứng ngẩn người, thì giọng một nam tử truyền tới, những cây hoa vốn được sắp đặt chỉnh tề, trong nháy mắt chuyển qua hai bên, xuất hiện một con đường nhỏ.

Ở chính giữa con đường, có một có một người đang mặc sa y (y phục bằng lụa mỏng) Bằng Ti Thiên Phách, nam tử dáng người cao to chậm chạp đi từ trong sơn cốc ra.

“Ai, nhân diện hoa đào tương ánh hồng a[*]!” Từ khi vào núi Thanh Sơn, Tê Hoan đối với khuôn mặt tương đối xinh đẹp của mình đã mất đi lòng tin, nàng rất lo lắng nếu cứ tiếp tục như vậy, lòng tự ái của mình sẽ bị đá kích trầm trọng.[*] Một câu thơ trong bài “Đề đô thành nam trang” của Thôi Hộ. Ý chỉ vẻ đẹp tựa cánh hoa đào.

Tê Hoan thường xuyên hoài nghi, Hư Dương Tử có phải hay không có yêu thuật gì đó kiểu như mùa xuân trông mỹ nam, mùa thu thu hoạch 1 đồng mỹ nam, bằng không vì sao mỗi một đệ tử của lão đều thuộc cấp hồng nhan họa thủy như vậy, ngay cả đồ tôn cũng đẹp đến hại nước hại dân. Có để cho nữ nhân như nàng đây sống hay không chứ?

Song điểm duy nhất phá hư mỹ cảnh là trên tay hắn vẫn đang ôm một cái chổi to, Tê Hoan lắc đầu, lớn lên đẹp như vậy lại không biết chú trọng hình tượng, đáng bị trời phạt. Nàng tuyệt đối không phải ghen ghét, chỉ là trong nội tâm nàng thấy không công bằng mà thôi

~“Tiên Tử sư huynh.” Nhìn thấy Hoa Hiên Tử, Tê Hoan vội vàng cười nghênh đón, thuận miệng đặt luôn cho người ta cái ngoại hiệu (tên gọi bên ngoài như kiểu nick name), có điều Hoa Hiên Tử cũng không để ý, cười mỉm dẫn Tê Hoan vào trong cốc.

Trong phái Thanh Vân cái đáng để Tê Hoan khinh bỉ tuyệt đối không ít, nhưng cái khiến nàng khó chấp nhận nhất chính là vấn đề tên gọi. Cũng không biết ba lão đầu Hư Không Tử năm đó nghĩ như thế nào, hết lần này tới lần khác lại muốn thế hệ của nàng dùng chữ ‘Hoa’ đứng đầu, Tê Hoan có đạo hiệu là Hoa Hoan Tử, hoa hoan – hoa hoàn (1), ta còn là hoa quyền (2) nữa đây.

(1) Hoa hoàn: nghĩa là vòng hoa, đồng âm với Hoa Hoan

(2) Hoa quyền: nghĩa là tràng hoa, dùng trong tang lễ, to hơn vòng hoa.

May mắn nàng cũng không phải người bị đát nhất, vị sư huynh tiên tử này còn thảm hơn, đường đường một đại nam nhân lại bị người gọi thành Hoa Tiên Tử (*). Nhưng mà toàn bộ bên trong bên ngoài sư môn, cũng chỉ có Tê Hoan mới có cái dũng khí gọi hắn là Tiên Tử sư huynh thôi.

(*) Hoa Tiên Tử và Hoa Hiên Tử đồng âm

“Sư muội sao không đi tìm bọn sư đệ?” Đưa Tê Hoan đến đình viện của mình, Hoa Hiên Tử tiếp tục cầm cái chổi quét qua mặt đất dày đặc một tầng cánh hoa. Lúc này trong sân đã chồng chất vài đồng lớn cánh hoa đào rồi,

từng đồng cánh hoa màu hồng phấn đặt ở cùng một chỗ trông rất đẹp mắt.

“Bọn hấn bận rộn, sư huynh này, huynh quét cánh hoa làm gì vậy?”

“Ừ rượu, rượu hoa đào.” Hoa Hiên Tử nhướn mày cười khẽ, giữa lông mày giãn ra, lại khiến lòng Tề Hoan thấy như bị một cơn gió lạnh thổi tới.

“Chẳng lẽ rượu hoa đào trân quý mà các sư phụ hay uống đều là do huynh ủ sao?” Tề Hoan hoài nghi việc vị sư huynh không ra khỏi sơn môn này cùng mấy vò rượu ngon của lão đầu có quan hệ.

“Đúng vậy.”

“Nhiều cánh hoa như vậy, rửa sạch hết rất phiền toái à nha....” Tề Hoan thề, nàng chỉ hiếu kỳ mà thôi.

“Ai nói ta phải rửa sạch.” Hoa Hiên Tử tươi cười xán lạn, lộ ra một hàm răng trắng khiến Tề Hoan cảm thấy một cỗ âm khí. Nàng còn tưởng vị sư huynh này là kẻ thuần lương (đơn thuần + lương thiện), xem ra là nàng thật sự không thể tùy tiện nhìn người nữa rồi.

Cái này choáng nha, ngay cả đồ cho sư phụ mình cũng dám gian lận, rõ ràng là một con sói đội lột người, thiếu chút nữa nàng còn tưởng rằng đó là một con cừu nhỏ. Nàng vẫn là quá thuần khiết mà!

“Sư bá sắp độ thiên kiếp rồi sao?” Hoa Hiên Tử không chút để ý đem từng đồng cánh hoa ôm đi, rồi ném vào cái vạc màu xanh biếc ở trong góc tiểu viện.

“Đúng vậy, còn khủng hơn cả lân muội đi dự lễ, thật không có nhân tính.”

Tề Hoan nhỏ giọng phàn nàn.

“Độ thiên kiếp rất nhanh thôi, gần nửa ngày là xong, sẽ không giống như lần trước.” Sự tích lần trước của Tề Hoan đã truyền khắp phái Thanh Vân, nhưng ngại cảnh cáo của chương môn nên mỗi người chỉ dám thầm thảo luận mà thôi.

“Đúng vậy, sư phụ độ thiên kiếp xong sẽ phải bế quan, muội sắp bị bỏ rơi đó.” Tề Hoan ngoài miệng đáng thương nói, song trên mặt thế lại không chút bộ dạng đáng thương nào.

Đệ tử thế hệ các nàng từ trước đến nay đều là bị tán dưỡng (ý là mạng về rồi bỏ rơi không quan tâm), sở dĩ núi Thanh Vân có thể phát triển tốt như vậy, là nhờ sư thúc nàng có hai đồ tôn tốt, nếu không có Linh Phong Tử cùng Linh Vân Tử, đoán chừng núi Thanh Vân đã sớm giải tán. Ngay cả sư phụ cũng không biết đồ đệ mình đã chạy đi đâu, có môn phái như vậy sao?

“Ha ha, đại sư bá không phải đã đưa muội Ti Không Lăng rồi à?” Hoa Hiên Tử đối với Tề Hoan rõ ràng như bẻ củi chường, “Tuy lực công kích của Ti Không Lăng không phải quá cao, nhưng cũng là một kiện pháp khí cực phẩm đây.”

“Ồ, sư huynh cũng biết Ti Không Lăng à!”

“Pháp bảo tốt như vậy đương nhiên là ta biết rõ, thích hợp dùng để âm thầm chơi ở sau lưng người khác nhất....” (TNN: =.=! anh này vẽ đường cho huu

chạy)

Vì vậy, hai canh giờ kế tiếp, Tề Hoan ngoan ngoãn ngồi yên nghe Hoa Hiến Tử giảng giải cách dùng Ti Không Lăng. Sau nửa canh giờ, Tề Hoan đã toát đầy mồ hôi. Một lúc lâu sau, ánh mắt Tề Hoan nhìn Hoa Hiến Tử đã chuyển thành kính sợ, người này tuyệt đối là sư tổ của hèn mọn, bỉ ổi. Sau hai canh giờ, Tề Hoan rốt cục không nhìn được, chạy biến.

Sau khi Tề Hoan chạy mất dạng, một thanh xà to bằng ngón cái, toàn thân như ngọc bích bò lên vai Hoa Hiến Tử, “Không sợ dạy hư Tiểu sư muội người sao.” Thanh xà nói tiếng người, tiếng nói thanh thúy dễ nghe như tiếng suối chảy róc rách.

“Ha ha.” Hoa Hiến Tử cười có chút xấu hổ, hẳn chỉ là nhất thời không nhìn được mà thôi.

Nhưng ngay lập tức, một người một rắn đều cứng lại, bởi vì Tề Hoan mang vẻ mặt xấu hổ chạy trở về, “Hắc hắc, thật ngại, mót quá, phiền chỉ cho vị trí nhà xí.”

Hoa Hiến Tử tiện tay chỉ ra một ngón, Tề Hoan vội vàng chạy đi.

..... Một mảnh lá cây rơi xuống mặt Hoa Hiến Tử, hẳn đã đánh giá thấp năng lực thừa nhận của sư muội rồi!

Tiểu Mộng: Ta muốn đập đầu vào tường quá đi *cuồng tiếu ~ing*

TNN: bình tĩnh nằng ời *mắt long lanh*

---

[*] Bài thơ “Đề đô thành nam trang” của Thôi Hộ

Khứ niên kim nhật thử môn trung,

Nhân diện đào hoa tương ánh hồng.

Nhân diện bất tri hà xứ khứ,

Đào hoa y cựu tiếu xuân phong.

Dịch nghĩa

Năm trước ngày này ngay cửa này,

Mặt người, hoa đào ánh hồng lẫn nhau.

Mặt người chẳng biết đã đi đâu,

Vẫn hoa đào năm ngoái đang cười giỡn với gió xuân.

Dịch thơ – Tản Đà

Cửa đây năm ngoái cũng ngày này,

Má phấn, hoa đào ửng đỏ hay.

Má phấn giờ đâu, đâu vắng tá,

Hoa đào còn bỡn gió xuân đây. Theo “Tình sử” của Phùng Mộng Long, Thôi Hộ nhân tiết thanh minh một mình đi chơi về phía nam đô thành, thấy một ấp trại chung quanh đầy hoa đào. Thôi Hộ gõ cửa xin nước uống, một người con gái mở cổng, hỏi tên họ rồi bưng nước đến, người con gái sắc đẹp đậm đà, duyên dáng, tình ý, dịu dàng kín đáo. Năm sau, cũng vào tiết thanh minh, Thôi Hộ lại đến tìm người cũ thì cửa đóng then cài, nhân đó mới đề

lên cánh cửa bên trái bài thơ này. Người con gái xem thơ, nhớ thương rồi ôm chết. Chợt thoi Hộ đến, nghe tiếng khóc bèn chạy vào ôm thây mà khóc. Người con gái bỗng hồi tỉnh rồi sống lại. Ông bố bèn đem cô gái gả cho Thôi Hộ. Cũng từ điển này, người ta thường ví mặt người con gái đẹp với hoa đào.

Chương 9: Kỳ thật ta rất rộng lượng

Sau khi thành công làm Hoa Hiển Tử choáng váng, Tề Hoan tâm ý viên mãn mang theo mây hũ rượu hoa đào ra khỏi hậu sơn, tuy nàng không có dũng khí uống rượu này, nhưng dùng để lấy lòng sư phụ, làm lão nhân gia vui cũng không tệ lắm.

Đi trên bậc thang đá xanh, mấy nhóm đệ tử đi qua Tề Hoan cũng tới chào hỏi, đa số mọi người thấy nàng vẫn rất lễ phép gọi một tiếng sư tổ. Song có khá nhiều đệ tử đối với vị sư tổ ‘nhảy dù’ này trong lòng còn chút bất mãn, tuy bọn hắn bên ngoài cung kính, nhưng vụng trộm đều có chút ý tứ khinh thường.

Dù sao tu vi đệ tử cấp thấp nhất so với Tề Hoan cũng cao hơn một chút, trong lòng bọn họ, Tề Hoan chẳng qua là có vận khí tốt, gặp được Hư Không Tử mà thôi. Tuy sự thật đúng là như thế, nhưng mà tại giới Tu Tiên, vận khí sao lại không được coi là một loại thực lực chứ!

“Sư tổ Hoa Hoan Tử, xin ngài dừng bước, nơi này là sân thí luyện (thực hành) của sư môn.” Bậc thang đá xanh cuối cùng là tới sân tập thí luyện của phái Lục Vân, bình thường chỉ khi đến đại hội thí luyện hàng năm, ở đây mới có người qua lại, nhưng mà hiện tại cũng coi là thời điểm đặc thù.

Những đệ tử được kêu là tinh anh kia cảnh giới dù cao cũng không quá Kết Đan kỳ, căn bản không giúp được gì trong việc Hư Không Tử độ kiếp. Thế nên, bọn họ tập trung chú ý đến những đệ tử tinh anh ngang hàng với mình. Lần này đến núi Thanh Vân đều là các đệ tử tinh anh nhất của các đại môn phái trong giới Tu Tiên, mọi người đều là tinh hoa, tất nhiên không phục nhau, ai cũng muốn tranh hạng nhất, vì vậy sân thí luyện của phái đã lâu không được náo nhiệt nay trở nên hào khí ngút trời.

Tề Hoan cũng không phải đặc biệt ưa thích náo nhiệt, chẳng qua nàng thật sự quá nhàm chán rồi, lại không có ai chơi cùng nàng, cho nên nàng mới chạy đến đây xem toàn cảnh Tu Chân giả PK (play killer: trạng thái chiến đấu. Cái này còn gọi là đồ sát) chân thật như thế nào, thế nhưng không nghĩ tới ngay cả đại môn chưa bước qua đã bị người cản lại.

“Lúc nào thì sân thí luyện sư môn thành cấm địa, lâu nay sao ta không biết?” Tề Hoan dừng bước, cười mà như không cười nhìn nữ tử mặc phục sức (quần áo và trang sức) của đệ tử nội môn vừa ngăn mình lại. (TNN: con nhỏ này xác định rồi *Amen*)

Nàng kia bộ dạng rất đẹp, khuôn mặt cỡ bằng bàn tay, chiếc cằm nhỏ nhắn,

miệng nhỏ anh đào khế nhếch, một đôi mắt đen to tròn nhìn động lòng người.

Người này Tề Hoan biết, nàng tên là Âu Dương Lâm, nghe nói cô bé này từ khi bảy tuổi đã tiên nhập sư môn, vô cùng có thiên phú tu luyện, năm mười chín đã đạt đến thực lực trung kỳ Ngưng Khí, hơn nữa bình thường lại ngọt ngào, nên nam đệ tử trong sơn môn theo đuổi nàng không đến 100 thì cũng là 80.

Có nhiều nam nhân nâng niu như vậy, tính cách của nàng tự nhiên cũng có phần kiêu căng. Theo lý thuyết Tề Hoan cùng nàng chưa từng va chạm lần nào, nhưng khi Tề Hoan làm lễ bái sư ở phía trên, cô bé này nhỏ giọng nói xấu Tề Hoan gì đó, thậm chí chính là bị Linh Vân Tử nghe được, kết quả là nàng bị Linh Vân Tử phạt diện bích (như kiểu đóng cửa sấm hồi) một tháng.

Ta không giết người, nhưng người lại vì ta mà chết! Tề Hoan lúc đấy còn nhỏ giọng cảm thán một câu, song cũng không có đem chuyện này để ở trong lòng. Có điều lại nhớ kỹ khuôn mặt của cô bé, nhớ kỹ gương mặt xinh đẹp hơn mình, đây là bệnh chung của nữ nhân. Tề Hoan tự nhận chính mình chưa có khả năng siêu thoát ra khỏi Ngũ Hành (ý là thành tiên, không phải phạm nhân nữa), cho nên nhớ rất rõ khuôn mặt này.

Không ngờ nàng còn chưa chủ động tìm người gây phiền toái, người ta đã tới tìm nàng trước. Không cho vào sân thí luyện của môn phái sao? Không sao, thật sự không có gì quan trọng. Tề Hoan tự nhận tính tình mình không tồi, rất độ lượng, cho dù không chứa được thuyền, nhưng miễn cưỡng cũng có thể dung được cái bè tre mà! (ý là tấm lòng chị ấy bao la rộng lớn, không chứa được thuyền thì cũng chứa được bè =.=||| thế còn nói không tự kỷ) Nhưng mà nàng lại có một tật xấu, người ta kính nàng một thước (33cm), nàng kính người ta một trượng (330cm). Còn ngược lại thì....

Thời điểm Tề Hoan chưa xuyên qua, nàng thích nhất là game online. Khi đó có một nữ nhân đoạt lão công trong trò chơi của nàng, nàng nhin. Dù sao cũng là trò chơi, không có chứng nhận, mình cũng không thể ngăn cản người ta tìm kiếm tình yêu đích thực a, vì vậy nàng rất sung sướng cùng bạn nam kia ly hôn.

Vốn tưởng rằng chuyện này đến đây là kết thúc, ai dè về sau trong ngày đôi nam nữ kia tổ chức hôn lễ, hai người bọn họ ở trên kênh thế giới nói chuyện ân ái. Cái này mọi người có thể lí giải, mấu chốt là trong lời nói của hai người này, Tề Hoan đã biến thành kẻ thứ ba ác độc, bạn nam đối với tình yêu trung trinh như một, bất chấp cường quyền đúng là một nam nhân tốt tuyệt thế!

Lúc ấy Tề Hoan là bang chủ đệ nhất đại bang trong toàn khu.

Chuyện thành như vậy Tề Hoan không thể nhin, nếu như mình thật sự đã làm thế thì không sao, nhưng mình cái gì cũng chưa làm a! Đây rõ ràng là

người bị hại trở thành hung thủ mà! Không phải mi nói ta là tiểu tam (kẻ thứ 3) sao? Không phải mi nói ta hèn hạ vô sỉ sao? Được, ta liền vô sỉ i xem.

Kết quả tối hôm đó, Tề Hoan tụ tập toàn bộ hơn ba trăm người của bang, tẩy trắng toàn bộ hôn lễ của đôi nam nữ kia.

Tổng kết từ những yếu tố trên chúng ta có thể biết rõ, kỳ thật Tề Hoan bình thường sẽ rất nhẫn nhịn, năng lực nhẫn nại của nàng vượt qua cả Ninja rùa. Nhưng lúc nàng bộc phát, tuyệt đối không thua gì núi lửa phun trào.

Thấy Tề Hoan không có ý rời đi, nụ cười trên mặt Âu Dương Lâm cũng không còn, giọng lạnh như băng, “Đây là quy định của sư môn, đệ tử chưa tới Ngưng Khí kỳ không cho phép tiến vào sân thí luyện.”

“À, thì ra là như vậy.” Tề Hoan gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, quay đầu rời đi, không có biện pháp, ai bảo tu vi của mình chưa đủ. Kỳ thật trong nội tâm nàng cũng rõ ràng, Âu Dương Lâm này chính là muốn gây phiền toái cho nàng, với thân phận của nàng, coi như tiến vào cấm địa cũng không ai dám ngăn cản, huống chi là một cái sân thí luyện. Nàng chỉ không muốn cùng Âu Dương Lâm này cãi nhau thôi.

Nhưng tội tệ hơn hơn là, khi Tề Hoan vẫn chưa đi xa, một nam đệ tử khác bắt đầu nói chuyện với Âu Dương Lâm, “Sư tỷ, quy định này không phải chỉ giới hạn cho đệ tử cấp thấp chúng ta thôi sao, sư tổ nàng ấy có thể không cần tuân thủ a?”

“Hừ, tu vi thấp như vậy còn muốn đi vào sân thí luyện, đây không phải là muốn sư môn mất mặt sao!” Trong lời Âu Dương Lâm tràn đầy sự khinh thường.

Tề Hoan nghe thấy đoạn đối thoại của hai người kia thì dừng một chút, một mép vải đỏ quấn trên ngón trỏ ở tay phải của nàng khẽ động, “Giết người diệt khẩu quá tàn nhẫn, không bằng ột cảnh cáo nhỏ nhỏ là tốt rồi, vài biện pháp sư huynh dạy coi như dùng được.” Dứt lời Tề Hoan búng búng ngón tay, đầu vải đỏ theo tay nàng buông ra, bay đi theo gió.

“Sư tỷ, sắp đến phiên tỷ lên đài rồi.” Không bao lâu, một nam đệ tử đi ra nói với Âu Dương Lâm.

“Ừm, ta vào trước, các người nhớ trông coi cho tốt.” Dứt lời, Âu Dương Lâm uốn éo thân mình, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào cửa sân thí luyện.

Thấy nàng đã đi, Tề Hoan lại xoay người lại, lần này không có ai đến ngăn cản nàng, nàng rất dễ dàng tiến vào sân thí luyện.

Sau khi vào nơi này Tề Hoan mới để ý, dường như tất cả chương môn các môn phái đều ngồi trên đài cao, còn những đệ tử cấp thấp thì đang tụ tập quanh sân thí luyện, lúc này trên sân thí luyện có một gã đệ tử Thục Sơn đang đọ sức cùng một đệ tử phái Thanh Vân. Trông thấy Tề Hoan xuất hiện, Linh Phong Tử vốn đang vững như bàn thạch đột nhiên cảm giác mí mắt

phải của mình mãnh liệt nhảy lên, vì vậy hấn vội vàng liếc mắt nhìn Linh Vân Tử, ý bảo hấn đi coi chừng Tề Hoan.

Chương 10: Ta cũng rất coi trọng mình

Nhận được ánh mắt “long lanh như nước” của sư huynh, Linh Vân Tử sắc mặt lạnh nhạt rời khỏi ghế, cất bước đi về phía Tề Hoan.

“Chắc chắc, sao lại dần như vậy chứ, chỉ cần bước sang bên phải nửa bước là có thể tránh được rồi, người xông về phía trước làm cái gì, ngại sơ hở trên người còn ít hay sao!” Tề Hoan căn bản đang quan sát hăng say, không có chú ý tới phía sau mình từ lúc nào đã nhiều hơn một người.

Linh Vân Tử yên lặng đứng phía sau Tề Hoan, sau khi nghe thấy câu nói của nàng, thoáng hiện lên một tia kinh ngạc, hấn vậy mà lại không biết vị sự thúc này đối với cuộc tỷ thí có kiến giải như vậy, chỉ nói một câu đã có thể chỉ ra điểm trọng yếu.

Kỳ thật cái này là do kiếp sống gần mười năm chơi game online của Tề Hoan, muốn nàng chân chính đi PK thì tuyệt đối không được, nhưng với tư cách là người chơi trò chơi, bất kể là kỹ thuật hay kỹ xảo PK nàng đều có thể đàm luận, thật không phụ lòng hơn mười năm nàng chơi game trên máy tính.

“Ngu ngu, đúng là ngu mà! Phi kiếm chỉ đem làm vật trang trí sao, người cũng đánh lén lại hấn là được a! Cũng đã đánh lén rồi còn giả trang quân tử làm cái gì...” Trên đài khí thế cao ngất trời, dưới đài Tề Hoan cũng vừa hô vừa dậm chân. Chỉ có Linh Vân Tử vẫn bình tĩnh đứng nguyên tại chỗ như trước, phàm là có ánh của ai nhìn tới, toàn bộ bị Linh Vân Tử trừng mắt nhìn trở về.

Đệ tử bốn phái biết rõ Tề Hoan địa vị cao, không ai dám tiến lên tìm phiền toái. Những tên đệ khác phái kia mặc dù bất mãn với Tề Hoan, nhưng ngại khí thế cường đại của Linh Vân Tử, nhất thời cũng không có người nào dám tiến lên.

Cuối cùng, tên đệ tử Thục Sơn kia ra sai một chiêu nên thua đệ tử nội môn của phái Thanh Vân. Thấy người chung quanh hoan hô náo nhiệt, Tề Hoan nhếch miệng. Cái này nếu ở trong trò chơi, tuyển thủ như vậy chính là cái trắng, một đao đi xuống là xong.

Trận thứ hai là đệ tử cung Tam Dương cùng đệ tử phái Thanh Vân tỷ thí. Lần này phái Thanh Vân cử Âu Dương Lâm ra sà, mà cung Tam Dương bên kia cử ra một con “King Kôg.”

“Nghe nói cung Tam Dương cũng là tu đạo....Ta thật nghĩ không ra nha, cái dạng đạo bào gì có thể thích hợp với vị này.” Kẻ xuất hiện chính là một gã

thanh niên nam tử ngăm đen, vẻ mặt chất phác. Chỉ là thân hình của hắn khá khổng lồ, Âu Dương Lâm cao cũng phải một mét sáu, vậy mà vị này còn cao hơn nàng nửa thân người, chưa nói đến thực lực của hắn thế nào, đứng trong đám người thì thân thể này cũng là một loại hung khí a!

Tề Hoan không nhìn được tặc lưỡi, thiên hạ rộng lớn quả nhiên không thiếu cái lạ. Xung quanh hình như chỉ có mình nàng ngạc nhiên, tất cả mọi người đều không hề có vẻ gì là kinh ngạc, xem ra năng lực thừa nhận của mọi người cũng không tệ, trách không được những người trong môn phái thấy tóc nàng ngắn như thế mà cũng đều không có phản ứng gì. Nghĩ tới đây Tề Hoan lại sờ sờ đỉnh đầu mát mẻ của mình, tóc đã dài ra không ít, nhưng mà khoảng cách đến ‘phiêu dật’ còn kém xa lắm, tóc của nàng a ~ nhớ năm đó, chính mình chỉ dựa vào một mái tóc dài đã câu dẫn được bao nhiêu trai đẹp đó nha!

Tề Hoan vẫn còn đang than thở về mái tóc dài của mình, thì trên đài Âu Dương Lâm đã cùng vị huynh đệ “king kong” kia động thủ, đừng nhìn hình thể hắn khổng lồ, động tác vẫn rất linh hoạt. Mặc dù như thế, hắn vẫn không phải là đối thủ của Âu Dương Lâm, dù sao thực lực của hắn so với Âu Dương Lâm thấp hơn một bậc, nếu như người không phải thiên tài hoặc yêu nghiệt, một bậc cũng là chướng ngại không thể vượt qua.

Ngay khi Âu Dương Lâm lộ vẻ mặt đắc ý chuân bị cho nam tử này một kiếm cuối cùng, thì dưới chân nàng đột nhiên bất ổn (ở đây ý nói ko vững vàng, lảo đảo), ở trước mặt mọi người ngã xấp xuống trên đài thí luyện. Toàn bộ sân thí luyện vốn đang yên tĩnh, lập tức lộ ra những tiếng cười chói tai. Tu Tiên giả thế nhưng lại ngã sấp xuống trong trận tỉ thí, nói ra thôi cũng đủ làm người ta cười chết.

Nhìn Âu Dương Lâm che mặt chạy đi, một đạo ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt bay vào trong tay áo Tề Hoan. Linh Vân Tử vẫn đứng bên cạnh Tề Hoan, cứng ngắc ngẩng đầu lên nhìn sư huynh của hắn ở phía xa, mười phần bất đắc dĩ lắc đầu.

Những người khác cách khá xa, cho nên không phát hiện được, nhưng mà Linh Vân Tử cách Tề Hoan quá gần, hơn nữa ở thực lực của hắn, việc mờ ám của Tề Hoan căn bản không thể qua mắt hắn được.

Tề Hoan vốn là có ý định để cho Âu Dương Lâm múa thoát y cơ, nhưng ngại có Linh Vân Tử đứng ở đây, nên nàng mới tạm thời thay đổi chủ ý. Tề Hoan cho tới bây giờ chưa từng là một người chịu uất ức, ngược lại nàng là một người tuyệt đối sát phạt quyết đoán, nếu ai thật sự đắc tội nàng, nàng tuyệt đối sẽ không nương tay.

Sau khi Tề Hoan tâm tình tốt rời khỏi sân thí luyện, Linh Vân Tử gọi đệ tử canh giữ sân cùng các đệ tử khác ở bên ngoài đến, hỏi rõ mọi chuyện. Sau cùng có một gã đệ tử đem đoạn đối thoại của Tề Hoan cùng Âu Dương Lâm nói ra.

Biết được đầu đuôi sự việc, Linh Vân Tử cũng không thêm cân nhắc, trực tiếp hạ lệnh cấm đối với Âu Dương Lâm, đến Khô Thủ Phong diện bích ba năm, trục xuất nội môn.

Có thể một Tề Hoan không đáng để Linh Vân Tử làm như vậy, nhưng Âu Dương Lâm lại không suy nghĩ đến một tầng khác, Tề Hoan không chỉ đại diện ột người, nàng là đồ đệ duy nhất của Hư Không Tử, cũng chính là đại diện cho tất cả mọi người cùng cấp bậc với nàng, đánh vào mặt nàng, chẳng khác nào đánh vào mặt đệ tử đời thứ hai của phái Thanh Vân.

Tu vi của Tề Hoan đúng là rất thấp, nhưng các vị sư huynh sư tỷ kia của nàng đều là cao thủ thành danh trong giới Tu Chân, cho dù không có ở trong núi Thanh Vân, cũng không biết Tề Hoan, nhưng nếu biết có người khi dễ tiểu sư muội của bọn họ, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua, đừng nói đến là một đệ tử cấp thấp của môn.

“Sư thúc, đến giờ đi xem lễ đài rồi.” Đột nhiên tiếng của Linh Vân Tử vang lên ở ngoài cửa, Tề Hoan đang híp mắt nằm trên giường, xung quanh vẫn còn một chút ánh sáng màu xanh quán quanh thân thể.

“Aizzz...” Tề Hoan cố ý thở dài thật dài, trong lòng nàng không nhìn được oán trách, mình lại chọc phải ai đây, trong núi Thanh Vân này có mấy ngàn người, Linh Vân Tử sao cứ nhắm vào nàng vậy !

“Sư thúc.”

“Được rồi, ta tới liền đây.” Tề Hoan không tình nguyện bước xuống giường, trong lòng tức giận, thoáng khinh bỉ sư phụ Hư Không Tử sắp độ kiếp kia của mình, người ta độ kiếp đều là ở ban ngày, lão hết lần này tới lần khác lại nửa đêm độ kiếp, sợ không thấy lỗi kiếp sao.

Sau khi ra khỏi cửa, Linh Vân Tử dẫn Tề Hoan đến trên Truyền tống trận [1] ở trung tâm Đỉnh Vong Ưu. Trong núi Thanh Vân có bảy ngọn núi lớn đều có Truyền tống trận, chỉ tiếc năng lực Tề Hoan quá thấp, căn bản không mở ra được, lần này coi như được hưởng thụ miễn phí công nghệ cao của giới Tu Chân.

[1] Truyền tống trận: đây gọi là một nơi có sắp đặt ngũ hành, dùng để dịch chuyển tức thời, chỉ cần mở ra chọn địa điểm sẽ lập tức đến nơi.

Một luồng ánh sáng thoáng hiện lên, Tề Hoan cùng Linh Vân Tử đã đến đỉnh Tây Thần.

Ngọn núi này chính là ngọn núi duy nhất trong dãy Thanh Vân không có người ở, nó được coi là thánh địa của phái Thanh Vân, bởi vì từ nơi này ít nhất đã có mười vị tiên nhân xuất hiện. Đồng thời nó cũng trải qua vô số lễ tẩy huyết, quá trình thành tiên tuyệt đối không đơn giản như trong tưởng tượng, trong phái Thanh Vân người độ kiếp thất bại nhiều gấp mười lần người có thể thành công.

Lúc này trên đài xem lễ đã đứng đầy người, Linh Vân Tử dẫn Tề Hoan đi đến vị trí gần Hư Không Tử nhất rồi ngừng lại. Bên trái nàng là hai lão đầu

không biết tên cấp bậc Độ Kiếp kỳ, bên phải là vị Tiên Tử sư huynh Hóa Thần kỳ, sau lưng còn có một loạt sư điệt Nguyên Anh kỳ.

“Ai, với tư cách là đệ tử duy nhất của sư phụ, ta cảm thấy áp lực thật lớn.” Tề Hoan than thở.

“Hoan Tử à, ta xem trọng con.” Trên khuôn mặt khô héo của Hư Dương Tử cố nặn ra một nụ cười, còn dùng sức vỗ vỗ bả vai Tề Hoan.

Tề Hoan mất thăng bằng thiếu chút nữa nằm sấp trên mặt đất, may mắn có sư huynh Hoa Hiến Tử động tác nhanh, đỡ được nàng.

“Ta cũng rất xem trọng mình.” Tề Hoan có chút vô sỉ trả lời, khiến Hư Dương Tử mặt mo ghen lời.

Chương 11: Hấp thụ một nửa lô kiếp

Chỉ còn ít thời gian nữa sẽ đến thiên kiếp, trên khán đài thỉnh thoảng truyền ra vài tiếng nói chuyện. Hư Không Tử như lão tăng ngồi thiền nhắm hai mắt lại khoanh chân ngồi ở giữa không trung, dưới mõng là một cột ánh sáng do linh khí tụ thành, nhìn từ đằng xa chung quanh cột ánh sáng kia hiện ra chút tinh quang (ở đây ý là lấp lánh), trông rất đẹp mắt.

“Lão nhân này đích thực là khoe khoang.” Tề Hoan tuyệt đối không thừa nhận là nàng đang ghen tị, nghe nói loại pháp thuật tụ linh (tích tụ linh khí) hiện vật này toàn bộ giới Tu Tiên cũng chỉ có mấy người có thể làm được, không khéo Hư Không Tử lại trở thành một trong số đó.

Hư Dương Tử cùng Hư Linh Tử đứng một bên chấp nhận gật gật đầu. Tề Hoan vẫn như trước có chút khinh bỉ nhìn bọn họ. Đây chính là điển hình nho chua, không muốn thấy người khác giỏi mà!

Hư Không Tử tĩnh tọa khoảng chừng nửa canh giờ, trên bầu trời bắt đầu nhấp nháy xuất hiện sấm sét. Tề Hoan ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy từng đạo tia chớp màu tím sậm nổ tung kêu âm âm ở phía trên Hư Không Tử, dường như muốn kéo toàn bộ mây đen che kín núi Thanh Vân.

“Hít—” Tề Hoan cảm giác hàm răng mình có chút mát, mới tia chớp đã dọa người như vậy rồi, nếu sét đánh xuống không biết còn mạng nhỏ hay không. Lô kiếp ơi, ngàn vạn lần phải rơi cho đúng chỗ, người mà lệch một chút thì mạng nhỏ của những người chung quanh hẳn là không còn luôn đó. Thời điểm thiên lô hình thành, trong núi Cửu Trọng Yêu cách dãy Thanh Vân vạn dặm, có vài lão giả đang thân sắc nghiêm túc xem xét. Cùng thời khắc đó trong rừng cây cách núi Thanh Vân hơn trăm dặm, từng đợt gió lạnh thổi qua, bỗng nhiên xuất hiện mấy trăm tên Ma tu.

Ánh mắt mọi người đều tập trung ở núi Thanh Vân, có vui mừng, có sợ hãi còn có cả phần hận. Trong lòng tất cả mọi người đều rõ ràng, nếu như Hư Không Tử độ kiếp thành công, một trăm năm tiếp theo, khí thế núi Thanh Vân sẽ ngang hàng với Thục Sơn Côn Luân, chính thức là một trong ba kẻ đứng đầu giới Tu Chân.

Vượt qua thiên kiếp là đạt tiêu chuẩn tiên nhân, chỉ cần đủ ti vi, có thể dễ dàng phi thăng. Có thể nói tại giới Tu Chân, phàm là đến Đại Thừa kỳ, nếu như không phải lão thiên oán trách đột nhiên giáng ma kiếp xuống muốn lấy mạng của người, thì trên cơ bản bọn họ đều có thể bình an phi thăng lên Tiên giới, chênh lệch bất quá chỉ là thời gian mà thôi.

“Tử điện tiên lôi cửu phẩm [1], không hổ danh là đệ nhất khổ tu trong giới Tu Chân, nếu như hấn vượt qua thiên kiếp, thực lực sợ là phải xếp ở top 3 đi.” Trong rừng, một gã nam tử áo trắng dáng người cao to tay chấp sau lưng ngửa đầu nhìn bầu trời, trong giọng có sự hấp dẫn không nói nên lời. Đứng chính tề phía sau hấn là mấy trăm tu ma, đứng bên cạnh hấn là một lão giả râu bạc trắng tay cầm một đầu lâu thủy tinh màu đỏ như máu, sắc mặt nghiêm túc gật đầu, xem như đồng ý lời của hấn.

[1] Tử điện tiên lôi cửu phẩm: sấm sét màu tím cấp 9 của tiên giới, thiên kiếp của tu chân giả có 9 cấp bậc, bậc thiên kiếp càng cao thì uy lực sét càng lớn, Thiên kiếp cấp 9 là 9 đạo lôi kiếp, mỗi đạo là hàng nghìn hành vạn tia sét màu tím giáng xuống, uy lực rất khủng khiếp, nhưng nếu chịu qua thì thành quả thu được sẽ cao hơn nhiều so với các thiên kiếp bậc thấp hơn.

“Chờ bọn hấn rời khỏi núi Thanh Vân khoảng trăm dặm hãy động thủ, động tác lưu loát một chút.”

“Vâng, thiếu chủ.” Ánh sáng màu đỏ trong mắt lão giả chuyển động, bắn ra hào quang so với đèn pha chiếu sáng còn xa hơn.

Nếu Tề Hoan ở đây, nòng nhất định sẽ nhận ra hai cột sáng trong mắt lão nhân này bắn ra xa như vậy có thể so được với tia hồng ngoại. Nếu mấy người Hư Không Tử ở đây, nhất định sẽ nhận ra, lão giả này cư nhiên là huyết ma ngàn năm trước đã phi thăng lên Thiên Ma giới – Độ Thiên.

Quay lại khán đài xem lễ bên này, Tề Hoan cũng mở trừng hai mắt, một cột sét màu bạc thô nhám cũng đã rơi xuống về phía Hư Không Tử, lập tức chân Tề Hoan mềm nhũn. Đây là độ kiếp sao, cái này căn bản là tự sát đi! Không riêng gì Tề Hoan, ngay cả những vị chưởng môn các phái trên khán đài cũng không nhìn được mà run rẩy, bọn hấn đều đã từng thấy sự tổ độ kiếp, nhưng dạng lôi kiếp đáng sợ như thế này là lần đầu nhìn thấy, đạo thiên kiếp đầu tiên đánh xuống đã uy lực như vậy, không biết những đạo phía sau còn kinh khủng thế nào nữa.

Sắc mặt Hư Không Tử trầm tĩnh, sau khi thấy đạo thiên lôi kia đánh xuống cũng không trốn tránh, xông tới đón thiên kiếp, Tề Hoan chỉ cảm thấy mắt hoa lên, Hư Không Tử đã bị lôi kiếp nuốt trọn, tiếp theo ngân quang bắn khắp nơi, một đạo thiên lôi uy lực khủng bố cứ như vậy biến mất.

Tề Hoan dời ánh mắt đến trên người sư phụ nhà mình, phát hiện Hư Không Tử ngoài vài lọn tóc bay ra bên ngoài, thì tổng thể coi như hoàn hảo. Xem ra lão nhân này quả nhiên không phải khoác lác a, thực lực quả thật rất là cường hãn.

Đạo thiên kiếp thứ nhất đã qua, song mây đen trên bầu trời không có tản đi, ngược lại tụ lại càng nhiều, những tia chớp màu tím kia giống như cái lưới lớn đem cả bầu trời vây trọn lại trong đó, tất cả mọi người không khỏi đổ mồ hôi thay Hư Không Tử, thoạt nhìn đạo lôi kiếp kế tiếp này so với đạo

thứ nhất khó đòi phó hơn rồi.

Ngay khi Tề Hoan mở to mắt chờ đợi đạo Thiên Lô thứ hai, thì đột nhiên phát giác thái cực đồ trong đan điền bỗng nhiên chuyển động, lúc đầu nàng còn không để ý, thế nhưng thời gian trôi qua Tề Hoan cảm giác được có chút không bình thường, Thái cực đồ trong đan điền nàng dường như mất không chế mà điên cuồng xoay tròn, chưa đến một lúc, cả người Tề Hoan đều bị ánh sáng màu lam bọc lấy, từ xa nhìn thật giống như một cái kén bình thường màu xanh da trời.

Giờ phút này Tề Hoan hoàn toàn không cảm giác được chung quanh, thứ duy nhất nàng cảm nhận được là đau nhức đến tê tâm liệt phế, linh khí kia điên cuồng xông vào trong cơ thể nàng, mạnh mẽ chạy theo kinh kỳ bát mạch (những mạch chủ của cơ thể), rõ ràng đau muốn chết, nhưng Tề Hoan lại cực kỳ thanh tĩnh.

Lúc mới bắt đầu nàng còn có thể thử chống lại những linh khí kia, về sau nàng cảm giác mình ngay cả sức lực động đậy cũng không có, chứ đừng nói đến ngăn cản những đạo linh khí tàn sát bừa bãi này, vì vậy nàng để mặc linh khí tùy ý không ngừng phá hủy kinh mạch của mình, sau đó trùng tạo (ở đây là xây dựng lại), rồi lại phá hủy.

Chờ đến khi Tề Hoan phát hiện mình rốt cục cũng có thể hoạt động, thì một tiếng sấm đình tai nhức óc vang lên, từng đạo lôi quang màu tím như con rắn nhỏ đột nhiên bao trùm toàn thân nàng. Lần này, nàng ngay cả cơ hội suy nghĩ vì sao sấm sét xuất hiện cũng không có thì đã hôn mê bất tỉnh, trước khi chìm vào một mảnh đen tối, Tề Hoan nghe thấy tiếng hoan hô vang trời từ xung quanh truyền đến. May mắn, lão đầu độ thiên kiếp thành công, trong lòng cũng có chút an ủi.

“Sur huynh, Hoan Tử nàng sẽ không có chuyện gì chứ?” Trong mơ hồ, Tề Hoan nghe thấy giọng của Hư Dương Tử. Chỉ có điều giọng nói kia mông lung như có như không.

“Biểu hiện thoát nhìn là không có trở ngại gì, chỉ có đầu nàng hấp thụ nửa đạo thiên lôi của ta, thân thể nhất thời không chịu được, cũng không biết lúc nào mới có thể tỉnh lại.” Hư Không Tử thở dài. Vẫn còn một đạo thiên lôi cuối cùng, chính lão cũng cho rằng không dễ dàng gì, ai biết đột nhiên Tề Hoan lại hấp thụ một nửa lôi kiếp, để cho lão cứ thế tiến nhập Đại Thừa kỳ mà chẳng hiểu vì sao.

“Thì ra những ánh sáng kia chính là đạo thiên lôi cuối cùng... quá vô sỉ rồi!” Trong lòng Tề Hoan thâm mắng, nhưng không mở mắt ra nổi, thân thể cũng không nhúc nhích được, nàng chỉ có thể nhìn thấy thông qua thái cực đồ trong đan điền của mình.

Giờ phút này Thái cực đồ chuyển động chậm chạp, trên mặt của nó cô đọng nhiều lôi vân (hoa văn hình sấm sét) màu tím, xem ra đúng là bị nó cưỡng ép hấp thụ nửa đạo thiên lôi kia mà thành.

Cái này hay rồi, trong bụng mình có một mảnh lôi vân, vậy cũng là kỳ quan thiên cô rồi.

Chương 12: Bị nam tử đeo mặt nạ bắt cóc

Tổ sư bá”. Tề Hoan trong lúc miên man nghe thấy giọng của Linh Vân Tử. “Ồ, Vân Tử à, ngươi không phải đi tiễn chưởng môn Thục Sơn sao, như thế nào lại về trước rồi?” Hư Không Tử quay đầu nhìn Linh Vân Tử một thân chạt vật, kinh ngạc hỏi.

“Đệ tử phát hiện trong rừng rậm cách núi Thanh Vân hơn trăm dặm có rất nhiều đạo sĩ Tu Ma, chưởng môn các phái đến đây xem lễ đều bị vây ở trong rừng.”

“Cần rõ, Ma Đạo thật sự là khinh người quá đáng rồi! Chúng ta đi xem xem.” Hư Không Tử nghe xong lập tức nổi cáu, bình thường đều là lão chạy đến sơn môn người ta gây phiền toái, khi nào thì lại có người dám tìm sơn môn của lão gây phiền toái đây?

“Không có... nhân tính... quăng mình lại đây rồi bỏ chạy...” Tề Hoan nghe thấy tiếng cửa bị đá văng, sau đó tiếng động ngừng lại, khóc không ra nước mắt.

Nếu nàng thực sự lâm vào hôn mê đã tốt, máu chốt là hiện tại nàng giống như người sống thực vật, hết lần này tới lần khác có thể nghe thấy tiếng người ta nói chuyện, nhưng lại không nhúc nhích được, đây không phải là muốn mạng của nàng sao?

Suy nghĩ lung tung cả buổi, Tề Hoan quyết định vẫn là nên nghiên cứu cái phiến vân kiếp(*) trong bụng cho tốt, nếu không đến một ngày nào đó trong bụng nàng vừa trời mưa vừa sét đánh, nàng cũng không muốn giày vò mạng nhỏ của mình như vậy.

(*) cũng là một dạng hình vẽ như Thái cực đồ, cái này là khi chị hấp thụ Lôi kiếp có được

Tề Hoan một bên nội thị (nhìn vào trong) đan điền, một bên cẩn thận từng li từng tý tác động đến cái Thái cực đồ kia, không nghĩ tới nó vẫn giống như trước, đều không thềm đếm xia đến nàng.

Ngược lại, cái phiến lôi kiếp kia, bắt đầu không an phận... bắt đầu chuyển động, linh khí toàn thân Tề Hoan dừng mãi tiên vào trong đan điền, phiến lôi kiếp đột nhiên nổ rộng ra, từng đạo ánh sáng màu tím cùng những tia chớp nhỏ màu trắng trong chốc lát toàn bộ tràn vào bên trong kinh kỳ bát mạch của Tề Hoan.

“Xong đời, cái này toàn thân đều là ** rồi!” Tề Hoan đột nhiên cảm thấy mình là nhân vật nguy hiểm. Kinh mạch toàn thân của nàng bị lôi kiếp dừng

mãnh xông vào mà chẳng bị ảnh hưởng tí nào, chỉ có điều những tia nhỏ như sợi tóc kia giống tấm lưới điện màu tím che lại tất cả các huyết mạch của nàng.

Thế nào mà người ta Tu Tiên đều an an ổn ổn, đến phiên mình sao lại nhiều phiền toái như vậy, Tề Hoan kêu than. Mặc dù không biết là nguyên nhân gì, khiến tu vi của nàng trực tiếp từ tiền kỳ Trúc Cơ nhảy đến hậu kỳ Trúc Cơ, song cũng không làm cho nàng có tí cảm giác vui sướng nào.

Nàng không muốn làm người ăn cua (chơi chữ ý nói làm liều mà lại được lợi), hấp thu thiên lôi để tăng tu vi, loại chuyện này nàng tuyệt đối không làm lần thứ hai, về sau nếu thấy khí trời có tia sét dù nói gì nàng cũng không đi ra ngoài.

Những lôi kiếp kia sau khi phân tán đến toàn thân Tề Hoan xong, dường như hoàn toàn tĩnh lặng, mà Tề Hoan cũng bởi vì tiêu hao linh khí quá nhiều dần dần chìm vào giấc ngủ.

Không biết qua bao lâu, một hồi tiếng động nổ vang đình tai nhức óc, Tề Hoan vội vàng bật mạnh ngồi dậy trên giường, không đợi nàng kịp cao hứng vì mình tỉnh lại, thì đột nhiên cảm giác toàn bộ phòng bắt đầu... lay động.

“Động đất sao?” Tề Hoan kinh ngạc. Tuy còn chưa cảm nhận được mùi vị mình đã trở lại (chị tỉnh lại ý), song nàng phản ứng cũng nhanh, tiện tay xốc chăn mỏng lên muốn xông ra phòng ngoài. Trong quá trình chạy trốn nàng còn không quên cầm theo thanh phi kiếm dùng để “cố định” ở trên tường chạy đi, nói như thế nào đó cũng là tài sản của nàng.

Đợi đến lúc Tề Hoan chạy ra ngoài, nàng lại bắt đầu hồi hận, bên ngoài còn không có an toàn bằng ở trong phòng đâu, cứ nhìn phế tích của khắp đỉnh núi là biết, cho dù đỉnh Vong Ưu đều là nhà tranh không chắc chắn lắm, nhưng cũng là nhà tranh trải qua mưa gió trên trăm năm rồi, địa chấn đơn giản bình thường sao có thể làm cho sập được?

“Hoan Tử, chạy mau.”

“Hả?” Đột nhiên có một tiếng rống to từ xa xa truyền đến, Tề Hoan còn chưa kịp phản ứng đã thấy “vèo” một cái, cảm giác mình bay lên trời.

“Má ơi !!” Cúi đầu nhìn thấy mặt đất cách lòng bàn chân mình càng ngày càng xa, Tề Hoan ngay cả người bên cạnh là ai cũng không thấy rõ, trực tiếp nhảy lên trên người người nọ.

“Xuống.” Giọng nam trầm thấp cực kỳ quyến rũ vang bên cạnh tai Tề Hoan.

“Không chịu không chịu, chết cũng không chịu.” Tề Hoan nhìn xuống chân mình, lắc đầu.

“Nếu không ta sẽ ném ngươi xuống.” Trong giọng nói của nam nhân mang theo một tia lạnh như băng, còn có cả tức giận.

“Ta thành quỷ cũng không bỏ qua cho ngươi. . . . .”

Tề Hoan vẻ mặt ai oán ngẩng đầu lên nhìn nam nhân bị tay chân mình cuốn chặt lấy, sau đó hít vào một hơi, người này là ai? Nàng như thế nào chưa từng thấy qua?

Hơn nữa trên mặt hắn còn mang một chiếc mặt nạ màu đỏ như máu, nhìn rất dọa người, mặt nạ chỉ lộ duy nhất đôi mắt, má ọ, đó là mặt người sao, tại sao lại có màu đỏ thế?

Mặc dù Tề Hoan thiếu chút nữa bị một cái liếc mắt này dọa cho choáng váng, nàng vẫn gắt gao ôm lấy nam nhân kia, nói cái gì cũng không buông tay. Nàng tuyệt đối sẽ không nói với bất kì ai rằng, mình thực ra là mắc chứng sợ độ cao.

“Người phái Thanh Vân đều có lá gan nhỏ như vậy?” Dường như đối với việc Tề Hoan sợ độ cao, giọng nam tử có chút cao lên, đoán chừng là nghi vấn hỏi.

“Ai nói vậy?” Tề Hoan bất mãn căm tức nhìn nam tử, đây chính là danh dự của mình, tuyệt đối không thể thừa nhận mình nhát gan được.

“Tu vi còn rất thấp.” Tâm tình nam nhân có vẻ đột nhiên tốt lên, cố ý khiêu khích Tề Hoan.

“Con mắt nào của ngươi thấy tu vi ta thấp.” Mặc dù mình mới tu tiên không đến năm tháng, thế nhưng đã đến hậu kỳ Trúc Cơ, coi như ăn gian cũng chưa nhanh bằng mình, vậy mà nam nhân này còn dám nói nàng tu vi thấp.

“Hai mắt.”

“Mắt ngươi bị cận thị à...” Dù sao Tề Hoan cũng không nhìn ra được tu vi của nam nhân này, bất quá có thể khẳng định tu vi của hắn so với mình còn cao hơn rất nhiều.

“Này, ngươi thả ta xuống dưới được không?” Bay cả buổi, Tề Hoan cảm giác mình đã đi xa khỏi núi Thanh Vân, trong lòng có chút bất an, nàng sợ là mình không tìm được đường về a!

“Không được.” Nam nhân kiên định lắc đầu.

“Đại hiệp, ta chỉ là một đệ tử cấp thấp trên núi Thanh Vân thôi, cũng không có lỗi gì với ngài, ngay cả con kiến cũng không dám bóp chết, ngài bắt ta làm gì?” Tuy Tề Hoan không biết Tu Ma giả là cái dạng gì, nhưng không ăn qua thịt heo cũng đã gặp heo chạy nha. Nam nhân này mặc dù trên người không có ma khí đen sì sì gì đó, nhưng chỉ cần nhìn cái mặt nạ đỏ như máu đã biết rõ hắn không phải người tốt rồi. Hơn nữa lúc hôn mê nàng nghe thấy lời kia của Linh Vân Tử, suy đoán một chút sẽ biết, vị này nhất định là Tu Ma giả.

Mặc dù chính tà lưỡng lập (hai phe phân rõ), nhưng đó cũng phải ở khi Tề Hoan có năng lực thì mới áp dụng được, còn bây giờ nàng tỏ ra yếu đuối một chút chắc không thành vấn đề, tin rằng sư phụ lão nhân gia sẽ không chú ý đâu.

“Nha!” Nam tử cười khẽ một tiếng, “Đệ tử cấp thấp của núi Thanh Vân lại

được ở trong đình Vong Ưu, chính phái của người lúc nào đã sửa tập tục rồi?”

Con bà nó, không có việc gì người nghiên cứu tập tục của giới Tu Chân chúng ta làm gì! Tề Hoan vụng trộm trộm mắt liếc nam nhân, dưới đáy lòng nghiên rắng nghiên lợi. Trong giới Tu Chân, có thể ở tại ngọn núi cao nhất, bình thường đều là chương môn các phái cùng các nhân vật cấp trưởng lão, có hơn thì là mấy đệ tử thân truyền (đệ tử chân truyền), tỷ như nàng vậy. Chẳng qua thông thường chỗ ở của sư phụ khá xa hoa, chỗ đồ đệ thì đơn sơ, mà chỗ ở của nàng cũng Hư Không Tử lại vừa vặn ngược lại. Thì ra cũng là bởi vì cái tòa lâu đài cổ kia của Tề Hoan quá khoa trương, cho nên thời điểm nàng chạy ra ngoài mới có thể bị người phát hiện.

Chương 13: Chọc tức Ểo lả

“Thật ra... ta bị lão đầu kia cưỡng ép lên núi đây, lão nói ta có căn cốt hiếm, tốt, phải bái lão làm thầy. Lão còn nói nếu như ta không đi cùng lão, lão sẽ giết cha mẹ ta...hu...hu...” Tề Hoan ôm nam nhân gào khóc, trên trời thật đáng sợ, nàng muốn xuống đất a

~ (TNN: có loại đồ đệ này cũng thực xui 8 kiếp *mô phật*)

Ai, sư phụ à, đồ đệ thực sự xin lỗi ngài, hãy coi như ngài vì mạng nhỏ của đồ đệ mà suy nghĩ, nhẫn nhịn nha!

“Thật đúng là đáng thương, không sao, dù sao thì lão nhân kia cũng sắp chết rồi.” Nhìn Tề Hoan vùi đầu vào ngực mình khóc, trong mắt nam nhân hiện lên một tia bồn chồn.

“Làm sao có thể, lão nhân gia sư phụ ta ông ấy anh minh thần võ, thần công vô địch, tuyệt đối sẽ không...” Mới nói đến một nửa, Tề Hoan vội vàng cầm miệng lại, xong đời, đã nói ra hết rồi. Trước mắt người âm hiểm này, trình độ hèn hạ của Tề Hoan lại tăng thêm một bậc, “Khụ khụ, ta là muốn nói, bình thường tai họa đều sống ngàn năm, lão nhân kia không dễ dàng chết như vậy đâu ~ hắc hắc hắc hắc.”

Nam nhân cũng không chọc ngoáy Tề Hoan nữa, phối hợp dẫn nàng bay về phía trước.

“Ta nói này, coi như ngươi muốn bắt ta cũng phải cho ta biết một tiếng rốt cuộc ta đắc tội người chỗ nào chứ, không minh bạch như vậy, nếu ta chết đi, xuống địa ngục sẽ thành quỷ chết oan, địa vị rất thấp đó ~” Thấy nam nhân này không chuẩn bị đem nàng chặt làm tám khúc gì đó, miệng Tề Hoan lại không quản được, nàng phải tìm một chút việc để làm, đem cảm xúc khẩn trương của mình rời đi chỗ khác.

“Ta muốn mượn một kiện bảo bối sư phụ của ngươi, cho nên đặc biệt đến mời Hoa Hoan Tử tiểu thư đến nơi ở nhỏ của ta vài ngày.” Nam nhân bí hiểm liếc nhìn Tề Hoan một cái, không nhanh không chậm trả lời.

“Không được gọi ta là Hoa Hoan Tử, ta tên là Tề Hoan, Tề Hoan !!” Vừa nghe thấy cái đạo hiệu kinh khủng kia, Tề Hoan không nhịn được muốn nổi đóa, trở về nàng nhất định phải xin đổi tên, quả thật xấu hổ chết người mà.

“Thì ra các ngươi sớm đã dự mưu (có mưu kế sẵn)... người trong Ma Đạo quả nhiên là âm hiểm...” Còn hại nàng lãng phí tinh cảm mất nước mắt cả buổi, hóa ra người ta đã sớm biết rõ thân phận của nàng rồi.

“Quá khen.” Nam nhân không nóng không lạnh trả lời, khiến Tề Hoan lại

một hồi nghiên răng nghiên lợi.

“Này, mấy người Ma Đạo các người rất nghèo à, sao không tìm khách điếm để ở, lại ở trong miếu đồ nát.” Nam nhân dẫn theo Tề Hoan bay cả buổi cuối cùng dừng lại ở một cái miếu nhỏ vô cùng tan hoang.

“Khách điếm sao có thể hơn được đại bản doanh của Ma Đạo chúng ta.”

Nam nhân quay người lại, mặt nạ dữ tợn, nhưng trực giác Tề Hoan cảm nhận được khuôn mặt dưới chiếc mặt nạ này càng dữ tợn hơn.

“Ta nói đùa đấy... ha ha ha ha... Cái đại bản doanh kia ta thấy cũng không cần đi đâu.” Đi rồi còn mạng trở về sao, Tề Hoan lại bắt đầu suy đoán lung tung, sợ rằng nếu đi vào trong đó ngay cả chết cũng không được toàn thây. Cá nhân Tề Hoan cho rằng, tất cả Ma Tu đều là bộ tộc ăn thịt người, cho dù không phải, thì cũng là bộ tộc hút máu...

“Nếu như động tác của sư phụ người nhanh một chút...” Nam nhân quay lưng lại đi vào trong miếu đồ nát, kỳ thật Tề Hoan rất muốn thừa dịp lúc hắn không nhìn thấy mà chạy trốn, nhưng không biết làm sao nam nhân kia như có con mắt đằng sau gáy, quay đầu lại híp mắt nhìn Tề Hoan, “Trong trăm dặm quanh chỗ này đều là người của Ma Đạo, nếu như người tự nhận là kẻ có thực lực..., có thể ném thử, ném thử nha.”

” . . . . . ”

“Lão đại, đã bắt tất cả mọi người đem tới rồi.” Tề Hoan vừa mới theo nam nhân kia đi vào miếu nhỏ, thì một người mặc bộ đồ màu đen bó sát, những lỗ thủng trên kia dự là để thông khí. Lưu hành kiểu tóc tổ chim, nghi ngờ đại khái đã hơn một tháng không có gội qua. Con mắt màu tím bờ môi đỏ như máu, giống như ăn thịt người chính là xu hướng mà nam sĩ ‘phá cách’(*) này hướng tới.

(*) nguyên văn là ‘phi chủ lưu’: nghĩa là không có xu hướng, không thời thượng, không chính thống. Hiểu rộng ra nghĩa là sự phá cách trong thời trang.

Thì ra thế kỷ hai mươi một đã lạc hậu đến mức này sao, tất cả những nhân sĩ ‘phá cách’ trên mạng cộng dồn lại, cũng không ‘phá’ triệt để được như vị này a! Tề Hoan nâng trán thở dài, mình đây rốt cuộc lại trở thành người lạc một nhất!

“Uhm, Danh Độ Thiên đâu?”

“Vẫn còn cùng Hư Không Tử dây dưa, nhưng hắn là rất nhanh sẽ trở về thôi.”

Nghe thấy hai người kia nói chuyện hình như có nhắc đến sư phụ mình, Tề Hoan nhin không được xen vào một câu, “Ngàn vạn đừng có lòng tin như vậy, coi chừng lão nhân gia sư phụ ta không cẩn thận thắng cái gì gì Thiên đấy, đến lúc đó người cũng đừng khóc nha.”

Lời Tề Hoan nói khiến ánh mắt hai nam nhân đều chuyển dời đến trên người nàng, chỉ có điều nam nhân đeo mặt nạ kia không nhìn ra biểu lộ gì,

còn nam nhân ‘phá cách’ lại có chút hứng thú đánh giá Tề Hoan, chỉ kém đi vòng quanh nàng mấy vòng thôi.

“Lão đại, cô nương này là...”

“Đồ đệ của Hư Không Tử.”

“Như vậy à...” Nam nhân ‘phá cách’ sờ cằm, đột nhiên đưa mắt đến trước mặt Tề Hoan, “Tiểu thư xinh đẹp, có hứng thú tu ma hay không ah~”

“Cám ơn, nếu như ta muốn đổi nghề, nhất định sẽ tìm người đầu tiên.” Tề Hoan thành khẩn nghiêm túc nói lời cảm tạ với vị nam tử ‘phá cách’ kia.

“Đem nàng vào đi.” Nam nhân mặt nạ đột nhiên mở miệng, sau đó đi đến một bên khoanh chân ngồi xuống.

Nam nhân ‘phá cách’ không biết làm bằm cái gì, có chút thất vọng dẫn Tề Hoan đi qua góc có treo một miếng vải rách màu vàng. Sau khi đi qua Tề Hoan mới phát hiện, chỗ đó thậm chí có không ít người, hơn nữa còn có mấy gương mặt quen quen.

Chương môn phái Côn Luân Thanh Tiêu, còn có trưởng lão không tước phái Thục Sơn ở trong đó. Mấy người còn lại tuy Tề Hoan không biết, nhưng cảm giác nhìn cũng rất quen mắt. Xem ra là bọn họ sau khi ra khỏi núi Thanh Vân đã bị tóm lại cả ổ.

Trông thấy Tề Hoan bị dẫn tới, Thanh Tiêu lạnh lùng nhìn nàng, sau đó khinh thường đem mắt chuyển qua nơi khác. Những người khác đều không có phản ứng gì, Tề Hoan cũng tỏ vẻ hiểu được, dù sao hiện tại tất cả mọi người đều là tù nhân nha, nào còn tâm tư gì đi chào hỏi chứ.

Nhưng góc này cũng rất nhỏ, Tề Hoan quét ánh mắt nhìn vài cái, ngoại trừ chỗ bên cạnh Thanh Tiêu còn một khe hở, nàng cũng không thể tìm được một chỗ nào khác có thể ngồi.

Tề Hoan cân nhắc một chút, sau đó bước đến bên người Thanh Tiêu, đang chuẩn bị ngồi xuống, đột nhiên Thanh Tiêu hừ lạnh một tiếng. “Đệ tử cấp thấp phái Thanh Vân làm sao lại không có chừng mực như vậy.”

Giọng Thanh Tiêu không lớn, song đám người bên trong này đều nghe được rõ ràng. Trưởng lão Thục Sơn nhíu nhíu mày, cũng không có ra ngăn cản.

Dù sao Thanh Tiêu là chương môn Côn Luân, còn Tề Hoan cùng lắm chỉ là đồ đệ của chương môn phái Thanh Vân mà thôi. Vì một đệ tử cấp thấp phái Thanh Vân mà đắc tội Thanh Tiêu cũng không được lợi gì.

Cho tới nay những người này đều cho rằng Tề Hoan là đồ đệ của Linh Phong Tử, căn bản không nghĩ tới thật ra nàng là sư thúc của Linh Phong Tử.

“Xưa nay đệ tử phái Thanh Vân đều không biết lớn nhỏ như vậy đấy, sư phụ ngài người lớn cần gì chấp nhặt cùng bọn họ.” Không đợi Tề Hoan mở miệng, một nữ đệ tử sau lưng Thanh Tiêu đã xen vào, nói xong còn hung hăng trừng mắt nhìn Tề Hoan.

“Phái Côn Luân các người đích thực có tố chất, tùy tiện lôi một con chó ra

cũng có thể cắn người.” Tề Hoan cũng không để yên, đứng bên người Thanh Tiêu khoan tay trước ngực cười lạnh.

Có thể chửi bới nàng, nhưng mà chửi bới phái Thanh Vân thì không được. Tuy nàng mới chỉ ở phái Thanh Vân chưa đến năm tháng, nhưng nàng thật sự đã coi đó trở thành nhà của mình. Trước khi xuyên qua, cha mẹ nàng đã sớm ly hôn, bọn họ chỉ biết cho nàng tiền, ngay cả một chút tình cảm cũng không chịu bố thí cho nàng. Thế nhưng đến nơi này, Hư Không Tử coi nàng như con gái ruột, hai vị sư thúc sư bá kia cũng đối với nàng vô cùng tốt, ngay cả Linh Vân Tử, Linh Phong Tử cũng chiếu cố nàng khắp nơi, chưa từng để nàng phải chịu ủy khuất.

Nàng đúng là có chút điên điên khùng khùng, nhưng tuyệt đối không phải dạng không tim không phổi, ai đối tốt với nàng Tề Hoan đều sẽ không quên.

“Ngươi, ngươi lão xược!” Lần này Thanh Tiêu trực tiếp rống lên.

“Ta chính là lão xược đó, đồ ẻo lả, có bản lĩnh ngươi cắn chết ta đi.” Tề Hoan giương cằm lên khiêu khích. Lúc mới tiến vào Tề Hoan liền phát hiện ra, trên người tất cả mọi người ở đây đều bị chụp Phong Hồn Tác. Phong Hồn Tác là một loại pháp bảo trời buộc người rất ghê tởm do Ma Đạo luyện chế, phạm là người chưa tới Độ Kiếp kỳ, chỉ cần dính phải ắt không thể động, không chỉ thân thể bị phong ấn mà ngay cả nguyên thần (*) cũng bị phong ấn nốt.

(*) các bạn xem phim đều biết cái này chính là kết quả tu luyện của bản thân kết lại thành một dạng vật thể tập trung toàn bộ năng lượng trong đó. Nhưng mà vật này có lợi cũng có hại, nó chỉ có thể sử dụng tại thời điểm người kia không thể phản kháng, nếu không sẽ không có hiệu quả. Hơn nữa nghe nói quá trình luyện chế vô cùng phiền toái, nhà nghèo tiểu gia bình thường tuyệt đối không luyện được.

Tên nam nhân mặt nạ kia vì tu vi Tề Hoan thật sự quá thấp, cho nên căn bản không có phong ấn tu vi của nàng, nói thật ngay cả Tề Hoan cũng cho rằng dùng Phong Hồn Tác chụp lên người mình là một loại lãng phí.

Cũng chính bởi vì vậy nên Tề Hoan mới dám rống lên với Thanh Tiêu, bằng không nàng nhất định sẽ nhẫn nại cho đến khi Hư Không Tử tìm đến nơi này mới thôi.

Chương 14: Bữa sau ăn thịt bò nha!

Nghe thấy bên trong có tiếng cãi lộn, nam nhân mang mặt nạ chột mở to mắt, nhìn lướt qua chỗ Tề Hoan, trong mắt thoáng qua một chút ý cười. Lúc này Tề Hoan nói chuyện cũng không có cố kỵ cái gì, giọng lớn lên chỉ sợ tất cả mọi người không nghe thấy. Quả nhiên sau khi nghe thấy lời của nàng, trên mặt mọi người đều trở nên cổ quái. Bọn họ đều biết rõ cái này là vẫy ngược (1) của Thanh Tiêu, không nghĩ tới Tề Hoan thế mà có dũng khí như vậy, đây chính là “đá thẳng” vào mặt người ta a.

(1)Vẫy ngược: nguyên văn là nghịch lân, ý nói điếm mầu chột, giới hạn. Chỉ thấy mặt mũi Thanh Tiêu giờ tái nhợt, toàn thân run rẩy, hiển nhiên hẳn đã cực kì phẫn nộ rồi, nếu như hẳn có thể cử động, chuyện đầu tiên hẳn làm tuyệt đối sẽ là đem Tề Hoan băm thây vạn đoạn. (chém thành ngàn mảnh) Nhưng Tề Hoan không nghĩ như vậy, chờ hẳn có thể động, lão đầu tử nhà mình cũng đã tới, nàng không tin Thanh Tiêu dám ở trước mặt Hư Không Tử chạm đến một đầu ngón tay nàng. Sư phụ nhà nàng vô cùng bao che khuyết điểm, đồ đệ của mình, chính mình có thể giáo huấn, người khác động vào, lão tuyệt đối sẽ đi chọc cho người ta hai kiếm coi như là “đáp lễ”. “Trừng ta làm gì, ngươi không phải nói người phái Thanh Vân chúng ta không biết lớn nhỏ sao, ta sẽ cho ngươi biết rõ cái gì gọi là không biết lớn nhỏ.” Thấy được ánh mắt mang theo sát khí của Thanh Tiêu, Tề Hoan cười lạnh. Dù sao, sau lần này nàng cũng không tùy tiện ra khỏi núi nữa, đoán chừng sư phụ cũng sẽ không cho, để xem ai có thể bắt được nàng chứ. Nghe Tề Hoan vũ nhục chương môn nhà mình, các đệ tử Côn Luân phía sau Thanh Tiêu cũng không chịu nhao nhao lên, Thanh Tiêu ý vào thân phận mình cao, không đứng ra ‘lời qua tiếng lại’ cùng Tề Hoan, mấy nữ đệ tử lại không nghĩ như vậy, mấy nữ nhân mỗi người một câu bắt đầu phản kích Tề Hoan.

Tề Hoan mặt không biểu tình nghe giọng các nàng trào dâng cao vút, mãi cho đến khi rốt cuộc không thể tìm được ngôn ngữ nào để vũ nhục Tề Hoan nữa mới thôi. Thấy các nàng ngừng lại, trên mặt Tề Hoan hiện ra nụ cười sáng lạn, “Các ngươi đã nói xong, giờ đến phiên ta rồi.”

Tề Hoan xắn tay áo lên, hắng giọng một cái, dùng một ngữ điệu cực kỳ bình tĩnh bắt đầu bài ‘diễn thuyết’ của nàng. Thẳng đến khi ánh sáng trong miếu đồ nát tối dần đi, màu vàng của hoàng hôn chiếu xuyên qua nóc nhà tan hoang, mọi người lúc này mới phát hiện Tề Hoan đã nói từ buổi trưa cho

đến khi mặt trời lặn. (TNN: đã man a~~)

Trong suốt hơn ba canh giờ, Tề Hoan dùng ngữ khí tinh táo vững vàng cùng ‘tinh túy’ mắng người đúc kết suốt hơn hai mươi năm toàn bộ ‘biểu diễn’ một phen, mọi người đều có thể làm chứng, một câu nàng cũng không có lặp lại, hơn nữa căn bản không có dùng tới một chữ thô tục nào mà đem Thanh Tiêu cùng năm đệ tử hai nữ ba nam của Côn Luân kia mắng tới mấy chục lượt, nếu như không phải Tu Chân giả thân thể khỏe mạnh, đoán chừng Thanh Tiêu sẽ là người đầu tiên bị tức đến phát bệnh tim.

“Ah

khát quá.” Tuy không phải quá mức hung dữ, chẳng qua Tề Hoan cảm thấy không có ý nghĩa gì, cũng không phải đòi thủ, lãng phí cảm xúc của nàng.

“Này, bên ngoài còn người sống không, cho chút nước uống đi ~” Tề Hoan không thèm liếc nhìn mấy người Thanh Tiêu một cái, vươn cánh tay ra phía ngoài, dù sao những người này cũng không hạn chế tự do của nàng. Trước kia chơi trò chơi đều dùng bàn phím đánh chữ, mắng chửi người cũng không tốn thể lực, không nghĩ tới hôm nay ‘diễn thuyết’ thực tế một lần, lại mệt mỏi như vậy, rất tiêu hao thể lực nha.

Nếu không phải nàng cố ý khống chế ngữ điệu, đoán chừng lúc này nói cũng không nên lời rồi.

Sau khi Tề Hoan đi ra ngoài, phát hiện trong miếu nhỏ đã thêm mấy người, tên nam nhân mặt nạ bắt nàng tới vẫn ngồi dưới đất nhắm mắt dưỡng thần như cũ không nhúc nhích. Có điều phía sau hắn không biết lúc nào nhiều thêm một lão đầu, lão đầu cũng nhắm mắt lại, nhưng đầu lâu thủy tinh màu đỏ như máu trong tay không còn chuyển động quay tròn nữa, hơn nữa một thân lão đầy sát khí, xem ra cũng không phải người tốt lành gì.

Tề Hoan nhìn lướt qua bốn phía, phát hiện nam nhân ‘phá cách’ kia không biết chạy đi đâu rồi, mấy người vừa tới thoạt nhìn đều rất ‘đẫm máu’ đây, Tề Hoan cũng không dám chạy tới chỗ bọn họ uống nước, vì vậy nàng đành phải đi đến chỗ nam nhân mặt nạ kia.

“Này!” Tề Hoan đi bước nhỏ đến, mấy ma tu trong miếu đều trừng mắt nhìn nàng, song cũng không có ngăn cản.

Nam tử mặt nạ mở to mắt nhìn Tề Hoan.

“Cho dù ta cũng là tù binh như bọn họ, nhưng ngươi cũng phải có chút đãi ngộ khác biệt chứ, tu vi ta thấp như vậy, không ăn cơm sẽ chết người đấy.”

Tề Hoan lải nhải một đống, nam nhân mặt nạ vẫn nhìn nàng, thân thể bất động như trước.

“....” Thấy hắn không nói lời nào, Tề Hoan phần nộ phòng má, dùng sức trừng mắt liếc hắn. Nàng biết nên chọn quả hồng mềm mà nắm (làm việc nên biết nặng nhẹ), nàng dám khiêu khích Thanh Tiêu, song lại không dám đi tìm nam nhân này gây phiền toái đâu, ai biết hắn có thể một lúc nào đó khí không thuận sẽ giết con tin không chứ.

“Ôi !! Người sao lại ngừng rồi, có phải là đói bụng không?” Đang lúc hai người mắt to trừng mắt ti hí, một người di chuyển đến trước mặt Tề Hoan. “... A ! Đồ ăn, cho ta sao?” Tề Hoan trừng mắt liếc nhìn nam nhân ‘phá cách’ đột nhiên xuất hiện, lại thấy trong tay hắn còn một cái bao dầu (túi đựng đồ ăn), phán đoán theo mùi hương, bên trong không thể nghi ngờ là gà quay.

“Trước lúc sư phụ người đến, ta sẽ không để người chết đói.” Nam nhân mặt nạ hừ một tiếng, nhưng mà lúc này chỉ có tiếng hàm răng Tề Hoan đáp lại hắn.

Sau khi nhận cái bao dầu kia, nàng cũng tìm một cái đũa cói cũ nát tương đối sạch sẽ, đặt mông ngồi xuống, ôm gà quay gặm mãnh liệt, hoàn toàn không để ý tới hình tượng của mình.

Gió cuốn mây tan đã ăn xong toàn bộ con gà quay, nhìn nhìn đồng xương gà trên mặt đất, Tề Hoan thỏa mãn dùng ống tay áo lau sạch sẽ vết dầu mỡ trên miệng trên tay, lúc này mới có sức ngẩng đầu nhìn ma tu trong miếu. Nhưng nàng phát hiện những người kia vậy mà đều quay lưng lại cho nàng nhìn, chỉ có nam nhân mặt nạ vẫn nhìn chăm chăm nàng như trước.

“Phái Thanh Vân đối với người rất hà khắc?” Đòi này hắn chưa từng thấy qua một nữ nhân nào dùng phương pháp ăn như vậy, nàng đã bao lâu không ăn cơm rồi?

“Khá tốt, cũng là một ngày ba bữa thịt mà thôi.” Vốn là Hư Không Tử nói, người Tu tiên tốt nhất không nên ăn thịt, thế nhưng Tề Hoan lại cố tình muốn ăn thịt. Nơi ở của Hư Không Tử chỉ có thể cung cấp thực vật, cuối cùng Tề Hoan đem mục tiêu chuyên tới chỗ nuôi nhốt linh thú của môn phái.

Đêm khuya ngày nào đó, Tề Hoan mang theo phi kiếm mò vào điện Linh Thú của môn phái, chém đứt một nửa cánh dài ba mét của một con tiểu Xích Kim Phong điêu, sau đó tâm tình vui vẻ mang cánh ‘gà’ ra phía sau núi nướng ăn.

Từ ngày đó, điện Linh Thú tiến vào trạng thái đề phòng, mà nàng bỗng dưng bắt đầu cuộc sống hạnh phúc có thịt để ăn.

“Bữa sau chúng ta ăn thịt bò nha...” Được một tác lại muốn tiến lên một thước là bản năng của Tề Hoan, ăn xong bữa thứ nhất bắt đầu nghĩ đến bữa thứ hai là thiên phú của nàng.

“Có cơ hội ta mời người đến Thiên Ma Môn ăn.” Nói xong, nam nhân mặt nạ ‘vèo’ một tiếng biến mất tại chỗ, trọn vẹn chưa quá nửa giây, Tề Hoan mới cảm giác được phía sau mình nhiều hơn một người.

“Sư phụ người đã đến.” Nam nhân mặt nạ túm cổ áo Tề Hoan, cùng lão đầu đứng sau hắn kia biến mất khỏi miếu đồ nát.

Chương 15: Một cọng cỏ đổi lấy một mạng

“Tên Độ Thiên kia, con bà nguoi, trả đồ đệ lại cho ta.” Tề Hoan còn chưa đi ra ngoài, đã nghe thấy tiếng sư phụ nhà mình chửi bậy như tiếng sấm truyền đến.

“Kêu la cái gì, vật ta muốn đâu?” Lão đầu vẫn đứng phía sau nam nhân mặt nạ đột nhiên mở to mắt, dẫn đầu đi ra ngoài,

Sau khi Tề Hoan bị xách cổ áo ra khỏi miếu đồ nát, trông thấy sư phụ nhà mình uy phong lẫm liệt đứng giữa không trung, khí thế ngút trời, thoạt nhìn có chút chật vật, trên đạo bào xưa nay vốn luôn sạch sẽ lại có vài vết rách lớn, trên mặt còn dính vài vết máu.

Tề Hoan kinh ngạc nhìn chằm chằm Danh Độ Thiên ở phía sau, không nghĩ tới lão đầu này lại lợi hại như vậy, thoạt nhìn xem ra Hư Không Tử bị hấn cho ăn không ít thiệt thòi.

“Tiểu Hoan Tử, con không có chuyện gì chứ?” Thấy Tề Hoan bình yên vô sự đi tới, sắc mặt Hư Không Tử mới dễ nhìn hơn một chút.

“Không có chuyện gì. . . . .”

“.... nguoi muốn Khổ Đẳng Thảo ngàn năm, thì trước tiên trả đồ đệ của ta ra đã.”

Danh Độ Thiên quay đầu gật một cái với nam nhân đeo mặt nạ, cổ áo Tề Hoan đột nhiên được buông ra, phản ứng của Tề Hoan cũng rất nhanh nhạy, cảm thấy trên người được buông lỏng, lập tức chạy như điên về phía sư phụ mình.

Vốn nàng còn tưởng rằng nửa đường như thế nào cũng sẽ bị người ta thả tên bắn lên gì gì đó, trên TV không phải đều diễn như vậy sao, nhưng mà rất đáng tiếc, cho đến khi nàng chạy đến trước mặt Hư Không Tử, ngay cả con ruồi cũng không tới gần cản nàng.

“Hừ, khổ đẳng thảo cho nguoi, chúc nguoi ăn sớm siêu sinh sớm.” Hư Không Tử vậy mà rất giữ chữ tín, trông thấy Tề Hoan bình an, liền đem cọng cỏ trong tay ném ra ngoài.

Tề Hoan thấy thế lắc đầu, bất kể cái cỏ kia dùng để làm gì, nếu là nàng tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn tuân thủ hứa hẹn đâu. (TNN: cho nên mới nói ‘tu tiên k đáng sợ, chỉ sợ là không có đạo đức’ =.=)

“Ha ha, cảm ơn lời tốt lành của nguoi.” Danh Độ Thiên cũng không quan tâm về trào phúng của Hư Không Tử, sau khi nhận khổ đẳng thảo, cẩn thận từng li từng tý bỏ nó vào trong hộp Hải ngọc tinh (cái vỏ của mấy em trai

ting), sau đó cung kính đưa cho nam tử mặt nạ bên cạnh.

“Đã thành, chúng ta đi.” Giao dịch đã xong, Hư Không Tử một tay dắt Tề Hoan định rời đi.

“Chậm đã.” Danh Độ Thiên đột nhiên mở miệng.

“Như thế nào, ngươi còn muốn diệt khẩu?” Hư Không Tử giận dữ quay người lại, toàn thân đầy sát khí.

Danh Độ Thiên buồn cười nhìn về phía Hư Không Tử, “Nếu muốn diệt khẩu một ngàn năm trước ta đã làm, còn chờ ngươi vượt qua thiên kiếp sao? Ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi một câu, không riêng ta đã trở về, Thục Sơn Côn Luân đều có người trở về, ngươi tự giải quyết cho tốt.”

“Hừ, cứ làm như ta sợ bọn hán ấy.” Hư Không Tử bĩu môi, phát tay với Danh Độ Thiên, túm tay Tề Hoan bay về phía dãy Thanh Vân, hoàn toàn không hề muốn thuận đường nghĩ cách cứu viện mấy đệ tử môn phái khác bị bắt cùng.

“Sư phụ, sao người lại ném mấy cọng cỏ kia cho hán, thật lãng phí.” Ngồi trên hồ lô của Hư Không Tử, bởi vì không nhìn thấy phía dưới chân, nên chứng sợ độ cao của Tề Hoan lần này không có phát tác.

“Cái thứ kia trong môn phái chúng ta dự trữ còn nhiều mà, không thể làm thuốc không thể luyện đan, giữ lại làm gì chứ.” Hư Không Tử không để ý khoát khoát tay. Cái khổ đẳng thảo này đối với Tu Tiên giả mà nói căn bản không có bất kì tác dụng gì, đối với ma tu mà nói cũng chỉ là thứ độc dược bình thường, nhưng mà lần này Danh Độ Thiên kia hao tổn nhiều khí lực như vậy chỉ muốn lấy được khổ đẳng thảo ngàn năm, hiển nhiên thứ này còn có công dụng quan trọng khác.

Khổ đẳng thảo là một thực vật cộng sinh, cùng sinh trưởng một chỗ với củ ấu, củ ấu chủ yếu chỉ làm phối liệu (vật liệu thêm vào) dùng để luyện chế Bội Nguyên đan, cho nên dường như phái Tu Tiên nào cũng có một đồng khổ đẳng thảo.

Nhưng mà khổ đẳng thảo ngàn năm ngược lại chỉ có phái Thanh Vân có, nghe nói là lúc vị trưởng lão trông coi Linh Dược Viện nhàm chán đã trồng vài chậu. Sau khi trưởng lão đó phi thăng, chậu khổ đẳng thảo kia lại càng không có người chú ý, kết quả hơn một nghìn năm sau mới được phát hiện. Tuy thứ này không có tác dụng gì, nhưng mà dù sao cũng là đồ vượt qua ngàn năm, giữ lại làm tiêu bản (vật thí nghiệm) cũng không tệ. Năm đó Danh Độ Thiên cùng phái Thanh Vân có quan hệ rất sâu, cho nên hán mới biết rõ phái Thanh Vân có khổ đẳng thảo ngàn năm.

Cũng vì Tề Hoan là đồ đệ của Hư Không Tử, nếu không làm sao hán có thể dễ thương lượng như vậy, Hư Không Tử bảo thả người trước, hán liền thả.

“Đúng rồi sư phụ, cái tên Danh Độ Thiên kia rốt cuộc là có lai lịch gì, sao sư phụ ngài lại giống như đánh không lại hán.” Tề Hoan cẩn thận từng li từng tí hỏi, sợ lão đầu thẹn quá hóa giận.

“Tên hồn đản kia đã phi thăng hơn một nghìn năm rồi, cũng không biết như thế nào lại chạy về nhân gian, ta nếu có thể đánh được hẳn có mà gặp quỷ à.” Hư Không Tử có chút tức giận bất bình, song cũng không tức giận thật. Trên đời này vận khí tốt lại thêm thực lực mạnh tuyệt đối không phải chỉ mình lão, Danh Độ Thiên năm đó cũng là nhân vật kinh tài tuyệt diệu, lão không đánh lại Danh Độ Thiên cũng không tính là quá mất mặt, dù sao mình mới qua Độ Kiếp kỳ không bao lâu nha.

“Ah~~ sau khi phi thăng lại có thể trở về, đây không phải là thần tiên bay đầy trời rồi sao...”

“Nghĩ cái gì thế?” Hư Không Tử tức giận gõ đầu đồ đệ mình một cái, “Muốn xuống hạ giới nhất định phải trả một cái giá lớn đấy, hơn nữa tu vi còn có thể bị giảm xuống, bằng không thì hẳn đã sớm giết hết Thục Sơn Côn Luân rồi, còn phải dùng kẻ bắt người uy hiếp sao.”

“Thì ra người ta tu vi thấp đi, vậy mà ngài còn không phải đối thủ của hẳn...” Tề Hoan bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm.

“Nhưng mà tên tiểu tử bên cạnh Danh Độ Thiên kia đúng là có điểm kỳ quái, vừa mới lên Hoá Thần kỳ, mà sao ma khí trên người lại khủng bố như vậy?” Hư Không Tử cố ý bỏ qua lời nói của Tề Hoan, tự hỏi.

“Hẳn cũng là phi thăng Ma giới rồi trở về sao?” Tề Hoan xen vào.

“Không thể nào, hẳn rõ ràng còn chưa vượt qua ma kiếp (giống như thiên kiếp của tu chân giả), căn bản không hạ giới được.” Hư Không Tử tiện tay lấy ra hồ lô rượu, nắm một bên vừa uống rượu một bên lầm bầm.

“Sư phụ, ngài vừa rồi tại sao không cứu người của Côn Luân và Thục Sơn?” Cũng không biết Hư Không Tử nói cái gì, Tề Hoan tiến đến trước mặt lão, thần thần bí bí hỏi.

“Cái này à... Vi sư vì cứu con hao phí quá nhiều tâm lực, mặc dù có lòng muốn cứu chư vị đạo hữu (bạn bè cùng tu đạo), nhưng biết làm sao, thực lực không đủ...” Hư Không Tử bắt chéo hai chân, nói dối mặt không đỏ thớ không gập.

“Đúng vậy a đúng vậy a, sư phụ ngài bị thương nặng như vậy nên về sơn môn tĩnh dưỡng, tin tưởng các vị trưởng lão Côn Luân Thục Sơn sẽ không trách phái Thanh Vân chúng ta đâu.” Tề Hoan rất biết nghe lời phải, đạo hữu không chết thì bản đạo chết nha (*ý là người mà ko chết thì ta chết, đồng nghĩa với câu ‘người không vào địa ngục, ai vào địa ngục’)

“Đồ đệ ngoan.” Trên mặt Hư Không Tử lộ vẻ ‘trẻ nhỏ dễ dạy’. Mặc dù mọi người đều là người của phái tu tiên, thoát nhìn hòa hợp êm ấm, nhưng luôn vụng trộm phân cao thấp với nhau, có thể làm cho Côn Luân Thục Sơn chết mấy người, mặc dù đối với thực lực bọn hắn không có quá nhiều thay đổi, nhưng Hư Không Tử vẫn cảm thấy tâm tình thật tốt.

Chỉ cần không phải Ma Môn ồ ạt xâm lấn, người bình thường tuyệt đối sẽ không nhàn rỗi đi quản việc của phái khác, huống hồ chỉ bằng thân phận

của Hư Không Tử, lão nói không cứu, ai dám nói lão không phải.

Giới Tu Tiên này, thoát nhìn cao cao tại thượng không thể xâm phạm, trên thực tế lại đen tối khiến cho lòng người sợ hãi. Ma tu muốn giết người chưa bao giờ cần che dấu, thế nhưng nếu như bị Tu Tiên giả xem như cái đinh, thì người ngay cả chết thế nào cũng không biết, cái này chính là sự khác biệt giữa tiêu nhân chân chính và ngụy quân tử.

Đương nhiên, cũng không thể một cây tre lật úp một thuyền người (ý nói vợ đũa cả nắm), dù sao người tốt vẫn có, thí dụ như Hư Không Tử tuy không tính là một người cực tốt, nhưng so với Tề Hoan mà nói, tư tưởng của lão coi như chính phái. Nếu Tề Hoan có thực lực, nàng nhất định sẽ quay trở lại, phóng lên cái miếu đồ nát đó hai ba cái cắm chú. Bỏ đá xuống giếng, không phải người chết thì chính là ta vong, nàng cũng không muốn làm quân tử, nàng là nữ nhân, thích hợp làm độc phụ (người đàn bà độc ác) nhất.

Chương 16: Đại hội thí luyện

Ánh mặt trời chói mắt xuyên qua cửa kính màu sắc rực rỡ chiếu vào trong phòng, Tề Hoan khoanh chân ngồi trên giường công chúa mềm mại thoải mái rớt cục mở mắt, một đạo tia chớp màu tím thoảng qua trong mắt Tề Hoan.

Bởi vì hấp thụ năng lượng từ lôi kiếp, khiến cho tu vi của Tề Hoan nhảy lên hai cấp, lúc nàng vừa mới tỉnh lại cũng không có việc gì, thế nhưng sau khi Hư Không Tử mang nàng trở về núi Thanh Vân, kinh mạch Tề Hoan bắt đầu hỗn độn, đan điền cũng có dấu hiệu tán loạn, toàn thân cao thấp đều là lôi vân (hoa văn hình sấm chớp) sáng bạc màu tím, nếu người tu vi thấp đụng phải nàng thì hẳn đã bị dòng điện dội ngược lại rồi.

Nếu không phải ba lão đầu Hư Không Tử bọn họ đồng loạt ra tay khống chế phần năng lượng không hấp thu được của nàng, thì Tề Hoan nhất định sẽ xong đời. Hoàn hảo, cuối cùng cũng đã vượt qua. Những ngày này vì suy nghĩ ạng nhỏ, Tề Hoan liệ mạng tu luyện, ý đồ đem những năng lượng còn sót lại kia hấp thu sạch sẽ.

Phải biết rằng kia mặc dù là năng lượng sấm sét tinh khiết nhất trong thiên địa, nhưng đó cũng là quả bom hẹn giờ, ai biết được có thể nổ tung hay không, lúc đó nàng ngay cả hài cốt cũng không còn rồi. Gần hai tháng hấp thu, hiện tại cuối cùng nàng cũng đem lôi kiếp trong cơ thể luyện hóa (*) được, đồng thời tu vi của nàng cũng đã ổn định tại sơ kỳ Ngưng Khí.

(*) tu luyện biến thành năng lượng của mình

Nếu không phải Hư Không Tử sợ sự tình này sẽ lại phát sinh một lần nữa, muốn nàng dùng phần lớn năng lượng để rèn luyện thể chất, thì nói không chừng lúc này nàng đã có thể tiến thẳng đến Kết Đan kỳ rồi. Nhưng mà như vậy cũng tốt, ít nhất nàng không muốn bị người khác dùng ánh mắt nhìn như nhìn quái vật, không nghĩ tới không đến một năm đã có thể tu đến sơ kỳ Ngưng Khí, nàng đã thành quái vật mất rồi.

Tề Hoan có chút ngậy ngốc nhìn chằm chằm vết sáng trên mặt đất, đột nhiên không biết nên làm gì.

Đã qua hơn hai tháng, bên Ma Đạo kia rốt cục đã yên tĩnh trở lại. Nàng nghe đệ tử trong môn nói, lần này Ma Đạo vợ vét được rất nhiều tài sản, đều là dược liệu quý hiếm của tất cả các đại môn phái tu tiên, so với việc Thục Sơn Côn Luân dùng Thông Thiên Tử năm ngàn năm cùng ba mươi quả Cự Linh ba trăm năm để chuộc chưởng môn và trưởng lão của bọn họ,

thì phái Thanh Vân cơ bản không có tồn thất gì.

Nghe nói Thông Thiên Tử năm trăm năm có thể cải tử hồi sinh, Thục Sơn đưa ra là loại năm ngàn năm đấy, không biết chương môn bọn họ khi quay về có khi nào bệnh tim tái phát không. (TNN: hahaha chị này đúng là k thể nghĩ được cái gì hay ho mà =]])

Mà Cự Linh quả là đặc sản của phái Côn Luân, quả này chỉ dùng để tẩy tinh phạt tủy (tẩy sạch các tạp chất xấu trong xương tủy và cơ thể), từ Độ kiếp kỳ, xuống tới Ngưng Khí kỳ đều có thể ăn được. Nhưng mà rất đáng tiếc, quả kia ba trăm năm kết quả một lần, mỗi lần chỉ có ba quả.

Tề Hoan không thể không cảm thán, người Ma Đạo quả nhiên rất biết không thủ sáo bạch lang [1], cũng không biết bọn hắn muốn nhiều linh dược như vậy để làm gì.

[1] Không thủ sáo bạch lang : ám chỉ người bỏ ra vốn ít nhưng thu hoạch được nhiều.

Đương nhiên, những thứ này chẳng liên quan đến nàng, cho dù tất cả môn phái chính đạo chuẩn bị liên thủ cho Ma Đạo một bài học, thì cũng không có quan hệ tới nàng. Điều nói yếu thì chỉ lo thân mình, mạnh mới đi cứu tề thiên hạ. Tu vi của nàng còn thấp, cái loại sự tình chính nghĩa bảo vệ thế giới này, vẫn là để cho người khác làm đi.

Sau khi phát ngốc cả buổi, cuối cùng Tề Hoan cũng bò xuống giường, lấy từ trong túi trữ vật ra một thanh kiếm nhỏ màu bạc, có chút bất đắc dĩ đi ra ngoài. Sau khi thân thể nàng khôi phục bình thường, sư phụ của nàng lại bắt đầu bế quan, sư bá cùng sư thúc thấy nàng như chuột thấy mèo, vèo một cái không thấy đâu, không có biện pháp nàng chỉ có thể tay làm hàm nhai thôi. Kỳ thật điều này cũng không thể trách Hư Linh Tử cùng Hư Dương Tử, mấy ngày hôm trước Tề Hoan nói muốn học thuật pháp ngũ hành, hai lão đầu đã chuẩn bị thể hiện tất cả những thần thông, muốn khoe khoang trước mặt sư diệt một cái, ai ngờ lúc Hư Dương Tử dạy Tề Hoan thuật tạo lửa, Tề Hoan lại làm ra một đồng sét màu tím đen, hơn nữa rất không may tất cả đều tập trung trên đầu Hư Dương Tử. Đáng thương Hư Dương Tử tóc vốn đã ít, lúc này ngay cả một cọng cũng không còn.

Sau đến Hư Linh Tử, lão dạy Tề Hoan thuật độn thủy (độn thổ là chạy dưới đất còn độn thủy là chạy dưới nước), kết quả là Tề Hoan chưa học xong thuật độn thủy đã vượt cấp thăng lên độn lôi (chạy dưới sét chăng???), cái này không tồi, Hư Linh Tử còn tưởng rằng ngộ tính Tề Hoan cao siêu, nhưng khi lão thấy Tề Hoan dùng tay đào đất sâu 10m chui lên, lão cảm thấy trước mắt một mảnh tăm tối, liệt tổ liệt tông phái Thanh Vân ơi ~ (TNN: cái này ta nghĩ là Tề Hoan định độn lôi nhưng lại bị sét đánh vùi vào đất sâu 10m a~)

Tuy hai người này không còn dũng khí trực tiếp dạy bảo Tề Hoan, nhưng bọn họ vẫn rất có tinh thần trách nhiệm kêu Linh Phong Tử đem bí tịch

thuật pháp lôi trong phái toàn bộ đưa cho Tề Hoan, cũng bởi vì hấp thu thiên kiếp, Tề Hoan căn bản không cảm nhận được linh khí của ngũ hành, ngoại trừ thuật pháp lôi, nàng không thể sử dụng bất luận một loại tiên pháp nào.

Nhưng đối với Tề Hoan mà nói đây coi như lại là tin tức tốt, nàng vốn không chịu khó, muốn nàng học thuật pháp ngũ hành, còn không bằng chuyên tu một loại thôi, hơn nữa lôi chủ đạo, chính là căn nguyên chính khí của thiên hạ, không chỉ có uy lực cực lớn, dùng để đối phó tà ma ngoại đạo cũng tốt, cho nên Tề Hoan vẫn là rất hài lòng.

“Sư tổ Hoa Hoan Tử, ngài sớm.” Tề Hoan vừa đi ra khỏi phòng, đã thấy mấy đệ tử ngoại môn mang theo xéng cùng thùng nước bận rộn lên đỉnh Vong Ưu.

Tề Hoan cười cười với họ, nhìn khắp đồi núi cây ăn quả xanh tươi tâm tình thật là tốt. Từ sau khi mấy căn nhà tranh trên đỉnh Vong Ưu bị hủy diệt, Tề Hoan kiên quyết cự tuyệt những thứ đồ lạc hậu như vậy xuất hiện trước mắt nàng, sư phụ nàng không thích ở phòng xa hoa, nàng sai người đào cho Hư Không Tử một cái hầm, dường như lão nhân gia rất hài lòng... Đây tuyệt đối không phải nàng bắt chước....

Sau đó nàng lại sai người đem toàn bộ đỉnh núi trồng đủ loại cây ăn quả, về sau nàng không lo không được ăn hoa quả rồi. Đợi các trái cây này chín, nàng còn có thể xuống dưới chân núi mở quán bán nước trái cây, một ly một lượng bạc, trên đỉnh núi các đệ tử đều là kẻ có tiền, khẳng định sẽ có người ủng hộ.

Nghĩ đến tương lai có thể thu tiền mà tay nàng như nhũn ra, Tề Hoan nhin không được cười vui vẻ. Mấy đệ tử vốn ở gần nàng, sau khi trông thấy vẻ tươi cười âm hiểm xảo trá kia, lập tức cách nàng thật xa.

“Đúng rồi, các ngươi thấy Linh Vân Tử không?” Tề Hoan nhìn toàn bộ một vòng, phát hiện Linh Vân Tử không có ở đây, không khỏi có chút kỳ quái. Nàng sợ độ cao, nhưng lại cực kỳ muốn phi kiếm, mà lão đầu nhà mình lo lắng, cho nên để Linh Vân Tử sang đây nhìn nàng. Ngày thường mới sáng Linh Vân Tử đã đến đỉnh Vong Ưu rồi, nhưng sao hôm nay hấn vẫn chưa xuất hiện.

“Hôm nay phái Thục Sơn cho người đưa tới thiệp mời đại hội thí luyện, sư bá Linh Vân Tử vẫn còn phải ngồi ở Vong Phong điện tiếp đãi khách nhân.” Một nam đệ tử hồi đáp.

“Đại hội thí luyện gì thế?” Tề Hoan có chút kỳ quái.

“Đại hội này do ngũ đại môn phái liên thủ cử hành, tham gia đại hội đều là đệ tử tinh anh của tất cả môn phái, có tên trong top 10 đều có thể nhận được linh khí hạ phẩm cùng linh khí trung phẩm, đứng thứ nhất còn có thể được ban thưởng một viên Tây Tựu đan luyện chế đặc biệt.”

Tây Tựu đan thế nhưng là đan dược độc môn của Đan Môn, đan dược chia

làm bốn loại thiên địa huyền hoàng (thiên là đứng đầu, hoàng là thấp nhất), nó là đan dược thiên phẩm, mặc dù chỉ là thiên phẩm cấp thấp nhưng cũng là đồ vật có giá trị liên thành. Phải biết rằng hiện tại ở giới Tu Tiên một đan dược Địa cấp đã có giá trị cao, nếu có một viên đan dược Thiên cấp, mọi người còn không đánh nhau vỡ đầu sao?

“Chắc chắn, ra tay thật hào phóng a, đại hội thí luyện dược cử hành ở đâu vậy?” Tề Hoan đối với mấy cái linh khí, đan dược kia không có hứng thú gì, nàng chỉ muốn tham gia náo nhiệt mà thôi.

“Năm nay vừa khéo tổ chức tại Thục Sơn.”

Chương 17: Người kia gọi là Đông Nguyên

BÁN KIẾP TIÊU TIÊN

Chương 17: Người kia gọi là Đông Nguyên

Sau khi Tề Hoan cùng Linh Vân Tử “dịu dàng” thương lượng, Linh Vân Tử rốt cục cũng đồng ý mang theo Tề Hoan đến đại hội thí luyện. Đang khi Tề Hoan vui vẻ thu thập hành lý chuẩn bị đi Thục Sơn du ngoạn, thì Linh Vân Tử lại đen mặt bị sư tổ mắng tới tấp.

Sự tình lần trước Tề Hoan gây gỗ cùng chương môn phái Côn Luân không bao lâu sau đã truyền khắp toàn bộ giới Tu Chân, ai cũng biết một nữ đệ núi Thanh Vân cùng chương môn Côn Luân Thanh Tiêu không đội trời chung, kỳ thật mấy ngày này Tề Hoan một mực khinh bỉ chương môn Côn Luân lòng dạ hẹp hòi. Đường đường một đại nam nhân, bị người mắng hai câu liền muốn liều sống liều chết, bởi vậy vì suy nghĩ cho an toàn, thật bất hạnh nàng đã bị cảm tức rồi.

Lần này Linh Vân Tử đáp ứng dẫn Tề Hoan đi Thục Sơn, kết quả hẳn trở thành bia trút giận.

Kỳ thật Linh Vân Tử cũng rất bất đắc dĩ, nếu như có thể, hẳn nguyện ý cách Tề Hoan càng xa càng tốt, đáng tiếc đạo ột thước, ma ột trượng, so sánh với Tề Hoan, hẳn còn quá non (nguyên văn tác giả nhé). “Sư tổ, sư thúc nàng cầm kiếm uy hiếp con.”

“Người nói người là đồ đàn à, ít nhiều gì người cũng là đồ tôn của ta, Hoan tử chỉ đạt sơ kỳ Ngưng Khí, đừng nói một thanh phi kiếm, dù là cầm mười thanh phi kiếm cũng không thể làm người bị thương!” Hư Dương Tử tròn mắt tức giận, đồ tôn của mình cũng coi là thiên tài, nhưng ngoại trừ chuyện tu luyện, với những chuyện khác, không biết tại sao nào hẳn lại không linh hoạt như vậy chứ.

“.... Kiếm của nàng gác ở trên cổ con đây...” Linh Vân Tử hít vào một hơi, ngữ khí dần trở nên ai oán. Tề Hoan cầm kiếm phi kiếm uy hiếp hẳn, nói nều hẳn không mang theo nàng đi Thục Sơn, nàng sẽ cho cổ hẳn một nhát, sau đó đi tìm Hư Dương Tử phân xử.

Hẳn cũng biết lá gan Tề Hoan so với chuột còn nhỏ hơn, tuyệt đối không có dũng khí cửa một nhát lên cổ hẳn, nhưng mà hẳn cũng không thể nói ra, dù sao dẫn đội đi đại hội thí luyện lần này cũng không phải do chương môn các phái, chỉ cần hẳn cẩn thận một chút vẫn có thể bảo đảm an toàn của Tề

Hoan.

Có điều Linh Vân Tử không rõ, mặc dù tổ sư bá Hư Không Tử lão nhân gia thi thoảng cũng có chút âm hiểm, nhưng không giống Tề Hoan vô sỉ tới cảnh giới này nha, đây rốt cuộc là ai dạy a?

Hai ngày trước khi Đại hội thí luyện bắt đầu, Tề Hoan đi theo Linh Vân Tử cùng phân lớn đệ tử tinh anh phái Thanh Vân lên Thục Sơn. Đều nói Thục Sơn địa thế độc đáo hiểm trở cao và dốc, là nơi tập trung nhiều linh khí sơn mạch nhất, Tề Hoan đi bộ dọc theo con đường trong sơn môn cảm thấy quả nhiên khí thế phi phàm. Chưa nói tới những thứ khác, chỉ cần nhìn thấy cái đại trận hộ phái kia thôi (trận pháp bảo vệ môn phái) thoát nhìn so với Thanh Vân phái đã xa hoa hơn rồi.

Nhìn từ xa Thục Sơn được bao bọc bởi tầng mây mù dày đặc, bằng như Tề Hoan tu vi không đủ, cho dù dùng thần thức (trạng thái sử dụng toàn bộ linh lực để cảm nhận) tìm khắp nơi cũng không tìm được vị trí cụ thể. Đi tới gần phong cảnh lại chia ra thành hai loại cảnh sắc khác biệt, từng đợt kim quang chói mắt từ trung tâm Thục Sơn phát ra, đem phái Thục Sơn bao trọn trong đó, thoát nhìn hào quang vạn trượng (lấp lánh rực rỡ), chưa nói đến hiệu quả phòng hộ thế nào, đơn giản chỉ cần thấy mấy đám mây đen phòng hộ trên núi phái Thanh Vân thôi cũng đủ biết xa xỉ hơn hay kém.

Lại nghĩ tới phái Thanh Vân, ai ~ thật muốn rơi lệ a!

Liệt tổ liệt tông phái Thanh Vân trên Tiên giới cùng nhau rơi nước mắt, đại trận Cửu chuyên ngự ma bọn hấn chế luyện ra đặt ở Tiên giới đều không ai dám nói không tốt gì, vậy mà bây giờ lại bị đệ tử môn khinh bỉ. Màu sắc đen nhánh đó rất khó phát hiện, người gặp qua trận pháp trừ ma nào kim quang lấp lòe sao, kẻ đàn mới chạy vào trong đó.

“Ha ha, Linh Vân Tử sư đệ cuối cùng cũng đã đến.” Nghênh đón Linh Vân Tử là người Tề Hoan chưa từng gặp qua, nhưng nhìn thái độ người bên cạnh, thấp nhất cũng là một trưởng lão. Hấn tiên đến, thân thiện vỗ vỗ bả vai Linh Vân Tử.

“Nguyên Huệ sư huynh hữu lễ.” Linh Vân Tử chấp tay đáp lễ, trên mặt cố gắng nở ra một nụ cười mỉm cứng ngắc, Tề Hoan thấy mà kinh hồn bạt vía.

“Đông Nguyên, tới bái kiến Linh Vân Tử sư thúc.” Nguyên Huệ nói một câu, phía sau hấn một nam tử trẻ tuổi khuôn mặt tuấn tú dáng người cao to đi tới.

“Đông Nguyên bái kiến Linh Vân Tử.” Nam tử ưu nhã cúi đầu, rồi ngẩng lên nở nụ cười sáng chói.

Trong nháy mắt Tề Hoan có chút hoảng hốt, trong ấn tượng của nàng chỉ có một nam nhân mặc y phục màu tím đẹp được đến thế, ưu nhã mà không tục. Người nam nhân đối với nàng luôn có bộ dáng tươi cười đẹp mắt, hấn bao dung tất cả khuyết điểm của nàng, hấn nói nàng là nữ sinh xinh đẹp, hấn dạy nàng học, dạy nàng chơi trò chơi, dạy nàng hết thầy.

Hắn nói rõ muốn cùng nàng đi hết cuộc đời, thế nhưng cuối cùng hắn đã ra đi rồi, năm đó khi đó mười tám tuổi, Tề Hoan không hiểu, vì cái gì ngay cả hạnh phúc của nàng ông trời cũng muốn cướp đoạt. Sau năm năm, nàng cứ cho là mình đã quên, nhưng khi thấy nam tử có chín phần tương tự hắn, trong lòng Tề Hoan vẫn cảm thấy ê ẩm.

“Không hổ danh đệ tử kiệt xuất nhất Thục Sơn, quả nhiên danh bất hư truyền, sư huynh Nguyên Huệ thu được đồ đệ tốt rồi.” Linh Vân Tử xuất phát từ nội tâm tán thưởng lại khiến cho Tề Hoan không khỏi ngẩn đầu, nhìn kỹ Đông Nguyên.

“Linh Vân Tử sư thúc quá khen, đều là do sư phụ có phương pháp dạy bảo, Đông Nguyên chỉ là vận khí tốt thôi.” Đông Nguyên đứng ở sau lưng Nguyên Huệ, ngữ khí không kiêu ngạo không siểm nịnh, hoàn toàn không nhìn ra sự phóng túng vô độ của tuổi trẻ.

Linh Vân Tử gật đầu, không tiếp tục nói chuyện. Hắn cũng biết cái vận khí tốt Đông Nguyên gọi là gì. Đông Nguyên từ nhỏ đã có một cỗ chân khí Tiên Thiên, Tiên Thiên trăm năm thuần khiết, khiến kỳ kinh bát mạch được đả thông, hai mươi lăm năm ngắn ngủi vậy mà đã đạt đến đỉnh hậu kỳ Kết Đan, chỉ cần có cơ hội hắn sẽ tiến thẳng vào Nguyên Anh kỳ.

Đưa mắt nhìn toàn bộ giới Tu Chân, trước trăm tuổi đạt tới Nguyên Anh kỳ chỉ có thể đếm trên năm đầu ngón tay, cho dù Đông Nguyên luyện từ trong bụng mẹ, cũng không thể chỉ mất có hai mươi lăm năm, không thể dùng từ thiên tài để hình dung hắn, người này, căn bản là yêu nghiệt!

“Đông Nguyên, mang theo các sư đệ sư muội đến phòng khách, sắp xếp chu đáo.” Nguyên Huệ rất hài lòng thái độ của đại đệ tử nhà mình, biểu lộ trên mặt cũng càng trở nên nhu hòa.

“Vâng, mời các vị sư đệ sư muội.” Đông Nguyên hành lễ lần nữa, sau đó khẽ gật đầu với đệ tử phái Thanh Vân.

Linh Vân Tử quay đầu nhìn Tề Hoan, nhưng người ta căn bản không chú ý đến mình, khẽ thở dài, cũng không dận dò gì Tề Hoan nữa. Dù sao trong Thục Sơn không có người dám tìm Tề Hoan gây bất lợi, hắn cũng có thể thư giãn một chút.

Đọc theo đường đi bởi vì Tề Hoan sợ độ cao, hắn ngoại trừ phi kiếm lại không có pháp khí gì để phi hành (bay lượn), cho nên Linh Vân Tử bị Tề Hoan giầy vò đủ kiểu, vốn chỉ ba ngày là có thể đi từ núi Thanh Vân đến Thục Sơn, thì bọn họ lần này đi mất nửa tháng.

Từ sau khi tu tiên, Linh Vân Tử thật đúng là chưa có chạy qua đường dài như vậy.

“Sư muội vừa bước vào nội môn sao, làm sao trước kia chưa từng thấy đến Thục Sơn.” Trên đường, Đông Nguyên có chút xấu hổ hỏi Tề Hoan.

Ngày thường nếu như người khác không mở miệng, hắn tuyệt đối sẽ không nói trước đâu, thế nhưng vừa mới gặp, Đông Nguyên lại phát hiện ánh mắt

khủng bố lại quý dị của Tề Hoan cứ nhìn chăm chăm vào mình, cho dù định lực hẳn đủ mạnh cũng bị dọa tới một thân mồ hôi lạnh, hẳn sao lại không nhớ rõ mình lúc nào đã đắc tội vị sư muội này?

“A? À, đúng vậy a, ta lần đầu tiên tới Thục Sơn, đi theo Linh Vân Tử... sư thúc mở mang thêm kiến thức.” Tề Hoan dường như cũng thấy được ánh mắt mình có chút quá mức lộ liễu vội vàng cúi đầu.

Đệ tử phái Thanh Vân phía sau Tề Hoan nghe nàng nói dối, cũng không có ai dám tiến lên vạch trần, tất cả cúi đầu đếm ngón chân. Bọn hắn vẫn còn muốn tiếp tục lẩn lộn ở núi Thanh Vân đây, đắc tội ai cũng không thể đắc tội vị tổ tông này.

Chương 18: Kiếm ăn

Vừa mới vào đêm, Tề Hoan trợn tròn mắt nằm trên tấm ván giường gỗ, lăn qua lăn lại ngủ không được. Khuôn mặt Đông Nguyên vẫn thảnh thảng xoay vòng trước mặt nàng, cuối cùng Tề Hoan dứt khoát từ trên giường bò dậy, quyết định đi ra ngoài kiếm ăn.

Vừa mở cửa phòng, đã nhìn thấy Đông Nguyên dẫn một đám người đi về phía bên này. Trông thấy Tề Hoan đi ra, Đông Nguyên dừng bước, cười chào hỏi.

“Su muội muốn đi ra ngoài sao?” Đông Nguyên có chút kỳ quái, theo lý mà nói lúc này tất cả mọi người hẳn đang chuẩn bị cho cuộc thi ngày mai, sao vị su muội này một chút cũng không có bộ dạng chuẩn bị chứ?

“Ách... Ta đi ngắm trăng...” Nụ cười của Tề Hoan sáng lạn dị thường.

“À, vậy thì không quấy rầy su muội nữa.” Sau khi Tề Hoan đi, Đông Nguyên gãi gãi đầu, có chút nghi hoặc ngẩng đầu nhìn trời, “Hôm nay cũng không có trăng mà...”

“Rốt cuộc Thục Sơn có nhà bếp không đây...” Đứng giữa dãy núi trổng trải, Tề Hoan nhin nhin xuống xúc động muốn khóc rống lên, chân của nàng sắp gãy ra rồi, mà vẫn không tìm được nơi cung cấp đồ ăn nào.

Sau hai canh giờ, sắc mặt Tề Hoan trắng bệch ngồi xôm trên mặt đất vẽ vòng tròn to nhỏ nguyên rủa hét một lượt một trăm tám mươi đệ tử cao thấp của phái Thục Sơn, ai kêu các người khoe khoang, không có chuyện gì đem Thục Sơn khuếch đại lớn như vậy làm gì, bây giờ thì tốt rồi, nàng ngay cả đường về tìm khắp nơi cũng không thấy.

“Su muội đi làm sao lại đến được nơi này?”

Nhìn trước mặt xuất hiện một đôi giày vải, trong lòng Tề Hoan cảm thán, quả nhiên trời không tuyệt đường của người mà! “Ồ chỗ này ngắm trăng rất tốt.” Tề Hoan mỉm cười đứng dậy, nàng tuyệt đối tuyệt đối sẽ không nói cho bất kể kẻ nào là mình bị lạc đường.

“Nhưng theo ta quan sát... Tối nay cửu tinh tránh nguyệt, bầu trời hình như sẽ không có trăng đâu?” Đông Nguyên vốn đối với thuật chiêm tinh của mình rất tự tin giờ cũng là lần đầu tiên dùng ngữ khí không xác định nói chuyện.

“Su huynh cần gì câu nệ ngoại vật, ai nói trời không có trăng sáng, trong lòng ta có trăng là được.” Tề Hoan lộ ra bộ mặt trẻ con không thể dạy, tràn đầy đau lòng vô vô bả vai Đông Nguyên. Mấy ngày nay nàng học được một

chiêu của sư bá Hư Linh Tử, nếu người khác hỏi người điều người không muốn nói, hoặc người không biết, thì ngàn vạn không thể nói cho người ta là người không biết, như vậy hình tượng sẽ bị tổn hại nha.

Người cần dùng logic đánh bại hẳn, kèm theo chiến lược khinh bỉ hẳn, để hẳn nghĩ rằng người đúng, nếu người có thể thuận tiện lừa hẳn vào môn phái, vậy là tốt nhất đấy.

Kỳ thật Tề Hoan rất muốn biết, những đệ tử trong môn phái kia, đến cùng có bao nhiêu kẻ là bị Hư Linh Tử lừa nhập môn.

“Sư muội quả thật là thông tuệ, Đông Nguyên bội phục.” Lời nói của Tề Hoan khiến cho Đông Nguyên ngẩn ngơ, sau đó lộ ra vẻ mặt bưng bít đại ngộ, vội vàng bái Tề Hoan một cái.

Tề Hoan nghiêng người tránh khỏi, “Sư huynh không cần hành lễ lớn như vậy, tất cả mọi người đều là sư huynh muội, giúp đỡ nhau là điều cần phải làm nha.”

“Vậy... Sư muội tiếp tục ngắm trăng, Đông Nguyên không quấy rầy nữa.”

Thấy Tề Hoan lộ bộ dáng của ngoại thể cao nhân, Đông Nguyên quyết định rời đi nhường sân tập võ của mình cho sư muội tiếp tục ngắm trăng.

Chẳng qua hẳn vô cùng tò mò, sân tập võ của mình là ở trong khe núi đỉnh Vân Đình của Thục Sơn, nơi đây cách đỉnh Nghênh Khách mà Tề Hoan ở bốn đỉnh núi, sư muội rốt cuộc làm sao tìm được đến đây.

“Khoan đã... Sư huynh, bên này có đồ gì có thể làm no bụng không ~” bụng lại bắt đầu một vòng “đại chiến”, cuối cùng Tề Hoan không nhịn được nữa, lúc nào rồi còn giả bộ thể ngoại cao nhân, ăn cơm trước quan trọng hơn.

“... Nếu sư muội không chê, thì có thể đến phòng trúc gần đây của ta nghỉ ngơi một lát, nơi đó có thể có chút đồ ăn.”

Đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ ở chung một phòng sẽ phát sinh chuyện gì? Người khác làm gì thì Tề Hoan không biết, nhưng mà nàng muôn làm gì, mục đích này cũng rất rõ ràng rồi.

“Sư muội, ăn chậm một chút, nghẹn đấy.” Đông Nguyên ngồi trên ghế trúc, ánh mắt có chút ngây ngốc nhìn chằm chằm Tề Hoan, đời này hẳn thật chưa từng thấy qua nữ tử có bộ dáng ăn uống dọa người như vậy.

Uống một cốc nước khoáng nhãn hiệu núi Thanh Vân, Tề Hoan thỏa mãn vỗ vỗ bụng, “Sư huynh tay nghề thật là tốt ~”

Đông Nguyên cười khỏ, vốn trong phòng chỉ có mấy cái quả dại, mặc dù chưa hỏng, nhưng thoát nhìn bề ngoài có vẻ không tươi, khó coi, Đông Nguyên không muốn đưa cho Tề Hoan ăn. Cuối cùng hẳn đành phải lên núi bắt gà rừng, sau đó dùng tam vị chân hỏa nướng chín đưa cho Tề Hoan.

Từ khi sinh ra lần đầu tiên Đông Nguyên biết, dùng tam vị chân hỏa nướng gà, thịt ăn lại ngon như vậy. Xem ra bởi vì dùng lửa tiên nướng, cho nên thịt gà dính tiên khí chẳng.

“Ngày mai sư muội không tham gia tuyển chọn sao?” Sau khi Tề Hoan ăn xong, hai người mặt đối mặt ngồi ở trong phòng, cũng không biết phải nói cái gì, Tề Hoan không có cảm giác gì, nhưng Đông Nguyên luôn cảm thấy có chút xấu hổ, dứt khoát tìm chủ đề nói chuyện.

“Đúng vậy a, sư...thúc lão nhân gia ông ấy nói sư muội tu vi còn thấp, lần này tới chỉ làm quen thì tốt rồi, những việc dốc sức liều mạng kia vẫn là thôi đi.” Tề Hoan vui vẻ híp mắt trả lời, trên mặt hoàn toàn không hề bởi vì không thể tham gia đại hội thí luyện mà thấy mất mát.

Biết rõ thực lực của mình không đủ còn muốn giả bộ làm siêu nhân, loại sự tình này nàng tuyệt đối không làm. Còn mấy nhân vật chính viết trong tiểu thuyết rõ ràng sơ kỳ Ngưng Khí mà lại lợi hại hơn so với hậu kỳ Kết Đan, loại chuyện này, dùng ngón chân nghĩ cũng biết là không thực tế, Tề Hoan đã sớm chặt đứt ý nghĩ kia.

“Ha ha, sư muội thật là thẳng....” Câu nói của Đông Nguyên còn chưa nói xong, chợt nghe tiếng cửa nhỏ phòng trúc “rầm” một tiếng bị mở ra, một tiểu hài nhi đầu bện hai bím đuôi sam láu táu xông vào.

“Hi hi ~ Đông sư huynh, cuối cùng cũng tìm được sư huynh rồi.” Nữ hài nhào thẳng vào Đông Nguyên, cọt cọt lui giống như đang làm nũng trong ngực hắn, hoàn toàn không chú ý tới trong phòng còn có một người.

“Tiêu Tiêu, muội sao lại chạy đến nơi này, chương môn sư thúc không phải muốn muội bế quan tu luyện sao?” Đông Nguyên xấu hổ đẩy nữ hài nhi trong ngực ra, xụ mặt hỏi.

“Đáng ghét, đừng nhắc tới lão cha ngoan cô của muội nữa, ngày nào cũng bắt muội tu luyện, đại hội thí luyện đã sắp bắt đầu rồi, người nào còn có tâm tình tu luyện chứ! Ồ? Nàng là ai? Oa a a, muội biết rồi, sư huynh kim ốc tàng kiều! (lén lút nạt thiếp)” Cái miệng nhỏ nhắn của Tiêu Tiêu mở rộng, thò tay chỉ vào Đông Nguyên, vẻ mặt như là “muội đã biết rồi đấy nhé”

“Tiểu nha đầu chó nói lung tung, vị này chính là Tề Hoan sư muội của phái Thanh Vân, còn không mau gọi sư tỷ.” Đông Nguyên liếc mắt trừng Tiêu Tiêu.

“Oh, sư tỷ, hai người thật không có gì sao?” Tiêu Tiêu chạy đến bên người Tề Hoan, nhỏ giọng thì thầm bên tai nàng.

“Chưa kịp.” Tề Hoan híp mắt cười tủm tỉm.

“Muội đã nói mà...” Hai nữ tử cứ như quen nhau từ trước nhỏ nhỏ thì thầm vào tai nhau, không biết lời các nàng nói, một chữ cũng không thoát khỏi lỗ tai của Đông Nguyên.

“Khụ khụ, hai người cứ trò chuyện đi, ta đi....đi ra ngoài một chút.” Đông Nguyên chạy trôi chết, Tiêu Tiêu đáng chết, vậy mà lại cùng Tề Hoan nghiên cứu thảo luận xem làm thế nào để “nhúng chàm” hắn, hai người kia căn bản coi hắn như không tồn tại mà.

Chương 19: Đông Nguyên thế nhưng không phải đệ nhất

“Hoan Hoan sư tỷ, tỷ không xem tỷ thí à?” Vòng sơ tuyển cho Đại hội thí luyện bắt đầu từ sáng sớm, Linh Vân Tử đã mang theo đệ tử nội môn đến sân thi tham gia tuyển đầu, mà Tề Hoan ngồi ở chỗ Linh Vân Tử hiển nhiên còn chưa ngủ đủ, đang cố gắng ngủ bù.

“Tiêu Tiêu sư muội à, tối hôm qua muội cũng không ngủ mà, muội không mệt sao?” Tề Hoan hữu khí vô lực nằm bò trên mặt bàn, nàng thật sự không hiểu, cùng là nữ nhân, như thế nào người ta một đêm không ngủ vẫn như hoa bách hợp đung đưa trong gió, còn nàng lại cứ ỉu xiu như hoa mào gà, nàng chỉ lớn hơn Tiêu Tiêu có bảy tuổi thôi mà, không đến nỗi già như vậy chứ.

“Hắc hắc, điều này chẳng phải chính là thiên sinh lệ chất (trời sinh đã đoan trang) trong truyền thuyết sao?” Tiêu Tiêu xoa xoa cái cằm nhỏ của mình, làm bộ như có điều suy nghĩ.

“Đi đi đi, nhanh chóng tránh xa lão nhân gia ta một chút.” Tề Hoan tức giận trừng mắt liếc nhìn Tiêu Tiêu.

“Sư tỷ đừng ngủ mà ~ chúng ta đi xem trận đấu của sư huynh đi, nằm ở chỗ này phơi nắng nhiều cũng chán mà.” Tiêu Tiêu chen lên ghé Tề Hoan, ôm cánh tay của nàng dường như không muốn buông tha, lắc lắc tay Tề Hoan cho đến khi nàng chịu đứng lên mới thôi.

“Đừng lắc nữa, tay chân ta già cả rồi, coi chừng gãy đấy.”

“Không sao, muội sẽ lấy vài bình tráng cốt đan (đan bồi bổ gân cốt) từ chỗ cha muội, kê cả đã gãy chỉ cần ăn một viên, cam đoan sẽ thấy hiệu quả tức thì, hi hi...”

“... Muội thật phiền phức.” Tề Hoan đối với Tiêu Tiêu không có biện pháp, đành phải tùy ý nàng lôi mình đi về phía hội trường sơ tuyển.

“Sơ tuyển cũng sắp xong rồi, chúng ta chờ ở bên ngoài là được.” Lần này sơ tuyển được tổ chức ở bên ngoài lẫn bên trong Thục Sơn, trước ngày tuyển chọn, trên núi thả rất nhiều linh thú tiền kỳ Kết Đan, phần lớn đệ tử chỉ cần có thể bình an đi ra khỏi núi, thì coi như thông qua khảo nghiệm. Tề Hoan cùng Tiêu Tiêu đã sớm tìm chỗ mát mẻ ngồi chờ Đông Nguyên đi ra, theo lý mà nói thực lực của Đông Nguyên là cao nhất trong nhóm đệ tử này, linh thú ở bên trong đối với hắn căn bản không có bất luận trở ngại gì, cho nên người thứ nhất đi ra nhất định là hắn.

Thế nhưng kết quả lại ngoài dự tính, người thứ nhất đi ra không phải Đông Nguyên. (TNN: Mà là anh nam chủ *mắt trái tim*)

“Tiêu Tiêu, người kia là ai?” Tề Hoan thấy một đồng trọng tài vây lại, nhìn không được hỏi Tiêu Tiêu bên cạnh đang có chút mất mát.

“Hắn là Mặc Dạ, đệ tử Thiên Kiếm Môn, trước kia nghe nói thực lực của hắn cùng sư huynh không chênh lệch lắm, muội còn tưởng rằng bọn họ ghen ghét sư huynh cho nên mới nói như vậy, có điều bây giờ xem ra hắn thật sự là có chút tài năng.” Tiêu Tiêu hai tay chống cằm, đôi mắt trông mong nhìn chăm chăm vào trong rừng, không nhìn Mặc Dạ kia lấy một cái. Nhưng mà Tề Hoan thì ngược lại, cứ tò mò nhìn chăm chăm vào tên Mặc Dạ kia một lúc lâu, “Dáng người thật tốt.” Nhìn mãi, Tề Hoan lắc đầu phun ra một câu cảm thán. Vị sư đệ này có một dáng người như ma quỷ, đồng thời có một khuôn mặt “yêu nghiệt”, thượng đế quả nhiên là không công bằng.

Dường như nhận thấy ánh mắt trắng trợn không hề che giấu của Tề Hoan, Mặc Dạ quay đầu lại nhìn về phía nàng, rõ ràng là một khuôn mặt xa lạ, nhưng lại khiến Tề Hoan có một cảm giác kỳ quái, nàng cảm giác mình như đang bị một loài động vật khủng bố nhìn chăm chăm, sờn hết cả gai ốc. Tề Hoan vội vàng quay đầu, không nhìn Mặc Dạ nữa. Ngược lại Mặc Dạ lúc nhìn thấy Tề Hoan khóe miệng nhếch lên, trong mắt hiện lên một tia quỷ dị.

Mặc Dạ đi ra chưa đến nửa nén hương, Đông Nguyên cũng đi ra khỏi cánh rừng, chỉ là lúc hắn đi ra không có tiêu sái như Mặc Dạ, quần áo giống như khất cái ăn mày, nhất định là trong rừng gặp phải chuyện gì rồi.

“Sư huynh, sao giờ huynh mới đi ra, muội cùng sư tỷ chờ huynh cũng lâu rồi đó.” Rốt cục trông thấy Đông Nguyên, Tiêu Tiêu nhìn không được phàn nàn, nàng dường như có chút không quen, dựa vào cái gì mà tên Mặc Dạ kia lại ra đầu tiên, rõ ràng Đông Nguyên mới là hạng nhất a.

“Ha ha, có lẽ vận khí ta không tốt, dọc theo đường này đụng phải ít nhất hơn năm mươi con linh thú.” Nhớ tới tình cảnh “hoành tráng” vừa rồi, Đông Nguyên nhìn không được vuốt mũi cười khỏ.

Tuy những linh thú đều là cấp thấp, đối với hắn sẽ không tạo thành tổn thương quá lớn, nhưng hơn năm mươi con linh thú cấp thấp cùng tụ lại một chỗ, cho dù là hắn cũng căn bản không đối phó nổi, song cũng may gặp phải là hắn, nếu là những người khác đoán chừng đã mất luôn cái mạng nhỏ rồi.

“Không phải là ai cố ý hại huynh chứ?” Tề Hoan nhíu mày, Linh Vân Tử có nói với nàng, linh thú đều rất có ý thức về lãnh địa, coi như là linh thú cấp thấp bình thường cũng sẽ không tùy tiện đến lãnh địa của linh thú khác, trừ phi có nhân tố gì đó đem chúng tụ tập lại một chỗ.

“Chắc không phải đâu, nhưng lúc ta đụng phải những linh thú kia, có thể

thấy rõ chúng đang sợ hãi, không biết có cái gì dọa chúng thành như như vậy.” Đông Nguyên lắc đầu, chối bỏ suy đoán của Tề Hoan.

“Có lẽ trong rừng có một đại ma đầu ẩn nấp muốn ăn thịt người a, hi hi...” Tiêu Tiêu xen vào một câu, khiến cho không khí ngưng trọng lập tức tiêu tán.

Đông Nguyên vuốt vuốt đầu Tiêu Tiêu, sau đó đi đến chỗ trọng tài ghi kết quả, chỉ có Tề Hoan không hiểu sao thấy rừng mình một cái, nàng cảm giác, cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn, thế nhưng lại không nói ra được rốt cuộc không ổn ở chỗ nào.

Ngày thứ hai sau vòng sơ tuyển mới thật sự là đại hội thí luyện, sơ tuyển kết thúc Tề Hoan nói gì cũng không chịu đi chuyển nửa bước, cuối cùng Tiêu Tiêu chỉ có thể bắt đắc dĩ đưa Tề Hoan về phòng khách nghỉ ngơi, còn nàng thật bất hạnh đã bị lão cha chường môn kia bắt trở về tu luyện rồi. Sau khi nằm trên giường, Tề Hoan ngay cả thời gian làm công tác chuẩn bị cũng không có, trực tiếp tiến vào mộng đẹp, khi tỉnh lại nàng phát hiện vậy mà đã đêm khuya rồi.

Trong phòng đen kịt một mảnh, nhưng quanh người nàng lóe lên một tia sáng màu lam, chúng đều là linh khí ngưng tụ từ trong cơ thể nàng phát ra, Tề Hoan nằm lý trên giường, nghiêng đầu nhìn ánh sáng màu lam trên cánh tay, khuôn mặt hiện lên nụ cười.

Trong tiểu thuyết xuyên qua đều nói nhân vật chính dường như thường có mấy năng lực nghịch thiên, tuy nàng có dạ linh thể cũng coi là nghịch thiên, nhưng cấp độ so với Đông Nguyên còn kém hơn rất nhiều, có điều ông trời đối với nàng xem như đã không tệ rồi.

Bất kể là dạ linh thể hay thiên linh thể (*), không ăn cơm thì nàng cũng là một thi thể.

(*) thiên linh thể: thể chất chỉ có thể hấp thụ linh khí vào ban ngày, ngược lại với dạ linh thể.

“Cũng không biết còn đồ ăn hay không?” Tuy đã đến Ngưng Khí kỳ, song Tề Hoan vẫn có cảm giác không ăn thì cũng sẽ chết đói như thường, vẫn phải ăn cơm, hơn nữa không thịt không ăn. Theo lời Linh Phong Tử nói, thì Tề Hoan đem tu vi toàn thân tu hết vào trong bụng rồi.

Cái này nếu như ở núi Thanh Vân thì không sao, cho dù Tề Hoan có giật một đuôi của con Thử Bát Vĩ (chuột tám đuôi) xuống nướng ăn cũng không ai dám nói gì, thế nhưng giờ đang ở Thục Sơn, chỗ nào còn thịt cho nàng ăn chứ.

Sau khi xuống giường, Tề Hoan liếc qua cái bàn một cái, ngoài ý muốn, lại thấy trên mặt bàn để một cái bao dầu, theo hình dạng cùng mùi thơm, không thể nghi ngờ nhất định là gà quay, hơn nữa còn là gà quay chỉ có trong thị trấn nhỏ cách núi Thanh Vân hơn trăm dặm.

“Linh Vân Tử mua sao? Cái đầu gỗ phiền phức khó chịu kia chẳng lẽ thông

suốt rồi?” Tê Hoan một bên gặm đùi gà một bên suy đoán xem rốt cuộc là ai hảo tâm như vậy, đưa gà quay cho nàng ăn, nhưng nghĩ cả buổi, nàng vẫn không có đầu mối gì.

“Chẳng nhẽ.....là gà quay rơi từ trên trời xuống?” Một người sống như nàng cũng có thể từ trên trời rơi xuống, hiện tại chỉ rơi xuống một con gà quay mà thôi, cũng không phải không có khả năng nha.

Chương 20: Hương vị cá chép Long Lân rất ngon!

Sáng sớm ngày hôm sau, Tề Hoan đã bị Linh Vân Tử kéo ra khỏi ổ chăn ấm áp, Linh Vân Tử nói mặc dù nàng không cần tham gia Đại hội thí luyện, những vẫn phải đi để tăng khí thể cho phái Thanh Vân, dù sao nàng cũng là người có địa vị tối cao.

Tề Hoan âm thầm khinh bỉ Linh Vân Tử không có mắt, chẳng lẽ hẳn không phát hiện, mấy tên đệ tử nội môn vừa thấy nàng xuất hiện, tay cầm kiếm liền run lên bần bật hay sao.

May mắn, trận đấu vừa mới bắt đầu, nha đầu Tiêu Tiêu kia không biết từ nơi nào chui ra, vì vậy Tề Hoan có thể thuận lợi thoát thân. Bởi vì trận đấu đầu tiên của Đông Nguyên được sắp xếp vào buổi chiều, cho nên theo đề nghị của Tề Hoan, mọi người nhất trí quyết định đi ăn thịt nướng. Đương nhiên, trong cái mọi người này tuyệt đối không bao gồm Đông Nguyên. Ba người ngồi vây quanh dưới tàng cây, hai nữ nhân mắt nhìn chăm chăm vào cá nướng đang tỏa ra mùi thơm mê người trên tay Đông Nguyên. Tề Hoan đã sớm nghe nói cá chép Long Lân nuôi trong Nguyệt Linh trì tại Thục Sơn chất thịt ngon dị thường, mặc dù Tề Hoan trong lòng muốn nướng ăn lâu rồi, nhưng đáng tiếc Nguyệt Linh trì là cấm địa của Thục Sơn, không phải đệ tử bốn môn thì không thể đi vào. Có điều rất may, Tiêu Tiêu vậy mà lại có cùng sở thích với nàng, cho nên. . .

Tề Hoan thề với trời, nàng đây tuyệt đối không phải kẻ xúi giục, chỉ là căn cứ vào nguyên tắc có phúc cùng hưởng có nạn cùng chia mà thôi. Bất quá Tiêu Tiêu cũng thật là thực dụng, Tề Hoan bảo bắt hai con ném thử, kết quả vị tiểu thư này thiếu chút nữa đem toàn bộ cá trong Nguyệt Linh trì bắt sạch sẽ, nếu không phải sợ đến lúc đó gây phiền toái, Tề Hoan thật đúng là tính đóng gói mang đi. Cuối cùng nàng vẫn là nhịn đau để Tiêu Tiêu đưa một cặp cá đực cái trở về, dù sao cũng phải để cho con người ta sinh sôi nảy nở nữa chứ.

Về phần làm sao phân biệt cá đực cá cái. . . . . Nàng nghĩ, con to là cái, con nhỏ là đực, đương nhiên nàng đoán bừa thôi. . . . . Nếu sai thì, chỉ có thể nói con cá này số mệnh không tốt, ai kêu nó không phải loài lưỡng tính ~“Ai? Mau nhìn đằng kia, có người kia.” Tề Hoan đang còn nhìn chăm chăm vào cá chép Long Lân chảy nước miếng, thì Tiêu Tiêu đột nhiên bắt lấy cánh tay nàng.

Tề Hoan theo phương hướng Tiêu Tiêu chỉ nhìn lại, quả nhiên trông thấy

một người cách đó không xa đang chậm rãi dạo bước, mặc dù chỉ là bóng lưng, song cũng đủ làm cho người ta miên man bất định. Người nọ một thân áo trắng, tóc dài đen nhánh tùy ý buộc lại thành búi, lại nhìn nhìn thân hình góc cạnh hoàn mỹ kia. . . . . Trờì a ~ Tề Hoan đột nhiên cảm thấy cá chép Long Lân gì đó, cũng hoàn toàn không thể bằng cái vị xa xa kia, sắc đẹp cũng có thể ăn thay cơm được à nha!

“Là Mặc Dạ.” Đông Nguyên ngẩng đầu liếc nhìn, chắc chắn nói.

“Không thể nào. . . . .” Tề Hoan có chút thất vọng, lời vừa rút, người nọ liền xoay người, quả nhiên, đúng là Mặc Dạ.

“Đông sư huynh.” Mặc Dạ trông thấy ba người thì ngừng lại, hướng Đông Nguyên bên này chấp tay, mặc dù hành lễ, có điều Tề Hoan luôn cảm thấy có chút không được tự nhiên, người này đang hành lễ nhưng làm sao lại có cảm giác cao cao tại thượng như vậy nè?

“Mặc Dạ sư đệ đã lễ rồi.” Đông Nguyên vội vàng đứng dậy, đứng lên rồi mới đột nhiên nhớ ra trên tay mình còn cầm hai con cá, có chút xấu hổ hướng Mặc Dạ cười cười.

Mặc Dạ thần sắc không thay đổi, chỉ nhíu mày, lại liếc qua Tề Hoan, “Nếu sư huynh còn có việc, Mặc Dạ sẽ không quấy rầy nữa.” Hắn hơi gật đầu, quay người rời đi.

“Mặc sư huynh làm gì mà vội đi như vậy, gặp lại chính là có duyên nha, vừa vặn ở đây còn rất nhiều cá, tới cùng ăn đi.” Thấy hắn muốn đi, Tề Hoan vội vàng lên tiếng ngăn cản. Nói đùa gì vậy, hắn là người chứng kiến a, đến lúc đó nhờ việc bại lộ, hắn đứng ra tố giác thì gay to rồi, chẳng bằng đem hắn kéo luôn lên thuyền giặc, muốn chết thì cùng chết!

“Như vậy. . . . . Cung kính không bằng tuân mệnh.” Mặc Dạ bí hiểm cười cười, cũng không cự tuyệt, thế nhưng trực tiếp đi tới.

Thật đúng là không khách khí a! Tề Hoan trong lòng oán thâm, song nụ cười trên mặt lại càng thêm sáng lạn. Sau nửa canh giờ, Tề Hoan đột nhiên cảm giác mình đây đúng là tự gây nghiệt không thể sống mà, nàng mới vừa rồi rút cuộc là trúng gió quỷ gì, vậy mà lại tìm người đến cùng giành ăn với mình, người nói người một đại nam nhân, tu vị cao như vậy, còn ăn cái gì mà ăn a, cho dù ăn cũng không đến nỗi thoáng cái hết sạch bảy tám con cá, lại còn dám lộ ra vẻ mặt chưa đã thèm chứ!

Tân tân khổ khổ (cay đắng vất vả) bắt được cá lại vì một câu nói làm chôn vùi hơn phân nửa, sau khi mọi người chia tay trở về, trên đường đi Tề Hoan vẫn nghiền răng nghiền lợi.

“Sư muội vẫn còn tức giận sao?” Đông Nguyên có chút buồn cười nhìn Tề Hoan.

Mấy ngày nay ở cùng Tề Hoan, hắn mới phát hiện tính tình của vị sư muội này thật sự là làm cho người ta nhức đầu, đặc biệt là lúc nàng cùng Tiêu Tiêu ở chung một chỗ, căn bản là hai ma nữ. Về phần đêm hôm đó Tề Hoan

nói một đồng lời thâm ảo hù dọa hấn tìm không được phương hướng, thì chỉ là mây trôi a mây trôi. Đông Nguyên đoán nếu đó không phải là nàng nói bừa, thì tuyệt đối chính là đạo văn của người nào đó.

Đáng thương Tề Hoan căn bản không biết, còn chưa tới hai ngày, mà bản chất của mình đã bị Đông Nguyên nhìn thấu rõ ràng, Đông Nguyên đúng thật thỉnh thoảng cổ hủ một chút, nhưng tuyệt đối không phải không có não. Tề Hoan xúi giục Tiêu Tiêu đi bắt cá, Đông Nguyên cũng biết rõ trong lòng, bắt quá ngay cả chính hấn cũng không biết vì cái gì, hấn lại dung túng loại hành vi này của Tề Hoan, còn phối hợp theo nữa, nếu để cho người trong môn phái biết, đoán chừng hấn cũng coi như là đồng lõa đi, dù sao mấy con cá kia đều do hấn dùng tam vị chân hỏa nướng chín.

“Tên Mặc Dạ kia cũng không biết mấy ngày rồi chưa ăn cơm, thật là háu ăn mà.” Tề Hoan bĩu môi vẻ mặt phẫn nộ.

Đông Nguyên bên cạnh thấy bộ dáng Tề Hoan phồng mang trợn má, nhin không được cười khế, “Chỉ là mấy con cá thôi mà, đợi sau trận đấu lại nướng nữa là được.”

“Cá chép Long Lân a, đây chính là ăn một con lại thiếu đi một con đó. . . . .”

Tề Hoan than thở làm cho hai người bên cạnh đồng thời trợn trắng mắt, người cũng biết là ăn một con thiếu một con, vậy người mới vừa rồi còn ăn nhiều như vậy làm gì?

“Đúng rồi sư huynh, ta sao không có thấy người của Côn Luân tới?” Tề Hoan đột nhiên nghĩ đến Thanh Tiêu, Linh Vân Tử nói hấn sẽ không tới, hi vọng mấy đệ tử Côn Luân đã gặp qua nàng tốt nhất cũng không tới, tránh ình nhìn thấy mà tâm phiền.

“Không phải là mấy vị phía trước sao, ồ, như thế nào Thanh Tiêu chương môn cũng tới?” Đông Nguyên chỉ chỉ, tâm Tề Hoan thoáng cái liền rơi lộp bộp, xong đời, tại sao mấy vị ẻo lả này lại đến! (TNN: quá nhỏ!!)

Giọng Đông Nguyên tuy không lớn, nhưng cũng đủ để Thanh Tiêu nghe thấy, quả nhiên, hấn vừa mới dứt lời Thanh Tiêu liền xoay người, ánh mắt lạnh nhạt đảo qua Tề Hoan, sau đó lại dời đi, tựa hồ giống như hoàn toàn không biết nàng.

Tề Hoan thấy Thanh Tiêu gặp mình thế nhưng phản ứng gì cũng không có, không khỏi bấp chân nhỏ run lên, mọi người đều nói chó cắn người thường không sủa, tên Thanh Tiêu này khẳng định chính là loại ấy, Tề Hoan cũng sẽ không ngây thơ cho rằng hấn thật sự đại nhân đại lượng buông tha ình. Mấy ngày nữa, tốt nhất vẫn nên thành thành thật thật ngây ngốc ở bên cạnh Linh Vân Tử thì hơn, Tề Hoan cũng không muốn đứng thẳng ra khỏi núi Thanh Vân, rồi lại nằm ngang được người ta khiêng trở về. (Ý nói khi đi thì khỏe mạnh, khi về thì tàn phế đó =]])

Chương 21: Muốn công đạo gì?

“Đông Nguyên bá kiến. . . . .” Đông Nguyên vốn định chào hỏi Thanh Tiêu, ai biết lời còn chưa nói hết, người ta đã hất tay áo đi rồi. Đông Nguyên sững sờ, vị chưởng môn Côn Luân này thoạt nhìn hình như tâm tình không tốt a!

“Đi thôi đi thôi, sư huynh vẫn nên cách những người đó xa một chút, coi chừng bị cắn đó.” Thanh Tiêu mặc dù đi về phía trước, bắt quá những đệ tử bên cạnh hẳn kia, Tề Hoan nhìn lướt qua, phát hiện thật đúng là trùng hợp, mấy người cùng nàng có cứu oán đều đến đủ cả.

Nàng cũng không tin đám người Côn Luân dám ở Thục Sơn làm gì nàng, dù sao Thanh Tiêu đã sớm hận nàng, hận nhiều hơn hay ít hơn một chút cũng không sao cả, chỉ cần làm cho hẳn trong lòng phiền muộn, thì tâm tình nàng liền tốt hơn.

“Tên đệ tử phái Thanh Vân kia, ta khiêu chiến với ngươi.” Nói chuyện chính là nữ đệ tử Côn Luân, Tề Hoan nhận ra nàng, ngày đó trong miếu đồ nát chính là nàng ta khiêu khích trước.

“Khiêu chiến? Ta cự tuyệt.” Tề Hoan sững sờ một chút, bất đắc dĩ buông lỏng tay, nếu nàng là đệ tử cấp thấp của phái Thanh Vân còn dễ nói, không phải chỉ là khiêu chiến thôi sao, thua cũng không mất miếng thịt nào, nhưng nàng không phải. Nếu như nàng thật sự tiếp nhận khiêu chiến, toàn bộ mặt mũi phái Thanh Vân chẳng phải đều bị nàng quăng sạch sẽ hay sao.

Trong Tu Chân giới, các đệ tử ngang hàng giao thủ hữu hảo gọi là luận bàn, mang theo ý công kích thì gọi là khiêu chiến, nhưng khiêu chiến không thể tùy tiện cự tuyệt, bằng không sẽ bị người ta cười nhạo.

“Hừ, phái Thanh Vân các ngươi quả nhiên đều là bọn hèn nhất, ngay cả ta khiêu chiến cũng không dám tiếp, còn dám đi ra gặp người, ta thấy ngươi vẫn nên chạy về núi Thanh Vân đi thôi.” Á kia cười nhạo nói, đám đệ tử Côn Luân phía sau nàng cũng nhao nhao lên tiếng chế giễu.

Nhìn thấy tràng diện dần dần không khống chế được, Đông Nguyên sắc mặt trầm xuống, “Chư vị Côn Luân đạo hữu đừng quá đáng, nêu chư vị lại nói lời vũ nhục nữa, đừng trách ta không khách khí.”

Đông Nguyên nói làm mấy tên đệ tử Côn Luân lập tức an tĩnh lại, nếu người khác nói như vậy bọn họ sẽ chỉ cười bỏ ngoài tai, thế nhưng Đông Nguyên đối với đám đồng lứa bọn họ là đệ tử nổi danh nhất rồi, tuổi còn trẻ nhưng thực lực lại có thể so với trưởng lão nhất phái, hơn nữa đứng phía

sau hẳn lại là toàn bộ phái Thục Sơn. Lúc này rõ ràng là bệnh vực Tề Hoan, đám đệ tử Côn Luân bởi vì lời nói của Đông Nguyên mà sắc mặt có chút khó coi.

Côn Luân là một môn phái lớn, nhưng Thục Sơn người ta cũng không kém bọn hắn bao nhiêu, cho nên Đông Nguyên mở miệng nói câu này thật đúng là không ai dám tranh luận. Chỉ có nữ đệ tử kia tựa hồ vẫn chưa từ bỏ ý định, “Đông Nguyên sư huynh, ta cũng chỉ muốn cùng vị sư muội này luận bàn một chút mà thôi, không có ý tứ gì khác.”

Tề Hoan nghe lời giải thích của nàng thì bĩu môi, có làm không, luận bàn cùng khiêu chiến là hai chuyện hoàn toàn khác nhau nha, khiêu chiến là bắt luận sinh tử đó, coi như nàng ta lỡ tay giết chết mình, phái Thanh Vân cũng không thể tìm nàng gây phiền toái, đoán chừng người nọ sớm đã có ý nghĩ này, chẳng qua nàng cũng quá ngây thơ đi, mình dám mở miệng chọc tức Thanh Tiêu, chẳng lẽ còn có thể sợ nàng sao.

Đông Nguyên nhíu nhíu mày, hẳn biết rõ nữ đệ tử này nói không sai, người ta đã đổi giọng nói muốn luận bàn, thật sự hẳn không còn lý do nói gì nữa rồi. Nghĩ tới đây hẳn nhin không được quay đầu lại nhìn Tề Hoan, hẳn biết rõ Tề Hoan tu vi không cao, chỉ là sơ kỳ Ngưng Khí, mà trình độ tối thiểu của nữ đệ tử Côn Luân lại là hậu kỳ Ngưng Khí, Tề Hoan đấu với nàng ta cơ hồ cũng không có khả năng thắng.

Tề Hoan hướng nữ đệ tử Côn Luân kia cười lạnh, “Thứ nhất ta đã nói ta cự tuyệt, nếu như ngươi chưa từ bỏ ý định có thể bảo sư tổ ngươi tới khiêu chiến với ta. Thứ hai đừng gọi ta là sư muội, ngươi không xứng.” Chợt ép nàng tới đường cùng, con thỏ nóng nảy còn có thể cắn người đó, lúc nào tới lượt một đệ tử cấp thấp phái Côn Luân mà cũng có thể tùy tiện vũ nhục người rồi, khiêu chiến nàng sao? Bối phận của nàng cũng không phải chỉ bày cho đẹp mắt, Côn Luân nếu thật tới khiêu chiến nàng, đó mới đúng là đặc sắc a.

“Ngươi, ngươi quá đáng! Lại dám vũ nhục sư tổ chúng ta, ta sẽ đem chuyện này nói cho chưong môn biết, hi vọng đến lúc đó phái Thanh Vân sẽ cho chúng ta một cái công đạo.” Tề Hoan nói không chút khách khí, nữ đệ tử kia hiển nhiên tức giận không nhẹ. Chính phái chú trọng nhất là quan niệm trên dưới, lời Tề Hoan nói ở trong tai người khác không còn nghi ngờ gì nữa chính là khiêu khích toàn bộ Côn Luân, chẳng qua nàng nói cũng là sự thật, ai bảo bối phận nàng cao như vậy!

“Xin cứ tự nhiên.” Tề Hoan không sao cả nhún nhún vai.

Nhìn đám đệ tử Côn Luân kia nổi giận đùng đùng rời đi, Đông Nguyên không đồng ý lắc đầu nói, “Sư muội, muội quá kích động rồi, mặc kệ muội cùng những đệ tử Côn Luân này có thù hận gì, cũng không thể động chạm đến sư tổ bọn hắn, chuyện này nếu thật sự truyền ra ngoài sẽ rất phiền toái.”

“Lời cũng đã nói rồi không có biện pháp thu hồi a, yên tâm đi sư huynh,

trên ta còn có người đây!” Tề Hoan cọt nhả võ võ bả vai Đông Nguyên, bắt quá sắc mặt Đông Nguyên cũng không có bởi vì lời nói của Tề Hoan mà để nhìn.

“Được rồi, lát nữa ta đi gặp đệ tử Côn Luân nói chuyện a, hi vọng bọn họ sẽ cho ta chút mặt mũi.”

Tề Hoan âm thầm lắc đầu, muốn cũng không còn kịp rồi, chỉ sợ đây chính là hiệu quả mà Thanh Tiêu muốn a, hấn vẫn không có lý do gì đối phó mình, hiện tại mình mở miệng “vũ nhục” tiền bối, nếu hấn động thủ với mình, tự nhiên sẽ có lý do chính đáng rồi. Đáng tiếc, hấn tính toán thế nào cũng sẽ thất bại thôi.

Trở lại bên trong Thục Sơn môn, bởi vì Đông Nguyên một lát nữa sẽ bắt đầu thi đấu, cho nên Tề Hoan đành phải tự mình trở về. Bất quá đi tới đi lui nàng liền phát hiện có gì đó không đúng, hình như ánh mắt những đệ tử lui tới nhìn mình đều có chút kỳ quái.

Thẳng đến khi đi tới chỗ đài quan sát dành riêng cho phái Thanh Vân, Tề Hoan rốt cuộc mới biết là xảy ra chuyện gì, Thanh Tiêu thật đúng là không bình tĩnh, hiện tại vậy mà đã chạy đến tìm Linh Vân Tử tố giác rồi!

Tề Hoan đứng ở đằng xa có thể nhìn thấy vẻ mặt Thanh Tiêu phần nộ đang cùng Linh Vân Tử nói gì đó, mà Linh Vân Tử chỉ chấp tay sau lưng bình tĩnh nhìn hấn, không gật đầu cũng không cãi lại.

Trông thấy tình hình này Tề Hoan không khỏi vui lên, Linh Vân Tử trên núi Thanh Vân nổi tiếng “Đầu Gỗ phiền phức khó chịu”, không biết Thanh Tiêu có cảm giác đàn gảy tai trâu hay không.

“Tóm lại, hi vọng Linh Vân Tử đạo hữu cho Côn Luân chúng ta một cái công đạo!” Thời điểm Tề Hoan đi tới, chỉ nghe thấy một câu như vậy.

Tề Hoan mắt nhìn Thanh Tiêu hô to, đáng tiếc, khuôn mặt đẹp như vậy, thời điểm tức giận thật đúng là dữ tợn a!

“Người muốn công đạo gì?” Linh Vân Tử trông thấy Tề Hoan trở về, tàn bạo trừng mắt nhìn nàng, hấn biết mà, cái sự thúc này căn bản chính là nhân vật gây chuyện, một ngày không tìm cho hấn một chút phiền toái nàng nhất định trong lòng không yên!

“Đệ tử cấp thấp của môn phái các người vậy mà dám vũ nhục trưởng bối Côn Luân ta, hừ, đừng nói Linh Vân Tử đạo hữu người muốn bao che nàng!”

Linh Vân Tử bình tĩnh nhìn Thanh Tiêu một hồi lâu, mới chậm rì rì mở miệng, “Ai bảo người nàng là đệ tử cấp thấp của phái Thanh Vân chúng ta, Thanh Tiêu người chú ý ngữ khí một chút, nàng là sư thúc của ta đó. Nếu như người tiếp tục cố tình gây sự, ta không ngại đại diện cho toàn bộ phái Thanh Vân hướng người khiêu chiến đâu.”

Linh Vân Tử cũng không quản người đối diện là ai, chương môn Côn Luân thì thế nào, núi Thanh Vân bọn họ còn không có sợ Côn Luân đâu, hướng

chi chuyện này cho dù Tề Hoan sai trước, thì hiện tại nào xuống đã là vấn đề mặt mũi của hai môn phái rồi.

“Người nói cái gì?!” Một câu của Linh Vân Tử khiến người chung quanh hoàn toàn choáng váng rồi, nữ nhân này là sư thúc của Linh Vân Tử, nàng rốt cuộc có địa vị gì?!

Chương 22: Bảo hộ bên người

“Linh Vân Tử, lời này không buồn cười chút nào.” Sắc mặt Thanh Tiêu trở nên khó coi, nếu quả thật như lời Linh Vân Tử nói, chuyện lúc trước hẳn làm hết thấy một chút tác dụng cũng không có, nếu Tề Hoan kia trả đũa, sự tình tuyệt đối không dễ dàng giải quyết như vậy.

Hơn nữa theo hiểu biết của Thanh Tiêu về Tề Hoan, thì nữ nhân kia tuyệt đối là người bỏ đá xuống giếng, về điểm này không thể không nói, ánh mắt nhìn người của Thanh Tiêu rất là chuẩn.

“Ta chưa bao giờ nói giỡn, sự thúc là đệ tử duy nhất của tổ sư bá Hư Không Tử, nếu không tin người có thể tự mình đi tìm tổ sư bá chứng thực một chút.” Linh Vân Tử khẽ nói, hẳn ngược lại ước gì Thanh Tiêu tự mình đi hỏi, để cho y lãnh hội thật tốt thủ đoạn của Hư Không Tử, đoán chừng khi đó Thanh Tiêu sẽ không còn cảm thấy những chuyện Tề Hoan đã làm là quá đáng.

Hai thầy trò này căn bản không có ai là đèn cạn dầu, năm đó cục diện rối rắm của tổ sư bá đều là do sư huynh đệ người giải quyết, tại sao cục diện rối rắm của Tề Hoan hôm nay lại muốn sư diệt hẳn tới thu thập, sống nhiều tuổi như vậy rồi còn phải làm vú em cho sư thúc, có điều gì xui xẻo hơn nữa hay không!

Còn có vừa rồi, Thục Sơn phái người tới hỏi thăm xem có phát hiện nhân vật khả nghi qua lại hay không, Linh Vân Tử cẩn thận hỏi mới biết được, cư nhiên là cá chép Long Lân của Thục Sơn bị bắt, hẳn dùng đầu ngón chân cũng có thể khẳng định là có quan hệ với Tề Hoan.

Nói cho cùng cũng đều do sư tổ mình sai, trước khi đi Thục Sơn Tề Hoan có hỏi sư tổ xem Thục Sơn có dị thú quý hiếm gì ăn ngon không, kết quả lão nhân gia lại nói cho Tề Hoan biết cá chép Long Lân chất thịt ngon dị thường, còn bảo Tề Hoan trở về thuận tiện mang hai con cho ông thử. Vật kia nuôi đến vạn năm thế nhưng có thể hóa rồng đó, trưởng lão Thục Sơn cung phụng mấy con cá kia như tổ tiên, kết quả hai người này ngược lại, đều đem chủ ý đánh hết trên người chúng nó luôn.

Thượng bất chính, hạ tất loạn, Linh Vân Tử cuối cùng tổng kết một câu, có điều hẳn dường như đã quên mất, Hư Dương Tử chính là sư tổ của mình.

“Hi vọng người nói là thật, ta sẽ tự mình hướng Hư Không Tử tiên bối thỉnh giáo.” Thanh Tiêu xanh mặt xoay người rời đi, trong lòng hẳn cũng hiểu rõ, Linh Vân Tử nếu dám ở trước mặt nhiều người nói như vậy, chắc chắn sẽ

không phải giả rồi, hẳn nói như vậy chẳng qua cũng chỉ là inh một bậc thang đi xuống mà thôi, chẳng lẽ còn thật muốn bảo hẳn nhận lỗi.

“Không tiền.”

“Như vậy là xong rồi à!” Tề Hoan thấy Thanh Tiêu dần dần đi xa, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng, nàng vẫn đang chờ xem cuộc vui đây này.

Thanh Tiêu đi rồi, Linh Vân Tử quay lại nhìn Tề Hoan, “Su thúc, chúng ta phải hảo hảo nói chuyện.” Hẳn cũng không muốn để thanh danh phái Thanh Vân hủy hết trong tay mình, vì để ngừa vạn nhất, phải cùng Tề Hoan ước pháp tam chương (quy ước một vài điều).

“Thứ nhất, không được tùy tiện trêu chọc người của môn phái khác!” Điểm này rất quan trọng.

“À

nếu người khác tới bắt nạt ta thì làm sao bây giờ?” Tề Hoan lộ ra thần sắc đáng thương, người xem ta yếu như vậy, bình thường đều là người khác tới gây sự với ta a, ta tính tình thật là tốt, chưa bao giờ khi dễ người, chỉ là sau lưng ‘chơi’ người mà thôi. . . . .

“Chịu đựng.” Hẳn tuyệt đối không tin nếu Tề Hoan không chủ động đi khiêu khích, thì sẽ có người ngu xuẩn tự động dâng tới cửa, đặc biệt là sau khi thân phận của nàng bị phơi bày.

“Được rồi được rồi, cái này coi như cho qua.”

“Thứ hai, trước khi đại hội thí luyện chấm dứt, ngài phải thời thời khắc khắc đứng ở bên cạnh ta!” Linh Vân Tử thật sự lo lắng, mấy ngày nữa đám linh thú chương môn Thục Sơn nuôi sẽ có kết cục giống với linh thú của sư huynh hẳn, không gãy chân thì là thiếu đuôi mất.

Tề Hoan chớp mắt mấy cái, “Nam nữ thụ thụ bất thân đây.”

“Ngủ không cần cùng chung một chỗ!!!” Linh Vân Tử cuối cùng từ ‘Đầu Gỗ phiền phức khó chịu’ biến thành ‘Rồng phun lửa’ luôn rồi, tu dưỡng trăm năm của hẳn a, bị Tề Hoan hủy diệt trong nháy mắt rồi.

“Ah ~ thật đáng tiếc ~” Tề Hoan thở dài, không phải tùy thời đều có cơ hội cùng giường chung gối với trai đẹp đâu.

Linh Vân Tử âm thầm gào thét một hồi, mấy người vốn là còn đứng chung quanh muốn xem náo nhiệt lập tức biến mất không còn một mống, sợ bị giận chó đánh mèo.

“Đừng nóng giận nha, người xem ta còn đem theo cá nướng về cho người đây này.” Tề Hoan xách ra một con cá chép Long Lân vẫn còn nóng, lắc lư trước mặt Linh Vân Tử.

“Ta không ăn!” Ý chí rất kiên định.

“Thật sự?” Hai mắt sáng ngời.

“Cái này. . . . . Vẫn là không ăn đi. . . . .” Do dự, thực rồi rắm a

~

“Vậy ta ăn nha?”

“Thôi bỏ đi, đệ tử hảo tâm ăn dùm người vậy.” Rốt cục quyết định, cá chép trong tay Tề Hoan biến mất.

Kỳ thật theo Tề Hoan phân tích, toàn bộ các đệ tử phái Thanh Vân tính cách đều là trong ngoài không đồng nhất, như Hư Không Tử sư phụ nàng một bụng phúc hắc, như Linh Vân Tử khó chịu nhưng cợt nhả.

“Thanh Tiêu kia có thể dễ dàng bị dọa sợ mà đi như vậy sao?” Hai người vừa đi về phía phòng khách bên kia, vừa nói chuyện phiếm.

“Đương nhiên sẽ không, Thanh Tiêu thủ đoạn độc ác, không có khả năng dễ dàng bỏ qua cho người như vậy, bất quá hẳn tuyệt đối không dám quang minh chính đại đối phó với người đâu.” Linh Vân Tử và Linh Phong Tử giao thủ cùng Thanh Tiêu nhiều năm như vậy, đối với tính cách của hắn cũng nắm rõ mồn một.

Năm đó Thanh Tiêu trong phái Côn Luân tuyệt đối không phải đệ tử xuất sắc nhất, nhưng hắn vẫn có thể thay thế sư huynh mình làm chưởng môn Côn Luân, cơ hồ tất cả mọi người đều cho rằng sư huynh thiên tài của hắn chết trong tay Ma Môn, chỉ có Linh Vân Tử chính mắt thấy hết thảy mới biết được, là Thanh Tiêu lừa sư huynh hắn đến nơi Ma Môn đóng quân.

Thanh Tiêu đáng sợ không phải ở tu vi của hắn, mà là lòng của hắn đủ ngoan độc, vì chức chưởng môn Côn Luân, hắn có thể hại chết sư huynh, người từ nhỏ cùng mình lớn lên, xem hắn như đệ đệ ruột, người như vậy tốt nhất không nên đắc tội, nếu như đắc tội, liền tuyệt đối không thể buông tha. “Vậy ta đây không phải càng nguy hiểm rồi sao? Nếu hắn vụng trộm đem ta làm thịt, ngay cả sư phụ lão nhân gia ông ấy cũng không biết a!” Nàng còn chưa có gả cho người ta đâu, làm sao cũng không thể cứ như vậy đi gặp Phật tổ lão nhân gia được.

“Thật ra cũng không khoa trương như vậy, ít nhất sắp tới hắn sẽ không dám động thủ, nếu như người xảy ra chuyện, người đầu tiên khả nghi nhất chính là hắn. Tính tình tổ sư bá người cũng không phải không biết, lão nhân gia ông ấy thế nhưng chưa bao giờ cần chúng cố đâu đấy.” Linh Vân Tử ngược lại không hề khẩn trương như Tề Hoan, Thanh Tiêu tuyệt đối so với Tề Hoan còn sợ chết hơn.

“Đúng rồi, nghe nói người gần đây cùng Đông Nguyên qua lại rất thân thiết?” Vừa đi vài bước, Linh Vân Tử đột nhiên mở miệng hỏi.

“À, làm sao vậy?” Thấy Linh Vân Tử thần sắc do dự, Tề Hoan không khỏi tò mò hỏi.

“Vẫn nên cách hắn xa một chút mới tốt.” Nguyên nhân Linh Vân Tử cũng không nói, bất quá rất hiển nhiên, hắn không muốn Tề Hoan cùng Đông Nguyên tiếp xúc quá mức thân mật. Có lẽ Tề Hoan không phát hiện, nhưng Linh Vân Tử ngược lại nhìn ra một vài điểm, ánh mắt Tề Hoan nhìn Đông Nguyên cùng đối với người ngoài bất đồng, nếu như đối tượng là người khác, Linh Vân Tử có lẽ cũng mở một mắt nhắm một mắt rồi, thế nhưng là

Đông Nguyên, thì tuyệt đối không được.
Thân phận Đông Nguyên không đơn giản như người ta tưởng tượng, hẳn
không hy vọng sự thúc không tìm không phải này đến lúc đó bị tổn thương.

Chương 23: Thiếu chút nữa bị hút khô máu

“Ta nói sư diệt à, người suy nghĩ nhiều quá rồi.” Tề Hoan khoát khoát tay, nàng thừa nhận sở dĩ cùng Đông Nguyên qua lại gần gũi là vì một ít nguyên nhân, nhưng nàng đã là người trưởng thành rồi, biết phân biệt rõ tình cảm của mình, ít nhất hiện tại nàng không có thích Đông Nguyên, chỉ đơn thuần là hấn giống Trương Ngân, nàng đối với gương mặt ấy nhớ mãi không quên mà thôi.

Về phần sau này có thể thích Đông Nguyên hay không Tề Hoan không biết, nàng chỉ hy vọng trước khi rời Thục Sơn, có thể nhìn hấn nhiều hơn vài lần là đủ rồi.

“Tùy người.” Chính mình hảo tâm nhắc nhở, kết quả người ta căn bản lại không hề cảm kích, Linh Vân Tử hừ một tiếng, một mình đi trước.

Tề Hoan cũng không để ý, tự mình đi về phòng, vốn tâm tình đang tốt, bởi vì Thanh Tiêu xuất hiện mà phá hư hết sạch rồi, trận đấu buổi chiều nàng cũng không muốn đi, dù sao Đông Nguyên nhất định sẽ thắng, còn không bằng thừa cơ hội này ngủ một giấc thật ngon.

Giường ở Thục Sơn cuối cùng vẫn không tốt bằng giường nhà mình, Tề Hoan cũng không biết tại sao mình lại có tật xấu ‘luyện giường’. Sau hai đêm mất ngủ nàng rốt cuộc quyết định, dù sao bây giờ đã có túi bách bảo (giống túi thần kì Doremon ak), về sau bất kể đi đâu đều đem giường của mình theo, thấy trai đẹp vừa mắt liền có thể nhét vào, đương nhiên, chỉ là ý tưởng mà thôi, cho dù trai đẹp cho phép nàng nhét, nàng cũng có dũng khí đó.

Đóng cửa lại, Tề Hoan thuận tay cởi bỏ quần áo ném sang một bên trên bình phong, chuẩn bị thoát y đi ngủ, đột nhiên một đợt chấn động rất nhỏ từ trong túi bách bảo của nàng truyền đến, Tề Hoan tò mò mở túi bách bảo ra, phát hiện Ti không lẳng mà sư bá đưa ình dùng khá tốt kia thế nhưng lại đang phồng to lên.

Nhìn Ti không lẳng càng lúc càng lớn, giống như có thể nhét trọn cả phòng vào, Tề Hoan vội vàng niệm bí quyết muốn ngăn cản nó. Bởi vì Ti không lẳng chưa được tế luyện, pháp quyết của nàng căn bản không có tác dụng, vật kia vẫn đang không ngừng phồng to ra.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?” Tề Hoan bị dồn dần vào góc tường, hai tay túm mái tóc ngắn, vẻ mặt lo lắng, “A, đúng rồi, mình sao lại đàn như vậy chứ.” Còn muốn biện pháp gì nữa, trực tiếp tế luyện chẳng phải được

rồi sao.

Tề Hoan duỗi mười ngón tay trái phải đánh giá một phen, cuối cùng quyết định chọn ngón trỏ, tâm kiên quyết, một ngum cắn xuống, đau đến chịu không nổi, thế mà lại không có chảy máu.

Lại thêm một ngum, vẫn chưa ra, cuối cùng một ngum nữa, rút cục lũng một lỗ, bất quá máu trên ngón tay cũng không có nhiều như nang trứng, thật vất vả nặn mãi mới ra được một giọt.

Sau khi giọt máu rơi lên Ti không lảng, nó rút cục dần dần ổn định lại, đang lúc Tề Hoan cho rằng không có chuyện gì nữa, thì nó đột nhiên quán tới trên người Tề Hoan, lập tức Tề Hoan bị cuốn chặt lấy. Đồng thời nang cảm giác được tay phải của mình bắt đầu phát lạnh, giống như có thứ gì đó đang chảy ra.

Thẳng đến khi té xỉu, Tề Hoan cũng không biết trên tay mình đã phun ra hết bao nhiêu máu, có trời mới biết cái lỗ nhỏ đến không thể nhỏ hơn kia thế nhưng lại chảy mất một phần năm lượng máu trong cơ thể nang.

Sau khi mất đi tri giác, máu Tề Hoan dần dần cạn kiệt, Thái Cực Đồ vốn núp tại đan điền đột nhiên xoay tròn rất nhanh, bên trong kỳ kinh bát mạch của nang xuất hiện một tia lửa điện nhỏ nhanh chóng lan rộng toàn thân, đem Ti không lảng cản ở bên ngoài. Hai bên giằng co một hồi lâu, Ti không lảng một mực quân trên người nang mới dần dần nhỏ đi, cuối cùng biến thành một mảnh vải màu đỏ rơi xuống trên tay Tề Hoan, mà những lõi điện kia cũng dần dần biến mất.

Kỳ thật sở dĩ Tề Hoan mất máu quá nhiều, hoàn toàn là do đồng tiểu thuyết tu chân kia đầu độc. Phương pháp được viết trong sách đều nói chủ nhân nhỏ lên một giọt máu là được, kỳ thật máu kia phải qua đan hỏa tế luyện mới có thể dùng, bằng không rất có thể sẽ làm bản pháp bảo. Đối với pháp bảo khác mà nói, nếu như bị bản thì cùng lắm năng lực của pháp bảo sẽ giảm xuống, nghiêm trọng thì pháp bảo bị hủy. Có thể Ti không lảng hết lần này tới lần khác không phải pháp bảo bình thường, nó chỉ cần thấy máu sẽ bỏ nhào qua, thẳng đến khi đem máu hút sạch mới thôi. Khá tốt thân thể Tề Hoan đặc thù, nếu không lúc này nang đã trực tiếp biến thành xác khô rồi.

“Thiếu gia, làm sao vậy?” Giọng nói vừa lên tiếng có chút ít tang thương, tựa hồ là một lão già.

“Mất đi cảm ứng của Ti không lảng rồi.” Nam tử giọng rất nhẹ, trong ngữ điệu mang theo một chút thất vọng.

“Chẳng lẽ có người đem Ti không lảng tế luyện rồi, làm sao có thể?” Với cấp bậc pháp bảo của Ti không lảng kia, Tu Chân giới hiếm người nào có thể tế luyện thành công, còn người có năng lực đó thì căn bản sẽ không để ý đến những thứ này.

“Không, là có kẻ ngu dùng máu làm bản nó.” Một mảnh vải trắng nằm trên ngón tay thon dài trắng nõn của nam tử, thoáng nhìn cùng hình dạng Ti

không lảng giông nhau như đúc.

“Người rời khỏi nơi này trước đi, miễn cho bị người kia phát hiện, ta tự mình đi tìm.”

“Nhưng mà. . . . .”

“Vừa hay người kia còn đang bế quan, còn mấy tên nho nhỏ kia cho dù biết ta là ai thì có thể làm gì được ta chứ!” Nam tử hừ một tiếng, rồi không hề mở miệng nói chuyện nữa.

“Vâng, vậy thuộc hạ liền đi trước, thiếu gia cẩn thận.”

Đợi người trong phòng rời khỏi, nam tử nhìn chăm chăm miếng vải trên tay đến xuất thần trong chốc lát, dường như bất đắc dĩ thở dài, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Hắn vừa ra ngoài liền phát hiện Tiền viện một trận rối loạn, Linh Vân Tử sắc mặt khó coi đứng ở trong sân, trong ngực hắn còn ôm một nữ tử khuôn mặt tái nhợt, trên người cô gái phủ một bộ y phục, trong sân còn đứng một đám đệ tử phái Thanh Vân.

Qua một lát trưởng lão Thục Sơn Nguyên Huệ mang theo một đám người vội vã đi vào trong sân, một lão già râu tóc bạc trắng trong đó nhìn thấy Tề Hoan liền vội vàng tiến lên bắt mạch, nhìn một hồi lâu mới buông tay ra, nét mặt cũng dần dần thoải mái hơn “Chỉ là mất máu quá nhiều mà thôi, nghỉ ngơi một lát sẽ tỉnh, chẳng qua nguyên nhân mất máu không rõ.”

“Không có chuyện gì là tốt rồi, đa tạ Nguyên Chân sư huynh.” Linh Vân Tử nghe nói Tề Hoan không có chuyện gì, rốt cục trầm tĩnh lại. Mới vừa rời hẳn vốn muốn đến đưa cho Tề Hoan mấy thứ bùa chú phòng thân, không nghĩ tới vừa đến lại trông thấy Tề Hoan bất tỉnh nhân sự.

Ngoại trừ trên tay Tề Hoan có một vết thương nhẹ, thì trên người nàng căn bản không có chỗ nào có thể chảy ra được nhiều máu như vậy, hơn nữa thời điểm Tề Hoan nằm trên đất, mặt đất phi thường sạch sẽ, không có vết máu nào, ai cũng không rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Chỉ có nam tử đứng ở đằng xa vẻ mặt chột hiệu nhẹ giọng tự nói, “Thì ra là nàng.”

“Mặc Dạ sư đệ, sắp tới người ra sân rồi.” Cách đó không xa có tiếng la truyền đến.

“Được, làm phiền sư huynh.” Mặc Dạ lại liếc mắt nhìn Tề Hoan một cái, khóe miệng hiện lên một nụ cười vô cùng quỷ dị, cất đi đến nơi thi đấu. Đã biết rõ thứ kia đang ở chỗ nàng rồi, rất nhanh thôi, bọn họ sẽ gặp lại.

“Phát sinh chuyện gì?” Trong một gian phòng rộng của biệt viện Phái Côn Luân, Thanh Tiêu nhắm mắt khoan chân ngồi trên giường, mở miệng hỏi nam nhân áo đen phía trước cửa sổ.

“Hình như là nữ đồ đệ của Hư Không Tử kia xảy ra chuyện rồi.”

“Có thể cắt ngang kế hoạch của chúng ta hay không?” Thanh Tiêu mở mắt ra, lông mày cau chặt.

“Hữu ích vô hại (có lợi không có hại), yên tâm, ta đã đáp ứng ngươi thì nhất định sẽ làm gọn gàng, cam đoan sẽ không có ai hoài nghi ngươi.” Nam nhân cười, trong giọng nói mang theo vẻ hung tợn.

“Vậy là tốt rồi.” Thanh Tiêu yên lòng nhắm mắt lại lần nữa.

Chương 24: A, lại bị bắt cóc rồi!

BÁN KIẾP TIÊU TIÊN

Chương 24: A, lại bị bắt cóc rồi!

Tề Hoan ngậm cái thìa trong miệng, cầm chén cháo ngọt không rõ lai lịch trong tay, con mắt đảo bốn phía, mỗi lần không cẩn thận quét đến cái mặt lạnh của Linh Vân Tử, đều thoáng run rẩy một phát, sau đó lập tức chuyển mắt tới chỗ khác. Từ khi nàng tỉnh lại, Linh Vân Tử liền một tác cũng không rời, bắt quá ánh mắt hẩn nhìn Tề Hoan bây giờ giống như đang nhìn địch nhân vậy.

“Sur thúc.”

“Đậy.” Tề Hoan vội vàng lộ ra bộ dáng tươi cười nịnh nọt.

“Uống sạch cháo.”

“Ách. . . . . Cái này. . . . . Ta tí nữa sẽ uống.” Còn uống, uống nữa nàng nhất định sẽ bị bệnh tiêu đường cho coi, cũng không biết ai ác độc như vậy, thấy nàng sinh bệnh còn tra tấn nàng, đây là cháo ngọt sao, là đường hoá học thì đúng hơn!

“Uống sạch!”

“Vâng” Bóp cái mũi, miệng mở lớn một ngụm nuốt hết, aiz, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu a. Khi ở trước mặt mọi người không cẩn thận nói ra mình thiếu chút nữa bị Pháp bảo hút khô, ngay lúc đó biểu lộ của Linh Vân Tử so Thiên Lôì còn khủng bố hơn.

Từ xưa đến nay chưa từng có Tu Chân giả nào mắc phải tình huống ngỡ ngàng như Tề Hoan, mặt mặt mình chưa tính, còn dám nói ngay trước mặt mọi người, Linh Vân Tử không cho Tề Hoan một chường bay xuống đất là bởi vì hẩn tu dưỡng tốt, đoán chừng chuyện này nếu để Hư Không Tử biết hẩn sẽ cấm túc Tề Hoan vài chục năm a.

Cũng chính bởi vì Tề Hoan nói như vậy, sự chú ý của mọi người đều tập trung trên người nàng, về phần bọn họ cười nhạo Tề Hoan thậm chí toàn bộ phái Thanh Vân như thế nào, độ oanh liệt hăng hái đó, người ngoài khó có thể diễn tả được, thế nên tất cả mọi người đều quên mất Pháp bảo Ti không lẳng, vật thiếu chút nữa hút khô Tề Hoan.

Thấy Tề Hoan uống cháo thông khổ như vậy, Linh Vân Tử đi tới, xụ mặt hỏi, “Rất khó uống sao?” Hẩn tự mình làm cháo ngọt bỏ máu, hẩn là. . . . . Sẽ không quá khó uống chứ?

Tề Hoan đảo cặp mắt trắng dã, đưa bát sứ trong tay đẩy đến trước mặt hắn, dương dương tự đắc hất cằm, đây là thứ người có thể uống sao! Đáng tiếc Tề Hoan cũng chỉ dám thầm nghĩ trong lòng, không dám nói ra.

Nhìn chằm chằm vào chút cháo còn sót lại trong chén, Linh Vân Tử mấy lần muốn thò tay, cuối cùng vẫn là rút trở về, nói thật, hắn đối với trù nghệ (tài nấu ăn) của mình cũng không tin tưởng gì, hay là thôi đi. (Xu: Vân ca vô sỉ quá, không dám thử còn bắt ép ng ta uống hết)

“Đúng rồi, trận đấu của Đông Nguyên xong rồi sao? Hắn thắng hả?”

Linh Vân Tử thần sắc cổ quái nhìn Tề Hoan, “Không có.”

“Cái gì?! Hắn không thắng, không thể nào, ngay cả thi đấu vòng loại cũng không thể thắng, điều này sao có thể!” Tề Hoan la hoảng lên, ngoại trừ Mặc Dạ ra còn ai có thể đối phó được Đông Nguyên a, hơn nữa tu vi của Mặc Dạ còn chưa cao bằng Đông Nguyên, muốn nói đến so đấu, phần thắng hẳn là nghiêng về phía Đông Nguyên mới đúng a!

“Hắn bại bởi Mặc Dạ ở trận chung kết đấy.”

Tề Hoan căn bản không biết mình ngủ một giấc thế nhưng đã qua năm ngày, đợi lúc nàng tỉnh lại tất cả đều đã xong, rất nhiều đệ tử môn phái cũng đã trở về, nếu không phải Tề Hoan cứ mãi hôn mê, thì Linh Vân Tử hiện tại cũng đã trở về núi Thanh Vân rồi.

“Mặc Dạ kia. . . . . Lợi hại như vậy?” Nghĩ đến Mặc Dạ, lông mày Tề Hoan không khỏi nhíu lại, người kia làm cho nàng có cảm giác sờn hết gai óc.

“Ừ, vô cùng lợi hại.” Linh Vân Tử đánh giá một người như vậy, thì có nghĩa là độ cường hãn của Mặc Dạ đã đạt đến cảnh giới nhất định, ngay cả Đông Nguyên cũng không được Linh Vân Tử đánh giá như thế. “Có điều, người này rất tà tính (tính cách tà ma), nếu là Tu ma giả thì nhất định sẽ là một đời kiêu hùng, đáng tiếc. . . . .”

Tề Hoan bỏ qua trận đấu cuối cùng thật sự làm cho người ta tiếc nuối, Mặc Dạ cùng Đông Nguyên, hai đệ tử đồng dạng hậu kỳ Kết Đan, đồng dạng kinh tài tuyệt diệu. Một trận đấu cuối cùng của bọn họ vậy mà khiến rất nhiều lão tử ở ẩn nơi Thục Sơn đều lộ diện, nếu không phải Thiên Kiếm Môn có một vị không thể đắc tội, thì bọn hắn nhất định sẽ đi ra cướp người. Mặc Dạ không chỉ vô cùng có thiên phú, còn tự sáng chế ra ba chiêu Thương Kiếm, được ghi chép lại trong bí tịch cao cấp nhất của Thiên Kiếm Môn, trận đấu cuối cùng hắn đã dùng chiêu thức thứ ba của Thương Kiếm – Kiếm Tâu Thiên Phong, đánh bại Đông Nguyên.

“Đông Nguyên bị thương?” Tề Hoan khóe mắt giật giật, ngữ khí có chút lo lắng hỏi.

“Không có, bất quá so với bị thương còn nghiêm trọng hơn.” Linh Vân Tử thở dài một tiếng, tuổi trẻ ngông cuồng chính trực, thời điểm phong quang vô hạn, lại bị đối thủ có tu vi bằng mình gác kiếm trên cổ, cho dù là ai cũng

chịu không nổi!

Nghe Linh Vân Tử giải thích xong, Tề Hoan cũng có chút bực mình, tuy tham gia trận đấu không phải nàng, nhưng nàng cũng biết cảm giác bại bởi đối thủ có bao nhiêu khó chịu, huống hồ còn có nhiều người đang nhìn như vậy.

“Ta đi xem hẳn được không?”

“Được, đệ tử ở chỗ này chờ người, sau khi người về chúng ta liền lập tức trở về môn phái.”

“Ừ, ta đã biết.” Tề Hoan ra cửa, nhảy lên phi kiếm cách mặt đất hơn hai mươi centimet bay đi, mà lên cao hơn nàng liền bắt đầu run rẩy, không có biện pháp, không tìm được cảm giác ngồi phi cơ, lại giống cảm giác trượt ván hơn.

Mắt thấy phía trước chính là đỉnh núi Đông Nguyên ở, đột nhiên Tề Hoan cảm giác sau lưng có một cỗ sát khí lạnh thấu xương đánh úp lại, nàng còn chưa kịp phản ứng, thì một thanh chủy thủ lóe hàn quang đã kề lên lưng nàng.

“Ngoan ngoãn đi theo ta.” Người đứng phía sau giọng khàn khàn, nghe không biết bao nhiêu tuổi, bất quá Tề Hoan có thể khẳng định, mình trước kia chưa từng nghe qua giọng người này.

Bị người ta dùng hung khí uy hiếp, Tề Hoan còn có thể làm sao, đành phải xuống khỏi phi kiếm đi ở phía trước. Kỳ quái chính là thẳng đến khi ra khỏi đại môn Thục Sơn cũng không có ai tiến đến gặng hỏi, không biết vì sao hôm nay Thục Sơn yên tĩnh đến có chút kỳ quái.

Sau khi ra khỏi Thục Sơn, người sau lưng liền thô bạo lôi Tề Hoan bay xuống núi, Tề Hoan cúi đầu xuống phát hiện căn bản nhìn không tới phong cảnh dưới chân, nàng cùng kẻ bắt cóc kia bị một đoàn khí đen sì bao phủ lại.

“Ma tu!” Tề Hoan kinh ngạc, mình thế nhưng lại bị ma tu bắt cóc lần nữa, không biết lần này có quan hệ gì tới nam nhân đeo mặt nạ kia không.

Người phía sau cũng không lên tiếng, chủy thủ sau lưng Tề Hoan dùng sức tiên lên một chút, Tề Hoan trong lòng không khỏi ớn lạnh. Lần trước mới từ đầu nàng đã có cảm giác nam nhân đeo mặt nạ kia đối với mình không có ác ý, cho nên mới dám làm loạn như vậy, thế nhưng lần này hình như thật sự muốn mạng của nàng a!

Cho dù nàng chưa từng gặp qua sát nhân nhưng có thể cảm giác được trên người kẻ này phát ra sát khí, khí tức kinh khủng kia làm cho Tề Hoan có chút đứng không vững.

“Đi vào.” Không biết đã bay bao lâu, Tề Hoan bị người kia thô bạo đẩy mạnh vào một gian phòng đen kịt, vừa mới vào phòng Tề Hoan đã ngửi thấy một mùi tanh tươi làm cho người ta buồn nôn, hơn nữa trong phòng còn truyền ra tiếng hít thở yếu ớt, hình như bên trong còn có một người

nữa.

“Là ai?” Cửa lớn rầm một tiếng bị đóng lại, trong góc vang lên một giọng nói mà Tề Hoan quen thuộc.

Chương 25: Lần đầu tiên thấy người chết

Tiêu Tiêu? Muội tại sao lại ở chỗ này?” Tề Hoan kinh hô, giọng nói bên trong cư nhiên là của Tiêu Tiêu, nàng không phải đang ở Thục Sơn sao, con gái của chương môn Thục Sơn mà cũng dám bắt, người nợ rớt cuộc muốn làm gì? !

“Hoan Hoan sư tỷ. . . . .” trong giọng Tiêu Tiêu có một tia run rẩy. Tề Hoan chớp mắt cả buổi, khó khăn lắm mới thích ứng được với căn phòng tối om, lúc này đi về phía tiếng nói trong góc, thẳng tới sát bên tường nàng mới nhìn rõ Tiêu Tiêu co rúc ở góc tường, khóc nức nở.

“Tiêu Tiêu, muội không sao chứ?”

“Không, không sao. . . . . Nhưng mà, bọn họ đều chết hết rồi.” Tiêu Tiêu vừa khóc vừa nói, mặc dù nàng đối với việc tu luyện rất có thiên phú, hơn mười tuổi đã có thể đạt tới trung kỳ Ngưng Khí, nhưng nàng dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ, căn bản chưa từng gặp qua người chết, huống chi những người kia đều bị giết ngay trước mặt nàng.

Tề Hoan nghe Tiêu Tiêu nói xong tim đập lập tức chậm nửa nhịp, vừa rồi vào chỉ chú ý Tiêu Tiêu, nàng căn bản không có phát hiện trong phòng này vẫn còn những thứ khác, bây giờ nghe Tiêu Tiêu nói, quét mắt một vòng, phát hiện trên mặt đất ngổn ngang lộn xộn năm sáu cỗ thi thể.

Lúc đầu nàng bị đẩy mạnh vào phòng, mùi tanh ngửi thấy cư nhiên là mùi máu, nghĩ đến đây bấp chân Tề Hoan mềm nhũn, bịch một tiếng ngồi bẹp xuống đất, hai hàm răng run cầm cập va vào nhau, trên mặt thoáng cái không còn chút máu.

“Hoan Hoan sư tỷ, đừng sợ.” Thấy Tề Hoan bị đả kích so với mình còn ghê hơn, Tiêu Tiêu nhịn không được an ủi ngược lại Tề Hoan. Cái này cũng không thể trách Tề Hoan, nàng là người ở hiện đại xuyên không tới đây, trước kia chỉ là một tiểu nữ sinh bình thường mà thôi, loại giết người máu me ghê rợn này chỉ có trong TV và tiểu thuyết mới thấy, hiện tại lạc vào thế giới kỳ lạ thoáng cái nhìn thấy, không dọa nàng rơi luôn cái mạng nhỏ là đã tốt lắm rồi.

“Ta biết” Nhưng sợ hãi trong lòng nào có dễ dàng qua đi như vậy, Tề Hoan cũng chỉ có thể cố gắng hết sức không nhìn tới đồng thi thể chồng chất trên mặt đất kia. “Sư muội, sao muội cũng bị bắt đến đây?”

“Muội trên đường đi tìm Đông Nguyên sư huynh thì bị bắt, người bắt muội đến là một kẻ rất lợi hại, trưởng lão cùng mấy vị sư huynh sư tỷ của môn

phái tới cứu muội, vậy mà tất cả đều bị hấn giết chết.” Lúc Tiêu Tiêu nói đến đây, trong giọng nói có một chút nghẹn ngào, Tề Hoan rút cuộc hiểu ra những thi thể trên mặt đất là ở đâu ra.

Đồng thời trong nội tâm nàng cũng sinh ra một tia sợ hãi, người nọ nếu thật sự hướng về mình mà tới, thì nàng còn có thể sống mà trở về núi Thanh Vân được sao?!

“Những người khác trong Thục Sơn có biết muội đã xảy ra chuyện không?” sở dĩ Tề Hoan hỏi như vậy là vì nàng biết rõ, Tiêu Tiêu sau khi bị bắt tuyệt đối không phải không để lại chút manh mối nào, nếu không thì bằng vào thực lực của người kia, trưởng lão Thục Sơn căn bản không có khả năng lập tức theo kịp.

“Lúc muội bị bắt có để lại kí hiệu ở nơi đó, nếu có người đi qua thì sẽ tìm tới.” Tiêu Tiêu cũng có chút không xác định, trưởng lão đến tìm nàng thực lực đã đạt đến đỉnh hậu kỳ Nguyên Anh, mà người kia có thể nhẹ nhàng giết lão như vậy, đoán chừng nên có thêm mấy trưởng lão đến nữa cũng chưa chắc có thể cứu các nàng ra. Hơn nữa nàng bị bắt ở nơi có rất ít người đi qua, mặt khác Tiêu Tiêu bình thường không có chuyện gì hay thích chơi trò mất tích, đoán chừng nhất thời nửa khắc Thục Sơn cũng sẽ không có người chú ý tới điểm này.

Đặc biệt là hôm nay, một vị tổ tông Thục Sơn đột nhiên xuất quan, chương môn Thục Sơn mang theo phần lớn đệ tử, tất cả đều đã sớm đi nghênh đón vị lão tổ tông kia rồi. Cũng chính bởi vì vậy, Tiêu Tiêu cùng Tề Hoan mới có thể dễ dàng bị bắt.

“Chúng ta không thể một mực chờ chết ở chỗ này, nếu chẳng may người Thục Sơn không tới, vậy chúng ta bị giết chắc rồi.”

“Không có tác dụng đâu, trong phòng này bày một trận pháp, với thực lực của chúng ta bây giờ căn bản không có biện pháp thoát ra, hơn nữa chúng ta lại không biết bây giờ người kia có còn ở bên ngoài hay không.” Tiêu Tiêu thất vọng lắc đầu, hai người các nàng thực lực đều quá yếu, ngay cả trưởng lão hậu kỳ Nguyên Anh cũng không làm người kia có chút kiêng kị nào, huống chi là các nàng.

“Có lẽ. . . . . Ta có thể thử xem. . . . .” Tề Hoan do dự một chút, lấy Ti Không Lăng ra.

Từ sau ngày nàng tỉnh lại, Tề Hoan liền phát hiện Ti Không Lăng hình như cùng mình đã có một loại quan hệ rất kỳ quái giống như huyết mạch tương thông. Kể từ khi Tề Hoan hấp thu lôi kiếp, toàn thân nàng dường như có rất nhiều lôi điện nhỏ không dễ phát hiện, thậm chí ngay cả Tề Hoan cũng không phát hiện ra.

Lúc trước những Lôi Điện kia theo máu của nàng chảy vào trong Ti Không Lăng, dựa vào nguyên lực sét tinh thuần nhất thiên địa, mà khiến Ti Không Lăng ngưng luyện lại, cứ như vậy, uy lực của Ti Không Lăng mặc dù không

tăng thêm bao nhiêu, nhưng nó lại hoàn toàn trở thành Pháp Bảo bốn mạng (1) của Tề Hoan.

(1) Pháp bảo bốn mạng = pháp bảo hộ mệnh.

Người khác đều là tiên vào Nguyên Anh kỳ mới có thể bắt đầu ôn dưỡng

(2) Pháp Bảo bốn mạng của mình ở trong đan điền, bốn mạng, ý nghĩa của nó cũng chính là Pháp bảo quan trọng như tính mạng vậy, đương nhiên, ôn dưỡng Pháp Bảo bốn mạng là quá trình dài đằng đặc, muốn đạt tới cảnh giới tâm tùy ý động (3) ít nhất nhất phải 500 năm trở lên, nếu đạt tới độ huyết mạch tương thông thì ngắn nhất là 2000 năm.

(2) Ôn dưỡng: nghĩa đen là ‘ân cần nuôi dưỡng’, theo ý của đoạn trên có thể hiểu là : từ từ hình thành, hấp thụ, chiếm giữ.

(3) Tâm tùy ý động: suy nghĩ cái gì thì pháp bảo sẽ làm theo thế đó

Kết quả Tề Hoan ngược lại, không chỉ ở Ngưng Khí kỳ có được Pháp Bảo bốn mạng, mà còn nhảy cóc qua quá trình ôn dưỡng, trực tiếp đạt đến cảnh giới huyết mạch tương thông.

Đoán chừng cái này nêu nói ra, toàn bộ Tu Chân giới sẽ nhón nháo sôi trào, bất quá Tề Hoan lại không cảm thấy gì, nàng hiện tại thậm chí ngay cả Pháp Bảo bốn mạng là cái gì cũng không biết.

Không có biện pháp, vừa xuyên qua đã trở thành mù chữ, nàng tự nhận là cho dù mình ở trường thì cái đầu cũng sẽ học không được nhiều văn tự trừu tượng như vậy, cho nên nàng cũng chỉ cùng Linh Vân Tử học được vài ngày Đại Triện, kết quả Linh Vân Tử phẩy áo bỏ đi, nói thế nào cũng không chịu dạy nàng nữa.

Linh Vân Tử thiên tính thích sạch sẽ, thế nhưng mỗi lần Tề Hoan cùng hắn luyện chữ là đều có thể khiến hắn một thân lem luốc mực tàu, cũng không biết Tề Hoan là cố ý hay vô tâm, dù sao mới dạy Tề Hoan nửa tháng, mà Tề Hoan đã hủy hết của hắn mười bộ quần áo. Kỳ thật, Tề Hoan chỉ là muốn làm cho Linh Vân Tử đổi mấy bộ trang phục màu sắc khác xem thế nào, ai bảo hắn không chịu tiếp thu đề nghị của nàng, cho nên nàng đành phải chọn thủ đoạn dùng bạo lực thôi.

Thời gian nửa tháng, Tề Hoan cũng biết được ba mươi mấy chữ, cuối cùng nàng từ bỏ ý nghĩ tiên vào Tàng Thư Các của môn phái, cho nên rất nhiều tri thức phổ cập cơ bản của Tu Chân giới nàng căn bản cũng không biết.

Tề Hoan cũng biết mình cùng Tiêu Tiêu tuyệt đối không có cơ hội thoát ra ngoài, nhưng uy lực của Ti Không Lăng nàng đã thấy qua, cái Pháp Bảo này tuyệt đối không vô hại như bề ngoài, đặc biệt là sau khi trở thành Pháp Bảo bốn mạng của nàng, Tề Hoan có thể mơ hồ cảm giác được bên trong Ti Không Lăng truyền tới khí tức vô cùng khủng bố. Nàng có thể cảm nhận được, cho dù là tiên khí sư phụ lấy ra thì khí tức cũng sẽ không khủng bố tới như vậy.

Cho nên nàng mới có thể đem hi vọng gửi gắm vào Ti Không Lăng, hi vọng

Pháp Bảo này có thể cứu nàng một mạng.

Trên thực tế, bảo vật của Tề Hoan đúng là chọn đúng rồi, khi nàng lấy Ti Không Lãng ra, trong nháy mắt, bên ngoài cách trăm dặm, một nam tử áo trắng đang bay trên không trung đột nhiên ngừng lại, “Ti Không Lãng? Nữ nhân này. . . Thật đúng là không an phận mà!” Nam tử áo trắng cười nhẹ, phi kiếm lập tức thay đổi phương hướng, bay về phía nơi của Tề Hoan.

Chương 26: Ta chọn Tiêu Tiêu

Hoan Hoan sư tử, tử xác định chúng ta một lát nữa là có thể đi ra ngoài sao?” Tiêu Tiêu và Tề Hoan bị Ti Không Lãng phóng to vô số lần dòn vào trong góc, tuy nhiên phương pháp của Tề Hoan thoát nhìn tương đối có thể thực hiện được, bất quá Tiêu Tiêu không chắc chắn lát nữa sau khi trận pháp bị phá, hai người các nàng có còn khỏe mạnh hay không.

“Không xác định.” Tề Hoan trả lời cực kỳ dứt khoát, nàng đã sắp hít thở không thông rồi, vì cái gì Ti Không Lãng còn chưa phá vỡ trận pháp đây a. Không có biện pháp, người ta phá trận là tìm trận nhãn(1), nàng căn bản không biết trận nhãn là cái gì, đành phải dùng bạo lực phá giải, cũng may đây chỉ là trận pháp giam cầm, Tề Hoan muôn dùng Ti Không Lãng phá vỡ trận pháp cũng không phải không có khả năng.

(1) Trận nhãn: mắt trận, ý chỉ trung tâm máu chốt, cũng là điểm yếu để phá giải trận pháp.

Chỉ khổ cho hai người các nàng, Tiêu Tiêu không tòi, dù sao nàng khá nhỏ gầy, Ti Không Lãng lách vào cũng chỉ làm cho nàng hơi chút áp lực. Tề Hoan thì thảm rồi, cho dù nàng đã đem cả người dán trên tường, nhưng cảm giác hít thở không thông vẫn càng ngày càng nghiêm trọng. Tề Hoan cúi đầu nhìn bộ ngực của mình, vốn đã không lớn, giờ bị ép lên bằng phẳng luôn rồi, không biết có thể lưu lại di chứng gì hay không. (Xu: hehe, xẹp lun chứ sao nữa)

Rốt cục, tiếng mái ngói vỡ nát vang lên, toàn bộ căn phòng bắt đầu lung lay sắp đổ, Tề Hoan vội vàng ôm lấy Tiêu Tiêu cuộn lại ở góc tường, sau một hồi đất rung núi chuyển, toàn bộ căn phòng đều biến thành phế tích.

“Cảm giác có thể trông thấy mặt trời thực tốt. . . . .” Thu hồi Ti Không Lãng, Tề Hoan duỗi lưng một cái, tiếp đó toàn thân nàng liền cứng đờ bất động. Bởi vì nàng phát hiện, cái tên ma tu bắt nàng đến thế nhưng cũng đang ở bên ngoài trừng mắt nhìn các nàng, cái này có tính là tự gây nghiệt không thể sống hay không?

“Ta chỉ là . . . Ach. . . Cảm thấy trong phòng có chút tối. . .” Tề Hoan dặt Tiêu Tiêu lui về phía sau, bộ dáng tươi cười so với khóc còn khó coi hơn. Ma tu kia căn bản không nhìn Tề Hoan, ánh mắt lạnh như băng của hắn đều rơi vào trên người Tiêu Tiêu, “Người là con gái của Nguyên Sơ cùng Trì Thanh Sương?”

Tiêu Tiêu trốn ở sau lưng Tề Hoan, có chút sợ hãi nhìn người kia, chậm rãi

gật nhẹ đầu. Mẹ nàng mất sớm, cha nàng vì tưởng niệm mẹ nên đem họ nàng đổi thành họ Trì, Trì Tiêu Tiêu.

“Biết mẹ của ngươi chết như thế nào hay không?” Người nọ tiếp tục hỏi, trong giọng nói lạnh như băng có thêm một chút run rẩy cùng chần chờ.

“Cha ta nói là tâm lực quá độ cùng với. . . Tương tự thành bệnh.” Tiêu Tiêu còn nhớ rõ lúc trước cha nàng khi nói ra những lời này sắc mặt rất dữ tợn, giống như hận người nào đó.

“Tương tự thành bệnh. . . . . Tương tự thành bệnh. . . . . Ha ha ha ha, hay ột câu tương tự thành bệnh, hẳn cho rằng nói như vậy thì ta sẽ không giết ngươi sao!” Sắc mặt người nọ đột nhiên dữ tợn, bước về phía Tề Hoan, vươn tay muốn bắt lấy Tiêu Tiêu.

“Đoạn Sâm Phong, thả con gái ta ra.” Bầu trời truyền đến một tiếng rống to, thanh âm mấy đạo phi kiếm phá không truyền tới.

Trời ạ, Tề Hoan đột nhiên cảm thấy cháng váng đầu, người chính đạo làm sao đều “chính trực” như vậy chứ! Lúc này còn hô cái gì mà hô, đánh lên mới là vương đạo nha! Trên tay người ta còn có con tin đó, người hô to như vậy, chỉ có kẻ ngu mới đi thả người. (TNN: chuẩn men =]])

Quả nhiên, tên ma tu Đoạn Sâm Phong cười lạnh một tiếng, tay phải quơ một cái, Tề Hoan cùng Tiêu Tiêu trực tiếp bị tóm cổ trở thành tám chân trước người hắn.

“Nguyên Sơ, nếu như ngươi dám bước lên phía trước một bước, ta sẽ đem toàn bộ linh kiện (nguyên văn nha) trên người con gái ngươi từng cái từng cái tháo xuống tặng ngươi.” Giọng nói u ám của Đoạn Sâm Phong vang lên bên tai Tề Hoan, Tề Hoan nhin không được run rẩy hai cái.

Nghe Đoạn Sâm Phong uy hiếp xong, Nguyên Sơ cũng không dám nhúc nhích nữa, mấy vị trưởng lão Thục Sơn đều phân nộ đứng sau lưng hắn, ánh mắt toàn bộ tập trung trên người Tiêu Tiêu, lúc này căn bản không ai để ý tới Tề Hoan. Tề Hoan nhin không được cười khò, nếu như Linh Vân Tử không tới, thì xem ra chỉ có thể dựa vào chính mình thôi, những người Thục Sơn kia rất hiển nhiên không tính muốn cứu nàng.

“Mọi việc năm đó đều là lỗi của ta, không liên quan tới Tiêu Tiêu, ngươi thả hai tiểu nha đầu đi đi, ta mặc ngươi xử trí.” Nguyên Sơ cũng là người dứt khoát, biết rõ mục đích của Đoạn Sâm Phong là tìm mình, trực tiếp nói rõ ràng.

“Tốt, nếu ngươi đã nói như vậy ta cũng không làm khó tiểu bối, bất quá muốn thả chỉ có thể thả một người.” Ánh mắt Đoạn Sâm Phong rơi xuống trên người Tề Hoan, rồi nhanh chóng dời đi. Trong lòng hắn hiểu rõ ràng, hai tiểu nha đầu trên tay này đều rất quan trọng. Tuy nhiên Tề Hoan là người phái Thanh Vân, mà phái Thanh Vân cũng không phải nơi dễ chọc, nếu hôm nay Nguyên Sơ không cứu được Tề Hoan, chuyện này truyền ra ngoài, quan hệ giữa phái Thanh Vân và Thục Sơn nhất định sẽ chuyên xấu.

Tuy đây không phải ước nguyện ban đầu của hắn, nhưng thân là người trong ma đạo, hắn đương nhiên rất vui sướng xem náo nhiệt.

“Đoạn Sâm Phong, người đừng quá đáng!” Nguyên Sơ cũng hiểu rõ âm mưu của Đoạn Sâm Phong, hắn dĩ nhiên muốn cứu con gái mình, song Tề Hoan cũng không thể không quan tâm, bằng không Hư Không Tử kẻ điên kia còn không phải sẽ đem Thục Sơn phá hủy toàn bộ sao.

“Người câm miệng, tiểu tử sau lưng Nguyên Sơ kia, ta thấy người hình như rất khẩn trương lo lắng cho hai tiểu nha đầu, vậy ta hiện tại liền cho người chọn.” Đoạn Sâm Phong đột nhiên mở miệng, Tề Hoan nhìn không được ngàng đầu nhìn lên, phát hiện Đông Nguyên đứng sau lưng chưởng môn Thục Sơn.

“Ta. . . . .” Đông Nguyên không ngờ Đoạn Sâm Phong vậy mà lại kéo đến trên người hắn, nhìn hai người trên tay Đoạn Sâm Phong, Đông Nguyên cũng tiến thối lưỡng nan. Hắn nhìn Tiêu Tiêu lớn lên từ nhỏ, ở chung hơn mười năm, tình cảm giữa hai người đương nhiên thâm hậu. Nếu như người trên tay Đoạn Sâm Phong không phải Tề Hoan, Đông Nguyên nhất định sẽ không chút do dự chọn Tiêu Tiêu.

Song hết lần này tới lần khác người kia lại là Tề Hoan, tuy hắn cùng Tề Hoan mới chỉ quen biết cùng lắm vài ngày, nhưng Đông Nguyên cũng không biết mình bị làm sao, hắn luôn thích vụng trộm nhìn Tề Hoan, xem nàng ngân người, ăn gì uống, thậm chí cả khi nàng ngủ. Đông Nguyên không biết loại cảm giác này là gì, nhưng hắn biết rõ thời điểm hắn trông thấy cô Tề Hoan bị Đoạn Sâm Phong tóm, hắn thật sự rất khẩn trương, thậm chí là sợ hãi.

“Ta đếm ba tiếng, nếu như người không nói, ta sẽ giết cả hai tiểu nha đầu này.” Đoạn Sâm Phong nhìn ra Đông Nguyên đang do dự, nụ cười trên mặt càng rõ ràng.

“Đông Nguyên!” Mấy trưởng lão đứng bên cạnh Đông Nguyên đồng thời mở miệng, Đông Nguyên cắn chặt răng, gân xanh trên trán mơ hồ có thể thấy được.

“Ba.”

“Hai.”

“Ta chọn Tiêu Tiêu.” Đông Nguyên buông ra hai tay nắm chặt, rũ mắt xuống không dám nhìn nét mặt của Tề Hoan.

“Ha ha ha ha, người chính đạo đúng là dối trá, rõ ràng có thể cứu nữ tử mình thích, vậy mà lại cố tình vì cái tình nghĩa sư môn chó má mà buông tha. Nguyên Sơ, người ăn viên dược này, ta lập tức thả con gái người.”

Đoạn Sâm Phong ném qua một lọ thuốc màu đen, Nguyên Sơ tiếp nhận rồi không nói hai lời đem dược bên trong nuốt vào bụng.

Đoạn Sâm Phong vậy mà cũng thủ tín, thấy Nguyên Sơ đã ăn dược hoàn liền một chương đem Tiêu Tiêu đẩy ra, sau đó tóm lấy Tề Hoan bay đi.

Những người Thục Sơn kia thấy thế vốn là muốn đuổi theo, nhưng Nguyên Sơ đột nhiên không hề báo hiệu thổ huyết ngã xuống đất, mấy trưởng lão ánh mắt nhìn nhau, rồi cùng vây đến bên người Nguyên Sơ, không ai mở miệng đề cập đến chuyện Tề Hoan.

“Tiêu nha đầu, tư vị bị chính người trong lòng vứt bỏ thế nào?” Đoạn Sâm Phong một bên tóm lấy Tề Hoan bay về phía trước, một bên giễu cợt nói.

Tề Hoan khóe miệng cong cong, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng,

“Lúc trước người chính là ở chỗ này bị người ta vứt bỏ sao?” Tư vị như thế nào ư? Rõ ràng nàng chẳng qua chỉ để ý gương mặt tương tự Trương Ngạn kia, nhưng khi hắn mở miệng lựa chọn Tiêu Tiêu, trong lòng Tề Hoan vẫn mơ hồ đau đớn. Bất quá Tề Hoan cũng không phải hài tử ba tuổi, Đoạn Sâm Phong không muốn mình dễ chịu, nàng cũng sẽ không để cho hắn dễ chịu, dù sao hiện tại cũng khó giữ được cái mạng nhỏ này, nàng không sợ gì nữa.

“Hừ, người trông thế mà quan sát rất cẩn thận.” Đoạn Sâm Phong cư nhiên không phủ nhận, “Nếu như không phải tuổi người quá lớn, thì ta thật đúng là muốn nhận người làm đồ đệ đó.”

“Ta đây thật đúng là đủ không may mắn rồi.” Đoạn Sâm Phong này ngữ khí thật là đủ lớn nha, thu nàng làm đồ đệ? Cũng không nhìn xem mình có nguyện ý hay không.

“Người đúng là rất xui xẻo, đắc tội ai không đắc, hết lần này tới lần khác lại đắc tội tên tiêu nhân Thanh Tiêu, vì Tụ Nguyên Đan, ta cũng chỉ đành phải giúp hắn trừ đi người thôi.”

Quả nhiên là Thanh Tiêu! Tề Hoan nhắm mắt lại thở dài một tiếng trong lòng. Chính mình gây ra phiền toái, còn có thể trách ai, muốn trách thì trách thực lực của mình không đủ, bằng không cũng sẽ không đến nỗi để mặc người ta chém giết.

Chương 27: Ân nhân cứu mạng

“Ồ?” Đoạn Sâm Phong mang theo Tề Hoan bay cả buổi, không biết vì cái gì đột nhiên chậm lại, sắc mặt quái dị nhìn chăm chăm phía trước.

Không riêng gì Đoạn Sâm Phong, mà ngay cả Tề Hoan thần kinh vừa thô vừa to cũng phát hiện sự tình hình như có chút không ổn, bởi vì một thanh Cự Kiếm dài hơn hai mươi mét rộng hơn ba mét màu sắc đen thui đang hướng phía hai người bổ tới, Cự Kiếm vung lên xé ngang bầu trời, trong không trung kéo thành một đạo quang mang ám tử (màu sắc chết chóc). Chỉ trong nháy mắt, kiếm kia cứ nhiên đã bay đến trước mặt hai người, Đoạn Sâm Phong biến sắc, tiện tay đem Tề Hoan ném về hướng Cự Kiếm, còn chính mình thì nghiêng người trốn đi thật xa.

Thấy khoảng cách Cự Kiếm càng ngày càng gần, Tề Hoan vô thức nhắm mắt lại, lần này thế nhưng chạy trời không khỏi nắng, cái này có tính là thiên tai hay không a!

Bất quá cũng không có xuất hiện tình cảnh mình bị chém thành hai nửa như trong tưởng tượng, Tề Hoan chỉ cảm thấy bên hông mình đột nhiên bị xiết chặt, thân thể vốn rơi xuống lại bị người ta ôm đi.

“Nha, không chết.”

Cảm giác trọng sinh kiếp sau thật đúng là tốt đẹp, nếu như không phải bây giờ còn chưa rõ tình huống gì, thì Tề Hoan rất muốn ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng.

“Người rất muốn chết?” Tiếng nói trầm thấp lại mang theo một chút mỉa hoặc vang lên bên tai, Tề Hoan mạnh mẽ mở mắt ra, nghe giọng nói vốn tưởng rằng là nam nhân đeo mặt nạ lần trước, ai dè hóa ra là Mặc Dạ.

“Tại sao lại là ngươi?” Tề Hoan không ngờ hóa ra lại là Mặc Dạ cứu mình, nghĩ đến một kiếm kinh thiên kia, Tề Hoan cũng cảm thấy sau lưng ớn lạnh, có thể chém ra một kiếm như vậy, Mặc Dạ này rốt cuộc có thực lực như thế nào a!

“Rất thất vọng?” Mặc Dạ nhú mày.

“Đương nhiên không phải, chỉ là thấy có chút kinh ngạc.” Nếu Tề Hoan gặp được loại chuyện này nàng nhất định sẽ trốn thật xa, phần lớn mọi người chỉ sợ đều là như vậy, không nghĩ tới Mặc Dạ lại đến cứu mình, nếu vừa rồi một kiếm kia không bức lui Đoạn Sâm Phong, chỉ sợ hiện tại hai người thật sự đã biến thành uyên ương đồng mệnh rồi.

“Không cần quá cảm kích, tiện đường mà thôi.” Mặc Dạ một tay ôm Tề

Hoan, nghiêng đầu ra sau nhìn lướt qua, sau đó trên khóe miệng nở nụ cười, mang theo Tề Hoan lên ngựa kiếm đi xa.

Đại khái sau khi Mặc Dạ đi khỏi nửa canh giờ, ba vị trưởng lão Thục Sơn cùng Đông Nguyên mới chạy tới nơi Tề Hoan được cứu, chẳng qua bọn hắn chỉ tìm được một cỗ thi thể hoàn toàn biến dạng.

“Cái này, cái này không thể nào.” Xa xa trông thấy cỗ thi thể kia, sắc mặt Đông Nguyên lập tức trở nên trắng bệch, tất cả bình tĩnh táo ngày thường đều ném ra sau đầu, hắn gặt gao nhìn chằm chằm cỗ thi thể kia không nhúc nhích, toàn thân chịu không nổi mà run rẩy.

“Đông Nguyên!” Nguyên Dĩnh trưởng lão đứng bên cạnh Đông Nguyên trông thấy nét mặt của hắn liền ghé vào lỗ tai hắn quát to một tiếng, một tiếng này khiến Đông Nguyên hít mạnh một hơi. Hắn tập trung nhìn lại mới phát hiện, thi thể kia căn bản không phải Tề Hoan, xem kỹ thì cư nhiên là người đã bắt Tề Hoan đi – Đoạn Sâm Phong.

“Đa tạ Nguyên Dĩnh trưởng lão.” Mới vừa rồi nếu như không nhờ một tiếng kia, Đông Nguyên sớm đã bị Tâm Ma nhập thể, nhẹ thì kinh mạch hỗn loạn, nặng thì pháp lực mất hết.

“Lòng của ngươi rối loạn.” Nguyên Dĩnh trưởng lão quét mắt liếc Đông Nguyên một cái, ánh mắt lợi hại, tựa hồ trách cứ Đông Nguyên.

“Đệ tử biết lỗi.” Đông Nguyên gục đầu xuống, tim đập dần dần bình tĩnh lại, may mắn, không phải nàng là tốt rồi. Nếu như thi thể này thật là Tề Hoan, hắn đời này cũng sẽ không tha thứ cho chính mình.

“Sur huynh mau đến xem, cái này thể mà lại là thi thể Đoạn Sâm Phong.” Nguyên Hồ trưởng lão đi trước kiểm tra thi thể, lúc lật thi thể lên xem, đột nhiên mở miệng nói ra.

Nguyên Hồ nói khiến tất cả mọi người vây lại, lúc này Nguyên Hồ lấy từ trong quần áo cỗ thi thể ra một khối lệnh bài màu đen, trên lệnh bài không có bất kỳ hoa văn trang trí dư thừa nào, chỉ có một con số “Bảy”.

“Là lệnh bài thân phận của Đoạn Sâm Phong, xem ra thi thể này thật sự là hắn rồi.” Nguyên Dĩnh tiếp nhận lệnh bài nhìn kỹ nửa ngày, rốt cục xác nhận. Đoạn Sâm Phong đến từ Ma Đạo Âm Huyết Minh, ở trong Âm Huyết Minh tất cả mọi người không được phép có tên, con số chính là tên của bọn họ, nếu như giết chết người mang số phía trước, người liền có thể thay thế hắn, Ma Đạo tàn nhẫn thị sát khát máu, trong Âm Huyết Minh ngay cả bà con họ hàng cũng không thể tin tưởng được.

Tám lệnh bài kia là minh chứng thân phận, đã không có lệnh bài bất luận kẻ nào cũng sẽ không thừa nhận thân phận của người, cho nên Đoạn Sâm Phong cho dù chết cũng không để mất tám lệnh bài này.

“Một kích chí mạng, trực tiếp hủy Nguyên Anh, thủ đoạn thật ác độc.” Sau khi kiểm tra thi thể, sắc mặt Nguyên Dĩnh cũng không có thả lỏng. Bởi vì thứ Đoạn Sâm Phong cho chương môn ăn là một loại kịch độc, chỉ có giải

được của chính độc môn mới có thể giải, bằng không thì kết cục của Nguyên Sơ sẽ chính là tự bạo Nguyên Anh mà chết, hiện tại Đoạn Sâm Phong chết rồi, mà trên người hắn cũng không tìm được bất cứ giải dược gì. Còn một điều nữa là Tề Hoan vốn bị Đoạn Sâm Phong bắt đi, bây giờ Đoạn Sâm Phong bị giết, người giết hắn thực lực rõ ràng so với hắn cao hơn rất nhiều, điều này chứng minh Tề Hoan đã rơi vào trong tay người kia, muốn cứu Tề Hoan khả năng lại càng thêm ít.

Nếu như có thể, Thục Sơn cũng không muốn đắc tội với người của phái Thanh Vân, Tề Hoan dù sao cũng là ở Thục Sơn bị người bắt đi, nếu bọn hắn không thể cứu người trở về, phái Thanh Vân đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Thục Sơn.

Bất quá tất cả những chuyện này Tề Hoan đều hoàn toàn không biết gì, nàng hiện tại duy nhất có thể làm chính là dùng hết khí lực toàn thân gắt gao quấn lên trên người Mặc Dạ như bạch tuộc. Cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, tình huống hiện tại này, nàng chỉ cảm thấy trước mắt có rất nhiều sao đang quay chung quanh thôi.

“Đến rồi.” Cũng không biết rốt cuộc bay bao lâu, phi kiếm của Mặc Dạ cuối cùng ngừng lại. Hắn thu hồi phi kiếm, cúi đầu quét mắt nhìn Tề Hoan đang dính trên người mình, giọng nói rất là bình tĩnh, tựa hồ đối với loại sự tình này từ nhỏ đã tập mãi thành thói quen rồi.

“Chân ta bủn rùn.” Tề Hoan cũng muốn cách Mặc Dạ xa một chút, nhưng bất quá lực bất tòng tâm, nàng thật sự cảm thấy hai chân mình hoàn toàn không có một chút khí lực nào, chỉ có thể dựa vào Mặc Dạ.

“Đến khách điểm nghỉ ngơi một chút đi.” Mặc Dạ xoay người đem Tề Hoan bế ngang lên, trông thấy một bộ dạng nửa chết nửa sống của Tề Hoan, trong mắt thoáng hiện lên một tia kinh ngạc. Hắn biết rõ chân Tề Hoan bủn rùn cũng không phải bởi vì sợ độ cao, mà là bởi vì mới vừa từ chỗ chết trở về nên sợ hãi mà thôi.

Một người nữ tử trẻ tuổi cho tới bây giờ chưa từng trải qua sinh tử, thì bủn rùn vô lực là đúng, lá gan của nàng so với trong tưởng tượng của mình đã lớn hơn rất nhiều rồi!

“Ai ~~ thật sự là đã làm phiền ngươi.” Tề Hoan đời này cho tới bây giờ chưa từng bị nam nhân bế qua như vậy bao giờ, lần này thể nghiệm cảm giác thật đúng là rất tốt. Có điều nàng nói thế nào cũng gần 100 cân (1 cân Trung Quốc = 0.5 kg VN nên Hoan tỷ nặng 50 kg nha), Mặc Dạ bế nàng vậy mà nhẹ nhàng giống như không có gì.

“Không phiền.” Mặc Dạ tựa tiêu phi tiêu (giống như cười mà không phải cười), lúc này người chịu thiệt tuyệt đối không phải hắn.

Sau nửa ngày trời, Tề Hoan ngồi ở trên giường, nghiêng răng nghiêng lợi tàn bạo nguyên rủa Mặc Dạ. Tên nam nhân hỗn đản này vậy mà vừa rồi không nói cho nàng biết bọn họ ở lại trong trấn nhỏ, hơn nữa còn là đầu đường

phần hoa nhất. Mới vừa rồi nàng bị Mặc Dạ bế vào khách điếm trước mắt
bàn dân thiên hạ, lúc này sợ là đã truyền khắp toàn bộ thôn trấn rồi.

Chương 28: Bồn tắm dùng rất tốt

“Cô nương, nước nóng ngài cần đã chuẩn bị xong.” Ngoài cửa, giọng tiểu nhị mang theo vài phần nịnh nọt truyền đến.

“Vào đi.” Nhìn thấy tiểu nhị lưu loát đem từng thùng nước ấm rót vào bồn tắm, Tề Hoan âm thầm nhếch miệng. Đúng là có tiền có thể xui ma khiến quý mà, Lúc vào Mặc Dạ nện một đĩnh vàng trên quây, chương quỹ kia thiếu điều chỉ kém không tự thân đến đút cơm ình thôi.

Đuổi tiểu nhị đi, Tề Hoan thoả mãn nằm trong bồn tắm lớn. Cái bồn tắm này là Mặc Dạ vừa mới quăng vào cho nàng, đáy đen, sơn màu vàng, trên mặt hoa văn phức tạp mơ hồ có linh khí lưu động, hẳn là trận pháp gì đó, bất quá Tề Hoan vô cùng xác định, trận pháp này có lẽ nhận biết mình, song mình lại không biết nó. (giống đi thi, đề thi biết mình còn mình không biết nó)

Xét theo chất liệu, thì cái bồn tắm hư hư thực thực này hẳn là Pháp Bảo gì đó, chỉ có điều Tề Hoan nhìn không ra thứ này rốt cuộc dùng như thế nào, ngoại trừ đem làm bồn tắm, tựa hồ không có gì tác dụng gì khác.

Dù sao Mặc Dạ cũng không nói vật này để làm gì, vừa vặn nàng lại thiếu bồn tắm rửa, toàn bộ đều hợp lý để dùng. Hơn nữa Tề Hoan phát hiện, cái bồn tắm này còn có một công năng tuyệt hảo, nàng đã tắm gần một canh giờ, mà nước vẫn ấm như vậy hoàn toàn không nguội bớt.

Tề Hoan đem một nửa bắp chân phần nộn nhỏ nhắn gác lên thành bồn tắm, nằm ngửa trong bồn híp mắt ngâm khe khẽ một giai điệu không rõ ràng.

“Có người không?” Là giọng của Mặc Dạ, Tề Hoan nường mi, đây không phải nói nhằm sao, nàng chẳng lẽ không phải người sao.

“Không có.” Tề Hoan cầm khăn mặt bên cạnh, chà lau bọt nước trên người. Ngoài cửa, con mắt Mặc Dạ u ám thoáng nhú lại, nữ nhân này tựa hồ vô cùng thích cùng hắn chống đối!

“Đi ra ăn cơm.”

“A, chờ ta chờ ta, lập tức ra ngay.” Nghe có cơm ăn, Tề Hoan cơ hồ là nhảy ra khỏi bồn tắm, nàng tiện tay giặt xuống đạo bào màu xanh trên bình phong khoác lung tung lên người, sau đó “rầm” một tiếng cửa bị đá văng, một đôi mắt to sáng như nước hồ thu vừa vặn chạm phải đôi mắt đen thâm thúy của Mặc Dạ .

Trông thấy Tề Hoan quần áo không chỉnh tề, tóc ngắn nước còn nhỏ giọt, khuôn mặt đỏ bừng, toàn thân trên dưới tản ra hương thơm nhàn nhạt, Mặc

Dạ trong mắt hiện lên một chút kinh dị.

“Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.” Tề Hoan hướng Mặc Dạ trưng ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn, trên người nàng một phân tiền cũng không có, rất hiển nhiên Mặc Dạ là kẻ có tiền, lúc này nói cái gì cũng phải dính đi theo bên người hắn.

“Này, ta cũng không phải dê, không cần ăn cỏ.” Tề Hoan đưa chiếc đĩa, chọc chọc một bàn toàn rau củ xào trước mặt, thứ đồ xanh mơn mớn như vậy . . . . . Có thể ăn sao!

“ . . . . .” Mặc Dạ ngay cả cả mí mắt cũng không nâng lên, tự mình cúi đầu ăn cơm, trăm mặc mới là biện pháp tốt nhất để đối phó Tề Hoan.

Được rồi, người trả tiền là đại gia, Tề Hoan nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lại gấp một cọng khoai tây, cố mà cho vào trong miệng.

“Hỗn Độn Đình ta đưa cho người đâu rồi?”

“Cái gì? À, người nói vật kia hả, trong phòng chứ đâu, dùng rất tốt nha.” Tề Hoan bổ sung một câu. Thì ra kia là cái đỉnh sao? Trách không được nhiệt khí đều không bị mất đi, nếu đun dưới đáy, mình ở bên trong không phải sẽ thành thịt chín sao.

Mặc Dạ ánh mắt đông cứng lại, nghĩ đến mới vừa rồi Tề Hoan có khả năng làm một chuyện, hàm dưới hắn liên co rút. Nếu như hắn không có nghĩ sai, thì Tề Hoan vừa rồi nhất định là đang tắm, nhưng ở đây hình như cũng không cung cấp bồn tắm, mà hắn mới vừa rồi lại thuận tay ném cho nàng một thành phẩm giống “Bồn tắm” . . . . .

“Cái kia. . . . . Hắc hắc, vật kia còn công dụng gì à?” Xem ánh mắt bất thiện của Mặc Dạ, Tề Hoan vội vàng nói sang chuyện khác. Cái này cũng không thể trách mình không phải nha, là người ném tới, lại không nói cái này dùng làm gì, hình dáng giống bồn tắm như vậy, đương nhiên phải dùng để tắm rửa a!

Không biết ý nghĩ của Tề Hoan nếu bị chủ nhân các thế hệ của Hỗn Độn đình biết, bọn họ có thể tức giận đến đội mồ sống lại hay không. Hỗn Độn đình nổi danh Tu Chân giới lại bị người ta xem thành bồn tắm, chuyện như vậy, đại khái cũng chỉ Tề Hoan mới có thể làm.

“Pháp Khí Phòng ngự.” Mặc Dạ đặt đĩa xuống, sắc mặt đã khôi phục bình thường. Hắn căn bản không thèm lãng phí nước bọt giải thích lai lịch Hỗn Độn đình cho Tề Hoan, cho dù giải thích, cũng chỉ là đàn gảy tai trâu mà thôi.

“À ~” Tề Hoan cũng không để ý, Pháp Khí phòng ngự nàng cũng đã gặp không ít, chỉ có điều không có Pháp Khí nào hình dạng kỳ quái như thế.

“Ta có việc phải đi, người tự mình trở về.” Nói cả buổi, Mặc Dạ cuối cùng nói đến trọng điểm.

Tề Hoan vốn đang ngẩn ngơ, nghe xong liền mạnh mẽ bỏ nhà tới trước mặt Mặc Dạ, ôm cánh tay của hắn không chịu buông ra, “Đừng mà đừng

mà, người đi rồi, Đoạn Sâm Phong kia trở lại thì làm sao bây giờ.”

“Hắn sẽ không trở lại.”

“Trên đường nếu ta lại gặp nguy hiểm thì sao.” Tề Hoan không ngừng cố gắng.

“Hôn Độn đình có thể ứng phó được.” Mặc Dạ tâm bình khí hòa (ôn hoà nhã nhặn).

“Tóm lại. . . . . Ta chính là muốn đi cùng với người.” Tề Hoan mặt đỏ lên, cũng không thể nói mình không biết đường về a!

“ . . . . . ”

“Người không nói lời nào ta coi như người đồng ý.” Cũng mặc kệ Mặc Dạ có đồng ý hay không, Tề Hoan nói liên tục ngay cả cơ hội cũng không cho hắn rồi chạy nhanh về phía phòng trọ trên lầu.

Ánh mắt Mặc Dạ sâu thẳm tĩnh mịch chăm chú dõi theo sau bóng lưng của nàng, thẳng đến khi thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn kia hoàn toàn biến mất phía sau cửa.

“Chủ tử?” Sau lưng Mặc Dạ, không biết lúc nào đột nhiên xuất hiện một Hắc y nhân toàn thân cao thấp bọc cực kỳ kín đáo, con mắt người nọ như dã thú, chỉ có thời điểm nhìn Mặc Dạ, trong mắt hắn mới nhiều thêm một phần cung kính.

“Đem cái này mang về.” Mặc Dạ đưa cho người đứng phía sau một cái bình sứ trong suốt màu xanh, mơ hồ có thể trông thấy bên trong chỉ có một viên đan dược màu đỏ nhạt, nếu như người Thục Sơn ở đây nhất định có thể nhận ra, đó chính là Tây Tủy Đan mà Mặc Dạ thắng được trong đại hội thí luyện lần này.

“Vâng thưa chủ nhân, người phái Thanh Vân đã bắt đầu điều tra phạm vi lớn tung tích của nàng ấy rồi.” Tề Hoan mất tích không lâu, Linh Vân Tử liền biết tin, đáng tiếc chờ hắn tìm được bọn Nguyên Sơ, thì Tề Hoan đã sớm không biết tung tích.

Mặc Dạ nhẹ nhàng gõ ngón trỏ trên mặt bàn, sắc mặt như cũ, “Chuyện phái Thanh Vân ta sẽ xử lý, sắp tới đừng đến tìm ta.”

“Vâng” Nam tử đáp lời, sau đó biến mất. Mặc Dạ lại hướng mắt nhìn về phía gian phòng Tề Hoan ở kia, rồi quay người trở về phòng của mình. Đêm dài yên tĩnh, cửa sổ phòng Tề Hoan ở chỉ mở một khe nhỏ, ánh trăng màu bạc chiếu vào trong phòng, cũng không quấy rầy đến Tề Hoan đang say sưa ngủ trên giường.

Đột nhiên, két... một tiếng, cửa sổ bị đẩy ra, một bóng người thấp bé bịt mặt theo cửa sổ nhảy vào. Thời điểm chạm đến đầu giường Tề Hoan, một đạo ám khí màu bạc trong tay hắn thoáng hiện.

Dao găm trong tay người nọ còn chưa kịp chém ra, chần bồng vốn đắp cực kỳ chặt chẽ đột nhiên bị xóc lên, gã bịt mặt sau khi trông thấy gương mặt bình tĩnh kia thì trong lòng co rụt lại, không chút do dự lui về sau.

“Hừ.” Mặc Dạ trên khóe miệng cong lên, phất tay ném ra một tấm phù chú loé ra tia sáng màu đỏ mờ nhạt, phù chú kia vừa áp lên gã tên bịt mặt lập tức nổ tung, tiếp đó gã bịt mặt kia cũng bị nổ thành từng mảnh, mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập khắp phòng.

Tề Hoan vốn nghiêng người nằm bên cạnh Mặc Dạ, trông thấy tình cảnh này, sắc mặt lập tức tái đi, thân thể vốn gần sát Mặc Dạ liền dịch vào trong.

Chương 29: Các sư huynh sư tỷ của Tề Hoan

“Đi.” Mặc Dạ thần sắc như thường, túm cánh tay Tề Hoan đi xuống giường. “Làm. . . . Làm gì vậy?” Giọng Tề Hoan có chút run rẩy, gặp phải người chết là chuyện nhỏ, trông thấy người chết ở trước mặt mình cũng coi như chuyện nhỏ, nhưng hung thủ giết người kia còn lôi kéo tay mình thì không còn là chuyện nhỏ nữa rồi!

“Người muốn ở lại chỗ này chờ chết hay là đi theo ta?” Mặc Dạ tựa tiếu phi tiếu quay đầu lại.

“Có biện pháp thứ ba hay không.” Nàng cảm thấy vô luận cái nào cũng đều nguy hiểm đến tính mạng a.

“Người có thể tự mình đi.” Mặc Dạ dừng bước, dùng ánh mắt cực kì miệt thị nhìn Tề Hoan, “Bất quá ta nghĩ người đại khái không ra nổi cái phòng này đâu.”

“Ai nói.” Dám nhìn người từ khe cửa sao(1), Tề Hoan vén tay áo lên đang chuẩn bị xông ra ngoài, thì đột nhiên một thanh phi kiếm vèo một cái xuyên thấu khung cửa bay tới phía đỉnh đầu Tề Hoan.

(1)đồng nghĩa với câu ‘nhìn người bằng nửa con mắt’ của mình ý

“Má ơi!” Lần này Tề Hoan tuyệt đối là dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai chạy như bay trở lại sau lưng Mặc Dạ, thuận tiện còn đẩy Mặc Dạ một cái. Tề Hoan dám thề với ngọn nến, lần này mình tuyệt đối không cố ý, hẳn là phản xạ có điều kiện đi, người xem mình lớn lên thấp bé như vậy, cho nên cung phản xạ (2) mới ngăn như vậy không phải sao.

(2)là con đường mà xung thần kinh truyền từ cơ quan thụ cảm (da, ...) qua trung ương thần kinh đến cơ quan phản ứng (cơ, tuyến, ...). Ý chị Hoan ở đây là cung phản xạ ngắn nên hành động không kịp suy nghĩ đó ^.^

Mặc Dạ quay đầu hung hăng trừng Tề Hoan, nhìn cũng không thèm nhìn thanh phi kiếm, tay vung lên, Hồn Động Đỉnh vốn đặt sau tấm bình phong liền bay ra.

Xẹt xẹt ~ răng rắc ~ hai tiếng qua đi, Tề Hoan kiễng mũi chân cẩn thận từng li từng tí từ sau lưng Mặc Dạ thò đầu ra, phát hiện phi kiếm vậy mà bề thành từng đoạn rồi lại từng đoạn.

“Bảo bối a!” Lúc này ánh mắt Tề Hoan nhìn Hồn Động Đỉnh giống như lão sói xám trông thấy bé thỏ trắng. Bình thường Pháp Khí phòng ngự có thể ngăn phi kiếm đã coi như không tệ rồi, vậy mà thứ này lại có thể đem phi kiếm bề thành từng đoạn, không ngờ thứ Mặc Dạ tiện tay ném tới lại là bảo

bồi bực này a!

Sau khi nguy cơ được giải trừ, Tề Hoan chảy nước miếng trực tiếp nhào tới Hồn Độn đỉnh, đông sờ sờ tây sờ, không chịu buông tay, cuối cùng quay đầu lại xác nhận một phen với Mặc Dạ, “Vật này đã cho ta rồi đúng không?!”

Nhìn bộ dáng tham tiền của Tề Hoan, thần thái thấy tiền là sáng mắt, khoe mắt Mặc Dạ run rẩy khó phát hiện, hẳn đã bắt đầu hối hận rồi.

“Đi thôi.”

“Ta thật tò mò. . . . .” Hai người đi ra khỏi khách điểm, sau lưng lưu lại ít nhất hai cỗ thi thể. Tuy Tề Hoan nhìn không ra tu vi của họ, nhưng nàng có thể khẳng định, bọn họ ít nhất cũng là Nguyên Anh kỳ, thậm chí cao hơn. Đối với việc Mặc Dạ trong chớp mắt quét một phát liền giết luôn hai tên sát thủ, Tề Hoan ngược lại không có gì tò mò, dù sao ai cũng có bí mật của riêng mình, hỏi nhiều người không hay tiếp theo có khi lại là mình. Hơn nữa hẳn có thể tiện tay ném ra một cái Hồn Độn đỉnh, có nghĩa là trên người hẳn khẳng định còn bảo bối nữa, có đôi khi PK cũng phải nhìn vào trang bị đấy!

Điều khiến nàng tò mò chính là, Thanh Tiêu cho dù hận nàng tới tận xương tủy, cũng không thể thoảng cái phái ra nhiều người như vậy tới giết nàng chứ, chẳng lẽ nàng có khuôn mặt người gặ người oán sao?!

“Chuyện gì?” Sau khi ra ngoài Mặc Dạ cũng không lập tức mang theo Tề Hoan rời đi, mà lôi kéo tay nàng bắt đầu dạo phố. Cũng không biết đường đi tới như mực rớt cuộc có cái gì đẹp mắt, dù sao bộ dáng Mặc Dạ thoạt nhìn tâm tình dường như không tệ.

“Tại sao lại có nhiều người tới giết ta như vậy, không phải chỉ có một Đoạn Sâm Phong thôi sao?”

“Người sẽ không cho rằng chỉ có Thanh Tiêu muốn mạng của người chứ?”

Mặc Dạ cười khẽ, tiếng cười trầm thấp lại mang theo một chút từ tính ung dung quanh quẩn trong hẻm nhỏ đen kịt, câu dẫn lòng người (dụ dỗ).

“Còn có người khác?” Tề Hoan kinh ngạc, mình hình như cũng không có đắc tội nhiều người như vậy a, cho dù nàng cũng biết mình thỉnh thoảng có âm hiểm xảo trá một chút, không có chuyện gì thì thích chiếm tiện nghi của người ta một chút, thế nhưng tổng lại thì cũng không đến mức khiến cho dân tình phẫn nộ như vậy nha. Huống chi nàng từ khi đến thế giới này tới giờ cơ hồ đều ở trong núi Thanh Vân! Ngoại trừ những đệ tử phái Thanh Vân bị mình ức hiếp đã quen, còn có sư thúc, sư bá và sư điệt ra, thì ai sẽ tìm mình trả thù đây?

“Người có rất nhiều sư huynh sư tỷ.” Mặc Dạ ngữ khí vui vẻ.

“Cho nên?” Tề Hoan biết mình có rất nhiều sư huynh sư tỷ, chẳng qua ngoại trừ vị Tiên Tử sư huynh kia nàng thật đúng là chưa từng thấy qua những người khác, nghe nói bọn họ sớm đã bị sư bá Hư Linh Tử cùng sư

thúc Hư Dương Tử đuổi xuống núi rồi. Về phần tại sao Tiên Tử sư huynh có thể ở lại trên núi, hình như là bởi vì chỉ huynh ấy mới biết ủ rượu. Tề Hoan quyết định giấu đi cái bí mật ủ rượu kia vĩnh viễn, dù sao thì mình cũng tuyệt đối không bao giờ uống rượu do Tiên Tử sư huynh ủ.

“Bồi phận của ngươi sau khi truyền ra. . . . . Rất nhiều người đều đang chờ mong được gặp mặt ngươi.” Mặc Dạ uyển chuyển nói, nhưng thật ra là có rất nhiều người đều đang xếp hàng chờ lấy mạng của nàng đi!

Tề Hoan mơ hồ đã nghe Tiên Tử sư huynh từng nói qua, mấy vị sư huynh sư tỷ trên nàng kia cũng không phải đèn đã cạn dầu (vô dụng) gì, không có chuyện gì thì đi đơn đấu với trưởng lão Yêu tộc, lúc nhàm chán lại chạy đến đại bản doanh Ma Đạo của người ta diệt mấy tên ma tu chẳng hạn, ngẫu nhiên thuận đường còn đánh cướp chính đạo tu sĩ, những chuyện này bọn họ thế mà đều đã làm đấy. Tề Hoan cuối cùng hiểu được vì cái gì sư bá cùng sư thúc đuổi mấy đồ đệ ra không cho bọn họ trở về, nếu họ trở về, phái Thanh Vân sợ là một ngày có thể bị người ta diệt trên dưới trăm lần a. “Thật ra thì. . . . . Bọn họ là muốn chọn quả hồng mềm mà bóp đi.” Tề Hoan ai thán, thì ra đắc tội chường môn Côn Luân cũng không phải chuyện gì ghê gớm, trách không được Linh Vân Tử sau khi biết chuyện lại không có phản ứng gì lớn, hóa ra năng lực thừa nhận của người ta cùng của mình căn bản đã không phải đồng cấp bậc.

“Yên tâm, bọn họ sẽ không tự mình đến tìm ngươi gây phiền toái đâu, lần này phái sát thủ Nguyên Anh kỳ tới, đoán chừng cũng đã đánh giá quá cao thực lực của ngươi rồi.” Mặc Dạ nói chuyện vẫn một kích đã thương người như trước kia, Tề Hoan đã muốn tập thành thói quen rồi.

“Đúng vậy a đúng vậy a, ta chỉ là một sơ kỳ Ngưng Khí kém cỏi, hừ!”

“Trên người ngươi có Pháp Bảo công kích sao.” Mặc Dạ không tiếp tục cùng Tề Hoan dây dưa cái đề tài này nữa, hẳn đã cảm giác được oán khí chung quanh mình rồi, chuyện tu vi cho dù hẳn muốn giúp, nhưng thoát nhìn hình như cũng không có biện pháp. Hơn nữa nữ nhân lười nhác như Tề Hoan, muốn nàng tu luyện đoán chừng giống như muốn mạng của nàng đi.

“Đúng vậy, có một miếng vải.” Tề Hoan mang Ti không lảng ra quơ quơ trước mắt Mặc Dạ, bởi vì phát hiện Ti không lảng có thể biến lớn nhỏ, cho nên gần đây nó hoàn toàn đã bị Tề Hoan dùng làm khăn tay. Kỳ thật Tề Hoan vốn muốn biến nó thành một cái yếm kia, dù sao đều là màu đỏ mặc giống nhau, nếu không phải bởi vì sợ thời điểm đánh nhau động tác lấy ra chường tai gai mắt, Tề Hoan nhất định sẽ thực hiện ý tưởng này. (Xu: haha, lúc oánh nhau lấy tay giựt cái yếm, đối thủ xiu lun tại chỗ khỏi cần đánh nữa ><)

Tề Hoan không có phát hiện, sau khi Mặc Dạ nhìn thấy Ti không lảng ánh mắt có chút quái dị, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường.

“Ta nơi này có một đoạn khâu quyết, có thể không chế Ti không lảng.” Mặc

Dạ nhìn chăm chăm vào Ti không lảng thật lâu, mới chậm rãi mở miệng.
“Người biết thứ này?” Tề Hoan sững sốt một chút. Theo sư bá nói, thứ này hình như chỉ có người trong núi Thanh Vân mới biết, Mặc Dạ làm sao biết được nó?

“Kiến thức của ta so người cao hơn một chút.”

Xẹt xẹt một đao, tim Tề Hoan hung hăng bị đâm một phát. Tề Hoan trừng mắt tàn bạo nhìn Mặc Dạ, nha nha, nam nhân này cứ thích đả kích mình như vậy? Chẳng lẽ đả kích mình làm cho hắn rất có cảm giác thành tựu sao?!

Chương 30: Ta cũng có thể nhóm lửa

“Này, chúng ta phải đi bao lâu nữa.” Sau khi Mặc Dạ đem pháp quyết truyền cho Tề Hoan, hai người đi vòng quanh thị trấn nhỏ trọn vẹn mấy vòng, Tề Hoan sừng sốt, có cảm giác Mặc Dạ thể nhưng không có ý tứ muốn dừng lại.

“Đợi một lát nữa thôi.” Trầm mặc cả buổi, Mặc Dạ đột nhiên nói một câu.

“Ta van ngươi, đợi lát nữa trời cũng sáng rồi, không phải ngươi nói có rất nhiều người muốn tới giết ta sao. . . . .” Giọng Tề Hoan càng ngày càng nhỏ, không khí chung quanh làm sao đột nhiên trở nên loãng như vậy?

“Cho dù nhìn. . . mặt mũi, ta cũng sẽ không để ngươi chết.” Mặc Dạ giọng cực nhỏ, câu đầu Tề Hoan cũng không có nghe thấy.

“Ta không muốn tiếp tục ở đây uôi cần, muốn đi dạo thì ngươi đi một mình đi!” Tề Hoan bỏ tay Mặc Dạ ra, đi lên phía trước, “A, đúng rồi, không bằng ngươi vẽ một phần bản đồ cho ta đi, tự ta trở về.” Tề Hoan đột nhiên quay đầu nói với Mặc Dạ, dù sao ở trước mặt hắc mắt hắc mắt cũng không phải lần đầu, Tề Hoan dứt khoát mặc kệ luôn.

Hơn nữa mới vừa rồi nàng cũng trông thấy uy lực của Hỗn Độn đỉnh, tin tưởng có bảo bối kia cùng Ti không lãng, nàng có lẽ sẽ không gặp nguy hiểm tánh mạng quá lớn.

“Ngươi, ngươi, ngươi ngươi. . . . .” Tề Hoan mở to hai mắt nhìn, chỉ vào Mặc Dạ nói không nổi một câu nguyên vẹn. Nàng vừa mới rồi không có hoa mắt đúng không, ánh mắt của hắc tại sao lại là màu đỏ?!

Mặc Dạ rũ mắt xuống, “Ta làm sao?”

“Ngươi, ngươi, mắt của ngươi. . . . .” Tề Hoan lại dụi dụi mắt lần nữa, không thể nào là nàng hoa mắt ah, nàng còn trông thấy hai đạo ánh sáng màu đỏ theo ánh mắt hắc loé ra mà.

“Ánh mắt của ta rất tốt.” Thời điểm Mặc Dạ mở mắt ra lần nữa, đôi mắt vẫn là màu đen tĩnh mịch như cũ, căn bản không thấy nửa phần ánh sáng màu đỏ, dường mới vừa rồi Tề Hoan trông thấy chỉ là nàng tưởng tượng ra mà thôi.

“Rõ ràng có ánh đỏ mà. . . . .” Tề Hoan tiến đến trước mặt Mặc Dạ, nhìn chằm chằm mắt hắc cả buổi, hoàn toàn không nhận thức đến nếu Mặc Dạ thật sự có mưu đồ gì với nàng, thì hành động của nàng bây giờ giống như “đưa dê vào miệng cọp” .

“Mắt làm sao có thể bắn ra ánh sáng chứ, ngươi nhìn lầm rồi.” Mặc Dạ giơ

lên đôi môi mỏng, ánh mắt thanh tịnh, thần sắc chân thành tha thiết.

“Nói cũng đúng.” Tề Hoan chấp nhận gật đầu, dù là siêu nhân thì hình như mắt cũng không bắn ra tia laser được, nhất định là mình nghĩ sai rồi. Nếu Tề Hoan hơi hiểu một chút tri thức của Tu Chân giới, nàng sẽ biết rõ, kỳ thật trong mắt có thể bắn ra hào quang, phạm là tu vi đạt đến cảnh giới nhất định mọi người đều có thể làm được, ví như sư phụ nàng có thể, hào quang bắn ra trong mắt thậm chí có thể xa tới mấy trượng. Chỉ có điều, không có mấy người có thể phát ra ánh sáng màu đỏ.

“Đi thôi.” Mặc Dạ thò tay đem Tề Hoan đang bất động cố gắng rướn người ở trước ngực nghiên cứu mắt hắn kéo sang bên người, trong lòng bàn tay trái, một viên hạt châu màu đen không tiếng động vỡ thành bột phấn, theo gió đem biến mất.

“Phải về núi Thanh Vân sao?” Tề Hoan trong mắt tràn ngập chờ mong, thế giới bên ngoài khắp nơi đều là nguy hiểm, chưa tu luyện thành công, nàng vẫn nên thành thành thật thật ở trong núi Thanh Vân không đi ra ngoài thì hơn. Tuy nhiên trải qua một hồi phân tích, Tề Hoan cảm thấy núi Thanh Vân tựa hồ cũng không phải an toàn như vậy, bất quá ít nhất nếu trời có sập xuống thì tự nhiên còn có lão đầu nhà mình gánh đỡ.

“Tạm thời chưa quay về.” Mặc Dạ cười đến cao thâm mặt trắc (bí hiểm).

“Vì sao?” Tề Hoan sắc mặt có chút ảm đạm, hắn không phải là cũng muốn giết người diệt khẩu chứ.

“Người sắp đột phá trung kỳ Ngưng Khí, chờ tu vi của ngươi vững chắc rồi hãy trở về.” Tuy Mặc Dạ cho tới bây giờ chưa từng thấy qua Tề Hoan tu luyện, nhưng hắn cũng có thể cảm giác được, linh khí chung quanh có một tốc độ ổn định bao bọc thân thể Tề Hoan, tựa hồ cũng không phải chủ ý của nàng.

Mặc dù tốc độ tu luyện của Tề Hoan rất nhanh, hơn nữa hình như những bình cảnh(*) kia đối với nàng mà nói không có bất kỳ khó khăn gì, nhưng tu tiên không giống tu ma, phương pháp tu luyện của Tề Hoan như vậy đã vi phạm tới bản chất của tu tiên. Tu vi của nàng tiến triển quá nhanh, song tâm tính lại không theo kịp, hơn nữa mới vừa rồi còn nhìn thấy cảnh tượng máu me, cho dù hiện tại nàng không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng đợi đến lúc đột phá khó tránh khỏi sẽ sinh ra tâm ma, Mặc Dạ làm như vậy ngược lại thật sự là suy nghĩ cho Tề Hoan.

(*)bình cảnh: điểm máu chốt để đột phá cảnh giới.

“Cũng tốt.” Tề Hoan gật gật đầu, gần đây xảy ra nhiều chuyện liên tiếp như vậy, nàng căn bản không có thời gian tu luyện, hiện tại linh khí chỉ thuần túy chong chất trong cơ thể nàng, hoàn toàn không có trải qua bất cứ luyện hóa nào, mặc dù tu vi vẫn phát triển đều, nhưng nàng ần ần cảm giác được có điểm không thích hợp ở đâu đó.

Hơn nữa căn cứ theo quan sát của Tề Hoan, Mặc Dạ này hình như không có

ác ý gì với mình, nói thế nào thì dọc theo đường này nếu không phải có hắc, không biết mình đã bị người ta giết chết bao nhiêu lần rồi, chẳng qua điều khiến nàng hiếu kì nhất là, Mặc Dạ thoát nhìn cũng không phải người tốt bụng, làm sao đột nhiên lại quan tâm mình như vậy đây!

Bất quá nửa tháng sau đó, trong nội tâm Tề Hoan cảm thấy, Mặc Dạ căn bản chính là không có ý tốt, hẳn nhất định là cố ý chinh mình, bằng không thì làm sao lại tìm một nơi biến thái như vậy ỉnh tu luyện chứ.

Sau khi rời khỏi trấn nhỏ, Mặc Dạ mang theo Tề Hoan bay một đêm, theo hẳn nói là muốn tìm một nơi non xanh nước biếc, đất đai trù phú thích hợp tu luyện. Song ý nghĩ của Tề Hoan thì hoàn toàn trái ngược, cái này căn bản là một nơi “Phong thủy trù phú” thích hợp nhất để giết người diệt khẩu mới đúng.

Chung quanh đều là rừng núi còn chưa tính, nhưng trong rừng không có chuyện gì chạy đến nhiều sinh vật kỳ kỳ quái quái như thế để làm gì, nàng chẳng qua chỉ trèo lên cây hái mấy trái để ăn thôi, tự nhiên một đám ong mật to bằng bàn tay đuổi nàng chạy chối chết suốt mười dặm là sao! Cái này còn chưa phải quá đáng nhất, tu luyện xong nàng xuống sông tắm rửa một chút, đợi xuống nước rồi mới phát hiện bên trong vậy mà đã sớm có kẻ chiếm rồi, con trăn thô to sần sùi, trên đầu còn có hai cái sừng dài cứ như vậy mắt nhìn nàng mà chảy nước miếng.

Tề Hoan vô cùng không xác định, con trăn này là bị sắc đẹp của mình mê hoặc, hay là quá lâu không ăn thịt người, đến nỗi nhìn thấy cái xác khô như nàng cũng không muốn buông tha.

“Người là Tu tiên giả ngu nhất ta từng thấy.” Mặc Dạ lười biếng tựa trên cành cây, không chút khách khí châm chọc Tề Hoan.

Tề Hoan không chút nào yếu thế trừng mắt nhìn trở lại, nghiến răng nghiến lợi, “Ta còn có thể ngu thêm chút nữa! ! !”

“ . . . . . ”

Cất, không phải chỉ là không học được thuật pháp Ngũ Hành thôi sao, tính cái gì, thuật pháp Ngũ Hành có cái gì hiếm thấy, nàng chết cũng không học, muốn học thì học lời thuật, hừ!

“Ít nhất. . . . . Người cũng phải học được Hỏa Hệ thuật chứ, không thể ngay cả nhóm lửa cũng muốn ta đến giúp a.” Mặc Dạ cúi đầu cười khẽ, búng tay một cái, trước mặt hẳn liền hiện lên bốn quả cầu lửa hồng, cam, xanh, đen xếp thành một hàng.

Tề Hoan không biết bốn màu cầu lửa này đại biểu cho ý nghĩa gì, trong mắt nàng chẳng qua cũng chỉ là bốn quả cầu lửa mà thôi, không phải là lửa sao, nàng cũng làm được!

“Đừng cho là ta không biết.” Tề Hoan vung tay lên, một tia chớp màu bạc xuất hiện trên ngón trỏ của nàng, phóng ra một đốm hoa lửa, sau đó tắt ngóm.

“ . . . . . Không hổ là . . . . . đệ tử chân truyền của Hư Không Tử a.”

“Vũ nhục ta thì có thể, không được vũ nhục sư phụ ta.” Quả cầu sét màu tím bay qua bả vai Mặc Dạ, đập vào cây cổ thụ chọc trời phía sau hắn, không một tiếng động nổ tung.

Trong chốc lát, cây cổ thụ kia liền biến thành tro bụi, biến mất không còn một mảnh.

Mặc Dạ nghiêng đầu, trong mắt hiện lên ý cười, thật là một nữ nhân không chịu được kích thích.

Lại quay đầu nhìn Tề Hoan, ánh mắt nàng trừng lớn, miệng há thành hình chữ O, không thể tin được nhìn chăm chăm tay mình, mới vừa rồi, cái kia là mình làm ra sao?

“Lôi thuật là một loại pháp thuật biến dị, năng lực công kích đứng thứ nhất trong các loại pháp thuật, chăm chỉ luyện đi.” Mặc Dạ ném cho Tề Hoan một trang giấy mỏng, “Lúc nào có thể khống chế Lôi Điện đem nó nhóm lửa, là người đã có đủ tư cách.”

Chương 31: Chia Tay

“Coi ta là diêm sao, người nói đốt liền đốt.” Tề Hoan ngồi dưới gốc cây than thở, đã là ngày thứ mười lăm rồi, nàng căn bản vẫn không khống chế được lôi điện trong cơ thể mình, đừng nói đốt lửa, một quả lôi cầu của nàng phóng qua, cả rừng rậm thiếu chút nữa bị thiêu trụi, thế nhưng cái trang giấy này thì lại không sao.

“Hừ, không phải là trang giấy thôi sao, ta đốt cho người xem, dám xem thường ta.” Tề Hoan thả trang giấy lên mặt đất, khoan chân ngồi xuống. Nhắm hai mắt lại, Tề Hoan thông qua nội thị nhìn vào trong đan điền, Thái Cực đồ chậm chạp chuyển động, tia lôi điện từ giữa Thái Cực đồ xuất ra, trải rộng khắp các nơi trên thân thể Tề Hoan, sau một chu kỳ tuần hoàn phần lớn lôi điện lại trở về bên trong đan điền, chỉ có một phần nhỏ rớt cuộc tụ lại trên ngón trỏ của nàng.

Nàng cẩn thận từng lý từng tý xuất ra một luồng điện quang rất nhỏ, trên ngón trỏ hiện lên từng đạo ánh sáng màu bạc rất mảnh, Tề Hoan hài lòng gật đầu, tiếp tục dẫn tia lôi điện kia, cho đến khi điện quang từ từ chuyển thành màu tím nhạt, những tia sét rất nhỏ trên tay nàng thoáng cái trở thành một bông hoa điện màu tím.

Tề Hoan một tay cầm lên trang giấy, để ngón tay cùng trang giấy từ từ tiếp xúc, trang giấy đầu tiên biến thành màu đen, sau đó phía trên xuất hiện ngọn lửa nhàn nhạt. “Mặc Dạ, Mặc Dạ, Mặc Dạ, đến đây, đến đây.” Rốt cục, Tề Hoan không có tình huống phá đi cả khu rừng rậm, mà đem trang giấy đốt đi.

“Ừm. . . . . Tiếp tục nào.” Trên cây lại bay xuống một mảnh giấy, Mặc Dạ nằm trên chạc cây, híp mắt, khóe miệng giương cao, ánh mặt trời xuyên qua lá cây rậm rạp chiếu lên người hắn, mơ hồ lộ ra từng sợi hồng quang. Giống như tìm được hứng thú, Tề Hoan không để ý, nhận lấy trang giấy tiếp tục phân đấu. Cũng không biết rốt cuộc trải qua bao lâu, cho đến khi Tề Hoan cảm nhận được Thái Cực đồ bên trong đan điền tựa hồ không thể cho ra một tia lôi điện nào nữa, nàng mới dừng tay.

Lúc này trời đã hoàn toàn tối đen, bởi vì linh khí trong đan điền bị tiêu hao hết sạch, linh khí mới tụ lại giống như tìm được chỗ thông nước, điên cuồng tràn vào trong cơ thể Tề Hoan.

Tề Hoan nhắm chặt hai mắt, dựa theo khẩu quyết dẫn những linh khí kia, thông qua kinh kỳ bát mạch chậm rãi chạy vào trong đan điền. Chẳng qua

không biết tại sao, vô luận tràn vào bao nhiêu linh khí, Thái Cực đồ trong đan điền lại hoàn toàn không tiếp nhận những thứ linh khí kia.

Mắt thấy không không chế được linh khí tăng vọt trong cơ thể mình, Tề Hoan đột nhiên cảm nhận được có một bàn tay đặt trên bả vai mình, một cỗ linh khí tinh thuần mạnh mẽ xông vào trong cơ thể nàng, ở trong kinh mạch nàng sau một chu kỳ tuần hoàn cũng tiến vào đan điền, chút linh khí vốn được nàng dẫn kia giống như tìm thấy người lãnh đạo, đi theo dòng linh khí đột nhiên xuất hiện bên trong đan điền của nàng, chậm chạp lưu động.

Chừng một lát sau, Tề Hoan liền phát hiện những thứ linh khí kia cứ nhiên biến thành một vòng xoáy hỗn độn, lúc này Thái Cực đồ rốt cuộc bắt đầu hấp thu linh khí, chỉ một lúc, tất cả linh khí đều bị hút vào trong đó, theo linh khí được hấp thu, Thái Cực đồ giống như bắt đầu từ từ dịch chuyển, từ trạng thái nửa nước nửa sương sang trạng thái nước, Tề Hoan thậm chí có thể cảm giác được giờ phút này tất cả linh khí do Thái Cực đồ tụ tập thành đều ở trạng thái lỏng.

“Thế này là thành rồi sao?” Hồi lâu sau linh khí không tràn vào nữa, Tề Hoan cảm giác toàn thân sáng khoái một trận, linh khí mới vừa rồi tiêu hao hết giờ lại trở lại toàn bộ, thậm chí còn tăng trưởng không ngừng.

Nàng tự nhiên cũng tiến vào trung kỳ Ngưng Khí, này cũng có chút quá nhanh đi! Ngay cả Tề Hoan cũng không nhận được chặc lưỡi hít hà, mới vừa rồi quá trình nhìn như đơn giản, song Tề Hoan cũng biết trong đó có bao nhiêu nguy hiểm, nếu như không phải thời khắc mâu chót Mặc Dạ giúp mình một tay, thì nàng sớm đã bị những thứ linh khí kia làm cho bạo thể (tự nổ tung) mà chết.

“Mặc. . . .A? Mặc Dạ?” Tề Hoan quay đầu định nói cảm ơn với Mặc Dạ, ai ngờ lại phát hiện sắc mặt hắn có chút trắng xanh ngời dựa vào gốc cây khô dưới đất, lần này Tề Hoan tuyệt đối không nhìn lầm, chung quanh thân thể Mặc Dạ có một làn sương mù màu đỏ chập rây lưu động, những thứ sương mù kia làm cho cây cối hoa cỏ xung quanh toàn bộ đều khô héo hết. Tim Tề Hoan đột nhiên gia tốc, Mặc Dạ tu luyện. . . . chính là ma đạo công pháp sao, đã vậy còn quá mức bá đạo.

“Người nhìn thấy rồi.” Thật lâu sau, sắc mặt Mặc Dạ mới khôi phục bình thường, đợi sau khi hắn mở mắt ra, sương mù màu đỏ bao quanh cơ thể hắn mới từ từ biến mất, cây cỏ xung quanh lại khôi phục sự sống, tựa hồ như vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Người. . . . Còn tu cả ma công?” Tề Hoan mặc dù rất kinh ngạc, nhưng trong lòng lại không hề sợ hãi, nam nhân này nếu muốn giết mình, căn bản sẽ không cứu nàng nhiều lần như vậy, nếu như không phải vì vừa rồi cứu nàng, thì căn bản hắn sẽ không bị bại lộ ra như thế.

“Làm sao, nghĩ muốn trừ ma vệ đạo?” Mặc Dạ tựa tiểu phi tiểu nhìn Tề Hoan, trong mắt tràn đầy dí dỏm. Có vẻ không khẳng định, cũng không phủ

nhận.

“A~~ trên trời thật nhiều sao nha.” Tề Hoan ngửa đầu nhìn trời nói sang chuyện khác, chuyện trừ ma vệ đạo nàng không có hứng thú, đối với người trong ma đạo nàng cũng không có cừ hận gì. Hơn nữa từ sau khi đi tới thế giới này nàng phát hiện, thật ra thì Ma Tu chưa chắc đã xấu đến hết thuốc chữa, gặp người liền giết, ngược lại người chính đạo chưa chắc tất cả đều là quân tử.

Nam nhân mặt nạ lúc đầu kia, còn có vị trước mắt này cũng không nghĩ tới muốn lấy mạng nàng. Thù hận của nàng chỉ dành cho người gây bất lợi với nàng mà thôi, bất luận chính tà.

“Nghỉ ngơi một đêm đi, ngày mai ta đưa ngươi trở về núi Thanh Vân.”

“Nhanh như vậy sao?” Tề Hoan theo bản năng mở miệng, đợi đến khi nàng phát hiện ra mình nói cái gì thì đã chậm.

“Không nữa xa ta?” Mặc Dạ nhướn mi.

“Ta ước gì ngươi cách xa một chút.” Nói thật, trong đáy lòng Tề Hoan có một chút không nỡ. Lúc mới gặp người này, ấn tượng về hắn cũng chỉ là người có vẻ không tốt lắm, dáng người thì làm cho người chảy nước miếng, hơn nữa hắn còn đoạt nhiều cá chép Long Vân của mình như vậy.

Nhưng sau một tháng ở chung, Tề Hoan cảm thấy gương mặt này nhìn mãi cũng thành thói quen, nếu như đột nhiên không nhìn thấy, tựa hồ sẽ có chút không quen a.

“Vậy thì thật tốt quá, say này sợ là chúng ta sẽ không có cơ hội gặp lại rồi.” Mặc Dạ nhìn Tề Hoan, trong mắt lóe ra tia sáng quý dị.

“Thật tốt.” Mặc dù rất muốn hỏi tại sao, nhưng ra tới đầu lưỡi, cuối cùng lại bị Tề Hoan nuốt xuống.

Cuối cùng sau hơn một tháng, Tề Hoan lại đứng trước cửa phái Thanh Vân, trong lòng sinh ra một loại cảm xúc “gần quê e sợ”, có lẽ, đây chính là cảm giác nhớ nhà đi!

“Sau khi trở về trước tiên học độn thuật (*) cho giỏi rồi hãy đi ra ngoài, lần sau sẽ không có vận khí tốt như vậy mà đụng phải ta đâu.” Mặc Dạ đứng phía sau Tề Hoan thấp giọng dặn dò.

(*) độn thuật: Thuật chạy trốn.

“Ừ.” Tề Hoan không quay đầu lại, cúi đầu nhìn mũi chân.

“Thực lực chưa tới Nguyên Anh kỳ, thì đừng tùy tiện mau mồm mau miệng, sự phụ người chung quy không thể lúc nào cũng che chở được cho ngươi.”

“Biết rồi. . . . .”

“Không nên lộ ra vẻ mặt mê đắm với nam nhân phía sau.” Mặc Dạ khước mắt có ý cười.

“Dài dòng!” Tề Hoan thẹn quá hóa giận, loại chuyện này cứ nhiên bị người ta bắt gặp tại trận.

Mắt thấy cửa lớn của phái Thanh Vân mở rộng, Mặc Dạ đẩy Tề Hoan, “Trở về đi thôi.”

“Này.” Đến lúc Tề Hoan quay đầu lại, thân ảnh Mặc Dạ đã sớm biến mất. Không biết tại sao, Tề Hoan cảm giác trong lòng có chút trống trải.

Chương 32: Vết tích xóa không hết

“A!” Từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, Tề Hoan hít một hơi thật sâu, nhìn cảnh sắc chung quanh, mới phát hiện mình đã trở lại núi Thanh Vân. Ngày đó, nàng vừa tới sơn môn, đã bị sư phụ sư bá sư thúc vây quanh, ba lão đầu bao vây nghiên cứu nàng thật lâu, mới đưa ra kết luận là nàng còn sống. Thấy lão đầu nhà mình ánh mắt hồng hồng nhìn chằm chằm mình, Tề Hoan cảm giác trong lòng âm áp, chung quy vẫn còn có người quan tâm đến nàng.

Sau đó, Tề Hoan mới nghe nói sau khi mình mất tích, Hư Không Tử thế nhưng một mình chạy đến Thục Sơn vớt xuống một quả Diệt Thế Lôì Thực (*), làm cho thái thượng trưởng lão vốn đóng cửa bế quan không ra cũng phải xuất quan. Một tháng này cả phái Thục Sơn và Thanh Vân tìm kiếm nàng khắp nơi, ma tu cũng giết không ít, song vẫn không tìm được tung tích của nàng.

(*)Diệt Thế Lôì Thực: Một loại cầu sét cực mạnh có thể hủy diệt một vùng lớn.

Vốn ngay cả Hư Không Tử đều đã hơi nhụt chí rồi, không tìm được, có lẽ nàng đã chết, không nghĩ tới Tề Hoan lại vẫn còn sống trở về.

Về phần thời gian này Tề Hoan đã đi đâu, Hư Không Tử chỉ thuận miệng hỏi một chút, Tề Hoan cũng không đem chuyện của mình và Mặc Dạ nói ra, chỉ nói là mình được cứu, sau đó lạc đường nên thật vất vả mới tìm được đường trở lại.

Nói như vậy nếu đổi lại những người khác chắc chắn sẽ không tin tưởng, bất quá người nói là Tề Hoan, ba lão đầu suy nghĩ một chút rồi cùng nhất trí rằng, chuyện này nàng tuyệt đối có thể làm ra, lạc đường một tháng thôi mà, thời gian không tính là quá dài nha.

Chỉ bất quá sau đó Tề Hoan phát hiện, mình dường như gặp phải phiền toái lớn, mỗi buổi tối đều gặp ác mộng không ngừng, rất lâu, thậm chí còn không phân rõ thực tế và cảnh trong mơ.

Nếu mỗi lần ngủ đều gặp ác mộng, Tề Hoan liền dứt khoát không ngủ, dù sao mấy ngày qua thời gian nàng ngủ đã bù lại được cho cả tháng vừa rồi. Sau khi mặc quần áo tử tế, Tề Hoan trực tiếp nhảy xuống giường, chuẩn bị ra sau núi tìm thức ăn đánh một bữa ngon.

Vốn nàng định đến chỗ nuôi Linh Thú của Linh Phong Tử ‘mượn’ một cái đuôi để nướng, đáng tiếc sau khi trở về nghe nói Linh Phong Tử đang bế

quan, Linh Thú kia cũng cùng bé quan, Tề Hoan đành phải từ bỏ. Đói với tiêu chuẩn tìm Linh Thú sau này của mình, Tề Hoan trong lòng đã có tính toán, nhất định phải có nhiều đuôi hoặc nhiều chân, khi đói bụng còn có thể chặt hai chân xuống nướng ăn, tiết kiệm lương thực. (TNN: mặc niệm 3s cho tiêu hồ ly tương lai *amen*)

Ai dè không đợi Tề Hoan đi tới sau núi, đã phát hiện có người chờ mình ngoài cửa phòng, “Su điệt, trề như vậy còn chưa ngủ, là định đi nướng thịt với ta sao?” Mặc dù nàng không ngại có người hỗ trợ, bắt quá nhìn về mặt Linh Vân Tử hình như không có hứng thú gì với thịt nướng mới đúng.

“Su bá phân phó, sau khi ngài tỉnh dậy trực tiếp đi Phong Linh tháp.” Linh Vân Tử âm thầm đảo cặp mắt trắng dã, tựa hồ vị sư thúc này trừ ăn ra, bình sinh cũng không có yêu thích gì khác.

“Bây giờ? Được rồi, được rồi, đừng có dùng loại ánh mắt khinh bỉ này nhìn ta, sinh ra tâm ma cũng không phải lỗi của ta.” Đoán chắc là chuyện mình gặp ác mộng bị mấy lão đầu phát hiện, nếu không cũng sẽ không nửa đêm gọi nàng dậy đi tới Phong Linh tháp.

Nơi đó Tề Hoan chưa từng đi vào, bắt quá nghe nói bình thường nếu đệ tử môn phái luyện công tẩu hỏa nhập ma thì sẽ bị đưa vào trong Phong Linh tháp điều tức, cũng không biết nơi đó đến tột cùng có cái gì đặc thù, lại có thể chống đỡ được tâm ma.

“Đoạn Sâm Phong bị người ma đạo giết, người kia thủ đoạn rất hung tàn, thực lực rất mạnh.” Linh Vân Tử ở phía trước dẫn đường, Tề Hoan cẩn thận theo sát ở phía sau, đi được hai bước, Linh Vân Tử đột nhiên nói đến.

“Ừ. . . . .” Đoạn Sâm Phong chết như thế nào Tề Hoan không biết, bắt quá nàng xác định chuyện này cùng Mặc Dạ có liên quan. Nhưng nàng cũng không muốn đem chuyện Mặc Dạ nói ra, dù sao thân phận của hắn ngay cả nàng cũng không biết rõ ràng. Hơn nữa còn một nguyên nhân khác, ngay cả Tề Hoan cũng không rõ, có lẽ là bởi vì Mặc Dạ cứu mình, cho nên nàng theo bản năng nghĩ phải bảo vệ hắn sao!

“Vô luận người kia là ai, ngài đều phải cẩn thận.” Có một số việc Tề Hoan không muốn nói, Linh Vân Tử cũng không tính hỏi.

Tề Hoan nghiêng đầu nhìn Linh Vân Tử đi đằng trước đưa lưng về phía mình, khóe miệng nhếch lên. Ở trên núi Thanh Vân người mà Tề Hoan không muốn chung đụng nhất hẳn là Linh Vân Tử, hẳn lúc nào cũng lạnh như băng, coi như vui vẻ cũng không có sắc mặt tốt, nhưng ở trên núi, quan tâm Tề Hoan nhất có lẽ cũng là hắn.

Tề Hoan nói dối, mấy người Hư Không Tử bọn họ có lẽ không biết, nhưng Linh Vân Tử lại biết rõ, song cũng không có vạch trần nàng, tín nhiệm cùng quan tâm của hắn làm cho tâm tình Tề Hoan đột nhiên tốt lên.

“Ma đạo cũng có người tốt sao?”

“Có, chẳng qua là. . . . . Có một số việc chúng ta không thay đổi được.”

Đưa lưng về phía Tề Hoan, khoe miệng Linh Vân Tử lộ ra một chút đau đớn, ma đạo cùng chính đạo, cách nhau xa vạn trượng, cái gì là tà, cái gì là chính, hết thảy đều không phải chỉ dựa vào lời nói là được.

“Không thay đổi được sao?” Tề Hoan suy tư, cuối cùng vẫn là thực lực chẳng, Tu Chân Giới dù sao cũng là thế giới dùng thực lực để nói chuyện, sở dĩ nhiều người tìm đến nàng trả thù, chẳng phải là bởi vì thực lực của nàng thấp nhất sao!

Đưa Tề Hoan vào tầng một Phong Linh tháp, Linh Vân Tử để lại một câu rồi rời đi, nói là cứ đi về phía trước, còn về phần làm sao đi ra ngoài, lão nhân gia căn bản không nói.

“Này, các ngươi không thể tàn nhẫn như vậy

” Sau khi cửa tháp đóng lại, Tề Hoan vừa đập cửa vừa khóc thét. Có làm hay không, nơi này thật sự là chỗ để chôn đờ tâm ma sao? Tại sao bên trong tối đen, ngay cả một chút âm thanh đều không có.

Bất kể Tề Hoan dậm chân như thế nào, bọn họ đều không nghe thấy bất kỳ tiếng gì, dường như năm giác quan đều bị phong bế, hơn nữa ở trong tháp linh lực của nàng cũng bị phong ấn, ngay cả chiêu sáng cũng không có biện pháp.

Ngày đầu tiên Tề Hoan đứng tại chỗ, một bước cũng không bước, nàng mở mắt hay nhắm mắt đều chỉ có thể nhìn thấy duy nhất cảnh máu chảy đầm đìa trong mơ, trong mộng khắp nơi đều là cảnh những thi thể bị tàn phá.

Không biết qua bao lâu, cảnh trong mộng của Tề Hoan đột nhiên xuất hiện một đôi mắt đỏ như máu, cặp mắt kia xuất hiện làm nàng giật mình tỉnh lại.

“Vậy mà cũng là ảo giác.” Lần này Tề Hoan mở miệng nói chuyện, nàng lại có thể nghe thấy giọng nói của mình, điều này không khỏi làm cho nàng có chút ngạc nhiên. Sau khi tỉnh lại từ trong những thứ ảo giác kia, nàng phát hiện năm giác quan của mình lại tăng lên một tầng, mặc dù trước mắt vẫn là một mảnh tối đen, nhưng ít nhất nàng vẫn có thể nghe thấy tiếng động.

Tề Hoan cũng không biết nơi nào là điểm cuối, nàng chỉ có thể từng bước đi về phía trước, lúc đầu nàng còn có thể trấn định, nhưng lúc sau bóng tối yên tĩnh làm cho thần chí nàng bắt đầu mơ hồ, trong não bắt đầu xuất hiện rất nhiều hình ảnh đã từng trải qua, có hình ảnh cuộc sống hai mươi ba năm trước của nàng, từng chút từng chút một, còn có cuộc sống sau khi đi tới thế giới này.

Mà người xuất hiện nhiều nhất trong những hình ảnh kia, vậy mà lại là Mặc Dạ!

Cuối cùng Tề Hoan cũng không biết mình rốt cuộc đã đi ra như thế nào, mất bao lâu, nàng chỉ biết là, từ trong tháp đi ra ngoài, cái gì tâm ma, cái gì ảo giác hoàn toàn đều không có gì đáng để sợ hãi, bóng tối yên tĩnh cùng sự cô độc đến tận xương tủy mới chân chính làm cho nàng sợ hãi.

“Cảm giác như thế nào?” Sau khi đi ra khỏi tháp, người đầu tiên Tề Hoan

nhìn thấy là Hư Không Tử, lão dường như vẫn một mực đợi Tề Hoan đi ra ngoài.

“Vừa tối vừa cô độc, lại lạnh như băng.” Tề Hoan đem cảm giác thực của mình nói ra.

“Tu tiên vốn chính là một quá trình tối đen cô độc lại lạnh như băng, Hoan Tử, con không phải là một người chịu được tịch mịch, nói thật con có thể ở trong đó ngốc lâu như vậy đã là ngoài dự liệu của ta, ta vốn tưởng rằng con đã bỏ xuống, không nghĩ tới con thể nhưng lại có thể chạy ra ngoài.” Hư Không Tử thở dài, không biết là buồn hay vui.

“Con. . . . . Không nên đi ra sao?” Tề Hoan có chút kỳ quái, tại sao nàng đi ra, sự phụ ngược lại bộ dạng có chút khổ sở vậy?

“Con còn nhớ rõ người giúp con đi ra là người nào không, người kia lưu lại ấn ký quá sâu trong lòng con, tu tiên, không nên có loại nhớ thương khắc sâu như vậy.”

Lời của Hư Không Tử làm cho thần sắc Tề Hoan cứng lại, cặp mắt đỏ như máu, tựa hồ đã khắc sâu trong lòng, xóa không hết.

“Sau này. . . . . Không nên cùng đệ tử Thục Sơn lui tới nữa.” Hư Không Tử sau khi nói xong lắc đầu rời đi, chỉ để lại Tề Hoan còn đang ngẩn người. Tất cả mọi người đều cho rằng người kia là Đông Nguyên, ngay cả chính nàng cũng cho là vậy, nhưng đáng tiếc, hết lần này đến lần khác đều không phải.

Chương 33: Bị ném vào núi Cửu Trọng Yêu

Thời gian ba năm nháy mắt đã trôi qua, ba năm này Tề Hoan không bước ra khỏi núi Thanh Vân nửa bước, Tu Chân giới ồn ào hỗn loạn cùng nàng không có nửa điểm quan hệ. Hư Không Tử từ sau chuyện lần trước, tự kiểm điểm một thời gian ngắn xong, cuối cùng quyết tâm muốn đích thân chỉ điểm đồ đệ tiến vào Kết Đan kỳ.

Thời gian ba năm đối với người bình thường mà nói dường như rất dài, song đối với Tề Hoan thì còn dài hơn. Nàng không chỉ cùng sư phụ chăm chỉ học xong giáp cốt văn, mà còn xem qua cả luyện đan và luyện khí. Về phần sau khi học luyện đan, đối với chuyện bị cấm vào phòng luyện đan, Tề Hoan đến nay vẫn chưa hiểu rõ lắm, mình dù sao cũng chỉ làm nô mầy lò luyện đan thôi mà. Thật ra thì Hư Linh Tử cũng không sao hiểu được, lò luyện đan của mình dùng hơn nghìn năm không hỏng, vì sao Hoan Tử mới dùng có một chút, liền nô mất mấy cái!

Về phần luyện khí, sau khi thấy Tề Hoan làm méo thanh phi kiếm luyện chế từ nửa cân Tinh Sa, ba cân Bí Ngân, ngay cả chém đồng thiết cũng có thể, thì Hư Dương Tử liền hoàn toàn chặt đứt ý niệm để Tề Hoan học luyện khí với mình trong đầu, vô luận thế nào lão cũng phải bỏ qua người này.

Đại khái trong cả núi người hài lòng với Tề Hoan nhất cũng chỉ có Hư Không Tử, lão vô cùng hài lòng với tốc độ tu luyện của nàng, thời gian ba năm, Tề Hoan tu vi ổn định dừng ở đỉnh hậu kỳ Ngưng Khí, chỉ cần một cơ hội là nàng có thể tiến vào Kết Đan kỳ.

Bốn năm từ một người bình thường tu luyện tới hậu kỳ Ngưng Khí, không thể không nói Tề Hoan coi như là một nhân vật yêu nghiệt. Dĩ nhiên, nàng yêu nghiệt không chỉ ở phương diện tu luyện. Đối với chuyện gây loạn cả núi Thanh Vân, Tề Hoan cũng rất chi là tâm đắc.

“Khụ khụ khụ!”

Trên đỉnh Vọng Ưu, bên dòng suối, Tề Hoan tư thế ưu nhã ngồi trên ghế trúc, híp mắt ngắm rừng cây ăn quả ở cách đó không xa. Mấy con chim nhỏ màu sắc diễm lệ thỉnh thoảng từ trên cây bay lên, quanh quẩn một vòng lại bay xuống.

Đại khái rừng cây ăn quả này là chỗ cung cấp thức ăn miễn phí duy nhất trong núi Thanh Vân, đại đa số loài chim trên núi giống như không có chuyện gì cũng thích bay tới chỗ này lượn một vòng.

“Sư phụ, ngài bị ghen sao?” Đưa tay cầm lên một trái Tử Trúc Quả trên

bàn trà nhỏ đan bằng trúc xanh, Tề Hoan nghiêng đầu nhìn sang phía Hư Không Tử bên kia.

“Hoan Tử a, con nhanh như vậy đã đến hậu kỳ Ngưng Khí rồi.” Hư Không Tử nhìn Tề Hoan chớp chớp mắt, phát hiện Tề Hoan một chút cũng không phối với lão, giận dữ, đưa tay đoạt lấy Tử Trúc Quả, hung dữ gặm một miếng.

Phát hiện trái cây trên tay không còn, Tề Hoan trước tiên dờ dẫm một chút, sau đó bắt đắc dĩ lấy từ trên bàn nửa quả táo. Không có biện pháp, Tử Trúc Quả này tương đối hiếm thấy, Tề Hoan mặc dù cũng trồng mấy cây, nhưng đáng tiếc là căn bản không có kết trái, nghe nói cây Tử Trúc Quả muốn trưởng thành đại khái cần khoảng hơn trăm năm.

Tề Hoan cho rằng mình không đợi được lâu như vậy, cho nên từ chỗ Hư Không Tử mạnh mẽ đoạt mấy viên linh dược Địa cấp chôn dưới gốc cây, năm nay quả nhiên kết quả, đáng tiếc, chỉ có một quả, hiện tại đã chỉ còn cái hạt rồi.

Tề Hoan lưu luyến nhìn Hư Không Tử đem hạt cũng nuốt vào bụng, thở dài thật dài.

“ Sư phụ muốn nói điều gì?” Hư Không Tử có một cái tật là mỗi lúc nói chuyện đều dẫn dắt thật lâu, làm cho Tề Hoan luôn không tìm được trọng điểm điều lão muốn nói.

“Vi sư lúc trước có hỏi thăm được một tin tức liên quan đến con.”

“Nói nghe một chút.” Tề Hoan không cảm thấy quá mức hứng thú, mỗi lần Hư Không Tử lộ ra nụ cười nhợt nhạt như vậy, đều không có chuyện gì tốt. Tề Hoan còn nhớ rõ, lần trước lão để mình một mình luyện tập chế phù, sau khi Tề Hoan bị phù chú nổ năm lần, nòng rớt cục hiệu rõ tại sao Hư Không Tử đặc biệt cường điệu rằng nhất định phải là một người luyện tập.

“Con sắp lập tức bước vào Kết Đan kỳ rồi, “Nhân chi đạo” chỉ sợ là không đủ dùng, nên vi sư mấy ngày trước đã đi dò hỏi được chỗ của “Địa chi đạo”.

“Sư phụ, con không vội.” Nhìn thấu được chủ ý của lão đầu này, Tề Hoan cố ý chọc giận lão. Hư Không Tử đem tu luyện so với mệnh còn quan trọng hơn, lão dạy nàng ba năm hầu như không có thời gian tu luyện gì, xem ra lão rốt cục đã không kiên trì được nữa rồi.

“Vi sư rất gấp!” Hư Không Tử hung dữ trừng Tề Hoan một cái, nhưng ngay sau đó cảm thấy giọng nói có chút kịch liệt, vội vàng đổi lời nói, “Vi sư nói là, con nhìn sự diệt bọn hắn đều đạt đến Nguyên Anh kỳ rồi, tu vi của con so với bọn hắn còn thấp hơn đó.”

“Sư phụ, người không phải là muốn đồ đệ ta một mình tự đi trộm sách chứ~” Tề Hoan vẫn rất biết phận, hai quyển sách kia một ở Ma đạo một ở Yêu tộc, bất kể là chỗ nào, mình đi căn bản đều là tự dâng đồ ăn rồi!

“Vi sư đã hỏi thăm kỹ rồi, “Địa chi đạo” bây giờ đang đặt trong Tế Tự điện

của Yêu tộc, gần đây mấy lão yêu quái trong Yêu tộc hình như là đang nghiên cứu cái gì, tất cả đều bê quan hết rồi. Bình thường trong Tế Tụ điện lại không có ai thường lui tới, cho nên lúc này con đi là an toàn nhất.”

“Con có thể đem theo sư thúc sư bá cùng đi không?” Tề Hoan vẫn cảm thấy một mình xông vào lãnh địa Yêu tộc là hành động chịu chết, mang theo hộ vệ vẫn cảm thấy tương đối an toàn hơn.

“Thúi lắm, nếu chúng ta có thể đi thì còn tìm con làm gì. Mấy lão khôn kiếp Yêu tộc kia không biết làm cái quỷ gì, phàm là tu sĩ tu vi đến Kết Đan kỳ chỉ cần bước vào lãnh địa Yêu tộc sẽ bị bọn họ phát hiện, cho nên chỉ có thể để con đi một mình thôi.” Nói tới nói lui, cuối cùng vẫn phải dựa vào chính sức mình.

“Con phải suy nghĩ một chút.” Tề Hoan do dự một lát, ra sức suy nghĩ, là mệnh trọng yếu hay là sách trọng yếu, nằng nghĩ nửa ngày vẫn cảm thấy mệnh tương đối trọng yếu hơn.

“Không suy nghĩ gì nữa, ta ngày mai sẽ bảo sư bá đem con ném vào núi Cử Trọng Yêu.” Lão đầu hừ một tiếng, phát tay áo bỏ đi, chỉ để lại Tề Hoan một mình khóc không ra nước mắt.

“Từ lão đầu kia, ta nguyện rửa người cả đời không tìm được vợ

” Tiếng kêu gào to lớn từ trong núi truyền ra, hù dọa vô số chim thú.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi tỉnh lại Tề Hoan liền phát hiện mình không còn nằm trên chiếc giường mềm mại quen thuộc, mà là vắt trên một cành cây của một gốc cây đại thụ chọc trời.

Một bên chân nằng đã rơi xuống, chỉ cần tướng ngữ của nằng lệch thêm một chút, thì nằng sẽ thành tu tiên giả đầu tiên chết vì ngã từ trên cây xuống.

Hư Không Tử vì sợ nằng đổi ý, nên đã thừa dịp nằng ngủ say đem nằng tới núi Cử Trọng Yêu, may mắn là nhân tính của lão không có hoàn toàn bị chó tha, Tề Hoan nhìn trên tay mình có thêm một túi đồ, khóe miệng khẽ nhếch, tâm tình đặc biệt tốt.

Lão đầu sợ nằng chết trong địa bàn Yêu tộc, nên trong túi chuẩn bị cho nằng các loại pháp bảo dùng để chạy trốn, ngay cả Diệt Thế Lôì Thực cũng cho Tề Hoan hai cái.

Hơn nữa vì sợ Tề Hoan bị nhận ra thân phận, lão đầu đã để riêng trên người nằng một khối ngọc Âm Linh, ngọc Âm Linh có tác dụng duy nhất là giúp cho Tề Hoan biến thành bộ dạng yêu tinh, Tề Hoan có thể dùng vật này để che dấu thân phận của mình, có điều đồ tốt như vậy cũng chỉ dùng được ba lần mà thôi.

Hư Không Tử cảm thấy mình đã chuẩn bị cho Tề Hoan hết sức đầy đủ, nhưng cuối cùng lão lại quên một chuyện quan trọng nhất. Lão thế nhưng quên mất không nói cho Tề Hoan vị trí cụ thể của Tế Tụ điện.

Núi Cửu Trùng Yêu rốt cuộc có những thứ gì Tề Hoan không biết, hiện tại nàng chỉ biết mình không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc.

Chương 34: Cứu vĩ thanh hồ

“Ai

~ mệnh ta sao lại khổ như vậy chứ.” Lần thứ năm quay về chỗ cũ, Tề Hoan ngồi trên cành cây cổ thụ thở dài, cũng không biết cánh rừng này rộng bao nhiêu, khắp nơi đều là cây cổ thụ chọc trời, ngẩng đầu cả ngày không nhìn thấy mây đâu.

Hơn nữa bực mình nhất chính là, mấy cây cổ thụ nơi này đã thành tinh, thường xuyên chảy nước miếng đuối theo Tề Hoan, may mắn Tề Hoan tu luyện Lô thuật suốt ba năm nay không có uổng công, bằng không chưa ra được cánh rừng này đã táng thân trong miệng mấy cái cây này rồi.

Đột nhiên Tề Hoan mơ hồ nghe thấy từ hướng đông bắc có âm thanh truyền đến, nghe bước chân người đó dường như là định đi đến chỗ Tề Hoan.

Nàng đầu tiên nhíu mày, sau đó từ trong túi đồ móc ra một lá bùa màu vàng đặt trong lòng bàn tay, hơi thổi trên người hoàn toàn bị thu liễm, nàng lặng lẽ ngồi yên ở chỗ cũ chờ những người đó đi đến.

Nơi này dù sao cũng là địa bàn Yêu tộc, bất kỳ một sự chú quan nào cũng có thể mất mạng nhỏ, Tề Hoan không muốn vừa xuất sư đã mất mạng, cho nên cẩn thận một chút là tốt nhất.

Theo tiếng bước chân tới gần, Tề Hoan ngó đầu ra phía trước nhìn qua, người đầu tiên rõ ràng là trưởng lão Thục Sơn Nguyên Huệ, mấy người đi theo phía sau Nguyên Huệ Tề Hoan cũng đã gặp qua, chính là trưởng lão Nguyên Tự, ngoài ra còn có Đông Nguyên cùng một vài đệ tử Thục Sơn.

“Sư huynh, tin tức bọn họ đưa cho chúng ta có chính xác không, dọc con đường này chúng ta đã gặp không ít Yêu Tu rồi, nhưng căn bản không có nhìn thấy bóng dáng của xác linh thiên (*) nào cả.” Phía sau Nguyên Huệ, Nguyên Tâm một thân trang phục không tước lòe loẹt sắc mặt có chút trắng bệch thấp giọng nói.

(*) xác của yêu tinh ve.

“Bất luận như thế nào, đây cũng là cơ hội cuối cùng, không thể để trường môn vì trúng độc mà bỏ mình được.” Nguyên Huệ thở dài, ba năm trước Nguyên Sơ trúng độc, vậy mà cả Thục Sơn không người nào giải được, sau lại nghe nói muôn giải được phải tìm thấy xác linh thiên, nhưng linh thiên (yêu tinh ve) vốn là vật hiếm thấy, càng đừng nói tới xác ve năm trăm năm mới rụng một lần.

Mấy ngày trước hỏi được tin tức về xác linh thiên, nhưng hết lần này tới lần

khác nó lại xuất hiện ở địa bàn Yêu tộc, Yêu Tu từ trước tới nay không chủ động tranh đấu với tu sĩ chính đạo, có điều nếu xâm nhập địa bàn của họ thì lại là chuyện khác, vì tìm xác linh thiên, Nguyên Huệ bắt buộc dĩ phải dẫn người vào núi Cửu Trọng Yêu.

Vốn định tốc chiến tốc thắng, nhưng vào nơi này mới được ba ngày, hần đã nhận được năm đợt công kích của Yêu Tu, hơn nữa tu vi của những Yêu Tu kia đợt này cao hơn đợt trước, cuối cùng ngay cả Nguyên Tâm mang tiên khí cũng bị thương không nhẹ.

Tề Hoan ngồi trên cây nghe được bọn hần nói mà âm thầm hít hà, xem ra lão đầu nhà mình ình một mình tới đây quả là chính xác, nếu không thì ngay ngày thứ nhất đã bị phát hiện rồi, đám trưởng lão Nguyên Anh kỳ này căn bản chính là mục tiêu sống a.

Tề Hoan nắm trên tay lá bùa che dấu hơi thở, vừa tính toán, mình không muốn đi cùng bọn hần, mặc dù lần trước người ta không cứu mình, có điều như vậy cũng không phải chuyện lớn gì, dù sao thời khắc mấu chốt tâm họ hướng về phía môn phái của mình cũng đúng thôi. Cho dù đối với lựa chọn của Đông Nguyên lần đó, trong tâm Tề Hoan có chút không vui, nhưng nàng cũng không cho rằng Đông Nguyên làm sai.

Chỉ chốc lát sau, Tề Hoan liền hoàn toàn bỏ đi ý nghĩ này. Nhìn thấy các trưởng lão Thục Sơn đi tới cái cây mình đang ẩn thân, Tề Hoan đột nhiên cảm giác được từ phương hướng của bọn họ truyền đến một cỗ yêu khí làm cho trong lòng nàng sinh ra sợ hãi.

Đây là Yêu Tu có tu vi gì? Tề Hoan cố nén sợ hãi trong lòng, cỗ khí thể này cùng với sư huynh Hoa Hiên Tử không phân cao thấp, nhưng từ xa hơi thở của Hoa Hiên Tử không có khủng bố như vậy. Hơn nữa trong hơi thở Hoa Hiên Tử không có khí phách, cùng khí thể nhìn người bằng nửa con mắt như thế này.

“Tu vi Hóa Thần kỳ đỉnh.” Sắc mặt Nguyên Huệ trở nên cực kỳ khó coi, trong số bọn họ tu vi cao nhất cũng chỉ có Hóa Thần kỳ sơ giai. Dù bây giờ có trốn, thì bọn họ cũng trốn không thoát. Chỉ trong chớp mắt Tề Hoan cảm thấy mắt mình hoa lên, trước mắt liền xuất hiện một thân ảnh màu xanh.

“Ra là mấy vị trưởng lão của Thục Sơn, không tiếp đón từ xa.” Tiếng nói nhẹ nhàng mang theo ý cười từ xa truyền đến, Tề Hoan giương mắt nhìn cái người đang nói chuyện kia, đột nhiên trong một thoáng chỉ cảm thấy thiên địa thất sắc. Rõ ràng khoảng cách còn hơn trăm bước, vậy mà chỉ cần mấy bước người nọ đã đi đến trước mặt đoàn người Thục Sơn, sa y màu xanh trên người hần lay động tầng tầng cuộn sóng, vạt áo thật dài kéo trên mặt đất, nhưng không dính lấy một tia bụi đất.

“Các hạ là?” Đoàn người Thục Sơn nhìn thấy, vẻ mặt ngẩn ngơ, trong số bọn họ trừ Nguyên Huệ tu vi cao nhất, thì không ai có thể tỉnh táo lại từ trong cặp mắt mỹ hoặc như nước kia.

“Khinh Sắc.” Đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng phun ra hai chữ, lập tức tất cả mọi người đều khẽ run rẩy. Tộc trưởng trẻ tuổi nhất Yêu tộc, cửu vĩ thanh hồ Khinh Sắc!

“Không biết mấy vị xông vào núi Cửu Trọng Yêu của chúng ta là vì chuyện quan trọng gì?” Khinh Sắc mỉm cười, tựa hồ đối với mấy người trước mắt không hề có ác ý. Khi hắn mỉm cười, ngay cả Tề Hoan cũng không nhận được mà thả lỏng.

“Nghe nói nơi này có xác linh thiên. . . . .” Nguyên Huệ cố nén sự sợ hãi trong lòng, mọi người ở chỗ này sợ rằng chỉ có hắn mới biết người trước mắt ‘vô hại’ như thế nào, tộc trưởng Yêu tộc với nụ cười rục rờ này rất cuộc là nhân vật bậc nào.

“Nga, thì ra tin tức trưởng môn Thục Sơn trúng độc là thật.” Khinh Sắc gật đầu, mái tóc dài màu xanh nhạt từ trên vai trượt xuống, lộ ra da thịt trắng muốt bên gáy. “Mặc dù tự tiện xông vào núi Cửu Trọng Yêu là tội chết, nhưng dù sao mấy vị cũng là trưởng lão của Thục Sơn, không bằng đi theo ta một chuyến đến Cửu Trọng Lô xem sao.”

Thấy Khinh Sắc không có động thủ như dự đoán, Nguyên Huệ vốn thần kinh căng thẳng coi như hơi hơi buông lỏng xuống, song nghe thấy Khinh Sắc nhắc tới Cửu Trọng Lô, sắc mặt hắn nhất thời cứng lại. Nếu như nói tự tiện xông vào núi Cửu Trọng Yêu là tội chết, vậy thì Cửu Trọng Lô là nơi đi vào mà trăm triệu lần không thể ra, đó là cấm địa của Yêu tộc a! Trừ trưởng lão cùng tộc trưởng Yêu tộc thì phạm ai tiến vào cho tới bây giờ cũng chưa từng đi ra được.

“Đa tạ Khinh Sắc tộc trưởng!” Nguyên Huệ hiện tại đã là cười hổ khó xuống, cho dù hắn không đáp ứng cũng không được. Chỉ có thể bất chấp đáp ứng, hy vọng Khinh Sắc có lòng từ bi.

“Tiểu thư trên cây có muốn đi cùng chúng ta không đây?” Mấy người Nguyên Huệ nghe lời khiến Khinh Sắc hài lòng gật đầu, trong thời khắc hắn sắp xoay người, một cổ khói màu xanh từ trong lòng bàn tay Tề Hoan thoát ra.

“Xong đời, xong đời rồi!” Mãi nhìn mỹ nam, nàng vậy mà lại không để ý tới thời hạn lá bùa, hiện tại hết thời hạn lá bùa tự động cháy. Đồ giả mạo kém hại chết người a, sớm biết như vậy, nàng nói gì thì nói cũng phải lấy từ chỗ lão đầu kia một tá mang tới đây!

Tề Hoan mặt mày xám tro từ trên cây nhảy xuống, nhìn thấy Tề Hoan, trên mặt Đông Nguyên có vẻ kinh ngạc, mấy vị trưởng lão Thục Sơn thần sắc cũng không giống nhau. Bọn họ đều đã lĩnh giáo đủ cái tính không phân rõ phải trái của sư phụ Tề Hoan Hư Không Tử rồi, coi như là đồ đệ của người bị bắt cóc ở Thục Sơn, người cũng không thể không nói hai lời liên ném Diệt Thế Lôì Thực chứ, ngày đó trưởng lão Thục Sơn bị Diệt Thế Lôì Thực làm bị thương cũng hơn phân nửa nha.

“Xin hỏi phương danh của tiểu thư?”

“Tề Hoan. . . . .” Rõ ràng không muốn nói tên thật, nhưng thời điểm nhìn vào cặp mắt của Kinh Sắc, Tề Hoan cảm giác đại não không còn nghe theo sự chỉ huy của mình nữa.

Chương 35: Đầu gỗ cũng biết yêu

“Su muội. . . . Ách. . . . Cái kia. . . .” Mấy vị trưởng lão Thục Sơn cùng Khinh Sắc đi trước, Tề Hoan cùng mấy người Đông Nguyên đi phía sau, nếu dựa theo bói phận thì Tề Hoan phải đi đằng trước mới đúng, nhưng nàng suy tính một chút, phát hiện cái vị tộc trưởng Yêu tộc này có lẽ cũng không biết mình bói phận cao.

Có điều ở địa bàn của người ta, nên thấp giọng một chút, ai bảo mình thực lực không cao, cho nên Tề Hoan rất vui vẻ để mấy người Thục Sơn đi trước.

“Muội tên là Tề Hoan sao?” Lần trước khi Hư Không Tử đại náo Thục Sơn, Đông Nguyên đã biết thân phận của nàng rồi, lúc nhìn về phía Tề Hoan hẳn không khỏi lúng túng.

“Tề Hoan, muội. . . . Tại sao lại ở chỗ này?”

“Bị sư phụ đẩy tới đây. . . .” Cũng không thể ở trước mặt tộc trưởng Yêu tộc nói mình tới đây trộm sách a, Tề Hoan dùng lời nói tương đối uyển chuyển. Có điều Đông Nguyên thấy Tề Hoan giống như không muốn nói thật với mình, hẳn khó khăn nở nụ cười, trong mắt ẩn chứa mất mát.

Đôi với chuyện vì sao Tề Hoan lại xuất hiện trong núi Cửu Trọng Yêu, mấy vị trưởng lão Thục Sơn cũng hết sức tò mò, vừa rồi nghe Đông Nguyên cùng Tề Hoan nói chuyện bọn họ đều đồng tai nghe, căn bản không ai tin tưởng Hư Không Tử sẽ đem đồ đệ bảo bối của mình ném tới địa bàn của Yêu tu, về phần vì sao người ta lại tới nơi này, bọn họ mặc dù hiếu kỳ, song Tề Hoan không nói thì bọn họ cũng không hỏi.

Khinh Sắc nhiều lần quay đầu lại, có vẻ hứng thú ngó nhìn Tề Hoan hồi lâu. Đi tới địa bàn Yêu tộc, Tề Hoan mới biết cái gì gọi là khí thế, nhìn dọc đường bọn họ đi, bất luận gặp gỡ kẻ nào, tất cả đều hướng Khinh Sắc quỳ lạy hành lễ, trong ánh mắt những Yêu Tu kia nhìn Khinh Sắc đều không che dấu sự thành kính, Tề Hoan cảm thán, Khinh Sắc mê hoặc lòng người quả là người bình thường không thể so sánh được. Nếu ở hiện đại, thấp nhất cũng là người lãnh đạo tôn giáo a!

Nhờ Khinh Sắc dẫn đường, đoàn người rất nhanh liền xuyên qua rừng rậm, ngoài dự liệu của Tề Hoan, Cửu Trọng Lô lại được xây trên một ngọn núi trọc bên ngoài khu rừng. Nói là trọc bởi vì trên núi thậm chí cả một góc cây ngọn cỏ đều không có, núi đá tối như mực, không biết làm bằng vật liệu gì. Dĩ nhiên, đây chỉ là ý nghĩ của Tề Hoan, mấy vị trưởng lão Thục Sơn nhìn

Cửu Trọng Lô, ở sâu trong mắt đều không che dấu được sự kinh ngạc, trong giới Tu Tiên tranh nhau võ đầu mới có được một khối Hắc Hải Trầm Tinh nhỏ bằng bàn tay, thế mà ở chỗ này lại có một ngọn núi lớn như vậy. Hơn nữa cả tòa Cửu Trọng Lô hình như đều là dùng Hắc Hải Trầm Tinh xây nên, ngẩng đầu nhìn lên, tòa Cửu Trọng Lô cao không thấy đỉnh, mấy vị trưởng lão Thục Sơn lúc này mới hiểu cái gì gọi là tài đại khí thô (ý chỉ: nhà giàu lắm của)

“Tòa lâu này. . . . .” Tề Hoan đưa tay chọt vào vách tường phát ra ánh sáng màu đen, tòa lâu này mặc dù thoát nhìn to lớn, hơn nữa làm cho người ta cảm thấy vô cùng áp lực, nhưng Tề Hoan lại nhận thấy vô cùng quý dị, lúc nhìn tòa lâu này, chung quanh giống như không hề có một tia sáng có thể tới gần.

“Tề Hoan tiểu thư nhìn ra cái gì sao?” Khinh Sắc đứng trước lâu, quay lại nhìn về phía Tề Hoan, rất mong đợi câu trả lời của nàng.

“Thật không bền chắc a!” Tề Hoan vốn tò mò về vật liệu xây nên tòa lâu này, ai biết được lấy ngón tay vừa đâm một cái liền thủng, đây cũng quá khoa trương đi, vật liệu gì mà mới lấy tay đã có thể đâm thủng a! Tòa lâu này. . . . . Có thể bền chắc sao! Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Tề Hoan.

.....
“Ách. . . . . Cũng tạm tạm, ta ở đây mấy trăm năm, đến nay nó cũng không có đổ.” Trong nháy mắt trên gương mặt tinh xảo tuyệt diệu của Khinh Sắc hiện lên một tia cứng ngắc, hẳn chính là nghĩ võ đầu cũng không đoán ra được Tề Hoan sẽ nói như vậy.

Mấy vị trưởng lão Thục Sơn ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác, đồng thời quay đầu, mấy đệ tử Thục Sơn đứng gần nàng đều bước sang chỗ khác, thế không đứng cùng một chỗ với Tề Hoan.

“Tộc trưởng, ngài đã trở lại.” Đi theo Khinh Sắc vào sâu bên trong Cửu Trọng Lô, một thân ảnh màu hồng không biết từ chỗ nào nhẹ nhàng lướt qua. Đi thẳng tới trước mặt Tề Hoan, thân ảnh kia mới ngưng tụ thành dáng vẻ của một nữ nhân.

Tề Hoan cẩn thận nhìn hòng y nữ tử kia, vẻ ngoài rất thanh tú, ở trước mặt Khinh Sắc thanh tú có thể được xem là không tệ, tiếc nuôi duy nhất là một con mắt của nàng hình như bị mù. Hơn nữa Tề Hoan còn phát hiện nàng vậy mà lại không mặc y phục, toàn thân được quấn trong một tấm sa bố (*) màu đỏ, trên tấm vải thêu một con Chim Lửa mà nàng chưa từng nhìn thấy bao giờ. Tề Hoan nhìn thoáng qua, cảm thấy con Chim Lửa kia giống như đang sống, toàn thân đều tản ra ngọn lửa.

(*) sa bố: nghĩa là vải thưa, vải kiêu băng gạc, (giống như vải quần xác ướp đó ^.^)

“Lưu Nhiễm, mấy vị này là Thục Sơn đạo hữu, vị này là Tề Hoan tiểu thư. . . . . Đến từ phái Thanh Vân.” Khinh Sắc đặc biệt cường điệu ba chữ phái

Thanh Vân, mặc dù Tề Hoan không biết tại sao Khinh Sắc biết mình từ đâu tới, nhưng sau khi Khinh Sắc nói xong câu đó, thần sắc của Lưu Nhiễm kia rõ ràng có chút kích động.

“Thanh Vân đạo hữu, ta là Lưu Nhiễm.” Lưu Nhiễm trực tiếp bỏ qua mấy người phái Thục Sơn, chỉ nhìn một mình Tề Hoan.

Ánh mắt của nàng làm cho Tề Hoan cảm thấy đặc biệt nhiệt tình, vô sự mà ân cần, không phải lưu manh thì cũng là trộm cướp, mặc dù Tề Hoan không biết mình có chỗ nào đáng giá khiến người ta coi trọng, song vẫn phải cẩn thận một chút.

“Lưu Nhiễm, ngươi đi tiếp đãi vị khách quý kia đi.” Khinh Sắc hướng về phía Lưu Nhiễm gật đầu, xoay người cười cười mang theo mấy vị trưởng lão Thục Sơn đi về phía trước.

“Phái Thanh Vân mấy năm nay vẫn tốt chứ?” Cửu Trọng Lô cũng không xa hoa như trong tưởng tượng của Tề Hoan, đồ dùng bên trong tất cả đều do thứ đá màu đen kia tạo thành, Lưu Nhiễm mang theo Tề Hoan đi trên một con đường nhỏ tối đen không thấy cuối, mặc dù hai bên đường đều có những viên dạ minh châu lớn nhỏ, nhưng vẫn không đủ ánh sáng.

“Hoàn hảo. . . .” Mặc dù không biết ‘mấy năm’ này chỉ bao nhiêu năm, nhưng từ vẻ tang thương trong giọng nói của Lưu Nhiễm, hiển nhiên là chỉ rất nhiều năm, khi đó Tề Hoan còn không biết đang ở chỗ nào, nhưng dường như người trong phái Thanh Vân đều sống không tòi.

“Tề Hoan tiểu thư biết Linh Vân Tử không?” Lưu Nhiễm đột nhiên dừng bước, xoay người, vẻ mặt mang theo vài phần mong đợi nhìn Tề Hoan.

“Linh Vân Tử?!” Tề Hoan tròn xoe mắt, cái vị trước mắt này. . . . . sẽ không phải cùng sư diệt đầu gỗ kia có quan hệ tương đối đặc thù gì đó chứ thì ra đầu gỗ cũng biết yêu a.

Tề Hoan lần nữa nhìn sắc mặt Lưu Nhiễm, cảm thấy suy đoán của mình có 80% khả năng. Khi một nữ nhân nhắc tới người mình thích, vẻ mặt kia Tề Hoan tuyệt đối không nhìn lầm. Chẳng qua trong biểu lộ của Lưu Nhiễm có thêm vài phần đau đớn, một phần chờ đợi.

“Ách. . . . . Ngươi cùng Linh Vân Tử có quen biết?” Tề Hoan nhíu mày, mặc dù hiếu kỳ, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên gặp mặt Lưu Nhiễm, câu hỏi phải uyển chuyển một chút.

Lưu Nhiễm nhẹ nhàng gật đầu, trong ánh mắt có chút sương mù, giống như đang hồi tưởng lại cái gì, “Chúng ta ba trăm năm trước ở trên núi Côn Luân có gặp nhau.”

Ba trăm năm trước, nàng là tiểu yêu không hiểu chuyện, hẳn là đệ tử tinh anh phái Thanh Vân vừa mới tu luyện thành công, vốn không nên quen nhau vậy mà cố tình hai người lại gặp nhau. Chẳng qua, chuyện này sau đó đã vượt quá phạm vi thừa nhận của bọn họ. Cuối cùng nàng bị Yêu tộc mang về núi Cửu Trọng Yêu, hơn nữa bị buộc phải thê, cả đời không ra

khỏi núi Cửu Trọng Yêu nửa bước.
Trưởng lão Yêu tộc nói, nếu như Linh Vân Tử dám bước vào núi Cửu
Trọng Yêu nửa bước, hẳn chắc chắn phải chết.

Chương 36: Bát quái đến từ Yêu tộc

“A, thôi bỏ đi, chuyện này cũng đã qua lâu như vậy, còn nói lại làm gì.”

Nhìn vẻ mặt chờ đợi của Tề Hoan, Lưu Nhiễm không nhịn được cười khò, cũng đã ba trăm năm, hần hần là đã sớm chết tâm rồi!

“Lưu Nhiễm, nàng là ai?” Đúng lúc Lưu Nhiễm cùng Tề Hoan đi tới chỗ rẽ, một giọng nói có chút chói tai của nam nhân từ cách đó không xa truyền tới, Tề Hoan nghe giọng nói này xong chỉ cảm thấy trong lòng căng thẳng, linh khí toàn thân có khuynh hướng nghịch chuyển. Rất may Thái Cực Đồ trong đan điền vẫn sừng sững bất động, cho nên những linh khí kia dù không yên song cũng không gây ra chuyện gì, có điều đối với người kia, trong nội tâm Tề Hoan có thêm vài phần kiêng kỵ.

Chỉ là giọng nói thôi mà đã khiến cho nàng cảm thấy tối tăm mù mịt, hần muốn bóp chết mình sợ là càng dễ dàng a. Tề Hoan cũng không quên nơi này là địa bàn Yêu tộc, không phải tất cả Yêu Tu đều nhìn tu sĩ chính đạo thuận mắt. Giống như Lưu Nhiễm có thể cùng tu sĩ chính đạo yêu mến nhau, sợ là đã ít lại càng ít.

“Khách nhân tộc trưởng mời về.” Sau khi nghe giọng nói truyền đến, cánh tay phải lộ ra bên ngoài của Lưu Nhiễm khẽ run, sắc mặt cũng có chút khó coi.

“Ồ, phải không, vậy thì đương nhiên là khách quý rồi, ta nhất định phải thay Tộc trưởng tiếp đãi khách thật tốt.” Chỉ chốc lát sau, tiếng bước chân từ xa truyền tới.

Tề Hoan mở to hai mắt nhìn hành lang u ám, chờ người nọ tới rồi nàng mới phát hiện, vậy mà lại là một con sói, không phải, dựa theo bộ dạng của hần phải gọi hần là người sói mới đúng.

Lúc trước Tề Hoan cũng xem không ít phim về ma cà rồng và người sói, ở trong đó người sói cùng lắm cũng chỉ là ở trên người có nhiều lông một chút, nhưng bộ dạng cũng không giống vị trước mắt này —— đi sau thời đại như vậy a!

Theo ý nghĩ của Tề Hoan, thời điểm Yêu Tu hóa thành người coi như một lần không thể thành công, ít nhất người cũng nên đem cái đầu hóa cho ra hồn đã, người xem trên sách viết cái gì Xà mỹ nữ, người ta còn có khuôn mặt mỹ nhân, có thể lừa gạt thư sinh... vân vân không phải sao. Vị này thì ngược đời, thân thể giống nam nhân bình thường, nhưng đầu lại là đầu sói, phía sau mông còn có một cái đuôi, Tề Hoan thật muốn hỏi hần một chút,

người còn có thể dọa người hơn nữa không!

“Vị này là chấp pháp trưởng lão của Yêu tộc chúng ta, Lang Khê.” Lưu Nhiễm nắm chặt tay nhỏ bé của Tề Hoan, ngữ điệu vẫn bình thường, nhưng mồ hôi trong lòng bàn tay đã nói cho Tề Hoan biết, nàng đang sợ hãi.

“Không biết vị tiêu thư xinh đẹp này xưng hô như thế nào đây?”

“Nàng tên là Tề Hoan, cùng đi với mấy vị trưởng lão Thục Sơn.” Không đợi Tề Hoan mở miệng, Lưu Nhiễm đã giới thiệu trước. Tề Hoan cảm giác có chút kỳ quái, tại sao Lưu Nhiễm không nói cho Lang Khê biết mình là người phái Thanh Vân, chẳng lẽ Yêu tộc với phái Thanh Vân có đại thù gì?!

“Phải vậy không~” Lang Khê ý vị thâm trường nhìn Lưu Nhiễm một cái, vẻ mặt quý dị, Tề Hoan cảm giác không sai. Dù sao đó cũng là một cái đầu sói, Tề Hoan còn chưa có hứng thú đặc biệt tới mức đi nghiên cứu sắc mặt của thú, cho nên cũng không nhìn ra được vẻ mặt Lang Khê rốt cuộc thế nào, dù sao Tề Hoan cũng cảm thấy là không có ý tốt gì.

“Không biết Tề Hoan tiêu thư có hứng thú đến chỗ ta đi dạo một vòng không?” Mặc dù là câu nghi vấn nhưng giọng nói lại phi thường khẳng định, nhìn ánh mắt hung ác kia, giống như nếu Tề Hoan không đồng ý hẳn sẽ há mồm ăn thịt người vậy.

Tề Hoan liếc nhìn Lưu Nhiễm, phát hiện nàng cũng không có phản ứng gì, không còn cách nào khác đành phải gật đầu, ở trên địa bàn nhà người ta, phải biết nghe lời, người ta nói cái gì thì chính là cái đó.

“Các người đi đi, ta không đi, chỗ sự phụ còn cần ta hỗ trợ.” Lưu Nhiễm buông tay Tề Hoan ra, cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Cùng đi đi, chỗ Đông Dạ trưởng lão ta sẽ nhờ người khác tới hỗ trợ.” Lang Khê nói xong liền xoay người đi, Lưu Nhiễm nhìn bóng lưng của hắn muốn nói lại thôi, lời cự tuyệt ở khóe miệng, cuối cùng vẫn không có nói ra.

“Ách. . . . . Hẳn là. . . . .”

“Lang Khê trưởng lão. . . . . Rất hận phái Thanh Vân, lần trước phái Thanh Vân các người có phái một đệ tử tới núi Cửu Trọng Yêu, cùng Lang Khê trưởng lão đánh ba ngày ba đêm, cuối cùng vẫn là trưởng lão trong Tế Tự điện xuất thủ ngăn bọn họ lại.” Lưu Nhiễm cắn môi dưới, trong mắt có chút do dự, dựa theo tính cách của Lang Khê, hẳn không thể vô duyên vô cớ cảm thấy hứng thú với người xa lạ, hẳn nhất định đã biết cái gì rồi, hơn nữa hẳn là có ý đồ với Tề Hoan.

Nếu như là người khác, Lưu Nhiễm có lẽ sẽ không để ý, nhưng Tề Hoan lại là người của phái Thanh Vân, đối với môn phái này Lưu Nhiễm trong lòng vẫn rất cảm kích, năm đó nếu không phải là thái thượng trưởng lão phái Thanh Vân một mình đi tới núi Cửu Trọng Yêu tìm trưởng lão Tế Tự điện, thì dựa theo giới luật Yêu tộc, sợ rằng mình sẽ không chỉ mất một con mắt thôi đi!

“Xem ra hẳn cũng không phải rất lợi hại a, ở trên chính địa bàn của mình

mà còn phải đánh đến ba ngày ba đêm.” Tề Hoan bĩu môi, nếu có người tới núi Thanh Vân tìm nàng PK, đoán chừng vừa mới vào sơn môn đã không còn thở nữa rồi, hẳn một chút cũng không biết lợi dụng nguồn tài nguyên nhân lực, Yêu tộc nhiều người như vậy, cho dù chỉ dùng gấp đôi thì cũng đã đem người ta đè cho chết rồi, còn ở đó cùng người ta đánh lâu như thế, đúng là điển hình của não teo tóp.

“Vị đệ tử phái Thanh Vân kia lúc ấy chắc hẳn phải đến Hóa Thần sơ giai, đúng rồi, hẳn tên Hoa Hiến Tử, ngươi cũng biết đi?”

“Hả? Tiên tử sư huynh?” Tề Hoan thế nào cũng không nghĩ đến, Tiên tử sư huynh lại trải qua chuyện anh dũng như vậy, một mình xông vào núi Cửu Trọng Yêu a, rất có dũng khí, hơn nữa bây giờ vẫn sống tốt, vậy lại càng không dễ dàng.

“Sao vậy?” Thấy sắc mặt Tề Hoan có chút quái dị, Lưu Nhiễm nghi ngờ hỏi.

“Không có, ta chỉ là muốn biết, tại sao Hoa Hiến Tử xông vào núi Cửu Trọng Yêu rồi mà vẫn còn sống đi ra được, không phải nói Yêu tộc ghét nhất người khác xông vào địa bàn của họ sao?”

“Nguyên nhân cụ thể ta cũng không rõ lắm, nghe đồn trên người hắn có tín vật của Yêu tộc, ừm. . . . . Còn nói hắn là con tự sinh (con riêng) của Đại trưởng lão. . . . .” Lưu Nhiễm nhìn quanh khắp nơi, ghé bên tai Tề Hoan thần thần bí bí nói.

“Thì ra Yêu tộc các ngươi cũng thích tám chuyện bát quái. . . . .” Hình tượng yêu tộc thần bí trong tâm Tề Hoan nháy mắt đã sụp đổ. Thì ra bát quái chỗ nào cũng có, có lẽ đầu năm nay chó săn mới là nghề nổi tiếng nhất.

Tề Hoan cùng Lưu Nhiễm vừa đi vừa nói chuyện, bởi vì tính cách Tề Hoan từ trước tới nay luôn rất dễ gần, nên thái độ của Lưu Nhiễm đối với Tề Hoan khá tốt, hai người nói chuyện rất vui vẻ.

Khoảng hơn mười phút, Lưu Nhiễm rốt cục dừng bước, hai người đứng trước một cánh cổng lớn màu đen, Tề Hoan ngó nhìn tám biển trên cánh cửa, nhin không được rùng mình một cái.

“Đây chính là chỗ ở của Lang Khê trưởng lão?”

“Không, nơi này là Hình đường, Lang Khê trưởng lão tu luyện ở đây.”

Giọng Lưu Nhiễm khô khốc, nàng từng tới nơi này, chính ở nơi này, một con mắt của nàng đã bị Lang Khê cứng rắn móc xuống, cho nên chỉ cần tới gần chỗ này, tâm nàng sẽ không nhin được mà sợ hãi.

Hơn nữa không biết có phải do người trong lòng nàng là người phái Thanh Vân hay không, mà Lang Khê trưởng lão lúc đầu đối với nàng coi như ôn hòa, từ sau sự kiện ba trăm năm trước, thì thái độ cũng trở nên quỷ dị.

Chương 37: Chạy thoát khỏi móng vuốt sói

“Yêu tộc các ngươi quả nhiên nhân tài đông đúc a.” Tề Hoan vốn cho rằng lão đầu nhà mình ở trong một cái hầm đã coi như rất kinh hãi thế tục rồi, không nghĩ tới ở đây lại xuất hiện thêm một người càng đáng kinh hãi hơn. Ở trong chấp pháp đường hẳn hàng ngày nhìn thấy những đoạn tay chân gãy kia mà vẫn có thể ngủ ngon giấc sao!

Lưu Nhiễm miễn cưỡng nặn ra nụ cười, hít một hơi thật sâu rồi đẩy cửa lớn. “Ách. . . .” Có điều cửa mới chỉ mở một khe nhỏ, sắc mặt Tề Hoan nhất thời liền thay đổi, sao lại có người có thể ở được chỗ này, đây căn bản chính là địa ngục mà.

Nàng có thể nhìn thấy những thi thể không trọn vẹn, từ các dấu vết trên thi thể có thể chắc chắn khi còn sống đã bị chịu đại hình tàn ác mức nào. Hơn nữa đa số thi thể đều là yêu quái, không phải nói Yêu tộc rất đoàn kết sao, tại sao nơi này lại có nhiều thi thể Yêu Tu như vậy, hơn nữa còn dùng phương thức tàn khốc như vậy để giết chết.

So với Tề Hoan, Lưu Nhiễm bình tĩnh hơn rất nhiều, dù sao nàng cũng từng ở chỗ này một thời gian ngắn, song sắc mặt nàng vẫn không thể tốt được.

“Vào đi.” Chấp pháp đường cũng không có bất kỳ một đồ trang trí dư thừa nào, tất cả chủ yếu là các loại hình cụ treo trên tường, nhiều đến nỗi Tề Hoan hoa cả mắt.

Tề Hoan theo Lưu Nhiễm vòng qua mấy thi thể đi vào bên trong. Thật may bên trong có vẻ bình thường, song các vết máu đã biến thành màu đen trên mặt đất nói cho Tề Hoan biết, chỗ mình đang đứng, cũng từng có rất nhiều thi thể.

“Không biết Tề Hoan tiểu thư là đệ tử nơi nào?” Tề Hoan cùng Lưu Nhiễm đứng ở một bên, chỉ có Lang Khê tự nhiên thích ý ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong phòng.

“À. . . . Ta là đệ tử phái Côn Luân, sư phụ ta là. . . . Côn Luân trưởng môn.” Con ngươi của Tề Hoan đảo lòng vòng, nếu Lang Khê này có cừ oán với phái Thanh Vân, nàng làm sao có thể ngu ngu ngốc ngốc nói cho hắn biết mình tới từ núi Thanh Vân chứ, chuyện như vậy dĩ nhiên là phải hướng về phía kẻ thù rồi.

“Ồ? Tại sao ta lại thấy Tề Hoan tiểu thư giống như là tới từ núi Thanh Vân nhỉ?” Đôi mắt xanh biếc của Lang Khê quét qua người Tề Hoan và Lưu Nhiễm, giọng nói từ từ chuyển thành lạnh lẽo, “Lưu Nhiễm, ngươi nói đi?”

“Không dám giấu diếm trưởng lão, Tề Hoan tiểu thư đích thực là đệ tử Côn Luân.” Lưu Nhiễm cúi đầu, giọng khẽ run.

“Đệ tử Côn Luân. . . . . Tại sao ta không nghe nói Thanh Tiêu thu nhận nữ đệ tử này nhỉ?” Cho dù Lưu Nhiễm khẳng định thân phận của Tề Hoan, thì có vẻ như Lang Khê vẫn không tin.

“Sự phụ người mười năm trước đã thu nhận ta, ta vẫn chưa hề ra khỏi sơn môn, cho nên ngoại nhân đều không biết.” Tề Hoan hiên ngang nói đầu ra đây, nàng đoán Lang Khê này có lẽ không thân thuộc với Thanh Tiêu lắm mới đúng, không có khả năng đối với chuyện hắn thu mấy đệ tử cũng nắm rõ như lòng bàn tay như vậy.

“Ra là vậy, có điều ta thật tò mò, tại sao chiếc nhẫn trữ vật của Hư Không Tử phái Thanh Vân lại ở trên tay ngươi.” Lang Khê nhìn chiếc nhẫn ó vàng trên ngón trỏ Tề Hoan, khi Hư Không Tử ném nàng tới núi Cửu Trọng Yêu, chiếc nhẫn đã được đeo trên tay nàng. Tề Hoan nằm mơ cũng không nghĩ được một chiếc nhẫn lại có thể vạch trần lời nói dối của mình.

“Năm đó Hư Không Tử tới núi Cửu Trọng Yêu đã đeo cái nhẫn này, ta đối với trí nhớ của mình có mấy phần tự tin đó.” Tay phải Lang Khê vuốt ve thành ghế, nhìn Tề Hoan sắc mặt có mấy phần lạnh lẽo.

Chiếc nhẫn trữ vật ở Tu Chân giới có rất nhiều, nhưng có được chiếc nhẫn trữ vật cấp tiên khí thì vô cùng hiếm thấy, mà vừa vặn trong tay Hư Không Tử lại có một vật trân quý như thế, vậy mà lại đeo trên tay Tề Hoan, Lang Khê căn bản là không cần bất kỳ chứng cứ gì rồi.

“Gần đây, bên ngoài đồn đại Hư Không Tử có thu một nữ đồ đệ, hơn nữa cực kỳ sủng ái, nói vậy người đó chính là ngươi sao.”

“Là ta.” Tề Hoan chấp tay sau lưng, ngón giữa hơi run rẩy, nàng đang tính xem mình nắm chắc được bao nhiêu phần sống sót để rời khỏi chỗ này. Hắn có thể đánh bất phân thắng bại cùng Tiên Tử sư huynh, có nghĩa là hắn ít nhất ở cảnh giới Hóa Thần kỳ. Cho dù trong tay Tề Hoan có Diệt Thế Lôì Thực, nhưng nàng có thể sống sót rời khỏi đây hay không lại là chuyện khác.

“Cái này đủ rồi.” Lang Khê hé miệng, giống như đang cười, song răng nanh bén nhọn cùng đầu lưỡi màu đỏ tươi làm cho người ta kinh hãi.

“Trưởng lão, nàng là khách tộc trưởng mời về.” Thấy Lang Khê đứng dậy, Lưu Nhiễm kéo Tề Hoan ra phía sau mình.

“Ngươi còn muốn giúp nàng? Xem ra ngươi năm đó còn chưa được dạy dỗ đủ.” Lang Khê từng bước từng bước đi tới trước mặt hai người, móng vuốt dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ dài ra.

Nhìn tay Lang Khê tỏa ra hàn quang, cuối cùng Tề Hoan cũng biết những vết thương trên người mấy thi thể trên mặt đất kia là vì sao tạo thành rồi, thì ra móng vuốt dài so với chủ thủ dùng còn tốt hơn.

“Giết người diệt khẩu cũng không phải là hành động lý trí, ngươi giết ta rất

có thể sẽ dẫn đến một cuộc tranh đấu không thể tránh khỏi.” Tề Hoan cố gắng giảng đạo lý cùng Lang Khê, mặc dù nàng cảm thấy mình đang làm điều thừa thãi.

“Phái Thanh Vân đúng là có thể lực không nhỏ, nhưng mà Yêu tộc chúng ta cũng không phải ngồi không, người nên hết hy vọng đi, ở chỗ này không ai có thể cứu được người.” Lang Khê còn chưa dứt lời, tay đã đến trước mặt Lưu Nhiễm, có điều hấn cũng không đã thương Lưu Nhiễm, mà dùng một tay đẩy nàng ta ra chỗ khác.

Lúc này, Diệt Thế Lôi Thực trong tay Tề Hoan đã được nàng kích hoạt, mặc dù Tề Hoan xác định mình không điều khiển được uy lực nô tung của nó, nhưng trước khi chết nàng cũng phải kéo theo một cái đệm lưng mới được. Dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên nàng đứng trước sự sống và cái chết, lần này, Tề Hoan khá bình tĩnh.

“Lang Khê trưởng lão có vẻ như không vừa ý với vị khách ta mời tới thì phải.” Sinh tử trong nháy mắt, giọng nói như tắm gió xuân kia khoan thai truyền tới. Nhìn thân ảnh ngoài cửa, Tề Hoan lần đầu tiên cảm thấy là người hay yêu cũng không sao, nếu như Khinh Sắc không ngại, nàng càng muốn lấy thân báo đáp.

Mặc dù người bị chiếm tiện nghi dường như là Khinh Sắc mới đúng.

“Tộc trưởng.” Sau khi Khinh Sắc xuất hiện, móng vuốt của Lang Khê trong nháy mắt thu về, hấn lui về phía sau mấy bước, Tề Hoan cảm thấy chân của hấn run run, hơn nữa còn run rất kịch liệt.

Tề Hoan quay đầu kỳ quái nhìn Khinh Sắc, mỹ nhân nhu nhược nhường này, có đáng khiến Lang Khê sợ như vậy không?

“Lang Khê trưởng lão, ta không hy vọng vị khách quý này trên địa bàn của ta có bất cứ thương tổn gì, ta nghĩ muốn giao an toàn của nàng ở chỗ này cho người. Người cũng biết lấy thân phận của Tề Hoan tiểu thư, nếu như nàng bị thương tổn gì, trưởng lão phái Thanh Vân Hư Không Tử hấn là sẽ rất tức giận đấy.” Nụ cười cùng y phục màu xanh vẫn không thay đổi, giọng điệu lười biếng, làm cho người nghe cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

“Vâng.” Lang Khê cắn răng đáp, trong giây phút này, Tề Hoan cảm thấy được sát ý làm cho nàng sợ hãi, đáng tiếc, có chút chậm. Vừa nãy hấn không kịp động thủ, sợ là tới khi Tề Hoan rời khỏi núi Cửu Trọng Yêu hấn cũng không có cơ hội này.

Xem ra chân chính ngoan độc phải là Khinh Sắc mới đúng, nếu như mình có thương tổn gì, nghe ý tứ của hấn, mạng nhỏ của Lang Khê tựa hồ cũng khó giữ được. Chẳng qua Tề Hoan thấy rất kỳ quái, tại sao Khinh Sắc lại bảo vệ mình?

“Chúng ta đi thôi.” Khinh Sắc hướng về phía Tề Hoan cười một tiếng. Tề Hoan lúng túng lắc đầu, “Không được.”

Chương 38: Lột một tầng da

Sao vậy?” Nhìn sắc mặt Tề Hoan, Khinh Sắc nhưn mày.

“À. . . . Bởi vì nó có vẻ như muốn nổ.” Tề Hoan đem tay phải đưa tới trước mặt Khinh Sắc, một viên châu xinh xắn màu đen lăn qua lăn lại trên tay Tề Hoan, hạt châu còn hiện lên điện quang màu đen, nếu như người không nhận ra sẽ lầm tưởng đây là pháp bảo lôi hệ nào đó. Chỉ có một số ít người hiểu rõ uy lực của nó, mới biết một hạt châu nho nhỏ như vậy có bao nhiêu đáng sợ.

“Đây là?”

Tề Hoan xấu hổ cười cười, “Diệt Thế Lôi Thực, hơn nữa đã sắp nổ tung.” Điều này cũng không thể trách nàng a, ai bảo Khinh Sắc không tới sớm một chút, vì tự vệ dĩ nhiên nàng phải chuẩn bị rồi.

Mấy người Khinh Sắc chưa từng nhìn thấy bộ dạng của Diệt Thế Lôi Thực, có điều danh tiếng của nó cũng quá vang dội rồi, hẳn không nhớ thì quả là khó khăn. Nếu như ở hiện đại mà nói thì đây chính là một quả bom nguyên tử cỡ nhỏ a! Hơn nữa còn theo kiểu nén khí, đừng xem thường nó nhỏ bé, uy lực tuyệt đối không nhỏ, khuyết điểm duy nhất là luyện chế vô cùng khó khăn.

Lần này ánh mắt Lang Khê nhìn Tề Hoan có chút thay đổi, tóc gáy toàn thân hẳn dựng hết cả lên, trong lòng cảm thấy may mắn vì lúc này không có hạ thủ giết nữ nhân này, nếu nàng chết thì phân lớn Cửu Trọng Lô đều được chôn cùng a. Uy lực của Diệt Thế Lôi Thực cũng không phải là chuyện đùa.

“Người có biện pháp làm cho nó dừng lại không?” Vật này quý giá như vậy, tông cộng Hư Không Tử cũng chỉ cho nàng có hai quả, nếu cứ như vậy mà nổ thì rất đáng tiếc, lão đầu mà biết, nhất định sẽ mắng nàng phá gia chi tử cho coi.

“Không có cách nào, Diệt Thế Lôi Thực uy lực quá lớn, trên đời này áp chế được nó chắc chỉ có thể là lôi kiếp.” Khinh Sắc cười khổ, trong lòng đã tính toán, nếu xây lại Cửu Trọng Lô thì hẳn nên chọn chỗ non xanh nước biếc nào đây.

“Là vậy a. . . . .” Tề Hoan nháy mắt mấy cái, dù sao bất luận thế nào cũng không ai ngăn được cho nó khởi nổ tung, tự mình khẳng định sẽ không thể thoát thân được, xem ra thử một chút cũng tốt, hy vọng một chút sét trong người mình có thể coi như lôi kiếp chân chính.

Ý niệm trầm tới đan điền, Tề Hoan cẩn thận từng ly từng tý thúc đẩy Thái Cực Đồ, một tia sét màu tím bạc tóe ra, thoạt nhìn giống như đang làm kẹo bông, đáng tiếc vật này người bình thường vô phúc tiêu thụ. Những tia sét kia sau khi ra khỏi Thái Cực Đồ liền theo sự chỉ huy của Tề Hoan tự động hướng về phía tay phải của nàng.

Ở trước ánh mắt giật mình của mọi người, trong lòng bàn tay phải của Tề Hoan mạc danh kỳ diệu (không thể giải thích được) xuất hiện vô số tia sét màu bạc phát sáng, phía trên còn rất nhiều tia điện nhỏ màu tím, những tia điện kia đem Diệt Thế Lô Thực vây thật chặt ở giữa, Diệt Thế Lô Thực trong nháy mắt liền thu nhỏ lại, cho đến khi. . . . biến mất.

Không còn?! Tề Hoan nhìn chằm chằm tay phải của mình, cảm giác bụng có chút trướng giống như đã ăn quá nhiều.

Khinh Sắc lúc này còn có thể cười được, thì bây giờ đã hoàn toàn bị kinh sợ, ánh mắt hẩn nhìn chằm chằm vào bàn tay trắng trắng mềm mềm của Tề Hoan, Diệt Thế Lô Thực lại có thể cứ thế biến mất?

“Phát sinh chuyện gì vậy?” Lưu Nhiễm che miệng thở nhẹ.

“Đai khái. . . . Ha hả, là biến mất rồi.” Che miệng len lén nắc một cái, Tề Hoan tuyệt đối sẽ không nói cho bọn họ biết, mình lỡ đem Diệt Thế Lô Thực cho vào trong bụng rồi.

Tề Hoan còn có thể cảm nhận được điện lực của Diệt Thế Lô Thực đang không ngừng tràn đầy trong đan điền, Thái Cực Đồ chậm rãi xoay tròn, phía trên nó lại tạo ra một mảnh lô vân, có điều lần này không phải màu tím bạc xinh đẹp nữa, mà là màu tím đen.

“Nếu mất rồi thì coi như xong, sau này không nên mang theo đồ nguy hiểm như vậy.” Mặc dù biết rõ Diệt Thế Lô Thực mạc danh kỳ diệu biến mất có liên quan đến Tề Hoan, nhưng Khinh Sắc chỉ dằn dò Tề Hoan cẩn thận, căn bản không hỏi gì cả, điều này làm cho hảo cảm của Tề Hoan đối với hắn tăng lên. Ở Tu Chân giới có nhiều thứ cho dù nhìn thấy, tốt nhất vẫn nên làm bộ như không biết, dù sao mọi người đều có bí mật của mình.

“Nói cũng đúng, vật này vốn không nhiều lắm, sư phụ lão nhân gia cũng không cho ta mây.” Tề Hoan hướng về phía Lang Khê cười một tiếng, rõ ràng là không có ý tốt.

Mấy? Khóe mắt Khinh Sắc nhảy lên, một đã là quá đủ rồi, Hư Không Tử lại cho nàng mấy quả, lão định để Tề Hoan tới san bằng núi Cửu Trọng Yêu sao!

Mà Lang Khê vốn sát khí hơn người cũng hoàn toàn ỉu xiu rồi, hắn căm hận người phái Thanh Vân, nhưng cũng không căm hận đến nỗi dùng mạng nhỏ của mình để đổi, trên người nữ nhân này vẫn còn nhiều đồ nguy hiểm như vậy, trong khoảng thời gian tới nói gì đi nữa hắn cũng không nên có ý đồ với nàng ta.

“Đúng rồi, pháp bảo Đoạn Thiên Xích của sư phụ cũng ở chỗ ta, Lang Khê

trưởng lão có muốn thuận tiện mở mang kiến thức không?” Tề Hoan cố ý nhìn Lang Khê, không thừa dịp Khinh Sắc ở đây mà đả kích hắn thì còn đợi tới khi nào nữa.

Bất quá Đoạn Thiên Xích trái lại không có ở trong chiếc nhẫn trữ vật của nàng, vật kia cho dù Hư Không Tử có đưa nàng thì với thực lực bây giờ của nàng cũng không thể dùng được, vẫn là thành thành thật thật dùng Ti Không Lăng tốt hơn, mặc dù hiện tại đối với Ti Không Lăng nàng vẫn chưa thể không chế tốt. Vốn nàng cho rằng Ti Không Lăng chẳng qua chỉ là một pháp bảo bình thường, nhưng kể từ khi Mặc Dạ cho nàng đoạn pháp quyết kia, uy lực của Ti Không Lăng tăng lên không biết bao nhiêu lần, Tề Hoan có thể cảm giác được, kia vẫn xa xa chưa phải cực điểm của pháp bảo này. Nếu nàng đủ thực lực thì cho dù muốn Ti Không Lăng phát huy sức mạnh tiên khí cũng không phải không có khả năng.

“Tề Hoan tiêu thư cứ nói đùa.” Lang Khê giọng nói khỗ sở, Đoạn Thiên Xích, tiên khí, pháp khí thành danh của Hư Không Tử, Lang Khê tin tưởng nếu Hư Không Tử có thể cho Tề Hoan mấy quả Diệt Thế Lôi Thực phòng thân, thì cũng rất có thể đem Đoạn Thiên Xích cho Tề Hoan mang theo trong người, cho dù hắn tự nhận Tề Hoan không thể gây thương tổn mình, thì cũng không nguyện ý dùng thân thể mình lấy cứng đối cứng với Đoạn Thiên Xích.

“A, thật đáng tiếc.” Tề Hoan cố ý thở dài một tiếng.

Khinh Sắc cười híp mắt liếc nhìn về mặt Tề Hoan, trong lòng không nhịn được buồn cười, hắn nhìn ra Tề Hoan là đang phô trương thanh thế, Lang Khê vừa bị Diệt Thế Lôi Thực dọa sợ, đến bây giờ vẫn chưa kịp hoàn hồn, có điều không thể không nói Tề Hoan lá gan cũng thật không nhỏ, liền ngay cả Hóa Thần kỳ Lang Khê cũng dám uy hiếp.

Vốn là với những lời đồn đại bên ngoài có liên quan đến Tề Hoan hắn còn không tin, lúc này coi như được trải qua rồi, khó trách Hư Không Tử sủng ái đồ đệ này như vậy, hai người từ trong xương tủy mà nói, tính cách quả thật giống nhau.

“Mấy vị đạo hữu Thục Sơn muốn đi, Tề Hoan có muốn ra tiễn bọn họ không?” Khinh Sắc ho nhẹ hai tiếng, đem lực chú ý của Tề Hoan hấp dẫn tới đây.

“Muốn đi?” Tề Hoan sững sốt, nàng cho rằng dù Khinh Sắc không giết người diệt khẩu, thì cũng không dễ dàng thả người như vậy mới đúng chứ, làm sao lại thả người nhanh như vậy.

“Dĩ nhiên, lấy được xác linh thiên rồi tất nhiên bọn họ muốn mau chóng trở về.” Mị nhãn hẹp dài của Khinh Sắc khẽ nheo lại, đương nhiên cái giá đắt để đổi được xác linh thiên hắn không cần nói cho Tề Hoan biết, chắc hẳn nàng cũng không nguyện ý nghe đâu.

“Nha....” Tề Hoan nghì hoặc nhìn Khinh Sắc, cúi đầu chép miệng, tên

Khinh Sắc này nguy hiểm như vậy, nàng mới không tin hẳn chịu đem xác linh thiên cho dễ dàng như thế đâu, còn để đám người Thục Sơn đem ra khỏi núi Cửu Trọng Yêu nữa chứ, nếu là nàng kiêu gì cũng phải đem đám người kia “lột một tầng da” (*) vài lần rồi mới tiến bước đi.

(*) Ý là chặt chém đó ^.^

Nếu như Khinh Sắc biết được suy nghĩ trong đầu Tề Hoan, nhất định sẽ nắm chặt tay nàng, chúng ta cuối cùng cũng tìm được tổ chức của Đảng.

Chương 39: Yêu ma loạn vũ

Tề Hoan đi theo Khinh Sắc đưa mấy người phái Thục Sơn ra khỏi núi Cửu Trọng Yêu, trên đường đi Đông Nguyên vẫn muốn nói gì đó với Tề Hoan, nhưng bởi vì mấy người Nguyên Huệ vẫn luôn ở cạnh hắn, cuối cùng hắn cũng không tìm được cơ hội mở miệng.

“Ai~~” Đứng ở phía ngoài núi Cửu Trọng Yêu, Tề Hoan nhìn ngọn núi không thấy đỉnh trước mắt, cười khở. Sư phụ lão nhân gia đúng là nghĩ thật chu đáo, hắn không phải đã sớm tính toán đem đồ đệ là nàng vứt bỏ chứ, thoáng cái đem nàng ném tới nơi này, nàng làm sao tìm được đường về a! “Tề Hoan tiểu thư muốn cùng đi với mấy vị Thục Sơn đạo hữu sao?” Khinh Sắc ở một bên cười hỏi.

Tề Hoan nghiêng đầu nhìn Khinh Sắc một cái, biết rõ Khinh Sắc sẽ không để mình đi dễ dàng như vậy, song vẫn không nhịn được muốn giải thích, “Ta thật sự là tình cờ đi nhầm tới nơi này. . . .” Trời đất chứng giám, nàng tuyệt đối không có ý nghĩ muốn tới địa bàn Yêu tộc quấy rối a, là sư phụ nàng bắt buộc mà.

“Ồ, như vậy Tề Hoan tiểu thư là từ chỗ nào đi nhầm tới đây?”

“. . . . .” Từ trên trời, người sẽ tin sao?! Tề Hoan khóc không ra nước mắt, có điều Khinh Sắc cũng không hỏi mình tới Yêu tộc làm gì, càng không tính đem nàng chặt lấy thịt ăn, mặc dù thỉnh thoảng tính mạng của mình sẽ phải chịu một chút uy hiếp, nhưng tổng thể mà nói cũng không có vấn đề lớn gì, tất cả đều được từng trải qua rồi.

“Lang Khê trưởng lão kia. . . . Có thù rất lớn với phái Thanh Vân sao?”

Sau khi tiễn đám người phái Thục Sơn xong, Tề Hoan đi phía sau Khinh Sắc, trầm mặc hồi lâu, rốt cục mở miệng hỏi thăm. Nàng thật sự tò mò, Tiên Tử sư huynh có phải đã đoạt lão bà của người ta hay không, nếu không tại sao người ta lại gây sự với hắn, chẳng qua nữ nhân Lang Khê coi trọng. . . . không phải là mỹ nữ sỏi chứ

~“Cũng không phải đại thù gì, Hoa Hiển Tử trong ngày Lang Khê trưởng lão đính hôn cướp đoạt vị hôn thê của hắn, thuận tiện lấy đi Yêu đan, làm cho Lang Khê trưởng lão cả đời này đều không có cơ hội hóa hình người nữa.” Khinh Sắc nói xong tỏ vẻ không sao cả, dù sao người lấy yêu đan này cũng không phải hắn.

“Đây còn không phải đại thù sao, ngay cả lão bà cũng bị người ta đoạt đi, hắn vậy mà lại không có chạy tới núi Thanh Vân gây chuyện sao?” Nam

nhân bình thường đều sẽ đi chém giết, cho dù không đoạt được người trở lại, thì ít nhất cũng phải làm bộ chứ.

“Ha ha, vị sư huynh kia của người cùng Yêu tộc có chút quan hệ sâu xa, chỉ cần hấn ra khỏi núi Cửu Trọng Yêu, ai dám tìm hấn gây phiền toái, chẳng khác nào tìm Tế Tự điện gây phiền toái.”

“Nghe nói Tiên Tử sư huynh là con riêng của Đại trưởng lão Tế Tự điện?”

Tề Hoan khó có được lúc bát quái, nàng đoán tin tức cơ mật như vậy Khinh Sắc nhất định biết, nói thế nào thì người ta cũng là tộc trưởng Yêu tộc mà.

“Ừm. . . .” Khinh Sắc xoa cằm, hướng về phía Tề Hoan cười xán lạn một tiếng, “Đây là cơ mật nội bộ của Yêu tộc chúng ta, có điều nếu người gia nhập Yêu tộc, ta sẽ nói cho người biết a~” Thần sắc mười phần dụ dỗ.

Yêu tộc cùng Ma đạo dường như đều thích cây góc tường chính đạo nha, Tề Hoan đột nhiên nhớ tới vị nam nhân ‘phá cách’ kia, hấn còn muốn dụ Tề Hoan gia nhập Ma đạo, mình lúc nào lại được hoan nghênh như vậy?!

“Hê hê, lời này ta đã đề cập với Tề Hoan tiểu thư trước, Yêu tộc các người sao lại không hiểu thứ tự trước sau vậy!” Thật là nhắc tới Tào Tháo thì Tào Tháo đến liền, Tề Hoan cũng chỉ là thuận tiện nghĩ thôi, không ngờ vị nam nhân ‘phá cách’ kia đến thật.

Nhìn hấn toàn thân áo da màu đen đầy lỗ thủng, còn có cái đầu tổ quạ kia, chắc là từ sau lần chia tay trước, mấy năm nay hấn không có tắm rửa gì rồi. Tề Hoan vẫn luôn cho rằng trí nhớ của mình không tốt lắm, nhưng vị này, nàng tuyệt đối sẽ không quên.

“Thiên Ma môn Xích hộ pháp?” Trong mắt Khinh Sắc hiện lên vẻ tàn khốc.

“Tại hạ Xích Dục, Tề Hoan tiểu thư người còn nhớ rõ ta không, người đã nói muốn dẫn thân vào Ma môn đây, người cũng không thể chối ý a!” Xích Dục tiến về phía Tề Hoan, hết sức nhiệt tình lôi kéo tay nàng, vẻ mặt nịnh hót.

“. . . . .” Tề Hoan cẩn thận rút tay lại, lui về phía sau hai bước, “Ta hiện tại cũng không tính sẽ đổi nghề.”

“A, vậy thì thật đáng tiếc, lão đại đều đã đồng ý rồi.” Xích Dục vẻ mặt tiếc hận.

“Ha ha, đa tạ đã thương thức.” Tề Hoan cười khan, nàng nhất định là gặp phải năm hạn rồi, nếu như có thể sống sót ra khỏi núi Cửu Trọng Yêu, hôm nào nàng nhất định phải cùng Linh Phong Tử học một ít Tinh thuật, xem mình có phải phạm thái tuế gì không, hay là phạm phải cái thiên sát cô tinh gì đó, làm sao mà đi đến đâu cũng gặp phải phiền toái a.

“Không biết Xích Dục hộ pháp tới chỗ Yêu tộc chúng ta là muốn làm gì, muốn tìm người hay tìm vật đây?” Khinh Sắc chậm rãi thông thả mở miệng, giọng nói mềm yếu làm cho Tề Hoan nghe thấy cả người đều nổi da gà.

Nàng ở trong lòng nói thầm, Khinh Sắc không phải là có mưu đồ bất chính với vị nam nhân ‘phá cách’ này chứ, nếu không tại sao giọng lại ngọt như

vậy.

“Không biết Khinh Sắc tộc trưởng có nghe nói gần đây Thiên Ma Môn chúng ta bị mất một vật hay không, có người nói ở địa bàn Yêu tộc từng nhìn thấy vật này.” Xích Dực giống như không hề bị Khinh Sắc ảnh hưởng, trên mặt vẫn nở nụ cười như trước, có điều hấn cười thật sự hèn mọn.

“Nếu là đồ của Thiên Ma Môn, tự nhiên sẽ không có ở chỗ Yêu tộc chúng ta, sợ là có người truyền nhầm đi.”

“Có lẽ là bọn họ làm rồi, hắc hắc.” Không biết tại sao, Xích Dực đột nhiên thay đổi khẩu khí, “Nếu vậy, xin cáo từ.” Xích Dực dùng ánh mắt quý dị nhìn Khinh Sắc, sau đó toé toét cười, “A, Tề Hoan tiểu thư, lão đại của chúng ta rất chi là nhớ ngươi.” Đi hai bước, Xích Dực lại quay lại, nói một câu làm Tề Hoan dù ngủ cũng mơ thấy ác mộng, xong phui phui đít bỏ đi. Nhìn thân ảnh càng ngày càng nhỏ phía chân trời, Tề Hoan không nhịn được run run một chút, bị nam nhân đeo mặt nạ kia nhớ thương, đây là chuyện bị ai cỡ nào a.

“À, ... Tại sao ngươi không lưu hấn lại?” Tề Hoan có chút tò mò, Khinh Sắc không phải thực lực rất mạnh sao, mấy vị trưởng lão Thục Sơn gặp phải đều như chuột thấy mèo. Xích Dực này xông vào địa bàn Yêu tộc, Khinh Sắc vậy mà vẫn không nổi giận!

“Bên cạnh hấn còn có một người.” Khinh Sắc giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, tiếp tục ưu nhã rảo bước đi về phía trước.

“Không thể nào ~~”

“Ngay ở cái cây bên cạnh ngươi kia.”

“Tại sao ta lại không phát hiện ra?” Tề Hoan kinh hãi, đây là cái tình huống gì vậy.

“Hai người bọn họ tuy đều ở Hóa Thân kỳ sơ giai, có điều liên thủ lại sẽ rất tốt, nếu như ngươi phát hiện ra thì mới là không bình thường.” Lời của Khinh Sắc đả thương nghiêm trọng lòng tự ái yêu ớt của Tề Hoan.

“Vậy ngươi cứ thế thả bọn họ đi sao?” Một chọi hai, mặc dù hệ số nguy hiểm tương đối cao, nhưng vẫn có cửa thắng nha, Tề Hoan một chút cũng không tự biết kẻ làm gánh nặng như mình.

“Yên tâm, bọn họ còn có thể trở lại.” Khinh Sắc nghe răng cười một tiếng, răng trắng như tuyết lóe ra hàn quang, hồ ly, đều thích ăn thịt đấy.

. . . . .
“Lão Đại, sao lại gọi chúng ta trở về, cơ hội tốt như vậy, chúng ta hoàn toàn có thể bắt sống gã Khinh Sắc kia.” Trong một sơn động ngoài núi Cửu Trọng Yêu, Xích Dực đứng trên một tảng đá lớn, giơ lên một cái chân giò không biết của loài động vật nào, đang gặm vui vẻ.

“Ta không thích ăn thịt hồ ly.” Nam nhân toàn thân cao thấp đều đen sì sì đứng bên cạnh Xích Dực, chỉ lộ ra hai con mắt giống như dã thú. Trong tay hấn cũng cầm một cái chân giò của thú.

“Tung tích của vật kia đã tìm ra rồi.” Giọng nói trầm thấp lại có thêm mấy phần mỉa hoặc từ trong bóng tối truyền ra.

“Ở đâu?” Xích Dục mơ hồ không rõ.

“Trong Tế Tự điện, bị mấy cái lão già kia lấy mất.”

“Ồ. . . . . Xem ra còn phải đi một chuyến nữa, thật phiền phức. Ai nha, đúng rồi lão Đại, hôm nay ta nhìn thấy tiểu cục cung của ngài.” Xích Dục đột nhiên nhớ tới Tề Hoan, khuôn mặt hiện lên nụ cười hèn mọn.

“Ầm!” một tiếng vang lên thật lớn, tảng đá lớn mà Xích Dục đang ngồi bị chia năm xe bảy, cả người hắn bị đồng đá vùi lấp.

“Xấu hổ, còn xấu hổ sao~ lại không cho người ta nói. . . . .” Ở trong khe đá, giọng nói vẫn chưa từ bỏ ý định truyền ra.

Chương 40: Sư tẩu là một con rắn

BÁN KIẾP TIÊU TIÊN

Chương 40: Sư tẩu là một con rắn

Sau một thời gian dài, chừng hơn nửa tháng, Tề Hoan cũng không được gặp lại Khinh Sắc. Mặc dù cuộc sống của nàng ở Cửu Trọng Lâu tạm ổn, ngày ngày trôi qua hết sức thanh thoi, lại có Lưu Nhiễm phụng bồi nàng đi chơi khắp nơi, nhưng Tề Hoan vẫn chưa nghe ngóng được vị trí cụ thể của Tế Tự điện.

Mỗi lần Tề Hoan vừa nhắc tới Tế Tự điện, Lưu Nhiễm đều lộ ra vẻ mặt muốn nói lại thôi, hơn nữa Tề Hoan có thể cảm giác được nàng ấy dường như rất chán ghét chỗ đó. Rõ ràng bên ngoài gọi đó là thánh địa Yêu tộc, tại sao Lưu Nhiễm lại lộ ra loại vẻ mặt như vậy?

Tề Hoan không nhìn được tò mò, đáng tiếc không có biện pháp biết được chân tướng. Mặc dù Lang Khê nhất định biết, nhưng nàng cũng không có dũng khí tới hỏi.

Sau khi ở Cửu Trọng Lâu một thời gian, nàng mới biết được, ở nơi này nếu là trưởng lão Yêu tộc, thực lực thấp nhất đều là hậu kỳ Yêu Anh(1). Mặc dù hành vi của bọn họ rất kỳ quái, ví dụ như cửu vĩ miêu yêu(2) ở gian phòng đối diện, đặc biệt thích gõ cửa phòng Tề Hoan vào buổi tối, xin nàng cá ăn.

(1) Yêu Anh của Yêu tu tương đương với Nguyên Anh kỳ của Tu Tiên giới
(2) là con mèo tinh chín đuôi

Còn con mãng xà hai đầu kia nữa, có điều Tề Hoan chỉ nghe nói nguyên hình nó là rắn, chứ không có dũng khí đi xem nguyên hình con mãng xà hai đầu này. Nó thích nhất là biến thành con rắn nhỏ ở trong phòng, lần trước Tề Hoan cùng Lưu Nhiễm đi bãi phóng, thiếu chút nữa đã một cước dẫm chết nó.

Mặc dù bên ngoài đều nói Yêu tu rất ghét ngoại nhân, nhưng Tề Hoan lại cảm thấy bọn họ đối với mình rất tốt, có lẽ bởi vì nàng là khách của Khinh Sắc cũng không chừng. Về phần Khinh Sắc có mục đích gì, Tề Hoan cũng không biết.

“Tộc trưởng đã trở lại.” Tề Hoan nằm trên giường vuốt vuốt Ti Không Lãng dài hơn một thước trên tay, mặc dù thân ở Yêu tộc, Tề Hoan cũng không bỏ tu luyện, chẳng qua có thể là do đến bình cảnh, nên tu luyện của nàng dường như không có chút tác dụng nào. Cho nên, phần lớn thời gian Tề

Hoan đều dùng để nghiên cứu Ti Không Lãng.

“A? Hẳn gần đây không có ở trong lâu?” Tề Hoan ngồi xếp bằng trên giường, có chút kỳ quái nhìn Lưu Nhiễm đang đi vào.

“..... Người thật đúng là tri độn, tộc trưởng gần đây đi Tế Tự điện.” Nói xong Lưu Nhiễm lắc đầu, đoán chừng có vẻ liên quan đến bí mật không thể cho Tề Hoan biết, nên không nói thêm gì nữa.

“Tộc trưởng nói muốn gặp người.”

Tề Hoan mặc dù đã ở Cửu Trọng Lâu một thời gian ngắn, nhưng tầng thứ chín này là lần đầu tiên nàng tới, Khinh Sắc thì ở tại đây. Lưu Nhiễm chỉ đưa Tề Hoan tới tầng thứ tám rồi xuống ngay, nàng nói trừ phi tộc trưởng muốn mời, còn không bất cứ kẻ nào tự tiện xông vào tầng thứ chín sẽ bị khép vào tội chết.

Tội chết của Yêu tộc tuyệt đối không đơn giản chỉ là chém đầu, Tề Hoan âm thầm cảm thấy may mắn, may vì mình không quá hiếu kỳ với Cửu Trọng Lâu, nếu không, Lang Khê nhất định sẽ vô cùng vui vẻ.

Tầng thứ tám và tầng thứ chín của lâu chỉ cách có một làn nước màu lam, Tề Hoan biết đây chẳng qua chỉ là một cái kết giới cho nên trực tiếp đi qua. Tầng thứ chín khác hoàn toàn với các tầng khác trong lâu, Tề Hoan cảm giác mình có chút hoa mắt. Cách đó không xa là một rừng cây nhỏ, bên trong thỉnh thoảng còn truyền đến mấy tiếng chim hót, dòng suối nhỏ trong suốt vòng qua rừng cây chảy về nơi xa, những hòn đá cuội lớn nhỏ bên dòng suối tản ra văng sáng mềm mại. Dưới chân Tề Hoan là bãi cỏ xanh mượt, phía trên còn mọc rất nhiều hoa dại màu hồng. Nơi này mà là Cửu Trọng Lâu sao, căn bản chính là ở bên ngoài đi!

“Người đến rồi.” Đang sợ hãi than, Tề Hoan căn bản không có chú ý tới Khinh Sắc, cho đến khi giọng Khinh Sắc truyền đến nàng mới chợt ngẩng đầu.

Chỉ có điều xuất hiện trước mắt nàng không phải bộ dạng Khinh Sắc, mà là một con hồ ly hồng lông màu xanh, da lông bóng loáng, còn tản ra một chút ánh sáng xanh, chín cái đuôi to như hồng tước xòe ra bày trên mặt đất.

“Ách..... Khinh Sắc?” Một con hồ ly lại lớn như vậy! Tề Hoan rất cuộc biết tại sao người chính đạo dù thế nào cũng không thích đi trêu chọc Yêu tộc rồi, người nhìn hình thể người ta đi, lúc đánh nhau cái gì cũng không cần làm, trực tiếp biến ra nguyên hình, đặt mông xuống là có thể đè chết người.

“Hù dọa người sao?” Giọng Khinh Sắc vẫn không thay đổi, bên trong còn mang theo một chút mỉa ý, có điều nhìn thấy một con hồ ly hồng lông nói chuyện, dường như người bình thường đều rất khó tiếp nhận.

“Không có, nêu như người nhỏ đi một chút thì tốt hơn.” Tề Hoan rất thích những vật lông xù, trước kia nàng thích nhất là nuôi mèo, đặc biệt là mèo nhỏ mới sinh, hai tay có thể ôm lấy, đặc biệt đáng yêu. Chỉ có điều.....

ánh mắt Tề Hoan hơi tối lại, còn mèo nhỏ trong nhà mình sau khi mình rời đi có thể bị chết đói hay không.

Khinh Sắc vậy mà càng ngày càng biến thành nhỏ hơn, cuối cùng biến thành một con hồ ly cỡ bằng bàn tay, nhảy lên tay của Tề Hoan. Quan sát Khinh Sắc càng gần, Tề Hoan lại càng cảm thấy hấn giống như là được chạm ngọc mà thành, toàn thân tỏa ra một vầng sáng xanh biếc, làm cho người ta không nhìn được muốn vượt ve nó.

“Người tìm ta có việc gì không?” Nhìn được một lúc, Tề Hoan rút cuộc không chịu được, vươn tay sờ lỗ tai khả ái tinh xảo của hấn, lỗ tai nhạy cảm lúc lắc.

“Ta muốn người giúp ta mang một vật cho Hoa Hiển Tử.”

“Sư huynh?” Xem ra Khinh Sắc cùng Tiên Tử sư huynh có chút quan hệ kỳ quái a, trong lòng Tề Hoan thầm nghĩ, nàng cùng Hoa Hiển Tử quen biết bốn năm rồi, đối với sư huynh này cũng thật tò mò, mặc dù Hoa Hiển Tử dường như cái gì cũng không gạt Tề Hoan, nhưng Tề Hoan cảm giác, cảm thấy hấn cứ quái quái thế nào đó.

Hơn nữa. . . . . “Người người người người. . . . .” Tề Hoan rút cục đã nghĩ ra, nàng lúc trước vẫn cảm thấy kỳ quái, thời điểm đầu tiên nhìn thấy Khinh Sắc, nàng đã cảm thấy có chỗ là lạ, hiện tại cuối cùng cũng đã nghĩ ra, ánh mắt, cái mũi, cái miệng của Hoa Hiển Tử lại cùng một khuôn mẫu tạo thành với Khinh Sắc, chỉ có điều khí chất hai người khác nhau, hơn nữa khuôn mặt của Khinh Sắc lại là khuôn mặt trái xoan giống như nữ tử.

“Quả nhiên trì độn đúng như hấn nói.” Khinh Sắc ngồi ở trong lòng bàn tay Tề Hoan thờ dài, huynh đệ bọn họ bộ dạng giống nhau như vậy, mà nữ nhân này có thể trì độn tới bây giờ. Khó trách mỗi lần Hoa Hiển Tử nhắc tới nàng, đều không nhìn được thờ ngắn than dài một phen.

“Hai người các người có phải. . . . .”

“Huynh đệ, huynh đệ sinh đôi.”

“Vậy người tại sao. . . . .” Tại sao một kẻ là người, một kẻ lại là yêu đây?

“Mẹ của chúng ta chỉ là bán yêu, cho nên khi ta ra đời mới có huyết thống chính gốc của Yêu tộc, mà hấn từ nhỏ đã giống mẫu thân là bán yêu.”

Khinh Sắc giải thích.

“Người muốn ta mang cái gì cho hấn?”

“Một loại thuốc, có thể kiềm chế được Yêu lực của hấn.” Nói xong Khinh Sắc cười, “Hấn không thích sống ở địa bàn Yêu tộc, hơn nữa mấy trăm năm trước còn bán nhập phái Thanh Vân, thật ra thì phái Thanh Vân các người thật đúng là thú vị, rõ ràng biết hấn không phải người, lại vẫn truyền thụ pháp thuật cho hấn, để cho hấn trở thành đệ tử nội môn phái Thanh Vân.”

Tề Hoan gật đầu, đích xác là tác phong của phái Thanh Vân.

“Cái kia. . . . . Nói vậy chúng ta coi như là có chút quan hệ thân thích đúng không?” Huynh đệ của sư huynh mình., coi như là người trong nhà rồi, Tề

Hoan rất chi là vui vẻ.

“Nói đi, người muốn biết cái gì?”

“Không phải nói sư huynh đoạt lão bà của Lang Khê sao, tại sao cho đến bây giờ ta vẫn chưa từng thấy sư tẩu nhỉ?” Nàng không có chuyện gì đều chạy đến chỗ Hoa Hiến Tử, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy trong phòng hắn có nữ nhân nào lui tới a.

“ . . . . . Bình thường Linh Lung thích nhất là hóa thành nguyên hình, a, đúng rồi, nàng là một con rắn, thanh xà.”

Nghe Kinh Sắc nói xong, Tề Hoan giống như lung lay trong gió, nàng nhớ được, cái con rắn nhỏ đáng yêu kia, nếu như không phải bởi vì nó quá nhỏ, có lẽ lúc này đã bị nàng nướng ăn rồi. . . . . Vậy mà lại là sư tẩu của nàng a. . . . . (*phụt* hix ta k nhìn nổi a *lau lau* thật bó chiếu vs mụ Hoan này =.=)

Chương 41: Tự nhiên dâng tới cửa

Dựa theo người nói, thì sự huynh coi như là người Yêu tộc rồi, vì sao huynh ấy không tự mình trở về lấy thuốc?” Nhìn mười bình sứ màu xanh Khinh Sắc đưa ình, Tề Hoan có chút khó hiểu, thuốc bên trong có thể dùng được khá lâu a.

“Nếu như Yêu tộc chỉ có ta làm chủ, thì huynh ấy đương nhiên có thể quay về bất cứ lúc nào, chỉ có điều...Được rồi, qua ít ngày nữa ta sẽ đưa người trở về. Mặc kệ người muốn đi Tế Tự điện làm gì, với thực lực bây giờ của người, không thể nghi ngờ chính là đi chịu chết, hơn nữa các trưởng lão trong Tế Tự điện đã xuất quan, người trước tiên hãy trở về núi Thanh Vân đi.”

Khinh Sắc như đã sớm biết Tề Hoan đang tìm Tế Tự điện, cho nên trực tiếp mở miệng chặn lời của Tề Hoan. Tề Hoan có chút buồn bực, chẳng lẽ hồ ly so với người thông minh hơn? Ngay cả trong lòng mình nghĩ gì cũng biết.

“Được rồi.” Dù sao thì mình ngay cả cái Tế Tự điện ở nơi nào cũng không biết, đoán là Khinh Sắc cũng không định nói ình biết đâu.

“Thật dễ lừa nha.” Chín cái đuôi của Khinh Sắc lắc lắc, Tề Hoan vô cùng xác định, cái khuôn mặt trên đồng lông xù kia đang lộ ra dáng vẻ tươi cười vì thực hiện được gian kế.

Khôn kiếp, lại dám lừa nàng!

.....
Tề Hoan ở trong Yêu tộc hơn nửa tháng, cho đến khi nhẫn trữ vật chứa đầy các loại đặc sản Yêu tộc, cùng với Hắc Hải Trầm Tinh đào từ góc tường của núi Cửu Trọng Yêu, mới cảm thấy mỹ mãn mà dọn dẹp chuẩn bị trở về môn phái.

Bởi vì Khinh Sắc bẻ quan, cho nên đành phải để Lưu Nhiễm phụ trách tiễn Tề Hoan ra ngoài, Tề Hoan vừa cúi đầu nhìn bản đồ Cửu Châu Khinh Sắc cho, vừa cùng Lưu Nhiễm đi về phía trước.

“Ta chỉ có thể đưa đến đây thôi, cứ đi thẳng về phía trước là có thể đi ra khỏi núi Cửu Trọng Yêu rồi.” Lưu Nhiễm lưu luyến, trong Yêu Tộc chỉ có vài người nàng có thể nói chuyện, hiện tại Tề Hoan đi rồi, nàng lại khôi phục cuộc sống buồn tẻ như trước.

“Đi? Như thế nào cảm giác đường không lớn như lần trước?” Nghe thấy lời Lưu Nhiễm...Tề Hoan ngẩng đầu nhìn bốn phía, cảm thấy lần trước khi tiễn đám trưởng lão Thục Sơn, hình như không phải đi con đường này.

“Đương nhiên không giống rồi, núi Cử Trọng Yêu cũng không phải chỉ có một lối ra, từ nơi này đi ra ngoài, cứ đi về phía Bắc là rất nhanh có thể đến núi Thanh Vân.” Vì sợ Tề Hoan lạc đường lần nữa, Khinh Sắc đặc biệt đưa nàng đến cái cổng ra gần núi Thanh Vân nhất, hơn nữa Khinh Sắc ra lệnh, toàn bộ Yêu tu trong khu vực này đều phải rời đi.

“Ah, ta đi nha... không bằng ngươi đi cùng ta đi.” Tề Hoan suy nghĩ một lúc, cảm thấy nếu mình đem Lưu Nhiễm mang về, sư diệt đầu gỗ kia hẳn sẽ rất cảm kích đây.

Lưu Nhiễm lắc đầu cười khò, “Đừng nghĩ nữa, năm đó ta đã hạ tử thề (lời thề chết không thể làm trái), chỉ cần rời khỏi nơi này nửa bước sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh, không ai có thể thay đổi.” Lời thề của giới Tu Chân không giống với lời thề của trần gian, có thể vui đùa. Ở chỗ này nếu thật sự vi phạm lời thề, thiên thượng sẽ trừng phạt gấp trăm lần, chết không có chỗ chôn.

Cuối cùng Tề Hoan cũng chỉ có thể tiếc nuôi một mình rời đi, nàng biết, chỉ sợ đời này Linh Vân Tử cùng Lưu Nhiễm đều không có biện pháp ở cùng nhau rồi. Trừ khi hai người đều phi thăng, thế nhưng từ xưa đến nay, có thể chính thức đắc đạo thành tiên có mấy người, mà ngay cả sư phụ mình, cũng phải khó khăn lắm mới vượt qua được thiên kiếp đó thôi.

Đạo trời bất công!

Tề Hoan theo đường đất chậm chạp tiến về phía trước, đột nhiên một giọt chất lỏng rơi xuống trước mặt nàng, “Cái gì đó?” Nhìn khối đất dưới chân lập tức cháy đen, Tề Hoan không nhìn được nuốt nuốt nước miếng, làm sao lại cảm thấy trời đột nhiên tối như vậy nè.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua, Tề Hoan thấy trên đầu là một con quái vật đang nhếch miệng cười cười, sau đó như một tia chớp đánh xuống, Tề Hoan lập tức chạy mất dạng.

“...Ta chỉ muốn đến đưa tiễn ngươi thôi mà...” Con mãng xà hai đầu khổng lồ ở trên tầng thứ mười kia mở miệng nói tiếng người, trong giọng có chút tiếc nuối. Nó cảm thấy con người Tề Hoan này thật là tốt, nhân lúc mình tới thời điểm lột da muốn đến tiễn nàng, ai ngờ nàng ngay cả một câu cũng không nói, đã bỏ chạy rồi.

Tề Hoan cũng mặc kệ mình đang ở nơi nào, dùng toàn bộ lôi điện trong cơ thể để chạy, trong rừng rậm u ám thi thoảng bắn ra vài tia điện quang màu tím bạc. Cho đến khi Tề Hoan cảm thấy mình không còn chút sức lực nào, nàng mới dừng lại. Lòng còn sợ hãi quay đầu nhìn đằng sau, “Hẳn là không đuổi kịp đâu.”

Một con rắn to như vậy, lại còn có hai cái đầu rất dài, đừng nói một lần nó thể ăn tươi được bao nhiêu người, chỉ nước miếng kia thôi cũng có sức ăn mòn hơn cả a-xít-sun-phu-rich (H₂S₀₄), Tề Hoan cũng không có dũng khí ở lại nói một câu với nó.

Nhắm mắt dưỡng thần cả buổi, xem như khôi phục tám phần thể lực, Tề

Hoan mới vỗ vỗ mông đứng lên, lúc này chạy chôi chét, căn bản không có để ý phương hướng, giờ nằng rất ‘vui vẻ’ khi phát hiện mình lại lạc đường rồi.

Ai ~ ~ thờ dài thật dài, Tề Hoan nhảy lên trên một ngọn một cây cổ thụ thật cao, tuy không có hi vọng gì, nhưng vẫn nên trèo lên xem một chút, có lẽ có thể tìm được đường ra ngoài cũng không chừng.

Hai tay bấu vào thân cây, Ti Không Lãng buộc eo của nằng cùng thân cây vào một chỗ, hai chân Tề Hoan run lẩy bẩy nhìn về phía xa xa. Cảnh sắc trước mắt lại khiến cho nằng lập tức quên bém mắt chứng sợ độ cao của mình, về mặt Tề Hoan giật mình nhìn chăm chăm vào tòa nhà to lớn phong cách cổ xưa như cung điện ở cách đây không xa.

Thật sự là tìm hoài không thấy, tự dưng vô tình thì lại dăng tới cửa, có được mà không uống phí sức lực. Khổ tâm tìm Tề Tự điện hơn một tháng, chỗ này gần như bị nằng đào xới lên mấy chục lần rồi. Cũng không biết mình có được tính là chui đầu vào rọ hay không, nghe nói các trưởng lão trong Tề Tự điện hình như đã xuất quan.

Khi Tề Hoan đang đứng bên này do dự, thì xa xa bên ngoài Tề Tự điện đột nhiên xuất hiện một đám mây hình nấm màu đen, khắp bầu trời dường như bị đám mây kia bao phủ lại. Tề Hoan trở mắt nhìn cây cối, hồ nước, tất cả cảnh vật chung quanh Tề Tự điện bị hóa thành tro bụi, nháy mắt chỉ còn lại Tề Tự điện đứng trụi lủi bên trong đó.

“Kẻ nào, dám đến Tề Tự điện làm càn!” Giọng nói âm âm truyền tới, lỗ tai Tề Hoan cũng bị ong ong.

“Đến đòi nợ.” Ba chữ kia vừa vang lên, Tề Hoan lập tức sững sờ, giọng nói này có vẻ quen quen, cảm thấy hình như đã nghe qua ở đâu rồi.

“Muốn chết.” Giọng nói trong Tề Tự điện lại truyền ra lần nữa, chỉ thấy một đạo kim quang chói mắt bổ vào đám mây đen, một lúc sau, đám mây đen kia thể nhưng không có bất kỳ dấu hiệu tiêu tán nào.

“Bốn lão đầu không chết trong Tề Tự điện này chỉ dám làm rùa đen rụt cổ thôi sao, có dũng khí đi Thiên Ma Môn trộm đồ, như thế nào lại không có dũng khí đi ra.” Giọng nói mang ý mỉa mai, cười mà không phải cười, khiến Tề Hoan lập tức nhớ tới người kia là ai.

Đang nói chuyện nhất định là vị nam nhân tên Xích Dục kia rồi, còn lời nói lúc này, khẳng định là của nam nhân đeo mặt nạ, hấn vậy mà cũng tới.

Nhưng dám chạy đến cửa Tề Tự điện khiêu khích, không thể không nói người Ma Đạo cũng thật có dũng khí nha.

Âm thanh sau đó nhỏ hơn rất nhiều, Tề Hoan cũng không nghe kĩ càng, chỉ thấy từng đạo kim quang lóe ra bốn phía, mà mây đen cũng dần dần tản ra, tuy thể tích nhỏ đi, nhưng số lượng lại càng ngày càng nhiều.

Sau đó Tề Hoan trông thấy từ trong Tề Tự điện phóng ra bốn đạo kim quang, đuổi theo bọn Xích Dục bay về phía Đông.

“....” Tề Hoan vốn sửng sốt một lúc, sau đó vỗ tay ra tiếng, một tia chớp nhỏ xuất hiện, thân ảnh nàng lần nữa biến mất. Trong Tế Tự điện có tổng cộng bốn đại trưởng lão, nếu như sư phụ nàng không làm. Khó có được người hỗ trợ, cơ hội tốt như vậy, nàng sao có thể bỏ qua được đây.

Chương 42: Một con tiểu hồ ly màu đen!

Tề Hoan nghênh ngang đi vào cửa chính Tế Tự điện, tuy nàng cũng rất muốn tìm cửa sau, nhưng đáng tiếc, Tế Tự điện hình như chỉ có một cái cửa này để ra vào.

Điều này cũng có nghĩa là. Nếu nàng không thể tìm được quyển sách kia trước khi mấy vị trưởng lão trở về, thì 100% nàng sẽ bị bắt được, sau đó sẽ bị nấu nước làm thịt kho tàu cũng nên.

Tề Hoan dứt khoát rảo bước tiến vào đại điện khí tức u ám kia, vốn là cửa lớn đang rộng mở đột nhiên ‘phịch’ một tiếng đóng lại, Tề Hoan kinh hãi, quay đầu lại mắt đã không nhìn thấy cửa đâu. Cái này hay rồi, muốn chạy cũng không chạy được.

Không có biện pháp, nàng cũng chỉ có thể kiên trì đi vào trong, khá tốt, trong khoảng thời gian mấy trưởng lão ở Tế Tự điện xem chừng cũng không tệ lắm, toàn bộ đại điện đều vàng son lộng lẫy, từng quả cầu bảo thạch bảy màu lớn nhỏ được điêu khắc tinh tế thành hình bảy con cừu vĩ hồ khác nhau, khảm trên vách tường đại điện. Tề Hoan cũng không biết tại sao mình lại chú ý tới bảy con hồ ly này, nàng chỉ cảm thấy cái kia không chỉ là điêu khắc mà thôi, chúng dường như đều vẫn đang sống.

Đôi khi lòng hiếu kỳ vẫn dừng nên quá lớn thì tốt hơn, dù sao đây cũng là địa bàn của người ta, Tề Hoan mặc dù cảm thấy rất hứng thú với bảy con hồ ly bảo thạch kia, nhưng cũng chỉ đứng ở đó nhìn một lúc, rồi lưu luyến tiếp tục đi vào trong.

Bên ngoài nhìn Tế Tự điện cũng không lớn lắm, nhưng đối với Tề Hoan mà nói, nó đã khiến nàng lạc tới lạc lui rồi, không biết từ trong xá xính nào vòng một vòng, cuối cùng vậy mà vẫn trở về đại điện.

Hiện tại nàng đã ôm quyết tâm tât chết rồi, chỉ hy vọng mấy vị trưởng lão Tế Tự điện lúc trở về sẽ bị gãy tay hay cụt chân gì gì đó, để cho nàng có thêm chút thời gian, tranh thủ tìm được đại môn rời khỏi nơi này.

Bây giờ sách gì đây chỉ là thứ yếu, bảo toàn mạng nhỏ đã rồi nói sau.

“C-K-Í-T..T...T

Bịch! Bịch!” Đang lúc Tề Hoan ghé vào trên vách tường tìm cửa, thì một tiếng kêu kỳ quái còn có tiếng động như vật gì bị nện lên liên tiếp truyền tới, Tề Hoan vụt một cái lập tức đứng dậy, sẽ không phải là mấy trưởng lão Tế Tự điện này có bệnh háo sắc đặc thù gì, ở chỗ này nuôi động vật quý dị gì đấy chứ?

Chỉ cần không phải loại có mấy cái đầu như con mặng xà vừa rồi, Tề Hoan tự nhận là mình vẫn có thể tiếp nhận. Chỉ là như thế nào nàng cũng không nghĩ tới, vóc dáng nó lại nhỏ như vậy.

Lúc một con tiểu hồ ly toàn thân đen kịt nhảy đến trước mặt nàng, Tề Hoan còn tưởng rằng đây là một con chó nhỏ, không thể trách nàng, nàng cho rằng chỉ có chó mới có thể làm ra loại động tác như vậy.

Con tiểu hồ ly kia to chừng bằng bàn tay, hai cái chân nhỏ đứng trên mặt đất, hai chân trước dẫm lên chân Tề Hoan, mắt to đen láy sáng lờ lờ nhìn chăm chăm nàng, hai cái chân giơ lên còn có móng vuốt nhỏ thỉnh thoảng cào cào một cái.

Đây là...đang muốn nàng cho ăn? Sống đã 27 năm, lần đầu tiên Tề Hoan gặp phải loại tình huống này.

“...Đồ ăn của ta cũng không có nhiều...” Tề Hoan nghĩ nghĩ, từ trong túi trữ vật móc ra một cái bánh bao chay, lại không cẩn thận làm rơi xuống, cái bánh bao kia vậy mà nảy cao hơn nửa thước, sau đó lặn xa vài mét mới dừng lại được.

Lại nhìn về phía tiểu hồ ly, Tề Hoan cảm thấy nó hình như đang khinh bỉ mình. Cái này cũng không thể trách nàng, vốn cho rằng rất nhanh có thể rời khỏi nơi này, ai biết sẽ lạc đường cơ chứ, thời điểm nàng rời khỏi Cửu Trọng Lô cũng không mang theo bất kỳ lương thực gì, bánh bao kia đều là lương thực sinh tồn của nàng, tuy nhiên bây giờ nhìn nó tương đối giống hung khí. (PY: cứng quá ý mà =]]

“Giờ ta chỉ còn có nửa cái chân gà...” Lại mở ra, Tề Hoan tìm thấy cái đuôi gà không biết đã giấu trong túi trữ vật từ lúc nào, tuy để đồ ăn ở trong túi trữ vật sẽ không bị biến chất, nhưng thứ này đã ở trong này bao lâu ngay cả Tề Hoan cũng không biết, khẳng định là nàng không có dũng khí ăn, không bằng mượn hoa hiến Phật đi.

Tiểu hồ ly kiễng mũi chân, hai cái móng nhỏ để trên tay Tề Hoan, thò đầu ngửi ngửi đuôi gà trong tay nàng, rồi nghi hoặc ngửa đầu nhìn Tề Hoan một cái, lại dùng mũi ngửi ngửi cái đuôi gà hong gió sắp biến thành thịt khô, cuối cùng mới cẩn thận lè lưỡi liếm liếm từng li từng tí.

Dường như là cảm thấy hương vị cũng không tệ lắm, nó dùng hai cái móng nhỏ ôm đuôi gà lên, bỏ mặc Tề Hoan, ngồi ở dưới đất gặm.

“Ta nói tiểu hồ ly này, ngươi có biết đường đi ra ngoài hay không?” Tề Hoan căn bản cũng không trông cậy con hồ ly này có thể nghe hiểu lời của mình, tuy nhiên con hồ ly này trừ màu lông thì những chỗ khác nhìn cũng có vẻ giống Khinh Sắc đấy, bất quá nó dù sao cũng chỉ có một cái đuôi mà thôi.

Khi Tề Hoan ở trong Yêu tộc, đã từng nghe người ta nói qua, hồ ly là loài động vật trời sinh mang linh khí, phạm chỉ cần tu ra hai cái đuôi cũng đều có cơ hội tu thành chính quả. Như Khinh Sắc, hẳn bẩm sinh có bảy đuôi,

sau này lại tu ra thêm hai cái đuôi nữa, hồ ly như hấn ở Yêu Tộc sắp tuyệt chủng rồi. Còn con tiểu hồ ly này tuy bộ dạng thoạt nhìn có vẻ rất thông minh, nhưng chỉ có một cái đuôi, đoán chừng muốn tu ra thêm hai cái đuôi thì ít nhất cũng phải qua một trăm năm nữa mới được.

Không nghĩ tới tiểu hồ ly nghe xong nhẹ gật đầu, móng vuốt bóng loáng chỉ về phía đằng sau Tề Hoan gật gật, Tề Hoan nghiêng đầu nhìn, thiếu chút nữa đem con mắt trùng tới rớt ra, cửa không biết đã xuất hiện từ lúc nào! “Người có thể mang ta tới phòng bảo tàng hay không.” Tề Hoan thề, nàng thật sự chỉ thuận miệng nói mà thôi, không nghĩ tới tiểu hồ ly ăn xong đùi gà, liền gật đầu với Tề Hoan, sau đó bốn chân chạm đất ưu nhã bước về phía Thiên điện bên trong đại điện.

Tề Hoan suy nghĩ một hồi, quyết định vẫn là đi theo nó, nếu như hồ ly này là do trường lão nào biến ra, thì cũng chỉ thể trách mình mệnh không tốt thôi. Nhưng Tề Hoan vẫn cho rằng tiểu hồ ly này hình như mới sinh ra không lâu, dường như nó đối với bất kể đồ vật gì chung quanh đều rất ngạc nhiên. Nàng cũng rút cuộc cũng biết được tiếng vỡ vụn là từ đâu truyền đến rồi, bảy hồ ly bảo thạch nàng mới nhìn tới chảy nước miếng cách đây không lâu bây giờ chỉ còn lại bốn cái ở nguyên tại chỗ mà thôi.

Tiểu hồ ly mang Tề Hoan đi xuyên qua Thiên điện, ở trong Tế Tự điện giống như mê cung quẹo trái quẹo phải, cuối cùng dẫn đến trước một vách tường thủy tinh màu xanh da trời được mài giữa tinh tế.

Tiểu hồ ly thỏa mãn gật đầu, sau đó nhắc chân đi qua tường thủy tinh, Tề Hoan cũng nhắc chân, thì trên đầu đụng phải một cái bao to bằng quả đấm.

.....
Tề Hoan dường như cảm giác được mình không thể đi tiếp, chỉ chốc lát sau tiểu hồ ly lại đi ra, nó học bộ dạng Tề Hoan ngồi xồm ở vách tường phía trước, dùng một móng vuốt nhỏ vẽ vòng tròn trên mặt đất.

“Tiểu hồ ly, trong phòng này có một quyển sách gọi là “Địa chỉ đạo” hay không?” Một mắt một còn đi, cái tường này Tề Hoan chưa từng gặp qua, bởi vì giới Tu Chân căn bản không có vật như vậy, nhưng ngược lại Tề Hoan đã từng nghe Hư Không Tử nói tới.

Vật liệu bên trong vách tường này là cái gì, ngoại trừ Yêu Tộc không có mấy người biết rõ, mặt tường kỳ thật cũng không có tác dụng gì, chỉ có điều nó có thể ngăn hết thấy người ngoài Yêu Tộc tiến vào, nghe nói trong phần lớn Pháp khí cấp cao do Yêu tộc luyện chế cũng có loại vật liệu này, luyện thành pháp khí chỉ có Yêu tộc mới có thể sử dụng.

Nghe xong lời Tề Hoan nói, tiểu hồ ly gãi gãi đầu làm vẻ phức tạp, sau đó uốn éo cái mông đi vào, lần này đại khái qua nửa canh giờ, tiểu hồ ly ngậm một quyển sách đen như mực thở hồng hộc đi ra. Bộ lông vốn bóng loáng trên người giờ giống như bị lửa đốt, cháy đen một mảnh, vốn một đôi mắt sáng cũng có chút âm đạm.

Đem sách để trước mặt Tề Hoan, tiểu hồ ly nghiêng đầu nhìn nhìn sàn nhà, lại nhìn Tề Hoan một chút, cuối cùng dùng sức nhảy lên ngực Tề Hoan, xê dịch cái đầu nhỏ tìm chỗ thoải mái để ngủ.

Chương 43: Có thêm tám cái đuôi

Tề Hoan có chút ngậy ngốc nhìn con hồ ly háo sắc đang ngủ chảy nước miếng trong ngực mình, nàng khẳng định, tiểu hồ ly này nhất định là giống đực đây. Nhưng người ta đã giúp nàng lấy được sách, nàng cũng không thể đem nó ném ra ra!

Không có biện pháp, Tề Hoan đành phải ôm lấy tiểu hồ ly trong ngực xoay người đi trở lại, lần này nàng cơ trí hơn, dọc đường có đánh kí hiệu ở bên trên tường, tuy hơi tốn thời gian tìm kí hiệu, nhưng cuối cùng vẫn tìm được đường về đại điện.

Lần này cánh cửa kia không biến mất, Tề Hoan thò đầu ra dò xét bên ngoài, phát hiện chung quanh không có bất kỳ ai qua lại, liền nhón mũi chân chạy ra khỏi Tế Tự điện.

Vốn tưởng rằng công việc trộm sách này thế nào cũng sẽ khiến mình trải qua một hồi thập tử nhất sinh, không nghĩ tới đùng phải tiểu hồ ly này, nàng cái gì cũng không cần làm, đều là tiểu hồ ly giải quyết.

Vật đã tới tay nàng tuyệt đối sẽ không ở trong núi Cửu Trọng Yêu thêm nữa giây, ai biết sau khi mây trắng lão trong Tế Tự điện phát hiện sách đã bị lấy đi, có thể trong lúc giận dữ đem núi Cửu Trọng Yêu niêm phong lại hay không, thừa dịp không ai phát hiện nàng vẫn nên tranh thủ thời gian chạy về núi Thanh Vân thì hơn.

Tề Hoan vừa ra khỏi Tế Tự điện, thì bốn người vốn đang đuổi theo đám Xích Dục, Đại trưởng lão đột nhiên dừng lại, vẻ mặt kinh nghi (kinh hãi + nghi hoặc), trong lòng có chút nghi ngờ quay đầu nhìn về phía Tế Tự điện. “Đại ca, làm sao vậy?” Tam trưởng lão cũng dừng lại.

“Nó đã ra khỏi Tế Tự điện.” Giọng Đại trưởng lão hơi run rẩy, cố gắng muốn cảm ứng khí tức, nhưng thế nào cũng không cảm ứng được.

“Làm sao có thể, nó không có khả năng tự mình đi ra ngoài a!”

“Có người bắt nó mang đi, chúng ta trúng kế rồi!” Nghe xong lời Đại trưởng lão, ba gã trưởng lão còn lại sắc mặt đều khó coi vô cùng, bọn họ cũng không bắt đầu đuổi theo bọn Xích Dục nữa, phi thân quay về, chỉ hy vọng có thể thừa dịp trước khi người nọ biến mất, tìm được tung tích của nó.

Đáng tiếc, chờ đến lúc bọn hắn trở về, Tề Hoan đã đứng ở sâu trong núi Cửu Trọng Yêu, nơi không thể cảm nhận được khí tức, nàng rất không may lại một lần nữa mất đi phương hướng rồi.

Thấy bốn gã trưởng lão ở phía sau đột nhiên quay người rời đi, Xích Dục có chút kinh ngạc dừng bước, “Lão đại, bọn hấn sao lại trở về?”

“Không biết.”

“Hay chúng ta cũng đi theo nhìn xem?” Xích Dục xoa xoa tay, mặt mũi tươi cười, bộ dạng nịnh nọt. Không có biện pháp, hấn bảm sinh thích xem náo nhiệt, thật quá hiếu kỳ rồi, trừ bọn họ ra làm gì có ai dám tới Tế Tự điện tìm phiền toái, bốn lão đầu kia cũng không phải mặt hàng dễ trêu chọc gì.

“Được.”

Vì vậy ba người lại quay về lần nữa, từ từ bay về phía Tế Tự điện.

“Có người.” Đột nhiên nam nhân mặc hắc y giống như cái bóng bên cạnh Xích Dục mở miệng, hấn nghiêng đầu nhìn chủ nhân sau lưng, phát hiện ngài cũng đã dừng lại.

“Là nàng.” Ngắn ngủn hai chữ, dường như có cả thở dài, ở chỗ này vậy mà cũng đụng phải.

Thời điểm ba đại nam nhân giáng xuống, Tề Hoan vẫn đang cúi đầu cố gắng tìm kiếm dấu chân mình đi qua.

“Mỹ nữ, cần giúp đỡ không?”

“Ừm... Ta quên con đường vừa đi rồi...” Vừa dứt lời Tề Hoan mới cảm thấy không đúng, ở đây như thế nào lại có người?! Ngẩng đầu lên mới phát hiện trước mắt không biết lúc nào có thêm ba người, hơn nữa trong đó lại có hai người quen.

“Hắc hắc, thật sự là không khéo a!” Tề Hoan gượng cười hai tiếng, chân rất tự giác lùi về phía sau. Hiện tại hay rồi, ra khỏi miệng sói lại vào hang cọp, sao lại bất hạnh như vậy a, thế mà lại gặp phải bọn bất cóc chứ.

“Mỹ nữ, muốn đi cùng chúng ta hay không, ta có thể mang nàng đi ra ngoài nha.” Xích Dục căn bản không để ý tới ánh mắt lạnh như băng, rét thấy xương của lão đại bên cạnh, tiến đến trước mặt Tề Hoan, thân thiện lôi kéo tay nàng.

“Cám ơn, ta quen tự mình đi.” Tề Hoan rút tay ra, hướng về phía Xích Dục cố nặn ra vẻ tươi cười. Cảm giác vị ma tu này quá mức ân cần rồi, thật sự là rất quý dị.

“Cũng quen lạc đường.” Giọng nói trầm thấp mang theo vài phần cười nhạo không chút lưu tình rơi vào tai Tề Hoan, lập tức khiến tần suất tim đập của Tề Hoan tăng vọt lên 50%, máu xông lên não, toàn thân tràn đầy sinh lực.

A... Một cái biến thành Siêu Nhân Điện Quang. Cuối cùng nàng nhìn nam nhân đeo mặt nạ đối diện mình, nắm đấm xiết chặt dần dần buông ra.

Được rồi, bỏ đi, đánh không lại người ta, nói cũng không lại người ta, ta chạy không được sao!

Không đợi nàng kịp sử dụng lôi độn, xa xa đột nhiên dần dần hiện ra ba đạo ánh sáng cực kỳ chói mắt, “Ba lão già ở Tế Tự điện kia đã chạy đến rồi.”

Xích Dục ngẩng đầu, cười hì hì nói, giống như căn bản không quan tâm.

Bọn họ không quan tâm, nhưng Tề Hoan quan tâm nha, trong ngực mình còn có một con hồ ly bắt từ đó ra, trong nhẫn trữ vật còn có quyền bí tịch tu luyện lấy đi trái phép, coi như người bình thường đụng phải ba lão quái vật này đều chạy mất dép, huống chi mình còn trộm bảo bối của người ta.

“Không bằng chúng ta cùng đi nha.” Nàng cảm thấy mình nhất định là trốn không thoát đâu, dứt khoát đi nhờ xe là được rồi, nhưng nàng cũng không đi theo Xích Dục, mà là trực tiếp đi tới chỗ nam nhân đeo mặt nạ sau lưng hẳn kia.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ tươi cười nịnh nọt của Tề Hoan, đôi mắt đỏ như máu dưới tấm mặt nạ lấp lánh ý cười nói. “Tại sao chúng ta phải đi cùng ngươi?”

“Ta có thể nấu cơm cho ngươi, giặt quần áo giúp ngươi, còn có thể....ách...” Nhìn cái mặt nạ đang gấn áp vào mặt mình, Tề Hoan cắn chặt răng mới không lui về phía sau.

“Ta không cần nữ bộc.” Giọng nam nhân càng trầm thấp.

“Vậy ngươi cần cái gì?” Quay đầu nhìn trời, ba đạo kiếm quang kia dường như càng lúc càng gấn rồi, nếu ngươi không đi thì mạng nhỏ của ta có khi sắp phải khai báo đó. (khai báo ở địa phủ đây ạ)

“Đi.” Một tiếng lạnh lùng, Tề Hoan chỉ cảm thấy bên hông xiết chặt, đợi lúc nàng phản ứng kịp, mấy người đã bay lên trời rồi.

“Đề nó ở lại, nếu không Yêu Tộc chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.”

Tam trưởng lão Tế Tụ điện thờ hỏn hỏn hô to vang khắp cả bầu trời, song ba lão đầu này làm sao cũng thể đuổi kịp mấy người Tề Hoan ở phía trước.

“Ngươi lấy cái gì của Tế Tụ điện vậy?” Nam nhân mặt nạ cúi đầu, nhìn Tề Hoan đang dính sát vào ngực của mình hỏi. Nghe thấy tiếng hô, mấy người lập tức rõ ràng, thì ra bọn hắn quay trở về thế nhưng đúng là vì Tề Hoan.

Tề Hoan không trả lời, từ trong ngực nàng chui ra một tiểu hồ ly đã nói ọi người biết chân tướng, ra là một con hồ ly. Móng vuốt tiểu hồ ly bám chặt vật áo Tề Hoan, cái đầu nhỏ tò mò xoay tới xoay lui, dường như thấy rất kỳ quái mình chỉ ngủ một giấc sao cảnh sắc trước mắt đã thay đổi rồi.

“Nha, thật là một con hồ ly đáng yêu!” Xích Dục trông thấy cái đầu nhỏ kia không nhìn được tiên lại gấn, chẳng qua ngại tiểu hồ ly ở trong ngực Tề Hoan, nên không dám động tay sờ mà thôi.

“Ừm, là một con cừu vĩ thiên hồ.” Hắc y nam tử này giờ không nói chuyện đột nhiên lên tiếng, giọng khàn khàn.

“Cừu vĩ? Rõ ràng chỉ có một...” Đợi tiểu hồ ly chui từ trong ngực ra, Tề Hoan thiếu chút nữa kêu lên tiếng, mới vừa rồi rõ ràng chỉ có một cái đuôi, lúc này, sao lại biến thành chín cái rồi.

Cừu vĩ thiên hồ, trời sinh chín đuôi, khoảng vạn năm mới có thể có một con, trời sinh vương giả. Chạy trong Tế Tụ điện một vòng, Tề Hoan thế nhưng lại nhặt được kẻ thống trị Yêu tộc tương lai.

Chương 44: Làm người không thể quá tham lam

“Hò....hò ly chín đuôi?!” Tề Hoan cũng há hốc mồm, nàng dù trì độn thế nào thì cũng đủ biết chín đuôi đại biểu cho cái gì, Kinh Sắc là quý tộc mà trời sinh cũng chỉ có bảy đuôi mà thôi, nàng lần này đụng phải cái sọt lớn rồi! Không biết sau khi sư phụ lão nhân gia biết chuyện này, ông ấy có thể trong cơn tức giận đem mình ném trở lại núi Cửu Trọng Yêu hay không? Dù sao bất kể thế nào, có chết nàng cũng tạm thời không thể về núi Thanh Vân, nếu trở về rất khó bảo đảm mấy tên trưởng lão Tế Tự điện không tìm đến, vì suy nghĩ ạng nhỏ, vẫn nên đi theo ba người này, tương đối an toàn hơn.

Tề Hoan không biết bốn người bọn họ rốt cuộc đã bay bao lâu, dù sao cũng không nhìn thấy bóng dáng ba lão đầu kia nữa, tim nghẹn trên cổ họng mới chậm rãi nuốt xuống bụng.

“Phù ~ thực nguy hiểm.”

“À, chỉ mới bắt đầu mà thôi.” Nam nhân đeo mặt nạ một tay ôm Tề Hoan, thấp giọng nói một câu. Vốn đang bay song song, ba người đột nhiên lao đầu xuống dưới đất, thân thể Tề Hoan bắt ổn, lúc này hai chân trực tiếp quán lên eo nam nhân đeo mặt nạ. Nàng thề, đây tuyệt đối không phải là nàng câu dẫn, chỉ là động tác vô ý thức khi đối mặt với nguy hiểm mà thôi. Động tác của Tề Hoan khiến nam nhân đeo mặt nạ sững sờ, sau đó ánh mắt nhìn về phía Tề Hoan càng quý dị: “Làm gì đấy, sao đột nhiên lao xuống dưới như vậy?” Vì xưa tan không khí xấu hổ giữa hai người, Tề Hoan dứt khoát quay đầu không nhìn hắn, tuy vậy nàng cũng không có ý định buông lỏng chân.

“Bọn hắn đuổi tới.” Chân trời lóe ra mấy trận kim quang, chỉ có điều kim quang kia còn xen lẫn huyết sắc. Cũng không biết ba tên trưởng lão Tế Tự điện kia sử dụng pháp khí gì, tốc độ nhanh dị thường, chỉ nháy mắt liền rút ngắn khoảng cách của hai bên.

“Xích Dục, Diêm Quỷ, hai người các ngươi đi trước, ba ngày sau gặp ở trấn Thiên Lý.”

“Rõ.” Hai người trảm miệng một lời, rồi tách ra chạy thoát thân.

Tề Hoan trừng mắt, nghẹn họng trân trối nhìn hai bóng lưng kia, gặp nguy hiểm không phải đều là tiêu đệ xông lên chống đỡ, lão đại chạy thoát thân sao, như thế nào ba người này lại hoàn toàn trái ngược. Nàng còn tưởng đi theo bên người nam nhân mặt nạ tương đối an toàn chứ, sớm biết như vậy

nàng đã dính lấy Xích Dục không tha rời.

“Này, ta còn chưa sống đủ đâu.” Một đầu ba căn bản không có phần thắng, cho dù muốn uyên ương đồng mệnh thì cũng không phải cùng với hấn a!

“Yên tâm, ta cũng không có ý định chết.” Nam nhân đeo mặt nạ mang theo Tề Hoan tung bay lên xuống, Tề Hoan cảm thấy trước mắt như có vô vàn ánh sao vòng quanh đầu, may mắn trong bụng không có gì, bằng không thì đều lãng phí.

Ba lão đầu bay hai bên trái phải đuổi theo hai người, rút cục cũng đuổi kịp. Hai mắt Tề Hoan bị sương mù bao phủ, toàn thân cao thấp dính sát vào người nam nhân kia, cái gì nam nữ khác biệt, nàng chỉ biết là nếu buông tay thì mình sẽ ngã xuống. Tiểu hồ ly đối với việc bay nhảy kích thích mạo hiểm này dường như rất hứng thú, từ trong ngực Tề Hoan nhảy ra ngoài, leo lên đầu nàng.

Không hổ là cửu vĩ hồ nha, cảm giác thăng bằng thật tốt, trong lòng Tề Hoan thoáng ghen tị một chút.

“Giao Cửu vĩ thiên hồ ra đây, chúng ta có thể tha cho ngươi khỏi chết.” Ba trưởng lão đứng song song trên một thanh cự kiếm kim quang lòe lòe, thanh kiếm dường như không có hình thái, Tề Hoan chỉ có thể thông qua kim quang thấy hình dáng một thanh phi kiếm mà thôi. Hơn nữa trên phi kiếm lại tản ra một trận linh lực chấn động, đủ khiến Tề Hoan sinh ra vài phần sợ hãi.

“Giao ra ta sẽ chết nhanh hơn đi.” Nàng cũng không phải là kẻ đàn, sẽ không làm việc ngu xuẩn như vậy. Đừng nói là cửu vĩ thiên hồ, cho dù lén mang ra từ Tế Tự điện một tảng đá, bọn hấn cũng sẽ không đơn giản buông tha ình, huống chi mình còn bắt cóc niềm hi vọng tương lai của Yêu tộc, ba lão đầu này nếu không đem mình giết chết mấy trăm lần thì căn bản sẽ không giải hận đâu.

“Không biết phải trái!” Ba lão đầu thấy Tề Hoan cứng mềm đều không ăn, rút cục mất đi nhẫn nại. Tam trưởng lão khoát tay, chuôi kiếm màu vàng không có hình dạng bỏ về phía Tề Hoan cùng nam nhân đeo mặt nạ. Trong nháy mắt này, Tề Hoan cảm giác như trời đất đang đè lên khắp người, nàng căn bản khẽ động cũng không thể, chỉ có thể trơ mắt nhìn khoảng cách chuôi kiếm cách mình ngày càng gần. Tề Hoan nhắm mắt lại, đột nhiên nghĩ đến, lúc trước một kiếm của Mặc Dạ có phải hay không cũng khủng bố như vậy?

Cảnh tượng sau đó cũng không giống như trong tưởng tượng tái diễn một lần nữa, Tề Hoan mở một mắt ra, phát hiện sau lưng mình xuất hiện thêm một cánh tay, đem mũi kiếm vô hình tiếp xuống.

“Không ai nói qua cho các ngươi, đồ của Thiên Ma Môn không thể tùy tiện động vào hay sao?” Giọng nói trầm thấp mang theo vài phần mỉa mai. Bốn trưởng lão Tế Tự điện nghe nói Thiên Ma Môn trong Thiên Ma giới có lưu

truyền một Ma binh thiên phẩm, cho nên vụng trộm lén vào trộm đi. Đoạn thời gian trước Hư Không Tử nhận được tin bọn hắc bệ quan, cũng là vì muốn nghiên cứu thanh kiếm này.

Đáng tiếc nghiên cứu hồi lâu, bọn hắc cũng chỉ có thể miễn cưỡng không chế thanh cự kiếm màu vàng không có hình thể này mà thôi, bọn hắc cho rằng uy lực thể này đã là khủng bố không thể hình dung rồi, ai ngờ người này vậy mà chỉ cần dùng một tay đã có thể hạ nó xuống.

“Thử lại xem!” Tam trưởng lão không cam lòng toàn lực của mình lại bị địch nhân một kích ngăn lại như vậy, muốn rút mũi kiếm về, thế nhưng hắc rút một hồi, lại phát hiện chuôi kiếm này không chút xô dịch nào.

“Dùng binh khí của ta để đối phó ta, chỉ số thông minh của Yêu tộc đúng là càng ngày càng thấp.”

Tam trưởng lão chỉ cảm thấy tay mình rê rần, kiếm vốn được hắc nắm trong tay đột nhiên biến mất, lúc hắc ngẩng đầu lên, một đạo kim quang xen lẫn ma khí dày đặc khiến cho lòng người sợ hãi đè ép tiến về phía hắc.

“Lão Tam chạy mau.” Nhị trưởng lão hô to một tiếng, lôi kéo Tứ trưởng lão bên cạnh lui ra ngoài. Tam trưởng lão tránh né không kịp bị kiếm gạt sạch mất nửa cái đầu.

Tề Hoan che miệng kinh hoàng nhìn Tam trưởng lão đang gãy giữa, dần dần biến thành một con sói lớn màu đen chỉ còn lại nửa cái đầu.

“Tam ca! Ta liều mạng với ngươi.” Xa xa tứ trưởng lão trông thấy huynh đệ chung sống ngàn năm cùng mình cứ như vậy chết đi, gãy giữa thoát khỏi kìm kẹp của Nhị trưởng lão muốn xông về phía trước. Nam nhân đeo mặt nạ trở tay, lại một kiếm chém xuống, không chút luyến tiếc.

Nhờ động tác Nhị trưởng lão kia coi như nhanh, hắc dùng một cánh tay đối lấy một mạng của Tứ trưởng lão. Đáng tiếc, Tề Hoan nhìn thấy tứ trưởng lão nửa sống nửa chết, biết rõ Yêu Anh hắc đã bị hủy rồi, cho dù có thể may mắn sống sót, cũng vĩnh viễn không thể khôi phục được thực lực Độ Kiếp kỳ.

Tề Hoan từng nghe Hư Không Tử nói qua, nam nhân bên cạnh này cùng lắm cũng chỉ đạt Hóa Thần kỳ, không nghĩ tới trong tay hắc chỉ thêm một thanh phi kiếm quý dị, vậy mà đã có thể đối chiến với ba thủ Độ Kiếp kỳ, hơn nữa hai trọng thương, một chết. Trách không được người trong giới Tu Chân đều đoạt pháp bảo đến toác cả da đầu, Tề Hoan cuối cùng cũng hiểu giá trị của pháp bảo cao cấp.

Kỳ thật cái này cũng là do lòng tham của mấy trưởng lão trong Tế Tụ điện, nêu như bọn hắc không ham đồ của Thiên Ma Môn, thì sao lại có kết cục ngày hôm nay.

Cho nên, làm người nhất định không thể quá tham lam! Tề Hoan nhìn không được mắt nhìn chăm chăm vào thanh phi kiếm màu vàng trong tay nam nhân kia, chảy vài giọt nước miếng.

Chương 45: Trở lại trấn Thanh Đường

Chúng ta đây là đang đi đâu?” Sau hai đường kiếm của nam nhân đeo mặt nạ, Nhị trưởng lão mang Tứ trưởng lão nửa sống nửa chết chạy đi không quay đầu lại, từ đầu đến cuối Đại trưởng lão Tế Tự điện đều không có xuất hiện.

“Không phải chúng ta, là ta.” Bọn họ đã bay tới khu vực gần núi Côn Luân, mặc dù cách núi Thanh Vân một khoảng không hề ngắn, nhưng cũng coi như tương đối an toàn. Cho dù hai người đã thành tử địch của Tế Tự điện, nhưng mấy tên trưởng lão Yêu Tộc kia nếu muốn không kiêng nể gì mà giết người trên khu vực gần Côn Luân thì cũng không có khả năng, cho nên Tề Hoan đi nhờ xe chỉ có thể đáp xuống nơi này.

“Người không phải cứ như vậy bỏ ta xuống chứ, ta là một cô gái yếu ớt đó...” Tề Hoan đáng thương nhìn nam nhân đeo mặt nạ, tiểu hồ ly trên đầu nàng cũng thành thật ngồi xôm tại chỗ, vẻ mặt đáng thương.

“Lôi độn của người dùng để chạy chối chết không phải rất lợi hại sao?”

Nam nhân đeo mặt nạ cười như không cười nói một câu, mặc kệ Tề Hoan có nguyện ý hay không, trực tiếp ném nàng xuống đất, mặc dù bị ném, nhưng động tác của hắn vô cùng có chừng mực, đáng ngạc nhiên là không làm nàng thấy đau một chút nào.

“Làm sao người biết ta có lôi độn?” Tề Hoan nhớ rõ mình hình như chưa từng sử dụng lôi độn ở trước mặt hắn mà, ngoại trừ người ở trên núi Thanh Vân, dường như chỉ có mình Mặc Dạ là biết nàng có lôi độn.

Nam nhân đeo mặt nạ không trả lời Tề Hoan, phi kiếm dưới chân vòng ngược lại phương hướng bay đi.

“Mặc Dạ?” Hai tay Tề Hoan làm thành hình cái loa, lớn tiếng la lên. Đáng tiếc, mãi cho tới khi thân ảnh kia biến mất khỏi tầm mắt, Tề Hoan vẫn không cảm thấy hắn có một chút bộ dáng chần chờ nào.

Chẳng lẽ mình nghĩ sai rồi? Trong lòng Tề Hoan hiếu kỳ, không biết vì cái gì, tuy không thấy rõ mặt của hắn, nhưng Tề Hoan luôn cảm thấy người này chính là Mặc Dạ. Đáng tiếc người ta căn bản không thừa nhận, Tề Hoan cũng tự nhận là không có thực lực đem mặt nạ của hắn gỡ xuống.

“Không sao, còn nhiều thời gian.” Sớm muộn nàng cũng sẽ đem cái mặt nạ quỷ dị kia lột xuống, nhìn xem hắn rốt cuộc là ai.

Sau khi nam nhân đeo mặt nạ rời đi, Tề Hoan ngồi trên mặt đất hồi lâu, nàng đang suy nghĩ xem kế tiếp mình nên đi chỗ nào. Núi Thanh Vân tạm

thời nàng không định trở về, dù sao sách cũng đã ở trong tay rồi, trở về cũng là tự mình tu luyện, sư phụ bề quan, sư thúc sư bá thì nhìn thấy nàng như chuột thấy mèo, hai người trông thấy Tề Hoan bình thường đều đi đường vòng đây.

Lúc ở kỳ Trúc Cơ, mấy người Linh Vân Tử còn có thể chỉ điểm ình, song đến khi hậu kỳ Ngưng Khí thì công pháp mình tu luyện đã khác rất lớn với bọn họ, chỉ có thể tự mình tìm hiểu, cho nên chỗ nào tu luyện cũng giống nhau thôi.

Tề Hoan lo lắng nhất chính là, một khi trưởng lão Yêu tộc chạy đến núi Thanh Vân gây chuyện, mình chẳng phải trở thành cá trong chậu sao, hơn nữa rất có thể sẽ mang đến phiền toái lớn cho núi Thanh Vân. Nếu mình không quay về, bọn hắn cũng không thể làm khó phái Thanh Vân được. Nàng không tin, thiên hạ lớn như vậy, hai lão già Tề Tự điện kia có thể tìm được mình.

Mở túi trữ vật ra, bên trong có một đồng linh thạch, thảo dược ngàn năm cũng không thiếu, nhưng lại không có một đồng tiền nào. Về phần nhẫn trữ vật lão đầu cho thì càng thảm rồi, Hắc Hải Trầm Tinh có một đồng, còn một ít vật phẩm xa xỉ dùng bảo vệ tính mạng một lần duy nhất, nhưng một nén bạc cũng không có.

Làm gì có tên Tu Tiên giả nào đi ra ngoài còn cần mang theo bạc chứ! Tề Hoan khóc không ra nước mắt, thật sự là một phen tiền hai chết anh hùng hảo hán mà! Tuy nàng đã đến hậu kỳ Ngưng Khí, một tháng không ăn cơm cũng không sao, thế nhưng dù sao cũng phải tìm một chỗ ở a, trên người không có một đồng thì làm sao lăn lộn ở nhân gian đây?

Tề Hoan tóm tiểu hồ ly từ trên đỉnh đầu xuống, chỉ vào cái mũi của nó, thần sắc dữ tợn đe dọa, “Hiện tại đem tám cái đuôi của ngươi thu hồi lại cho ta.” Tiểu hồ ly trừng mắt nhìn Tề Hoan, cứng rắn lắc đầu, chín cái đuôi nhỏ ở phía sau cũng đung đưa đung đưa.

“Ta nói cho ngươi biết, người trong thành thích ăn nhất chính là thịt hồ ly, đặc biệt ưa thích hồ ly chín đuôi!” Phạm nhân nhìn thấy hồ ly hai đuôi đã muốn quý xuống gọi đại tiên rồi, hướng chỉ là chín đuôi đây. Tề Hoan chẳng qua là sợ gặp được Tu Chân giả, khó tránh khỏi người có kiến thức bất phạm, nếu bọn họ nhận ra con hồ ly này là Cửu vĩ thiên hồ, đừng nói là tiểu hồ ly, ngay cả Tề Hoan cũng khó thoát khỏi cái chết.

Sau khi bị Tề Hoan đe dọa, tiểu hồ ly rụt cổ lại đem chín cái đuôi thu vào, còn rất tự giác biết màu lông đen vô cùng dễ khiến người ta chú ý nên thay đổi thành màu vàng đất nữa.

Trông thấy tiểu hồ ly thành thành thật thật nép vào ngực mình, Tề Hoan không thể không thừa nhận, không trách mi có chín cái đuôi, chỉ số thông minh thật là cao a, có thể từ một suy ra ba đây, vật nhỏ này vậy mà sợ chết hơn cả mình!

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng hết thảy, Tề Hoan sửa sang lại quần áo một chút đi về phía trần nhỏ cách đó không xa. Sau khi đi vào trần nhỏ, Tề Hoan không khỏi cười khở. Cũng không biết cái này có tính là duyên phận hay không, nằng vậy mà lại trở về trần Thanh Đường rồi. Lúc trước xuyên qua, cũng là rơi vào cái trần nhỏ này, không nghĩ tới còn cơ hội quay về, không biết lão thái gia Tống gia kia lâu nay sống thế nào.

Sau khi tiến vào trần nhỏ, Tề Hoan phát hiện ở trong trần vậy mà không có mấy người, tùy tiện tìm một người nghe ngóng mới biết được, thì ra có đại tiên ở Tống gia bày trận trừ yêu đấy.

Không nghĩ tới mới hơn bốn năm không trở về, mà Tống gia này cấp bậc đã ngày càng cao rồi, từ ma quái lộng hành lúc ban đầu giờ đã biến thành trừ yêu. Cũng không biết lần này người nào có phải nhân yêu hay không...

Tuy bốn năm chưa trở về, nhưng Tề Hoan vẫn dễ dàng tìm được chỗ ở nhà Tống gia. Chỗ ở của Tống gia bây giờ so với trước đây cũng không có gì thay đổi, chỉ có hơi rách nát, trên phòng có mấy mảnh gói lưu ly như muốn rơi xuống, vậy mà dùng ngói đỏ thay thế, nhìn xa xa chẳng ra cái gì, tường cao hai mét màu xanh ở phía trên vẽ mấy đường vân kỳ quái gì đó, xem ra thời gian qua Tống gia sống cũng không được như ý cho lắm.

Tề Hoan đi theo dòng người chen vào trong nhà Tống gia, không biết có phải do có yêu quái nào loạn hay không, mà không thấy ai ở bên ngoài trong coi, vượt qua tiền đình, Tề Hoan đặc biệt dùng thân thức quét mắt bốn phía, cũng không phát hiện có chỗ nào đó không đúng.

Cái này chỉ có thể chia ra hai tình huống, một là ở đây căn bản không có yêu quái gì, hai là yêu quái này so với mình lợi hại hơn, có thể giấu diếm khỏi thân thức của mình. Bất kể là loại nào, dù sao cũng đều không liên quan đến mình, nằng chính là thích tham gia nào nhiệt đấy.

Lại tiến đến hậu viện quen thuộc, Tề Hoan liếc mắt một cái liền nhìn thấy một lão đạo mặc đạo bào màu vàng, tay trái cầm một lá bùa, tay phải mang theo một cây kiếm gỗ đào, ở trong sân nện bước Thất Tinh Bộ. Nhìn tư thế của hắn có chút ý tứ, tuy linh khí trong cơ thể quá yếu ớt, bất quá hiển nhiên cũng là có luyện qua.

Ngay khi Tề Hoan hăng hái theo dõi hắn, thì cửa phòng hậu viện đóng chặt của Tống lão thái gia đột nhiên phịch một tiếng bị đập bay, Tống lão thái gia sải bước đi thẳng ra ngoài.

Lão đạo trông thấy Tống lão thái gia thì không nói hai lời, trực tiếp rút kiếm. Bất đầu Tề Hoan còn cảm thấy kinh ngạc, song nhìn kỹ nằng mới phát hiện, Tống lão thái gia hình như có gì đó không đúng.

Trước kia Tống lão thái gia cũng có chút mập, nhưng bây giờ đâu chỉ là một chút, một mình hắn quả thực có thể gấp bốn năm lần Tề Hoan rồi, hơn nữa ánh mắt hắn lộ ra màu xanh, so với ánh mắt bình thường thì đây chính là mắt dã thú.

Tốc độ xuất kiếm của lão đạo không chậm, động tác của Tống lão thái gia cũng không kém, hai người trong mắt Tề Hoan tuy giống như đang đánh thái cực quyền, nhưng ở trong mắt người khác thì đặc sắc hơn rất nhiều. Tề Hoan cau mày nhìn chăm chăm Tống lão thái gia, như thế nào cũng không nhìn ra hấn rột cuộc bị làm sao.

“Tiểu thư dường như không phải người trong trấn?” Tề Hoan đang ngẩng cổ nhìn, thì đột nhiên có một giọng nói dễ nghe vang lên bên người nàng. Tề Hoan quay đầu nhìn về phía người nói chuyện, ánh mắt lập tức ngưng tụ lại.

Chương 46: Làm chuyện xấu, thì phải trả

Nữ nhân trước mắt lớn lên rất bình thường, thế nhưng ánh mắt nàng ta lại đặc biệt xinh đẹp, Tề Hoan không hình dung được cảm giác của mình lúc này, nàng chỉ biết khi mình nhìn vào đôi mắt kia dường như có thể quên hết tất cả phiền não bình thường.

“Ta là đi ngang qua đây, vốn muốn nghỉ ngơi trong trần một phen, ai biết lại nghe nói ở đây có yêu quái náo loạn, cho nên mới tới tham gia náo nhiệt một chút.” Tề Hoan mất một lúc mới tỉnh táo lại từ đôi mắt kia, nàng cười giải thích với nữ tử bên cạnh.

Đồng thời nàng cũng âm thầm cảnh cáo chính mình, không thể nhìn vào mắt của cô gái này, nó giống như có ma lực, khiến cho nàng không thể khống chế mà trầm mê trong đó.

“Nếu có yêu quái náo thì cũng là do Tổng lão gia làm quá nhiều điều ác.”

Nàng kia bình tĩnh nhìn lão đạo đầu cùng Tổng lão gia, trong nháy mắt đó, ánh mắt nàng bỗng hiện lên một tia âm độc nồng đậm.

Tuy không biết chuyện này có liên quan gì tới nữ tử kỳ quái này hay không, nhưng Tề Hoan cũng không định đi tìm hiểu, những năm gần đây Tổng lão gia làm quá nhiều chuyện độc ác, bằng không khi gặp tình huống này, sao lại có nhiều người đến xem náo nhiệt như vậy, mà không phải là tới hỗ trợ. Nàng chỉ là người qua đường, chỉ muốn xem chút náo nhiệt mà thôi.

Chẳng qua, nàng không muốn quản, không có nghĩa là phiền toái sẽ không tìm tới nàng. Ngay khi Tề Hoan đang hăng say nhìn ngó, Tổng lão gia về mặt hung dữ đột nhiên bỏ nhào một cái, ngược lại lão đạo kia động tác cũng rất nhanh chóng, thân thể uốn éo tránh thoát khỏi thế tấn công của Tổng lão gia. Tề Hoan thấy lão đạo uốn éo thân thể thành hình chữ S, nhịn không được sợ hãi thán phục, thể chất cơ thể như thế không đi học yo ga thật sự quá đáng tiếc mà, người ta tầm khoảng 50 tuổi thì xương cốt đã toi xóp rồi, lão nhân này tới thiểu cũng phải hơn sáu mươi đi, vậy mà vẫn còn mềm dẻo như vậy.

So với lão đạo, Tổng lão gia còn kém nhiều lắm, lực hấn đập xuống tuy uy lực cực lớn, nhưng đáng tiếc thể trọng hấn thật sự quá dọa người rồi, căn bản không khống chế được quán tính, bay thẳng tới chỗ Tề Hoan.

Dân chúng chung quanh đứng xem thấy Tổng lão gia bay nhào tới, mặt đều biến xanh rồi, lại nhìn về mặt dữ tợn của Tổng lão gia, sợ tới mức ngay cả dịch chân cũng không dịch được.

Tề Hoan nhin không được thờ dài, cuối cùng cũng đành phải ra tay. Nàng tay phải đưa lên không trung, một đạo phù chú màu vàng phóng ra áp lên trên đầu Tổng lão gia. Dân chúng chung quanh kinh ngạc nhìn, Tổng lão gia giống như đột nhiên mất hết sức lực, nặng nề ngã xuống đất.

Trên thực tế Tổng lão gia không phải mất hết sức lực, mà là béo tới mức căn bản không đứng dậy nổi, Tề Hoan cũng không phải người thiện tâm gì, nàng dùng chính là Ngũ Nhạc phù, trực tiếp đè Tổng lão gia xuống, miễn cho hắn lại đi dọa người.

Tề Hoan còn chú ý tới, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng, ngoại trừ lão đạo lúc trước uốn thân thành hình chữ S, và vị nữ tử bên cạnh kia.

Sau khi trông thấy Tổng lão gia “đền tội”, con lớn nhất của Tổng lão gia Tổng Chí vốn một mực trốn sau lưng mọi người liền lau mồ hôi đi ra, vẻ mặt cảm kích hướng về phía Tề Hoan cúi người thật thấp, “Đa tạ tiên tử ra tay tương trợ, ngài chính là ân nhân của Tổng gia ta!”

“Tiện tay mà thôi.” Tề Hoan phát phát tay, thừa dịp lúc rối ren tách ra khỏi đám người, sau đó tùy tiện tìm một cái hẻm nhỏ chui vào. Nhờ lúc trước thường đi dạo chung quanh Tổng phủ, bằng không chắc chắn nàng sẽ không khinh địch, vội vàng tránh né những dân chúng muốn bái lạy đại tiên kia.

“Theo ta lâu như vậy, xuất hiện đi.” Vào trong hẻm nhỏ yên tĩnh một lúc lâu, Tề Hoan rốt cục dừng bước. Nàng hiện tại có thể khẳng định một chuyện rồi, “Yêu quái” náo loạn đây thực lực không những cao hơn mình, mà còn cao hơn rất nhiều, nếu không phải tiêu hồ ly trong ngực bảo nàng có người đi theo ở đằng sau, thì nàng căn bản cũng không phát giác được.

“Ta rất ngạc nhiên, người đã ra tay, vì sao không giúp cho chút?” Lên tiếng chính là một nam tử trẻ tuổi, trong bóng tối đi ra hai người, một là lão đạo, một người khác là nữ tử kia.

Vừa mới mở miệng, khẳng định chính là lão đạo rồi, xem ra là dịch dung nha, vậy mà Tề Hoan lại không phát hiện ra.

“Hỗ trợ cho hắn một kiếm nữa?” Tề Hoan biết khi đạo phù kia mất đi hiệu lực, đoán chừng Tổng lão gia cũng chết rồi, ngoại trừ hai người trước mắt, Tề Hoan không đoán được người thứ ba dám hạ thủ với Tổng lão gia.

“Người thoát nhìn thực không giống những tên ngụy quân tử chính đạo kia.” Nữ tử mỉm cười mở miệng.

Ah ah ah, xem ra nàng thật sự là năm hạn bất lợi mà, chỉ những lời này thôi cũng đủ khiến da đầu Tề Hoan run lên, hai người này không phải người Ma Đạo hay Yêu tộc đấy chứ, nàng như thế nào lại xui xẻo như vậy.

“Đa tạ khích lệ.” Khóe miệng Tề Hoan cong lên thành một nụ cười có chút cứng ngắc.

“Người không tò mò tại sao chúng ta lại giết Tổng lão gia sao?” Nữ tử cùng lão đạo đứng cách Tề Hoan ba mét, khoảng cách này, cho dù Tề Hoan

muốn chạy thì căn bản cũng không có cơ hội kia. Thực lực hai người kia rõ ràng cao hơn nàng rất nhiều, cho dù dùng lôi điện, phạm vi nàng chạy trốn cũng không thể quá mười dặm, nếu như đến Nguyên Anh kỳ, muốn bắt Tề Hoan trong vòng mười dặm, vẫn dễ dàng như mèo vờn chuột đồng.

“Ta cần phải tò mò sao?” Tại thời điểm không cần tò mò nàng chưa bao giờ tò mò, như vậy mới có thể sống được lâu nha.

“Người thật đúng là không giống những người kia, vốn chúng ta muốn giết người diệt khẩu đấy, nhưng thấy người tức thời như vậy, miễn cưỡng giữ lại cho người một mạng đi.” Lão đạo lại mở miệng lần nữa, không, phải nói là một nam tử thanh niên thân sắc u ám, người nọ chỉ tiện tay xoay một vòng, râu ria cùng với mấy nếp nhăn che kín trên mặt hắn lập tức biến mất không thấy.

Nam tử trẻ tuổi này lớn lên cũng không khó nhìn, mặc dù diện mạo chỉ bình thường, nhưng trên trán luôn có một vòng khí tức âm lãnh, song ánh mắt hắn nhìn về phía Tề Hoan không mang theo sát ý, đoán chừng là căn bản khinh thường động thủ đi.

Ai, thật là người đại lượng nha! Trên thực tế, Tề Hoan căn bản không tin tưởng bọn hắn đột nhiên có lòng tốt buông tha mình như vậy, nhưng mặc kệ bọn họ giữ lại mạng nhỏ của mình làm gì, dù sao tạm thời mạng được giữ lại là tốt rồi.

Vì vậy, Tề Hoan vừa mới chạy trốn khỏi Yêu tộc, lại lần nữa rơi vào trong tay hai Tu ma giả một nam một nữ. Mà ngay cả Tề Hoan cũng không nhận được nghĩ, mình có phải thật sự có duyên với Ma Đạo hay không, bằng không thì vì sao mỗi lần ra ngoài đều đụng phải người Ma Đạo đây. Cho dù là duyên, thì cũng là nghiệt duyên đi!

Sau khi một nam một nữ này cải trang trước mặt Tề Hoan, ba người cùng nhau rời khỏi trấn nhỏ. Trong lòng Tề Hoan âm thầm tự an ủi mình, đi theo hai người bọn họ cũng tốt, ít nhất mình không cần phiền não chuyện tiền nong.

Ra khỏi trấn Thanh Đường, đôi nam nữ này cũng không có ý định dùng ngự kiếm phi hành, tảng đá trong lòng Tề Hoan cũng được thả xuống. Tuy không biết đã bay bao nhiêu lần, thế nhưng mỗi lần lên không trung nàng vẫn đều không không chế được sợ hãi trong lòng, kỳ quái chính là khi ngồi trên hồ lô của sư phụ nàng lại không hề thấy sợ hãi.

“Hắn hại chết mẹ của chúng ta.” Ba người một trước một sau di chuyển, nữ tử cuối cùng cũng mở miệng.

Tề Hoan hiểu rõ, chuyện Tông lão gia lúc trước cướp nhà của Liễu gia nàng đã từng nghe qua, chỉ là không có nghe nói Liễu Nhị Nương còn có con, không phải nói lúc trước nàng thất cô tự sát ở am ni cô sao?

“Sau khi mẹ sinh chúng ta xong mới chết, vì không muốn tên hỗn đản kia phát hiện sự tồn tại của chúng ta, bà đã chọn thắt cổ.” Giọng nói của nữ tử

có chút ghen ngạo, Tề Hoan trầm mặc.

Cái này chính là tính thương của mẹ sao, nàng không hiểu, hoàn toàn không hiểu, bởi vì không có ai yêu nàng;

“Cho nên, ta mới không để cho hấn được chết dễ dàng, ta muốn đem thi thể hấn luyện thành cương thi, đem từng tấc linh hồn hấn luyện hóa [1], khiến hấn vĩnh viễn không thể siêu sinh.” Giọng nữ tử trở nên sắc bén, lạnh lẽo.

[1] Luyện cương thi bình thường chỉ luyện xác. Nếu như dùng cả linh hồn của xác để luyện thì sẽ khiến cho linh hồn không được siêu thoát.

Tề Hoan không nghi ngờ lời nói của nữ tử, bằng thực lực của nàng căn bản không cần phải nói dối trước mặt Tề Hoan. Đối với chuyện Tống lão gia phải đối mặt nàng cũng không quá mâu thuẫn, có lẽ đã trải qua nhiều sinh tử, nên bây giờ nàng cũng bắt đầu coi thường tính mạng rồi.

“Sao ngươi không tức giận?” Nữ tử thấy Tề Hoan không lộ vẻ gì, đột nhiên mở miệng hỏi.

“Làm chuyện xấu, sớm muộn gì cũng phải trả.” Tề Hoan trầm mặc cả buổi, cuối cùng nói ra một câu. Luân hồi, thì ra cái này chính là Luân hồi.

Chương 47: Mười đạo lôi kiếp

Trong nháy mắt đó, Tề Hoan cảm thấy sinh sinh tử tử, thế nhưng chỉ là một vòng Luân hồi, thế gian này nhân quả đều bởi vì Luân hồi mà định ra.

Thái Cực đồ trong cơ thể dường như cảm thấy điều gì đó, xoay tròn điên cuồng, những linh lực trong cơ thể Tề Hoan ngưng tụ thành từng giọt, trong giây lát bị Thái cực đồ hút rụng hơn phân nửa. Một nam một nữ kia dường như cảm thấy thân thể Tề Hoan biến hóa, kinh hãi không thôi nhìn về phía Tề Hoan.

“Người...” Nữ tử vừa định thò tay kéo Tề Hoan, kết quả bị nam tử trẻ tuổi bên cạnh ngăn cản, “Đừng động vào nàng, nàng giống như bị tẩu hỏa nhập ma rồi.” Cũng không trách nam tử này hiểu lầm như vậy, dù sao chưa từng có ai ở Kết Đan kỳ lại có thể có năng lượng linh lực lớn như thế.

Giờ phút này Tề Hoan căn bản không thể cảm nhận được tình huống bên ngoài, thần thức của nàng đã hoàn toàn đắm chìm vào trong Thái cực đồ ở đan điền, cảm thụ linh lực thiên địa tinh khiết bị hút điên cuồng vào cơ thể. Cũng may hôm nay trời âm u, cho nên Tề Hoan cũng không hấp thu vào bao nhiêu Thái Dương Tinh Hỏa, bằng không dạ linh thể của nàng căn bản không có biện pháp chịu đựng.

Thời gian trôi qua, một nam một nữ Ma Tu kia phát hiện đỉnh đầu Tề Hoan xuất hiện mây đen cuộn cuộn tụ lại, nhìn thấy phiến mây đen kia, khẳng định lôi lực chắc chắn không nhỏ. Quy mô này so với lúc trước Hư Không Tử độ thiên kiếp còn lợi hại hơn, cũng không biết Tề Hoan có chịu nổi hay không.

Hơn nữa Tề Hoan hấp thu linh lực quá nhiều, không riêng gì trấn Thanh Đường ở gần đó mà ngay cả phụ cận núi Côn Luân cũng chịu ảnh hưởng. Trên đỉnh Côn Luân, nơi mà ngay cả Thanh Tiêu cũng không có quyền tiến vào, một gã trung niên bề ngoài chỉ khoảng hơn bốn mươi tuổi mở mắt ra, trong mắt có kim quang bắn xa một trượng, “Lại có người tự ý nhập trần gian? Lại còn ngu xuẩn đến nỗi dẫn động cửu trọng lôi kiếp, quả nhiên là muốn chết.” Nam tử thấp giọng nói một câu, rồi lại nhắm mắt lại, vững như bàn thạch (bàn đá), không hề nhúc nhích.

Nếu như hắn biết ai là kẻ chính thức dẫn động lôi kiếp, thì đoán chừng căn bản sẽ không ngồi yên nổi.

“Nàng ở Kết Đan kỳ.” Hai người ra khỏi khu vực lôi vân (mây tích sét), đứng ở xa xa nhìn Tề Hoan. Nam tử kia một hồi lâu mới chậm rãi mở

miệng.

“Coi như Huyết Ma Kết Đan kỳ năm đó, cũng không có động tĩnh lớn như vậy, phiến lôi kiếp lớn như thế, nàng rút cuộc đã giết bao nhiêu người?” Người chính đạo căn bản sẽ không độ loại kiếp như vậy, chỉ có ma kiếp mới có uy lực như thế, cho nên nữ tử kia nghĩ vậy cũng không có vấn đề gì. Chỉ có điều không ai biết rằng, kỳ thật chuyện này đúng là không liên quan gì đến Tề Hoan. Nàng vừa mới lĩnh hội được đạo lý Luân hồi, cho nên bản thân có đột phá, thế nhưng Thái cực đồ nhiều nhất cũng chỉ hấp thu thêm khá nhiều linh khí trời đất thôi, lúc này chúng đã ngưng kết thành Kim Đan một đen một trắng khảm trong Thái Cực đồ, tuy không biết thế nào lại là hai cái, nhưng nhiều hơn cũng không phải không tốt, nên Tề Hoan cũng không quá để ý.

Khiến nàng không ngừng kêu khổ chính là tiểu hồ ly trong ngực nàng, cái vật nhỏ này không biết làm sao vậy, vốn còn che dấu mấy cái đuôi vậy mà lúc này tất cả đều vươn ra rồi, ngay cả da lông trên người cũng biến trở về màu đen. Hơn nữa, nếu như Tề Hoan không có đoán sai, thì phiến lôi kiếp trên bầu trời kia dường như là do vật nhỏ trong ngực này dẫn tới.

Hiện tại Tề Hoan đang cân nhắc, có nên ném tiểu hồ ly này ở đây hay không, còn mình xách đồ chạy trốn. Đáng tiếc, không đợi nàng hành động, vật nhỏ kia đã dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng, trong hốc mắt còn tu lại rất nhiều hơi nước, móng vuốt nhỏ bé vẫn ôm lấy vạt áo Tề Hoan, rõ ràng là đang lên án Tề Hoan không có lương tâm.

Cuối cùng Tề Hoan ngửa đầu nhìn phiến lôi trên bầu trời kia, cũng chết tâm rồi, sét đã sắp đánh xuống, ngay cả muốn chạy cũng không kịp nữa, được rồi, dù sao tiểu hồ ly cũng đã giúp mình, cùng lắm thì mình cùng chết với nó, ai sợ ai chứ! Không phải chỉ là một mảnh lôi vân lớn thôi sao, trong bụng mình cũng đã có vài nhóm rồi.

Tề Hoan xuất động toàn bộ lôi lực trong cơ thể, chuẩn bị chống lại lôi kiếp, đột nhiên nàng cảm thấy trong đan điền hình như thiếu cái gì đó, xem xét nội thị lại phát hiện Thái Cực đồ không biết đã biến mất từ lúc nào. Cái này làm Tề Hoan ngây người một lúc, thì lôi kiếp đã đến rồi.

Cũng không biết có phải do ông trời mở mắt hay không, vốn là một đạo thiên lôi thô nhám như thùng nước từ trong lôi vân đánh xuống, thế nhưng khi đến chỗ của Tề Hoan cùng tiểu hồ ly, lại biến thành mảnh như cỏ tay vậy. Tiểu hồ ly thấy đạo lôi nhỏ hơn, cũng không phát run nép trong ngực Tề Hoan nữa, tự mình nhảy ra ngoài, xông vào bên trong lôi kiếp.

Một đạo lôi bỏ xuống, vậy mà tiểu hồ ly không một chút tổn hại nào, chỉ là da lông màu đen trên người dần dần nhạt đi, hơi biến thành màu xám rồi.

Lại một đạo lôi nữa, một đạo rồi lại tiếp một đạo, thẳng cho đến khi được chín đạo, dường như uy lực của chín đạo lôi này đều như nhau, vậy mà một mình tiểu hồ ly gánh hết. Cuối cùng, màu lông trên người nó đã biến thành

trắng phau, chỉ có cái đuôi vẫn là màu đen thối.

Tề Hoan cẩn thận đánh giá cái đuôi nhỏ của tiểu hồ ly một phen, phát hiện cho dù độ lôi kiếp, nó vẫn không có xu thế lớn lên. Tề Hoan hơi nản lòng, người ta nuôi thú sủng đều có thể dùng làm tọa kỵ (thú cưỡi), bây giờ nàng làm sao đem tiểu hồ ly này làm tọa kỵ đây, có chủ nhân nào bị thảm như vậy sao.

Vôn tưởng rằng tiểu hồ ly đã độ kiếp xong, lão thiên cũng có thể thu binh rồi, ai ngờ trên trời vậy mà lại lặn tới một mảnh mây đen, ngay cả thời gian chuẩn bị cũng không có, liền bổ về phía đầu Tề Hoan. Cho dù Tề Hoan đã từng hấp thu lôi kiếp, nhưng một phát bổ này cũng là muốn lấy nửa cái mạng nhỏ của nàng rồi, khiến nàng trực tiếp ngã thẳng cẳng xuống.

Phiên lôi vân kia cũng dần tiêu tán sau khi Tề Hoan té xỉu. Trên trời, Lôi Thần một thân mang giáp xích kim quang vẻ mặt khó chịu. “Xú nha đầu này cũng dám thay Cửu Vĩ Thiên Hồ kia ngăn cản lôi kiếp, tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, không giáo huấn một chút thì chẳng nhẽ để nàng coi Lôi Thần ta là kẻ dễ bắt nạt à.”

“Nha đầu kia nói thế nào cũng có quan hệ sâu xa với ngươi, ngươi làm gì lại muốn gây khó dễ cho nàng.” Một lão giả râu dài một thân vũ y màu lam đứng bên cạnh Lôi Thần lắc đầu cười khờ.

“Đừng vũ nhục lôi thể (*)trời sinh của chúng ta, ta chưa từng thấy qua tiểu bối nào yếu bóng vía như vậy.” Giọng Lôi Thần lớn tiếng truyền xa thật xa....

(*)Lôi thể: Thể chất có thể hấp thụ sét, phóng sét bẩm sinh.

Ngay sau khi Tề Hoan té xỉu, một đạo Thái Cực đồ giữa không trung bay vào cơ thể nàng, trở lại bên trong đan điền một lần nữa chậm chạp quay vòng. Một màn này phát sinh ở trước mắt đôi nam nữ Ma Tu, song bọn hắn cũng không trông thấy, chỉ có tiểu hồ ly lấy đầu dò xét, vẻ mặt nghi hoặc.

“Nàng...không phải đã chết chứ?” Thời điểm tiểu hồ ly độ kiếp, chung quanh thân thể Tề Hoan được một đạo lôi mang màu tím bạc bao quanh, một nam một nữ kia căn bản không nhìn thấy lôi kiếp lớn nhỏ ra sao, bọn hắn cũng cẩn thận đếm số đạo lôi kiếp, phát hiện tổng cộng có mười đạo, chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi, dù sau nều Tề Hoan còn là người mà nói, thì nàng hẳn là một mảnh vụn cũng không còn mới đúng, nhưng bây giờ ngoại trừ bên ngoài nhìn bất động, thân thể nàng căn bản không có bất kì tổn thương gì.

“Chúng ta đi qua nhìn xem.” Nam tử đi qua trước, thẳng khi đến bên người Tề Hoan hắn mới thấy rõ tiểu hồ ly trong ngực nàng, nhưng tiểu hồ ly đã biến trở về bộ dáng bình thường, nam tử chỉ hơi kinh ngạc, dò xét mấy lần thể nhưng vẫn phát hiện nó cũng chỉ là một con hồ ly bình thường, vẻ phần vừa rồi nó không có chuyện gì, chắc hẳn là được Tề Hoan bảo vệ rồi. Nếu

như hấn biết, độ kiếp vừa rồi chính là vật nhỏ này, đoán chừng sẽ bị dọa tới trực tiếp phát ngốc luôn.

Chương 48: Trấn Thiên Lý

Nam tử ngồi xổm xuống trước mặt Tề Hoan, thò tay ra, phát hiện Tề Hoan vẫn còn hô hấp, nhin không được “Ồ” lên một tiếng.

“Làm sao vậy?”

“Còn sống.” Nam tử đứng dậy nhìn chằm chằm Tề Hoan, sắc mặt âm tình bất định.

“Ca, bỏ qua đi, nàng...không giống những người khác.” Nữ tử do dự trong chốc lát, đột nhiên mở miệng nói.

“Hừ, không có gì là không giống, nếu đã còn sống thì lưu nàng lại thêm một lát nữa đi.” Lại nhìn Tề Hoan vẫn đang nhắm mắt hôn mê, nam tử kia cuối cùng mới buông tha, không có trực tiếp một kiếm kết liễu Tề Hoan.

Kỳ thật tuy Tề Hoan không nhúc nhích, nhưng nàng cũng không thật sự chìm vào hôn mê, thần trí nàng vẫn thanh tỉnh, cuộc đối thoại của đôi nam nữ nàng cũng nghe được, chẳng qua thân thể không nghe nàng sai sử.

Đạo lôi cuối cùng kia rất kỳ quái, đánh trúng Tề Hoan sau cũng không có tạo thành bất cứ thương tổn gì tới thân thể nàng, mà trực tiếp tiến vào trong cơ thể. Sau khi đạo lôi kia tiến vào lập tức theo đường máu chạy đến toàn bộ kinh mạch trong cơ thể nàng, giống như biến thành một cái lôi vồng đem nàng bao lại, khiến Tề Hoan căn bản không khống chế được thân thể của mình, chỉ có thể mặc chúng tự do tàn sát bừa bãi. Đại khái qua khoảng hai ba canh giờ, Tề Hoan mới có thể miễn cưỡng động đậy ngón tay của mình một chút.

Từng đạo điện quang màu bạc không có bất kỳ báo hiệu nào từ ngón tay nàng lóe lên, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

“Ca, Luyện Ma Sát Kiếp(*) lần này huynh có nắm chắc thành công không?”

(*) Đây là một cuộc chiến luyện sinh tử của Ma giới, người trong Ma Đạo tham gia PK, giành vị trí cao nhất, cũng chiếm đoạt tu vi của nhau.

“Lần này sư phụ đặc biệt luyện chế cho ta một thanh Âm Hồn cấp bậc thượng phẩm linh khí, nếu như không đụng phải đối thủ hậu kỳ Nguyên Anh, thì không có vấn đề gì.” Tiếng đôi huynh muội kia tại nơi hoang dã trống trải chưa truyền đi xa, đã bị tiếng gió che dấu.

Trời dần dần tối, nơi xa xa cũng hiện lên một mảnh màu đỏ sẫm tím, một tầng nông sâu, thoạt nhìn cũng có chút ý vị. Đáng tiếc, nếu như bị treo trên phi kiếm mà nói, bất luận cảnh sắc xinh đẹp đến mấy đều không đủ để lấp

đầy sợ hãi trong lòng, đây tuyệt đối không phải là loại trải nghiệm tốt đẹp gì.

Thời điểm Tề Hoan mở to mắt, phát hiện mình đang bị treo trên phi kiếm, tuy phi kiếm cách mặt đất không cao, nhưng cũng đủ dọa nàng rơi mất nửa cái mạng nhỏ rồi.

“Người đã tỉnh.” Tề Hoan vừa mở mắt, hai người trên phi kiếm liền nhận ra, nữ tử thò tay thuận tiện dò xét Tề Hoan...rồi nở nụ cười.

“Ách...Chúng ta đây là muốn đi đâu?” Tuy mới vừa nghe thấy hai người nói cái gì mà luyện Ma Sát Kiếp, nhưng đáng tiếc Tề Hoan căn bản không biết cái kia rốt cuộc là cái gì.

“Trần Thiên Lý.”

“Hà?” Tề Hoan há hốc mồm, nếu như nàng nhớ không lầm, ngày đó tên nam nhân đeo mặt nạ kia dường như cũng nói với hai thủ hạ gặp mặt ở Trần Thiên Lý mà, sẽ không trùng hợp như vậy chứ!

Tề Hoan không biết mình nên dùng cảm xúc gì để đón nhận tin tức này, nhưng trong lòng vẫn có một tia mừng thầm, vốn nàng còn đang phiền não xem nên làm thế nào để thoát khỏi tay đôi nam nữ này, tuy nữ tử kia thoạt nhìn đối với nàng không có ác ý gì, nhưng Tề Hoan nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, cũng biết tính toán của nam nhân kia, người kia cũng không phải hạng thiện nam tín nữ gì đâu, nếu muốn sống thì phải dựa vào chính mình.

Nàng vừa mới tiến vào Kết Đan kỳ, nhưng một lúc lại có đến hai Kim Đan, linh khí trong cơ thể vẫn chưa ổn định, một thời gian ngắn tới nàng không thể tùy tiện động thủ với người khác, bằng không rất có thể sẽ toái đan. (Có nghĩa là nội đan sẽ bị vỡ.)

Cho nên suy nghĩ vì mạng nhỏ, đành phải đi cầu người thôi, không biết lần này tên nam nhân đeo mặt nạ kia có thể phát thiện tâm hay không....

Mắt thấy trời càng ngày càng tối, đôi nam nữ kia dường như cũng không có ý định dừng lại nghỉ ngơi, Tề Hoan đành phải ngồi xồm trên phi kiếm, hai tay ôm thật chặt chuôi kiếm, nhàm chán ngửa đầu đếm sao. Tuy Tề Hoan rất muốn thừa dịp thời điểm này hấp thụ một chút linh khí, nhưng nàng lo lắng bí mật dạ linh thể sẽ bị người khác phát hiện, vì để ngừa vạn nhất, nàng chỉ có thể cưỡng ép phong bế ngũ giác (5 giác quan), ngăn cản thân thể mình hấp thụ linh khí.

Cứ bay như vậy một ngày một đêm, Tề Hoan nằm trên phi kiếm thêm thiếp đi, mấy lần thiếu chút nữa rớt xuống, may mắn có nữ tử kia quay đầu kéo nàng một cái, mới không làm cho nàng ngã khỏi phi kiếm.

Ngay lúc Tề Hoan còn đang mơ mơ màng màng, phi kiếm rốt cuộc chậm rãi hạ xuống, Tề Hoan cũng bị người ta thô lỗ lôi xuống. Cuối cùng cũng đến nơi đến chốn rồi, trái tim nhỏ bé loạn nhịp của nàng cuối cùng cũng đã về vị trí cũ rồi.

“Ồ chỗ này cẩn thận một chút, tốt nhất đừng để cho người khác biết ngươi là tu sĩ chính đạo, bằng không thì...” Liễu Mạch Y ở sau lưng Tề Hoan nhỏ giọng dặn dò, mấy ngày nay nam tử kia cơ bản chưa nói tới hai câu, ngược lại Liễu Mạch Y không có chuyện gì thường cùng Tề Hoan nói chuyện phiếm.

Thông qua nói chuyện phiếm, Tề Hoan biết được hai người này là huynh muội ruột thịt, nữ tên Liễu Mạch Y, nam tên Liễu Mạch Viên, còn thăm dò được đại khái Liễu Mạch Viên đang ở trung kỳ Nguyên Anh, Liễu Mạch Y ở tiền kỳ Nguyên Anh, hai người đều là đệ tử của Âm Nguyệt Quan.

Về phần thân phận của Tề Hoan, nàng đương nhiên sẽ không đi khắp nơi khoe khoang mình là nhị đại đệ tử của phái Thanh Vân, nàng chỉ nói cho Liễu Mạch Y mình là đệ tử nội môn phái Thanh Vân, dựa theo tuổi thọ cùng tu vi hiện tại của Tề Hoan mà nói, cũng không tính là quá bồi nhọ danh hào đệ tử nội môn.

Ngay cả Hư Không Tử cũng cho rằng Tề Hoan ít nhất phải sau 50 tuổi mới có khả năng đạt tới Kết Đan kỳ, ai biết nàng cứ không hiểu gì mà đột phá như vậy, dường như những thứ có thể khiến vô số Tu Tiên giả mệt chết kia đối với nàng đều không có bất kỳ tác dụng gì. Mà ngay cả Tề Hoan không thừa nhận cũng không được, mình có thể đi đến ngày hôm nay, công lao hơn phân nửa là nhờ những thiên lôi không hiểu sao bị hấp thụ vào trong cơ thể kia.

“Ách...” Tề Hoan vô ý thức gật đầu, cho dù Liễu Mạch Y không đề cập tới thì nàng cũng phát hiện, nơi này không phải thị trấn nhỏ bình thường a, căn bản chính là trại tập trung của Ma Đạo. Nàng còn chưa đi quá năm bước, đã nhìn thấy một đám hòa thượng mặc áo hồng bào lớn, trên người đeo một chuỗi khô lâu(*) vội vã đi qua.

(*)khô lâu: Đầu lâu khô xâu thành chuỗi

Hai bên đường còn có bán đồ nữa, Tề Hoan tò mò nhìn thoáng qua, không nghĩ tới vậy mà bên trong phát hiện một đoạn ngón tay, khiến cho nàng thiếu chút nữa đem bữa cơm đêm qua phun ra hết.

“Các ngươi trước ở chỗ này, buổi tối ta sẽ tới tìm, nhớ kỹ, chớ gây phiền toái.” Dừng tại trước cửa ra vào của một khách điếm, giọng Lãnh Mạch Viên lãnh đạm dặn dò.

“Yên tâm đi, huynh đi sớm về sớm.” Liễu Mạch Y cười vỗ vỗ bả vai Liễu Mạch Viên. Tề Hoan tiến vào cái nhà trọ có thể xem như “hắc điếm”. Kỳ thật nàng thích cái tên khách sạn Long Môn hơn, cũng là hắc điếm, nhìn xem tên của người ta rất có tính nghệ thuật đó. Không giống như nơi này, căn bản chính là tác phong của thô phi mà!

Hai gian phòng ở mà đòi ba đỉnh vàng, nếu không phải mình không cần bỏ tiền, thì nàng chắc chắn sẽ cùng chương quỳ ở đây PK một màn sinh tử.

Trái lại Liễu Mạch Y dường như cho rằng chuyện như vậy rất bình thường,

sắc mặt bình tĩnh móc tiền ra.

Trong lúc Liễu Mạch Y nói chuyện với chương quỳ, Tề Hoan thoáng đánh giá hắc điểm này một phen. Nghe nói toàn bộ trấn Thiên Lý chỉ có một khách sạn như vậy, Ma Tu bình thường đều lui tới chỗ này, không biết có thể đựng phải hủ hay không.

Chương 49: Người nàng quen thuộc

Đi thôi.” Sau khi nhận phòng, Liễu Mạch Y quay đầu lại kêu Tề Hoan một tiếng, Tề Hoan bịn rịn thu hồi ánh mắt, thật đáng tiếc, vậy mà không có gặp được người nào quen.

Nàng không hề phát hiện, ngay khi nàng quay người đi theo Liễu Mạch Y lên tầng hai, ở một góc không ai chú ý tới, có một đạo ánh mắt sắc bén quét trên người nàng, thẳng cho đến khi thân ảnh Tề Hoan khuất đi, người kia cũng đã biến mất.

“Thiếu chủ, ta nhìn thấy nàng.” Trong phòng số 1 chữ Thiên (天) tầng năm của hắc điểm, Xích Dục không chút hình tượng ngã xuống giường, trong tay còn ôm một chuỗi bồ đào trái mùa. Còn nam nhân mặt nạ mà Tề Hoan nóng lòng muốn gặp đang thong thả nhắm hai mắt nằm trên giường êm, đột nhiên một đạo thân ảnh màu đen từ bên giường xông ra.

“Ta nói Diêm Quỷ này, phiền ngươi lần sau đi cửa lớn được không, đừng có leo ra từ bóng của ta!” Xích Dục bị sự xuất hiện đột ngột của Diêm Quỷ làm cho hoảng sợ, bất mãn lầm bầm hai câu.

“Tiện mà.” Ảnh độn là kỹ năng dành riêng cho Diêm Quỷ, chỉ cần chỗ nào có bóng, là hắn có thể ‘như ảnh tùy hình’ (như hình với bóng), đây là một loại năng lực rất khủng bố, đáng tiếc hiện trong giới Tu Chân người có thể dùng ảnh độn dường như đã không còn tồn tại rồi, mấy người còn sống cũng rất ít xuất hiện trước mặt thế nhân, Diêm Quỷ chính là một trong số mấy người đó.

Có thể còn sống sót trong trận chiến diệt tộc kia, tất cả đều là nhờ nam nhân trước mắt này, cho nên hắn mang theo mạng của lòng trung thành của mình cống hiến hết thảy cho y.

“Tự nàng ta đến à?” ‘Nàng’ trong miệng Diêm Quỷ, trong lòng ba người đều biết rõ. Xích Dục bĩu môi, tiến đến bên người Diêm Quỷ, lôi kéo tay áo của hắn hỏi.

“Đi theo hai gã đệ tử Âm Nguyệt Quan, một nam một nữ.” Diêm Quỷ thành thật trả lời.

“Không cần phải để ý đến nàng.” Trầm mặc cả buổi, người trên giường êm rốt cuộc mở miệng nói một câu.

Đáng tiếc câu trả lời này hiển nhiên không làm cho Xích Dục thỏa mãn, hắn tiến đến bên giường, ngồi xổm xuống, “Lão đại, ngài không sợ tiểu mỹ nhân sẽ bị người ta dụ dỗ mất sao?”

Diêm Quỷ liếc Xích Dục một cái, lui về phía sau một bước, nhưng hắn vẫn đứng trong bóng của Xích Dục, thuận tiện tùy lúc có thể chạy trốn. Về phần tại sao không chạy bây giờ, là bởi vì, tuy hắn không có hứng thú gì với bát quái, nhưng chuyện nên nghe hắn vẫn sẽ nghe.

Đôi mắt dưới tấm mặt nạ kia không thêm mở ra, trả lời Xích Dục cũng chỉ có trầm mặc.

“Lão đại, nếu như ngài không quản tiểu mỹ nhân, vậy ta có thể đi không, ta thích nhất là chiếu cô tiểu mỹ nhân đây.” Đối với việc hộ hoa sứ giả này, Xích Dục tuyệt đối làm không biết mặt, đáng tiếc từ sau lần hắn giúp Vô ngân kiểm Cơ Võ chiếu cố cô em vợ y, thì không còn cơ hội nữa.

Hơn nữa lần đó hắn chẳng những không được cảm kích còn bị Cơ Võ truy sát hơn nửa năm, nếu không phải nhờ vào hai cái chân tương đối dài của hắn, thì sớm đã bị Cơ Võ băm thành bánh bao nhân thịt rồi.

“Ta đi trước.” Phát hiện tình huống không đúng, Diêm Quỷ không nói hai lời không cần suy nghĩ liền bỏ lại Xích Dục một mình.

Đôi mắt màu đỏ như máu dưới tấm mặt nạ từ từ mở ra, chỉ trong nháy mắt, cặp mắt kia lại biến thành màu đen giống người bình thường, chiếc mặt nạ đỏ như máu bị hạ xuống, khoe miệng cong lên thể hiện tâm tình hiện tại của người này vô cùng không tốt, rất khó coi.

“Lão... lão đại, hắc hắc, hắc hắc...” Nhìn vào đôi mắt không có một tia tình cảm nào kia, Xích Dục cười khan hai tiếng, cơ mặt bắt đầu co giật. Hắn chỉ nói thế thôi, làm gì mà dùng ánh mắt khủng bố nhìn chằm chằm vậy chứ, hắn còn chưa làm gì đây này!

“Lần này Luyện Ma Sát Kiếp cho ngươi đi chủ trì, nếu như xảy ra nửa điểm sai sót, ta sẽ giao ngươi cho Cơ Võ.”

“Á... Lão đại ta sai rồi, ta không dám đùa giỡn với tiểu mỹ nhân ngài vừa ý nữa đâu, đừng đem ta giao cho Cơ Võ a!!!” Lão đại nói chuyện từ trước đến giờ luôn giữ lời, nếu như hắn thật sự bị giao cho Cơ Võ, thì còn mạng trở về sao! Xích Dục quả thật khóc không ra nước mắt, tại sao vừa rồi hắn lại lảm miệng thế chứ!

Trước đừng nói Cơ Võ muốn mạng của hắn, Cơ gia tội thiếu đã có vài trăm người đang xếp hàng chờ đối phó với hắn đây này! Kỳ thật hắn cũng không làm cái gì, chẳng qua chỉ làm lớn bụng cô em vợ chưa xuất giá của Cơ Võ thôi, mà nghe nói cô em vợ này vốn cũng định gả tới Cơ gia. (TNN: thế mà anh còn bảo không làm gì =))))))

Nếu không phải phía sau hắn còn có Thiên Ma Môn đỡ đòn, thì người Cơ gia đã sớm động thủ với hắn rồi, hiện tại chủ tử nhà mình tức giận, Xích Dục cho dù không tình nguyện, cũng chỉ có thể đi làm cái công tác vốn không cần mình phụ trách kia.

“Lão đại, ngài muốn đi tìm tiểu mỹ nhân sao?” Thấy lão đại nhà mình đưa tay động trên mặt hai cái, gương mặt tuần tú mang theo nét tà mị cùng nguy

hiềm kia dần dần trở nên bình thường, nhưng khuôn mặt so với bình thường còn bình thường hơn này, lại chính là gương mặt Tề Hoan quen thuộc, chủ nhân khuôn mặt không ai khác chính là Mặc Dạ.

“Sau Luyện Ma Sát Kiếp lần này, ta không muốn nhìn thấy hai người kia xuất hiện nữa.” Phân phó xong, Mặc Dạ bước một bước vào bên trong cái bóng của Xích Dục, biến mất.

“Ai, lão đại đi tán gái, ta lại ở nơi này liệu sống liệu chết, có đạo lý hay không?” Thấy người đi rồi, Xích Dục đặt mông ngồi xuống đất, than thân trách phận.

“Lão đại chưa bao giờ nói đạo lý với chúng ta.” Diêm Quỷ không biết từ lúc nào lại nhẹ nhàng chui từ dưới đất lên, mang theo giọng nói u ám truyền tới.

Sau khi Tề Hoan đi theo Liễu Mạch Y vào phòng, Liễu Mạch Y nói với Tề Hoan mình có việc phải đi trước, rồi đóng cửa rời khỏi phòng, để nàng lại một mình.

Liễu Mạch Y đi được khoảng nửa canh giờ, tiểu hồ ly trong ngực Tề Hoan rớt cục không an phận nhảy ra ngoài. Không phải nàng không muốn nhân cơ hội này bỏ trốn, mà căn bản nàng không cho rằng Liễu Mạch Y sẽ để mình đi ra dễ dàng như vậy.

Quả nhiên, khi tiểu hồ ly nhảy đến cửa rồi dừng lại, do dự một lúc, duỗi móng vuốt nhỏ màu trắng đung đung vào ván cửa, kết quả không ngoài dự đoán, nó bị bắn mạnh trở về.

Tề Hoan vươn tay đỡ lấy tiểu hồ ly, móng vuốt của vật nhỏ này bị oanh tạc đến huyết nhục mơ hồ (máu thịt lẫn lộn máu chảy quá nhiều). Tim Tề Hoan run lên, nếu như vừa rồi là tay mình đẩy cửa, đoán chừng đôi tay này đã bị phé đi rồi.

Xem ra nàng quả nhiên vẫn nghĩ người trong Ma Đạo quá thiện lương rồi.

“Đừng khóc đừng khóc, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp khác.” Thấy tiểu hồ ly bĩu môi, nước mắt đong đầy, để cái móng vuốt nhỏ bị thương trước ngực mình, Tề Hoan dịu dàng an ủi. Trông thấy bộ dạng này của nó, nàng cũng đau lòng không thôi.

“Đem Ti Không Lãng quán quanh người, rồi theo hướng cửa sổ đi ra.”

Ngay lúc Tề Hoan không nghĩ được biện pháp nào khả thi, thì một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên ở bên tai.

“Mặc Dạ?!” Trong đầu Tề Hoan giật mình, nghe thấy giọng nói này, không hiểu sao lại khiến nàng thấy an tâm.

“Nhanh lên, nàng ta sắp trở về rồi.”

Tề Hoan vội vàng y theo lời Mặc Dạ phân phó, lấy Ti Không lãng ra, đem cả người mình bọc lại, sau đó thả người nhảy xuống từ cửa sổ. Cho đến sau khi nhảy ra ngoài, Tề Hoan mới chợt nhớ tới, mình đang nhảy từ lầu hai xuống, cho dù nhảy từ lầu hai không chết người, nhưng ngã cũng đủ làm

nàng gãy tay, chân đi cà ngắc nha. Vừa nãy đúng là bị âm đầu rồi, lúc này
nàng thật hồi hận ah

Rơi xuống không được bao lâu, Tề Hoan đã rơi vào một vòng ôm áp áp,
“Ngay cả căn cứ của Ma Đạo ngươi cũng dám đến, lá gan không nhỏ, chán
sống rồi sao?” Gương mặt quen thuộc, giọng nói quen thuộc, cùng với sự
châm chọc ẩn chứa quan tâm cũng quen thuộc.

Chương 50: Địa Vãng

Người không phải cũng tới sao?” Sau khi chui ra khỏi Ti Không Lăng, Tề Hoan rất tự giác ôm lấy cổ Mặc Dạ, tiểu hồ ly trong ngực nàng cũng thò đầu ra, nghiêng đầu đánh giá Mặc Dạ một phen, sau đó ‘quen tay hay việc’ leo lên vai Mặc Dạ ngồi xuống.

“Nhanh, đi mau đi mau, nàng sắp đuổi đến nơi rồi.” Tề Hoan đột nhiên nghe thấy sau lưng ồn ào, nhìn lại phát hiện Liễu Mạch Y đã đuổi tới, thấy vẻ mặt nàng dữ tợn, dù đứng thật xa Tề Hoan cũng có thể cảm giác được toàn thân nàng ta sôi trào sát khí.

“Chậc, lá gan người vẫn nhỏ như vậy à.” Trong lời Mặc Dạ còn mang theo ý cười, ôm ngang Tề Hoan, tiểu hồ ly ngồi trên bả vai hắn. Thoáng nhìn, hắn giống như người bình thường không có bất kỳ uy hiếp gì, chỉ có đôi mắt màu đen khiếp người kia lại khiến cho Liễu Mạch Y chân chò dừng bước.

Chờ đến khi thân ảnh hai người dần dần biến mất, có một lão đầu ăn mặc rách rưới ngồi ở cửa ra vào của hắc điểm cúi người đập đầu tầu mấy cái trên mặt đất, giọng nói thấp khàn giống như đang lâm bầm lâu bầu, “Nữ oa của phái Thanh Vân kia lại cùng với tiểu ma đầu của Thiên Ma Môn à, ha ha, xem ra sẽ rất vui vẻ đây.”

“Đại chương quỹ, có, có cái gì không ổn sao?” Sau khi người xem náo nhiệt đã tản đi hết, chương quỹ bụng to một thân hoa phục vốn ngồi trong hành lang hắc điểm chạy chậm ra, hắn thành thật đứng ở phía sau lão đầu, vẻ mặt cung kính.

“Hai đệ tử Âm Nguyệt Quan... rút hết tiền đặt cược cho bọn họ ra...” Lão đầu duỗi ngón tay trông như cành khô ra, tìm hai dấu gạch chéo ở trên mặt đất.

“Thế nhưng mà, Liễu Mạch Viên là người dự thi có khả năng đoạt giải nhất trong nhóm người dự thi này đây....” Giọng chương quỹ béo có chút chân chò, song hắn vẫn phát tay đem mệnh lệnh này truyền xuống dưới.

“Một bước sai, cả bước sai. Kim Kiên à, người phải biết rằng có một số người ngay cả Tướng Môn chúng ta cũng không dám đắc tội, huống chi là một cái Âm Nguyệt Quan nho nhỏ.” Lão đầu lại nhìn về hướng Mặc Dạ rồi đi, ho khan hai tiếng rồi không mở miệng nữa.

“Ngài nói rất đúng.” Chương quỹ béo tuy đã hiểu ý lão đầu, nhưng hắn hết sức tò mò, người nào lại có thể khiến vị trước mắt này sinh lòng kiêng kỵ

như vậy.

Tại trấn Thiên Lý cứ cách năm năm lại cử hành Luyện Ma Sát Kiếp một lần, thay vì nói đây là cuộc thi đấu của Ma Môn, chi bằng nói đây là một cuộc đánh bạc đi. Tất cả môn phái đều đưa đệ tử ưu nhất đến tham gia, do Tướng Môn làm nhà cái, trong đó dính líu tới lợi ích căn bản mà không phải người thường có thể tưởng tượng được. Cũng chỉ có Tướng Môn, môn phái đứng sừng sững ngàn năm trong giới Ma Đạo mới đủ thực lực chủ trì cuộc đánh bạc này, chẳng qua rút tiền đặt cược nói thế nào cũng đều xem như một loại kiêng kị, môn phái nào rút tiền đặt cược, kia rõ ràng là ủng hộ địch.

Tuy Tướng Môn không để Âm Nguyệt Quan vào trong mắt, nhưng nói thế nào đi nữa, đó cũng là môn phái được thành lập vài trăm năm, hơn nữa danh tiếng gần đây rất thịnh, làm như vậy không khác gì làm mất thể diện của bọn họ.

“Người muốn đưa ta đi đâu?” Sau khi ra khỏi trấn Thiên Lý, Tề Hoan mới phát hiện cảnh sắc chung quanh không giống với khi mình đến, lúc đi rõ ràng là gió mùa thu dịu hiu, như thế nào bây giờ lại đều là tuyết đọng.

“Làm sao, sợ ta đem người đi bán?” Mặc Dạ cười như không cười nhìn Tề Hoan, dưới chân không chế phi kiếm tăng tốc lần nữa, cuối cùng từ xa nhìn thấy cũng chỉ là một kiếm ảnh màu vàng xẹt qua trên không trung.

“Nếu như người có thể bán được, đừng quên chia sẻ một chút kinh nghiệm cho sư bá của ta.” Tề Hoan đối với giá trị con người mình vẫn là biết rõ đây. Nàng còn nhớ hồi trước khi nàng không cẩn thận làm đổ sạch sẽ bình rượu Bách Niên Hoa Lộ của Hư Linh Tử vất vả kiếm được, Hư Linh Tử đã giận giữ nói sớm muộn sẽ có một ngày đem Tề Hoan ném tới Vu Hạp Sơn.

Vu Hạp Sơn là tên của một môn phái chính đạo, môn phái này không chỉ có tên kỳ quái, mà ngay cả quy củ trong môn cũng kỳ quái, trong đó có một quy định, người chống đối sư trưởng có thể bị dùng cực hình.

“Vu Hạp Sơn từ trước tới nay đã sớm không lợi không vực dậy nổi, sư bá ngài phải tốn kém rồi.” Tề Hoan đối với uy hiếp của Hư Linh Tử căn bản không coi ra gì.

“Sai rồi, sư bá làm vậy sẽ phá sản đấy.” Tiếng xấu của Tề Hoan sớm đã lan rộng khắp tất cả môn phái chính đạo, cho dù Hư Linh Tử muốn ném Tề Hoan vào, thì Vu Hạp Sơn cũng không muốn nhận Tề Hoan. Một câu nói kia của Hoa Hiển Tử làm Hư Linh Tử mặt xanh vài ngày.

“Mặc Dạ, làm sao người lại đến đây?” Mặc dù đối với thân phận của Mặc Dạ, Tề Hoan không có chứng cứ gì, nhưng nàng cảm thấy dường như suy đoán của mình cách đáp án càng ngày càng gần rồi.

Mặc Dạ như có điều suy nghĩ cúi đầu nhìn Tề Hoan, trên khóe miệng nhếch lên “Trộm đồ.”

“Trộm gì?”

“Vôn là ta định một mình trộm, nhưng vừa vắn người lại đến, thuận tiện báo đáp ta một chút đi.” Trông thấy vẻ mặt kính hãi của Tề Hoan, Mặc Dạ có vẻ rất là thỏa mãn với kết quả do mình tạo thành, nụ cười trên mặt càng lúc càng lớn.

“Không muốn, hôm khác báo đáp sau.” Tuy thiếu Mặc Dạ hai lần nhân tình, nhưng dù muốn báo đáp cũng phải lúc này nha, cho dù nợ nhân tình đê chết người, thì cũng không trọng yếu bằng mạng nhỏ đâu. Ở đây đều là người Ma Đạo đấy, muốn nàng giúp Mặc Dạ trộm đồ, khác nào bảo nàng đừng sống nữa.

“Muộn rồi.” Giọng nói mang theo ý cười của Mặc Dạ vừa dứt, thì Tề Hoan cũng cảm giác được, hai tay ôm mình buông lỏng, thân thể của nàng bắt đầu rơi tự do. “Giúp ta tìm đường đi.”

Trên không trung Tề Hoan nhe nanh múa vuốt, muốn túm lấy một thứ gì đó cứu mạng, đột nhiên rơi xuống làm nàng sợ hãi, quên mất mình căn bản chính là Tu Tiên giả, có thể ngự kiếm phi hành.

“Ta thành quỷ cũng không bỏ qua cho người

” Tiếng kêu thảm thiết của Tề Hoan từ dưới vách núi truyền lên.

Mặc Dạ đứng bên trên cúi đầu nhìn xuống vách núi sâu không đáy, cuối cùng nghiêng đầu nói với tiểu hồ ly trên vai đang vui vẻ ăn khoai nướng, “Chủ nhân của người thật đúng là đủ ngu ngốc[1] đấy.”

[1] chữ Tề trong tên Tề Hoan có nghĩa là ‘đủ’. Ở đây là anh Dạ nói đều Tề Hoan, ghép tên chị với chữ ngu ngốc ^.^

Hai bên móng vuốt của Tiểu hồ ly ôm khoai lang, gật đầu chấp nhận. Chòm lông nhỏ trên mặt còn run lên, dính đầy vỏ khoai.

“Dưới đây có cái gì?” Mặc Dạ đối với tiếng nguyên rủa không dứt truyền lên từ dưới đáy vực kia ngoảnh mặt làm ngơ.

“Chết tiệt, tại sao dưới này có nhiều lôi vồng như vậy! Đây rút cuộc là nơi chó má nào a!” Tề Hoan từ không trung bị Mặc Dạ ném tới đáy vực, vôn là dù bị ngã cũng không chết được, chẳng qua ban đầu Tề Hoan bị kính hãi quá lớn, căn bản quên mất mình có thể bay, mãi tới khi rơi xuống gần đáy nàng mới kịp phản ứng.

Đáng tiếc vừa mới gọi phi kiếm ra, còn chưa kịp giã lên, nàng đã bị điện giật êm nhũn. Người nói một thanh phi kiếm, không có chuyện gì trộn nhiều kim loại như thế làm gì, kiếm có tính dẫn điện mạnh như vậy, làm cho Tề Hoan trực điệp bị “phỏng i-on”.

Kỳ thật may mắn người xuống là Tề Hoan, lôi điện trong cơ thể nàng tuyệt đối không kém lôi vồng phía dưới này, cho nên nàng mới không có việc gì, nếu đổi lại là người khác, làm không tốt đụng phải lôi vồng, chắc chắn sẽ bị điện giật thành than.

Một lát sau bình tĩnh lại, Tề Hoan rút cục bắt đầu đánh giá khắp nơi, cái vách núi này hình như chính là một sơn cốc bị phong kín, căn bản không

nhìn thấy ánh mặt trời trên đỉnh đầu, tất cả đều là mây đen kịt, trong đáy vực có thể nhìn thấy đều là lôi vông có màu đen được đặt ở khắp nơi, không biết do con người tạo nên hay là do tự nhiên hình thành.

Nếu là tự nhiên còn dễ nói, nếu do con người, vậy người này rốt cuộc là thực lực bậc nào mới có thể tạo ra một mảng lớn như vậy.

Tề Hoan tự nhận lôi thuật của mình cũng không tệ lắm, đáng tiếc nàng chỉ có thể tạo ra lôi vông giới hạn một mét chung quanh mình, vượt qua giới hạn kia, lôi điện của nàng sẽ biến mất.

“Cố gắng đi về phía chính giữa đi, ở đó có một khối trần lôi thạch, lấy được nó thì địa vông sẽ bị phá.” Trên đỉnh vách núi, giọng Mặc Dạ bay bổng truyền tới.

“Cái gì? Người nói đây là địa vông?!” Tề Hoan đứng ở chính giữa lôi vông màu đen, thiếu chút bị dọa ngốc.

Tề Hoan ba năm nay ngẫu nhiên cũng sẽ đến Tàng Thư Các của môn phái một chuyến, trong Tàng Thư Các nàng tìm được sách dã sử ghi chép của giới Tu Chân, tuy câu chuyện bên trong không quá nhiều, nhưng cũng coi là đặc sắc.

Trong đó có một quyển sách có ghi lại về địa vông. Nghe nói thiên la địa vông trong thiên địa chính thức được hình thành trong hoàn cảnh đặc thù, trên đánh thiên địa dưới trảm thân ma, phàm là người đi vào tuyệt đối không có khả năng còn sống, có điều ở nhân gian lại không thể nhìn thấy thiên la địa vông chân chính. Nhưng nghe nói 2000 năm trước, có một người trong Ma Môn có thể tạo ra thiên la địa vông, nghe nói lúc ấy toàn bộ giới Tu Chân, có khả năng bình an ra khỏi địa vông cũng không đến mười người.

Đáng tiếc sau đó người kia mất tích, địa vông rơi xuống đâu cũng không ai biết. Hiện tại Mặc Dạ thế nhưng nói cho nàng, những lôi vông bên cạnh mình chính là địa vông!

“Đã bị phá một nửa rồi, nếu như người không nhanh chút tìm thấy trần lôi thạch [2], thì một lát nữa lôi bạo [3] sẽ đến, coi chừng khó giữ được cái mạng nhỏ đấy.” Bên bờ vực, Mặc Dạ ngồi trên đất, tiêu hồ ly thành thành thật thật đem hai cái móng vuốt nhỏ để lên bụng, đôi mắt trông mong nhìn cái đùi hươu nướng trong tay hẳn.

[2] Trần Lôi Thạch : là tảng đá có chứa sức mạnh lôi dùng để duy trì lôi vông. Có thể coi như là một loại công tác. rút em này ra thì lôi vông biến mất.

[3] Lôi Bạo: là một đạo lôi tập trung sức mạnh có uy lực hơn lôi bình thường.

“Thời thế thay đổi, lòng người khác xưa, ta lúc đầu thật đúng là mắt mù, còn tưởng rằng người là người tốt...” Vừa nghe sẽ nguy hiểm đến tính mạng, Tề Hoan cũng bất chấp không thèm nghiên cứu cái địa vông trong

truyền thuyết này nữa, vôi vàng dựa theo lời Mặc Dạ, tìm kiếm trấn lồi thạch khắp nơi.

“Người xem trình độ của người còn cần phải tăng cường.” Tiểu hồ ly nghe thấy lời Mặc Dạ nói, thân thể nhỏ bé xán lại, đuôi móng vuốt nhỏ ra kéo ống tay áo Mặc Dạ.

“Yên tâm, hù nàng ấy thôi.” Mặc Dạ dường như cũng hiểu rõ tiểu hồ ly đang lo lắng cho Tề Hoan, sờ lên cái đầu nhỏ của nó cười cười. Nếu như không phải biết rõ uy lực lôi điện trong người Tề Hoan thế nào, thì hẳn làm sao có thể ném Tề Hoan xuống dưới. Đừng nói là địa võng đã bị sút mẻ, cho dù địa võng năm đó còn nguyên vẹn, thì căn bản cũng không trói được Tề Hoan. Ngay cả loại sức mạnh sấm sét của thiên kiếp thân thể nàng còn tiếp nhận được, thì trên đời này còn có loại sấm gì có thể làm hại đến nàng? Tuy lúc đầu Mặc Dạ định tự mình đi xuống dưới, nhưng đó là hẳn căn bản không nghĩ tới sẽ gặp Tề Hoan, nếu đã có một người có tác dụng như vậy, thì đương nhiên không thể buông tha rồi.

Chương 51: Trộm mộ

Hơn hai canh giờ sau, Tề Hoan ngồi dưới đất, trong lòng bàn tay cầm một khối đá tròn không ngừng phát ra lói quang màu tím. Đây là trấn lồi thạch mà Mặc Dạ đã nói, sau khi Tề Hoan lấy nó ra khỏi Địa Võng thì toàn bộ Địa Võng cũng biến mất theo. Điều duy nhất khiến Tề Hoan nhức đầu chính là, tảng đá này lại dính lấy nàng, dù dùng đủ mọi phương pháp cũng không thể đặt nó xuống dưới.

“Này, giúp ta quăng nó xuống đất đi.” Tề Hoan nhìn chằm chằm một lớn một nhỏ Mặc Dạ cùng tiểu hồ ly đang vui vẻ gặm chân hươu. Hai kẻ này dám thừa dịp Tề Hoan ở dưới Địa Võng mà ăn uống linh đình như vậy. Dù sao Mặc Dạ cũng coi như có chút nhân tính, để lại cho nàng một miếng thịt nướng, nhưng bây giờ không phải là lúc để ăn!

“Chờ nó ăn no sẽ tự động rơi xuống.” Mặc Dạ giương mắt lên, liếc khối đá Trấn Lôi kia một cái rồi lại tiếp tục vùi đầu vào ăn. Đá Trấn Lôi thế nhưng chính là đồ tốt đó, năng lượng sấm sét ẩn chứa trong đó tuyệt đối không phải khủng bố bình thường. Lúc trước, sở dĩ Địa Võng có uy lực lớn như thế cũng chính bởi vì “công lao to lớn” của đá Trấn Lôi này.

Thật ra cũng do người nọ mệnh tốt, lấy được khối đá Trấn Lôi đã trải qua lần thiên kiếp thứ nhất nên mới có thể luyện chế ra Địa Võng này. Chỉ tiếc là càng sử dụng nhiều, năng lượng sấm sét trong đá Trấn Lôi càng suy yếu, khiến cho Địa Võng cũng trở nên yếu ớt.

Hiện tại, Tề Hoan vừa vặn trở thành “máy phát điện”, đá Trấn Lôi đương nhiên sẽ bám lấy nàng không tha.

“Đợi nó ăn no thì ta cũng thành cái xác khô rồi!” Tề Hoan có thể cảm nhận được linh lực sấm sét trong người mình đang dần dần yếu đi, tuy tốc độ rất chậm, không có uy hiếp gì tới nàng, nhưng nàng cũng không muốn cái tảng đá này bám trên tay mình mãi.

“Uy lực của Địa Võng thế nào?” Mặc Dạ cười như không cười nhìn Tề Hoan, đột nhiên hỏi.

“Vô cùng mạnh mẽ.” Nhắc tới Địa Võng, mắt Tề Hoan lập tức sáng ngời, xem ra Địa Võng chính là vũ khí tấn công bày đàn trong truyền thuyết, phàm là người giẫm phải, nhất định không có cơ hội giãy dụa, đương nhiên điều kiện tiên quyết chính là Tề Hoan có thể khôi phục được đá Trấn Lôi toàn thịnh. Nếu như nàng đoán không sai, thì đợi đến khi đá Trấn Lôi khôi phục thì mình cũng không khác xác ướp cho lắm.

“Trở về tự mình chậm rãi tế luyện là được.” Mặc Dạ kéo tay Tề Hoan, ngón tay thon dài vẽ một vòng tròn trong lòng bàn tay nàng, lúc làn da hai người tiếp xúc, lòng bàn tay Tề Hoan run rẩy một chút. Mãi cho đến khi Mặc Dạ buông tay, rôt cuộc cục đá Trấn Lôi kia cũng không bám vào tay Tề Hoan nữa.

“Cho ta sao?” Tuy thứ này là do mình lấy được nhưng nếu cứ độc chiếm như vậy thì có chút không hợp đạo nghĩa giang hồ. Thật ra thì Tề Hoan vẫn đang nghĩ cách nuốt riêng tảng đá kia, nhưng chưa kịp mở miệng thì Mặc Dạ đã đem ỉnh rồi.

“Người không phải muốn nó sao? Ta sợ lát nữa người sẽ giết người đoạt bảo.” Mặc Dạ quay lại ôm tiểu hồ ly đang vui đùa ăn thịt hươu, ngoảnh đầu tươi cười với Tề Hoan. Không hiểu sao, càng ngày Tề Hoan càng thấy Mặc Dạ giống với nam nhân đeo mặt nạ kia.

“Hừ, ta mới không thèm làm vậy.” Giết người đoạt bảo rất không có đẳng cấp, huống chi không phải cứ đánh nhau là sẽ đoạt được, lá gan của nàng rất nhỏ, không có dũng khí làm vậy.

Sau khi thu hồi Địa Võng, Tề Hoan dò xét xung quanh mới phát hiện ở đây có rất nhiều sơn động, nhìn kỹ thì chúng không sâu cho lắm nhưng lại mang đến cho Tề Hoan một cảm giác rất khủng bố, giống như ở bên trong có cái gì đó đang nhìn chằm chằm nàng.

“Đừng nhìn.” Ngay tại lúc Tề Hoan nhìn chằm chằm vào một sơn động đến nhập thần, Mặc Dạ không biết từ lúc nào đã đi đến bên người nàng, một tay ôm nàng vào trong ngực, một tay che mắt nàng lại.

Thân thể Tề Hoan vừa có chút run rẩy chậm rãi khôi phục lại bình thường, nàng ôm lấy cánh tay, run run nói: “Trong đó rôt cuộc có cái gì vậy?” Vừa rồi, nàng chỉ nhìn thoáng qua mà thân thể đã bị đông lại, giống như bị không chế, nếu không có Mặc Dạ đột nhiên che mắt nàng thì lúc này nàng đã hoàn toàn xơ cứng rồi.

“Yêu ma quỷ quái.” Mặc Dạ cười khẽ, hắn cũng không có ý định nói rõ chân tướng cho Tề Hoan biết. Nếu như hắn nói thật, dám cam đoan là Tề Hoan sẽ lập tức chạy trốn, không hề ở đây ngây ngốc thêm một giây đồng hồ.

Nói xong, Mặc Dạ cầm tay Tề Hoan lôi về phía trước, có lẽ vì lòng bàn tay truyền đến hơi ấm, xua tan đi cái lạnh như băng của thân thể, Tề Hoan nhẹ nhàng thở hắt ra, cuối cùng cũng hơi an tâm.

“Chúng ta đi đâu đây?” Mặc Dạ đã không muốn nói, Tề Hoan cũng không hỏi thêm. Dù sao hắn vẫn ở lại đây, có hắn, coi như tính mạng của mình được đảm bảo.

“Đi trộm mộ.” Mặc Dạ trực tiếp kéo Tề Hoan vào một sơn động, vừa đi vào, Tề Hoan liền cảm thấy một cơn gió lạnh đập vào mặt, nhìn không được rùng mình một cái.

Giống như cảm nhận được Tề Hoan phát run, hai người im lặng đi thẳng vào trong một lát, thì một kiện trường bào vẫn còn mang theo hơi ẩm đột nhiên rơi xuống vai Tề Hoan.

“A? Ngươi thì sao?” Đột nhiên xuất hiện đồ ẩm áp khiến Tề Hoan vui vẻ quần trường bào thật chặt, lại thấy Mặc Dạ chỉ mặc một bộ áo tơ lụa đơn bạc, Tề Hoan có chút băn khoăn. Đột nhiên Tề Hoan phát hiện bộ y phục này thật sự rất mỏng nha, theo hô hấp của Mặc Dạ thậm chí có thể thấy rõ ràng hình dáng cơ bắp.

Trước kia nàng cho rằng hình thể Mặc Dạ cũng được, hiện tại mơ hồ có thể nhìn thấy cơ bụng sáu múi, quả thật là... cực phẩm a! Tề Hoan căn bản không phát hiện ra ánh mắt của mình có chút nóng bỏng, tận đến khi nàng cảm thấy Mặc Dạ bên cạnh đột nhiên ngừng lại.

“Sao thế?” Tề Hoan nghi hoặc ngẩng đầu lên.

“Có cơ hội lại nhìn tiếp, bây giờ chú ý một chút, ở đây rất nguy hiểm.” Đối với ánh mắt mê đắm của Tề Hoan, Mặc Dạ làm như không thấy.

“À

” Tề Hoan lưu luyến thu hồi ánh mắt, aizz, sống trên đời 27 năm, đến một người bạn trai cũng không có, sao nàng có cơ hội nhìn thấy thân thể nam nhân chứ. Tuy nhiên, đối với chuyện lập gia đình, nàng cũng không vội, hơn nữa, trong giới Tu Chân, dưới một trăm tuổi mà kết hôn thì coi như tảo hôn* rồi. Thế nhưng điều này cũng không có nghĩa là Tề Hoan muốn đợi tới cái tuổi kia rồi mới gả ra ngoài!

*tảo hôn: lập gia đình quá sớm.

“Đây là mộ của ai thế?” Tề Hoan miễn cưỡng ổn định tâm thần, tiếp tục đi theo Mặc Dạ, tò mò hỏi. Người bình thường chết đi không phải đều chôn dưới đất sao? Ai lại đem phân mộ đặt trong sơn động chứ, đây không phải là quá thuận tiện cho bọn trộm mộ sao?

“Không biết.” Mặc Dạ dứt khoát trả lời, cũng không rõ là hẳn thật sự không biết hay là không muốn nói.

“Vậy ngươi vào làm gì?” Tề Hoan vô cùng bất mãn với câu trả lời này, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại.

“Lấy lại đồ thuộc về ta.” Ánh mắt Mặc Dạ trở nên kì quái, con ngươi vừa đỏ vừa đen, lúc Tề Hoan đến gần, mắt hắn đã không còn điểm gì khác thường.

Chương 52: Chủ mộ tên Mặc Dạ

Đi về phía trước một đoạn, Tề Hoan đột nhiên phát hiện một khối ngọc bia dựng thẳng rất lớn, hình như là bia mộ, nhưng mà cái bia mộ này cũng thật xa hoa. Tề Hoan nhìn kỹ cả buổi rốt cuộc phát hiện, chữ trên bia mộ chắc chắn là dùng Nam Cực Tinh Cát viết nên.

Nam Cực Tinh Cát chính là thứ mà ngay cả mấy lão ngoan đồng trong phái Thanh Vân cũng chỉ nghe qua mà thôi. Tề Hoan biết thứ này bởi vì sự thúc Hư Dương Tử từng nói thoáng qua khi nàng học luyện khí với lão. Tề Hoan còn nhớ rõ, lúc đó, mắt Hư Dương Tử sáng lên, lấp lóe giống như dã thú trông thấy mỹ nữ vậy.

Tề Hoan cũng chỉ biết, vật này là một vật liệu luyện khí cấp cao từ thời cổ, nghe nói có thể luyện chế Pháp bảo trên tiên khí, đáng tiếc khi thượng cổ tu sĩ diệt vong, rất nhiều loại thiên tài địa bảo cũng biến mất theo, Nam Cực Tinh Cát là một trong số đó.

Sở dĩ Tề Hoan nhận ra chữ viết trên bia được viết bằng Nam Cực Tinh Cát là bởi vì Hư Dương Tử đã từng miêu tả. Nam Cực Tinh Cát thuộc tính chí hàn, không thể dùng tay chạm vào nếu không ngay cả tu sĩ Độ Kiếp kỳ cũng sẽ bị đông cứng, hơn nữa, chung quanh Nam Cực Tinh Cát thuần khiết nhất sẽ diễn sinh (*) ra một loại vật liệu luyện khí khác là Hàn Băng Phách. (*)nghĩa là từ hợp chất đơn giản biến thành phức tạp. 1 dạng phản ứng hóa học của Nam Cực Tinh Cát với những loại chất chung quanh, tạo thành Hàn Băng Phách

Hàn Băng Phách không biến mất như Nam Cực Tinh Cát, chỉ có điều, vật này ngàn năm mới dài ra một tấc, cho nên vẫn là rất hiếm. Khi Tề Hoan nhìn thấy trên đất đầy Hàn Băng Phách, nàng liền biết mình nghĩ đúng rồi. Một cái bia mộ thôi mà đã to lớn, phô trương như vậy, không biết bên trong sẽ như thế nào. Tề Hoan bỗng thấy hiếu kì với chủ của ngôi mộ này, nàng tiến đến gần, định cẩn thận nghiên cứu chữ viết trên bia.

Đáng tiếc, nhìn hồi lâu nàng rốt cuộc lắc đầu bỏ cuộc. Có một sự thật nàng không thể không đối mặt, đó là, nàng là kẻ mù chữ.

“Chữ này nghĩa là gì?” Tề Hoan giơ tay chỉ ký hiệu kì quái trên bia mộ.

“Mặc.” Anh mắt Mặc Dạ càng ngày càng quý dị.

“Còn chữ này?”

“Dạ.”

“Mặc Dạ... A, hóa ra chủ mộ tên là Mặc Dạ.... Cái gì?! Sao lại giống tên

ngươi?” Nghĩ nghĩ, cuối cùng Tề Hoan cũng phát giác ra điểm không bình thường, trên đời này tại sao lại có việc trùng hợp như vậy?

Với vẻ kinh ngạc và ánh mắt tìm tòi, nghiên cứu của Tề Hoan, Mặc Dạ chỉ cười cười không đáp.

“Người này là tổ tiên của ngươi?”

“Không phải.”

“Vậy ngươi quen hắn?”

“Không quen.”

“À... Vậy ta mang khối bia mộ này đi, ngươi không được ngăn cản nhé?”

Đã không quen thì dễ rồi, tuy tên trên bia mộ hơi kì quái, nhưng Tề Hoan quan tâm đến Nam Cực Tinh Cát bên trên nhiều hơn.

Lời của Tề Hoan khiến Mặc Dạ ngây ngốc, lập tức cười lắc đầu, có chút bất đắc dĩ. Dù đây chỉ là nơi chôn quân áo và di vật nhưng bia mộ của chính mình cứ như vậy bị khiêng đi, chung quy vẫn có cảm giác kỳ quái. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tu Chân Giả có “trình độ” như Tề Hoan thật sự rất ít, ngay cả bia mộ mà cũng không buông tha.

Ném bia mộ cùng Hàn Băng Phách nhật được vào nhẫn trữ vật, Tề Hoan vui vẻ hẳn lên. Mặc dù mình xem như là bị bắt tới đây, nhưng dọc đường đi cũng thu hoạch không ít.

Quả nhiên, sau khi bia mộ bị khiêng đi, hàn khí trong sơn động lập tức biến mất. Đi thêm một đoạn nữa, rốt cuộc bọn họ đã tới điểm đến của chuyến đi lần này.

Lúc tiến vào phòng chủ mộ, Tề Hoan cuối cùng cũng hiểu vì sao cái khối dùng hãn Nam Cực Tinh Cát khắc nên mà chỉ xứng đặt ở bên ngoài rồi, bởi vì trong này, tùy tiện nhặt ra một vật cũng đều đáng giá hơn gấp trăm lần cái bia mộ kia.

Trong phòng chủ mộ, mặt đất phủ kín Ngọc Túy, mà ngay cả hạt châu dùng để chiếu sáng cũng là Dị Sắc Đồng chân quý nhất trong số nhân châu Nam Hải Giao Nhân. Những thứ đình đài lầu các trên vách tường kia còn được điêu khắc bằng cả khối đá Vân Phong, từ xa xa nhìn lại còn thật sự tưởng là mây trời tiên cảnh.

Đá Vân Phong không hẳn là thiên tài địa bảo, không thể luyện dược cũng không thể luyện khí, nhưng nếu dùng đá Vân Phong hơn ngàn năm để điêu khắc đồ vật, thì xung quanh sẽ tự động tạo ra sương mù như mây, cho nên đá Vân Phong mới quý giá như vậy. Hiện giờ chỉ một cục đá Vân Phong nhỏ như ngón cái cũng đã cực kì hiếm thấy rồi, mà ở đây lại có hẳn một khối đá xanh trong suốt, hơn nữa lại còn nguyên vẹn đấy.

“Nếu ta lấy tất cả những thứ kia, ngươi có nghĩ là ta tham lam không?”

“Không. Nhưng tốt nhất ngươi không nên làm vậy.” Mặc Dạ cười khẽ, đây đúng là phong cách làm việc của Tề Hoan, vừa nhìn đã chuẩn bị bung cả ồ.

“Vì sao?” Tề Hoan phát hiện, lúc Mặc Dạ nhìn thấy những bảo bối giá trị

liên thành này, mí mắt cũng không nháy một cái, điều này chứng tỏ, hấn căn bản không thêm quan tâm đến những thứ này.

Ngay cả đám Hư Linh Tử nếu tới đây chắc cũng phải ngạc nhiên một phen, tại sao Mặc Dạ lại không có phản ứng gì? Bây giờ Tề Hoan mới cảm thấy được có điểm kỳ quái.

“Bởi vì con rắn đằng kia sẽ không vui.” Mặc Dạ giơ tay chỉ phía trước, cách bọn họ không xa có một hồ sen, trên mặt nước có vài bông hoa sen nở, chỉ có điều, nhìn kỹ mới thấy nước hồ đen kịt, không rõ bên trong có thứ gì, cũng không rõ hồ sâu bao nhiêu.

Theo hướng tay chỉ của Mặc Dạ, Tề Hoan nhìn lướt qua, giật mình hoảng sợ. Cuối cùng nàng đã biết trong hồ có cái gì rồi, một con rắn, không, chính xác thì thứ này đã bắt đầu hóa rồng rồi.

Đó là một con rắn bạc lớn, trên đầu có một đôi sừng rồng, đầu rắn to bằng nửa cái hồ, đôi mắt màu bạc lạnh như băng không hề có cảm xúc đang nhìn chăm chăm hai kẻ tự tiện xông vào.

“Ta đoán hình như lâu lắm rồi nó không được ném thứ thứ gì đó.” Tề Hoan vừa nói vừa lui về phía sau, tìm cơ hội chuẩn bị chạy trốn. Mặc dù tu vi của mình đã đến Kết Đan kỳ nhưng nàng hoàn toàn chắc chắn, so với một con rắn sống không biết bao nhiêu năm, thì mình chỉ đáng một bữa cơm, có khi ngay cả một bữa cơm cũng không bằng.

“Đúng là đã rất nhiều năm.” Mặc Dạ nhìn con rắn kia, trong mắt có chút hoài niệm. Đẳng xà Hồng hoang dị chủng, đúng hơn là một con Đẳng xà biến dị, nếu không phải từ nhỏ nó đã bị xa lánh vì màu sắc không giống với đồng loại, thì nó đã không trở thành sủng vật của hấn.

Chẳng qua, không nghĩ tới, qua nhiều năm như vậy, từ ban đầu nó chỉ là một con rắn to bằng cổ tay vậy mà bây giờ đã biến thành bộ dáng này, ngay cả hấn cũng bị giật mình.

“Nó có ăn thịt người không?”

“Có lẽ không.” Mặc Dạ nghiêng đầu suy nghĩ, trước kia vẫn cho nó ăn củ cải trắng, năm đó hấn cũng không biết rắn không ăn củ cải trắng. (TM: rắn ăn củ cải trắng... rắn-ăn-củ-cải-trắng?! =]]])

“Hít—zzz” Trả lời hai người là một cái đầu đỏ như máu, con rắn này không biết bị cái gì kích thích mà thò ra gần nửa cơ thể, lập tức toàn bộ cái hồ bị cơ thể của nó làm cho chật ních. Cái đầu rắn gần như dán lên người Mặc Dạ, chỉ cần nó há miệng, Mặc Dạ sẽ hoàn toàn bị nuốt, rồi hoàn toàn bị tiêu hóa.

Im lặng cả buổi, con rắn này hình như không có dấu hiệu muốn ăn thịt người, nó chỉ dùng cặp mắt to như hai cái đèn lồng ngó ngó nghiêng nghiêng Mặc Dạ mấy lần, còn Tề Hoan đương nhiên là không được đề ý tới.

Tuy bị một con rắn coi thường khiến nàng rất không thoải mái nhưng trước

mắt nàng tình nguyện chính mình trở nên rất nhỏ bé, tồn tại càng yếu ớt càng tốt.

“Hình như nó rất thích ngươi.” Tề Hoan không xác định được ánh mắt mình có nhìn lầm hay không, nếu nàng nhìn đúng... vậy thì, nét mặt của con rắn bây giờ có thể coi là... nịnh nọt... Một con rắn cần phải làm như vậy sao?

“Ừ.” Mặc Dạ giơ tay vỗ vỗ đầu con rắn rồi quay lại nhìn Tề Hoan, “Đi thôi.” Nói xong vượt qua cái hồ, tiếp tục đi về phía trước.

Tề Hoan cũng muốn đi theo, nhưng cơ bản nàng mới bước một bước, thì ánh mắt con rắn kia lập tức lia tới, định trụ nàng. “Ngươi chắc chắn nó sẽ không nhất thời cao hứng mà ăn ta chứ?”

“Yên tâm, nếu ta là nó tuyệt đối sẽ không ăn ngươi.”

“Vì sao?”

“Sợ sẽ tiêu hóa nhầm tính bất lương.”

Chương 53: Cốt Khải

Nhìn Mặc Dạ tiếp tục đi về phía trước, con rắn kia hình như cũng chuẩn bị đi cùng, chẳng qua phần mộ này có vẻ quá nhỏ cho nó di chuyển. Vì vậy, dưới ánh mắt soi mói của Tề Hoan, Đẳng xà vốn đang to đùng như một quả khinh khí cầu bỗng nhiên co lại thành một con rắn bạc nhỏ bằng ngón tay cái.

Có vẻ con rắn này không thích ở cùng một chỗ với tiểu hồ ly nên nó trực tiếp bò lên tay của Tề Hoan, bắt đầu cuộc sống mới. Vốn sợ hãi mấy con vật mềm nhũn, uồn lươn, lần này Tề Hoan quả thực bị dọa tới mức đứng hình.

Thật sự nàng rất muốn nói lý với con rắn này, nhưng người ta phải nghe mới được a, một con vật to đùng như vậy, nhờ nó nổi giận há mồm nuốt chửng nàng một phát, vậy là xong đời rồi. Nghĩ nghĩ, Tề Hoan quyết định tốt nhất là không nên gây sự với nó.

“Ở đây chẳng lẽ không có cấm chế gì sao?” Đi cả buổi, Tề Hoan không gặp được bất kỳ nguy hiểm nào, khác xa với tưởng tượng của nàng. Không phải nói bình thường khi Thượng cổ đạo sĩ chết đi sẽ biến phần mộ của mình thành cơ quan hay sao, ít nhất bên trong cũng phải có vài cấm chế kiểu “người đứng người chết” mới đúng chứ.

“Người rất muốn chạm phải cấm chế sao?” Mặc Dạ vừa nói, vừa đưa tay phá vỡ cấm chế vô hình phía trước. Ở đây không phải không có cấm chế, trên thực tế, trong mộ phần của Thượng cổ đạo sĩ, cấm chế nhiều và đáng sợ đến dọa người, hơn nữa có rất nhiều cấm chế là tâm huyết nghiên cứu cả đời của bọn họ, ngoại trừ chính kẻ đang nằm trong quan tài kia thì không ai có thể phá giải.

Đây cũng là lí do vì sao người ta tuy biết rõ phần mộ của họ ở chỗ nào nhưng không ai dám xông tới. Không phải không dám liều mạng, mà là cho dù bảo bối trong đó tuyệt không ít, nhưng căn bản không ai có thể lấy đồ mà bình yên đi ra ngoài được.

“Ta chỉ muốn mở mang kiến thức thôi mà.” Không phải mạo hiểm đương nhiên tốt rồi, chỉ là nàng rất hiếu kỳ, thứ cấm chế mà sư phụ tôn sùng rốt cuộc lợi hại ở chỗ nào a.

Mặc Dạ không nói gì, lấy từ nhẫn trữ vật ra một khối linh thạch rồi tiện tay ném về phía trước, khối linh thạch kia bay không xa, hình như bị cái gì đó ngăn lại trên không trung, từng đợt sóng nước chung quanh linh thạch lăn

tấn tủa ra, một khối linh thạch hoàn hảo cứ như vậy biến mất ngay trước mắt Tề Hoan.

“Đâu mất rồi?” Tề Hoan kinh ngạc, thậm chí nàng còn chưa nhìn thấy linh thạch kia biến mất như thế nào.

“Bốc hơi rồi.” Mặc Dạ tron tru nói, Tề Hoan mở hôi đầy đầu, bốc hơi rồi? Không khoa trương như vậy chứ?

“Còn muốn mở mang kiến thức nữa không?” Mặc Dạ nhướn mày, cố ý hỏi.

“Không cần không cần, ngại tiếp tục đi.” Tề Hoan vừa nói vừa đi chậm lại, đùa sao, chỗ nguy hiểm như vậy nàng đương nhiên phải đi phía sau rồi, có trời mới biết phía trước còn bao nhiêu cái cấm chế khủng bố nữa. Đồng thời, Tề Hoan cũng rất tò mò, Mặc Dạ bài trừ cấm chế như thế nào, nàng không hề phát hiện Mặc Dạ đã làm gì.

Hai người bọn họ đi xuyên qua con đường nhỏ tiến vào khu mộ, trên vách tường có một ít hoa văn, không biết chúng đã tồn tại bao nhiêu năm mà đến nay vẫn chưa phai màu, Tề Hoan tò mò nhìn hoa văn, hình vẽ trên đó.

Hình vẽ trên đó là một nam nhân không rõ mặt, người nọ mang một chiếc mặt nạ đỏ như máu, chiếc mặt nạ yêu dị này Tề Hoan hết sức quen thuộc, nàng từng nhìn thấy một người mang qua cách đây không lâu. Hình vẽ trên tường hầu như đều là cảnh chiến đấu của nam nhân này với những người khác, tàn khốc, tinh phong huyết vũ. Nhưng lần nào người thắng cũng là người nam nhân mang mặt nạ kia, bức cuối cùng là hắn xông thẳng vào Thiên Lô, phi thẳng (lên trời).

Khung cảnh ngày đó rất hào hùng, chỉ cần nhìn bức họa, Tề Hoan cũng có thể cảm nhận được sự khủng bố khi sấm sét giáng xuống, tron vẹn chín chín tám mươi một đạo sấm sét, người này là Ma Tu, vậy thì hai tay của hắn đã nhiễm bao nhiêu máu tanh mới có thể khiến cho trời giáng xuống trận sấm sét khủng bố nhường này?

“Nhìn cái gì?” Mặc Dạ không biết từ lúc nào đã đi đến sau lưng Tề Hoan, thấy nàng nhìn chăm chăm đến xuất thần vào người nam nhân đeo mặt nạ, tay cầm kiếm vàng, một thân chiến giáp đầy máu ở trong bức họa.

“Hình như là người quen...” Thật sự rất giống, vô luận là mặt nạ, hay là thanh kiếm trong tay, nếu như mặc bộ chiến giáp này vào, thật sự đúng là cùng một người. Nhưng điều này sao có thể, chủ nhân ngôi mộ này đã phi thăng nhiều năm, tuyệt đối không thể là người mang mặt nạ kia. Tuy không biết người này rốt cuộc xây phần mộ như thế nào, nhưng đại khái Thượng cô đạo sĩ và Đế vương có lẽ giống nhau, đều thích tu sửa phần mộ của mình đầu tiên.

“Đi thôi, sắp đến rồi.” Mặc Dạ sau lưng Tề Hoan trong mắt hiện lên tia sáng kì lạ, khóe miệng nhẹ nhếch.

“À.” Lại nhìn người trong tranh kia một lần nữa, Tề Hoan vẫn cảm thấy có

chút kì lạ. Nhưng Mặc Dạ cứ thúc giục mãi, nàng đành phải bỏ qua, tăng tốc đuổi kịp bước chân của hắn.

Đi tiếp gần một trăm mét, Tề Hoan theo Mặc Dạ xuyên qua một màn nước màu xanh, chớp mắt, nàng liền tới một sơn động không lớn lắm. Ở đây khắp nơi đều là băng trong suốt màu lam kết tinh nhiều năm, những tinh thể này không có linh lực dao động, cũng không lạnh, thoạt nhìn không phải linh thạch cũng không phải băng, Tề Hoan cũng không biết đây là cái gì. Nhưng cái hấp dẫn sự chú ý của nàng không phải những tinh thể này, mà là thứ bên trong khối tinh thể cực lớn kia. Trong khối tinh thể trong suốt có một bộ hài cốt, bộ hài cốt đỏ như máu. Màu đỏ này quá mức yêu diễm, hơi lộ ra màu đen, hình như là sắc máu khô lại.

“Đây là...”

“Cốt Khải.” Mặc Dạ nhìn bộ hài cốt kia, trong mắt có chút hoài niệm. Loại Cốt Khải này chỉ tồn tại vào thời Thượng cổ đạo sĩ, trình tự luyện chế đã sớm thất truyền, nhưng nghe nói, năng lực của Cốt Khải mạnh hay yếu đều phải căn cứ vào thực lực của chủ nhân hài cốt.

“Người tới vì cái này?” Cốt Khải, tuy Tề Hoan chưa từng nghe qua bao giờ, nhưng xem thứ này bộ dạng cũng thật quý dị, thoạt nhìn không giống như thứ người chính đạo dùng qua. Màu này với màu đỏ của chiến giáp trên bức họa kia rất giống nhau, sẽ không phải là cùng loại chứ? Nghĩ đến việc mang một bộ xương mặc lên người, Tề Hoan nhin không được cả người phát run.

“Ừ.” Mặc Dạ vẫn đứng nguyên tại chỗ, tuy đã nhìn thấy thứ mình cần nhưng hắn vẫn không lập tức lấy đi.

“Tại sao không lấy đi?”

“Chưa phải lúc.” Mặc Dạ ngẩng đầu nhìn đỉnh sơn động, sơn động này không phải thực sự bị phong bế hoàn toàn, trên nóc sơn động tuy bị tinh thể xanh lam che kín nhưng vẫn có ánh sáng hắt vào. Mặc Dạ thầm phỏng đoán, nếu nói cho Tề Hoan biết, phía trên này là lễ đài cử hành Luyện Ma Sát Kiếp, không biết nàng sẽ có phản ứng như thế nào.

Chương 54: Tế máu

Cách trấn Thiên Lý năm mươi dặm về phía tây chính là lễ đài Luyện Ma Sát Kiếp, ngày hôm sau, lúc Liễu Mạch Viên và Liễu Mạch Y đi tới trấn Thiên Lý, thì đại hội Luyện Ma Sát Kiếp đã bắt đầu.

Đại hội Luyện Ma Sát Kiếp trước khi bắt đầu cần cử hành Tế Tụ (lễ cúng tế), cũng không biết phương pháp Tế Tụ này được truyền lại từ lúc nào, trăm ngàn năm qua, đại thủ lĩnh Ma đạo các đời chưa bao giờ bỏ bê. Tế máu, dùng máu tươi của người sống để tiến hành lễ tế.

Lúc đầu, Liễu Mạch Viên mang Tề Hoan đến vốn là muốn đem Tề Hoan làm tế phẩm, gây ấn tượng với chủ sự đại hội, chẳng qua hắn căn bản không nghĩ tới, mình trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Mấy trăm tên đệ tử Ma đạo tham gia Luyện Ma Sát Kiếp tro mắt nhìn người đang sờ sờ bị trói ở trong huyết tào(*), nhìn máu của kẻ đó từ từ chảy vào cái huyết sâu không thấy đáy ở trung tâm đàn tế.

(*)‘tào’ là cái rãnh, do dùng để trói người bị hiến tế, máu nhuộm đỏ nên gọi là ‘huyết’

Bởi vì Mặc Dạ nói thời cơ chưa tới, nên Tề Hoan chỉ có thể ngồi trong động chờ đợi thời cơ. Trong lúc đó, nàng phát hiện, từ những tinh thạch kia chảy ra chất lỏng màu đỏ, Tề Hoan vừa định đi qua xem cho rõ lại bị Mặc Dạ chen ngang, ôm trở về.

“Đó là cái gì?” Tuy hành động bị ngăn cản, nhưng Tề Hoan vẫn cúi đầu dò xét tình huống.

“Máu.”

“Sao lại có máu?”

“Bên trên đang tiến hành Tế Tụ.” Mặc Dạ giải thích rất đơn giản, Tề Hoan gật gù đầu, sắc mặt bình tĩnh tiếp nhận. Nàng cho rằng Tế Tụ đơn giản chỉ là dùng máu dê, máu bò, căn bản không nghĩ tới sẽ quá đáng đến mức dùng máu người để hiến tế.

Khi dòng máu kia theo tinh thạch chảy đến bên trong Cốt Khải, màu sắc của Cốt Khải trở nên tươi đẹp hơn nhiều, toàn bộ hài cốt tản mát ra một vòng sắc hồng. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Tề Hoan, Cốt Khải chậm rãi biến thành một bộ chiến giáp đỏ như máu, giống hệt bộ chiến giáp của nam nhân đeo mặt nạ trong bích họa.

Trên mặt chiến giáp có những hoa văn phức tạp dịch chuyển, những hoa văn màu đen này lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn được chậm chạp di

động, từ từ tạo thành một loại trận pháp mà Tề Hoan chưa bao giờ nhìn thấy, chỉ trong thời gian ngắn ngủi nửa nén nhang, trận pháp này biến ảo hơn một ngàn lần, không lần nào giống lần nào.

Chưa nói đến lực phòng ngự của bộ Cốt Khải này lúc trước mạnh như thế nào, chỉ riêng những trận pháp bên trên cũng đủ làm cho người ta điên cuồng. Tề Hoan nhìn về phía Mặc Dạ vẫn đang bình tĩnh trước mặt, tại sao hắn lại biết rõ nơi này có Cốt Khải? Rốt cuộc hắn là ai?

Nghi vấn trong lòng càng ngày càng nhiều, nhưng Tề Hoan chưa kịp mở miệng thắc mắc, thì bên trên bộ Cốt Khải đột nhiên bộc phát một luồng khí tức khủng bố khiến cho tinh thần con người tan vỡ. Tề Hoan cũng không ngoại lệ, bị luồng khí tức này chấn nhiếp, hai mắt trong sáng lập tức biến thành màu đỏ, đầu óc của nàng giống như không điều khiển được, chỉ muốn giết người.

Mặc Dạ vẫn tỉnh táo đứng ở bên người nàng vỗ một cái vào gáy Tề Hoan, làm nàng ngất đi, ngã vào ngực mình. Ngoài Tề Hoan, hai sinh vật còn lại hình như đã thích ứng được, tiểu hồ ly tò mò ngòi xỏm trên vai Mặc Dạ, thè lưỡi liếm liếm móng vuốt, còn tiểu ngân xà kia thì an an ổn ổn ngủ trên tay Tề Hoan.

Sát khí không ngừng phóng thích, phía trên, Luyện Ma Sát Kiếp đã bắt đầu, Mặc Dạ ngược mắt nhìn lên trên, khoe miệng hơi nhếch, nụ cười tà ác mà Tề Hoan chưa nhìn thấy bao giờ xuất hiện trên khuôn mặt của hắn.

Tay phải vừa lật, một chuỗi dao màu vàng liền xuất hiện trong tay, hắn trở tay đâm vào người mình năm nhát. Khuôn mặt Mặc Dạ không chút thay đổi, tựa hồ không cảm giác được đau đớn. Máu đỏ thấp thoáng ánh vàng phun ra, giống như vật sống bay về phía Cốt Khải.

Sau khi máu của hắn dính vào Cốt Khải, những đường hoa văn màu đen trên mặt Cốt Khải dần dần biến mất, hoa văn màu vàng dần dần thay thế, trận pháp bên trên cũng phức tạp hơn, tốc độ biến hóa cũng dần dần nhanh hơn.

Bên trên đỉnh động, trong phạm vi sát khí bao phủ, thực lực của mấy trăm đệ tử Ma đạo đang điên cuồng chém giết cũng được đề cao thêm một tầng, giống như bị ăn thuốc kích thích, chém giết càng điên cuồng hơn. Ngoài những người bị giết chết, có nhiều kẻ không chịu nổi sát khí mà tự sát.

Nhìn tình cảnh các đệ tử mất đồ bình, toàn thân run rẩy, nước miếng không chịu không chế trào ra ngoài, vài lão ma đầu cũng cảm thấy kì lạ. Chỉ có Xích Dục, chủ trì đại hội Luyện Ma Sát Kiếp vẫn giữa nguyên vẻ mặt tươi cười, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, Diêm Quỷ phía sau hắn cũng không có bất kỳ biểu lộ gì, giống như trời có sụp xuống hắn cũng không quan tâm.

“Xích Dục hộ pháp, hình như có chút kì lạ?” Nghịch Thiên, một trong Tứ đại môn của Tướng Môn đi đến bên người Xích Dục, cẩn thận từng li từng

tí hỏi. Tuy Tướng Môn và Thiên Ma Môn đều có thể lực không lồ, nhưng vẫn có điểm khác nhau, Tướng Môn tiền tài quyền thế lớn còn Thiên Ma Môn thực lực cường đại.

Ở Ma đạo, năm đâm lớn chính là chân lí, cho nên người chủ trì Luyện Ma Sát Kiếp không phải người Tướng Môn mà là người của Thiên Ma Môn. Chỉ có một điều khiến mọi người đều rất kỳ quái, đó là người chủ trì đại hội đáng nhẽ phải là Thiếu chủ Thiên Ma Môn, sao bây giờ lại đổi thành Xích Dục?

Đương nhiên, dù bọn hắn thắc mắc thì cũng không dám mở miệng hỏi, đừng nhìn Xích Dục bộ dáng luôn tươi cười, người này tuyệt đối là khẩu Phật tâm xà, giết người không nháy mắt, vô số người bị hắn tính kế giết chết, ngay cả những lão ma đầu lánh đời cũng phải kiêng kị hắn.

Huống hồ, bên cạnh hắn còn có một kẻ thực lực tương đương, Diêm Quỷ, nghe nói người này là cận vệ của Thiếu chủ Thiên Ma Môn, hai người bọn họ là Ma tu đạt tới trung kỳ Hóa Thần, khi phối hợp với nhau, tuyệt đối có thể đánh bại một đạo sĩ trung kỳ Độ Kiếp. Đặc biệt, hai người này động thủ căn bản chính là liều mạng, đánh nhau sợ nhất điều gì? Chính là sợ đối phương liều mạng đó.

“À, không biết mấy vị có ý kiến gì?” Xích Dục quay người lại hỏi mấy lão ma đầu đang làm trọng tài, hắn đương nhiên biết rõ chuyện này có điều kỳ quái, nhưng cũng chẳng có liên quan gì đến hắn cả, dù sao người chết cũng không phải người của Thiên Ma Môn.

“Có lẽ nên dừng lại một chút, tìm Đại trưởng lão Tướng môn đến điều tra rồi tiến hành tỷ thí lại thì tốt hơn.” Nói chuyện chính là Âm Dĩnh, chương môn Hợp Huân Tông, nơi này không có người của Thiên Ma Môn nhưng lại có hai đệ tử tinh anh của Hợp Huân Tông đó, Âm Dĩnh cũng không muốn đệ tử mình vất vả lắm mới bồi dưỡng được lại bị Game Over đâu. Mấy người còn lại cũng nhao nhao gật đầu, bọn họ đều là chương môn hoặc trưởng lão của các đại tông môn ở Ma đạo, tất nhiên không hy vọng đệ tử bốn môn của mình mơ mơ hồ hồ táng thân ở nơi này.

“Nếu mấy vị đều muốn thế, vậy trước tiên cứ mang bọn họ ra ngoài đã.”

Xích Dục gật đầu đồng ý, nhưng lại sừng sững bất động, không có ý muốn ra tay. Những người kia thoáng trao đổi ánh mắt, chuẩn bị ra tay cứu đệ tử của mình về. Về phần những đệ tử của môn phái khác, chỉ có thể nói bọn họ số khổ, ai bảo người của sư môn bọn họ còn chưa tới chứ. Đây chính là thực tế của Ma đạo.

Nhưng bọn họ không biết, ở phía sau bọn họ, Xích Dục và Diêm Quỷ đều nở nụ cười quỷ dị. Phạm vi có sát khí đâu phải ai muốn làm gì thì làm chứ. Chỉ bằng mấy kẻ này sao có thể thoát khỏi phạm vi sát khí kia?

Chương 55: Đây là lần cuối cùng

Quả nhiên, sau khi mấy người kia đi vào thì không còn tiếng động, giống như đột nhiên bị nuốt chửng, mấy đệ tử Ma Đạo vốn đang nhao nhao cũng biến mất, trong nháy mắt không còn bóng dáng, song phạm vi sát khí lại có xu thế khuếch đại, cây cỏ xung quanh lập tức héo rũ, tế phẩm trên tế đàn cũng bị nuốt hết.

Xích Dục và Diêm Quỷ sắc mặt biến hóa, hai người trao đổi ánh mắt, không có ý mở miệng.

“Đây là chuyện gì?” Mấy người Tướng Môn trông thấy cảnh tượng người đang sống sờ sờ đột nhiên biến mất trước mắt mình thì kinh ngạc vạn phần. Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, bọn hắn cũng không dám đi vào xem xét, bọn hắn đâu muốn chết, mấy trưởng lão vừa đi vào thực lực tuyệt không dưới bọn hắn mà còn biến mất như vậy, huống hồ là bọn hắn.

“Còn không quay về báo cho Đại trưởng lão?” Xích Dục trầm mặt, lạnh giọng phân phó.

“Tuân lệnh.” Nghịch Thiên vội vàng bay về phía trấn Thiên Lý, người đã chết thì thôi, nhưng vật ở dưới đây kia tuyệt đối không được có sai lầm gì, lúc bọn hắn xuất môn đã được dặn dò cẩn thận, nếu vật kia có vấn đề gì thì bọn hắn phải lấy mạng mà đền tội.

Về phần dưới đây kia có cái gì, luồng sát khí kia từ đâu mà đến, thì trừ lão ma đầu đã tung hoành ngàn năm trong Ma Đạo ra, còn ai có thể biết rõ chứ.

Đại trưởng lão Tướng Môn đứng bên trong hắc điểm nghe Nghịch Thiên kể lại cũng chấn động, âm thầm suy xét, chẳng lẽ có người xông vào nơi đó? Nhưng hắn lập tức vứt bỏ suy nghĩ này, cấm chế trong mộ ít nhất cũng phải một ngàn, cho dù có người xông vào cũng khó có thể sống sót mà đi ra.

Thật ra hắn cũng chỉ biết bên trong mộ cổ có sót lại một bộ chiến giáp, còn về việc chiến giáp kia trông thế nào, là ai lưu lại thì chẳng ai biết được, bởi chẳng ai có thể xông vào đó.

Năm trăm năm trước, bốn lão ma đầu Đại Thừa kỳ của Ma đạo liên thủ công phá cửa mộ, ai ngờ, bọn họ chưa kịp tiến vào thì một người trong đó đã bị cấm chế phê mất nửa người, không chỉ thế, cả tu vi cũng mất hết. Ba người còn lại không dám xông vào bên trong, cuối cùng, một người liều mạng, liều tu vi xông vào phần mộ, đáng tiếc hắn cũng không sống nổi, cuối cùng bên trong mộ cổ có gì đều không ai biết được.

“Phái người phong tỏa tế đàn, không có mệnh lệnh của ta không ai được

truyền ra ngoài. Ai lăm miệng giết không tha.” Đại trưởng lão Tướng Môn gõ gõ cái đầu thuốc vào phiến đá, thần sắc càng ngày càng âm trầm.

Nghịch Thiên nhận lệnh đi ra ngoài, đột nhiên trông thấy một nam nhân mặc đạo bào màu trắng tay bế một thiếu nữ đi tới hắc điểm.

“Tại sao Mặc Thiều chủ không đi chủ trì đại hội Luyện Ma Sát Kiếp?” Mặc Dạ bế Tề Hoan đang hôn mê bất tỉnh vừa cất bước đi vào hắc điểm, chợt nghe lão đầu ngồi một bên hỏi thăm. Tuy Mặc Dạ thay đổi diện mạo nhưng hẳn không tận lực che dấu khí tức của mình nên dễ dàng bị nhận ra.

Mặc Dạ nghiêng đầu nhìn lão một cái, lại nhìn bàn tay phải chỉ có ba ngón của lão, dừng bước cười đáp: “Đại trưởng lão không phải đã biết rồi sao?”

“Hừ, thân phận cô nương này hẳn ngài cũng rõ, tốt nhất đừng nên ở chung một chỗ thì hơn, những người kia đều đang dõi theo ngài đấy.” Dù giọng Đại trưởng lão có chút không vui, nhưng phần lớn vẫn mang ý khuyên bảo, không có nửa phần trách cứ.

Tuy quan hệ của Tướng Môn và Thiên Ma môn không gần gũi cho lắm nhưng Đại trưởng lão của Tướng Môn đã từng nhận ân huệ của Thiên Ma môn, cùng là Ma tu nhưng lão cũng biết rõ đạo báo ân. Một trăm năm trước, từ khi Môn chủ Thiên Ma môn độ kiếp thất bại, hồn phi phách tán, nếu không phải lão một mực ủng hộ thì Thiên Ma môn cũng không có thành tựu như ngày hôm nay.

Nhưng ngay cả hẳn cũng không nghĩ tới, kể từ khi Mặc Dạ tiếp quản Thiên Ma Môn, thực lực của Thiên Ma môn còn cao hơn lúc phụ thân hẳn tại thế. Bên người Mặc Dạ không biết từ lúc nào xuất hiện một đám thủ hạ Hóa Thần kỳ, lại có một người Độ Kiếp kỳ thần bí vẫn không hiện thân. Bên ngoài truyền rằng đó là người bí ẩn đã phi thăng Thiên Ma giới – Huyết Ma Danh Độ Thiên, cũng có thể đó chỉ là tin đồn, vì chưa ai tận mắt thấy người đó.

“Đa tạ Đại trưởng lão nhắc nhở, Mặc Dạ xin ghi nhớ.” Mặc Dạ gật đầu với Đại trưởng lão, bế Tề Hoan đi vào trong. Đột nhiên, Mặc Dạ dừng bước nhíu mày, “Tiểu Ngân, buông thứ đó ra.”

Mặc Dạ tự nhiên nói khiến cho Đại trưởng lão thấy kỳ quái, nhìn theo ánh mắt của hẳn mới phát hiện ra, cái đầu trong tay mình không chân mà chạy, không phải, là bị một con rắn nhỏ màu bạc cắn đi.

Con rắn này là của ai, sao lại đi trộm đồ? Đẳng xà thấy Mặc Dạ không vui, vẫy vẫy đuôi tung cái đầu về chỗ cũ, sau đó tung tẩy bò lại lên người Mặc Dạ, cặm cụi leo lên tay Tề Hoan thì dừng lại, tiếp tục quấn vào tay nàng ngủ.

“Thật có lỗi, sủng vật của nàng có chút không nghe lời.” Mặc Dạ ngượng ngùng cười cười, Đẳng xà cũng thật có mắt nhìn, cái đầu kia thật ra chính là vũ khí bên người của Đại trưởng lão, tính theo phẩm cấp là Ma binh hạ phẩm, tương đương với Tiên khí hạ phẩm.

Đại trưởng lão nheo mắt, không nói gì, có thể lấy binh khí của lão ngày dưới mắt lão mà lão không cách nào phát hiện được như súng vật này thì đúng là lần đầu tiên lão gặp phải, lão tuyệt đối không tin đây chỉ là một con rắn bình thường, chẳng qua ngại Mặc Dạ ở đây, lão cũng không thể bắt con rắn này nghiên cứu một phen.

Đương nhiên, nếu Đại trưởng lão có một ngày thật sự bắt được Đẳng xà thì cũng không biết kẻ bị ‘nghiên cứu’ ở đây là ai đâu.

Lúc thân ảnh Mặc Dạ biến mất ở cầu thang, Đại trưởng lão thò tay sờ túi thuốc bên hông, sau đó lão ngậy người, không thấy, cái túi vừa mới còn đây bỗng dung biến mất rồi?

Trên vai Mặc Dạ, tiểu hồ ly bắt chéo hai chân nằm vắt vẻo, trên móng vuốt nhỏ còn treo một cái túi, bên trong túi tràn đầy lá thuốc. (TNN: 2 con thú này đã bị nhiễm tính hám của từ Hoan tử rồi =.=)

Bé Tề Hoan về phòng của mình, Mặc Dạ đặt nạng lên giường, thuận thế ngồi ở mép giường, vươn tay bắt mạch cho nạng, sắc mặt có chút âm trầm. Vốn tưởng rằng chỉ đi lấy bộ Cốt Khai kia, hơn nữa đó lại là mộ chôn di vật và quần áo của mình thì sẽ không có bất cứ vấn đề gì, cho nên hẳn mới mang Tề Hoan theo, không ngờ cuối cùng vẫn có chuyện.

Những năm này, người Ma đạo vẫn dùng máu người tể Cốt Khai, khiến cho nó tích lũy một luồng sát khí mạnh mẽ, sát khí kia không ảnh hưởng đến hẳn nhưng lại làm Tề Hoan bị thương.

Cho dù Mặc Dạ ra tay rất nhanh nhưng hẳn vẫn không xác định được, thần trí Tề Hoan có bị sát khí kia ăn mòn hay không.

Nhìn dung nhan tĩnh lặng khi ngủ của Tề Hoan, ngón tay thon dài của Mặc Dạ chậm rãi lướt qua khuôn mặt nhợt nhạt của nạng, cúi người nhẹ nhàng nói bên tai nạng một câu: “Thật xin lỗi, đây là lần cuối cùng.”

Chương 56: Tỉnh lại

Sau khi Tề Hoan bị đánh ngất xỉu, lâm vào hôn mê, nhưng lại khác người thường, nàng vẫn có tri giác, có thể suy nghĩ, nhưng ngũ giác (1) giống như bị phong bế, khiến nàng chỉ có thể nội thị mà không thể mở mắt, cũng không thể nghe.

(1) khứu giác, vị giác, thính giác, thị giác, xúc giác

Thái Cực Đồ trong đan điền chuyển động lúc nhanh lúc chậm, không biết vì lý do gì mà cực dương vốn màu trắng dần dần biến thành màu đỏ như máu, viên kim đan ở cực dương cũng dần dần biến hóa, Tề Hoan cũng không biết tại sao lại như vậy, nhưng nàng ảm ảm có cảm giác, nếu cứ tiếp tục thế này thì thể cân bằng trong đan điền sẽ bị phá vỡ, đến lúc đó tuyệt đối sẽ bị bạo đan.

Nhưng dù biết tình huống không ổn, thì Tề Hoan cũng không nghĩ ra được phương pháp xử lý, đây dù sao cũng là đan điền của mình, chỉ cần sai một chút là có thể vạn kiếp bất phục (2).

(2) vạn kiếp bất phục: Muôn đời không trở lại được.

Tề Hoan đột nhiên nhớ tới tình cảnh trước khi hôn mê, khi đó hình như nàng bị sát khí ăn mòn, khiến cho đại não bị khống chế. Lúc ấy tuy Mặc Dạ đã đánh ngất nàng nhưng sát khí kia vẫn tiếp tục ăn mòn thần chí của nàng, dường như chính lúc ấy cực dương Thái Cực Đồ đã bắt đầu biến sắc.

Tuy không xác định việc này có tác dụng hay không, nhưng đành không trâu bắt chó đi cày vậy(3), dù sao trong cơ thể mình ngoài Thái Cực Đồ âm dương ra cũng chỉ còn có lực lôi điện.

(3) đồng nghĩa với câu: có méo mó còn hơn không ^.^

Tề Hoan miễn cưỡng thay đổi lực lôi điện trong cơ thể, lúc đầu nàng cẩn thận từng chút từng chút một công kích cực dương, phát hiện lôi điện đi qua chỗ nào thì chỗ đó sẽ trở về màu sắc ban đầu, nhưng không lâu sau lại bị biến sắc.

Mặc kệ có thể biến trở về hay không, có tác dụng là tốt rồi. Vì vậy Tề Hoan cố hết sức sử dụng lực lôi điện, không ngừng tấn công Thái Cực Đồ trong đan điền, không lâu sau trên Thái Cực Đồ xuất hiện một đám mây kiếp (4) lớn.

(4) đám mây chứa sét giống như mây khi độ kiếp, nhưng quy mô bé

Trong bụng Tề Hoan sấm vang chớp giạt, bên ngoài thân thể của nàng sấm sét cũng vô cùng vang dội. Những tia chớp màu tím, màu đen liên tục luân

chuyên trên người nàng, Mặc Dạ vừa thấy vậy lo lắng cho Tề Hoan, muốn đưa tay kiểm tra một chút. Kết quả, hấn vừa thò tay vào, những tia chớp kia ngưng tụ thành một đám bồng về phía hấn, may là uy lực không lớn. Mặc Dạ không còn biện pháp dò xét hiện trạng của Tề Hoan, chỉ có thể ngồi chờ. Sắc trời dần tối, phòng không thấp đèn, trong bóng tối, con mắt màu đen của Mặc Dạ dần dần biến thành màu đỏ, khuôn mặt vốn biến đổi giờ trở về bộ dạng ban đầu. Tuy lưới sét trên người Tề Hoan chậm rãi biến mất nhưng nàng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, vẻ mặt của Mặc Dạ cũng càng ngày càng ngưng trọng.

“Thiếu chủ, Danh Độ Thiên hỏi người khi nào trở về.” Diêm Quỷ đen xì xì giống như xác ướp từ trong góc tường chui ra, Mặc Dạ thấy hấn đột nhiên xuất hiện cũng không có nửa điểm phản ứng.

“Các người đi trước, đợi nàng tỉnh ta sẽ trở về.”

“Dạ.” Diêm Quỷ nhận lệnh lập tức biến mất.

Trong một phòng khác của hắc điếm, Xích Dục thấy Diêm Quỷ xuất hiện liền lôi kéo hấn, sốt sắng hỏi: “Thế nào, lão đại nói sao?”

Diêm Quỷ lắc đầu.

“Người mau nói a!”

“Lão đại không sao, nhưng Tề Hoan kia hình như đã xảy ra chuyện.”

“Ai, có lẽ lão đại sẽ không trở về ngay đâu, vậy thì hai ta đi trước vậy.”

Xích Dục thở dài, tiếp tục cầm cái chân vịt còn sót lại trên bàn bắt đầu ăn... nhưng không đợi hấn há miệng, cái chân vịt bỗng dung biến mất, cả Diêm Quỷ cũng không thấy đâu.

“Có Ảnh động thì giỏi lắm à, vô si!” Xích Dục liếm liếm ngón tay, vẻ mặt đưa đám, giống như làn gió bay vụt qua cửa sổ. (TM: Sao ta cảm giác hai người này có JQ vậy?)

Nửa đêm, cuối cùng Tề Hoan cũng có thể mở mắt, nhưng các giác quan khác vẫn bị phong bế, cho nên nàng chỉ có thể nhìn mà không thể nói. Khi nàng nhìn thấy bên giường mình xuất hiện một nam nhân, thì trong lòng liền vô cùng kích động.

Vốn nghĩ rằng mình sẽ không được ném thử cảm giác “anh hùng cứu mỹ nhân”, không ngờ lại được trải qua. Nam nhân trước mắt tuy không xinh đẹp bằng Khinh Sắc nhưng lại vô cùng có hương vị. Dưới mày kiếm là một đôi mắt phượng, cong cong giống như đang cười song lại làm cho người ta có cảm giác lạnh như băng, dưới sống mũi thẳng tắp là đôi môi quyền rũ giống như đang mời gọi người ta đến nhâm nháp, khóe môi rõ ràng đang cười nhưng lại mang đến một cảm giác như đang châm chọc.

Tất cả những nét đó tạo nên một chữ: Tà, ánh mắt hấn nhìn người khác sẽ khiến tim người đó đập rộn lên, nếu như cặp mắt kia không phải màu đỏ thì tốt rồi.

Thấy Tề Hoan nhìn mình chằm chằm, Mặc Dạ cũng hiểu nguyên nhân, tác

dụng của thuật hóa hình đã hết hạn, bắt quá trước mắt xem ra không kịp thay đổi rồi. Thôi dù sao sớm muộn gì nàng cũng sẽ biết, biết sớm hay muộn thì đối với nàng cũng không quan trọng gì.

“Người vẫn khỏe chứ?” Năm phút trôi qua mà Tề Hoan vẫn không nói gì, Mặc Dạ cảm thấy có chút không đúng.

Tề Hoan lắc đầu, nàng một chút cũng không khỏe, nói không nói được, ngủ không ngủ được, tứ chi có thể hoạt động nhưng không có tí cảm giác nào. Tình trạng như vậy chẳng khác gì cái xác không hồn. Hơn nữa trong bụng nàng vẫn còn có sét đánh, sau khi dùng lô điện, lực lượng này hình như không có ý định rút lui, vẫn tiếp tục gây sóng gió, dù sao đối với mình cũng không có ảnh hưởng gì, Tề Hoan mặc chúng giằng co. Cũng may cực dương của Thái Cực Đồ đã khôi phục được một phần rồi, không biến sắc nữa.

“Không thể nói chuyện?”

Tề Hoan gật đầu.

Mặc Dạ thở dài, tình là tốt rồi, không nói lời nào càng tốt, ít nhất lỗ tai của hắn có thể an tĩnh đôi chút, “Đói bụng không?”

Tề Hoan tiếp tục gật đầu.

“Muốn ăn cái gì?”

Tề Hoan lắc đầu, hiện tại ăn cái gì cũng thấy nhạt như nước ốc, tốt nhất không nên lãng phí đồ ăn.

Tề Hoan cứ gật gật lắc lắc khiến Mặc Dạ suýt hôn mê, cuối cùng hắn lấy giấy bút ra, định đưa cho Tề Hoan viết những thứ nàng muốn.

Sau đó hắn mới biết hành động của mình ngu ngốc cỡ nào. Chữ giáp cốt, đại triện, tiểu triện, chữ khoa đầu, vô tự thanh thư, rồi cả vẽ tranh cũng không thể biểu đạt được ý của Tề Hoan.

Cuối cùng hắn bỏ cuộc, đặt Tề Hoan lại giữa giường, thuận tiện đắp cho nàng cái chăn bông rồi nhắm mắt làm ngơ.

Một đêm này Tề Hoan ngủ vô cùng an ổn, trời sáng rõ nàng mới lười biếng mở mắt, ổ chăn ấm áp khiến nàng vô cùng lưu luyến, trước kia ngủ đều đá chăn, mỗi lần tỉnh lại thân thể đều lạnh như băng, thêm nữa nàng đều tu luyện vào buổi tối, cũng không biết bao lâu rồi nàng không có một giấc ngủ ngon như thế này.

Phía sau hình như còn ấm hơn, Tề Hoan không nhận được sát lại gần, thỏa thích cọ cọ, sau đó ngáp một cái chuẩn bị ngủ tiếp.

Chỉ có điều nàng đột nhiên phát hiện trước ngực mình có thêm một cái tay, vén chăn lên cúi đầu nhìn, phát hiện cái tay kia cũng không phải tay của mình, vậy thì...

Tề Hoan cứng người nghiêng đầu nhìn lại, liền trông thấy một khuôn mặt đang tươi cười rất vô sỉ. (TM: hắc hắc *suy nghĩ đen tối ~ing*)

Chương 57: Người có ý đồ gì?

Tề Hoan ôm chần, ngồi trên giường, nhìn khuôn mặt chưa hề quen biết kia, trong lòng suy nghĩ, mình có nên hô phi lễ không? Hay lưu manh? Hay nên vung tay tát cho hắn một cái? Hay là chọc tằm, chín cái lỗ trên người hắn rồi vớt ra ngoài cho chó ăn...???

“Có thể nói chưa?” Áo ngủ bằng gấm bị Tề Hoan quấn chặt vào người, giống như một cái kén kín mít, Mặc Dạ tựa vào giường, áo ngủ đều bị Tề Hoan dành mất, hắn chỉ có thể ở trần, nhưng trên mặt vẫn không biểu lộ tình cảm gì, khiến mắt Tề Hoan trừng đến suýt rớt ra.

“Người... người người người... không mặc áo?” Cho dù dáng người tên này rất đẹp, da thịt chắc chắn, rắn rỏi như mời gọi người khác sờ thử, nhưng tình huống bây giờ không để cho nàng cẩn thận quan sát. Nàng chẳng qua chỉ ngủ có chút xiu, tại sao đến lúc tỉnh dậy lại phát hiện trên giường có thêm một nam nhân lạ mặt?

Mặc Dạ nhướng mi: “Ta không có thói quen gói mình thành cái bánh chưng khi ngủ.”

“Vậy người cũng không cần phải ngủ ở đây a!” Nàng vẫn là một hoàng hoa khuê nữ nha, ngủ chung như vậy... Mặc dù chỉ là ngủ đơn thuần thì cũng không thể được!

“Đây là phòng của ta, giường của ta!” Xem ra Tề Hoan vẫn không phát hiện ra thân phận của mình, Mặc Dạ âm thầm thở dài, trình độ ngu ngốc của nữ nhân này hình như còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của hắn.

“Người có thể đưa ta tới một gian phòng khác, một cái giường khác.”

Mặc Dạ nhún nhún vai, xoay người xuống giường, lấy áo khoác mặc chỉnh tề rồi mới chậm rãi mở miệng, “Ta không muốn.” Ôm nhuyển ngọc ôn hương trong ngực không muốn lại muốn đẩy ra ngoài thì đích thực không phải nam nhân rồi, hắn chưa bao giờ bỏ qua miếng mỡ đã dâng đến tận miệng, việc này không phải là tính cách của hắn.

“Chết tiệt người... A?” Tề Hoan kích động ôm chần nhảy xuống giường, thò tay ra chỉ thẳng vào mũi Mặc Dạ định chửi âm lên, đột nhiên phát hiện quần áo của tên này hình như quen quen, giống như... quần áo của Mặc Dạ ngày hôm qua thì phải?

“Y phục này là người ăn trộm sao?” Chẳng lẽ hắn đã giết Mặc Dạ, sau đó lột y phục của Mặc Dạ, xong bắt cóc mình? Tề Hoan càng nghĩ càng thấy không có khả năng.

.... Mặc Dạ cố gắng kiềm chế hai tay, bắt buộc chính mình không nên quá xúc động, bằng không hẳn thật muốn bỏ đầu Tề Hoan ra xem bên trong có phải chứa toàn rom rác hay không.

“Này, đừng im lặng như vậy chứ, ngươi làm gì Mặc Dạ rồi?” Tuy Tề Hoan vẫn rất tin tưởng vào thực lực của Mặc Dạ, thế nhưng mình thương dễ tránh ám tiễn khó phòng, có trời mới biết có phải Mặc Dạ bị ám toán hay không. Nghĩ đến đây, trong lòng Tề Hoan cũng có chút nóng nảy.

Mặc Dạ cúi đầu nhìn Tề Hoan vẫn để trần nửa thân trên, đang chặt chẽ túm lấy vạt áo của mình. Hắn không nói lời nào, chỉ dùng đôi mắt màu đỏ nhìn nàng chăm chú.

Hai người nhìn nhau đúng năm phút đồng hồ, Tề Hoan chợt ngộ ra, nhỏ giọng hỏi, “Ngươi... sẽ không phải là Mặc Dạ chứ?...”

“Nàng nói xem?” Mặc Dạ bỏ lại cho nàng một đáp án lập lờ, rồi mở cửa đi ra ngoài.

Tề Hoan chân trần đứng trên mặt đất, ngơ ngác nhìn chăm chăm vào cánh cửa. Tận đến khi Mặc Dạ mở cửa lần nữa, nàng mới giật mình tỉnh lại.

Nhìn thức ăn ngon Mặc Dạ bày biện trên bàn, Tề Hoan lập tức quên hết mọi phiền não, trực tiếp nhào tới. Nghi ngơi cả một đêm, ngũ giác của nàng cũng đã hồi phục, tuy vẫn không biết nên xử lý cái phiền mây trong bụng kia thế nào, nhưng ăn no mới là quan trọng nhất.

“Thịt bò a... Lâu lắm rồi không được ăn. Sao ngươi biết ta thích ăn thịt bò?” Tề Hoan thò tay nhón một miếng thịt bò thái mỏng bỏ vào miệng, mỹ mãn thờ dài.

“Lần trước nàng đã nói qua.” Mặc Dạ tựa vào cửa sổ, khoanh tay trước ngực nhìn Tề Hoan vẫn đang để trần nửa thân trên, âm thầm cân nhắc xem có nên nhắc nhở nàng một chút không, nhưng rất nhanh ý nghĩ này liền bị bỏ qua.

“Đâu có, ta chỉ nói với... Khụ khụ...khụ... Ngươi... Ngươi...” Đột nhiên bị kinh hãi, Tề Hoan vội vàng nuốt chửng miếng thịt bò, suýt chút nữa chết nghẹn, may mà Mặc Dạ kịp thời bưng trà đến giúp nàng thông cổ.

Tề Hoan còn nhớ rõ, lần đầu tiên bị nam nhân đeo mặt nạ bắt đi, nàng đã nói lần sau muốn hẳn mua thịt bò cho nàng ăn, những lời này nàng chỉ nói một lần...

“Mặt nạ của ngươi đâu?” Tề Hoan vẫn chưa từ bỏ ý định, có lẽ chỉ là trùng hợp thôi. Cho dù đã có lúc nàng hoài nghi nam nhân đeo mặt nạ và Mặc Dạ là một nhưng cũng chỉ dừng lại ở hoài nghi. Nàng không thật sự cho rằng hai người là một a!

Mặc Dạ duỗi thẳng hai ngón tay, một cái mặt nạ đỏ như máu bị kẹp ở giữa, theo ánh sáng biến hóa trong phòng, đường nét trên mặt nạ dường như cũng thay đổi.

Trong trường hợp này nàng phải nói cái gì đây, người quen đột nhiên biến

thành Thiếu chủ Thiên Ma môn. Tuy trước kia biết Mặc Dạ có quan hệ với Ma đạo, nhưng không nghĩ rằng lại có quan hệ như thế này, Tề Hoan cảm giác đầu mình sắp nổ tung rồi.

Thấy Tề Hoan sắp khóc đến nơi, Mặc Dạ đưa tay thu hồi mặt nạ, gương mặt cười khê, “Làm nàng thất vọng sao?”

“Người có ý đồ gì?” Nếu nói Mặc Dạ không có bất kỳ ý đồ gì, Tề Hoan không tin. Hẳn đường đường là Thiếu chủ Thiên Ma môn, biên thành đệ tử Thiên Kiếm môn có lẽ là có việc phải làm, nhưng tiếp cận nàng thì không bình thường rồi, trên người nàng có vật gì khiến Mặc Dạ quan tâm sao? Câu hỏi của Tề Hoan cũng không nhận được câu trả lời, Mặc Dạ chỉ chăm chú nhìn nàng, trong miệng còn ngâm nga một giai điệu, hình như tâm tình rất tốt.

“Ta sẽ không phản bội sư môn.” Về mặt Tề Hoan rất chân thành.

“E hèm, ta cũng không có ý nghĩ đó.” Nàng ở phái Thanh Vân rất tốt, tới thiếu trên núi Thảnh Vân sẽ có rất nhiều người bảo vệ nàng, tính cách của nàng cũng không thích hợp lẫn lộn trong Ma đạo.

“Ta sẽ không bán đứng sư phụ.” Hiện tại, trong đầu Tề Hoan diễn ra một loạt tình tiết máu chó trên truyền hình, bình thường, không phải khi nữ chính bị người xấu bắt, sẽ bị uy hiếp phải hạ độc trong trà của sư phụ gì gì đó hay sao. Không thể không nói, cấu tạo bộ não của Tề Hoan có chút khác so với người thường.

“Ta cũng không có hứng thú đối phó với sư phụ nàng.” Lời nói của Tề Hoan khiến Mặc Dạ buồn cười, trong đầu nữ nhân này nghĩ đi đâu vậy?

“Vậy người muốn làm gì?” Tề Hoan không nhìn được hét âm lên, hẳn tiếp cận mình rốt cuộc có ý đồ gì a!!

Mặc Dạ mở tay ra, trong mắt tràn ngập ý cười, “Đầu tiên nàng nên mặc y phục vào trước đã.”

Chương 58: Có đi có lại

“Này, người muốn đưa ta đi đâu?” Trên đường đi, Tề Hoan không ngừng hét chói tai, tận đến khi tới dãy núi Thanh Vân cao ngất ngưỡng, nàng mới giật mình ngậm miệng lại.

Mặc Dạ lại đưa nàng về núi Thanh Vân? Ngày đó, nàng và Mặc Dạ rời khỏi trấn Thiên Lý không lâu, thì trưởng lão Tế Tụ điện của Yêu tộc lại phái người tới bắt Tề Hoan, bọn hắn sớm nghe nói Tề Hoan từng dừng chân tại trấn Thiên Lý, cho nên muốn nửa đường xông ra chặn lại. Nhưng không nghĩ đến Mặc Dạ vẫn ở bên cạnh nàng.

Mặc Dạ không hề che dấu thực lực của mình nên hắn cơ hồ không tốn bao nhiêu khí lực đã đuổi được đám yêu tu kia đi. Trên thực tế, nếu không phải Tề Hoan ngăn cản, thì kết cục duy nhất của bọn hắn sẽ là Yêu đan bị đánh nát, hồn phi phách tán. Cũng chính tại thời khắc đó, Tề Hoan mới hiểu được nam nhân bên cạnh này tàn nhẫn đến mức nào, với kẻ địch, hắn ra tay không chút lưu tình, hơn nữa sẽ tuyệt đối chặt đứt đường sống của người ta. Cho dù hắn bao dung mình cỡ nào, nụ cười đối với mình rạng rỡ bao nhiêu, chung quy vẫn là người Ma đạo, một thân máu tanh là sự thật không thể thay đổi.

“Ta không muốn về.” Máy trưởng lão của Tế Tụ điện đã phái người đến tìm nàng rồi nhất định sẽ không bỏ qua ục tiêu lớn như phái Thanh Vân. Nếu bây giờ mình trở về, chắc chắn không thể nghi ngờ sẽ gây phiền phức cho phái Thanh Vân. Nhưng ngoại trừ nơi này, thật sự Tề Hoan cũng không biết mình nên đi đâu.

“Đừng tùy hứng, nơi này rất an toàn.” Mặc Dạ không đeo mặt nạ, một thân áo bào trắng nho nhã, bên hông thắt đai lưng thêu hoa văn xanh da trời, tóc đen buộc ở sau gáy, chỉ để lại hai lọn tóc rối rủ xuống trán, vẻ mặt tươi cười dịu dàng khiến cho hắn có vẻ như vô hại. Nhưng Tề Hoan biết rõ, dưới lớp vỏ tươi cười dịu dàng kia, hắn chính là một kẻ ngoan độc. Nam nhân chết tiệt, ngày đó chiếm tiện nghi của nàng lớn như vậy! Tuy trên người nàng còn cái yếm nhưng trong tình huống đó có khác nào không mặc gì.

“Người giết chết trưởng lão Tế Tụ điện, bọn họ sao có thể bỏ qua cho ta.” Tề Hoan bĩu cặp môi đỏ mọng, rõ ràng là hắn ra tay giết người, cuối cùng lại liên lụy đến mình, tuy người trộm đồ là mình...

“Bọn hắn không có can đảm đến núi Thanh Vân đâu, yên tâm đi.” Biết rõ Tề Hoan đang lo lắng điều gì, Mặc Dạ cười khẽ, mở miệng trấn an. Kẻ duy

nhất trong Tế Tự điện mà Mặc Dạ kiên kị chỉ có Đại trưởng lão thôi, lão ta cũng đã tu đến Đại Thừa kỳ rồi, tùy thời đều có thể phi thăng. Nhưng cho dù là vậy, lão cũng không dám tùy ý chạy đến núi Thanh Vân gây sự, dù sao phái Thanh Vân cũng không dễ bắt nạt, hơn nữa người trong chính đạo muôn mạng của lão cũng không ít, chỉ cần lão bước ra khỏi núi Cửu Trọng Yêu một bước, sẽ có rất nhiều người “chăm sóc” lão.

Cho nên lão cũng chỉ dám sai người truy bắt Tề Hoan mà không dám tự đi. Còn với Mặc Dạ, cho dù lão biết rõ Mặc Dạ ra tay giết trưởng lão Tế Tự điện thì cũng không thể lập tức đối phó hẳn được. Hơn nữa thế lực phía sau Mặc Dạ còn khủng bố hơn Tề Hoan, khi chưa nắm chắc, lão tuyệt đối sẽ không tùy tiện ra tay.

“Vậy thì tốt rồi, sớm biết thế này ta đã không nghe theo lời dụ dỗ của lão đầu tử đi trộm cắp rồi, lại kéo theo một đồng phiến toái về.” Tề Hoan rất nghi ngờ, không biết có phải lão đầu tử nhà mình quá nhàn rồi hay không mà cố ý tìm phiến toái cho nàng, tạo cơ hội để lão giãn gân giãn cốt đã lão hóa của mình sao.

Mặc Dạ chỉ cười không nói, hẳn biết rõ, Tề Hoan trộm của Tế Tự điện không phải chỉ có một con Cửu Vĩ Thiên Hồ đơn giản như vậy, nhìn dáng vẻ khẩn trương của nàng là biết, giá trị đồ vật kia nhất định sẽ không thấp hơn một con Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Phi kiếm dưới chân Mặc Dạ dần dần giảm tốc độ, Tề Hoan vẫn ôm chặt lấy cổ hắn, không chịu buông lỏng chút nào.

“Đã đến chân núi Thanh Vân, nàng có thể tự trở về.” Phi kiếm rơi xuống đất, Mặc Dạ gỡ Tề Hoan vẫn đang núp trong ngực mình ra.

“Ai~~” Trong giọng Tề Hoan có chút không tình nguyện, cùng với một chút mất mát, bây giờ chia tay không biết đến lúc nào mới có thể gặp lại. Tề Hoan thầm thở dài, từ lúc nào thì người này lại trở nên quan trọng với mình như vậy? Điều này đối với nàng cũng không phải chuyện tốt đẹp gì. Lời của sư phụ vẫn còn văng vẳng bên tai, tâm đ*o, trong tâm đ*o của nàng có thêm một người con trai, một người con trai vốn không nên xuất hiện.

“Ta đi đây.” Tề Hoan do dự nhìn Mặc Dạ, theo từng tầng bậc đá đi lên. Tận đến lúc thân ảnh xinh xắn lạnh lợi của nàng biến mất trong tầng mây mù, Mặc Dạ mới thu hồi ánh mắt của mình.

Mặc Dạ vừa định quay người rời đi đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng bước chân, hắn hơi kinh ngạc quay đầu lại, bỗng phát hiện thân ảnh quen thuộc kia đang chạy về phía mình.

Tề Hoan thấy Mặc Dạ vẫn còn ở chân núi, môi mọng khê nhếch, trực tiếp nhảy xuống từ trên cầu thang cao bằng hai tầng lầu, lúc sắp tiếp xúc thân mật với đất mẹ thì được Mặc Dạ ôm lấy.

“Nàng muốn làm gì?” Mặc Dạ bị hành động lỗ mãng của Tề Hoan làm cho đau đầu, nữ nhân này từ trước tới giờ dường như đều không thích hành

động giống người bình thường.

“Có đi có lại.” Tề Hoan hai tay giữ chặt đầu Mặc Dạ, ghé sát khuôn mặt nhỏ nhắn vào mặt hắn, sau đó cắn mạnh một cái vào đôi môi mỏng của hắn, tận đến khi trong miệng có vị máu ngọt ngào mới dừng lại. Dựa vào cái gì mà lúc chia tay chỉ có mình nàng không thoải mái chứ? Nàng cần phải khiến cho nội tâm tên nam nhân này cũng không thể thoải mái mới công bằng.

Mặc Dạ không ngăn cản nàng, tại lúc môi Tề Hoan dán lên môi hắn, đôi mắt u ám màu đen lập tức biến trở về màu đỏ.

Môi Mặc Dạ bị chảy máu lại càng thêm mê người, Tề Hoan thỏa mãn nhìn kiệt tác của mình, sau đó đẩy Mặc Dạ ra, “Vậy nhé, hẹn gặp lại.” Sau đó như con chuột nhỏ chạy biến đi, chớp mắt đã không thấy bóng dáng. Chỉ để lại một mình Mặc Dạ vẫn còn đang chìm trong hương vị của nàng lưu lại.

Ngây ngốc một hồi, Mặc Dạ cúi đầu, duỗi ngón tay thon dài lau đi vết máu trên môi, khuôn mặt hiện lên một nụ cười khiến cho người ta sờn gai ốc, “Ta vốn đã định buông tay, đây là nàng bức ta.” Giọng nói trầm thấp mà mỉa mai hoặc càng thêm gợi cảm, ý định trong đầu bởi hành động bất ngờ của Tề Hoan mà hoàn toàn đảo lộn.

Vốn định sau lần này sẽ hoàn toàn rời xa Tề Hoan, hai người không bao giờ gặp lại nữa, hắn chỉ có thể mang đến cho nàng nguy hiểm chết người mà thôi, thế nhưng nữ nhân này hình như chẳng hề quan tâm những điều đó, nàng đã chủ động, sao hắn có thể uổng phí tâm tư của nàng chứ.

Tiếng cười trầm thấp quanh quẩn trong núi, hù dọa vô số chim thú.

Nếu như Tề Hoan biết được, trò đùa dai của mình lại mang đến sự thay đổi lớn như vậy, không biết nàng có hối hận đến khóc lóc thảm thiết hay không.

Chương 59: Tìm tới tận cửa

“Tề Hoan nghĩ tin tức nàng trở về sẽ không truyền quá nhanh, ai ngờ lúc nàng vừa đặt trên lên đỉnh Vô Ưu đã nhìn thấy Tiên Tử sư huynh lo lắng chờ trong phòng.

“Ô, sư huynh, sao huynh lại biết ta đã trở về?” Ngoại trừ hai tên đệ tử trông công, dọc đường Tề Hoan không gặp ai cả, nếu như đệ tử thủ vệ thông báo, thì Hoa Hiến Tử cũng không thể đến nhanh như vậy được.

“Ta nói này sư muội, muội trộm của Tế Tự điện cái gì, mà lại khiến trưởng lão Tế Tự điện phát ra Tuyệt Sát lệnh của Yêu tộc để lấy mạng muội thế?” Hoa Hiến Tử ngồi trên cái ghế duy nhất trong phòng Tề Hoan, vẻ mặt cười khô. Hắn sớm biết Tề Hoan nhất định sẽ gây phiền toái thế nhưng không nghĩ tới nàng lại đắc tội với Tế Tự điện. Cũng không biết Hư Không Tử nghĩ thế nào mà lại để Tề Hoan đi trộm đồ trên địa bàn Yêu tộc.

Hoa Hiến Tử nhận được tin sau khi Tề Hoan rời khỏi núi Cửu Trọng Yêu, nhưng Tế Tự điện phong tỏa tin tức vô cùng nghiêm mật, chẳng ai biết Tề Hoan đã trộm được cái gì, điều duy nhất biết được là Tế Tự điện và phái Thanh Vân đã trở thành kẻ thù không chết không ngừng rồi.

Mấy ngày nay, tin tức về Tuyệt sát lệnh vừa mới lộ ra, quanh núi Thanh Vân liên ần núp một đám sát thủ Yêu tộc, cũng may Hư Không Tử đã sớm xuất quan, hình như lão biết rõ đồ đệ mình chọc phải phiền toái gì nên một mực tọa trấn trên đỉnh Vô Ưu, đến nay không có một sát thủ nào còn sống mà ra khỏi núi Thanh Vân.

“Cũng không có gì.” Tề Hoan gượng cười hai tiếng, tiểu hồ ly trong ngực nàng thò đầu ra, quơ quơ tiểu móng vuốt chào Hoa Hiến Tử.

Thấy Cửu Vĩ Thiên Hồ chui ra từ người Tề Hoan, Hoa Hiến Tử choáng váng, hắn chỉ vào Tề Hoan, há hốc miệng cả buổi mà không nói được một câu nào.

“Sư huynh, đừng kích động, đừng kích động, cái này cũng không thể trách ta, là nó cứ muôn đi theo ta đấy chứ.” Tiểu hồ ly thấy Tề Hoan đổ hết trách nhiệm lên người mình thì vội vàng lắc đầu phủ nhận, kết quả là bị Tề Hoan ấn đầu xuống, còn thuận miệng uy hiếp một câu: “Không nghe lời sẽ không có thịt ăn.”

Tình cảnh yếu thế, tiểu hồ ly đành dùng hai tiểu móng vuốt xù lông ôm đầu, rụt trở về.

“Ai... muội mau đi nói với sư thúc lão nhân gia đi.” Hoa Hiến Tử thấy Cửu

Vĩ Thiên Hồ kia liền triệt để hết hy vọng rồi, quan niệm về đẳng cấp của Yêu tộc rất sâu nghiêm, mặc dù tiêu hồ ly này chưa trưởng thành, nhưng người ta là chín đuôi bẩm sinh đó, Hoa Hiên Tử là bán yêu, cho nên cùng lắm chỉ có năm cái đuôi, hẳn có thể mắng Tiêu Hoan nhưng nếu mắng tiêu hồ ly thì sẽ phạm vào đại kỵ.

“Được rồi, ta đi tìm sư phụ.”

Tề Hoan ôm tiêu hồ ly đi theo Hoa Hiên Tử lên đỉnh Vô Ưu, trên đường đi nghe Hoa Hiên Tử kể lại những chuyện phát sinh gần đây, sau khi Tế Tự điện phát ra Tuyệt sát lệnh, hai người Hư Linh Tử và Hư Dương Tử không biết từ đâu chui ra, thề sống thề chết bảo vệ núi Thanh Vân, nhưng gì thì gì, Tề Hoan vẫn đều cảm thấy chẳng qua là do bọn họ quá nhàm chán cho nên mới tham gia náo nhiệt.

Quả nhiên, sau khi trông thấy Tề Hoan, hai lão đầu tử vẻ mặt rạng rỡ, khen ngợi Tề Hoan làm rất tốt. Về phần Hư Không Tử, biết rõ đồ đệ không chỉ “chôm” được “Địa chi đạo” mà còn thuận tiện bắt cóc luôn Yêu Vương tương lai của Yêu tộc thì cười đến suýt sái quai hàm.

Yêu tộc và chính đạo vẫn như nước với lửa khó dung hòa, những năm nay bình an vô sự không có nghĩa là mọi người quan hệ tốt với nhau. Hành động của Tề Hoan tuy có điểm quá phận nhưng chuyện đã xảy ra rồi, những môn phái chính đạo khác tuyệt đối sẽ không mặc kệ phái Thanh Vân, dù sao việc Tề Hoan làm lần này cũng coi như công hiến lớn.

Làm suy yếu thực lực Yêu tộc nghĩa là tăng cường thực lực bản thân, mọi người đều biết rõ trong lòng, chỉ là bây giờ mọi người còn đang xem xét tình hình, những môn phái như Côn Luân Thực Sơn đang chờ phái Thanh Vân gặp phải đả kích thì mới ra tay. Mỗi người đều có tính toán của riêng mình.

Tính toán của mọi người đều không tệ, nhưng không ai ngờ rằng vị Đại trưởng lão của Tế Tự điện lại trực tiếp tìm tới núi Thanh Vân.

Tề Hoan còn chưa ngồi ấm chỗ thì đã có đệ tử đến thông báo, nói là ngoài kia có một lão đầu tự xưng là Đại trưởng lão Tế Tự điện muốn gặp thầy trò Hư Không Tử.

Người ta đã chạy đến trước sơn môn, chỉ mặt gọi tên muốn gặp người, cho dù Tề Hoan không tình nguyện thì cũng phải ra ngoài gặp mặt một lần, chỉ hy vọng vị Đại trưởng lão kia không phải kẻ vừa gặp mặt đã muốn động thủ.

Đi theo Hư Không Tử đến cửa sơn môn, Tề Hoan mới phát hiện, chỉ có một lão đầu cường tráng lẻ loi đứng đó một mình, lão nhân này chấp hai tay sau lưng, trường bào đen tuyền dài đến cổ chân, hẳn không đi giày nhưng bàn chân không dính một hạt bụi. Tuy tướng mạo của hắn và Kinh Sắc có chút tương tự, nhưng trên mặt lại không lộ ra chút tươi cười nào, vô cùng lãnh khốc, sau khi trông thấy Tề Hoan, trong mắt lão hiện lên ánh sáng lợi hại.

“Ha, Khấp Sư, đã lâu không gặp, khí sắc người không tệ nha.” Sau khi trông thấy lão nhân kia, trên mặt Hư Không Tử tràn đầy tươi cười, bước chân từ từ dừng lại, còn kéo Tề Hoan ra sau mình.

“Hư Không Tử, mới hai trăm năm không gặp mà người đã thu được đồ đệ tốt rồi.” Ánh mắt Khấp Sư một mực rơi vào trên người Tề Hoan, ánh mắt bén nhọn lạnh như băng khiến Tề Hoan không nhìn được run rẩy.

Lão nhân này thoát nhìn cũng không phải kẻ dễ trêu chọc, may mà trên núi Cửu Trọng Yêu không đụng phải hắn, nếu không thì mạng nhỏ của mình thực sự phải để lại đó rồi, Tề Hoan âm thầm hô may mắn!

“Quá khen quá khen, nha đầu kia cũng không có ưu điểm gì, chẳng qua chỉ có chút thông minh, hiểu học, chăm chỉ thôi...” Hư Không Tử vuốt vuốt chòm râu dài, không chút xấu hổ nào khích lệ đồ đệ đang trốn tránh phía sau.

Những câu từ ca ngợi liên tiếp nói ra, ngay cả Tề Hoan cũng phải đỏ mặt. Người sư phụ đang khen là mình sao?

“Ta mặc kệ đồ đệ người có giỏi thật hay không, nàng trộm quyển sách cũ kia thì cũng chẳng sao, nhưng Cửu Vĩ Thiên Hồ nhất định phải trả lại cho Yêu tộc.”

Trong mắt Khấp Sư, bản “Địa chỉ đạo” kia cũng không có giá trị quá lớn, tuy Tề Hoan lấy hắn hại quyền nhưng đồ Ma đạo cũng không dễ sử dụng như vậy. Hơn nữa quyển sách kia ghi lại công pháp khác xa công pháp lưu truyền ở thế gian này một trời một vực, cho dù nàng đủ lực, cũng không thể phê bỏ một thân tu vi của mình để chuyển qua tu luyện công pháp ghi trên sách đó được.

“Việc này...” Hư Không Tử quay đầu nhìn Tề Hoan, ý định của lão vốn là để Tề Hoan lấy sách thôi, đương nhiên phiền toái của Tề Hoan, người làm sư phụ như lão cũng không thể để nàng chịu ủy khuất. Nếu Khấp Sư chịu bỏ qua chuyện này, thì đem hồ ly trả lại cũng được.

Kỳ thật Tề Hoan cũng hơi do dự, dù sao thế lực Yêu tộc cũng không nhỏ, đắc tội bọn họ chả hay ho gì, hơn nữa, tương lai tiểu hồ ly sẽ trở thành Yêu Vương, sống chung với nàng thì thật có lỗi với tiền đồ của nó.

Nhưng không đợi Tề Hoan mở miệng đồng ý thì từ sau lưng đã truyền đến tiếng nói: “Không thể đồng ý.”

Tề Hoan và Hư Không Tử quay đầu, phát hiện Hoa Hiên Tử đứng cách đó không xa, vẻ mặt phần hận nhìn chăm chăm vào Khấp Sư: “Hoan Tử, đừng tin hắn, Tuyệt sát lệnh đã phát ra, trừ phi muội chết nếu không nó sẽ không được thu hồi. Hắn lừa muội đấy.”

Tề Hoan kinh ngạc nhìn Hoa Hiên Tử, nàng bỗng phát hiện, vị sư huynh vẫn luôn thanh tao nho nhã của mình khi đôi mắt với Khấp Sư lại phần nộ đến toàn thân run rẩy. Theo thông tin bát quái của Yêu tộc, thì quan hệ giữa Tiên Tử sư huynh và Khấp Sư tuyệt đối không bình thường, nhưng giờ thái

độ của bọn họ lại rất quý dị.

“Hừ, đồ chân ngoài dài hơn chân trong.” Khấp Sư cũng không phủ nhận, cười lạnh nói với Tề Hoan, “Ta khuyên người tốt nhất nhất giao Cửu Vĩ Thiên Hồ ra đây, nếu không cho dù là Hư Không Tử cũng không giúp được người, hắn không thể ngày nào cũng canh chừng bên người người được đâu.”

Mặc dù Khấp Sư đang uy hiếp nhưng cũng không thể phủ nhận lời hắn nói, cho dù Hư Không Tử bảo hộ nghiêm ngặt đến đâu cũng không thể không có sơ hở, người Yêu tộc tùy thời tùy chỗ đều có thể động thủ với Tề Hoan, chẳng lẽ muốn Tề Hoan cả đời đi theo Hư Không Tử sao, nếu Hư Không Tử phi thăng thì làm sao đây?

“Giao cũng chết không giao cũng chết, đã thế sao ta phải nghe lời người.”

Tuy Tề Hoan sợ chết nhưng cũng không muốn chết uất ức, Yêu tộc kia đã không phân rõ phải trái như vậy, sao nàng phải tiếp tục giảng đạo lý với hắn chứ. Dù sao, hiện tại tiểu hồ ly chỉ nghe lời nàng, nàng không cho nó đi, nó tuyệt đối sẽ không theo Khấp Sư.

Trên thực tế, sau khi Khấp Sư xuất hiện, tiểu hồ ly trong ngực Tề Hoan đã bắt đầu run rẩy, hình như nó rất sợ Khấp Sư. Đương nhiên vẫn có kẻ không sợ Khấp Sư, ví dụ như con rắn bạc đang giả dạng vòng tay trên cổ tay của Tề Hoan kia.

Lúc Mặc Dạ đi cũng không đem Đẳng Xà đi mà bắt nó ở lại chỗ Tề Hoan, hình như nó cũng rất thích cổ tay của nàng, nên mỗi ngày đều quấn trên đây mà ngủ. Tuy nó là loài bò sát, nhưng sau khi hóa nhỏ lại, Tề Hoan vẫn có thể miễn cưỡng tiếp nhận, cho dù nàng không đồng ý thì sao, đẳng xà cắn bản mặc kệ. Nếu làm nó tức giận, có trời mới biết nó có thể một ngụm nuốt chửng nàng hay không, đối với những sinh vật không thể trêu chọc, nên cẩn thận thì tốt hơn.

Nếu không phải Tề Hoan đang giữ chặt cái đuôi rắn của nó, thì nó tuyệt đối đã chuẩn bị nhảy ra đọ sức một phen với Khấp Sư rồi, nhưng trước mắt còn chưa tới thời điểm sinh tử, Tề Hoan không muốn cho nó ra tay ngay.

“Khấp Sư, sao người lại chấp nhận cùng tiêu bồi như vậy, uy hiếp đồ đệ của ta thì giỏi giang gì, để lão già ta chơi đùa với người đi.” Hư Không Tử không phải là hạng đèn cạn dầu, tuy tiến vào Đại Thừa kỳ muộn hơn Khấp Sư mấy trăm năm nhưng lão là khổ tu giả hiếm có, nếu hai người giao đấu, ai thắng ai thua cũng không biết trước được.

Mắt thấy hai người sắp đánh nhau, Tề Hoan rất thức thời lui về sau, hai đạo sĩ Đại Thừa kỳ giao đấu tất nhiên không phải như hai đứa trẻ đánh nhau, động cái là như phiến giang đảo hải (sóng to gió lớn), nếu hai người đánh quá hăng, nhất định có thể lật đổ cả dãy Thanh Vân này, Tề Hoan cũng không định đứng lại nơi này chờ chết.

Không ngờ Tề Hoan vừa mới lui lại, Khấp Sư vốn đang hướng về phía Hư

Không Tử đột ngột quay đầu phi đến chỗ nàng, nháy mắt đã đến trước mặt Tề Hoan.

Chương 60: Phiền toái lớn rồi

“Vô si.” Hư Không Tử cũng chỉ kịp mắng một câu như vậy, cổ Tề Hoan đã nằm trong tay Khấp Sư, hấn chỉ cần hơi dùng lực, mạng nhỏ của Tề Hoan sẽ Game Over.

Đối với vẻ mặt phần nộ của Hư Không Tử, Khấp Sư cười lạnh, “Ta nghĩ ngươi cần phải hiểu rõ phong cách làm việc của ta, ta không có nhiều thời gian chơi đùa với các ngươi, bây giờ tốt nhất ngươi nên khuyên nhủ đồ đệ của ngươi mang thứ đó giao ra đây.”

Trong lòng, Khấp Sư cũng đang rất sốt ruột, nếu là bình thường, hấn tuyệt đối sẽ không liều mạng đi uy hiếp một tiểu bối như vậy, nhưng bây giờ, chỗ này cũng không phải núi Cửu Trọng Yêu, ở đây dù sao cũng là phái Thanh Vân, tin tức hấn ra ngoài sẽ nhanh chóng truyền ra, nếu vì vậy mà dẫn người môn phái khác đến thì dù mọc cánh hấn cũng không thoát được.

“A di đà phật, buông đao kiếm xuống, lập địa thành Phật.” Một tiếng a di đà phật bỗng nhiên vang lên, một viên Phật châu sáng rực như mặt trời không hề báo trước đột nhiên đánh về phía Khấp Sư. Lúc ấy không riêng Tề Hoan đen mặt lại, mà ngay cả Hư Không Tử cũng suýt chút nữa mở miệng chửi người.

May mắn Khấp Sư chạy nhanh, Tề Hoan cũng chỉ chịu chút kinh hãi. Phật châu sau khi rơi xuống phía trước chân Tề Hoan thì vô thanh vô tức nổ uỳnh một cái, tạo thành hố sâu bán kính chừng 2m. Tề Hoan cúi đầu nhìn, viên Phật châu kia rõ ràng là đầu lâu trẻ con cỡ khoảng cái nắm tay.

“Sát Phật, con bà nó chứ, đồ đệ của lão tử vẫn còn ở trong tay Khấp Sư đấy.” Thấy một hòa thượng mặc đạo bào đỏ như máu vượt qua khoảng cách trăm bước đến cạnh mình, Hư Không Tử không nói hai lời, lập tức túm cổ áo vị hòa thượng có một vết sẹo màu đỏ trên đầu mà chửi um lên.

“Hư Không Tử thí chủ, ta thấy Khấp Sư cũng chưa chuẩn bị giết đồ đệ ngươi, ta chỉ ra tay thăm dò thôi, thăm dò thôi mà.” Hòa thượng quái dị được gọi là Sát Phật cười hắc hắc, khiến thịt mỡ toàn thân hấn cũng run rẩy theo.

“Hừ, nếu đồ đệ lão tử xảy ra chuyện gì, các ngươi ai cũng đừng mong yên ổn.” Hư Không Tử cũng không nể mặt Sát Phật, vẫn âm trầm trừng mắt với Khấp Sư. Thật vất vả đến Đại Thừa kỳ mới thu được một đồ đệ bảo bối, tuy đồ đệ này không nghe lời cho lắm, không có chuyện gì còn gây rắc rối, nhưng dù sao cũng là đồ đệ nhà mình, nếu làm sai, lão trừng phạt thì có thể,

người khác dùng hòn lão nể mặt.

“Sát Phật lỗ măng thành tính, Hư Không Tử đạo hữu cần gì phải tức giận như vậy.” Lại một trận cuồng phong đảo qua, trước mặt Tề Hoan tự nhiên xuất hiện ba người, hai lão đạo, một đạo cô.

Ba người này thấy Hư Không Tử thì gật đầu coi như chào hỏi, Tề Hoan đoán chừng sáu người ở đây đều là lão ngoan đồng Đại Thừa kỳ, xem ra thể diện của mình vẫn còn lớn lắm, toàn bộ tinh hoa của Tu Chân giới đều vì chuyện của mình mà chạy tới núi Thanh Vân rồi.

“Ha ha, Thục Sơn, Côn Luân các người đứng nói chuyện cũng không đau thắt lưng, bị bắt đầu phải là đồ đệ của các người.” Lời nói vẫn không nể nang như trước, nhưng sau khi ba người này xuất hiện, sắc mặt Hư Không Tử càng thêm khó coi.

Chính đạo thời khắc mấu chốt đích thực sẽ động lòng, nhưng phiền toái trước mắt này lại chỉ vì mình Tề Hoan, sẽ chẳng ai vì Tề Hoan mà chịu đối phó với Khấp Su. Cho dù năm người bọn họ liên thủ thì cũng không dễ dàng, cho nên, kết cục có khả năng nhất là bỏ qua mạng nhỏ của Tề Hoan. Bình thường, Côn Luân và Thục Sơn chính là thích làm việc này nhất, chỉ cần không liên quan đến lợi ích của bọn họ, bọn họ sẽ không nguyện đứng ra làm chim đầu đàn.

“Hư Không Tử đạo hữu quá nghiêm trọng rồi, cái này vốn chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần đồ đệ của người giao Cửu Vĩ Thiên Hồ ra là xong rồi, sao phải đứng đây hô to gọi nhỏ với Khấp Su?” Nói chuyện chính là đạo cô mặc áo bào trắng, đạo cô kia không biết đã bao nhiêu tuổi mà trên mặt không có nửa dấu hiệu thời gian, Tề Hoan thoáng so sánh với bản thân, rất đau xót khi phát hiện mình còn tang thương hơn so với bà ấy.

Tuy tu luyện đến Kết Đan kỳ thì sẽ không già đi nữa, nhưng dù sao tư chất của mỗi người khác nhau, thời gian tu luyện đến Kết Đan kỳ của mỗi người cũng không giống nhau, chỉ có vượt qua thiên kiếp tiên vào Đại Thừa kỳ mới có cơ hội cải lão hoàn đồng. Tề Hoan vẫn muốn lão đầu tử nhà mình thử cải lão hoàn đồng một phát xem thế nào, không ngờ lão đầu tử sống chết không theo, nói cái gì mà muốn bảo trì nguyên trạng. Song Tề Hoan lại nghĩ, lúc lão đầu tử còn trẻ, bộ dạng khẳng định cũng không giống người.

“Tiền bối, giao vật ra, nếu sau này Khấp Su đổi ý, ai có thể cam đoan tính mạng của ta an toàn?” Đầu năm nay những kẻ đứng nói chuyện không đau thắt lưng thật không ít, bởi vì sống chết này không liên quan đến bọn họ nên chẳng ai quan tâm, bọn họ đều cho rằng nhiều một việc không bằng ít một việc, ai lại quan tâm đến tính mạng nhỏ nhỏ của một tu sĩ Kết Đan kỳ chứ?

Chúng sinh bên dưới đều là con sâu cái kiến, trong mắt phần lớn tu sĩ Đại Thừa kỳ, Tề Hoan thực sự chỉ là con sâu cái kiến, vẻ vang hơn chính là nàng có một sự phụ thực lực rất mạnh mẽ, nhưng đáng tiếc, hai tay khó đấu

bốn tay.

“Hừ, sớm nghe Hư Không Tử có một đồ đệ miệng lưỡi bén nhọn, hôm nay ta đã được lãnh giáo rồi.” Đạo cô thấy Tề Hoan ngậm trào phúng thì sắc mặt lập tức trầm xuống.

“Nếu như văn bồi may mắn sống sót, tất nhiên sẽ khiến cho kiến thức của tiền bồi tăng thêm rất nhiều.” Tề Hoan cũng cười lạnh, đến không cứu người thì thôi đi, lại còn bỏ đá xuống giếng, sao lúc loại người này vượt qua thiên kiếp tu đến Đại Thừa kỳ không bị Thiên Lô đánh chết đi cơ chứ.

Từ trước đến nay, Tề Hoan luôn yêu hận rõ ràng, nàng tự nhận mình không phải kẻ cao thượng gì. Ai đối tốt với nàng, nàng ghi lòng tạc dạ, ai ác ngôn với nàng, nàng cũng sẽ trả thù bằng ấy. Mấy người này căn bản chính là đến xem náo nhiệt, hoặc là muốn nàng sớm chịu chết, ngoài Hư Không Tử thì chẳng có ai quan tâm nàng.

“Người... người..hừ!” Đạo cô kia bị Tề Hoan nói ột câu thì cứng họng, Tề Hoan cũng không thèm nhìn bà ta nữa, quay đầu nhìn sư phụ nhà mình. Hư Không Tử vẫn nhìn chăm chăm Khấp Sư, giống như không nghe thấy những lời đại bất kính vừa rồi của Tề Hoan.

“Chỉ cần ngươi thu hồi Tuyệt sát lệnh, ta sẽ để Hoan Tử trả Cửu Vĩ Thiên Hồ cho ngươi.” Đây là phương pháp duy nhất, chỉ có điều, Tuyệt sát lệnh chưa bao giờ bị thu hồi, không biết Khấp Sư có thể đáp ứng hay không. Khấp Sư bóp cổ Tề Hoan hơi chặt lại, cười lạnh nói, “Đã không kịp rồi, Tuyệt sát lệnh là Nhị đệ ta dùng tính mạng đổi lấy, ngươi cho rằng còn có cơ hội rút lại sao? Chẳng lẽ đồ đệ bảo bối của ngươi không nói với ngươi, ba huynh đệ của ta lúc đuổi theo nàng đã xảy ra chuyện gì sao?” Vừa nhắc tới ba vị trưởng lão của Tế Tự điện, trên người Khấp Sư liền tỏa ra một luồng sát khí đáng sợ.

Tề Hoan bất đắc dĩ thở dài, người không phải do nàng giết, Nhị trưởng lão của Tế Tự điện đúng là khôn ngoan biết chọn quả hồng mềm mà nắm, sao hẳn không tìm Mặc Dạ ra Tuyệt sát lệnh, tìm tới nàng làm gì.

“Hoan Tử, con đã thương mấy vị trưởng lão của Tế Tự điện?” Hư Không Tử nghe Khấp Sư nói trong lòng có chút nghi hoặc. Bản lĩnh của đồ đệ nhà mình, Hư Không Tử hiểu rõ, tuy tu vi của nàng tiến rất nhanh, nhưng thực lực của Tề Hoan thực sự không cao, sở trường cũng chỉ có một chiêu lôi độn thôi, tốc độ rất nhanh nhưng chiêu thức công kích thì thật sự không có mặt mũi gặp người, muốn nói nàng đã thương trưởng lão Tế Tự điện là tuyệt đối không có khả năng. Nhưng thấy vẻ mặt bi phần của Khấp Sư cũng không phải giả, những người khác cũng hết sức tò mò nhìn chăm chăm vào Tề Hoan.

“Sao có thể, nếu không sao con có thể bị bắt nhanh gọn như thế này chứ?” Tề Hoan cũng không ngạc nhiên đến mức nói ra việc mình đã đồng hành với người Ma đạo, bằng không chưa cần Khấp Sư động thủ, nhưng kẻ chính

đạo này nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng.

“Cái chết của Tam đệ ta nhất định có liên quan đến ngươi, bằng không vì sao Thiếu chủ Thiên Ma môn kia lại giết Tam đệ, còn làm trọng thương Tứ đệ ta?” Tuy Tề Hoan không muốn nói nhưng Khấp Sư cũng không có ý định giữ bí mật.

Sắc mặt mấy lão đạo thoáng thay đổi, Tề Hoan trong lòng lộp bộp vài tiếng, tuyệt đối không thể để bọn họ biết mình quen Mặc Dạ, nếu không vấn đề sẽ vô cùng nghiêm trọng, “Con mắt nào của ngươi thấy hắn làm thế là vì ta? Rõ ràng là do các ngươi trộm kiếm của người ta, bị người ta giết hại rồi chỉ biết vu oan cho ta.”

Tề Hoan cố ý đánh trống lảng, dù sao hiện giờ nàng và Khấp Sư đều không có nhân chứng, là thật hay giả thì những người ở đây cũng không có biện pháp kiểm chứng, cho dù hoài nghi cũng không thể làm gì mình. Nếu thật sự không thể lẩn lộn ở chính đạo thì cùng lắm là đi tìm Mặc Dạ nương tựa. Mọi chuyện đều do hắn gây ra, Tề Hoan không tin hắn sẽ không chịu trách nhiệm với nàng.

“Dù sao đi nữa, Hoa Hoan Tử thế chất là tiêu bối, Khấp Sư cần gì phải khó xử nàng.” Lần này mở miệng chính là một lão đạo ôn nhuận như ngọc, lão đạo này râu tóc bạc phơ, trên mặt luôn treo nụ cười dịu dàng, nụ cười của hắn khiến cho người ta thả lỏng. Người này chính là thái thượng lão nhân của phái Thục Sơn.

Nghe mấy người này nói qua nói lại, nói đến nói đi mà chẳng được tác dụng gì, Tề Hoan cũng biết ngoài việc đánh cược một ván sẽ không có biện pháp khác. Thế nhưng hiện giờ mạng nhỏ của nàng vẫn nằm trong tay Khấp Sư, ai biết sau khi đàm phán quyết liệt thì mạng nhỏ của mình có thể giữ được hay không.

Ngay tại lúc mọi người còn đang giằng co, Tề Hoan bỗng cảm thấy tiểu hồ ly trong ngực nàng giật giật, nàng thậm kê một tiếng không ổn, đầu nhỏ lông xù của tiểu hồ ly đã thò ra ngoài rồi.

Tốt rồi, Khấp Sư trông thấy Cửu Vĩ Thiên Hồ mình muốn tìm ở ngay trên người Tề Hoan thì vui vẻ thò tay vào ngực Tề Hoan tìm kiếm.

Tiểu hồ ly kia cũng không tầm thường, tay của Khấp Sư còn chưa chạm vào nó thì vèo một cái, nó đã nhảy khỏi người Tề Hoan. Tề Hoan mở to hai mắt nhìn nó né hai cái trên mặt đất rồi bỏ chạy đi xa tầm trăm thước.

Sau khi trông thấy Cửu Vĩ Thiên Hồ xuất hiện, mắt những người kia cũng đều trừng lớn, mỗi người mang mục đích khác nhau nhìn chăm chăm tiểu hồ ly. Tuy tốc độ tiểu hồ ly không tệ nhưng cũng chả là gì so với Khấp Sư, Tề Hoan trong lòng sốt ruột nhưng cũng không có biện pháp ngăn cản.

Nhưng vì muốn bắt tiểu hồ ly nên Khấp Sư ném Tề Hoan đi, may mắn hắn không trực tiếp bẻ gãy cổ nàng.

Thấy đồ đệ nhà mình được thả, Hư Không Tử cũng không để ý Cửu Vĩ

Thiên Hồ, vội vàng giấu Tề Hoan ra phía sau mình. Từ sau lưng sư phụ thò đầu ra, Tề Hoan thấy tiểu hồ ly sắp bị Khấp Sư bắt được, trong miệng nó đột nhiên phát ra tiếng oa oa kì quái, Tề Hoan chỉ thấy trước mắt có một luồng sáng bạc hiện lên. Lần này thì phiền toái lớn rồi, nàng âm thầm thở dài.

Chương 61: Tiền đồ mù mịt

Vốn nghĩ rằng sẽ rất dễ dàng có thể bắt được Cửu Vĩ Thiên Hồ, Khấp Sư cũng hơi yên lòng một chút, ai ngờ không đợi tay của hắn chạm vào tiểu hồ ly, đột nhiên cảm thấy từ phía sau truyền đến một mùi tanh nồng, tiếng tê tê vang lên bên tai cực kỳ giống tiếng răn thè lưỡi.

Mấy người vốn đứng ở một bên xem náo nhiệt sau khi nhìn thấy quái vật to lớn kia sắc mặt cũng không nhìn được mà biến đổi, phía sau Khấp Sư, con rắn đứng thẳng lên, cả thân thể tiến vào đám mây, một cái đầu to lớn từ trong đám mây lộ ra, trong đôi mắt màu bạc có một điểm sáng lóe lên.

Tề Hoan ở phía sau Hư Không Tử chột than thở, nhìn người ta một chút đi, cả người như quả cầu nha, nói lớn liền lớn nói nhỏ liền nhỏ, khi lần đầu tiên nhìn thấy nó, nó cũng chỉ hơi lớn một chút, hiện tại thì hay rồi, nếu con Đẳng xà này nằm xuống ngủ một giấc có lẽ có thể chiếm hết cả dãy núi Thanh Vân đó, sau này nếu gặp chuyện đi chiếm địa bàn thì nên đem theo nó là tốt nhất.

“Đồ đệ, vật này con lấy từ đâu vậy?” Hư Không Tử nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra con Đẳng xà này rốt cuộc thuộc cái giống gì, dị thú hoang dã thời thượng cổ đã sớm bị diệt sạch, mọi người mới chỉ nghe tới tên Đẳng xà ở trong truyền thuyết mà thôi, huống chi Tiểu Ngân là giống biến dị, nay vừa hiện thân một cái, không ai biết được rốt cuộc nó thuộc giống xà gì. “Hắc hắc, đi đào mộ một tu sĩ thượng cổ, lấy từ trong đó ra.” Tề Hoan không có ý giấu diếm lai lịch của Đẳng xà, dù sao sư phụ lão nhân gia nhất định sẽ che chở ình, nếu Tề Hoan nói con rắn này do Mặc Dạ đưa cho, có lẽ Hư Không Tử cũng sẽ không bởi vì Tề Hoan có liên quan với người ma đạo mà đối xử khác với nàng.

“Lần sau nếu mang theo loại vật nguy hiểm như thế này, nhớ thông báo với sư phụ một tiếng.” Mắt thấy nước miếng của Đẳng xà đem núi Thanh Vân ăn mòn sạch sẽ, Hư Không Tử rất chi là đau lòng.

Khấp Sư lúc này mới nhận thấy có chuyện gì đó không ổn, chờ hắn vừa quay đầu lại, nhìn thấy con Đẳng xà miệng to như chậu máu, giống như hắc động đang muốn cắn về phía mình.

Sinh tử trước mắt, Khấp Sư rốt cuộc buông tha cho việc bắt tiểu hồ ly, ngược lại đi đối phó với Đẳng xà. Thân ảnh tiểu hồ ly nhảy hai bước, nhẹ nhàng chạy về bên cạnh Tề Hoan, cào cào cổ áo của nàng chui vào.

Tề Hoan mở hé áo, nhìn con tiểu hồ ly nằm úp sấp trước ngực, nghe tiếng

thở ổn định của nó, không biết nên biểu đạt tâm tình lúc này thế nào. Không hổ là Cửu Vĩ Thiên Hồ, lại còn có thể sử dụng kế diệu hồ ly sơn, mặc dù thoát nhìn hơi nguy hiểm, nhưng đích thực đã có thể cứu Tề Hoan ra từ tay Khấp Sư, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là tiểu hồ ly cùng Đằng xà đã bàn bạc trước.

Tề Hoan cũng kỳ quái, bình thường Đằng xà nhìn thấy tiểu hồ ly hầu như đều đi vòng qua, cũng không biết tại sao hai bọn chúng lại làm việc ăn ý được như thế.

Thật ra thì Đằng xà cũng không sợ tiểu hồ ly, có điều nó từ nhỏ đã rất ghét mùi trên người hồ ly, cho nên mới ra sức tránh nó. Nếu là bình thường, Đằng xà đã sớm một ngụm nuốt vào bụng, máu chốt là tiểu hồ ly cũng thuộc về dị chủng hồng hoang, linh khí lưu chuyển trong thân thể cũng mang theo hơi thở của hồng hoang, nói như thế nào thì đều đi ra từ một chỗ, cho nên Đằng xà mới không đem tiểu hồ ly nhét vào kẽ răng.

Vừa mới bắt đầu, Tề Hoan còn có thể miễn cưỡng nhìn rõ quá trình giao thủ của Đằng xà cùng Khấp Sư, nhưng về sau, tốc độ của bọn họ càng lúc càng nhanh, ánh mắt của Tề Hoan căn bản không theo kịp, có điều nhìn về mặt hải hệ của mấy lão đạo, Tề Hoan biết, Khấp Sư nhất định bị yếu thế.

Quả nhiên, sau khoảng một nén hương, chỉ thấy thân hình Đằng xà hơi thu nhỏ lại, cái đuôi thô to màu bạc hết sức chính xác đâm vào trước ngực Khấp Sư. Khấp Sư mặc dù là tu sĩ Đại Thừa kỳ, nhưng tu sĩ chủ yếu đều tu pháp thuật, thân thể dĩ nhiên không thể khủng bố như Đằng xà, một đuôi của Đằng xà này trực tiếp đem Khấp Sư đánh bay.

Mắt thấy Khấp Sư biến thành một điểm đen nhỏ phía chân trời, Tề Hoan âm thầm cảm thấy may mắn, may mà ban đầu Mặc Dạ cho Đằng xà đi theo, nếu không thật không dám nghĩ đến hậu quả.

Đối phó với Khấp Sư xong, Đằng xà quay đầu lại hướng về phía đạo cô kia chậm chạp hành động, mới vừa rời đạo cô đối với Tề Hoan có địch ý sâu nhất, căn cứ vào nguyên tắc trăm thảo trừ căn (diệt cỏ tận gốc) của Mặc Dạ, Đằng xà chuẩn bị đem đạo cô kia xử lý sạch luôn một thể.

“Đồ đệ, đem con rắn kia thu hồi lại đi, hiện tại không thể động đến Ân Thường, nếu không con tiểu xà của con khó giữ được tính mạng.” Hư Không Tử dùng thần thức truyền âm cho Tề Hoan. Ân Thường cũng không phải trưởng lão Côn Luân, gia tộc của nàng cùng phái Côn Luân có quan hệ rất sâu xa, cho nên vẫn lấy thân phận được cung phụng sống ở phái Côn Luân.

Ân gia ở Nam Hải, mặc dù chỉ là môn phái tu tiên, nhưng trong gia tộc lại có hai tu sĩ Độ Kiếp kỳ, còn nghe nói có một người đã có thể phi thăng nhưng vẫn ở lại nhân gian.

Cho nên Ân Thường vốn chỉ là một tu sĩ sơ kỳ Độ Kiếp mới có thể vô lễ ở trước mặt Hư Không Tử như thế, theo lý thì khi nàng nhìn thấy Hư Không

Tử hấn phải hành đại lễ, nhưng nàng chỉ gặt đầu mà thôi, Hư Không Tử cũng không ý vào thân phận của mình, cho nên chỉ có thể giả bộ như không thấy.

“Gọi Tiểu Ngân về.” Tề Hoan không nói với Đẳng xà, huống chi nàng cũng không muốn để những người đó biết nàng cùng Đẳng xà có quan hệ, cho nên chỉ có thể bảo tiểu hô ly trao đổi với Đẳng xà. Dù sao bọn chúng đều là thú, mặc dù không cùng loài giống, nhưng tất cả bọn chúng vẫn dùng thú ngữ (ngôn ngữ của loài vật) a, liên lạc hẳn là không có vấn đề gì đi.

Tiểu hô ly nghe lời thò đầu ra, kêu chít chít hai tiếng, Tề Hoan cũng không biết nó rốt cuộc có ý gì, mắt thấy Đẳng xà ở trước mặt Ấn Thường đột nhiên giống như đã trút giận, vèo một tiếng hóa thành một đạo ngân quang, bay trở về trên tay Tề Hoan, thành thành thật thật cuộn tròn tiếp tục ngủ.

Mới vừa dạo một vòng sinh tử, mặt Ấn Thường trắng bệch như tờ giấy, muốn mở miệng nói điều gì đó, ánh mắt liếc nhìn thấy đạo ngân quang trên tay Tề Hoan không nhịn được run run một chút, sau đó trợn mắt nhìn Tề Hoan một cái rồi quay người đi.

Mấy người khác thấy không còn trò vui gì, tất cả cũng rời rít cáo từ, mặc dù vừa rời mọi người nào loạn khiến Hư Không Tử rất không thoải mái, nhưng lão cũng không so đo, cùng bọn họ khách khí hai câu rồi đem người đưa đi. Những người này không phải không hiểu kỳ với Đẳng xà, song máu chốt là con vật này một đuôi quét qua liền ngay cả Khấp Sư Đại Thừa kỳ cũng có thể quét bay, thì người nào có dũng khí a, ai biết nó có thể không hài lòng mà cho người ta một đuôi hay không.

Bọn họ tự nhận là thân thể không có cứng rắn như Khấp Sư của Yêu tộc, nếu như bị Đẳng xà làm hỏng làm sao tu thành Tán Tiên, tất cả mọi người đều đã đến Đại Thừa kỳ rồi, hiện tại chỉ chờ chút thời gian để phi thăng, người nào nhàm chán lại muốn chết như vậy?

“Sư phụ, ta vừa đắc tội với đạo cô kia, có chuyện gì nguy hiểm không?” Tề Hoan đều mỗi lần chọc xong chuyện mới tỉnh lại, dĩ nhiên không phải nàng hối hận, máu chốt là tu sĩ Độ Kiếp kỳ mỗi ngày đều nhớ đến nàng, ai có thể ngủ ngon giấc a.

“Không có chuyện gì, cho dù ngươi không đắc tội với nàng, nàng cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi, Thanh Tiêu là quan môn đệ tử của nàng.” Hư Không Tử khoát tay căn bản không đem Ấn Thường để ở trong lòng, Ấn Thường cũng chỉ là nhờ thế lực sau lưng lớn một chút thôi, lão cũng không thật sự sợ Ấn gia Nam Hải. Huống chi Tu Chân giả vốn là nghịch thiên, làm sao có thể sợ đầu sợ đuôi đủ thứ chứ, thật ra thì nghe những lời cạy khoáy của Tề Hoan với Ấn Thường, Hư Không Tử rất sáng khoái.

Trong lòng Tề Hoan thờ dài, nhắm mắt theo sư phụ về phía đỉnh núi. Dù sao phái Côn Luân bị nàng đắc tội, cũng không chỉ một tu sĩ Độ Kiếp kỳ, đi một bước được một bước, nếu nàng ta lại tìm tới gây phiền toái cùng lắm

thì cho Đẳng xà nuốt nàng ta, rồi hủy thi diệt tích (hủy xác xóa dấu vết), thật tốt.

Mặc dù Tuyệt Sát Lệnh còn chưa có biện pháp giải quyết, nhưng biết bên cạnh Tề Hoan có một hộ vệ khủng bố như vậy, Hư Không Tử cũng yên tâm, cũng không biết đã chui vào nơi nào bé quan rồi. Về phần Hư Linh Tử cùng Hư Dương Tử thì không biết sự kinh khủng của Đẳng xà, kết quả đem Đẳng xà đánh thức, cả hai bị Đẳng xà phun ra một khối băng khổng lồ giam ở bên trong, khó khăn một hồi mới chui ra được, sau đó cũng mất tích, Tề Hoan cảm thấy bọn họ hình như là đi chạy nạn.

Cuộc sống lại khôi phục, Tề Hoan ngày ngày ngoại trừ tu luyện lại đến phía sau núi kiếm đồ ăn, hoặc là quán lấy hai sư điệt tập luyện điều khiển phi kiếm, cứ như vậy cuộc sống bình lặng trôi qua, thoáng cái đã hơn nửa năm. Tìm được “Địa chi đạo” xong Tề Hoan cũng không có vội vã tu luyện, nàng tiến vào Kết Đan kỳ chưa lâu, vững chắc cảnh giới mới là quan trọng nhất, lúc rồi rãi nàng cũng mở “Địa chi đạo” ra nhìn một hồi, mặc dù xem có thể miễn cưỡng hiểu một chút, nhưng nguyên tắc tu luyện có chút không thể tưởng tượng nổi, cho nên trong khoảng thời gian ngắn nàng không có ý định tu luyện, trên thực tế nàng muốn tu luyện cũng không có biện pháp. Trên “Địa chi đạo” ghi lại, Nguyên Anh, còn gọi là luyện linh thể, tu luyện công pháp này xong, Nguyên Anh kết xuất không phải nhân linh, mà là thiên địa chi linh, nêu nói lưỡng nghi sinh tứ tượng, Tề Hoan suy nghĩ một chút, đoán chừng Nguyên Anh mình tu ra phải là bốn linh thú trong truyền thuyết. Muốn tiếp tục tu luyện, Tề Hoan nhất định phải tìm được bốn loại Tiên Thiên Linh Thể – Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, hấp thu tinh hoa của chúng, sau đó mới có thể kết xuất Nguyên Anh.

Tề Hoan mới đầu còn ôm một tia hy vọng, nghe Linh Vân Tử giới thiệu về Tiên Thiên Linh Thể xong, dường như đã chặt đứt ý niệm tu ra Nguyên Anh trong đầu. Linh Vân Tử nói năm trăm năm trước Tiên Thiên Hỏa Linh xuất thế, lúc ấy cả Tu Chân giới khiếp sợ, bởi vì Hỏa Linh kia đã chết không dưới một ngàn Tu Chân giả, cuối cùng Hỏa Linh bị Tuyệt Kiếm - chương môn của Thiên Kiếm Môn lúc đó thu về, lúc ấy nếu không phải Tuyệt Kiếm đã đến Đại Thừa hậu kỳ đỉnh, e là hắn đã sớm bị đám người đánh chết, về phần Hỏa Linh cuối cùng đã bị luyện hóa hay bị ăn cũng không ai biết được, bởi vì Tuyệt Kiếm ba trăm năm trước đã phi thăng. Tề Hoan tự nhận tiên đồ mù mịt cho nên hiện tại cả ngày nàng thích nhất chính là huân luyện tiểu hồ ly, đừng hiểu lầm, nàng không phải muốn dạy tiểu hồ ly pháp thuật, mà là đem tiểu hồ ly huân luyện như con chó nhỏ. Ví dụ như ném một đùi gà xuống và bắt nó đi nhặt, vân vân, có điều tiểu hồ ly rất thông minh, Tề Hoan còn chưa chơi đủ, nó đã chán không thèm chơi nữa.

Cuối cùng Tề Hoan chỉ có thể đem sự chú ý chuyển tới Đẳng xà, hình như

người ta căn bản không thèm để ý đến nàng, trừ thời điểm Tề Hoan cho nó ăn thì nó mới miễn cưỡng há mồm ra, còn lại thì đều ngủ.

Người ta nuôi sủng vật để cho vui, nàng nuôi sủng vật thì ngược lại. Tiểu hồ ly không có thịt ăn thì tuyệt thực, Đẳng xà không có củ cải thì hướng về phía Tề Hoan chảy nước miếng, may mắn Hoa Hiến Tử có thể dùng pháp thuật thúc cây củ cải mau lớn, mặc dù mùi vị không tốt lắm, nhưng lại thắng ở chỗ số lượng lớn, Đẳng xà cũng ăn thỏa thích.

Hôm nay, Tề Hoan đang ở trên đỉnh Vong Ưu nhỏ củ cải, đột nhiên một nam tử xa lạ bước vào, người nọ nhìn thấy Tề Hoan xong vẻ mặt kích động, hô to một tiếng “Sur muội” sau đó đi lên muốn ôm, may mắn Tề Hoan ỷ vào độ thuật cao siêu, trước khi hấn tiến đến đã chạy mất.

Chương 62: Tiến về Âm Sơn

Thấy có một vị sư huynh không biết từ chỗ nào chui ra quấy rầy, Tề Hoan không có cách nào xác định thân phận của hắn cho nên trước tiên trực tiếp dùng Địa Võng đã tu sửa kha khá trói người kia lại.

Bởi vì ba lão đầu có thể chứng minh thân phận hắn đều không thấy bóng dáng đầu, cho nên người duy nhất có thể biết hắn là ai chỉ có Tiên Tử sư huynh gần đây vừa rời núi Thanh Vân, mà Linh Vân Tử cùng Linh Phong Tử đều không biết mình còn có một vị sư bá như vậy.

Cho nên dù là động cơ trong sáng, muốn chuẩn bị cho sư muội một sự kinh hỉ đi nữa, thì Hoa Kiền Tử thật bất hạnh đã bị tiểu sư muội của mình treo ngược lên cây ăn quả trên đỉnh Vong Ưu, phơi mấy ngày.

Lúc mới bị treo lên trong lòng Hoa Kiền Tử còn đang cười trộm, mình là một tu sĩ Hóa Thần kỳ, sao có thể tùy tiện bị trói lại chứ, nhưng sau khi bị treo lên cây rồi hắn mới phát hiện, người trói mình tuy tu vi không đáng kể, nhưng tấm lưới này thì lại có lai lịch thật lớn.

Hắn không nhận ra địa võng, nhưng hắn từng được chứng kiến lôi kiếp, hắn biết trong này ẩn chứa một lượng lôi kiếp khá lớn, chỉ cần hắn vọng động, đoán chắc da thịt toàn thân sẽ bị cháy khét mất.

Cho nên khi Hư Không Tử xuất quan, trở lại đỉnh Vong Ưu, nhìn thấy đầu tiên không phải là đồ đệ bảo bối, mà là sư chất đã bị treo ngược đến nỗi xuất huyết kia.

“Sư huynh uống trà.” Tuy nói là hiểu lầm, nhưng Tề Hoan đúng là đã bất kính với sư huynh đồng môn, nếu bị phạt thì có lẽ Tề Hoan cũng phải diện bích ở Khô Thủ Phong nhiều năm, cũng may Hoa Kiền Tử không ghi thù, Tề Hoan dâng trà tạ tội xong hắn cũng không so đo nữa.

“Kiền Tử a, lúc trước không phải ngươi nói đến Quy Khư tu luyện sao, sao lại chạy về?” Hư Không Tử bung chén trà, bên trong không phải nước trà mà là nước trái cây. Một núi trái cây không ai ăn, trên đỉnh Vong Ưu người thừa thớt chỉ có hai thầy trò ăn cũng không hết, mà căn bản là các đệ tử khác trong phái cũng không dám ăn, đồ Tề Hoan trồng, khoan hãy nói là giống cây gì, chỉ cần trên đó có dính hai chữ Tề Hoan thì mọi người đều chạy xa, đừng nói đến chuyện ăn trái cây.

Lần trước Tề Hoan ôm một giỏ lê cho các đệ tử ngoại môn ăn, kết quả thiếu chút nữa đem vợ con nhà người ta dọa phát khóc, Tề Hoan trở lại còn buồn bực thật lâu, mình cũng không ăn thịt người, sao nhìn thấy nàng lại tay chân

tê dại, toàn thân run run là sao!

Thay vì nhìn trái cây khắp núi rơi rụng, còn không bằng ép lấy nước hoa quả, cho nên gần đây nước uống trên núi Thanh Vân đều biến thành nước trái cây, chương môn ra lệnh, ai cũng không dám không cố vũ, có điều cũng may nước trái cây kia mùi vị không tệ, không có gây ra án mạng.

“Sư thúc, chuyện ngài nói đã là chuyện của một trăm năm trước a.” Hoa Kiền Tử đầu đầy hắc tuyến, sớm biết sư thúc ngoài chuyện tu luyện thì sẽ không để ý đến những chuyện bên ngoài mà, căn bản không hề nhớ rõ thời gian đã trôi qua bao lâu.

“A, so với lần trước ngươi trở về núi thì ra đã qua hơn một trăm năm, khó trách ta nhìn ngươi có chút già rồi.” Hư Không Tử gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“.....” Hoa Kiền Tử lòng bàn tay bắt ổn một cái, chén trà trong tay vỡ thành từng mảnh, hẳn thừa nhận mình đã hơn một ngàn tuổi rồi, đúng là không còn trẻ nữa, nhưng sư thúc dùng từ già để hình dung thì cũng có chút quá đáng đi.

“Sư thúc, con lần này trở về là có chuyện muốn nói với người.” Hoa Kiền Tử miễn cưỡng không chế tâm tình, hăng giọng một cái, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

“Hừm, chuyện gì?” Hư Không Tử có chút kinh ngạc hỏi.

Mặc dù tu vi của Hoa Kiền Tử không quá cao siêu, dĩ nhiên, đây cũng chỉ là so sánh với lão, nhưng Hoa Kiền Tử từ trước đến nay luôn là người làm việc cẩn trọng, nếu không phải chuyện lớn, căn bản hẳn sẽ không trở lại môn phái tìm người.

Thật ra thì Tề Hoan vẫn không biết rằng, Hư Dương Tử và Hư Linh Tử sở dĩ đem đồ đệ đuổi ra khỏi sơn môn thực ra còn có một nguyên nhân khác, hai người bọn họ thu những đồ đệ này phần lớn thân phận đều có chút vấn đề. Ví dụ như Hoa Kiền Tử, phụ thân của hắn chính là ma tu. Phụ thân của hắn khi còn sống giao hảo với Hư Linh Tử cho nên sau khi phụ thân mất hắn đã bái Hư Linh Tử làm sư phụ.

Mặc dù chuyện này đều cực kỳ bí mật, nhưng nếu bị người ta biết thì dù sao cũng sẽ không tốt đối với phái Thanh Vân, cho nên những đồ đệ này sau khi đến Nguyên Anh kỳ đều vội vã rời khỏi núi Thanh Vân, một là bọn họ đã có khả năng tự vệ, hơn nữa bọn họ cũng không muốn để cho sư môn bị liên lụy bởi bản thân mình. Cho nên trên núi Thanh Vân mới không có mấy người biết đến Hoa Kiền Tử, nên trên thực tế chỉ cần bọn hắn không nói, mấy người Hư Không Tử không nói, bất luận kẻ nào cũng sẽ không biết được thật ra bọn họ chính là đồ đệ phái Thanh Vân.

Về phần vì sao Hoa Hiên Tử phải lưu lại, ngày đó sau khi Khấp Sư đi rồi Tề Hoan mới biết được, thì ra chính sư huynh cũng bị Tuyệt Sát Lệnh, nhưng chỉ cần hắn không ra khỏi núi Thanh Vân thì sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng. Nếu chỉ có một mình hắn dĩ nhiên hẳn sẽ không sợ, nhưng

vì bên cạnh có thêm người yêu thương, Hoa Hiên Tử không muốn nàng lo lắng, cho nên những năm nay mới ở trên núi Thanh Vân.

Hai ngày sau, Tề Hoan đi cùng sư huynh Hoa Kiền Tử, còn có cả sư phụ Hư Không Tử, rời khỏi núi Thanh Vân, tới Âm Sơn.

Ngày đó Hoa Kiền Tử mang đến tin tức, nói là tiên phủ ba trăm năm trước được lưu lại trước khi phi thăng của Tuyệt Kiếm – chương môn Tuyệt Kiếm Môn đã được tìm thấy rồi, nghe nói trong tiên phủ của hắn có lưu lại tất cả thiên tài địa bảo, ngay cả thượng phẩm tiên khí, thanh Phách Thiên kiếm cũng ở đó.

Ở Tu Chân giới có một luật bất thành văn, phạm là khi phát hiện tiên phủ được lưu lại của tiên nhân, mọi người đều có thể đi vào thử vận khí, về phần có thể mò được bao nhiêu chỗ tốt thì phải dựa vào bản lĩnh của từng người.

Mặc dù Tuyệt Kiếm là người của Thiên Kiếm Môn, nhưng sau khi hắn phi thăng không có điểm mặt chỉ tên xem muốn lưu lại những vật đó cho ai, nên đương nhiên là mọi người muốn chia ra. Thật ra thì theo Tề Hoan suy đoán, có lẽ bởi vì Thiên Kiếm Môn không có thực lực, nếu không môn phái nào lại dám xông vào tiên phủ của chương môn nhà người ta lưu lại chứ.

Vốn là Hoa Kiền Tử định một mình đi xem một chút, nhưng sau đó lại nghe nói thanh kiếm nghịch thiên, thần binh Phách Thiên kiếm cũng ở đó, trong lòng liền tính toán. Người muốn thanh kiếm này chắc chắn không ít, hắn là một tu sĩ Hóa Thần kỳ, thực lực nói cao không cao nói thấp không thấp, đụng với tu sĩ cùng cấp có lẽ sẽ dễ dàng thắng, nhưng gặp Độ Kiếp kỳ thì sao. Cho nên hắn mới trở lại tìm Hư Không Tử thương lượng, dù sao sư thúc của mình ở đó, cho dù lão không động thủ thì chỉ cần đứng đó thôi cũng có thể tạo ra ảnh hưởng lớn.

Chủ yếu là hắn biết được sư phụ mình đã tới Độ Kiếp kỳ, nếu trên tay có thêm một thanh thượng phẩm tiên khí thì tỷ lệ thành công sẽ tăng lên nhiều, hắn cũng biết thời điểm độ kiếp không thể giúp được sư phụ cái gì, nhưng thanh kiếm này lại có thể giúp được.

Dĩ nhiên, những lời này Hoa Kiền Tử vẫn để ở trong lòng không có nói ra, Hư Không Tử thuận tụy là bị Tề Hoan thúc giục, Tề Hoan nhớ được Linh Vân Tử từng nói, Tiên Thiên Hỏa Linh bị Tuyệt Kiếm lấy đi, nếu trước khi phi thăng hắn chưa có dùng Tiên Thiên Hỏa Linh thì vật kia rất có khả năng sẽ được lưu lại trong tiên phủ. Tiên thiên linh thể khó gặp được đến cỡ nào đương nhiên Hư Không Tử cũng biết, vừa nghe nói đồ đệ cần tu luyện lão dĩ nhiên không thể bỏ qua cơ hội này.

Thật ra thì trong lòng Tề Hoan còn một hy vọng nho nhỏ khác, hắn dù sao cũng coi như người của Thiên Kiếm Môn, mặc dù chỉ là gian tế, không biết lần này có thể gặp được hắn trong tiên phủ hay không, hai người bọn họ đã xa nhau hơn nửa năm rồi.

Khoảng cách từ núi Thanh Vân đến Âm Sơn cũng không ngắn, ba người ngồi trên hồ lô của Hư Không Tử liên tục trong vòng ba ngày mới tới nơi, nghe Hoa Kiền Tử nói còn chín ngày tiên mộ mới xuất hiện, cho nên dọc đường đi mấy người cũng không gặp.

Vào ban đêm, Tề Hoan bởi vì mấy ngày ngồi trên hồ lô không thể chịu thêm được nữa, mạnh mẽ yêu cầu tìm khách điểm ngủ một giấc thật ngon. Hai ngày nay, buổi tối nàng đều ngủ trên hồ lô của Hư Không Tử, mặc dù trong hồ lô rất rộng rãi, nhưng dù sao nó cũng là lộ thiên, Tề Hoan vẫn rất lo lắng mình sau khi tỉnh ngủ có thể bị trúng gió, nếu mà bị vẹo mũi lệch miệng thì sau này nàng không cần lập gia đình nữa.

Hư Không Tử đã nói với đồ đệ mình, chỉ có thể thừa dịp trời chưa sáng đem Tề Hoan cùng Hoa Kiền Tử thả xuống một cái trần nhỏ để bọn họ chinh đốn một phen, chính lão cũng muốn đi hái phồng một lão bằng hữu ẩn cư ở Âm Sơn, nói ngày mai sẽ cùng Hoa Kiền Tử gặp ở cửa Âm Sơn.

Sau khi Hư Không Tử đi rồi, Tề Hoan cùng Hoa Kiền Tử đi vào trần nhỏ, nói là trần nhỏ, không bằng gọi là thôn núi nhỏ, thôn núi này cách Âm Sơn chỉ khoảng trăm bước, có lẽ bởi vì thường có người nghỉ chân ở đây, cho nên trong thôn vậy mà lại có một khách điểm nhỏ. Song thời điểm Hoa Kiền Tử đi gõ cửa cũng không có ai lên tiếng, gõ hồi lâu không thấy ai đáp lời, lúc này trời đã dần tối, mặc dù không đến mức đưa tay ra không nhìn thấy năm ngón, nhưng có lẽ bởi vì không có trăng sáng, nên Tề Hoan cảm thấy trần này có chút âm trầm.

Qua một lúc lâu cũng không thấy trong khách điểm có người đáp lời, Hoa Kiền Tử chỉ có thể từ bỏ hướng về phía sư muội mình nói, “Trời không chiều lòng người.”

“Sư huynh, huynh có cảm thấy nơi này có chút yên lặng quá hay không?”

Tề Hoan nuốt nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói với Hoa Kiền Tử, chung quanh là nhà bằng cỏ tranh, bị gió thổi phát ra âm thanh kỳ quái, Tề Hoan cảm giác mặc dù mấy năm nay lá gan của mình lớn hơn rất nhiều, nhưng dù sao nàng vẫn là nữ nhân, vẫn sợ quỷ.

Nghe Tề Hoan nói về mặt Hoa Kiền Tử cũng có chút kỳ quái, tu vi của hắn cao hơn Tề Hoan, năng lực nhìn ban đêm cũng tương đối tốt, lúc vừa mới vào thôn hắn cũng không chú ý, nhưng bây giờ hắn mới phát hiện, những phòng ốc chung quanh dường như đã lâu không có người ở, trên khung cửa giăng rất nhiều mạng nhện, trừ cái khách điểm này ra.

“Chúng ta bước vào khách điểm này xem một chút.” Hoa Kiền Tử hít một hơi, nhấc chân định đá văng cửa, thì đại môn khách điểm kia tự động mở lớn ra.

Mở cửa chính là một lão thái thái khô quắt như hột đào, lão thái thái kia run run rẩy rẩy cầm một ngọn đèn, nhìn bộ dạng bước đi nghiêng ngả của bà, Tề Hoan cũng hiểu được vì sao lâu như vậy mới có người đến mở cửa. Có

điều nhìn dáng vẻ của lão thái thái này thật giống như hình tượng quý trong chuyện xưa a.

“Sư muội, nơi này có cái gì đó không đúng, cẩn thận một chút.” Lúc Tề Hoan chuẩn bị nhấc chân bước vào khách điếm, Hoa Kiền Tử vội vàng túm lấy cánh tay nàng, nhỏ giọng căn dặn.

Chương 63: Mạng nhỏ khó giữ

BÁN KIẾP TIÊU TIÊN

Chương 63: Mạng nhỏ khó giữ

Nếu như nơi này bình thường, Tề Hoan dám đem đầu Hoa Kiên Tử vắn xuống làm cầu đá lăm, cho dù nàng không phải thiên sư bất quý, cũng có thể nhìn ra gian phòng khách điểm này âm khí nặng nề.

Không đợi Tề Hoan kịp phòng bị, toàn thân nàng đã mơ hồ tỏa ra từng đạo ngân quang, Tề Hoan vội vàng ngăn cản những lôi vông đang trải rộng quanh người.

Đều nói cương lôi có thể phá hết tất cả tà túy (1) trong thiên địa, hiện tại quả nhiên danh bất hư truyền, chúng không cần nàng động thủ đã chủ động công kích, đáng tiếc nàng không phải động cơ vĩnh cửu, ở núi Thanh Vân nàng đã dùng hơn nửa năm nghiên cứu mới hiểu rõ, trong cơ thể nàng tổng cộng có ba loại lôi (sét), loại màu bạc là ít nhất, chính là cương lôi, vô cùng hiếm có, không nên dùng nhiều. . . . .

(1) tà túy: tai họa, những thứ âm tà quỷ quái, ...

Màu tím bạc và màu tím đen là kiếp lôi (2), có điều căn cứ vào ghi chép của vị trưởng lão nhàm chán nào đó lưu lại, thì hai loại lôi này cũng cực kỳ hiếm, chỉ có một số kẻ xui xẻo mới gặp phải, căn bản không có khả năng độ kiếp thành công. Dĩ nhiên, của hiếm luôn là thứ tốt, đây là đạo lý mãi mãi không thay đổi.

(2) kiếp lôi: loại sét xuất hiện khi lôi kiếp tới

Hai loại lôi kia có thể xuất ra từ trong Thái Cực đồ, đến nay trong đan điền của Tề Hoan còn có hai mảnh vân kiếp (3), nàng đoán, nếu như mình kết xuất được Nguyên Anh, căn bản không cần mạo hiểm tính mạng trước sấm sét tự nhiên nữa, hoàn toàn có thể tự cung tự cấp.

(1) vân kiếp: mây dẫn sét thường xuất hiện khi độ kiếp

“Khụ khụ khụ, các ngươi lại đây.” Lão thái thái ngay cả một câu chào khách cũng không có, trực tiếp đem Tề Hoan và Hoa Kiên Tử dẫn đến một gian phòng đầy bụi bặm, cũng không để ý hai người có bằng lòng hay không, đã bung nện rời đi.

Hoa Kiên Tử cùng sư muội liếc nhau một cái, bất đắc dĩ gật đầu đồng ý, một gian thì một gian, chỗ nguy hiểm như vậy, lại có sư huynh hộ vệ thì có thể ngủ an ổn một chút, huống chi nữ tử giang hồ cũng không câu nệ tiểu

tiết. Trên thực tế, coi như là nửa đêm có sói, thì tuyệt đối chính là Tề Hoan, đáng tiếc nàng đối với loại đồ cổ hơn một nghìn năm này không có hứng thú.

Gian phòng không biết đã bao nhiêu năm rồi chưa có người ở, Tề Hoan nói gì thì nói cũng chưa từng chịu khổ cực gì, bắt đắ dĩ Hoa Kiền Tử đành phải đứng mũi chịu sào.

May mắn học tiên thuật nhiều năm như vậy cũng không có uổng phí, chỉ khác với Tề Hoan học chuyên nhất lô hệ, còn Ngũ hành thuật pháp Hoa Kiền Tử đều nắm vững, vung tay lên hóa ra một làn hơi nước, trong nháy mắt tẩy sạch cả căn phòng. Sau đó lại dùng gió thổi, làm cho căn phòng ngay lập tức biến thành phòng cho người ở.

Tề Hoan đứng ở cửa do dự hồi lâu, rồi đem đá Trấn Lôi ném ra ngoài, trên mặt đất trong nháy mắt bị điện quang màu bạc chiếm hết. Vì thân thể có khả năng cung cấp lô điện, nên Tề Hoan lựa chọn đem cương lô dẫn vào đá Trấn Lôi, như vậy có thể tạo thành vũ khí có tính sát thương lớn, hiện tại nàng chỉ cần an ổn ngủ một giấc.

Lần nữa nhìn thấy Địa Vong, Hoa Kiền Tử thiếu chút nữa thì nhảy lên, may có Tề Hoan nắm lần bảy lượt đảm bảo nàng sẽ không làm thương tổn người một nhà, hẳn mới chịu thôi, thân làm sư huynh, tinh thần nhường nhịn nhất định phải có, cho nên một cái giường vồn vẹn trong phòng chắc chắn dành cho Tề Hoan rồi, Hoa Kiền Tử đánh giá xung quanh một phen, lấy ra từ trong tay áo một sợi dây thừng, treo trên hai đầu xà nhà.

Thì ra không chỉ mình mình phải tiếp nhận sự giáo dục đau khổ của sư phụ, tất cả đều là đồng môn sư huynh muội, năm đó đều bị khổ sở như nhau. Đối với sợi dây kia, trong ký ức của Tề Hoan vẫn còn nhớ rõ, không nghĩ tới Hoa Kiền Tử vẫn giữ làm kỷ niệm.

Đêm khuya tĩnh lặng, Tề Hoan ôm tiểu hồ ly ngủ, Hoa Kiền Tử cũng ngáy rung trời, hai người không hồ là sư huynh muội, tương ngủ đều làm cho người ta khó tiếp nhận, Tề Hoan thì gác ngược chân lên thành giường, nhỏ hẹp, mà Hoa Kiền Tử thì giống như cá khô treo ngược trên sợi dây, nếu có người xông vào tuyệt đối cho rằng đó là quỷ treo cổ.

Về phần ngoài cửa, lão thái bà vốn khô quắt như thịt phơi nắng vẫn run run rẩy rẩy cầm giá cắm nền như cũ, có điều đứng trước mặt bà là hàng loạt cương thi không chút biểu tình. Lão thái bà giờ nền lên để sát vào một cương thi, nhìn hồi lâu không chớp mắt, lúc này mới hài lòng gật đầu, “Bên trong kia có hai thứ tốt a.” Nói xong, còn quay đầu liếc nhìn cửa phòng đóng chặt, vừa nhìn liền có thể phát hiện ánh mắt bà ta vậy mà lại có màu xanh biếc.

“Đi, đi vào đem hai thứ thượng hạng kia ra đây.” Lão thái thái chỉ hai con cương thi trước mặt, hai con cương thi kia vậy mà giống như người gật gật đầu, sau đó đi về phía cánh cửa.

Cũng may Tề Hoan đã bố trí bẫy, hai con cương thi mới vừa bước vào một bước, cả người đã bị lôi quang màu bạc bao vây, trong chớp lát vô thanh vô tức biến thành tro bụi.

Lão thái thái nhìn cương thi mình khổ tâm luyện chế hơn trăm năm cứ như vậy biến mất, nhất thời lục quang trong mắt bắn ra thật xa, “Quả là đã xem thường các người, nếu vào địa bàn của ta, thì tất sẽ không thể đi ra ngoài được.” Cánh tay phải giống như cành củi khô của bà ta khẽ dùng sức, ngọn lửa trên nền vốn đang màu vàng nhạt liền biến thành màu xanh biếc, hơn nữa cao hơn nửa thước, đem bóng của đám cương thi kia phóng to lên, trong đêm khuya nhìn thấy rất có hiệu quả.

Tề Hoan vẫn chìm trong giấc ngủ, còn tiểu hồ ly ngay khi hai cương thi bước vào cửa thì đã lặng lẽ mở mắt, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, rồi dùng móng vuốt khẽ đung đung Đẳng xà trên cổ tay Tề Hoan.

Đẳng xà buông lỏng thân thể, mềm nhũn rơi xuống giường, bò vòng quanh mép giường một vòng, lại quay về chỗ cũ tiếp tục ngủ. Dường như cảm thấy an ổn rồi, tiểu hồ ly chậm rãi nhắm mắt lại như cũ.

Ba người một nhà Tề Hoan ngủ như chết, nhưng Hoa Kiền Tử lại không có mệnh tốt như vậy, nói thế nào hẳn cũng là người tu đạo, mặc dù chưa từng nhìn thấy Quý tu, nhưng chưa ăn thịt heo chả nhẽ lại chưa thấy heo chạy bao giờ? Từ sau khi hai con cương thi tiến vào hẳn đồng thời cảm nhận được hơi thở quý dị bên ngoài cửa, hiện tại dường như hơi thở này càng thêm nồng đậm.

Hoa Kiền Tử thở dài, chỉ hy vọng tu vi đôi phương không cao, nếu không hẳn không biết làm cách nào đối phó với Quý tu. Nghiêng đầu nhìn về phía sư muội mình, ai, người không biết gì mới là hạnh phúc a.

Chờ tới lúc Tề Hoan mở mắt, trời vẫn tối như cũ, nàng còn chưa kịp nhìn xem sư huynh có mạnh khỏe không, thì đã bị cảnh trước mắt làm cho sợ đến ngây người.

Vừa rời giường đã nhìn thấy một loạt thi thể đối với người tựa tiểu phi tiểu, người sẽ có cảm giác gì, đây tuyệt đối là một loại khiêu chiến trái tim. Cuối cùng đời này Tề Hoan đã được nếm trải chuyện còn kích thích hơn cả nhảy cầu, nếu như cho nàng thêm một cơ hội nữa, nàng tình nguyện đeo bao thuốc từ trên 5000m nhảy xuống, còn hơn vừa mở mắt đã nhìn thấy nhiều cương thi lông lá đủ màu sắc đang tươi cười đứng đợi nàng như vậy.

“Sư huynh của ta đâu?” Không cần nghĩ, cứ nói đã, coi như là ghé con mới để không sợ cọp đi, biết rõ trên núi có hồ, đáng tiếc sư huynh đã bị hồ bắt, còn không biết đã bị gặm sạch sẽ hay chưa, về phần mình tại sao không bị bắt, Tề Hoan cho rằng là nhờ có lôi điện trong cơ thể mình, trên thực tế Địa Võng của nàng đã bị phá, mặc dù phá hỏng Địa Võng làm cho lão thái bà kia bị thương không nhẹ.

“Hắc hắc, tiêu nha đầu chết đến nơi rồi còn nhớ tới sư huynh, thật làm cho

lão thái bà ta cảm động.” Cương thi rất có quy củ lui sang hai bên, nhường đường cho lão thái bà kia.

Sau một lúc, Tề Hoan cuối cùng cũng thấy rõ tướng mạo của lão thái bà này, dựa theo kinh nghiệm hơn hai mươi năm cuộc đời của nàng, lão thái bà này lúc còn trẻ cũng là mỹ nhân đấy, đáng tiếc khi về già rồi còn không phải biến thành quả đào khô sao. Tổ chất bên trong quả nhiên rất trọng yếu, Tề Hoan gật đầu, lần đầu tiên vô cùng hài lòng với vẻ ngoài của mình.

“Người sẽ không đem sư huynh của ta biến thành thứ này chứ?” Liếc nhìn cương thi đầy lông đen sì, Tề Hoan rất khó tiếp nhận việc sư huynh mình biến thành cái thứ kia.

“Yên tâm, vẫn chưa tới lúc, có điều. . . . . Hắc hắc hắc hắc, người cho rằng trì hoãn thời gian sẽ có tác dụng sao?” Lão thái bà đột nhiên nhếch miệng cười một tiếng, trong miệng đen ngòm toàn răng vàng khè, làm cho Tề Hoan âm thầm nôn mửa.

“Ai, sư huynh, sư muội thật xin lỗi huynh.” Tề Hoan đem tất cả lỗi điện trong cơ thể tập trung vào đan điền, nhất thời bên trong sấm sét vang dội, ngay cả Tề Hoan cũng có thể nghe thấy âm thanh âm âm, lão thái bà cũng nhìn chăm chăm Tề Hoan, vẻ mặt kinh ngạc.

Sư huynh thất thủ bị bắt, nàng khẳng định cũng không có chỗ tốt gì, bất quá trước mắt nếu không liều mạng sẽ bị biến thành cương thi đầy lông, nếu chọn một, nàng thà tình nguyện tự sát chứ tuyệt đối không muốn bị biến thành như vậy.

Tề Hoan mở rộng thất khiếu, điên cuồng hấp thu linh khí thiên địa, cửa sổ vốn đóng chặt bị cuồng phong mở ra, bụng Tề Hoan càng lúc càng lớn. Lão thái bà kia còn chưa kịp phòng bị, thì trong lúc bất ngờ miệng Tề Hoan phun ra một quả cầu sét, hướng thẳng mặt bà ta.

Lão thái bà thân thủ thoãn thoãn tránh được, ai ngờ mới thoát được quả đầu tiên, thì quả thứ hai đã bay tới. Lão thái bà trâm mặt xuống, tay cầm lấy giá nên. Vốn tưởng rằng có thể đẩy ra dễ như trở bàn tay, ai ngờ quả cầu kia lướt qua giá nên trực tiếp đập thẳng về phía mặt bà.

Bị Cửu phẩm tử điện tiên lôi (4) tạo thành cầu sét đánh trúng tư vị như thế nào, Hư Không Tử biết rõ sự lợi hại trong đó, nhưng lão thái bà kia lại không biết. Thấy thi trượng mình luyện cũng không ngăn cản được cầu sét, trong lòng bà ta nổi lên hỏa khí, liền giơ tay ra đón.

(4) chính là lôi kiếp cửu phẩm mà Hư Không Tử từng chịu khi độ kiếp.

Kết quả, tất nhiên là tất cả cùng vui. Hơn hai mươi quả cầu sét không ngừng oanh tạc, cả khách điểm trong nháy mắt không còn tí gì, mặc dù uy lực của cầu sét kém lôi kiếp không ít, nhưng cũng là thiên lôi chính tông a, bị đánh trúng cho dù không chết cũng mất nửa cái mạng.

Lão thái bà kia chết hay chưa Tề Hoan không rõ, nhưng nàng biết nếu như bây giờ có kẻ tới nữa, nàng nhất định sẽ chết. Lần đầu tiên không chế lôi

điện trong cơ thể, không cẩn thận đã dùng hết rồi, mặc dù hai loại lôi trong đó có thể tái tạo lại, nhưng trước mắt không có lôi võng chống đỡ thân thể mình, kinh mạch có thể sẽ bị nứt vỡ.

Nàng hiện tại hết sức hối hận, mới vừa rồi tại sao lại hút nhiều linh khí như vậy, có phải ngại mạng quá dài hay không. Sau khi tự kiểm điểm không lâu, hai mắt Tề Hoan trợn ngược, đau đến ngất đi.

Hơn nửa ngày sau, Hoa Kiên Tử toàn thân cao thấp giống như không có cảm giác bị Đẳng xà to bằng cổ tay, dài hơn 2m lôi ra ngoài. Sư huynh muội hai người đều được sắp xếp tốt, còn Đẳng xà cuộn tròn ngủ ngon lành bên cạnh.

Chương 64: Hoạt thi

Đợi đến khi Hư Không Tử tìm đến, Tề Hoan đã biến thành cả người đầy máu, nếu như lão đến chậm một chút thì có lẽ kinh mạch toàn thân nàng đều đã bị phế đi, bộ dạng hiện tại cũng đã cách cái chết không xa. Về phần Hoa Kiền Tử, trên người không biết bị làm sao, mặc dù thoát nhìn không sao cả, nhưng ánh mắt lại bắn ra hàn quang xanh biếc, hơn nữa thân thể cứng nhắc, giống như đang dần biến thành hoạt thi.

Mắt thấy không kịp trở về núi Thanh Vân, bất đắc dĩ Hư Không Tử chỉ có thể mang theo Tề Hoan cùng Hoa Kiền Tử đến cửa Âm Sơn, mặc dù còn cách ngày tiên phủ mở ra vài hôm, nhưng ở cửa Âm Sơn đã tập trung rất nhiều đạo sĩ tu tiên. Bởi vì lần này có liên quan đến thượng phẩm tiên khí, cho nên người các phái tới đây đều có lai lịch lớn, cùng cấp bậc với Hư Không Tử có tới ba, bốn người.

Dĩ nhiên, trừ Tu Chân giả chính phái, Yêu tộc cùng Ma đạo tất nhiên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, tiên khí không phải càng nhiều càng tốt sao, ai quản thanh tiên kiếm kia có phù hợp với mình hay không, thứ tốt tất nhiên nên để ở trong tay mình rồi, mọi người tới đây đều có suy nghĩ này. Dĩ nhiên, còn có rất nhiều người tới tham gia náo nhiệt, ví dụ như Khoa Bình, vị lão bằng hữu của Hư Không Tử ẩn cư ở Âm Sơn. Hắn đã sớm vượt qua thiên kiếp, đã có thể phi thăng thành tiên, nhưng lại cố tình áp chế tu vi của mình, ở lại Âm Sơn trồng hoa tưới cây, thượng phẩm tiên kiếm ở nhân gian tuy hiếm có, nhưng đối với hắn mà nói đều không có chỗ gì để dùng, hắn tới đây thuần túy là vì nhàm chán.

Vốn là Khoa Bình theo chân Hư Không Tử tới cửa Âm Sơn cùng chờ đồ đệ lão, mặc dù Khoa Bình hằng năm không ra khỏi Âm Sơn, nhưng đối với chuyện lão bằng hữu thu nhận đồ đệ tử mấy năm nay cũng có nghe thấy, hơn nữa còn thu phải một nữ đồ đệ hết sức nghịch ngợm. Không nghĩ tới đợi cả ngày không thấy đâu, Hư Không Tử lo lắng hai người gặp chuyện, cho nên tự đi tìm, ai ngờ hôm qua hai người vẫn còn khỏe mạnh, mà hôm nay thì sống chết không rõ.

Chờ sau khi Hư Không Tử mang hai người đến cửa Âm Sơn, tất cả mọi người đều chú ý thân sắc lão có gì đó không đúng, lại thấy Tề Hoan biến thành toàn thân đầm máu cùng Hoa Kiền Tử trở thành người thực vật thì liền biết đã có chuyện xảy ra rồi. Dĩ nhiên, lúc này không có ai dám tìm phiền phức, nhìn sắc mặt Hư Không Tử cũng biết, nếu ai nói sai một câu,

lão đầu này nhất định có thể giận mềo đánh chó.

Hư Không Tử là ai, ở trong mắt Tu Chân giả trẻ tuổi, lão tuyệt đối là kỳ nhân, là đệ nhất khổ tu giả trong Tu Chân giới, là tấm gương cho bọn họ. Nhưng ở trong mắt thế hệ trước, lão đầu này là lưu manh không nói đạo lý, nếu chó cắn lão một miếng, lão tuyệt đối có thể sẽ cắn lại.

“Hư Không, chuyện gì vậy?” Ngoài Khoa Bình, không ai dám tới gần Hư Không Tử trong vòng mười thước. Nhìn thấy lão bằng hữu xanh mặt trở lại, Khoa Bình vội vàng lên tiếng hỏi.

“Đồ đệ cùng sư diệt của ta hôm qua nghỉ ngơi ở trần nhỏ cách đây trăm dặm, không biết đã bị người nào ám toán.” Hư Không Tử sau khi tìm thấy Tề Hoan đã dùng thần thức tìm trong vòng một trăm dặm, nhưng không tìm thấy một người sống nào.

“Này. . . . Đồ đệ của ngươi giống như bị tẩu hỏa nhập ma, về phần sư diệt của ngươi. . . .” Khoa Bình đưa tay chạm vào thân thể cứng ngắt của Hoa Kiền Tử, vẻ mặt rất xấu, “Hình như là bị Quỷ tu luyện thành hoạt thi mất rồi, trừ phi đem kẻ đó giết đi, nếu không rất nhanh sẽ mất hết lý trí biến thành cương thi.”

Đối với quỷ tu Khoa Bình biết nhiều hơn Hư Không Tử một chút, mặc dù hẳn không có biện pháp ngăn cản Hoa Kiền Tử biến thành cương thi, nhưng lại có thể ức chế thi độc trong cơ thể hẳn, để cho hẳn tạm thời khôi phục lại bình thường.

Về phần Tề Hoan, nàng chẳng qua là hấp thu quá nhiều linh khí, lại không có biện pháp hấp thu hoàn toàn, làm cho kinh mạch thiếu chút nữa vỡ nát.

Cũng may lõi võng trong cơ thể nàng đang từ từ khôi phục, mặc dù bên ngoài thoát nhìn hơi chật vật, nhưng thực tế cũng không có gì đáng ngại.

Thừa dịp còn mấy ngày, kinh mạch của Tề Hoan được Hư Không Tử cùng Khoa Bình chữa trị đã rất nhanh khôi phục như lúc đầu, một Tu Chân giả Đại Thừa kỳ cùng một tiên nhân, dù Tề Hoan muốn chết cũng rất khó.

Không chỉ kinh mạch của nàng khôi phục, lõi công trong cơ thể nàng cũng đã từ từ khôi phục, song trải qua lần này, Tề Hoan cảm thấy lõi điện trong Thái Cực đồ có chút biến hóa, cảm giác dường như lõi trong đó hơi có màu đỏ, chỉ là Tề Hoan không có thời gian nghiên cứu tỉ mỉ, sau khi nàng tỉnh lại Hoa Kiền Tử vẫn sống chết không rõ.

Tề Hoan nhìn Hoa Kiền Tử hôn mê bất tỉnh, trong lòng tự trách, nếu như không phải mình đòi tìm phòng ở trần nhỏ ngủ một đêm, thì căn bản sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, sư huynh cũng sẽ không bị trúng chiêu của lão yêu bà kia.

“Tề Hoan?” Lúc Đông Nguyên đẩy cửa tiến vào, đã nhìn thấy Tề Hoan một tay chống cằm, đang than thở ở đầu giường Hoa Kiền Tử.

Giọng của Đông Nguyên hấp dẫn lực chú ý của Tề Hoan, Tề Hoan quay đầu lại nhìn Đông Nguyên, lộ ra một nụ cười khổ, mặc dù trông thấy Đông

Nguyên nàng rất vui, nhưng hiện tại nàng quả thật không cười nổi.

“Ngồi đi, tại sao huynh cũng tới đây?” Tề Hoan chỉ ghé nhỏ bên cạnh, nhẹ giọng hỏi.

“Sư phụ cho ta đi ra ngoài cùng người để có thêm kiến thức.” Đông Nguyên vừa trả lời Tề Hoan nhưng ánh mắt cũng không rời khỏi nàng, thoáng cái đã một năm không gặp, mặc dù hai đầu lông mày có chút mỏi mệt, nhưng khí chất vẫn như trước kia. Lúc trước cảm giác nàng giống như chưa trưởng thành, hiện tại đã thành thực hơn nhiều, lại có cảm giác mới mẻ hơn.

“Chương môn các huynh tốt rồi chứ?” Trong lúc nhất thời Tề Hoan cũng không biết nên nói gì với hắn, hiện tại trong lòng nàng rất đau khổ, chỉ muốn khóc không muốn cười.

“Ừ, làm sao muội rời khỏi Yêu tộc được, tộc trưởng yêu tộc kia lại dễ dàng để muội đi như vậy sao?” Nghĩ đến những thứ chương môn phải đưa cho yêu tộc sau khi khôi phục, khước mắt Đông Nguyên không nhìn được co quắp một chút, mệt hẳn thiếu chút nữa nghĩ Kinh Sắc là người tốt, không nghĩ tới hẳn ta căn bản chính là Chu Bái Bì, à không nhầm rồi, Chu Bái Bì cũng không ngoan độc như vậy.

“Ừm, hẳn có quen biết sư huynh ta.” Tề Hoan lại lấy Ti Không Lãng ra nghịch, trong chốc lát hết gặp thành bướm rồi lại thành chuột.

“Yêu tộc kia. . . . vì sao lại phát ra Tuyệt Sát Lệnh?” Câu hỏi của Đông Nguyên thật ra có chút không thích hợp, nếu như là ngày thường hẳn tuyệt đối sẽ không hỏi như thế, nhưng sau khi thấy Tề Hoan, hẳn vội vàng muốn biết được rốt cuộc nàng đã gặp chuyện gì ở Yêu tộc, tại sao lại bị Tề Tự điện của Yêu tộc truy nã.

Tề Hoan ngẩng đầu nhìn vào mắt Đông Nguyên, “không có gì, chỉ là đặc tội với trưởng lão Tề Tự điện.” Mặc dù trong lòng biết nếu như nói thật với Đông Nguyên, hẳn cũng sẽ không đi nói lung tung, nhưng lời đến khoe miệng rốt cục vẫn không nói ra.

“Vậy thì. . . . Ta đi ra ngoài trước, lúc khác lại tới thăm muội.” Dường như nhìn ra Tề Hoan không có tinh thần, mặc dù trong bụng còn nhiều lời muốn nói, song Đông Nguyên cũng nhìn xuống.

“Ừ, hôm khác gặp sau.” Tề Hoan miễn cưỡng cười cười, đưa mắt nhìn Đông Nguyên đi ra khỏi gian phòng mới xây tạm này.

“Đồ đệ, tiên phủ mở ra rồi, đi vào cùng sư phụ đi.” Đông Nguyên mới đi không lâu, Hư Không Tử liền chui vào, không nói rõ liền kéo tay Tề Hoan đi ra ngoài.

“Sư phụ, con. . . .” Tề Hoan ngoái đầu nhìn Hoa Kiền Tử, nàng đi rồi nếu sư huynh xảy ra chuyện thì phải làm sao?

“Không có chuyện gì, bá bá Khoa Bình của con không đi, có hẳn trông coi Hoa Kiền Tử khẳng định sẽ không sao đâu. Ta đoán lão thái bà hôm nọ ám toán các người hôm nay cũng tới, để cho vi sư hảo hảo trừng trị mụ ta.” Hư

Không Tử càng nói sắc mặt càng dữ tợn.

Nghe sư phụ nói đã sắp xếp xong xuôi, Tề Hoan gật đầu đi theo sau Hư Không Tử ra ngoài. Tiên phủ mà Tuyết Kiếm lưu lại không hề xa hoa như của những người khác, ngay cả cửa vào cũng cực kỳ bí mật, nhưng đại trận bố trí ở cửa vào cũng không phải là bày cho đẹp mắt.

Các môn phái đều đưa ra cao thủ bày trận giỏi nhất, mất thật nhiều khí lực mới có thể phá vỡ trận pháp. Chui vào hang động cao hơn một thước, cước bộ Tề Hoan vững vàng đi ở phía trước Hư Không Tử. Phía trước nàng là tán tu, đoán chừng tu vi là ở Nguyên Anh kỳ.

Mặc dù mọi người đều cạnh tranh với nhau, nhưng ở cửa vào không ai động thủ, dù sao nếu đem cửa làm hỏng, làm ọi người không vào được thì đó tuyệt đối sẽ là chuyện không vui về gì.

Đi được khoảng hai dặm, hai mắt Tề Hoan tỏa sáng, cuối cùng đã ra khỏi cái đoạn vào phải khom lưng mới đi được này, nơi đây là một sảnh đá, Tề Hoan phát hiện, cửa động phía trước cao hơn hai thước tối đen như mực. Không bao lâu sau mọi người lần lượt đi tới, có người ở trong sảnh ngồi chờ, có người tỉ mỉ nhìn mấy cửa động một lần, sau đó chọn một cửa đi vào.

Hư Không Tử cũng không vội vã đi vào, mà đứng cùng Tề Hoan, khoảng hai canh giờ sau, người tới sảnh đá càng ngày càng ít, hơn nữa không có lấy một người từ trong thạch động trở về, Hư Không Tử lúc này mới tùy tiện dẫn Tề Hoan đi vào một cửa động.

“Sư phụ, chúng ta sẽ không chết trong này chứ.” Tề Hoan nhìn tám cửa động, liền nghĩ đến Tiên Thiên Bát Quái, trong bát quái có cửa sinh cửa tử, nàng không cho rằng mình vận khí tốt như vậy, tùy tiện liền chọn được cửa sinh, trực tiếp có thể tìm được bảo bối. Nhưng lại tuyệt đối không muốn đi vào cửa tử, nếu không may sẽ đi xuống Địa phủ gặp Diêm Vương mất.

“Không biết.” Hư Không Tử trả lời hết sức dứt khoát.

“Vậy làm sao sư phụ xác định được?” Tề Hoan nghi ngờ kéo tay lão.

Hư Không Tử dừng lại hồi lâu, rồi mới nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tên khốn Tuyết Kiếm căn bản không hiểu bát quái ngũ hành, trận pháp trong miệng bọn họ đều là từ lừa gạt của ta mà ra! Lấy tính cách hèn hạ của tên kia, nhất định là trong mỗi cửa động đều bố trí cơ quan.”

..... Hóa ra là ‘tình nhân cũ’ của sư phụ, không trách được lúc đầu khi Hoa Kiền Tử nói tìm được tiên phủ do Tuyết Kiếm lưu lại, Hư Không Tử lại lộ ra vẻ mặt quỷ dị như vậy. Đoán rằng vị kia nhất định đã để lại ấn tượng hết sức sâu đậm đối với sư phụ, nếu không khi nhắc tới hán sư phụ sẽ không có bộ dạng muốn ăn thịt người như vậy, đặc biệt là trong sơn động tối om, nét mặt già nua dữ tợn của Hư Không Tử lại càng vô cùng dọa người.

Đi vài bước Tề Hoan đột nhiên cảm thấy tảng đá bị thụt xuống một cái, vất

vả lấm mới lấy lại được thăng bằng, khi nàng ngẩng đầu lên đã không thấy sư phụ đâu.

Trên con đường bằng đá trống trơn tối đen như mực cũng chỉ có mình nàng, ngay cả tiếng tim đập nàng cũng có thể nghe rõ. Cũng may lúc trước Tề Hoan đã đi qua Phong Linh tháp của phái Thanh Vân, hoàn cảnh nơi đó tuyệt đối ác liệt hơn nơi này gấp trăm lần, khi đó nàng còn có thể chống đỡ được, huống chi là một con đường bằng đá nho nhỏ.

Mặc dù không biết sư phụ biến mất như thế nào, nhưng nghe ý tứ của sư phụ, nàng hiểu chỉ cần bình an xuyên qua được con đường bằng đá này, cuối cùng nhất định có thể gặp ông.

Chương 65: Trước có sói sau có hổ

Mò mẫm đi hơn nửa canh giờ, Tề Hoan đột nhiên cảm thấy phía trước có ánh sáng, chỉ là thoát nhìn không giống như lối ra. Men theo ánh sáng leo lát đi tới, Tề Hoan đi đến một cái cửa đá nhìn trông rất bình thường, ánh sáng nhu hòa là từ cửa đá hắt lại, vừa đưa tay đẩy nhẹ cửa đá liền biến mất. Tề Hoan chỉ cảm thấy cảnh sắc trước mặt biến đổi, bóng tối lúc nãy không còn nữa, đưa mắt nhìn khắp nơi đều là sông băng tuyết trắng, gió lạnh gào thét, giống như dao găm xướt qua mặt nàng, chỉ chốc lát sau tay chân cũng bị đông cứng.

Tề Hoan nắm thật chặt vạt áo, lần đầu tiên cảm thấy chuyện không thể học được ngũ hành thuật pháp là bị ai tới cỡ nào, ở nơi này nàng hoàn toàn không có biện pháp chống được cái lạnh, có lẽ người khác ở chỗ nào đó bị cơ quan giết chết, hoặc bị quái vật giết chết, còn nàng thì bị đông cứng mà chết.

Tề Hoan dùng hai tay xoa xoa mặt, quay đầu quan sát tình huống chỗ này, chung quanh dường như không có ai, trên mặt đất tuyết đã lên đến đầu gối, quay đầu nhìn lại chỉ có bước chân xiêu xiêu vẹo vẹo của nàng in trên nền tuyết.

Tề Hoan đã từng nghe Hư Không Tử nói đến Truyền Tống trận pháp, cũng giống như trò chơi trước kia Truyền Tống Môn, đại khái hiện tại nàng chính là gặp phải Truyền Tống trận pháp. Cũng không biết rốt cuộc đang ở chỗ nào. Bây giờ Tề Hoan đã không thêm suy nghĩ đến tiên khí gì nữa, nàng chỉ muốn biết mình có thể sống rời khỏi chỗ băng giá này hay không thôi.

Mà người ngay cả Hư Không Tử cũng đánh giá là kẻ hèn hạ, thì Tề Hoan cảm thấy Tuyết Kiếm là người hết sức đáng sợ, lấy tính cách của hắn tuyết đối không thể nào chỉ đưa nàng đến một nơi vô cùng lạnh, sợ rằng, nơi này còn có nguy hiểm nữa đang chờ nàng.

Ý nghĩ này mới chỉ xuất hiện trong đầu không tới một phút, thì nguy hiểm liền xuất hiện. Ba con sói bạc cao hơn hai thước từ sau đông tuyết đi ra, hướng về chỗ nàng, nhìn con người của chúng đỏ như máu, còn có nước dãi chảy ròng ròng, Tề Hoan có thể tưởng tượng được chỗ này thiếu thốn thức ăn như thế nào.

“Người cảm thấy chúng ta có biện pháp nào nói chuyện với bọn chúng hay không?” Nhìn tiêu hồ ly từ trong áo lộ ra nửa cái đầu nhỏ, Tề Hoan cúi đầu hỏi, nàng từ trước đến giờ đều tuân theo nguyên tắc chung sống hòa bình,

không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ sẽ không dùng bạo lực để giải quyết vấn đề.

Tiểu hồ ly túm hai vạt áo của Tề Hoan, nhìn ba con sói kia, trong cái miệng nhỏ nhắn lưu lại vài giọt nước miếng.

Đang lúc Tề Hoan nhìn tiểu hồ ly ngăn người, Đẳng xà vụt xông ra ngoài, Tề Hoan còn chưa nhìn rõ động tác, ba con sói tuyệt vốn uy phong lẫm lẫm nay đã thật chinh tề đặt ở trước mặt nàng.

Đẳng xà lớn hơn hai thước, để nửa người trong đống tuyết, nhìn chăm chăm Tề Hoan, rất là không có ý tốt.

Tề Hoan cùng nó nhìn nhau thật lâu, rồi không tình nguyện lôi từ trong túi đựng đồ ra một cây củ cải, kết quả Đẳng xà ăn xong củ cải lại đem hai con sói lôi đi. Mục nội nó chứ, nhà ai lại nuôi phải con rắn phá sản thể này cơ chứ, còn biết cò kè mặc cả!

Nhớ tới sắc mặt gian trá của chủ nhân nó, lại nhìn Đẳng xà, Tề Hoan nghiêm mặt móc tiếp ra ba cây củ cải, Đẳng xà lúc này mới hài lòng râm rì hai tiếng, thuận tiện thay Tề Hoan lột da mấy con sói xuống. Thật tốt, một cây củ cải là tiền trà nước, vẫn còn giá phục vụ phía sau.

Không thể không nói sói tuyết quả là động vật sinh trưởng trong tuyết, da lông không phải ẩm áp bình thường. Cũng không để ý tới da sói mới lột xuống còn có mùi, Tề Hoan trực tiếp mặc ngay lên người mình, hơi thở ẩm áp nhất thời bao quanh nàng.

Khoác một khối da sói, rồi cùng tiểu hồ ly ngồi trên một khối da sói khác, dùng khối da cuối cùng để nhóm lửa, một người một rắn một hồ ly, ở trước đống lửa làm thành một cái lều nhỏ, tiểu hồ ly cùng Tề Hoan ăn thịt sói, Đẳng xà đột nhiên nhảy dựng lên.

Tề Hoan đặt chân sói xuống, có thể mơ hồ nghe thấy tiếng mấy người từ nơi xa xa đang di chuyển đến đây. Lấy tu vi hiện tại của Tề Hoan chỉ có thể miễn cưỡng cảm ứng được hơi thở của những người đó, nàng xác định, toàn thân tỏa ra hơi thở âm lãnh như vậy tuyệt đối không phải là Tu Chân giả chính đạo, bất kể người bên kia là ai, một mình đụng phải bọn họ tuyệt đối không phải là chuyện may mắn.

Tề Hoan ôm lấy tiểu hồ ly còn đang ăn nhiệt tình, tiện tay ném cầu sét hủy nốt chỗ thịt còn lại, sau đó không nói câu gì đặt mông ngồi lên thân Đẳng xà.

Hồi lâu, Đẳng xà cũng không nhúc nhích, cuối cùng Tề Hoan lôi ra bảy, tám cây củ cải, thân thể Đẳng xà lúc này mới phình to, ngay lập tức từ một con rắn nhỏ dài hai thước biến thành một con rắn lớn to hơn mười thước, đem da sói trải trên lưng Đẳng xà xong, Tề Hoan ôm tiểu hồ ly điều chỉnh tư thế ngồi một chút, sau đó vồ vồ phía sau lưng Đẳng xà.

Tề Hoan được bọc trong da sói, chỉ cảm thấy gió thổi vù vù bên tai, cảnh sắc chung quanh căn bản không thấy rõ, khắp nơi đều là một mảnh trắng

xóa.

Không biết đã chạy bao lâu, nàng quay đầu nhìn lại, thấy mấy người vẫn theo phía sau nàng, mặc dù bọn họ chưa đuổi kịp, nhưng xem bộ dạng dường như không có ý định buông tha.

Bởi vì Tề Hoan chỉ chú ý phía sau, cho nên không phát hiện ra phía trước nàng có thêm hai người. Đẳng xà đang lao nhanh bỗng nhiên dừng lại, Tề Hoan sững sốt ngẩng đầu lên nhìn phát hiện ra hai nam tử mặc sa y màu tím chặn đường nàng.

Nhìn hai nam tử trước mặt giống nhau như đúc, Tề Hoan khẽ nhíu mày, “Các người cản ta có việc gì?” Ti Không Lăng kết trên ngón tay Tề Hoan, chỉ cần hai người động thủ, Tề Hoan tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ có bất cứ cơ hội nào. Cái này không thể trách nàng quá mức không tin người ta, máu chốt là ở chỗ, bất luận kẻ nào có thể hại tính mạng của nàng, nàng đều phải cẩn thận.

“Không biết Hồn Độn đỉnh có ở trong tay cô nương hay không?” Nam tử đứng bên phải cười hỏi, mặc dù vẻ mặt hân ôn hòa, nhưng ánh mắt nhìn Tề Hoan lại lạnh như băng.

“Hồn Độn đỉnh nào?” Tề Hoan có chút buồn bực, mình có vật kia sao?

“Cô nương có thể cẩn thận suy nghĩ xem, chúng ta cũng không gấp lắm, có điều mấy Quỷ tu phía sau dường như rất có địch ý với cô nương.” Nam tử đứng bên trái sắc mặt không đổi nói.

Quả nhiên, thấy không thể hòa giải liền đổi thành uy hiếp! Tề Hoan không để ý mấy người phía sau, lại cảm thấy hết sức hứng thú với lai lịch của hai người này, Hồn Độn đỉnh, nàng nhớ lại, lúc trước Mặc Dạ có đưa cho nàng một cái bôn tằm, vật này rất có thể là Hồn Độn đỉnh.

“Các người là ai?” Chui vào túi mình rồi, đâu phải cứ nói muốn lấy là lấy ra đâu, Tề Hoan cũng không phải quả hồng mềm mặc người ta nắm.

“Ta tên Côn Kỳ, đây là ca ca ta Côn Liêm, chúng ta cũng không phải cố ý làm khó cô nương, chẳng qua Hồn Độn đỉnh kia vốn là Giáo vật của chúng ta, mong cô nương có thể trả lại.”

“Như vậy làm sao ta biết được các người có phải bị mất Hồn Độn đỉnh thật hay không chứ?”

“Mười năm trước người trong Ma giáo đã vào Giáo phái của ta trộm mất cái đỉnh này.” Côn Kỳ cười cười giải thích, nhưng trong nháy mắt, đáy mắt hân hiện lên một chút sợ hãi, mặc dù chỉ là lóe lên, nhưng Tề Hoan đã phát hiện ra.

“À, người nói người kia chính là Mặc Dạ sao?”

Lời của Tề Hoan làm cho hai người kia đồng thời trầm mặc, quả nhiên, Tề Hoan thở dài trong lòng, mình để bắt nạt sao, lúc vật này ở trong tay Mặc Dạ thì không dám đòi, đến khi ở trong tay nàng thì lại muốn đòi.

“Tiểu tặc phía trước dám làm tổn thương bà ngoại ta mau nộp mạng đi.”

Hai người trước mắt còn chưa giải quyết xong, Tề Hoan đột nhiên nghe thấy giọng nói trong trẻo của một bé gái truyền đến, chỉ là giọng nói kia có chút chút ý tứ cậy mạnh.

Tề Hoan quay đầu lại, nhìn năm người cách xa nàng khoảng mười thước, cầm đầu chính là một tiểu nữ hài mặc áo hồng, tiểu nữ hài khuôn mặt trắng trẻo, thoạt nhìn hết sức khả ái, chẳng qua cặp mắt xám ngắt lại phá đi khí chất khả ái thanh thuần của nó, làm cho nhìn nó thoạt nhìn có chút âm trầm. “Người là ai?”

“Hừ, người đả thương bà ngoại ta, lại còn dám không thừa nhận!” Tiểu nữ hài chỉ vào mặt Tề Hoan, dù cách thật xa nhưng Tề Hoan có thể nhìn thấy móng tay nó, móng tay nhìn sắc bén như lưỡi đao, hơn nữa còn đen nhánh, đoán chừng trên đó có không ít độc.

Bởi vì Côn Kỳ đã nói mấy người này là Quý tu, nên Tề Hoan liền lập tức nghĩ đến bà ngoại trong lời nó nói là ai rồi, lão thái bà kia, mình còn chưa tìm tới cửa, vậy mà người của bà ta đã chạy tới tìm mình!

“Ta không phải không thừa nhận, chỉ là ta muốn hỏi, bà ta là bà ngoại ruột của người?”

“Dĩ nhiên, ta chỉ có bà ngoại là người thân!” Tiểu hài tử chung quy vẫn là tiểu hài tử, Tề Hoan nhìn kỹ ánh mắt của bốn người phía sau nó, mới phát hiện bọn họ căn bản không phải người, mà là cương thi. Có điều trên người bốn cương thi này không có lông dài, xem ra thực lực cũng không kém.

“Ồ, nếu như vậy theo lời người nói, bà ngoại người sẽ không xuất hiện sao?” Tề Hoan chậm chậm nói, đợi đến khi tiểu cô nương kia kịp phản ứng, thì toàn thân nó đã bị lôi văng màu bạc trối lại thật chặt.

Bởi vì đá Trấn Lôi đã được Tề Hoan luyện hóa thành pháp khí của mình, cho nên mặc dù thiên địa vồng bị lão bà kia phá, nhưng đá Trấn Lôi không bị hỏng, vì vậy địa vồng không bị hao tổn nghiêm trọng lắm, đối phó với một Quý tu có tu vi không cao thật sự quá dễ dàng. Về phần bốn cương thi kia, bọn họ bị lôi vồng bao lấy trong nháy mắt đã biến thành tro bụi.

Thật ra thì dựa theo thực lực của tiểu cô nương này, thêm bốn cương thi hỗ trợ nữa thì coi như có đối phó với tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng không có vấn đề gì, chẳng qua nó không nghĩ tới, tu vi của Tề Hoan lại vô cùng khắc chế Quý tu, trong thiên địa thuần chính nhất chính là cương lôi, bất luận là cương thi cường đại như thế nào, chỉ cần dính vào một tia thôi tất nhiên sẽ không có kết quả tốt.

Sau khi chế trụ xong tiểu cô nương này, Tề Hoan quay lại nhìn hai vị huynh đệ kia, nàng kéo da sói trên người xuống, chỉ lộ ra gương mặt nhìn bọn họ, “Hỗn Độn đỉnh là Mặc Dạ tặng ta, nếu như các người muốn lấy, ta cảm thấy tốt nhất là nên hỏi hẳn trước.”

“Nói như vậy cô nương không muốn đem đồ trả cho chúng ta rồi?” Côn Kỳ nghe lời Tề Hoan nói xong sắc mặt có chút âm trầm. Hẳn lúc đầu định thừa

dịp Tề Hoan đánh nhau cùng những cương thi kia sẽ đối phó với nàng, không nghĩ tới Tề Hoan không biết dùng pháp thuật gì, không cần tốn nhiều sức lực đã diệt sạch mấy con cương thi kia, điều này làm cho Côn Kỳ có chút kiêng kỵ với Tề Hoan.

“Ta cảm thấy người chết không cần vật ngoài thân.” Nhìn hai người đã có ý định động thủ, trên mặt Tề Hoan nở một nụ cười lạnh.

Chương 66: Tại sao lại là ta?

Cô nương nói có đạo lý.” Nếu đàm phán đã không thành, vậy đánh thôi. Hai người kia cũng không có ý định tiếp tục nói chuyện phiếm với Tề Hoan, không nói hai lời liền trực tiếp đánh tới.

Tề Hoan vỗ vỗ đầu Đẳng xà, “Tặng cho ngươi làm đồ ăn vặt đó.” Tự nhận mình coi như tu luyện từ trong bụng mẹ cũng không phải là đối thủ của hai người này, Tề Hoan chỉ có thể ăn gian, dù sao Đẳng Xà ăn chay lâu như vậy rồi, cũng nên cho nó ăn mặn một lần, vì để phòng ngừa nó mỗi ngày cứ nhìn mình chảy nước miếng, tốt hơn hết là đưa hai người này cho nó ăn. Nghe được lời Tề Hoan nói, Đẳng Xà lập tức mở ra cái miệng to như chậu máu, hai người còn chưa kịp phản ứng đã bị nuốt gọn. Đẳng Xà nấc một cái, cảm thấy hài lòng vậy vậy cái đuôi.

Sau khi xử lý xong đám người chặn đường, Tề Hoan đưa móng vuốt về phía tiểu cô nương, cười híp mắt nhìn nó: “Ngươi có muốn nói cho tỳ tỳ biết làm cách nào mới có thể tìm được bà ngoại ngươi không?” Tề Hoan biết thực lực lão thái bà kia cao hơn mình rất nhiều, nhưng nàng xác định sau khi bị cầu sét của nàng đánh trúng xong, lão thái bà kia tuyệt đối bị thương không nhẹ, đã có cơ hội tìm được mục, nàng nhất định sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy, Hoa Kiền Tử không có nhiều thời gian để đợi nữa.

“Ta, ta không biết.” Tiểu cô nương kia dùng sức vùng vẫy. Dù cố gắng che dấu tức giận, nhưng sự sợ hãi trong mắt nó hiện lên rất rõ ràng, lúc này Đẳng Xà ăn thịt người nó nhìn thấy nhất thanh nhị sở, đây là loại quái thú gì mà há mồm đã có thể nuốt được hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ? Nó cũng không muốn bị nuốt vào đâu.

“Thật không biết sao? Vậy thì thực đáng tiếc, ta còn tính sẽ bỏ qua cho ngươi, ngươi đã không chịu nói, vậy cũng để ngươi cho rắn ăn đi.” Tề Hoan vỗ vỗ đầu Đẳng Xà, nó lập tức đem cái đầu lớn quay sang, tiểu cô nương hoảng sợ nhìn cái miệng to như chậu máu của nó, toàn thân không tự chủ được mà run run.

“Ta, ta. . . . . Ngọc, khối ngọc kia, bà ngoại nói nếu bóp vỡ khối ngọc đeo bên hông của ta thì bà sẽ biết ta gặp nguy hiểm mà tới cứu.” Tiểu cô nương cuối cùng không ngăn nổi sợ hãi trong lòng, hai mắt trợn ngược, hôn mê bất tỉnh.

Giật khối ngọc bội hình thoi bên hông tiểu cô nương xuống, Tề Hoan liếc mắt nhìn Đẳng Xà, phát hiện nó vậy mà lại phun hai người kia ra, trừ y

phục bị ăn sạch sẽ thì hai người này không hề có chút biểu hiện bị tiêu hóa nào, chẳng qua thoạt nhìn thì sống chết không rõ thôi.

Quả nhiên, rắn nhà nàng chỉ thích ăn chay.

Khối ngọc kia bị Tề Hoan nắm chặt trong tay hồi lâu, cuối cùng nàng cũng không bóp vỡ nó. Tề Hoan suy nghĩ một chút, quyết định đi tìm sư phụ đã rồi tính sau, chỉ tự mình hành động, làm không tốt còn có thể biến thành giống như lần trước, mặc dù hiện tại thân thể nàng đã khá hơn, thậm chí còn có thể coi là nhân họa đắc phúc, có điều loại kinh nghiệm giãy dụa ở ranh giới sinh tử này, nàng cũng không muốn thử lại lần nữa.

Đằng Xà tốt bụng đem hai người bị nó nhổ ra chôn dưới hầm băng sâu hai mươi mét, sau đó nhổ một ngụm nước miếng, dùng cái đuôi nện băng lại cho chặt, cuối cùng mới chậm chậm đi về phía Tề Hoan cùng tiểu hồ ly.

Nhìn hành động của Đằng Xà, Tề Hoan xác định, sở dĩ sủng vật hèn hạ vô sỉ, hoàn toàn là do chủ nhân của nó lương tâm bất chính, may mắn nàng không phải chủ nhân chân chính của nó. Đem tiểu hồ ly trong ngực xách ra ngoài, Tề Hoan chỉ vào cái mũi nhỏ của nó nghiêm túc nói, “Nếu như người không ngoan, ta sẽ bảo Đằng Xà đem người chôn xuống.” Việc uy hiếp sủng vật như thế này, thật ra cũng có thể nghiệm đây.

Nhiệt độ bên trong Băng Nguyên (cánh đồng băng) dường như càng ngày càng thấp, sắc trời càng ngày càng mờ, nhưng Tề Hoan giương mắt lên nhìn vẫn là một màu trắng xóa như trước, giống như không có điểm cuối, ngay cả da sói cũng càng ngày càng khó chống cự nổi cái rét nơi đây.

Tề Hoan nắm chặt da sói, đôi môi vốn hồng nhuận đã mơ hồ chuyển thành xanh tím, nàng thử vận chuyển linh khí trong người, nhưng do hàn khí xâm nhập, ngay cả một tia linh khí đều không động được. Nếu cứ như vậy, sợ là chưa tìm tới cửa ra, thì có lẽ nàng thật sẽ bị chết rét.

Không nghĩ tới nguy hiểm lớn nhất trong Băng Nguyên lại là cái lạnh giá, vĩnh viễn lạnh băng không có điểm cuối, không cách nào ngăn cản.

“Bị chết vì đông cứng, thật là rất mất mặt a.” Lại qua một đoạn thời gian dài, trong Băng Nguyên yên tĩnh không hề nghe được bất kỳ âm thanh gì, Tề Hoan nửa gục trên thân Đằng Xà, đầu môi thở dài một tiếng, sau đó liền không còn tiếng động nào nữa.

Cho nên nàng không nhìn thấy, phía trước, phiến cửa đá đang lơ lửng trên không trung đã từ từ mở ra.

“Còn cứu được không?” Hơi thở ấm áp vây quanh Tề Hoan, trong lúc mơ hồ nàng còn có thể nghe thấy có người đang nói chuyện bên cạnh, chung quanh không còn rét buốt khiến người ta tuyệt vọng nữa, Tề Hoan động đậy ngón tay, cũng may, không có bị đông cứng, điều này làm cho nàng cảm thấy có chút may mắn.

“Tiểu muội, nàng chẳng qua chỉ bị đông cứng, còn chưa bị đông chết.”

Trong giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe của cô gái nọ còn mang theo mấy phần

chỉ trích, đặc ý.

“Hừ, bị đông chết so với đàn chết còn tệ hại hơn, cho đến bây giờ ta vẫn chưa từng thấy qua Tu Chân Giả nào lại bị đông cứng thành như vậy. Tu vi kém cõi như thế mà cũng dám xông vào tiên phủ, không biết nên nói nàng ta gan lớn, hay là nói nàng ta không có đầu óc đây!” Giọng nữ thanh thúy mềm mại truyền đến, mang thêm mấy phần chua ngoa, có điều thực sự rất dễ nghe.

“Các tỷ nha, không thể bót tranh cãi một tí sao, mau đưa một viên Cố Thần đan tới, nàng bị hao tổn không ít linh khí, cần điều dưỡng thật tốt.” Giọng nữ ôn nhu lại vang lên lần nữa.

Không lâu sau, Tề Hoan cảm giác được có một viên thuốc bị mạnh mẽ nhét vào miệng nàng, sau đó ở trong miệng nàng hóa lỏng chảy xuống bụng. Sau khi chất lỏng được nuốt vào, hơi thở âm áp lại trở lại, tuy thần trí vẫn còn mơ hồ, song Tề Hoan xác định viên thuốc này nhất định là do vị tiểu muội kia nhét vào.

Khi mở mắt ra, Tề Hoan phát hiện mình đang nằm trong một hang đá nhỏ, nơi đây không có bất kỳ một người nào, ân nhân cứu mạng của nàng dường như không cần nàng báo ân đã rời đi rồi. Ở trước mặt nàng là hai lối đi, giống như đang lựa chọn đề bài.

Tề Hoan đứng lên, kinh ngạc phát hiện ra trong cơ thể mình linh khí cuộn cuộn, Thái Cực đồ dường như có thêm mấy phần sương khói, những thứ sương khói kia hợp thành một vòng tròn, chẳng qua bây giờ nàng cũng không biết rốt cuộc nó là cái gì.

Lần này Tề Hoan trực tiếp nhắm mắt lại tiến vào một lối đi, lúc đi vào đầu nhỏ đụng phải vách đá, Tề Hoan vừa xoa cục u trên đầu, vừa mò mẫm đi về phía trước.

Lần này nàng không gặp bất kỳ một nguy hiểm nào, chỉ là lúc mới đi được một nửa, dưới chân bỗng hụt hẫng, sau đó bị đưa tới một đại sảnh xanh vàng rực rỡ.

Nói thật, Tề Hoan chưa từng nghĩ đến mình lại có thể còn sống mà bước vào bên trong tiên phủ, nhưng nàng xác định, hiện tại mình còn đang thử. Sống là tốt rồi, sau khi chết qua một lần, nàng đối với các yêu cầu trong cuộc sống đã bót đi rất nhiều.

So với sắc mặt của Tề Hoan, sắc mặt của những người khác trong đại sảnh có chút kỳ quái, bọn họ đều là trải qua thiên tân vạn khổ mới đến được chỗ này, nhiều người thì đương nhiên phần bảo vật lấy được sẽ bót đi. Bọn họ vừa mới đạt thành hiệp nghị, nay Tề Hoan đột nhiên xuất hiện, làm cho hiệp nghị một lần nữa bị rối loạn.

Có điều không được một lúc thì tranh luận của bọn họ đột nhiên ngừng lại, bởi vì có người phát hiện ra tu vi của Tề Hoan chỉ ở Kết Đan sơ kỳ thôi, đối với bọn họ căn bản không thể tạo thành uy hiếp gì, thậm chí đã có người

chuẩn bị giết nàng.

Nhìn tu sĩ trẻ tuổi cầm trong tay một chiếc quạt thất sắc vũ mao chậm rãi thông thả đi về phía mình, Tề Hoan thật sự vô lực thở dài, nàng thật muốn hỏi một câu, tại sao lại là ta?!

“Ta chỉ là đi ngang qua. . . . .” Tề Hoan tránh né nói một câu, bởi vì nàng phát hiện con rắn đang treo trên cổ tay mình dường như hoàn toàn lâm vào trạng thái ngủ say, nàng không lay nổi. Không có Đẳng Xà, nàng giống như tiêu bạch thỏ rơi vào miệng hồ, vừa xuất môn đã chết a!

“Ta biết”. Người nọ dừng lại cách Tề Hoan năm thước, quạt vũ mao trên tay phe phẩy một cách thờ ơ, “Chỉ có thể nói vận khí của ngươi không tốt.”

Người nọ nhẹ nhàng động cây quạt một chút, một chiếc lông màu xanh biếc trong nháy mắt liền biến thành một con linh thú toàn thân xanh lục, đánh về phía Tề Hoan.

“Phải không, lời này chính là dành cho ngươi đấy.” Giọng nói trầm thấp pha theo một chút khinh thường vọng tới, rõ ràng đã nghe giọng nói này nhiều lần rồi, nhưng cứ mỗi lần nghe thấy trong lòng lại một lần ngứa ngáy.

Tề Hoan quay đầu lại, nhìn hai người bước vào từ phía cửa đá, cầm đầu chính là người đeo mặt nạ đỏ như máu. Vừa giơ tay lên, vị cầm quạt ra vẻ như Gia Cát Lượng kia đã bị cự kiếm màu vàng xuyên qua biến thành kẹo hồ lô.

“Đã lâu không gặp.” Tề Hoan hướng về phía Mặc Dạ phát tay một cái, đáng tiếc không nhìn thấy mặt, đối với dung mạo chân chính của Mặc Dạ, Tề Hoan vô cùng thương thức, đáng tiếc hẳn lại không biết vui một mình không bằng mọi người cùng vui, hết lần này tới lần khác đều muốn dùng mặt nạ che kín mặt, lãng phí khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp kia.

“Mỹ nữ, chúng ta lại gặp mặt.” Nhìn xem Xích Dục người ta nhiệt tình, tiến lên liền muốn ôm một cái. Mắt nhìn thấy một “hoa không tước” đang nhào về phía mình, Tề Hoan không chút do dự ném Ti Không Lãng ra, mạnh mẽ trôi lại, phòng ngừa trình tiết của mình khó giữ.

“Mỹ nữ, ta ngày ngày nhớ tới nàng, chẳng lẽ nàng không nhớ ta sao~~”

Xích Dục không để ý ánh mắt của mọi người, ở trong Ti Không Lãng giãy dụa kể khổ với Tề Hoan.

“Không nhớ.” Tề Hoan dịch về phía sau hai bước, cùng Xích Dục giữ vững khoảng cách.

“Lòng nàng thật độc ác a~~ nụ hôn đầu của ta đã bị nàng đoạt mất rồi, vậy mà nàng lại không chịu trách nhiệm

” Xích Dục càng nói càng khiến Tề Hoan cảm thấy là lạ chỗ nào, nàng nhìn chằm chằm Xích Dục thật lâu, sau đó chợt quay đầu nhìn về phía Mặc Dạ. Mặc Dạ giả bộ ho khan hai tiếng, quay đầu đi chỗ khác, trực tiếp cho Tề Hoan nhìn gáy.

“Ta cảm thấy. . . . . Người bị lừa là ta mới đúng. . . . .” Tề Hoan chậm rì rì

nói, tuy nhiên cái kia cũng không tính là hôn a, mặc dù đó là do mình chủ động, nhưng chuyện như vậy không phải đều là nữ tử bị lỗ sao? Minh cũng là dâng nọ hôn đầu đây này!

“A, lão đại rất thích chịu trách nhiệm nha”. Xích Dục cười gian.

Két – xoảng một tiếng, có tiếng gì đó vỡ vụn vang lên, trên trán Tề Hoan nhỏ ra vài giọt mồ hôi lạnh, “Cái đó, ta đi trước, hôm khác gặp lại.”

Chương 67: Đàm phán thất bại

Tiểu súc sinh, không được làm hại tính mạng cháu gái của ta.” Tiếng thét chói tai thê lương mang theo sương khói nồng đậm nổ tung xuất hiện trước mặt Tề Hoan, Tề Hoan bị làm cho sợ đến mức run rẩy một cái ném ngọc bội đã vỡ nát kia đi. Lão thái bà Quý tu ở trong màn sương mù màu lục giương nanh múa vuốt, khuôn mặt vốn giống người bây giờ khô héo không khác gì đầu lâu khô, con ngươi màu xanh biếc tựa hồ cũng trộn lẫn một chút hắc khí, nhìn ra được, lão thái bà này sau khi bị Tề Hoan đả thương thì tình trạng cực kì không tốt.

Tề Hoan âm thầm gật đầu, ở trong lòng nghĩ một câu, biết người không tốt, ta liền yên tâm.

“Đừng kích động nha, tim ta cũng không tốt lắm đâu, ngộ nhờ bị một nhát này của người kích động rồi sẽ quay về xẻ cháu gái nhỏ của người thành tám khối cho sủng vật ăn đó.” Vỗ vỗ trái tim bị hình dạng như quý của lão thái bà dọa đến kinh sợ, Tề Hoan ngồi dưới đất híp mắt nói với lão bà đang chìm trong màn sương mù xanh biếc.

“Người dám.” Lão nhân gia quả nhiên không chịu được kích thích, Tề Hoan vừa nói xong, lão thái bà đầu đầy tóc trắng đã dựng đứng hết lên.

“Có cái gì mà không dám.” Tề Hoan thờ ơ nói, không thèm để ý, ngẩng đầu lên nhìn lão thái bà một cái, “Nếu không ta chặt tay tiêu cô nương kia xuống để chứng minh ta rất dũng cảm nha?”

“Người dám động đến một sợi lông tơ của nó ta đảm bảo sẽ làm cho người sống không bằng chết.”

“Quý bà bà làm gì tức giận lớn như vậy, cũng nên cẩn thận không kéo lại bị tức chết.” Không đợi Tề Hoan đáp trả, Xích Dục đột nhiên không biết như thế nào lại thoát khỏi Ti Không Lăng chen vào nói. Nghe lời của hắn, dường như cũng biết lão thái bà này là ai, dù sao đều thuộc về tà ma ngoại đạo, nếu đã nổi tiếng thì cũng không phải kẻ tốt lành gì, có biết cũng không kỳ quái.

“Xích Dục, hừ, đây là chuyện liên quan tới người thân duy nhất của Quan lão thái bà này, coi như là Thiên Ma Môn ở trước mặt cũng đừng trách lão thái bà ta không nể mặt.” Quý bà bà là Quý tu ở Quý đạo lẫn lộn đã gần ngàn năm, bà ta dĩ nhiên biết người nào có thể chọc vào người nào không, Xích Dục này mặc dù là người của Thiên Ma Môn, nhưng hắn tuyệt đối không thể chọc vào. Cho nên dù khó nuốt xuống một hơi này, song giọng

nói bà ta cũng có chút thu liễm.

“Ai, quý bà bà, chuyện gì cũng phải từ từ, cần gì chấp nhặt cùng tiểu nha đầu choai choai này, chúng ta từ từ nói chuyện. Mỹ nhân, nàng cũng đừng kích động a.” Thấy Tề Hoan thiếu chút nữa muốn nhảy dựng lên, Xích Dục vội vàng ân nàng xuống.

Tề Hoan buông buông tay, “Chỉ cần bà ta làm sư huynh của ta khôi phục lại nguyên trạng ban đầu, ta sẽ trả lại cháu ngoại của bà ta.” Tề Hoan tỏ vẻ chuyện gì cũng có thể đàm phán, dĩ nhiên trong lòng nàng đang suy nghĩ, nếu tìm được nơi trú ngụ của lão thái bà này, nàng nhất định sẽ cùng sư phụ đem bà ta chặt thành một trăm tám mươi khúc.

“Chuyện này không thể nào, hấn đã biến thành hoạt thi, tuyệt đối không có khả năng khôi phục.” Sắc mặt lão thái bà trầm xuống, trực tiếp bác bỏ đề nghị của Tề Hoan.

Đem hoạt thi biến thành người thường là chuyện không thể nào, nhưng nhờ có Khoa Bình, cho nên Hoa Kiền Tử vẫn chưa hoàn toàn biến thành hoạt thi, song lão thái bà sống đến từng này tuổi mà chưa từng thấy có vật liệu thượng đẳng nào như Hoa Kiền Tử, muốn bà ta buông ra miếng thịt béo như vậy dĩ nhiên bà ta không chịu.

Trên thực tế, bàn về tu vi thì Hoa Kiền Tử cùng lão thái bà ngang nhau, chẳng qua số lượng Quỷ tu quá mức thừa thớt, Hoa Kiền Tử ít giao thiệp với Quỷ tu, cho nên mới dễ dàng bị trúng phải ám chiêu. Phải biết rằng một tu sĩ Hóa Thần kỳ sau khi luyện thành hoạt thi rất có thể biến thành Dạ Xoa, thậm chí còn có thể biến thành Phi Thiên Dạ Xoa. Dạ Xoa tuy là cấp bậc của cương thi nhưng lại có thực lực của bán tiên, chỉ cần là Quỷ tu liền không có khả năng buông tha, dù sao tu sĩ Hóa Thần kỳ cũng không phải dễ bắt như vậy.

Xích Dục nhíu mày, liếc Mặc Dạ đang cầm Ti Không Lãng cúi đầu trầm tư, bất đắc dĩ thở dài. Nếu Quý bà bà ở đây thì căn bản không cần nói chuyện, trực tiếp dùng nắm đấm là được, một lão thái bà dù sao cũng không phải đối thủ của hấn, nhưng hết lần này tới lần khác bà ta lại không có ở đây, quý bà bà trực tiếp chặn lời, làm cho hấn không biết nên nói như thế nào. Hấn cũng không thể nói với quý bà bà, đây là nữ nhân mà Lão Đại chúng ta coi trọng, người nếu không thức thời ta liền diệt cả nhà người!

“Nếu không có khả năng khôi phục, vậy cũng không cần phải nói nữa, chờ nhặt xác cháu gái của người đi, thuận tiện nói thêm một câu, nhờ phúc của sư huynh ta, mà sư phụ ta chuân bị tự mình đi tìm người đó.” Nghe được Hoa Kiền Tử hoàn toàn hết thuốc chữa, hy vọng duy nhất trong lòng Tề Hoan cũng biến mất, nàng sắc mặt bình tĩnh ngồi dưới đất, nhìn màn sương mù xanh biếc kia, trong giọng nói không có một tia kích động.

“Chậm đã, chỉ cần người thả cháu gái của ta, ta sẽ tặng người một bộ Tu La chiến y trung phẩm tiên khí.” Nhìn Tề Hoan đột nhiên bình tĩnh, trong lòng

quỷ bà bà cũng lộp bộp xuống, bà ta đòi này giết người vô số, thật vất vả mới có được một nữ nhi, nhưng nữ nhi duy nhất lại bị đối thủ giết hại, hiện tại chỉ còn lại một cô cháu gái, mặc dù trong mắt người ngoài bà ta cực kỳ thích giết chóc, nhưng đối với thân nhân duy nhất của mình, bà ta cực kỳ sủng ái.

Thật không ngờ lần này tiểu nha đầu kia thấy bà bị thương, lại len lén chuồn đi nói muốn báo thù cho bà. Lúc mới đầu lão quỷ bà bà còn cảm thấy may mắn trong lòng, mặc dù mình bị Tề Hoan đánh trọng thương, nhưng dù sao nàng ta cũng chỉ là tu sĩ Kết Đan kỳ, cháu gái mình dù không bị được với Tề Hoan, nhưng nó đã học được bảy tám phần bản lĩnh của mình, đối phó với Tề Hoan hẳn là không có vấn đề gì.

Nhưng không ngờ tới cháu gái mình lại thất thủ bị bắt, một mặt quỷ bà bà không muốn thả Hoa Kiên Tử, mặt khác lại muốn mạng của cháu gái mình, cuối cùng đành đem bộ trung phẩm tiên khí mình có được nhờ trăm năm trước phục vụ quân mình ra làm vật trao đổi.

Bà ta tin rằng, chỉ cần là tu sĩ liền không cần được sự hấp dẫn của tiên khí, càng đừng nói đến Tề Hoan mới chỉ là tu sĩ Kết Đan kỳ, có thể căn bản chưa từng nhìn thấy chiến giáp cấp bậc tiên khí.

“Tiên khí?” Tề Hoan cười lạnh, “Lúc ta vừa mới vào sơn môn, hương sư phụ đòi lễ vật, sư phụ đã liền đem Lưu Ly tháp hạ phẩm tiên khí tặng cho ta, ngươi cho là ta thiếu sao?” Dĩ nhiên, Tề Hoan đã xóa đi chuyện nàng vì sợ chết mà không dám cầm Lưu Ly tháp, bây giờ suy nghĩ lại lúc ấy thật đúng là tiểu hài tử không hiểu chuyện, dù sao nó cũng là tiên khí a!

Khi Tề Hoan vừa mới vào Tu Chân Giới, Hư Không Tử nói với nàng, cả phái Thanh Vân số lượng tiên khí mặc dù không nhiều lắm, nhưng sư huynh đệ bọn họ mỗi người trên tay cũng có ít nhất ba bốn vật. Hư Không Tử chỉ có một đồ đệ là nàng, mà lão đã vượt qua Thiên Kiếp, đại khái trong khoảng một trăm năm sẽ phi thăng, đến lúc đó đồ trong tay hẳn ngoại trừ Tề Hoan thì có thể cho ai. Tề Hoan tu tiên căn bản không có ý định tranh bá thiên hạ, nàng chỉ nghĩ muốn sống lâu một chút, hưởng thụ cuộc sống thoải mái thôi, nhưng xem ra là không thể rồi.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của quỷ bà bà sau khi nghe xong những lời mình nói, Tề Hoan hảo tâm bổ sung một câu, “Nói cho ngươi biết một chuyện, sư phụ ta tên là Hư Không Tử.” Phất tay ném ra một quả cầu sét mang theo hồng quang, quỷ bà bà vẻ mặt sợ hãi trong màn sương mù xanh biếc kia nháy mắt liền biến mất.

“Mỹ nhân, nàng quá vọng động rồi. . . . .” Xích Dục nhìn hình ảnh quỷ bà bà cứ như vậy biến mất, thì mang vẻ mặt ‘trẻ con không thể dạy’ nhìn Tề Hoan.

“Hòa thượng chạy được nhưng miếu không chạy được, cháu ngoại bà ta còn đang ở trong tay ta, sợ cái gì!” Tề Hoan bĩu môi, nàng cũng nhìn thấy vẻ

mặt sợ hãi cùng do dự của lão thái bà lúc cuối khi nàng nói ra tên sự phụ, nếu như bà ta thật sự không có biện pháp khiến Hoa Kiền Tử trở về như cũ, thì bà ta kia nhất định sẽ phải chết. Dù sao Khoa Bình bá bá đã nói, chỉ cần người thi thuật chết, thì quỷ thuật trên người Hoa Kiền Tử nhất định có thể giải.

“Ai, nàng không gia nhập ma đạo, quả thực là có lỗi với Vô Thượng Thiên Ma của chúng ta a!” Xích Dục lại bắt đầu một loạt các lời khuyên cũ, “Nếu nàng gia nhập Thiên Ma Môn, ta sẽ tặng Lão Đại cho nàng.”

Tề Hoan liếc qua Xích Dục một cái, vỗ vỗ vai hắn: “Nếu như ngươi chuyển qua phái Thanh Vân, ta sẽ gả cho ngươi.”

“..... Nàng so với ta càng độc ác hơn nha.” Xích Dục nhìn Mặc Dạ vẫn không phản ứng như cũ, vội vàng giữ khoảng cách với Tề Hoan. Hắn căn bản không nên khảo nghiệm độ mặt dày của Tề Hoan mà, sự thật chứng minh là trình độ vô sỉ của Tề Hoan so với hắn tuyệt đối chỉ có hơn chứ không có kém.

Sau khi kích thích Xích Dục tới lùì vào trong góc, Tề Hoan đứng lên phui phui mông đi tới bên cạnh Mặc Dạ, “Này, ngươi tới chỗ này làm gì vậy?” Mặc dù hắn vừa mới cứu nàng một mạng, trong lòng nàng cũng có cảm kích, nhưng nàng cũng không quên nam nhân này có bao nhiêu vô sỉ, lần trước hắn ném mình vào trong Địa Vỡng, cho đến nay trong lòng Tề Hoan vẫn còn sợ hãi đấy, nếu như có thể thì bọn họ không nên đồng hành cùng nhau thì tốt hơn.

“Tìm đồ.” Mặc Dạ đem Ti Không Lãng quán trên ngón tay đưa cho Tề Hoan, Tề Hoan thò tay lấy đi thế nhưng lại phát hiện Ti Không Lãng ở trên tay hắn kết thành vài cái tơ con bướm, nàng liếc Mặc Dạ một cái nhận mệnh bắt đầu gỡ.

“Tìm cái gì?” Tề Hoan không nhịn được giật giật hai cái, phát hiện tơ con bướm đã biến thành nút chết. Nàng không còn cách nào khác hơn là kéo ngón tay thon dài của Mặc Dạ ra rồi kiên nhẫn ngồi gỡ.

“Nói nhảm, ai mà không đến tìm bảo bối chứ.” Tề Hoan tức giận lầm bầm hai tiếng.

“À, vậy nàng đến tìm cái gì?” Trong lúc Tề Hoan không phòng bị, Mặc Dạ chiếm quyền chủ động, dễ dàng chuyển đề tài.

“Ta nghe nói, Tuyệt Kiếm mấy trăm năm trước từng chiếm được một con Tiên Thiên Hỏa Linh?”

“Ừ.”

“Vật kia ở chỗ nào?”

“Nàng cho là ta biết?” Mặc Dạ dừng một chút, ngữ điệu vững vàng nói tiếp.

“Dù sao ngươi cũng làm đệ tử ở Thiên Kiếm Môn một thời gian ngắn mà, có mỗi chuyện này mà không biết, vậy thì ngươi ở Thiên Kiếm Môn làm gì?” Tề Hoan thản nhiên nói.

“ . . . . . Nàng muốn Tiên Thiên Hỏa Linh?” Vì phòng ngừa bị giọng điệu của Tề Hoan kích thích, Mặc Dạ tiếp tục nói sang chuyện khác.

“Không chỉ một cái. . . . . Ai. . . . .” Vừa nhắc tới chủ đề Tiên Thiên Linh Vật, Tề Hoan lập tức như quả bóng bị xì hơi, tiền đồ mù mịt a, đời này làm sao có cơ hội làm thần tiên đây!

“Cực Uyên có Tiên Thiên Thủy Linh, trong Loạn Thế Các giữ một con Tiên Thiên Thổ Linh, Tiên Thiên Hỏa Linh ba trăm năm trước đã bị Tuyệt Kiếm đưa cho Phật tu giấu trên đỉnh Thiên Hòa.” Mặc Dạ thay Tề Hoan chỉ ra chỗ của từng con một.

“Còn Tiên Thiên Mộc Linh ở đâu?” Trong lòng Tề Hoan vui mừng, vội vàng hỏi tiếp.

“Ồ Thiên Ma Môn.”

Chương 68: Tà linh lộng hành

Người có sao?!” Thiên Ma Môn thậm chí còn có Tiên Thiên Mộc Linh, đây tuyệt đối là tin tức tốt với Tề Hoan. Sau khi vui mừng Tề Hoan bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ xem nên lừa gạt hay trộm nó đây? Dựa theo sự hiểu biết của Tề Hoan về Mặc Dạ, nếu như nàng mở miệng muốn nó, có lẽ Mặc Dạ sẽ cho nàng, nhưng đến lúc đó người bị lừa có khi lại là nàng không biết chừng.

“Ừ, vật kia ở Thiên Ma Môn đã rất nhiều năm, đoán chừng đã dài lông rồi.” Mặc Dạ thờ ơ xoa cằm, không để ý tới gương mặt Tề Hoan vì những lời này của hắn mà co quắp.

Giọng điệu vạn ác a! Tề Hoan thật muốn cho hắn một cái tát rồi quay đầu bước đi, đáng tiếc, thử nghĩ mà xem, nàng thật sự rất cần vật kia. Tiên Thiên Linh Vật cũng không phải khoai tây đậu phộng, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nếu nói là Tiên Thiên, thì cũng chỉ có thể do lão Thiên gia chiếu cố mới có thể xuất hiện, ai biết trên đời này còn con Tiên Thiên Mộc Linh nào như vậy nữa hay không.

“Nếu không . . . . . Người cho ta mượn dùng tạm được không?” Tề Hoan nịnh nọt đi tới trước mặt Mặc Dạ, chớp chớp, ánh mắt rất thanh thuần nha. “Nàng sẽ trả?” Mặc Dạ hết sức không nể tình mà đem một bụng đầy lý lẽ của Tề Hoan ngăn lại.

Chuyện này trong lòng mọi người đều biết rõ a, tại sao còn muốn nói ra, không để lại mặt mũi cho nàng, vẻ mặt của Tề Hoan chẳng qua chỉ thoáng đỏ một cái, trong nháy mắt liền khôi phục, “Dĩ nhiên, có mượn có trả chứ sao.” Chuyện khai không như vậy, mặc dù Tề Hoan không hay làm, nhưng làm một chút cũng được, dù sao Mặc Dạ cũng là đại tài chủ, nàng là giai cấp vô sản, vừa hay lại bù trừ lẫn nhau.

“Ta suy nghĩ một chút đã.” Ánh mắt quý dị của Mặc Dạ nhìn về phía Tề Hoan hồi lâu, sau đó vòng qua người nàng tiêu sái bước đi.

Tề Hoan cắn hai hàm răng trắng, trừng mắt hung bạo nhìn Mặc Dạ mấy cái, hiện tại có việc cầu người nên mới để cho đại gia người dương dương tự đắc. Dù nói lúc vay tiền, chủ nợ là đại gia, lúc trả tiền, người thiếu nợ là đại gia, phong thủy luân chuyển, Tề Hoan tin tưởng nhất định sẽ có một ngày chuyển đến mình.

Thừa dịp Tề Hoan cùng Mặc Dạ nói chuyện không để ý, những tu sĩ lúc này tranh luận chia bảo bối trong đại sảnh đã sớm không thấy đâu.

Chỉ còn lại ba người mặc áo trường bào đen tuyền, không nhìn thấy mặt, đang đứng trong góc nhỏ. Trong khoảng thời gian này mặc dù tu vi của Tề Hoan không tăng bao nhiêu, nhưng nhân lực cũng được rèn luyện không tệ, ba người này không cố ý thu liễm hơi thở, Tề Hoan lập tức đoán được họ cũng là Ma tu, hơn nữa thực lực đều ở Nguyên Anh kỳ.

Người ở đây tùy tiện chọn một người cũng có thực lực cao hơn mình, Tề Hoan hiện tại đã bị đả kích thành quen, không còn vẻ mặt đờ đẫn như trước.

Liếc nhìn đại sảnh trống trải, lại quét mắt nhìn qua ba người kia, Tề Hoan cảm thấy đi theo Mặc Dạ vẫn tương đối an toàn, ai biết ba người kia nhờ đâu tự dung phát rò rỉ lên khai đao với mình. Cho nên Tề Hoan khoan khoái bước hai bước, đi về phía Xích Dục, hết sức thẳng lý hùng hồn đứng phía sau Mặc Dạ, kẹp ở giữa hai người, nàng cảm thấy vô cùng an toàn.

“Chúng ta đi đâu?” Không có Hư Không Tử bên cạnh, Tề Hoan dọc đường theo tới đây cũng có thể xem như mò mẫm, nàng cho đến giờ chưa từng đi vào một tiên phủ nào, ai biết có thể đi tới chỗ cuối cùng cất giấu bảo bối hay không. Dĩ nhiên đối với những bảo bối kia cho đến bây giờ nàng cũng không có ý muốn tranh đoạt, coi như đoạt thì đó cũng là chuyện của sư phụ.

“Nếu như có thể sống ra khỏi nơi này, là có thể tiến vào tiên phủ.” Mặc Dạ chấp hai tay sau lưng, chậm chậm đi về phía trước, Tề Hoan trở mắt nhìn hẩn lao về phía thạch bích giữa đại sảnh, vốn định đưa tay kéo hẩn, không nghĩ tới người lại biến mất trong vách tường.

“Trên tường khắc Truyền Tống Trận, mỹ nhân, vào đi thôi.” Xích Dục nhìn vẻ mặt Tề Hoan đang dại ra, hảo tâm nói với nàng một câu, đáng tiếc Tề Hoan căn bản không hề cảm kích.

“Ta dĩ nhiên biết đó là Truyền Tống Trận, hừ.”

Không giải thích được tại sao mình lại bị mỹ nhân trừng, Xích Dục chớp mắt mấy cái, mình vừa nói nói sai điều gì sao?

Đợi sau khi ba người biến vào trong thạch bích, ba người kia mới có động tĩnh, bọn họ nhanh chóng cởi trường bào màu đen trên người xuống, lộ ra đạo bào màu xanh nhạt bên trong. Không có trường bào màu đen, vẻ tà khí nồng đậm trên người bọn họ cũng không hề biến mất.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, không dừng lại một chút nào, ngay lập tức chạy nhanh về phía lối ra giữa đại sảnh. Nếu như Tề Hoan ở đây, nàng nhất định có thể nhận ra được, trên y phục của ba người này có kí hiệu đặc biệt thuộc về đệ tử Côn Luân.

Vào Truyền Tống Trận (*), Tề Hoan cuối cùng cũng hiểu được câu nói ‘nếu như có thể sống đi ra khỏi nơi này’ của Mặc Dạ là có ý gì rồi. Những người lúc nãy biến mất trong đại sảnh ngoại trừ nửa đường đôi chủ ý rời khỏi, thì còn lại đều tiến vào trong này. Thế nhưng đi theo Mặc Dạ hơn nửa ngày, cái Tề Hoan nhìn thấy tất cả đều là thi thể, không có một người nào

còn sống.

(*) bức tường ngăn cách hai khoảng không gian khác nhau của Truyền Tông Trận. Ở đây là Tề Hoan đã bước sang bên kia bức tường.

Cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân bị nhuộm đỏ, Tề Hoan kinh hãi, nhiều năm như vậy nàng vẫn chưa quen nhìn thấy người chết, tuy giãy dụa trở về từ giữa ranh giới sinh tử mấy lần, song không biết tại sao Diêm Vương không chịu chứa chấp nàng, cho nên tiểu cô nương nàng may mắn vẫn còn sống. Nhưng cảm giác ở trong hoàn cảnh đáng sợ này không dễ chịu chút nào, nàng chỉ có thể nhìn ra được là mấy người này bị dã thú nào đó cắn xé tới chết, cánh tay, đầu, ruột mỗi thứ một nơi, nhưng nàng lại không nhìn thấy bất kỳ một con dã thú nào.

Nếu ăn phải một quả táo có lỗ sâu đục, người nói xem, là ăn phải sâu đáng sợ hay là không nhìn thấy sâu thì đáng sợ, những thứ không biết vĩnh viễn đều kinh khủng nhất, Tề Hoan vừa tưởng tượng hình dáng của những dã thú ăn thịt người kia trông thế nào, vừa cẩn thận từng ly từng tý đi theo phía sau Mặc Dạ.

Đột nhiên nàng cảm thấy có người đụng phải bả vai của mình, “Người làm gì thế?” Nàng vốn tưởng rằng người đi phía sau mình là Xích Dục, nhưng khi quay đầu nàng lại phát hiện một khuôn mặt xa lạ, chỉ có điều, người nọ mặc dù thoát nhìn rất giống người, nhưng lại có vẻ quỷ dị, giống như cười mà không phải cười, lại giống như đang khóc, Tề Hoan nhất thời cũng không thể hình dung được. Đợi đến lúc ánh mắt nàng chuyển đến cổ của người đó, thì nàng hoàn toàn bị làm cho sợ đến mềm nhũn cả chân, nửa dưới của người này ấy vậy mà đều là xương khô!

Cũng may, động tác phản xạ của Tề Hoan cũng không tệ lắm, khi biết có nguy hiểm tuyệt đối tự động lôi kéo người bên cạnh, nàng không chút do dự túm lấy tay Mặc Dạ, sau đó trốn vèo ra trước người hắn, co rúm trong ngực hắn không nói gì cũng không chịu nhúc nhích.

Mặc Dạ đưa lưng về phía khô lâu (đầu lâu xương cốt) kia, cúi đầu xoa xoa đầu Tề Hoan, bình tĩnh nói một câu, “Có muốn quay đầu lại xem một chút hay không?”

Tề Hoan nghe lời quay đầu, rồi ngay lập tức cứng ngắc xoay trở lại một lần nữa, nàng rất cuộc biết vì sao Mặc Dạ lại dừng bước rồi, bởi vì một hàng phía trước kia so với khô lâu còn đáng sợ hơn nhiều! Trộm gà không được còn mất nắm gạo mà, vốn là muốn đem Mặc Dạ đẩy ra cho sói ăn, kết quả chính nàng lại tự động chạy vào hang sói.

“Phía sau là những thứ gì vậy?” Đối với bọn quái vật hình người đi ra từ trong đồng bùn đất nhuộm máu kia, Tề Hoan không còn dũng khí để nhìn, nàng tình nguyện hướng về phía khô lâu sau lưng Mặc Dạ.

“Tà Linh, oán linh của người sau khi chết.” Tay trái Mặc Dạ bị Tề Hoan nắm thật chặt, hắn chỉ có thể đưa tay phải ra, đem mặt nạ trên mặt gỡ

xuống, sau đó không nói lời nào đeo lên mặt Tề Hoan, “Đứng yên, đừng nhúc nhích, nếu không ta sẽ đem nạng ném vào đó đấy.”

Cũng không biết có phải bị Mặc Dạ uy hiếp quen rồi, hay là bị hù dọa, Tề Hoan quả thật đang hoang đàng đứng im tại chỗ không nhúc nhích, lúc này nạng mặc kệ mình có phải Tu Chân giả hay không, bị mấy thứ tà linh này hù dọa có phải làm nhục sư môn hay không, nạng chỉ biết nạng rất sợ quỷ!!!!

Từ trước, Tề Hoan ghét nhất chính là phim kinh dị, trong đó đột nhiên xuất hiện một cái đầu người và vân vân, có thể làm cho nạng một tháng sau vẫn sợ đến ngủ không yên, hiện tại là phim kinh dị chân thực, mấy cái tà linh kia tuyệt đối đáng sợ hơn quỷ nhiều, bởi vì bọn chúng có thể ăn thịt người. Tề Hoan đứng tại chỗ không tự chủ được run run, phảng phất còn có thể nghe được âm thanh tà linh ăn thịt người.

“Mỹ nhân.” Đột nhiên bên tai truyền đến giọng của Xích Dục, Tề Hoan theo bản năng quay đầu lại nhìn, ai ngờ lại nhìn thấy một con quái vật mặt người thân rắn.

Tề Hoan theo bản năng ném ra một quả cầu sét, hết sức chính xác nện vào mặt quái vật kia, sau một tiếng thét chói tai, khuôn mặt quái vật kia đầy máu rơi xuống đầm lầy cách Tề Hoan hơn mười thước.

“Làm sao người có thể nhìn ra huyền thuật (ảo thuật) của ta?” Con rắn kia căn bản không hề ngờ tới Tề Hoan có thể nhìn ra bản thể của nó, hơn nữa còn theo bản năng cho nó một quả cầu cầu, nó vốn không có nửa điểm đề phòng Tề Hoan nên đã vô cùng bất hạnh bị trúng chiêu.

“Người sử dụng huyền thuật?” Nạng căn bản không hề cảm thấy mình đang ở trong huyền thuật, hơn nữa mặc dù giọng của con rắn này giống Xích Dục, nhưng thân thể rõ ràng không giống!

Trên thực tế, huyền thuật Nhân Diện Xà (rắn mang mặt người) của Huyền Giới này hoàn toàn có thể lừa được tu sĩ Nguyên Anh kỳ, ở không gian này chết nhiều người như vậy chính là do huyền thuật này, Tề Hoan không bị mê hoặc hoàn toàn là nhờ vào cái mặt nạ mà Mặc Dạ cưỡng ép đeo lên mặt nạng kia, công năng của cái mặt nạ này rất nhiều, song với thực lực của Tề Hoan bây giờ chỉ có thể đảm bảo cho nạng không bị mê hoặc mà thôi.

Tề Hoan cũng không ngu, dĩ nhiên biết Mặc Dạ đeo mặt nạ cho nạng thì tất sẽ có chỗ hữu ích, nếu mình không bị huyền thuật mê hoặc, nhất định là do tác dụng của chiếc mặt nạ này, Tề Hoan sờ mặt nạ lạnh như băng trên mặt, nhỏ giọng lầm bầm: “Hay là mình lấy chiếc mặt nạ này đem bán, hẳn là rất đáng tiền.”

“Nạng nghĩ đúng là rất hay.” Giọng nói áp suất thấp của Mặc Dạ từ phía sau truyền đến, Tề Hoan theo phản xạ định ném ra một quả cầu sét, đã bị Mặc Dạ một tay ngăn lại.

May mắn bị chặn, lần này không phải huyền thuật. Tề Hoan quay đầu nhìn Mặc Dạ cười khan hai tiếng, hành động của mình thế mà còn thâm sâu hơn

lời nói, chưa gì đã có ý giết người đoạt bảo, may mắn Mặc Dạ sau khi nghe xong trừ mặt có chút đen, thì những chỗ khác đều rất bình thường.

“Những thứ tà linh kia ... đã chết?” Tề Hoan quay đầu nhìn một chút, phát hiện những thứ ở phía trước kia đều đã biến mất, về phần khô lâu vừa rồi chụp bả vai của mình, nàng sau khi đeo mặt nạ lên cũng chưa nhìn thấy, đoán chừng có lẽ là ảo giác mà thôi.

“Không, tà linh là thứ đánh không chết.” Mặc Dạ tiện tay ném một quả cầu lửa màu đen về phía con rắn kia, nó vùng vẫy hai cái liền bị ngọn lửa màu đen thiêu thành tro, ngay cả một âm thanh cũng không phát ra.

“Vậy không phải chúng ta chết chắc sao?”

“Là nàng, không phải ta.” Mặc Dạ hảo tâm nhấn mạnh, những thứ tà linh kia đối với hắn mặc dù hơi phiền toái, nhưng cũng không có nguy hiểm gì, có điều nhìn bộ dạng Tề Hoan vừa gặp tà linh chân đã mềm nhũn, thì gặp nguy hiểm phải là nàng mới đúng.

Chương 69: Phía trên ta có người

Đi thôi, Xích Dục đang chờ ở phía trước.” Mặc Dạ kéo tay Tề Hoan tiếp tục đi về phía trước, trên đường đi không phải không có tà linh xuất hiện, chỉ có điều khiến Tề Hoan kinh ngạc là, những thứ tà linh này cách hai người một khoảng thật xa, không dám lại gần.

“Người đã làm gì bọn chúng?” Tà linh mặc dù chỉ là oán linh, nhưng cấp bậc của bọn chúng rất cao, dù sao cũng là Tu Chân giả sau khi chết ngưng tụ thành, chúng có thể suy nghĩ đấy, nhưng đa số đều bị oán khí chi phối, ưa thích máu người.

Có thể làm cho những sinh vật này kính nhi viễn chi (đứng xa nhìn không dám lại gần), Tề Hoan đối với hành động của Mặc Dạ hết sức tò mò.

“Đây là bí mật.” Mặc Dạ vươn ngón trỏ quơ quơ trước mắt Tề Hoan, khoe miệng nhếch lên, hẳn rất thích xem khuôn mặt Tề Hoan bị kích thích tới đỏ rục lên.

“Hừ, không thèm.” Tề Hoan dùng sức hất tay hắn ra, đáng tiếc hất không nổi.

Càng đi về phía trước dường như càng an toàn hơn rất nhiều, tà linh từ từ giảm bớt, chẳng qua trên mặt đất vẫn loang lổ những vết máu, cũng may từ trong lòng bàn tay Mặc Dạ truyền đến nhiệt độ làm cho Tề Hoan cảm thấy bình tĩnh hơn một chút.

“Nàng lá gan nhỏ như vậy còn dám ra ngoài chạy loạn khắp nơi.” Nhìn Tề Hoan bị con măng xà chín đầu vừa chết treo lủng lẳng trên cây dọa cho sợ tới mức suýt nữa thì ngồi bẹp xuống đất, Mặc Dạ không nhịn được thở dài.

“Người cho rằng ta muốn sao, ta là tới tìm Tiên Thiên Hỏa Linh, ai biết được vật kia căn bản không có ở đây chứ.” Tề Hoan tức giận lắm lắm, trong lòng dùng những lời ác độc nhất nguyện rửa cái tên Tuyệt Kiếm lưu lại tiên phủ này vô số lần. Muốn phi thăng thì phi thăng đi, không có chuyện gì liên khoe khoang tiên phủ mình lưu lại. Lưu tiên phủ thì cũng thôi, đằng này không lưu lại được vật gì hữu dụng, người nói người có Tiên Thiên Hỏa Linh tốt như vậy tại sao lại đưa cho người khác a, đây không phải là thừa tiền sao?

“Chỉ tìm Tiên Thiên Hỏa Linh thôi sao?” Trong giọng Mặc Dạ có chứa ý cười, sợ là không chỉ vậy, không đem cả tiên phủ bung về thì không phải là tính cách của Tề Hoan.

“Nếu có tiên khí hay gì gì đó, ta cũng có thể thuận tiện lấy đi, dù sao cũng

không nên lãng phí.”

“Phách Thiên kiếm hữu dụng với ta.” Trầm mặc hồi lâu, Mặc Dạ đột nhiên nói một câu.

“Cho nên. . . . .” Tề Hoan ngẩng đầu nghi hoặc, không biết hẳn nói những lời này là có ý gì.

“Sau khi dùng xong ta có thể đưa cho nàng, nhưng, điều kiện tiên quyết là nàng phải tới Thiên Ma Môn cùng ta.” Mặc Dạ đột nhiên dừng lại, cười như không cười nhìn Tề Hoan nói.

Tề Hoan bị ánh mắt kia làm cho sợ đến khẽ run run, nàng đột nhiên cảm thấy nhiệt độ chung quanh giảm xuống, mình bây giờ giống như là cừ non đang đợi làm thịt vậy.

“Người nghĩ hay quá nhỉ.” Chịu chết dặng đến cửa nhà người ta, có người ngu như vậy sao? Cho dù Mặc Dạ không có ý đồ gì với nàng, cũng không có nghĩa là người khác không có. Huống chi, Tề Hoan mới không tin Mặc Dạ tự dưng lại đem đồ cho không mình.

“Ta còn có thể đưa Tiên Thiên Mộc Linh cho nàng.” Mặc Dạ hiện tại giống như đang câu cá, không ngừng đưa thêm mỗi câu mồi người lên lưỡi câu.

“A. . . . . Không bằng. . . . .” Con người Tề Hoan đảo lòng vòng, “Thiên Chi Đạo” ở Thiên Ma Môn, mặc dù không biết quyển sách kia ở đâu, chẳng qua nếu như Mặc Dạ có thể đưa nó cho nàng, thì đi đến địa bàn của hẳn một chuyến cũng không sao, song Tề Hoan có chút không hiểu nổi hẳn rốt cuộc định làm cái gì.

“Làm sao?” Mặc Dạ nhướn mày, chờ Tề Hoan cắn câu.

“Không bằng người tặng luôn cho ta thêm một thứ khác đi.”

“Thứ gì?”

“Một quyển sách.” Tề Hoan hí mắt nhìn Mặc Dạ.

“Thiên Chi Đạo?” Mặc Dạ nói thẳng ra tên sách, lần trước sau khi rời khỏi Yêu tộc, hẳn đã mơ hồ đoán ra rốt cuộc Tề Hoan trộm được thứ gì từ Tế Tự điện. Có điều lá gan của nữ nhân này quả thật không nhỏ, dám vụng trộm lấy thứ đó từ Yêu tộc, rồi còn đem sự chú ý đặt lên đồ của Ma đạo.

Mặc Dạ thờ dài, không biết mình có nên cảm thấy may mắn không đây, nàng lần này là trực tiếp mở miệng đòi mình, mà không giống như lần trước, chạy đến địa bàn của người ta trộm!

“Thế nào?”

“Có thể.” Mặc Dạ không có nửa phần do dự.

“Cứ quyết định như vậy đi, chờ sau khi ra khỏi tiên phủ ta liền đi theo người.” Lừa bán người cũng không nhanh như vậy, đáng thương cho Tề Hoan, nếu như nàng biết vì sao Mặc Dạ muốn nàng đi Thiên Ma Môn, thì kể cả hẳn đem hai Tiên Thiên Linh Vật còn lại đưa luôn cho nàng, nàng cũng sẽ không đi cùng hẳn.

Đi theo Mặc Dạ bốn, năm canh giờ, trên đường đi Tề Hoan mới biết được,

Mặc Dạ đã sớm phái Xích Dục đi trước mở đường, thảo nào trên đường đi không gặp phải quái vật gì, tất cả đều đã được Xích Dục xử lý xong.

Bình thường Xích Dục luôn cười đùa, mỗi lần Tề Hoan nhìn thấy hắn đều là vẻ cợt nhả, Tề Hoan còn tưởng hắn đi theo trường phái tiểu lâm, không ngờ tới người ta vậy mà cũng thuộc chiến tướng phái thực lực, quả nhiên không thể nhìn người qua bề ngoài.

Một đường bình an vô sự đi tới cửa của không gian độc lập, lối ra vậy mà lại là một gốc cây cổ thụ khổng lồ, trong động cây đặt ngũ hành linh thạch, sắp xếp thành một Truyền Tống Trận đơn giản. Mà Xích Dục đã sớm ngồi chờ bên cạnh động cây rồi, cái mông hắn còn ngồi trên cái đầu lâu vỡ vụn cao ba mét của một con linh thú Tuyết Sư (sư tử tuyết).

Sau khi cùng Mặc Dạ ra khỏi Truyền Tống Trận, Tề Hoan chỉ cảm thấy cảnh sắc trước mặt thoáng đổi một cái, đi vào một tòa lầu các hai tầng, Tề Hoan đứng trên bàn đá xanh, híp mắt ngó nhìn lầu các kim quang lấp lánh, âm thầm đoán xem cái lầu các này có phải cũng thuộc về pháp định gì hay không.

“Hai người ở bên ngoài chờ, ta rất nhanh sẽ đi ra.” Dứt lời, Mặc Dạ gỡ mặt nạ trên mặt Tề Hoan xuống, đeo lên mặt mình, rồi xoay người tiến vào lầu các.

Tề Hoan vốn cũng muốn vào xem một chút, nếu nàng không đoán sai, thì Phách Thiên kiếm của Tuyết Kiếm hẳn là để ở bên trong kia. Mặc dù bảo bối rất tốt, nhưng Tề Hoan vẫn tiếc mạng hơn, biết mình đi vào trong chỉ làm mất mặt, còn không bằng đi dạo quanh một chút, xem bên ngoài còn lưu lại chút “tàn canh lãnh chích” (cơm thừa canh cặn) gì không.

“Mỹ nhân, nàng làm gì đó?” Thấy Tề Hoan đi tới đi lui trong sân, hơn nữa dường như có hứng thú đặc biệt với mấy viên đá, Xích Dục cũng tò mò nhìn mấy viên đá kia.

“Ta hoài nghi lai lịch của chúng nó có vấn đề.” Tề Hoan vẻ mặt nghiêm túc nói, “Ta muốn đem bọn nó về điều tra.” Sau đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đem mấy viên đá kia cất vào trong túi đựng đồ.

“..... Mấy viên đá thôi mà, chẳng lẽ bọn chúng còn có thể mọc cánh bay được?” Xích Dục nhìn hành động quý dị của Tề Hoan cảm thấy hết sức khó hiểu, trên thực tế, những hành động của Tề Hoan cho đến giờ hắn chưa từng hiểu được. Xích Dục không để ý tới Tề Hoan nữa, đặt mông ngồi dưới gốc cây, dựa lên cây khép mắt lại, trong miệng ngân nga mấy bài hát.

Thấy Xích Dục không hỏi tiếp, Tề Hoan cũng không nhắc đến nữa. Trên thực tế, trong lòng nàng rất hồi hộp.

Mấy viên đá kia thoạt nhìn bình thường, trên thực tế trừ Tề Hoan ra, bất luận kẻ nào cũng chỉ thấy được bọn chúng là những tảng đá tầm thường mà thôi. Nhưng Tề Hoan lại cảm nhận được trong những viên đá đó có chứa lời lực vô cùng nồng đậm, vừa rồi nàng mới nhích lại gần một chút, Thái Cực

đồ trong cơ thể đã bắt đầu chuyển động nhanh chóng, muốn đem những thứ lôi lực kia hấp thu vào, còn Xích Dục lại không cảm nhận được gì cả.

Không tới nửa canh giờ, Tề Hoan nhìn thấy tòa lâu các phía trước phát ra vạn đạo kim quang, nàng theo bản năng nhắm mắt lại, không đợi kịp phản ứng, thì chợt phát hiện mình đã bay lên.

Tề Hoan mở mắt, phát hiện Xích Dục đã lôi mình bay thật xa, lâu các phía dưới cũng biến mất rồi.

“Lâu các đâu rồi?”

“Tòa lâu này gọi là Kiếm Lâu, thật ra đơn giản chính là vỏ kiếm mà thôi, kiếm đã mất, lâu dĩ nhiên cũng không còn nữa.” Xích Dục cợt nhả giải thích cho Tề Hoan.

“Vậy tiên phủ kia đâu?” Lâu không có, chẳng lẽ ngay cả tiên phủ cũng biến mất sao? Nàng mất nhiều sức lực như vậy đi vào tiên phủ, chẳng lẽ cái gì cũng chưa nhìn thấy, đã phải đi ra rồi, chỉ nghĩ tới thôi trong lòng đã thấy không công bằng.

“Tiên phủ gì chứ, đều là do Phách Thiên kiếm tạo ra. Thanh kiếm kia mặc dù là đồ tốt, đáng tiếc đối với Ma tu chúng ta không có ích lợi gì.” Xích Dục tiếc nuối lắc đầu.

“Không có bảo bối gì khác sao?” Tề Hoan vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Sao có thể chứ, năm đó Tuyệt Kiếm phi thăng lên Tiên giới nhưng lại vô cùng nghèo nàn, hẳn thì có thể có được bảo bối gì chứ?” Xích Dục nhếch miệng cười một tiếng, trong giọng nói đầy vẻ cười nhạo.

“Làm sao ngươi biết?” Phi thăng? Chuyện sau khi Tuyệt Kiếm phi thăng tại sao Xích Dục lại biết? Tề Hoan nghi ngờ nhìn hắn.

Dường như thấy mình nói sai, Xích Dục hắc hắc cười hai tiếng, thần thần bí bí tiến về phía lỗ tai Tề Hoan nhỏ giọng nói, “Phía trên ta có người.”

“Dừng!” Tề Hoan hừ một tiếng, dứt khoát quay đầu đi, chỉ cho là Xích Dục chọc nàng vui vẻ. Song bởi vì nàng quay đầu đi, cho nên không nhìn thấy Xích Dục phía sau nàng cả người đầy mồ hôi lạnh thờ phào một cái.

Một lúc sau, Xích Dục mang theo Tề Hoan đến cửa Âm Sơn, mấy ngày trước có bao nhiêu người đến Âm Sơn, lúc này chỉ còn thừa thớt vài người, Xích Dục ở trong góc hạ phi kiếm xuống, “Lão Đại bảo nàng đi trước nói với sư phụ một tiếng, lát nữa hẳn sẽ tới đón nàng.”

Không biết Mặc Dạ nói những lời này với Xích Dục lúc nào, rõ ràng dọc đường đi nàng cũng không nhìn thấy hai người nói chuyện nhiều. Dặn dò Tề Hoan xong, Xích Dục xoay người rời đi, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Tề Hoan liếc nhìn hương Xích Dục rời đi, rồi xoay người đi về phía căn phòng nhỏ của Khoa Bình. Bước vào trong, Tề Hoan mới phát hiện không chỉ có Khoa Bình bá bá ở đây, ngay cả sư phụ mình cũng đang ở trong đó.

“Sư phụ, sao người lại trở về sớm vậy?” Tề Hoan cho là Hư Không Tử đi

đoạt Phách Thiên kiếm, dù sao cũng phải về sau mình mới đúng, không nghĩ tới ông lại về trước cả mình.

“Nha đầu chết tiệt kia, con không có chuyện gì lại chạy loạn lên, suýt chút nữa hù chết sư phụ.” Nhìn thấy Tề Hoan khỏe mạnh, Hư Không Tử thở phào một cái.

Thì ra nửa đường Hư Không Tử và Tề Hoan tách ra, Hư Không Tử liền bỏ qua không đi tiếp nữa, mà quay đầu lại đi tìm Tề Hoan. Ai biết sau khi trở về lại bị vây trong đáy núi lửa, nếu không phải lão tử tu vi cao, cuối cùng cũng tìm được cửa ra, thì hiện tại Tề Hoan nhìn thấy sẽ là cái xác khô của Hư Không Tử.

Sau khi lão thoát ra ngoài chuẩn bị tiếp tục tìm Tề Hoan, thì tiên phủ đã đóng cửa vào, không có biện pháp, Hư Không Tử đành phải ra ngoài ngồi chờ, may mắn Tề Hoan vẫn còn sống trở lại.

Chương 70: Lai lịch bất minh, tương lai mù mịt

Tề Hoan chỉ đơn giản đem chuyện mình đã trải qua nói cho Hư Không Tử nghe một lần, những chuyện liên quan đến Mặc Dạ nàng đều lược bỏ hết, dù sao Khoa Bình cũng đang ở bên cạnh, Hư Không Tử không quan tâm người nàng quen biết là chính đạo hay tà đạo, nhưng cũng không có nghĩa là người khác cũng không thèm để ý.

Khoa Bình dường như nhận ra được Tề Hoan có điều muốn nói với sư phụ mình, nên đứng dậy gạt đầu với Hư Không Tử, đi thẳng ra khỏi phòng.

“Có bí mật gì, nói đi.” Sau khi đưa mắt nhìn Khoa Bình rời đi, Tề Hoan cười hì hì ngồi xuống bên cạnh Hư Không Tử, đem chuyện Mặc Dạ muốn mình đi Thiên Ma Môn một chuyến nói cho lão nghe.

Quả nhiên, Hư Không Tử nghe Tề Hoan giải thích xong cũng không giận dữ, song sắc mặt cũng không tốt, “Hoan Tử, tại sao con lại quen biết thiếu chủ Thiên Ma Môn?”

Nghe khẩu khí nói chuyện của Tề Hoan, hiển nhiên nàng đã quen biết tên thiếu chủ Thiên Ma Môn kia từ lâu rồi, Hư Không Tử còn nhớ rõ người họ, tên Độ Thiên gọi hắn là thiếu chủ, hiển nhiên lai lịch của hắn cũng không nhỏ, thậm chí có thể có quan hệ với mấy người phía trên của Thục Sơn Côn Luân. Có điều đây cũng chỉ là suy đoán của Hư Không Tử, nàng chưa từng tới Tiên giới, có một số việc cho dù mơ hồ có chút đầu mối, nhưng cũng rất khó làm rõ.

“Ừm. . . . . Thời điểm con ở Thục Sơn đã gặp hắn một lần, còn có lần trước là hắn mang con ra khỏi Yêu tộc.” Tề Hoan nghiêng đầu suy nghĩ một chút, phát hiện số lần gặp mặt của mình và Mặc Dạ lại có thể tính ra rõ ràng như vậy. Rất khó tưởng tượng là nàng và Mặc Dạ mới chỉ gặp nhau có mấy lần mà thôi, thế mà nàng đã có thể tin tưởng hắn như vậy.

“Chuyện này vì sư không thể quyết định thay con, có điều con hãy suy nghĩ thật kỹ. Con phải biết rằng thu hoạch từ giao dịch đó là rất giá trị, hắn không thể nào vô duyên vô cớ đưa cho con những thứ đó.” Đối với chuyện Tề Hoan kể về ba đồ vật kia, ngay cả Hư Không Tử cũng không nhận được sự kinh ngạc, tùy tiện lấy ra một vật cũng đủ dọa người rồi, mà thiếu chủ Thiên Ma Môn kia lại muốn đem ba vật đó đưa cho Tề Hoan, hơn nữa chỉ cần nàng đến Thiên Ma Môn cầm đi.

Đây rốt cuộc là cái nhân bánh mê người, hay là viên đá đê chết người đây, ngay cả Hư Không Tử cũng đoán không ra.

“Yên tâm đi sư phụ, người đã thấy con thua thiệt bao giờ chưa a!”

Tiểu hồ ly trong áo Tề Hoan hất vạt áo của nàng ra, nhìn chúng quanh một chút, sau đó hướng về phía Hư Không Tử dùng sức gật đầu, cũng không biết lúc này nó có nghe thấy những gì Tề Hoan nói hay không.

Khoa Bình vẫn đang làm phép tẩy thi độc trên cơ thể Hoa Kiên Tử. Nhìn sư huynh nằm trên giường, trên người còn tản ra mùi hôi, Tề Hoan đột nhiên nghĩ đến cháu ngoại của lão quý bà bà kia, lần trước bị nàng trực tiếp ném vào trong nhẫn trữ vật mà Hư Không Tử đưa cho, hiện tại cũng không biết là chết hay sống.

Tay run run, đem chiếc nhẫn mở ra, một thân thể bé gái cuộn tròn bị ném ra ngoài, tiểu cô nương mặc dù sắc mặt tái nhợt, hơn nữa còn hôn mê bất tỉnh, nhưng không bị nguy hiểm đến tính mạng. Quả nhiên là cấp bậc tiên khí, lại có thể cất được đồ vật sống, Tề Hoan sờ sờ chiếc nhẫn, hoàn toàn coi nó là vật thuộc sở hữu của mình.

Hư Không Tử nhìn thấy chiếc nhẫn bảo bối của mình còn đeo trên tay Tề Hoan, thì đáng thương nhìn nàng, Tề Hoan nhìn trái, nhìn phải, cuối cùng trực tiếp quay đầu đi không nhìn ánh mắt của Hư Không Tử. Đồ ở trong tay nàng, ai dám đoạt của nàng, nàng liền liều mạng với kẻ đó.

Chuyện quý bà bà, Tề Hoan cũng không có thời gian đi quản, nàng tin chỉ cần tiểu cô nương này ở trong tay Hư Không Tử, lão nhất định sẽ có vô số phương pháp để tìm được quý bà bà kia, về phần lúc đó quý bà bà kia có ngoan ngoãn giao ra thuốc giải thi độc cho Hoa Kiên Tử hay không thì còn phải xem thủ đoạn của Hư Không Tử.

Hư Không Tử không giống với Tề Hoan, Tề Hoan không có thực lực cho nên chỉ có thể dùng miệng mà thôi, nếu thật sự đã chọc đến Hư Không Tử rồi, đây tuyệt đối không phải là chuyện làm cho người ta thoải mái.

Sau khi sắc trời dần rời, cửa Âm Sơn bắt đầu nổi lên những trận gió lạnh âm trầm, buổi tối ở nơi này đặc biệt lạnh lẽo, nếu như người bình thường căn bản sẽ không chịu được gió lạnh ở đây.

Tề Hoan vận vệt bóp nắn tiểu hồ ly thành một tiểu mao tròn tròn nhét dưới đầu, híp mắt nằm trên nóc nhà ngắm sao, bên cạnh còn có một đồng xương gà vừa mới gặm sạch sẽ.

Gian phòng này thoạt nhìn thì không bền chắc chút nào, song Khoa Bình xây phòng ốc cũng thật chu đáo, thuận tiện đặt kết giới xung quanh, có thể ngăn mưa gió, cho nên Tề Hoan chỉ có thể nghe được tiếng gió, nhưng không cảm nhận thấy gió lạnh thấu xương kia.

“Dậy.” Đang lúc Tề Hoan đếm sao gần buồn ngủ thì bên tai đột nhiên vang lên giọng của Mặc Dạ.

Tề Hoan bị kinh hãi, không chút do dự đánh một quyền về phía phát ra tiếng nói, đáng tiếc đánh hụt rồi, trong lòng Tề Hoan hơi hơi tiếc hận.

“Hắc hắc, phản xạ ấy mà.” Liếc nhìn khuôn mặt đang cười của Mặc Dạ bên

cạnh, Tề Hoan nói dối không hề đỏ mặt. Nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận, mình cố ý muốn cho khuôn mặt Mặc Dạ trở thành mắt gấu mèo 0.0, song vì thực lực không cao nên không có lần nào thành công.

“Không sao.” Mặc Dạ không hề để ý, đưa tay kéo Tề Hoan lên, thuận tiện bỏ sung một câu, “Lần sau nhớ dùng hai tay, có lẽ có thể đánh trúng.”

“Để ta thêm cả chân vào luôn đi!” Tề Hoan nghiêng răng nghiêng lợi, hắc đây rõ ràng là châm chọc nàng mà, không thể tha thứ được!

“Nên dùng để đi đường, gãy rồi sẽ không tốt.”

Mắt thấy mặt Tề Hoan càng ngày càng đen, Mặc Dạ thu liễm nụ cười, không trêu chọc nàng nữa, “Nói rõ với sư phụ xong chưa?” Mặc dù sẽ không giữ nàng quá lâu, nhưng nếu Tề Hoan đột nhiên mất tích, trời mới biết được Hư Không Tử có thể đến Thiên Ma Môn phóng hỏa hay không, cứ thông báo trước một tiếng thì tốt hơn.

“Ừ

trước khi đi có thể tiết lộ không, người rút cuộc muốn ta đi Thiên Ma Môn làm gì?” Thiên hạ không có bữa trưa nào miễn phí, người ta nếu đã đồng ý đưa đồ ình, Tề Hoan cũng rất là biết điều đấy, chỉ cần không uy hiếp gì đến cái mạng nhỏ của nàng, nàng nhất định sẽ hết sức hỗ trợ.

“Đây là bí mật.” Mặc Dạ cười khế, một tay ôm chầm lấy Tề Hoan, hai người lên phi kiếm, ở trong đêm đen tuyền xuất hiện một đạo kim quang. Sau khi phi kiếm rời đi, Khoa Bình cùng Hư Không Tử đang đánh cờ trong phòng chợt đồng thời đứng lên nhìn về phía ngoài cửa sổ.

“Không ngờ, không ngờ. . . . .” Hư Không Tử nhìn đạo kim quang từ từ biến mất kia, thần sắc hiện lên vẻ nghiêm trọng. Lão đứng ở chỗ này để tận lực đánh giá vị thiếu chủ Thiên Ma Môn, đáng tiếc là đã xem thường hãn rồi.

Lúc hãn vừa tới, hai người trong phòng vậy mà lại hoàn toàn không hề nhận ra, nói vậy hãn lưu lại đạo kim quang này, là cố ý nhắc nhở Hư Không Tử. Bất kể tu vi của hãn như thế nào, chỉ bằng điều này đã đủ để Hư Không Tử coi hãn là đối thủ.

“Hư Không, đồ đệ này của ngươi cũng thật xuất sắc nha!” Khoa Bình đang cầm một quân cờ trắng, nhẹ nhàng đặt xuống bàn cờ.

“Nha đầu này lá gan quá lớn, không biết rõ lai lịch địa vị đối phương là gì cũng dám chạy theo, sẽ có lúc nàng bị thiệt thòi.” Hư Không Tử lẩm bẩm hai câu, mặc dù là oán trách, nhưng đối với lời của Khoa Bình, không cần biết là châm chọc hay tán dương, lão cũng cười toe toét đón nhận.

“Ngày hôm qua ta đã bói cho đồ đệ của ngươi một quẻ.” Nhìn Hư Không Tử giờ quân cờ đen lên, đang vắt óc suy nghĩ, Khoa Bình chậm chậm nói.

“Kết quả ra sao?” Hư Không Tử cau mày nhìn ván cờ, mấy lần muốn đưa tay làm đảo loạn quân cờ, cuối cùng vẫn là nhịn xuống. Thừa dịp Khoa Bình đang nói chuyện không để ý đến chỗ trống của bàn cờ, Hư Không Tử

cách không đếm mấy cái, mấy quân cờ trắng trong nháy mắt hóa thành cát bụi bị gió thổi bay mất.

Đối với hành động ăn gian của lão bằng hữu, Khoa Bình cũng đã quen rồi, dứt khoát làm như không thấy, dù sao lão đã làm rồi, cứ coi như lão ăn quít đi, những năm này đến cuối ván Hư Không Tử cũng chưa từng thắng hẳn.

“Lai lịch bất minh, tương lai mù mịt.” Khoa Bình dộc lòng bói quẻ, những năm gần đây theo tu vi tăng lên, hẳn thậm chí còn có thể bói ra được dị động của Tiên giới, nhưng hết lần này tới lần khác bói cho Tề Hoan cũng chỉ được một quẻ bói như vậy, hẳn không thể nhìn ra cái gì cả.

“Nha đầu này làm sao người lại thu làm đồ đệ?”

“Mấy năm trước ở trong một trấn nhỏ gặp phải nàng.” Ánh mắt Hư Không Tử vẫn gắt gao chăm chú nhìn trên bàn cờ, viên cờ trên tay do dự hồi lâu cũng chưa có đặt xuống.

“Người có tò mò về thân thế của nàng không?” Nếu quẻ của hẳn nói Tề Hoan lai lịch bất minh, nhất định không phải đến từ một chỗ đơn giản, Khoa Bình đối với Tề Hoan cũng hết sức tò mò, đáng tiếc Tề Hoan đi rồi, hẳn chỉ có thể hỏi một chút từ Hư Không Tử.

“Tò mò làm gì, chẳng lẽ biết nàng từ đâu tới rồi, thì nàng không phải là đồ đệ của ta nữa?” Tay phải của Hư Không Tử khẽ vỗ lên bàn cờ một cái, cả bàn cờ nhất thời hóa thành phấn vụn, lão đầu tử nhếch miệng cười một tiếng, “Hắc hắc, cờ hòa.”

“Lão già vô sỉ.” Khoa Bình mắng một câu, phát phát tay áo đem phấn vụn quét sạch sẽ, sau đó tiếp tục đặt quân cờ xuống.

“Tiên giới đã gửi văn thư xuống, người chừng nào thì đi?” Dem quân cờ của Khoa Bình ném trở về, Hư Không Tử hạ một quân xuống.

“Người cũng không gấp, thì ta gấp cái gì, gần đây có chuyện hấp dẫn, xem xong kịch rồi đi cũng không muộn.” Khoa Bình duỗi lưng một cái, quân cờ đen trên ngón tay nhất thời biến thành màu trắng.

“Ai, đại kiếp nạn của Thanh Vân, rốt cuộc là kiếp gì, người nói xem làm sao lão tổ tông lại không nói cho rõ chứ?”

“Cắt, người kẻ tục nhân này, có biết cái gì là thiên cơ bất khả lộ không hả?”

Giọng hai người nói chuyện với nhau quanh quẩn trong phòng, một bên dạ minh châu vẫn phát ra ánh sáng ngọc, ngoài cửa sổ gió lạnh rung, tất cả những gì không yên bình đều bị nhốt ngoài cửa, rung chuyển rất nhanh sẽ bắt đầu, bọn họ không cách nào thấy được thiên đạo, không thể làm gì khác hơn là ngồi đợi.

Thừa dịp bóng đêm Mặc Dạ đem theo Tề Hoan bay chừng năm sáu chục dặm, Tề Hoan nhìn mọi nơi một chút, mơ hồ nhìn thấy núi non trùng điệp không ngừng, cũng không biết điểm cuối là chỗ nào. Lúc mới bắt đầu nàng còn rất có tinh thần, dần dần càng ngày càng buồn ngủ, nàng tựa trên vai Mặc Dạ, ngáp một cái, “Người không buồn ngủ sao?”

Nàng quay đầu liếc nhìn Mặc Dạ, phát hiện đôi mắt màu đỏ nhìn thật giống đèn pha, buổi tối thoát nhìn còn quỷ dị hơn nữa.

“Người không tu luyện sao?” Thân thể Tề Hoan bắt đầu tự động hấp thu linh khí, Mặc Dạ đã sớm nhận ra, có chút kinh ngạc vì nữ nhân này lại là dạ linh thể trong truyền thuyết.

“Ừm. . . . . Hùng đông thì gọi ta.” Tề Hoan ngồi trên phi kiếm rộng rãi, thuận tiện kéo Mặc Dạ tới, rồi đem tiểu hồ ly vò thành một cục ném vào trong ngực hắn, hết sức yên tâm thoải mái nằm xuống.

“Tin tưởng ta như vậy sao?” Một hồi lâu sau, tiếng hít thở của Tề Hoan đều đều, Mặc Dạ cúi đầu nhìn Tề Hoan đang an tĩnh ngủ, khóe môi nhếch lên.

Chương 71: Đánh giá của Côn Luân và Thục Sơn

Tề Hoan bị tiếng đánh nhau kịch liệt làm tỉnh giấc, khi mở to mắt rồi nàng mới phát hiện mình đang nằm một mình trên chuôi phi kiếm màu vàng của Mặc Dạ. Tiểu hồ ly đã sớm không thấy bóng dáng, đoán chừng là chạy theo Mặc Dạ. Về phần cái ‘gối’ kê dưới đầu, Tề Hoan đưa tay sờ sờ, lạnh lạnh nha, trơn bóng nha, xúc cảm không tệ, quay đầu nhìn lại, Tiểu Ngân đang thè cái lưỡi đỏ lôm trừng mắt nhìn nàng.

“Má ơi!” Tề Hoan sợ tới mức nhảy dựng lên, không biết Mặc Dạ nghĩ thế nào mà để cho “quan lớn” này làm gối đầu cho nàng, hẳn cũng không sợ Tiểu Ngân nhất thời kích động có thể ngoạm nàng hai cái.

“Tới đây, trở về trên cổ tay ngủ đi.” Tuy vị “quan lớn” này rất có thực lực làm bảo tiêu, thế nhưng cùng nó sống chung một chỗ Tề Hoan luôn cảm thấy vô cùng áp lực, chỉ có thể khuyên nó trở về chỗ cũ.

Đáng tiếc người ta nhìn cũng không nhìn nàng một cái, thân thể uồn éo đã trườn xuống phi kiếm. Tề Hoan hai tay nắm chặt mép kiếm, cúi đầu nhìn xuống dưới, có lẽ Mặc Dạ biết nàng sợ độ cao, nên phi kiếm dừng ở không trung cách mặt đất 2m, Tề Hoan một tay vỗ vỗ ngực một tay chống thân kiếm, nhanh nhen nhảy xuống mặt đất.

Men theo tiếng đánh nhau đi về phía trước, Tiểu Ngân chậm chậm theo sát sau lưng nàng, đột nhiên trong rừng có một con thỏ chạy ra, trông thấy con thỏ non nót mập ú kia, Tề Hoan đột nhiên thấy đói bụng, vì thế nàng quay đầu cười híp mắt nhìn Tiểu Ngân, “Ngoan, đi bắt con thỏ kia đi.” Mặc dù vị “quan lớn” này hầu hạ không được tốt, nhưng nó thật sự dùng vô cùng tốt, so với tiểu hồ ly chỉ biết ăn lười làm việc thì mạnh hơn nhiều.

Quay đầu, vẫy đuôi, bắt vì sở động. (không có hành động gì)

“Nếu không đi, cơm tối hôm nay sẽ không có.” Tề Hoan mặt sa sầm, nuốt nước mắt vào trong lòng, tình trạng chán nản đến mức nàng đi uy hiếp sủng vật rồi.

“Hừ.”

Không biết một tiếng kia như thế nào vọng lại, nhưng dù sao Tề Hoan cũng cảm thấy mình bị khinh bỉ, không có biện pháp, đánh không lại người ta, còn có việc cầu người, nàng chỉ có thể nhỏ giọng, “Nếu người bắt được con thỏ, tối nay sẽ cho người thêm một củ cải trắng.”

Gật gật đầu, cái đuôi nhỏ màu bạc xoay thành một vòng tròn nhỏ, duỗi ra trước mặt Tề Hoan, Tề Hoan rất biết giữ lời mà đem một củ cải trắng thả ra.

Sau khi từng miếng từng miếng ăn hết củ cải trắng, con thỏ kia đã không biết chạy đi đâu, Tiểu Ngân cảm thấy mỹ mãn liếm liếm miệng, rồi uốn éo cái đuôi chuyển động đi vào trong rừng.

Sau vài phút, Tiểu Ngân từ trong rừng đi ra, trên lưng mang theo bảy tám con thỏ, quên mất con thỏ Tề Hoan muốn trông thế nào rồi, nó đành phải bắt tất cả lũ thỏ nó nhìn thấy.

“Ngoan, một lát nữa ăn thịt nướng.” Thu thập đủ nguyên liệu cho bữa tối, Tề Hoan lúc này mới tiếp tục đi về phía nơi đánh nhau, nàng cũng không lo lắng cho an nguy của Mặc Dạ, chỉ là rất hiếu kỳ người nào dám chặn đường đi của hắn.

Đi về phía trước khoảng một trăm bước, vượt qua một đoạn rừng, Tề Hoan phát hiện có mấy người quen đứng ở phía trước, “Đông Nguyên, Tiêu Tiêu, sao hai người lại ở chỗ này?”

Sáu bảy người phái Thục Sơn bao vây chung quanh, đem Mặc Dạ làm trung tâm, Mặc Dạ không mang theo mặt nạ, nhưng khuôn mặt kia đã khôi phục lại bộ dạng khi ở Thiên Kiếm Môn trước kia.

“Tề Hoan tử tử, tử bị hắn lừa rồi, hắn chính là phản đồ của Thiên Kiếm Môn, là nội ứng Ma Đạo phái tới đó.” Tiêu Tiêu sau khi trông thấy Tề Hoan vội vàng kéo nàng sang một bên, chỉ vào Mặc Dạ lớn tiếng nói.

“Hả... Thật không?” Tề Hoan đứng bên cạnh Đông Nguyên và Tiêu Tiêu, ánh mắt nhìn về phía Mặc Dạ mang theo nghi vấn.

Mặc Dạ liếc nhìn Tề Hoan một cái, khóe miệng nhếch lên. Nhìn về mặt là biết, người ta đã tính toán kỹ càng, căn bản không cần nàng đến hỗ trợ. Tề Hoan cũng vui vẻ ở bên cạnh xem náo nhiệt.

“Tiêu Tiêu, làm sao muội biết hắn là phản đồ vậy?” Những ngày này Tề Hoan đã quên hỏi Mặc Dạ xử lý cái vấn đề thân phận kia ra sao, trước mắt xem ra là xử lý không thỏa đáng, xảy ra chút vấn đề, nếu không sao có thể dẫn tới nhiều người phái Thục Sơn như vậy, tuy mấy người này tu vi cũng chỉ xoay quanh kỳ Nguyên Anh, nhưng cũng coi như cao thủ rồi.

Dù sao ai cũng không nghĩ tới, nội ứng Ma đạo phái tới Thiên Kiếm Môn lại có tu vi Hóa Thần kỳ, hơn nữa còn là thiếu chủ Thiên Ma Môn. Ngoại trừ vị Mặc Dạ thần kinh không giống người bình thường này, thì làm gì có môn phái nào để lão đại đi nằm vùng chứ.

“Tối hôm qua sau khi bọn muội rời khỏi Âm Sơn, hắn theo đuôi ở phía sau, đánh Tam sư huynh trọng thương, còn cướp đi chí bảo gia truyền Lương Nghi Phân Bích Kính từ trên tay Tam sư huynh. Muội tận mắt thấy hắn động thủ, tuyệt đối không sai đâu.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Tiêu tràn đầy phần hận.

“Tối hôm qua là lúc nào vậy?” Tề Hoan có chút buồn bực, Lương Nghi Phân Bích Kính kia nàng cũng đã nghe qua, chẳng qua lúc trước Hư Linh Tử có nói, vật này có một nhược điểm chí mạng, đó là tà khí không thể xâm

nhập, nếu không pháp định lập tức cũng sẽ bị ăn mòn.

Mặc Dạ đoạt vật kia làm gì, hấn lại không thể dùng, huông hồ trên núi hấn còn nhiều bảo bối, rất nhiều, còn cần chém giết người khác sao?

“Tối hôm qua giờ Tý, sau khi hấn đoạt được đồ liên phi về hướng bên này, chúng ta đuổi suốt một đêm rớt cuộc mới đuổi kịp hấn ở nơi này.” Đông Nguyên thay Tiêu Tiêu trả lời câu hỏi của Tề Hoan.

Câu trả lời của hấn lại càng khiến Tề Hoan ngạc nhiên hơn, lúc đó nàng hấn vẫn đang cùng Mặc Dạ ở trên phi kiếm, nếu Mặc Dạ giết người đoạt bảo, thì nàng cũng phải có cảm giác mới đúng!

“Tại sao muội lại ở đây?” Đông Nguyên đột nhiên quay đầu hỏi Tề Hoan.

“À, sư huynh của ta trúng thi độc, sư phụ bảo ta đến nơi này tìm tung tích Quý bà bà kia, khi ta đến đây nghe thấy tiếng đánh nhau nên mới tới.” Tề Hoan chớp mắt mấy cái, nói dối mặt không đỏ.

“Tiểu sư đệ, tới bày trận, cùng chúng ta đối phó hấn.” Mấy người kia thấy mất nhiều sức lực cũng không đối phó được Mặc Dạ, nam tử trung niên cầm đầu quay lại hô gọi Đông Nguyên.

“Vâng, sư huynh.” Đông Nguyên vội vàng phi thân tiến lên.

“Tiêu Tiêu, Đông Nguyên không phải Đại sư huynh của Thục Sơn các muội sao, lúc nào bên trên lại xuất hiện thêm nhiều sư huynh như vậy?” Hơn nữa những sư huynh này thoát nhìn ít nhất cũng vài trăm tuổi. Câu sau cùng, Tề Hoan nuốt vào trong bụng không nói ra.

“Khoảng thời gian trước sư huynh đột phá Kết Đan kỳ, đã tiến vào Nguyên Anh, hiện tại sư huynh ấy đã là trưởng lão ngoại môn của Thục Sơn bọn muội rồi.” Tiêu Tiêu cười túm túm giải thích cho Tề Hoan, khác với phái Thanh Vân, địa vị đệ tử phái Thục Sơn tăng theo tu vi, Đông Nguyên hiện tại có thể xem như đã ngang hàng với sư phụ hấn rồi, lấy tuổi tác hiện tại của hấn, cũng coi như một đời kiêu ngạo.

Về phần phái Thanh Vân, cho dù tu vi Tề Hoan đến Đại Thừa kỳ, nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoan ở vị trí đồ đệ của Hư Không Tử.

Trong cuộc tám người kết thành đại trận, Mặc Dạ bị nhốt ở bên trong, hay cho vị Đại sư huynh mới gọi Đông Nguyên còn ra vẻ chính nhân quân tử khuyên bảo Mặc Dạ, “Nếu như người đem Lương Nghi Phân Bích Kính trả lại, rồi nói ra mục đích người đến Thiên Kiếm Môn, ta có thể giữ toàn thân cho người.”

Chính đạo nhân từ cỡ nào a! Tề Hoan khoanh tay trước ngực đứng một bên, cười lạnh, đây là nguyên nhân nàng chán ghét danh môn chính phái, tự cho là trật tự thiên hạ này đều do mình không chế, có thể tùy tiện không chế sinh tử của người khác, giữ toàn thân, hấn dựa vào cái gì!

“Nếu đây là di ngôn của người, ta sẽ thỏa mãn người.” Mặc Dạ cũng không phản ứng lớn như Tề Hoan, hấn chỉ nhíu mày, hai tay lật úp xuống, vùng đất chung quanh bắt đầu rung động mãnh liệt, Đông Nguyên cùng bảy tên

Thục Sơn kia lập tức bị khe hở sâu không thấy đáy dưới chân nuốt chửng. Sau đó Mặc Dạ quay mắt nhìn Tiêu Tiêu, trong đôi mắt rực máu phát ra một luồng ánh sáng đỏ, Tiêu Tiêu không tiếng động ngã trên mặt đất, không rõ sống chết.

“Người...đều giết hết bọn họ rồi?” Mặc dù cực kỳ bất mãn với lời nói chính phái của bọn họ, nhưng thấy Mặc Dạ ra tay giết chết tất cả mọi người, mặt Tề Hoan có chút trắng bệch, ngay cả giọng nói cũng không khống chế mà run rẩy.

“Nàng ta cùng Đông Nguyên kia không chết.” Khe rãnh sâu mà mấy người kia trông thấy chẳng qua chỉ là ảo giác xuất hiện sau khi trận pháp bị phá mà thôi. Ngoại trừ Đông Nguyên ra, những người khác ngay cả thi thể cũng không thấy.

Tề Hoan biết rõ Mặc Dạ làm như vậy là bởi vì mình, nếu như không phải Mặc Dạ không biết làm sao định trụ nàng, thì thiếu chút nữa nàng đã xông lên thay Tiêu Tiêu cản một trận kia.

“Đi thôi.” Mặc Dạ vươn tay về phía Tề Hoan, Tề Hoan do dự một chút, vẫn đưa tay còn đang run đật vào trong lòng bàn tay của hắn. Sau khi hai người rời khỏi, tấm gương nhỏ nhắn tinh xảo trong ngực Tiêu Tiêu phát ra một đạo hào quang màu xanh nhạt, đem Tiêu Tiêu cùng Đông Nguyên bao bọc ở bên trong, thân ảnh hai người lập tức biến mất ngay tại chỗ.

“Sur đệ, nha đầu Tiêu Tiêu kia thế nào?” Trong đại điện Thục Sơn, Nguyên Sơ vẻ mặt lo lắng hỏi Nguyên Huệ.

“Đông Nguyên cùng Tiêu Tiêu đều không sao, về phần những người khác...” Nguyên Huệ âm trầm lắc đầu.

“Thanh Tiêu chứng môn nói Tề Hoan kia có quan hệ với Ma Đạo là thật sao?” Nguyên Sơ sắc mặt hơi khó coi, trầm giọng hỏi.

“Không sai, trên Lương Nghi Phân Bích Kính có ghi lại chứng minh quan hệ của bọn họ thật sự không hề nông, chỉ đáng tiếc, chúng ta không chứng kiến hắn sử dụng Phách Thiên Kiếm.”

“Không sao, đã biết Tề Hoan có quan hệ với hắn, sẽ không sợ không tìm thấy nơi để Phách Thiên Kiếm.” Nguyên Sơ híp nửa con mắt, ngón tay thỉnh thoảng gõ trên bàn trà.

“Không nghĩ tới đệ tử phái Thanh Vân vậy mà lại có liên quan đến Ma Đạo, ai!” Nguyên Huệ có chút thờ dài, không biết là thờ dài vì ai.

“Hừ, mấy đệ tử lột họ Hoa của phái Thanh Vân kia, có mấy người có gia thế sạch sẽ chứ, lần này Hư Không Tử vốn chính là muốn cướp kiếm đây, về phần tại sao nửa đường rời khỏi, còn không phải là do nhận được tin tức sao, thật sự là sỉ nhục của tu sĩ chính đạo ta mà.” Ngồi ở chỗ kế trong đại điện, một lão đạo mặc đạo bào Côn Luân vội vàng xen vào một câu.

Nguyên Huệ nghe xong hắn nói cũng trầm mặc, Nguyên Sơ thì không có bất kỳ phản ứng nào.

“Nguyên Sơ chương môn, ý của Thanh Tiêu chương môn là hai phái chúng ta có nên phái người tới núi Thanh Vân hỏi một chút chuyện liên quan đến Phách Thiên Kiếm hay không.” Lão đạo Côn Luân kia nói tiếp, trong mắt có chút gấp bách.

“Đạo hữu Thanh Ngô định tới phái Thanh Vân hỏi ai đây, hỏi Hư Không Tử sao?” Nguyên Sơ cười lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa. Cho dù Hư Không Tử cùng Ma Đạo có liên quan, bọn họ là cái bồi phận gì? Ai dám ở trên núi Thanh Vân chất vấn Hư Không Tử, ai biết liệu Hư Không Tử có thể phát bực thuận tay giết chết bọn họ hay không.

Hơn nữa Nguyên Sơ cũng không phải kẻ đần, mới không để phái Côn Luân chịu tiếng xấu thay cho người khác. Bọn họ trông thấy chẳng qua chỉ là Tề Hoan có quan hệ cùng Ma Đạo mà thôi, thực sự không phải như Thanh Ngô nói toàn bộ phái Thanh Vân đều không sạch sẽ, lời này, coi như cho Nguyên Sơ mấy lá gan, hẳn cũng không dám ở bên ngoài nói ra đâu!

Chương 72: Lại thêm một chỗ tốt

Này, ngươi có thể nói nhỏ cho ta biết được không, tại sao ngươi lại đến Thiên Kiếm Môn làm nội úng?” Ứng phó mấy đệ tử Thục Sơn cũng chỉ là một việc nhỏ xen vào trên đường đi, Tề Hoan cùng Mặc Dạ ngồi trên phi kiếm lại đi cả buổi chiều, tuy phi kiếm tốc độ rất nhanh, nhưng đại bản doanh Thiên Ma Môn thật sự quá xa, theo lời Mặc Dạ, ít nhất còn hai ngày nữa mới đến nơi. Hai người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau ngồi trên phi kiếm quả là một chuyện nhàm chán, tính bất quái của Tề Hoan lại nổi lên.

“Lấy một món đồ.” Mặc Dạ khoanh chân ngồi trên một nơi rộng rãi của phi kiếm, trong tay cầm thịt thỏ tươi sống, một bên lật nướng trên trận pháp hệ hỏa hoa văn phức tạp. Trận pháp kia vốn là một loại đại trận hệ hỏa uy lực công kích cực kỳ lớn, nhưng trước mắt lại dùng để nướng thịt, coi như có thể phát huy tính chất cơ bản của nó rồi, nếu người chế luyện chuỗi ma kiếm này vẫn còn, đoán chừng sẽ bị tức đến chết đi sống lại.

Không thể không nói phi kiếm của Mặc Dạ thật sự dùng rất tốt, ít nhất phi kiếm của người ta có thể phóng to thu nhỏ, lại còn có thể nướng thịt mà không cần nhóm lửa. Đối với luyện khí sư hiện tại mà nói, cấp cao nhất cũng chỉ có thể khảm lên chuỗi kiếm một trận pháp có một loại thuộc tính, hơn nữa tối đa cũng chỉ được mấy cái, song điều kiện tiên quyết là thực lực của luyện khí sư đó phải qua Độ Kiếp kỳ mới được.

Mà thanh phi kiếm trên tay Mặc Dạ này, khảm đầy đủ trận pháp Ngũ Hành, trong đó còn có rất nhiều trận pháp sát trận nhỏ từ thời cổ đã bị thất truyền, nhìn những trận pháp tuyệt sát kia, Tề Hoan nhin không được thờ dài.

Trước không nói đến giá trị của thanh kiếm này, riêng một sát trận trên nó mà được truyền ra, cũng đủ làm người ta đánh tới đầu rơi máu chảy rồi.

Chỉ tiếc đối với trận pháp Tề Hoan đột đặc cán mai, ngay cả ngũ hành bát quái năng cũng không sao hiểu rõ, Tề Hoan đã từng có ý đi tìm hiểu, Hư Không Tử cũng từng có một thời gian ngăn chỉ điem cho đồ đệ Chuyên Tinh trận pháp, đáng tiếc Tề Hoan chỉ làm ra được trận Phiên Vân Phúc Vũ (mây mưa thất thường), được cái tiếng sét đánh rất vang, song ngay cả một giọt nước cũng không rơi xuống, cuối cùng Hư Không Tử phát áo bỏ đi, thét lên một câu ‘gỗ mục không thể trạm trổ’.

“Thứ gì đáng giá để ngươi tự mình đi một chuyến?” Mùi thịt nướng tỏa ra, tiểu hộ ly vốn nằm ngủ trên vai Mặc Dạ dùng móng vuốt nhỏ lông xù dụi dụi mắt, sau đó tỉnh dậy ngoan ngoan ngồi xuống, chờ ăn thịt.

Tề Hoan cũng ngồi nghiêm chỉnh, mắt sáng lên nhìn chăm chăm vào thịt thỏ. Chỉ có Tiểu Ngân vẫn đang thoải mái nằm ở nơi đặt trận pháp hệ thủy mơ màng ngủ, rắn vốn là động vật máu lạnh, cho dù nó là Đẳng xà cũng vẫn thích ở chỗ râm mát, cũng may trên phi kiếm rộng rãi, các loại trận pháp công năng đầy đủ hết, có thể thỏa mãn nhu cầu của Tiểu Ngân. Phi kiếm tốt như vậy, khó trách mấy trưởng lão Tế Tự điện của Yêu tộc lại động tâm. Chẳng qua Tề Hoan không biết là, trận pháp trên thân kiếm này nếu không phải Mặc Dạ cố ý để Tề Hoan sử dụng, thì căn bản không có bất kỳ kẻ nào có thể đem ra sử dụng được, mấy trưởng lão cũng chỉ nghe nói bên trên chuôi kiếm ma này có Cổ Kỳ trận (trận pháp cổ kỳ dị), đáng tiếc bọn họ lấy được lâu như vậy, mà ngay cả một trận pháp cũng không phát hiện ra, cuối cùng còn vì thanh kiếm này mà mất đi hai mạng.

“Phương thuốc luyện đan.” Đem thịt thỏ đã nướng chín đưa cho Tề Hoan, tay Mặc Dạ lại cầm lên một con thỏ nữa, tiếp tục đặt ở trên lửa nướng. Rất khó tưởng tượng, một nữ nhân lại có thể ăn nhiều như vậy, có bảy con thỏ một mình Tề Hoan đã ăn được bốn con, thật không biết đồ nàng ăn cuối cùng đều chạy đi đâu, dù sao cũng không phải chạy lên não là được.

“Ah, người vợ vét những linh dược kia của Thục Sơn Côn Luân chính là vì luyện đan à?” Tề Hoan cuối cùng cũng đã hiểu rõ hành động của hắn, nhưng nàng cũng có thể đoán ra, đan dược Mặc Dạ muốn luyện tuyệt đối là cao cấp, chỉ sợ thấp nhất cũng phải là đan dược thiên phẩm, chỉ cần nhìn đồng linh dược mà hắn thu thập là biết.

“Ừ.”

“Loại thuốc này sau khi ăn có thể phi thăng an toàn hay không?” Trong mắt Tề Hoan sáng lên một đốm sao nhỏ, chứng minh là nàng lại đang nằm mơ giữa ban ngày.

Mặc Dạ ngẩng đầu nhìn nàng, im lặng tiếp tục nướng thịt.

“Được rồi, vậy có thể tăng thêm mấy ngàn năm tu vi không?” Ai, thiên phẩm đan dược a, dù sao cũng phải có chút giá trị thực tế chứ, tăng tu vi cũng không thể, vậy còn phí sức lực lớn như vậy để luyện nó làm gì?

“Có thể làm cho người chết sống lại.” Rốt cuộc không chịu nổi cái tự duy “ngựa lớt gió” của Tề Hoan, Mặc Dạ chỉ có thể đem điều nàng muốn biết nói cho nàng, nữ nhân này công phu tra tấn người càng ngày càng lợi hại hơn, Mặc Dạ cuối cùng đã hiểu vì sao đệ tử phái Thanh Vân vừa nghe đến hai chữ Tề Hoan đã không nói hai lời liền xoay người rời đi rồi.

“Ah~ vậy cũng không có gì hữu dụng nha, sự phụ ta cũng có thể làm cho người chết sống lại đây.” Tu vi đến Đại Thừa kỳ về sau, nếu như người vừa mới chết hồn phách không bị quý sai mang đi, có thể cưỡng ép kéo dài mạng sống. Đương nhiên làm như vậy cũng cực kỳ nguy hiểm, vốn là chuyện trái với luật trời, nói không chừng sẽ dẫn tới thiên kiếp.

Tề Hoan bĩu môi, thái độ cực kì xem thường đối với loại đan dược mà Mặc

Dạ muốn luyện kia.

“Loại đan dược này chỉ có tu sĩ mới sử dụng được, hơn nữa là đôi với tu sĩ mất đi Kim Đan.” Mặc Dạ xé một cái túi nhỏ cho tiểu hồ ly, sau đó đem phần còn lại đưa cho Tề Hoan, ngồi trong ngực Mặc Dạ tiêu hồ ly hết sức bất mãn ôm túi nhỏ lăn qua lăn lại khắp nơi, chưa được một lúc đã khiến cho áo trắng của Mặc Dạ dính đầy dầu mỡ.

“Thần kỳ như vậy!” Lần này thái độ Tề Hoan khác trước rõ ràng, ai cũng biết rõ sau khi tu sĩ mất đi Kim Đan phải chết là không thể nghi ngờ, ngay cả hồn phách cũng không còn, đan dược này lại bá đạo như vậy, có thể đem người mất Kim Đan khởi tử hồi sinh, tuy cảm giác không quá thật, nhưng giới Tu Chân chuyên không thực tế cũng nhiều lắm.

“Người muốn ta đi không phải là chuẩn bị đem ta làm thuốc dẫn ném vào đây chứ?” Sau khi nhận được tin tức xác thực, Tề Hoan không nhìn được bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, thiếu chút nữa làm Mặc Dạ tức giận đến đau sóc hông. Không phải nói lúc luyện chế đan dược đều cần thuốc dẫn sao, Mặc Dạ dùng nhiều đồ tốt như vậy dụ nàng đến đó, chẳng lẽ lại là định cắt hai miếng thịt trên người nàng làm thuốc dẫn sao?!

“Sẽ không, ta tiếc lộ thảo dược kia.” Cũng may Mặc Dạ không phải đèn đã cạn dầu, hai người thế lực ngang nhau. Khác biệt ở chỗ sức chịu đựng của Tề Hoan tương đối thấp, không có biện pháp, lớn lên không có cường tráng như Mặc Dạ, tim so với người ta cũng nhỏ hơn, tâm lòng hạn hẹp cũng là bình thường thôi.

Đã không có nguy hiểm đến tính mạng, Tề Hoan cũng không quan tâm vấn đề luyện đan nữa, nhưng căn cứ theo thái độ của Mặc Dạ, Tề Hoan đoán, đại khái mình cũng có thể giúp cho luyện đan chút ít, chỉ không biết phải trả giá bao nhiêu sức lao động đây. Căn cứ theo quan hệ cung cầu mà nói, Mặc Dạ cung cấp vài thứ kia, cũng đủ để hấn bóc lột Tề Hoan không thương tiếc mấy trăm năm.

“Này, một lò người có thể luyện ra bao nhiêu đan dược?” Nói hồi lâu, Tề Hoan lại không nhìn được đánh chủ ý lên đan dược, đồ tốt như vậy, đoán chừng ngoài Mặc Dạ định luyện chế ra, chắc hẳn trên thế gian đã tuyệt chủng rồi, nếu như có thể lấy được một hạt mà nói, tuyệt đối là chỗ tốt từ trên trời rơi xuống.

Cái này mặc dù là suy đoán của Tề Hoan, nhưng cũng không kém sự thật bao nhiêu. Cho dù trong các đại môn phái như Thục Sơn Côn Luân cũng có đan dược này, nhưng là kế thừa từ thời cổ, hơn nữa nhiều lắm chỉ có một hạt mà thôi. Tuy Thiên Kiếm Môn có phương thuốc luyện đan, đây là sự thật mọi người đều biết, nhưng phương pháp luyện chế này đã không còn ai hiểu rõ, hơn nữa cũng không có lò luyện đan thích hợp. Phương thức luyện đan từ thời thượng cổ truyền lại được gọi là đồ vô dụng, bởi vì cần phải có lò đan đặc thù hỗ trợ, mà hiện tại không còn ai biết loại lò đan đó đến cùng

có hình dáng thế nào. Hơn nữa phần lớn linh dược cần thiết đều tuyệt chủng rồi, rất nhiều linh dược ngay cả tên gọi mọi người cũng chưa từng nghe qua, không biết công dụng thế nào, dù muốn tìm dược liệu khác thay thế cũng không có cách.

Dường như Mặc Dạ nghe ra ý tứ trong lời của Tề Hoan, trên mặt mỉm cười, “Tôi đã ba viên.”

“Nhiều như vậy!” Tề Hoan nghe xong không nhịn được mặt mày hớn hờ, loại đan dược nghịch thiên này sau khi chế luyện xong sẽ dẫn tới thiên kiếp đấy, ra càng nhiều lại càng nguy hiểm, nếu không tại sao mấy vị tu sĩ luyện đan thời Thượng Cổ trong truyền thuyết đều là vài trăm người, mấy ngàn người cùng ra tay đây, thiên kiếp cũng không phải chuyện đùa, rất có thể sẽ đánh vào Luân Hồi đó.

Những điều này đều là sách cổ của phái Thanh Vân nói tới, lúc trước khi Tề Hoan học luyện đan, cũng đọc không ít sách, tuy cảm thấy có chút khoa trương, nhưng có lẽ sẽ không khoa trương quá mức.

“Cái kia...” Tề Hoan đem đầu tiên đến trước mặt Mặc Dạ, ý đồ dùng “sắc đẹp” mê hoặc Mặc Dạ, nhưng cuối cùng người nào bị mê hoặc thì cần phải bàn bạc rồi.

Cùng Mặc Dạ nhìn nhau một lúc lâu, không khí giữa hai người càng lúc càng mập mờ, cuối cùng Tề Hoan đỏ mặt quay đầu đi. Tuy trên mặt Mặc Dạ vẫn duy trì dáng vẻ tươi cười như cũ, nhưng trong lòng lại có chút tiếc nuối, chỉ còn kém một chút nữa thôi.

Tiểu hồ ly nằm ở trong ngực Mặc Dạ nhìn hành động của hai người, dùng móng vuốt nhỏ gãi gãi tai, sau đó leo lên trên người Tiểu Ngân, dùng móng vuốt vỗ đầu nó.

Tiểu Ngân ngửa đầu lười biếng nhìn Tiểu hồ ly, Tiểu hồ ly học động tác vừa rồi của hai người, cũng sáp lại nhìn chăm chăm Tiểu Ngân, ngược lại Tiểu Ngân chủ động, đưa lưỡi răn màu đỏ liềm liềm miệng nhỏ của tiểu hồ ly, sau đó thỏa mãn gật đầu, rồi tiếp tục vùi đầu xuống thân thể ngủ khò khò. Tiểu hồ ly đáng thương, đã lớn như vậy, nụ hôn đầu tiên lại bị một con Đẳng xà đồng tính chiêm mất. Cũng may bây giờ nó còn chưa hiểu chuyện, nhưng mà trong tương lai một lúc nào đó, vì nụ hôn đầu tiên này, Tiểu Ngân sẽ phải trả một cái giá thật lớn, sự thật chứng minh đậ hũ của Cửu Vĩ Thiên Hồ không phải dễ ăn như vậy đâu.

Nhìn thấy hành động của hai con thú, Tề Hoan đỏ mặt tức giận đến mức một cước đá tiểu hồ ly ra thật xa, bộ dạng then quá hóa giận này ngoài ý muốn chiếm được cảm tình của Mặc Dạ, Mặc Dạ không nhịn được âm thầm cười trộm.

“Đan dược còn lại có thể cho người.” Biết rõ Tề Hoan nhìn trúng đan dược kia, đối với Mặc Dạ mà nói những đan dược đó tuy trân quý, nhưng cũng không có nhiều công dụng, hơn nữa mỗi thứ hẳn đưa Tề Hoan giá trị đều

hơn đan dược kia, thêm một thứ cũng không coi là nhiều.

Tề Hoan thiếu chút nữa muốn ôm chầm lấy hấn đòi lấy thân báo đáp đây, nhưng ngại chuyện vừa rồi, nàng cũng không kích động nói ra. Loại chuyện lâu ngày sinh tình này nàng cũng đã nghe qua, nhưng cho tới nay cũng không ngờ nó sẽ xảy ra trên người mình. Nàng cũng biết, quan hệ của mình cùng Mặc Dạ đã sớm mập mờ không rõ rồi, trên thực tế, kể từ khi nàng bắt đầu vô thức ỷ lại vào Mặc Dạ, thì quan hệ giữa hai người đã bắt đầu thay đổi.

Chẳng qua không ai chịu mở miệng làm rõ, tuy Tề Hoan da mặt dày, nhưng cũng là nữ tử, không thể chủ động mở miệng. Mà Mặc Dạ dường như cũng thuận theo tự nhiên phát triển, hấn cái gì cũng chưa nói, cuối cùng, chỉ có thể tiếp tục mập mờ như vậy.

Chương 73: Lần đầu tới Thiên Ma Môn

Tề Hoan vẫn cho rằng môn phái Ma Đạo phải ở nơi khi ho cò gáy, hoặc ở trong núi sâu không người, hiển nhiên, nhận thức của nàng đều là sai lầm. Mặc Dạ mang nàng bay vài ngày, cuối cùng sau khi đến Thiên Ma Môn nàng mới phát hiện, Thiên Ma Môn vậy mà xây trên hải đảo, hơn nữa chung quanh Thiên Ma Môn thậm chí có 16 hòn đảo không nhỏ, trên đó đều là dân chúng bình thường, quanh năm đánh cá mà sống.

Tu Chân giả cùng phạm nhân vậy mà lại bình an vô sự, hơn nữa những tu chân giả kia còn là Ma tu?! Cái này thật khiến cho Tề Hoan mở rộng tâm mắt.

Hòn đảo của Thiên Ma Môn là hòn đảo có diện tích lớn nhất chung quanh, lúc Mặc Dạ mang nàng ngồi trở lại trên ngư kiếm bay qua, những ngư dân kia trông thấy bọn họ cũng không có phản ứng đặc biệt gì, đoán chừng thấy nhiều rồi nên quen, Tề Hoan còn tưởng rằng có thể được người ta chiêm ngưỡng một phen, uổng phí nàng còn đặc biệt sửa sang lại kiểu tóc.

Thiên Ma Môn không có âm u khủng bố như trong tưởng tượng của Tề Hoan, bên trong cũng không có xuất hiện quỷ hồn, cương thi, xác ướp gì gì đó, ngoại trừ những người kia ăn mặc có chút “phá cách”, tổng thể mà nói cũng coi như trong phạm vi có thể tiếp nhận của Tề Hoan.

Nói đi nói lại, cho dù tất cả những người này cộng lại, cũng không bằng cách ăn mặc quý dị của một mình Xích Dục.

Khi tới gần khu vực Thiên Ma Môn, Mặc Dạ đeo cái mặt nạ kia lên, mặc dù Tề Hoan đối với hành động của hắn có chút khó hiểu, song cũng không hỏi, dù sao ai cũng có riêng tư, hoặc là bệnh không tiện nói ra cũng nên...

Sau khi tiến vào Thiên Ma Môn, những người kia trông thấy Mặc Dạ toàn bộ đều quỳ lạy hành lễ, Tề Hoan có thể cảm giác chỗ nào hắn đi qua đều lặng ngắt như tờ, những người này hiển nhiên vô cùng e ngại hắn.

Tề Hoan vừa đi theo Mặc Dạ ra khỏi đại trận hộ phái của Thiên Ma Môn, đã nhìn thấy một vật thể hình cầu tiến nhanh về phía mình, Tề Hoan sững sờ đứng tại chỗ, cũng may vật thể hình cầu kia dừng lại cách Tề Hoan khoảng năm mét.

Nhìn gần mới phát hiện, thì ra người ta có đầu có tứ chi đầy, cũng tại thân thể không lồ kia khiến cho tứ chi trông “nhỏ bé” một chút, làm cho người khác không để ý thấy.

“Tiểu chủ tử, ngài trở về rồi!” Vốn người nọ định hành lễ với Mặc Dạ,

nhưng cái bụng nhô lên gây trở lại, giằng co một lúc lâu khiến đầu đầy mồ hôi cũng không cúi người xuống được, Mặc Dạ đành phát phát tay. Tuy không nhìn thấy vẻ mặt của Mặc Dạ, nhưng Tề Hoan cảm thấy hiện tại hẳn nhất định là dở khóc dở cười.

“Xích Dục cùng Diêm Quý đều trở về rồi hả?”

“Vâng, hai vị hộ pháp sớm đã về, vẫn đợi chủ tử ngài.” Người nọ vừa nói chuyện vừa liếc trộm Tề Hoan, tuy tu vi của Tề Hoan không cao, nhưng khí tức trên người cũng không tận lực che dấu đi, người này nhận ra Tề Hoan là tu sĩ chính đạo, mặc dù rất kỳ quái vì sao chủ tử lại mang tu sĩ chính đạo trở về, hơn nữa còn là một nữ nhân, nhưng hẳn cũng không dám hỏi nhiều. Chỉ bằng tu vi kỳ Nguyên Anh đã có thể làm đến vị trí quản sự nội môn trong Thiên Ma Môn, cũng không phải ai cũng có cái năng lực này, hẳn biết rõ cái gì nên hỏi cái gì không nên hỏi, hẳn cũng biết lúc chủ tử vui vẻ nên làm thế nào, lúc không vui nên làm thế nào.

“Một lát nữa bảo bọn họ tới tìm ta, Danh Độ Thiên mấy ngày qua đang làm gì?” Lúc này giọng điệu Mặc Dạ nói chuyện hoàn toàn khác lúc cùng một chỗ với Tề Hoan, chỉ nhìn hẳn như vậy, Tề Hoan cũng cảm thấy trong lòng áp lực mười phần, phải nói là uy nghiêm của cấp trên, chẳng lẽ là khí chất vương giả trong truyền thuyết? Tề Hoan trong lòng lẩm bẩm hai câu.

“Huyết Ma lão nhân gia ông ấy gần đây đều trông coi ở chỗ quan tài bằng băng, đã đuổi đi hai tập không có mắt, còn thuận tay bắt một trưởng lão Độ Kiếp kỳ của phái Côn Luân.” Quản sự vừa nói vừa nhìn Tề Hoan, muốn từ phục sức của nàng nhìn xem nàng là đệ tử môn phái gì, đáng tiếc nhìn hồi lâu cũng không phát hiện ra dấu hiệu của môn phái chính đạo nào.

Quần áo trên người Tề Hoan đã sớm đổi thành váy dài lụa mỏng của nữ tử bình thường. Lúc đầu Hư Không Tử không đồng ý, nói thẳng ra là loại quần áo này không phải là dành cho cô nương nhà đứng đắn, lão đạo cho rằng nữ nhân không mặc đạo bào đều không đứng đắn hết đây... Cuối cùng Tề Hoan cũng biết rõ vì sao sư phụ gánh được danh hiệu lưu manh mấy ngàn năm.

Hai thầy trò không thể thương lượng thỏa đáng, kết quả Tề Hoan dùng một ngọn lửa đốt hết đạo bào để trong ngăn tủ, thiếu chút nữa đem đỉnh Vong Ưu đốt sạch sẽ.

Vì sợ phái Thanh Vân sẽ bị Tề Hoan ột môi lửa, sư điệt Linh Phong Tử đành đi cầu tình, sau đó sai đệ tử xuống núi mua một đống quần áo xinh đẹp mang về, lúc này mới đỡ cho Tề Hoan vui vẻ.

Sau khi nhận được quần áo Tề Hoan còn rất tiếc nuối mà nói với Linh Phong Tử, thật ra nàng là định đốt núi Linh Phong Tử ở cơ, đáng tiếc ngày đó không tìm được nhiều củi như vậy. Linh Phong Tử sợ đến mức ban đêm chạy tới nơi sư đệ ngủ, hơn nửa tháng không dám trở về phòng của mình.

“Ừ.” Mặc Dạ gật nhẹ đầu không nói gì thêm, tiếp tục đi về phía trước, Tề

Hoan đi theo bên cạnh Mặc Dạ, đầu không ngừng quay trái quay phải. Kết cấu của Thiên Ma Môn kém hơn phái Thanh Vân rất nhiều, trong này đều là tiểu viện, tất cả tiểu viện lớn bé đều không đếm xuể, quý dị chính là bên trên đại viện có một đảo nhỏ trôi nổi lơ lửng, tuy chỉ lớn bằng một tiểu viện, nhưng nếu rơi xuống cũng đủ đè chết người bên trong rồi.

Bạn hẳn để nhiều thạch đầu như vậy, chẳng lẽ là để nhắc nhở mọi lúc đều phải cố gắng? Cái này thật giống với điển cố treo tóc lên xà nhà nha, nhưng người ta là đem tóc treo ngược lên xà ngang, còn bạn hẳn là đem thạch đầu để lên đỉnh đầu.

“Này, trên cái kia có người ở sao?” Nhìn hồi lâu cuối cùng Tề Hoan nhìn không được kéo ống tay áo Mặc Dạ, vị quản sự nội môn kia trông thấy động tác của Tề Hoan thiếu chút nữa bị dọa rơi mất nửa cái mạng. Theo quy củ của Thiên Ma Môn, động tác lúc này của Tề Hoan thuộc về đại bất kính đấy, đủ khiến nàng chết đi sống lại mấy lần.

Ngoài dự đoán của quản sự, Thiếu chủ đối với nữ nhân này hình như đặc biệt rộng lượng, còn ừ một tiếng, trả lời vấn đề của nàng.

“Bay lên đó?” Không có biện pháp, nàng thuộc về loại Tu Chân giả ‘nhà quê lên tỉnh’, cũng may lúc học tiêu học cô giáo đã dạy không hiểu thì phải hỏi, nên tinh thần đặt câu hỏi của nàng vẫn là rất mãnh liệt.

“Dưới đây có truyền tông trận.” Mặc Dạ vẫn nhẫn nại giải thích cho Tề Hoan.

“Trong tiểu viện kia rốt cuộc có bao nhiêu người?” Mắt Tề Hoan nhìn bốn phía, địa bàn Thiên Ma Môn rất lớn, tám trăm ngàn người ở cũng không thành vấn đề, có đến nỗi phải biến thành tiểu lâu hai tầng sao? Đương nhiên, tuyệt đối không phải nàng ghen ghét cái phong cách tiểu lâu hai tầng này của người ta.

“Ách... Tiểu thư, phạm là tiểu viện có Huyền Không Thạch, đều là cho các đường chủ hoặc trưởng lão ở, bên trong chỉ có một người.” Quản sự thấy Mặc Dạ ngậm miệng không nói, hiển nhiên là không định tiếp tục lãng phí IQ của mình trên người Tề Hoan, hẳn chỉ có thể thay chủ nhân lên tiếng. Hẳn cũng đã nhìn ra, thái độ của chủ nhân đối với nữ nhân này rất không tầm thường, cho nên hẳn phải gọi Tề Hoan là tiểu thư.

“Một người...” Tề Hoan im lặng, vậy còn làm hai tầng làm gì, chẳng lẽ bọn họ đều thích nửa ngày ở dưới, rồi nửa ngày lại leo lên phía trên hay sao?

”Này, ta ở chỗ đó.” Đi theo Mặc Dạ hơn mười phút, vượt qua một thiên phòng nghị sự, Tề Hoan ngẩng đầu đã thấy một tòa thủy đảo đang trôi lơ lửng trong không trung, sở dĩ gọi nó là thủy đảo bởi vì do nó nước tạo thành. Tề Hoan đứng ở chỗ này có thể trông thấy cá bơi lội bên trong đảo nhỏ, đời này nàng còn chưa từng thấy hòn đảo nào xinh đẹp như vậy.

“Tiểu, tiểu, tiểu thư, cái kia, nơi đó là...” Thấy chỗ Tề Hoan chỉ, quản sự lúc này bị cà lăm rồi, đó là chỗ ở của Thiếu môn chủ, tiểu thư này lá gan

cũng quá lớn đi, chẳng lẽ nàng không có một đêm tự giác đang ở Thiên Ma Môn sao? Làm sao cứ như đang ở nhà mình vậy?

Lấy tay lau mồ hôi, quản sự định mở miệng khuyên bảo Tề Hoan, để nàng bỏ cái ý niệm này đi.

Nhưng Tề Hoan căn bản không cho quản sự cơ hội mở miệng, trực tiếp đến trước mặt Mặc Dạ lôi kéo ống tay áo hắn, “Này, ta hiện tại cũng xem như khách nhân của ngươi đúng không?”

Mặc Dạ im lặng, chỉ vẻ mặt khó hiểu nhìn nàng.

“Ta muốn ở đó.” Cô nương đây thế nhưng rất khó chiều đây, không ở tại chỗ mình thích, buổi tối sẽ không ngủ ngon giấc đâu. Đương nhiên là vì mình có tật xấu quen giường, cho nên khi rời khỏi núi Thanh Vân, Tề Hoan cũng đem cái giường lớn kia cất vào trong túi trữ vật, tùy lúc cũng có thể lấy ra.

“Chưa nói không cho nàng ở.”

“Ngươi có thể nói cho ta biết vật kia làm thế nào hay không? Chờ lúc ta về núi sẽ bảo sự phụ làm một cái.” Mắt thấy tòa thủy đảo trôi lại càng gần, Tề Hoan hưng phấn kéo quần áo Mặc Dạ không chịu buông tay.

“Không giống tác phong của nàng.” Trong giọng nói Mặc Dạ mang theo ý cười, theo phong cách trước sau như một của Tề Hoan, nàng không trực tiếp “thuận tay” đem tòa thủy đảo này khiêng đi mới lạ, lần này vậy mà lại sửa tính tình định về tự mình làm cơ đây.

Nghe ra ý tứ trong lời Mặc Dạ, Tề Hoan khinh thường hừ một tiếng, “Thiên Ma Môn các ngươi nào có địa linh nhân kiệt như phái Thanh Vân chúng ta, nước ở đó nhìn đẹp mắt hơn nước ở đây nhiều.”

Quản sự kia bị lời nói của Tề Hoan làm cho sững sờ, sống đã vài trăm năm, lần đầu tiên hắn nghe nói có một chỗ nước nhìn đẹp hơn chỗ khác, cái này cũng có thể so sánh? Cũng không phải so sánh cô nương nhà ai đẹp hơn. Thật ra Tề Hoan cảm thấy thủy đảo kia có thể lơ lửng, có lẽ cần một thủ pháp đặc thù nào đó, hoặc là có một trận pháp đặc thù duy trì, nếu không thì chất lỏng làm sao có thể cố định ở trên không trung được, đây là ngưng lại mà không tan. Nếu không có bản khoản này, khi rời khỏi Thiên Ma Môn Tề Hoan nhất định sẽ thuận tay đem tòa thủy đảo này mang đi, nhẫn trữ vật trên tay nàng là tiên khí đó, thêm đảo nhỏ này vẫn còn được.

Tề Hoan vừa cùng Mặc Dạ đấu trí đấu dũng, muốn lừa gạt phương pháp chế tạo thủy đảo, vừa đi theo Mặc Dạ về phía trước. Mắt thấy Mặc Dạ cùng Tề Hoan đi vào trong đình viện bị hơi nước bao phủ, quản sự mới dừng bước lại.

Nơi đó là chỗ ở của Mặc Dạ, đối với tất cả người Thiên Ma Môn mà nói, chính là cấm địa, người xông vào là tử tội, ngay cả quản sự cũng chỉ mới đi vào có hai lần mà thôi.

Quản sự trở mắt nhìn chủ nhân cùng nữ nhân kia nói chuyện, ngay cả một

câu cũng không phân phó hẳn, lúc này quản sự đã nâng địa vị của Tề Hoan cao thêm một tầng.

Đứng bên ngoài cả buổi, cũng không nghe thấy phân phó gì, cuối cùng quản sự chỉ có thể đi thông báo cho Xích Dục cùng Diêm Quỷ tin tức Thiếu chủ trở về, hi vọng có thể từ chỗ Xích Dục hộ pháp nghe ngóng một chút về thân phận nữ nhân này. Quản sự âm thầm hạ quyết tâm, sau đó chậm rãi dùng hai chân ngắn nhỏ của mình quay người đi.

Chương 74: Luyện đan

Chẳng mấy chốc, Tề Hoan đã ở Thiên Ma Môn hơn nửa tháng, cũng may nàng là người thích ứng được trong mọi hoàn cảnh, mà thái độ phục vụ của thủ hạ Mặc Dạ quả thật tốt miễn chê, mỗi ngày hầu hạ giường cao gối mềm của ngon vật lạ, thần tiên cũng không sướng bằng nàng.

Hơn nữa vừa tới Thiên Ma Môn, Mặc Dạ đã đồng ý đưa Tiên Thiên Mộc Linh cho Tề Hoan, những ngày này Mặc Dạ nhất định bận rộn luyện đan, sau khi có Tiên Thiên Mộc Linh rồi, cuối cùng Tề Hoan cũng có việc để làm, thời gian trôi qua cũng không quá nhàm chán.

Dựa theo phương pháp tu luyện trong sách, sau khi hấp thụ mộc linh khí tinh khiết trong cơ thể Tiên Thiên Mộc Linh, ở phía Đông Thái Cực Đồ trong đan điền Tề Hoan có thêm một vật thể kỳ quái, chỉ có điều vật thể kia còn chưa có hình dáng xác định, Tề Hoan quan sát vài ngày cũng không nghiên cứu ra nó rốt cuộc là sinh vật gì, chỉ cảm thấy hình thể này có điểm giống với Tiểu Ngân. (BN : vâng nó là Thanh Long chị ạ)

Dù sao trong bụng mình những thứ kỳ quái cũng không ít, thêm một cái gì đó Tề Hoan cũng không quá ngạc nhiên. Vô cùng bình tĩnh tiếp nhận.

Ngày nào đó, trời mới sáng, Tề Hoan duỗi lưng một cái chậm chạp từ trên giường bước xuống. Đêm qua nàng tu luyện suốt đêm mãi cho đến khi hùng đông mới dừng lại, cũng không phải đột nhiên nàng trở nên chịu khó, mà là linh khí trên tòa thủy đảo thật sự quá dồi dào, mỗi tối nếu như thân thể nàng không nhanh chóng hấp thụ linh khí, thì những linh khí kia sẽ hóa lỏng, lần trước hại nàng thiêu chút chết chìm, cho nên nàng mới phải chịu khó tu luyện như vậy.

Đương nhiên, chăm chỉ tu luyện cũng có điểm tốt, sau kỳ Kết Đan linh khí trong cơ thể nàng vẫn luôn không tràn đầy thì giờ cuối cùng cũng được bổ sung đầy đủ rồi, hơn nữa sau khi hấp thụ hết Tiên Thiên Mộc Linh, Tề Hoan mơ hồ cảm thấy tu vi của mình tăng lên không ít, nhanh chóng đạt đến trung kỳ Kim Đan.

Tuy Hư Không Tử vẫn nhắc nhở Tề Hoan, không thể tăng tu vi quá nhanh, nếu không sau khi đến kỳ Độ Kiếp, thực lực của mình không theo kịp tu vi sẽ dễ dàng thất bại khi độ thiên kiếp. Nhưng Tề Hoan cảm thấy tu vi của mình tăng lên căn bản là không thể khống chế, nàng cũng không cảm thấy khó khăn như trước, cảnh giới cứ cao lên một tầng lại một tầng, ngay cả bản thân nàng cũng không khống chế được.

Cuối cùng Tề Hoan chỉ có thể đem tất cả chúng quy lại là do công pháp mình tu luyện có vấn đề, dù sao lúc mình mới bắt đầu tu luyện “Nhân Chi Đạo”, tốc độ tăng lên thật nhanh, trước mắt cũng không thấy có vấn đề gì lớn.

Rất nhanh, Tề Hoan đã đem lời dạy bảo của Hư Không Tử ném ra sau đầu.

“Tiểu thư, người rời giường chưa?” Sau khi xuống giường rửa mặt, Tề Hoan tập hai bài thể dục phổ thông, cơ bắp cứng nhắc mới thoải mái được một chút, đang chuẩn bị đi ra ngoài kiếm đồ ăn, thì đột nhiên nghe thấy giọng của vị quản sự vô cùng cẩn thận từng li từng tí vang lên ngoài cửa.

“Hử? Có chuyện gì sao?” Sáng sớm hấn đến tìm làm gì, Tề Hoan có chút kỳ quái đi mở cửa, một quái vật khổng lồ chần ở cửa ra vào, ai, mặc dù năng lực thừa nhận của nàng không quá tệ, nhưng sáng sớm trông thấy người như vậy, tâm tình có tốt cũng sẽ không biết bay đi đâu.

“Tiểu thư, Thiếu chủ mời người đến đan phòng (phòng luyện đan).” Hai tay quản sự để trên bụng, mặt mũi đầy vẻ tươi cười. Giống như Phật Di Lặc.

“Đi thôi.” Ăn chùa của người ta hơn nửa tháng, cuối cùng cũng có đất dụng võ rồi, trong lòng Tề Hoan rất mong đợi. Nàng rất muốn biết rốt cuộc Mặc Dạ muốn làm gì, đáng tiếng miệng hấn quá chặt, không phải không chịu nói, mà là mỗi lần đều đem chủ đề nói sang hướng khác, khiến Tề Hoan chỉ muốn đánh rưng hết răng trong miệng hấn.

Đan phòng của Thiên Ma Môn và đan phòng của phái Thanh Vân khác nhau rất nhiều, bình thường khi Tề Hoan xem sư bá Hư Linh Tử luyện đan, đều ở trong một đan phòng rộng có vài mét vuông, nhưng hình như đan phòng của Thiên Ma Môn người ta ước chừng có tới ngàn mét, rốt cuộc là luyện tốn bao nhiêu đan dược, có cần khoa trương như vậy sao! Đứng tại cửa đan phòng, trong lòng Tề Hoan âm thầm lẩm bầm.

Quản sự kia lá gan quá nhỏ, sau khi đưa nàng tới thì dùng cả lăn lẩn bò đê chạy mất, nói gì mà quy củ của Thiên Ma Môn, hấn không thể đi vào, kết quả một mình Tề Hoan tìm hơn nửa ngày mới thấy được chỗ Mặc Dạ luyện đan.

Sau khi đi vào nàng mới phát hiện trong phòng không chỉ có một mình Mặc Dạ, vây quanh cái lò luyện đan cao khoảng hơn 10m màu vàng xanh có tám người đang ngồi, trong tám người kia, ngoài trừ Mặc Dạ, nàng chỉ biết cách tay đắc lực Xích Dục, và tên Diêm Quỷ như xác ướp kia. Còn lại năm người mặt đều lạ hoắc. Nhưng lần này Mặc Dạ không mang mặt nạ, xem ra bảy người này đều là tâm phúc của hấn.

Sau khi trông thấy Tề Hoan đến, Mặc Dạ hướng nàng vẫy tay, Tề Hoan do dự một chút mới đi tới. Sau đó nàng thấy Mặc Dạ đứng lên khỏi vị trí của mình, chỉ vào chỗ hấn mới ngồi nói, “Nàng ngồi ở đây.”

“Người muốn để ta luyện đan?” Tề Hoan kinh hãi, ngay cả Hư Linh Tử cũng chưa có cái dũng khí để nàng luyện đan, Mặc Dạ thật đúng là có đảm

lượng không giống người bình thường.

“Nàng biết?” Mặc Dạ nhíu mày, hấn cho rằng Tề Hoan chỉ biết tạo phiền toái mà thôi.

“Đương nhiên biết.” Giọng điệu của Mặc Dạ khơi dậy tinh thần bất khuất không chịu thua của Tề Hoan, nhưng trong chốc lát, nàng liền tỉnh táo lại. Nếu là đan dược bình thường, nàng đúng là dám thử, đáng tiếc lô đan này thật sự quá trân quý, nàng nên không cần thận một cái đem lò đan của người ta làm nổ, đến lúc đó lấy cái gì đền? “Nhưng ta cảm thấy lò đan của người cần phải thật rắn chắc....”

“Xì.” Tiếng cười trộm không che dấu chút nào phát ra từ miệng Xích Dục, Tề Hoan tức giận liếc mắt trừng hấn.

Mặc Dạ cố gắng không chế khước miệng chỉ hơi cong lên, sau đó vỗ vỗ bả vai Tề Hoan, “Yên tâm, chỉ cần nàng ượn một chút năng lượng lôi điện trong cơ thể để dùng là được.”

Trận pháp luyện đan Mặc Dạ dùng chính là Thái Cổ Bát Quái, trong đó cần phải có người nắm giữ Lôi Điện, đáng tiếc họ họ đều là tu ma, căn bản không ai có thể tu luyện được ra Lôi điện, thứ kia chính là khắc tinh của Ma Tu, cho nên Mặc Dạ mới đánh chủ ý lên Tề Hoan.

“Sao không nói sớm...” Hai nàng hoảng sợ, vừa mới ngồi xuống, Tề Hoan đột nhiên đứng lên.

“Sao thế?”

“À, ta muốn hỏi người... Người muốn lôi màu gì?” Gần đây không biết có phải do hấp thu linh khí tạp nham hay không, trong cơ thể Tề Hoan tạm thời xuất hiện bốn loại lôi sắc, màu bạc, màu tím bạc, màu tím, còn có màu đỏ sậm, nàng đã từng hoài nghi bụng mình biến dị.

Lời nói của Tề Hoan khiến tám người còn lại choáng váng, bọn họ thật không ngờ ở nhân gian vẫn còn người có thể có lôi điện nhiều thuộc tính như vậy.

“.... Có bốn màu, người thích cái nào?” Duỗi ra năm ngón tay non mịn, bốn đạo lôi điện nhỏ quấn quanh trên tay nàng, nhìn rất chuyên nghiệp, mặc cho người ta chọn.

Mặc Dạ trầm ngâm một lát, vươn tay nắm chặt từng ngón tay Tề Hoan, làm qua làm lại một lúc lâu mới buông tay ra, “Dùng màu bạc đi.” Nói xong hấn đi đến cái đệm tròn màu xanh cách lò luyện đan mấy mét ngồi xuống.

“A.” Tề Hoan có chút đau lòng chớp chớp mắt, hấn thật đúng là biết chọn, trong cơ thể nàng cương lôi là ít nhất, tuy hiện giờ Thái Cực Đồ có thể tạo ra cương lôi, nhưng số lượng vẫn quá ít, dùng hết rồi cần thật nhiều ngày mới có thể hồi lại được.

Sau khi Tề Hoan ngồi xuống, một nam tử tóc trắng đứng bên người Xích Dục kề tai nói nhỏ.

“Tại sao Thiếu chủ phải nắm tay nàng?” Nam tử tóc trắng sau khi trông

thấy hành động của Mặc Dạ trên mặt tràn đầy sự kinh ngạc.

“Không phải nói muốn xem thuộc tính của mấy đạo lôi kia sao.” Xích Dục vẻ mặt không kiên nhẫn.

Mặc Dạ đứng cách đó không xa, Xích Dục hiển nhiên không muốn nói nhiều, nói nhiều tất hớ a. Có trời mới biết nếu hắn nói nhiều hơn, lão đại có thể thẹn quá hóa giận đem hắn sung quân đến chỗ tới con thỏ cũng không có hay không.

Đáng tiếc vị nam tử tóc trắng kia không có tiếp thu nhắc nhở của hắn, vẫn không thuận theo không chịu buông tha hỏi, “Ta nhớ trước đây Thiếu Chủ chỉ cần dùng mắt là có thể nhìn ra thuộc tính của các loại lôi mà!” Không riêng gì Mặc Dạ có thể, trong bọn họ bất kì ai cũng có thể đoán được thuộc tính của những đạo lôi kia, căn bản không cần phải động tay đấy. Hơn nữa đạo lôi trên tay Tề Hoan tuy rất nhỏ, song cũng có thể làm da Mặc Dạ bị thương nha. Những đạo Lôi điện kia đều là lôi thuần khiết nhất trong trời đất, đôi với Ma tu tôn thương rất lớn.

“Người quản nhiều như vậy làm gì!” Xích Dục liếc mắt trừng nam tử tóc trắng.

“Ta hiểu kỳ mà!” Nam tử tóc trắng không rõ mình nói sai cái gì, vẻ mặt ủy khuất nhìn Xích Dục.

“Đừng hỏi ta, đến hỏi Diêm Quý ấy.” Sau khi đem phiên toái đá cho Diêm Quý, Xích Dục quay đầu không thèm để ý tới nam tử tóc trắng.

Trong chốc lát, nam tử tóc trắng lại chọt chọt Diêm Quý ở bên phải, “Người biết không?”

Diêm Quý bí hiểm nhìn nam tử tóc trắng một lúc, lại nhìn Mặc Dạ đang nhắm hai mắt dưỡng thần, dùng khẩu hình truyền cho nam tử áo trắng ba chữ, “Ăn đậu hũ.”

“Trên tay nàng không có đậu hũ nha!” Hải tử thừa thuần khiết! Nghe thấy câu nói kia của nam tử tóc trắng, Diêm Quý thiếu chút nữa đâm đầu vào lò đan trước mặt, nói xem làm sao hắn lại quen biết một người như vậy đây! Vốn chỉ âm thầm bàn luận, sau khi bị nam tử tóc trắng náo như vậy, bảy người chung quanh tụ tập lại thành một vòng tròn, nhao nhao thảo luận xem hành động vừa rồi của Mặc Dạ có thâm ý gì. Nghe bên trái một câu ăn đậu hũ, bên phải một câu chiếm tiện nghi, Tề Hoan mặt từ đỏ biến thành xanh, từ xanh biến thành đen, sau đó thò tay lấy Đá Trấn Lôi ném vào trung tâm bảy người kia.

Sau nửa canh giờ, bảy người toàn thân cháy đen, kiêu tóc tán loạn, nam nhân mắt không ánh sáng, còn có một nữ nhân vẻ mặt tươi cười ngồi quanh lò đan đang không ngừng xoay tròn, đưa tay đánh vào trong lò đan một đạo rồi lại một đạo pháp quyết. Vừa thấy pháp quyết mỗi người sử dụng có vẻ đều không giống nhau, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, thuộc tính pháp quyết bọn họ đánh ra đều căn cứ vào chỗ ngồi mà quyết định.

Vừa mới bắt đầu tốc độ của Tề Hoan tương đối chậm, vì cương lôi trong cơ thể vốn không nhiều lắm, nàng phải thường xuyên tận lực xoay Thái Cực Đồ để chế tạo cương lôi, nhưng dần về sau, đại khái là do quen tay hay việc, tốc độ của Thái Cực đồ càng lúc càng nhanh, cũng có thể tạo ra cương lôi rồi.

Chỉ có phiền toái duy nhất đó là, trong bụng của nàng lại xuất hiện một đám cương lôi kiếp vân (*) tinh khiết màu bạc, vốn dĩ đám kiếp vân kia còn chưa có xử lý sạch sẽ đâu, cái này hay rồi, lại thêm một đám nữa !

(*) cương lôi kiếp vân: đám mây tích tụ cương lôi

Theo Tề Hoan tăng tốc, bảy nam nhân bên người nàng có thể nói là khổ không thể tả, bọn họ cũng không phải động cơ vĩnh cửu, liệu chết liệu sống hơn nửa tháng, một khắc cũng không ngừng để luyện đan, cho dù tu vi cao thâm cũng bị hành hạ đến không chịu nổi. Nữ nhân này thế mà một chút cũng không thông cảm, còn tăng thêm lượng công việc cho bọn họ.

Nhưng tất cả mọi người cũng chỉ có thể phàn nàn trong lòng, uy lực của địa võng bảy người bọn họ đều đã thử qua rồi, tuyệt đối không phải cảm giác tốt gì, có lời gì vẫn là giấu ở trong lòng thì hơn.

Chương 75: Nỗi oan rất lớn

Luyện đan cũng không phải việc tốn khí lực gì, chỉ có điều thứ này cần nhẫn nại vô cùng, lúc trước Tề Hoan luyện đan sở dĩ làm nổ lò đan, cũng là bởi vì không có kiên nhẫn mỗi ngày ngồi cạnh giữ bên lò, cho nên mới xuất hiện đủ loại tình huống. Nhưng mà trước mắt đã đáp ứng giúp đỡ người ta, còn nhận nhiều đồ tốt như vậy, Tề Hoan cũng chỉ có thể cắn răng kiên trì thôi.

Ngày thứ hai mươi tiến vào đan phòng, rốt cục Tề Hoan cũng không nhịn được nữa chỉ vào cái lò đan chửi âm lên, “Cái thứ đan gì thế này, sao lại khó luyện thành như vậy?”

Đáng tiếc lời của nàng không kích động nổi mấy vị công sự bên cạnh, Xích Dục ngẩng đầu lên, ánh mắt ngậy ngốc nhìn chăm chăm vào Tề Hoan vài phút đồng hồ, sau đó thở dài một tiếng, hít hít cái mũi, chậm chậm đánh một đạo pháp quyết vào lò đan.

Đan dược bọn họ luyện là từ thời thượng cổ, cho dù là trước đây, luyện chế loại đồ này ít nhất cũng cần đến trăm người cùng một chỗ mới động thủ được, hiện tại chỉ có tám người, đương nhiên chậm, thật ra mấy người bọn họ tu vi cũng coi như khá, cho nên mới có thể trụ được đến bây giờ, nếu đổi là người khác, thì đã sớm không chống đỡ được rồi.

Nói thế nào thì Tề Hoan cũng vào muộn hơn nửa tháng so với bọn hắn, Mặc Dạ lo lắng nàng không chịu nổi, thỉnh thoảng còn thay nàng chống đỡ một lát, bọn họ trái lại không có mệnh tốt như vậy rồi. Không có biện pháp, ai bảo bọn hắn không phải mỹ nữ, lão đại căn bản không biết đau lòng mà, nói thẳng ra nếu chết một người thiếu một người, thiếu một người còn có thể tiết kiệm không ít lương thực, bảy người bọn họ mặc dù là trợ thủ đắc lực của Mặc Dạ, nhưng năng lực gây phiền toái thì không phải người bình thường có thể chấp nhận đâu.

Đã qua năm ngày, Tề Hoan cũng không còn sức mắng chửi người rồi, tất cả mọi người ngồi vây quanh trước lò luyện đan, giống như máy móc đánh pháp quyết về phía lò đan, Mặc Dạ thì vẫn ngồi đó cách bọn họ không xa, không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào lò đan, thi thoảng lại ném vào bên trong một loại linh dược không biết tên.

Cuối cùng, một tháng trôi qua, Mặc Dạ tuyên bố một tin tức tốt, đan dược sắp luyện thành, lúc này trong cơ thể Tề Hoan cũng sinh ra biến hóa đáng sợ rồi.

Vì một tháng qua, một khắc cũng không ngừng tiêu hao Lôi Điện lực, tốc độ Thái Cực Đồ trong cơ thể nàng chuyển động càng lúc càng nhanh, tốc độ sinh ra lôi điện cũng càng lúc càng nhanh. Vừa vận hiện tại trên Thái Cực Đồ sinh ra bốn đám kiếp vân màu sắc khác nhau, nhìn thì rất đẹp đấy, nhưng cảm giác có chút nguy hiểm.

Còn cái sương mù màu xanh tròn tròn nằm một góc trên Thái Cực Đồ kia cuối cùng cũng hóa thành hình rồi, cư nhiên là một con rắn nhỏ đầu xanh mon môn. Thật ra Tề Hoan đối với loại sinh vật trơn mượt này không có thích thú, miễn cưỡng một Tiểu Ngân thì còn có thể chịu đựng được, ít nhất người ta cũng lớn bằng bàn tay, khả năng đi vào trong bụng mình quá ít! Có lần Tề Hoan sử dụng cả bốn đám kiếp vân đi oanh tạc lục xà lười biếng kia, muốn giết chết nó, đáng tiếc bất kể bao nhiêu lôi, người ta cũng chỉ nhúc nhích trên Thái Cực Đồ một vòng, nhiều ngày như vậy, Tề Hoan đã vô kế khả thi rồi, nó vẫn đang ở trong bụng nàng hoạt động rất tốt đấy.

Gần đây lại bận rộn luyện đan, không có nhiều thời giờ xử lý vấn đề trong bụng, Tề Hoan quyết định chờ thêm một thời gian ngắn nữa rảnh rồi, nhất định phải đem cái vật xanh mon môn trong bụng lôi ra.

Nếu không mỗi lần nội thị, nàng đều sinh ra chương ngại tâm lý rất lớn, đây tuyệt đối là bất lợi cho sự phát triển khỏe mạnh của mình đấy.

Giữa trưa ngày hôm sau, trong lò đan vốn luôn cực kỳ im ắng cuối cùng cũng phát ra tiếng vang như tiếng sét, Tề Hoan biết là đan dược sắp ra lò, không phải nàng có kinh nghiệm. Trên thực tế nàng có thể nghe thấy tiếng sấm đình tai như ở bên ngoài, đan dược còn chưa ra lò đã kéo thiên kiếp tới, thật không biết sau khi ra lò, sẽ thành tình cảnh gì.

Dù sao mặc kệ như thế nào, nàng nhất định phải trốn ở phía sau, đã chứng kiến sự khủng bố của lôi kiếp, nàng cũng không muốn xung phong đi đầu. Đáng tiếc, không như mong muốn. “Uỳnh” một tiếng vang thật lớn, Tề Hoan chỉ cảm thấy bên cạnh lò đan trở nên vô cùng nóng, sau đó nàng bị cỗ lực cường đại kia bắn ra ngoài 20m. Ngồi liệt bên tường, nàng ngẩng đầu, trông thấy nóc nhà đan phòng đã biến mất, trên bầu trời Lôi điện thất sắc (bảy màu) hiện lên, nhìn qua thật đúng là kinh tâm động phách.

Sau khi trông thấy đám kiếp vân yêu dị kia, mấy người cũng bị lò đan bắn ra sắc mặt có chút khó nhìn, bọn họ chỉ luyện đan nghịch thiên mà thôi, thế mà cũng rơi xuống thần lôi thất phẩm là sao!

Thần lôi thất phẩm kia, cũng may bọn họ không phải người phạm, nếu tu tiên bình thường đụng phải lôi này còn không hóa luôn thành tro đi! Lúc này ánh mắt mấy người đều nhìn lên trên người Mặc Dạ, bọn họ đối với chủ tử của mình vẫn rất có lòng tin, dù sao trong mấy người cũng chỉ có hắn đã từng vượt qua lôi kiếp thăng thần thất phẩm biến thái này.

Mặc Dạ vẫn bình tĩnh ngồi trên đệm, bất quá một thân áo bào trắng nho nhã không biết khi nào đã biến thành chiến giáp màu đỏ như máu, chiến giáp

kia Tề Hoan nhận ra, chính là bộ cốt khải mà nàng từng nhìn thấy trong địa mộ. Áp giáp màu đỏ như máu, mặt nạ màu huyết sắc quý dị, còn có trường kiếm không lưỡi màu vàng, Tề Hoan cảm thấy nam nhân trước mắt này giống hệt như người được khắc lên bích họa trong mộ, chẳng lẽ, căn bản bọn họ chính là một người? Nhưng cái này không thể a, Mặc Dạ mới bao nhiêu tuổi, người kia là Thượng Cô tu sĩ, là đồ cô đã phi thăng không biết bao nhiêu năm rồi.

Chẳng lẽ là con cháu của hắn? Nếu không sao có thể dễ dàng tiến vào mộ thất của người kia như vậy, Tề Hoan càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng. Trong khi còn đang miên man suy nghĩ miên man, lò đan đã bay lên không trung, ba hạt kim đan lớn bằng nắm tay trẻ con rơi xuống tạo thành muôn ngàn kim quang, Tiên giai thượng phẩm đan dược!

Sau khi đan dược xuất thế, giống như có linh khí (ở đây là có suy nghĩ), chúng cũng biết kiếp vãn trên đỉnh đầu là tới đối phó với mình, đồng thời Mặc Dạ vẫn luôn im lặng cuối cùng đã có động tác.

Hắn bay thẳng đến chỗ một viên đan dược, rất nhanh bắt được viên đan kia trong tay.

Vốn còn định túm nốt hai đan dược kia, dù sao hắn đã đáp ứng Tề Hoan, sẽ tặng cho nàng.

Chờ đến lúc hắn quay đầu, lại kinh hãi phát hiện, Tề Hoan cũng đã bay lên không trung, trong tay nàng xách một thứ gì đó đang giãy dụa, chính là tiểu hồ ly lông xù, trong móng vuốt nhỏ cũng bắt được một hạt Kim Đan.

Hạt kim đan thứ ba đột nhiên mất tích trong tầm mắt mọi người.

“Bỏ kim đan ra, mau xuống dưới.” Cho dù ngày thường Tề Hoan không sợ Lôi Điện, nhưng lần này lôi kiếp có thể khủng bố hơn gấp trăm ngàn lần lôi kiếp trước kia, Tề Hoan khác hẳn, sau khi dính vào cái đó còn có mệnh.

Hết lần này tới lần khác tiểu hồ ly không chịu buông tay, Tề Hoan cũng không thể không chú ý đến sống chết của nó mà buông ra, giờ khắc này lôi kiếp đã chia làm ba đạo đánh xuống, cho dù Mặc Dạ muốn ra tay cũng đã không kịp nữa rồi.

Một đạo lôi điện đánh từ trên trời xuống bao bọc cả người Tề Hoan lại, Tề Hoan chỉ có thể nghe thấy tiếng Mặc Dạ khàn giọng gào thét tên mình, rồi không còn tri giác.

Cũng may thất sắc thần lôi chỉ đánh một phát rồi biến mất không thấy hình dáng, trên bầu trời lại một mảnh xanh thẫm, không còn bóng dáng một tia lôi điện nào.

Sau khi Mặc Dạ thành công vượt qua đạo lôi kiếp kia, ma khí trên người không chút che dấu phóng lên trời, bầu trời vốn đang xanh thẫm vì ma khí của hắn thoáng chốc mây đen trải rộng.

Sau khi hạ xuống đất Mặc Dạ bay thẳng đến chỗ Tề Hoan, nhìn cũng chưa nhìn đến bảy tên thuộc hạ mới không may bị sét đánh. Hắn nửa quỳ xuống

bên người Tề Hoan, do dự một lúc mới duỗi ngón tay run rẩy dò xét hơi thở của nàng.

“Còn sống?!” Lần này Mặc Dạ mới thực sự choáng váng.

Hắn cho rằng Tề Hoan nếu như không chết cũng phải bỏ nửa cái mạng nhỏ, nhưng nàng bây giờ hô hấp vững vàng, giống như...đang ngủ?! Mà tiểu hồ ly trong ngực nàng ôm kim đan lão đảo đứng lên, chín cái đuôi lông xù run rẩy, một thân lông vốn màu trắng giờ phút này đã biến thành màu đỏ tinh khiết, màu đuôi cũng biến thành một đen, một trắng, một tím, sáu cái màu đỏ.

Vượt qua thất phạm lôi kiếp, vừa đúng hai lần độ thiên kiếp thăng thân, khiến cho tiểu hồ ly đạt tu vi tứ vĩ (bốn đuôi).

Cần thận từng li từng tí ôm Tề Hoan vào trong ngực, lúc này Mặc Dạ mới có thời gian nhìn đến bảy thuộc hạ đang nằm uôn éo, toàn thân cháy đen tản ra mùi thịt nướng, nhìn bọn hắn cũng có vẻ chật vật, hơn nữa cũng là vô tội nhất.

Ba đạo lôi kiếp, một đạo nhằm vào Mặc Dạ, một đạo không hiểu sao bị Tề Hoan hấp thụ, còn có một đạo rơi xuống bảy người bọn họ. Trên thực tế bọn họ đều là thay Tiểu Ngân chịu tiếng xấu đây, sau khi tiểu hồ ly nắm được viên kim đan thứ hai, Tiểu Ngân cũng cướp lấy viên kim đan thứ ba, đáng tiếc khi đó lôi kiếp đã xuất hiện, nó cũng biết lôi kiếp lợi hại, nên vô sỉ chui vào trong chỗ bảy người, để cho bọn họ thay nó ngăn cản một đạo lôi kia.

Mặc Dạ ôm Tề Hoan đứng bên cạnh bảy người, nhìn Tiểu Ngân lắc lắc cái đuôi, trong miệng còn ngậm một hạt kim đan, chậm rì rì đi ra, trên trán rơi xuống một giọt mồ hôi, hắn thề, con rắn vô sỉ như vậy không phải do mình nuôi lớn đâu.

Lúc này mấy người kia cũng biết mình bị một con rắn tính kế, đáng tiếc hiện tại không thể động thủ, chỉ có thể hung dữ nhìn Tiểu Ngân.

Đôi với ánh mắt của bọn họ, Tiểu Ngân hết sức bất mãn rống lên một tiếng, sau đó cố ý đập cái đuôi xuống, lập tức đánh bay bảy người ra ngoài, thấy bọn hắn nhỏ như sao ở phía chân trời, lúc này mới cảm thấy hài lòng biến thành tiểu bạch xà, trở lại trên cánh tay Tề Hoan nghỉ ngơi. Nhưng lần này trong miệng nó ngậm một hạt kim đan, thoạt nhìn xa xa “vòng tay” lại có chút hấp dẫn.

Không hiểu sao sau khi hấp thụ thất sắc thần lôi, thân thể Tề Hoan lại lần nữa quay về cục diện khi thay Hư Không Tử hấp thụ thiên kiếp, nhưng lần này thảm hại hơn, bởi vì phiên lôi thất sắc kia căn bản không hấp thụ được, càng không ngừng ở trong bụng mình giật chớp đánh sét.

Cho dù màu sắc nó đẹp, nhưng khi mới nhìn thấy vẫn rất nguy hiểm. Thứ này ở trong bụng, cũng giống như nuốt phải quả bom hẹn giờ đi!

Thời gian dần trôi Tề Hoan phát hiện bốn đám kiếp vân tạo ra khi mình

luyện đan vậy mà giờ lại từ từ bị đám kiếp vân bảy màu hấp thụ, kiếp vân bảy màu phảng phất tạo ra từng tia năng lượng đều bị Thái Cực Đồ hút mất, hai thứ này vậy mà lại tạo thành một hệ thống tuần hoàn kỳ quái. Còn có một thứ khiến Tề Hoan không thể tiếp nhận, chính là con rắn trong bụng nàng cuối cùng cũng tiến hóa rồi, lần này tiến hoá còn quý dị hơn xưa, toàn thân đều bao trùm lên phiến màu xanh nhạt, mọc ra hai cái sừng hươu, còn có bốn cái móng vuốt rất dài, Tề Hoan cảm thấy càng lúc nó càng giống thần lân rồi.

Chương 76: Có vợ rồi?!

Thần lẫn cùng rắn đều khiến Tề Hoan khó có thể tiếp nhận, nàng kiên quyết cự tuyệt bụng của mình “xuất hiện” đồ vật kỳ quái. Nhưng cũng may đám kiếp vân bảy màu trong bụng kia tuy hấp thu không được, nhưng cũng có thể tùy ý không chế, vì vậy Tề Hoan không chút do dự điều một mảnh kiếp vân đen, mãnh liệt đánh xuống đầu con “thần lẫn” kia.

Cũng không biết đánh xuống bao lâu, phiến vân kia càng ngày càng ít, mà cái con “thần lẫn” kia lại càng trở nên kỳ quái, nếu như mình không có đoán sai... thì chẳng lẽ đó là...? Tề Hoan nhìn vật thể màu xanh đang xoay quanh trên Thái Cực Đồ, càng nhìn càng thấy hình dạng rất giống với thần thú Thanh Long được giới thiệu trong sách.

Trong bụng mình mọc ra một con rồng?! Không biết có phải do quá mức kinh hãi hay không, Tề Hoan mãnh liệt từ trên giường bật dậy, khiến Mặc Dạ vốn canh giữ bên người nàng giật mình.

“Nàng vẫn ổn chứ?” Thấy sắc mặt Tề Hoan tái nhợt từ trên giường bật dậy, Mặc Dạ có chút bận tâm hỏi, sắc mặt của nàng thoạt nhìn không tốt lắm, chẳng lẽ bị nội thương nghiêm trọng gì đó mà hẳn không có phát hiện ra?

“Rất ổn.” Tề Hoan chỉ đáp lại Mặc Dạ hai chữ, sau đó lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một quyển sách, mãi miết lật, lật lên lật xuống một lúc lâu sau mới thở phào, ngã xuống giường ngủ tiếp.

Theo như “Địa chi đạo” ghi lại, người tu luyện công pháp này, đến kỳ Nguyên Anh có thể kết thành hình dáng bốn loại thần thú, chỉ là độ khó tu luyện cũng khác hẳn với người thường. Nghe nói phạm là tu ra một loại thần thú sẽ có chín đạo thiên kiếp đánh xuống, lại tu thì sẽ có thêm chín đạo nữa

Đây cũng không phải bởi vì công pháp Tề Hoan tu luyện có vấn đề, mà là thiên kiếp kia khiến thần thú có được nguyên lực tương đương, vận khí Tề Hoan cũng quá tốt, trong bụng nàng có một đồng kiếp vân, cho nên thời điểm Thanh Long xuất thế không cần thay Thanh Long ngăn cản thiên kiếp. Trước kia tuy nàng cũng dùng sét đánh Thanh Long, song rất hiển nhiên những sét kia cấp bậc quá thấp, không thể khiến cho nó vào kỳ hóa rồng, cũng chỉ có sét thất phẩm mới là thứ Thanh Long cần. Cho nên trong khi Tề Hoan vô tình, một thần thú Nguyên Anh cứ như vậy cắm rễ trong bụng nàng.

“Thiếu chủ, hòm quan tài bằng băng đã bị phá ra rồi, đây là Phách Thiên

Kiểm ngài muốn.” Hành động mới vừa rồi của Tề Hoan dọa Mặc Dạ giật mình, cũng may Mặc Dạ nhìn ra nàng chỉ bởi vì quá mệt mỏi nên đang ngủ, lúc này mới yên lòng. Chỉ chốc lát sau, sau lưng Mặc Dạ xuất hiện một mảnh huyết vụ (sương mù màu máu), Danh Độ Thiên từ trong huyết vụ đi ra, trên tay còn mang theo thanh Phách Thiên Kiếm vốn được Mặc Dạ cướp về.

“Nàng ta thế nào?” Mặc Dạ không quay đầu lại, ý bảo Danh Độ Thiên đặt thanh kiếm ở trên mặt bàn.

“Không có bất kỳ tổn thương gì, chỉ chờ Thiếu chủ đi dứt thuốc cho nàng thôi.” Ánh mắt Danh Độ Thiên khó toát ra được vẻ vui vẻ, cuối cùng có thể trở về.

“Quyển sách kia đâu?”

“Thiếu chủ, ngài thật muốn đem quyển sách kia cho nàng? Thế nhưng lão gia đã thông báo, bảo ngài hủy nó.” Trong nháy mắt Danh Độ Thiên chần chờ, không phải y muốn chống lại mệnh lệnh, chỉ là chuyện này cũng không phải việc nhỏ, nếu như ba quyển sách thật sự được gom đủ lại, thì đừng nói ba quyển, chỉ cần tu luyện tới quyển thứ hai, người nọ chính là một phiên toái lớn rồi.

“Người nghi ngờ lời nói của ta?” Mặc Dạ lạnh nhạt nhìn Danh Độ Thiên, “Vậy người cho rằng mệnh lệnh của cha ta so với mệnh lệnh của ta cái nào quan trọng hơn?” Giọng nói Mặc Dạ vẫn bình tĩnh, nhưng Danh Độ Thiên cũng có thể nghe được bên trong thực lạnh lẽo.

Danh Độ Thiên không nói hai lời, “bụp” một tiếng quỳ rạp xuống đất, không dám ngẩng đầu lên, “Thuộc hạ không dám, thuộc hạ đối với Thiếu chủ tuyệt đối không hai lòng.”

Huyết Ma Danh Độ Thiên từng ở nhân gian phong quang vô hạn, ai nghĩ đến y cũng sẽ sợ hãi. Kỳ thật trước khi phi thăng lên Thiên Ma Giới, y chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình vì người khác công hiến, mà sau khi y đến Thiên Ma Giới mới biết, chính mình được gọi là thiên tư thật ra cũng chẳng là cái gì, tùy tiện một người cũng có thể bóp chết y. May mắn vận khí của y không tệ, trước khi hồn phi phách tán, được người cứu, người kia chính là phụ thân của Mặc Dạ.

Trước khi hạ giới, Danh Độ Thiên cũng không có gặp qua Mặc Dạ, y chỉ qua phụ thân Mặc Dạ nhắc tới, ông có hai đứa con trai, trong đó có một người tên là Mặc Dạ, ông nói đứa con trai này tình tính rất tốt, cũng không giống ma tu khác, quá mức nhân từ, cho nên việc hạ giới lần này mới để cho hắn (Mặc Dạ) xử lý.

Vốn tưởng rằng tính tình của Mặc Dạ thật sự tốt như phụ thân hắn nói, nhân từ như vậy. Song cho đến khi ở chung với Mặc Dạ khoảng một tháng Danh Độ Thiên mới hiểu được cái nhân từ kia đều là giả dối, lòng dạ của Mặc Dạ so với cha hắn còn ác hơn nhiều, bằng không hắn cũng sẽ không trú ở vực

Tu La cùng biển Sát Thân hai khu vực cực kỳ nguy hiểm rồi.

Mới đầu Danh Độ Thiên còn muốn tìm cơ hội trở về bên cạnh lão gia, dù sao so với Mặc Dạ, tính tình của cha hắn cũng coi như không tệ, sau này y mới hiểu được, đã lên chiếc thuyền này, trừ khi chết, bằng không thì vĩnh viễn đừng mong xuống thuyền.

Mặc Dạ tuyệt đối không cho phép thủ hạ của mình có hại lòng, coi như là người của cha hắn cũng không được, Danh Độ Thiên biết rõ điểm này, cho tới nay đây cũng là điều y lo lắng nhất, cho nên Mặc Dạ nói như vậy, mới dọa Danh Độ Thiên thành cái dạng này.

“Đừng kích động, chỉ đùa một chút thôi.” Mặc Dạ vỗ vỗ bả vai Danh Độ Thiên, “Đi thôi, đi xem nhiệm vụ lão gia tử nhấn nhủ.”

“Vâng.” Danh Độ Thiên thấy Mặc Dạ đi vào trong huyết vụ, mới thở phào một cái thật dài, lau mồ hôi lạnh trên trán, vị chủ tử âm hiểm xảo trá này, trở mặt so với hồ ly còn nhanh hơn, cũng may hắn đối với thuộc hạ của mình rất tin nhiệm, bằng không nếu sự tình xảy ra mấy lần, Danh Độ Thiên cũng không rõ liệu mình có bị sụp đổ tinh thần hay không.

Sau khi Tề Hoan tỉnh dậy trời vẫn còn sáng, trong phòng vô cùng yên tĩnh, không có bất kỳ ai. Tề Hoan rời giường đẩy cửa ra tìm một vòng thủy đảo, cũng không có trông thấy bóng dáng bất kỳ người nào.

“Kỳ quái, hắn vừa rồi vẫn còn ở đây, như thế nào mới thiếp đi một giấc lại không còn người?” Đi vào sâu trong chỗ của Mặc Dạ cũng không tìm được hắn, Tề Hoan đành phải lôi tiểu hồ ly từ trong ngực ra.

Rõ ràng đã đạt tu vi tứ vĩ, thế nhưng dường như tiểu hồ ly cũng không có xu thế to lên, đoán chừng đời này Tề Hoan cũng đừng mong có sủng vật có thể cưỡi rồi.

“Này, Mặc Dạ đâu rồi?” Tiểu hồ ly nửa ngủ nửa tỉnh bị Tề Hoan túm đuôi lôi ra, đôi mắt còn có chút sương mù, sau khi nghe Tề Hoan nói nó mới mở mắt, mờ mịt nhìn, một lúc lâu mới đạp cái chân ngắn cũn, ý bảo Tề Hoan buông nó xuống.

Sau khi thả tiểu hồ ly xuống mặt đất, nó đưa cái mũi nhỏ khắp nơi ngửi loạn, Tề Hoan ở phía sau nhìn, trong lòng thầm mắng hai câu, thật vũ nhục mà, nói thế nào cũng là Cửu Vĩ Thiên Hồ, chỉ bảo nó tìm người thôi, có cần đem cả kỹ năng của chó dùng tới không?

Nhưng nói thế nào cũng là yêu thú siêu cấp, cái mũi kia đúng là chó bình thường không thể so sánh, không mất bao lâu, tiểu hồ ly dẫn Tề Hoan tới bên ngoài một băng động.

Băng động kia ở trên một đảo nhỏ ngoài Thiên Ma Môn, chỉ có điều nó ở phía dưới mặt nước biển, nếu như không phải có tiểu hồ ly..., Tề Hoan thật đúng là không tìm thấy chỗ này.

Chẳng qua Tề Hoan không biết bơi, trên người cũng không có loại đồ như Tị Thủy Châu, nên chỉ có thể ôm tiểu hồ ly mở to mắt nhìn chằm chằm vào

mấy thứ mơ hồ có thể trông thấy hình dáng dưới băng động.

Cũng may không đợi Tề Hoan đi xuống, bên trong đã có người đi ra, nghe thấy tiếng nói chuyện của bọn họ Tề Hoan ngay lập tức đoán đó là bảy thủ hạ của Mặc Dạ, vốn gặp mặt bọn họ cũng không có gì, mấu chốt là trong lúc hôn mê Tề Hoan nghe thấy Mặc Dạ cùng Danh Độ Thiên nói qua lý do mấy người kia bị sét đánh, rấn trên người nàng hại người ta thành cái dạng này, nàng thấy vẫn nên tạm thời tránh bọn họ đi thì tốt hơn.

Vì thế Tề Hoan nhìn lướt qua bờ biển, phát hiện bên cạnh bờ có một chiếc thuyền lớn đang đỗ, nàng vội vàng chạy lên thuyền, trốn ở trong khoang nhìn mấy người kia từ xa xa.

Tuy khoảng cách hơi xa, nhưng nhiều năm tu tiên như vậy, thị lực của Tề Hoan cũng không tệ lắm, đủ để từ trong khoang thuyền nhìn thấy cử động của bọn họ, cũng có thể nghe thấy bọn họ nói. Hơn nữa trên người nàng còn có lá bùa che dấu khí tức, nên mấy người kia không có cách nào phát hiện được nàng.

Đợi một lúc lâu, Tề Hoan trông thấy Mặc Dạ bế một nữ tử toàn thân trắng như tuyết từ dưới nước đi lên, trông thấy mặt nàng kia, Tề Hoan không nhịn được hít vào một hơi, đời này nàng chưa từng gặp nữ nhân nào đẹp như vậy.

Trong số người nàng quên biết, ngay cả tộc trưởng Yêu Tộc cũng không có xinh đẹp bằng nữ nhân này, lần đầu tiên Tề Hoan nhìn nàng ta mà ánh mắt khó có thể dời khỏi.

Sau khi đến trên bờ biển, sắc mặt Mặc Dạ bình tĩnh đem nữ nhân đặt trên mặt đất, ai ngờ nàng kia cứ ôm Mặc Dạ không buông, còn muốn hấn bẻ mình đi.

Sau khi nghe lời của nữ tử, Tề Hoan cảm thấy ngực mình có chút khó chịu, tuy không biết nữ nhân này cùng Mặc Dạ quan hệ ra sao, nhưng trông thấy hai người bọn họ thân mật như vậy, nàng cảm thấy trong lòng rất bức bối.

Cũng may Mặc Dạ chỉ nhìn nữ nhân kia, không có bế nàng ta đi tiếp.

Kết quả nữ nhân kia ngồi dưới đất gào khóc, chỉ vào mũi Mặc Dạ, nói trong lòng hấn nhất định đã có nữ nhân khác, chướng mắt “người vợ tàn tạ” này rồi.

Sau khi nghe xong bốn chữ này, Tề Hoan cả người ngây dại, thật lâu sau mới kịp phản ứng, hấn có vợ? Có vợ? Cái tên hỗn đản chết tiệt kia thậm chí đã có vợ còn dám tới trêu chọc nàng?!!!

Tiếp theo xảy ra chuyện gì, Tề Hoan căn bản không có quay lại nhìn, nàng tóm lấy đuôi tiểu hồ ly, tiện tay vỗ tay một tiếng, một đạo thất sắc lôi điện xuất hiện, bóng dáng của nàng liền biến mất trên khoang thuyền.

Tưởng rằng mình sẽ độn được xa vài hải lý, không nghĩ tới sau khi cơ thể hấp thu thất sắc thần lôi, độn thuật của nàng đột nhiên tăng mạnh, cư nhiên độn lên trên thuyền của người ta, người trên khoang thuyền trông thấy Tề

Hoan đột nhiên xuất hiện từ không trung, cho rằng đã nhìn thấy quý, hoảng sợ chạy trốn bốn phía, chỉ có một nam tử trẻ tuổi thần sắc bình tĩnh đứng ở một bên phe phẩy cây quạt mỉm cười nhìn Tề Hoan.

Lại nói sau khi Tề Hoan rời khỏi, nàng vừa đi không lâu, Mặc Dạ trở về đông phòng của Tề Hoan, kết quả phát hiện bên trong không có, tìm quản sự đến, quản sự cũng nói không trông thấy nàng. Cuối cùng hẳn tìm khắp Thiên Ma Môn cũng không có thấy bóng dáng Tề Hoan, nàng cứ như vậy mà mất tích.

“Người đâu?” Mặc Dạ ngồi trong đại sảnh, nhìn thuộc hạ quỳ thành hàng phía dưới, sắc mặt tương đối bình tĩnh, không có bất kỳ dấu hiệu tức giận nào.

“Thiếu chủ, vừa rời lúc ở bờ biển.... Thuộc hạ, thuộc hạ trông thấy một đạo thất sắc thân lôi.” Danh Độ Thiên cúi đầu nói lắp ba lắp bắp, tuy Mặc Dạ không có tỏ vẻ gì, nhưng cũng khiến Danh Độ Thiên theo bản năng cảm thấy sợ hãi.

“Người nói vừa rời nàng ở bờ biển?”

“Hình như vậy.”

Chương 77: Từ trên đi xuống

Tim nàng mang trở về, nhớ kỹ không thể để cho nàng trở về núi Thanh Vân.” Mặc Dạ đứng dậy, lạnh giọng ra lệnh, sau đó nhìn lướt qua tám thuộc hạ quỳ dưới mặt đất, “Các ngươi đều đi đi, tuyệt đối không được để cho người Côn Luân Thục Sơn nhìn thấy nàng.”

“Vâng” Sau khi nhận được mệnh lệnh, thân ảnh tám người đồng thời biến mất trong đại sảnh.

Bạch y nữ tử bên cạnh Mặc Dạ thần sắc có chút mơ màng nhìn hẩn kỳ quái hỏi, “Mặc Ngự, chàng đang tức giận sao?”

Mặc Dạ hít một hơi thật sâu, nắm chặt nắm đấm, trừng nữ nhân kia thật lâu, lòng mới bình tĩnh mở miệng nói chuyện, “Không có, ngươi đi nghỉ ngơi đi.”

“Chàng không đi cùng thiếp sao?” Nữ tử chớp chớp đôi mắt đẹp trong sáng, trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn biểu lộ chút nghi ngờ.

“Ta còn có việc, ngươi cứ đi trước.”

“À.”

Đưa mắt nhìn nữ tử rời đi, Mặc Dạ một chương vỗ lên trên bàn trà bên cạnh, nháy mắt trong đại sảnh vang lên vô số tiếng vỡ vụn, sau khi nàng kia đi ra ngoài, sau lưng “Uỳnh” một tiếng vang lên, toàn bộ đại sảnh lập tức biến thành phế tích.

“Mặc Ngự, đừng có để cho ta gặp được ông!” Lúc Mặc Dạ nói lời này, dùng sức nghiến răng nghiến lợi, hận không thể đem người trong miệng bằm thây vạn đoạn, người không biết còn tưởng rằng Mặc Ngự là cừ nhân không đội trời chung của hắn, người biết cũng tránh rất xa, sợ rước họa vào thân.

Thiên Ma giới, phủ đệ Mặc phủ, được xưng là vị vua trị vì lâu nhất của Thiên Ma giới – Mặc Ngự đang nằm thoải mái trên ghế mềm mại, đưa mắt nhìn ánh trăng màu đỏ như máu ngấn người, “Ai, cũng không biết tên nhi tử ngọc kia làm việc ra sao? Tiểu Hoàng, con nói đệ đệ của con có thể đưa mẹ con lên đây không?”

“Có...” Tinh Hoàng gật gật đầu, đối với từ mà lão cha hình dung đệ đệ thân sinh của mình, hắn không có bất kỳ biện bạch, trên thực tế, toàn bộ mọi người Mặc gia đều cho rằng nhị đệ không thích hợp tu ma, mà ngay cả cha hắn cũng vẫn cho rằng đứa con thứ hai phải thiên tư thông minh, mới có thể phá nát hư không, phi thăng Thiên Ma giới. Cũng chỉ có hắn người ca ca

này mới biết, trong toàn bộ Mặc gia, người thích hợp tu ma nhất chính là Mặc Dạ.

Bởi vì tu vi của hắn (Mặc Dạ) so với lão cha còn cao hơn, so với anh ruột còn có thể tính toán người khác, khiến tất cả mọi người còn tưởng rằng hắn có lòng từ bi, người như vậy nếu như tu tiên, thật là bất hạnh của thiên hạ. Cũng may quái thai như vậy, vạn năm qua Mặc gia cũng chỉ sinh ra một người.

Rời khỏi Thiên Ma Môn không bao lâu, Tề Hoan đã có chút hối hận, thời điểm nàng ra đi quá nóng nảy, chỉ mang Phách Thiên Kiếm đi, lại quên lấy bản “Thiên chi đạo” từ tay Mặc Dạ rồi, nói thế nào mình cũng lãng phí thời gian hơn một tháng giúp hắn luyện đan, đi như vậy, thật sự rất có lỗi với mình rồi.

Hơn nữa cho tới bây giờ người ta cũng chưa từng nói qua hứa hẹn gì, cũng chỉ mình tương tư đơn phương, ai, vốn tưởng rằng lưỡng tình tương duyệt, hiện tại mới biết được chỉ có mình một bên tình nguyện, đều do năng lực thừa nhận của mình quá kém.

Tề Hoan ngồi trong khoang thuyền nhỏ hẹp, chép miệng, dù sao bất kể như thế nào, đều là tại Mặc Dạ, ai bảo không có chuyện gì hắn gây ảo giác ỉn, làm cho nàng luôn hiểu lầm mình là người đặc biệt với hắn.

Thời điểm Tề Hoan vẫn còn ôm mặt ngẩn người, đột nhiên nghe thấy có người gõ cửa, “Tề tiểu thư, tiểu thư nghỉ ngơi rồi sao?” Giọng nói ngoài cửa rất ôn hòa, Tề Hoan nhớ rõ người kia, cũng giống nàng đều là Tu Tiên giả, chỉ là người kia tu vi rất cao, tối thiểu thực lực bây giờ của hắn đã không nhìn ra hắn tu đến giai đoạn gì.

Nếu không phải hắn ra mặt giải thích cho Tề Hoan, thì dân chúng trên thuyền kia còn tưởng rằng Tề Hoan là quý đây. Chẳng lẽ bề ngoài của mình nhìn không giống thân tiên sao?! Tề Hoan đối với chuyện này vẫn cảm thấy cực kỳ buồn phiền.

“Không có, mời vào.” Đối với nam nhân trên mặt luôn mang theo nụ cười tao nhã này, Tề Hoan vẫn có vài phần hảo cảm. Nói thật, nếu không phải gặp Mặc Dạ trước, bộ dáng của nam nhân này chính là người yêu hoàn mỹ trong lòng Tề Hoan.

Khí chất tao nhã, dáng vẻ tươi cười khiến cho người ta thoát nhìn rất thoải mái, còn có thiên tư hơn người. Trước kia Tề Hoan cho rằng nam nhân hoàn mỹ như vậy chỉ có trong tiểu thuyết mới có, ai biết sau khi xuyên không có thể vô tình đụng phải một người. Đáng tiếc, hiện tại nàng không có tâm tình cùng người kia phát triển tình yêu, cho dù vị Kim đạo hữu này dường như có ý tứ kia.

Tề Hoan chưa bao giờ cho rằng mình có thể khiến cho nam nhân vừa thấy đã yêu, cho dù ở chung ba ngày nàng cũng không cho rằng nam nhân họ kim này vô duyên vô cớ vừa ý mình, trừ phi trên người mình có đồ vật gì

đó hẳn muốn lấy được.

Không thể trách Tề Hoan nghĩ như vậy, thật sự là chuyện này nàng gặp nhiều rồi, giới Tu Chân chính là như vậy đấy, nàng phải cẩn thận phòng bị.

“Tề tiểu thư, thuyền lập tức sẽ vào bến, không muốn ra ngoài xem sao?”

Kim Tu đứng ở cửa khoang, thân hình thon dài chặn ánh mặt trời, khiến cho buồng nhỏ hẹp trên tàu có chút âm u.

“A đúng rồi, ta vẫn quên không hỏi huynh, cái thuyền này rốt cuộc sắp đến chỗ nào?” Mấy ngày nay Tề Hoan một mực thương tiếc tình yêu còn chưa nở hoa đã chết héo của mình, mà quên hỏi vấn đề quan trọng nhất.

Kim Tu nhìn Tề Hoan sững sốt một lát, bất đắc dĩ cười khổ rồi nói,

“Thuyền này là đi buôn bán ở cửa biển, nhưng mà ta lập tức sẽ xuống thuyền.”

“À? Cửa biển ở chỗ nào?” Lời Kim Tu nói lại khiến Tề Hoan sững sờ, không phải chứ, hẳn đi rồi mình trở về làm sao, tuy là trước đây cũng có rời khỏi núi Thanh Vân nhiều lần, nhưng mỗi lần đường trở về lại không giống nhau, lần này thì tốt rồi, nàng cũng không biết bây giờ mình đang ở chỗ nào.

“Từ đây còn cách một đoạn, là thuộc về hải ngoại, nếu như sư môn của tiểu thư ở trong lục địa..., tốt nhất vẫn nên đến khi vào cảng rời thuyền là tốt nhất, ở đây cách Thục Sơn rất gần.” Kim Tu cười nhắc nhở.

“Ta cũng rời thuyền.” Tề Hoan suy nghĩ hạ quyết định, dù sao ở Thục Sơn nàng còn quen biết hai người, tìm không ra nhà thì tới Thục Sơn đầu tiên tìm Đông Nguyên, sau đó để cho hấn chỉ đường về sơn môn cũng tốt.

“Kim Tu, sư môn của huynh không ở đất liền sao?” Theo cách ăn mặc của Kim Tu cùng giọng nói của hấn, dường như hấn không phải đệ tử của mấy đại môn phái trên đất liền, ít ra là thoát nhìn không giống, đệ tử Thục Sơn Côn Luân cái mũi đều héch lên trời đấy, môn phái khác Tề Hoan cũng không có nghe nói qua ai tuổi nhỏ như vậy, tu vi đã cao đến nước này rồi, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có khả năng hấn là Tu Tiên giả từ hải ngoại tới.

Đây vốn cũng không phải bí mật gì, Kim Tu cũng không có ý định giấu diếm Tề Hoan, gật đầu cười, “Ta là đệ tử tự do, lần này tới chúc thọ thái thượng trưởng lão Thục Sơn đấy.”

“Ừc.... Vị thái thượng trưởng lão kia ít nhất cũng mấy ngàn tuổi đi, không phải là mỗi năm huynh đều tới chứ?” Sống lâu nhiều tuổi thật là tốt, hàng năm chỉ sinh nhật thôi cũng có thể thu được không ít lễ vật. Tề Hoan chỉ nghĩ qua, đôi mắt đã sáng lên chút ít.

Kim Tu bật cười lắc đầu, “Người tu tiên cứ cách ngàn năm mới làm thọ một lần, đây là lần đầu tiên ta tới đất liền.”

Tu tiên giả bình thường nào có ai lại đi mừng sinh nhật cho hấn, như thái thượng trưởng lão của Thục Sơn sống mấy ngàn năm đã sớm thành đồ cổ, tiến vào Độ Kiếp kỳ cũng chỉ mất trăm năm, chỉ có thực lực như vậy mới có

người từ ngàn dặm xa xôi chạy tới mừng sinh nhật lão, đôi với người tu tiên mà nói, đại khái cả đời cũng chỉ có cơ hội làm một hai lần sinh nhật.

“Nếu huynh muốn đi Thục Sơn, ta đây cũng cùng đi với huynh, thuận tiện gặp bằng hữu.” Lần trước Đông Nguyên cùng Tiêu Tiêu bị Mặc Dạ làm cho hôn mê bất tỉnh, cũng không biết thế nào, Tề Hoan mặc dù đối với lời nói của Mặc Dạ vẫn rất tin tưởng, nhưng trong lòng cũng có chút lo lắng, tiện đường đi qua nhìn xem cũng tốt.

Chẳng qua khi Tề Hoan lên bờ mới phát hiện, sự tình không đơn giản như tưởng tượng của mình. Sau khi nàng cùng Kim Tu lên bờ, đã thấy bên bờ có mấy vị Thục Sơn cấp trưởng lão, thoạt nhìn là tới đón tiếp Kim Tu. Tề Hoan nhìn trộm Kim Tu bên cạnh, hẳn ở Loạn Thế Các địa vị hẳn là rất cao. Đối với Loạn Thế Các Tề Hoan rất có ấn tượng, dù sao Tiên Thiên Thổ Linh mình cần cũng ở chỗ này, chỉ là không nghĩ tới nó lại là một môn phái tu tiên hải ngoại.

Mấy vị trưởng lão Thục Sơn trông thấy Kim Tu thì vẻ mặt tươi cười, nhưng khi bọn họ trông thấy Tề Hoan thì liền thay đổi sắc mặt, thậm chí rút kiếm tại chỗ xông đến, nói muốn vì phái Thanh Vân loại bỏ phản nghịch!

Mình cũng chỉ đi có hơn một tháng mà thôi, lúc nào thành phản nghịch, sao nàng không biết vậy?! Tề Hoan kinh ngạc nhìn mấy vị trưởng lão Thục Sơn trước mắt, hoài nghi lỗi tai mình có phải có chút vấn đề không.

“Mấy vị trưởng lão có phải là nhầm lẫn ở đâu không?” Trông thấy Tề Hoan bị người dùng kiếm chỉ vào, Kim Tu khẽ cau mày, nhẹ giọng hỏi.

“Kim Tu đạo hữu ngàn vạn lần đừng để vẻ ngoài của yêu nữ này lừa, nàng cầu kết với Ma Đạo đây là chuyện thật không thể bàn cãi, đệ tử phái ta tận mắt nhìn thấy.”

“Không biết là vị đệ tử nào của quý phái nói, ta rất muốn cùng người đó đôi chất một phen.” Suy nghĩ trong đầu Tề Hoan chuyển động thành một vòng lớn, phái Thục Sơn không cần phải vô duyên vô cớ tìm nàng gây phiền toái mới đúng, nói như vậy tất là có nguyên nhân rồi. Huống hồ, Tề Hoan mắt nhìn thấy mấy vị trưởng lão Thục Sơn, cho dù nàng muốn chạy, cũng chạy không thoát khỏi người ra, vẫn là thức thời một chút cùng đi theo một chuyên tốt hơn.

Cứ như vậy không rõ bị người ta mang về, vừa áp tải lên đại điện Thục Sơn, cũng may Kim Tu coi như rất có hảo cảm đối với bạn thuyền, không có nghe lời nói của mấy vị trưởng lão Thục Sơn, cố ý muốn thấy chứng cứ.

Vì thế vốn là chúc thọ giờ biến thành tam đường hội thẩm [1], đáng tiếc người bị thẩm vấn lại chính là Tề Hoan. Bị người ta áp tải lên đại điện, Tề Hoan trông thấy chương môn Thục Sơn giống như gã sai vặt đứng bên cạnh chủ vị (chỗ người của người đứng đầu), ngồi trên chủ vị chính là một nam tử trung niên chừng khoảng bốn mươi tuổi, khiến cho Tề Hoan cảm thấy có chút kỳ quái chính là khí tức phát ra từ nam tử này rất quý dị, không giống

với Tu Tiên giả bình thường, có cảm giác là một loại tiên khí bức người.
[1] Tam hội thẩm đường: Chính là ba chức vụ cao nhất trong bộ máy thống trị cùng tiếp nhận thẩm tra xử lý một vụ án kiện. Ở cổ đại là Thừa Tướng, Thái Uy, Ngự Sử. Còn ở hiện đại chính là ba ngành công an, kiểm sát, tòa án. “Người chính là Tề Hoan, đồ đệ của Hư Không Tử? Phách Thiên Kiếm ở trên tay của người?” Nam tử trung niên nhìn Tề Hoan không nói hai lời, trực tiếp hỏi tung tích của Phách Thiên Kiếm, lúc này Tề Hoan đã rõ ngọn nguồn sự tình.

Xem ra lúc ở tiên phủ nàng cùng Mặc Dạ quá mức thân mật, kết quả khiến cho người ta mượn cớ, đây cũng là khó tránh khỏi, chẳng qua hắn nghĩ thế nào mà cho rằng Phách Thiên Kiếm ở trên tay mình đây? Tuy chuỗi kiếm này chính xác đang ở trong nhẫn trữ vật của nàng.

“Vãn bối chính là Tề Hoan, không biết tiên bối nói Phách Thiên Kiếm là vật gì, tiên bối nghĩ rằng vãn bối cầm chuỗi Thiên kiếm này? Tiên bối thật sự đánh giá cao thực lực của vãn bối.” Thực lực người trước mắt này thậm chí so với sự phụ nàng còn cao hơn, trước khi nghĩ được biện pháp đối phó hắn, cùng hắn đối nghịch không phải là hành động sáng suốt, Tề Hoan cũng không phải kẻ đần. Nàng dám xông Thanh Tiêu, là vì Thanh Tiêu bối phận không lớn hơn nàng, thực lực không cao bằng sự phụ, nhưng vị trước mắt này không thể dùng loại mặt hàng như Thanh Tiêu để cân nhắc.

“Tiểu nha đầu này cũng thật là cơ trí, trách không được tiểu tử Hư Không Tử kia lại che chở người như vậy. Nhưng ... cũng không có cách, người đã nói kiếm không ở trên tay người, ta cũng sẽ không truy cứu tiếp.” Nam tử trung niên kia thái độ nói chuyện cũng thật ôn hòa, nhưng hắn càng như vậy, Tề Hoan càng lo lắng. Bởi vì nàng đã rõ mình nghĩ sai một chuyện, tuy nam nhân này là người của Thục Sơn, nhưng hắn không phải thái thượng trưởng lão của Thục Sơn, chỉ nghe xưng hô của hắn đối với Hư Không Tử là biết.

Bối phận của hắn so với Hư Không Tử cao hơn, sự phụ chưa từng nói qua phái Thục Sơn có người có bối phận so với hắn còn cao hơn một đoạn như vậy.

“Tiên bối minh xét.”

“Ta đây lại hỏi người, người có Hội Sinh đan rồi hả?” So với vừa rồi giọng điệu ôn hòa, lần này thái độ nam tử trung niên lộ ra vẻ rất khẩn trương, ngay sau đó Tề Hoan cũng cảm nhận được khí thế đè ép, khiến cho nàng suýt chút nữa không thở nổi.

“Vãn bối không biết Hội Sinh đan là vật gì.” Thật sự nàng không biết Hội Sinh đan, bởi vì từ đầu tới cuối nàng đều chưa thấy qua vật kia, sau khi Tề Hoan tỉnh lại cũng không có nghĩ tới hai viên đan kia, căn bản không biết hai viên Hội Sinh đan đều bị hai sủng vật mình nuôi nuốt mất.

“Tiểu nha đầu, ở trước mặt ta tự mình thông minh cũng không phải là việc tốt

đâu.” Trong mắt nam tử trung niên hiện lên một tia sát khí, nhưng rất nhanh đã bị đè ép lại. Trong mắt hắn, tu sĩ phạm nhân đều là con sâu con kiến, hắn chỉ muốn biết Hồi Sinh đan ở đâu, coi như là ở Tiên Giới, Tiên giai thượng phẩm đan dược cũng là vật hiếm thấy, hắn hạ giới chính là vì vật kia.

Chỉ có điều hắn không biết thực lực của đối phương, căn bản không dám tùy ý động thủ, huống chi đánh chủ ý lên Hồi Sinh đan không riêng gì một mình hắn. Sau khi hắn biết rõ người kia mang Tề Hoan đi, lập tức đi điều tra thân phận của Tề Hoan, biết được nàng đã từng hấp thu thiệp kiếp của người khác, đối với năng lực khống chế lôi điện lực cực kỳ mạnh mẽ nắm rõ trong lòng bàn tay, người nọ tất nhiên là mời nàng về luyện đan rồi. Vốn hắn cho rằng người nọ căn bản sẽ không tha cho Tề Hoan trở về, thậm chí rất có thể trực tiếp diệt khẩu, không ngờ nàng không chỉ còn sống, lại có thể cầm Phách Thiên Kiếm trở về, coi như kẻ đàn cũng rõ quan hệ của người nọ với Tề Hoan không phải nông cạn, dựa theo tính cách của hắn (Mặc Dạ) mà nói, đem đan dược còn lại tặng cho nàng không phải là không có khả năng.

“Lời của văn bối đều là thật, nếu tiền bối không tin thì đành chịu.” Tề Hoan cũng không phải không có cốt cách, rất hiển nhiên người này muốn kiếm tiền nghi đây, hắn chướng mắt Phách Thiên Kiếm, lại coi trọng cái gì Hồi Sinh đan kia, chắc hắn địa vị cũng không nhỏ, thậm chí rất có thể là từ trên hạ xuống.

Đầu năm nay chẳng lẽ lưu hành một hạ phạm, thật đúng là đều coi mình là Thất tiên nữ cơ đấy, cho rằng có thể tìm được Đồng Vĩnh để gả sao. Cũng không nhìn cái mặt mo này của chính mình một chút, còn có mặt mũi xuống hù dọa người, Tề Hoan thậm chí hoài nghi cái vị trước mắt này thời điểm hạ phạm có phải hay không làm rớt mặt nạ da người.

Chương 78: Hư Linh Tử nổi giận

Lần này Tề Hoan không có được bất kỳ đái ngộ công bằng nào, người ta căn bản không thèm giáng vấn đề nhân quyền, nàng trực tiếp bị tên nam nhân trung niên kia ném xuống dưới Vạn Linh Quật, là đáy sâu nhất của Thục Sơn, hơn nữa không biết nam nhân kia dùng biện pháp gì, che lại tất cả linh khí trên người Tề Hoan lại.

Tề Hoan một mình ngồi dưới đất, nhìn oán linh đối diện tướng mạo coi như bình thường đến gần người. Khi mới bị ném xuống đây, mắt Tề Hoan có thể trông thấy đủ các loại hình thái khủng bố của oán linh, ngày đầu tiên nàng vượt qua trong tiếng thét, về sau giọng nói khàn đặc lại, làm sao cũng không kêu được mới thôi. Ánh sáng thông qua lỗ nhỏ duy nhất trên đỉnh đầu lọt vào, Tề Hoan biết mình đã ở đây ngay người ít nhất bảy ngày rồi. Hiện tại những oán linh kia đã không còn vọng tưởng muốn nuốt linh hồn, chiếm hữu thân thể của nàng, thế nhưng Tề Hoan vẫn cảm thấy sợ hãi nhóm oán linh hình thái quỷ dị này.

Tuy Tề Hoan bị phong bế linh lực, nhưng người nọ lại không biết thân thể Tề Hoan thuộc dạng dạ linh thể hiếm thấy, cho dù trong cơ thể không có linh lực hỗ trợ, thì mỗi khi đêm xuống, nàng cũng sẽ tự động hấp thu linh khí, chỉ tiếc những linh khí kia không thể cởi bỏ phong ấn trong cơ thể nàng, chỉ đủ để nàng hù dọa oán linh chông chất trước mắt mà thôi.

Về phần hai sủng vật trên người, khi nam nhân trung niên ra tay với Tề Hoan, nàng kéo Tiểu Ngân trên cổ tay một cái, kết quả nó nha nha một tiếng rồi giả chết, về phần tiểu hồ ly tiến hóa lên tứ vĩ, thì rất dứt khoát chui vào trong nhẫn trữ vật của Tề Hoan nói cái gì cũng không chịu đi ra.

Mỗi ngày, điều duy nhất có thể khiến Tề Hoan có chút hi vọng chính là Kim Tu, cũng không biết làm sao hắn tìm được chỗ này, mỗi buổi tối đều đứng giờ ghé vào cái lỗ nhỏ to bằng nắm đấm ở trên đầu Tề Hoan nói chuyện phiếm. Nhiều khi Tề Hoan không muốn nói chuyện, chỉ có một mình hắn nói không ngừng nghỉ, như vậy cũng đủ để xua tan sự sợ hãi trong lòng nàng.

Tề Hoan ngồi xếp bằng dưới lòng đất, chung quanh thân thể tụ tập vô số điểm sáng màu lam nhạt như sao sáng, nhất là lúc nửa đêm, những hào quang kia càng phát ra chói mắt, mà oán linh quanh năm ở dưới lòng đất Thục Sơn dường như rất chán ghét vật thể phát sáng, nên đều cách xa nàng. Lúc này, Kim Tu cũng nên đến rồi.

Tề Hoan ngửa đầu mắt nhìn cái lỗ nhỏ bên trên, còn có thể trong thấy bầu trời bên ngoài tối đen, hôm nay ánh trăng vô cùng sáng, nhưng không có một ngôi sao nào.

“Tề Hoan, muội đã ngủ rồi sao?” Lén lén lút lút giống như ăn trộm nửa khắc, sau đó một giọng nói vang lên phía trên đầu Tề Hoan.

Tề Hoan liếc mắt, Kim Tu này nhất định là con ngoan ba tốt chưa từng làm qua chuyện xấu, cũng không phải đến trộm đồ, sao phải để ý như vậy.

“Còn chưa ngủ, gần đây bên ngoài có động tĩnh gì không?” Tề Hoan không xác định người đem nạng nhốt ở đây rốt cuộc muốn làm gì, hơn nữa đã qua nhiều ngày như vậy rồi, hẳn cũng nên có chút động tĩnh gì chứ.

“Không có, ta nghe nói, người kia là chương môn Thục Sơn phi thăng ba ngàn năm trước, tên là Đan Kiếp, nghe nói thuật luyện đan của lão hết sức lợi hại, đã từng luyện chế một viên Kiếp Sinh đan, sau khi ăn xong đã vượt qua được thiên kiếp.” Kim Tú ở phía trên nói không ngừng.

Trước đây khi chưa quen thân, Tề Hoan còn tưởng rằng vị này chính là quý công tử, đáng tiếc sau khi quen rồi mới phát hiện thời điểm Kim Tu không nói lời nào thực sự quý khí bức người, nhưng lúc nói chuyện thật sự là quân ma loạn vũ [1]. Người muốn nói thì cứ nói, còn dùng cả tay chân múa phụ họa, hình tượng ơ hình tượng! Đầu năm nay, quả nhiên không có người nào thập toàn thập mỹ.

[1] Chỉ một nhóm ma quỷ múa may loạn xạ. Ở đây chỉ hành động tay chân múa loạn.

“Hừ, lợi hại như vậy còn quản ta có Hồi Sinh đan gì đó, căn bản ta còn không biết vật kia rốt cuộc trông như thế nào, lại nói, hai viên Hồi Sinh đan sẽ không bị hai vị này ăn mất chứ?” Tề Hoan nhỏ giọng lầm bầm, cúi đầu nhìn “vòng tay” đang ngủ trên cổ tay mình.

Nàng đương nhiên phát hiện trên “vòng tay” có nhiều thêm một hạt kim châu, thế nhưng vật kia hoàn toàn không giống đan dược, căn bản chính là một khối màu vàng, tuy Tề Hoan đã từng muốn một lần đưa lên miệng thử xem hạt châu kia có phải vàng ròng hay không, thế nhưng nàng thật sự không có đủ dũng khí đem miệng đối miệng với Tiểu Ngân, buổi tối sẽ gặp ác mộng đấy.

“Tề Hoan, muội nói gì vậy?” Kim Tu không nghe được lời nói của Tề Hoan, ở phía trên hỏi một câu.

“Ta nói, lão già không chết thái thượng trưởng lão Thục Sơn lúc nào thì sinh nhật đây?” Qua sinh nhật rồi, Kim Tu cũng phải đi, tuy nàng chưa từng nghĩ tới muốn Kim Tu hỗ trợ giúp mình ra ngoài, nhưng nàng cần một đối tượng để nói chuyện, hẳn đi rồi, chẳng lẽ về sau muốn nàng cùng những oán linh này nói chuyện sao.

“Ngày hôm qua đã xong rồi!”

“... Rất nhiều người có mặt sao?” Tiểu thuyết bình thường không phải đều

viết thế sao, mỗi khi có việc trọng đại, Ma Đạo đều tìm cơ hội xâm lấn chính đạo, lần này sao không có người đến đánh Thục Sơn vậy?! Tề Hoan nghĩ mà thấy có chút đáng tiếc.

“Đúng vậy, ngày hôm qua ta thấy rất nhiều tiên bối Độ Kiếp kỳ của giới Tu Tiên, còn có mấy vị tiên bối Đại Thừa kỳ nữa, thật là đại khai nhãn giới.”

Kim Tu ở phía trên than thở nói.

“Không phải đều là người sao, cũng không có mọc ra ba con mắt hai cái mũi có gì mà đáng kích động chứ... A? Huynh nói có tu sĩ Đại Thừa kỳ đến, vậy huynh có nhìn thấy Hư Không Tử đến không?” Tề Hoan đột nhiên nhảy dựng lên, không biết lão đầu tử có tới hay không nữa, nếu như lão đến có lẽ mình còn chút hi vọng ra khỏi nơi này. Nhưng khả năng hẳn không lớn, lão đầu tử nổi danh trạch nam, đoán chừng lúc này phải bế quan tu luyện mới đúng.

“Không có, nhưng mà ta nhìn thấy tiên bối Hư Linh Tử.”

“Sư bá đã đến, Kim Tu Kim Tu, huynh có biện pháp nào mang ông ấy đến đây không?”

“Có thể, nhưng mà cho dù sư bá muội có đến cũng không có biện pháp mang muội đi ra ngoài đâu, ta nghe nói bên trên Vạn Linh Quật của Thục Sơn có 99 tầng phong ấn, đều do đại chương môn Thục Sơn lưu lại đấy, trừ phi tất cả đại chương môn Thục Sơn ra tay, nếu không không ai có thể phá giải.” Giọng nói Kim Tu có chút ảm đạm, những ngày này hẳn cũng đã thử cởi bỏ phong ấn ở đây, đáng tiếc thực lực của hắn không đủ, ngay cả tầng phong ấn đầu tiên cũng không có biện pháp hóa giải.

“Như vậy à, không sao, ta cũng không định đi ra ngoài, huynh dẫn sư bá ta đến, ta thông báo với ông ấy một chút tình huống chắc cũng không có vấn đề gì chứ?” Giọng Tề Hoan cũng có chút mất mát, xem ra lần này năng thật sự là thật trên thớt gỗ rồi, cũng không biết lão đầu Thục Sơn chuẩn bị “ăn” như thế nào.

“Được, muội chờ, ta đi một chút sẽ trở lại.”

Sau khi nghe thấy lời Tề Hoan, Kim Tu đáp lại mấy tiếng rồi biến mất, rất lâu sau Tề Hoan cũng không nhìn thấy hắn, càng không nhìn thấy Hư Linh Tử.

Không biết đã qua bao nhiêu ngày, khi Tề Hoan cho rằng Kim Tu đã bị người ta giết diệt khẩu, thì hắn cuối cùng cũng xuất hiện, Hư Linh Tử cũng theo tới. Từ trong miệng Hư Linh Tử mới biết được, qua ngày sinh nhật trưởng lão Thục Sơn ông liền trở về núi Thanh Vân, mà căn bản Kim Tu cũng không có nhắc tới việc này với Tề Hoan.

Lúc Tề Hoan bảo hắn đi tìm Hư Linh Tử, vị bạn thân này vậy mà chạy đến núi Thanh Vân, trách không được mấy ngày nay không thấy đâu, Tề Hoan đối với Kim Tu thật không biết phải nói gì.

Khi Hư Linh Tử đến, trông thấy sư diệt bảo bối bị nhốt trong Vạn Linh

Quạt thì thiếu chút nữa phát điên, cũng may Tề Hoan không ngừng khuyên bảo, bên kia Kim Tu coi như nhanh trí giữ chặt Hư Linh Tử, bằng không khẳng định lão sẽ chạy đi tìm tên Đan Kiếp kia đánh một trận. Nếu có thể thắng còn dễ nói, mấu chốt là tu vi của Hư Linh Tử mới đến hậu kỳ Độ Kiếp, sao có thể so cùng Đan Kiếp là tiên nhân chứ, Tề Hoan cũng không muốn hại chết sư bá của mình.

Đem chân tướng sự việc khai báo một phen cho Hư Linh Tử, đương nhiên Tề Hoan không nói với lão, nguyên nhân mình từ Ma Môn chạy về. Quả nhiên, nghe thấy sư diệt cùng người Ma Đạo có quan hệ, Hư Linh Tử căn bản không có phản ứng gì lớn, ngược lại khi nhắc tới Hồi Sinh đan, lão sợ hãi kêu lên một tiếng.

Thông qua giải thích của Hư Linh Tử, Tề Hoan mới biết, những lời Mặc Dạ nói với nàng căn bản không quan trọng gì, mấu chốt là hẳn không có nói công dụng quan trọng nhất của Hồi Sinh đan, cũng không trách được Đan Kiếp kia lại đánh chủ ý lên Hồi Sinh đan, loại đan dược nghịch thiên này có mười người thì cả mười người đều muốn có nó.

Hồi Sinh đan, tên như ý nghĩa có thể cải tử hồi sinh, nó xem như Kim Đan của con người, có thể cứu sống từ đại la kim tiên, cho tới dân chúng bình dân, chỉ cần hôn phách không bị tan biến quá ba ngày, ăn đan dược kia là có thể khiến cho hôn phách tan biến quy tụ trở về, một thứ nghịch thiên như vậy, trách không được thời điểm luyện thành lại xuất hiện thân lõi thất phạm, thứ mà ngay cả tiên nhân cũng không có biện pháp đón nhận.

Đan Kiếp không phải không biết thế gian có bí phương luyện chế đan dược kia, nhưng đan phương của Thiên Kiềm Môn không đủ, hẳn cũng từng thử qua, kết quả nổ lò đan không nói, còn kém chút nữa mất luôn mạng của hẳn. Nghe nói ở Thiên Ma giới có người có được một nửa đan phương khác, bây giờ Tề Hoan mới biết, người kia chính là Mặc Dạ.

Hiện tại Đan Kiếp nhận định trên người Tề Hoan có đan dược kia, nói gì cũng không chịu thả người, ai có thể làm gì hẳn, hẳn đã thành tiên hơn ba nghìn năm rồi, cho dù phái Thanh Vân có lợi hại, cũng không có biện pháp chịu được lửa giận của một vị tiên nhân. Tề Hoan tìm Hư Linh Tử cũng chỉ muốn nói qua cho ông tình huống, phòng tới khi mình chết rồi, lại không có ai biết thì thế ở đâu.

Nàng tuyệt đối không ngờ, Hư Linh Tử mới còn vừa đáp ứng không xúc động, sau khi rời khỏi Vạn Linh Quạt, lại trực tiếp tiến vào đại điện Thực Sơn. Không nói hai lời chém mấy trưởng lão Thực Sơn, còn bắt chương môn Thực Sơn, sau đó đứng trước sơn môn Thực Sơn, tuyên bố nếu như không thả Tề Hoan, thì lão sẽ khiến cho trên dưới Thực Sơn không ai được an bình.

Tuy Thực Sơn có hai ba người thực lực cao hơn Hư Linh Tử, nhưng Hư Linh Tử bắt chương môn Thực Sơn, còn đứng ở trước sơn môn người ta nói

lời độc địa, không đến mấy canh giờ, cơ bản tất cả các môn phái đều nhận được tin tức này. Rất nhiều người không có can đảm đến xem náo nhiệt, nhưng không có nghĩa là tất cả mọi người đều không can đảm, nói thí dụ như mấy vị bán tiên đã vượt qua thiên kiếp mà chưa phi thăng, đều vô cùng hưng phấn đến chung quanh Thục Sơn xem náo nhiệt.

Cho dù Đan Kiếp không quan tâm đến sống chết của chưong môn Thục Sơn, nhưng hắn dù sao vẫn còn là người phái Thục Sơn, cũng không thể để bên ngoài thấy mình không quan tâm, Thục Sơn vẫn cần có thể diện này. Hơn nữa nhiều người như vậy, căn bản hắn không thể ra mặt, một mình hắn hạ phạm đã là phạm vào tối kỵ, lại tùy ý sát hại tu sĩ trần gian, cho dù không có người chém hắn, thì thiên kiếp cũng sẽ không buông tha hắn. Cho nên hết thảy oan ức đều do vị thái thượng trưởng lão Thục Sơn kia gánh lấy, bên này đệ tử của hắn bị Hư Linh Tử tóm trong tay như tóm chó, bên kia Đan Kiếp nói gì cũng không chịu thả Tề Hoan, vì vậy hai phe cứ như vậy đối mặt, ai cũng không chịu nhường bước.

Chương 79: Xảy ra chuyện lớn rồi

“Xem ra ngươi không phải là người thông minh.” Kim Tu rời khỏi Vạn Linh Quật không bao lâu, Đan Kiếp cũng tới, nhưng đi xuống chỉ là nguyên thần của hắn mà thôi, sau khi thành tiên, nguyên thần hóa thiên[1], đây cũng là sự thần thông của tiên nhân, hiện tại Tề Hoan đã xác định được thân phận của Đan Kiếp.

[1] Cái này có thể hiểu là nguyên thần tiến hóa có thể rời khỏi cơ thể mà không cần cơ thể gốc.

“Sao lại nói vậy?” Tề Hoan không gọi hắn là tiên bối, nàng cũng không độ lượng tốt bụng như vậy, đã bị khi dễ đến nước này rồi còn cùng hắn giảng vấn đề lễ phép sao, không có chửi ầm lên đã xem như rất có giáo dưỡng rồi. “Ngươi cho rằng để ột tiêu bối Độ Kiếp kỳ ở trước sơn môn của ta mắng to, ta sẽ thả ngươi sao, hừ, trừ phi nói cho ta biết tung tích của Hồi Sinh đan, nếu không, đời này ngươi cũng đừng mong đi ra ngoài.” Đan Kiếp ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn Tề Hoan, hiện tại người đến xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, nếu như không nhanh..., nói không chừng sẽ dẫn cả lão gia hỏa ở Côn Luân kia tới, nếu như hắn cũng tới..., Hồi Sinh đan mình cũng không có cách nào đoạt được trăm phần trăm, trong lòng Đan Kiếp rất sốt ruột.

“Ta đã nói, không có Hồi Sinh đan, cho dù ngươi giết ta cũng không có.” Tề Hoan ngồi xếp bằng ở trên mặt đất, giao đồ ra cũng phải nhận lấy cái chết, nàng cũng không tin Đan Kiếp nhận được Hồi Sinh đan có thể thả nàng ra, thật đúng coi nàng là ngọc mã.

“Ngươi đã mạnh miệng, vậy cũng đừng trách ta.” Đan Kiếp cười lạnh, chỉ một ngón tay vào trán Tề Hoan, một quả cầu sáng màu xanh đậm xen lẫn màu đen nhạt bay thẳng vào đầu Tề Hoan. “Ta sẽ cho ngươi biết rõ cái gì gọi là muốn sống không được muốn chết cũng không xong.”

Dứt lời, nguyên thần của Đan Kiếp dần dần biết mất, trở về bản thể phía trên. Nhưng hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, một chưởng mình lưu lại, quả linh cầu khí thể cường đại hung ác vậy mà đối với thân thể Tề Hoan một chút ảnh hưởng cũng không có.

Sau khi linh cầu tiến vào cơ thể Tề Hoan, nàng lập tức cảm thấy một cỗ linh khí cường đại tiến về phía đan điền, nhìn từ bên ngoài linh khí này vô cùng bá đạo, dường như muốn phá hủy kỳ kinh bát mạch của Tề Hoan. Nhưng có tình lôi vãng lại trải rộng trong kỳ kinh bát mạch của nàng, đừng nói là một

quả linh cầu, cho dù mười tám quả linh cầu cũng không có biện pháp tạo nên thương tổn gì.

Đan Kiếp cho rằng Tề Hoan tu luyện cũng chỉ là mấy thứ công pháp tầm thường của người phàm, cho rằng để lại linh cầu kia có thể phá hủy thân thể cùng thần trí của Tề Hoan, nhưng ai dè linh cầu sau khi tiến vào đan điền của nàng, đã bị cái vật “sâu ăn lá” mềm nhũn nằm trên Thái Cực Đồ kia nuốt chửng, còn nấc một cái, thỏa mãn nhắm mắt lại khò khò.

Tuy xác định cái “đồ chơi” trong bụng mình thật sự là rỗng, lại còn là một trong bốn vị thánh thú thủ hộ Thiên Địa – Thanh Long, nhưng Tề Hoan thật sự rất khó tin, thứ kia nó lười vô cùng, mỗi ngày cũng chỉ ở trên Thái Cực Đồ nhúc nhích, thật sự kém xa thánh thú trong truyền thuyết.

Đương nhiên, Thanh Long biến thành như vậy có quan hệ trực tiếp với Tề Hoan, nó dù sao cũng là do linh khí của Tề Hoan tạo thành, kế thừa một phần tính cách của Tề Hoan, lười biếng chỉ là một trong số đó mà thôi, ngoại trừ có chút lười biếng, nhìn tổng thể bên ngoài cũng không tệ lắm.

Nhưng may mà có nó, đạo cấm chế Đan Kiếp lưu lại trong người Tề Hoan đã hoàn toàn biến mất, chính xác mà nói là bị Thanh Long ăn mất.

Tề Hoan có thể nhìn thấy Đan Kiếp lưu lại một đạo phù chú đặt ở trên Thái Cực Đồ, khiến cho Thái Cực Đồ không thể chuyển động, kết quả sau đó nàng phát hiện, Thanh Long không có việc gì nên gặm mất hai phần, mấy ngày nay cái phù chú cực lớn kia đã bị nó ăn hết sạch rồi, thật không hiểu sao vị này khẩu vị lại tốt như vậy.

Hơn nữa cấm chế trong cơ thể biến mất, ngay cả Đan Kiếp cũng không phát hiện ra bất kỳ cái gì khác thường, trong lòng Tề Hoan hơi mừng thầm. Bằng tu vi hiện tại của hắn, có thể giấu diếm được một vị tiên nhân, đây là một sự việc tuyệt đối đáng khoe.

Chỉ tiếc tuy cấm chế trong cơ thể đã biến mất, nhưng nàng lại không biết làm thế nào mới rời khỏi được cái chỗ chết tiệt này.

Lại qua thời gian hơn một ngày, Kim Tu không xuất hiện nữa, đại khái là sợ đụng phải Đan Kiếp, cho nên Tề Hoan cũng không để ý nhiều. Từ cái lỗ nhỏ trên đỉnh đầu kia có thể thấy được, trời đã tối rồi, Vạn Linh Quật cũng không còn cái gì để giết thời gian, Tề Hoan chỉ có thể tu luyện, mặc dù hoàn cảnh nơi này không được tốt lắm, nhưng sau khi cởi bỏ cấm chế, Tề Hoan phát hiện tốc độ hấp thu linh khí ở chỗ này, so với phía trên nhanh hơn hai ba mươi lần.

Suy nghĩ rất lâu cũng không hiểu rõ nguyên nhân, cuối cùng Tề Hoan đành buông tha.

Kỳ thật phía trên Cửu Châu có long mạch, nằm sâu trong lòng Cửu Châu trong truyền thuyết có Cửu Long chi mạch, những môn phái tu tiên kia vì sao phải chiếm lấy một sơn mạch, bên ngoài phô bày giàu sang, trên thực tế bọn họ là chiếm long mạch.

Người tu tiên không chết, cho nên bọn họ không cần sau khi chết chôn chung chỗ với long mạch, để phù hộ con cháu đời sau, bọn họ tìm long mạch, là bởi vì linh khí chỗ đó so với bất kỳ địa phương nào đều nhiều hơn gấp mấy trăm lần.

Mà Thục Sơn nằm trên long mạch, càng xuống dưới lòng đất, long mạch phát tán ra linh khí càng nhiều, chỉ có điều đối với tu sĩ bình thường mà nói, linh khí ở đây căn bản không thích hợp hấp thu, chỉ có lớp mỏng ở phía trên mới thích hợp cho người bình thường tu luyện.

Long mạch Thục Sơn chiếm thuộc tính thiên về bạo ngược, lâu ngày, ở chỗ này tu luyện, đệ tử Thục Sơn không chết cũng tổn thương, tuyệt đối không có kết cục tốt, cho nên nguyên là thánh địa tu luyện biến thành căn cứ của oán linh. Cho dù không thể ở bên trong tu luyện, nhưng Thục Sơn cũng sẽ không đem bí mật môn phái tiết lộ ra ngoài, bởi vậy mới đặt nhiều phong ấn như thế, dù sao đây cũng là một trong những long mạch.

Nhưng bọn họ ai cũng không ngờ, sau bao nhiêu năm, thậm chí có người có thể hấp thu được linh khí bạo ngược này, mà không chút ảnh hưởng nào.

Không có biện pháp, sét trong cơ thể Tề Hoan không phải cái loại dễ tiêu gì, chỉ cần có linh khí không đủ thuần khiết tiến vào, một tầng lôi vông sẽ chủ động “lọc”, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến tốc độ tu luyện của Tề Hoan rất nhanh, linh lực thuần khiết trong thiên địa chính là thứ bao người tha thiết ước mơ đấy.

Chỉ tu luyện trong chốc lát, Tề Hoan cũng cảm thấy linh khí trong cơ thể tràn đầy kinh mạch lớn nhỏ, ngoại trừ kỳ kinh bát mạch, tất cả lộ trình đại huyết (đường đi về các huyết đạo chính) cũng chứa không ít linh khí, linh khí vẫn không ngừng tụ tập quanh thân thể Tề Hoan, tuy thân thể Tề Hoan hấp thu linh khí gần như đã bão hòa, nhưng Thái Cực Đồ trong bụng nàng, cùng Bát Quái Đồ phía trên đều là thứ không đáy, bất kể bao nhiêu linh khí, chỉ cần Tề Hoan có thể hấp thu được, thì chúng có thể nuốt hết vào.

Mà Thanh Long trên Thái Cực Đồ cũng không cần linh khí tu luyện, nó hấp thụ từ Thái Cực Đồ một loại nguyên lực hỗn độn tự tu luyện, Tề Hoan chỉ có thể mơ hồ cảm giác được, nhưng không có cách nào lấy được nguyên lực hỗn độn trong Thái Cực Đồ, xem ra trong bụng mình đều là những thứ quý dị ah!

“Tề Hoan Tề Hoan, đừng tu luyện nữa, mau đi cùng huynh.” Tề Hoan đang nội thị, thì đột nhiên nghe thấy chung quanh có tiếng người nói chuyện, giọng nói kia cư nhiên là Kim Tu.

“Kim Tu? Huynh ở đâu?” Tề Hoan sửng sò, giọng nói không phải từ phía trên truyền xuống, Kim Tu vào bằng cách nào?

“Dưới mặt đất a, cầm chặt tay của ta, đi mau không thì cái tên Đan Kiếp kia lại tới mất.”

Tề Hoan kinh ngạc nhìn chằm chằm vào dưới mặt đột đột nhiên xuất hiện

một bàn tay, ngón tay thon dài trắng nõn, làn da rất tốt, thoạt nhìn có lẽ rất được chủ nhân chú trọng bảo dưỡng. Quan trọng là, đây là tay Kim Tu? Nàng chưa nghe nói qua ai có thể độn thổ được sâu như vậy đâu. Đây cũng không phải cách mặt đất 10m.

Nhưng tất cả mọi người đều là tu tiên, có ai không có một chút biệt tài chứ, Tề Hoan tuy không biết Kim Tu vì cái gì lại đối với mình tốt như vậy, nhưng trước mắt không phải thời điểm suy nghĩ vấn đề này, sau khi nàng cảm chặt tay Kim Tu, chỉ cảm thấy hoa mắt, tiến vào dưới mặt đất.

“Đừng mở mắt.” Tề Hoan đang muốn mở to mắt, thì Kim Tu vội vàng hô dừng lại, một lát sau phát hiện người bên cạnh thậm chí ngay cả tiếng hít thở cũng biến mất, Kim Tu thiếu chút nữa không nhịn được cười thành tiếng, “Có thể hít thở....”

Phù... Tề Hoan thở ra một hơi thật dài, phản xạ nín thở, thiếu chút nữa khiến mình vì nín thở mà chết. Nhưng Tề Hoan vẫn rất nghe lời không mở mắt ra, nếu đất cát mà bay vào mắt sẽ không tốt.

Cũng không lâu lắm, Tề Hoan cảm giác được áp lực trên thân thể mình đột nhiên giảm bớt, giọng Kim Tu cũng truyền tới, “Có thể mở mắt, chúng ta trở lại mặt đất rồi.”

Tề Hoan nghe lời mở to mắt, nhưng Kim Tu cũng không có buông tay nàng ra, mà lôi kéo nàng chạy nhanh rời khỏi khu vực Thục Sơn. Tề Hoan cho rằng Kim Tu sợ mình bị Đan Kiếp bắt trở về, trên thực tế, Kim Tu lo lắng lại là việc khác.

Trong vòng hơn một ngày, ở đây đã xảy ra rất nhiều chuyện, như là chương môn Thục Sơn chết rồi, như là thái thượng chương lão Thục Sơn bị trọng thương, nhưng sự kiện nghiêm trọng nhất chính là Hư Linh Tử thái thượng trưởng lão của phái Thanh Vân bị nhân vật thần bí của phái Thục Sơn đánh trọng thương, sống chết không rõ.

Nếu như không phải Hư Không Tử đột nhiên xuất hiện, cướp Hư Linh Tử từ trong tay nhân vật thần bí kia, chỉ sợ lúc này Hư Linh Tử đã sớm tan thành mây khói rồi. Cuối cùng, Đan Kiếp còn không chịu bỏ qua, hạ thủ với Hư Linh Tử, sau khi đối phó Hư Linh Tử, rất hiển nhiên hẳn sẽ bắt tay vào đối phó với Tề Hoan, Kim Tu chính là vì biết rõ chuyện này, cho nên mới hết sức mạo hiểm cứu Tề Hoan ra ngoài.

Đương nhiên, Kim Tu cũng không biết, trước khi động tới Hư Linh Tử, hẳn cũng đã động tay động chân với Tề Hoan, đáng tiếc sự việc không thuận lợi như dự đoán của hắn.

Kim Tu mang theo Tề Hoan không ngủ không nghỉ bay hơn một ngày, Tề Hoan có chút mệt mỏi, nhưng căn bản Kim Tu cũng không có bất kỳ cảm giác mệt mỏi gì, thần thái vẫn sáng lạng như trước. Quả nhiên hình tượng quý công tử không phải người bình thường có thể làm được, ít ra Kim Tu người ta có thể bảo trì được.

Càng tiến tới gần đích, Tề Hoan cuối cùng cũng biết Kim Tu muốn dẫn nàng đến chỗ nào, ai, sơn môn phía trước rất quen, thấy thế nào cũng giống như sơn môn của phái Thanh Vân.

Trông thấy Tề Hoan trở về, đệ tử thủ ở sơn môn cũng không ngăn cản, hai người một trước một sau tiến vào phái Thanh Vân. Đi trên đường nhỏ trong núi, Tề Hoan cảm thấy trong môn phái quá mức yên tĩnh rồi, gặp được một ít đệ tử, phát hiện sắc mặt của bọn họ cũng có chút kỳ quái.

Lúc nàng đang buồn bực, thì Linh Phong Tử đứng đôi diện đón Tề Hoan, “Su thúc, ai, người bình an trở về là tốt rồi, đi đến đỉnh Vọng Ưu nhìn một chút đi.” Thần sắc Linh Phong Tử lộ ra vẻ suy sụp, không nói nhiều với Tề Hoan, nước mắt như muốn trào ra. Tề Hoan khi nào thì thấy Linh Phong Tử lộ ra vẻ mặt này, lúc này nàng biết, có chuyện lớn xảy ra rồi.

Chương 80: Sinh tử

Trở lại đỉnh Vong Ưu, Tề Hoan không lãng phí thời gian, trực tiếp tìm đến chỗ Hư Không Tử, đứng trên đỉnh núi xa xa có thể trông thấy mặt mũi Hư Dương Tử tràn đầy lo lắng đi tới đi lui trước cửa phòng Hư Không Tử lúc ẩn lúc hiện.

“Su thúc, su bá thế nào?” Trông thấy Hư Dương Tử, Tề Hoan vội vàng chạy tới.

“Hoan Tử a, ai, su phụ con vẫn còn ở bên trong, ta cũng không biết hiện tại Đại sư huynh thế nào.” Hư Dương Tử thở dài, không nghĩ tới phái Thục Sơn vậy mà thật có can đảm động thủ với sư huynh, nếu như Hư Linh Tử thật sự có chuyện gì không hay xảy ra, Thục Sơn cùng phái Thanh Sơn sợ là hoàn toàn đoạn tuyệt rồi.

Thục Sơn nếu chỉ có mấy người kia, thì không có gì đáng lo lắng, máu chột là còn có một vị tiên nhân, cho dù thực lực phái Thanh Vân có mạnh hơn nữa cũng không phải là đối thủ của người ta.

Tề Hoan, Kim Tu cùng Hư Dương Tử ở bên ngoài chờ đợi, mãi cho đến khi mặt trời lặn cũng không nhìn thấy Hư Không Tử, tuy trong lòng lo lắng, nhưng Tề Hoan cũng không có biện pháp gì.

Cuối cùng sáng sớm hôm sau, khi mặt trời còn chưa lên, cửa phòng Hư Không Tử cuối cùng cũng mở ra, Hư Không Tử từ bên trong đi ra vẻ mặt mệt mỏi, trong mắt tràn đầy bi thương.

“Sư phụ?” Tề Hoan ngẩng đầu lên, mơ hồ có ý nghĩ không tốt trong đầu.

“Hoan Tử à, vào nhìn sư bá con đi.” Dứt lời lão vỗ vỗ bả vai Hư Dương Tử, sư huynh sư đệ đồng môn hơn một ngàn năm, bọn họ thậm chí không cần nói chuyện cũng biết rõ đối phương có ý tứ gì. Hư Dương Tử nghe xong lời Hư Không Tử nói, hốc mắt liền đỏ lên.

Cho dù lão biết rõ đại đạo vô tình, mấy ngàn năm nay cũng đã nhìn quen sinh tử người khác, thế nhưng nhìn đến phiên sư huynh mình, trong lòng căn bản vẫn không chịu đựng được.

Sau khi Tề Hoan đi vào, đầu tiên nhìn thấy là Hư Linh Tử nằm thẳng trên giường gỗ, trên người không có tản ra bất kì khí tức nào của người sống, hiển nhiên sớm đã tắt thở từ lâu.

“Sư phụ, sao lại thế này?” Khi Tề Hoan trông thấy Hư Linh Tử, lão đảo một cái thiếu chút nữa trực tiếp ngã trên đất, cũng may Kim Tu vẫn luôn ở bên cạnh đỡ lấy Tề Hoan.

“Sư bá con bị thái thượng trưởng lão Thục Sơn đánh lén, vốn chỉ ăn chút thiệt thòi nhỏ, ai biết sau đó bên trong Thục Sơn có một vị tiên nhân xông ra, trực tiếp hủy đi Nguyên Anh của sư bá con, không biết còn dùng Pháp Bảo gì hút nguyên thần của huynh ấy, cũng may là ta nhanh, đáng tiếc sau khi dẫn sư bá trở về mới phát hiện, nguyên thần huynh ấy đã tan biến gần hết, chỉ sợ là vô lực xoay chuyển rồi.” Hư Không Tử thở dài, cả người thoảng cái như già đi rất nhiều.

Ngay cả Hư Không Tử kỳ Đại Thừa cũng đã buông xuôi, chỉ sợ thật không có người có thể cứu được sư bá rồi, nếu như không phải mình tìm sư bá, sư bá làm sao lại chọc đến người Thục Sơn, nếu như không phải nàng.....

Tề Hoan quỳ trên mặt đất ôm mặt khóc thảm thiết, tất cả đều là do nàng, từ khi nàng vào phái Thanh Vân không ngừng gây phiền toái, sư phụ sư bá bọn họ chưa từng có bất kì ai trách cứ mình, thế nhưng lần này, nàng lại gián tiếp hại chết sư bá của mình.

Nhìn gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc nào nằm trên giường gỗ kia, Tề Hoan như có thể mơ hồ nhìn thấy lúc sư bá dạy mình luyện đan, một bên giúp mình nhớ kỹ đan phương, một bên nhìn mình cho thêm dược liệu vào, còn nữa... Có khi ông hôn hên chỉ vào đầu mình chửi âm lên, rồi vẫn liên tục niệm đan phương, vẫn tin tưởng sư diệt mình chính là thiên tài luyện dược.

“Đan Kiếp, lão tử sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi chờ đó cho ta.” Hư Không Tử cắn răng, từng câu từng chữ nói, toàn thân cũng không kim được mà run rẩy.

Tề Hoan không ngăn được nước mắt của mình, cảm giác có người lôi kéo tay áo, cúi đầu nhìn mới phát hiện tiểu hồ ly không biết lúc nào đã chạy ra khỏi nhẫn trữ vật, sau khi nó đạt tứ vĩ, có thể tùy ý ra vào nhẫn trữ vật của Tề Hoan, tu vi chỉ sợ so với Tề Hoan còn cao hơn một bậc, đáng tiếc không thể biến hóa, thậm chí ngay cả biến hình cũng không được.

Tiểu hồ ly ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai cái móng vuốt nhỏ phía trước còn ôm lấy một hạt châu màu vàng, đây là cái gì? Tề Hoan có chút sững sờ.

Không đợi nàng kịp phản ứng, Hư Không Tử vèo cái xuất hiện bên người Tề Hoan, kích động đến toàn thân phát run, “Hồi Sinh đan, Hồi Sinh đan, thật sự là Hồi Sinh đan!”

Hồi Sinh đan? Tề Hoan nghe xong tiếng hô của Hư Không Tử thì ngây ngốc nhìn tiểu hồ ly, rồi cúi đầu nhìn xuống con rắn giả chết trên cổ tay mình, thì ra hạt châu màu vàng kia là Hồi Sinh đan. Nhưng viên Hồi Sinh đan trong móng vuốt tiểu hồ ly còn tản ra linh khí dày đặc, kim quang bắn ra bốn phía, mà cái viên trong miệng Tiểu Ngân thì không biết nó dùng biện pháp gì xử lý qua rồi, mà ngay cả Đan Kiếp cũng không nhìn ra đó là Hồi Sinh đan.

“Cái này sư bá con được cứu rồi.” Tiên giai thượng phẩm đan dược cũng

không phải vô ích, Hư Không Tử cầm Hội Sinh đan mặt đỏ bừng, đời này lão còn chưa có gặp được đan dược phẩm cấp cao như vậy đâu.

Tề Hoan, Kim Tu cùng Hư Dương Tử nhìn chăm chăm, Hư không Tử cẩn thận từng li từng tí đem đan dược để lên trán Hư Linh Tử, sau đó nàng kinh ngạc phát hiện, viên Hội Sinh đan dần dần biến thành bột dáng Hư Linh Tử, Hư Linh Tử mini lớn bằng lòng bàn tay khoanh chân ngồi ở trên trán.

Cái này là Nguyên Anh của Hư Linh Tử, vậy mà trực tiếp hóa thành Nguyên Anh, đan dược này quả nhiên hiệu nghiệm. Trong lòng Tề Hoan thâm than, sau đó tiếp tục nhìn, cái Nguyên Anh nho nhỏ kia ngồi ở trên trán Hư Linh Tử phối hợp tu luyện, Tề Hoan chỉ cảm thấy chung quanh có trận gió lạnh, thân thể không tự chủ được phát run.

Đại khái giằng co qua mấy canh giờ, mười đạo bóng dáng màu xám xông vào trong Nguyên Anh, sau đó Nguyên Anh dần dần biến mất trên trán Hư Linh Tử.

“Ba hồn bảy vía trở về vị trí cũ, Nguyên Anh trọng sinh.” Hư Không Tử nuốt nuốt nước miếng, giọng khàn nói một tiếng.

“Nói như vậy sư huynh không còn vấn đề gì lớn nữa phải không?” Hư Dương Tử bu lại, một bên hỏi.

Ai ngờ Hư Không Tử lắc đầu, “Khó mà nói, hồn phách sư huynh tuy trở về vị trí cũ, nhưng nguyên thần bị Đan Kiếp kia không biết dùng cái gì hút đi một nửa, cũng không biết mất bao nhiêu tu vi, cũng may còn có thể ngưng tụ lại Nguyên Anh, đại khái tu vi cũng chỉ có thể đến kỳ Hóa Thần thôi.” Tuy rằng từ kỳ Độ Kiếp xuống đến kỳ Hóa Thần khiến cho người ta khó mà tiếp nhận, nhưng trong mắt mấy người, có thể còn sống đã là may mắn trong bất hạnh rồi.

“Sư phụ... Nếu ăn thêm một viên Hội Sinh đan nữa, sư bá có thể trở về kỳ Độ Kiếp hay không?” Tề Hoan nhìn chăm chăm Hư Linh Tử mặt đang dần khôi phục huyết sắc, đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

“Ăn nữa? Cái này trên lý thuyết mà nói là có khả năng đấy, nhưng chưa có ai thử qua.” Hội Sinh đan là vật trân quý, ăn một viên lại ít đi một viên, ai sẽ bại gia chi tử đến mức ăn cả hai viên đây. “Con còn một viên?” Hư Không Tử đột nhiên ngẩng đầu, thiếu chút nữa đụng vào Hư Dương Tử ở bên cạnh, trợn tròn mắt nhìn Tề Hoan.

Tề Hoan bị ánh mắt của lão khiến cho sợ hãi lui mấy bước, giơ cổ tay lên, “Nếu nó chịu nhả ra..., cái này cũng là Hội Sinh đan, lúc trước tổng cộng luyện ra ba viên.”

Chốc lát cẩn thận nghiên cứu cái “vòng tay” của Tề Hoan, khi bọn họ nhìn chăm chăm vào Tiểu Ngân, Tề Hoan phát hiện Tiểu Ngân đã mở mắt ra, sau đó hung dữ trừng Hư Không Tử, rồi lại nhắm mắt ngủ.

.....
Hư Không Tử cẩn thận từng li từng tí lui ra phía sau hai bước, mặc dù đối

với tu vi của mình rất có lòng tin, nhưng mà cướp đồ trong miệng một Yêu Tu hồng hoang đẳng xà kỳ Đại Thừa thân thể cường hãn, vẫn là một sự kiện khiến cho người ta nhũn chân đấy.

“Trước không vội, đợi sư huynh tỉnh lại đã.” Hu Dương Tử biết con rắn trên cổ tay Tề Hoan kia cũng không dễ chọc, nếu không phải thiết yếu thì tốt nhất không nên dây vào nó thì tốt hơn.

Cứu sống được Hu Linh Tử, cuối cùng Tề Hoan có thể thở phào một hơi. Từ chỗ sư phụ biết được quý bà bà đã bị lão giết đi, Hoa Kiền Tử sư huynh cũng được cứu, gần đây an dưỡng ở phái Thanh Vân, tảng đá trong lòng Tề Hoan coi như rơi xuống một nửa.

Đêm dài yên tĩnh, phái Thanh Vân trên dưới đen kịt một mảnh, chỉ có lốm đốm ánh đèn nhỏ vẫn sáng, Tề Hoan ngồi ở chỗ cao nhất đỉnh Vọng Ưu, ngắm người nhìn ánh trăng trên trời.

23 tuổi trước khi xuyên qua, Tề Hoan cũng từng thích một người, đáng tiếc người kia chết rồi. Sau khi xuyên qua, nàng lại thích một người, lần này càng bị kịch, hẳn đã có vợ rồi. Hai môi tình đầu trong hai thế giới, đều không bệnh mà chết, có nữ nhân nào xúi quẩy hơn nàng không?

Mắt thấy mình cũng 30 tuổi rồi, chẳng lẽ thật muốn đi theo con đường gái ế, nàng không muốn làm “Tề thiên đại thừa” ah

~“Tề Hoan, muội làm sao vậy?” Thừa dịp khi Tề Hoan ngắm người, Kim Tu không biết lúc nào đã ngồi bên cạnh nàng, nghiêng đầu hỏi.

Tề Hoan liếc nhìn Kim Tu, trông thấy hẳn bộ dáng tươi cười, trong lòng đang căng thẳng đột nhiên buông xuống, sau đó ôm hẳn bắt đầu gào khóc.

Kim Tu sợ tới mức thiếu chút nữa lăn từ trên ngọn núi xuống, cũng may Tề Hoan dùng sức ôm.

“Muội, muội đừng khóc a, muội làm sao vậy, có gì thì nói nha?” Kim Tu bị Tề Hoan như thế này làm giật mình, ngay cả nói chuyện cũng cà lăm rồi.

“Hu hu hu hu, ta thất tình rồi, con rùa khôn kiếp Mặc Dạ kia, người dám lừa gạt tình cảm của cô nãi nãi ta, ta nguyện rửa người sinh con trai đều yêu thích nam nhân, sinh con gái đều yêu thích nữ nhân. Hu hu hu... Còn tên khôn người, ta chúc người bị Thiên Lô đánh chết không toàn thân!” Tề Hoan cứ vừa khóc vừa mắng, không phát giác được thân thể Kim Tu bị nàng ôm đang dần cứng ngắc lại.

Không có biện pháp, cả đời chưa từng nghe qua lời mắng chửi kinh điển như vậy, hơn nữa hẳn rất khó tưởng tượng được, lời này dĩ nhiên từ trong miệng Tề Hoan nói ra, ách.... Trong lúc nhất thời có chút khó có thể tiếp nhận.

Cũng may trạng thái này của Tề Hoan không tiếp tục bao lâu, sau khi nàng từ Thiên Ma Môn trở về trong lòng vẫn không thoải mái, rất khó chịu, hiện tại khóc lên cảm giác tốt hơn nhiều, chỉ là có vẻ đã hù dọa đến Kim Tu rồi. Khóc hả hê, cuối cùng Tề Hoan cũng buông lỏng tay, tuy nước mắt đã

ngừng lại, nhưng nghiêng đầu nhìn quần áo Kim Tu, bị nước mắt của nàng làm ướt một mảnh thật lớn, cũng may nàng khóc cũng coi như có hình tượng, không chảy nước mũi.

Vươn tay lau đi nước mắt trên mặt, một chiếc khăn tay trắng như tuyết xuất hiện trước mặt Tề Hoan. “Lau đi.”

“Cám ơn, không có hù đến huynh chứ?” Với tính cách của Tề Hoan, nếu như không khóc nàng sợ mình sẽ nghẹn thành bị bệnh tim.

“Khụ khụ, không sao, không sao.” Kim Tu xấu hổ ho hai tiếng, không có thừa nhận, thật sự mình bị phản ứng của Tề Hoan làm cho sợ hãi.

Chương 81: Ngồi làm ngư ông

Vốn Tề Hoan định đợi sau khi Hư Linh Tử tỉnh dậy mới tiếp tục suy tính, nhưng Hư Linh Tử bị thương quá nghiêm trọng, nguyên thân vẫn đang tự chữa trị, tuy Nguyên Anh có tái sinh nhưng dù sao cũng không phải do mình tu luyện ra, còn cần thời gian để thích ứng. Mà Tề Hoan không có quá nhiều thời gian, trong lòng nàng biết rõ, nếu Đan Kiếp phát hiện mình mất tích sẽ nhanh chóng tìm đến núi Thanh Vân, hiện giờ trên núi Thanh Vân không ai có thể địch lại hẳn.

Tuy nói người đang làm thì trời đang nhìn, Đan Kiếp là tiên nhân, tự ý hạ phạm đã là xúc phạm luật trời rồi, bị phát hiện sẽ gặp ngũ lôi oanh đỉnh, nhưng trước mắt, Tề Hoan cũng không dám đem hy vọng ký thác vào Tiên đạo mật mù. Thần tiên trên trời tuy tài trí hơn người nhưng cũng do người tu luyện mà thành, nơi nào có người thì sẽ có giang hồ, Tề Hoan tin chắc vậy. Cho nên nàng cũng tin rằng, Đan Kiếp dám tự ý xuống đây thì hẳn sẽ không e sợ trừng phạt ngũ lôi oanh đỉnh, hoặc là phía sau hẳn có ô dù, lá gan hẳn mới lớn như vậy.

Hiện tại Tề Hoan cũng không có nhiều thực lực truy cứu nhiều, ý niệm duy nhất trong đầu của nàng là không thể để cho hẳn có thêm một viên Hội Sinh đan nữa, ít nhất cũng không thể để cho hẳn bắt mình nữa.

Tề Hoan đem ý định rời đi nói cho Hư Không Tử, vốn tưởng rằng Hư Không Tử sẽ đồng ý, kết quả lão lại nói không.

“Hoan tử, con phân tích sự tình Tiên giới vô cùng đúng, vì sư có thể nói trước cho con một số việc. Thực Sơn lệ thuộc vào Đông Lưu cung của Tiên giới, Tử Tiêu Tiên Đế của Đông Lưu cung là thần tiên đạt tu vi Đệ Cửu Trọng Thiên. Nhưng vị Tử Tiêu Tiên Đế này có một đối thủ sống còn là Bích Lưu Tiên Đế, địa vị của hai người tương đương, phái Côn Luân chính là người của Bích Lưu Tiên Đế. Lần này hạ phạm không chỉ có Đan Kiếp của Thực Sơn mà còn có Đạo Âm của Côn Luân. Dám có ý đồ với phái Thanh Vân ta, ta nhất định sẽ không cho bọn hẳn thành thoi.” Ánh mắt Hư Không Tử lóe sáng, Tề Hoan mơ hồ cảm thấy Hư Không Tử có điểm không thích hợp, khí tức của sư phụ có vẻ kì quái.

“Sư phụ, người...”

“Ài, con cũng phát hiện được rồi.” Hư Không Tử nhìn Tề Hoan, cười khổ nói: “Ngày đó vì sư ra tay ngăn cản Đan Kiếp, đã dùng chiêu thức sinh ra uy hiếp với Cửu Châu, kết quả bị bề trên biết được, vốn tưởng có thể kéo

dài thời gian thêm một chút, đáng tiếc hôm qua bên trên đã đưa Tiên độ văn thư (*) xuống, mấy ngày nữa vị sư phải phi thăng rồi.” Nếu như ở thời điểm khác, phi thăng cũng không phải chuyện không hay, dù sao trên núi Thanh Vân vẫn còn hai người, thế nhưng đối thủ hiện giờ của bọn họ lại biến thành tiên nhân, việc Hư Không Tử phi thăng trở thành phiên toái, nếu xử lý không tốt, phái Thanh Vân có thể sẽ bị diệt vong.

(*) thư về việc thành Tiên =]] có cảm giác như quyết định thăng chức ấy “Phiên toái vậy sao, sư phụ à, sau khi người lên trên đó, hai vị Tiên Đế gì kia sẽ không bắt nạt người chứ?” Tề Hoan ngồi xếp bằng trên đồng cỏ, đối diện với Hư Không Tử.

“Không hẳn, tổ sư gia của phái Thanh Vân chúng ta cũng là Tiên nhân tu vi Cửu Trọng Thiên, tuy đệ tử phái Thanh Vân không phụ thuộc vào bất cứ cung gì, nhưng cũng không phải loại vô dụng chỉ bày cho đẹp mắt, bằng không con cho rằng trong vài môn phái lớn ở dưới trần gian có thể có chỗ cho phái Thanh Vân tồn tại sao?” Tuy sắp phi thăng nhưng Hư Không Tử vẫn không quan tâm tới cái gì gọi là tiết lộ thiên cơ, chờ khi mình phi thăng, đồ đệ bảo bối của mình cũng không thể là một kẻ mù chữ được, Hư Không Tử thừa dịp chưa phi, dùng phương thức nhồi vịt để xóa nạn mù chữ cho Tề Hoan.

“Như vậy là tốt rồi, vậy sư phụ chuẩn bị đối phó thế nào với hai tên Đan Kiếp và Đạo Âm kia?” Biết rõ phái Thanh Vân còn có một tổ sư gia mạnh mẽ, Tề Hoan cũng yên lòng, lập tức bưng bưng hứng thú nghiên cứu vấn đề chiến thuật với Hư Không Tử.

Chiến thuật của Hư Không Tử cũng không có gì phức tạp, một câu khái quát là – Trai cò đánh nhau, ngư ông được lợi. Lão muốn dùng Hồi Sinh đan trong tay Tề Hoan như cả hai người đến, để cho bọn họ đấu đá, còn Hư Không Tử ở sau lưng đánh lén.

Hư Không Tử chẳng bao giờ coi đánh lén là thủ đoạn vô sỉ, ngược lại còn dạy dỗ Tề Hoan, lúc đánh nhau, mặc kệ thực lực đối phương cao hay thấp hơn mình, phương pháp thỏa đáng nhất chính là dùng túi trùm hấn, dùng côn đánh hấn, nhắm vào chỗ yếu nhất của hấn mà đánh, đánh xong lại dùng pháp bảo nện cho hấn hai cái.

Nói cả ngày, Tề Hoan hiểu được không ít, lòng kính nể sư phụ quả thực như nước sông cuộn cuộn. Rốt cuộc nàng đã hiểu, nhiều năm qua Hư Không Tử nghiên cứu cái gì. Đại sư bá nàng nghiên cứu đan dược, sư thúc nghiên cứu luyện khí còn sư phụ của nàng nghiên cứu cái hèn mọn bỉ ổi đó. Quả thực sư phụ của nàng chính là tổ sư của mấy chiến thuật hèn mọn bỉ ổi a.

Tuy giết tiên nhân là tội rất lớn nhưng vẫn phải làm, dù sao bét nhất chính là phạm vào luật trời. Tuy sẽ kết thù với hai thế lực kia, Hư Không Tử vẫn bất chấp tất cả, dù sao thù này cũng không gỡ bỏ được, vò mé thì sứt cũng chẳng sao, những việc khác chờ lão lên trời rồi nói sau.

Tề Hoan cũng rất tán thành kế sách của sư phụ mình, công việc khó khăn nhất hiện giờ là làm thế nào móc được Hội Sinh đan trong miệng của Tiểu Ngân. Hình như biết rõ mọi người có ý đồ với Hội Sinh đan, Tề Hoan phát hiện Tiểu Ngân vốn đang mở miệng lại chậm rãi khép miệng lại, Hội Sinh đan có nguy cơ bị nó nuốt vào bụng.

Chuyện này Hư Không Tử không có biện pháp hỗ trợ, thật sự là lão không dám hỗ trợ, cuối cùng chỉ có thể vỗ vỗ bả vai Tề Hoan, nói một câu, “Hoan tử, gánh nặng đường xa* a, con cố lên.” Sau đó phui mông bỏ đi.

*Gánh nặng đường xa: khó khăn chồng chất khó khăn.

Vì muốn lấy Hội Sinh đan trong miệng Tiểu Ngân, Tề Hoan khua môi múa mép một lượt, đáng tiếc người ta ngay cả mí mắt cũng chưa nâng, cuối cùng nạng phái tiểu hồ ly đi “sắc dụ”, tuy cả hai con đều là đực nhưng Tiểu Ngân đối với tiểu hồ ly thật sự rất tốt, Tề Hoan cũng chỉ có thể không trâu bắt chó đi cày, bằng không chẳng lẽ lại búng miệng nó đoạt đan sao, ai dám a. Hòa thượng ăn chay nóng lên còn có thể giết người, huống hồ đây là một con rắn ăn chay.

Việc này khoan hẵng nói, tiểu hồ ly vừa xuất mã đúng là còn giỏi hơn mười Tề Hoan, người ta vừa dùng tiểu móng vuốt vuốt đầu Tiểu Ngân một cái, Tiểu Ngân liền ngoan ngoãn nhổ Hội Sinh đan ra, quả nhiên ác nhân có ác nhân tri, Tề Hoan cầm Hội Sinh đan, dùng sức hôn tiểu hồ ly vài cái, Tiểu Ngân đứng một bên ánh mắt lờ lờ, râm rì hai tiếng rồi biến thành một con rắn bạc đi vào phong ngũ của Tề Hoan.

Nhìn vào phòng, phát hiện giường ngủ rộng rãi, mềm mại của mình đã bị Tiểu Ngân chiếm mất, Tề Hoan cũng chẳng quan tâm, cầm Hội Sinh đan đi tìm sư phụ.

Ba ngày sau, tin tức đệ tử phái Côn Luân đạt được một viên Hội Sinh đan xông xao cả giới Tu Chân, vượt cả dự kiến của Hư Không Tử và Tề Hoan, người muốn Hội Sinh đan còn nhiều hơn so với tưởng tượng của bọn họ, cũng không quản phái Côn Luân có tiên nhân tọa trấn hay không, cả môn phái tu tiên hải ngoại lẫn môn phái tu tiên đất liền đều điên cuồng rồi, Ma tu Yêu tu nháo nhào chạy tới Côn Luân, ai cũng muốn đạt được viên Hội sinh đan kia.

Đều nói thả con sơn sắt bắt con cá rô, cho nên Hư Không Tử đã phái một trưởng lão mang viên Hội Sinh đan này đến phái Côn Luân, quả nhiên sau khi hấn về núi không bao lâu liền truyền ra tin tức. Trên đời này làm gì có tường nào không lọt gió, cho dù Đạo Âm rất lợi hạ nhưng một mình hấn cũng không đủ chống đỡ được nhiều làn sóng công kích.

Tề Hoan cũng không muốn lấy viên Hội Sinh đan lại, ngược lại còn muốn nhìn xem lần này sẽ có bao nhiêu kẻ bỏ mạng. Dù sao thứ nạng tu không phải Tiên đạo bình thường, hiện tại thiên kiếp cũng không quan trọng đối với nạng, nạng cũng không sợ tổn hại công đức của mình, những người này

chết thì cũng chỉ trách bọn họ quá tham lam thôi.

“Thiếu chủ, đã xác nhận tin tức truyền đến từ phái Côn Luân là thật, Hồi Sinh đan chắc chắn đang nằm trong tay Đạo Âm. Chẳng qua tình cảnh hiện giờ của hắn không tốt, ít nhất có bảy Đại Thừa Kỳ của giới Tu Chân đang theo dõi hắn, Đan Kiếp kia chỉ sợ không chờ nổi mà đi ra kiếm tiện nghi.” Trong Thiên Ma Môn, Danh Độ Thiên cẩn thận nhìn vào khuôn mặt không biểu tình của Mặc Dạ. Từ sau khi Tề Hoan đột nhiên rời đi, tính tình của Mặc Dạ càng ngày càng khó hiểu, dù hắn đang cười thì Danh Độ Thiên vẫn có cảm giác kinh hồn táng đảm.

“Dạ, uống chén trà nào.” Không đợi Mặc Dạ mở miệng nói, từ ngoài phòng một cô nương áo trắng yếu điệu đi vào, nở nụ cười nhẹ nhàng khiến lòng người rung động, đáng tiếc, ánh mắt Mặc Dạ cũng không dừng lại một giây trên khuôn mặt tuyệt sắc kia.

“Nàng đâu rồi?” Mặc Dạ đưa tay lấy chén trà, không uống mà đặt sang một bên.

Nữ tử áo trắng thấy thế, nụ cười trên mặt tuy vẫn còn nhưng pha thêm vẻ cay đắng, chua chát.

“... Được một Tu Chân giả ở hải ngoại tên là Kim Tu cứu trở lại phái Thanh Vân rồi.” Danh Độ Thiên ngẩng đầu nhìn ánh mắt Mặc Dạ, phát hiện thần sắc Thiếu chủ không có gì thay đổi mới thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng còn âm thầm mắng mấy kẻ Xích Dục không có lương tâm, biết rõ gần đây Mặc Dạ tâm tình khó hiểu mà còn ném tất cả tin tức đã điều tra được ình, buộc mình đi báo cáo với Mặc Dạ. Mặc dù biết Mặc Dạ sẽ không ăn mình, nhưng áp lực mà tâm lý phải chịu không phải nhiều bình thường đâu a!

“Đi ra ngoài.” Mặc Dạ đứng lên, ánh mắt bình tĩnh quét qua Danh Độ Thiên.

“Dạ.” Nhận được mệnh lệnh, Danh Độ Thiên dùng tốc độ chạy nước rút trăm mét phóng ra đại sảnh, thề lần sau tuyệt đối sẽ không thua trò đoán số dưới tay mấy tên Xích Dục nữa, nói gì thì hắn cũng sẽ không giờ đầu chịu chém nữa.

“Dạ, người các chàng nói là ai vậy, lúc nào chúng ta về nhà?” Nữ tử áo trắng đi đến bên người Mặc Dạ, thân thể mềm mại không xương dán vào lưng Mặc Dạ, hai tay trắng như tuyết ôm lấy eo hắn, khuôn mặt nhẹ nhàng cọ cọ trên người hắn.

“Nhớ kỹ thân phận của ngươi. Không có chuyện gì khác thì về đi.” Mặc Dạ hung hăng giật cánh tay của nàng ta ra, không có nửa điểm thương tiếc, khuôn mặt tuy cười nhưng ánh mắt lạnh như băng dọa lùi tất cả mọi người.

“Dạ, chàng đang trách thiệp nhận làm chàng thành phụ thân sao... A... Dạ!”

Mặc Dạ bóp cổ nữ tử, nụ cười trên mặt càng lạnh như băng, “Đừng ép ta

làm ra chuyện đại nghịch bất đạo, đừng bao giờ đứng ở trước mặt ta mà tự
ình là thông minh.”

“Thiếp, thiếp biết.” Hai tay trắng nõn của nữ tử dùng sức muốn gỡ tay
Mặc Dạ ra nhưng căn bản không thể.

“Cút.” Sau khi buông tay, Mặc Dạ không thèm nhìn nữ tử kia mà đi ra khỏi
phòng, chén trà nữ tử kia vừa mang đến vỡ nát, nước trà vương đầy bàn,
trong nước trà kia mơ hồ tản ra một hương vị ngọt ngào, một hương vị
không phải vị trà.

Hai tay ôm lấy cổ, nữ tử ngồi dưới đất thấp giọng khóc nức nở, đáng tiếc,
vô luận là ai trông thấy nàng từ xa đều tránh né, không người nào dám tiến
lên một bước.

Chương 82: Ngũ Lô Oanh Đỉnh

Lúc này Tề Hoan đang theo đuôi Hư Không Tử đến phái Côn Luân, vì tất cả các phái đều giành giết đánh giết nên phái Thanh Vân cũng phải làm bộ làm tịch một chút. Hư Dương Tử ở lại sơn môn trông coi Hư Linh Tử còn chưa tỉnh lại, Tề Hoan và Kim Tu thì lẽo đẽo đi theo Hư Không Tử.

Ngày mình phi thăng đã cách không còn xa rồi, Hư Không Tử không chắc chắn sau khi chuyện này kết thúc mình có thời gian ở lại phái Thanh Vân hay không, nên trong mấy ngày này, hắn luôn giữ Tề Hoan bên người, coi như hưởng thụ nốt khoảng thời gian ngắn ngủi bên cạnh đồ đệ, thứ Tề Hoan cần học nhiều lắm nhưng đáng tiếc hắn đã không có thời gian nữa rồi.

Trong vòng hai ngày, Hư Không Tử đã cùng Tề Hoan đến chân núi Côn Luân. Lúc này núi Côn Luân đâu còn điểm thanh tịnh nào, dưới núi, đường lên núi, trên bầu trời, khắp nơi đều là Tu Chân giả, bất kể chính phái, Ma đạo, hay Yêu tu, tất cả đều không có bất kì tranh chấp gì, đều đang đợi phái Côn Luân tỏ thái độ.

Mà trong phái Côn Luân, trên Ngọc Thanh đại điện, một công tử văn nhã chừng hai mươi tuổi, dáng điệu tươi cười đang ngồi trên cái ghế duy nhất trong điện, vui vẻ hát một khúc ca.

Cách hắn không xa, một lão giả mặc đạo bào của người có địa vị cao nhất phái Côn Luân đang đứng, khác hẳn với khuôn mặt tràn đầy tươi cười của chàng trai kia, lão giả này dường như sắp khóc.

“Sur tôn, bây giờ phải làm gì đây?” Nửa ngày sau, lão giả lấy hết dũng khí tiến lên một bước, nhỏ giọng hỏi một câu.

“Làm gì là làm gì?” Công tử trẻ tuổi thả chén trà nhỏ trong tay xuống, híp nửa mắt, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên một tia sáng tím.

“Những người ngoài núi kia...”

“Kệ bọn họ, cho thêm mấy lá gan bọn họ cũng không dám xông vào đại trận hộ phái của Côn Luân. Hiện tại, duy nhất phải chờ chính là người kia của phái Thục Sơn. Chẳng qua... hừ, ba nghìn năm trước hắn không phải đối thủ của ta thì ba nghìn năm sau cũng thế cả thôi.” Công tử trẻ tuổi hừ lạnh một tiếng, nhiệt độ trong điện bỗng giảm mạnh. Công tử trẻ tuổi này chính là lão tổ tông của Côn Luân hạ phàm, Đạo Âm.

“Sur tôn nói rất đúng, vậy phải xử trí phái Thanh Vân như thế nào?” Lão giả liên tục gật đầu, căn bản không dám trái lời Đạo Âm.

“Bọn họ mang thứ đó tới Côn Luân chính là muốn đối đầu với Thục Sơn,

hừ, chỉ là trò khôn vặt, coi như có thể chấp nhận được. Không cần giao hảo với người của phái Thanh Vân, nhưng cũng không được tùy tiện động đến. Tên Đan Kiếp ngu xuẩn, giết đại đệ tử của An Minh Tăng, An Minh Tăng còn không liều mạng với hắn sao?” Đạo Âm liếc đồ đệ của mình, phiền chán nhắm mắt.

Tuy đều dạy ra đệ tử Đại Thừa Kỳ, nhưng thực lực đệ tử mình lại kém đệ tử An Minh Tăng những năm lần. An Minh Tăng phái Thanh Vân phi thăng muện hơn hắn và Đan Kiếp thế mà thực lực hiện giờ đã trên bọn hắn, bọn người phái Thanh Vân cứ xuất sắc như vậy sao? Trong lòng Đạo Âm không phải không tức giận nhưng vẫn không dám tùy ý ra tay với phái Thanh Vân, bất kỳ một sai lầm nào đều có thể đẩy hắn đến cảnh vạn kiếp bất phục. Đáng tiếc, hắn không biết, một khi đã nhận viên Hồi Sinh đan này, hắn đã vạn kiếp bất phục rồi.

“Sư phụ, ta thấy núi Côn Luân hình như không định phái người ra giải thích, thời gian lâu lắm rồi.” Tại một góc nhỏ ở chân núi, Tề Hoan tiến đến nói với Hư Không Tử.

Tuy chân núi rất chật chội nhưng xung quanh mấy người Tề Hoan lại là một vùng rất rộng rãi, không ai dám tới gần Hư Không Tử trong phạm vi 10m, Hư Không Tử cũng không hết sức thu liễm khí tức, ai cũng biết rõ hắn là Tu Chân giả Đại Thừa Kỳ nên chẳng kẻ nào dám ra gây sự.

“Ừ, những người này chưa đủ sức làm lung lay căn cơ của phái Côn Luân.” Hư Không Tử khoanh chân ngồi dưới đất, đầu hơi ngẩng, đôi mắt chăm chú nhìn lên bầu trời.

“Chúng ta đang chờ cái gì?” Đã không có trò hay để xem, Tề Hoan có chút không kiên nhẫn, vốn cho rằng sẽ gặp cảnh chém giết, ai biết mọi người lại yên ổn ngồi thế này, chẳng ai xông vào phái Côn Luân.

“Đan Kiếp, hắn đã đến, chúng ta có trò hay để xem rồi.” Hư Không Tử đứng dậy kéo Tề Hoan và Kim Tu ra đằng sau mình, yên lặng đứng xem một luồng kiếm quang màu xanh rực rỡ dài trăm thước vụt qua bầu trời, xoay tròn quanh không trung bên trên phái Côn Luân.

Tề Hoan sau lưng Hư Không Tử không mở miệng, bình tĩnh nhìn chăm chăm vào luồng kiếm quang kia, âm thầm tính toán khả năng ám toán Đan Kiếp. Nàng là người có thù tất báo, việc Đan Kiếp làm với nàng, nhất định nàng sẽ trả lại gấp mười, cho dù đôi phương là tiên nhân đi nữa.

Nhưng bây giờ nàng không có thực lực cường đại như vậy, cái duy nhất nàng có là sức mạnh Lôi Điện trong thân thể.

Vương bài của nàng chính là thất sắc thần lôi (Tia sét bảy màu thân thánh =]]]) mà ngay cả sự phụ cũng không tiếp được. Đáng tiếc, với năng lực hiện tại, nàng chỉ có thể tung ra một quả cầu sét bảy màu thôi, sau đó sẽ là kết cục mặc người chém giết, nàng phải nghĩ một biện pháp chu toàn mới được.

“Đạo Âm, đừng làm rùa đen rứt đầu nữa, lăn ra đây, lăn ra đây, lăn ra

đây...” Câu cuối cùng của Đan Kiếp được vách núi vọng lại tạo thành âm vang, một câu ‘lăn ra đây’ không ngừng lặp đi lặp lại, phần lớn Tu Chân giả Nguyên Anh kỳ trở xuống đều thất khiếu chảy máu, ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh, nguyên thần của bọn họ đều nhận phải công kích khủng bố.

Nhưng thời điểm thanh âm kia đến bên cạnh Tề Hoan, xung quanh thân thể Tề Hoan đột nhiên sinh ra một vầng sáng màu xanh mờ ảo, đánh bay tiếng vọng kia, sau đó vầng sáng này lại quay lại cơ thể nàng.

“Ha ha ha, sao, không lấy được Hồi Sinh đan nên thẹn quá hóa giận à? Khổ cho người sống nhiều năm như vậy mà còn dùng chiêu thức đối phó với một kẻ tiểu bối, người ta lại vẫn trốn thoát được, thật quá mất mặt a!” Một luồng kiếm quang màu tím từ núi Côn Luân phóng lên bầu trời, khí thế có vẻ đè ép Đan Kiếp. Giọng nói của Đạo Âm tuy nghe rõ ràng nhưng lại không mang tính tấn công như Đan Kiếp.

“Hừ, chuyện này ta sẽ tính toán sau với phái Thanh Vân. Lấy Hồi sinh đan ra đây, nếu không đừng trách ta vô tình vô nghĩa.” Ánh mắt Đan Kiếp lạnh như băng đảo qua chỗ đám người Hư Không Tử đang đứng khiến Hư Không Tử nhíu chặt lông mày, Tề Hoan bị hấn trùng thì toàn thân rét run, hơn nửa ngày mới bình thường trở lại.

Trong lòng nàng âm thầm sợ hãi, thán phục, không hổ là tiên nhân, một ánh mắt đã có lực sát thương lớn như vậy, muốn đối phó hấn thật sự quá khó khăn rồi.

“Chả sao, tình nghĩa của người có thể vượt qua Hồi Sinh đan sao?” Ngữ khí của Đạo Âm có chút trào phúng, từ “tình cảm” ở Tiên Giới là một từ vô nghĩa, người tu thành tiên đa số đều đến cảnh giới vô hận vô tình, vì có thể leo lên trên cao, bọn họ có thể hy sinh tất cả.

“Là người muốn chết, không phải do ta.” Một mình đứng trên phi kiếm, Đan Kiếp nở một nụ cười quỷ dị, trong tay hấn cầm một khối ngọc tủy hình vuông, ánh sáng long lanh rực rỡ, bên trên ngọc tủy hình vuông chỉ khắc hai chữ “Thiên Phạt”.

Đây chính là lệnh Thiên Phạt của Lôi Thần điện, nếu có tiên nhân phạm luật trời bị phát hiện, đều có thể bóp nát lệnh Thiên Phạt, gọi thần chấp pháp của Lôi Thần điện tới ra tay trừng phạt tiên nhân kia. Lệnh bài này Đan Kiếp vất vả lắm mới có được trước khi hạ phàm, hấn nhất định phải đoạt được Hồi Sinh đan.

Đan Kiếp nhẹ nhàng dùng sức, khối ngọc tủy kia liền biến thành bột phấn bay khỏi tay hấn, lúc này từ trên không trung vang lên một tiếng sấm. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Đan Kiếp cười lạnh, lật tay ình một chưởng, hấn phụt ra một ngụm huyết dịch màu vàng, đứng trên phi kiếm liêu lĩnh cười to với Đạo Âm.

“Nguy rồi.” Hư Không Tử là một trong rất ít người có thể nhận rõ chân tướng, thần sắc lão càng ngày càng ngưng trọng, sự tình không diễn ra như

ý muốn, ý niệm muốn đạt Hồi Sinh đan của Đan Kiếp còn lớn hơn so với tướng tượng của lão, có thể phế bỏ một thân tu vi tiên nhân của chính mình. Một chưởng kia xuất ra ác độc vô cùng, đánh tan tu vi của chính mình khiến nó chỉ còn ở Đại Thừa Kỳ, hiện tại hẳn đã không còn là tiên nhân. Cho dù thần chấp pháp của Lôi Thần điện tới thì kẻ bị xử phạt cũng chỉ có một mình Đạo Âm.

“Đan Kiếp, ngươi là kẻ tiểu nhân vô sỉ.” Tiếng quát tháo của Đạo Âm không tiếp tục được lâu, bầu trời trên đỉnh đầu đột nhiên tối sầm, Tu Chân giả hơi hiểu biết đều chạy trốn tán loạn, không ai dám tiếp tục ở lại núi Côn Luân.

Bọn họ chưa từng chứng kiến Ngũ Lôi Oanh Đỉnh như cũng từng nghe qua tên hình phạt này, đây không phải lôi kiếp bình thường, người phạm thân thể gầy yếu mà chịu chút sấm sét này thì chỉ còn nửa cái mạng.

“Đạo Âm tự ý hạ phạm, xử phạt, Ngũ Lôi Oanh Đỉnh.” Tiếng nói lạnh như băng không có một chút tình cảm từ trên không trung vang lên, vừa dứt lời, năm luồng lôi quang to như thùng nước từ trên mây đánh xuống đầu Đạo Âm.

Tề Hoan vẫn được Hư Không Tử bảo vệ ở sau lưng nên không bị liên lụy và cũng không rời đi.

Nàng vẫn nghĩ rằng Ngũ Lôi Oanh Đỉnh chỉ là năm tia sét đánh xuống mà thôi, nghe Hư Không Tử giải thích mới biết, Ngũ Lôi Oanh Đỉnh lần đầu đánh xuống năm tia sét, trọn vẹn bốn mươi chín tia mới coi như chấm dứt. Theo Hư Không Tử dự đoán, cho dù là tiên nhân, nếu không có tu vi Tam Trọng Thiên chỉ sợ cũng không ngăn cản được uy lực của Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, kết cục tất yếu là tan thành mây khói.

Đạo Âm này chỉ sợ phải chết không thể nghi ngờ.

Tại chỗ không ai chú ý, Tề Hoan tròn ở sau lưng Hư Không Tử, ngón cái và ngón trỏ khẽ nhúc nhích, ở giữa hai ngón tay xuất hiện một tia sấm sét, lôi điện của nàng tất nhiên là giống hệt với lôi phạt trên bầu trời.

Trên mặt Tề Hoan hiện lên một nụ cười thản nhiên, nàng có thể dùng thất sắc thần lôi trong cơ thể mình mô phỏng ra nhiều kiểu lôi kiếp, đáng tiếc số lượng quá ít, hơn nữa nàng nhận ra rằng, sét này so với thất sắc thần lôi đúng là gặp sự phụ rồi.

Chẳng lẽ sau này mình lên trên có thể đánh với Lôi Thần một trận? Tề Hoan vuốt vuốt mũi, gục đầu tưởng bở.

Giảng co hơn hai canh giờ, cuối cùng lôi kiếp đã kết thúc, đèn đạo lôi kiếp thứ ba mươi, Tề Hoan đã không nghe thấy tiếng Đạo Âm gào thét nữa, có lẽ khi đó hẳn đã chết mất xác rồi. Sau khi lôi kiếp diễn ra, trên bầu trời Côn Luân chỉ còn lại một bộ xương màu vàng và một viên kim đan bằng nắm tay.

Bộ xương màu vàng biến mất cùng với mây kiếp trên không trung, bộ

xương kia chắc là kim thân của Đạo Âm, còn hạt kim đan vẫn lơ lửng tại chỗ.

Lúc này, những Tu Chân giả Đại Thừa Kỳ vẫn ả núp gần đó liền nhao nhao lộ diện, Đan Kiếp đã không còn tu vi như ban đầu, nên ai cũng có thể lấy Hồi Sinh đan.

Thấy chúng tu sĩ đang nhìn chăm chăm, trong mắt Đan Kiếp hiện lên tia khinh thường cùng vẻ vui mừng lạnh như băng.

Chương 83: Ta không biết sẽ gặp phải nàng

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm, ai cũng không có ý muốn động thủ trước, ngoại trừ con rắn trên tay Tề Hoan. Tiểu Ngân trông thấy đồ của mình bay trên không trung, thì không nói hai lời vèo một tiếng liền biến mất. Tề Hoan ngay cả cơ hội ngăn cản cũng không có đã thấy Tiểu Ngân bay lên giữa không trung, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai ngoạm lấy Hồi Sinh đan.

Nửa đường nhảy ra một tên Trình Giáo Kim, lại là một con rắn không rõ nguồn gốc, hầu như tất cả ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Đại trưởng lão Khấp Sư của Tế Tự điện Yêu tộc. Các loại thú dám đến trên đoạt Hồi Sinh đan cơ hồ đều là yêu tu, dám người đều cho rằng hành động của Tiểu Ngân là do Khấp Sư sai sử, còn Khấp Sư thì tử thân vô cùng, chẳng ai tin lời hắn nói cả.

Cuối cùng chia thành hai nhóm, một nhóm đuổi theo Khấp Sư, một nhóm thì đuổi theo Tiểu Ngân, ngoại trừ Đan Kiếp.

Đan Kiếp cũng không vội vã đuổi theo Hồi Sinh đan mà đưa mắt nhìn Tề Hoan và Hư Không Tử, ánh mắt hắn nhìn Tề Hoan có chút thâm trầm.

“Người là đồ đệ của An Minh Tăng, ta không động đến ngươi, nhưng ta biết ngươi sắp phi thăng rồi. Hy vọng ngươi còn cơ hội gặp lại đồ đệ của ngươi.” Đan Kiếp cười lạnh nhìn Tề Hoan, vung tay áo bay đi.

Những kẻ Tu Chân Đại Thừa kỳ kia không hiểu biết nhưng không có nghĩa là hắn không biết, đằng xà đó cho dù kém những thánh thú như Kỳ Lân song cũng là dị thú cao cấp nhất thuở hồng hoang, ở thời hồng hoang, công phu phi thiên độn* là vô địch, chỉ bằng mây kẻ Tu Chân Đại Thừa kỳ mà mơ mộng bắt được nó sao?

*Phi thiên độn: độn là cách di chuyển nhanh dựa vào những yếu tố tự nhiên, như độn thổ: chui xuống đất, di chuyển trong lòng đất... Tề Hoan có lôi độn, là dựa vào thuộc tính lôi. Phi Thiên độn là độn giữa không trung.

Chẳng qua Đan Kiếp bỏ đi cũng không có nghĩa là hắn bỏ cuộc, Hồi Sinh đan nhất định là của hắn, bất quá hắn ngầm hiểu được, đằng xà nhất định có quan hệ với Tề Hoan, đợi sau khi Hư Không Tử phi thăng, hắn lại đến gây phiền toái cho Tề Hoan cũng không muộn.

“Hừ.” Hư Không Tử cũng không có thái độ tốt với Đan Kiếp, kéo Tề Hoan và Kim Tu đi, vốn muốn đi xem náo nhiệt, thuận tiện trục lợi, đáng tiếc lão đánh giá quá thấp tâm kế của Đan Kiếp. Không nghĩ tới, vì Hồi Sinh đan

mà lão ta có thể làm ra chuyện như vậy, coi như lần này mang đến chuyện phiền toái lớn cho phái Thanh Vân. Đáng tiếc, lão cũng vô lực xoay chuyển rồi.

Mười lăm ngày sau, trong một đêm đầy mưa gió bão bùng, sấm sét âm âm, một chiếc thuyền nhỏ nghiêng ngả đi trong sóng gió, những ngọn sóng lớn cao hơn mười thước mây lần muốn chìm con thuyền nhỏ, nhưng thuyền nhỏ nhiều lần trốn thoát được.

Trong khoang thuyền nhỏ hẹp có thể mơ hồ thấy ánh sáng mờ ảo, ngọn nến không được cố định lại giống như mọc rễ, an an ổn ổn bày ở trên bàn, trong khoang thuyền bình thản vô cùng, giống như bão tố bên ngoài hoàn toàn không quấy rầy được chiếc thuyền nhỏ này.

Tề Hoan an vị trong khoang thuyền, trong tay cầm một viên cờ vây màu đen, đang dạy Kim Tu chơi cờ ca rô. Hai người bọn họ phiêu dạt trên biển đã hơn mười ngày, nhưng vẫn không tìm thấy đường đi. Đây là lần đầu Kim Tu rời khỏi sư môn, trước khi đi lại quên lấy hải đồ (bản đồ trên biển), nên giờ hẳn cũng không tìm được đường về.

Mười ba ngày trước, Hư Không Tử rốt cục cũng phi thăng, dưới cái nhìn soi mói của Tề Hoan đã biến thành tiên rồi. Cuối cùng lão cũng không thể trở về nhìn lại phái Thanh Vân một lần, xem như là tiếc nuối không nhỏ. Tề Hoan biết rõ sư phụ lo lắng điều gì, sau khi sư phụ đi, trách nhiệm bảo vệ phái Thanh Vân tất nhiên sẽ rơi xuống người đại đệ tử thế hệ thứ hai là nàng.

Ngày ấy Đan Kiếp cũng nói rất rõ rồi, hẳn không muốn đối đầu với phái Thanh Vân, chỉ cần giao Tề Hoan ra là được, cho nên Tề Hoan chỉ lưu lại cho Hư Dương Tử một phong thư, rồi rời đi.

Nàng cũng không tin tên Đan Kiếp kia có thể đi khắp thế giới tìm nàng, trên đất liền, Thạch Sanh thì ít mà Lý Thông thì nhiều, nàng ra biển không được sao, chẳng lẽ Đan Kiếp còn có thể lòi ra?

Vì vậy nên bây giờ mới xuất hiện tình trạng này, cũng may Tề Hoan và Kim Tu đều là người Tu Chân, không cần ăn cơm mỗi ngày, ngủ cũng được mà không ngủ cũng chẳng sao. Mặc dù đi biển đối với nhiều người là rất nguy hiểm, nhưng đối với mấy người Tề Hoan, gió bão cũng chẳng là gì, chỉ cần trên đường đi không hiện ra động vật biển Yêu Anh kỳ (*) là được rồi.

(*) Yêu thú có sức mạnh cỡ Nguyên Anh kỳ thì được gọi là Yêu Anh kỳ. Trên đường đi nghe Kim Tu nói, dưới đáy biển thế mà có rất nhiều yêu thú, tuy bọn nó cũng thuộc Yêu tộc nhưng lại không nằm trong phạm vi quản lý của Khinh Sắc, coi như là hai nhánh, yêu thú trên cạn và yêu thú dưới biển từ trước đến nay đều không liên quan đến nhau. Đồng thời, Kim Tu cũng nói cho Tề Hoan biết, dưới đáy biển còn có lão ngoan đồng sống mấy vạn năm, Tề Hoan rất ngạc nhiên, nhiều năm như vậy mà lão không hóa đá ư. Tuy tiện đặt một quân đen xuống, nhìn năm quân đen hợp thành một

đường, Tề Hoan không bận tâm đến cảm giác vui sướng khi thắng cuộc, dán một lá bùa màu vàng lên mặt Kim Tu.

Trên thuyền không có giấy lộn, nhưng mà trên người nàng bùa chú không ít, hai người chơi cái trò ít lãng phí chất xám này cả ngày rồi, trên người Kim Tu cũng dán đầy phù chú.

“Oa~~” Tề Hoan ngáp dài, mí mắt có chút rũ xuống, ba bốn ngày hôm nay chẳng hiểu sao luôn muốn ngủ, theo lý thuyết thì đạo sĩ đến Kết Đan kỳ sẽ không cần ngủ nữa, cũng sẽ không có cảm giác buồn ngủ, nhưng Tề Hoan lại không không chế được mà muốn ngủ.

Ban đầu nàng còn tưởng rằng thay đổi địa phương, không hợp khí hậu, ai ngờ vừa nằm ngủ không lâu đã bắt đầu mơ, người trong mộng là kẻ nàng không muốn gặp nhất, Tề Hoan véo đùi tím bầm lên rồi mới không chế được vài ngày không ngủ, đáng thương cặp đùi trắng nõn mềm mại của nàng, giờ phút này đủ loại màu sắc không chịu nổi.

“Ta đi bắt mấy con cá, muối nghỉ ngơi chút đi.”

Thấy Tề Hoan vô cùng mệt mỏi, Kim Tu thở phào nhẹ nhõm, luôn thua khiến lòng hấn chịu nhiều đả kích a.

Không nghe thấy tiếng Tề Hoan trả lời, Kim Tu cúi đầu nhìn Tề Hoan, phát hiện nàng đã sớm ngủ, có lẽ là rất buồn ngủ đi. Kim Tu dịu dàng cười, đưa tay nhẹ nhàng vén tóc trên trán của nàng, lẳng lẳng ngắm Tề Hoan ngủ.

Tề Hoan ngủ cũng không yên ổn, bởi vì nàng phát hiện mình lại nhập vào mộng cảnh giống trước, nhưng lần trước là nàng ép buộc bản thân tỉnh lại, lần này đáng tiếc chiêu cũ vô dụng rồi, vì bản thân bị định trụ, không nhúc nhích được nữa.

“Không muốn nhìn thấy ta như vậy sao?” Giọng nói quen thuộc, khuôn mặt quen thuộc, không đúng, là khuôn mặt vạn ác, nhìn thế nào cũng thấy đáng ghét, tiếc ột khuôn mặt đẹp... Tề Hoan âm thầm khinh bỉ hành vi hoa si của mình, sau đó hừ một tiếng, cố gắng biểu hiện cảm xúc khinh thường của bản thân.

Thấy Tề Hoan không nói lời nào, Mặc Dạ cũng không lên tiếng, tùy tiện phát tay, một cái ghế nằm thoải mái, dễ chịu hiện lên trước mặt Tề Hoan, hấn nằm trên ghế, vừa phỉ phỉ ghế, vừa tùm tùm cười nhìn Tề Hoan.

Con bà nó, lão hồ không phát uy, ngươi cho ta là mèo bệnh à? Lời mắng chửi đầy bụng gặp đôi mắt màu đỏ đầy hàm súc của Mặc Dạ thì đều không thoát ra được, cuối cùng đành phải nuốt xuống.

Vốn hấn cũng không làm sai gì cả, hai người bọn họ cũng chẳng hứa hẹn gì với nhau, có thì cũng chỉ là chút cảm giác thôi, hoặc có thể nói đó là ảo giác của Tề Hoan, có lý do gì mắng hấn chứ.

Nhưng trong lòng thật sự rất tủi thân, thật muốn tát cho khuôn mặt chết tiệt kia mấy cái, lại dùng hai chân đạp, thêm cái kéo, trực tiếp cho hấn đoạn tử tuyệt tôn. Có đôi khi YY đúng là cách phát tiết tốt nhất, ít nhất cảm xúc của

Tề Hoan đã khôi phục như bình thường, tạm thời cứ tự sướng cái đã.

“Người trăm phương ngàn kế muốn kéo ta vào trong mộng không phải chỉ để nghe người nói nhảm chứ?” Lúc nàng phát hiện người trong mộng có thể chủ động nói chuyện thì cũng hiểu rõ chuyện gì xảy ra rồi. Nhập Mộng Thuật là một loại pháp thuật nhập lưu, nhưng hành vi xâm nhập mộng cảnh cũng rất nguy hiểm, một khi bị chết trong mộng, thân thể sẽ chết theo, người bình thường sẽ không làm như vậy.

Tu sĩ tà đạo cấp thấp có thể dùng loại phương pháp này đối phó phạm nhân, những kẻ tà đạo tu luyện theo phương pháp thải âm bổ dương (*) đại đa số đều dùng Nhập Mộng Thuật này để hấp thu âm nguyên của nữ tử, từ đó tu luyện, kỳ thật không khác gì hành vi của hái hoa tặc, chỉ có điều không tìm được chứng cứ thôi.

(*) lấy âm khí tăng tiến dương khí, ngắn gọn là song tu... có ai không hiểu không?

“Nàng thật làm ta đau lòng quá...” Mặc Dạ đứng lên, đến trước mặt Tề Hoan, khuôn mặt không mang mặt nạ hiện lên một nụ cười khổ. Hắn biết rõ Tề Hoan hiểu lắm điều gì nhưng lại không có biện pháp giải thích, càng giải thích càng khiến Tề Hoan tức giận.

Hiện tại hắn rất hối hận khi đồng ý giao dịch với Mặc Ngự, nhưng nếu không có cái giao dịch kia, sao hắn có thể quen biết Tề Hoan chứ?

“Miệng ta độc địa cũng không phải ngày một ngày hai, chẳng phải ngươi vẫn chưa bị độc chết sao.” Tề Hoan hoàn toàn không cho Mặc Dạ một chút sắc mặt tốt nào, phải biết rằng hiện giờ tâm tình cô nãi nãi nàng rất khó chịu, thức thời thì nên tránh xa, nếu không thì tạo sét đánh chết ngươi!

“Đúng vậy a, ta thật may mắn!” Mặc Dạ cười khẽ, tay phải nhẹ nhàng xoa xoa khuôn mặt Tề Hoan.

Mắt thấy cái đầu người kia càng ngày càng gàn, Tề Hoan đột nhiên có dự cảm bất hảo, quả nhiên vài giây sau, miệng nàng thất thủ rồi.

Mặc Dạ hôn rất nhẹ, cũng không dám đưa đầu lưỡi vào, Tề Hoan âm thầm hừ một tiếng, hắn dám vươn đầu lưỡi vào, nàng liền cắn đứt. Hai người chỉ đơn thuần chạm môi, chỉ như vậy mà tim Tề Hoan cũng không thể không chế mà đập rộn lên, nam nhân trước mặt tựa hồ cũng không tốt hơn.

“Nàng không thể tin tưởng ta một chút sao?” Giọng Mặc Dạ khàn khàn, bao hàm dự vọng bên trong.

“Thế thì giải thích quan hệ của ngươi với nàng ta xem, ta nghe đây.” Tuy môi đã tách ra nhưng Mặc Dạ vẫn còn đối diện nàng, Tề Hoan bình tĩnh đối mặt với hắn.

“... Người nàng ta gọi không phải ta.” Mặc Dạ ngừng một chút, chỉ có thể dùng cách uyển chuyển nói cho Tề Hoan hiểu.

“Hỏi một đằng đáp một nẻo, ta cho ngươi thêm một cơ hội.” Tề Hoan trợn trắng mắt, mặc kệ nàng kia gọi tướng công là ai, hiện tại nàng muốn biết

quan hệ của nữ nhân kia và Mặc Dạ.

“Nữ nhân của cha ta.” Mặc Dạ thở dài.

Tề Hoan nhướng mày, chuyện này nếu thực sự đơn giản như vậy, nàng sẽ lấy đầu xuống cho Mặc Dạ làm câu đố, “Ngươi xác định, nàng kia không phải đã từng là nữ nhân của ngươi?”

Ai, vì sao trước kia hẳn lại không phát hiện tiểu nữ nhân này thông minh đến vậy. Mặc Dạ bất đắc dĩ thở dài, chờ Tề Hoan biến thành hỏa long.

“Được rồi, đừng lãng phí tình cảm của ta nữa, mau ra khỏi giấc mộng của ta.” Hiện giờ trong lòng Tề Hoan rất bức bối, tùy tiện gặp ai cũng được, miễn không phải là Mặc Dạ.

“Tề Hoan... ta không biết sẽ gặp phải nàng...” Mặc Dạ chưa kịp nói hết, Tề Hoan đã tỉnh giấc, nàng bị Kim Tu lay tỉnh.

Chương 84: Long tử độ kiếp

Sao vậy?” Đột nhiên bị kéo từ trong mộng ra, Tề Hoan vô cùng bức bối, may là Kim Tu vô ý, bằng không nhất định ăn đòn rồi.

“Gặp phải rắc rối lớn rồi, cứ tưởng bên ngoài là trời mưa sấm sét, ai ngờ lại là đại yêu trên biển độ kiếp.” Kim Tu đau khổ nói, mà thuyền của bọn họ lại vô cùng bất hạnh khi trôi vào khu vực lôi kiếp của người ta.

Lần này ngay cả Tề Hoan cũng thay đổi nét mặt, đại yêu này bao nhiêu năm tuổi mà trời mưa gió cả một ngày một đêm rồi vẫn chưa hạ lôi kiếp? Tề Hoan cũng biết mình có liên hệ rất kỳ quái với lôi kiếp, cho nên trước khi Hư Không Tử phi thăng đã cho nàng một khối ngọc phù. Khối ngọc phù này cũng không phải vật phạm, bên trên ghi lại các dạng lôi kiếp.

Ngọc phù này là do tổ sư bá của Hư Không Tử lúc hạ phạm đưa cho lão, thứ này đối với Hư Không Tử mà nói không có nhiều tác dụng lắm, cùng lắm chỉ có thể tính toán tỷ lệ mình vượt qua lôi kiếp thành công là bao nhiêu, còn với Tề Hoan, những thứ ghi trên đó lại vô cùng hữu dụng.

Bên trên ghi lại 99 loại lôi kiếp, nhưng tại thế gian chỉ có thể nhìn thấy 9 loại mà thôi, về phần thất sắc thần lôi lúc trước Tề Hoan vô tình hấp thu cũng không phải lôi kiếp của thế gian này, Tề Hoan có thể đụng phải là vô cùng may mắn. Lôi kiếp này là top 3 trong bảng xếp hạng uy lực lôi kiếp đấy, đáng tiếc là không tinh khiết. Chỉ có thất sắc thần lôi hấp thu từ trong Lôi Thần tháp mới được coi là tinh khiết nhất, uy lực cũng cao hơn nhiều.

Những ngày này, Tề Hoan vẫn luôn nghiên cứu ngọc phù Hư Không Tử lưu lại, khả năng không chế lôi điện của nàng dựa vào những thứ ghi lại trên ngọc phù cũng tiến triển cực nhanh, với năng lực hiện tại của nàng, chỉ cần dùng mắt thường cũng có thể biết được người độ kiếp có tu vi gì.

Sau khi ra khỏi buồng nhỏ, Tề Hoan ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời vẫn bị mây đen dày đặc bao phủ, tuy bây giờ là nửa đêm nhưng sự tăm tối này vẫn rất dọa người, mắt thường cũng có thể thấy được, trong mây đen có ẩn giấu sấm chớp.

“Thật là hoành tráng!” Tề Hoan thở dài, trách không được sự phụ trước khi phi thăng biết được nàng muốn đi hải ngoại liền dặn đi dặn lại, bảo nàng phải ngoan ngoãn một chút, đừng chọc phiền toái, giờ mới hiểu sự phụ lão nhân gia quả là biết nhìn xa trông rộng.

“Muội nhìn thấy gì?” Kim Tu ngẩng đầu nhìn, đáng tiếc hắn cũng chỉ biết trên đầu mình là mây kiếp, những thứ khác hoàn toàn bó tay.

“Vượt qua Long Môn là có thể nhất phi trùng thiên rồi (bay thẳng về trời). Chúng ta thật may mắn, có khi tới nay có thể tận mắt chứng kiến rồng thật đấy!” Tề Hoan vừa dứt lời, trên mặt biển đột nhiên xuất hiện một “hải đảo”, “hải đảo” này nổi lên khiến thiên địa chấn động. Lôi kiếp vốn đã chờ đợi từ lâu cuối cùng cũng trút xuống ào ạt.

Thuyền nhỏ của Tề Hoan cách trung tâm lôi kiếp một đoạn không ngắn, mặc dù lôi kiếp không lan đến chỗ bọn họ nhưng vẫn khiến bọn họ kinh hồn táng đảm.

Không phải Tề Hoan chưa từng nhìn thấy lôi kiếp, nhưng lần này phải nói là lôi kiếp vô cùng điên cuồng. Lúc trước thất sắc thần lôi giáng xuống cũng chỉ to như thùng nước thôi, mà bây giờ, đạo lôi kiếp vừa hạ xuống đã bao phủ phạm vi trăm dặm xung quanh, trách không được xuất hiện lâu như vậy mà mãi mới rạn ra được một tia sấm sét, xem ra là tiêu hao quá mức.

“Huyền Quy?” Tu vi của Kim Tu cao hơn Tề Hoan, hẳn mở Thiên nhãn là có thể nhìn rõ đại thiên thế giới, nên tất nhiên sẽ biết vật đột nhiên xuất hiện trên biển kia là gì, đó là một con rùa đen, tướng mạo có chút kì cục, lôi kiếp oanh kích khiến cái mai to tướng rộng chừng trăm mét vuông hơi rạn nứt.

“Huyền Quy kéo tới thiên lôi bá đạo như vậy không kém Huyền Vũ chút nào. Chẳng qua, Huyền Vũ là thần thú, sấm sét khi độ kiếp chắc hẳn là thần lôi (sấm sét cấp thần), sấm sét lần này miễn cưỡng cũng chỉ gần bằng thần lôi, ta thấy đây tám phần là rồng con bá hạ.”

“Bá hạ? Nó có thể thành công sao?” Kim Tu nghe Tề Hoan nói xong thì gạt đầu, thân có đầu rồng mai rùa, chính xác là có long mạch, chẳng qua hẳn cũng nhìn ra được, vị bá hạ này nhận một đạo lôi kiếp đã mệt mỏi như vậy, phía sau không biết còn bao nhiêu đạo sấm sét nữa đây.

“Ai biết được, rồng con (ý chỉ con của rồng) và rồng, tuy chỉ khác một chữ, nhưng muốn hóa rồng đâu có dễ dàng như vậy, ta nghĩ không thể tránh được bốn mươi chín đạo thiên lôi đâu.” Tề Hoan cũng chẳng thích nhìn con bá hạ khổng lồ này, ngáp một cái, “Huynh xem từ từ, thuyền của chúng ta bây giờ cũng không gây trở ngại gì. Bốn mươi chín đại sấm sét qua đi thì trời chắc cũng sáng, ta đi ngủ đây.” Lại quay đầu nhìn thân thể to lớn kia một cái, Tề Hoan đi vào trong khoang thuyền, bỏ tất cả bàn ghế vào túi trữ vật, sau đó lấy giường lớn của mình ra, tìm một cái gối mềm mại, điều chỉnh một tư thế thoải mái, yên lành tiến vào mộng đẹp.

Lần này Mặc Dạ ko xuất hiện nữa, lúc Tề Hoan tỉnh dậy, bên ngoài sấm sét vẫn vang dội như trước, xem ra nàng ngủ cũng không lâu.

“Cuối cùng muội cũng tỉnh, muội ngủ hẳn một ngày một đêm rồi.” Tề Hoan mới từ trên giường ngồi dậy đã nhìn thấy Kim Tu xuất hiện tại cửa, hẳn đúng là một chính nhân quân tử, lúc Tề Hoan ngủ, hẳn không bước vào phòng nhỏ nửa bước.

“Bên ngoài vẫn còn độ kiếp sao?” Lâu như vậy mà vẫn chưa dừng lại, Tề

Hoan cũng bắt đầu thấy lạ rồi.

Lời Tề Hoan khiến sắc mặt Kim Tu hơi khó coi, “Đừng nói nữa, lúc hùng đông, thời điểm con bá hạ kia chết, vậy mà lôi kiếp vẫn không ngừng, đợi sau khi thi thể bá hạ hoàn toàn bị lôi kiếp đánh tan, ta mới nhìn thấy phía dưới thân thể nó có một con rùa con màu xanh ngọc chỉ lớn bằng cái cối xay. Trong thân thể của con rùa con này có long mạch, có điều vô cùng mỏng manh, có vẻ là con của bá hạ.”

“Hóa ra bá hạ vì con của mình nên mới đưa thân ra chịu lôi kiếp, như vậy bốn mươi chín đạo lôi kiếp chỉ sợ sẽ biến thành tám mươi một đạo.” Lẽ trời khó đoán, bá hạ kia biết mình vô duyên trở thành rỗng, vọng tưởng con mình tu thành chính quả, cách nghĩ cũng không sai, thế nhưng lôi phạt lại chịu bỏ qua sao.

Tám mươi một đạo thiên lôi, nếu tụ lại một chỗ thì còn khủng bố hơn cả thất sắc thần lôi, đừng nói là bá hạ, ngay cả rỗng thật cũng không chịu được.

“Không có cách nào cứu nó sao?” Kim Tu nghe Tề Hoan nói, thần sắc có chút cô đơn, trong mắt tràn đầy mê mang.

Tề Hoan lắc đầu, không hiểu vì sao vẻ mặt của Kim Tu lại như vậy. Tuy nàng có thể hấp thu thiên lôi, thiên lôi đánh vào nàng cũng không có nguy hiểm gì, nhưng nhiều lực lôi điện như vậy nàng hấp thu không nổi, huông hồ nàng vẫn là người phạm, tùy ý gây trở ngại cho việc độ kiếp, đến lúc đó kẻ xui xẻo chính là mình.

Tề Hoan tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Thấy ánh mắt có chút quan tâm của Tề Hoan, Kim Tu cười cười, “Chỉ là ta cảm thấy, bá hạ kia chết đi cũng có chút đáng thương, mất tính mạng mà vẫn thành công cốc.” Từ nhỏ, hắn không cha không mẹ, không biết thân tình chôn nhân gian, cũng không thể trải nghiệm, cho nên lúc thấy bá hạ hy sinh vì con của mình, tâm đ*o của hắn có chút bất ổn.

Kim Tu cũng biết vấn đề của mình nằm ở đâu, đáng tiếc, có một số việc không thể thay đổi được, hắn cả đời vô duyên với thiên đạo, có thể sống như vậy đã là ông trời ưu ái hắn rồi.

Cuối cùng, lúc đạo lôi kiếp thứ bảy mươi tám đánh xuống, rùa con màu xanh ngọc kia cũng không chịu nổi uy lực của lôi kiếp, tan thành mây khói. Ngoài khoang thuyền rốt cục xuất hiện một tia nắng mặt trời chiếu rọi, mây kiếp tản ra, mặt biển khôi phục sự thanh bình vốn có.

Mặt biển xanh xanh lặn tẩn gợn sóng, gợn sóng nhỏ lấp lánh ánh sáng mặt trời. Cảnh tượng bình thản nhưng lại không có bất kì con chim biển nào bay lượn, Tề Hoan biết rõ, lát nữa thôi sẽ xảy ra một cuộc tranh đoạt kinh thiên động địa.

Ngay cả tiểu hồ ly vẫn chui trong quần áo nàng cũng có chút dao động, Tiêu Ngân thì thoát khỏi cổ tay Tề Hoan, ở trên mặt đất mở rộng thân thể,

hình như chuẩn bị hành động.

Bá hạ và con của nó chết đi để lại hai viên nội đan, nội đan có chứa long khí giá trị có thể sánh bằng Hồi Sinh đan, hơn nữa, hai bọn nó còn độ nhiều lôi kiếp như vậy, nội đan cũng càng hiếm thấy, chỉ sợ không lâu nữa, đại yêu trên hải lý đều sẽ chạy đến đây tranh đồ.

Chẳng có ai không thích bảo bối cả, Tề Hoan đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội hiếm có như vậy, nhưng nàng vẫn là kẻ biết lượng sức mình, trên cái thuyền này, trừ Tiểu Ngân ra, sợ rằng chẳng ai có khả năng chém giết đoạt bảo rồi, cũng không biết đại yêu biển có cho nó chút mặt mũi nào không.

Quả nhiên, chốc lát sau, mặt biển yên tĩnh đột nhiên xuất hiện một xoáy nước, hai viên nội đan vàng rực rỡ bay lên, bao quanh chúng còn có long vân (hoa văn hình rồng), nghe kỹ có thể thấy tiếng rồng ngâm.

Sau khi nội đan xuất hiện, Tiểu Ngân và tiểu hồ ly lóe lên, vô ảnh vô tung biến mất trên thuyền, đến Tề Hoan với tư cách là chủ nhân còn chưa kịp dặn dò một câu. Nhưng nàng tin tưởng, với trình độ vô sỉ của Tiểu Ngân, người bị thương tổn nhất định không phải là hai chúng nó.

Sau khi Tiểu Ngân ra ngoài, một tiếng rồng to đột nhiên truyền ra từ biển, một con Cửu Đầu Xà (rắn chín đầu) to ngang ngửa bá hạ xuất hiện, nó vừa mới lộ diện, nước biển vốn đang sôi trào liền im ắng trở lại, những hải yêu muốn tranh đoạt nội đan kia cũng yên tĩnh. Thoạt nhìn, Cửu Đầu Xà này chính là bá chủ của biển cả rồi.

Cửu Đầu Xà kia rống một tiếng đã trấn áp không ít đại yêu, đáng tiếc, Tiểu Ngân chính là kẻ không chịu thua, cũng không biết nó nghĩ sao mà đột nhiên biến trở về bản thể. Bản thể của nó còn to lớn gấp ba, bốn lần Cửu Đầu Xà, Tiểu Ngân cúi đầu hung dữ trừng Cửu Đầu Xà, cũng rống một cái. Tiếng rống của Tiểu Ngân rất trầm thấp, nhưng lại như tiếng sấm vang dội khắp nơi, trực tiếp đè tiếng rống của Cửu Đầu Xà xuống.

Dưới ánh mắt ngỡ ngàng của Tề Hoan, Cửu Đầu Xà quay người bỏ chạy, không tới một phút đồng hồ, mặt biển đã khôi phục lại bình thường, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tề Hoan nhìn chăm chăm vào hai viên nội đan, mắt sáng lên, trong lòng âm thầm cảm thán, làm thú thật là tốt, chẳng cần nhiều lời, mỗi bên chỉ cần rống một tiếng, giọng ai to hơn chính là kẻ thắng.

Người ngoại đạo chỉ xem trò vui, người hiểu biết mới rõ chân tướng, ai bảo Tề Hoan không phải là động vật chứ, cho nên nàng không hiểu hàm nghĩa mà tiếng rống kia biểu đạt.

“Đằng xà? Cuối cùng ta cũng tìm được người rồi, không nghĩ tới người trốn xuống biển a.” Trên không trung, Đan Kiếp một thân đạo bào màu đen đột nhiên dừng bước, ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng Tề Hoan, đáng tiếc Tề Hoan vẫn chưa phát hiện ra.

Chương 85: Trước khi chia tay

Tiểu Ngân sau khi đạt được hai viên nội đan cũng không có ý định độc chiếm, mà giống như lấy lòng đem nội đan đến trước mặt tiểu hồ ly, tiểu hồ ly do dự cả buổi, từ bên trong chọn ra một viên nội đan có long khí yếu hơn của bá hạ con, sau đó Tiểu Ngân một ngụm nuốt viên nội đan còn lại vào bụng, thân thể biến nhỏ trở lại, cùng tiểu hồ ly về thuyền.

“Ách... vị xà huỳnh này có vẻ quan hệ rất tốt với vị hồ huỳnh kia.” Kim Tu cũng chứng kiến hành động của chúng nó, nhưng sau khi nhìn thấy uy lực kinh khủng của Tiểu Ngân thì cũng không dám coi chúng nó là sủng vật bình thường nữa, ngay cả xung hô cũng thay đổi.

“Hừ, là một con rắn, tham tài thì thôi, lại còn háo sắc, giống hệt chủ.” Tề Hoan tuyệt đối không thừa nhận mình đây là giận chó đánh mèo.

Tiểu Ngân hình như nghe hiểu lời Tề Hoan, bất mãn hừ một tiếng, kết quả đầu ăn ngay một đạp của tiểu hồ ly, nó lại thành thành thật thật không nhúc nhích.

Tuy không biết tại sao giữa hai động vật giống đực lại xuất hiện mối quan hệ kỳ quái như thế, nhưng trước mắt, Tề Hoan không có nhiều thời gian đi tìm hiểu tin bất quái của chúng nó.

Vừa rồi, nàng và Kim Tu đều cảm nhận được một cỗ ma khí ngất trời từ phía xa đang dâng lên, ngay cả Tề Hoan là tu sĩ không tu tiên đạo bình thường cũng cảm nhận được dị động của trời đất, sợ là nhân gian đã có ma vật khủng bố gì đó xuất hiện rồi.

So với ít khí tức ma tu tản ra mà Tề Hoan nhìn thấy trước đó, thì cỗ ma khí này quá mức khủng bố rồi, nàng miễn cưỡng mở thiên nhãn, thấy rõ mặt biển phía đông, kể cả bầu trời, cũng biến thành màu đỏ như máu, mây kiếp đã bắt đầu tụ tập về phía bên kia.

“Kim Tu, thuyền của chúng ta có thể tới gần chỗ đó không?” Không biết vì sao Tề Hoan rất muốn đi sang đó nhìn xem, nàng cảm thấy có cái gì đó đang hấp dẫn nàng, trong đầu như có tiếng nói không ngừng thôi thúc.

“Chỗ đó có ma tu vô cùng khủng bố sắp độ kiếp, muội xác định muốn qua?” Kim Tu nghe Tề Hoan nói xong chỉ hơi sững sốt một chút, cũng không đồng ý hay từ chối lời đề nghị của nàng.

“Cảm giác như nếu không đến sẽ hối hận.” Tề Hoan khẽ cắn môi, kiên quyết.

“Vậy thì qua xem một chút.” Kim Tu cũng không lo lắng những ma khí kia

sẽ ăn mòn thân thể hẳn. Tề Hoan có thể đến đó là vì thân thể nàng có cương lõi, có thể tinh lọc ma khí, nhưng Kim Tu thì vì cái gì mà tự tin như vậy? Trong đầu Tề Hoan hiện lên một chút nghi hoặc, mấy ngày nay ở cùng với Kim Tu, nàng biết Kim Tu làm chuyện gì cũng không lừa nàng, thế nhưng Tề Hoan chưa từng thấy Kim Tu tu luyện bất kì công pháp nào. Với tư cách là một người Tu Chân, “nghịch thủy hành chu, bất tiên tắc thối” (đi ngược dòng nước không tiến chắc chắn sẽ lùi), một ngày không tu luyện, công lực sẽ suy yếu, nhưng Tề Hoan thấy công lực của Kim Tu vẫn chậm rãi tăng lên, thật là kì lạ.

Kim Tu tung ra một đạo pháp quyết, điều khiển thuyền nhỏ của hai người đi về phía đông. Cùng lúc đó, lúc ma khí kia phóng lên trời, giới Tu Chân trong đất liền cũng bị chấn động, tu sĩ chính đạo đã đến hậu kỳ Độ Kiếp đều buông bỏ tất cả mọi chuyện đang làm, nhanh chóng tụ tập về phía trung tâm ma khí.

Trong mắt bọn hắn, ma tu như vậy chắc chắn có vấn đề, có thể tỏa ra ma khí mạnh như thế, giết hẳn đi sẽ được bao nhiêu công đức a! Hiện giờ trời đất cũng không có kiếp nạn lớn gì, tu sĩ chính đạo, đặc biệt là Phật tu, nếu cần công đức để tạo kim thân thì chỉ có thể dựa vào chém giết ma tu mới có thể miễn cưỡng đạt được một chút công đức.

Tăng nhiều thịt thiếu (*), thiên hạ nhiều ma tu như vậy, hưởng hồ chúng cũng không phải cá nằm trên thớt mặc người chém giết, lần này xuất hiện một đại ma đầu, Phật môn về cơ bản là xuất động toàn bộ. Khoa trương nhất chính là Đại Phật tự, ngay cả hòa thượng quét rác cũng ôm cái chổi đi theo mọi người.

(*) ý nói ‘câu nhiều nhưng cung ít’. Chữ Tăng ở đây có nghĩa là cao tăng, chỉ Phật tu.

Càng đến gần khu vực bị huyết vân (mây máu) bao trùm, Tề Hoan càng thấy khí tức này quen thuộc, đợi sau khi thuyền của nàng tiến vào khu vực kia, Tề Hoan đứng bật dậy, sắc mặt trở nên khó coi, “Trở về, chúng ta quay về!” Chết tiệt, biết ngay là Mặc Dạ giờ trò quỷ, sau khi tiến vào đây, Tề Hoan lập tức cảm nhận được khí tức của hắn, nam nhân vô liêm sỉ kia còn dám chào hỏi nàng! Thật sự là khiến người khác khó chịu.

“Chỉ sợ không được, ta đã không điều khiển được thuyền nữa rồi, hơn nữa, hình như đây là Minh giới Huyết Hải trong truyền thuyết, muối nhìn nước biển bên ngoài đi.” Tề Hoan nghe Kim Tu nói liền bước ra ngoài, phát hiện toàn bộ nước biển đều biến thành màu đỏ, sóng nước cuộn cuộn, đầu lâu trắng hếu thỉnh thoảng xuất hiện, khiến cho nàng thấy buồn nôn.

Miền cưỡng áp chế cảm giác buồn nôn, Tề Hoan thề về sau không ăn hải sản nữa.

Phương tiện giao thông của mình không điều khiển được, Tề Hoan lại nghe Kim Tu nói, Huyết Hải chỉ có vào mà không có ra, tuy đây khẳng định

không phải Minh Giới Huyết Hải chân chính nhưng lại có thể tạo ra khung cảnh phô trương như vậy, với tu vi của nàng, thoát ra khỏi biển máu này là chuyện viên vông rồi.

Mặc dù vẫn không thoải mái với Mặc Dạ, nhưng Tề Hoan cũng thâm hiểu, hẳn sẽ không làm mình bị thương, chỉ sợ người đang không chế con thuyền cũng là hắn.

“Thiếu chủ, Cửu U đại trận đã bố trí xong, Huyết Hải cũng đã dẫn lên từ Minh giới, hẳn là có thể ngăn cản thiên kiếp rồi phải không?” Trong khu vực Huyết Hải, trên mặt biển lênh bênh gần một nghìn cái đầu lâu vàng, những cái đầu lâu này thoát nhìn không có trật tự nhưng kỳ thật lại có liên hệ rất lớn. Nếu như Tề Hoan nhìn thấy nhất định sẽ hoảng hốt kêu to, bởi vì cái đầu lâu kia giống hệt khô lâu kim thân mà Đạo Âm lưu lại sau khi chết. Nói cách khác, ở đây có ít nhất nghìn bộ khô lâu kim thân.

“Đâu dễ như vậy. Thật vất vả mới có cơ hội, bọn hắn sẽ không dễ dàng buông tha đâu, cho dù độ mạnh yếu của thiên kiếp không phải Lôi Thân có thể không chế nhưng hẳn cũng có thể âm thầm ngáng chân ta.” Mặc Dạ vẫn một thân nho bào màu trắng, chỉ khác là mái tóc bình thường vẫn buộc sau lưng nay lại thả rời tung, biển máu chấn động ngày càng mãnh liệt, mái tóc của hắn từ đen biến thành trắng, ma khí khiến cả giới Tu Chân chấn động cũng tỏa ra trên người hắn.

Tuy Mặc Dạ nói vậy nhưng trên mặt không có nửa điểm kinh hoảng, hắn đã dám đến đây, chứng tỏ hẳn có thực lực phi thăng. Chẳng qua hẳn cũng không muốn đi sớm như vậy, nếu không phải nơi đó xảy ra vấn đề chỉ hẳn mới có thể giải quyết, thì hẳn sẽ đợi Tề Hoan phi thăng cùng. Đáng tiếc không được như mong muốn.

Thấy thuyền nhỏ của Tề Hoan tiến vào tầm mắt của mình, trên mặt Mặc Dạ hiện lên nụ cười thỏa mãn, lẳng không bay đến trên thuyền, nhìn sắc mặt không đẹp của Tề Hoan đang ngồi trong buồng nhỏ.

Sắc mặt Tề Hoan cũng không ảnh hưởng đến bộ dáng tươi cười của hắn, đáng tiếc, nụ cười của hắn càng rục rở, sắc mặt của Tề Hoan càng khó coi.

“Người muốn làm gì?” Trùng mắt nhìn Mặc Dạ, Tề Hoan nghiêng răng nghiêng lợi, xung quanh thân thể không tự chủ hiện lên từng đạo cương lôi màu bạc, đây không phải là Tề Hoan cố ý, chẳng qua ma khí trên người Mặc Dạ quá nặng, thân thể nặng tự nhiên phản ứng lại.

Kim Tu thì khác hẳn, có vẻ hắn không bị Mặc Dạ ảnh hưởng, hắn rất bình tĩnh nhìn Mặc Dạ, rồi lại nhìn Tề Hoan, ánh mắt có chút quái dị.

“Ta phải đi.” Mặc Dạ không muốn tiến lên, vẫn đứng trước mũi thuyền, cũng không nhìn đến rất đông tu sĩ đã tiến vào Huyết Hải, trong mắt chỉ có mình Tề Hoan.

“Vậy thì tốt quá, núi xanh không đổi, nước biếc chảy xa, sau này không gặp lại.” Lời Mặc Dạ khiến tim Tề Hoan đập loạn, lần này hẳn muốn đi đâu?

“Lần này xa cách, sau này chỉ sợ rất lâu mới được gặp lại.” Mặc Dạ không để ý lời khiêu khích cố ý của Tề Hoan, ánh mắt nhìn nàng càng dịu dàng hơn.

Kim Tu vẫn đứng cạnh Tề Hoan thấy rất rõ ràng, hần hơi nhú mào, tuy không biết người này muốn làm cái gì, nhưng với thực lực của hần căn bản không thể chống lại người này, cho dù nội tâm không thoải mái nhưng hần cũng không mở miệng chen ngang.

Lời nói của Mặc Dạ cũng không có gì đặc biệt, nhưng giọng của hần có mang theo chút thuật thôi miên, như là đang hấp dẫn người khác. Nếu người trước mặt Mặc Dạ không phải Tề Hoan mà là những Tu Chân giả khác thì sợ rằng tâm đ*o đã sớm bị phá. Nhưng căn bản người này lại là Tề Hoan, không phải tu tiên đạo, không có tâm đ*o, Mặc Dạ làm như vậy chỉ để Tề Hoan không quên lời của hần mà thôi.

Dù sao chuyện tu hành cũng tính toán trên đơn vị nghìn năm, hai người bọn họ cũng chưa phát sinh chuyện gì, giờ hần phải đi nhưng lại không muốn buông tay, cho nên hần cũng chỉ có thể dùng chút thủ đoạn bắt buộc Tề Hoan nhớ tới mình.

Tề Hoan là một nữ nhân không tim không phổi, tuy bây giờ nàng có cảm tình với mình nhưng ai biết mấy nghìn năm sau nàng có thể thích người khác hay không, Mặc Dạ từ trước đến giờ luôn tự tin song ở thời điểm đối diện với Tề Hoan lại có điểm tự ti.

“Vậy thì sao? Người muốn đưa ta lễ vật chia tay?” Sau khi nói ra những lời này, Tề Hoan buồn bực thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi.

Mặc Dạ vốn sưng sỡ, lại nhin không được cười rộ lên, trên đời này sợ rằng chỉ có mình Tề Hoan mới có thể nói được những lời như thế vào lúc này, nhưng cũng ở trong dự kiến của hần, biết rõ nàng muốn cái gì, cho nên trước đó hần cũng đã chuẩn bị đầy đủ rồi.

“Lễ vật đương nhiên là có, nhưng cũng không thể tặng không, nàng không cảm thấy nên bồi thường chút gì đó cho ta sao?” Nụ cười trên mặt Mặc Dạ càng tà mị, dục vọng trong mắt không chút nào che giấu. Nhưng vừa nói, hần vừa vung tay lên, Kim Tu phát hiện mình bị phong bế, năm giác quan đã mất đi cảm nhận.

“Trước hết mang lễ vật ra cho ta nhìn, ta sẽ suy nghĩ về chuyện bồi thường.”

Một quyển sách, hai ngọn linh hỏa, một màu đỏ, một màu xanh.

“Có tí đồ vậy thôi?” Tề Hoan hừ một tiếng, hình như rất bất mãn, chẳng qua tay của nàng lại rất nhanh vươn ra, vội vàng quăng ba thứ Mặc Dạ mang tới vào nhẫn trữ vật, như sợ Mặc Dạ đổi ý.

Quyển sách kia thì không cần phải nói, là bản “Thiên Chi Đạo” lúc trước nàng không mang đi, hai thứ còn lại là Tiên Thiên Thủy Linh và Tiên Thiên Hỏa Linh, thế mà Mặc Dạ cũng tìm được cho nàng thứ đó, hiện tại chỉ cần

có Tiên Thiên Thổ Linh là có thể thuận lợi kết nguyên anh rồi.

“Không tiền, bye bye.” Thuận lợi thu vật vào túi, Tề Hoan nở nụ cười giả hoạt, về cơ bản là không có ý tứ thực hiện lời hứa.

Đáng tiếc không đợi nàng quay người, Mặc Dạ đã bay tới trước mặt nàng, một tay ôm nàng vào trong ngực, một tay nâng cằm của nàng lên, khóe miệng tươi cười khiến lòng tơ cả người Tề Hoan dựng đứng, “Nữ nhân, lật lọng như vậy là không tốt đâu, đặc biệt là khi làm giao dịch cùng ma...”

Chương 86: Hàng lồi

Đúng lúc Tề Hoan cho rằng mình sẽ táng thân trong tay sói, thì trên thuyền lại có thêm một người.

“Cút.” Chỉ còn cách miệng nhỏ mềm mại của Tề Hoan một xentimet, trong mắt Mặc Dạ hiện lên sát khí, khiến Xích Dục vừa mới lên thuyền sợ mất mật, thiếu chút nữa nhảy xuống biển.

“Lão... lão đại, Thiên Lôi đã đến, vị kia cũng tới.” Xích Dục lui về phía sau hai bước, đến tận khi đụng phải mạn thuyền mới dừng lại. Trong lòng khóc thét, lần này xong rồi! Sau khi lão đại trở về nhất định sẽ bực dọc, giận chó đánh mèo tất nhiên sẽ có, nhưng mấu chốt là rất có thể sẽ đày hấn tới nơi chó ăn đá gà ăn sỏi mà ngồi xôm mây ngàn năm chứ không chừng.

Mặc Dạ không biểu diễn “chuyện tốt” trước mặt mọi người, chỉ có thể hung dữ trừng mắt Tề Hoan, do dự vài giây rồi không tình nguyện buông nàng ra. Đối diện với vẻ mặt ảo não của Mặc Dạ, tâm tình Tề Hoan thật tốt, tuy trong lòng vẫn thấy hơi tiếc.

“Không tiền.” Thuận tay đẩy Mặc Dạ ra cách mình một thước, bảo trì khoảng cách an toàn.

“Đi.” Mặc Dạ nghiêng răng trừng mắt nhìn Xích Dục vô tội, quay người chuẩn bị rời đi. Đột nhiên hấn ngừng lại, trên mặt hiện lên một nụ cười quỷ dị, trên tay của hấn chẳng biết từ lúc nào xuất hiện nửa quyển sách.

Vung vẩy trang giấy cũ nát trên tay, Mặc Dạ mỉm cười nhìn Tề Hoan, “Nửa quyển sách này, chờ đến lúc nàng đến Thiên Ma Giới tìm được ta, ta sẽ trả lại cho nàng, nàng còn thiếu ta một nụ hôn.” Nói xong, thân ảnh của Mặc Dạ cũng biến mất.

Xích Dục kính nể nhìn hướng Mặc Dạ rời đi, lẩm bẫm, “Lão đại đúng là lão đại, thủ đoạn thật cao siêu.” Đáng tiếc, chưa kịp vượt môn ngựa thì ngựa đã chạy rồi.

“Này, sách của ta!!!” Mở nhãn trữ vật ra, quả nhiên quyển sách nguyên vẹn lúc trước chỉ còn nửa quyển, tuy Tề Hoan biết mình tu luyện xong “Địa Chi Đạo” cũng đủ để phi thăng rồi, bản “Thiên Chi Đạo” kia chính là bí tịch của Tiên giới, nhưng vô si cũng không thể đến mức này được a!

Còn chưa kịp hiểu rõ Mặc Dạ làm thế nào lấy sách từ nhãn trữ vật của mình ra, tiếng sấm đùng đùng từ bên cạnh đã vang lên, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nói chuyện xen lẫn trong đó.

Từ khoang thuyền thò đầu ra, Tề Hoan có thể thấy vô số Tu Chân giả chính

đạo đang tập trung công kích vị trí Mặc Dạ đứng cách đó không xa. Hiện tại, trên trời tiếng sấm âm ù, dưới đất pháp bảo bay loạn xạ, đủ loại pháp bảo màu sắc tấn công Mặc Dạ, đáng tiếc, pháp bảo đi đến bên cạnh hắn lại tự động bị bắn trở về.

Pháo bảo bị bắn lại hình như mất đi không chế, ào ào rơi xuống biển máu, thoảng cái đã bị ố bẩn.

Nhất là trong số này, tu sĩ Phật tu chiếm đa số, pháp bảo của bọn họ đều là Phật khí, tuy không thiếu pháp bảo đỉnh cấp nhưng tại Huyết Hải lại không thể phát huy công hiệu, có một nửa Phật khí vừa lây ra đã bị mất đi phát quang.

“Các vị, hắn đang đứng trong Cửu U đại trận, hiện giờ tấn công hắn vô ích thôi, các vị hãy đợi đến lúc thiên kiếp phá trận rồi tấn công cũng chưa muộn.” Hành động nửa ngày cũng không có tác dụng gì, đột nhiên có người nói, mà người đó chính là Đan Kiếp.

Tuy tu vi của hắn đã rơi xuống Đại Thừa kỳ, nhưng kim thân chưa mất cho nên thực lực của hắn cao hơn tu sĩ Đại Thừa kỳ bình thường rất nhiều. Hắn vừa nói xong, hầu như mọi người đều dừng tay lại. Cường giả vi tôn chính là quy tắc duy nhất tại giới Tu Chân.

Tề Hoan liếc nhìn Đan Kiếp, trên mặt tràn đầy vẻ khinh thường, trước đây tưởng rằng chỉ có mấy lão đạo ở Côn Luân mới vô sỉ, bây giờ xem ra khắp thiên hạ đây quạ đen, Thục Sơn cũng không thua kém, cả một thế hệ vô sỉ. Cái gì mà thay trời hành đạo chứ, căn bản chính là vì mình. Sau khi Đan Kiếp kích động nhân tâm, chính bản thân hắn còn không lui về sau sao.

Những kẻ Tu Chân kia không biết thân phận của Mặc Dạ, chỉ cho hắn là ma tu bình thường nhưng Đan Kiếp sao có thể không biết.

Nếu hắn không biết thân phận của Mặc Dạ, sao lúc Mặc Dạ luyện Hồi Sinh đan, hắn không trực tiếp đến giết người cướp của, mà còn phải sợ bóng sợ gió chứ? Bây giờ hắn làm như vậy nhất định là vì tư tâm.

Lời của hắn đương nhiên Mặc Dạ cũng nghe thấy. Nhưng Mặc Dạ chỉ lạnh nhạt liếc hắn một cái, khinh thường cười lạnh hai tiếng sau đó ngửa đầu nhìn về phía bầu trời.

Trong mây kiếp huyết sắc chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một bóng người, chính xác thì đó là thần tiên, một thân chiến giáp màu đen bạc bao kín người hắn, chỉ lộ ra hai mắt lạnh như băng. Xung quanh thân thể ngưng kết rất nhiều tia lôi điện, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị.

“Hóa ra thần tiên là như vậy, thật làm cho người ta thất vọng.” Tề Hoan lầm bầm hai câu, lắc đầu. Nàng thật sự chán ghét cái kẻ đứng trên đám mây kia, ánh mắt nhìn khắp chúng sinh kia giống như coi tất cả mọi người là con sâu cái kiến vậy. “Chờ ta thành tiên rồi việc đầu tiên chính là đạp hắn xuống dưới, xem hắn có dám coi thường ta nữa không.” Tuy ánh mắt người nọ không phải nhằm vào Tề Hoan nhưng cô nãi nãi nàng vẫn rất khó chịu.

Thần tiên thì giỏi lắm sao, không phải chỉ là sinh sớm hơn so với nàng mấy vạn năm thôi sao! Hoặc là mấy trăm vạn năm cũng được....

Tiểu hồ ly nhảy đến ngồi trên vai Tề Hoan, gật gật đầu phụ họa, sau đó liếm liếm móng vuốt nhỏ, yên ổn nằm trên vai Tề Hoan xem náo nhiệt.

“Mặc Dạ, ngươi đừng hòng trở lại Thiên Ma giới.” Đúng lúc này, trên không trung, người nọ đột nhiên mở miệng, lời của hắn giống như thực thể, hóa thành từng đạo sâm sét huyết sắc đánh thẳng vào Cửu U đại trận.

“Thật sao, năm đó ngươi không thể ngăn cản ta phi thẳng, ngươi cho rằng hiện tại có thể sao? Chút chuyện nhỏ như vậy ngươi cũng không làm được, hẳn là đời này ngươi cũng không thể lên chức Lôi Thần rồi.” Mặc Dạ cười nhạo nói, tuy Tề Hoan không nhìn thấy ánh mắt của hắn nhưng có thể khẳng định chắc chắn là vô cùng miệt thị tên kia.

“Hừ.” Người nọ tựa hồ bị nói trúng tim đen, hừ lạnh một tiếng, sau đó, cầu sét đỏ như máu trên bầu trời cũng cuộn cuộn bay đến.

Đây cũng là lần đầu tiên Tề Hoan nhìn thấy ma kiếp trong truyền thuyết, ma kiếp khác với thiên kiếp, thiên kiếp là kiếp nạn tu sĩ nhân gian vượt qua để tăng kinh nghiệm, còn ma kiếp là kiếp nạn mà ma tu bắt buộc phải vượt qua. Sâm sét đỏ như máu, căn cứ vào ngọc phù, đó là Huyết Sát Ma Lôi có uy lực xếp hàng thứ hai trong Lôi Thần tháp, nếu nói về lực phá hoại, có lẽ không địch được với Thất sắc thần lôi, nhưng nghe nói nếu bị sét này đánh trúng sẽ sinh ra tâm ma, một khi bị tâm ma cắn nuốt thì chắc chắn phải chết. Hiện tại, Tề Hoan không đủ sức quan tâm lý do tại sao Mặc Dạ lại đột nhiên biến từ người thành ma, mà nàng đang rất nghiêm túc suy nghĩ rằng, chính mình có nên hấp thụ một chút Huyết Sát Ma Lôi này vào trong cơ thể hay không. Tuy tia sét kia bề ngoài không tệ nhưng lại nồng nặc mùi máu tươi, không biết hấp thụ xong có thể sinh ra tác dụng phụ với bản thân hay không?

Ngay lúc Tề Hoan đang do dự, thì kết giới phòng ngự của Cửu U đại trận đã bị lôi cầu phá, cùng lúc kết giới bị phá vỡ, pháp khí đầy trời phóng tới Mặc Dạ. Tề Hoan nhìn pháp khí bay đầy trời như châu châu nhảy trên đồng mà nuốt nước miếng, tiên khí bình thường rất khó gặp, mà một nửa chỗ pháp khí ở đây lại có cấp bậc tiên khí.

Nàng tiếc những pháp khí kia thôi chứ cũng không lo lắng cho Mặc Dạ, luôn cảm thấy Mặc Dạ sẽ không đơn giản bị người ta giết chết như vậy, ngay cả Tề Hoan cũng không biết tại sao mình lại tin tưởng thực lực của hắn đến thế.

“Ngu ngốc.” Mặc Dạ cười lạnh, trên tay dần dần hiện lên một thanh trường kiếm màu vàng. Cầu sét từ trên trời vẫn không ngừng rơi xuống, thấy những pháp khí kia đã đến bên cạnh Mặc Dạ, Tề Hoan chỉ kịp trông thấy bên người Mặc Dạ phát ra hai luồng sáng, những pháp khí bay lượn đầy trời như sỏi cào âm âm rơi xuống biển máu.

Còn hai, ba cái không bị rơi xuống nhưng cũng mất đi hào quang, có lẽ là bị phé rồi.

Thảo nào bốn lão đầu của Yêu tộc lại tự hạ thân phận đi ăn trộm thanh kiếm này. Tề Hoan cũng đã nhận ra, phẩm cấp của thanh kiếm này còn cao hơn tiên khí một bậc, nói là cấp bậc thần khí cũng không ngoa.

Mấy vị Phật tu Đại Thừa kỳ nào vẫn chưa bị hỏng, mắt thấy tình huống như vậy, không nói hai lời mang theo đệ tử nhà mình chạy trốn chết, mặc kệ có mất mặt hay không, tính mạng vẫn là quan trọng nhất. Bọn họ đã hiểu rõ, vị trước mắt này về cơ bản là mình đấu không lại, một kích của hơn một ngàn tu sĩ liên thủ lại bị một chiêu của người ta phá vỡ, về cơ bản không phải người thường có thể làm được. Về phần kẻ coi bọn họ là con tốt, Đan Kiếp, sớm thấy tình hình không đúng đã bỏ chạy mất dạng rồi.

Đầu năm nay đúng là không thể trông cậy vào thần tiên, dựa vào chính mình vẫn tốt hơn. Cũng không biết người trên trời kia có phải cố ý hay không, một quả cầu sét đột nhiên chuyển hướng đánh tới chiếc thuyền nhỏ của Tề Hoan.

Mặc Dạ miễn cưỡng ngăn cản được hơn mười quả cầu sét rơi xuống, đột nhiên nhìn thấy một quả cầu sét chuyển hướng, không do dự vung ra một kiếm hướng về phía Tề Hoan, quả cầu sét tới gần thuyền nhỏ kia thì nổ tung.

Sơ hở này của Mặc Dạ bị người nọ trên trời nhìn thấy, hần cười lạnh, trong nháy mắt hai tay kết ra vô số thủ ấn, lôi quang trên thân thể càng ngày càng mãnh liệt, cuối cùng những đám kiếp vân màu đỏ kia đã dung hợp lại một chỗ.

Cầu sét không rơi xuống nữa, trời đất bỗng yên lặng trở lại, Mặc Dạ trầm tĩnh nhìn mây kiếp không ngừng bị đè nén kia, mà thân thể Tề Hoan cũng lập lòe thất sắc thân lôi, trong mắt cũng thỉnh thoảng lóe ra một tia sấm sét. Hóa ra hần dùng năng để phân tán sự chú ý của Mặc Dạ, nếu như vừa rồi Mặc Dạ không động thủ thì thân hình nhỏ bé của nàng đã trúng phải quả cầu sét kia, không chết cũng tàn phế.

“Mặc Dạ, ngươi vĩnh viễn ở lại nhân gian cho ta!” Tiếng sấm âm âm vang vọng trời đất, vô số mây kiếp được ép thành một mảnh mây đỏ đến mức tưởng chừng có thể nhỏ ra máu.

“Ra tay.” Cầu sét cuối cùng đáp xuống, tám người vẫn đứng bên cạnh Mặc Dạ đồng thời ra tay, xông về hướng cột sấm sét bán kính trăm mét kia.

Lần này, Tề Hoan lại tiến vào phạm vi công kích, đáng tiếc, Mặc Dạ không có cách nào cứu nàng. “Uỳnh” một tiếng, thuyền nhỏ của Tề Hoan bị đánh vỡ tan tành, thân thể Kim Tu vô thanh vô tức bị đánh vỡ thành cát sỏi, biến tành một hình nhân bay lơ lửng trong không trung.

Tề Hoan không trốn, biết rằng trốn cũng không có tác dụng.

Thời điểm sấm sét hạ xuống, thất sắc thân lôi vây quanh nàng, bọc nàng

thành một cái kén, vẫn được bảo vệ, Tề Hoan ngồi ở bên trong lõi quang, đôi mắt vì phần nộ đã tràn ngập tơ máu. Đột nhiên, nàng như cảm nhận được cái gì, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra lần nữa, mắt trái của nàng biến thành Thái Cực Đồ, mắt phải biến thành Bát quái đồ *, chỉ tiếc hình bát quái kia vẫn còn mờ mờ không rõ.

Chương 87: Ly để hợp

Rõ ràng tia sáng kia cách Tề Hoan rất xa nhưng nàng lại có cảm giác sẽ bắt được nó, sau khi vươn tay, hình như nàng thật sự cầm được gì đó, dùng sức kéo một cái, bên trong cột sấm sét bỗng nhiên truyền ra một tiếng thét tâm tê liệt phế, khiến cho lòng người kinh sợ.

Tề Hoan rất muốn lấy được tia sáng kia, cho nên mới dùng sức kéo, không ngờ lại kéo được thật. Ngồi bên trong lôi kén (1) Tề Hoan ngạc nhiên nhìn lôi ti (2) đỏ như máu đang không ngừng vặn vẹo, thứ này mới nhìn thì thật xấu xí, nhưng lại toát ra lực lôi điện nồng đậm, so với lực lôi điện trong người Tề Hoan chỉ có hơn chứ không có kém.

(1) vì lúc trước sấm sét đã bọc chị ấy thành cái kén, nên có một danh từ mới được phát minh: “lôi kén” – kén bằng lôi =]]]

(2) tia sét nhỏ như sợi chỉ, sợi vải

“Không ~” Sau khi Tề Hoan thu lôi ti vào trong cơ thể mình, đôi mắt của nàng cũng trở lại bình thường, trong bụng, Thái Cực đồ và Bát quái đồ phân biệt rõ ràng, cái lôi ti kia bị hút vào Bát quái đồ. Cùng lúc đó, Tề Hoan nghe thấy một tiếng kêu thê lương, phiến mây kiếp đỏ như máu không dấu hiệu mà tản ra, ngay cả lôi kiếp cũng biết mất tăm.

Vậy là xong? Quá là đầu voi đuôi chuột, cột sấm sét đánh xuống chỗ này chỉ trong thời gian chưa đến mười giây đã biến mất? Tề Hoan vẫn có chút chưa thoải mái, ngoài lôi ti kia, nàng còn chưa kịp hấp thụ Huyết Sát Ma Lôi trong truyền thuyết mà.

Không riêng Tề Hoan, ngay cả đám người Mặc Dạ cũng cảm thấy kỳ lạ, uy lực cột sấm sét cuối cùng kia thật khiến người ta sợ hãi, nhưng mười giây đồng hồ chỉ giúp nó phá vỡ Huyết Hải mà thôi, về cơ bản không làm mấy người Mặc Dạ bị thương được.

Theo lý thuyết, Âm Lôi Quân dùng thân hóa sét (dung hợp và biến thân thể thành sấm sét), cho dù không thể lấy mạng Mặc Dạ nhưng cũng đủ khiến hắn bị thương nguyên khí, nhưng tình hình trước mắt lại khiến cho người ta không thể hiểu nổi.

Sau khi cột sét biến mất, Tề Hoan vẫn ngồi xếp bằng giữa không trung, lôi kén vừa mới bảo hộ nàng giờ giống như bông hoa sen, nở ra một tầng cánh hoa bảy màu, từ xa nhìn lại, thấy còn đẹp hơn Sen vàng mười hai đài của Phật Như Lai.

“Trả lôi tâm cho ta!” Sau khi cột sét biến mất, Âm Lôi Quân dùng thân hóa

sét cũng xuất hiện, nhưng so với tư thái cao cao tại thượng vừa rồi, hiện giờ trông hẳn như chó nhà có tang, lôi quang màu đỏ bay xung quanh cũng biến mất dạng, dưới chân hẳn chỉ còn một tầng lôi quang màu tím mỏng manh nâng đỡ.

Theo lời hẳn, tia lôi ti Tề Hoan vừa mới bắt được chính là lôi tâm của Huyết Sát Ma Lôi, là lực lôi điện tinh khiết nhất lấy từ Lôi Thần tháp, có được tia lôi điện kia, có thể tạo ra vô số Huyết Sát Ma Lôi, Âm Lôi Quân cũng nhờ lôi tâm mới được xưng là người giỏi nhất dưới trướng Lôi Thần, đáng tiếc, thuyền lật trong mương.

Ai ngờ được ở nhân gian hẳn lại đụng phải người có thể thu lôi tâm chứ, lôi tâm hẳn hao tổn vạn năm mới bồi dưỡng được cứ như vậy mà biến mất.

“Người đang nói chuyện với ta?” Bất quá đồ trong cơ thể đã hấp thu sạch sẽ lôi tâm rồi, vốn dĩ mờ ảo không rõ giờ cũng rõ ràng đến khác thường, Tề Hoan biết ngay tia lôi ti kia tuyệt đối là bảo bối. Nhưng giờ đồ đã đến tay nàng, ai dám đến cướp đồ, nàng liều mạng với kẻ đó.

“Trả lôi tâm lại cho ta, ta tha người một mạng.” Cho dù đã mất đi lôi tâm, nhưng Âm Lôi Quân vẫn cao ngạo, trong mắt hẳn, phàm nhân cũng chỉ là con sâu cái kiến, đây là điều không thể thay đổi được.

Tuy phàm nhân trước mắt này có sự uy hiếp rất lớn đến hẳn, nhưng hẳn tin chắc rằng, mình chẳng qua là chủ quan nhất thời thôi, hẳn cho rằng Tề Hoan có thể hút lấy lôi tâm của mình đơn giản là vì đánh bậy đánh bạ, ăn may mà thôi.

Tề Hoan lắc đầu, tươi cười sáng lạn, “Không cần đâu, không cần tha ta. Ta cũng chưa chết lần nào, người có thể cho ta thử một lần xem sao.” Dù sao cũng đã đắc tội với hẳn, Tề Hoan sẽ không để ý tới việc đắc tội thêm lần nữa. Nhìn hẳn chật vật như vậy, nhất định là vì tia lôi ti kia bị lấy đi, lúc này mà không bỏ đã xuống giếng thì thật xin lỗi công ơn dạy bảo của sư phụ mấy năm nay rồi.

“Người muốn chết!” Lạc đà gãy còn hơn ngựa béo, hiển nhiên Tề Hoan đã quên điễm này, cho dù không có lôi tâm, Âm Lôi Quân chơi sét cũng sớm hơn Tề Hoan trăm vạn năm, luồng sấm sét hẳn bỏ xuống đánh tan nát thất sắc lôi quang dưới móng Tề Hoan, may mà nàng không bị thương.

Thời điễm sông còn, Tề Hoan cũng không quan tâm đến chứng sợ độ cao của mình, không quản mình có thể ngự kiếm phi hành hay không, lấy từ túi trữ vật ra một thanh kiếm, phi thẳng đến bên cạnh Mặc Dạ, phải chết thì cùng chết, nhưng thật ra nàng chỉ muốn kéo người thay nàng chắn sét thôi.

“Này, người là ma đây, giết thần tiên cũng không sao đúng không?” Tề Hoan đứng trước mặt Mặc Dạ, níu lấy vạt áo của hẳn, công kích vừa rồi quá kinh khủng, nàng tuyệt đối không ngăn nổi lần thứ hai. Cho nên nàng quyết định giết người diệt khẩu, ngăn chặn hậu họa.

Mặc Dạ mỉm cười, bây giờ Âm Lôi Quân không có nửa điễm uy hiếp đối

với hắn, thứ có thể uy hiếp hắn đã được Tề Hoan lấy đi rồi, trước mặt Mặc Dạ, Âm Lôi Quân còn không bằng một con sâu cái kiến.

“Chớ giả bộ thâm trầm với ta, mau tiêu diệt hắn đi.” Mắt thấy tia sét thứ hai sắp bổ xuống đầu mình, Tề Hoan không chút nghĩa khí co rụt lại sau lưng Mặc Dạ.

“Ta được gì?” Mặc Dạ chém ra một kiếm sáng chói, sấm chớp trên không trung nổ âm rôi biến mất.

“Người muốn cái gì?”

“Một nghìn năm sau, nàng đến Thiên Ma giới tìm ta.”

“Người quá coi trọng ta đây. Một nghìn năm! Ta mới tu luyện được vài năm thôi.” Tuy nàng mười năm tu luyện đã đến Kim Đan kỳ nhưng đó là do phương pháp của nàng khác với người thường, ai biết được lúc nào mới có thể phi thăng, mà có thể phi thăng thành công hay không cũng là một vấn đề.

“Vậy nàng tự mình đối phó với hắn đi, dù sao chúng ta cũng đã độ kiếp xong rồi. Thuận tiện nói cho nàng biết, phụ thân của Âm Lôi Quân là một vị Tiên Tôn có tu vi Cửu Trọng Thiên đó. Nếu như ông ta biết nàng rút mất lõi tâm của con trai cưng, nàng đoán xem, ông ta sẽ làm gì?” Mặc Dạ cười cười, vô cùng tốt bụng nhắc nhở Tề Hoan.

Sẽ làm gì? Tề Hoan cảm thấy trước mắt tối sầm, tựa hồ đoán được sau này mỗi ngày đều là sét đánh trên đầu, nói không chừng, ngày nào đó đi dạo một chút cũng có thể bị một nhát kiếm chém thành hai khúc. Thật là đáng sợ! Tề Hoan lắc đầu quày quật, “Được được, một ngàn năm thì một ngàn năm, mau giải quyết hắn đi.”

“Cứ quyết định như vậy.” Mặc Dạ kiên quyết nói, đột nhiên hắn nghiêng đầu về phía Tề Hoan, một giọt máu đỏ tươi từ mi tâm của hắn, bay thẳng vào trán của Tề Hoan, tạo thành một dấu vết kì quái, rồi lập tức biến mất.

“Người làm gì vậy?” Tề Hoan sửng sờ, cảm thấy trong cơ thể có thêm cái gì đó nhưng tìm mãi chẳng phát hiện là cái gì cả. Con Thanh Long trong bụng cũng rống một tiếng nhưng nhìn nó cũng có vẻ không phát hiện được gì.

“Vì đề phòng nàng lật lọng, ta nghĩ tốt hơn hết là lập một lời thề, nàng yên tâm, chỉ cần sau này nàng phi thăng Tiên giới, tâm vân huyết thệ sẽ tự động đưa nàng đi tìm ta.”

“Nếu ta không đi tìm người đúng hẹn thì sao?” Tâm vân huyết thệ, nghe tên cũng biết đó không phải thứ tốt, Tề Hoan cảm thấy tâm can mình đang phát lạnh.

“Vậy thì thật đáng tiếc, theo ta nhớ thì kẻ vi phạm lời thề hình như ba hồn bảy vía sẽ bị xé rách, bị Thiên Ma khác nuốt từng miếng, chắc chắn, nghe nói đau đớn mấy trăm năm mới hoàn toàn tan thành mây khói.”

Ồ... Hiện tại hồi hận đã muộn a, đôi mắt nàng lúc trước bị đục thủy tinh thể mới có thể cho rằng nam nhân này là đồ tốt. Nếu hắn là người tốt vậy

thì tất cả mọi người trên cõi đời này đều thành Phật tổ Như Lai rồi. Thấy Tề Hoan sợ tới mặt mày xanh mét, Mặc Dạ vuốt tà áo dài của nàng, ôn nhu nói, “Yên tâm, ta sẽ không tàn nhẫn với nàng như vậy.” Ngu mới tin người, hiện tại Tề Hoan đang suy nghĩ về tương lai của mình. Bây giờ Tề Hoan không lo lắng sẽ bị phụ thân của Âm Lôi Quân gì đó trả thù nữa rồi, điều nàng lo lắng hơn là chính mình không phi thăng lên trời được thì sẽ chết bi thảm như thế nào. Sự phụ của nàng được xưng là thiên tài mà cũng tốn mất ba nghìn năm mới bay lên được, nàng có thể làm được sao?

Lúc Tề Hoan không chú ý, Xích Dục đã thay Mặc Dạ tiêu diệt Âm Lôi Quân. Cũng may Tề Hoan không ngẩng đầu, cho nên nàng không thấy Xích Dục nuốt chửng nguyên thân của Âm Lôi Quân như thế nào.

Nguyên thân của tiên nhân đối với ma tu mà nói đúng là vật đại bổ, cho nên đó cũng là lý do cho cuộc đại chiến Tiên – Ma. Hậu quả của việc thích một nữ nhân sẽ trở thành tiên, Mặc Dạ hiểu rõ, chẳng qua hắn là ma, không bao giờ quan tâm đến hậu quả, còn Tề Hoan, đầu óc của nàng chưa bao giờ lãng phí ấy việc không có dinh dưỡng này.

“Ta đi rồi phải chăm sóc bản thân cho tốt.” Trời lại tối sầm xuống, lần này tuyệt đối đen như mực, bầu trời trên biển bị bóng tối bao trùm, ma khí phóng đảng không chút che dấu tràn ngập vùng biển, một cánh cổng lớn đỏ như máu đột ngột xuất hiện trên không trung, đi qua cánh cửa kia là Thiên Ma giới.

“Này, nếu một nghìn năm sau người chết thì sao?” Có phải nàng sẽ thiệt thòi hay không?

“... Ta sẽ cố gắng sống sót.” Chút thương cảm khi gần ly biệt bị một câu nói kia của Tề Hoan đánh tan, khóe mắt của Mặc Dạ có chút run rẩy, tám thủ hạ bên cạnh hắn cười vật vờ, thiếu chút nữa méo miệng rồi.

“Vậy... Nếu một ngày người không nhận ra ta?” Con mắt Tề Hoan đảo loạn, kiên quyết không chịu thiệt.

“... Không bao giờ.” Nàng là nữ nhân duy nhất hắn ghi tạc trong lòng, quên nàng sợ là rất khó.

“Nhờ đâu... Không bằng đưa tín vật cho ta.” Đây mới là ý chính!

Lần này sắc mặt Mặc Dạ trực tiếp biến thành màu đen, hắn tự tay ném cái mặt nạ đỏ như máu đến mặt Tề Hoan, sau đó không nói hai lời bay đến cánh cổng kia, một cước đá văng cửa, đi vào.

Đồ nữ nhân vô tình!

Sau khi Mặc Dạ mang theo thủ hạ đi vào cánh cửa kia, bầu trời lại trở về bình thường. Tề Hoan chậm rãi tháo mặt nạ xuống, nụ cười trên mặt dần nhạt đi.

“Ta sẽ đi tìm chàng.” Lần này, nàng rất nghiêm túc. Mặc dù trong lòng không muốn hắn đi nhưng lại không có cách nào ngăn cản, cho nên chỉ có

thể dùng phương pháp này để xóa nhòa nỗi buồn ly biệt. Sư phụ đi rồi, Mặc Dạ cũng đi rồi, chỉ còn lại mình nàng, trong nội tâm cảm thấy vô cùng trống vắng, không có bất cứ thứ gì có thể lấp đầy.

Chương 88: Phi thăng

Sau khi tất cả khôi phục lại bình thường, Tề Hoan đột nhiên nhớ lại một chuyện vô cùng quan trọng, thuyền nhỏ của nàng vừa rồi đã bị sét đánh tan tành, vậy Kim Tu đi đâu rồi?!

Lo lắng quay đầu lại, phát hiện Kim Tu sắc mặt tái nhợt đang phiêu du trên mặt biển, còn nhếch miệng chào hỏi nàng.

“Huynh, huynh có sao không?” Phi kiếm của Tề Hoan bay trên mặt biển, nàng thò tay muốn kéo Kim Tu nhưng lại bị hấn tránh né.

“Huynh sao vậy?” Tề Hoan hơi khó hiểu với động tác của Kim Tu.

Kim Tu vẫn tươi cười ôn hòa như trước, nhưng Tề Hoan phát hiện da của hắn đã biến thành màu vàng, giống màu vàng của đất cát, ngay cả làn da cũng dần dần khô nứt nẻ, giống như đất cằn mùa hạn, tại sao có thể như vậy?

“Tề Hoan, lần đầu gặp mặt ta đã thích nàng, trên người nàng có khí tức hấp dẫn ta, ta vẫn nghĩ nàng là Tiên Thiên Linh Thể tu thành hình người, về sau mới phát hiện mình nghĩ sai rồi.” Trên mặt Kim Tu thoáng hiện lên vẻ cười khổ, thoáng dừng rồi nói tiếp, “Từ lúc ta hiểu chuyện đến bây giờ đã hơn ba nghìn năm, mấy ngày được ở bên cạnh nàng là thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời của ta, nếu gặp nàng sớm một chút thì tốt rồi...”

Tề Hoan sững sờ nhìn Kim Tu, thấy thân thể của hắn dần dần tan biến, chỉ để lại một bóng người mờ nhạt, có phải nàng lại vừa hại chết một người hay không?

Hình như Kim Tu đoán ra suy nghĩ của Tề Hoan, mỉm cười lắc đầu, “Mỗi một nghìn năm ta sống sẽ gặp phải một kiếp nạn sinh tử, hai lần trước, hai vị chương môn của Loạn Thế Các đều vì ta mà chết, đây là lần thứ ba, cho dù không có nàng ta cũng không sống được bao lâu nữa, có thể đồng ý với ta một chuyện được không?”

“Huynh nói đi.”

“Giữ lại linh thể ta luyện hóa được không, để nó ở bên cạnh nàng, được chứ?”

“Được.” Tề Hoan gật đầu, cố gắng ngăn nước mắt chảy xuống. Nàng không thể bảo vệ tính mạng của Kim Tu, cho nên nàng nhất định phải hoàn thành nguyện vọng của Kim Tu.

“Cảm ơn...” Tiên Thiên Linh Vật, tu đạo nghịch thiên, nghìn năm gặp kiếp, phá kiếp, đạo đại thành.

Các chủ đề thứ hai mươi ba của Loạn Thế Các đã phán mệnh cho hần, chỉ để lại cho hần một câu, câu nói cuối cùng mà hần vĩnh viễn không có cơ hội thực hiện.

Bóng dáng Kim Tu cuối cùng mờ đi, chỉ còn một quả cầu màu vàng nhạt lay động ở giữa không trung, Tiên Thiên Thổ Linh, hóa ra Kim Tu là Tiên Thiên Thổ Linh tu thành hình người, không có Nguyên thân, không có hồn phách, chết đi là biến mất vĩnh viễn.

Tề Hoan ngơ ngác nhìn quả cầu Thổ Linh kia, ngẩn người, không phải Kim Tu, chỉ là một đồng vật chết không có suy nghĩ. Một người vừa rồi còn sống sờ sờ, nháy mắt đã không thấy tăm hơi, trên đời còn có sự tình nào tàn khốc hơn không?

Ngửa đầu nhìn, bầu trời xanh biếc cũng không ngăn cản được nước mắt chảy xuống.

“Tiên Thiên Thổ Linh, không nghĩ đến ở đây vậy mà lại xuất hiện Tiên Thiên Linh Thể.” Một giọng nói đột ngột phá vỡ sự im lặng. Tề Hoan nghiêng đầu, phát hiện Đan Kiếp quay trở lại. Đi cùng hần còn có mấy đạo sĩ Đại Thừa kỳ, Tề Hoan nhìn bọn hần, thấy ánh mắt của bọn hần đều tập trung ở viên Tiên Thiên Thổ Linh.

Cho dù chưa chắc đã có ích lợi với mình, nhưng đó dù sao cũng là linh vật của trời đất, là người thì sẽ có lòng tham, dù là đạo sĩ đã có tu vi đến Đại Thừa kỳ cũng không ngoại lệ.

Tề Hoan không có Hư Không Tử bên cạnh thì trong mắt bọn họ, nàng chẳng là gì cả. Liếc nhìn bảy tám tên đạo sĩ Đại Thừa kỳ, Tề Hoan không ngoài ý muốn nhìn thấy Khấp Sư. Tề Hoan cười tươi nhìn hần, Khấp Sư do dự một chút rồi xoay người rời đi, không có ý đồ với Thổ Linh nữa.

Khấp Sư biết rõ sự tồn tại của Đẳng xà, nếu như Tề Hoan liều mạng đối phó với những kẻ này, chỉ sợ bọn họ cũng chẳng tốt đẹp gì, hần vốn là người thông minh.

Khấp Sư rời đi không ai chú ý, Đan Kiếp chỉ lạnh lùng nhìn hướng hần rời đi, hừ lạnh một tiếng, rồi quay đầu nhìn về phía Tề Hoan.

“Giao Hồi Sinh đan Đẳng xà đã cướp đi và Tiên Thiên Thổ Linh cho ta, ta sẽ bỏ qua cho người.” Lời nói vô cùng cuồng ngạo, hoàn toàn không bận tâm đến mấy đạo sĩ Đại Thừa kỳ bên cạnh. Cho dù tu vi là giống nhau nhưng dù sao Đan Kiếp cũng đã từng là Tiên nhân, kẻ chưa thăng thiên trong mắt hần đều là con sâu cái kiến.

Tề Hoan lạnh lùng nhìn hần, lắc đầu, lại nhìn chăm chú vào viên Tiên Thiên Thổ Linh mà ngẩn người.

“Hừ, người cho rằng người sẽ giữ được sao?” Tuy không biết Tề Hoan làm cách nào để sống sót sau lôi kiếp nhưng Đan Kiếp không có ý định bỏ qua cho nàng, Hư Không Tử và Mặc Dạ, những kẻ có thể bảo vệ nàng đều phi thăng rồi, cho dù toàn bộ phái Thanh Vân hợp lại cũng không thể ngăn trở

phần đông các đạo sĩ liên hợp.

Hồi Sinh đan và Tiên Thiên Thổ Linh thật sự làm người khác thèm muốn. Không có thực lực thì không có quyền giữ bảo vật, đây chính là quy tắc của giới Tu Chân.

“Người có thể thử xem.” Ánh mắt Tề Hoan vô cùng khinh thường, mang theo ý khiêu khích. Cho dù hôm nay chết ở chỗ này, nàng cũng phải kéo theo vài cái đệm lưng, có lời tâm chắng khác nào có thêm một loại lực lôi điện, hôm nay nàng sẽ cho Đan Kiếp hảo hảo ném thử tư vị sấm sét. Tề Hoan đưa tay lấy Tiên Thiên Thổ Linh trên không trung, động tác này thật giống như tín hiệu khai chiến, bảy tên đạo sĩ Đại Thừa kỳ đều đồng loạt ra tay với Tề Hoan.

“Uỳnh” công kích của pháp bảo phát ra tiếng động rung trời.

Công kích qua đi, bọn họ phát hiện bóng dáng Tề Hoan đã biến mất. Lúc này, trên không trung xuất hiện một đám huyết vân, so với huyết vân của Âm Lôi Quân thì nhỏ hơn nhiều nhưng cũng vô cùng dọa người.

Tề Hoan không biết cách khống chế lôi tâm, chỉ có thể dốc sức, liều mạng thay đổi Huyết Sát Ma Lôi bên trong Bát quái đồ, muốn ngưng tụ thành một quả cầu sét, không nghĩ tới lại đem thân thể của mình hóa thành một đám lôi vân, tuy rất quái dị nhưng nàng cảm giác được chính mình có thể tùy ý điều khiển Huyết Sát Ma Lôi, không chế được lôi kiếp.

“Sao có thể như vậy?” Đan Kiếp kinh ngạc ngẩng đầu nhìn trời, không hề có dấu hiệu báo trước, bảy cột sét đỏ như máu, to như cánh tay từ trên không trung đánh xuống, trực tiếp đánh lên bảy người vừa ra tay với Tề Hoan.

Bọn họ không phải Mặc Dạ, Mặc Dạ là ma tu chân chính, trình độ của loại ma kiếp kia không phải ai cũng có thể thừa nhận, cho dù thực lực của Tề Hoan không ra gì, còn không bằng 1% Âm Lôi Quân nhưng muốn dọa chạy những người này cũng không phải không thể.

Những đạo sĩ Đại Thừa kỳ kia cũng không phải kẻ ngu, thật vất vả mới sắp thành tiên, ai chịu bỏ mạng vì Tiên Thiên Thổ Linh chứ, nhận một cột sét này, không bỏ mạng thì cũng què chân cụt tay. Kỳ thật cho dù bọn hắn không đi, Tề Hoan cũng không xuất ra được lần sấm sét thứ hai đâu.

Trong bảy người, Đan Kiếp thê thảm nhất, hắn đứng ngay phía dưới Tề Hoan, sấm sét bổ trúng đầu hắn, có thể nhìn thấy được, hắn bị thương không nhẹ, chỉ sợ tu vi sẽ tụt xuống Độ Kiếp kỳ. Không tu dưỡng mấy trăm năm, e là không thể quay trở lại thiên giới rồi.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, phiến mây kiếp đỏ như máu chậm rãi tan ra, Tề Hoan rơi thẳng từ trên không xuống, hai mắt nhắm nghiền, mặt không còn chút máu, ngay cả hô hấp cũng vô cùng mỏng manh, giống như tùy lúc cũng sẽ tắt thở.

Lúc này, Khấp Sur vừa mới ly khai đột nhiên xuất hiện, hắn mặt mũi dữ tợn,

mắt nhìn Tề Hoan trừng trừng, chim sẻ núp sau, cuối cùng cũng có cơ hội. Ngay tại lúc Khấp Sư chuẩn bị cho Tề Hoan một kích trí mạng, thì phía sau hắn đột nhiên xuất hiện một lão giả áo xanh, tay lão giả nhẹ nhàng vỗ lên vai Khấp Sư khiến cho thân thể hắn cứng đờ.

“Khấp Sư, ta khuyên ngươi tốt nhất không nên động vào nàng.”

“Khoa Bình? Ngươi khi nào lại thích quản chuyện của Yêu tộc thế? Tiểu bối này có cừ oán với Yêu tộc của chúng ta, ta khuyên ngươi...” Khấp Sư chưa nói xong đã cảm nhận được trong không khí xung quanh tản mát mùi máu tươi dày đặc, sát khí, sát khí thấu xương không lưu tình công kích toàn thân hắn.

“Theo bối phận thì Tề Hoan là sư điệt của ta, ngươi rõ chưa?” Khoa Bình không đợi Khấp Sư trả lời, tiến lên ôm lấy Tề Hoan, trực tiếp rời đi.

Khấp Sư đứng bất động tại chỗ, cho dù tức phát điên cũng không dám đuổi theo. Ngoài Hư Không Tử, hắn là một trong ít người biết thân phận thật sự của Khoa Bình, Khoa Bình không phải đạo sĩ chính đạo mà là ma tu, so với Huyết Ma Danh Độ Thiên còn sớm hơn mấy ngàn năm, cũng không biết vì sao lão ta không phi thăng. Không ai có thể nhìn thấu tu vi chân chính của Khoa Bình, Khấp Sư cũng không dám tùy tiện ra tay.

Tề Hoan ngủ liền một mạch hai trăm năm, lúc nàng tỉnh lại, thế gian đã thay đổi rất nhiều, tuy trời đất vẫn không có biến hóa.

Năm thứ năm sau khi Tề Hoan tỉnh lại, tiểu hồ ly đã tu được thất vĩ, đáng tiếc cái đầu vẫn như cũ, không to ra, chỉ có cái đuôi rực rỡ hơn. Đẳng xà vẫn nằm ngáy o o, trên đầu dài ra hai cái sừng rồng, càng nhìn càng thấy quái dị.

Khoa Bình phi thăng đến Thiên Ma giới được hơn một năm rồi.

Trăm năm sau, Tề Hoan trở lại phái Thanh Vân, biết được sư bá Hư Linh Tử đã khôi phục tu vi Độ Kiếp kỳ, sắp độ thiên kiếp. Sư thúc Hư Dương Tử năm mươi năm trước đã vượt qua thiên kiếp. Hai sư điệt cũng đã tiến vào Hóa Thần Kỳ, đệ tử phái Thanh Vân không nhiều lắm, lác đác vài người nhưng bất kỳ môn phái nào cũng không thể lay chuyển được vị trí môn phái chính đạo đầu bảng của phái Thanh Vân.

Trong thời gian Tề Hoan ngủ say, chính đạo đã tiến hành lần nội chiến tàn khốc đầu tiên, mười hai sư huynh sư tỷ của Tề Hoan khiêu chiến cao thủ Độ Kiếp kỳ của các phái Thục Sơn, Côn Luân, trong thời gian một năm đó, số cao thủ Độ Kiếp kỳ chết đi còn nhiều hơn trong các cuộc đại chiến chính – ma.

Qua bốn trăm năm, nghe nói tại thời điểm độ thiên kiếp, Đan Kiếp bị một cột thất sắc thần lôi bổ trúng, hồn phi phách tán, ngay cả kim thân tu được cũng vỡ nát.

Lại nghe nói, Thái thượng trưởng lão của phái Côn Luân lúc phi thăng bị một đạo Huyết Sát Ma Lôi giáng trúng đầu, sợ rằng đời này cũng không có

duyên thăng thiên nữa.

Sự tình vụn vặt của giới Tu Chân một truyền mười, mười truyền trăm, cả thiên hạ đều biết, về phần nguyên nhân gây ra, ai chú ý chứ, dù sao đương sự đều chết cả rồi.

Lại một trăm năm sau, Hư Dương Tử, Hư Linh Tử phái Thanh Vân phi thăng Tiên giới.

Mười năm sau, Tề Hoan, người đã từng mang đến vô tận phiền toái cho phái Thanh Vân, cuối cùng cũng phi thăng.

Nghe nói, ngày nàng phi thăng, bầu trời giáng đúng tám mươi một đạo lôi kiếp, vốn tưởng rằng nàng chắc chắn sẽ chết, ai ngờ lôi kiếp qua đi, nàng chỉ vỗ vỗ váy dài tố sa sạch sẽ trên người, sau đó mang theo một con rắn, một con hồ ly cùng phi thăng.

Chương 89: Bước vào thành Minh Hỏa

ồn tưởng rằng sau khi phi thăng Tiên giới sẽ gặp cảnh giống như trong Tây Du Ký, đại điện vàng son lộng lẫy, bốn phía xung quanh là những đám mây mềm mại.

Sự thật chứng minh, TV đều không đáng tin. Sau khi nàng lên trời, không những không thấy thần tiên bay loạn khắp nơi mà còn bị người ngăn lại ở cổng, nói là phải giao tiền thì mới được đi vào.

Không nghe nói đến, lên trời còn mất phí, nhưng mà lại ngại nắm đấm của người ta to hơn mình, Tề Hoan đành buồn rầu đưa ra một cây Huyết sâm vạn năm.

Sau khi tiếp nhận Huyết sâm, hai tên trông cửa đánh giá Tề Hoan một vòng, đột nhiên trông thấy tiểu hồ ly trong ngực nàng, trường thương vốn đã thu lại bỗng vung ra chặn trước mặt Tề Hoan.

“Còn chuyện gì nữa?” Tề Hoan nghiêng đầu nhìn tên trông cửa đã ăn hối lộ rồi còn không chịu cho đi.

“Nó còn chưa giao ra.” Tên trông cửa kia chỉ chỉ tiểu hồ ly đang ngủ say trong ngực Tề Hoan.

Mấy trăm năm qua, tuy Tề Hoan chưa từng thấy tiểu hồ ly tu luyện nhưng chín cái đuôi của nó cũng biến thành những màu sắc khác nhau, có thể coi như một Cửu Vĩ Thiên Hồ trưởng thành được rồi, đáng tiếc cái đầu vẫn nhỏ như trước, bộ lông lại biến thành màu trắng thuần khiết yêu thích của Tề Hoan, chín cái đuôi cũng biến trắng theo. Trong mắt người khác, nó chỉ là một con Tuyết Hồ chín đuôi bình thường mà thôi.

Tiên giới và nhân gian quả nhiên khác nhau, ngay cả nhận hối lộ cũng ngay thẳng, mạnh mẽ như vậy. Tề Hoan nghĩ, cường long khó áp đầu xà, huống hồ mình cũng chẳng phải rồng, lại lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một cây Huyết sâm nữa.

Những thứ này là trước khi phi thăng nàng định để lại cho sư điệt, kết quả, hai người nói không cần gì hết, Tề Hoan đành mang theo nhẫn trữ vật bay lên trời. Cũng may trong nhẫn trữ vật của nàng có không ít đồ tốt, bằng không thì không biết làm thế nào để đi qua cánh cửa này.

Bị người ta vợ vét hai cây Huyết sâm, lúc này, Tề Hoan mới ôm tiểu hồ ly đi qua khỏi cửa thông hai giới. Về sau, Tề Hoan hỏi sư phụ, lúc phi thăng ông chẳng mang gì, làm sao mà đi qua thông đạo được, Hư Không Tử trả lời vô cùng đơn giản: “Ta đánh cho hai kẻ đó một trận liền vào được.”

Lúc ấy, Tề Hoan bị đả kích vô cùng sâu sắc, nàng rất muốn chạy về thông đạo, đánh cho hai tên trông cửa kia một trận tơi bời. Đáng tiếc, địa điểm xuất hiện thông đạo cũng không cố định, nàng không có cơ hội thực hiện nguyện vọng cháy bỏng của mình.

Sau khi ra khỏi thông đạo, Tề Hoan vô cùng hoang mang, ở nhân gian tu luyện để phi thăng, vậy phi thăng rồi thì sao? Tuy sư thúc, sư bá bảo nàng đi tìm bọn họ nhưng quan trọng là Tiên giới so với tưởng tượng của nàng lớn hơn rất nhiều, biết đi đâu tìm bây giờ?

Cũng may cách thông đạo hai giới không xa có một tòa thành cổ, chỉ là tòa thành cổ này lơ lửng giữa không trung, hơn nữa cả tòa thành như một ngọn lửa đang cháy bùng bùng. Tề Hoan chưa từng chứng kiến một khung cảnh hoàng tráng như vậy bao giờ, chỉ biết ngơ ngác đứng yên tại chỗ, dưới chân nàng là một con đường nhỏ, hẹp, đi tới cổng thành, hai bên là vực sâu không thấy đáy.

Thông đạo hai giới đã biến mất, Tề Hoan quay đầu lại nhìn, sau lưng là bình nguyên mênh mông, trên bình nguyên không có động vật, cũng chẳng có thực vật, chỉ có lửa, ngọn lửa hồng rực cao hơn hai mét, khiến toàn bộ bình nguyên biến thành biển lửa.

Tề Hoan suy tư một lát, quyết định đi vào thành. Cũng may lúc đi vào không có người thu phí, Tề Hoan vui vẻ một chút, thuận tiện ngẩng đầu nhìn ba chữ to đùng như ngọn lửa cháy rực trên cổng thành, nàng chỉ nhận ra chữ chính giữa, hình như là “hỏa”? Theo phỏng đoán, dự chữ thứ ba là “thành”, Hỏa thành.

Đã lên trời rồi mà vẫn mù chữ như cũ, Tề Hoan phi nhỏ bản thân một chút rồi cúi đầu vào thành. Cũng may kiến trúc bên trong thành coi như bình thường, ngoại trừ màu sắc quá mức tiên diễm thì cũng không có gì quý dị. Gạch ngói màu đỏ, đình đài lầu các cũng màu đỏ, ngay cả đất cũng màu đỏ. Ở đây so với dưới trần gian có vẻ không khác nhau là mấy, cũng có các loại hàng quán, còn có người ngồi chồm hồm trên mặt đất bán hàng, rất khó tưởng tượng những người này là tiên nhân. Chẳng nhẽ sau khi phi thăng lên trời lại trở lại cuộc sống sinh hoạt như người phàm? Tề Hoan buồn bực nghĩ.

Tiểu hồ ly có vẻ rất thích không khí ở đây, khó có lúc bỏ qua cho giấc ngủ, từ bên trong quần áo của Tề Hoan chui ra, leo lên đầu nàng, cũng may nhóc chút chút này cũng coi như thông minh, nằm sấp trên đầu nàng, biến thành dạng dẹt, trông giống hệt đồ trang sức.

Tề Hoan xuất hiện không khiến cho bất cứ kẻ nào chú ý, trong lúc nhất thời nàng không nghĩ ra nên làm gì nên đành theo ý tiểu hồ ly, dạo chơi khắp nơi. Tòa thành này so với tưởng tượng của Tề Hoan thì lớn hơn rất nhiều, hơn nữa trong thành còn có hai tòa nhà rất nổi bật, một tòa nhà hình tháp cao không thấy đỉnh, một tòa là cung điện bị lửa bao quanh.

“Tiểu thư, tiểu thư xin chờ một chút.” Đang lúc Tề Hoan chuẩn bị đi tiếp, sau lưng đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập. Tề Hoan vô thức nghiêng đầu nhìn sang, trông thấy một nam tử mặc trường bào đỏ chót chạy đến chỗ mình. “Có chuyện gì sao?” Tề Hoan nghi hoặc hỏi, mới vừa lên trời không đến nỗi gây thù với ai chứ. Ở nhân gian ngàn ngốc mấy trăm năm, kẻ thù của nàng có ở khắp mọi nơi, suốt ngày tìm nàng trả thù, nếu không phải về sau tu vi của nàng càng ngày càng cao, nói không chừng đã bị đám người đó đánh chết. Lần thâm hiểm nhất là phái Thục Sơn liên hiệp với các trưởng lão của năm đại môn phái vây công Tề Hoan, khiến Tề Hoan phải dùng tứ linh trong cơ thể vây bộn họ vào Thái Cực đồ, dùng sấm sét giáng vang dội suốt một ngày một đêm mới thả họ ra. Sau đó lại phân loại mỗi người, ném họ vào từng sơn môn.

Cũng chính nhờ trận chiến ấy khiến nàng triệt để nổi tiếng trong giới Tu chân, về sau, bất luận là tu sĩ chính đạo hay ma tu, yêu tu nhìn thấy nàng đều phải đi đường vòng, cũng biết Tề Hoan so với su phụ Hư Không Tử của nàng còn khủng bố hơn, vô sỉ hơn.

“Ngài mới vừa phi thăng lên phải không, tại hạ đợi ngài ở ngoài cổng thành đã lâu, không ngờ tiểu thư đã vào thành rồi.” Nam tử trung niên đối với Tề Hoan rất cung kính khiến Tề Hoan có chút ngơ.

“Người chờ ta? Chúng ta quen nhau sao?”

“A, tí thì quên, là như vậy. Nơi này là thành Minh Hỏa, là lãnh địa của Minh Hỏa Chân Quân, tiên nhân nào phi thăng đến đây đều phải đi lĩnh lệnh bài thân phận mới được, bằng không tiên binh thủ thành sẽ coi ngài là gian tế của Ma giới, trực tiếp xử tử.”

“Vậy à, vậy làm phiền người rồi.” Nghe hắn nói xong, Tề Hoan líu lưỡi, có vẻ như Ma giới và Tiên giới thật đúng là thủy hỏa bất dung. Song về điểm này thì Tề Hoan hiểu lắm rồi, Tiên giới và Ma giới cũng không có thù hận quá sâu, nhưng Minh Hỏa Chân Quân cùng Ma giới đúng là có đại thù. Nam tử trung niên kia thấy Tề Hoan dễ nói chuyện thì thở phào nhẹ nhõm, dẫn Tề Hoan đi về phía tòa tháp cao.

Tuy nơi này là Tiên giới nhưng kỳ thật bên trong thành nhiều người cũng không có tu vi cao như vậy, đẳng cấp cũng tương tự như nhân gian, cỡ kỳ Nguyên Anh, ngay cả người trước mặt Tề Hoan cũng chỉ ở kỳ Độ Kiếp mà thôi. Tại sao tu vi của người trên Tiên giới lại thấp như vậy, Tề Hoan hết sức tò mò nhưng nàng cũng không mở miệng hỏi thẳng.

Theo nam tử trung niên đi vào tòa tháp, Tề Hoan phát hiện cảnh tượng nơi này vô cùng quen mắt, rất giống nơi Tề Hoan đi làm chứng minh nhân dân trước khi xuyên qua.

Khác ở chỗ nơi này hiển nhiên dễ dàng hơn nhiều, ít nhất là không cần chụp ảnh, chỉ cần nêu tên cùng môn phái để ghi chép lại trong hồ sơ, rồi để Tề

Hoan đưa một ít linh khí của nàng vào một khối ngọc bài tinh xảo màu tím, sau đó chia khối ngọc bài làm hai phần, một nửa cho Tề Hoan, đây hẳn là chứng minh thư giúp nàng đi lại trong Tiên giới sau này rồi. Tề Hoan cầm một nửa ngọc bài ngẩn người.

“VẬY LÀ XONG À?” Tề Hoan không chắc chắn hỏi lại.

“Đúng vậy, sau này ngài muốn đến những tòa thành khác, chỉ cần đưa lệnh bài chứng minh thân phận thì sẽ không có ai dám bất kính với ngài.” Người trung niên kia nhìn ngọc bài trong tay Tề Hoan, trong mắt hiện lên sự hâm mộ, ghen tỵ cũng rất nhiều cảm xúc phức tạp khác.

Tuy bọn hắn lớn lên ở Tiên giới nhưng bởi vì tu vi không đủ cho nên không nhận được quyền lợi gì, chỉ có tiên nhân chân chính mới có tư cách nhận được lệnh bài thân phận này, tuy lệnh bài của Tề Hoan là cấp thấp nhất nhưng cũng đủ khiến cho người ta hâm mộ rồi.

“À ~” Tề Hoan gật đầu, sau đó đưa lệnh bài trong tay đưa cho tiểu hồ ly trên đầu, “Cắt kỹ.” Sau khi tiểu hồ ly tu được bảy cái đuôi, nó có thể tự mình mở ra một không gian độc lập, bình thường có thứ gì tốt đều để trong đó, hầu hết tài sản Tề Hoan vợ vét được ở nhân gian đều nằm ở trong tay tiểu hồ ly.

“Đây là sủng vật của ngài?” Lúc này, nam tử trung niên mới phát hiện hóa ra trên đầu Tề Hoan là một vật sống.

“Đúng vậy, nó có cần lệnh bài thân phận không?”

“Hả??? Nếu như tu vi đủ... hẳn là có thể.” Nam tử trung niên nhìn tiểu hồ ly cả buổi, lắc đầu, nhìn thế nào cũng không phải là phi thăng lên, có vẻ khá yếu đuối.

“VẬY MANG TA ĐI LÀM CÁI NỮA, KHÔNG, HAI CÁI NỮA.” Cúi đầu nhìn Tiểu Ngân trên cổ tay, vị đại gia này cũng cần, về cơ bản hai kẻ này ngủ cả ngày nhưng tu vi lại chẳng bao giờ hạ thấp. Tề Hoan vô cùng chắc chắn, tu vi của hai sủng vật này đều cao hơn nàng, đúng là một sự thật khó có thể chấp nhận được.

“Mời đi bên này.” Lấy lệnh bài thân phận cho Yêu tu là ở tầng hai, Tề Hoan theo sau nam tử trung niên đi lên cầu thang, lại thấy có hai người từ trên lầu đi xuống.

Khí nóng phả vào mặt, Tề Hoan nhíu nhíu mày, lập tức một cái đuôi của tiểu hồ ly biến thành màu băng lam, ngay cả Tề Hoan cũng cảm thấy sau lưng một luồng khí mát lạnh. Đây cũng là một trong những điểm tốt khi nuôi sủng vật, đông ấm, hè mát, có thể dùng đuôi để điều chỉnh độ ấm, tuyệt đối dễ dùng hơn điều hòa.

“BÁI KIẾN ĐIỆN HẠ.” Sau khi khí nóng bị đánh tan, Tề Hoan mới ngẩng đầu nhìn hai người đang đi tới, hai nam một nữ, trong ngực nàng kia còn có một con hồ ly đỏ lòe loẹt, tuy đều là hồ ly nhưng Tề Hoan thấy tiểu hồ ly nhà mình vĩnh viễn là xinh đẹp nhất.

“Miễn lễ, nàng ta mới tới sao?” Nam tử một đầu tóc đỏ như lửa đi ở giữa ngẩng đầu liếc nhìn Tề Hoan, mắt phượng hẹp dài híp lại, môi mỏng nhếch lên.

“Dạ.” Nam tử trung niên kia quỳ một gối trên bậc thang, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, Tề Hoan thở dài một tiếng, hóa ra trên Tiên giới cũng như vậy, người có thực lực mới có tư cách đứng ở phía trên nói chuyện.

Chương 90: Đổi lệnh bài thân phận

Sao lại đi lên đây, ta nhớ rằng người thường khi phi thăng lên sẽ nhận lệnh bài thân phận ở dưới tầng một mà.” Nam tử tóc đỏ được tôn xưng là điện hạ vẫn đứng tại chỗ, ánh mắt vô cùng suồng sã liếc ngang liếc dọc về phía Tề Hoan, lưu luyến không rời trên ngực nàng.

“Đúng, đúng là như vậy, nhưng vị tiểu thư này nói sủng vật của nàng cũng muốn lệnh bài thân phận nên tiêu nhân mới đưa nàng lên đây.”

“À? Là sủng vật gì?” Lời này tuy hỏi nam tử trung niên nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm Tề Hoan. Tề Hoan cũng sống nhiều năm rồi, tuy tính cách không có gì biến hóa, nhưng công phu đoán ý qua nét mặt cũng học được không ít, thấy rõ mấy vị trước mặt này địa vị ở thành Minh Hỏa hẳn là không thấp, đặc biệt là vị nam tử tóc đỏ cầm đầu kia, từ màu sắc có thể thấy, chắc chắn là có liên quan gì đó đến vị Minh Hỏa Chân Quân kia.

Và Tề Hoan đoán trúng rồi, nam tử trước mặt này là Minh Viêm, con trai thứ mười tám của Minh Hỏa Chân Quân, cũng là người con mà y thích nhất, tu vi đã đến Tiên Quân cấp bậc Tam Trọng Thiên, muốn bồi cảnh có bồi cảnh, muốn thực lực có thực lực, ở Tiên giới cũng coi như người đàn ông độc thân hoàng kim. Nhưng điểm yếu là quá phong lưu, chỉ cần Minh Hỏa thành có tiên nhân nào vừa mới phi thăng lên, thì bất kể là người hay yêu, chỉ cần dung mạo lọt vào mắt hắn thì về mặt cơ bản là sẽ không thoát được.

Vì thế mà Minh Hỏa Chân Quân cũng đã tức giận với hắn không biết bao nhiêu lần, đáng tiếc vô dụng. Tuy cha hắn là Chân Quân, có tu vi Bát Trọng Thiên nhưng sư phụ của hắn lại là Tiên Tôn tu vi Cửu Trọng Thiên, ỷ vào sự sủng ái của sư phụ, dù Minh Viêm có mang tai họa cho bao nhiêu người cũng không ai dám lên tiếng.

“Sao, các hạ định tra tởm tởm đời của ta sao?” Tề Hoan không thích ánh mắt Minh Viêm nhìn mình nên giọng điệu cũng không khách khí.

“Tiểu thư hiểu nhầm rồi, chỉ là chúng ta chưa từng hạ phạm bao giờ cho nên rất hiếu kỳ với sự tình ở thế gian. Đã đường đột rồi, mong tiểu thư thứ lỗi.”

Minh Viêm nhận ra sự bất mãn trong lời nói của Tề Hoan nên xin lỗi, song mặc dù miệng nói vậy, nhưng ánh mắt lại mười phần làm loạn. Tề Hoan cũng không nói gì nữa, dù sao nàng mới đến, đây cũng không phải nhân gian, không thể đắc tội hết với mọi người được.

“Vậy ta có thể đi lên được chưa?”

“Người lui đi, ta sẽ đưa vị tiểu thư này đi lấy lệnh bài thân phận.” Minh Viêm nhìn nam tử trung niên đang run rẩy quỳ trên mặt đất, lên tiếng nói. “Dạ, dạ, thuộc hạ cáo lui.” Nam tử trung niên còn muốn nói gì đó, nhưng thấy ánh mắt cảnh cáo của Minh Viêm thì liền câm miệng, đi xuống dưới. Sau khi nhìn người nọ rời đi, Tề Hoan ngẩng đầu nhìn Minh Viêm: “Vậy thì phiền công tử.” Tuy trên mặt cười nói nhưng nội tâm lại âm thầm cảnh giác, không có chuyện gì mà ân cần, không phải lưu manh thì cũng là trộm cướp. Tề Hoan không phải tiểu cô nương nhỏ tuổi, thấy ánh mắt Minh Viêm nhìn nàng, nàng cũng nhận ra có vấn đề. Bộ dáng người trước mặt này chính là sắc lang nhìn thấy cừu nhỏ, còn về việc Tề Hoan có phải cừu nhỏ hay là sói đội lột cừu thì còn chưa biết được.

Nghe Minh Viêm nói muốn quay lại, một nam một nữ bên cạnh hẳn cũng không nói gì, nam tử mặc bộ y phục màu xanh kia chỉ nhìn Tề Hoan vài lần rồi thu hồi ánh mắt, còn nữ tử ôm Hỏa hồ ly thì nhìn Tề Hoan nhiều hơn, ánh mắt không có gì thay đổi nhưng qua hành động của nàng ta, Tề Hoan thấy nàng ta đôi với mình có vài phần khinh thường.

Việc này cũng chẳng sao, đi tới đâu thì quan trọng nhất vẫn là thực lực, chính mình lúc trước tu vi cao không phải là như thế sao. Tề Hoan cũng chẳng tức giận vì việc này, giả vờ không phát hiện là được rồi.

Bộ cục của tầng hai cũng không khác tầng một cho lắm, vừa mới tiến vào, Tề Hoan đã cảm nhận được yêu khí ẩn ẩn tràn ngập đại sảnh, ngẩng đầu nhìn thì trông thấy một lão thái thái tóc bạc da đồi mồi, tay cầm quả trượng đầu rồng, đang nổi giận đùng đùng đứng chỉ trỏ gì đó trước khu vực lấy lệnh bài thân phận.

Mấy người làm công việc cấp lệnh bài vốn rất hung hăng, hách dịch, sau khi trông thấy yêu khí của lão thái thái, thần sắc lập tức cung kính, lão thái thái nói cái gì bọn họ đều cúi đầu khom lưng.

Tề Hoan đứng bên cạnh xem náo nhiệt nhin không được phụt cười một tiếng, tu vi của nàng thấp hơn lão thái thái cho nên không nhận ra chân thân của bà ta nhưng tiểu hồ ly lại có thể thấy được. Sau khi tiểu hồ ly tu ra được chín cái đuôi thì nó có thể câu thông với Tề Hoan, nó nói cho Tề Hoan biết, chân thân của lão thái thái kia là một con chuột ngọc, còn mấy người bị bà ta mắng là một con mèo, một con rắn.

Đầu năm nay, cả chuột cũng có thể chỉ mũi mắng mèo. Ở Tiên giới quả nhiên là việc mới lạ gì cũng có thể nhìn thấy.

Tiếng cười của Tề Hoan vừa vắn cắt ngang lão thái thái đang phun nước miếng tứ tung kia, bà ta tức giận trừng Tề Hoan một cái, thấy bên này còn ba người nữa thì hừ một tiếng, cầm ngọc bài màu xanh trên bàn rồi chống gậy đi mất.

“Tiểu thư cười cái gì?” Minh Viêm đứng bên cạnh Tề Hoan, thấy Tề Hoan cười liền cúi xuống hỏi.

“Ta đang cảm thán... Tu luyện nhiều năm như vậy, tu vi của mình vẫn kém một con chuột.” Tề Hoan lắc đầu, cất bước đi về phía trước.

“Con chuột?” Minh Viêm sững sốt một chút, quay đầu lại nhìn nam tử mặc áo xanh đứng phía sau, “Ngọc Lãm, người nhìn được không?”

“Chân thân chuột ngọc, tứ trọng thiên.” Nam tử áo xanh nói rất ngắn gọn, trực tiếp chỉ rõ tu vi của lão thái thái.

“Tứ sư huynh, tiểu nha đầu này không đơn giản, coi chừng đá trúng thiết bản đấy.” Vừa đùa nghịch hồ ly trong ngực, cô nương áo tím cúi đầu cười nói.

“Ngọc Long Nhi nói rất đúng, nhưng muội không biết, xương càng cứng, tính càng bướng thì lại càng thú vị sao?” Minh Viêm nhếch khóe miệng, không thèm để ý lời khuyên của sư muội, cho dù Tề Hoan lợi hại thì cũng chỉ là kẻ mới phi thăng lên, hẳn muốn làm gì ai có thể ngăn cản được chứ. “Ta cảm thấy, nếu huynh cứ cố chấp thì sẽ bị xương cứng đánh cho rơi răng đấy.” Thấy tiểu hồ ly nhảy xuống từ trên đầu Tề Hoan, hai mắt Ngọc Lãm nheo lại, tia sáng hiện lên trong mắt, ngữ khí nói với Minh Viêm cũng trầm trọng không ít.

Vừa rồi, con hồ ly kia ở gần bọn hắn như vậy mà không có bất kỳ ai phát hiện ra, có thể giấu diếm người có tu vi tứ trọng thiên đỉnh như hắn, thì nó rốt cuộc có thực lực gì?

Lời Ngọc Lãm khiến Ngọc Long Nhi và Minh Viêm cùng ngẩng lên, bọn họ cũng chú ý tới con tiểu hồ ly toàn thân tuyết trắng chỉ có một cái đuôi màu xanh kia.

“Ồ? Đó là giống hồ ly gì. Sao lại có đuôi màu lam?” Ngọc Long Nhi kinh ngạc nói.

Chốc lát, bọn họ lại kinh ngạc nhìn thấy mấy kẻ vừa bị lão thái thái giáo huấn ban nãy chỉ còn kém không quỳ rạp xuống trước mặt tiểu hồ ly để thỉnh an, lúc bọn họ trông thấy Tề Hoan tiếp nhận khối ngọc bài màu vàng, thì trên trán Minh Viêm toàn là mồ hôi lạnh.

Con tiểu hồ ly kia không ngờ đã có tu vi ngũ trọng thiên? Nó thật sự là sủng vật sao?

“Ta nghĩ, nữ tử kia hẳn là tỳ nữ của vị Tiên Tướng đại nhân này.” Ngọc Long Nhi ngây người một lát mới chậm rãi mở miệng. Tiên nhân tu vi nhất trọng thiên sao có thể nuôi được sủng vật tu vi ngũ trọng thiên chứ, chỉ có suy nghĩ này xem ra mới hợp lý nhất.

“Minh Viêm, tốt nhất huynh nên báo chuyện này cho phụ thân của huynh. Tiên Tướng ngũ trọng thiên phi thăng từ thế gian lên, sao không có bất kỳ ai biết được tin tức này?” Ngữ khí của Ngọc Lãm có chút lãnh khốc, trên Tiên Giới vẫn không tránh được chuyện lục đục tranh đấu với nhau, người tranh quyền đoạt lợi vậy mà lại có thêm một kẻ nữa... danh hào Chân Quân tông cộng có không quá mười hai thế nhưng tiên nhân tu vi bát trọng

thiên lại có đến mười hai người, người muốn đối phó với Minh Hỏa nhiều không kể xiết.

Một Hồ yêu nữ trọng thiên phi thăng, vậy mà ở Tiên giới không có ai đem sự tình này báo cho Minh Hỏa Chân Quân, việc này rất có thể là che mắt bề trên. Đương nhiên, trên thực tế, chuyện này là hiểu nhầm.

Mặc dù tiểu hồ ly là Cửu Vĩ Yêu Hồ, nhưng tu vi vốn không thể cao như vậy, ai biết chủ nhân của nó là Tề Hoan lại có thể động tay động chân với thiên kiếp chứ. Lúc tiểu hồ ly độ thiên kiếp lần thứ tám thứ chín, Tề Hoan trộn thêm không ít thất sắc thần lôi vào trong kiếp lôi thứ 49, khiến nó thoát thai hoá cốt, tu vi mãnh liệt tăng lên, vừa mới vượt qua lần thiên kiếp thứ tám đã tu ra được kim thân.

Thời điểm Tề Hoan phi thăng, tất cả mọi người đều cho rằng đạo sâm sét này dùng để đối phó với nàng, trên thực tế, đạo sâm sét ấy là dành cho tiểu hồ ly, nhân gian vốn không nên xuất hiện một con hồ ly có tu vi khủng bố như vậy. Đáng tiếc, tiểu hồ ly chui vào ngực Tề Hoan, một tia sét cũng không đụng được vào người nó mà đều bị Tề Hoan hút hết.

Nói về nguyên nhân Tề Hoan phi thăng, kỳ thật với tu vi của nàng, chỉ cần tu ra được tứ linh là có thể phá toái hư không phi thăng rồi, nhưng hết lần này tới lần khác, nàng vẫn không thấy có dấu hiệu Thiên Lôi muốn tới, đợi chờ suốt một trăm năm không có kết quả, nàng chỉ đành đi khắp nơi tìm sét đánh, nhưng trong giới Tu Chân nào có nhiều người có thể độ kiếp như vậy. Thật vất vả tìm được một kẻ, thì chỉ giáng xuống một hai tia sét, cứ như vậy, Tề Hoan phải tìm trọn vẹn mười bảy tu chân giả Độ Kiếp kỳ, bị mười bảy tia sét muôn hình muôn vẻ đánh xuống, tính cả hai tia sét lần trước hứng phải lúc Hư Không Tử độ kiếp nữa, lúc này mới coi như đủ cứu trọng lôi kiếp, phi thăng lên trời.

Việc tu tiên của nàng kể ra cũng không dễ dàng gì.

Muốn lên trời còn phải đi tìm sét để cho nó đánh trúng mình.

Nghe xong mấy người kia nói cấp bậc lệnh bài, Tề Hoan vốn còn muốn lấy cho Tiểu Ngân một cái lệnh bài nữa, liền từ bỏ ý định. Đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím, bảy màu lệnh bài đại biểu cho tu vi từ nhất đến thất trọng thiên, màu tím là thấp nhất – Nhất trọng thiên, tiểu hồ ly tu vi ngũ trọng thiên đã dọa bọn họ sợ mất mật, nếu Tiểu Ngân ra tay, còn không đem người ta dọa chết sao.

Tuy bình thường đánh nhau, kẻ thua luôn là Tiểu Ngân, nhưng Tề Hoan hiểu rõ rằng, Tiểu Ngân tuyệt đối khủng bố hơn tiểu hồ ly rất nhiều, hồi ở nhân gian, lúc Tề Hoan tu ra thất sắc lôi tâm, đã từng dùng nó bỏ xuống Tiểu Ngân để thử xem uy lực thất sắc thần lôi khủng bố nhất là như thế nào, một luồng sét đánh xuống, Tiểu Ngân da tróc thịt bong, trên người còn tỏa ra mùi thịt cháy (rắn nướng =]]]), nhưng đến ngày hôm sau, nó lại tiếp tục sinh long hoạt hồ đòi ăn củ cải trắng, hoàn toàn không có nửa điểm ảnh

hường, sau đó, Tiểu Ngâm lần lượt trải qua chín lần thất sắc thân lôi, không thể không nói nó là có thiên phú dị bẩm.

Cầm lệnh bài thân phận của tiểu hồ ly, Tề Hoan hơi hơi do dự, sau đó trực tiếp ném lệnh bài vào trong nhẫn trữ vật của mình, “Ta lấy cái màu vàng, cho ngươi cái màu tím.” Vị chủ nhân này không có chút xấu hổ nào, chiếm ngay lệnh bài thân phận của sủng vật làm của riêng.

Tiểu hồ ly dựa vào trên đầu Tề Hoan, bất mãn vì lệnh bài của mình bị cướp, râm rì hai tiếng, bị Tề Hoan trừng mắt một cái lập tức thành thật nằm úp mặt tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Ở chung nhiều năm như vậy, tiểu hồ ly cũng biết sấm sét trong tay Tề Hoan khủng bố mức nào, nó cũng không muốn biến thành thịt hồ ly làm thức ăn cho chủ nhân đâu.

Chương 91: Đồ đệ của cố nhân

Mấy người Minh Viêm nhìn thấy lệnh bài thân phận màu vàng đeo bên hông Tề Hoan, ánh mắt càng thêm mờ mịt. Ai cũng không hiểu rốt cuộc Tề Hoan có ý gì, nếu thật như lời Ngọc Long Nhi nói, Tề Hoan là tỳ nữ của con hồ ly kia, thì cho nàng mấy lá gan mà dám đoạt lệnh bài thân phận để đeo chứ?

“Đa tạ mấy vị dẫn đường, nếu như không còn chuyện gì, thì ta đi trước.” Tề Hoan cất bước đi, mắt nhìn Minh Viêm nói. Có điều vẻ mặt nàng có chút kinh ngạc, tại sao mới chỉ quay người một cái, ánh mắt Minh Viêm nhìn nàng liền trở nên tôn kính như vậy?

“Mạo muội hỏi một chút, sư môn ở nhân gian của tiểu thư là gì?” Thấy Tề Hoan muốn đi, Minh Viêm vội vàng nháy mắt ra dấu với Ngọc Lãm, Ngọc Lãm không thể làm gì khác là đứng ra hỏi.

Tề Hoan sững sốt, dường như có điều suy nghĩ, nhìn vào mắt ba người, sau đó cười cười trả lời rằng: “Sư thừa phái Thanh Vân.” Dù sao nói ra, sợ rằng bọn họ cũng không biết. Tiên nhân không hay hỏi nhiều tới chuyện nhân gian, dù sao từ nhân gian phi thăng thành tiên cũng ít.

“A!!?” Vẻ mặt của ba người nói cho Tề Hoan, hiển nhiên, bọn họ đã nghe qua tên phái Thanh Vân, hơn nữa nhìn bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của Minh Viêm, Tề Hoan đột nhiên hồi hận đã nói thật với họ. Nàng sẽ không đen đui như vậy chứ, vừa đi ra ngoài liền đụng phải cừu nhân của sư môn, người nói xem nàng bị sét đánh nhiều lần như vậy, thật vất vả mới có thể phi thăng, nàng còn chưa kịp bắt đầu triển khai hành trình ở Tiên giới đâu, nếu bị cừu nhân giết chết, thì nàng muốn khóc cũng không có chỗ mà khóc. Ngọc Lãm nhìn vẻ mặt đề phòng của Tề Hoan, không nhịn được đẩy Minh Viêm sang một bên, trừng mắt liếc hắt một cái, lúc này mới cười khổ mở miệng: “Minh Viêm và một vị bằng hữu phái Thanh Vân có chút mâu thuẫn nhỏ, tiểu thư chớ để ý.”

“Mâu thuẫn nhỏ à. . . . .” Tề Hoan gật đầu, có điều vẻ mặt lại không hề buông lỏng, mâu thuẫn nhỏ mà biến hấn thành như vậy sao, Xuyên kịch (một loại kịch hát lưu hành ở Tứ Xuyên) cũng không biến sắc ngoạn mục được như hấn a.

“Khụ, mấy trăm năm trước phái Thanh Vân có một đạo hữu tên là Hư Không Tử phi thăng ở nơi này. Minh Viêm cùng Hư Không Tử đạo hữu. . . . . bất tỵ không hợp.” Nghĩ tới sự kiện mấy trăm năm trước, Ngọc Lãm

không nhìn được lau mồ hôi trên trán, hai người bọn họ cũng chỉ có thể dùng từ bất tự không hợp để giải thích. (TNN: ha ha ha, cười chết ta =]])

Ban đầu Minh Viêm ý thể hiệp người, cho là tiên nhân vừa phi thăng tương đối dễ bắt nạt, ai ngờ trực tiếp đá phải miếng sắt, ai cũng không nghĩ tới tiên nhân vừa phi thăng đã có tu vi Nhị Trọng Thiên, khi đó Minh Viêm cùng lắm cũng chỉ là Nhị Trọng Thiên mà thôi, kết quả hai người ở ngoài thành Minh Hỏa đấu nhau suốt bảy, tám tháng, nếu không phải cuối cùng Minh Hỏa chân quân một cước đá bay nhi tử mình vào trong thành, thì không biết khi nào trận chiến mới dừng lại được.

Chưa nói tới chỗ dựa sau lưng Hư Không Tử, tổ tông nhà người ta cố tình lại là tiên tôn Cửu trọng thiên, sư phụ là Tiên Đế thất trọng thiên, với lại phái Thanh Vân ở Tiên giới nổi tiếng là khó dây vào, mặc dù kém người ta một chút, nhưng danh tiếng lại cao hơn các môn phái khác rất nhiều.

Hơn nữa môn phái của bọn họ nổi danh bao che đệ tử, bất kể đồ tôn nhà mình có đạo lý hay không, dù sao người cũng không thể bắt nạt hấn, nếu người nào không cẩn thận dây vào, vậy thì người hạnh phúc rồi, từ Nhất trọng thiên tới Cửu trọng thiên, tất cả sư tổ đồ tôn lớn nhỏ trong phái Thanh Vân sẽ đi tìm người nói chuyện phiếm, bảo đảm làm cho người muốn khóc cũng không khóc được.

Cũng may lúc đó Hư Không Tử không để cho Minh Viêm chiếm được tiện nghi, nên Minh Viêm không bị Tiên Tôn mời qua nói chuyện phiếm, có điều sư phụ cũng đã cảnh cáo hấn, tuyệt đối không thể tùy tiện sinh sinh mâu thuẫn với người phái Thanh Vân, còn thuận tiện bắt hấn bé quan hai trăm năm.

Minh Viêm vốn rất thích tự do, bị bé quan hai trăm năm, còn không bằng trực tiếp muốn mạng của hấn, kết quả là sau khi được thả ra, hấn cùng Hư Không Tử kết thù. Hai người thấy mặt nhau, ít nhất sẽ đánh ba, bốn tháng, đáng tiếc là tu vi của Hư Không Tử cùng Minh Viêm vẫn không phân cao thấp, cộng thêm việc chiêu thức đánh nhau của Hư Không Tử đặc biệt vô sỉ, Minh Viêm cho tới giờ vẫn chưa từng chiếm được tiện nghi gì, đây cũng là lý do vì sao hấn tức giận khi nhắc tới phái Thanh Vân như vậy.

Nghĩ đến Hư Không Tử, ngay cả Ngọc Lãm cũng không nhìn được rùng mình, quy củ đánh nhau ngang hàng ở Tiên giới không thể áp dụng với người của phái Thanh Vân, vừa vào liền đánh lén, người nói xem tu vi kém đôi phương rất nhiều thì đã đành, đằng này lại là thực lực tương đương, đấu với một người đánh lén, ai chịu được a!

Tê Hoan nghe Ngọc Lãm giải thích, lập tức vui vẻ, thực là vui a, bọn họ cũng biết sư phụ, có điều Minh Viêm này cũng đủ xui xẻo, người nói xem tại sao người lại gặp phải sư phụ lão nhân gia đây.

“Tiểu thư biết Hư Không Tử sao?” Thấy Tê Hoan che miệng cười trộm, Ngọc Lãm không nhìn được hỏi một câu.

“Ừ thì. . . . . Đó là sư gia. . . . .” Dĩ nhiên, Tề Hoan nhìn ra được, lúc Ngọc Lâm nhắc tới Hư Không Tử, thần sắc không có vẻ thù hận, ngược lại có vài phần hảo cảm, nên Tề Hoan mới dám mở miệng. Dù vậy Tề Hoan vẫn có chút cảnh giác, ánh mắt nhìn qua chưa hẳn đã là thật, chỉ có điều nàng cần tìm tung tích sư phụ, cho nên mới tiết lộ thân phận với bọn họ. Huông chi, nếu bọn họ dám có ý muốn đôi phò mình, Tiểu Ngân tuy là ăn chay thì đôi phò với mấy vị này cũng không phải là việc gì khó.

“. . . . .” Mấy giọt mồ hôi thật to từ trên trán ba người rớt xuống, thật là không khéo a! May mà Minh Viêm không có động thủ với Tề Hoan. Nếu không cuộc đời hẳn lại rơi vào trong tay hai thầy trò Hư Không Tử rồi.

“Thì ra tiêu thư chính là Tề Hoan a~” Ngọc Long Nhi sau khi nghe được lời Tề Hoan nói, không nhịn được tò mò tiến lên đánh giá Tề Hoan hồi lâu, ngày thường quan hệ của nàng và Hư Không Tử cũng không kém, cho nên nàng biết Hư Không Tử khi ở phạm trần có một đồ đệ rất biết gây phiền toái. Bất quá suy tính theo thời gian thì cũng phải hai, ba ngàn năm sau Tề Hoan mới có thể phi thăng, làm sao bây giờ đã lên tới đây rồi?

Tề Hoan gật đầu, “Các người biết tung tích của sư phụ lão nhân gia sao?”

“Tất nhiên, qua một thời gian ta sẽ cùng ca ca đi Thiên Đô, nói vậy Hư Không Tử cũng sẽ đến đó, chúng ta cùng đồng hành thì tốt rồi.” Biết được thân phận của Tề Hoan, Ngọc Long Nhi lại càng nói nhiều hơn, trong giọng nói lộ ra mấy phần thân mật.

Tề Hoan âm thầm gật đầu, xem ra có chút kỳ lạ nha, thật khó tưởng tượng một sư phụ mặt đầy nếp nhăn lại có thể câu dẫn được một đại cô nương xinh đẹp như vậy.

“Vậy trước tiên cảm ơn cô nương, sư phụ ông ấy có khỏe không?” Mặc dù biết cuộc sống của sư phụ sau khi phi thăng nhất định sẽ vô cùng thoải mái, song nàng làm đồ đệ thì vẫn phải ra vẻ một chút.

“Tất nhiên là tốt, nghe nói gần đây hẳn đang đón sư huynh cùng sư đệ, không biết có nhận được hay không.” Trên mặt Ngọc Long Nhi hiện ra một tia hoài niệm. Tiên giới khác nhân gian, nhân gian cũng chỉ coi như một mảnh đất lớn bằng cỡ bàn tay, còn không gian trên Tiên giới mặc dù không phải vô biên vô hạn, nhưng hai người muốn gặp gỡ một lần cũng rất khó khăn, cho dù có Truyền Tông trận, thì xác suất ngẫu nhiên gặp phải nhau cũng giống như xác suất trúng giải thưởng năm trăm vạn.

Ngọc Long Nhi dù sao cũng là nữ tử, muốn nàng chủ động đi tìm một nam nhân tất nhiên là không ổn rồi, cho nên chỉ có thể lặng lẽ hỏi thăm tin tức của Hư Không Tử, nhớ lại một chút, lần gần nhất nàng gặp Hư Không Tử cũng đã là chuyện của năm mươi năm trước.

“Nga ~ như vậy à”. Trong Tòa Vân các của phái Thanh Vân, lão tổ tông có lưu lại một đạo Tiên phù, chỉ cần đệ tử muốn phi thăng, có thể thông qua Tiên phù báo lên trên, khi phi thăng rồi sẽ không bị lạc đường. Lời này là

truyền miệng lưu lại, dù sao dưới Nhân giới lại có đồ của Tiên giới, nói như thế nào cũng không tốt.

Hết lần này tới lần khác vị sư phụ gà mờ Hư Không Tử của nàng trước khi phi thăng đã quên nhắc tới chuyện này, các sư thúc sư bá cũng không nói cho nàng biết, nên khi nàng phi thăng không tìm được tổ chức.

“Được rồi, trở lại Minh Hỏa điện đã rồi tán gẫu tiếp.” Biết Tề Hoan là đồ đệ của “cố nhân”, mấy phần hứng thú đối với Tề Hoan trong mắt Minh Viêm nháy mắt đã mọc cánh bay đi, dù sao trong nhận thức của hắn, phái Thanh Vân không có thứ gì tốt cả.

Trong lúc nhất thời Tề Hoan không tìm được nơi khác để đi, nghĩ một chút thấy đi theo mấy người Ngọc Long Nhi cũng không tệ, vừa có chỗ ở, vừa có thể đi theo bọn họ tìm sư phụ, nhất cử lưỡng tiện.

Về phần tìm Mặc Dạ, sớm đã bị Tề Hoan ném ra sau gáy. Những năm này không phải là không nhớ hắn, nhưng dù sao giữa hai người cũng chỉ là mập mờ, chưa từng có cái gì phát sinh qua, cho dù nhớ, cũng không lưu lại bao nhiêu. Nếu như ngày ngày đều nghĩ tới hắn, sớm muộn gì Tề Hoan cũng ép mình đến phát điên.

Song thỉnh thoảng nghĩ đến, trong lòng vẫn có mấy phần rung động. Nam nhân như vậy, thật sự làm người ta khó quên. Cách thời gian hai người ước định còn hai trăm năm, chơi ở Tiên giới một trăm năm, rồi đi Ma giới tìm nam nhân kia là được. (TNN: tội nghiệp a Dạ =]])

Tề Hoan nghĩ đến rất là vui vẻ, đáng tiếc nàng đã quên mất, tiên ma từ xưa đến nay luôn là kẻ địch, muốn chạy từ Tiên giới đến Ma giới, cũng khó khăn giống như biến nữ nhân thành nam nhân vậy.

Sau khi ra khỏi tháp, Tề Hoan đi theo Ngọc Long Nhi, vừa nói chuyện phiếm, vừa theo Minh Viêm vào nhà hắn. Lúc trước ở Minh Hỏa thành Tề Hoan đã nhìn thấy một tòa cung điện xa hoa, quả nhiên là chỗ ở của Minh Hỏa chân quân, trong Minh Hỏa điện trừ thủ vệ không có bất kỳ người hầu hạ nào.

Ngay cả một con chim cũng không có, dĩ nhiên, chim trong Tiên giới cũng không có mấy con dễ bắt nạt. Tề Hoan vốn còn muốn nướng thịt trên trời, đáng tiếc nói chuyện cùng Ngọc Long Nhi một chút mới phát hiện, thú trên Tiên giới phần lớn đều là yêu thú, đa số đã có thể hóa hình thành người, hơn nữa tu vi đều rất cao.

Tề Hoan cho dù có muốn cũng không dám đánh chủ ý lên bọn chúng, huống chi có thể hiểu được, nếu ăn thì sẽ gặp phải rất nhiều áp lực, cuối cùng Tề Hoan quyết định nàng sẽ rửa tay gác kiếm, đổi thành ăn củ cải giống Tiểu Ngân, còn có thể tiết kiệm tiền.

Trong Minh Hỏa điện trừ thủ vệ, dường như không hề nhìn thấy người đi lại, Minh Viêm nghênh ngang đi vào cung điện, hoàn toàn không hề tận tình tiếp khách, đem Tề Hoan ném cho Ngọc Long Nhi, sau đó nhanh như chớp

đã không thấy bóng dáng.

Cũng may Ngọc Long Nhi vì nể mặt Hư Không Tử, đôi với chuyện của Tề Hoan vô cùng để ý, vừa an bài chỗ ở cho nàng, vừa tặng nàng lễ vật, còn mang nàng đi chơi.

Đến tận cuối ngày vẫn chưa thả Tề Hoan đi, nếu không phải Tề Hoan nói mình muốn ngủ, có khi nàng còn muốn lôi kéo Tề Hoan kể cho nàng nghe chuyện ở phàm trần của Hư Không Tử.

Có cái gì để nói đây, chẳng lẽ Tề Hoan lại nói với Ngọc Long Nhi, lúc mình nhìn thấy sư phụ, cái khuôn mặt kia không khác gì cây óc chó, chẳng đẹp gì cả.

Chương 92: Đó chính là tại hạ

Vốn Tề Hoan còn tưởng rằng chỉ cần ngồi gốc tầm vài ngày, Ngọc Long Nhi sẽ mang nàng đi gặp sư phụ, ai ngờ nàng hiểu sai về thời gian của Tiên giới, ở Tiên giới được mấy ngày, Tề Hoan đột nhiên tỉnh ngộ, Ngọc Long Nhi nói qua một thời gian ngắn sợ rằng ngắn nhất cũng phải là một năm sau.

Trái lại Tề Hoan cũng không gặp, dù sao sư phụ cũng không đi lạc, ở Minh Hỏa điện lại rất chi là thoải mái. Điều duy nhất khiến nàng khó có thể tiếp nhận chính là ở Minh Hỏa điện ngồi gốc hơn mười ngày, trừ Ngọc Long Nhi ra, Tề Hoan không gặp được bất kỳ người nào khác, thỉnh thoảng Ngọc Lâm sẽ tới nói chút chuyện phiếm của Tiên giới cho nàng nghe, về phần Minh Viêm thì hoàn toàn mất tích.

Mới đầu Tề Hoan còn có thể đàn hoàng thành thật ngồi ngoan ở trong phòng, nhưng cho dù phong cảnh bên ngoài lâu các rất đẹp, giường nằm thì mềm mại, nhưng cả ngày cũng không thấy bóng dáng ai cả.

Từ lâu các nhìn về phía xa, sắc trời bên ngoài cũng dần dần tối đi, chân trời một mảnh đỏ tím, thật giống như vừa bị lửa thiêu. Thật ra thì Tiên giới cùng Nhân gian cũng không có gì khác nhau, chẳng qua ở chỗ này linh khí nhiều hơn ở Nhân gian gấp trăm ngàn lần, không gian cũng rộng hơn rất nhiều.

Nghe nói Ngọc Long Nhi cùng ca ca của nàng mấy ngày nay có chuyện phải làm, cho nên không thể tới đây chơi cùng Tề Hoan, Tề Hoan một mình ở chỗ này cảm thấy bứt rứt khó chịu, nhìn một chút phát hiện xung quanh không có ai, liền trực tiếp ôm tiểu hồ ly nhảy xuống từ cửa sổ, chuẩn bị đi tản bộ.

Tuy nói Minh Hỏa thành không có ngọn lửa hùng hực bốc cháy, nhưng thứ thành chủ Minh Hỏa chân quân tu chính là thuộc tính hỏa trong ngũ hành, bên trong thành linh khí thuộc hệ hỏa vô cùng tràn đầy, nên nhiệt độ trong thành thấp nhất cũng phải ba, bốn mươi độ, may mắn sau khi thành Tiên, năng lực của Tề Hoan tương đối mạnh, nhưng cái điều hòa tiểu hồ ly này thì ắt không thể thiếu được.

Mất gần hai canh giờ, Tề Hoan đứng ở trong trong Minh Hỏa điện, ánh mắt vô cùng mờ mịt, nơi này thật sự quá rộng, làm cho nàng hoàn toàn không tìm được đường về. Hơn nữa kết giới hạn chế pháp lực của nàng, cho dù nàng muốn đứng ở trong không trung tìm đường cũng không thể được.

Về phần tiểu hồ ly, tác dụng duy nhất của nó chính là vẫy vẫy đuôi, lúc này

đã sớm ngủ khi trong ngực Tề Hoan.

“Minh Hỏa chân quân này đúng là ăn no rừng mỡ, không có chuyện gì thì xây cung điện lớn như vậy làm gì, tìm đường cũng không được.” Tề Hoan vừa đi vừa lầm bầm, đi đến ngã rẽ bên cạnh hồ nước, ra khỏi cung điện xa hoa.

Kiến trúc nơi này sao lại giống nhau như vậy a? Tề Hoan thở dài, từ đáy lòng hy vọng có thể nhìn thấy một vật sống tồn tại, nếu không nàng cũng chỉ có thể tùy tiện tìm một gian phòng để ở.

“Có ai không ~~ có người sống không vậy?” Đứng ở ngoài cửa điện hô hô lâu, không thấy ai đi ra, Tề Hoan quả thật muốn trực tiếp té xỉu một phen. Cũng không biết là do nàng ảo giác, hay là do tiểu hồ ly lười biếng, nàng cảm thấy, trong hô hấp của mình cũng mang theo hỏa diễm, nóng quá a. Mặc kệ, hôm nay ở lại đây đã rồi tính, ta thật sự là không đi được nữa rồi. Nhìn chung quanh không phát hiện ra bất cứ ai ở gần, Tề Hoan cất bước đi thẳng tới cửa cung điện xa hoa, chẳng qua chỉ là ở nhờ một đêm, hẳn sẽ không có ai phát hiện đi, huống chi cũng không phải do lỗi của nàng, đều là do sở thích đáng ghét của Minh Hỏa chân quân kia.

Rón ra rón rén đi đến gần đại điện, đưa tay đẩy đại môn màu đỏ sẫm ra, ngoài dự tính của nàng, cửa gỗ nặng nề từ từ mở ra.

Bên ngoài trời dần dần tối, cho nên Tề Hoan cũng không để ý tới tấm biển treo ngoài cửa lớn, nàng cũng quên mất Ngọc Long Nhi từng dặn, trong Minh Hỏa điện, tất cả những nơi treo biển ghi hai chữ Minh Hỏa đều tuyệt đối không thể vào bừa.

Bên trong điện một mảnh đen tuyền, ngay cả chút tia sáng nhỏ cũng không có, nhiệt khí đập vào mặt, Tề Hoan nhú mày, “Này, người yêu nghề một chút được không, người định đem ta nướng chín ăn à!” Tề Hoan kéo kéo cái đuôi của tiểu hồ ly, hết sức bất mãn chỉ trích nó.

Tiểu hồ ly lầm bầm hai tiếng, vươn ra hai cái móng vuốt lông xù che đi hai cái lỗ tai, tiếp tục ngủ, hoàn toàn không có ý nể mặt Tề Hoan. Nhiệt độ chung quanh đột nhiên hạ xuống, Tề Hoan thở phào một cái.

“Người là ai?” Một giọng nói trầm thấp dễ nghe truyền đến tai Tề Hoan, đồng thời nàng cũng phát hiện ra, đại môn không biết đã đóng lại từ lúc nào, lần này ngay cả ánh trăng cũng không có, Tề Hoan hoàn toàn rơi vào bóng tối.

“Ta? Ta cũng muốn hỏi người đó.” Ngón cái ma sát với ngón trỏ một chút, một quả cầu sét màu bạc xuất hiện lơ lửng trên tay Tề Hoan, mặc dù phạm vi chiếu sáng không lớn, nhưng miễn cưỡng làm bóng đèn cũng được.

Ở dưới ánh sáng của quả cầu sét, Tề Hoan rút cuộc nhìn thấy người vừa nói chuyện ở chỗ nào. Trong cung điện này không có bất kỳ bài trí nào, có chút thanh lãnh, người nói chuyện cách Tề Hoan khoảng mười mét, hơn nữa hẳn. . . . . Đang ngồi trong bồn tắm nhìn Tề Hoan?!

Mẹ của ta a! Bồn cô nương sống nhiều năm như vậy, cho tới nay cũng chưa từng nhìn thấy nam nhân tắm rửa, cũng may hấn còn ngâm mình trong nước, mặc dù nửa người trên lộ ra, nhưng nửa người dưới cũng không nổi trên mặt nước.

“Ách. . . . . Ta không phải cố ý . . . . . Ngươi, ngươi cứ tiếp tục tắm, cứ coi như ta không có xuất hiện là được.” Tề Hoan lúng túng lui về phía sau, sau đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai chạy tới đại môn, đáng tiếc, chạy tới cửa rồi, nhưng làm thế nào cũng không kéo được cửa ra. Tề Hoan liền đập vài cái, kết quả chân mình đau, nhưng cửa vẫn không nhúc nhích.

“Cô nương vẫn chưa trả lời ta.” Giọng nói vẫn bình tĩnh như trước, chẳng qua trong ngữ điệu có thêm một chút hứng thú.

“Ta là khách phụ thân ngươi mời về ~” Mặc dù chỉ nhìn thoáng qua, nhưng Tề Hoan cũng đã nhìn thấy rất nhiều, ví dụ như nam nhân trong bồn tắm nhìn qua rất trẻ tuổi, tóc dài màu đỏ, hấn chỉ lộ nửa người trên mặt nước, nhưng vẫn không che giấu được một thân tinh tráng.

Căn cứ theo suy nghĩ của nàng, người này nhất định là huynh đệ của Minh Viêm, trong nhận thức của Tề Hoan, Minh Hỏa chân quân sẽ có hình ảnh của một lão đầu tử, người này, nhất quyết không thể là Minh Hỏa chân quân.

Tề Hoan cho là danh tiếng của Minh Viêm không lớn bằng phụ thân hấn, nói là khách của hấn, không bằng nói là khách của phụ thân hấn. Muốn dọa người, đem danh hiệu của Minh Hỏa chân quân ra có vẻ tốt hơn. Tốt nhất là dọa hấn sợ, nếu không chuyện Tề Hoan xông vào phòng nam tử đang tắm mà truyền ra ngoài, nàng làm sao có thể tiếp tục lẫn lộn ở Tiên giới đây.

“ . . . . .” Người nọ trầm mặc hồi lâu, trong giọng nói mang theo một tia mê hoặc, “Phụ thân của ta? Phụ thân của ta năm vạn năm trước đã chết trận ở Ma giới.”

“Hả!” Thật là sợ điều gì sẽ gặp điều đó mà, Tề Hoan hơi ngẩn người, “Vậy ngươi là ai?”

“Minh Hỏa.”

“Nha. Hạnh ngộ, hạnh ngộ. Minh Hỏa chân quân là gì của ngươi?” Tề Hoan đã lui đến sát cửa, nàng thật biết sai rồi, nàng không dám nói dối nữa! Sớm biết vậy lúc ở Nhân gian nên theo Khoa Bình bá bá học một ít Tiên Thiên diễn quỷ, mỗi ngày ra khỏi cửa đều tính bát quái thì cũng sẽ không bị rơi vào cái cục diện này a!

“Đó chính là tại hạ.” Lần này Tề Hoan xác định mình không có nghe lầm, hấn thật sự đang cười. Hấn chính là đang cười nhạo nàng đây mà, Tề Hoan ôm mặt, lúng túng muốn đào cái hố chôn mình xuống.

“Cô nương?” Lúc nói lời này, âm thanh một cách một khoảng, nhưng khi Tề Hoan ngẩng đầu lên lại phát hiện chẳng biết từ lúc nào, trước mặt mình

đã có thêm một người.

Minh Hỏa chỉ cách nằng chừng mười phân, hô hấp cực nóng làm cho toàn thân Tề Hoan nổi da gà.

Tề Hoan thề, nằng tuyệt đối không phải sắc ma, nằng chẳng qua chỉ là theo bản năng cúi đầu nhìn thối, cũng may Minh Hỏa không phải kẻ điên, lúc ra khỏi bồn tắm, hẳn còn biết che kín nửa người dưới.

“Cái kia. . . . . Ta tuyệt đối không phải là cố ý mạo phạm chân quân, chẳng qua là, Minh Hỏa điện có chút lớn nên bị lạc đường thôi ~” Tề Hoan cố gắng đem đầu ngửa ra sau, đầu đã dán lên cánh cửa, nhưng hô hấp của Minh Hỏa chân quân vẫn ở chung quanh nằng.

“Ồ ~~ thì ra là Minh Hỏa thất lễ cô nương, mong cô nương thứ tội, cô nương yên tâm, một lát sau ta liền đem những cung điện làm cản trở tầm mắt của cô nương đều hủy đi. . . . .” Giọng điệu càng ngày càng thấp, Tề Hoan phát hiện nhiệt khí trên người Minh Hỏa càng lúc càng khó chống cự. Tề Hoan thật rất muốn đâm một phát lên đầu Minh Hỏa, chẳng lẽ hẳn không biết mình chính là một cái lò lửa sao! Không có chuyện gì thì tìm chỗ nào lạnh một chút, lại còn chạy ra dọa người, tâm địa bất lương, vừa nhìn đã biết không phải người tốt.

“Chân quân. . . . . Ngài. . . . . Có thể hay không. . . . . Cách xa ta một chút.” Ta thở không ra hơi rồi, đồ sắc lang đáng chết! Đây mới là điều Tề Hoan muốn nói, song không có dũng khí nói ra thôi.

Nằng dù cuống vọng cũng không dám mắng Minh Hỏa chân quân a, cả Tiên Giới tổng cộng cũng chỉ có chưa tới mười hai chân quân, nghe Ngọc Long Nhi nói, thực lực thật sự của Minh Hỏa chân quân có thể so với Tiên Tôn.

Theo suy đoán của Tề Hoan, Tiểu Ngân cộng thêm tiểu hồ ly, thêm cả nằng, dĩ nhiên thêm nằng cũng không có tác dụng gì, nằng chỉ là tương ớt thêm vào thôi, cả ba người sợ cũng không phải là đối thủ của Minh Hỏa chân quân.

Biết đánh không lại đối phương, vậy thì không thể tùy tiện đắc tội, đây chính là cách xử sự của Tề Hoan.

“Xin lỗi, mạo phạm cô nương, mong cô nương thứ tội.” Lời nói tuy khách khí, nhưng Minh Hỏa hoàn toàn không có ý lui về phía sau, mà càng được voi đòi tiên nhích tới gần Tề Hoan.

Minh Hỏa lại gần, cơ hồ cả chóp mũi cũng dán lên Tề Hoan.

Mặc dù bên trong điện không có bất cứ thứ gì chiếu sáng, nhưng Tề Hoan vẫn có thể thấy rõ tướng mạo của người trước mặt, Minh Viêm cùng phụ thân hẳn chỉ có tám phần tương tự, Tề Hoan vốn cho rằng Minh Viêm đã là nghiệp chướng nặng nề rồi, ai ngờ trên thực tế, so với phụ thân hẳn, hẳn hẳn nhiên còn kém nhiều lắm.

Nam nhân này không đi làm hồ ly tinh thật là lãng phí tài nguyên, cặp mắt

hoa đào quyến rũ lóe ra ánh lửa kia, thật sự là bị ngọn lửa trong mắt hấn thiêu đốt, sống mũi anh tuấn, cánh môi với độ dày vừa phải khẽ mở, hoàn toàn là đang câu dẫn người khác thưởng thức. Khi hấn híp mắt cười, hai má có một đôi má lúm đồng tiền, làm cho hấn lộ ra chút trẻ con, cho dù hay nhìn thấy mỹ nam, song Tề Hoan vẫn không nhịn được nuốt nước bọt vài lần, thiếu chút nữa đã không khống chế được. Ở trong lòng mặc niệm mấy câu nam mô a di đà Phật, trên chữ sắc có chữ đao, sắc tức là không, không tức là sắc, nhắm qua nhắm lại vài lần, cuối cùng mới mở mắt ra, biến thành sắc ma, nhào về phía hấn.

Chương 93: Đồng hành

Cô nương thoát nhìn dường như không được thoải mái cho lắm thì phải?” Minh Hỏa cúi đầu, chóp mũi chạm nhẹ vào cần cổ tuyết trắng của Tề Hoan, Tề Hoan không nhịn được run run một chút.

“Tốt, tốt lắm, chân quân, nếu không có chuyện gì, ta đi trước, hmm~” Tề Hoan sờ soạng tìm tay nắm cửa phía sau, ý đồ muốn chạy khỏi nơi này. Minh Hỏa chân quân này thật sự quá nguy hiểm, nên giữ khoảng cách với hẳn tốt hơn.

“Ta đưa cô nương trở về.” Minh Hỏa cười khẽ, hơi nóng phả ra làm Tề Hoan cảm giác cô tê tê, tim đập có chút khó không chế.

Cuối cùng mò được, Tề Hoan thở phào một cái, nhanh nhẹn tránh sang một bên, né khỏi Minh Hỏa chân quân, vị này so với bom còn nguy hiểm hơn, dùng sức kéo, cửa gỗ phía sau nhẹ nhàng mở ra, sau đó quay lại cười với Minh Hỏa chân quân một cái vô cùng rục rỡ, “Chân quân, ngài cứ từ từ tắm, cáo từ.”

Cạch một tiếng, cửa gỗ bị đóng lại, Tề Hoan dựa vào đại môn đỏ thẫm từ từ trượt xuống, cảm giác hai chân mình dường như không thể không chế được nữa ra, nam nhân này so với Đát Kỷ trong truyền thuyết còn đáng sợ hơn. Phía bên kia cánh cửa, Minh Hỏa hứng thú dạt dào sờ sờ cái cảm bóng loáng của mình, “Tề Hoan? Ha ha, thật là thú vị.”

“Chân quân. . . . .” Một giọng nói trầm thấp già nua từ phía bên truyền đến, lúc Tề Hoan tiến vào căn bản không nhận thấy trong phòng còn tồn tại người thứ ba.

“Lãng Không, ngươi nhìn ra cái gì?” Minh Hỏa chân quân giật khăn tắm bên hông xuống, chậm rãi đi vào hồ tắm, nhẹ nhàng dang hai tay ra, tựa vào bên hồ tắm híp mắt nghe báo cáo.

“Cửu vĩ thiên hồ.” Hộ vệ ẩn trong bóng tối kia nói đơn giản, nhưng cũng nói ra trọng điểm.

“Ồ, xem ra, Viêm nhi coi như hiểu chuyện, biết nặng nhẹ rồi.” Môi mỏng khẽ mở, phác nên một đường cong mê người.

“Chân quân muốn lưu nàng lại sao?” Cách một hồi lâu, Lãng Không đột nhiên mở miệng.

“Lưu lại. . . . . Cũng không phải không thể, một vật nhỏ rất thú vị.” Tiếng cười của Minh Hỏa chân quân truyền ra trong đại điện tối đen như mực, quanh quẩn hồi lâu.

Đại khái là gặp phải kích thích mãnh liệt, nên Tề Hoan cứ nhiên tìm được đường về, chạy nửa canh giờ, rốt cục cũng trở lại được phòng mình, Tề Hoan lôi đuôi tiểu hồ ly ném lên giường, sau đó cũng nhào xuống.

Gần đây thật đúng là năm hạn, nàng thê dù có buồn muốn chết, nàng cũng tuyệt đối không dám đi loạn trong Minh Hỏa điện nữa.

Đáng tiếc, không như mong muốn, ngày hôm sau, trời vừa hửng sáng, Tề Hoan đã nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng gõ dồn dập.

Cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dù sao mấy ngày qua, Tề Hoan luôn cảm thấy mơ mơ màng màng, cho nên vừa chập tối nàng đã đi ngủ, đến lúc mặt trời lên ới rời giường.

Tiếng gõ cửa càng ngày càng nặng nề, Tề Hoan ngồi thẳng tắp trên giường, nhìn chăm chăm cánh cửa kia.

“Tề Hoan tiểu thư có ở trong không?” Giọng nói trầm thấp dễ nghe truyền vào trong phòng.

“Không có.” Tề Hoan nghiêng người dùng chăn che đầu, coi như nàng đã chết đi. Đau đầu quá, tại sao thành tiên nhân rồi lại dễ bị bệnh thế này? Chẳng lẽ là thủy thổ không hợp?

“Ồ ~ vậy bốn quân chờ ở ngoài cửa.” Chủ nhân của giọng nói không có chút phật ý nào, trong âm thanh còn mang theo ý cười.

Bốn quân? Tề Hoan mới đầu sững sốt một chút, đột nhiên nhớ lại chủ nhân của giọng nói này, sau đó vén chăn nhảy xuống giường. Chết tiệt! Vị Minh Hỏa chân quân này tại sao lại chạy đến tìm nàng, chẳng lẽ hẳn không có chuyện gì khác để làm sao?

Tề Hoan vội vã mặc quần áo, đi giày xong liền bước về phía cửa, “Không biết chân quân đại giá quang lâm, mong chân quân chớ trách.” Cửa mở ra, Tề Hoan đối diện nhìn khuôn mặt yêu nghiệt của Minh Hỏa chân quân.

Ngoài cửa ánh sáng rực rỡ, khiến nụ cười trên mặt hắn có chút chói mắt.

Tề Hoan cố gắng nặn ra vẻ tươi cười, ở trên địa bàn của người ta cũng không thể làm gì vị chủ nhân này, nếu là ở chỗ của Tề Hoan, dám phá giấc ngủ của nàng, đã sớm bị hai đao lôi kiếp rồi.

“Tề Hoan tiểu thư tinh thần không tệ.” Khóe miệng Minh Hỏa khẽ nhếch, ánh mắt dừng trên bắp chân trắng nõn tinh xảo của Tề Hoan hơi lâu một chút.

“Ách. . . . . Nhờ phúc của chân quân.” Mắt Tề Hoan hơi co rút, mới sáng sớm đã tới nói với nàng hai câu không có dinh dưỡng này, Minh Hỏa chân quân có phải ăn no rồi việc quá rồi hay không, lúc này không phải nên ở trong chăn ôm vợ ngủ sao? Còn nữa, con mắt nào của người thấy ta tinh thần không tệ!

“Nghe nói Tề tiểu thư là đệ tử phái Thanh Vân?” Minh Hỏa chậm chậm hỏi.

“Phải.”

“Sur tổ sáng lập phái Thanh Vân. . . .” Thấy Tề Hoan mờ mịt, nụ cười hoàn

mỹ trên mặt Minh Hỏa hơi hơi biến dạng, nàng thật sự là đệ tử phái Thanh Vân? Liên ngay cả tên sư tổ khai phái cũng không biết, không biết phái Thanh Vân làm sao có thể giữ vững nhiều năm như vậy mà chưa bị mất gốc.

“A ~ đa tạ chân quân đã hỏi thăm.” Mặc dù chưa từng gặp qua, song tất cả mọi người đều là người phái Thanh Vân, nội hàm có lẽ cũng không khác lắm, cho nên Tề Hoan đối với vị sư tổ khai sơn này có chút mong đợi. Tề Hoan không biết hành động của mình có được tính là lên thuyền giặc hay không, nhưng sau ba ngày ngày người trên chiếc thuyền vô cùng xa hoa với Minh Hỏa, nàng thật sự cảm thấy, trồng cây chuối ngã chết còn tốt hơn ở cùng một chỗ với nam nhân này.

Vị tiên bối này không biết có phải bánh bột lọc chuyển thể hay không nữa, không có chuyện gì cứ dán chặt lấy nàng, dán thoi chưa tính, khiến Tề Hoan khó chịu nhất chính là ở cạnh hắn làm nàng có cảm giác như đang ở cạnh lò lửa vậy.

Sau khi ra khỏi phạm vi Minh Hỏa thành, nhiệt lượng trên người Minh Hỏa dường như không bị khống chế, làm cho quần áo mặc trên người Tề Hoan càng ngày càng mỏng, thêm cả tiểu hồ ly chín đuôi không ngừng hạ nhiệt độ, cuối cùng may mắn không làm cho Tề Hoan chết vì cảm nắng.

Phi thuyền của Minh Hỏa chân quân so với phi kiếm tốt hơn nhiều, như là một cung điện xa hoa di động, bên trong cần gì đều có đủ, thậm chí còn có hai phòng ngủ độc lập. Song Tề Hoan cũng đoán được, chỉ sợ quãng đường lần này phải đi sẽ không gần. Mặc dù trước mặt có một mỹ nhân rất là cảnh đẹp ý vui, có điều Tề Hoan thà ngồi cạnh khô lâu còn hơn.

“Tề Hoan, uống một ngụm trà hạ hỏa đi.” Thấy Tề Hoan không chút hình tượng nằm trên ghế mềm, Minh Hỏa chân quân cười híp mắt bung một chén chất lỏng màu xanh biếc đi tới.

“Ừm. . . . .” Tề Hoan ôm chặt tiểu hồ ly, trong lòng gào thét, ta chính là bị hỏa khí của người làm cho thành như vậy, chỉ cần người cách xa ta một chút, hỏa khí gì cũng biến mất hết!

Mới đầu Tề Hoan còn cung kính với Minh Hỏa chân quân, dù sao người ta cũng là chân quân, đặt ở hiện đại chính là gấu trúc. . . . . nhân vật thuộc cấp bậc quốc bảo đấy, có điều chung đụng lâu, Tề Hoan cũng không chịu nổi nữa.

Bình thường trong môn phái, ngay cả đối mặt với sư thúc sư bá Tề Hoan cũng chưa từng một lần lấy lễ đãi họ, cho nên ở trước mặt Minh Hỏa chân quân, nàng liền lộ nguyên hình.

Nhìn Minh Hỏa chân quân xem ra cũng không bắt mắt, hẳn biết Tề Hoan mặc dù thành tiên, nhưng vẫn thích ăn đồ ăn vặt, cho nên trước lúc xuất phát đã chuẩn bị không ít linh quả đặc biệt của Tiên giới, còn có các loại trà bánh, mỗi ngày đều đúng giờ bung lên cho Tề Hoan, có lúc còn làm đồ cho

nàng ăn.

Nếu ở hiện đại, Minh Hỏa cũng xem như nam nhân tốt rồi, vào được phòng khách ra được phòng bếp, tướng mạo lại đẹp, thực lực sâu không lường được, trừ ánh mắt phóng điện lung tung, thì căn bản chính là một nam nhân hoàn mỹ.

Đương nhiên, thương thức là thương thức, thích một người như vậy, Tề Hoan tự nhận mình không có cái dũng khí đó. Trước đừng nói đến vấn đề tuổi tác, dù sao Tề Hoan cũng coi như vài trăm tuổi, thành tiên rồi thì số tuổi cũng không chênh lệch mấy. Mấu chốt là, Tề Hoan đã nghe Ngọc Long Nhi nói, Minh Hỏa chân quân này lưu tình khắp nơi, hắn chưa từng cưới vợ, nhưng đã có mười tám đứa con, mà Tề Hoan hận nhất chính là loại nam nhân cái củ hoa tâm như hắn, cho nên, vô luận thái độ của hắn đối với nàng có tốt thế nào đi nữa, thì cũng không thể đả động được nàng.

“Có muốn đánh cờ không?” Trong lúc rảnh rỗi, Tề Hoan dạy Minh Hỏa chân quân chơi cờ caro, đáng tiếc, lần này người thua là nàng, trừ hai ván đầu tiên, Tề Hoan không thắng được một lần nào nữa.

Cũng may Minh Hỏa chân quân không đánh cuộc với nàng, bằng không nàng phải đem tất cả tiền vốn ra để trả mất.

“Không muốn.” Đưa tay nhận chén chất lỏng xanh biếc Minh Hỏa đưa cho, Tề Hoan thỏa mãn uống một ngụm lớn. Mặc dù không biết vật này làm từ cái gì, nhưng mùi vị lại ngọt đến không ngờ, uống một ngụm trong miệng còn lưu lại hương thơm, ngay cả hô hấp cũng mang theo vị ngọt.

“Có muốn chơi súc sắc không?” Đối với con súc sắc mà lúc rảnh rỗi Tề Hoan làm ở nhân gian, mấy hôm trước nàng cùng tiểu hồ ly chơi đùa bị Minh Hỏa nhìn thấy, cho nên phát hiện ra, Minh Hỏa thật sự rất có thiên phú, nếu như ngày nào đó hắn không làm thần tiên nữa, chạy đến hiện đại làm Đồ Vương cũng được.

“Không cần.”

Tề Hoan liên tiếp cự tuyệt cũng không khiến Minh Hỏa bất mãn, hắn không giống đám thượng tiên cao cao tại thượng kia, tính tình Minh Hỏa đặc biệt tốt, bất luận Tề Hoan nói cái gì, hắn đều không tức giận.

Có điều, Tề Hoan cảm thấy những điều này chỉ là vẻ ngoài, Minh Hỏa chân quân chân chính sợ là một nhân vật khủng bố không kém. Tiên giới tổng cộng có ba mươi sáu tòa thành, tứ đại chủ thành, Minh Hỏa chân quân chính là một trong số chủ thành, mặc dù không biết tại sao Minh Hỏa thành không náo nhiệt lắm, nhưng Tề Hoan hiểu, một người có thể làm một trong bốn đại thành chủ, thực lực dĩ nhiên không thể kém được.

Tiên Tôn trên tiên giới có chín vị, nhưng trong bốn đại thành chủ, chỉ có chủ thành Nhược Thủy là Tiên tôn.

“Vậy chúng ta nói chuyện phiếm đi.” Minh Hỏa chân quân ngồi cạnh Tề Hoan, chống cằm giống như tiểu hài tử, ánh mắt chớp chớp nhìn nàng.

“..... Chân quân, ngài cả ngày như vậy không thấy chán sao?”

“Nhìn nàng sẽ không chán.”

Thần a, người tha cho ta đi, Tề Hoan đảo cặp mắt trắng dã, không biết đời trước của mình rốt cuộc đã đắc tội với người nào, tại sao lại gặp phải một vị như thế này a. (TNN: đúng là đời trước đã đắc tội đây =]] há há)

Chương 94: Bị ném đi thủ trận

Ở trên phi thuyền mười ngày, Tề Hoan rốt cục nhìn thấy được một đường sinh cơ. Sắc trời còn sớm, Tề Hoan nằm trên ghế, ngũ âm không đầy đủ rên rỉ một ca khúc hiện đại yêu thích, Minh Hỏa ở một bên quái dị nhìn nàng, nhưng lực nhẫn nại của hắn thật không tệ, thế nhưng không hề cắt đứt tiếng hát có thể so với tiếng sói tru của Tề Hoan.

Đột nhiên phi thuyền dừng lại trên không trung, sau đó Tề Hoan nhìn thấy bốn tiên nhân vẻ ngoài giống nhau như đúc đột nhiên xuất hiện trên thuyền, bốn người trừ màu sắc y phục khác nhau, thì thậm chí ngay cả giọng nói cũng giống nhau.

“Tham kiến Minh Hỏa chân quân.” Vị tiên nhân áo tím khom người hành lễ với Minh Hỏa, trên mặt tràn đầy vẻ cung kính.

“Tử Thường tiên đế sao lại rảnh rỗi có thời gian đến chỗ ta vậy?” Minh Hỏa vẫn ngồi trên ghế như cũ, không hề có ý muốn đứng dậy, cũng không đếm xỉa tới suy nghĩ của Tử Thường.

“Ngươi cho là ai muốn nhìn thấy ngươi, không phải chỉ là chân quân thôi sao!” Vị tiên nhân áo lam nhất thời tức giận xông tới, bộ dạng như muốn liều mạng cùng Minh Hỏa.

“Lam Thường, không được vô lễ.” Tiên nhân áo trắng rũ mắt, nói một câu rồi im lặng.

Về phần vị tiên nhân áo đen, trực tiếp hừ một tiếng.

Bốn người này cũng thật là thú vị, mặc dù vẻ ngoài giống nhau, nhưng tính tình lại hoàn toàn khác nhau, chẳng lẽ là huynh đệ sinh bốn? Ánh mắt Tề Hoan lướt qua bốn người, lộ rõ hàm ý tìm tòi nghiên cứu.

Tử Thường không để ý đến ba người còn lại, cúi đầu cung kính bái một cái, “Thiên Vũ tiên tôn lệnh cho ta tới đây báo cho chân quân, lập tức trở về trấn giữ Sát Thần Hải, không được có sai sót, nếu trễ sẽ bị xử phạt theo luật trời.”

“Biết rồi, ngươi có thể đi.” Sắc mặt Minh Hỏa vô cùng khó coi. Nghe tên địa danh Sát Thần Hải kia, đã biết là không phải nơi tốt lành gì.

Trong lúc Minh Hỏa cúi đầu trầm tư, Tề Hoan vẫn nghiêng đầu nhìn hắn, vốn hắn nói muốn tự dẫn mình đi gặp tổ sư gia, nếu hắn phải đi Sát Thần Hải, vậy mình phải làm sao bây giờ?

Tề Hoan đợi hồi lâu, cũng không thấy Minh Hỏa chân quân phát biểu ý kiến, nàng không thể làm gì khác là uyển chuyển nói với hắn, “Chân quân,

chúng ta phải đi Sát Thần Hải trước sao?”

Minh Hỏa chân quân cười khỏ liếc nhìn Tề Hoan, có chút bất đắc dĩ gật đầu, “Trên người có quân vụ, phải đi, có điều nàng yên tâm, đến Sát Thần Hải ta sẽ phái người đưa nàng đi gặp Đoạn Tuế tiên tôn.” Tề Hoan ra ám hiệu vô cùng rõ ràng, khiến Minh Hỏa không khỏi cười khỏ, đây là coi mình thành kẻ nuốt lời hay sao!

“Đương nhiên chuyện của ngài quan trọng hơn.” Nghe Minh Hỏa bảo đảm, Tề Hoan cười rục rờ, thể hiện sự rộng lượng của mình. Bất kể Sát Thần Hải là địa phương nào, chỉ cần đi theo Minh Hỏa chân quân, còn không sợ bị hại.

Sau khi phi thuyền chuyển hướng, tốc độ tăng lên không chỉ gấp mười lần, Tề Hoan đứng ở đầu thuyền, nắm chặt một bên lan can, sắc mặt tái nhợt, lần đầu tiên phát hiện ra mình ngoại trừ chứng sợ độ cao còn có bệnh say tàu.

“Sao vậy?” Giọng nói ôn nhu của Minh Hỏa vang lên bên tai Tề Hoan, tiếng hít thở làm Tề Hoan thiếu chút nữa thì ném ra một quả cầu sét, cũng may thời khắc mấu chốt nàng đã không chế được.

Quay đầu lại hướng về phía Minh Hỏa yếu ớt cười một tiếng, “Chân quân, xem ta nửa sống nửa chết thế này, ngài có thể để ta thở một chút không?” Nam nhân này mặc dù hương vị dễ ngửi, ngay cả hô hấp cũng mang theo một mùi thơm nhàn nhạt, nhưng hẳn không nên thở ngay trước mặt nàng. Phải biết rằng, không khí hẳn thở ra, trong một phần mùi thơm chính là hai phần hỏa đạm, đó chính là đầu sỏ gây trở ngại cho sự hô hấp của nàng, nếu đứng trước tòa án, Tề Hoan hoàn toàn có thể kiện hẳn ý đồ mưu sát.

“Nhìn ta không phải càng thông khí hơn sao?” Minh Hỏa chân quân nháy mắt mấy cái, ở trong mắt Tề Hoan chính là câu dẫn trắng trợn.

Nhìn hẳn như vậy khó bảo toàn bệnh tim của nàng sẽ không tái phát, Tề Hoan cảm thấy đau đầu, nhắm mắt lại ngã xuống. Cũng may động tác của Minh Hỏa rất nhanh, đưa tay ôm Tề Hoan vào trong lòng, nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, trong mắt hiện lên một ngọn lửa đỏ thẫm.

Hắn phát hiện thân thể Tề Hoan có gì đó không đúng, người phạm tu tiên đắc đạo mặc dù không khỏe mạnh bằng Tiên nhân chính gốc, nhưng cũng không thể suy yếu thành cái dạng này, Chân Hỏa Đồng Tử của Minh Hỏa chỉ có thể nhìn thấy trên trán Tề Hoan có một hoa văn màu đen, nhưng không nhìn rõ hình dạng cụ thể.

Tề Hoan không biết mình hôn mê bao lâu, chỉ biết lúc nàng tỉnh lại, người đã không ở trên phi thuyền. Sau khi mở mắt, người hiện ra đầu tiên trong tầm mắt của nàng chính là Minh Hỏa. Giờ phút này Minh Hỏa không phải là một thân áo đạo màu đỏ chót đất tiền nữa, mà là một thân chiến giáp đỏ thẫm, tóc đỏ bình thường luôn xõa sau gáy nay đã được buộc lại, chiến giáp mặc lên người uy phong lẫm liệt, nhưng nàng lại cảm thấy Minh Hỏa mặc chiến giáp nhẹ nhàng như mặc quần áo vải, cho dù tự nàng mặc cũng không

thể tạo ra vẻ phiêu dật như vậy ~ chẳng lẽ là do phương thức bước đi? Tề Hoan quyết định sau này cũng sẽ học cách bay của Minh Hỏa.

“Nàng đã tỉnh?” Ngón tay thon dài dừng lại trên gò má Tề Hoan, Minh Hỏa ngồi ở đầu giường, vẻ ôn nhu trong mắt như muốn làm Tề Hoan chết chìm trong đó.

“Ta hôn mê?” Tề Hoan cứng ngắc lui về phía sau, tránh khỏi ngón tay của Minh Hỏa, hết sức bình tĩnh hỏi.

“Ừ, yên tâm, mấy ngày nữa Dược Tâm tiên đế sẽ tới đây, ta sẽ bảo nàng ấy xem bệnh cho nàng, sẽ không có chuyện gì.” Minh Hỏa chưa từ bỏ ý định duỗi tay vuốt tóc Tề Hoan.

“Vậy thì làm phiền chân quân.” Dù sao bắt người tay ngắn, Tề Hoan chỉ có thể nhịn đau hy sinh một đầu tóc ngắn, khẽ cắn răng nhẫn nại, cùng lắm thì lát nữa gọi thêm mấy lần.

Vốn là lúc ở Nhân gian, trải qua vài trăm năm, Tề Hoan hút đủ lôi điện thì tóc cũng đã dài quá cánh tay, nhưng ai ngờ sau đó đầu tóc lại từ từ ngắn lại, nàng càng lớn, thì tóc càng ngày càng ngắn.

Cũng may lúc tóc ngắn đến vai, thì không ngắn hơn nữa, nếu như biến thành đầu trọc, tâm lý Tề Hoan sẽ bị trở ngại.

“Minh Hỏa, Liệt Hỏa Phần Thiên trận người còn chưa bố trí xong đâu, sao đã chạy đi rồi?” Bịch một tiếng thật lớn, Tề Hoan nhìn thấy một vật thể xẹt một đường duyên dáng trên không trung, rơi xuống vị trí cách giường ba thước.

Một tiểu chính thái (*) tám tuổi mặc yếm uy phong lẫm liệt chống hông đứng trước cửa, một đôi mắt to tròn như lam thủ tinh thượng đẳng, trên khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn nà là cái miệng anh đào nhỏ không ngừng đóng mở. Nếu như không phải là hấn đang mắng người thì càng tốt hơn. . . . .

(*) tiểu chính thái: ý chỉ các bé trai xinh xắn đáng yêu

Nhìn tiểu chính thái đang ra vẻ người lớn chỉ vào mũi Minh Hỏa không ngừng la mắng, Tề Hoan cảm thấy người này so với bốn con quái thú trong bụng nàng còn dã man hơn.

Mắng một hồi lâu, có lẽ là khát nước rồi, cuối cùng tiểu chính thái ngừng lại, rồi nện bập chân mập mạp đi đến ghế ngồi xuống, đáng tiếc cái ghế cao kia lại không cho hấn chút mặt mũi nào, kết quả trong cơn tức giận tiểu chính thái một cước đá văng ghế, Tề Hoan trừng mắt nhìn, phát hiện chiếc ghế vừa mới ở trước mặt nàng bỗng chốc đã biến thành phân vụn.

“Ta phải đi đây.” Minh Hỏa bất đắc dĩ thở dài, có chút lưu luyến không rời bỏ tay Tề Hoan xuống, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Bị người mắng còn có thể giữ thái độ tốt như vậy, Tề Hoan liếc trộm tiểu chính thái mấy lần, xem ra lại lịch của tiểu tử này không nhỏ a!

“Người, người, lại dám nhìn trộm bản tiên tôn, ta cho người biết, ở Sát

Thần Hải không có người ăn không ngồi rồi, người đi thủ trận cho ta.” Tiểu chính thái sau khi nhìn Minh Hỏa đi rồi, tức giận trong bụng còn chưa giải tỏa hết, cho nên nhất thời chĩa mũi nhọn về phía Tề Hoan.

Tề Hoan nhìn chung quanh một chút, dường như, hắn đang nói mình?

“Người nói ta sao?” Tề Hoan tự chỉ mũi mình, nghe xong điểm máu chột, lại quên mất cái câu tiên tôn phía trước.

“Thất Thương Luân Hồi trận trong Sát Thần Hải, nếu người không thủ được bốn tiên tôn liền lột da người.” Tiểu chính thái vẻ mặt nghiêm túc chỉ Tề Hoan, song ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào tiểu hồ ly đang nằm gục trên bụng Tề Hoan.

“Tiên tôn đại nhân. . . . . Ta chỉ là. . . . .” Lần này Tề Hoan cuối cùng đã nghe được danh xưng của hắn, đáng tiếc nàng còn chưa kịp giải thích, thì đã cảm thấy trước mắt một trận hoảng hốt, sau đó không hiểu sao lại xuất hiện trong đại trận, cũng may tiểu hài nhi kia coi như còn nhân tính, không đem nàng ném vào trong trận, mắt trận này cho dù không an toàn lắm, nhưng trước mắt chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Tề Hoan thật không rõ, rốt cuộc mình đã đắc tội người nào, tại sao nàng chỉ là một tiểu tiên nhất trọng thiên lại bị lôi đi thủ trận? Còn không bằng cầm dao đâm nàng hai nhát, giết nàng luôn cho thống khoái.

“Hừ, người của Đoạn Tuế tiên tôn mà cũng dám chạy đến chỗ này của ta.”

Trong mắt tiểu chính thái chợt lóe lên ánh sáng sắc lạnh, khuôn mặt thiên chân khả ái hiện lên vẻ lạnh lẽo, rồi chậm rãi đi về phía tiểu hồ ly đang nằm trên giường.

Minh Hỏa tiên tôn đang bố trí Liệt Hỏa Phần Thiên trận ở Sát Thần Hải đột nhiên nhớ ra cái gì kêu lên, “Tề Hoan gặp nguy hiểm rồi.” Thiên Vũ tiên tôn cùng Đoạn Tuế tiên tôn kết thù đã vài chục vạn năm, cả Tiên giới đều biết hai người bọn họ ghét nhau, gặp mặt liền hận không thể cắt tay hay chém đứt chân của đối phương mới hài lòng, đến mức đồ tử đồ tôn của hai người chết trong tay đối phương còn không biết có bao nhiêu nữa.

Minh Hỏa vì bày trận mà quên mất chuyện này. Đáng tiếc lúc hắn trở về, Thiên Vũ tiên tôn cùng Tề Hoan đều đã biến mất.

Hắn mặc dù là chân quân, nhưng cũng không có quyền đi chất vấn Thiên Vũ tiên tôn, huống chi cho dù hắn đi hỏi người ta cũng không trả lời. Thiên Vũ tiên tôn kia cũng không phải chỉ để trưng bày, trong các tiên tôn, thực lực so được với hắn và Đoạn Tuế cũng chỉ có Điện chủ Lô Thần điện.

Minh Hỏa mặc dù có chút ý tứ với Tề Hoan, nhưng đầu óc hắn còn chưa đến mức bị hỏng toàn bộ, cho nên, Tề Hoan đáng thương cứ như vậy bị mọi người ném ra sau gáy. (TNN: thêm 1 lý do để anh thành nam phụ =]])

Mới đầu Tề Hoan còn không cảm thấy lạ chỗ nào, nhưng ở trong trận ngay người chưa được một lát, Tề Hoan đột nhiên phát hiện, không thấy tiểu hồ ly?! Lúc này nàng bị Thiên Vũ tiên tôn ném tới đây, tiểu hồ ly không hề ở

chung một chỗ với nàng?

Sắc mặt Tề Hoan thoáng cái trở nên khó coi, Mặc Dạ từng nói với nàng, sở dĩ Cửu Vĩ Thiên Hồ nổi danh hơn so với các Hồ tộc khác vì còn có một nguyên nhân, đó là thứ bọn họ tu chính là cửu sắc yêu đan, cửu sắc yêu đan có thể so với đan dược thần cấp trong truyền thuyết.

Chương 95: Cứ quyết định như vậy đi!

Tề Hoan muốn trở về tìm tiểu hồ ly, không còn cách nào khác là phải rời khỏi trận nhãn, Thất Thương Luân Hồi trận lợi hại không phải ở chỗ tấn công, mà là ở ảo cảnh khó lòng phòng bị. Trận pháp của Tiên giới và Nhân gian khác nhau, nơi này ảo cảnh không chỉ là hư ảo, mà còn có thể sinh ra sức mạnh công kích nguyên thần, chỉ cần trúng chiêu lập tức sẽ hồn phi phách tán.

Trận pháp ở Sát Thần Hải đều là dành cho tiên nhân cấp bậc tiên đế hoặc cao hơn tiên đế, dùng để chống lại ma đầu của Thiên Ma giới, Tề Hoan chưa bao giờ nghiên cứu trận pháp, bây giờ bị ném vào trận lớn như vậy, hai mắt căn bản chỉ thấy một màu âm u, không chết đã là không tệ rồi, muốn ra khỏi trận căn bản là nằm mơ.

Bị vây ở trong trận, nàng tìm không thấy phương hướng, lại phải chống đỡ công kích của ảo cảnh, chỉ có thể lui vào một góc để thủ, bảo Tiểu Ngân ra ngoài tìm đường.

Tiểu Ngân không giống với Tề Hoan, ảo cảnh trong trận hình như không có bất kỳ lực công kích nào với nó, có điều, mặc dù Tiểu Ngân đã đi ra ngoài, nhưng đáng tiếc nó đi nhầm hướng, vốn nên đi đến lãnh địa Tiên giới cạnh Sát Thần Hải, thì nó lại quay ngược lại, chạy sâu vào trong Sát Thần Hải. Sát Thần Hải không phải một bãi biển rộng mênh mông, mà là một mảnh hoang dã không có điểm cuối, trong đó không có bất kỳ một sinh vật nào, chỉ có thân thảo, toàn thân đỏ như máu, nhờ vào vô số máu tươi của Thần Ma dưới đáy Sát Thần Hải mà lớn lên, răng cưa trên lá cây còn sắc hơn cả nanh của ma thú. Ở Sát Thần Hải, chỉ cần chảy máu, cho dù địch nhân không giết người, người cũng không thể thoát khỏi công kích của thân thảo, có thể nói, chỗ này là ác mộng của tiên ma.

Tiên Ma giới cứ cách một ngàn năm lại đại chiến một lần, cũng chỉ là vì cân bằng hai giới, bất luận là Tiên giới hay Thiên Ma giới, cuối cùng chỉ có cường giả sống sót. Không thể không nói, vận khí của Tề Hoan vô cùng tệ, đại chiến Tiên Ma lần trước, cũng đã qua chín trăm tám mươi năm, đây cũng là nguyên nhân Thiên Vũ tiên tôn vội vã tìm người tới bày trận ở Sát Thần Hải.

Sau khi Tiểu Ngân rời đi, mặc dù Tề Hoan nóng lòng, nhưng sau khi thử qua sự lợi hại của đại trận này, nàng cũng không dám đi loạn. Tề Hoan ở trong trận một thời gian, bắt đầu suy nghĩ cẩn thận, Thiên Vũ tiên tôn lúc

đầu cũng không hề có ý để nàng đi thử trận, ngay cả trận kỳ (sơ đồ trận) cũng không cho nàng, rõ ràng là muốn mượn đại trận này lấy đi cái mạng nhỏ của nàng mà.

Tề Hoan ở trong trận ngay người hơn hai tháng, rảnh rỗi chỉ có thể tu luyện ngày đêm, nàng mặc dù đã thành tiên, nhưng mới chỉ tu luyện xong <Địa Chi Đạo> mà thôi, kia ngay cả nhìn nàng cũng không có cơ hội nhìn một cái.

Vừa lúc hiện tại có thời gian, nàng có thể thuận tiện dịch cái bản bí tịch kia. Tu xong <Địa Chi Đạo>, trong đan điền Tề Hoan xuất hiện một cảnh tượng rất cổ quái, ở tầng dưới cùng là một Âm Dương Thái Cực đồ, bốn phía Thái Cực đồ là tứ đại linh thú, đó là Nguyên Anh mà nàng tu luyện thành, mà ở tầng trên là một Tiên Thiên bát quái đồ, ở trong bát quái đồ ẩn chứa hai tia Lô Tâm, một tia là Tề Hoan tu luyện được, một tia là lúc Mặc Dạ độ kiếp đã lấy xuống từ trên người Âm Lôi Quân.

Những năm gần đây, khả năng nắm giữ Lô Điện của nàng đã tăng lên một tầng vô cùng khủng bố, hiện tại nàng có thể miễn cưỡng phát ra mấy đạo thiên kiếp nhỏ.

Cách ghi chép trong khác với <Địa Chi Đạo>, Tề Hoan mở sách ra, phát hiện trong sách chỉ có hình vẽ quý dị, căn bản không có bất cứ văn tự nào nàng có thể xem hiểu. Nhìn hình vẽ một hồi đến phát ngốc, cuối cùng Tề Hoan chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, không hay rồi nàng lấy nhầm sách lậu rồi.

Ở bên kia Sát Thần Hải, mấy chục Ma Đế dò xét tới lui bên bờ biển, ma khí trên người họ phát ra làm không khí chung quanh đều mơ hồ trộn lẫn mùi máu tanh, phía sau bọn họ, một người quen của Tề Hoan không chút hình tượng nằm gục trên ghế mềm xa hoa, bên cạnh hắn có hai cô gái nửa thân để trần hầu hạ.

“Xích Dục đại nhân, trong Sát Thần Hải xuất hiện một con rắn.”

“Rắn? Rắn của Tiên giới?” Xích Dục sững sốt, nhưn mày nhìn về phía Sát Thần Hải, không bao lâu sau liền nhìn thấy một con rắn lớn màu bạc chậm rãi đi tới, chỗ kỳ quái duy nhất là con rắn này có thêm một đôi kim hoàng long giác (sừng rồng màu vàng).

“Trời ạ ~ đây không phải là đẳng xà của lão đại sao?!” Xích Dục biết Tiểu Ngân, hắn cũng biết Tiểu Ngân vẫn đi theo bên cạnh Tề Hoan, hiện tại Tiểu Ngân tới, chẳng lẽ Tề Hoan cũng đã tới? Nghĩ tới đây, trên mặt Xích Dục có thêm mấy phần phẫn chần.

Có trời mới biết một ngàn năm nay cuộc sống của hắn trôi qua như thế nào, lão đại tính tình ngày càng cáu gắt, hắn cũng không biết đã bị giận chó đánh mèo bao nhiêu lần, nếu không phải vì né tránh Mặc Dạ, căn bản Xích Dục cũng sẽ không chạy đến chỗ Sát Thần Hải khi họ cò gáy này để tránh nạn.

“Các người lui xuống đi.” Xích Dục phát tay, bảo chúng ma bên bờ biển

đều lui xuống, sau đó cất bước đi lên.

Mặc dù hình tượng có chút thay đổi, nhưng Tiểu Ngân vẫn nhận ra hắn, thân thể Tiểu Ngân từ từ thu nhỏ lại, bơi về phía Xích Dục.

“Hắc hắc, Tiểu Ngân, đã lâu không gặp.” Xích Dục lộ ra khuôn mặt tươi cười rục rờ chào hỏi Tiểu Ngân, kết quả người ta cũng không nhìn hắn lấy một cái, vẫy vẫy cái đuôi quay đầu hừ một tiếng.

Nếu là con rắn khác dám đối xử với Xích Dục như vậy, khẳng định hắn sẽ không nói hai lời chém đuôi con rắn này nướng ăn, đáng tiếc con rắn không lẽ phép này lại là do Mặc Dạ phái đi hộ vệ bên cạnh Tề Hoan, cho dù hắn có mấy lá gan cũng không có cái dũng khí này.

“Tề Hoan đâu rồi, nàng không đi cùng sao?” Nhìn chung quanh một chút, cũng không phát hiện bóng dáng Tề Hoan, Xích Dục có chút kỳ quái.

Mặc dù đi ngang qua Sát Thần Hải rất nguy hiểm, nhưng với thực lực của Đẳng Xà, muốn dẫn Tề Hoan tới đây hẳn là rất dễ dàng, hơn nữa Mặc Dạ đã lệnh cho nó bất cứ lúc nào cũng không thể rời khỏi Tề Hoan, nếu Tề Hoan không ở cùng một chỗ với Đẳng Xà, vậy nhất định Tề Hoan đã xảy ra chuyện gì đó.

Trong mắt Tiểu Ngân hiện lên một tia sáng u ám.

Một vòng hào quang màu bạc hiện lên trên mình nó, một nam tử tóc bạc chầm đật xuất hiện trước mặt Xích Dục. Tiểu Ngân hóa thành hình người, khuôn mặt trái xoan thanh tú, mắt màu xám bạc lạnh như băng, môi mỏng khê nhếch, toàn thân đều lộ ra vẻ lạnh lùng, không có nửa phần tức giận.

“Nàng bị vây ở trong trận, ta không có cách nào mang nàng ra ngoài.”

Giọng nói lạnh lùng trong trẻo từ miệng Tiểu Ngân truyền đến.

Xích Dục trừng mắt nhìn, “Trận gì?” Thực lực của Tiểu Ngân hiện giờ không kém hắn bao nhiêu, trận pháp gì mà ngay cả nó cũng không thể giải được?

“Thất Thương Luân Hồi trận, phái người đi cứu nàng.” Lời Tiểu Ngân nói giống như là đương nhiên, không hề có dáng vẻ đang đi cầu người.

“Bản thân ta cũng muốn, nhưng người ở đây không đủ, sợ là muốn phá vỡ trận pháp kia cũng rất khó, hơn nữa lão đại lệnh cho ta thủ tại chỗ này, không cho phép tự ý rời khỏi.” Xích Dục cười khỏ, hiện tại hai phe sắp khai chiến, hắn nếu tự tiện dẫn người xông vào Sát Thần Hải, đám người Tiên giới kia không nhìn thấy thì tốt, nhưng nếu nhìn thấy, sợ là mọi chuyện sẽ trở nên phiền toái.

“Ta canh giữ hộ ngươi.” Tiểu Ngân trừng mắt nhìn hắn một cái, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống ghế mềm của Xích Dục, hai mắt nhắm lại cũng không thèm nhìn Xích Dục.

Gương mặt Xích Dục co quắp hai giây, sững lại tại chỗ một lúc, bất đắc dĩ phát tay với mấy thuộc hạ về mặt tò mò đang đứng bên cạnh, “Các ngươi tiếp tục làm việc, ta rời đi mấy ngày, nếu có chuyện gì xảy ra thì tìm hắn.”

Xích Dục chỉ chỉ Tiểu Ngân.

Chuyện của Tề Hoan, hẳn không có cách nào làm chủ, cũng chỉ có thể xem ý của lão đại. Dù sao Tề Hoan đến đây, cuộc sống bi thảm của họ sẽ chấm dứt, mấy ngày nữa hẳn sẽ xin triệu hồi trở lại. Sát Thần Hải nơi này là chiến trường, chiến công của hắn đã đủ, hẳn không có hứng thú với loại tranh đấu vô nghĩa này.

Sau khi Xích Dục rời đi, đột nhiên bầu trời tối lại, Tiểu Ngân ngẩng đầu, trong mắt lạnh lẽo chiếu ra một tia sáng đỏ, khắp bầu trời biến thành màu đỏ, xa xa nhìn giống như một biển máu.

Một đạo nhân ảnh từ từ ngưng tụ trước mặt Tiểu Ngân, sau khi nhìn thấy người đó, Tiểu Ngân vội vàng nửa quỳ trên mặt đất, “Chủ nhân”. Từ đầu đến cuối, chủ nhân của hắn duy nhất chỉ có Mặc Dạ.

Mặc Dạ dường như không có bất cứ thay đổi nào, vẫn là nho bào màu nhạt, không có mặt nạ che đi nụ cười đầy tà mị. Nếu như người không có mắt nhìn thấy hắn, căn bản sẽ không nghĩ tới, Ma Tôn tiếng tăm lừng lẫy ở Thiên Ma giới lại có thể vô hại như vậy.

“Mang ta đi.” Mặc Dạ cúi đầu nhìn Tiểu Ngân, trong mắt không lộ ra bất cứ tâm tình nào, giọng nói bình tĩnh.

“Vâng.”

.....
“Cô nương ta sống hơn tám trăm tuổi vẫn chưa gả cho người nào đấy, nếu như hiện tại có nam nhân nào cứu ta ra ngoài, ta nhất định lấy thân báo đáppp ~” Trong trận không nhìn thấy cảnh vật bên ngoài, Tề Hoan chỉ biết, nàng ở chỗ này ngày người đã rất lâu, đối với chuyện đi ra ngoài, nàng cũng không còn ôm hy vọng nữa.

Tề Hoan không có chút hình tượng nào nằm ngửa trên mặt đất, nhắm mắt lại kêu gào, vang vọng trong trận đều là âm thanh của nàng.

“Cứ quyết định như vậy đi.” Một bóng ma xuất hiện ở phía trên Tề Hoan, giọng nói trầm thấp kêu gọi thật giống như lông vũ không ngừng gõ lên tim Tề Hoan, giọng nói kia, nụ cười kia, cùng với âm thanh quen thuộc làm Tề Hoan mở to mắt choàng tỉnh dậy.

“Mặc Dạ?” Tề Hoan kinh ngạc đứng dậy, nghiêng đầu, liếc mắt liền nhìn thấy nam nhân kia.

Lúc không gặp hắn, Tề Hoan không chế không thêm nghĩ đến hắn nữa, nhưng lại phát hiện, thì ra chỉ là một mực lừa mình dối người, thì ra mình nhớ đến hắn lại sâu sắc như vậy.

“Nhớ ta? Cho nên mới cầu hôn với ta?” Khóe môi Mặc Dạ nhếch lên, cố ý chế giễu Tề Hoan. Trong mắt hiện ra thân ảnh Tề Hoan, mặc dù không nói thêm gì, nhưng lại làm Tề Hoan không tự chủ bật cười. Có hắn ở đây, nàng sẽ không gặp phải bất kỳ nguy hiểm gì.

“Ta vừa mới nói vậy sao? Nhất định là ngươi nghe lầm rồi.” Tề Hoan nháy

mắt mấy cái, vẻ mặt vô tội. Mặc dù rất là thích hẳn, hơn nữa đã trải qua hơn tám trăm năm xa cách, gặp lại hẳn vẫn rung động không thôi, nhưng chuyện mở miệng cầu hôn cứ coi như cho qua đi, mặc dù nàng vội vã muốn gả ra ngoài, song cũng không đến mức có can đảm đi cầu hôn nam nhân.

“Ta nghe thấy.” Phía sau Mặc Dạ, Tiểu Ngân một đầu tóc bạc giống như u linh, nhẹ nhàng đi tới.

“Câm miệng, người dám nói lung tung ta liền để cho tiểu hồ ly ngày ngày đêm đêm. . . . .”

“Ta thật sự không nghe thấy gì.” Lời của Tề Hoan còn chưa nói hết, hai gò má Tiểu Ngân đột nhiên đỏ ửng, rồi ngoan ngoãn biến về thân rắn, nằm trên mặt đất giả chết.

Hừ, dám bỏ đá xuống giếng, cô nãi nãi ta sẽ để người chết như thế nào cũng không biết! Tề Hoan trợn mắt nhìn Tiểu Ngân một cái, rồi khoanh tay đứng nhìn Mặc Dạ, không còn nhân chứng, bộ dạng khiêu khích.

Mặc Dạ cũng không để ý nàng khiêu khích, hẳn cũng không trông chờ Tề Hoan sẽ giữ lời hứa. Đối với hẳn mà nói, chỉ cần nàng ở bên cạnh đã là tốt rồi.

“Nàng đắc tội với người nào mà lại bị ném đến nơi này?” Thất Thương Luận Hồi trận không có nguy hiểm gì với Mặc Dạ, nhưng đối với Tề Hoan lại là sát trận vĩnh viễn không thể giải được.

Cho dù Tề Hoan có lôi điện lực lợi hại, nhưng cuối cùng thực lực của nàng cũng chỉ là nhất trọng thiên, người bố trí trận pháp này đã là Chân Quân bát trọng thiên, trận pháp này đã thành một thể, muốn đi ra ngoài nhất định phải có một không gian lĩnh vực riêng của mình mới được.

Tiểu Ngân cũng có không gian riêng, đáng tiếc tu vi của hẳn không đủ, chỉ có thể tự vệ mà thôi.

“Không có. . . . . Nguy rồi, tiểu hồ ly nhà ta chết trong tay hải tử kia mất.” Lời của Mặc Dạ làm cho Tề Hoan nhớ tới tiểu hồ ly, qua nhiều ngày như vậy, không phải tiểu hồ ly sẽ bị lột da ăn sạch sao? Nghĩ tới lúc trở về nhìn thấy xương tiểu hồ ly, Tề Hoan không nhịn được cảm thấy da đầu run lên.

“Muốn ta đi cứu nó?” Thấy Tề Hoan vẻ mặt mong đợi nhìn mình, mày kiếm của Mặc Dạ khẽ nhếch lên, cười như không cười nhìn Tề Hoan. Có thể tùy tiện đem một người ném vào trong trận, nhất định tiên nhân đó có địa vị rất cao. Trong nhận thức của Mặc Dạ, chỉ có Thiên Vũ tiên tôn là có tướng mạo giống một hải tử, cũng chỉ có hẳn là thú tu.

Đối với việc Tề Hoan vừa mới phi thăng đã chọc tới tiên tôn, nói thật, Mặc Dạ cũng không có nửa phần kỳ quái, nếu như không trêu chọc mấy nhân vật có địa vị tương đối lớn, vậy thì không phải là tác phong của Tề Hoan rồi.

Nhưng lần này Mặc Dạ đã đoán sai, Tề Hoan còn chưa kịp trêu chọc người ta, đã bị người ta ném tới đây, nếu như lúc ấy cho nàng thêm mấy phút đồng

hồ, có lẽ Thiên Vũ tiên tôn hẳn là sẽ trực tiếp giết người diệt khẩu chứ không chùng.

“Rất cảm tạ.” Vì muốn chặn lời Mặc Dạ, Tề Hoan trước tiên đi lên cảm ơn, dù sao thói hư tật xấu của nàng Mặc Dạ cũng hiểu, chỉ có thể thấy nhưng không thể trách.

Mặc Dạ cười lắc đầu: “Hiện tại không được.”

“Thì ra người sợ hài tử kia a!” Tề Hoan vẻ mặt khinh bỉ, trở mặt cực nhanh làm người ta ghen hòng trần trời.

Mặc Dạ cũng không phản bác, bất đắc dĩ lắc đầu, nữ nhân này đúng là thực dụng, vừa thấy không có giá trị lợi dụng liền vứt bỏ ngay, thật không hiểu mấy trăm năm nàng ở Nhân gian đã làm cái gì, tại sao vẫn là tính tình tiểu hài tử như vậy.

“Qua một thời gian ta sẽ tự mình mang tiểu hồ ly về, hiện tại bên Tiên giới đề phòng nghiêm ngặt, xông vào thì không thể đi ra được.” Mặc dù khá là bất đắc dĩ với Tề Hoan, nhưng Mặc Dạ vẫn dịu dàng hòa nhã thương lượng. Vốn tưởng sau khi gặp mặt cho dù nàng không cho hắn ôm thì cũng phải là một cảnh cảm động, ai ngờ nữ nhân này trừ lúc mới đầu nhìn thấy còn hơi giật mình, thì sau đó hoàn toàn không hề có nửa phần kích động gặp lại sau bao lâu xa cách.

“Nhưng mà. . . . .” Tề Hoan cũng biết Mặc Dạ nói có lý, nhưng tiểu hồ ly đã theo bên người nàng từ nhỏ. Tề Hoan căn bản nuôi nó như con, đột nhiên có một ngày nó rời khỏi mình, nàng không thể an tâm.

“Yên tâm đi, nó tạm thời sẽ không có việc gì.” Luyện hóa yêu đan của Cửu Vĩ Yêu Hồ là một quá trình khá dài và nguy hiểm, Thiên Vũ tiên tôn tuyệt đối sẽ không động thủ với tiểu hồ ly vào lúc này. Hơn nữa sau khi Cửu Vĩ Thiên Hồ chết đi, trời giáng dị tượng, nếu Thiên Vũ tiên tôn không muốn bị gia tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ đuổi giết, hẳn tuyệt đối sẽ không dám quang minh chính đại động thủ với tiểu hồ ly.

Rất nhanh đại chiến Tiên Ma sẽ bắt đầu, tới lúc đó phụ cận Sát Thần Hải sẽ bị chiến tranh liên lụy, mà Thiên Vũ tiên tôn là thống lĩnh đại chiến lần này, sau đó muốn tìm hắn sẽ dễ dàng hơn nhiều.

“Vậy cũng được.” Trước mắt chỉ có thể như vậy, nếu không có Mặc Dạ mà chỉ dựa vào sức nàng, muốn đem tiểu hồ ly trở lại, căn bản là không thể, Tề Hoan có chút nổi giận thở dài.

“Đi thôi.” Mặc Dạ sờ sờ tóc ngắn của Tề Hoan, khóe miệng hiện lên một nụ cười.

“Này.”

“Hử?”

“Đề cho ta ôm một chút đi.” Không đợi Mặc Dạ trả lời, Tề Hoan đã ôm eo Mặc Dạ, đem đầu nhỏ chôn trong ngực hắn. Nhiệt độ trên người hắn vẫn giống như trước kia, ngay cả cảm giác cũng không thay đổi, tay nhỏ bé của

Tề Hoan sờ sàng xoa xoa trên lưng Mặc Dạ.

Trong ngực truyền đến hương thơm nhân nhật làm cho vẻ ôn nhu trong mắt Mặc Dạ như muốn tràn ra, hấn cúi đầu nhìn Tề Hoan không ngừng sờ xoạng trong ngực một lát, thở dài, vươn cánh tay đem nàng ôm vào lòng. Hai người ôm nhau thật chặt, giống như lúc này trong thiên địa chỉ có hai người bọn họ mà thôi.

“Ta còn chưa tha thứ cho ngươi.” Nằm thoải mái trong lòng hấn, Tề Hoan híp mắt giống như con mèo nhỏ đang làm nũng, thỉnh thoảng còn dùng mặt cọ cọ lồng ngực Mặc Dạ, nghe thấy tiếng tim đập từ trong ngực hấn truyền đến.

“Cách hơn tám trăm năm, nàng lại vẫn nhớ.” Mặc Dạ cười khỏ, không nghĩ tới trí nhớ Tề Hoan lại tốt như vậy. Thời điểm hai người chia ly, nàng vẫn còn ghi thù hấn, trước mắt xem ra Tề Hoan chuẩn bị đem chuyện tám trăm năm trước ra tranh luận đây.

“Nói.” Tề Hoan ngẩng đầu, đôi môi đỏ mọng dẫu lên, vươn một cánh tay chọc vào lồng ngực Mặc Dạ hai cái, thật rắn chắc nha, suýt nữa thì gãy ngón tay.

“Nàng ta là người không liên quan.” Mặc Dạ dùng sức ôm chặt Tề Hoan, không trả lời thẳng câu hỏi của nàng.

Lúc trước khi gặp Tề Hoan, hấn cũng từng có nữ nhân. Sống mấy trăm vạn năm, nếu như tới nay chỉ có một người, vậy mới chính là không bình thường, chẳng qua là không muốn Tề Hoan biết những chuyện cũ kia.

“Người không liên quan?” Ánh mắt Tề Hoan tối lại, ở sau lưng Mặc Dạ bàn tay nhỏ bé đã ngưng tụ thành một tia sét, cô nương nàng tức giận rồi, ăn đậu hũ của nàng còn dám áp a áp úng, tuyệt đối không thể tha thứ.

Dĩ nhiên, ở trong lòng Tề Hoan, bất kể là nàng chủ động hay Mặc Dạ chủ động, khẳng định vẫn là nàng bị lỗ.

“Nàng ta đã chết. . . . .” Nửa câu ‘là ta giết’ còn lại bị ngăn tại trong miệng Tề Hoan, đáng tiếc Tề Hoan vĩnh viễn sẽ không biết.

Trên môi có mùi vị không giống của mình, Tề Hoan mở to hai mắt, cảm giác trong miệng mình có thứ kỳ quái tiến vào, theo bản năng, nàng thề, nàng thật sự không phải cố ý, Tề Hoan khép chặt hàm răng.

Triền miên kiêu diễm nửa đường kết thúc, hai người nhìn nhau chăm chăm, nếu như không phải đầu lưỡi Mặc Dạ vẫn ở lại trong miệng Tề Hoan, có lẽ Tề Hoan cũng sẽ không lúng túng như vậy.

Mặc Dạ trầm mặc thật lâu, rốt cục, rời khỏi miệng Tề Hoan, hấn thật muốn ngửa mặt lên trời thở dài, tại sao mình lại thích nữ nhân giống Tề Hoan chứ?!

Chương 96: Phụ thân hấn, ca ca hấn

Trong đầu nghĩ ngợi lung tung, chớp mắt mấy cái, che dấu sắc tâm không nhỏ thoáng bộc phát của mình.

Thật ra thì nàng không hiểu được, hiện tại hai người bọn họ ở đây, Mặc Dạ nói thích nàng, nàng cũng không che dấu hảo cảm đối với hấn, nhưng tại sao hấn không nửa đêm biến thành sắc lang nhào về phía mình nhỉ? Đến lúc đó nàng cũng có thể coi như nước chảy thành sông, thuận nước đẩy thuyền, không phải sao?

Bây giờ thì ngược lại, mỗi tối đi ngủ đừng nói là bóng người, ngay cả quỷ ảnh Tề Hoan cũng không thấy, cho dù nàng muốn bỏ nhào hấn cũng không có cơ hội. Nói thế nào thì hấn cũng là ma a, không phải mọi người đều nói ma vừa háo sắc, vừa có tính độc chiếm rất cao sao, tại sao nàng lại cảm thấy Mặc Dạ khác hoàn toàn với hình dung trong sách vở đây?

Dĩ nhiên, nếu Tề Hoan biết cái gói ôm ấp vuốt ve lúc mình ngủ mỗi tối, thì khẳng định nàng sẽ không nghĩ như vậy nữa.

Mặc Dạ ở trong phủ mấy ngày, rồi bỏ lại Tề Hoan, đi về phía Sát Thần Hải. Sau khi Mặc Dạ đi, cuộc sống của Tề Hoan trở nên nhàm chán, vốn bình thường có tiểu hồ ly chơi cùng, hiện tại nàng không thể làm gì khác là ngày ngày đối mặt với khuôn mặt tê liệt của Tiểu Ngân.

Đùa giỡn một con rắn, đặc biệt là một con rắn nguy hiểm, Tề Hoan tự nhận năng lực thừa nhận của trái tim nàng chưa đủ mạnh, chưa đủ hung hãn, cho nên nàng rất tự giác giữ một khoảng cách với Tiểu Ngân. Hơn nữa, con rắn chết tiệt này lại đang giận đối với nàng, nên Tề Hoan dứt khoát không thèm nhìn nó. Người nói tốt xấu gì cũng Đẳng xà a, chẳng qua chỉ là mỗi ngày cho nó ăn ít đi mấy cây củ cải, nó liền dám bày sắc mặt cho nàng xem, ai sợ ai chứ, có bản lĩnh thì tự đi trông củ cải đi.

Chiến tranh lạnh cùng Tiểu Ngân được vài ngày, Tề Hoan rút cục đầu hàng. Mỗi sáng, nàng đều kinh ngạc phát hiện mình đang mặc áo mỏng ngủ trong sân, loại chuyện vô sỉ như thế này, trừ con rắn nhỏ mọn kia, căn bản không ai có thể làm được.

Ai bảo khi nàng ngủ thì sẽ không còn biết gì nữa chứ, vì vậy, để mình có một giấc ngủ thoải mái, Tề Hoan chỉ có thể dùng một mảnh đất trong tiểu viên của Mặc Dạ, đặc biệt trông củ cải cho Tiểu Ngân.

Một buổi trưa, mặt trời chói chang, Tề Hoan chỉ mặc một cái yếm nằm trên giường ngủ, thì đột nhiên nghe thấy tiếng gầm gừ tức giận truyền tới từ

ngoài cửa, Tề Hoan liền bật dậy.

Mặc dù lúc ngủ hay bị Tiểu Ngân ném đi cũng không biết, nhưng nếu đổi thành người khác, trước khi kịp đụng tới Tề Hoan thì tuyệt đối sẽ được ném thử tư vị của lôi kiếp. Tiểu Ngân ở cùng Tề Hoan lâu như vậy, nên nàng quen thuộc hơi thở của nó, song hơi thở trong viện lại vô cùng hung ác, khác hẳn hơi thở của Tiểu Ngân.

Không đợi Tề Hoan mặc xong y phục, cửa phòng ngủ lập tức vỡ thành vô số mảnh nhỏ, như lưỡi dao sắc bén phi về phía Tề Hoan.

Song Tề Hoan ở nhân gian đã trải qua vô số trận chiến, nên thần kinh phản xạ tất nhiên đã được rèn luyện, một tay nàng nắm lấy áo khoác ở đầu giường, một tay phát ra vô số cầu sét bảy màu lớn nhỏ.

Những mảnh gỗ kia sau khi đụng phải cầu sét đều bị cắn nuốt, nhưng đám cầu sét không hề có ý dừng lại, mà ngưng tụ thành một khối, đánh về phía người nọ ở trước cửa, Tề Hoan nhân dịp này đem y phục mặc lung tung lên người.

“Người là ai?”

“Người là ai?” Một câu hỏi giống nhau đồng thời phát ra từ miệng hai người.

Tề Hoan lúc này mới nhìn rõ mặt người đứng ngoài cửa, là một nam nhân chừng ba mươi tuổi, bộ dạng có tám phần tương tự Mặc Dạ, nhưng khí tức trên người y trầm ổn hơn, làm cho người ta có cảm giác tang thương. Mặc dù hai khuôn mặt tương tự nhau, song Tề Hoan lại thích Mặc Dạ hơn, nụ cười trên mặt hẳn làm nàng dễ bình tĩnh trở lại, còn khi nhìn người trước mắt này, nàng chỉ có một loại cảm giác là hết hồn hết vía.

“Là người phá hủy Dược viên của ta?” Nam nhân nhìn Tề Hoan, bình tĩnh hỏi, nhưng nàng lại cảm giác được lửa giận nặng nề vây quanh y.

“Không phải ta.” Tề Hoan lập tức phủ nhận, cho tới bây giờ nàng chưa từng là người thành thật, đặc biệt những khi nói thật có thể làm mất mạng nhỏ, thì nàng càng không có can đảm nói thật.

“Đã rất lâu rồi không có người nào dám gạt ta.” Trên mặt nam nhân hiện lên một tia cười lạnh, ma khí màu đen dâng lên như muốn phóng ra. Tiềm Long Sơn này rất thích hợp để trồng Đoạn Sinh quả, lúc trước y trồng ở đây một vườn Đoạn Sinh quả, ai ngờ bây giờ trở lại, đã đổi thành trồng củ cải rồi!!!

Nhìn nam nhân trước mắt tràn đầy tức giận, Tề Hoan cảm thấy vô cùng vô tội, nàng chỉ nghĩ là một vườn toàn cỏ khô màu rất mất mặt rất khó coi, cho nên chịu khó một tý, nhổ sạch cả vườn, đổi lại trồng củ cải, coi như làm cho khu vườn có chút sức sống nha, có điều xem ra, nàng hình như đã nhổ sai rồi. (TNN: chị vô tội quá cơ =]])

Mới đầu Tề Hoan còn bị cơn tức giận của y làm cho sợ hết hồn, nhưng sau khi kịp phản ứng thì chân mày không nhिn được nhịu lại, Mặc Dạ mới là

chủ nhân của nơi này, kẻ này là ai chứ?! Cho dù muốn giáo huấn mình, dường như cũng không tới phiên hắn đi!

“Chưa nói tới việc ta có lừa ngươi hay không, ta trông củ cải của ta, liên quan gì tới ngươi chứ, chủ nhân nơi này còn chưa hề phản đối đâu.” Người này ra vẻ cao cao tại thượng, làm Tề Hoan vô cùng khó chịu, cô nương này không phải là ai cũng có thể giáo huấn đâu. Cho dù nàng hủy căn phòng này, Mặc Dạ cũng sẽ không nói một chữ không, hắn là cái thá gì chứ. “Ngươi, không biết sống chết, đem nàng đi hoạt luyện (luyện hoạt thi) cho ta.” Lời Tề Hoan nói làm sắc mặt người nọ xanh mét, biết được Đoạn Sinh quả bị Tề Hoan nhỏ, hơn nữa nàng còn nói ra những lời này, cho dù tính tình y có tốt hơn nữa cũng không thể nhịn được.

“Phụ thân, xin người bớt giận, chuyện này hay là chờ tiểu đệ về rồi hãy nói.”

Trong lúc Tề Hoan cùng nam nhân kia mắt to trừng mắt nhỏ, thì một giọng nói ôn hòa truyền tới. Loại âm thanh này, nói thế nào nhỉ, nếu nội giọng Mặc Dạ mê hồn, thì âm thanh này lại làm cho người nghe như tắm gió xuân, Tề Hoan chỉ cảm thấy tức giận tràn ngập thoáng cái đã vô ảnh vô tung (biến mất không dấu vết).

Phụ thân? Tề Hoan nghe ra từ máu chột, nam nhân này là phụ thân của Mặc Dạ? Người vừa mới nói chuyện là ca ca của Mặc Dạ sao? Mặc Dạ chưa từng đề cập đến chuyện trong nhà với Tề Hoan, nàng cũng chỉ thông qua một vài chuyện ở nhân gian mà biết được Mặc Dạ có một phụ thân, song lại không biết hắn còn có ca ca.

“Ông là phụ thân của Mặc Dạ?” Tề Hoan nhướn mày, mở miệng xác nhận. Căn cứ vào phân tích của nàng, quan hệ phụ tử bọn họ dường như không tốt, nếu không nữ nhân của Mặc Dạ sao lại biến thành mẹ kế của hắn? Mặc dù nghĩ tới chuyện này, trong lòng nàng luôn có chút buồn bực, nhưng cũng chậm chậm tiêu tan. Ai mà không có chuyện cũ chữ, khó mà đem tất cả nợ cũ lôi ra hết được, dù sao khi nào trong lòng không thoải mái, thì đi hành hạ Mặc Dạ phát tiết một chút là xong. Tề Hoan cũng không phải kiểu người hay để tâm đến những chuyện vụn vặt, biết Mặc Dạ thích mình là đủ rồi. (TNN: *hung hăng gạt một giọt nước mắt đồng tình cho Dạ ca*)

Giờ chiếm tiện nghi của Mặc Dạ cũng không kém, chỉ thiếu mỗi ăn xong lau sạch thôi, nếu hiện tại hắn dám thông đồng với nữ nhân khác, Tề Hoan nhất định sẽ bẻ xương hắn, sau đó cho hắn mười tám đao lôi kiếp. Kể cả nếu hắn thích nam nhân khác, nàng cũng không thể chấp nhận.

“Ta muốn xử tử một gian tặc của Tiên giới, còn phải nghe nó phân phó sao?” Ánh mắt Mặc Ngự đảo một cái, định trực tiếp ra tay với Tề Hoan, song đột nhiên bị một người ngăn lại.

“Buông tay.” Mặc Ngự nhìn chằm chằm trường tử của mình.

Y từng cho là tính cách của nhi tử thứ hai khó có thể thành đại sự, nhưng

sau lần này trở về Thiên Ma giới, Mặc Ngự mới phát hiện đó chỉ là mình tưởng tượng mà thôi, y chỉ không hoàn thành hứa hẹn với Mặc Dạ, mà nhi tử tốt của y đã làm trò trước mặt y, tự mình giết kẻ mẫu, thậm chí ngay cả thân hồn của nàng ta cũng bị hủy.

Lần này y bị trưởng tử khuyên nhủ, dù sao bọn họ cũng là cha con, dù là ma, nhưng thân tình làm sao có thể dễ dàng chặt đứt như vậy? Chỉ có điều nhi tử thứ hai chưa thấy, đã đụng phải chuyện như vậy, một bụng tức giận của Mặc Ngự đều đổ lên đầu Tề Hoan.

Cũng may ở đây còn có người bình tĩnh, nếu không mạng nhỏ của Tề Hoan nhất định là không giữ được, danh hiệu Luân Chuyển vương của Mặc Ngự cũng không phải chỉ bày cho đẹp mắt, cả Thiên Ma giới dám phong vương tổng cộng chỉ có ba người mà thôi, y dù hất xì một cái, cũng đủ làm Tề Hoan nằm hơn mấy ngàn năm không bò dậy nổi.

“Phụ thân, nàng là khách của tiểu đệ.” Tinh Hoàng quay đầu lại nhìn Tề Hoan một cái, thờ dài nói.

Hắn biết phụ thân muốn phát tiết một bụng hỏa, không chỉ vì Đoạn Sinh quả bị hủy, mà còn vì bị nữ nhân này làm cho tức giận. Chỉ có điều nữ nhân này có thể quang minh chính đại nằm trên giường Mặc Dạ, lại đem chỗ ở của hắn biến thành như vậy, thì mối quan hệ giữa hai người họ không cần hỏi cũng hiểu.

Người của Tiên giới thì sao, Mặc Dạ có bao giờ để ý đến ánh mắt của người khác? Huống chi mấy trăm năm nay hắn cũng nghe được từ miệng thủ hạ Mặc Dạ một chút tin tức, biết đệ đệ mình hình như ở nhân gian có coi trọng một nữ nhân, chỉ e đó chính là nàng.

Lúc Tinh Hoàng đánh giá nàng, thì Tề Hoan cũng nhìn Tinh Hoàng. Kỳ quái chính là, bộ dạng Tinh Hoàng một chút cũng không giống Mặc Dạ, hắn cũng không giống phụ thân hắn cả người tản ra ma khí khiến người ta sợ hãi, thoạt nhìn hắn giống như một công tử văn nhã yếu đuối, ánh mắt vô cùng tinh khiết, thật khó tin được hắn là ma.

“Ta chính là giết nàng đây, tiểu tử Mặc Dạ vô liêm sỉ kia còn có thể dám làm gì ta sao?!” Mặc Ngự nghe trưởng tử nói xong, tính tình nổi lên, tại sao y phải nhịn, trong Ma giới không ai dám không nghe lời y, tiểu nha đầu này lại dám cãi lại, tuyệt đối không thể tha.

“Phụ thân, người tới là để giải hòa cùng đệ đệ, không phải là muốn kết thù với hắn.” Mặc Ngự không quá hiểu tính cách Mặc Dạ, nhưng hắn làm đại ca lại vô cùng hiểu rõ, Mặc Dạ vừa vô tình vừa tàn nhẫn, giống tất cả ma tu, những năm gần đây căn bản không một ai có thể lại gần hắn.

Chưa từng có một nữ nhân nào có thể tiến vào cuộc sống của hắn, nữ nhân này đã công khai xông vào cuộc sống của Mặc Dạ, nếu như phụ thân thật sự giết Tề Hoan, sợ là Mặc Dạ sẽ có thể không để ý đến phụ tử tình thân.

Có rất nhiều chuyện Tinh Hoàng nhìn thấy, nhưng Mặc Dạ không nói, hắn

cũng không nói ra. Trong lòng Mặc Dạ hận chính phụ thân mình, năm đó ông gián tiếp hại chết mẫu thân Mặc Dạ, Mặc Ngự vẫn cho là nhi tử thứ hai không biết chuyện này, nhưng trên thực tế khi chuyện xảy ra, Mặc Dạ cùng Tinh Hoàng đều vô tình bắt gặp được.

Tinh Hoàng vẫn lo lắng, một lúc nào Mặc Dạ sẽ phát tác, đoạn tuyệt với phụ thân. Nhưng những năm này hắn vẫn rất bình tĩnh, khi Tinh Hoàng cho rằng tất cả đã kết thúc, thì Mặc Dạ rốt cục lại bộc phát, việc giết nữ nhân hắn vất vả mang từ nhân gian về sợ chỉ là râu ria mà thôi, nếu thái độ phụ thân hơi kích động một chút, e rằng giữa hai người sẽ không có bất kỳ khả năng hàn gắn nào nữa.

“Hừ, chỉ biết nói tốt cho tiểu tử kia, được, ta liền nghe lời con nói, không giết nàng ta, đem nàng về Mặc phủ cho ta, dám nhô sạch Đoạn Sinh quả của ta, làm sao có thể thả nàng dễ dàng như vậy.” Mặc Ngự suy nghĩ một chút, cảm thấy nhi tử nói cũng có mấy phần đạo lý, nhưng Tề Hoan này cũng không thể không tính đến, nên chỉ có thể đem Tề Hoan về rồi xử lý sau.

Dù không giết nàng cũng không thể bỏ qua chuyện này được.

Chương 97: Giết nàng

Kết quả Tề Hoan còn không có ở chỗ Mặc Dạ được bao lâu, đã bị Mặc Ngự bắt về Mặc phủ. Mặc phủ cách Tiềm Long Sơn khá xa, Tề Hoan áng chừng là bọn họ đại khái sẽ đi khoảng hơn mười ngày đường. Dù sao, Tề Hoan cũng không có bất cứ một hy vọng chạy trốn nào.

Cũng may mặc dù tính tình phụ thân Mặc Dạ chẳng ra gì, nhưng ca ca hẳn lại vô cùng ôn hòa, khi nói chuyện giọng nói dịu dàng, cứ như là sợ Tề Hoan bị kinh hãi.

Những ngày này Tề Hoan dút khoát ở bên cạnh Tinh Hoàng, phòng ngừa Mặc Ngự khó chịu sẽ ám sát nàng.

Dọc đường Tề Hoan cuối cùng cũng thấy được địa vị của Mặc gia ở Thiên Ma giới, trên đường đi tất cả ma tu gặp phải Mặc Ngự, đều gục xuống mặt đất ba lạy chín dập đầu, trên mặt là vẻ sùng kính tuyệt đối, cung kính phát ra từ đáy lòng. Ở Thiên Ma giới máu tanh tàn sát bừa bãi, lại có thể được người khác tôn kính như thế, Tề Hoan thật không thể tưởng tượng được. Phủ đệ nằm bên trong Li Đô thành của Thiên Ma giới, trước khi nhìn thấy kích thước Mặc phủ, Tề Hoan còn nghĩ Minh Hỏa điện của Minh Hỏa đã đủ khoa trương, ai ngờ lúc tới Mặc phủ, Tề Hoan mới cảm giác được, tầm mắt của mình quả là không đủ rộng lớn.

Có thể nói Mặc phủ đã chiếm một nửa diện tích Li Đô thành, trên thực tế, chân chính là người Mặc gia, đếm từ trên xuống dưới tổng cộng cũng chỉ có ba người mà thôi. Mặc Dạ chưa bao giờ ở đây, nơi này chỉ có Mặc Ngự và Tinh Hoàng ở. Còn lại trừ thủ vệ, người hầu, chỉ có mỹ cơ người khác tặng cho Mặc Ngự.

Sau khi vào cửa, Tề Hoan nhìn thấy hai bên đại môn là gần một ngàn nữ nhân tướng mạo khác nhau nhưng đều đặc biệt xinh đẹp, cảm giác thật là một lời khó nói hết. Một người đàn ông, hơn ngàn nữ nhân, hoàng đế nhân gian cũng không khoa trương bằng hẳn.

Lúc Tề Hoan theo chân bọn họ đi vào, ánh mắt những mỹ cơ kia đại đa số đều đặt trên người Mặc Ngự, cũng có đặt trên người Tinh Hoàng, đều là ánh mắt cực kỳ si mê. . . . . Dĩ nhiên, cũng có một số rất ít ngó nhìn Tề Hoan, có điều đái ngộ nam nữ hiển nhiên không giống nhau, ánh mắt họ nhìn Tề Hoan vô cùng lạnh lẽo, Tề Hoan dù không nhìn thấy có người trừng mình, nhưng cũng có thể cảm giác được cái lạnh thấu xương. Thật không biết nàng đã chọc gheo người nào, nếu làm gì đó mà bị hận thì không tính,

nhưng hết lần này tới lần khác nàng còn chưa làm gì, đã bị người ta ghi hận trước, thật là oan uổng a.

“Đem nàng an bài đến nội viện đi.” Lúc trở lại đại sảnh nghỉ ngơi, Mặc Ngự trợn mắt nhìn Tề Hoan một cái, lạnh giọng nói với Đại tổng quản Mặc phủ Thùy Lệ vẫn đi theo phía sau hắn.

Đại tổng quản Mặc phủ là một nữ tử trẻ tuổi, ánh mắt rất lạnh, đặc biệt là khi nhìn Tề Hoan. Xem ra nàng ta rất là không chào đón mình, Tề Hoan thâm nghĩ trong lòng.

“Phụ thân. . . . .” Nghe Mặc Ngự ra lệnh, Tinh Hoàng có chút do dự nói.

“Hừ, đừng giết chết nàng là được, thoải mái hành hạ.” Mặc Ngự nói những lời này trước mặt Tề Hoan, lúc ấy Tề Hoan nghe xong liền vui vẻ, bao nhiêu năm rồi không có ai dám tìm nàng gây phiền toái, thoải mái hành hạ sao? Nàng còn không tin trong nội viện có ai có thể hành hạ được nàng. Nàng từ trước đến nay đều là đem người khác hành hạ đến sống không bằng chết, còn chưa từng bị ai hành hạ đâu, vừa hay lần này có thể ném thử. Tinh Hoàng có chút lo lắng nhìn Tề Hoan, sau đó thở dài. Nói cũng đã nói đến mức này, hắn không thể khuyên được nữa, trừ phi Mặc Dạ ở đây, nếu không thì không ai có thể làm trái ý phụ thân. Mặc dù đều là con ruột của Mặc Ngự, nhưng trong lòng Tinh Hoàng biết rõ, sủng ái của phụ thân đối với mình không bằng một phần mười đối với Mặc Dạ.

Cho nên, từ hôm đó, Tề Hoan đã vào ở trong nội viện Mặc phủ. Sau khi vào đây, Tề Hoan mới hiểu được, thì ra cái gọi là hậu viện, lại chính là hậu cung của Mặc Ngự, chẳng trách Mặc Ngự nói là muốn hành hạ nàng, hắn cũng biết nữ nhân nơi này có bao nhiêu đáng sợ.

Ngày đầu tiên, Tề Hoan chân không ra khỏi phòng. Tuy nói nữ quản gia kia sắc mặt chẳng ra gì, nhưng vẫn phân cho Tề Hoan một căn phòng coi như khá, có giường có chăn đệm, trừ việc nằm trên giường có thể thấy được trăng sáng bên ngoài, thì không có vấn đề gì quá lớn.

Chỉ là trên nóc có một lỗ thủng mà thôi, không tính là chuyện lớn gì, năm đó khi nàng bị người ta đuổi giết ở nhân gian, vì phải trốn cũng đã từng ở trong ao bùn ngủ mấy ngày, cả ngày làm bạn với muỗi.

Đại khái là vì Tề Hoan không gây chuyện, cho nên liên tiếp ba ngày cũng không có kẻ nào đến tìm nàng gây phiền toái, Tề Hoan cũng vui vẻ thanh nhàn. Cả ngày không có chuyện gì, ngoài tu luyện lại cùng Tiểu Ngân mắt to trừng mắt nhỏ.

Vườn củ cải đã bị Mặc Ngự phá hỏng toàn bộ, chuyện này cũng không trách được Tề Hoan, có điều Tiểu Ngân cũng mặc kệ những chuyện đó, có đôi khi nửa đêm tỉnh lại, lại đột nhiên phát hiện trên đầu có một con rắn đang mở rộng miệng chảy nước miếng nhìn nàng. Cũng may đã qua nhiều năm như vậy, Tề Hoan cũng thành thói quen, cùng lắm là lật người sang chỗ khác tiếp tục ngủ thôi.

Tề Hoan đột nhiên phát hiện, sau khi phi thăng, dường như nàng càng ngày càng chăm chỉ, trước kia cũng không chịu khó tu luyện như vậy. Có điều trước mắt nàng cũng chỉ hấp thu thiên địa linh khí mà thôi, về phần tiếp tục tu luyện, thì phải chờ Mặc Dạ mang trả cho nàng một nửa bí kíp còn lại. Lần trước khi hai người gặp mặt, Tề Hoan chỉ nghĩ tới Mặc Dạ, căn bản đã quên mất chuyện này.

Sau ba ngày, nữ nhân trong nội viện đại khái là đã quan sát đủ rồi, rồi rít đánh ma chưởng chuẩn bị đối phó với “ma mới”.

Cho dù Mặc Ngự không nói rằng Tề Hoan là người hẳn mới thu làm thiếp, nhưng tất cả nữ nhân này đều cho là như vậy.

Đại khái là truyền thống đi, dù sao mỗi khi có mỹ nhân mới bị đưa tới nội viện, đều không tránh khỏi một phen bị hành hạ, chỉ có điều lần này phương pháp mà các nàng dùng để đối phó Tề Hoan có chút quá.

Buổi đêm ba ngày sau, Tề Hoan đang ôm chăn bông ngủ say, đột nhiên ngửi thấy một mùi thơm nồng đậm. Nằm trên giường Tề Hoan khẽ mở mắt ra, nhìn thấy một thân ảnh chợt lóe bên cửa sổ. Nàng còn tưởng rằng chỉ nhân gian mới có mê hồn hương, hóa ra Thiên ma giới cũng không thiếu a. Hơn nữa trong mê hồn hương này còn trộn lẫn không ít thôi tình dược (xuân dược), Tề Hoan chỉ cảm thấy thân thể hơi nóng lên, có điều nàng rất nhanh chuyển động linh khí trên người, đem mùi thơm hít vào cơ thể kia dẫn tới đan điền.

Đối với tất cả tu sĩ, đan điền là nơi yếu ớt nhất, nhưng Tề Hoan thì lại ngược lại, bởi vì trong đan điền của nàng có bốn con quái vật, bốn vật nhỏ kia chưa bao giờ ăn kiêng, hơn nữa gần đây còn ngày càng thích gặm thiên lôi, mỗi ngày đều ở trong bát quái đồ của riêng mình ôm một mảnh mây kiếp gặm rất chi là ngon lành.

Cho dù có đồ độc gì tiến vào cơ thể Tề hoan, đều có thể để cho bốn vị kia hỗ trợ ăn hết, bọn chúng không có thực thể, ăn cái gì cũng không hề bị tổn hại.

Đem độc tố trong cơ thể dẫn tới đan điền xong, Tề Hoan liền nhắm mắt lại giả vờ ngủ, cũng không lâu lắm, nàng nghe thấy tiếng cửa phòng mình bị đẩy nhẹ, có người đi đến.

Tề Hoan nằm trên giường, nghe tiếng vang rất nhỏ trong nhà, nàng chỉ nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng tiến đến gần giường mình, sau đó có một mùi vị khó chịu truyền đến.

Tề Hoan nhíu mày, rất hiển nhiên, xông vào phòng nàng không phải một nữ nhân. Đầu tiên là hạ thôi tình dược ình, sau đó lại để ột nam nhân đi vào, những nữ nhân này thực đúng là có can đảm động thủ.

Cho đến khi gương mặt kia thờ hồn hên kề sát vào mặt Tề Hoan, hai mắt Tề Hoan đột nhiên mở ra, người nọ cũng không ngờ tới Tề hoan trúng mê hồn hương đặc chế của Thiên Ma giới mà vẫn có thể thanh tỉnh, không nhin

được sừng sốt.

Tề Hoan híp mắt nhìn người kia hồi lâu, nàng đối với gương mặt này có chút ấn tượng, người này trông giống một thủ vệ trong Mặc phủ, hôm nàng vào phủ, chính là hắc thủ hộ ở đại môn.

“Người?” Người nọ bị Tề Hoan làm cho sợ hết hồn, vừa định nhảy ra liền phát hiện phía sau có thêm một hơi thở, hắc quay đầu lại, thấy một con cự xà đang mở miệng to như chậu máu nhìn hắc chăm chăm. Nước miếng của Tiểu Ngân có chứa nọc độc nhỏ xuống vai hắc, rất nhanh áo giáp của hắc đã bị ăn mòn không còn chút gì, sau đó dần dần xâm nhập vào da, xương cốt.

“A. . . . .” Tiếng thét chói tai tê tâm phế liệt từ trong phòng Tề Hoan vang lên, đánh thức tất cả mọi người trong Mặc phủ.

Tề Hoan hướng về phía Tiểu Ngân khoát tay, “Nhanh tìm một chỗ nào đó xử lý sạch sẽ, còn có, lần sau lúc biến thành khổng lồ nhớ đánh răng trước.”

Mặc dù các loại thú miệng thối là rất bình thường, nhưng mùi vị trong miệng Tiểu Ngân thật đúng là không thoải mái chút nào.

Tiểu Ngân bất mãn trợn mắt nhìn Tề Hoan một cái, một ngụm ngoạm lấy thủ vệ có ý đồ bất chính kia vào trong miệng, răng nanh chứa đầy độc đã cắm vào bụng hắc. Theo suy đoán của Tề Hoan, cho dù ma tu có năng lực sinh tồn cực mạnh, bị Tiểu Ngân lăn qua lăn lại như vậy, nhất định mạng nhỏ cũng mất một nửa.

Độc của Tiểu Ngân cũng không phải loại độc bình thường, lúc trước Tề Hoan từng dùng nọc độc của nó ám hại một Tu Chân giả Độ Kiếp kỳ, kết quả chỉ mười mấy giây, một người một phút trước còn vui vẻ, lập tức đã bị ăn mòn không còn một chút, ngay cả nguyên thần cũng bị bào mòn sạch sẽ. Cũng may Mặc Dạ đã nói, trên đời này Đẳng xà căn bản đã bị tuyệt chủng rồi, ngay cả Tiên giới cũng không còn con nào, nếu sinh vật khủng bố như vậy mà có nhiều, thì có để cho người khác sống nữa hay không.

Thật ra thì suy nghĩ của Tề Hoan chỉ là dư thừa, Đẳng xà bình thường căn bản không có nọc độc, cũng sẽ không mọc ra một đôi răng nanh. Nhưng Tiểu Ngân thuộc về giống biến dị, kết quả là nó biến thành bộ dạng kinh khủng như hôm nay. Dù sao Tiểu Ngân càng lợi hại, an toàn của nàng càng được đảm bảo. Con rắn không có nhân tính này, trừ đối tốt với tiểu hồ ly, thì nhìn ai cũng là vẻ mặt như người khác thiếu tiền nó, chỉ cần tiểu hồ ly sống bên cạnh Tề Hoan, cho dù Tề Hoan đuổi đi nó cũng sẽ không đi.

Bởi vì tiếng thét chói tai kia, cả nội viện đều náo động. Trừ trong phòng Tề Hoan không có đèn, các phòng khác đều sáng đèn.

“Đã xảy ra chuyện gì, ai kêu vậy?” Cũng không lâu lắm, Tề Hoan nghe thấy bên ngoài truyền đến giọng nói nghiêm túc lạnh lùng như băng của nữ quản gia kia.

Phần lớn mọi người đều hai mặt nhìn nhau, không biết rốt cuộc là tình

huống gì. Chỉ có hai thiếp cơ gân đây được Mặc Ngự cung chiều nhất nhìn nhau một cái, sắc mặt tái nhợt.

Các nàng nhìn ra Tề Hoan tu vi không cao, những thứ dưng kia dùng để đối phó nàng cũng là hết sức cẩn thận, hơn nữa các nàng còn tăng thêm lượng dưng, dù thế nào cũng không nghĩ đến lại xảy ra chuyện rồi.

Tề Hoan khoác áo đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn một đám nữ nhân riu ra riu rít vây quanh vị quân gia kia, nàng chợt xuất hiện làm ánh mắt các nàng đều chú ý đến.

“Người ra ngoài làm gì, trở về.” Nữ quân gia nhìn Tề Hoan, lạnh giọng trách cứ.

Tề Hoan cũng không để ý thái độ của nàng ta, cười híp mắt quét qua những người kia một cái, sau đó hướng về phía Tiểu Ngân sau lưng nữ quân gia vẫy vẫy tay, “Trở về ngủ.”

Cho đến lúc này các nàng mới phát hiện ra trên mặt đất có thêm một con ngân xà lớn hơn hai thước đang thè lưỡi, bên cạnh còn có một người toàn thân đầy máu, thân thể bị ăn mòn hơn phân nửa.

Không đợi Tề Hoan trở về phòng, từ xa đã nhìn thấy Tinh Hoàng xông đến, vốn trước giờ hắn không đến gần nội viện của phụ thân, nhưng lần này Tề Hoan ở trong đó, tranh đấu trong nội viện hắn cho dù chưa từng thấy qua, cũng đã được nghe nhiều, sợ là Tề Hoan thật sự bị thương tổn gì đó, đến lúc ấy lại không có biện pháp nói rõ với Mặc Dạ.

“Người không có chuyện gì chứ?” Tinh Hoàng nhìn lướt qua những người khác, phát hiện trừ Tề Hoan, sắc mặt của mọi người đều không tốt, chỉ có nàng vẫn cười híp mắt như cũ.

“Không có chuyện gì, hoàn cảnh nơi này thật đúng là không tệ, đủ náo nhiệt.” Tề Hoan hướng về phía Tinh Hoàng khoát khoát tay ngáp một cái, dẫn Tiểu Ngân chậm rãi đi vào trong nhà.

Sau khi Tề Hoan đóng cửa phòng lại, sắc mặt Tinh Hoàng lạnh xuống, hắn liếc nhìn nữ quân gia kia, trong giọng nói xuất hiện một tia lạnh lẽo hiem thấy, “Thùy tổng quản, vô luận phụ thân ta nói cái gì, người tốt nhất không nên nghĩ là thật, nêu như nữ nhân này xảy ra bất cứ chuyện gì, cho dù người là cháu gái của Thiên Cơ Vương, cũng không có một người nào còn mạng đi ra ngoài.”

Tinh Hoàng nhìn lướt qua những nữ nhân kia, rồi lắc mình biến mất ngay tại chỗ.

Nghe Tinh Hoàng nói, sắc mặt nữ quân gia càng trở nên khó coi. Hai tay nàng ta nắm chặt, móng tay bén nhọn đâm vào lòng bàn tay cũng không cảm thấy đau.

“Trở về đi, ai dám tự tiện đi ra ngoài, đều xử tử.” Thùy Lệ nhìn những nữ nhân kia một cái, xoay người rời đi, trước khi đi nàng ta lại nhìn chỗ ở của Tề Hoan một cái thật sâu.

Nàng là cháu gái của Thiên Cơ Vương, một trong tứ vương của Thiên Ma giới, chuyện này mọi người trong Mặc gia đều biết. Năm đó nàng thích Mặc Ngự, cho nên cam tâm tình nguyện từ bỏ tất cả tới Mặc gia, làm một tông quản, chỉ vì có thể nhích tới gần hắn. Nhưng trong mắt Mặc Ngự chỉ có người đàn bà kia, sau đó, người đàn bà kia chết, nàng cho rằng rốt cục đã đến lượt mình rồi, nhưng hết lần này tới lần khác, nữ nhân của Mặc Ngự đổi từng người một, mà nàng liền ngay cả tư cách làm nữ nhân của hắn cũng không có.

Nhưng nàng đều không để ý, bởi vì Mặc Ngự căn bản không thích bất kỳ nữ nhân nào trong số đó. Song Tề Hoan đột nhiên xuất hiện, làm nàng sinh ra cảm giác nguy cơ, những năm này, không có bất kỳ nữ tử nào không có địa vị hay lại dám làm hắn tức giận tới không kiềm chế được, hơn nữa còn an bài nàng vào nội viện, mà Tinh Hoàng còn uy hiếp nàng, vì vậy, Thùy Lê liền đem Tề Hoan liệt thành uy hiếp lớn nhất đối với mình.

Tề Hoan đáng thương căn bản không ngờ, Tinh Hoàng chỉ nói một câu, đã khiến người ta hiểu lầm thành như vậy, nàng chọc người ta chỗ nào a!

Những ngày kế tiếp, chuyện đêm hôm đó không hề phát sinh lần nữa, thủ vệ kia chết đi cũng không gây ra bất kỳ sóng gió gì, dường như trong viện chết đi một nam nhân cũng là rất bình thường.

Tề Hoan vốn còn nghĩ đám người kia sẽ tới chất vấn, nhưng đáng tiếc nàng đợi mãi mà không thấy bất kỳ kẻ nào.

Có lẽ Thùy quản gia uy hiếp có tác dụng rồi, trên căn bản không có ai dám đến gây phiền toái cho Tề Hoan, trừ chính nàng ta. Chỉ cần Tề Hoan ra khỏi phòng, là có thể thấy ánh mắt lạnh lẽo như băng của Thùy quản gia, rõ ràng là thời tiết nắng ấm tươi đẹp, nhưng nàng lại cảm thấy cả người rét run.

“Hoàng nhi, nữ nhân kia ở trong nội viện sao rồi?” Rảnh rồi tới nhàm chán, Mặc Ngự cầm lấy một bức mỹ nhân đồ thương thức, thuận miệng hỏi một câu.

“Trừ đêm hôm đó, dường như không có chuyện gì lớn phát sinh.” Tinh Hoàng đứng phía sau, ánh mắt cũng ngó nhìn người trong bức tranh. Bức tranh vẽ một nữ tử nói cười tự nhiên, thanh thuần ngọt ngào, một thân quần áo lụa màu đỏ bay lượn trong gió, giống như cửu thiên tiên nữ, nữ nhân này là Tiên giống Tề Hoan, cũng chính là mẫu thân của Mặc Dạ.

“Hừ, xem ra ta đã xem nhẹ nàng ta rồi, không nghĩ tới bên người nàng ta còn có một đặng xà. Ta nhớ đặng xà kia là Tiêu Dạ nuôi thì phải, vậy mà lại đưa cho nữ nhân này, xem ra hắn cũng rất thật lòng.” Giọng Mặc Ngự mang theo một tia bất mãn, ánh mắt vẫn dừng trên bức họa.

“Đúng vậy.”

“Cũng là vọng tưởng, tiên ma căn bản không thể nào ở chung một chỗ, giết nàng đi, trước khi Tiêu Dạ trở về phải giết nàng.” Mặc Ngự phát phát tay, làm bức họa biến mất, sau đó hắn đứng dậy rời đi, đồng thời để lại mệnh

lệnh lạnh như băng kia.

“Phụ thân. . . . .” Tinh Hoàng đứng tại chỗ ngơ ngẩn nhìn bóng lưng phụ thân mình, thờ dài. Đáy lòng hắn cũng cho là, cách nghĩ của Mặc Ngự không sai. Năm đó Mặc Ngự đã cường đại đến trình độ này, mà vẫn không thể bảo vệ được nữ nhân mình yêu mến, nhìn nàng chết trước mặt mình lại không thể làm gì, cũng bởi vì nàng là Tiên, mà hắn là Ma, đó là ràng buộc vĩnh viễn không thể giải thoát được.

Hắn biết, tình yêu của Tiên ma, cho tới bây giờ chưa từng có kết quả tốt.

“Người tên là gì?” Tề Hoan ở bên ngoài phòng hít mắt phoi nắng, Tiểu Ngân ngủ gục dưới chân nàng. Nguyên bản vốn rất hài hòa, đáng tiếc Thùy quản gia lại xuất hiện, làm cho không khí bình yên bị phá hỏng.

Tề Hoan miễn cưỡng mở hai mắt ra nhìn nàng ta một cái, rồi khép lại, “Tề Hoan”.

“Người tới từ Tiên giới?”

“Tất nhiên.” Lười biếng đáp lại, không biết quản gia này có gì chỉ giáo, nếu tới tìm phiền toái, nàng lúc nào có thể phụng bồi, ở trong viện ngậy ngọc đã làm cho nàng muốn mọc lông rồi.

“Người tại sao lại quen biết hắn?”

Hắn? Tề Hoan sững sốt một chút, không rõ hắn trong miệng Thùy quản gia là ai? Chẳng lẽ nữ nhân này cũng thích Mặc Dạ? Tề Hoan cảm thấy rất có khả năng, Mặc Dạ trước kia cũng không phải thứ gì tốt, nói không chừng nữ quản gia này cũng từng làm nữ nhân của hắn.

Nghĩ tới đây, Tề Hoan cảm thấy toàn thân cao thấp nhiệt huyết sôi trào, hận không thể chạy đến chỗ Mặc Dạ, cho hắn mấy đao lôi, khiến hắn sáng khoái một lần. Vì thế, giọng nói của nàng cũng trở nên không tốt lắm, “Làm sao, ta vì sao biết hắn thì có liên quan gì tới người? Người muốn tra hộ tịch sao?”

Ngữ điệu cùng ánh mắt của Tề Hoan làm Thùy quản gia cảm giác mình bị người khác xem thường, nàng ta tức đến toàn thân phát run, một tay chỉ Tề Hoan, một câu cũng không nói được. Nàng ta mặc dù thực lực mạnh hơn Tề Hoan, nhưng tài ăn nói thì căn bản không thể so được.

Năm đó sau khi Hư Không Tử phi thiên, Tu Chân giới ngũ đại môn phái liên hợp lại ý đồ muốn dồn chết phái Thanh Vân, kết quả Tề Hoan há miệng đại chiến với ngũ đại môn phái, làm bọn họ thiếu chút nữa học máu tức chết, Tề Hoan dùng ba ngày ba đêm, khiến cho tất cả mọi người đều hiểu rõ, đồ đệ của Hư Không Tử phái Thanh Vân chỉ cần há miệng cũng có thể đem tất cả địch nhân mang trở về. Sau đó, chuyện này bị ngũ đại môn phái nghiêm mật phong tỏa, song vẫn có người đem tin tức này lộ ra ngoài, làm cho vô số Tu Chân giả ngưỡng mộ vọng nhìn phái Thanh Vân.

Chương 98: Hãm hại?!

Hắn đối với người chẳng qua chỉ là mới mẻ mà thôi, rất nhanh sẽ vui vẻ cùng nữ nhân khác, không chút lưu tình vứt bỏ người.” Thùy Lệ im lặng một hồi, rốt cục nói một câu, rồi quay người bỏ đi.

Tề Hoan nhìn bóng lưng của Thùy Lệ, nàng ta thật sự đang nói đến Mặc Dạ sao?

Ở Mặc phủ ngày người gần ba tháng, Tề Hoan cuối cùng cũng không nhìn được nữa, chẳng lẽ Mặc Dạ không biết mình mất tích sao, tại sao vẫn không đến tìm nàng? Cho dù phụ thân hắn tới bây giờ vẫn chưa gây khó dễ cho Tề Hoan, nhưng trong lòng Tề Hoan luôn cảm thấy có chút không thật, chỉ là cảm giác, nhưng chính cảm giác này đã từng cứu Tề Hoan mấy lần.

Vốn bình thường Tinh Hoàng còn đến thăm nàng mấy lần, nhưng một tháng trước, không biết đã xảy ra chuyện gì, Tinh Hoàng và Mặc Ngự vội vã rời khỏi Mặc phủ, hiện tại ở Mặc phủ, địa vị cao nhất chính là nữ quản gia Thùy Lệ.

Thùy Lệ không lại gần Tề Hoan, cũng không nói chuyện với nàng nữa, tất cả dường như đều bình thường.

Ma giới cũng có bốn mùa, lúc này có thể coi như đầu đông, Tề Hoan vốn sợ lạnh, cho nên rất ít khi ra khỏi phòng, cả ngày đều cuộn mình trong chăn nằm ngủ, về phần nóc nhà bị thủng kia, không biết từ lúc nào đã được Thùy Lệ phái người làm lại. Đối với Tề Hoan bây giờ, có thể ngủ một giấc thật ngon đã là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Hôm nay, đến giữa trưa, Tề Hoan vừa bò dậy từ trên giường, mặc áo đơn, bọc trong chăn bông dày cộm, nghe thấy nội viện có chút huyên náo.

Bình thường chỉ cần có Thùy Lệ, mấy nữ nhân trong viện căn bản không dám lớn tiếng, lần này xảy ra chuyện gì đây?

Tề Hoan kéo chăn, hơi ngạc nhiên đẩy cửa sổ ra, thăm dò tình hình bên ngoài.

Nàng thấy Thùy Lệ mang theo một tiểu cô nương thấp hơn nàng một cái đầu đi vào nội viện, Thùy Lệ đang nói chuyện cùng tiểu cô nương kia, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa. Đầu giống quản gia mặt lạnh, rõ ràng chính là một a di lương thiện.

Tất nhiên, Thùy Lệ cũng cảm thấy ánh mắt của Tề Hoan, nàng ta lạnh lùng nhìn lướt qua Tề Hoan, rồi vỗ vỗ sau lưng cô bé kia, dẫn nàng đi về phía lầu các bày trí sang trọng nhất trong nội viện.

Sau khi thân ảnh các nàng biến mất, Tề Hoan không lập tức đóng cửa sổ, mà tiếp tục nghe những nữ nhân trong nội viện lén nói chuyện với nhau.

“Nàng ta cũng là người mới tới sao?” Một người hỏi.

“Nghe nói là tiêu công chúa Tu La điện. Là thê tử gia chọn cho Nhị thiếu gia.” Một nữ nhân khác chen miệng vào nói.

“Không phải nghe nói Âm Huyết Tu La vương đem tiêu nữ nhi gả cho gia sao?”

“Không phải. . . . . Nghe nói là chọn cho Đại thiếu gia. . . . .”

Đám nữ nhân kia ríu rít nói chuyện, mỗi người đều nói không ngừng, làm Tề Hoan có chút đau đầu.

Đóng cửa sổ, lần đầu tiên nàng biết đến, nữ nhân Thiên Ma giới cũng bát quái như vậy.

Có điều nghe những nữ nhân kia nói xong nàng cũng đã hiểu, tiêu cô nương kia rất có thể sẽ gả ột trong ba phụ tử Mặc gia, hơn nữa địa vị của nàng ta rất cao, phụ thân là Âm Huyết Tu La vương, dựa theo địa vị, hẳn là cùng đẳng cấp với Mặc Dạ và Tinh Hoàng.

Nếu nàng ta muốn gả cho Mặc Ngự hay Tinh Hoàng, thì chuyện này sẽ không có bất cứ quan hệ gì với Tề Hoan, Tề Hoan căn bản sẽ không cho là Mặc Dạ sẽ cưới vợ. Nàng mặc dù thích Mặc Dạ, nhưng cho tới bây giờ còn chưa muốn gả cho hắn. Thật ra thì Mặc Dạ nói Tề Hoan không tìm không phôi cũng không phải không có đạo lý, Tề Hoan vẫn cho rằng, hai người ở cùng một chỗ hơn mười năm đã có thể ngày ngày âm ỹ không ngừng, như bọn họ lại sống đến hơn mười hai mươi vạn năm đấy, nếu thật sự ngày nào cũng ở cùng một chỗ nói không chừng sẽ ghét nhau, chỉ cần thích đối phương là tốt rồi, cần gì ngày ngày phải đụng mặt.

Dĩ nhiên, lý luận này Tề Hoan chưa từng nói với Mặc Dạ, dù sao hai người họ còn chưa đến lúc thảo luận chuyện này, về phần sau này như thế nào, ai mà biết được. Nàng chỉ biết là, mình thích Mặc Dạ hơn tám trăm năm, mà Mặc Dạ cũng thích nàng lâu như vậy, thế là đủ rồi. Dĩ nhiên, trong thời gian hai người thích nhau, bất luận kẻ nào cũng không được xen vào, từ nhỏ Tề Hoan đã được giáo dục, căn bản không thể chịu được hành vi tam thê tứ thiếp của nam nhân, mặc dù chuyện này ở Thiên Ma giới thậm chí là Tiên giới đều rất bình thường.

“Con rắn này là sủng vật của cô sao?” Tề Hoan đem bản thân che kín, đứng ở ngoài phơi nắng, buổi trưa, ánh mặt trời dù không có nhiệt độ gì, nhưng không khí bên ngoài vẫn rất mới mẻ.

Huống chi Tề Hoan đã quá lâu không ra khỏi phòng rồi, chính nàng cũng thấy ngột ngạt. Khó có được khi tuyết rơi, có thể ra ngoài hóng mát một chút, ai ngờ, nàng vừa mang Tiểu Ngân ra ngoài không bao lâu, liền gặp được tiêu cô nương ở chủ lầu nội viện kia đi về phía nàng.

Nhìn người ta một thân quần áo lụa mỏng đơn bạc, nhìn mình áo bông tròn

ủng, Tề Hoan không nhìn được ghen tỵ. Có một phụ thân thực lực cường hãn thật là tốt, có lẽ một ít xiêm y của nàng so với tất cả đồ trên người mình đều đáng giá hơn.

Tề Hoan quay đầu liếc nhìn tiểu cô nương kia, khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn mang theo nụ cười ngọt ngào, lông mi thật dài, hai mắt thỉnh thoảng lóe ra tia sáng, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận khẽ nhếch, thoạt nhìn vừa khả ái lại hồn nhiên.

“Nó là người khác nhờ ta nuôi.” Tề Hoan lễ độ cười cười, giải thích. Nàng sẽ không nuôi ra một con rắn khó ứng phó như vậy đâu, vô sỉ giống chủ nhân của nó, còn tham ăn hơn tiểu hồ ly, Tề Hoan tuyệt đối sẽ không cho rằng, mình cũng tham ăn hơn tiểu hồ ly.

“Ta có thể sờ sờ nó một chút không?” Cô bé dường như rất thích Tiểu Ngân, nàng ngẩng đầu rụt rè hỏi.

Tề Hoan nhún nhún vai không nói gì, nàng đáp ứng cũng vô dụng, ai biết được Tiểu Ngân có thể bất ngờ khó chịu quay đầu lại cắn tiểu nha đầu này một ngụm hay không, dù sao Tề Hoan cũng không ôm hy vọng nó sẽ lễ phép.

Tiểu nữ hài còn tưởng Tề Hoan đáp ứng rồi, ngồi xổm xuống vươn cánh tay trắng nõn từ từ xoa xoa Tiểu Ngân, ngoài dự tính của Tề Hoan, Tiểu Ngân lại không tránh né, mà biết điều để cho nàng ta sờ soạng thật lâu, sau đó mới vẫy vẫy đuôi bò đến bên chân Tề Hoan.

“Cô cũng là thê tử của Mặc thúc thúc sao?” Tiểu nữ hài ngồi xổm trên mặt đất, nghiêng đầu nhìn đồng người tuyết bên cạnh Tề Hoan.

“Người nói Mặc Ngự?” Tề Hoan ngẩng đầu nhìn tiểu nữ hài, hỏi.

“Đúng vậy a.”

“Ai nói cho người ta là vợ hắn?” Tề Hoan cúi đầu tiếp tục nặn tuyết, hai quả cầu tuyết một lớn một nhỏ để chồng lên nhau, dùng linh thạch làm mắt và mũi, từ xa xa nhìn lại thấy một hàng người tuyết nhỏ đứng cạnh nhau trông thật đáng yêu.

“Thùy Lệ tỷ tỷ nói a!” Tiểu nữ hài thoạt nhìn rất thích người tuyết Tề Hoan nặn, cũng học Tề Hoan ngồi xếp bằng trên mặt đất, ngó nhìn một hàng người tuyết.

“À. . . . . Như vậy à. . . . .” Hóa ra là bị hiểu lầm, Tề Hoan khẽ thờ phào nhẹ nhõm, xem ra lúc trước Thùy Lệ nói đến không phải ám chỉ Mặc Dạ, mà là Mặc Ngự.

Ánh mắt của nàng ta đúng là có vấn đề, nhiều nam nhân anh tuấn thì không thích, tại sao nhất quyết phải coi trọng một lão sắc lạnh, mắt mù a!

“Thùy Lệ tỷ tỷ hình như rất đau lòng, gần đây tinh thần cũng không tốt.”

Tiểu nữ hài nhăn cái mũi nhỏ.

“Phải không.” Tề Hoan trong lòng cười lạnh, nàng ta thương tâm thì liên quan gì tới mình, nàng mới không nhàm chán đi giải thích quan hệ của

mình và Mặc Ngự. Người khác kính nàng một thước, nàng kính họ một trượng, mà Thùy Lệ cùng nàng, không có bất kỳ giao tình nào. Nói khó nghe một chút, Thùy Lệ bỏ đá xuống giếng, nàng còn chưa tính đâu. Đem một phòng hồng đến cho nàng ở còn chưa tính, chuyện lần đó, nàng ta là quản gia trong nội viện sao lại có thể không biết, những nữ nhân trong nội viện kia sợ nàng ta như vậy, nếu không phải nàng ta gật đầu cho phép, trong phòng của mình há có thể xuất hiện một người đàn ông sao?! Tề Hoan chẳng qua không muốn truy cứu, nhưng không có nghĩa là chuyện gì nàng cũng không biết.

“Tỷ tỷ tên gọi là gì?” Thấy Tề Hoan không có phản ứng gì, tiểu nữ hài cũng không hỏi thêm nữa.

“Tề Hoan, còn người?”

“Muội tên là Nhan Âm, tỷ tỷ, nơi này thật nhàm chán, chúng ta đi chơi có được không?” Nhan Âm nháy mắt, hơi có chút cầu xin nhìn Tề Hoan.

Nhan Âm vừa tới Mặc phủ, ai cũng không quen, những nữ nhân trong nội viện kia ai cũng biết nàng thân phận dọa người, căn bản không dám tới gần, mà Thùy Lệ tính tình lại lạnh lùng, cho nên Nhan Âm mới ở mấy ngày đã cảm thấy chán nản.

Nhưng lần nào Thùy Lệ cũng nói với nàng, không thể tùy tiện xuất phủ, cho nên mấy ngày nay nàng vẫn ở trong lầu các ngân người.

Mà Tề Hoan cũng sắp bị ghen tới phát bệnh, mặc dù nàng cũng coi như trách nữ, nhưng ở một địa phương nhỏ ngay người lâu như vậy, trong lòng cũng có chút khó chịu. Sau khi tới thành Li Đô nàng còn chưa từng ra ngoài đi dạo. Nghe Nhan Âm nói vậy, liền có chút động tâm.

“Thủ vệ nơi này sẽ không để ta ra ngoài. . . . .” Dù động tâm, nhưng Tề Hoan cũng không quên thân phận hiện tại của mình, nói để nghe là khách, nói khó nghe chính là kẻ bị cầm tù.

“Yên tâm, có muội ở đây rồi, bọn họ tuyệt đối sẽ không làm khó tỷ, huống chi hôm nay Thùy Lệ tỷ tỷ không có ở đây, chúng ta muốn đi ra ngoài không ai dám cản.” Nhan Âm vỗ vỗ ngực nói.

“ . . . . . Được rồi, chúng ta chuồn êm ra ngoài đi dạo một vòng.” Nghĩ đến thân phận của Nhan Âm, Tề Hoan yên lòng gật đầu, lập tức trở về phòng đổi xiêm y, rồi mang Tiểu Ngân đi theo Nhan Âm ra phủ.

Quả nhiên, đi đường cũng không bị những thủ vệ dữ tợn kia ngăn trở, chỉ là lúc đến cửa, có một thủ vệ ý đồ muốn ngăn Tề Hoan lại, kết quả bị Nhan Âm mang danh hiệu phụ thân nàng ra hù dọa một chút liền xong, hai người vô cùng thuận lợi ra khỏi Mặc phủ.

Tề Hoan vì có thể ra ngoài, trong lòng vui vẻ, nên căn bản không có suy nghĩ sâu xa, tại sao hôm nay thủ vệ Mặc phủ lại lơ lửng như vậy, vốn dĩ cứ hai bước lại có một tốp ba canh gác, nhưng hôm nay khi các nàng xuất phủ, căn bản là không gặp nhiều thủ vệ.

“Tề Hoan tử tử, muội nghe nói trong Li Đô thành nổi danh nhất chính là rượu Tiêu Hồn, chúng ta đi nếm thử đi!”

Nhan Âm nắm tay Tề Hoan, vẻ mặt thèm thuồng nhìn nàng, Tề Hoan nhìn vẻ mặt Nhan Âm, cảm thấy thật giống tiêu hồ ly, giống bộ dạng vật nhỏ kia khi nghe thấy có đồ ăn ngon, vốn còn có một tia đề phòng, nhưng bây giờ lại biến mất.

“Đi thôi”. Hai người thật vui vẻ đi tới tửu quán duy nhất trong thành, vừa đi vào, Tề Hoan đã ngửi thấy một mùi rượu nồng đậm. Khi ở nhân gian, nàng thỉnh thoảng cũng theo sư thúc sư bá đi trộm rượu uống, nhưng mùi vị của những loại rượu kia căn bản là không thể so sánh với mùi rượu mà nàng vừa ngửi thấy.

“Thơm quá a.” Hai người đồng thời thở ra một tiếng.

“Hai vị cô nương tới đây là muốn uống rượu sao?”. Tửu quán này cũng không lớn lắm, bên trong trừ một chủ quán cũng không còn bất cứ kẻ nào, ánh sáng trong căn phòng hơi tối, chỉ bày bốn cái bàn, nhưng chất liệu tương đối tốt, mặc dù Tề Hoan không biết, nhưng chỉ cần xem vẻ mặt kích động của Nhan Âm là rõ.

“Này. . . . . Cô nương, cô hôm nay tới chậm rồi, rượu Tiêu Hồn đã bán hết.” Chủ quán có chút áy náy nhìn hai người.

Khó trách nơi này không có ai, hóa ra là uống rượu xong về hết rồi. Tề Hoan thở dài, cảm thấy hơi hơi mất mát, chỉ ngửi mùi rượu đã khiến tham muốn của nàng nổi lên, thật không biết rượu này có bao nhiêu mỹ vị a.

“Thúc thúc, ta đi rất lâu mới tới được nơi này, chỉ vì muốn uống một vò rượu, thúc bán cho ta một vò đi, một vò thôi có được hay không?” Nhan Âm vừa nghe không có rượu, liền bĩu môi đáng thương chớp mắt, trong mắt như có lệ, bộ dáng như kiêu: không có rượu ta liền khóc cho người xem.

“Này. . . . . Ai. . . . . Được rồi được rồi, nhưng ta chỉ thừa lại nửa vò, đưa cho hai người nếm thử xem sao.” Chủ quán kia bị giọng điệu của Nhan Âm làm cho ghen. Nói thật, bộ dáng đáng thương của Nhan Âm, cho dù ai nhìn cũng sẽ không đành lòng.

Vừa nghe nói có rượu uống, Nhan Âm lập tức nở nụ cười sáng lạn, biến đổi sắc mặt cực nhanh, làm Tề Hoan hơi hồ thẹn.

Hai người tìm một cái bàn gần cửa ngồi xuống, chủ quán cầm hai chén rượu trong suốt đến, chén rượu rất nhỏ, phía trên có khắc chín con rồng, chạm trở vô cùng tinh xảo, Tề Hoan dù dùng mắt thường nhìn cũng không thấy bất kỳ tí vết nào. Cho dù đem chén rượu này làm tác phẩm nghệ thuật, nó cũng là hàng cao cấp nhất. Nhìn chén rượu thỉnh thoảng lóe lên vàng sáng bảy màu, Tề Hoan cố nén lắm mới không thu vật này vào nhẫn trữ vật của mình.

“Đây là chén Cửu Long, dùng ngũ thảo kim long luyện thành, dùng nó uống rượu Tiêu Hồn mới không làm ùi rượu tản đi.” Lão bản nhìn hai người Tề

Hoan ánh mắt sáng quắc, liền cười giải thích.

Chủ quán giải thích một hồi, mà nước miếng của Tề Hoan suýt chút nữa đã chảy xuống, ngũ trảo kim long là cái khái niệm gì, đây chính là phẩm cấp gần với thân thú Thanh Long a, chén này giá trị không thể đo đếm. Huống chi nó lại xuất hiện ở Thiên Ma giới, giá trị càng khó nói.

Chủ quán sau khi đi về phòng, lập tức bung ra một bầu rượu nhỏ, “Hai người từ từ uống.” Nâng cốc đặt ở trên bàn xong, chủ quán trở về chiếc ghế vắn hay ngò, cúi đầu tùy ý đọc một quyển sách đặt trên bàn.

Tề Hoan cùng Nhan Âm vội vàng rót hai chén rượu, cẩn thận ném thử.

Rượu vừa vào miệng, Tề Hoan chỉ cảm thấy mùi rượu nhàn nhạt phát ra từ đầu lưỡi, sau đó càng ngày càng đậm, cho đến khi rượu vào cổ họng, mùi thơm này vẫn lưu lại trong miệng thật lâu không tiêu tan. Theo tiếng rượu đi xuống, giống như hỏa long trong nháy mắt đột lên, đồng thời rất nhanh liền không cảm thấy gì nữa. Cái loại cảm giác này, căn bản không thể dùng từ để hình dung, không trách được rượu này lại gọi là Tiêu Hồn, quả nhiên Tiêu Hồn.

Tề Hoan ngồi đối diện Nhan Âm, hai người ai cũng không nói chuyện, một chén lại một chén uống rượu, bầu nhỏ kia thoạt nhìn không lớn, nhưng cảm giác giống như không đáy, cho đến khi Tề Hoan cảm thấy trước mắt mơ hồ, thì hai người bọn họ đã đem bầu rượu uống cạn.

“Buồn ngủ quá đi. . . . .” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhan Âm đỏ bừng, miễn cưỡng ngáp một cái, sau đó gục xuống bàn thiếp đi.

Lại sau đó.

Tề Hoan không biết rốt cục mình ngủ bao lâu, nàng chỉ cảm thấy nguyên thân của mình giống như bị hút đi, không ngừng kéo ra khỏi thân thể, Tề Hoan muốn đoạt lại quyền không chế bản thân, song lại phát hiện mình đã không còn một chút sức lực nào.

Đột nhiên một đạo thần lôi thất sắc bổ ra, ý thức của nàng chìm trong đan điền, nàng kinh ngạc phát hiện, trong Thái Cực đồ, thân thể tứ đại linh thú dần dần nhạt đi, tan rã.

“Tại sao lại có thể như vậy?” Tề Hoan sợ hãi kêu lên, tứ linh thú kia là Nguyên Anh của nàng. Nếu bọn chúng tan rã hết, vậy thì mình còn mạng sao? Cũng may tình huống như vậy kéo dài không lâu, Thái Cực đồ nhanh chóng xoay tròn, Bát Quái đồ trong Thái Cực đồ cũng đang chuyển động, hai cái cùng chuyển động một lúc, Thất Sắc lôi thần, cùng Huyết Sát ma lôi không ngừng oanh kích tứ đại linh thú.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thân thể bọn nó rốt cục khôi phục lại bình thường, tuy hơi suy yếu, nhưng thân thể đã dần dần trở nên chân thực. Ba linh thú khác đều lười biếng gục trong Thái Cực đồ hấp thụ linh khí hỗn độn bên trong, chỉ có Huyền Vũ đáng vẻ dường như có tâm sự.

Không biết có phải bởi vì Tiên Thiên Thổ Linh đã tu luyện thành người hay

không, mà khi Tề Hoan hấp thu Tiên Thiên Thổ Linh luyện hóa ra Huyền Vũ xong, thậm chí nó còn có suy nghĩ, hơn nữa Huyền Vũ làm cho Tề Hoan cảm thấy giống hệt như Kim Tu.

“Cần thận một chút, đồ ngươi uống có thể luyện hóa Nguyên Anh, lấy tu vi của chúng ta còn chưa đủ để chống lại, nếu không phải lôi kiếp giúp chúng ta luyện hóa những thứ đó, thì thân thể chúng ta suýt chút nữa đã không giữ được.” Huyền Vũ mặc dù không nhìn thấy Tề Hoan, nhưng lại biết nàng đang nhìn mình.

Những linh thú khác không biết có phải nghe hiểu những điều Huyền Vũ nói hay không, cũng rôi rít gật đầu theo.

Tề Hoan sững sốt, nhưng ngay sau đó liền nhớ đến rượu Tiêu Hồn vừa uống, rượu kia. . . . . Có vấn đề sao?!

Ảnh hưởng rượu Tiêu hồn mang đến rất nhanh đã bị lôi kiếp trong cơ thể Tề Hoan tiêu trừ, nhìn tứ đại linh thú đang ngủ bên trong, Tề Hoan có chút ảo não. Nàng đã quá ngây thơ rồi, vậy mà lại quên mất nơi này là Thiên Ma giới, bên trong đều là ma a, nào có ai lương thiện.

Tề Hoan âm thầm điều động linh khí, khiến nó vận hành tám mươi một vòng, sau đó ý thức mới từ từ trong đan điền đi ra.

Lúc Tề Hoan mở mắt, nàng phát hiện mình đã không còn ở tửu quán rồi, mà đang gục trên bàn trong phòng mình, còn có hai chén rượu vừa uống, Nhan Âm, thế nhưng. . . . . Tề Hoan phát hiện lúc này Nhan Âm không còn chút hơi thở nào.

Nghĩ đến lời Huyền Vũ nói, Tề Hoan chấn kinh, vội vàng mở thiên nhãn, kết quả khiến nàng sợ đến vỡ mật, nguyên thân của Nhan Âm không còn, nói đúng ra là, nàng ấy đã hồn phi phách tán.

Không đợi Tề Hoan khôi phục lại, đã nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận huyên náo, trong đó còn có tiếng cười và giọng nói của Mặc Ngự mà Tề Hoan vô cùng chán ghét, “Tu La vương nói đùa, có thể lấy được Tiểu Âm là phúc khí của tiểu tử kia.”

Chương 99: Chết?

Tề Hoan ngu ngơ nhìn Nhan Âm đối diện đã chết được một lúc lâu, lúc này nếu nàng còn không biết là mình bị người khác hãm hại, thì nàng cũng coi như sống uổng phí bao nhiêu năm như vậy.

Rốt cuộc là ai muốn hại nàng, tại sao lại muốn đưa nàng vào chỗ chết, ở Thiên Ma giới nàng chưa từng chủ động trêu chọc người nào, trừ Mặc Ngự nhìn nàng không thuận mắt, còn lại chỉ có Thùý quản gia, nhưng cũng không tính là vô cùng căm hận, nhất thiết phải hãm hại mình, đem nữ nhi của Âm Huyết Tu La Vương cũng liên lụy vào a!

Bởi vậy, nếu bây giờ Tề Hoan không nghĩ ra biện pháp rửa sạch tội danh, thì nàng nhất định sẽ phải chết. Nhan Âm chết ở chỗ của nàng, còn nàng lại không bị bất kỳ tổn thương gì, không nghi ngờ nàng thì còn có thể nghi ngờ người nào khác sao? Âm Huyết Tu La Vương có thể bỏ qua cho nàng sao, Mặc Ngự lại có thể bỏ qua cho nàng sao?

Không đợi đầu óc Tề Hoan bình tĩnh suy nghĩ, thanh âm Mặc Ngự càng lúc càng đến gần. Nghe tiếng bước chân hỗn loạn dừng trước cửa phòng mình, Tề Hoan cảm thấy tim mình dường như ngừng đập.

“Tiểu Âm, phụ thân. . . . .” Cửa phòng được mở ra, Tề Hoan ngẩng đầu lên nhìn thấy một hán tử trung niên mặc hoa phục đi vào, chỉ là, hắn vừa bước hai bước liền dừng lại, “Tiểu Âm, Tiểu Âm?” Âm Huyết Tu La Vương chạy vọt tới bên cạnh nữ nhi của mình, khuôn mặt cực kỳ bi thương. “Tại sao lại có thể như vậy, nói, tại sao tiểu Âm lại bị hồn phi phách tán?!”

Giọng Nhan Tứ giống như chiếc búa đánh mạnh vào ngực Tề Hoan, tu vi Nhan Tứ cũng ngang với tiên tôn cửu trọng thiên, mà Tề Hoan mới chỉ là nhất trọng thiên, chỉ một tiếng rống này đã làm cho cổ họng Tề Hoan rung lên, thân thể còn chưa hoàn toàn khôi phục có chút lão đảo muốn ngã.

Tề Hoan che ngực bước lui về sau mới có thể ngừng lại được, nàng theo bản năng nhìn ra ngoài cửa, khóe miệng Mặc Ngự khẽ nhếch, ánh mắt lạnh như băng nhìn nàng, loại ánh mắt này, giống như đang nhìn người đã chết. Chẳng lẽ là hắn? Tề Hoan nghĩ, trong Li Đô thành có bao nhiêu người dám động đến Nhan Âm, huống chi người nọ lại có thể đem nàng và Nhan Âm trở lại Mặc phủ, người nào có thể có bản lĩnh này. Lúc nàng tỉnh lại Mặc Ngự liền mang theo phụ thân Nhan Âm tới cửa, trên đời này có chuyện trùng hợp như vậy sao? Ý nghĩ duy nhất trong lòng Tề Hoan chính là Mặc Ngự mượn dao giết người, vậy tại sao lại muôn đổ lên đầu nàng, chỉ vì nàng

nhỏ hết Đoạn Sinh quả của hắc sao?

Mặc dù trong lòng Tề Hoan tràn ngập nghi vấn, nhưng ngoài miệng một chữ cũng không nói. Nói gì đây, nàng không có chứng cứ, hơn nữa cho dù nàng nói Mặc Ngự giá họa cho nàng, cũng không có ai tin.

“Người hại chết nữ nhi của ta?” Hai mắt Nhan Tứ đỏ như máu nhìn chằm chằm Tề Hoan, vẻ mặt dữ tợn nghiêng răng nghiêng lợi làm Tề Hoan không nhìn được mà lùi hai bước. Nàng mặc dù có thể lý giải được sự đả kích của Nhan Tứ, nhưng nàng cũng không phải hung thủ a, nàng cũng là người bị hại mà!

“Không phải ta.” Tề Hoan hít một hơi thật dài, muốn làm cho tim đập bình tĩnh trở lại.

“Không phải ngươi, vậy Phệ Hồn thang trong bình này từ đâu mà tới, ngươi còn dám nói dối!” Giọng Nhan Tứ truyền vào trong tai Tề Hoan, nắm đấm của hắn đâm vào ngực Tề Hoan. Tề Hoan chỉ cảm thấy hoa mắt, trên ngực phun ra một vòi máu kinh người, nhưng nàng không cảm thấy bất kỳ sự đau đớn nào.

Nàng cúi đầu, nhìn trước ngực mình, Tiểu Ngân hóa thành hình người thay nàng cắn một đấm của Nhan Tứ, một đấm kia trực tiếp đâm thủng ngực Tiểu Ngân, nhìn Tiểu Ngân từ từ biến thành thân rắn, lỗ thủng trên người còn đang không ngừng phun máu, Tề Hoan căn bản không biết nên phản ứng như thế nào.

“Tiểu Ngân, Tiểu Ngân, ngươi đừng làm ta sợ, Tiểu Ngân ngươi tỉnh lại. . . . .” Hơi thở của Tiểu Ngân càng ngày càng yếu, Tề Hoan quỳ trên mặt đất ôm thân thể hắn, vẻ mặt hoảng sợ.

“Nhất định. . . . . phải. . . . . chống đỡ. . . . . Chủ nhân sẽ trở lại. . . . .” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Tiểu Ngân vang lên trong đầu Tề Hoan, sau đó không còn tiếng động gì nữa, Tề Hoan chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở ngày càng suy yếu của Tiểu Ngân.

“Người đâu, giải nàng ta đến huyết lao.” Thấy Tiểu Ngân bị thương rất nặng, sợ rằng khó sống nổi, lúc này Mặc Ngự mới ra lệnh.

Lúc này Nhan Tứ đang ngồi ôm thi thể nữ nhi khóc giống như tiểu hài tử, căn bản không hề nhìn đến Tề Hoan bên này, trong lòng Tề Hoan cũng hiểu rõ, bị Nhan Tứ đâm một đấm, có lẽ mình chết còn sướng khoái một chút, nếu xuống huyết lao, sợ rằng nàng sẽ sống không bằng chết.

Mặc Ngự bày ra chuyện này chính là muốn mạng của nàng, nàng rơi vào trong tay người ta, còn có thể như thế nào đây.

Tiểu Ngân bảo nàng chống đỡ đến khi Mặc Dạ trở lại, thật sự có thể sống đến lúc đó sao? Tâm lý Tề Hoan căn bản đã xác định xong.

“Nhan huynh hãy nén bi thương, ta tuyệt đối sẽ cho ngươi một kết quả vừa lòng.” Tề Hoan bị thủ vệ thô lỗ túm khỏi mặt đất, đây là câu nói sau cùng mà nàng nghe được. Mặc Ngự đang cúi đầu nói vô cùng bi thương, song

trên mặt lại không có bất kỳ biểu cảm nào.

Huyết lao của Mặc phủ Tề Hoan mới chỉ nghe qua lời của những nữ nhân kia, chưa từng nhìn thấy. Lần này thực sự là may mắn mới có thể dạo qua một vòng, cảm giác thật là mở mang tầm mắt.

Huyết lao xây phía dưới Mặc phủ, vừa bị thủ vệ đẩy mạnh vào trong, Tề Hoan đã ngửi thấy mùi máu tươi ghê người, cùng tiếng kêu gào, thanh âm này làm người ta phát rét từ đáy lòng, người trong lao rốt cuộc bị hình phạt gì, mà lại phát ra âm thanh khủng bố như vậy?

Tề Hoan vừa bị đẩy vào trong lao, thì một nam tử trung niên vẻ mặt tươi cười tới đón, hắn nhìn thấy Tề Hoan ánh mắt liền sáng lên, “Đây là. . . . .”

“Gia phân phó đưa đến, chiêu đãi cho tốt vào.” Mấy thị vệ thô lỗ đẩy nàng.

Tề Hoan nhất thời không trụ vững, bị Huyền Băng xích trên chân kéo, phịch một tiếng ngã xuống, làm những người kia cười ha ha.

Tề Hoan động nửa người, mặt không đổi sắc bò dậy.

“Đa tạ mấy vị chiếu cố.” Nam tử trung niên chớp mắt với mấy người kia, nở nụ cười hèn mọn, mấy thị vệ cũng nở nụ cười giống như thế. Bọn họ đều hiểu rõ, nữ nhân vào trong huyết lao, căn bản không thể sống mà rời đi. Cho nên phạm là nữ nhân có chút nhan sắc, cũng sẽ không chạy khỏi vận mệnh kia.

Tề Hoan không động đây đánh giá nam tử trung niên, hắn dường như là ngục trưởng ở chỗ này, tất cả ngục tốt đều đối với hắn vô cùng cung kính, những ngục tốt kia trông thấy Tề Hoan xong, trên mặt đều lộ ra vẻ hung phấn.

Ở trong Mặc phủ, cuộc sống không tốt nhất chính là đám ngục tốt này, bởi vì trong huyết lao có vô số nhân vật cơ mật, tiết lộ ra ngoài bọn họ nhất định phải chết, cho nên ngục tốt ở đây mấy trăm năm cũng không nhìn thấy một nữ nhân, mỗi nữ nhân bị đưa vào đều trở thành đồ phát tiết cho bọn họ.

Chỉ cần ngục trưởng hưởng thụ xong, rất nhanh sẽ đến phiên bọn họ.

Chỗ Tề Hoan bị giam cũng coi như sạch sẽ, chỉ là trong lao quá tối, cho dù Tề Hoan mở thiên nhãn cũng không nhìn thấy gì, hơn nữa sau khi mở thiên nhãn, nàng có thể nhìn thấy trong gian phòng có oán khí vô cùng lớn cùng với ma khí đã thực thể hóa, nơi này rốt cuộc đã chết bao nhiêu người mới có thể biến thành như vậy.

Sau khi bị đẩy vào phòng giam, ngục trưởng kia dùng chân đạp cửa lao, khóa cũng không thềm dùng. Xem ra hắn vô cùng tự tin với thực lực của mình, phải thôi, Tề Hoan tu vi thấp như vậy, bất kỳ ngục tốt nào trong phòng giam này cũng là tu vi tam trọng thiên, bọn họ căn bản không lo Tề Hoan sẽ chạy trốn. Huống chi, cho dù nàng chạy thoát khỏi huyết lao, cũng không thể thoát khỏi Mặc phủ.

Ở bên ngoài huyết lao, nếu để Tề Hoan nhìn thấy, nàng sẽ vô cùng giật

mình phát hiện, vị lão bản trong tử quán thể nhưng đứng cách đó không xa nhìn về phía cửa sắt lạnh lẽo vô tận.

“Đại thiếu gia, gia tìm ngài.” Không lâu sau, Thù Lệ đi về phía người kia, cách xung hô làm người ta kinh ngạc vạn phần.

“Được, ta lập tức đi ngay.” Lão bản thuận miệng đáp ứng, âm thanh trong trẻo đó chính là của Tinh Hoàng. Hắn xoay người bước về phía trước mấy bước, lại quay đầu lại, trên mặt đã khôi phục lại vẻ ôn văn tuấn lãng, đáy mắt hiện lên vẻ áy náy, có điều rất nhanh liền biến mất.

Trong huyết lao, ban đầu Tề Hoan còn chưa cảm thấy lạ chỗ nào, nhưng từ từ nàng phát hiện ra, đầu óc của nàng bắt đầu hỗn loạn, trước mắt xuất hiện ảo giác. Hơn nữa trong lao không ngừng có tiếng kêu rên thảm thiết, Tề Hoan càng ngày càng không thể khống chế được tâm tình của mình.

“Ở đây thế nào, có thỏa mãn không?” Mỗi ngày ngục trưởng sẽ đến chỗ Tề Hoan hỏi hai câu, Tề Hoan chưa từng mở mắt ra nhìn hắn, hắn căn bản không để ý, phối hợp nói xong sẽ rời đi. Nhưng hôm nay, hắn nói dứt lời vẫn không rời đi.

Mắt nhìn thấy cửa lao bị mở ra, ngục trưởng từng bước từng bước thông thả đi đến trước mặt Tề Hoan, khinh bạc nắm lấy cằm Tề Hoan, “Lúc ta nói, phải nhìn ta.”

“Cút.” Tề Hoan ngẩng đầu lên, không chút lưu tình mắng một câu. Hai tay hai chân nàng đều bị xích nặng không thể làm gì, dù sao nàng căn bản sẽ không thoát được. Hơn nữa khóa sắt kia dường như còn có thể trói buộc tu vi, Tề Hoan cảm thấy mình không thể hấp thu được dù chỉ là một tia linh khí, ngay cả linh khí trong cơ thể cũng bị niêm phong.

“Ta bận rộn lâu như vậy, cũng nên vui đùa với ngươi một chút.” Ngục trưởng kia vẻ mặt dữ tợn, vươn hai tay trực tiếp chụp đến bộ ngực của Tề Hoan.

“Xoẹt xoẹt” hai tiếng, y phục trên người Tề Hoan bị xé thành từng mảnh, tán loạn, chỉ còn lại cái yếm che thân.

“Nếu như ngươi làm cho ta thoải mái, có lẽ ta sẽ để cho ngươi chết thoải mái một chút, có điều hiện tại ta rất ghét ánh mắt của ngươi.” Ngục trưởng kia tát một cái lên mặt Tề Hoan, mặc dù không dùng nhiều khí lực, mặt Tề Hoan vẫn bị sưng phồng lên. Sau khi tát qua tát lại mấy cái, ngục trưởng một tay bóp cổ Tề Hoan, một tay xé rách quần nàng.

“Ngươi đừng hòng hy vọng gì, chỉ cần đã vào nơi này, thì vĩnh viễn đừng nghĩ có thể đi ra ngoài.”

Cảm giác được quần phía dưới đã bị xé, Tề Hoan nghĩ đến chuyện tiếp theo có thể xảy ra mà toàn thân không nhịn được phát run, nàng nhìn chằm chằm nam nhân đang gục trên người mình, trong nháy mắt, ánh mắt nàng biến thành màu đỏ như máu.

“Rắc, rắc” âm thanh vang lên từ trên người Tề Hoan, nam nhân đang chôn

đầu trên ngực Tề Hoan chột ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong mắt Tề Hoan không có con ngươi, tròng mắt chỉ còn màu đỏ như máu, tim hắn lộp bộp. Khi hắn cảm giác được sự nguy hiểm, muốn rút lui, thì đã muộn rồi.

Hai tia sét màu đỏ lớn bằng ngón tay cái từ trong mắt Tề Hoan bắn ra, trực tiếp trúng vào giữa trán nam nhân kia, hắn còn chưa kịp phản ứng, thì đầu đã nổ tung thành vũng máu.

Máu ấm nóng bắn vào mặt Tề Hoan, nhưng màu đỏ trong mắt nàng không có mờ đi, mà càng ngày càng đậm, dường như có thể nhỏ ra máu.

Thi thể không đầu ngã xuống người Tề Hoan, trong nháy mắt, trên thân thể nàng cũng bắt đầu xuất hiện những tia sét đỏ thẫm, số lượng càng ngày càng nhiều, giống như tầng tầng lớp lớp, rất nhanh liền bao kín khắp người Tề Hoan.

Đồng thời, trong Li Đô thành tất cả mọi người đều phát hiện, phía trên Mặc phủ bỗng xuất hiện rất nhiều mây kiếp màu đỏ, vô số sấm sét đỏ tươi xuất hiện trong không trung làm cho người ta sợ hãi, chập chập không có chỗ xuống.

“Bên ngoài sao lại âm ỉ như vậy?” Vừa tiễn Ám Huyết Tu La Vương xong, tâm tình Mặc Ngự trở nên rất tốt, nhất cử lưỡng tiện.

“Gia, không xong rồi, phía trên phủ đệ nhà chúng ta xuất hiện rất nhiều mây kiếp.” Mặc Ngự vừa hỏi, đã thấy Thùy Lệ thờ hồng học xông vào đại sảnh, vẻ mặt tràn ngập khủng hoảng, đã mất đi huyết sắc.

“Làm sao có thể?!” Quản lý thiên phạt ở Nhân gian là chủ Lôì Thần điện trên Tiên giới, nhưng ở Thiên Ma giới, Lôì Thần điện vốn không quản được, Thiên Ma giới làm sao có thể xuất hiện mây kiếp? Mặc Ngự nhăn mày, nện bước đi ra ngoài.

Ra khỏi phòng, hắn ngửa đầu nhìn bầu trời, vừa ngẩng đầu lên miệng hắn liền hít một hơi lạnh, “Huyết sát ma lôì. . . . . Huyết sát ma lôì khủng bố như vậy, chẳng lẽ ngày tàn của Ma giới đến rồi?”

“Mau, truyền lệnh ọi người lập tức rời khỏi nơi này.” Lời của Mặc Ngự vừa nói ra, vô số huyết sát ma lôì đã nổ xuống.

Trong màn lôì điện, các nơi trong Mặc phủ không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, ngay cả Mặc Ngự tu vi cao nhất cũng một thân chặt vật.

Huyết sát ma lôì là khắc tinh của ma tu, nếu chỉ là thiên kiếp, hắn có thể tự mình ngăn cản, nhưng tầng mây trên bầu trời ngày càng dày lên, uy lực của lôì điện đánh xuống càng lúc càng mạnh, dường như không hề muốn dừng lại.

Ở bên trong lôì trụ đỏ như máu, hỗn tạp vô số huyết nhân, chỉ ngán ngủi mấy phút đồng hồ, Mặc phủ đã biến thành địa ngục.

Lúc Mặc Dạ chạy tới, đã là chuyện của một ngày sau. Kể từ khi rời khỏi Tiềm Long sơn, hắn một khắc cũng không ngừng bố trí ở Sát Thần Hải, chính là vì chiến tranh sắp xảy ra. Một tháng trước, hắn cuối cùng có thể trở

về Tiềm Long sơn, kết quả Tề Hoan đã biến mất.

Hắn phát hiện trong phòng lưu lại hơi thở của phụ thân, Mặc Dạ vốn định lập tức chạy về, ai ngờ nửa đường lại bị Hề Cuồng vốn nổi danh ở Thiên Ma giới ngăn lại, không nói lời nào liền đánh một trận. Cũng may trong lúc đó Tinh Hoàng mang đến tin tức, nói Tề Hoan ở Mặc phủ cũng không tệ lắm, Mặc Dạ lúc này mới không gấp gấp nữa.

Tính cách Tinh Hoàng hắn cũng biết, ca ca trước nay chưa từng nói dối hắn, nhưng Mặc Dạ không ngờ, sau khi mình trở về lại phát hiện ra, tất cả đều không giống như hắn nghĩ.

Lúc Mặc Dạ đi vào đại môn Mặc phủ, nhìn thấy toàn là thi thể, phụ thân hắn Mặc Ngự chạt vạt ngồi dưới đất, mặc kệ lôi điện không còn uy lực gì bỏ xuống người. Mà Tinh Hoàng cũng không hơn gì, dưới sự bảo vệ của Mặc Ngự, hắn bị đá thương không nghiêm trọng lắm, nhưng vì ngăn cản lôi kiếp, cũng đã kiệt sức.

Lôi kiếp kia kéo dài hơn một ngày, một khắc cũng không ngừng lại, cho dù Mặc Ngự tu vi cao cỡ nào, cũng bị đá thương vô cùng nghiêm trọng.

“Tề Hoan đâu?” Nhìn lôi kiếp trên bầu trời đang không ngừng giáng xuống, Mặc Dạ không nói hai lời vọt đến trước mặt Tinh Hoàng, bóp chặt cổ hắn, trên mặt càng thêm dữ tợn.

Trừ Tề Hoan, ở Thiên Ma giới căn bản không có kẻ nào có thể xuất ra huyết sát ma lôi, nếu như không phải nàng xảy ra chuyện gì, tuyệt đối sẽ không phát sinh tình huống này.

“Khụ khụ. . . . . Nhị đệ. . . . . Buông tay. . . . .” Tinh Hoàng cố gắng tránh khỏi tay Mặc Dạ, song bắt đắc dĩ trên người không thể xuất ra một chữ lực nào.

“Ta hỏi ngươi, Tề Hoan đâu?” Mặc Dạ nhìn chăm chăm hắn, lực trên tay càng lớn, là ai nói cho hắn biết Tề Hoan không có chuyện gì, ai nói cho hắn biết Tề Hoan sống ở Mặc phủ rất tốt, trong nháy mắt tiến vào Mặc phủ, sợ hãi đã tràn ngập trong lòng Mặc Dạ, thân thể đã không thể khống chế mà phát run.

“Huyết lao. . . . .” Tinh Hoàng chỉ kịp nói ra hai chữ, đã bị Mặc Dạ trực tiếp làm cho ngắt đi, trên cổ còn vết thâm tím của năm ngón tay.

Lúc Mặc Dạ xông vào huyết lao, cả đại lao đã không còn người sống, hắn cuồn loạn tìm khắp bốn phía. Tìm kiếm khắp nơi, thật vất vả mới tìm thấy Tề Hoan mặt trắng như tờ giấy, nàng còn sống, không, chỉ có thể nói là nàng còn thở.

Tề Hoan mở mắt thật to, trên mặt không có chút biểu cảm nào, da trắng lóa lóa.

Không có một tia huyết sắc, lúc Mặc Dạ tiến vào tầm mắt của nàng, khoe miệng Tề Hoan khẽ nhếch lên, nàng rốt cuộc đã đợi được hắn!

Mặc Dạ quỳ gối bên cạnh Tề Hoan, ôm chặt nàng, nhưng sợ hãi trong lòng

càng lớn, hẳn có thể cảm giác được hơi thở yếu ớt của nữ nhân trong ngực, trên người nàng sớm đã không còn nhiệt độ, lạnh băng giống như thi thể.

“Thật xin lỗi. . . . . Thật xin lỗi. . . . . Thật xin lỗi. . . . .”

Tề Hoan chớp mắt, không lên tiếng, nàng căn bản không còn sức mở miệng nói chuyện. Tất cả tức giận trong cơ thể đều hóa thành lời kiếp, ngay cả Thái Cực đồ và Bát Quái đồ trong đan điền cũng dần trở nên mơ hồ, tứ đại linh thú cũng lúc ẩn lúc hiện, tùy lúc đều có thể biến mất.

Ám lôi trên người nàng biến thành huyết sát ma lôi đều bị dùng triệt để, đồng thời còn tiêu hao hết sức sống của nàng, không ai cứu được nàng nữa rồi, thân thể nàng vì sử dụng lôi điện lực quá độ, căn bản đã bị phá hỏng hoàn toàn. Mà nguyên thần cũng dần dần tiêu tán.

Một giây trước khi Mặc Dạ xuất hiện, người duy nhất trong lòng Tề Hoan nghĩ đến chính là hắn, cho đến lúc này, nàng mới nhận ra, nam nhân này chiếm vị trí lớn như thế nào trong lòng nàng. Thật đáng tiếc, bọn họ mới chỉ vừa bắt đầu, đã liền kết thúc.

Trên mặt chợt xuất hiện một chất lỏng âm áp, chất lỏng kia lướt qua trán nàng, chớp mũi, sau đó chảy vào trong miệng nàng, thật mặn. Là nước mắt, nam nhân này, cũng sẽ khóc sao?

Lúc này Tề Hoan thật sự không muốn để cho hắn khóc, gương mặt đẹp trai như vậy, khóc sẽ rất tổn hại hình tượng a, nhưng hiện tại nàng dù muốn cũng không thể mở miệng được.

Nếu có kiếp sau thì thật tốt, kiếp này nàng còn chưa gả cho ai, làm sao lại cứ thế mà chết đây?

Nhưng cũng may mắn, cả đời mình chỉ yêu một nam nhân, còn là một nam nhân vô cùng tốt, chết trong ngực hắn, cũng coi như là chiếm được tiện nghi đi. . . . .

Tề Hoan âm thầm nghĩ trong lòng, sau đó nàng cảm thấy thân thể mình càng ngày càng nặng, mí mắt cũng nặng trĩu, một tia lạnh lẽo ăn mòn trong đầu nàng, sau đó mất đi toàn bộ ý thức.

“Ta sẽ không để cho nàng chết.” Năm ngón tay Mặc Dạ biến thành móng vuốt, mạnh mẽ đâm vào trong ngực, móc trái tim mình ra. Từng giọt từng giọt máu màu vàng chảy vào trong miệng Tề Hoan, còn đọng lại trên môi nàng.

Chương 100: Cuộc sống trong Lôi Thần điện

Tề Hoan không chết, tất nhiên, về điểm này nàng vẫn rất vui mừng, dù sao cuộc sống thần tiên nàng vẫn chưa trải nghiệm đủ a. Có điều nàng cũng không hiểu tại sao sau khi tỉnh lại, lại có một đại thúc mặt đầy râu bám lấy thành giường, cười ngây ngô nhìn nàng chảy nước miếng.

Tề Hoan khó khăn lắc lắc cái cổ đau nhức, liếc nhìn hoàn cảnh xung quanh, phát hiện, mình lại tới một nơi xa lạ rồi, có điều, nơi này là Tiên giới, nàng có thể xác định.

“Ai nha, người đã tỉnh rồi à, cảm thấy thế nào, có chỗ nào không thoải mái không, có đói bụng không, có muốn ta đưa cho người chút gì đó để ăn không?” Tề Hoan còn chưa tỉnh táo, đại thúc nhiệt tình kia đã sán lại gần, nói không ngừng nghỉ.

Tề Hoan chỉ cảm thấy trong đầu có vô số con ong vo ve, thật muốn đâm cho hắn một phát để hắn ngậm miệng lại.

“Người là ai?” Tề Hoan mở miệng, giọng nàng cư nhiên giống hệt lão thái thái tám mươi tuổi.

“Ta tên là Thiên Lôi.”

“Ta còn là Điện Mẫu đây này. . . . .” Tề Hoan vô lực đảo cặp mắt trắng dã, nói giỡn theo.

“Ồ, tại sao người biết vợ ta tên là Điện Mẫu?” Đại thúc vẻ mặt kinh ngạc, song hình tượng này của hắn, có hiệu quả giống như vẻ mặt hung hãn của lũ thổ phỉ khi cướp bóc, dù sao cũng rất dọa người.

“Ai nha, chúng ta thật là rất có duyên, ta vừa hay lại thiếu truyền nhân, hay là người bái ta làm sư phụ, sau đó ta dạy người tuyệt thế công phu, để người xưng bá Tiên giới, chủ ý này không tệ, cứ làm như thế đi.” Còn không để Tề Hoan có cơ hội nói chuyện, đại thúc đã đem nửa đời sau của Tề Hoan sắp đặt xong rồi, xưng bá Tiên giới, hắn tính toán cũng quá tốt đi.

“Nhị đệ, đệ làm vậy sẽ khiến tiêu cô nương này sợ hãi đây.” Trong phòng không biết từ lúc nào xuất hiện thêm một giọng nói khác, giọng nói này có mấy phần trầm ộn, cũng rất uy nghiêm.

Tề Hoan đảo mắt, nhìn qua, cũng là một vị đại thúc, nhưng râu mép không khoa trương như vị trước. So với Thiên Lôi, thì vị này nhã nhặn lịch sự hơn nhiều, mặc dù vóc dáng của hai người khôi ngô giống nhau.

“Ai nha, ca ca, đệ thật vất vả mới nhặt được đồ đệ, huynh không thể đoạt a.” Thiên Lôi đại thúc đột nhiên vọt tới trước mặt ca ca của mình, hung dữ

lôi kéo vạt áo của y, ra vẻ người dám đoạt đồ đệ của ta, lão tử liền liều mạng với người.

“..... Người ta còn chưa đáp ứng mà.” Lôi Thần thật vất vả đẩy tay đệ đệ ra, nói đùa sao, hạt giống tốt như vậy, làm sao có thể ném cho hấn làm hại chứ, ai mà không biết Thiên Lô là mệnh khắc đồ đệ, năm ngàn năm thu năm đồ đệ, kết quả cuối cùng một người cũng không còn, trái lại hấn vẫn sống nhăn.

“Khụ, hai vị, xin hỏi một chút, đây là nơi nào?” Nhìn hai đại thúc người một đấm ta một đá, Tề Hoan cảm thấy trên trán rơi xuống từng tia hắc tuyến, tiếng quả đấm đánh vào da thịt thật là vang a.

“Lôi Thần điện.” Hai người trăm miệng một lời (đồng thanh).

..... Tề Hoan sừng sốt một chút, nàng làm sao lại chạy tới Lôi Thần điện, ai đưa nàng tới, Mặc Dạ sao?

Hấn thế nào rồi, hấn rốt cuộc đã làm gì khiến cho nàng sống lại? Trong đầu một mảnh hỗn loạn, Tề Hoan căn bản không nghĩ ra một tia đầu mối nào.

“À..... Tại sao ta lại đến được đây?”

“Cái này.....” Hai người cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thời ngậm miệng, một câu cũng không chịu nói.

“Thiên Lô đại thúc, thúc muốn thu nhận ta làm đồ đệ sao, thúc xem ta tư chất tốt như vậy, chính là tư chất trăm năm khó gặp được nha.” Hỏi trực tiếp không được, chúng ta có thể đi đường vòng, vị Thiên Lô này thoát nhìn dễ dụ hơn nhiều, Tề Hoan quyết định khai đao với hấn trước.

“Đúng là tư chất trăm năm khó gặp, quả thực là mười mấy vạn năm cũng không gặp được một lần đó!” Thiên Lô khích lệ khiến Tề Hoan không nhịn được đỏ mặt lên, mình từ lúc nào lại trở nên ưu tú như vậy, nếu lão đầu nhà mình biết được, còn không cảm tạ lão thiên gia đi.

“Thúc nhìn xem, mọi người đều nói trên con đường tu hành không thể có điều vượng bận, ta bị thương nặng như vậy được đưa đến Lôi Thần điện, ta muốn biết ân nhân cứu mạng của ta là ai.” Ý đồ của Tề Hoan là muốn lấy tình cảm lay động, kết quả cả hai người kia đều sững sờ.

“Lúc người tới không có bị thương a, còn nữa, đưa người tới là một con rắn.....” Thật ra thì cũng không phải hai người bọn họ cố tình giấu diếm, mà là con rắn kia sau khi đưa Tề Hoan đến, liền biến mất. Hai vị tiên tôn thậm chí tung tích của một con rắn cũng không tìm ra được, bọn họ chính là sợ Tề Hoan hỏi tới chuyện này, mình nếu không trả lời được thì quá là mất mặt rồi.

“Được rồi, được rồi, người vừa mới tỉnh lại, mặc dù thân thể không bị thương gì, nhưng nguyên thần vẫn rất suy yếu, cũng không biết tại sao bị thương thành như vậy còn có thể sống sót, người nghỉ ngơi cho tốt, có chuyện gì thì hỏi sau.” Lôi Thần nghe xong, vẻ mặt hơi hoảng hốt, không nhìn được lên tiếng nói một câu, sau đó không nói lời nào tùm Thiên Lô lôi

ra khỏi phòng.

Sau khi hai người đi rồi, Tề Hoan vẫn ngây người nằm trên giường, Tiểu Ngân đưa nàng tới Lôi Thần điện, điều này chứng minh Tiểu Ngân cũng không bị thương quá nặng, trong lòng Tề Hoan dễ chịu hơn một chút, nhưng Mặc Dạ thì sao? Hẳn rốt cuộc ở đâu, rõ ràng mình chắc chắn phải chết, nhưng vì sao mà bây giờ nàng lại không có chuyện gì cả?

Nghi vấn của Tề Hoan không được giải đáp, nhưng nàng vẫn ở lại Lôi Thần điện. Thứ nhất nguyên thần của nàng bị thương rất nghiêm trọng, mặc dù không biết thứ gì khổng chế được vết thương, nhưng dùng đan dược căn bản không thể chữa khỏi, chỉ có lôi điện lực tinh thuần nhất thiên địa mới có thể giúp Tề Hoan khôi phục. Hơn nữa Lôi Thần và Thiên Lôi dù chết cũng không chịu thả người, Tề Hoan cũng vô cùng lưu manh tỏ vẻ với họ, nói nàng đã có sư phụ, nàng sẽ không phản bội sư môn. Các người cứu ta chắc chắn sẽ không nhận được báo đáp, nhưng hai người vẫn không từ bỏ ý định, kiên trì lưu Tề Hoan lại, dù sao đến cuối cùng trong hai người nhất định sẽ có một người chết tâm.

Tuy nói Tề Hoan không phải người của Lôi Thần điện, nhưng bởi vì có Thiên Lôi và Lôi Thần, nên nàng ở Lôi Thần điện cũng được đãi ngộ tương đối tốt, hơn nữa nàng còn được cho phép tiến vào lôi thần tháp.

Lôi thần tháp là một ngọn tháp chín mươi chín tầng ở bên ngoài Lôi Thần điện, nghe nói bên trong tồn trữ lôi điện lực tinh khiết nhất trong thiên địa, mỗi đệ tử của Lôi Thần điện đều có cơ hội tiến vào trong tháp tu luyện, nếu bọn họ có thể cảm nhận được lôi điện thuộc về mình, như vậy rất nhanh có thể tu thành Lôi Tâm, rồi dần dần nắm lôi thuật trong tay.

Tất nhiên, lôi thuật khác với lôi phạt, chỉ có tu luyện tới cấp bậc Lôi Thần mới có thể nắm trong tay tất cả lôi phạt. Song cũng có người có thể nắm trong tay một hai loại lôi phạt, ví như Âm Lôi Quân bị Tề Hoan cướp mất lôi tâm kia, hẳn có thể thao túng Huyết Sát Ma Lôi để thực hiện lôi phạt.

Ở Lôi Thần điện một thời gian, Tề Hoan cũng âm thầm thăm dò chuyện của Âm Lôi Quân một chút, kết quả lúc trước Mặc Dạ quả nhiên không lừa nàng, phụ thân của Âm Lôi Quân, Lôi Minh tiên tôn, con mình đột nhiên chết ở Nhân Gian, nhưng lại không tìm ra tung tích hung thủ, khiến hắn bị đả kích lớn, kết quả tính tình đại biến, hiện tại vẫn không rõ tung tích.

Tề Hoan bây giờ mỗi ngày đều ngồi trong tầng một Lôi Thần tháp, từ từ hấp thu lôi điện lực tinh khiết, tu bổ nguyên thần, song có một việc khiến nàng không lý giải được chính là, mặc dù đan điền đã khôi phục lại bình thường, nhưng ở bên trong dường như có thêm một số thứ.

Đó là một luồng hơi thở rất kinh khủng, Tề Hoan khẳng định tuyệt đối không phải là thứ mình tu luyện thành, cũng may hơi thở này có vẻ an ổn, vẫn thành thật ẩn bên dưới Thái Cực đồ.

Tề Hoan ở Lôi Thần điện tu luyện hơn nửa tháng, hiện tại nàng đã đi tới

tầng thứ ba của Lôì Thần tháp, mà bên trong đan điền cũng xuất hiện thêm một đám sương mù có hình dáng giống Lôì Thần tháp, nhưng mới chỉ có ba tầng mà thôi. Tứ linh thú dường như rất thích tòa tháp đột nhiên xuất hiện này, cũng không có biểu hiện bất mãn gì.

Dường như người bất mãn chỉ có Tề Hoan mà thôi, điều này cũng không thể trách nài, cho dù là ai mà trong bụng xuất hiện một tòa tháp, cũng đều rất khó tiếp nhận a, may mắn nàng đã quen dần, trong bụng ngay cả vật sống còn có, huống chi là vật chết.

Mặc dù chưa tu ra được lôì tâm, nhưng Tề Hoan cảm giác được lôì điện lực nài nắm trong tay đã đạt đến một trình độ mới, tối thiểu, Thiên Lôì cũng đánh giá Tề Hoan rất cao.

Dĩ nhiên, chuyện này có quan hệ trực tiếp đến việc hấn bị Tề Hoan dùng lôì kiếp bỏ nhiều lần. Tề Hoan bây giờ đã có thể thoải mái sử dụng lôì điện lực trong ba tầng đầu tiên của Lôì Thần tháp để tạo ra Lôì Phật, cứ tiếp tục như vậy hấn là sẽ có chút thành tựu.

Ở Tiên giới thời gian tu hành khác nhau rất nhiều, bình thường một người nhập định có thể tính bằng trăm ngàn năm. Dùng 300 năm, Tề Hoan bắt đầu tu luyện đến tầng thứ 89 trong Lôì Thần tháp, đồng thời ngọn tháp trong đan điền cũng đã có 89 tầng. Dựa theo lời Thiên Lôì nói, tốc độ tu luyện của Tề Hoan so với ca ca hấn còn nhanh hơn.

Tu luyện 300 năm, đã là cực hạn của Tề Hoan, mặc dù không biết tu vi của mình đã đến tầng nào, nhưng đối phó với một đệ tử tam trọng thiên trong Lôì Thần điện cũng thoải mái.

Những năm này, Thiên Lôì cũng vì Tề Hoan mà tận tâm tận lực, Tề Hoan muốn biết những chuyện lớn nhỏ phát sinh ở Thiên Ma giới, hấn liền chạy đến Sát Thần Hải dạo quanh một vòng, từ bên đó chiếm được không ít tin tức nội bộ của Thiên Ma giới.

Nghe nói trước khi Thiên Ma khai chiến, Luân Chuyển Vương bị một vết thương trí mạng, thế lực Mặc gia ở Thiên Ma giới xuống dốc không phanh, ngay cả thống lĩnh chấp chưởng đại chiến của Thiên Ma giới – Mặc Dạ cũng đột nhiên biến mất. Còn đại công tử Tinh Hoàng của Mặc gia mặc dù thực lực không còn trở ngại gì, miễn cưỡng cũng có thể chống đỡ Mặc gia, nhưng không biết vì sao hấn lại không làm như vậy, mà tìm một địa phương vắng vẻ để quy ẩn.

Mặc gia đã xảy ra chuyện gì, cho tới bây giờ vẫn là bí mật, mà Tề Hoan chú ý nhất chính là tung tích của người mất tích kia, cho đến bây giờ vẫn chưa có bất kỳ đầu mối nào.

“Tiểu Hoan Tử, sao lại phiền muộn vậy?” Tề Hoan chống cằm, ngồi trong phòng, nhìn các Hoa tiên tử đang nhẹ nhàng nhảy múa ở hoa viên bên ngoài. Linh khí trong Lôì Thần điện dồi dào hơn những nơi khác, nên các hoa tiên đều thích chạy tới đây, cũng chính vì có các nài, nên các đóa hoa

trong vườn mới có thể nở đẹp và diễm lệ như thế.

Khu vườn rộng gần trăm mét vuông là chỗ ở của bảy, tám Hoa tiên, lá gan của các nàng rất nhỏ, cho dù không có người khác cũng không dám đi ra ngoài, nhưng Tề Hoan ở đây đã lâu, các nàng cũng quen biết, nên khi không có chuyện gì, các nàng thường tới đây khiêu vũ cho Tề Hoan xem.

Những Hoa tiên tử này đều là những nghệ sĩ khiêu vũ trời sinh, từ nhỏ đã khiêu vũ, ngay cả Tề Hoan không có mắt thường thức cũng cảm thấy họ nhảy múa cực kỳ đẹp, vì thế nàng quán lấy mấy vị Hoa tiên nhờ các nàng dạy khiêu vũ. Cho dù nhảy không ra cảm giác linh động như vậy, ít nhất cũng không quá kém đi.

Đáng tiếc, câu nói danh sư xuất cao đồ (sư phụ giỏi ắt có trò giỏi) không thể áp dụng với Tề Hoan, Tề Hoan mất hơn mười năm học khiêu vũ, kết quả hai vị sư phụ đều chạy mất.

Cuối cùng vẫn là Thiên Lô không chịu nổi bước nhảy cứng ngắt như cương thi của Tề Hoan, dùng thái độ khản cầu để nàng bỏ qua ấy vị Hoa tiên còn sót lại trong vườn. Cho đến khi Tề Hoan thề sẽ không bao giờ khiêu vũ nữa, hai vị Hoa tiên tử bị dọa sợ lúc này mới dám trở lại.

“Lôi nhị thúc tại sao chỉ có một mình thúc, Lôi thúc đâu?” Lôi nhị thúc ở đây là chỉ Thiên Lô, còn Lôi thúc là chỉ Lôi Thần, vì danh hiệu này, hai huynh đệ đã quyết đấu với nhau để được trở thành Lôi thúc, người thua đứng hàng thứ hai.

Tề Hoan mặc dù không chịu đổi thành người của Lôi Thần điện, nhưng nàng cũng không chịu nổi hai người dày vò, cuối cùng đi đến trước bảng hiệu Thiên Lô đập đầu mấy cái, trở thành thân thích trên danh nghĩa của Lôi Thần và Thiên Lô, đầu năm nay đồ đệ có thể trên danh nghĩa, ngay cả thân thích cũng trên danh nghĩa được sao? Tề Hoan cuối cùng cũng được mở mang kiến thức.

Hai người bọn họ đối tốt với mình Tề Hoan cũng biết, Lôi Thần tháp trừ đệ tử Lôi Thần điện thì không ai có thể đi vào, từ tầng 60 trở lên là cấm địa, nhưng bọn họ chưa từng ngăn cản Tề Hoan, Tề Hoan mặc dù không nói, song trong lòng cũng tràn đầy cảm kích, nên đối với hành vi bắt buộc của bọn họ, đáy lòng cũng không có chút bất mãn nào.

“Huynh ấy đi Minh giới (Âm phủ) rồi, gần đây Minh giới không biết xảy ra chuyện gì, quả thực là quân quỷ loạn vũ, nhiều đệ tử đã thua ở đó, không thể làm gì khác là huynh ấy phải tự mình đi xem.” Thiên Lô nhắc một chiếc ghế gỗ lên ngồi đối diện Tề Hoan, chiếc ghế gỗ sau khi mông hấn hạ xuống liền phát ra một tiếng “rắc”, chỉ sợ khó có thể chịu nổi cân nặng gần hai trăm cân của hấn. (tức 100kg của mình)

“Minh giới không phải tất cả đều là quỷ sao? Bọn họ cũng cân độ kiếp?” Tề Hoan kinh ngạc hỏi, mặc dù nàng ở Nhân Gian cũng từng gặp quỷ tu, nhưng cho tới nay chưa từng nghe nói quỷ có thể độ kiếp thành tiên, thần

tiên trên trời có người, có yêu, song tuyệt đối không thể có quỷ.

“Dĩ nhiên không thể, quỷ mặc dù không thể thành tiên, nhưng nếu bọn họ tu luyện đến một trình độ nào đó, thực lực cũng có thể so được với thần tiên a. Nếu là tính tình ôn hòa thì tốt rồi, có điều nếu là kẻ thích giết chóc, thì nhân gian chỉ sợ sẽ gặp khó khăn.” Thiên Lô lắc đầu, thở dài một tiếng rồi tiếp tục giải thích cho Tề Hoan “Quý tu tuy không thể phi thăng Tiên giới hay Thiên Ma giới, nhưng bọn họ có thể xuyên qua Nhân gian cùng Minh giới, người nghĩ xem, một quỷ tu thực lực có thể so với thần tiên đi đến Nhân gian, còn không phải là trong thời gian nháy mắt sẽ biến Nhân gian thành địa ngục sao, cho nên thiên kiếp của quý tu vô cùng kinh khủng, bình thường nếu có một quỷ tu thực lực cường hãn, thì trên căn bản đều là do chúng ta chấp chương Lô Phật.”

“Nếu bọn họ thoát được Lô Phật thì sao?” Tề Hoan cũng hiểu ra được một số chuyện, xem ra con đường thành quỷ tu thật sự không dễ đi nha, có điều sau khi tu thành, nhất định vô cùng khủng khiếp.

“Nếu tránh thoát được, chỉ có thể dùng các biện pháp khác hạn chế chúng, ôn tồn thương lượng, nếu thật sự không được thì chỉ có thể phái người âm thầm giết chết. Chúng ta mặc dù chấp chương Lô Phật nhưng không thể tùy ý dính vào, số lượng tai kiếp mỗi người phải chịu đều tra được trên Thiên Bi (tấm bia ghi số mệnh), nếu người chấp pháp làm sai, sẽ bị thiên lôi cản trở, vô cùng kinh khủng.” Thiên Lô run run một chút, lúc còn trẻ hấn tâm cao khí thịnh, cho là chức vụ chấp chương Lô Phật vô cùng mạnh, nhìn thấy người làm việc ác liền muốn trừng phạt nặng một chút, kết quả chỉ bỏ thêm bốn mươi đạo lôi thôi, mà hấn bị cản trở thiếu chút nữa thì dày vò đến chết, hiện tại nhớ lại vẫn còn sợ hãi.

Tất nhiên, Tề Hoan tuyệt đối sẽ không chắt vạt lời Thiên Lô, hấn trái lại rất tốt, bỏ thêm bốn mươi đạo lôi còn cảm thấy bình thường, đoán chừng ngay cả mảnh vụn của người đó cũng không còn thừa đi.

“Trên đời này có mấy quỷ tu thành công vượt qua thiên kiếp vậy?” Cái này không phải đồng nghĩa với việc, quỷ tu chỉ cần vượt qua thiên kiếp thì không cần sợ gì hết sao, trên đời vậy mà vẫn có thể lực mạnh mẽ như vậy tồn tại.

“Mấy sao!” Thiên Lô vừa nghe xong trợn to mắt, Tề Hoan thấy cặp mắt kia suýt nữa là lồi ra ngoài rồi, “Cho đến nay một tên cũng không có, người cho rằng quý tu là củ cải à, biết rõ khả năng sống không tới một phần, có bao nhiêu kẻ ngu muốn biến thành quỷ tu chứ. Coi như bọn họ tu thành quỷ tu thì nhất định sẽ đoạt xác hoặc chuyển thể trọng sinh, rồi từ nhân gian từng bước từng bước tiến lên.”

“Thế thì đúng là quá không có ý nghĩa rồi.” Tề Hoan thất vọng khoát tay,

“À đúng rồi, thúc đến tìm ta có chuyện gì sao?”

“Bị người làm cho rối loạn ta suýt nữa đã quên mất chính sự muốn nói cho

ngươi, đại ca nói thời gian ngươi tu luyện đã đủ lâu, cũng nên đi ra ngoài rèn luyện, cho nên bảo ta dẫn ngươi tới Minh giới mở mang kiến thức, quý tu kia nếu thực lực xoàng xĩnh thì sẽ để ngươi đối phó.”

“Hóa ra là để ta làm dự bị à. . . . .” Tề Hoan hơi bĩu môi, tuyệt đối không thừa nhận thật ra mình rất động tâm.

Mặc dù cuộc sống trong Lôi Thần điện vô cùng thoải mái, nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy trống rỗng, dường như thiếu một thứ gì đó, không thể bù đắp được, Tề Hoan biết, nếu nàng không thể tìm thấy tung tích của Mặc Dạ, sợ rằng cả đời này đều sẽ như vậy.

Đi ra ngoài dạo một chút cũng tốt, lúc trước có cơ hội gặp hấn, nói không chừng hai người sẽ ở một chỗ đặc biệt nào đó gặp lại nhau chứ không chừng! Nghĩ tới đây, khóe miệng Tề Hoan nhếch lên, lộ ra nụ cười.

“Tiểu Hoan Tử, sao lại cười thành như vậy, có phải là có tư xuân hay không a, mau nói cho Nhị thúc đi, ta tư vấn cho ngươi.” Nói xong chính sự, Thiên Lôi vội vàng chuyển ghế tới gần chỗ Tề Hoan, vẻ mặt thô tục nhìn nàng.

“. . . . . Tạm thời không có, không phiền Nhị thúc quan tâm.” Tề Hoan cũng chuyển ghế ngồi, có điều là cách xa chỗ Thiên Lôi, Thiên Lôi muốn tư vấn cho nàng? Hấn còn không phải là tư vấn làm sao để ám hại người ta đi. Lần trước đồ đệ của Độ Vọng tiên tôn tới Lôi Thần điện làm khách, kết quả nói là vừa gặp Tề Hoan đã yêu, muốn kết thành đôi với nàng, tên đó là loại nhị thế tổ (ăn bám đời thứ hai), thuộc dạng không có đầu óc. Lại huyênh hoang nói với Tề Hoan, cái gì mà ta nhìn trúng ngươi chính là phúc khí của ngươi, vân vân. . . .

Kết quả Tề Hoan đi tìm Thiên Lôi tư vấn, sau đó, hai ngày sau người kia bị ném ngang ra khỏi Lôi Thần điện.

Chương 101: Con rắn trăm cảm

Minh giới, không có như trong tưởng tượng của Tề Hoan mọi chỗ đều tràn ngập sắc thái thần bí. Cảnh tượng quỷ hồn bay loạn cũng không có. Đương nhiên, thời điểm thấy Minh Vương, nàng vẫn có chút xú rung động, cảm thán một phen, thế giới này đúng là không giống trong tưởng tượng của mình, Minh Vương thế nhưng cũng có thể hân hoan.

Nhìn một tiểu la ly phần nộn còn không cao hơn mình khí thế mười phần rời khỏi ghế Luân Hồi vương, cho dù kẻ không thích con nít như Tề Hoan cũng không nhịn được muốn đi lên nhéo nàng hai cái. “Chào Thiên Lô thúc thúc.” Giọng nói tiểu la ly mang theo vẻ ngọt ngào, nếu không phải Tề Hoan biết tiên giới có một số quái vật thích biến thành đứa trẻ gạt người, thì thiếu chút nữa đã cho rằng đó là một đứa bé mới sinh.

Nghĩ đến đây Tề Hoan nhịn không được nhớ tới cái tên Thiên Vũ Tiên Tôn kia, sau khi đại chiến tiên ma chấm dứt, hắn liền biến mất không thấy bóng dáng, mà Tề Hoan cũng không tìm thấy tiểu hồ ly, ngay cả điện Lô Thần cũng không tìm được hắn, trong lòng tuy thực lo lắng, nhưng Tề Hoan cũng chỉ có thể nhẫn nại tiếp tục chờ đợi.

“A, Tiểu Bối Bối, hôm nay sao lại là cháu làm nhiệm vụ, cha cháu đâu?”

Thì ra đây là con gái Minh Vương, té ra là hiểu lầm.

Về mặt Tề Hoan kinh ngạc, Thiên Lô thấy tiểu la ly kia, vậy mà hai mắt tỏa sáng, chạy về phía người ta. Với hình thể Thiên Lô. Chỉ cần một cái vung tay, nha đầu kia còn không bị đánh bay sao?

Nhưng, sự việc Tề Hoan suy nghĩ trong lòng không có phát sinh, tiểu la ly được Thiên Lô ôm vào trong ngực, hung hăng hôn một cái. “Hôm nay có một nữ quỷ từ trên xuống dưới trông rất được, phụ thân tìm nàng nói chuyện phiếm rồi.” Tiểu lolita bị râu quai nón của Thiên Lô làm cho ngửa, nhìn không được cười khanh khách.

Theo cuộc nói chuyện của hai người, Tề Hoan đã phân tích ra, Minh Vương này là một tên sắc quỷ. “Mang Thiên Lô thúc thúc đi tìm cha cháu đi.”

Thiên Lô sau khi thân thiết đủ rồi, đem tiểu la ly để trên mặt đất, kết quả tiểu nha đầu thế những oai hùng cùng hắn nói điều kiện.

“Mang theo thúc đi tìm phụ thân cũng được, nhưng thúc phải để cháu cười cơ... Mặt Ngựa thúc thúc không chịu biến thành ngựa chơi với cháu, bọn họ rất quá đáng.” Tiểu la ly đỏ mắt, cái miệng nhỏ bĩu lên, Thiên Lô không nói hai lời liền đồng ý.

“Tiểu Bôi Bôi, sao cháu lại muốn Mặt Ngựa biến thành ngựa thê? Ta nhớ thuật biến hóa của Đầu Trâu tốt hơn mà!” Thiên Lô nghi hoặc hỏi.

“Mặt Ngựa thúc thúc khi còn sống không phải là ngựa sao?” Tiểu la ly cũng thoáng kinh ngạc.

“....Đương nhiên không phải...”

“A~” Tề Hoan cùng tiểu la ly đồng thời gật đầu, ra vẻ đã hiểu, làm Thiên Lô vô lực trợn trắng mắt, ôi khiêu thưởng thức như thế, Tề Hoan thì thôi đi, sao đến ngay cả tiểu công chúa Minh Giới cũng vậy, thực không biết Minh Vương thường ngày dạy dỗ nữ nhi như thế nào.

Trên đường đi, tiểu la ly ngồi trên cổ Thiên Lô, cùng Tề Hoan vui vẻ nói chuyện phiếm. Tề Hoan lúc này mới biết, thì ra tiểu la ly chỉ mới sinh không bao lâu, đại khái là hơn 100 tuổi, dựa theo tuổi của người Minh Tộc, thì nàng tương đương với bốn tuổi của con người rồi.

Đợi sau khi tiểu Bôi Bôi dẫn hai người Thiên Lô tìm được Minh Vương, chỉ thấy hắn đã đê nữ quý kia rồi. Tề Hoan mắt nhìn trời, lại nhìn đất, rồi nhìn Bôi Bôi.

Phụ thân trần truồng cùng một a di xinh đẹp nằm trên đất, vẻ mặt tiểu Bôi Bôi vô cùng bình tĩnh, không bình tĩnh nổi cũng chỉ có Tề Hoan. Này trách ai a, nàng vẫn là hoàng hoa khuê nữ đó, làm sao có thể trực tiếp nhìn một màn kinh tâm động phách như vậy.

“Thiên Lô, ngươi cũng tới?” Nửa đường bị người ta quấy nhiễu, Minh Vương chỉ nhăn mặt nhịu mày, song động tác dưới thân vẫn không có dừng lại.

Tề Hoan cúi đầu âm thầm đem tổ tông mười tám đời của Minh Vương rửa một lượt, nam nhân vô sỉ này, thế mà lại ngồi trên chức vị Minh Vương. Sau đó dựa theo triết lý vô lễ chớ nhìn, không vấn không hỏi.

“Chậc, ngươi thu liễm chút được hay không, ta có việc cần tìm ngươi.”

Thiên Lô cũng cảm thấy tình hình xung quanh không tốt lắm, nhất là hơi thở nhỏ nhỏ phát ra từ người Tề Hoan, ách... Hắn cảm thấy nếu bây giờ không ngăn Minh Vương lại, không khéo nhạ đầu này sẽ kích động mà thả ra vài đạo thiên lôi tới nện y, vậy thì không ổn rồi.

“Được rồi, mỹ nhân, lát nữa chúng ta tiếp tục.” Minh Vương lắc lắc tay, trong nháy mắt làm nữ quý kia biến mất, sau đó dưới người hiện ra một cái khối đen, song trên người vẫn trần truồng, lồng ngực có một vết sẹo xấu xí vô cùng dễ thấy.

“Ồ, ngươi nuôi thiếp à, Điện Mẫu nhà ngươi không phải nổi danh bình dâm chua sao?” Sau khi đứng lên, Minh Vương mới nhìn đến Tề Hoan, một tay xoa cằm, khuôn mặt tà mị nhìn chằm chằm nàng.

“Đừng nói bậy, ca ca của ta đâu?”

“Làm gì gấp vậy.” Minh Vương trừng mắt Thiên Lô, sau đó cúi người nhìn Tề Hoan trước mặt, thấy mặt nàng đỏ ửng, hắn tưởng Tề Hoan ngượng

ngừng, nhưng trên thực tế, nàng bây giờ chỉ là tức giận xông não mà thôi. “Tiểu mỹ nhân, có hứng thú tới Minh Giới hay không, bản lĩnh của ta còn chưa biểu diễn xong đâu.”

Tề Hoan ngẩng đầu, giống như nghe không hiểu nhìn hắn, câu nói vô sỉ này, là Minh Vương nói hay sao? Nàng vẫn cố nhìn về phía Thiên Lô, trong mắt tràn đầy ý hỏi. Chính là đang dùng ánh mắt truyền đạt ý tứ, có thể cho hắn một đạo sét hay không đây?

Thiên Lô lúc lắc đầu, một bộ không còn chọn lựa nào khác. Đối với Minh Vương, bọn họ đều đánh không lại.

“Ta không có hứng thú với lão nam nhân.” Không thể động thủ, đặc biệt tại tình huống dù động thủ cũng không có hi vọng gì, Tề Hoan chọn đầu khầu. Dù sao có Thiên Lô cho phép, không sợ Minh Vương trở mặt. Để hắn phát điên, Tề Hoan còn đặc biệt nhấn mạnh chữ ‘lão’.

Quả nhiên, Minh Vương biến sắc rồi, hắn thống hận nhất nhất chính là bị người ta chê già, này cũng không thể trách hắn, cuộc sống của Minh tộc khác với các chủng tộc khác. Minh giới trải qua phong ba bão táp, nhưng hắn chẳng qua mới chỉ là đời Minh Vương thứ hai mà thôi, từ đó có thể biết hắn già tới cỡ nào.

Về phần tại sao ghét người khác chê già, cái này ai cũng không hiểu được, ngay cả Thiên Lô cùng hắn quan hệ không tệ cũng không biết.

Minh Vương vẻ mặt thay đổi, trên khuôn mặt lộ ra vẻ hung ác dọa người, khiến người ta kinh sợ, có điều hắn lại không làm gì Tề Hoan, chỉ nhìn nàng một cái thật sâu rồi không lên tiếng nữa.

“Đi thôi, ta mang các ngươi đi tìm Lô Thần.” Minh Vương nhìn tới Bối Bối trên cổ Thiên Lô, ánh mắt càng lạnh đi, “Ai cho ngươi tới đây?”

Giọng điệu của hắn làm cho Tề Hoan vô cùng khó hiểu, Bối Bối không phải con gái hắn sao? Có phụ thân nào dùng giọng như vậy nói với con gái mình sao? Thế nhưng cảm giác lại không giống như nổi giận, bởi vì Bối Bối hình như rất quen với thái độ này của Minh Vương.

Bối Bối cúi đầu, định nhảy từ trên cổ Thiên Lô xuống, thì đã bị Thiên Lô túm lại, “Đừng nghe cha cháu nói nhảm, ngồi yên nào.” Thiên Lô trừng mắt nhìn Minh Vương, ánh mắt hai người va chạm trong không trung, còn may, không phát ra tia lửa, dù sao cuối cùng Minh Vương cũng thỏa hiệp rồi.

Ở Minh giới không có bầu trời, ngẩng đầu nhìn lên là một mảnh tối tăm mù mịt, trên đất cũng không có bất kỳ thực vật màu xanh nào, mặc dù quý hồn không cần hít thở, nhưng hoàn cảnh sinh thái của nơi này đúng là không tốt, cũng may không ai ở đây. Tề Hoan đi theo Thiên Lô không lâu, liền cảm thấy vô cùng áp lực.

Chỗ này quý khí nồng đậm, thân thể nàng theo bản năng bài xích, làm Tề Hoan vô cùng khốn đốn.

Minh Vương cũng phát hiện Tề Hoan kì lạ, ngẩng đầu nhìn Thiên Lô, Thiên Lô mỉm cười không nói. Bọn họ đều là thân thể mang đặc tính lôi, chính khí tiên thiên trải khắp toàn thân, bước vào Minh giới đương nhiên sẽ cảm thấy khổ sở, phản ứng như vậy là bình thường. Chẳng qua lôi tu (người tu sét) bình thường sẽ không phản ứng kịch liệt như Tề Hoan, điều này cũng chứng tỏ, lực lôi điện trong cơ thể nàng đã thăng tiến tới một tầm cao nhất định.

Đương nhiên, chính thức lợi hại, ví như Thiên Lô đây, hấn căn bản không có bất kì cảm giác gì.

“Thực đáng thương, mỗi ngày ở chỗ này không bị uất đến điên mới là lạ...”

Tề Hoan ngẩng đầu liếc Minh Vương đi tuốt đằng trước.

“Tiểu Bối Bối, có muốn cùng tỳ về Tiên giới không, ở Tiên giới rất thú vị nha.” Tề Hoan đúng là quá nhảm chảm rồi, chỉ có thể tìm Bối Bối nói chuyện phiếm.

Sắc mặt Thiên Lô nhất thời thay đổi, Minh Vương vẫn là bộ dạng người chết, ngược lại Bối Bối lại lộ ra vẻ chờ mong, dường như rất muốn tới Tiên giới chơi. Thực ra mà nói, phải biết là có rất nhiều người muốn tới Tiên giới.

“Phụ thân, con có thể đi không?” Khó có khi, tiểu Bối Bối vậy mà lại lên tiếng, nàng vừa nói ra, Tề Hoan liền thấy thân thể Minh Vương cứng đờ.

“....Tùy ngươi.” Giọng nói càng thêm lạnh, song ngoài dự liệu, hấn không từ chối.

Ai, Thiên Lô âm thầm thở dài, lá gan nha đầu Tề Hoan thế mà ghê gớm, ngay cả nữ nhi của Minh Vương cũng dám cuỗm, mặc dù hấn đã sớm có tâm tư như vậy rồi.

Ai cũng không nghĩ đây là con gái của Minh Vương, tiểu Bối Bối gọi hấn là phụ thân, nhưng hấn đối với tiểu Bối Bối lại vô cùng không tốt, mặc dù không làm gì nàng, nhưng luôn lạnh băng như người xa lạ như vậy, khiến bọn họ nhìn mà cùng đau lòng cho Bối Bối.

Trên đường đi, chỉ nghe thấy tiếng rầm rì nói chuyện của Bối Bối và Tề Hoan, Tề Hoan kể lại những chuyện ở nhân gian của mình cho Bối Bối. Mấy câu chuyện thú vị khiến Bối Bối cười khanh khách không ngừng, mà vẻ mặt Minh Vương càng lúc càng khó coi.

“Chính là chỗ này, ba ngày trước Lôi Thần đến Thập Oán Độ, chỗ này không thể dùng thần thức tìm người, các ngươi muốn tìm hấn thì phải đi vào.”

Thập Oán Độ là một nơi vô cùng đặc thù ở Minh giới, căn bản chính là một giải đất không ai quản lý, oan hồn ở đây cấp cao nhất cũng là Quý vương, hơn nữa đã từng có vài Quý tiên rồi, mặc dù tất cả đều hôi phi yên diệt (bụi bay khói tan), nhưng chỗ này lại thành nơi tích tụ oán khí nổi danh.

Minh Vương lạnh lùng nhìn Bối Bối, Bối Bối ngoan ngoãn tụt xuống khỏi

người Thiên Lôì, nghe lời đi tới bên cạnh Minh Vương, bàn tay nhỏ bé túm tay hắn.

“Đi thôi Tiểu Hoan Tử.” Thiên Lôì gật gật đầu, rồi dẫn Tề Hoan tiến vào Thập Oán Độ.

Thập Oán Độ vậy mà lại là một tòa thành cổ, trong thành có không ít tòa nhà nguyên vẹn, sau khi đi vào cửa thành, Tề Hoan cúi đầu nhìn con sông hộ thành, bên trong vậy mà đều là ác quỷ hung ác, bọn chúng ở trong sông thay phiên xé nát lẫn nhau, trong miệng còn phát ra tiếng kêu khiến người ta kinh hãi.

Về phần trong thành, bọn họ đi lâu như vậy mà thấy không hơn vài con quỷ, thỉnh thoảng chỉ thấy một hai quỷ vương bay qua, bọn chúng đều nhìn ra thực lực khủng bố của Thiên Lôì, nên đều nhanh chóng chạy mất.

Thiên Lôì cũng không hứng thú trừ quỷ thay Thập Oán Độ, trừ phi bên trên dài mắt yêu cầu, bằng không hẳn tuyệt đối không tùy tiện ra tay.

Thập Oán Độ cũng không lớn lắm, rất nhanh Thiên Lôì đã tìm được chỗ Lôì Thần dùng chân. Lôì Thần vậy mà ở trong khách điếm Duyệt Lai? Chỗ này thậm chí còn có khách điếm? Thật đúng là làm người ra rớt con mắt mà, Tề Hoan nhớ lúc trước xem ti vi, chỗ nhân vật chính đến cũng gọi là khách điếm Duyệt Lai, xem ra khách điếm này, đều là đến từ Minh giới.

“Đến rồi à.” Trông thấy Tề Hoan và Thiên Lôì, sắc mặt Lôì Thần dễ nhìn hơn một chút.

“Con quỷ kia sao rồi?” Thiên Lôì cũng không khách khí đến ngồi đối diện đại ca, sau khi hắn xuất hiện, khách sạn vốn có mấy người trong nháy mắt đã biến mất tăm.

Đối với quỷ mà nói, Lôì Thần chính là một dạng giống như mặt trời vậy, bây giờ lại tới thêm một ‘mặt trời’ nữa, có ngu mới không chạy.

“Còn chưa tìm được, có điều nhanh thôi, hẳn cũng phải độ kiếp, ta không tin là không đối phó được hắn.” Lôì Thần dùng sức vỗ bàn một cái, âm thanh phát ra vô cùng kịch liệt. Đại khái sản phẩm từ Lôì Thần điện đều rất nóng nảy đi, ai nảy đều là tính tình tệ hại.

Minh giới mặc dù không phân biệt ngày đêm, nhưng đám quỷ kia đều nhớ được, Minh giới lại không hợp để Tề Hoan tu luyện, cho nên vừa tới buổi tối, nàng liền tìm một căn phòng đi vào.

Cũng may hoàn cảnh chỗ này cũng không tệ lắm, còn có một quỷ lão bản để sai vặt.

Đêm dài yên tĩnh, đang ngủ Tề Hoan đột nhiên cảm thấy bên cạnh có tiếng người hít thở, có điều mắt nàng không mở ra được. Sau đó nàng rõ ràng cảm thấy một đôi tay lạnh như băng tiến vào trong quần áo, đặt ở eo không nhúc nhích.

Một con quỷ tới tìm ‘lò sưởi’ sao? Đại nãi Tề Hoan chợt nảy lên một ý nghĩ buồn cười. Sau đó chợt có cái gì đó mềm mại ẩm ướt kê lên cổ nàng,

rất lâu, cảm giác kia mới biến mất.

Ngày hôm sau, Tề Hoan là bị Thiên Lôì túm ra khỏi phòng, rõ ràng đã ngủ mười hai canh giờ, nhưng Tề Hoan vẫn mơ mơ màng màng không tỉnh.

“Nhị thúc, ta cảm thấy hôm qua bị quỷ đè.” Tề Hoan theo sát Thiên Lôì nói, nàng không nghĩ đó là mơ, nhưng cảm giác lại không thực, quỷ sẽ lợi hại như vậy sao, dưới tình huống có Thiên Lôì và Lôì Thần bên cạnh còn có thể chạy tới phòng nàng.

“Người ngủ tới choáng váng rồi, về sau đừng ngủ nữa.” Thiên Lôì trả lời vô cùng ngắn gọn mà dứt khoát, quanh phòng bọn họ đều có kết giới lôì điện, tuyệt đối không thể bị quỷ xuyên qua mà không phát hiện.

“Thật sao...” Tề Hoan sờ sờ cổ, chẳng lẽ thật sự là nằm mơ.

“Ô, sao trên cổ người lại có vết đỏ?” Thiên Lôì nhìn chăm chú, “Sẽ không phải bị con gì cắn chứ?”

“...” Tề Hoan ngậy người, nàng tuyệt đối không phải nằm mơ, đêm qua thực sự bị một con quỷ vô lễ rồi, hiện tại nàng vô cùng khẳng định. Tốt nhất đừng để nàng đụng phải con quỷ kia, bằng không, chặt thành tám khúc, trước rán sau chiên.

“Đã tìm được rồi, đi cùng ta nào.” Trong lúc Tề Hoan cùng Thiên Lôì trò chuyện, thì Lôì Thần không biết từ đâu nhảy ra, không thể không nói tốc độ lôì độn của hắn thật đúng là nhanh kinh người, giống như chỉ trong chớp mắt thôi, Tề Hoan hâm mộ nhìn Lôì Thần, nếu có thể luyện tới trình độ này thì tốt quá. Đáng tiếc lôì phẩm của nàng không cao bằng Lôì Thần, cho nên lôì độn đương nhiên kém xa người ta.

Nơi độ kiếp của quỷ tiên kia là trong một tòa tháp hoang phế, tháp kia cũng không cao, chỉ có bốn tầng. Tuy không so được với Lôì Thần tháp, nhưng bề ngoài trơn tuột xanh bóng kia, làm cho người ta nhìn thấy mà buồn nôn. Chưa đợi bọn họ bước vào, đã cảm giác được một luồng oán khí áp lực cường đại từ tứ phía trực diện phát ra, sắc mặt Lôì Thần vốn bình tĩnh giờ cũng đã thay đổi.

“Có biến rồi, Thiên Lôì đi cùng ta, tiểu Hoan tử người trốn xa chút.”

Tề Hoan cũng nhận ra tình cảnh không ổn, nàng từng thấy qua quỷ vương, oán khí trên người quỷ vương so với vị này, căn bản giống như dòng suối nhỏ so với biển cả bao la, vị quỷ tiên kia lợi hại như vậy sao, thật đúng là khoa trương nha.

Tề Hoan không nói hai lời liền biến thành một tia lôì điện màu đen, trong nháy mắt đã nấp sang một chỗ khác của Tháp Oán Độ.

Đại khái bởi vì chỗ này có quỷ tiên độ kiếp, nên vốn dĩ còn có thể thấy vài quỷ vương, thì lúc này đều đã chạy mất tăm, Tề Hoan thành thật ngồi trên mây kiếp nhìn náo nhiệt bên dưới.

Mặc dù đám mây này rất dễ phát hiện, nhưng không còn cách nào, nàng sợ độ cao, nên đành phải làm cho đám mây to chút, từ đây có thể thấy được

tình huống phát sinh dưới mặt đất.

Lôi kiếp mà Lôi Thần và Thiên Lôi hợp lực xuất ra rất cuộc có bao nhiêu uy lực Tề Hoan không biết, nhưng nàng nghe nói, một mình Lôi Thần dùng toàn lực đã khiến toàn bộ đám Tiên Tôn khác không thể chống đỡ rồi.

Huống hồ lần này hai người bọn họ liên thủ, mặc dù Tề Hoan vô cùng tò mò với vị quý tiên chưa từng gặp mặt này, nhưng trong nội tâm đã nhận định hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Ngay khi Tề Hoan nghênh cổ chờ đợi lôi kiếp bỏ xuống, nàng đột nhiên cảm thấy đám mây kiếp dưới mộng hơi vặn vẹo. Thò tay xuống dưới sờ sờ, một thứ gì đó trơn bóng? Còn sống? Xúc cảm này, thật là người ta sợ hãi. Tề Hoan thoáng cái giật bắn người đứng dậy, tạo dáng con gà giương cánh trên mây kiếp.

Sau đó nàng trông thấy trong đám mây có một con rắn màu bạc, trên đầu mọc hai sừng rồng chui ra, “Tiểu Ngân?” Tề Hoan kinh ngạc, “Người sao lại ở đây, Mặc Dạ đâu rồi, hẳn cũng ở chỗ này sao?” Tiểu Ngân nêu không đi cùng nàng, thì chắc chắn là ở cùng Mặc Dạ, bây giờ nó xuất hiện ở đây, vậy Mặc Dạ ....

Nghĩ đến đây, Tề Hoan cúi mắt nhìn tàn tháp bị màn mây kiếp bao trùm kia, Mặc Dạ sẽ không phải ở bên trong chứ.....

Tiểu Ngân quần lấy chân Tề Hoan bò hai vòng, rồi vẫy vẫy cái đuôi, bện thành một cái bàn tròn nhỏ màu bạc dưới chân nàng, như bình thường gục xuống ngủ. Không có biện pháp, con rắn này có chút trầm cảm.

Chương 102: Quỷ Tiên ra đời, Lục Đạo sụp đổ

Gặp được Tiểu Ngân, Tề Hoan càng lúc càng cảm thấy vị quỷ tiên độ kiếp trong tòa tháp kia có thể là Mặc Dạ, nhưng theo lý mà nói, lôi kiếp lần này sẽ vô cùng khủng bố, vậy mà Tiểu Ngân lại bình tĩnh như vậy, nó cứ tin tưởng Mặc Dạ thế sao?

Tề Hoan cau mày nhìn tòa tháp. Mặc kệ người trong tòa tháp hiện tại là ai, thì nàng cũng không có cách nào ngăn cản Thiên Lô và Lô Thần. Tề Hoan thò tay xuất ra một tia lôi chướng, tia sét màu bạc khiến nàng có thể xem rõ ràng động tác của Thiên Lô và Lô Thần trong đám mây kiếp xa xa.

Tùng đạo lôi kiếp bỏ xuống trong không trung đều do hai người liên thủ tạo thành, hơn nữa vừa bắt đầu đã dùng năm thành công lực, xem ra nếu không đem quỷ tu bên trong bỏ tới hồn phi phách tán thì quyết không bỏ qua.

Trên thực tế, Thiên Lô cùng Lô Thần cũng không muốn vừa bắt đầu đã mãnh liệt như vậy, song hết lần này tới lần khác, kiếp số ghi lại trên thiên bị nói rằng, vị quỷ tiên này chỉ phải chịu chín đạo lôi, nhiều hơn một đạo cũng không được.

Theo lý thuyết, tu thành quỷ tiên ít nhất phải chịu 49 đạo lôi kiếp, loại tình huống này bọn họ chưa bao giờ gặp qua. Nhưng số trời không thể trái, chỉ có thể đem toàn lực giết chết quỷ tiên này.

Sau đạo lôi kiếp thứ tư, tòa tháp bắt đầu lung lay sắp đổ, thân tháp vốn phủ một tầng xám tro nhàn nhạt giờ đã dần dần mờ đi, xuất hiện một số vết nứt. Tổng thể xem ra, tựa hồ vị ở bên trong vẫn rất bình tĩnh, nhưng xuyên qua lôi chướng, Tề Hoan lại cảm thấy, trán của hai vị thúc thúc nhà mình đã bắt đầu đổ mồ hôi rồi.

Hai người đều dùng tám phần công lực, nhưng vẫn không thể chém tới quỷ tiên bên trong tháp, điều này làm sao có thể?!

Thẳng đến sau đạo lôi thứ tám, tòa tháp rốt cục âm ỉm sụp đổ, đồng thời một nam nhân mặt không biểu tình xuất hiện trước mắt Thiên Lô và Lô Thần.

Ngay lúc nhìn thấy thân ảnh kia xuất hiện, trái tim Tề Hoan đập mạnh một cái, là Mặc Dạ, nàng tuyệt đối không nhìn sai. Chỉ có điều Mặc Dạ đưa lưng về phía nàng, nên nàng căn bản không nhìn rõ nét mặt của hắn.

Một đạo lôi cuối cùng, Thiên Lô và Lô Thần dùng mười thành công lực, hai vị tiên tôn cao nhất tiên giới liên thủ, Mặc Dạ có thể chịu nổi sao? Tề Hoan ngồi trên đám mây kiếp, sững sờ nhìn Mặc Dạ, răng cắn sâu vào môi

dưới, ngay cả vị máu thấm vào miệng mà nàng vẫn như không hề phát giác. Dùng tám đạo lôi kiếp cũng không thể tiêu diệt người này, hai huynh đệ đều nổi giận rồi, liếc nhau một cái, đồng loạt khoanh chân ngồi trên mây kiếp, xung quanh cơ thể họ bắt đầu chậm rãi tản ra lôi quang gần như màu đen, những tia sét kia từ từ dung hợp, tập trung lại, tạo thành một đạo lôi to bằng thùng phi đen xì xấu xí, ụp một tiếng từ trong đám mây bổ xuống. Sau đó, trong tiếng thét chói tai của Tề Hoan, nàng trơ mắt nhìn thân thể Mặc Dạ hóa thành tro bụi biến mất trong trời đất.

Đã chết? Cứ như vậy chết rồi? Miệng Tề Hoan còn chưa khép lại, ngo ngác nhìn sau màn sét đánh, chỉ còn lại vô số tro tàn trên mặt đất, cái gì cũng không còn.

“Gạt người, làm sao có thể chết như vậy, người còn chưa có lấy ta đâu, lại dám chết trước ta. . . . . huhuhuhu . . . . .” Tề Hoan ngã ngồi trên mây kiếp, ôm mặt khóc nức nở, nàng chỉ cảm thấy đau lòng, tim như muốn vỡ ra, ngoại trừ khóc dường như không còn cách nào khác phát tiết tình cảm của mình.

Mà Tiểu Ngân thấy nàng âm ỉ liên tục lầm bầm hai tiếng rồi xê dịch thân thể, vô cùng khó chịu khi giấc ngủ của mình bị phá hỏng.

“Thì ra nàng muốn gả cho ta...” Một giọng nói tràn đầy vui vẻ truyền đến sau lưng Tề Hoan, Tề Hoan chỉ cảm thấy có hai cánh tay lạnh như băng ôm lấy mình vào một lồng ngực cũng lạnh như băng đá. Có điều, giọng nói này quá mức quen thuộc, khiến nàng nhất thời quên đi giấy dũa.

Tề Hoan mạnh mẽ quay đầu lại, kinh ngạc phát hiện, nam nhân rõ ràng vừa bị sét đánh thành tro bụi, giờ phút này nguyên vẹn ngồi trên mây kiếp, vẻ mặt hứng thú nhìn chằm chằm nàng, hình như vô cùng thỏa mãn với lời tỏ tình vừa rồi của Tề Hoan.

“Người, người không phải đã chết sao?” Khuôn mặt tươi cười của Tề Hoan bởi vì vừa khóc quá kịch liệt nên giống hệt con mèo hoa, mắt cũng hồng hồng sưng đỏ, không tính là cảnh đẹp ý vui, nhưng cũng không cản trở tới ánh mắt nóng bỏng của Mặc Dạ.

Mặc Dạ phải trả giá thế nào, chỉ cần nàng còn có thể khóc, có thể cười là đủ rồi. Với hắn mà nói, chỉ cần Tề Hoan còn sống, bất luận khó khăn gì cũng không đánh gục được hắn.

“Đúng là đã chết.” Mặc Dạ cười khở, cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé của Tề Hoan đang sờ loạn trên ngực mình, ách, cần xác nhận cẩn thận hơn một chút, bàn tay kia còn tiến vào trong quần áo của hắn, làm Mặc Dạ không thể không hoài nghi ý đồ của nàng.

“Không có tim đập a, quá thần kỳ!” Dù sao nàng có thể chạm vào Mặc Dạ, Mặc Dạ cũng có thể nói chuyện với nàng, đối với Tề Hoan mà nói, tim có đập hay không cũng không quan trọng, cái gọi là không tim không phổi, đại khái chính là như thế này đây.

“VẬY BÂY GIỜ NGƯỜI LÀ QUỶ RỒI?” KIẾP NÀY TÈ HOAN TỔNG CỘNG CŨNG MỚI CHỈ THẤY QUỶ HAI LẦN, LẦN ĐẦU TIÊN LÀ QUỶ BÀ BÀ, CÒN LẦN THỨ HAI CHÍNH LÀ MẶC DẠ. LÚC TRƯỚC KHÔNG THỂ NGHIÊN CỨU KỸ CÀNG, BÂY GIỜ CÓ SẴN MỘT CÁI Ở TRƯỚC MẶT, ĐƯƠNG NHIÊN TÈ HOAN KHÔNG THỂ BUÔNG THA CƠ HỘI HỌC HỎI, VẼ MẶT HUNG PHẤN NHÀO VỀ PHÍA MẶC DẠ.

“..... Ta biến thành quỷ, nàng lại hung phấn thành cái dạng này?” MẶC DẠ KHOANH CHÂN NGỒI TRÊN MÂY, NHƯNG MÀY NÓI VỚI NỮ NHÂN ĐANG GIỜ TRÒ ĂN ĐẬU HŨ TRÊN NGƯỜI HẮN.

“NGƯỜI LÀ QUỶ TIÊN NHA, ĐỒ QUỶ HIẾM NHƯ VẬY, TA ĐƯƠNG NHIÊN HUNG PHẤN RỒI.” THIÊN LÔI ĐÃ TỪNG NÓI QUA, THÀNH QUỶ TIÊN RỒI SẼ KHÔNG AI CÓ THỂ LÀM HẮN BỊ THƯƠNG NỮA, ÍT NHẤT, KHÔNG CẦN LO LẮNG HẮN LẠI ĐỘT NHIÊN MẮT TÍCH. ĐỐI VỚI TÈ HOAN MÀ NÓI, ĐÂY LÀ TIN TỨC TỐT NHẤT RỒI.

XONG CHÍN ĐẠO LÔI KIẾP, THIÊN LÔI VÀ LÔI THẦN CŨNG THU SÉT CHUẨN BỊ ĐEP ĐƯỜNG HỒI PHỦ. TUY MỘT KÍCH CUỐI CÙNG BỌN HỌ TẬN MẮT NHÌN THẤY QUỶ TIÊN KIA TAN THÀNH MÂY KHÓI, NHƯNG HAI NGƯỜI VẪN CẢM THẤY LÀ LẠ Ở CHỖ NÀO, LOẠI CẢM GIÁC QUÁI DỊ NÀY KHIẾN HAI NGƯỜI KHÔNG THOẢI MÁI CHO LẮM. CHUNG QUY TÌNH HÌNH BAN ĐẦU ĐÃ RẤT QUÁI DỊ, CUỐI CÙNG LẠI CÀNG THÊM QUÁI DỊ.

NHƯNG HAI NGƯỜI VẪN RẤT CÓ LÒNG TIN VỚI LỰC LÔI KIẾP DO MÌNH TẠO RA, CHO DÙ LÀ TIÊN TÔN, CŨNG KHÔNG THỂ CÒN SỐNG SAU ĐẠO LÔI KIẾP CUỐI CÙNG ĐÓ.

“ĐỢI BUỔI TÔI LẠI CHO NÀNG NGHIÊN CỨU, HAI NGƯỜI BỌN HỌ TRỞ VỀ RỒI.” QUÉT MẮT NHÌN THẤY HAI NGƯỜI KIA RỜI KHỎI KHU VỰC TÀN THÁP VỪA BỊ LÔI KIẾP THANH TẦY, MẶC DẠ NẾO NẾO HAI MÁ TÈ HOAN, MANG THEO TIỂU NGÂN CÙNG BIẾN MẮT.

MỘT TRONG NHỮNG ĐIỂM TỐT KHI LÀM QUỶ, CHÍNH LÀ CÓ THỂ TÙY LÚC BIẾN MẮT MÀ BẤT KÌ AI CŨNG KHÔNG PHÁT HIỆN RA.

KHI THIÊN LÔI VÀ LÔI THẦN ĐI TỚI CHỖ TÈ HOAN, NÀNG CÒN ĐANG NGÂY NGÔ CƯỜI, ĐƯA TAY VUỐT VUỐT MẶT MÌNH, VẪN KHÔNG THỂ TIN ĐƯỢC CHUYỆN VỪA XẢY RA LÀ THẬT.

“TIỂU HOAN TỬ, NGƯỜI NHÌN RA ĐƯỢC CÁI GÌ RỒI?” HAI HUYNH ĐỆ TUY CẢM GIÁC KHÓ CHỊU, NHƯNG ĐỐI VỚI VIỆC DẠY HỌC VẪN RẤT DỤNG CÔNG. HAI NGƯỜI BỌN HỌ MỘT LÒNG BỒI DƯỠNG TÈ HOAN TRỞ THÀNH NGƯỜI THỪA KẾ TƯƠNG LAI CỦA LÔI THẦN ĐIỆN, TUY TÈ HOAN KHÔNG PHẢI LÀ NGƯỜI CỦA LÔI THẦN ĐIỆN, NHƯNG TƯ CHẤT CỦA NÀNG CÓ THỂ NÓI SO VỚI HAI NGƯỜI BỌN HỌ CÒN TỐT HƠN, LÔI THẦN ĐIỆN CẦN MỘT NGƯỜI MỚI ĐỂ THAY LÔI THẦN CHẤP CHƯỞNG THIÊN PHẬT.

“NHÌN RA HAI NGƯỜI CÙNG NHAU BẮT NẠT NGƯỜI KHÁC.” TÈ HOAN CHỈ TRÍCH NÓI, NGOẠI TRỪ CÁI NÀY, NÀNG ĐƯƠNG NHIÊN NHÌN RA RẤT NHIỀU THỨ HỮU DỤNG. VỚI NÀNG MÀ NÓI, CÓ NGƯỜI DẠY NÀNG CÁCH KHỔNG CHẾ LỰC LÔI ĐIỆN, ĐỐI VỚI VIỆC TU LUYỆN TRONG TƯƠNG LAI SẼ VÔ CÙNG TỐT, CHỈ CÓ ĐIỀU HAI NGƯỜI BỌN HỌ VỪA RỒI DÁM DÙNG SÉT ĐÁNH MẶC DẠ, TUY MẶC DẠ KHÔNG SAO, NHƯNG TRONG BỤNG NÀNG VẪN CÒN TỨC.

CÁI GỌI LÀ TÍNH TÌNH KHÁC NGƯỜI, ĐẠI KHÁI CHÍNH LÀ NHƯ VẬY ĐÂY.

“.....” Hai người liếc mắt nhìn nhau, Lôi Thần trừng đê đê, Thiên Lô thì không tự nhiên gãi gãi đầu, “Cái này, ... cái này à, ... Kỳ thật, cái này không phải tình huống đặc biệt gì. Lần sau, ta lại mang người đi xem.” Khá tốt là hai người bọn họ cuối cùng cũng tiêu diệt được người kia, chứ nếu người nọ không chết, thì mặt mũi hai người biết giấu vào đâu, còn làm sao bảo trì hình tượng cao nhân đây!

Rời khỏi Thập Oán Độ, đám người Lôi Thần cũng không vội vã trở lại Tiên giới, mà tới chỗ Minh Vương. Thoạt nhìn quan hệ giữa Minh Vương và hai huynh đệ Lôi Thần này đúng là không tệ. Ngày thường, cho dù có tiên tôn tới bái phỏng, Lôi Thần cũng không hề lộ vẻ tươi cười, lời nói khách sáo, càng không thể.

Nhưng khi nhìn Minh Vương cùng hai người ở chung, Tề Hoan lại phát hiện, dường như Lôi Thần đối với Minh Vương vô cùng đặc biệt, trong lời nói còn mang theo chút lấy lòng. Chẳng qua, những lúc đó, sắc mặt Minh Vương lại rất khó coi.

“Lần này đa tạ người rồi.” Lôi Thần vô cùng cảm kích nói lời cảm tạ Minh Vương, kết quả đối lấy một cái hừ lạnh đối phương.

“Không cần, về sau ít đến tìm ta là được.” Tề Hoan thật sự cảm giác Minh Vương là nhân vật ngàn mặt, hẳn có thể ở trước mặt mọi người không hề có kỵ cùng nữ nhân tán tỉnh, cũng có thể lập tức trở mặt, lúc này mặt lạnh băng như kiêu người ta nợ hẳn bao nhiêu tiền vậy, thật không biết hẳn rốt cuộc là dạng người gì.

“Vậy chúng ta đi trước.” Lôi Thần ngại ngừng cười cười, cũng không để ý thái độ lạnh băng của Minh Vương. Tề Hoan nhìn xung quanh một lần, vờn nàng định thực hiện lời hứa, mang Bối Bối cùng đi, nhưng hình như Thiên Lô nhìn ra ý đồ của Tề Hoan, thừa dịp nàng còn chưa mở miệng, đã lấy tay bịt miệng Tề Hoan lại, rồi dắt nàng chạy trước.

“Lôi nhị thúc, thúc làm gì a, hẳn còn chưa trả Bối Bối cho ta đây này.” Ra khỏi Minh giới không thấy rõ mặt trời, tâm tình Tề Hoan rốt cuộc cũng tốt hơn chút, mâu chốt là tảng đá lớn đè nặng trong lòng đã rơi xuống đất.

“Nha đầu ngốc, người còn tưởng là thật à, nếu mang Bối Bối đi, tên kia còn không xé xác người ra.” Thiên Lô điều khiển mây kiếp bảy màu, ánh cầu vòng theo đám mây lần lượt tỏa ra, vô cùng phong cách.

Đáng tiếc từ sau lần trước, thất sắc thần lôi trong cơ thể Tề Hoan đều cạn kiệt rồi, trước mắt nàng còn chưa tu tới tầng 97 của Lôi Thần tháp, nên không thể khống chế được thất sắc thần lôi, cúi đầu nhìn đám mây kiếp xám xịt dưới chân mình, Tề Hoan dứt khoát trừ khử nó, đi nhờ mây.

“Hắn không phải đã đáp ứng sao, nói không giữ lời, còn có, ta cảm thấy loại nam nhân này nhất định sẽ ngược đãi con gái mình.” Tề Hoan tiến đến bên cạnh Thiên Lô, vẻ mặt thành thật nói. Không thấy lúc hắn nói chuyện với Bối Bối sao, vẻ mặt còn đen hơn đít nôi.

“Hắn nha, coi như hận đến tự đâm mình hai đâm, cũng sẽ không nhẫn tâm chọc tới một đầu ngón tay Bối Bối.” Thiên Lôì dường như nghĩ tới điều gì, trong mắt có chút hoài niệm. Nếu ngày ấy tất cả đều không xảy ra, có lẽ hắn sẽ vô cùng hạnh phúc chẳng?

Với tư cách là một tiên nhân từ hiện đại xuyên tới, Tề Hoan phát huy đầy đủ tư duy khai triển của mình, “Bối Bối là con gái ruột của Minh Vương mà? Tại sao nghe ý tứ của Lôì nhị thúc, lại có chút kì lạ nha?”

Thiên Lôì thò tay vuốt vuốt cái cằm mọc đầy râu quai nón, hướng Tề Hoan cười hắc hắc, “Đương nhiên không phải.”

Hóa ra là la ly nuôi từ bé a. . . . . Thì ra khẩu vị của Minh Vương tốt như vậy, nàng thêm kiến thức.

Về Lôì Thần Điện, Tề Hoan lại trở lại cuộc sống như trước khi đi Minh giới, có điều thời gian tu luyện của nàng giảm đi rất nhiều, hơn nữa... hầu như đều là ngồi trong phòng ngân người.

Trở lại Lôì Thần Điện đã hơn mười ngày, Mặc Dạ vẫn không hề xuất hiện. Tề Hoan không chỉ một lần cho rằng, những chuyện ở Minh giới thực ra chỉ là một giấc mơ.

Ban đêm, Tề Hoan nằm trên giường ngủ đến bất tỉnh nhân sự, chần bị nàng cuốn thành nem rán ôm vào trong ngực, hai đùi thon dài trắng như tuyết gác trên chân, nước miếng cũng chảy lên đó, không thể không nói, đó là cảnh xuân kiều diễm cỡ nào, nhưng đặt ở trên người Tề Hoan, đều bị nàng phá hư không còn một mảnh.

Trên đầu giường, có một bóng người trôi lơ lửng giữa không trung. Người nọ bắt chéo hai chân, vẻ mặt không dám gật bừa nhìn tướng ngủ xấu xí của Tề Hoan. Hắn chưa từng trông cây Tề Hoan sẽ biến thành tiêu thư khuê các, song tận mắt thấy thì đây tuyệt đối lại là chuyện khác.

Nếu như cái chân trên giường kia là mình, vậy nước miếng của nàng không phải đều nhỏ giọt lên người mình rồi sao? Mặc Dạ nâng trán suy nghĩ sâu xa, vẻ mặt ngưng trọng. Vấn đề này đối với hắn mà nói rất nghiêm trọng, nhất định phải nhanh chóng sửa lại tật xấu chảy nước miếng khắp nơi của Tề Hoan.

“Tề Hoan, tỉnh.” Trùng mắt Tề Hoan nhìn hồi lâu, Mặc Dạ rốt cục nhìn không được tiến đến bên tai nàng kêu một tiếng. Cho dù tướng ngủ kém cỏi, thì dù sao cũng là nữ nhân mình thích, huống hồ Tề Hoan lúc ngủ mặc quần áo cực kỳ mát mẻ, Mặc Dạ có thể nói là mở rộng tầm mắt. Đáng tiếc tiêu mỹ nhân chỉ lo ngủ, hoàn toàn không xem hắn ra gì, cái này hơi quá đáng.

“Ưm ưm, Tiểu Ngân, đừng làm rộn. . . . .” Tề Hoan ngủ hoàn toàn mơ hồ, căn bản không phân rõ ai là ai, còn tưởng rằng Tiểu Ngân đang ở bên cạnh, lúc ở nhân gian, mùa đông Tề Hoan đều ôm tiêu hồ ly sưởi ấm, mùa hè thì lôi Tiểu Ngân ra giải nhiệt, đương nhiên, Tiểu Ngân chỉ nằm rạp trên mặt

đất phát ra hơi lạnh mà thôi.

Tuy hơi thở bên tai không lạnh lắm, nhưng cũng không có nhiệt độ, làm cho Tề Hoan ngộ nhận Mặc Dạ là Tiểu Ngân. Lập tức, sắc mặt Mặc Dạ liền trở nên khó coi, cách Lôi Thần Điện rất xa, Tiểu Ngân đột nhiên không hiểu sao lại rùng mình một cái.

“Nàng ôm Tiểu Ngân ngủ?” Nam nhân mà ghen lên là không có lý trí đây, bất kể đối tượng hấn ghen có phải người hay không. Đầu năm nay tiên và quý cũng có thể yêu rồi, hưởng hò tiên với thú, không khéo Tiểu Ngân lại còn là một con thú đực. Nếu Tiểu Ngân vô tội biết mình bởi vì một câu nói mơ của Tề Hoan mà bị chủ nhân hận đến nghiến răng, không biết có thể òa khóc hay không.

Tề Hoan đang ngủ say chỉ cảm thấy bên tai truyền đến tiếng hô như tiếng sấm rền, nàng mạnh mẽ mở mắt ra, vô thức nhảy dựng lên, kết quả, đầu đâm vào trong một lồng ngực dày rộng, đáng tiếc không có độ ẩm.

“Hơn nửa đêm người không ngủ, gọi cái gì mà gọi.” Cho dù ai đang ngủ bỗng bị đánh thức cũng đều bực bội, huống chi tính tình Tề Hoan vốn đã không tốt, cái kính lúc rời giường cũng càng lớn, mặc kệ người trước mặt là ai, vô cùng không khách khí dùng ngón tay chọc lên vòm ngực kia, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó.

“Chậc, nữ nhân vô tình, dùng xong rồi liền định bỏ rơi ta.” Giọng của Mặc Dạ vẫn còn chua đầy, đáng tiếc người trong cuộc Tề Hoan lại hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

“Mặc Dạ?” Lúc này, Tề Hoan mới tỉnh một chút, nhận ra người trước mắt là ai, sau đó, không đợi Mặc Dạ mở miệng chát vắn, Tề Hoan đã hàm hồ, “Tại sao bây giờ người mới đến, để ta lo lắng lâu như vậy, làm hại ta ăn ít đi vài miếng thịt, quá đáng.” Tổng kết lại hai chữ, Mặc Dạ đã thành người tội ác tày trời.

Mặc Dạ ghen hống, vẻ mặt cười khở, nói đến nói đi, thì ra là chính mình không đúng.

“Này, người chừng nào thì chạy đến Minh giới rồi, lần trước rốt cuộc phát sinh chuyện gì?” Tề Hoan điều chỉnh tư thế thoải mái, nằm trong ngực Mặc Dạ, không chút nào cảm thấy quần áo mình lúc này có cái gì không đúng. Mặc Dạ chớp chớp mắt, thò tay kéo cái chăn bị Tề Hoan đặt ở dưới đùi ra, sau đó che lên người nàng. Tuy theo lý thuyết hấn là quý, nhưng với tư cách nam quý bình thường, hấn vẫn sẽ có phản ứng.

“Như nàng thấy đó, ta chết đi, sau đó liền biến thành quý.” Mặc Dạ cười khẽ, cho Tề Hoan một đáp án mơ hồ, thứ nàng muốn biết, Mặc Dạ một câu nói cũng không chịu nói.

“Ta là muốn biết, khi đó người làm sao cứu ta, lôi nhị thúc nói khi ta được đưa đến Lôi Thần Điện, thì trên người căn bản không có vết thương nào. . . .” Không chỉ như thế, ngay cả tứ linh đã dần dần biến mất trong cơ thể

cũng được bảo trụ rồi, hơn nữa đan điền còn có thêm một luồng khí tức không thuộc về nàng. Không biết vì sao, Tề Hoan luôn vô thức cho rằng, biến hóa trên người mình nhất định có quan hệ tới chuyện Mặc Dạ bị biến thành quỷ tiên.

“Vì sao muốn biết, biết rồi sẽ lấy thân báo đáp ta? Ta nhớ được, nàng đã cầu hôn hai lần rồi.” Mặc Dạ cúi đầu, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán Tề Hoan, rõ ràng không nhiệt độ, nhưng Tề Hoan vẫn cảm giác được mặt mình nóng lên.

“Mới không có, nhất định là ngươi nghe lầm.” Tề Hoan vội vàng phủ định, song trong lòng vẫn nhớ rõ, hai lần cầu hôn đúng lúc đều bị Mặc Dạ bắt gặp, tại sao hắn luôn tại thời khắc mấu chốt xuất hiện chứ, còn hết lần này tới lần khác trùng hợp như vậy, thật là.

“Tề Hoan.”

“Hử?”

“Cùng ta bỏ trốn nha.” Trong mắt Mặc Dạ chiếu ra khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc của Tề Hoan

“Tại sao phải bỏ trốn nghiêm trọng như vậy, bây giờ ngươi cũng không phải ma, chúng ta cùng một chỗ ai sẽ ngăn cản?” Tề Hoan vô cùng khó hiểu, giãy dụa định bò dậy, lại bị Mặc Dạ chặn ngang ôm vào trong ngực.

Mặc Dạ nhắm mắt lại, đem đầu chống lên bờ vai trắng nõn của Tề Hoan, thật lâu không nói gì. Nếu chỉ là ma, bọn họ ở cùng một chỗ tuy sẽ rất phiền toái, nhưng chắc chắn còn có biện pháp giải quyết, thế nhưng hôm nay hắn lại thành quỷ tiên.

Quỷ tiên điên cuồng giữa thiên địa, sự tồn tại vượt qua cả lục đạo luân hồi, nếu có một ngày thân phận của hắn bị người ta phát giác, chỉ sợ trong tam giới sẽ không có người nào không muốn trừ khử hắn cho thống khoái a.

Quỷ Tiên ra đời, Lục Đạo sụp đổ. Mấy chữ này là do tiên nhân thời thượng cổ lưu lại, sẽ không ai bác bỏ tính chân thực của nó. Lục đạo luân hồi là thứ chèo chống nhân gian, là thông đạo của Tiên Giới, Thiên Ma giới, Minh giới, cũng là khung xương, nếu có một ngày bị phá hỏng, trên cơ bản sẽ không còn mấy người có thể sống sót.

Vì mạng sống, hắn không hề nghi ngờ, coi như là cha ruột của hắn, cũng sẽ không chút do dự giết hắn. Đương nhiên, hôm nay Mặc Dạ đã không còn cơ hội đó. Mặc gia tại Thiên Ma giới phong quang vô hạn, rốt cục đã đi tới hồi cuối cùng trong tay Mặc Dạ.

Bàn tay hắn hủy đi tu vi của cha mình, xem như vì mẫu thân, cũng coi như vì Tề Hoan. Hiện tại, hắn cùng Mặc gia không còn quan hệ.

Chương 103: Mang hết! Mang sạch!

Cuối cùng Tề Hoan đương nhiên không bỏ trốn cùng Mặc Dạ, nhưng ngược lại nàng đã tìm được cơ hội rời khỏi Lôi Thần Điện.

Đối với nàng mà nói, cho dù tiếp tục ở lại Lôi Thần Điện, thì tiên bộ cũng sẽ không lớn, dùng 300 năm để khống chế thành thạo lực lôi điện trong tay đã là cực hạn rồi, muốn hấp thu lôi điện thuộc top 10 trong Lôi Thần tháp không thể chỉ dựa vào khả năng khống chế lôi điện, mà còn dựa vào may mắn, đương nhiên, cũng không thể thiếu thời gian. Đối với tiên nhân, thứ vô dụng nhất chắc hẳn chính là thời gian rồi.

Tuy Tề Hoan cho rằng vận may của mình không tệ, nhưng nàng lại không định tiêu hao mấy vạn năm để tìm hiểu cái thứ kia, quá lãng phí tâm tình, huống hồ có Mặc Dạ bên cạnh, nàng làm gì có nhiều tâm tư tu luyện chứ. Cũng may công pháp tu luyện của nàng không cần tu tâm đạo gì đó, thanh tâm quả dục đối với nàng mà nói thật sự quá mức khủng bố rồi, nếu nàng tu luyện giống Hư Không Tử, đoán chừng ngay cả đột phá Kết Đan kỳ cũng là vấn đề.

Vốn dĩ Tề Hoan chuẩn bị rời khỏi Lôi Thần Điện, thế nhưng không đợi nàng đi tìm Lôi Thần nói chuyện, thì Lôi Thần đã tới tìm nàng trước.

Đứng ngoài Lôi Thần tháp, trong tay Tề Hoan còn dang nhéo nhéo tiểu hồ ly do lôi điện biến thành, tuy chỉ to bằng lòng bàn tay, nhưng lại giống y hệt tiểu hồ ly bị Thiên Vũ tiên tôn bắt đi. Cứ ở Lôi Thần điện chờ tin tức, song trong lòng Tề Hoan luôn bất an, nàng cũng không muốn khi mình nhận được tin, lại là tin tiểu hồ ly bị người ta lột da ăn sạch.

Nhìn tiểu hồ ly chớp nhoáng trong tay Tề Hoan, Lôi Thần vui mừng nhếch miệng cười cười, rồi cất bước đi về phía nàng, “Tiểu Hoan Tử, người không phải muốn đi tìm sư phụ sao, vừa may chín đại tiên tôn của Tiên giới đang chuẩn bị cử hành đại hội, đoán chừng sư tổ cùng các trưởng bối của người cũng sẽ tới đó.”

“A? Thật sao?” Tề Hoan vẻ mặt kinh hỉ. Tuy cách biệt hơn 1000 năm đối với tiên nhân mà nói cũng không phải quá lâu, nhưng đối với nàng thực sự đã xa xôi rồi. Tuy nàng đã thành tiên, nhưng trước mắt nàng còn chưa có cảm giác làm thân tiên.

“Ừ, lại nói chuyện này còn có chút liên quan tới người.” Thấy Tề Hoan hưng phấn như vậy, Lôi Thần gật đầu cười.

“Liên quan tới ta?” Nàng là người mới đến, vừa lên Tiên Giới đã bị ném tới

Thiên Ma giới, ngoại trừ Minh Hỏa Chân Quân ra, trên cơ bản không ai biết nàng, lại có 300 năm ở Lôi Thần Điện, nàng cũng không có khách ghé thăm gì, ngoại trừ cái người không biết tên bị Lôi nhị thúc ném ra khỏi Lôi Thần Điện, hình như không còn ai khác biết nàng mới phải.

“Đúng vậy a, việc người làm với tên đồ đệ của Độ Vọng tiên tôn kia, thế nhưng lại rất uy phong đó.” Lôi Thần cười như không cười liếc xéo Tề Hoan, nha đầu kia tự cho rằng việc mình làm không ai phát hiện, lại không biết, những chuyện xảy ra trong phạm vi Lôi Thần điện, không có chuyện gì qua được mắt hắn đây.

Đồ đệ của Độ Vọng tiên tôn mơ tưởng muốn kết thành đạo侶 với Tề Hoan, thậm chí còn có lần động tay động chân với nàng, tuy cuối cùng bị Thiên Lôi ném ra ngoài, nhưng Thiên Lôi ngại mặt mũi của Độ Vọng tiên tôn, nên cũng không làm gì quá đáng. Kết quả Tề Hoan thế mà lại thừa lúc tiểu tử kia hôn mê, thoát y của hắn, chỉ để lại mỗi đồ lót, rồi dùng Khổn Tiên Thằng (dây trói của tiên giới) treo ngược trên cửa thành Kinh Lôi suốt hai ngày. Hai ngày sau, may mà có người tốt bụng cứu hắn xuống.

Mặc dù bị thua thiệt, nhưng hắn hết lần này tới lần khác nói không được ai đã cởi hết quần áo rồi treo ngược hắn lên. Tề Hoan làm loại chuyện này đã sớm quen rồi, sao có thể để lộ sơ hở, Độ Vọng tiên tôn cũng chỉ có thể cam chịu thiệt thòi, bực tức trở về. Dù sao nơi này là địa bàn của Lôi Thần Điện, hai vị tiên tôn trong Lôi Thần điện cũng không phải chỉ để trưng bày cho đẹp mắt, y cũng không muốn xông vào Lôi Thần điện tìm chết.

Nếu ở bên ngoài đánh nhau bất luận sống hay chết còn dễ nói, nếu tiến vào Lôi Thần Điện, kia tuyệt đối là làm thức ăn cho người ta.

Chuyện của chín đại tiên tôn vốn đã không còn là bí mật, bọn họ ai nấy đều nhìn đối phương không vừa mắt, huống hồ Lôi Thần lại được xưng là đệ nhất tiên tôn, rất nhiều người bất mãn với hắn. Mượn chuyện này, Độ Vọng tiên tôn liền tổ chức đại hội, một lần nữa quyết định địa vị bài danh của chín đại tiên tôn.

Kỳ thật, chuyện này kể ra rất nhàm chán, thế nhưng ở Tiên Giới, ngoại trừ tu luyện ra còn có việc vui gì khác? Đánh nhau để tránh nhàm chán đã là một phát minh vô cùng tốt rồi. Lôi Thần vốn hiếu chiến, hơn nữa hắn lại không hề cho rằng mình sẽ thất bại, cho nên dứt khoát liền đáp ứng đại hội lần này.

Lôi Thần – đệ nhất tiên tôn đã đồng ý, thì các tiên tôn khác tuyệt đối cũng không dám phản đối, vì vậy các lão đại trên Tiên giới, đều đang xắn tay áo, trong chín đại tiên tôn ai cũng muốn bảo vệ vị trí của mình, hoặc là giành một vị trí cao hơn, còn lại các tiên tôn không có bài danh thì muốn kiếm được một danh hiệu.

Nếu ai có thể đem Lôi Thần kéo xuống ngựa, vậy thì càng đặc sắc rồi. Đương nhiên, cho dù như thế, địa vị của Lôi Thần Điện vẫn không hề dao

động, dù sao Lôi Thần chứng quản kiếp số của nhân gian, tuy tất cả đều phải chấp hành dựa theo kiếp số trên Thiên Bì, nhưng đây chính là vị thần lôi phạt thiên bảm, bằng không thì mỗi đời chủ nhân của Lôi Thần Điện đã không được gọi là Lôi Thần rồi.

Danh hiệu này, không phải ai cũng có thể lấy đi.

Bí mật nhỏ bị Lôi Thần phát hiện, Tề Hoan cũng không xấu hổ lắm, dù sao tất cả mọi người đã thành thói quen. Lôi Thần lại không giống như muốn vạch trần bí mật của nàng, Tề Hoan rất bình tĩnh coi như không có chuyện gì xảy ra.

Trở về thu thập một số đồ vật đơn giản, kỳ thật cũng không còn cái gì cần mang, quần áo đều ở trong nhẫn trữ vật rồi, nhưng dù sao cũng đã dùng hơn ba trăm năm, cũng sinh ra cảm tình nha, tuy đồ trong phòng không phải của nàng, có điều bây giờ chúng nó đều họ Tề rồi. Về phần Mặc Dạ ở bên cạnh, vẻ mặt cười nhạt, Tề Hoan rất tự giác bỏ qua.

Cuối cùng, đợi nàng cùng Lôi Thần và Thiên Lôi rời khỏi Lôi Thần Điện, thị nữ quét dọn vào phòng, nhìn trong phòng sạch sẽ, thậm chí ngay cả cái chậu rửa mặt cũng không còn. . . . . vẻ mặt tức khắc tràn đầy kinh hãi.

Đọc đường, điều khiến Tề Hoan cảm thấy kì quái đó là, rõ ràng Mặc Dạ ở ngay bên người Tề Hoan, nhưng Thiên Lôi và Lôi Thần lại không ai phát hiện, dường như hẳn chỉ là không khí tầm thường.

Cho dù Thiên Lôi miêu tả Quỷ Tiên vô cùng khủng bố, nhưng Tề Hoan vẫn cho rằng hẳn chỉ là khoa trương mà thôi, có điều xem ra, sự tôn tại của Mặc Dạ quả thực giống như BUG* (bị lỗi phần mềm). Thậm chí ngay cả đệ nhất Tiên Tôn của Tiên giới cũng không phát hiện ra sự hiện hữu của hắn, nếu muốn đối phó Lôi Thần, với thực lực hiện giờ của Mặc Dạ, nếu đánh lén, xem chừng cho dù Lôi Thần không chết thì cũng chỉ còn nửa cái mạng.

“Này, ngươi không biết là hành vi của ngươi hơi quá đáng sao?” Tề Hoan che miệng nghiêng răng, nghiêng lợi nhỏ giọng nói một câu với Mặc Dạ đang ở phía sau hóa thành sắc quý. Sau đó cánh tay sau lưng chọt hung hăng lọt vào, nam nhân chết tiệt này, làm dám ban ngày ban mặt giở trò phi lễ nàng, nha nha, còn dám thò tay vào trong áo!

Trước kia nàng còn có thể cầm thanh đao chặt hắn, kết quả mấy hôm trước Mặc Dạ hỏi Tề Hoan ở nhân gian đã trải qua những chuyện gì, Tề Hoan nhất thời đắc ý, lại đem chuyện Đông Nguyên từng câu hôn nàng nói cho Mặc Dạ, sau đó, Mặc Dạ nửa đêm đem thân thể để ở ngoài cửa, chỉ chừa một cái đầu người ngủ cùng Tề Hoan.

Cho dù sau khi nàng thành tiên, thần kinh có mạnh mẽ hơn một chút, nhưng cũng chịu không nổi trò hù dọa như vậy ah!

Lúc ở nhân gian, mặc dù Tề Hoan không có thích ai, nhưng cũng không phải ngây thơ vô tri, thời điểm nàng bé quan tu ra linh hồn Chu Tước, thì tu vi của Đông Nguyên đã lên đến Hóa Thân Kỳ, đại khái là vì hòa hoãn mâu

thuần giữa phái Thanh Vân cùng Thục Sơn, sư phụ Nguyên Huệ của Đông Nguyên đã tự mình dẫn người đến cầu thân. Đáng tiếc Tề Hoan vô tình, cự tuyệt hôn sự kia. Hơn nữa khi đó trong lòng nàng chỉ có Mặc Dạ, căn bản chưa nghĩ đến những người khác.

Nghe Linh Vân Tử nói, Đông Nguyên ở bên ngoài sơn môn phái Thanh Vân ba tháng, cuối cùng Tề Hoan không hề gặp hắn một lần. Đợi khi Tề Hoan xuất quan, mới nghe nói Đông Nguyên cưới Tiêu Tiêu, hai người xem như thanh mai trúc mã, Tề Hoan phái người đưa hạ lễ, rốt cuộc cũng chưa hề gặp qua Đông Nguyên.

Nàng thừa nhận mình thích Đông Nguyên, nhưng cũng chỉ bởi vì tướng mạo của hắn, nhìn Đông Nguyên sẽ rất khó quên được cái người nàng thích trước khi xuyên qua kia. Huống chi, có một số việc đã làm sai lầm vĩnh viễn không có biện pháp đền bù, nàng lúc trước bị Đan Kiếp bắt, nói đi nói lại đều là bởi vì Đông Nguyên cùng Tiêu Tiêu, nếu không phải bởi vì lần đó, sư bá Hư Linh Tử cũng sẽ không thiếu chút nữa tan thành mây khói. Cho dù nàng thật sự có tình với Đông Nguyên, thì cũng sẽ vĩnh viễn chôn ở đáy lòng.

Ai biết Mặc Dạ ghen như vậy, mặc kệ Tề Hoan nhõng nhẽo, cùng hắn ký kết miệng mấy hiệp ước không bình đẳng, vậy mà hắn vẫn không chịu thu cái đầu kia về. Tuy cái đầu đó khá đẹp trai, nhưng cũng không có cơ bụng sáu múi làm người ta chảy nước miếng a, hức, hãy tha thứ cho tính háo sắc của nàng

~~Thiên Lôi cùng Lôi Thần cười trên mây kiếp cách Tề Hoan không xa, hắn cư nhiên dám làm càn như vậy. Tuy không thấy được hắn, nhưng mà bọn họ có thể thấy mình được không!!

“Có sao, chẳng lẽ nàng không biết là thân thể ta rất lạnh sao?” Mặc Dạ hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt xấu hổ của Tề Hoan, cố ý cọ qua cọ lại bên cổ nàng, cợt nhả nói.

“Cho dù lạnh, cũng không thể thò vào trong áo ta, ta cũng sẽ lạnh được không!!” Cái lạnh nói không nên lời này làm cho Tề Hoan run lên, kỳ thật chủ yếu là do Mặc Dạ vừa tu thành quỷ tiên, chưa thể khống chế tốt oán khí cường đại trong người, nên thân thể hắn vẫn làm cho người ta cảm thấy lạnh băng như vậy.

“Làm ta âm lên là nghĩa vụ của nàng nha, đêm đó nàng đã đáp ứng rồi.”

Mặc Dạ cười như con mèo trộm cá, nếu sớm biết một cái đầu người đã có thể đem Tề Hoan dọa thành cái dạng này, hắn tội gì vất óc suy nghĩ nhiều biện pháp như vậy chứ.

“Nói láo, người căn bản sẽ không âm.” Tề Hoan chợt tỉnh ngộ, đêm đó, tại sao nàng lại cảm thấy nam nhân này đáng thương, tin tưởng lời nói một bên của hắn cơ chứ. Đêm hôm đó, Mặc Dạ thề nhưng “than thở khóc lóc” nói người mình lạnh như băng, nên không dám đụng vào Tề Hoan vân vân, một

loạt lời nói vô liêm sỉ.

Kết quả Tề Hoan thần trí mơ hồ, não liệt ra, không hề suy xét liền nói một câu sười ảm cho hẳn. . . . . Trời ạ, trên đời này còn có nữ nhân nào ngu xuẩn hơn nàng sao! Lại muốn để một con quỷ bám lên người mình sười ảm, đây căn bản là cho Mặc Dạ cái cơ quang minh chính đại ăn đậu hũ của nàng.

Chương 104: Bát quái bay đầy trời

Lần này, điểm đến của đám người Tề Hoan là thành Nhược Thủy, tuy thành Nhược Thủy cùng thành Minh Hỏa đều là tứ đại chủ thành của Tiên Giới, nhưng nghe nói tòa thành này to gấp hai mươi lần thành Minh Hỏa, hơn nữa thành chủ cũng là nữ nhân duy nhất trong chín vị Tiên Tôn.

Ngay khi còn đứng cách xa thành Nhược Thủy, Tề Hoan đã có thể mơ hồ cảm giác được, Tiên giới vốn yên tĩnh nay đã náo nhiệt dần lên, thi thoảng ven đường còn thấy được vài tiên nhân đang đàm luận đại hội lần này.

Nghe nói nếu không được mời thì không được phép tới Thành Nhược Thủy, Tề Hoan phỏng đoán, chỉ sợ lần này mấy vị đại nhân vật cao cấp của Tiên Giới cũng sẽ lộ diện ở thành Nhược Thủy, không biết Thiên Võ tiên tôn có đi hay không. Tuy nàng không địch nổi một tiên tôn, nhưng còn có Mặc Dạ không phải sao, tùy tiện tìm một xó xiên chết hấn, chỉ cần không bị người ta phát hiện thì không có vấn đề gì. Loại chuyện trẻ con như hại người, đánh hội đồng này trước khi Hư Không Tử phi thăng đã dạy nàng rất kĩ, Tề Hoan đều học hết tinh hoa trong đó rồi, lúc nào cũng có thể đem chiến thuật hèn mọn bỉ ổi phát dương quang đại.

Tuy trên đường có gặp rất nhiều tiên nhân từ các thành khác nhau đến thành Nhược Thủy, nhưng lại không có ai đi tới chào hỏi Lôi Thần, bởi vậy có thể thấy được Lôi Thần điện không có duyên với nhiều người cỡ nào. Nếu không phải Mặc Dạ nói, Tề Hoan căn bản nhìn không ra, tu vi của những người này thế nhưng đều từ cấp bậc tiên đế trở lên, song có một điểm Tề Hoan lại phát hiện ra, đám tiên nhân tu luyện thành công này lòng dạ đều vô cùng hẹp hòi.

Tuy bọn họ ánh mắt bất thiện nhìn Lôi Thần, nhưng không ai có gan dám đi lên khiêu khích, vì vậy Tề Hoan – người có tu vi thấp nhất luôn phải hứng chịu những ánh mắt coi thường đó. Thi thoảng, có vài tên thấy tu vi nàng quá thấp, muốn ra tay với nàng, tu vi bọn hắn cao, ánh mắt ngưng kết đã có thể cách không đả thương người, bằng thân thể nhỏ bé của Tề Hoan căn bản đừng mơ ngăn cản được. Kết quả, chưa đợi Mặc Dạ ra tay, thì phàm là những kẻ có ý đồ bất lương với Tề Hoan, mặc kệ đã làm gì hay chưa, đều bị Thiên Lôi gọi ra mười tám đạo lôi bổ xuống, khiến đám thần tiên sợ đến mức cứ nhìn thấy Tề Hoan là đi đường vòng.

Chưa đến thành Nhược Thủy, Thiên Lôi đã bổ hơn mười ba người, những người kia trông thấy ánh mắt của Thiên Lôi thì đều sợ hãi, dù sao Thiên Lôi

đều không quan tâm, những người bị sét đánh đều giận mà không dám nói gì, Tề Hoan đoán chừng hẳn đã sớm có tiếng xấu rồi, điển hình cho lợn chết không sợ nước sôi, ngay cả Lô Thần cũng không có biện pháp quản, dứt khoát quay đầu coi như không có chuyện gì xảy ra. Bởi vậy mới nói, đây chính là hai huynh đệ.

Bởi vì lần này các tiên tôn đều đang vân, cho nên Tề Hoan chưa cảm thấy gì, thì bọn họ đã sắp tới nơi rồi. Mọi người xuống khỏi mây cách thành Nhược Thủy khoảng vạn dặm, trong nhận thức của tiên nhân, vài vạn dặm căn bản chỉ là một đoạn ngắn.

Đồng thời Tề Hoan phát hiện, phần lớn mọi người đều ngừng lại ở phụ cận, nhưng không ai đi tiếp, không biết thành Nhược Thủy này định làm trò gì. Lần trước nàng tới thành Minh Hỏa, ngoài thành đều là đồng cỏ rừng rực hỏa diễm, nghe nói là lửa vĩnh viễn không tắt, chẳng nhẽ xung quanh thành Nhược Thủy đều là nước sao?

Tề Hoan chưa từng gặp qua Nhược Thủy, nhưng trước kia nàng có nhìn thấy trên ti vi, biết được sở dĩ thiên bồng nguyên soái bị biến thành Trư Bát Giới đều là có liên quan tới Nhược Thủy.

Ngày đó nghe nói ngay cả tiên nhân đi vào cũng bị chết chìm, trên mặt nước ngay cả lông vũ cũng không nổi lên được.

“Lôi nhị thúc, chúng ta làm gì bây giờ, không tiếp tục đi tiếp à?” Bọn họ dừng ở một nơi có một tòa thành nhỏ, bên trong bày đủ các loại Truyền Tống Trận, bên ngoài không có thứ gì khác, cách bài trí làm cho Tề Hoan vô cùng kinh ngạc, cả một tòa thành đều là Truyền Tống Trận.

“Xung quanh thành Nhược Thủy đều là nhược thủy thông thiên, người không thấy gần đây ngay cả chim trời cũng không có sao? Chúng đều không thể bay qua được đây. Chỉ có thể dùng truyền Tống Trận vào thành mà thôi.” Thiên Lô vừa dẫn Tề Hoan đi lên phía trước tìm Truyền Tống Trận, vừa giải thích cho nàng.

“Nếu trong thành bị lũ lụt thì mọi người không phải đều không xong rồi sao?” Đã nguy hiểm như vậy, lại còn đem chỗ này làm nơi tụ hội, không có âm mưu gì chứ, Tề Hoan nhỏ giọng nói thầm.

“Sẽ không, thành Nhược Thủy sẽ không thay đổi vị trí, trừ phi thành Nhược Thủy mất. . . . .” Nguyên nhân cụ thể thì Thiên Lô không nói nhiều với Tề Hoan, đoán chừng là liên quan đến bí mật của Tiên Giới, bây giờ Tề Hoan còn chưa thể biết đến.

Tề Hoan cũng không hiếu kỳ cho lắm, biết càng nhiều thì càng nguy hiểm, đám thần tiên trên Tiên giới này còn máu lạnh hơn đám Tu Chân giả dưới nhân gian, đại đạo vô tình, tu đạo thượng tiên, cơ bản đều là loại người máu lạnh, nói giết liền giết, Tề Hoan cũng không muốn bị trộn lẫn với bọn họ. Trong lúc tìm Truyền Tống Trận, Tề Hoan ngoài ý muốn gặp phải người quen, Ngọc Long Nhi. Từ lần trước chia tay ở Minh Hỏa điện, các nàng

chưa từng gặp lại nhau, nếu không phải trong ngực Ngọc Long Nhi có con hỏ hỏ ly kia, làm Tề Hoan chú ý, thì trên cơ bản nàng sẽ quên hẳn người này..

Cũng không thể trách nàng, vốn trí nhớ nàng không được tốt lắm, đã 300 năm không gặp, không quên mặt tên người ta đã coi như không tẻ rồi.

Ngọc Long Nhi cũng không phải đi một mình, bên cạnh nàng còn có một người tóc dài màu đỏ như lửa vô cùng đáng chú ý, nhưng tướng mạo người nọ lại không giống trong suy nghĩ của Tề Hoan, trên mặt hắn có một vết sẹo rất sâu, từ mắt trái vạch đến khóe miệng, tuy không tính là mặt mày hỏ hỏ, nhưng thoáng nhìn cũng rất dọa người. Người này chính là Minh Viêm, nhi tử của Minh Hỏ Chân Quân? Tề Hoan vô cùng muốn biết trong ba trăm năm này đã xảy ra đại sự gì, mà ngay cả con trai Minh Hỏ cũng bị hủy dung.

“Sao vậy, nàng quen hắn?” Mắt Tề hoan một mực nhìn về phía bên kia, đi ở phía sau nàng, Mặc Dạ vẻ mặt bí hiểm, vui vẻ mỉm cười.

“Ách. . . . . Xem như có quen.” Tề Hoan vốn định giải thích cho Mặc Dạ một chút, song nhớ lại lần đầu tiên gặp Minh Hỏ kia. . . . . nàng lập tức bỏ qua ý nghĩ này.

Trước kia, giữa nàng và Mặc Dạ còn có một tầng giấy mỏng chưa đâm thủng, nên cho dù bất mãn với đám nam nhân tiếp cận nàng, thì hắn cũng sẽ không biểu lộ ra ngoài. Nhưng hiện tại sau khi tầng giấy kia bị Tề Hoan xuyên thủng, nàng mới phát hiện nam nhân này quả thực là một bình dỏ chua phúc hỏ siêu cấp vô sỉ.

Mỗi lần nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Mặc Dạ ở nhân gian, bộ dáng lãnh khỏ thâm trầm, quả thực là cực phẩm nam nhân điển hình trong truyền thuyết a, còn hiện tại, tổng cảm thấy hắn cười một tiếng, chính mình nhất định sẽ xui xỏ đem bản thân ra bồi.

“Nàng không qua chào hỏi?” Bởi vì Lôi Thần xuất hiện, trong thành nổi lên một hỏ bạo động không nhỏ, ở trong mắt một số tiểu bồi, Lôi Thần chính là nhân vật trong truyền thuyết, trình độ thần bí của Lôi Thần Điện tuyệt đối không thua gì tầng địa ngục thứ mười tám của Minh giới. Ngay sau đó, những người kia cũng liên chú ý tới Tề Hoan, người đi theo Lôi Thần cùng Thiên Lôi.

Khi Ngọc Long Nhi trông thấy Tề Hoan, đáy mắt hiện lên một tia kinh hỏ, ba trăm năm trước sau khi Tề Hoan cùng Minh Hỏ Chân Quân rời đi, liền không biết tung tích. Lần trước Ngọc Long Nhi gặp Hư Không Tử còn nhắc đến Tề Hoan, song việc nàng không biết tung tích của Tề Hoan, lại khiến Hư Không Tử lo lắng rất lâu.

Nhưng thực ra Ngọc Long Nhi đã hiểu lầm ý tứ của Hư Không Tử, căn bản hắn không phải đang lo lắng cho Tề Hoan, mà là lo lắng Tề Hoan không có chuyện gì đi gây phiền toái chọc phải mấy vị Chân Quân Tiên Tôn đây, hắn

đây làm sự phụ, tu vi còn chưa cao đến cái loại trình độ này đâu, sau này người ta tới tìm hấn trả thù thì hấn biết làm sao bây giờ. . . . .

Về phần Tề Hoan, đồ đệ hấn có bản lĩnh gì hấn còn không rõ sao, không cần phải nói, chỉ bằng sinh vật khủng bố bên người đã đủ bảo vệ mạng nhỏ cho nàng rồi. Dù vậy, Hư Không Tử cũng tuyệt đối không ngờ, Tề Hoan xui xẻo đến mức vừa lên tiên giới đã đụng phải tiên tôn, lại gặp phải vương của Thiên Ma giới, cái mạng nhỏ còn giữ được hoàn toàn là do may mắn.

“Người là . . . . . Tề Hoan? Người còn sống?” Minh Viêm cũng nhìn thấy Tề Hoan, vẻ mặt kinh ngạc, chẳng qua trong mắt lại hiện lên một tia cảm xúc phức tạp.

Hấn từng nghe cha nói, Tề Hoan bị Thiên Võ tiên tôn ném đi thủ trận, nhưng sau khi Minh Hỏa xâm nhập vào trong Thất thương Luân Hồi trận, thì Tề Hoan sớm đã không còn. Nếu nàng chưa trở lại Tiên Giới, thì chính là đã tiến vào Sát Thần Hải, tiên nhân nhất trọng thiên tiến vào Sát Thần Hải còn có khả năng sống sót sao?! Minh Viêm nhớ được, khi cha nói với hấn về Tề Hoan, giọng nói còn mang theo chút tự trách.

Minh Hỏa Chân Quân là người đa tình nhất Tiên giới, có khi nào lại lộ ra vẻ mặt như vậy, ngay cả khi vị hôn thê của hấn bị kẻ thù giết chết, hấn vẫn thờ ơ như cũ, mặt khác giữa hấn và Tề Hoan lại chưa hề xảy ra chuyện gì.

Tuy sau sự kiện đó Minh Hỏa Chân Quân không có nhắc tới Tề Hoan nữa, nhưng Minh Viêm biết, phụ thân 300 năm qua chưa từng quên nữ nhân chỉ gặp một lần này, bằng không cha cần gì phải xin điều đi đóng tại Sát Thần Hải, còn không phải là vì khả năng xuất hiện vô cùng nhỏ của Tề Hoan sao.

“Ta còn sống, có cái gì đáng kinh ngạc sao?” Tề Hoan nhướn mày, vốn không có cảm tình gì với Minh Viêm, nhưng lần này gặp hấn, hình như đã có chút thay đổi, bộ dáng ngả ngớn trước kia đã không còn nữa.

“Chân Quân nói cho chúng ta biết người đi vào Sát Thần Hải, hấn còn tưởng là người đã. . . . .” Ngọc Long Nhi cười khổ lắc đầu, bởi vì quan hệ giữa nàng và Minh Viêm không tệ, nên đối với chuyện của Minh Hỏa chân quân, nàng cũng nghe được một ít. Kỳ thật trong lòng nàng rất hâm mộ Tề Hoan, nếu có một nam nhân vì nàng như vậy, nàng dù chết cũng cam lòng. Nhìn ánh mắt quý dị của bọn họ, Tề Hoan không hiểu gì cả, làm sao cũng cảm thấy quái dị, toàn thân run sợ.

“Vận may của ta tương đối tốt, được người ta cứu, sau đó ở trong Lôi Thần Điện tu luyện hơn ba trăm năm.” Tề Hoan không nói cho bọn họ biết chuyện ở Thiên Ma giới, loại chuyện này vẫn nên giấu trong lòng tốt hơn, nàng cũng không muốn ngày nào đó đột nhiên trở thành công địch của Tiên Giới.

“Tiểu Hoan Tử, còn chần chờ cái gì, nhanh tới đây.” Thiên Lôi lớn giọng truyền vang khắp thành, ánh mắt mọi người đều nhìn về bên này, khiến Tề Hoan nhin không được đầu đầy hắc tuyến.

“Nhị thúc, ngươi chờ một chút, ta gặp được hai người bạn.” Tề Hoan khoát khoát tay ý bảo đã biết, những người xem nào nhiệt kia thiếu chút trừng đến rớt tròng mắt, họ biết Lôi Thần cả đời không lấy vợ, lúc này làm sao lại mọc ra một đứa con gái? Sau tiếng gọi này của Tề Hoan, lập tức làm Tiên Giới hăng hái thêm một tầng, một ngày sau, toàn bộ Tiên Giới phủ đầy vô số bát quái về chuyện tư tình giữa Lôi Thần cùng cô tiên nữ nào đó.

Chương 105: Gặp lão tổ tông

“Người cũng muốn đi thành Nhược Thủy sao?” Tuy Ngọc Long Nhi cùng Minh Viêm đều vô cùng nghi ngờ, nhưng Ngọc Long Nhi vẫn nhẫn nại hỏi một câu, còn Minh Viêm tự nhận là không quen biết Tề Hoan, nên không tùy tiện mở miệng.

“Đúng vậy a, Nhi thúc nói dẫn ta đi gặp lão tổ tông của phái Thanh Vân chúng ta.” Tề Hoan trả lời, “Các người cũng đi?”

“Cha ta một trăm năm trước đã tấn chức tiên tôn, được mời tới.” Ngữ điệu Minh Viêm tuy rất hời hợt, nhưng trên mặt lại tràn đầy đắc ý làm người ta nhìn thấy rõ ràng, nếu người không biết còn tưởng là hắn tấn chức tiên tôn nữa đây.

“Nha.” Tề Hoan gật gật đầu ra vẻ đã hiểu. Nếu là 300 năm trước, địa vị tiên tôn tuyệt đối làm cho người vọng tưởng. Song sau 300 năm, nàng đối với vị trí tiên tôn đã không còn khái niệm gì nữa rồi, hai vị thúc thúc của mình đều là tiên tôn, trong đó còn có một người là đệ nhất tiên tôn, nhìn kiểu gì cũng vẫn là bộ dạng bình thường, cũng không có mọc thêm vài cái đầu.

“Vậy ta đi trước, chờ tới thành Nhược Thủy sẽ tới tìm người nha Ngọc Long Nhi.”

Tề Hoan còn chưa nói xong, đã nghe tiếng Thiên Lô vọng qua, “Nha đầu chết tiệt kia, còn không nhanh lên cho ta, người đem linh lực của lão tử cho không đấy à!” Khởi động Truyền tống trận đều cần dùng linh lực của bản thân thúc đẩy, Thiên Lô vì biểu hiện thân phận của mình, không, hẳn là vì thân phận lão ca của hắn, nên liền đặc biệt khởi động truyền tống trận một cách hoành tráng, kết quả lãng phí linh lực càng nhiều.

Tề Hoan lè mề trong chốc lát, linh khí trong cơ thể hắn đã bị hấp thu một phần mười rồi, tuy rất nhanh được bổ sung, nhưng lão gia hắn cũng đã vô cùng khó chịu rồi.

“Đã biết, đã đến ~ thật nhỏ mọn mà. Long Nhi đừng quên tìm ta nha.” Tề Hoan kín đáo đưa cho Ngọc Long Nhi một cái ngọc phù truyền âm, sau đó vội vội vàng vàng chạy vào trong truyền tống trận.

Tề Hoan chỉ cảm thấy trong không trung như dây lên vô số pháo hoa, không đợi nàng cẩn thận thương thức, người đã bị đưa tới một tòa thành màu xanh dương.

Thiên Lô quên giải thích cho Tề Hoan, kỳ thật cái cảnh sắc đồ sộ kia là cho người khác thương thức đấy, bọn hắn tiến vào Truyền Tống Trận, không có

co hội chứng kiến. . . .

Vừa ra khỏi Truyền Tống Trận, Tề Hoan đã nhìn thấy một nữ tử mang khăn che mặt màu xanh phía trước, đang đi về phía Lôi Thần, làn váy màu xanh theo bước chân của nàng giống như từng gợn sóng lăn tăn.

“Y phục này. . . . . khẳng định rất đáng tiền!” Nghe xong Tề Hoan đánh giá, Lôi Thần đi ở phía trước liền lao đảo, sau đó bước nhanh lên hai bước, kéo giãn khoảng cách với Tề Hoan. Hắn vậy mà còn trông cậy Tề Hoan sẽ nhìn ra được cái gì xâu xa, quả nhiên ý nghĩ của mình quá là mơ tưởng hảo huyền rồi.

Tuy ở đây chỉ có một người nghênh đón Lôi Thần và Thiên Lôi, nhưng cũng đủ để thấy mặt mũi Lôi Thần lớn cỡ nào, bởi vì nữ nhân này chính là thành chủ của thành Nhược Thủy – Thủy Linh.

Lúc Thủy Linh đi tới hình như có lơ đãng nhìn qua Tề Hoan, thời gian ánh mắt dừng trên mặt nàng hơi lâu một chút, song rất nhanh liền đưa tầm mắt chuyển qua trên người Lôi Thần.

“Lôi Thần đại ca, ta còn tưởng rằng huynh sẽ không tới chứ.” Thủy Linh xung hô với Lôi Thần rất là thân mật, xem Lôi Thần vẻ mặt mỉm cười, đoán chừng quan hệ của bọn họ rất tốt.

“Cuộc sống bình yên cũng quá nhàm chán rồi, nếu bọn hắn thích chơi, ta đương nhiên phụng bồi.” Lôi Thần cười mở cười to, Tề Hoan nhin không được liếc mắt nhìn Thiên Lôi đứng bên cạnh, sau đó than thở, là hai huynh đệ, lớn lên cùng nhau, vì sao khi cười to, tiếng cười của Lôi Thần làm tâm tình người ta vui sướng, mà tiếng cười của Thiên Lôi lại giống như quái thú muốn ăn thịt người ?!

“Tiểu Hoan tử, tới tới, làm quen với Thủy Linh tỷ tỷ của ngươi.”

Tỷ tỷ? Tề Hoan đầu đầy hắc tuyến, nàng mới hơn một ngàn tuổi thôi a, vị Thủy Linh “Tỷ tỷ” này cho dù dùng xung hô tăng tăng tăng tăng tăng tỷ tỷ cũng vẫn còn dư dả đó nha

~*tăng: là xung hô chỉ quan hệ họ hàng cách 4 đời (bằng với ‘cô’ của VN mình, trên ‘ông bà’ 1 tăng)

“Lôi Thần đại ca đừng đùa, ngươi là Tề Hoan à, ta thường xuyên nghe Lôi Thần đại ca nhắc tới ngươi đây, gọi ta Thủy Linh là được rồi.” Giọng nói của Thủy Linh vô cùng êm tai, nhẹ nhàng lại làm cho người nghe mát lòng mát dạ, hơn nữa thái độ của nàng gần gũi, khiến hảo cảm Tề Hoan đối với nàng tăng lên gấp đôi.

“Xin chào.” Tề Hoan không biết nên xung hô thế nào với Thủy Linh, cái bồi phận này quá rối loạn rồi, vẫn là đợi thân nhau rồi bàn sau. Thủy Linh chớp mắt mấy cái, nhìn ra Tề Hoan xấu hổ, trong mắt hiện lên ý cười, không nói gì nữa.

“Lôi nhị ca, huynh như thế nào cũng tới?” Trông thấy Thiên Lôi, Thủy Linh có chút kinh ngạc, ngày thường nếu bên ngoài xảy ra chuyện gì, thì một

trong hai huynh đệ nhất định sẽ ở lại Lôi Thần điện, đây cũng là lý do vì sao Lôi Thần trở thành đệ nhất tiên tôn, mà Thiên Lôi chỉ xếp xệch so với hắn một chút, lại không đứng trong hàng ngũ chín đại tiên tôn.

“Hắc hắc, ta cũng già rồi, đi lặn lội một chút mới tốt cho dưỡng lão nha!”

Thiên Lôi cười hắc hắc, ánh mắt nhìn Tề Hoan càng nóng bỏng. Người thừa kế mà hắn tìm khắp nơi đã xuất hiện, thì hắn cần gì phải phấn đấu quen mình nữa chứ.

Cố gắng nhịn mấy trăm năm đem Tề Hoan bồi dưỡng thành lão đại của Lôi Thần Điện, đến lúc đó trời đất bao la hắn liền mang theo lão bà đi khắp nơi tìm người gây phiền toái, đánh không lại thì lôi lão ca tới quần ẩu. . . . .

Cái này chính là chí hướng lớn lao của Thiên Lôi.

“Lôi nhị ca vẫn còn tuổi trẻ vô cùng mà, thôi đừng đứng ở đây nói chuyện, chúng ta về thành rồi nói tiếp.” Trông thấy xung quanh người tới càng lúc càng đông, Thủy Linh gạt nhẹ đầu với mấy người, rồi quay đầu dẫn đường cho đám Lôi Thần.

Bởi vì có người bên cạnh, nên Tề Hoan không nói gì với Mặc Dạ, chỉ có thể làm bộ như không thấy hắn, có điều, bây giờ Mặc Dạ hiển nhiên đang ở tình trạng áp suất thấp.

Quá phận chính là, rõ ràng quý có thể bay đi, Mặc Dạ lại cố ý ghé vào trên lưng Tề Hoan, cảm giác như cõng một ngọn núi lớn lê lét hai vạn năm vậy.

“Nam nhân, người quá nhỏ mọn rồi.” Không phải chỉ không nói với hắn mình quen Minh Hỏa Chân Quân thôi sao, lại dám như vậy với nàng. Tề Hoan rốt cục nhịn không được làm bầm một câu.

“Có áp lực. . . . . mới có động lực. . . . .” Mặc Dạ cười tủm tỉm treo trên người Tề Hoan, hưởng thụ nhuyễn ngọc ôn hương. Lúc trước sở dĩ muốn chuyển sang tu thành quý tiên, chỉ vì trái tim chống đỡ ma lực đã bị hắn móc ra, số lượng tâm đầu huyết (*) tu được từ bé cũng cho Tề Hoan ượng rồi, cho dù tiếp tục tu ma cũng không đạt được trình độ như trước, chẳng thà chuyển sang tu quý, vừa may quyền bí kiếp vốn nên bị tiêu hủy lại ở trên người hắn. Bây giờ nhớ lại, quyết định của mình quả nhiên sáng suốt, ít nhất tu quý khiến hắn có thể quang minh chính đại kè kè bên người nữ nhân này, thay nàng giải quyết phiền toái.

(*)tâm đầu huyết: máu trong tim, màu vàng, khác với máu bình thường, nơi tích tụ tu vi của tu chân giả.

Câu nói sau cùng kia, nếu một ngày nào đó để Tề Hoan biết được, tu vi của Mặc Dạ vậy mà có thể sánh ngang với Lôi Thần, nhất định sẽ kích động mà kêu thành tiếng. . . . .

Hóa ra hắn chính là kim bài hộ mệnh! Nhìn tâm tình Mặc Dạ xuống thấp, lúc ấy Tề Hoan chính là an ủi Mặc Dạ như vậy đấy, người có thể coi như mình đang bảo vệ trân bảo tuyệt thế, đừng hoài nghi, cái trân bảo tuyệt thế kia chính là chỉ nàng.

“Người quá nặng rồi.” Tề Hoan phàn nàn nói, quý không phải là không có cân nặng sao, như thế nào Mặc Dạ càng lúc càng giống người bình thường rồi, mà ngay cả trên người cũng bắt đầu xuất hiện một chút độ ẩm.

“Ta tin tưởng dưới áp lực của ta, nàng sẽ dũng cảm tiến lên.” Dùng tay sờ sờ mặt Tề Hoan, Mặc Dạ không hề có ý định buông tha nàng.

“Chờ ta đi học được vài cách bắt quý của cao thủ, nhất định sẽ bắt người đầu tiên!”

“..... Ngay cả vẽ Thanh Tâm Phù cũng vẽ sai —— nàng sao?” Một câu bao hàm về chế giễu trắng trợn của Mặc Dạ suýt chút nữa khiến Tề Hoan phát điên ngay tại chỗ, chuyện mất mặt như vậy đừng có nói ra được không! Hơi quá đáng nha, nàng rõ ràng đã thiêu hủy toàn bộ số bùa vẽ sai rồi, nam nhân khôn kiếp này làm sao mà biết được?

Mặc dù thiêu rồi, nhưng Tề Hoan hiển nhiên không nhớ ra số lượng lá bùa bị thiêu hủy kia, mấy vạn tờ giấy cho dù đốt thành tro, thì nó cũng sẽ chất thành một đống được không!

Nói không nói được, đánh cũng đánh không lại, Tề Hoan im lặng một hồi lâu, cuối cùng túm lấy cánh tay đang bám trên vai mình xuống, dùng sức cắn một ngụm, rất có cảm giác nha, chỉ tiếc là không thấy máu.

Động tác này đối với Tề Hoan mà nói rất bình thường, nhưng ở trong mắt người khác lại vô cùng quái dị, bởi vì ngoại trừ nàng ra, tất cả mọi người đều không ai nhìn thấy Mặc Dạ.

“Tiểu Hoan tử, người làm sao vậy?” Trông thấy động tác kì quái của Tề Hoan, Thiên Lôì về mặt mờ mịt, nha đầu kia như thế nào vừa đi vào thành về mặt liền hót ha hót hải như vậy?

“Không có, ha ha, không có chuyện gì.” Tề Hoan cười ngây ngô hai tiếng. Thiên Lôì cũng không nghĩ nhiều, túm tay nàng đi nhanh về phía trước, lúc bị Thiên Lôì túm, Tề Hoan chỉ lão đảo một cái, mà Thiên Lôì thì cảm thấy khí lực của Tề Hoan ấy vậy mà thay đổi rồi, hấn kéo một phát mà lại không kéo được nàng. Còn tưởng Tề Hoan đang đùa giỡn với mình, vì vậy Thiên Lôì dùng sức kéo phát nữa. Cũng may Mặc Dạ phản ứng nhanh, lập tức buông Tề Hoan ra, kết quả hấn trông thấy thân thể nhỏ nhắn của Tề Hoan hóa thành một đường cong duyên dáng lao về phía Thiên Lôì.

“Nhị thúc của người có lợi hại không!” Thiên Lôì về mặt đặc ý.

“.....” Tề Hoan đầu đầy hắc tuyến, quay đầu nhìn Mặc Dạ đứng trong đám người đang mỉm cười với nàng, nghiêng răng nghiêng lợi.

Các tiên tôn khác đã sớm tới phủ đệ của Thủy Linh, cho nên Thủy phủ vốn trong trẻo lạnh lùng nay lại náo nhiệt vô cùng.

Đương nhiên người đến không riêng gì Tiên Tôn, bình thường bọn họ đều mang theo người nhà, có đồ đệ thì lôi kéo đồ đệ, có nhi nữ thì lôi kéo nữ nhi, nhưng dù sao vẫn là số ít so với Đoạn Tuế Tiên Tôn mang theo tất cả đồ đệ và đồ tôn như vậy.

Lúc Lôi Thần hỏi thăm Đoạn Tuế Tiên Tôn, Thủy Linh vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ, tuy biết phái Thanh Vân đoàn kết, nhưng ngài cũng không cần thiết phải mang theo bảy tám đồ tử đồ tôn tới a.

“Lôi Thần đại ca, huynh quen Đoạn Tuế Tiên Tôn?” Trước kia chưa bao giờ thấy Lôi Thần hứng thú với vị tiên tôn nào, Thủy Linh nhin không được tò mò. Tuy nàng thật bất đắc dĩ với Đoạn Tuế, nhưng không thể không nói, đồ tử đồ tôn hẳn mang lên, thực lực cùng tư chất đều là số một, tu vi của đồ đệ và đồ tôn theo thứ tự là Bát Trọng Thiên cùng Thất Trọng Thiên, ngay cả ba tầng đồ tôn (*) vừa phi thăng không lâu cũng có một người là ngũ trọng thiên, hai người lên muộn hơn là tứ trọng thiên.

(*) tầng đồ tôn: đồ đệ của đồ đệ của đồ đệ mình =]]

Đương nhiên Thủy Linh biết rõ đây là một thế lực khủng bố tiềm ẩn, cho dù một môn phái năng suất cao tới đâu, cũng không có khả năng xuất hiện bảy tám tiên nhân mang thực lực này chỉ trong mười vạn năm, nhưng cố tình phái Thanh Vân lại có được màn khủng bố này.

Trách không được Tử Tiêu Tiên Tôn và Bích Lưu Tiên Tôn ngày nào cũng vắt óc suy nghĩ xem làm sao diệt trừ đám người phái Thanh Vân, đáng tiếc cho dù năm đó phái hai tiên nhân xuống, thì phái Thanh Vân vẫn phát triển tốt như thường.

“Tiểu Hoan tử cũng là đệ tử của phái Thanh Vân, lần này mang nàng tới chính là muốn tìm sự phụ của nàng.” Lôi Thần vẻ mặt bất đắc dĩ, đáng tiếc mình không thể hạ giới, bằng không chuyện thu Tề Hoan làm đồ đệ sao có thể đến lượt phái Thanh Vân. Thật đúng là không công nhận đại lễ, bản thân mình còn phải nhận ân tình của họ.

“A?” Thủy Linh trước nay luôn vô cùng bình tĩnh, giờ phút này cũng không nén nổi vẻ mặt kinh ngạc, nàng nhớ rõ ba tầng đồ tôn của Đoạn Tuế tiên tôn hình như vừa phi thăng mấy trăm năm thôi, làm sao bây giờ ngay cả đồ đệ của tầng đồ tôn cũng phi thăng rồi? Cho dù phái Thanh Vân nhân tài đông đúc, năng suất cao cũng không cần khoa trương như vậy chứ.

“Sự tổ bọn họ đã đến sao?” Tề Hoan có chút không nhin nổi nữa hỏi thăm, đã rất lâu không được gặp sự phụ lão nhân gia rồi, không biết hẳn sống thế nào, có nhớ đồ đệ bảo bồi là nàng đây hay không.

Kỳ thật chuyện này căn bản không cần hỏi, Hư Không Tử tất nhiên sẽ trả lời như thế này, chỉ cần không có con là cuộc sống của sự phụ sẽ trôi qua rất tốt, nhớ thì đương nhiên là nhớ rồi, chính là ngày nào cũng phải nghĩ xem hôm nay con có đắc tội với tôn thần nào không, ngày mai sự phụ có cần phải dọn đồ chạy chôi chết hay không .....

“Ta mang người qua.” Thủy Linh gật gật đầu với Lôi Thần, rồi kéo tay Tề Hoan đi ra ngoài.

Tiên tôn tới Thủy phủ đều ở tại cung điện bên trong, đại khái là do phong cách của Tiên Giới, nên phủ thành chủ của tứ đại chủ thành đều vô cùng

hoa lệ, cung điện xa hoa lộng lẫy. Tề Hoan theo Thủy Linh đi qua một cây cầu, đã thấy bên trong tiểu lương đình bằng nước, có hai lão già râu tóc bạc phơ.

Hai người kia bộ dáng tiên phong đạo cốt, vô cùng thoả mãn hình tượng tiên nhân trong lòng Tề Hoan. Tuy bây giờ nàng nhìn đâu cũng là thần tiên, hơn nữa còn có thần tiên địa vị tối cao, nhưng bọn họ nhìn sao cũng không giống, trong suy nghĩ của Tề Hoan, thần tiên vốn nên râu tóc bạc phơ, đứng trên đám mây, vạt áo tung bay mới đúng.

Đáng tiếc đám mây bay trên Tiên Giới chỉ có Lôi Thần cùng Thiên Lôi, hiện tại thêm nàng, mà cả ba người bọn họ...e là đời này cũng không đạt được tiêu chuẩn tiên phong đạo cốt rồi.

“A, sao Thủy Linh tiên tôn lại tới đây?” Trông thấy Thủy Linh cùng Tề Hoan, hai lão già đang đánh cờ đều đứng dậy, tuy tướng mạo chệnh lếch, nhưng hai người họ thật ra không lớn tuổi hơn Thủy Linh.

“Đoạn Tuế tiên tôn, đây là đệ tử của phái Thanh Vân các ngươi, ta đặc biệt mang nàng tới.” Thủy Linh cười cười đem Tề Hoan đưa tới trước mặt lão già mặc trường bào màu xanh nhạt.

“A?” Đoạn Tuế cũng há hốc mồm, đệ tử môn phái mình lúc nào thì phi thăng rồi, hắn làm lão tổ tông vậy mà không biết? Đám tiểu tử vô liêm sỉ kia hằng ngày làm ăn kiêu gì thế, “Nha đầu, thằng nhóc sư phụ vô liêm sỉ kia của ngươi là ai?”

“Ách. . . . . Hư Không Tử.” Tề Hoan thấy vẻ mặt lão tổ tông khó chịu, vẫn là nhỏ giọng bán rẻ sư phụ mình.

“Thằng nhóc sư phụ khốn kiếp kia của ngươi thu nhận ngươi lúc nào?” Tuy biết Tề Hoan không nói dối, nhưng Đoạn Tuế vẫn còn chút kỳ quái, bởi vì hắn căn bản nhìn không thấu công pháp tu luyện của Tề Hoan, kia tuyệt đối không phải bất kì điển tịch nào được truyền thừa trong phái Thanh Vân.

“Lúc sư phụ đạt tu vi Độ Kiếp kỳ xuống núi rèn luyện, rồi mang đệ tử về sơn môn. . . . . Sau đó không tới hai mươi năm, hắn liền phi thăng rồi.” Tề Hoan bổ sung một câu, tỏ vẻ bất mãn của mình, chưa thấy qua sư phụ nhà ai vô trách nhiệm như vậy đây!

Chương 106: Minh Hỏa Tiên Tôn cho mời

Đoạn Tuế hỏi Tề Hoan mấy câu, rồi liền mang nàng đi ra mắt đám đồ tử đồ tôn không ra gì của mình, để lại Thủy Linh và vị tiên tôn cùng hấn chơi cờ, hai mặt nhìn nhau.

Lúc Đoạn Tuế mang Tề Hoan trở về, Hư Không Tử đang ngồi bên bờ ao câu cá, sau khi nghe thấy tiếng gào thét của Đoạn Tuế, hấn nghiêng đầu nhìn lại, lúc này Tề Hoan liền choáng váng.

Người này là ai? Nàng căn bản không biết a. . . . .

“Lão tổ tông, ngài làm sao. . . . . Tề Hoan? Sao con lại ở đây?” Hư Không Tử vẻ mặt kinh ngạc, uông cho hấn tìm mãi không thấy tung tích Tề Hoan, không ngờ người đã tự chạy tới đây rồi.

Tề Hoan nhìn chằm chằm khuôn mặt Hư Không Tử, làm sao cũng không thể tin được người này cư nhiên là sư phụ mình. Ngẫm lại Hư Không Tử ở cùng nàng hơn mười năm chính là vẻ mặt già cả, da nhăn nheo như hạt đào, còn vị nam tử thanh niên trước mắt này môi hồng răng trắng, khuôn mặt hoa đào, rất khó tin được đây là cùng một người.

Tuy Tề Hoan biết rõ, theo lý mà nói, sau khi phi thăng có thể cải lão hoàn đồng, nếu Hư Không Tử không trẻ lại, thì đoán chừng Ngọc Long Nhi còn lâu mới coi trọng hấn, nhưng thế này thì quá khoa trương rồi.

Hồi tưởng lại lần đầu tiên trông thấy Hư Không Tử ở Tông gia năm đó, bản thân mình còn phàn nàn tại sao xuyên qua không gặp được mỹ nam, hóa ra nàng thực đúng là đã gặp phải, đáng tiếc mỹ nam này tuổi tác hơi lớn một chút, mà thời gian xuyên qua của nàng cũng hơi muộn.

“Sư đệ sư đệ. . . . . Ai vậy? Hoan tử?” Không đợi hai thầy trò nhận nhau, bên kia Hư Linh Tử đã vui vẻ ôm một con cá lớn toàn thân tỏa ánh hào quang chạy tới. Trông thấy Tề Hoan, Hư Linh Tử ngẩn người, thuận tay ném luôn con cá trong ngực xuống đất.

“Sư bá. . . . .” Hư Linh Tử trái lại không có biến hóa gì lớn, chỉ thiếu đi một số nếp nhăn trên mặt, lúc cười lộ lên vẫn giống Phật Di Lặc, Tề Hoan vẫn còn nhận ra.

“Sư bá, hấn là giả đúng không. . . . . Sư phụ con tuyệt đối không thể nào có bộ dáng như vậy a!” Sau khi nhìn thấy Hư Linh Tử, Tề Hoan vội vàng kéo hấn sang một bên, ghé đầu rỉ tai thầm thì nói.

Hư Linh Tử hơi sững sốt, chợt động tình vỗ vỗ đầu Tề Hoan nói, “Đúng là hấn đây, kì thật ta cũng không muốn tiếp nhận sự thật này đâu.” Sư đệ cùng

lớn lên với mình, ấy vậy mà lại bị người khác cho rằng đó là con của hắn, thật làm cho người ta thương tâm a, rõ ràng bọn họ chỉ hơn kém nhau có mấy tuổi thôi mà.

Được Hư Linh Tử khai sáng, Tề Hoan rớt cuộc tin tưởng, thẳng nhóc thoát nhìn còn trẻ hơn mình, đẹp trai hơn mình vài phần này chính là sư phụ mình.

Người nói năm đó nếu như nàng nhìn thấy diện mạo bây giờ của Hư Không Tử, nói không chừng hai người bọn họ đã có thể có một đoạn tình cảm thầy trò hiếm thấy, cho dù không có tình cảm, thì những năm ở núi Thanh Vân tối thiểu cũng xem như cảnh đẹp ý vui a, song hôm nay, hoa cúc vàng đã nguội lạnh rồi (*).

(*) nguyên văn là ‘hoàng hoa thái đô lương liễu’: thành ngữ ý nói tất cả đã muộn màng, cơ hội đã qua, không thể cứu vãn nữa.

Hư Không Tử vẻ mặt vô tội nhìn Tề Hoan, ánh mắt long lanh như nước chớp chớp, “Hoan tử, sư phụ như thế này rất khó coi sao? Nếu không ta lại biến trở về bộ dạng trước kia nha?” Hắn sờ sờ mặt, cảm thấy mình cũng không tệ lắm, đến nay cũng chưa từng bị ai ghét bỏ a, làm sao vẻ mặt đô đê lại như muốn khóc đây?

“Được rồi, người vẫn nên giữ nguyên như vậy đi.” Ở nhân gian mấy nghìn năm rồi mà không tìm được vợ, Tề Hoan cũng không muốn sư phụ biến về cái mặt mo kia đi khắp nơi dọa người, nếu thực như vậy, e là đời này nàng đừng mơ tưởng có sư mẫu.

Hai thầy trò còn ở bên kia ôn chuyện, thì bên này Đoạn Tuế vẫy vẫy tay với Hư Linh Tử nói, “Linh Tử à, con cá này. . . . . Người lấy được từ chỗ nào?” Đoạn Tuế dùng ngón tay chọc chọc con cá mắt trợn trắng toàn thân lấp lánh kim quang nằm trên mặt đất.

“Cá từ trong hồ lên a, đệ tử ngồi nguyên một ngày, còn lãng phí mất một lọ đan dược Địa giai thượng phẩm mới câu được đó.” Hư Linh Tử uất ức nói.

Kết quả Đoạn Tuế trợn mắt quát, “Hỗn trưởng, người câu kim lý hộ thành (cá chép vàng bảo vệ thành) của thành Nhược Thủy nhà người ta, người còn không biết thẹn mà kể lể sao.” Kim lý hộ thành là sinh vật duy nhất có thể sống được trong thành Nhược Thủy, loại cá chép này một khi tu tới mười vạn năm là có thể hóa rồng, tuy không thể rời khỏi thành trì, nhưng lại là linh thú có lực công kích vô cùng khủng bố, cho dù đối phó với tiên tôn cũng sẽ không bị rơi vào thế hạ phong.

Con kim lý hộ thành kia thoát nhìn tuổi không lớn lắm, vảy trên người còn chưa trưởng thành đã bị Hư Linh Tử câu lên, cũng may còn chưa lớn, nếu Hư Linh Tử bất hạnh gặp phải một con trưởng thành, thì đoán chừng hắn đã sớm làm thức ăn cho cá rồi.

Nghe lão tổ tông nói, chuyện này xem ra có vẻ rất nghiêm trọng, Hư Linh

Tử không nói hai lời liền một cước đạp con cá kia xuống hồ, ra về như chưa có chuyện gì xảy ra, rồi chấp tay sau lưng bước đi.

..... Gia phong không nghiêm a!

Đoạn Tuế quay đầu liếc con kim lý chậm chạp bơi trong hồ kia, hung dữ trừng nó một cái, cảnh cáo nói: “Nếu người dám cáo trạng, ta liền nấu người.” Đây mới gọi là thượng bất chính, hạ tất loạn, đường đường một tiên tôn vậy mà lại đi uy hiếp một con cá tu vi chưa tới nhất trọng thiên. Qua đó có thể thấy được, gia phong của phái Thanh Vân, đều là truyền thừa từ tổ tông mà xuống đây.

Con cá chép nhỏ sững sờ một lát, rồi vèo một cái, ngay lập tức lặn vào trong hồ, không dám đi ra nữa. Lúc bấy giờ Đoạn Tuế mới vui vẻ chạy đi tìm lão bằng hữu tiếp tục đánh cờ.

Tề Hoan lời ít ý nhiều theo sát Hư Không Tử nói chuyện, nói đến nổi miệng đắng lưỡi khô, thật vất vả mới kể hết một lượt những chuyện xảy ra trong mấy năm gần đây, Hư Không Tử không khỏi cảm thán số phận của Tề Hoan quả thật là quá may mắn.

Tiếp đó, Hư Không Tử mang Tề Hoan đi bái kiến mấy vị trưởng bối khác của sư môn, cái gọi là bái kiến, thực ra chính là Tề Hoan kính trà, rồi từ bọn họ lừa lấy vài món quà gặp mặt đáng giá, dù sao Hư Không Tử dạy như vậy, nàng chỉ cần nghe theo là được.

Cũng may mấy vị trưởng bối này đều không keo kiệt, bởi vì Tề Hoan là nữ đệ tử duy nhất của phái Thanh Vân phi thăng Tiên giới, nên họ rất hào phóng, các loại pháp bảo linh dược toàn bộ đều kín đáo đưa cho Tề Hoan, chất đầy nhẫn trữ vật của nàng, thiếu chút nữa làm Tề Hoan cười đến méo miệng.

Tề Hoan thấy chỗ tốt, cái miệng nhỏ nhắn ngay lập tức ngọt như mật ong, không đầy một lát đã dụ cho bọn họ thoải mái cười to.

Thời điểm người một phái đang vui vẻ hòa thuận, thì ngoài cửa đột nhiên truyền đến một giọng nói, “Có Tề Hoan ở đó không?”

“Các hạ là ai?” Hư Không Tử đứng dậy đi ra cửa, sau khi mở cửa ra liền nhìn thấy một thanh niên mặc chiến giáp đỏ như lửa, vẻ mặt lạnh băng đang đứng bên ngoài.

“Phụng mệnh Minh Hỏa Tiên Tôn mời Tề Hoan tiểu thư đi một lát.”

Giọng người nọ không lớn, nhưng Tề Hoan trong phòng lại có thể nghe rõ ràng rành mạch, Minh Hỏa tìm nàng làm gì? Đường như giao tình giữa bọn họ không có tốt như vậy a!

“Các hạ chờ một lát.” Hư Không Tử hơi nhíu mày, quay đầu nhìn Tề Hoan, vừa rồi khi nói chuyện Tề Hoan có nhắc qua với hắn sự tình của Minh Hỏa tiên tôn, tuy nàng nói rất đơn giản, nhưng chỉ vài câu khái quát kia đã khiến Hư Không Tử cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó.

Lúc đó Minh Hỏa đã là Chân Quân bát trọng thiên rồi, có thể nào sinh ra

lòng hiếu kì lớn như vậy đối với một tiên nhân tu vi thấp, dung mạo lại không diễm lệ như tiên nữ giống Tề Hoan sao? Lại còn chủ động muốn đưa nàng đi tìm Đoạn Tuế tiên tôn, nếu nói y không có ý đồ, Hư Không Tử căn bản sẽ không tin.

Nhưng Hư Không Tử nghĩ mãi mà không hiểu, trên người đồ đệ mình rất cuộc có thứ gì đáng giá để cho người ta mơ ước đây.

Tuy Tề Hoan rất không muốn đi, song quy củ của Tiên Giới nàng cũng biết, Đoạn Tuế lão tổ tông không có ở đây, mấy vị trưởng bối vừa rồi không có ai là Tiên Tôn cao thủ, nàng chỉ có thể nghe lệnh, bằng không nếu bị người có chủ tâm bói móc thì tội của bọn họ đúng là đáng lo.

“Con đi một chút rồi sẽ trở về.” Tề Hoan từ trên ghế đứng lên, cho Hư Không Tử một ánh mắt an tâm, rồi đi theo người nọ. Cho dù Minh Hỏa cuồng vọng thế nào, chung quy cũng không thể làm gì mình ngay trên địa bàn của Thủy Linh a. Tề Hoan trái lại không có gì đáng lo lắng, nàng chỉ là thuần túy không muốn gặp y mà thôi.

Đi theo tên hộ vệ kia đi một đoạn ngắn, mắt thấy tòa cung điện đỏ như lửa phía trước, Tề Hoan vô thức quay đầu nhìn về phía sau lưng, có chút thất vọng thờ dài, Mặc Dạ không ở đây.

Lúc nàng đi theo Lôi Thần và Thiên Lôi bước vào Thủy phủ, hắn đã không đi cùng, hình như là có thứ gì đó chặn hắn lại, nàng còn chưa kịp nói gì với hắn, thì đã bị Thiên Lôi kéo đi.

Cảm giác, nếu như không có hắn ở sau lưng mình, dường như có chút luyến tiếc.

“Mời.” Tên hộ vệ kia cũng không nói nhiều, chỉ đưa tay làm tư thế mời, rồi không nhúc nhích đợi Tề Hoan đi vào.

Tề Hoan hít một hơi thật sâu, trong lòng tự an ủi mình, không cần sợ, không phải chỉ là một nam nhân lớn lên giống yêu tinh thôi sao, cô nương nàng đời này có dạng nam nhân nào chưa thấy qua, chỉ cần hắn vẫn có hai con mắt, một cái miệng là được, hắn còn có thể biến thành nữ nhân chắc!

Vừa bước vào tòa cung điện, Tề Hoan đã cảm thấy hơi nước trên người mình ‘giọt giọt’ nhỏ xuống, rồi lập tức bốc hơi, xem ra 300 năm không gặp, nhiệt độ trên người Minh Hỏa đúng là tăng lên không ít a!

Hồi trước còn có tiểu hồ ly làm điều hòa nhiệt độ, bây giờ nó đã bị người ta bắt cóc, nàng lại không biết thuật pháp ngũ hành, căn bản không có cách nào hạ nhiệt. Huống chi, cho dù biết thuật pháp ngũ hành, đoán chừng cũng không có tác dụng gì.

Chịu đựng nhiệt độ nóng bỏng vây quanh người, Tề Hoan cắn răng đi tới đại môn đóng chặt, hai tay dùng sức đẩy ra. Một cơn gió mát từ trong điện thổi tới, thoáng qua mặt nàng, làm cho vẻ nóng bức khó chịu lập tức tan đi một nửa.

Tiền tay đóng cửa lại, Tề Hoan nhìn chung quanh một vòng, không thấy bất

kì ai. Trong sảnh hơi tối, ở mấy góc có bày dạ minh châu, tỏa ra ánh sáng nhu hòa từ các phía, tuy kém hơn ánh mặt trời, nhưng lại làm cho tâm tình người ta khoan khoái dễ chịu.

Trong đại sảnh không bài trí bất kì đồ vật dư thừa nào, bốn vách tường đều treo tầng tầng lụa trắng, ngay cả ghế cho khách cũng không chuẩn bị, thứ đồ dùng duy nhất trong phòng, chính là một cái bàn lớn do tuyết tủy ngưng kết thành, không khí lạnh lạnh ở đây hình như cũng là do cái bàn tuyết tủy này phát ra. Tuyết tủy là một thứ thiên tài địa bảo, được sinh ra từ nơi cực hàn trong Tiên giới, tiên nhân thường dùng nó làm nguyên liệu để luyện khí, chỉ cần một khối tuyết tủy nhỏ bằng móng tay đã có thể khiến pháp khí tăng thêm một cấp bậc, Tề Hoan cũng từng nhìn thấy thứ đồ này ở Lôi Thần điện.

Cho nên nàng vừa liếc một cái đã nhận ra, cả một cái bàn lớn như vậy đều được làm từ tuyết tủy, số lượng rất lớn đó a.

Tề Hoan từ xa xa nhìn chăm chăm cái bàn hồi lâu, chợt phát hiện một tờ giấy mỏng thả trên mặt bàn, nàng tò mò đi qua.

Cái này. . . . Là nàng sao? Tề Hoan chỉ nhìn lướt qua, liền kinh ngạc phát hiện tờ giấy trên mặt bàn là một bức vẽ, nếu không lầm thì bức tranh vẽ nữ tử mặt cười sáng lạn này hình như là nàng.

Sờ sờ mặt mình, Tề Hoan hoang mang không hiểu ra sao.

Chương 107: Cứu cô nương

Ta vẽ cũng không tệ lắm phải không?” Một giọng nói từ xa tới gần, đợi đến khi Tề Hoan kịp phản ứng thì hơi thở nóng hôi đã ngay sát bên tai.

Tề Hoan lập tức cứng người, cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Qua vài giây, nàng mới chậm rãi quay đầu, đồng thời mau chóng lui về phía sau hai bước, thẳng tới khi sau lưng truyền đến cảm giác lạnh lạnh, nàng mới dừng lại. Hóa ra, phía sau nàng chính là cái bàn.

“Chân Quân. . . . . A, cần phải gọi là Tiên Tôn rồi, đã lâu không gặp.” Đối với Minh Hỏa, Tề Hoan trái lại không có trách hấn cái gì, dù sao việc kia không có liên quan tới hấn, hấn chẳng qua chỉ là đưa nàng tới mà thôi, thù này rốt cuộc vẫn nên kết trên đầu Thiên Vũ tiên tôn mới phải. Có điều, vừa nhìn thấy Minh Hỏa nàng liền cảm thấy hai chân mình như nhũn ra rồi.

“Gọi ta là Minh Hỏa.” Minh Hỏa không có thay đổi nhiều, vẫn làm cho người ta cảm giác rất. . . . . u buồn, giống như nam hài tử mười tám mười chín tuổi, đang ở giai đoạn đa sầu đa cảm. Tề Hoan không nhớ trước kia có khi nào Minh Hỏa lộ ra thần thái như vậy, chẳng lẽ lại thất tình rồi? Nàng nhiều chuyện mà suy đoán.

“Tiên Tôn, ngài tìm ta không phải chỉ vì muốn uốn nắn một cái tên gọi thôi chứ?” Tề Hoan chớp mắt mấy cái, cố ý vạch rõ giới hạn, cho hấn biết bọn họ không có thân quen như vậy.

“Không có chuyện gì thì ta không thể tìm nàng sao?” Vẻ u buồn trên mặt Minh Hỏa thoáng chốc biến mất, chuyển thành bộ dáng tươi cười đầy dụ hoặc. Tề Hoan chột hoảng hốt, phát hiện trên mặt mình nhiều ra một bàn tay. . . .

Nàng vô thức né đầu qua bên cạnh, tránh đi bàn tay của hấn, Minh Hỏa cười khẽ, cũng không có ý định thu tay lại, mà nắm cầm Tề Hoan, thân thể tiến lại gần.

Mắt thấy khuôn mặt kia dần dần phóng đại, trái tim Tề Hoan bắt đầu hỗn loạn rồi, đừng hiểu lầm, nàng đây là bị hù sợ.

“Ta nhớ nàng đã 300 năm. . . . .” Không, trên thực tế, với hấn mà nói, đã vượt quá 300 năm.

Giọng Minh Hỏa gần như than nhẹ, thanh âm mị hoặc nhân tâm kia cơ hồ khiến toàn thân Tề Hoan mềm nhũn.

Minh Hỏa giống như tỏ tình, làm Tề Hoan sững sờ, nàng kinh ngạc trừng to mắt, muốn tìm ra chút dấu vết nói dối từ trên mặt hấn, song đáng tiếc,

không có, không có gì cả, vẻ mặt hẩn vô cùng nghiêm túc, trong mắt tràn đầy chân thành khiến nàng càng thêm kinh ngạc.

Nàng năm nay phạm phải hoa đào sao? Trong lòng Tề Hoan làm bầm hai câu. Đáng tiếc, đóa hoa đào này nở hơi trễ rồi.

“Tiên Tôn không phải là muốn thu phí ăn ở ba trăm năm trước của ta chứ?”

Tề Hoan đẩy tay Minh Hỏa ra, cố ý xuyên tạc ý tứ của hắn, cũng không nhìn vào mắt hắn nữa.

“Nàng không tin?” Minh Hỏa không ngăn cản Tề Hoan, đứng thẳng người, chẳng qua chỉ nhìn nàng.

“Chúng ta biết nhau mới được hơn hai mươi ngày, Tiên Tôn đối với ta vừa thấy đã yêu sao?” Minh Hỏa đã nói thẳng, Tề Hoan cũng không thể giả ngu, trước đừng nói tới vấn đề có thể hay không thể, nàng tự nhận mình không có cái mị lực khiến cho Minh Hỏa vừa thấy đã yêu.

“Không. . . . .” Trong mắt Minh Hỏa hiện lên một chút do dự, giống như muốn giải thích gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói ra miệng.

“Đã như vậy, ta đây cáo từ trước.” Tề Hoan thở dài, mặc kệ hôm nay Minh Hỏa là nhất thời cao hứng hay là thần kinh thác loạn, nàng cũng không thể tiếp tục phụng bồi, đàm luận mấy chủ đề này đối với nàng mà nói vô cùng áp lực.

Trông thấy Tề Hoan quay người đi, Minh Hỏa đưa tay giữ chặt cổ tay nàng nói, “Tề Hoan, ta thích nàng.”

Tề Hoan vẫn là lần đầu tiên được người khác tỏ tình, nói thật, cảm giác đúng là vô cùng tốt, đáng tiếc thiếu đi chút rung động. Nếu nàng thích Minh Hỏa thì có lẽ sẽ không có nhiều phiền toái như vậy, nhưng loại chuyện này, ai có thể nói trước được, ai bảo nàng lúc trước thích ai không thích lại đi thích Mặc Dạ, hơn nữa cuối cùng vẫn không thể vẫn hồi.

Nếu tên nam nhân khốn kiếp kia phi thăng không một lời từ biệt thì thôi, nhưng đằng này hắn lại bắt buộc mình phải lên trời tìm hắn, sau đó còn trải qua nhiều chuyện như vậy, ràng buộc giữa hai người bọn họ đã khó mà chặt đứt. Cho nên, bất kể Minh Hỏa nói thật hay giả, thì những người khác đều không thể đi vào lòng của nàng.

“Thật có lỗi.” Tề Hoan rút tay về, không quay đầu lại liền rời đi.

Sau lưng nàng, gương mặt Minh Hỏa dần dần biến thành bộ dáng nam hài tướng mạo thanh tú, làn da trắng sáng, nếu như Tề Hoan quay đầu, nàng nhất định sẽ nhận ra. Đáng tiếc, Tề Hoan không quay đầu, thẳng đến cửa đại điện lại một lần nữa bị đóng lại.

Tề Hoan vừa ra khỏi chỗ ở của Minh Hỏa không lâu, thì đúng lúc đụng phải Lôi Thần đang đi tới, Lôi Thần sau khi trông thấy Tề Hoan, ngẩng đầu nhìn cung điện cách đó không xa, đáy mắt hiện lên một chút kinh ngạc.

“Lôi thúc, người muốn đi đâu?” Tề Hoan vô thức hỏi một câu.

Lôi Thần nhướn mày nói, “Đi dạo chơi, thuận tiện tìm người.”

“Tìm ta làm gì vậy, phát sinh chuyện gì rồi sao?” Tề Hoan kỳ quái hỏi, Lôi thúc tìm nàng có thể có đại sự gì.

“Thiên Vũ tiên tôn đã đến, chỉ thẳng muốn gặp ngươi.” Nói đến đây sắc mặt Lôi Thần cũng không đẹp mắt chút nào, tin tức về Tề Hoan cùng Lôi Thần Điện, ngoại trừ người trong Lôi Thần Điện ra, có rất ít người biết rõ, thế nhưng lần này Thiên Vũ mang theo vị kia tới hình như chính là muốn đối phó với Lôi Thần điện đây.

Nếu không xử lý chu toàn, thì không riêng gì Tề Hoan, Lôi Thần điện bọn họ cũng sẽ gặp phiền toái không nhỏ.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Mấy năm nay Lôi Thần Điện luôn nghe ngóng tin tức của Thiên Vũ tiên tôn, bây giờ hắn xuất hiện, Lôi Thần không nên lộ ra vẻ mặt này mới đúng chứ.

Lôi Thần gật gật đầu, “Lần này có chút phiền phức, ngươi theo ta đi xem thế nào, nhớ rõ, lát nữa chớ nói lung tung, tính tình vị kia không tốt đâu, nói không chừng sẽ động thủ với ngươi đó.” Lời Lôi Thần nói rất dọa người, làm Tề Hoan cũng phải giật mình, vị kia là ai vậy? Động thủ với mình sao? Nàng khi nào thì chọc tới kẻ thù mà ngay cả Lôi Thần cũng phải kiêng kị như vậy?

Đi theo Lôi Thần vào sảnh nghênh khách của Thủy phủ, sảnh này nằm ở chính giữa Thủy phủ, không có đại môn, cái gọi là sảnh cũng chỉ có bốn cái khung mà thôi, bốn vách tường đều do nước tụ thành, ánh mặt trời xuyên qua, chiếu ra một mảnh ánh sáng vàng rực rỡ.

Trong đại sảnh đặt tổng cộng mười sáu cái ghế, tương ứng với mười sáu vị Tiên tôn, chẳng qua bây giờ lại có thêm một cái nữa, cái ghế kia nằm ở vị trí chủ vị đối diện lối ra.

Lúc này trên ghế có một nữ tử đang ngồi, toàn thân lụa đen bao bọc, Tề Hoan cũng từ bộ ngực nhấp nhô của nàng ta mà đoán ra được giới tính đấy, song bất kể là nam hay nữ, dựa vào vẻ mặt của đám tiên tôn trong sảnh thì vị này có vẻ tương đối khó chơi.

“Ngươi chính là Tề Hoan?” Trông thấy Lôi Thần mang theo Tề Hoan đi tới, nàng kia vụt một cái đứng bật dậy, nhìn Tề Hoan với ánh mắt lạnh như băng dị thường, Tề Hoan rõ ràng cảm thấy được luồng sát khí nàng ta phát ra hình như là nhằm vào mình.

“Hình như ta không biết ngươi.” Giọng điệu Tề Hoan cũng không khách khí. Người ngay cả Lôi Thần còn không muốn đắc tội, đương nhiên Tề Hoan cũng không dám làm quá phận, song nàng còn chưa nói gì, mà người nọ đã muốn đưa nàng vào chỗ chết, thì cái này đúng là quá đáng rồi!

Biết rõ mình tuyệt đối không thể là đối thủ của đối phương, Tề Hoan cũng không có thói quen ngồi chờ chết. Bị người khác đánh ột tát, Tề Hoan còn không độ lượng bao dung tới mức đưa nửa mặt còn lại ra, nàng tình nguyện cho đối phương một tát, chỉ ít còn có thể lấy lại chút lợi nhuận.

“Không biết ta cũng không sao, nhưng ngươi có biết Thiên Vũ tiên tôn không?” Nàng kia không ngờ Tề Hoan lại có lá gan cùng nàng tranh luận, nhìn không được cười lạnh một tiếng.

Theo hướng chỉ của nữ nhân kia, Tề Hoan nhìn thấy một nam tử trung niên, tuy tuổi tác không giống nhau, nhưng tướng mạo không thay đổi nhiều lắm, Tề Hoan chỉ cần liếc một cái liền nhận ra, người trước mắt này cùng tên Thiên Vũ tiên tôn trước kia ném nàng vào Thất Thương Luân Hồi trận là một người.

“Đương nhiên biết, ta còn đang muốn cảm ơn Thiên Vũ tiên tôn đã ném một tiểu tiên nhất trọng thiên ta đây vào Thất Thương Luân Hồi trận rèn luyện đấy.” Tề Hoan cười lạnh, cái hăn ban tặng ỉnh chính là thiếu chút nữa chết ở Thiên Ma giới. Không hảo hảo báo đáp hăn, thì quả thực xin lỗi cho đoạn thời gian sống không bằng chết ở Mặc gia còn có 300 năm điên cuồng tu luyện trong Lôi Thần tháp rồi.

“Ngươi và hăn có thù oán gì ta mặc kệ, ta chỉ hỏi ngươi, ngươi giấu thiên hồn của con ta ở chỗ nào rồi hả?” Nữ tử áo đen hừ lạnh một tiếng, trừng mắt Thiên Vũ tiên tôn, sau đó lại nhìn về phía Tề Hoan, đặc biệt lúc nhắc tới thiên hồn, ánh mắt nàng ta mang theo sát khí khiến lông tóc trên người Tề Hoan dựng đứng.

“Thiên hồn nào chứ, con của ngươi là ai?” Tề Hoan bị lời nói của nàng ta làm cho ngu ngơ, làm sao lại thành con trai nàng ta rồi, bản thân mình gần đây cũng không có tiếp xúc với nam nhân lạ nào nha, lại còn thiên hồn, nàng trái lại chỉ gặp qua một quỷ hồn, hơn nữa còn là một con sắc quỷ.

“Chớ giả ngu với ta, bằng chút thực lực này của Thiên Vũ căn bản không có biện pháp rút đi thiên hồn của con ta. . . Thiên Vũ đã từng nói, trước đó chỉ có ngươi tiếp xúc với con trai của ta.”

Nghe nàng nói xong, Tề Hoan đột nhiên nghĩ ra một khả năng. . . . . Vị này không phải là mẹ của tiểu hồ ly chứ?

Mối liên quan duy nhất giữa nàng và Thiên Vũ tiên tôn chỉ có thể là tiểu hồ ly, vị con trai bảo bối trong miệng nữ nhân này thôi.

“Ngươi nói là tiểu hồ ly? Bây giờ nó đang ở đâu?” Tề Hoan vội vàng hỏi.

Hiện tại xem ra Thiên Vũ không có làm gì tiểu hồ ly, nói đúng hơn là không có can đảm làm gì nó, nhưng mà, tình trạng của tiểu hồ ly bây giờ hình như cũng rất không tốt.

“Hừ, ngươi thừa nhận là tốt rồi, mau giao thiên hồn của con ta ra đây, ta sẽ cho ngươi chết một cách thống khoái.” Nữ nhân vừa nghe Tề Hoan biết con trai của mình, liền trực tiếp vọt tới bên người Tề Hoan, bóp cổ nàng.

“Buông tay.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tề Hoan thoáng cái đỏ bừng, Lôi Thần đứng bật dậy, đưa tay xuất ra một đạo lôi quang bảy màu, bổ về phía nữ tử áo đen.

Nữ nhân hừ lạnh một tiếng, tay không bắt lấy đạo lôi quang kia, chỉ nghe

uỳnh một tiếng nổ đing tai nhức óc, đạo lôi quang biến mất không còn một mảnh, mà tay nữ nhân nọ vẫn trắng trắng mềm mềm như cũ, không hề có một chút thương tổn nào.

“Như thế nào, Lôi Thần Điện muốn đòi địch với ta?” Nữ tử áo đen kinh thường hừ một tiếng, cho dù đơn đả độc đấu nàng cũng không sợ Lôi Thần, tuy tộc nhân các nàng thừa thớt, song lại nổi tiếng khó chơi đây.

Đáng tiếc thế hệ này của nàng, nhất tộc chỉ còn lại mình nàng và đứa con trai chưa từng gặp mặt kia, nay thiên hồn của con trai mất tích, sống chết không rõ, người duy nhất có khả năng lấy đi thiên hồn con trai ở ngay trước mắt, nàng làm sao có thể dễ dàng buông tha.

Cho dù phải kết thù oán với Lôi Thần điện, nàng cũng không tiếc.

“Cửu cô nương, cô cho rằng Thiên Vũ tiên tôn không có khả năng hút đi thiên hồn của con cô, vậy Tiểu Hoan lại có thể sao?” Thấy lôi quang của mình bị bắt, sắc mặt Lôi Thần cũng không đẹp chút nào, mới mấy vạn năm không gặp, không ngờ tu vi của nàng ta vậy mà lại cao đến tình trạng này, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ toàn bộ Tiên giới sẽ không có ai có thể đòi phó được nàng ta, cũng may chủng tộc khủng bố này đã đi vào giai đoạn diệt vong rồi.

Lời Lôi Thần nói khiến tay nữ nhân kia chậm rãi rơi lỏng, nàng một lòng muốn cứu con trai, lúc ấy đầu óc nóng lên chỉ nghĩ mau chóng tìm ra Tề Hoan, căn bản chưa từng suy xét xem Tề Hoan có thực lực đó hay không. Thiên hồn, là một linh hồn của Cửu Vĩ thiên hồ. Cửu Vĩ thiên hồ khác với loài người, không có ba hồn bảy vía, bọn họ chỉ có thiên hồn và địa hồn, nếu mất đi địa hồn thì tiểu hồ ly còn có thể miễn cưỡng nói chuyện, thế nhưng nếu mất thiên hồn, thì căn bản không khác gì kẻ đần độn.

Thoạt nhìn tay mẹ tiểu hồ ly có chút buông lỏng, nhưng vẫn để trên cổ Tề Hoan, chỉ cần siết một cái liền không thể thở được nữa, cũng không biết Tề Hoan lấy đâu ra dũng khí, vậy mà dám đưa tay phải lên trực tiếp chụp cổ tay của nữ nhân kia.

Chỉ nghe “xì xì” một tiếng, cổ tay nàng ta giống như bị bàn ủi là phỏng rồi, lập tức cháy đen một mảng.

Xem bàn tay kia từ trên cổ mình vô lực trượt xuống, Tề Hoan kinh ngạc nhìn xuống tay của mình, không có cảm thấy là lạ ở chỗ nào a? Thế nhưng cái vừa rồi kia tuyệt đối không phải lực lôi điện, song ngoại trừ lôi điện, nàng cũng không biết phương pháp công kích khác mà?

Tề Hoan xem không hiểu, không có nghĩa là mấy vị tiên tôn ở đây cũng xem không hiểu. Thiên Vũ tiên tôn là người đầu tiên đứng lên, vẻ mặt kích động chỉ vào Tề Hoan, nói liền thoảng tới mức giọng cũng run rẩy, “Người là ma tu! Cư nhiên là gian tế của Thiên Ma giới, người đâu, mau bắt nàng ta lại.”

Tề Hoan ngẩng đầu nhìn về phía Lôi Thần, hấn cũng không có phản ứng

kịch liệt như Thiên Vũ tiên tôn, chẳng qua chỉ nhú mày, không biết đang nghĩ gì.

“Thiên Vũ tiên tôn, vui lòng an tâm một chút, chớ nóng vội, ta nghĩ chuyện này có chút hiểu lầm.” Giọng Thủy Linh nhẹ nhàng truyền tới, ngăn lại tiếng kêu la của Thiên Vũ tiên tôn.

“Thủy Linh tiên tôn là có ý gì, chẳng lẽ mắt ta có vấn đề sao, nàng ta vừa mới dùng rõ ràng là ma khí thuần khiết nhất.” Thiên Vũ tiên tôn sắc mặt trầm xuống. Vốn dĩ hẳn không nên cùng một tiểu bối tính toán chi li, huống hồ mọi người ở đây đều chưa mở miệng nói gì, nhưng lần này, nhất định Tề Hoan phải chết, tốt nhất chết nhanh một chút, thừa dịp trước khi Cửu cô nương hỏi ra cái gì.

“Thiên Vũ, ngươi ồn ào cái gì, tiểu đồ tôn của ta thích học ma công thì sao, ngươi cút xa một chút.” Ngoài cửa truyền vào giọng nói của Đoạn Tuế Tiên Tôn, chớp mắt một cái, Đoạn Tuế Tiên Tôn mặc đạo bào màu xanh đã xuất hiện ở trước mắt Tề Hoan.

“Các ngươi đều câm miệng lại.” Thiên Vũ tiên tôn còn đang định phản bác, thì đã bị ánh mắt hung tợn của mẹ tiểu hồ ly chặn về, hình như Đoạn Tuế cũng biết vị này rất lợi hại, nên chỉ tự mình tìm ghế ngồi xuống, không lên tiếng nữa.

“Ngươi và con trai ta là quan hệ gì.” Mẹ tiểu hồ ly dường như không hề để ý tới việc Tề Hoan đốt tay mình đen thui, giọng nói khá bình tĩnh hỏi.

“Ách. . . . . Ta xem như là người chăm nó a. . . . .” Nhớ tới mỗi ngày tiểu hồ ly cướp thịt nướng của mình ăn, Tề Hoan cảm thấy cách dùng từ của mình vô cùng thỏa đáng, nàng căn bản không giống người nuôi sủng vật, mà giống như một nhân viên chăm sóc hồ ly, mỗi ngày đều vây quanh nó.

“Vậy các ngươi đã quen nhau bao lâu rồi?” Mẹ tiểu hồ ly nghe Tề Hoan nói xong cũng không tỏ vẻ gì, tiếp tục hỏi.

“Lúc ta trông thấy nó, toàn thân nó đều là lông màu đen, khi đó nó nói với ta hình như nó vừa sinh ra không bao lâu, có điều nó cũng không nhớ rõ.”

Chương 108: Lục đạo luân hồi

“Ngươi nhìn thấy nó ở đâu?”

“Nhân gian, Tế Tụ điện của Yêu tộc.” Tề Hoan cũng không định nói dối, dù sao hiện tại tất cả mọi người đều đã lên trời, dưới nhân gian xảy ra chuyện gì còn có ai sẽ quan tâm chứ.

“Ngươi đi Tế Tụ điện, một mình?” Nghe xong lời Tề Hoan, mắt Cửu cô nương lóe lên một tia sáng kì dị, nàng đánh giá Tề Hoan một hồi, ánh mắt khác hẳn với trước kia, dường như đang muốn xem kĩ cái gì.

“Phải.” Tề Hoan không biết Cửu cô nương vì sao nhấn mạnh chuyện đi một mình, song nàng cũng không phủ nhận, vốn dĩ đúng là đi một mình, nghĩ tới đây nàng còn rất tự hào đấy, không phải ai cũng có dũng khí một mình xông vào đại bản doanh Yêu tộc đâu, mặc dù nàng là bị ném vào.

“Chỉ sợ ngươi đã nhận được không ít chỗ tốt a. . . . .”

Trong mắt Cửu cô nương ánh lên sự vui vẻ, lập tức chuyển qua phía Thiên Vũ tiên tôn, hơi cúi sầm lại, khẽ miệng cười lạnh nói: “Như vậy, ... Thiên Vũ tiên tôn, tại sao ngươi lại biết con ta đây?”

“Ta. . . . . Chúng ta. . . . . Chúng ta là. . . . .” Thiên Vũ Tiên Tôn nói không nên lời, hẳn không ngờ Cửu cô nương lại tin lời Tề Hoan, tính cách Cửu cô nương thay đổi thật thường, các đại lão trên Tiên Giới đều biết, muốn nàng tin lời nói của một người, căn bản là không có khả năng.

Nói tới Thiên Vũ Tiên Tôn, hẳn đúng là không may, vừa cướp được tiêu hồ ly từ chỗ Tề Hoan, hơn nữa còn dùng thực lực ngăn chặn tinh thần của nó, song không đợi hẳn kịp luyện đan, thì đại chiến Tiên Ma đã bùng nổ rồi.

Có điều đại chiến đánh tới hậu kỳ, Thiên Ma giới không biết xảy ra chuyện gì, người của Mặc gia đột nhiên toàn bộ lui khỏi chiến trường, đây cũng là lý do vì sao thời gian trận chiến lần này ngắn như vậy.

Sau khi chiến tranh chấm dứt, Thiên Vũ Tiên Tôn ngay cả một lượng lớn bảo bối cướp được cũng không thèm, trực tiếp mang tiêu hồ ly thân trí không rõ ràng chạy về động phủ không ai biết ở núi Cự Lưu, chuẩn bị luyện hóa tiêu hồ ly.

Thế nhưng hẳn tiêu tốn gần hai trăm năm, vẫn không thể khiến tiêu hồ ly tỉnh lại, hơn nữa không biết vì sao, mà chín cái đuôi của tiêu hồ ly bắt đầu phai màu, cuối cùng toàn thân biến về màu đen.

Theo hẳn biết, chín đuôi của Cửu vĩ thiên hồ trưởng thành hẳn phải có chín màu, toàn thân màu trắng mới phải, màu đen vốn là khi còn ấu niên (sơ

sinh), điều này có nghĩa là, tiểu hồ ly cư nhiên bị thoái hóa rồi.

Không chỉ thoái hóa, mà ngay cả thần trí cũng biến mất. Chỉ có cửu vĩ thiên hồ thành niên mới có nội đan cửu sắc, rất hiển nhiên, lần này Thiên Vũ tiên tôn mất công toi rồi.

Hắn hận a! Vì cái gì bản thân mình lại kéo dài lâu như vậy, bằng không tuyệt đối đã không phát sinh loại chuyện này rồi.

Đêm hôm đó, Thiên Vũ Tiên Tôn giống như phát điên không ngừng dùng nắm đấm san bằng các khối đá của núi Cự Lưu, không nghĩ tới tiếng vang rầm rầm kia vậy mà lại đánh thức Cửu cô nương vốn ngủ say vạn năm.

Sau đó, Cửu cô nương nhìn thấy tiểu hồ ly. Nếu không phải Thiên Vũ thề mình tuyệt đối không có đụng tới con hồ ly này, nói thời điểm hắn nhìn thấy nó, đã là bộ dạng này rồi, thì tuyệt đối hắn đã không còn mạng. Cho dù như thế, hắn vẫn phải chịu không ít tội.

Tuy hắn là một đại Tiên Tôn, nhưng đáng tiếc ở trong mắt Cửu cô nương, hắn không là gì cả.

Hắn tràn đầy tự tin dẫn Cửu cô nương đến tìm Tề hoan, cho rằng Cửu cô nương tuyệt đối sẽ không tin tưởng lời Tề Hoan nói. Song nhìn tình hình trước mắt xem ra hắn đã suy đoán sai rồi, như vậy Cửu cô nương sẽ. . . . .

Nghĩ tới đây, Thiên Vũ nhịn không được sợ run cả người. Thủ đoạn của Cửu cô nương, cũng không phải tàn nhẫn bình thường đâu a.

Mười vạn năm trước, địa vị của yêu tiên và nhân tiên trong Tiên giới vốn là bất bình đẳng, yêu tiên vĩnh viễn ở tình cảnh bị đàn áp, mọi người đều thành thói quen, cũng không thấy yêu tiên nào phản kháng.

(*) yêu tiên: là Yêu Tu phi thăng Tiên giới

(*) nhân tiên: là thần tiên có xuất thân phàm nhân.

Thế nhưng có một lần, vì một cây sen thập nhị phẩm đã tuyệt căn ở Tiên giới mà yêu tiên cùng nhân tiên đã xảy ra một cuộc xung đột quy mô lớn. Vốn giống sen kia bị một tiên hồ ngũ trọng thiên đoạt được, sau đó lại bị bảy vị tiên đế liên thủ giết chết, chuyện này dẫn tới xung đột giằng co rất lâu sau đó.

Trong số tiên tôn cũng có ba người liên quan tới lần tranh đấu này, kết quả là, lúc ba vị tiên tôn đánh nhau, không cẩn thận đã làm hỏng nóc nhà của Cửu cô nương. . . . không ai biết do tâm tình nàng không tốt, hay là do nàng cố tình muốn hỗ trợ. Dù sao, vì một cái cơ nhỏ nhỏ này mà ba gã tiên tôn kia, cùng đám tiên đế, các tiên nhân liên quan, toàn bộ đều bị lưu lại bên trên sườn núi nhỏ cạnh nhà Cửu cô nương.

Số tiên tôn còn lại nghe hỏi rồi chạy tới, chỉ nhìn thấy một con hồ ly lười biếng nằm trên sườn núi phơi nắng, trên móng vuốt còn lưu lại vết máu, chính cái đuôi màu sắc diễm lệ khiến người ta nhìn mà kinh hồn táng đảm. Không ai dám tiến lên chát vấn nàng, bởi vì nàng đại biểu chính là địa vị cao nhất Yêu tộc, Cửu vĩ thiên hồ, dòng giống đáng lẽ đã tuyệt chủng, rốt

cục lại một lần nữa xuất hiện ở Tiên Giới.

Cũng bởi vì sự xuất hiện của Cửu cô nương, địa vị của yêu tiên và nhân tiên rốt cục dần dần khôi phục ngang hàng. Mặc dù trong chín đại tiên tôn vẫn như cũ không có yêu tiên, nhưng không còn ai dám âm thầm tính kế hay lập bẫy nhằm tới yêu tiên.

Bởi vì không ai muốn trở thành ba gã Tiên Tôn kia, ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào. Một đôi ba, toàn thắng. Đó là Cửu cô nương năm đó, hôm nay thì sao?

“Thiên Vũ Tiên Tôn, biểu hiện của ngươi làm cho ta rất không vui.” Cửu cô nương cúi đầu xuống, đôi tay nhỏ bé tinh tế trắng nõn như nước thò ra ngoài ống tay áo màu đen, nhìn đôi tay tinh xảo kia có thể sánh bằng bạch ngọc. Thế nhưng, hành động này của nàng lại khiến cho tất cả tiên tôn đều thân kinh căng thẳng.

Tuy Tề Hoan rất muốn tiêu diệt Thiên Vũ Tiên Tôn, nhưng bây giờ đang ở Thủy phủ, chuyện này hiển nhiên không ổn lắm, cho dù Cửu cô nương lợi hại, thì nàng ấy cũng không thể một mình đối phó với toàn bộ tiên tôn, động thủ ở đây, không thể nghi ngờ chính là hành động tát vào mặt mọi người. Điểm này, Tề Hoan hiểu, đương nhiên Cửu vĩ thiên hồ Cửu cô nương không biết sống bao nhiêu năm cũng hiểu.

Cho nên, nàng ta không có giết Thiên Vũ Tiên Tôn.

Ngược lại quay đầu nhìn về phía Tề Hoan, “Muốn đi gặp con của ta không?”

Tuy mới đầu Tề Hoan không hề có cảm tình gì với Cửu cô nương, dù sao nàng ấy vừa thấy nàng đã nổi sát ý, nhưng giờ phút này nàng lại bắt chú ý tới ánh mắt Cửu cô nương, lúc nhắc tới tiêu hồ ly, trong mắt nàng ấy tràn đầy ôn nhu, chỉ cần nhìn ánh mắt, Tề Hoan đã có thể tưởng tượng được khuôn mặt dưới tấm khăn che kia hoàn mỹ tới cỡ nào.

Chỉ có mẫu thân yêu thương con mình, mới có thể lộ ra ánh mắt như vậy.

Bằng vào điểm này, cũng đủ để Tề Hoan đem toàn bộ bất mãn trong lòng ném ra ngoài. Bất kể là lý do gì, Cửu cô nương cũng chưa từng được ở cùng con ruột của mình, nàng ấy, rốt cuộc vẫn chỉ là một người mẹ mà thôi.

“Đương nhiên muốn đi, nhưng mà. . . . .” Tề Hoan nhìn về phía lão tổ tông nhà mình, lại nhìn Lôi Thần, mình đi rồi, vậy lúc nào mới có thể trở về a.

“Yên tâm, chỗ ta ở tạm thời cách nơi này rất gần, bất kì ai cũng không có biện pháp rời khỏi thành Nhược Thủy mà không kinh động tới ta.” Cửu cô nương cười như không cười nhìn lướt qua Thiên Vũ, ánh mắt kia rõ ràng ám chỉ, nếu ngươi ra khỏi thành Nhược Thủy, vậy ngươi chắc chắn phải chết. Nếu ngay cả dũng khí rời khỏi thành Nhược Thủy cũng không có, thì vị trí tiên tôn của Thiên Vũ cũng sẽ chấm dứt.

Bất kể thế nào, nàng cũng sẽ không để cho Thiên Vũ sống tốt. Nàng có tính mạng vĩnh hằng, thực lực cường hãn, người tiên cộng vào cũng không thể

đánh đồng, chỉ cần nàng muốn, là có thể đem đám tiên tôn bức điên. Giết hấn sao, không, thế thì quá đơn giản, dám đánh chủ ý lên con trai nàng, chết vẫn chưa đủ đâu.

“VẬY. . . . . Ta liền đi một chuyến.” Tề Hoan nhìn Đoạn Tuế và Lôi Thần đều gật đầu với mình, thoát nhìn đã đáp ứng, biết rõ Cửu cô nương sẽ không làm gì Tề Hoan, bọn họ cũng yên lòng.

Dù sao thực lực của Cửu cô nương rất khủng bố, có nàng, chẳng khác nào Tề Hoan đã có một chỗ dựa cường đại, tuy năm đó Cửu cô nương bị ép dùng thiên hồn thể độc, nếu không phải có người động tới nàng, thì nàng tuyệt đối không thể ra tay với người khác. Nhưng dù bị chế ước như vậy, thì vẫn không có ai dám mạo hiểm đụng tới nàng.

Lúc trước ba gã Tiên Tôn chẳng qua chỉ làm hỏng óc nhà của nàng, đã bị nàng giết. Cái này coi như là động thủ với nàng sao? Trời mới biết nếu vị tiên nhân nào đó không cẩn thận mang gió tới thổi rung lông tơ trên người nàng, không biết có bị tính là vị tiên nhân đó động thủ với nàng hay không. Nói lời thề này hạn chế Cửu cô nương, chẳng bằng nói đây là cảnh cáo toàn bộ tiên nhân, đều cách xa nàng ra.

Tề Hoan đi theo Cửu cô nương, ánh mắt liếc qua Thiên Vũ tiên tôn có điểm thất vọng.

Trước khi rời khỏi thành Nhược Thủy, thậm chí Tề Hoan cũng không có thời gian đi tìm Mặc Dạ, nhưng nàng lại cảm thấy không cần tìm hấn, hấn nên tự mình tìm tới nàng mới phải, nam nhân kia vốn xuất quý nhập thân, nay còn biến thành quý, càng thêm khó tìm rồi. Dù sao, hấn sẽ không rời khỏi mình, Tề Hoan cũng chẳng cần chấp nhất bắt hấn thời thời khắc khắc đều phải ở bên người.

“Như thế nào, cảm thấy ta trừng phạt hấn rất nhẹ?” Cửu cô nương đã nhận ra biểu lộ của Tề Hoan lúc rời đi, dưới khăn lụa có thể mơ hồ trông thấy khóe miệng hơi hơi cong lên của nàng.

“Cũng không hấn.” Đương nhiên Tề Hoan nghe hiểu lời uy hiếp của Cửu cô nương, “Chỉ là cảm thấy có chút thất vọng, nếu như lúc trước thực lực của ta tốt hơn, thì đã không phát sinh nhiều chuyện như vậy rồi.” Chung quy vẫn là thực lực, sau khi phi thăng, ngoại trừ gặp được đám tiên nhân cao cấp ra, thì có gì khác với người ở Tu chân giới đây?

Lúc nào, thực lực của nàng mới có thể thoát ly hết thay đây? Tề Hoan mệt mỏi nghĩ, ngay từ đầu cuộc sống mà nàng muốn vốn không phải như vậy, nhưng sự tình hết lần này tới lần khác đây nàng tới tình cảnh ngày hôm nay. Nếu như có thể, nàng trái lại thật sự muốn lôi kéo Mặc Dạ bỏ trốn cho rồi. Tìm một nơi nho nhỏ yên tĩnh, sống qua ngày, rồi sinh hai đứa con. . . . Cũng không biết biến thành quý rồi còn có thể sinh con hay không? Tề Hoan có chút buồn rầu, vấn đề này rất nghiêm trọng, nàng quyết định hôm nào đó phải nghiêm túc thảo luận với Mặc Dạ mới được. Tuy bây giờ tên Mặc Dạ

vô sỉ kia mỗi đêm đều ôm nàng ngủ, nhưng cái gì cũng không có làm, nói thật, đôi khi nửa đêm tỉnh lại trông thấy một nam nhân tròn mắt nhìn mình bên cạnh, nàng thật muốn đè ngã hắn.

“Việc gì phải gấp, với tuổi của ngươi bây giờ, đã tu ra được ba đạo, chỉ sợ tương lai nếu người muốn, thì Tiên giới sẽ đều là của ngươi.” Giọng Cửu cô nương đột nhiên bay bổng, lọt vào trong tai Tề Hoan lại giống như sét đánh vang dội.

Tề Hoan ngây ngẩn cả người, nàng ngây ngốc nhìn Cửu cô nương, không biết nên phản ứng ra sao.

Cửu cô nương dừng bước, cũng không nhìn Tề Hoan, nói thẳng, “Nghe nói trước khi tiên nhân thượng cổ diệt vong, đã để lại một cuốn sách, chia làm sáu phần, về sau cuốn sách kia đã sớm bị chín đại tiên tôn tiêu hủy, nhưng trên thực tế, cho dù bọn họ có suy nghĩ này, thì cũng không có cái thực lục kia. Sáu phần của cuốn sách lưu tán đến các giới, quyển sách kia, tên là

《Lục đạo luân hồi》.” Tâm Tề Hoan chợt nhảy dựng lên, cuối cùng nàng đã biết thứ mình tu luyện là gì rồi, tên gọi nghe rất dọa người đó a, lục đạo, chính là cái lục đạo kia sao?

Nhưng mà, vì sao Cửu cô nương lại nói nàng tu ra ba đạo đây, rõ ràng chỉ có 《Nhân chi đạo》 và 《Địa chi đạo》 a, 《Thiên chi đạo》 nàng căn bản xem không hiểu, còn chưa bắt đầu tu luyện nữa.

“《Ma chi đạo》 cũng không phải do ngươi tu luyện ra đúng không, từ xưa tới nay chỉ có 《Ma chi đạo》 mới có thể khắc chế 《Yêu chi đạo》, ngươi cho rằng ma khí tùy tiện gì cũng có thể làm ta bị thương sao? Cơ mà ta rất hiếu kỳ đấy, là ai lại đem một thân tu vi có thể sánh ngang mấy lão tiên tôn ngu ngốc kia, toàn bộ trút hết lên người ngươi đây?” Giọng Cửu cô nương mang theo chút tò mò, cùng vẻ tìm tòi nghiên cứu.

“Toàn bộ. . . . . trút hết lên người ta?” Trái tim Tề Hoan mạnh mẽ đập một nhịp, toàn bộ sao? Mối nàng vô thức run rẩy, thật là toàn bộ sao? Mặc Dạ, ngoại trừ Mặc Dạ sẽ có kẻ nào đem hết một thân tu vi truyền cho nàng chứ, nàng căn bản không biết, vì để mình sống sót, mà hắn đã phải trả giá bằng một thân tu vi. Nếu hắn không đổi thành quỷ tu, thì có phải hay không, sau khi truyền hết tu vi, ngay cả mạng cũng sẽ không còn!

“Đương nhiên, hơn nữa dung hợp lại tốt như vậy, nếu không phải cố ý sử dụng, thì bất kì ai cũng không phát hiện ra. Đúng rồi, con ma cho ngươi tu vi đó còn sống không?”

“Hắn. . . . . Chết rồi.” Tề Hoan rũ mắt xuống, dưới đáy mắt khó có thể che dấu được cảm xúc kịch liệt.

“Cũng đúng thôi, hắn. . . . . là nam tử sao?”

“Đúng vậy, trên đời này nam nhân ngu xuẩn cũng không ít.” Giọng Tề Hoan đột nhiên bén nhọn, mang theo bất mãn, lại giống như đang làm nũng. Sau lưng truyền đến độ ẩm hơi thấp, nhưng là có độ ẩm đấy. Một giọng

nam mang theo vui vẻ vang lên bên tai nàng, “Vừa tới đã nghe thấy nàng đang nói xấu ta.”

Cửu cô nương trong mắt hiện lên một chút hoài niệm, nhẹ nhàng lắc đầu, “Nói cũng đúng a. . . . . Đều là nam nhân ngu xuẩn. Đi thôi, sắp đến rồi.”

Cách thành Nhược Thủy gần trăm dặm, trong một hốc núi nhỏ, Tề Hoan rút cuộc gặp được tiểu hồ ly.

Hiện tại tiểu hồ ly giống như một quả bóng nhỏ màu đen lông mềm, cái đuôi nhỏ màu đen bị móng vuốt ôm vào

ngực, giống như đang trong giấc mộng ngọt ngào vậy.

“Người khăng định không phải Thiên Vũ Tiên Tôn lấy đi thiên hồn của nó sao?” Nghe Cửu cô nương giải thích về thiên hồn xong, Tề Hoan vừa đau lòng vuốt lông mềm của tiểu hồ ly, vừa nói.

“Nêu hẳn rút đi thiên hồn của con ta, thì nhất định sẽ khiến thiên địa xuất hiện dị tượng, ta sao có thể không nhận thấy. . . . . Chờ, chờ một chút, chẳng lẽ là khi đó thiên hồn tự động xuất khiếu (tự động rời khỏi thân thể)?” Ánh mắt Cửu cô nương đột nhiên tròn tròn, chỉ có thiên hồn tự xuất khiếu mới không xuất hiện dị tượng, chẳng qua là, lấy thực lực này của nhi tử nàng, không có ngoại lực giúp đỡ thì căn bản không thể nào thành công, vậy nó làm sao lại không có thiên hồn đây?

Chuyện mới đầu còn nghĩ vô cùng đơn giản, thế nhưng càng về sau, Cửu cô nương lại càng phát hiện, chuyện tình đã phát triển theo phương hướng mà nàng không cách nào dự liệu được.

“Này, người cười cái gì?” Thừa dịp Cửu cô nương lâm bầm lâu bầu với tiểu hồ ly. Tề Hoan đi tới một góc sơn động, đập Mặc Dạ một cước, hỏi.

Mặc Dạ trôi nổi giữa không trung, phía dưới là một cái ghế nằm mềm mại thoải mái, hẳn ngược lại vô cùng biết hưởng thụ nha!

“Không liên quan tới ta.” Nụ cười kia, còn có ánh mắt mập mờ kia, rõ ràng đang nói cho Tề Hoan, muốn biết sao? Muốn biết thì nàng nhất định phải trả một cái giá lớn!

Tên sắc lang chết tiệt ăn tươi nuốt sống này!! Tề Hoan dưới đáy lòng hung hăng nguyện rửa hần.

Chương 109: Tróil lên

“Ách. . . . . Cái kia. . . . .” Tề Hoan nhìn về phía Cửu cô nương. Không biết nên xưng hô như thế nào, nói sao nàng ấy cũng là mẹ của tiêu hồ ly, gọi như vậy có chút không thỏa đáng

Cửu cô nương nhìn ra Tề Hoan lúng túng, đưa tay sờ sờ bộ lông mềm trên người nhĩ tử, màu đen đã thoáng sạm lại, “Gọi ta là Cửu Nương.”

“Được, Cửu Nương, ta có một số việc cần phải xử lý, đi ra ngoài trước một chuyến.” Tề Hoan lườm Mặc Dạ một cái, giải thích với Cửu Nương.

“Ừ.” Cửu cô nương chỉ cúi đầu nhìn tiêu hồ ly, không có hỏi xem Tề Hoan đi ra ngoài làm gì, thuận miệng đồng ý.

Bên ngoài sơn động là một cảnh tượng hoang vu, ngẩng đầu nhìn từ phía chỉ có mấy đồi đất màu vàng, dưới chân là mảnh đất khô cằn, không có màu sắc đẹp đẽ gì. Phụ cận thành Nhược Thủy căn bản không có thực vật cùng sinh vật nào sống sót, cho dù là sinh linh của Tiên Giới cũng cần nước, song nhược thủy lại là nước chết, không thể nuôi sống bất kỳ sinh linh nào.

“Nói đi, thiên hồn của tiêu hồ ly đâu?” Tề Hoan tức giận, lườm Mặc Dạ đi theo đằng sau, xem bộ dáng vô tội của hắn Tề Hoan liền không nhin được nắm chặt tay, nếu không phải nàng đánh không lại hắn thì. . . . .

Mặc Dạ nhìn Tề Hoan đờ nén phần nộ đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, khoe miệng nhin không được cong cong, vậy cũng coi như một thú vui tà ác a.

“Vì sao lại cho là ta biết? Mấy năm nay ta đều ở Minh giới nha.” Mặc Dạ sờ sờ cằm, ý cười trong mắt càng đậm, nhìn, lại tức giận rồi! Hắn xác thực vô cùng ưa thích bộ dạng tức giận của Tề Hoan a, thật sự là. . . . . rất có sức sống. Nếu nàng còn sống, coi như ngày nào cũng gào thét tức giận mình cũng được, lúc trước, khi nhìn nàng vô thanh vô tức nằm trong ngực, Mặc Dạ đã từng nghĩ như vậy.

“Hừ, người không phải thần thông quảng đại sao!” Tề Hoan bực bội hừ một tiếng, dường như ngay từ khi mới quen biết, hắn cơ hồ cái gì cũng có thể làm được, thật khiến người ta khó chịu mà. (TNN: à cái này gọi là GATO đây =)))

“Vậy à. . . . .” Mặc Dạ vui vẻ đã tiếp nhận lời ca ngợi của Tề Hoan,

“Chẳng qua, tại sao ta phải nói cho nàng biết? Giao dịch là phải công bằng nha, ta nói cho nàng nơi giữ thiên hồn của tiêu hồ ly, nàng cho ta cái gì tốt?” Mặc Dạ nghiêng đầu, cười mỉm nhìn Tề Hoan, trong mắt lưu quang

lấp lánh, đen tối không rõ, nhìn mà không hiểu sao nhịp tim của Tề Hoan cũng tăng lên.

“Như vậy. . . . .” Con mắt Tề Hoan đảo tròn tròn, ra vẻ hiểu được gập đầu, “Ta dùng thứ trân quý nhất của mình đổi lấy tin tức này của ngươi, được không?”

“Trân quý nhất sao?” Nụ cười trên mặt Mặc Dạ ngưng lại, “Nàng nói là trân quý nhất đây!” Thứ trân quý nhất của Tề Hoan là cái gì, thực ra Mặc Dạ không biết, có điều trong ấn tượng của hắn, thứ trân quý nhất của nữ nhân không ngoài trừ. . . . . Lúc này hắn trái lại thật sự hi vọng Tề Hoan sẽ nghĩ giống như những nữ nhân bình thường kia. (TNN: a lại tưởng bỏ rồi =]])

“Dĩ nhiên, đổi hay không đổi?” Trong nụ cười của Tề Hoan mang theo một phần giao hoạt, tuyệt đối nàng sẽ không nuốt lời, nhưng không biết Mặc Dạ có thể tiếp nhận cái phần đại lễ kia hay không thôi.

“Một lời đã định.”

“Nói cho ta biết thiên hồn của tiểu hồ ly ở nơi nào?” Dường như Mặc Dạ cũng không sợ Tề Hoan lật lọng, cho nên nàng dứt khoát thu hàng trước trả nợ sau.

“Ồ chỗ của Tiểu Ngân, hai ngày sau Tiểu Ngân sẽ chạy tới.” Mặc Dạ tà ác cười cười, dù sao vẫn là quá non đi, chẳng lẽ tiểu nữ nhân này không biết, không thể tùy tiện làm giao dịch với ma quỷ sao, rất dễ bị lừa đây!

“Ngươi sẽ không phải muốn nói cho ta biết, cho dù ta không hỏi ngươi, thì đến lúc đó Tiểu Ngân cũng sẽ xuất hiện chứ?!” Tề Hoan nghiêng răng nghiêng lợi, gằn từng chữ hỏi.

“Có thể nói vậy, không nghĩ tới nàng lại không nhẫn nại như thế.” Mặc Dạ nhún nhún vai, thần sắc mười phần vô tội, hắn cái gì cũng không có làm, đây hết thảy đều là do Tề Hoan chủ động nha.

“Coi như ngươi lợi hại.” Mặc Dạ thật đúng là không làm gì cả, bởi vì hắn đã sớm đào tốt hố rồi chờ nàng ngu ngốc nhảy vô, chẳng qua sau cùng là ai bị thiệt còn chưa biết đâu, hừ!

Vì giao dịch kia, Tề Hoan tạm thời ở trong động phủ của Cửu cô nương. Tuy động phủ này thoạt nhìn không được tốt lắm, nhưng dù sao Cửu cô nương tu vi cao thâm, chỉ cần cho nàng một hố nhỏ, nàng cũng có thể mở ra không gian của bản thân ở bên trong, một không gian khác thuộc về mình. Cửu cô nương còn đặc biệt mở cho Tề Hoan một không gian khác, vốn định trang trí xa hoa một tí, kết quả nàng còn chưa kịp làm gì, Tề Hoan đã đem một đồng đồ dùng trong nhà, nào chậu rửa mặt, ghế nằm, gương, bàn trang điểm, tủ quần áo, toàn bộ chuyển từ nhẫn trữ vật ra, dáng vẻ kia thoạt nhìn là muốn ở lại chỗ này mười năm tám năm đấy.

Thấy Cửu cô nương vẻ mặt kinh ngạc, Tề Hoan cũng có chút ngượng ngùng nói, “Thói quen, thói quen ấy mà.”

“Nha. . . . .” Cái thói quen này thật đúng là kỳ lạ nha, Cửu cô nương nhin

không được nhìn thêm vài lần, đồng đồ kia thật tiện nghi nha, nhìn cái chậu rửa mặt kia, ở trong mắt người bình thường là một kiện pháp bảo khó cầu, song ở trong tay Tề Hoan, tác dụng duy nhất hình như chỉ để rửa mặt.

Nửa đêm tỉnh lại, Tề Hoan mở ra con mắt nhập nhèm buồn ngủ, phát hiện Mặc Dạ vốn làm gối ôm ình bây giờ không biết chạy đi đâu.

Gần đây Mặc Dạ càng lúc càng giống người bình thường rồi, những đặc tính nên có của quý đang chậm rãi biến mất, rõ ràng nhất chính là độ ấm trên người hắn, đặc biệt là nơi lạnh lẽo về đêm này. Ôm hắn cùng ôm ấm lò không khác biệt lắm. Có phải hay không sẽ có một ngày, trừ mình ra, những người khác cũng có thể nhìn thấy hắn?

Sâu trong lòng đất mấy vạn dặm dưới thành Nhược Thủy, trong một không gian độc lập màu xanh dương, một con cự long toàn thân xanh thẫm đang nằm, tiếng hít thở đều đều vang dội khắp không gian.

Phía trước đầu cự long, một nam nhân mặc áo bào trắng đứng thẳng, tóc dài màu đen xoắn tung trên vai, trong mắt lóe ra hào quang màu đỏ máu, trên mặt tươi cười lại giống như không cười làm cho người ta cảm thấy rét lạnh dị thường, người này chính là Mặc Dạ vốn đang nằm trên giường làm gối ôm cho Tề Hoan.

Đột nhiên cảm thấy địa bàn của mình xuất hiện một vị khách không mời mà đến, Cự Long mạnh mẽ mở mắt ra, “Ngươi là ai?” Nó cũng không phần nộ, giọng nói trầm thấp vang dội, đối với Long tộc cao ngạo mà nói, hiển nhiên con rồng này vô cùng lý trí.

“Ta tới mượn một thứ của ngươi.” Mặc Dạ bình tĩnh nhìn Cự Long biến thành một lão giả bộ dạng hơn tám mươi tuổi.

“Cái gì?”

“Ta muốn một giọt thủy tinh.”

“Thủy tinh? Các hạ khẩu vị thật lớn a! Ta tu luyện 300 vạn năm, bắt quá chỉ tu ra hai giọt thủy tinh mà thôi, ngươi cảm thấy ta còn vài giọt khác sao?”

Lão long cười lắc đầu, tuy nói thì nói vậy, nhưng trên mặt lão lại không hề có vẻ đồng ý hay cự tuyệt.

“150 vạn năm trước, Thiên Yêu làm loạn, ngươi dùng một giọt thủy tinh phong bế một thân tu vi của Thiên Yêu, như vậy còn một giọt kia đâu?”

Mặc Dạ cười khế, hắn đã đến, dĩ nhiên phải có mười phần nắm chắc nhất định đem thứ đó bắt tới tay.

“Tại sao ta phải cho ngươi?” Mí mắt Lão Long sụp xuống, thần sắc có chút mỏi mệt, lão không thích đám tiên nhân không có tư chất kia, hơn nữa lão thật sự đã rất già rồi.

“Dù sao ngươi cũng sống không được bao lâu nữa, hoặc là bây giờ ngươi cho ta, ta hứa sẽ làm một việc giúp ngươi, hoặc là ba ngàn năm sau ta đến thay ngươi nhật xác rồi lấy đi, ngươi cảm thấy hai lựa chọn đó cái nào tốt?” Ngữ điệu Mặc Dạ cũng không phải uy hiếp, mà chỉ đơn thuần nói ra sự thật.

Lão Long sống không quá ba ngàn năm, vốn lão có được sinh mệnh vĩnh hằng, nhưng đáng tiếc lại lựa chọn con đường này, nhất định phải dùng máu tươi của mình để thủ hộ nơi đây, đời này của lão cũng chính là thiêu đốt sinh mệnh của mình mà thôi.

“Thủy tinh ta có thể cho ngươi, nhưng ta muốn hỏi một câu, ngươi chỉ cần thủy tinh, hay cả bốn loại đều muốn?” Thủy tinh là do vô số Tiên Thiên Thủy Linh chiết xuất thành, bất luận kẻ nào chỉ cần có được một giọt liền có thể không chế nước trong thiên địa, mà thủy tinh còn chứa kịch độc, cho dù toàn bộ nhược thủy thông thiên trong ngoài thành Nhược Thủy cũng không đáng sợ bằng một giọt thủy tinh.

“Bốn loại.” Nhìn giọt thủy tinh hình giọt lệ màu xanh lam trôi nổi trong lòng bàn tay, khóe miệng Mặc Dạ hơi cong lên, tay phải co lại, đem hào quang màu xanh lạnh đó giấu đi. “Như vậy, ngươi muốn ta giúp ngươi điều gì?”

“Trước khi ta chết, ta hi vọng ngươi thông tri với chủ nhân nơi này, bảo nàng rời xa thành Nhược Thủy.” Sau khi lão chết, nhược thủy ở đây không còn bị không chế, người chết đi sẽ không ít.

Lão già rồi, đã tính không ra người ứng kiếp có đến hay không, vì vậy biện pháp an toàn nhất là để mọi người rời đi. Tứ đại chủ thành của Tiên giới, ba ngàn năm sau, sợ sẽ biến thành tử thành rồi.

“Có thể, như vậy, cáo từ, Thanh Long.” Trong mắt Mặc Dạ lóe ra hào quang màu đỏ máu quý dị, hẳn sẽ tuân thủ ước định sao? Ai mà biết được! Hẳn là quý tiên, Tiên giới chết bao nhiêu người lại có quan hệ gì tới hắn, dù sao vĩnh viễn đều là kẻ địch.

Thời điểm Mặc Dạ lặng yên không một tiếng động trở về giường của Tề Hoan, Tề Hoan nằm thẳng trên giường, chân mông kéo đến ngực phập phồng theo tiếng hít thở của nàng.

Mặc Dạ nhìn chằm chằm dáng ngủ của nàng rất lâu, sau đó mới cẩn thận từng li từng tí kéo chăn ra, đang chuẩn bị lên trên giường, thì đột nhiên mắt Tề Hoan mở to, một miếng vải đỏ linh hoạt như rắn đem Mặc Dạ còn không kịp phản ứng trói chặt lại.

“Ti Không Lãng?” Khó khăn cúi đầu nhìn xuống, thấy tầng vải đỏ bọc trên người mình kia, lại nhìn Tề Hoan. Thật sự là thông minh a, vậy mà biết dùng thứ này để đối phó hắn.

“Ta nhớ được ngươi đã từng nói với ta, hình như Ti Không Lãng có thể trói được quý thân. . . . . Hừ hừ.” Tề Hoan hơi nhồm dậy, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt đắc ý, cuối cùng đã trói được hắn treo ngược lên rồi.

“Nha. . . . . Xem ra câu nói tự gây nghiệt không thể sống này thật đúng là có đạo lý.” Vì sợ hắn có cơ hội giãy giụa, Tề Hoan còn đem cổ, ngón tay, thậm chí ngón chân hắn đều cố định lại.

“Tới đây.” Tề Hoan ngoắc ngoắc ngón tay, trên Ti Không Lãng sinh ra một

sức mạnh cực lớn, mạnh mẽ kéo Mặc Dạ tới trước mặt Tề Hoan. Dem Mặc Dạ động cũng không động được ấn ngã xuống giường, Tề Hoan ôm chần, đứng bên giường từ trên cao nhìn xuống nhìn Mặc Dạ, vẻ mặt gian trá.

Hừ, dám thừa dịp nàng ngủ chuồn êm ra ngoài, không biết sau lưng nàng đã làm mấy việc xấu xa gì, không thể tha thứ! Muốn làm chuyện xấu, sao có thể bỏ quên nàng đây này!

“Biết sai ở chỗ nào chưa?” Tề Hoan đắc ý mỉm cười, kiêu ngạo vênh vác. Nông nô xoay người khởi nghĩa, nàng muốn đả đảo giai cấp địa chủ.

Chương 110: Ai bị áp đảo?!

“Xin lắng tai nghe.” Cho dù đang ở thế hạ phong, Mặc Dạ cũng không lộ vẻ kinh ngạc, vẫn giữ được khuôn mặt tươi cười.

“Nói, ngươi vừa rồi đi đâu?” Tề Hoan hung dữ trừng Mặc Dạ, dám giả ngu với nàng, liền cho hắn biết rõ sự lợi hại của bản cô nương.

“Nàng tò mò?” Mặc Dạ nhướn mày, bộ dạng cười mà như không cười càng thêm tà ác.

“Ngươi nói hay là không nói.” Rõ ràng mình chiếm được thượng phong, nhưng Tề Hoan lại cảm thấy gió lạnh thổi sau lưng, hình như nàng đã quên mất cái gì đó rất quan trọng, nhưng lại nghĩ không ra.

“À. . . . . Nói cho nàng biết cũng không sao, có điều. . . . .hôn một cái ta sẽ nói cho nàng biết.” Mặc Dạ nhếch miệng cười đáp, thần thái cực kì vô lại.

“Ngươi sẽ nói cho ta biết?” Tề Hoan dĩ nhiên không tin, một khi mình bị hắn chiếm tiện nghi còn không đạt được đáp án mình cần, đây không phải là rất thiệt thòi sao.

“Nếu không ta hôn nàng cũng được, chịu một chút thiệt hại cũng không sao.” Nhìn đi, quý còn có thể vô sỉ như vậy!

“ . . . . . Này, chi bằng ngươi nói cho ta biết trước?” Tề Hoan đem khuôn mặt nhỏ nhắn tiến đến trước mặt Mặc Dạ, ôn tồn thương lượng, không biết vì cái gì, sau khi Mặc Dạ trở về, nàng cảm giác trên người Mặc Dạ có thêm một số thứ khiến nàng rất động tâm, trong lòng ngứa ngáy, cho nên mới có thể hiếu kỳ như vậy đây. . . . .

Dê vào miệng cọp rồi.

Con người màu đỏ của Mặc Dạ nhíu lại, trong mắt hiện lên một vòng dị sắc, “Không được, ta không tin nàng sẽ tuân thủ lời hứa.”

Giọng nói chắc nịch, từ đó có thể thấy được, Mặc Dạ hiểu rõ Tề Hoan đến cỡ nào.

“Ngươi quá đáng, ta có thể dùng danh dự của tổ sư gia phái Thanh Vân cam đoan, ta tuyệt đối. . . . .”

Không đợi Tề Hoan nói xong, Mặc Dạ đã dùng một câu chặn lại toàn bộ lời nói phía sau của nàng, “Tổ sư gia phái Thanh Vân các nàng có mấy thứ đại loại như danh dự sao?”

Hắn. . . . . nói đúng rồi, phái Thanh Vân bọn họ từ trên xuống dưới cái gì cũng dạy, duy chỉ không dạy đồ đệ tuân thủ hứa hẹn, về phần mấy thứ danh

dự này, đừng nói là lão tổ tông, hình như mấy đệ tử bên dưới lão cũng rơi vào tình trạng thiếu hụt.

“Vậy người muốn thế nào!” Tề Hoan bĩu môi, cô nương nàng bắt đầu không hài lòng rồi đây!

“Không bằng. . . . . Đưa lỗi tai tới đây, ta nói cho nàng biết.” Giọng Mặc Dạ càng lúc càng trầm, Tề Hoan trong đầu chỉ nghĩ tới làm sao khiến hắn nói ra, nên không chú ý đến vẻ mặt quý dị của hắn, đợi đến khi thân thể úp sấp xuống người Mặc Dạ, nàng mới vô cùng hoảng sợ phát hiện, Ti Không Lãng trên người hắn đã tự tháo ra rồi, hơn nữa cực kì nhanh chóng cố định tứ chi của nàng lên giường. (TNN: chết chưa =]] há há *cười hả hê*)

Hức... nàng đã nhớ ra, huhu.... Rốt cuộc nàng đã nhớ ra mình quên mất chuyện quan trọng gì rồi, có vẻ như, phương pháp khống chế Ti Không Lãng, cùng toàn bộ kĩ xảo, tất cả đều do Mặc Dạ truyền thụ cho nàng nha, thứ này căn bản vốn là bị hắn khống chế mà!

Vậy mà nàng lại ngu xuẩn đến mức dùng Ti Không Lãng để đối phó Mặc Dạ, a ~ trên thế giới này còn con cừ non nào ngu hơn nàng sao!!!!

Cả người Tề Hoan hóa thành chữ 大 bị cột trên giường, ánh mắt hoảng hốt nhìn nam nhân đang tiến tới gần kia, giọng điệu vốn cường ngạnh cũng bắt đầu mềm đi, “Cái kia,.....ta ban nãy chỉ là nói đùa thôi.....không có ý gì khác đâu nha~~” Ai mà tin chứ! Lời này nói ra ngay cả nàng cũng không tin nổi.

“Nàng nói, ta đương nhiên tin tưởng.” Khuôn mặt Mặc Dạ chỉ cách Tề Hoan không tới năm phân, tiếng hít thở cùng nhịp tim của hai người đều truyền rõ ràng tới tai đối phương. Vốn tưởng rằng dùng thực lực cường hãn của mình, bị đè ngã nhất định là Mặc Dạ, song lại không biết chính nàng đã đánh giá quá thấp tiềm lực của hắn, sự thật chứng minh, nàng mới chính là người bị đè ngã đó.

“Cho nên. . . . . không bằng người thả ta ra, chúng ta hảo hảo nói chuyện?”

Dần dần từng bước, cộng thêm nụ cười ngọt ngào, đáng tiếc Tề Hoan không có thói quen sử dụng mỹ nhân kế, tay Mặc Dạ vừa di động trên người nàng đã thành công làm cho nụ cười hoàn mỹ kia biến dạng.

“Ta cảm thấy như vậy càng dễ nói chuyện hơn.” Ngôn ngữ tay chân cùng ngôn ngữ bạo lực vô luận ở giới nào cũng đều thông dụng nha, “Nhìn đi, chúng ta ở chung thật tốt.”

Tay Mặc Dạ tiếp tục suông sẽ vuốt ve bốn phía trên đùi tuyết trắng của Tề Hoan, hắn có thể cảm giác được rõ ràng thân thể trong lòng bàn tay run nhẹ. Tuy nàng đã chuẩn bị tốt tinh thần đẩy ngã Mặc Dạ, nhưng đây cũng không có nghĩa là nàng sẽ không luống cuống a! Cô nương nàng vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ đó, đã khi nào từng bị nam nhân sờ chân chứ!

“Có thể, nhưng mà, nhưng mà ta cảm thấy. . . . . Á, người khôn kiếp.”

Ngực bị Mặc Dạ dùng sức cắn một cái, Tề Hoan đau đến thiếu chút nữa

khóc thét, bên trên đầu răng thật sâu chảy ra tia máu tươi. Mặc Dạ cúi đầu liếm sạch máu trên miệng vết thương, hô hấp nóng rực phun lên ngực nàng, nhắm trúng tim đập đã mất đi không chế của Tề Hoan. Rất nhanh, máu ở miệng vết thương đã ngừng lại, nhưng dấu răng thật sâu vẫn còn đó, giống như. . . . . giống như đây là ấn ký thuộc về hắn.

“Nàng là của ta.” Mặc Dạ ngẩng đầu, trong ánh mắt ngoại trừ Tề Hoan ra không nhìn thấy thứ gì khác, “Nàng là của ta.” Một lần nữa lặp lại, môi Mặc Dạ đã kề lên môi Tề Hoan.

Đột nhiên, Mặc Dạ giống như nghĩ tới điều gì lại ngẩng đầu, vô cùng nghiêm túc nói ra một câu, “Không được cắn.”

. . . . . Tề Hoan vô tội chớp mắt mấy cái, nàng vừa mới định bụng dặn mình không cắn đấy. . . . . Lần trước, thực sự là ngoài ý muốn mà ~ đồ nam nhân nhỏ mọn thù dai.

Lưỡi Mặc Dạ đưa ra lướt qua cánh môi phẩn nộn của Tề Hoan, nhẹ nhàng gặm môi nàng, sau đó đem lưỡi trượt vào trong, khuấy đảo tất cả giác quan của nàng, ngang ngược vơ vét hương vị ngọt ngào trong miệng nàng. Tề Hoan cảm thấy đầu óc mơ màng, tất cả cảm giác đều tụ về phía lưỡi hai người quấn lấy nhau, thậm chí nàng còn không phát hiện, xiêm y trên người mình bất tri bất giác đã thiếu đi một nửa.

Từng bước từng bước hôn lưu luyện triền miên, đem những “âm mưu quỷ kế” vừa mới chứa đầy trong đại não Tề Hoan xóa sạch, bây giờ nàng chỉ có thể nghĩ đến một mình Mặc Dạ.

Tề Hoan là đệ tử giỏi học tập, tối thiểu kẻ làm thầy như Mặc Dạ cũng hết sức hài lòng với thành quả dạy dỗ của mình, sau khi hai người tách ra, hô hấp đều bắt ổn, Mặc Dạ vẫn nằm trên người Tề Hoan, lúc mạnh lúc nhẹ đưa lưỡi lướt qua vành tai nàng.

Mà Tề Hoan thật vất vả tìm về nhịp thở của mình, đột nhiên phát hiện một tình huống vô cùng khủng bố, cái kia. . . . . vật dưới kia là cái gì?!

Tề Hoan trừng to mắt, một cử động nhỏ cũng không dám. Cảm nhận được thân thể Tề Hoan cứng ngắc, đầu Mặc Dạ vôn chôn bên cổ nàng hơi nâng lên, “Làm sao vậy?” nam nhân được ăn hiển nhiên cảm thấy rất hài lòng, thẳng đến khi hắn đang suy tư xem nên ăn bữa chính trước hay cùng lúc ăn cả món chính lẫn điểm tâm, thì lúc này không hề báo trước bị ăn ngay một nện.

“Người. . . . . Người, người, người đừng kích động nha. . . . .”

Phát hiện tâm mất Tề Hoan một mực nhìn xuống, Mặc Dạ tà ác mỉm cười, ác ý đem thân thể hung hăng đặt trên người Tề Hoan, xúc cảm giữa hai chân càng thêm rõ ràng, khiến Tề Hoan sợ tới mức thiếu chút nữa khóc âm lên.

“Ta rất tinh táo.” Giọng nói đúng là tinh táo, thế nhưng ánh mắt lại nóng bỏng dọa người, Tề Hoan không chút nào nghi ngờ trong chốc lát bản thân

mình sẽ bị găm đến ngay cả tro cốt cũng không còn, nàng thật sự rất muốn hỏi Mặc Dạ, có thể hay không chữa cho nàng một chút.

“Thế nhưng mà. . . . .” Thế nhưng mà thân thể người lại vô cùng không khớp với lời nói của người a! Nếu vật thể phía dưới kia không còn tính xâm lược như vậy, thì nàng sẽ rất cảm kích đấy.

“Ta chỉ là vì chuyện tình tối nay, thu một chút lợi tức ngon ngọt mà thôi. Đừng lo. . . . .” Tuy trong lòng rất muốn, nhưng đáng tiếc bây giờ còn chưa phải lúc. Cho dù Tề Hoan chịu, hắn cũng không thể mạo hiểm như vậy.

Thân thể quý tiên của hắn vừa tu thành không lâu, oán khí cùng âm khí cường đại trên người còn chưa luyện hóa hết, nếu tùy tiện đụng vào Tề Hoan, sẽ lưu lại âm khí trong cơ thể nàng, tu vi hai người chênh lệch quá xa, cái này đối với nàng tổn thương cực lớn, căn bản Mặc Dạ không dám mạo hiểm.

Có điều, món ăn ngon nhỏ nhỏ này cũng làm hắn vô cùng thống khổ, mắt thấy mỹ thực mình thèm thuồng bày ra trên bàn, lại chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, đó là cảm giác thế nào chứ?!

Lời Mặc Dạ nói khiến Tề Hoan khó hiểu chớp mắt mấy cái, thu một chút ngon ngọt? Nói như vậy tối hôm nay hắn lên ra ngoài là bởi vì mình sao?

“Người đi. . . . .”

Còn chưa nói xong, đột nhiên Tề Hoan cảm thấy trước ngực mát lạnh, đó là bởi vì. . . . . Mặc Dạ rút tay ra rồi, mà cái yếm của nàng, không biết lúc nào đã biến thành tấm vải sát người. . . . .

“Người, người, người người người. . . . .” Tề Hoan thở gấp một hơi, thiếu chút nữa nghẹn lời.

Huhuhu, xong rồi xong rồi, ngoại trừ một bước cuối cùng chưa làm ra, cái gì nên làm hắn đều làm, chịu thiệt lớn rồi.

Mặc Dạ gian nan ép mình không cúi đầu xuống, không thể nhìn tiếp, bằng không hẳn nhất định sẽ không không chế được. Nghiêm túc ôm Tề Hoan một hội, hô hấp nặng nề bên tai dần dần bình tĩnh xuống, cuối cùng. . . . an toàn rồi! Tề Hoan âm thầm cảm thấy may mắn, đồng thời trong lòng cũng có chút tiếc nuối, mắt mát nhỏ nhỏ.

Mặc Dạ tùy tiện vỗ tay một cái, Ti Không Lãng bắt đầu dịch chuyển biến thành một khối vải hình vuông, che thân thể tuyết trắng đã sớm không còn mảnh vải che thân của Tề Hoan lại. Mặc Dạ xoay người đem Tề Hoan ôm vào trong ngực, đồng thời, trong tay xuất hiện một giọt nước màu xanh da trời, giọt nước xinh đẹp kia tỏa ra mùi thơm tinh khiết.

“Đây là. . . . .” Tề Hoan nhìn xem giọt nước trong tay Mặc Dạ, nhin không được nuốt nuốt nước miếng, cảm thấy linh khí thủy hệ nồng đậm, tiêu Thanh Long trong đan điền cũng bắt đầu nao loạn hừng khởi.

“Thủy tinh.”

“Đêm nay ngươi đi lấy vật này?” Thứ mà ngay cả tiều Thanh Long cũng thèm khát, lại có thể dễ dàng lấy được như vậy? Tề Hoan nhăn mày, ngửa đầu nhìn Mặc Dạ, có vài phần lo lắng.

“Một giao dịch rất rẻ, người kia cũng bất đắc dĩ mới đem thứ này cho ta, dù sao trừ ta ra, không còn ai có thể lấy được.” Thanh Long cũng không phải kẻ ai muốn là có thể gặp, kết giới trong lòng đất kia ngoại trừ quý tiên như Mặc Dạ ra căn bản không ai có thể phát giác được.

Chắc hẳn thời điểm hắn xuất hiện, Thanh Long đã nhận ra được thân phận của hắn chẳng, song Mặc Dạ rất kỳ quái, Thanh Long vì sao lại mang thứ đó giao cho hắn, câu nói kia chẳng lẽ Thanh Long không biết sao?

“Như vậy bây giờ nó là của ta.” Tề Hoan vô cùng không khách khí tiếp nhận thủy tinh.

Chương 111: Hồ ly nhà ai thiếu đạo đức

“Cách gian phòng Tề Hoan không xa, Cửu cô nương cau mày nhìn chăm chăm vào chỗ ở của Tề Hoan, nàng cảm thấy dường như trong không gian kia phát hiện có thứ không nên tồn tại, thế nhưng nàng tìm khắp nơi cũng không ra đầu mối.

“Chẳng lẽ là ảo giác sao?” Ánh mắt Cửu cô nương có chút hoài nghi, lập tức lắc đầu, quay người trở về phòng ngủ của mình.

Hai ngày này trong khi đợi Tiêu Ngân về, Tề Hoan tự giam mình trong phòng, cùng Mặc Dạ học Thiên Thư. Chữ viết quý dị trên quyển “Thiên chi đạo” chính là Thiên Thư trong truyền thuyết, coi như đem những chữ kia tách ra nàng cũng nhìn không hiểu, huống chi vẫn còn ở chung một chỗ, hình dạng uốn lượn, Tề Hoan nhìn mà khó chịu.

Tuy một chữ chỉ có hơn mấy chục nét vẽ, nhưng đối với Thiên Thư, một chữ có thể giải thích thành mười chữ khác nhau, Tề Hoan vẫn là vô cùng kính nể. Thì ra đây là tinh hoa cô đặc, nếu ai học xong Thiên Thư, về sau từng chữ từng từ nói ra, có thể khiến người ta hô một câu: “đỉnh”.

“Ai lại có nội tâm không khỏe mạnh như vậy, phát minh ra cái thứ chữ chán ghét này...” Tề Hoan không chút hình tượng nằm lỳ trên giường, cánh tay chống xuống, bàn tay nhỏ bé nâng khuôn mặt, cúi đầu nhìn Mặc Dạ đang giải thích mấy trăm văn tự quý dị cho nàng, còn có chú giải bằng chữ triện đằng sau.

Không thể không nói, ở chung cùng Mặc Dạ một thời gian, trong lòng muốn không bị đả kích đúng là rất khó khăn, chao ôi hẳn là ma đó, vậy mà Thiên Thư của Tiên giới hẳn cũng hiểu, hẳn còn để cho tiên nhân người ta sống nữa không!

“Đừng phát ngọc nữa.” Thấy đôi mắt Tề Hoan lại ngậy ra, Mặc Dạ ngồi bên giường gõ lên cái đầu nhỏ của nàng.

“Rất khó nhớ, ta không học được.” Tề Hoan lăn qua lăn lại trên giường, rõ ràng sau khi thành tiên trí nhớ cũng tăng lên nhiều, chẳng lẽ nàng đối với phương diện này thật sự không có thiên phú như vậy? Một canh giờ cũng không nhớ được năm chữ.

Dùng sức đập tờ giấy kia xuống đất, Tề Hoan bắt đầu chơi xấu giả chết.

“Không học cũng được...” Ngón tay thon dài của Mặc Dạ vuốt ve cằm, khóe miệng nhếch lên, cười như không cười nhìn Tề Hoan, “Chúng ta có thể ở trên giường làm nhiều chuyện khác nha...” Phối hợp cùng ánh mắt

khiến người ta nóng lên, vèo một tiếng Tề Hoan ngay lập tức bật dậy.
“Ta học ta học.” Nghe thấy Mặc Dạ uy hiếp, Tề Hoan luống cuống tay chân chạy nhanh tới nhặt tờ giấy dưới giường kia trở về, nam nhân này thật sự quá vô sỉ rồi, có điều tình thế không tốt nên nàng cũng chỉ dám oán thầm một chút.

Hai ngày nghiên cứu không ngủ không nghỉ, cuối cùng Tề Hoan có thể đọc hiểu một phần 《 Thiên chi đạo 》 , đồng thời nàng cũng hiểu ra, vì sao Mặc Dạ lại đưa thủy tinh ỉnh.

《 Địa chi đạo 》 xem như là nền móng, còn 《 Thiên chi đạo 》 thì phát triển thăng hoa, trên đó viết, nếu muốn chuyển hóa tứ linh thành linh thể có sinh mệnh và tư tưởng thật sự? Đây không phải tương đương với muốn nàng dưỡng ra bốn thân thú sao!

Hình dáng tứ linh mà nàng dùng Tiên Thiên linh vật tu ra so với bốn thân thú chính thức cũng không khác nhau nhiều lắm, nhưng thực lực lại chênh lệch một trời một vực, chỉ có thể dùng nguyên tinh do tứ đại thân thú luyện ra mới có thể cường hóa triệt để tứ linh. Đương nhiên, tính nguy hiểm trong đó cũng rất lớn, vì cân bằng năng lực tứ linh, còn phải tụ hợp được bốn loại nguyên tinh.

Đây chính là đồ của thân thú đấy, cho dù nàng muốn tìm, cũng chưa chắc đã tìm được a!

Tề Hoan nằm trên giường bắt chéo hai chân nhìn chăm chăm thủy tinh trong tay ngăn người, người ta tu luyện chỉ cần từng bước từng bước là được, ấy vậy mà sao kiếp sống tu luyện của nàng sao lại khốn khổ đến thế! Lúc muốn cái này lúc cần cái kia, năm đó nàng chẳng qua chỉ lười biếng tìm quyển sách mỏng nhất để tu luyện mà thôi, ai biết luyện hết một quyển lại tới một quyển, dựa theo lời Cửu Nương nói, công pháp này gọi là Lục đạo luân hồi, chẳng lẽ tổng cộng nàng phải tu sáu quyển sách sao?!

Phiền toái a! Đột nhiên cảm thấy trên người giống như có một ngọn núi lớn đè xuống... Sai rồi, không phải cảm giác, mà là thật sự rất nặng.

NND (con mẹ nó), thậm chí còn có một con hồ ly ngồi ở trên bụng nàng gặm củ cải trắng?! “Tiểu, tiểu hồ ly?” Tề Hoan nhìn con thú ngồi xồm trên bụng mình, chính là tiểu hồ ly, hai móng vuốt nhỏ đang ôm một củ cải trắng gặm mãnh liệt, vẻ mặt nàng kinh hãi.

“Ngươi, ngươi, ngươi sao lại trở về rồi hả?”

“Mùi vị trên người Thiên Vũ tiên tôn thật đáng ghét, nên ta chạy về thôi.”

Tiểu hồ ly nghiêng đầu trừng mắt nhìn củ cải trắng kia một lúc, “Củ cải trắng thật khó ăn.” Tiện tay ném đi.

Một con rắn không biết tiến vào từ lúc nào nhảy lên, tiếp được, “răng rắc răng rắc” đem củ cải trắng gặm luôn.

Ách... Tiểu Ngân mắt tích hồi lâu cũng đã trở về rồi, xem ra hai người ở chung không tệ, Tiểu Ngân coi củ cải trắng như mạng kia ấy vậy mà lại

đem củ cải trắng mình yêu thích đưa cho tiểu hồ ly, thật khiến người ta ngạc nhiên nha. Bình thường Tề Hoan chỉ thiếu nó một củ cải trắng, nó đã dám nửa đêm chảy nước miếng với nàng, không biết nửa đêm tiểu hồ ly có từng bị uy hiếp như thế không?

“Thiên hồn của ngươi là tự thoát ra à?”

“Con rắn ngu dốt kia giúp ta xuất hồn, còn giống hệt chân thân, rất tiện lợi nha.” Thiên hồn của Cửu Vĩ Thiên Hồ không kém chân thân bao nhiêu, chỉ cần sau khi tu ra chín đuôi, thiên hồn đã có thể ngưng tụ, mạnh hơn ba hồn bảy vía của con người rất nhiều.

Lại còn có thể ăn củ cải trắng, nhiều người lo lắng cho ngươi như vậy, con hồ ly này thật không có lương tâm. Nếu như Tề Hoan biết được, tiểu hồ ly không chỉ ăn củ cải trắng, mà còn chạy thẳng đến đại bản doanh của Thiên Vũ Tiên Tôn, gặm sạch sẽ một vườn trồng tiên thảo hơn mười vạn năm của người ta, thì không biết nàng có ý kiến gì không.

Sau khi tiểu hồ ly dùng thiên hồn xuất hiện, điếm tốt chính là mùi trên người nó sẽ biến mất, vì vậy cho dù nó chạy đến chỗ Thiên Vũ Tiên Tôn, thì cũng sẽ không ai phát hiện.

Đáng thương Thiên Vũ Tiên Tôn, vì muốn luyện hóa tiểu hồ ly, hấn rời nhà chạy xa như vậy, kết quả mang tiểu hồ ly về, chuyện gì cũng chưa kịp làm, nhà đã bị chà đạp rồi, quả nhiên là một nhân vật bị kịch.

“Lúc ngươi trở lại, không phát hiện mẹ ngươi sao?” Tề Hoan có chút kỳ quái hỏi, Cửu cô nương vẫn luôn canh giữ bên ngoài, cho dù tiểu hồ ly và Tiểu Ngân tiến vào không làm kinh động nàng, thì cũng không thể không nhìn thấy nàng mới phải.

“... Đừng cho nàng biết ta đã trở về được không.” Hai cái móng nhỏ của tiểu hồ ly chấp lại, mắt to lóe lên giống như đang khẩn cầu nhìn Tề Hoan. “Được, nhưng nếu vậy, thân thể của ngươi sẽ rất khó lấy về.” Xem biểu hiện của tiểu hồ ly, Tề Hoan hiểu dường như nó có khúc mắc gì đó chưa được giải, tiểu hồ ly đã không muốn nhận Cửu cô nương, thì nàng cũng sẽ không phản đối.

Trong suy nghĩ của Tề Hoan, tiểu hồ ly cùng Tiểu Ngân đều là người nhà, ý kiến của bọn nó nàng nhất định ủng hộ.

Không đợi tiểu hồ ly nói thêm gì, nó đã đột nhiên bị người ta tóm lấy, bốn móng vuốt nhỏ khua loạn xạ trên không trung, Tề Hoan ngẩng đầu liền trông thấy Mặc Dạ vừa từ bên ngoài trở về, sắc mặt vô cùng khó coi, chỉ đành vỗ trán thở dài.

Tiểu hồ ly dường như không thấy Mặc Dạ, cho nên một màn bất thành linh này khiến nó thiếu chút nữa khóc âm lên, “Đừng ăn ta đừng ăn ta, thịt chủ nhân ta ăn ngon hơn nhiều...”

....Con hồ ly thiếu đạo đức này là nhà ai nuôi vậy?

Tiểu Ngân đang nhai củ cải trắng chột dưng lại, thiếu chút bị nghẹn chết.

Mà ngay cả Mặc Dạ đang tóm tiểu hồ ly cũng sững sờ, thần sắc quý dị nhìn Tề Hoan, lại nhìn tiểu hồ ly, cuối cùng khẳng định, hai người này thật đúng là một nhà đấy.

“Chủ nhân.” Sau khi trông thấy Mặc Dạ, Tiểu Ngân biến trở lại hình người, nửa quỳ trên mặt đất, tóc bạc rũ xuống đầu vai. Cũng chỉ khi ở trước mặt Mặc Dạ, Tiểu Ngân mới không bắt nạt người, nhìn về mặt cùng bộ dáng phục tùng kia, Tề Hoan thật hận không thể đánh hấn một trận. So sánh nàng với Mặc Dạ mà coi, ít ra nàng mỗi ngày đều cho Tiểu Ngân ăn củ cải trắng, kết quả thì sao, giống hết tiểu hồ ly, đều không có lương tâm.

“Chuyện ta phái người đi điều tra thế nào rồi?” Tiệp tay ném tiểu hồ ly vào trong ngực Tiểu Ngân, Mặc Dạ ngồi xuống bên cạnh Tề Hoan, rất tự nhiên ôm Tề Hoan vào trong ngực, cầm đề lên vai nàng, Tề Hoan uốn éo hai cái, kết quả chẳng những không thoát được, ngược lại bị ôm càng chặt, cuối cùng chỉ có thể khuật phục.

“Thuộc hạ đã tới Hắc Huyền Thành, nhưng chỗ đó đã không còn thần thú bảo vệ.” Tiểu Ngân bố trí ổn thỏa tiểu hồ ly không an phận trong ngực, khoan chân ngồi dướn đất, cùng Mặc Dạ nói chuyện.

“Ừ... Huyền Vũ chết rồi, chỉ sợ mấy vị khác cũng sống không được bao lâu, quả thật là lục đạo sụp đổ sao?” Mặc Dạ cup mắt, nhỏ giọng lầm bầm.

“Nghe nói gần đây Thiên Ma giới cùng Minh giới cũng liên tiếp xảy ra sự cố, nhưng hình như đã bị áp chế rồi.”

“Lôi Thần cũng sắp phát hiện....” Mặc Dạ cúi đầu nhìn Tề Hoan, hấn có nên đưa Tề Hoan trở về Lôi Thần Điện không? Lúc trước sở dĩ hấn không chịu để Tề Hoan tới Lôi Thần Điện, là vì nếu nàng tu thành lôi điện chi lực, hai người bọn họ sẽ trở thành kẻ thù trời sinh, vĩnh viễn không thể đến gần đối phương.

Nhưng lúc đó vì để Tề Hoan sống lại, hấn cũng chỉ còn lựa chọn đưa nàng tới Lôi Thần Điện, hấn biết rõ, với năng lực không chế lôi điện chi lực của nàng, Lôi Thần nhất định sẽ không để nàng rời đi. Chỉ cần không có hấn, Tề Hoan sẽ là Lôi Thần kế tiếp, đây chính là điều chắc chắn không thể nghi ngờ.

Thế nhưng trước mắt, sự tình còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của hấn. Lục Đạo đã bắt đầu theo lời tiên đoán mà dần dần hao tổn, chậm nhất là ba nghìn năm, chỉ cần cả bốn thần thú chết đi, thì e rằng đại kiếp của Lục Đạo sẽ giáng xuống.

Hấn nên một mình đối mặt với Lục Đạo, hay là kéo nữ nhân này cùng nàng đối đầu Lục Đạo đây? Nếu nói cho nàng biết, chỉ sợ sẽ bị nàng mắng xối đầu, sau đó một mực ở bên cạnh mình. Tề Hoan đối với việc Mặc Dạ rời đi có một sự sợ hãi, tuy nàng chưa bao giờ nói, nhưng Mặc Dạ có thể cảm nhận được, mà hấn, sao lại không thể cơ chứ.

“Nếu có một ngày, ta cùng Lục Đạo là địch, nàng có thể đi theo ta không?”

Mặc Dạ trầm ngâm một lúc, đột nhiên mở miệng.

Tề Hoan sững sốt một chút, trả lời vô cùng dứt khoát, “Không.”

“Thật vô tình.” Mặc Dạ cười khẽ.

“Nếu như ngươi chết, ta sẽ khiến lục đạo chôn cùng.” Tề Hoan ôm Mặc Dạ, bất kể hắn phải đối mặt với cái gì, nàng cũng sẽ không ở cùng hắn, bởi vì lúc này nàng chỉ là gánh nặng. Nàng tuyệt đối sẽ không để cho Mặc Dạ, bởi vì nàng mà chết. (TNN: vâng sau này đúng là chị đã thực hiện câu nói đó T T)

“Tề Hoan, ngươi có đó không?” Giọng Cửu cô nương chợt cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, Tiểu Ngân cùng tiểu hồ ly liếc nhau một cái, đều ngẩng đầu nhìn về phía Tề Hoan.

“Có, chờ một chút.” Tề Hoan đẩy tay Mặc Dạ, mở cửa đi ra ngoài.

Chương 112: Một lời hứa hẹn

“Cửu Nương, có chuyện gì sao?” Tề Hoan đóng cửa lại, vẻ mặt bình tĩnh hỏi thăm.

Gương mặt Cửu cô nương dưới lớp lụa đen có chút ảm đạm, nàng nhẹ nhàng gật đầu, “Đúng vậy, ta phải đi rồi, trước khi đi muốn nhờ người một việc.”

Phải đi? Tề Hoan sững sốt, Cửu Nương vì sao đột nhiên nói phải rời đi, nàng ấy không phải là vì tiểu hồ ly ...

“Ta nghĩ, con ta đã ở cùng người một chỗ suốt ngàn năm, chắc hẳn người cũng sẽ không bỏ mặc nó không để ý, bản thể của con ta để lại ở chỗ người.” Lúc Cửu cô nương nói chuyện, trong mắt có ánh lệ, tuy không muốn, song vẫn đem thân thể nhỏ nhỏ của tiểu hồ ly đặt vào tay Tề Hoan. Tề Hoan đối với sự việc bất thành lình này có chút kinh ngạc, nàng chần chừ nhận lấy thân thể tiểu hồ ly, cúi đầu nhìn xuống tiểu hồ ly trong lòng bàn tay, hô hấp ổn định, nhất thời do dự. Có nên nói cho Cửu cô nương biết, thiên hôn của tiểu hồ ly đã trở về rồi không?

Qua một lúc lâu, Tề Hoan khe khẽ thở dài, đại khái... chắc hẳn nàng đã biết rồi, bằng không cũng sẽ không đem thân thể tiểu hồ ly ình.

“Ta đã biết, ta sẽ chăm sóc tốt cho nó.” Mặc kệ mẹ con bọn họ rốt cuộc vì sao không chịu gặp nhau, đây chung quy vẫn là việc của bọn họ. Chuyện Tề Hoan có thể làm, chỉ là cố gắng chăm sóc tốt tiểu hồ ly mà thôi.

Cửu cô nương đi rồi, từ đầu đến cuối không hề trông thấy tiểu hồ ly, lúc nàng rời khỏi, tiểu hồ ly đem mặt chôn trên vai Tiểu Ngân, rất lâu không nói gì.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Sau khi thiên hôn của tiểu hồ ly trở về bản thể, thân thể vốn thoái hóa về thời ấu niên cũng dần dần tỏa ánh hào quang rực rỡ, bao phủ lấy thân thể tiểu hồ ly, qua một lát, hào quang được thân thể hấp thụ, chín cái đuôi dài chín màu trải trên mặt đất, bộ lông màu đen biến thành màu trắng Tề Hoan thích nhất, lười biếng nằm trong ngực Tiểu Ngân. Theo thói quen tiểu hồ ly định nhảy trở về ngực Tề Hoan, song mới thò chân trước ra, đã bị Tiểu Ngân nhanh mắt nhanh tay bắt trở về. Tiểu hồ ly bất mãn cào móng vuốt trên cánh tay hắn, lưu lại bốn vết máu rõ ràng, Tiểu Ngân liếc nhìn tiểu hồ ly, mỉm cười.

Mặc Dạ dựa vào cột giường, như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm Tiểu Ngân cùng tiểu hồ ly.

Sau khi Cứu cô nương rời khỏi, đám người Tề Hoan cũng không ở lại thêm, không biết cái xếp hạng Tiên Tôn kia thế nào rồi, Tề Hoan không quan tâm ai là lão đại, mấu chốt đừng đem người ném ra là tốt rồi.

Tiên Giới lớn như vậy, khiến cho Tề Hoan đi tìm khắp nơi cũng không thấy vị trí cụ thể của Lôi Thần Điện.

“Ta chỉ có thể đưa nàng đến đây thôi, chờ ta, rất nhanh sẽ trở lại.” Đứng trước Truyền Tống Trận, Mặc Dạ từ phía sau ôm lấy Tề Hoan, đầu lưỡi đưa ra liếm vành tay mẫn cảm của nàng, nói mơ hồ không rõ. Vành tai như châu ngọc rất nhanh hiện lên một màu hồng nhạt, ngay sau đó, trên mặt Tề Hoan cũng nhiễm một tầng đỏ ửng.

“Hừ, ta cũng không có giữ ngươi, đi nhanh lên.” Tề Hoan không được tự nhiên nghiêng mặt, nam nhân này không biết đang nghĩ gì, lại muốn đi Minh giới một chuyến. Tề Hoan không muốn cùng hắn tách ra, nhưng hắn lại không mang nàng theo, nói là đi cũng vướng víu, tuy đây là sự thật, nhưng hắn nói thế cũng quá đả thương tự tôn của người ta, Tề Hoan nghĩ đến đây liền cảm thấy vô cùng khó chịu. Tính tự ái của nàng rất mạnh đấy! Vậy mà một chút cũng không thông cảm cho nữ sĩ.

“Ngoan ngoãn nha, cách Minh Hỏa xa một chút, biết chưa?” Mặc Dạ ở bên cổ Tề Hoan cắn một cái, thừa dịp Tề Hoan chưa kịp kêu ra tiếng, liền đưa lưỡi chậm chạp lăn qua. Rồi để lại một vết hồng. Hắn chưa đi đến Thủy Phủ, không có nghĩa là hắn không biết bên trong Thủy phủ xảy ra chuyện gì, Minh Hỏa kia thoát nhìn chính là tình địch của hắn đi! Đối phó với kẻ địch, từ trước đến nay hắn luôn tâm ngoan thủ lạt.

“Này đừng, này, đừng làm rộn, rất ngứa ah!” Trên cổ truyền đến cảm giác tê tê ngứa ngứa, Tề Hoan rụt cổ lại muốn né tránh, lại bị hắn ôm chặt, căn bản là đừng mong chạy thoát.

“Thật không nghe lời, đừng quên, nàng còn thiếu ta một lễ vật trân quý đấy...” Mặc Dạ thỏa mãn nhìn vết đỏ trên cổ Tề Hoan, khoe miệng cong lên thành một nụ cười ưu mỹ.

“Ta chơi xấu đấy, không được sao!” Tề Hoan cố ý khiêu khích nhìn Mặc Dạ, hiện tại nàng không vui đây, đánh cuộc hết hiệu lực rồi, ai dám nói không được.

“Đương nhiên được, vậy trước hết ta đây thu chút lợi tức, không bằng đêm hay.... hử?” Mặc Dạ còn chưa nói hết, thế nhưng tiếng hừ phát ra từ lồng ngực kia lại khiến toàn thân Tề Hoan mềm nhũn, nam nhân này quá vô sỉ rồi, còn dám dùng mỹ nam kế với nàng. Ngươi vút mị nhãn gì chứ, nàng định lực kinh người, mới không để mình bị xoay vòng vòng đâu! Nhưng mà.... Rất mê người nha.... (TNN: hết nói nổi =.=)

Hình dáng bờ môi hắn rất đẹp, nếm rất là mềm đấy, bất kể hôn hay là cắn một cái, đều rất có cảm giác a! Trời ~ chỉ mới vài ngày đã thành sắc nữ rồi. Tề Hoan vô lực nằm sấp lại trên người Mặc Dạ, cảm thấy con đường phía

trước của mình một mảnh tằm tời.

“Chờ chàng trở về, ta sẽ thực hiện giao ước.” Vòng qua thắt lưng cường tráng của Mặc Dạ, Tề Hoan nằm trên vai hắn, híp mắt cảm thụ tiếng tim đập rất nhỏ trên ngực hắn.

Mặc Dạ ôm Tề Hoan thật chặt, khước miệng cong lên.

Thân thể ôm ấp chống đỡ đột nhiên biến mất, Tề Hoan có chút hoảng hốt đứng thẳng người. Đột nhiên nhớ tới khi ở nhân gian, mỗi lần bọn họ phân ly, trong lòng mình luôn là một mảnh buồn vô cớ, vậy trong lòng hắn là cảm giác gì đây?

Lần đó bất mãn cắn hắn một cái, còn nhớ vẻ mặt ngây ngốc lúc ấy của hắn, thật sự rất rất không tương xứng với hình tượng thường ngày, nhưng trái lại rất đáng yêu nha.

Là tiên hay là ma cho tới bây giờ nàng chưa từng quan tâm, cho dù hôm nay hắn biến thành quỷ tiên, hoặc tương lai có khả năng trở thành công địch của lục đạo, Tề Hoan chỉ biết, hắn là nam nhân của mình, là người nàng để ý, nàng sẽ dùng tính mạng để bảo vệ.

Một chân bước vào Truyền Tống trận, luồng ánh sáng màu lam hiện lên, thân ảnh Tề Hoan biến mất trong khoảng không trong thành.

Sau khi Tề Hoan biến mất, một bóng đen xuất hiện bên cạnh truyền Tống trận của nàng, trên gương mặt tuyệt mỹ khó có thể dùng lời nói diễn tả hiện lên một nụ cười khô ảm đạm.

“Vậy mà thật là quý tiên... Ai, không biết là đúng hay sai đây... Các người có thể đi được bao xa?” Giọng nói xa xôi từ miệng cô gái áo đen truyền ra, rất nhanh liền biến mất trong gió.

Mắt sững sờ nhìn về phía thành Nhược Thủy, Cửu cô nương đưa tay đeo khăn che mặt màu đen lên, quay người cũng biến mất trong truyền Tống trận bên cạnh.

Những chuyện này đã không còn quan hệ tới nàng, nàng chỉ cần nhìn con mình lớn lên là tốt rồi, lục đạo, muôn dân trăm họ, thì có liên quan gì đến nàng? Thương xót thiên đạo, ai sẽ thương xót nàng?

“Lục đạo! Yêu chi đạo của ta đã chôn vùi rồi, lục đạo tan vỡ cũng là đáng đời, đáng đời...” Không người nào đáp lại, chỉ để câu nói mang theo tràn ngập phần hận này phiêu đảng trên không trung, không có ai nghe thấy.

Lúc Tề Hoan trở lại thành Nhược Thủy, trong thành hoàn toàn yên tĩnh, liếc nhìn không thấy một ngọn đèn dầu, giống như là một tòa thành chết. Tề Hoan sờ tiêu hồ ly đang ngủ say trên đỉnh đầu, cùng với Tiểu Ngân giả làm trâm cài tóc, im ắng thờ dài. Nếu như có thể giống hai người bọn nó, tùy tiện chỗ nào cũng đều có thể ngủ, đoán chừng cũng là một loại thiên đại phúc phận đi.

Tuy cảm thấy lúc này quấy rầy người ta không tốt lắm, nhưng ở đây lại không có nơi ở nào khác, Tề Hoan tìm không ra chỗ đặt chân nào tốt hơn

Thủy phủ.

Đi chậm chậm trên đường phố vắng vẻ, gió lạnh xuyên qua quần áo mỏng manh, khiến cho nàng không khỏi rung mình một cái. Thời điểm này, thật sự nhớ cái ôm nhe của Mặc Dạ! Ai, mới đi không đến 10 phút mà đã bắt đầu nhớ, mình đúng là không còn thuốc nào cứu được nữa rồi, Tề Hoan có chút ảo não.

Đợi Tề Hoan tản bộ tới cửa lớn Thủy phủ, liền kinh ngạc phát hiện, cửa lớn đang mở rộng, người đâm đầu đi tới cư nhiên là Thiên Vũ Tiên Tôn, chỉ có điều Thiên Vũ Tiên Tôn hình như so với thời điểm gặp mặt mấy ngày trước đã già đi rất nhiều, mà ngay cả một đầu tóc đen cũng điểm rất nhiều sợi bạc. Đương nhiên, Tề Hoan còn trông thấy lão tổ tông nhà mình vẻ mặt hả hê không chút che dấu, “Thiên Vũ, không tiễn nha, chết sớm sớm siêu sinh nha.”

Lời nói thật đúng là đủ thẳng thắn, so với sự phụ lão nhân gia thì ác độc không chỉ trên một cấp thôi đâu. Tề Hoan đồ mô hôi, trách không được phái Thanh Vân kẻ thù khắp thiên hạ, bất kể là nhân gian hay Tiên giới.

Chỉ e cũng có phần liên quan tới mồm miệng các môn hạ đệ tử khác, dù sao lão tổ tông cũng đã như vậy, huống chi là đệ tử.

“Đoạn Tuế, người chớ đắc ý, một ngày nào đó ta nhất định sẽ cướp lại.”

Thiên Vũ quay đầu hung dữ trừng Đoạn Tuế, phát tay áo bước nhanh rời đi. Tề Hoan cảm giác Thiên Vũ thoáng dừng lại, sau khi nhìn thấy tiểu hồ ly đang nằm sấp chảy nước miếng trên đỉnh đầu Tề Hoan, trong mắt Thiên Vũ hiện lên một tia sợ hãi.

Nếu như không phải Cửu cô nương, thì hẳn sao phải rơi vào kết quả như vậy. Không chỉ cái gì cũng không được, mà ngay thứ bậc Tiên Tôn cũng bị Đoạn Tuế đoạt mất. Trách không được Tiên giới nhiều Tiên Tôn như vậy, mà không ai dám đắc tội Cửu vĩ thiên hồ, chỉ có mình nhất thời mê muội.

“Tiểu Hoan Tử, con đã về rồi, mau vào.” Trông thấy Tề Hoan, Đoạn Tuế vẻ mặt hòa ái, vội vàng kéo Tề Hoan tới, đồng thời một chân đạp lên cửa lớn, đem cái mặt làm người ta chán ghét của Thiên Vũ kia chặn ở bên ngoài.

“Cửu cô nương không làm khó con chứ?” Đoạn Tuế lời kéo tay Tề Hoan, nhìn nàng từ trên xuống dưới, phát hiện trên người hình như không có ngoại thương, khí sắc cũng tốt, đoán chừng Cửu cô nương hẳn là không làm gì Tề Hoan.

“Không có, Cửu cô nương chỉ muốn đem con trai nàng phó thác cho con mà thôi.” Tề Hoan giải thích, tuy chỉ mới gặp lão tổ tông vài lần, căn bản không có nhiều cảm tình, nhưng khi Tề Hoan đối mặt với tất cả trưởng bối phái Thanh Vân, luôn có thể cảm giác được tình cảm ấm áp nồng nàn. Phái Thanh Vân giống như nhà của nàng, ngôi nhà thực sự. Bất kể nàng làm cái gì, sai cái gì, ở trong mắt trưởng bối, nàng vĩnh viễn đều đúng.

Không hề giữ lại chút yêu mến nào, cùng với tin nhiệm không ràng buộc,

có lẽ đây là ông trời đền bù tổn thất hai mươi ba năm kia cho nàng.

“Con hồ ly này là?” Tiểu hồ ly tuy đem chín cái đuôi cửu sắc biến thành màu trắng, nhưng bởi vì rời khỏi Tề Hoan quá lâu, nên nó thế nhưng bắt đầu ngáy ngủ, cũng không biết từ nơi nào học được thói quen xấu này.

Nghe thấy tiếng rầm rì không lớn không nhỏ, Đoạn Tuế liền chú ý tới đồ trang sức trên đầu Tề Hoan giống một con hồ ly.

“Ách...” Tề Hoan xấu hổ gật đầu, con hồ ly mình nuôi ra này không có một chút khí chất bưu hãn như Cửu cô nương, bộ dạng thoạt nhìn rất yếu đuối, dễ bắt nạt vô cùng.

“Thật sự là, rất giống Cửu cô nương đấy, cũng có chín cái đuôi...” Đoạn Tuế đứng hồi lâu, nhẫn nhịn cả buổi cuối cùng nói thêm. Nhưng một câu này, còn không bằng lão đùng nói. Chín cái đuôi, hồ ly trên trời có con nào không có chín cái đuôi chứ!

Sur tỏ, người không cần khó xử như vậy, mọi người hiểu rõ là được rồi. Tề Hoan vô lực kêu rên, thanh danh Cửu Vĩ thiên hồ, đã bị hủy hoại trong tay tiểu hồ ly rồi.

Đoạn Tuế đưa Tề Hoan về phòng ở của nàng, sau đó mới quay người trở về tẩm cung của mình.

Lúc này, trong tẩm cung của Lôi Thần, một luồng sóng nhiệt chiếm cứ toàn bộ cung điện, nam nhân một thân lửa đỏ, ánh mắt lạnh như băng ngồi trước bàn trưng mắt nhìn Lôi Thần đang uống rượu.

“Người không giữ lời hứa!” Ngọn lửa màu đỏ đánh về phía Lôi Thần.

Lôi Thần liếc mắt nhìn đoàn lửa kia, bắt đặc dĩ thờ dài, để ly rượu trong tay xuống, vươn tay xuất ra một mảnh lôi vông màu tím, ngăn lửa đỏ ở bên ngoài. Nhìn lôi vông bị ngọn lửa thiêu rụi rơi xuống, Lôi Thần cũng nhin không được nhẹ gật đầu.

Đừng xem tuổi Minh Hỏa so với bọn họ nhỏ hơn rất nhiều, thân tu vi này ngược lại thật khiến người ta rửa mắt mà trông, tiện tay một đoàn lửa đã có thể thiêu hủy lôi vông của hắn, cũng khó trách y vừa lên chức Tiên Tôn đã đứng thứ chín trong chín đại Tiên Tôn rồi. Nếu như hắn sinh cùng thời với mình, đoán chừng danh hiệu đệ nhất Tiên Tôn này cũng phải nhường chỗ mất thôi.

“Ta đương nhiên nhớ rõ ước định, chỉ có điều, nàng không có đáp ứng người không phải sao?” Sắc mặt Lôi Thần bình tĩnh nhìn Minh Hỏa, tính tình Minh Hỏa không xấu, đa số thời gian đều là mặt cười nghênh người đấy, song bây giờ lại có chút tức giận.

“Hừ, ta chỉ muốn một câu hứa hẹn của ngươi, chỉ cần ngươi đồng ý là được.”

Lôi Thần bật cười, “Ta đồng ý có tác dụng gì, đừng quên, chỉ cần nàng không gật đầu, ngươi sẽ không có bất kì cơ hội nào, Đoạn Tuế Tiên Tôn lần này tuy chỉ đánh bại Thiên Vũ, nhưng ta có thể nhắc nhở ngươi, Thiên Lôi

cũng chưa hẳn là đối thủ của lão. Nếu ngươi cường thể dùng sức mạnh, Đoạn Tuế sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Ta muốn nàng, không cần phải dùng sức mạnh. Chỉ cần ngươi hứa, tương lai sẽ không ngăn cản ta, ta sẽ không cần ngươi thực hiện ước định năm đó.”

Lôi Thần nhìn hai mắt Minh Hỏa đốt lên hỏa diễm, ngón tay gõ trên mặt bàn có tiết tấu, không nhanh không chậm, lại khiến cho lòng người khó có thể bình tĩnh trở lại.

Sau một lúc, Lôi Thần mới chậm rãi gạt đầu, “Chỉ cần không gây bất lợi cho nàng, ta sẽ ngầm đồng ý.”

“Cáo từ.” Minh Hỏa bình tĩnh nhìn Lôi Thần một lúc, sau đó quay người rời đi.

Sau khi Minh Hỏa rời khỏi, luồng sóng nhiệt quay cuồng cũng dần dần biến mất, Thiên Lôi vốn đứng phía sau đột nhiên đi ra, nhíu chặt mày, trên mặt không vui nói, “Ca, huynh không nên đáp ứng hắn, huynh làm vậy chính là tìm phiền toái cho Tiểu Hoan.”

“Ta tìm Lôi Thần đời sau đã hơn mười vạn năm, bất kể thế nào, ta cũng không để Tiểu Hoan rời khỏi Lôi Thần Điện, hơn nữa ta còn mắc nợ Minh Hỏa, mà hắn lại chỉ cần một lời hứa mà thôi.” Lôi Thần cũng là vẻ mặt mỗi một, hắn không hiểu, vì sao Minh Hỏa lại chấp nhất với Tiểu Hoan như vậy, nữ nhân xinh đẹp hơn Tiểu Hoan ở trên Tiên Giới còn rất nhiều rất nhiều, hắn ta rốt cuộc coi trọng Tiểu Hoan ở đâu?

“Hừ, tiểu tử này nếu dám gây bất lợi tới Tiểu Hoan, đệ sẽ diệt hắn đầu tiên.” Thiên Lôi sắc mặt âm trầm hừ lạnh nói.

Lôi Thần lắc đầu, không nói gì.

Chương 113: Đến ở thành Minh Hỏa?

Tề Hoan nằm trên giường lớn mềm mại dễ chịu, dang hai tay hai chân thành hình chữ đại, ngủ không biết trời đất gì.

Cho dù Mặc Dạ không ở đây Tiểu Ngân vẫn không dám lấy hình người ngủ trên giường Tề Hoan, nên đành phải biến thành con rắn nhỏ lớn bằng ngón tay cái, cùng tiểu hồ ly ghé vào góc giường.

Một cơn gió thoảng qua, cánh cửa sổ khắc hoa không tiếng động bật mở, ánh trăng bên ngoài giống như thủy ngân chiếu vào phòng, gió thổi qua cành lá tạo thành tiếng kêu sần sật, nhưng không hề kinh động tới một người hai thú đang ngủ say trong phòng.

Một quả cầu lửa màu đỏ thẫm lặng yên không một tiếng động lèn vào bên trong cửa sổ, theo quả cầu lửa chậm rãi tới gần, thân ảnh Minh Hỏa cũng ngày càng rõ ràng. Tóc dài màu đỏ giống như hỏa diễm thiêu đốt xõa tung sau lưng, trong đôi mắt phượng hẹp dài kia cháy lên ngọn lửa nhìn chằm chằm vào Tề Hoan trên giường, ngay cả nháy mắt cũng luyện tiếc. Giống như sợ nhắm mắt lại, người sẽ không thấy tăm hơi.

Minh Hỏa nhẹ nhàng đi đến trước giường Tề Hoan, hai cánh tay chống cạnh đầu nàng, cúi nhìn khuôn mặt lúc ngủ của nàng. Tóc dài theo đầu vai trượt đến trên mặt Tề Hoan, trong lúc ngủ mơ Tề Hoan bắt mẫn vươn tay, vô thức nắm lấy, hung hăng ném xuống đất.

Minh Hỏa bị đau, chỉ có thể khuyụ cánh tay, cúi người xuống. Khoảng cách hai người rất gần, thậm chí hẳn có thể ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt trên người Tề Hoan.

“Tề Hoan. . . . .” Giọng nói rất nhỏ, không đủ để đánh thức Tề Hoan dậy. Nàng ôm chặt chần, xoay người gác đùi qua chần, tóc xõa sau đầu như tơ lụa thượng đẳng rối tung trên gối, đồng thời cũng lộ ra vết đỏ trên cổ nàng. Ánh mắt Minh Hỏa dừng lại ở vết đỏ kia, trong mắt hiện lên một tia mờ mịt, khóe miệng mỉm cười lạnh như băng. “Thú vị, vậy mà lại có người nhanh chân đến trước.”

Với kinh nghiệm trắng hoa của Minh Hỏa mà nói, hẳn không có khả năng không biết những vết đỏ kia là gì, điều duy nhất khiến hẳn khó hiểu chính là, rốt cuộc là ai đã để lại dấu hôn trên người Tề Hoan. Rõ ràng bên cạnh nàng chưa từng xuất hiện bất kì nam nhân nào.

Ngón tay duỗi ra, nhẹ nhàng xoa lên dấu hôn kia, ấn ký màu đỏ trong chớp mắt liền biến mất không còn một mảnh, Minh Hỏa cúi đầu xuống, hôn lên

cổ Tề Hoan.

“Um. . . . . Mặc. . . . . Đùng. . . . .” Giọng nói mơ hồ không rõ cũng không ngăn cản động tác làm càn của Minh Hỏa, song trên cổ hơi ngứa lại khiến Tề Hoan đang ngủ ngon vô cùng khó chịu, ngay cả mắt cũng không mở ra, nàng liền xoay người nhấc chân, hung hăng đạp một cước, trực tiếp đá Minh Hỏa xuống giường. (TNN: may phúc cho a Dạ =]])

Minh Hỏa kinh ngạc ngồi dưới đất, nhìn Tề Hoan trở mình, tiếng ngáy nhỏ nhỏ như có vắn điệu vắn từ trên giường truyền đến.

Sáng hôm sau, Tề Hoan thống khổ ôm chần ngồi dậy, ánh sáng ngoài cửa sổ biểu thị lúc này đã là buổi chiều. . . . . (___!)

“Ánh mặt trời thực tươi đẹp a!” Thở dài một tiếng, nàng lại ôm chần ngã xuống giường, chuẩn bị ngủ tiếp, nếu có thể thuận tiện ngủ đến ngày mai thì quá hoàn hảo rồi.

“Hoan tử, con đã dậy chưa vậy?” Giọng nói chính thái trẻ hơn mấy chục tuổi của Hư Không Tử từ ngoài cửa truyền vào.

“Chưa, còn đang ngủ đây này.”

“Vậy thì thật là đáng tiếc, thú tu long (*) của Tiên Giới, chất thịt rất ngon, vị rất trơn mềm nha. . .”

(*) tức là những con thú tu với mục đích hóa rồng ý.

“Sư phụ, con đã dậy.” Rầm một cái, cửa phòng bị đá tung, Tề Hoan và tiểu hồ ly ngồi xôm trên đầu xuất hiện, cả hai đồng thời hướng về phía Hư Không Tử chảy nước miếng.

. . . . . Đây chính đồ đệ mà hần dạy hơn hai mươi năm, một câu của sư phụ còn không bằng một châu thịt ngon.

“Thịt này nướng hơi già rồi.” Tề Hoan cùng sư phụ sư bá sư thúc, bốn người ngồi xôm ở trong góc Thủy phủ, mỗi người cầm một cái đũa không biết của sinh vật gì, nướng vàng óng ánh tản ra mùi hương quyến rũ, vui vẻ gặm.

Tiểu hồ ly ngồi trong ngực Tề Hoan, bên trên hai móng vuốt nhỏ cũng ôm một miếng thịt lớn đã nướng chín, ăn miếng dính đầy mỡ đông.

“Ừ, sư đệ, kỹ thuật nướng của đệ thật đúng là không bằng Hoan tử.”

Hư Linh Tử cắn hai ngụm thịt, lắc đầu đánh giá.

“Đệ phụ trách bắt thú tu long đã không tệ rồi, có bản lĩnh huynh nướng đi.”

Hư Dương tử bất mãn trừng mắt nhìn sư huynh.

Nhìn hai sư huynh đệ ngồi một bên đấu khẩu, Hư Không Tử tiến đến trước mặt Tề Hoan, thần thần bí bí hỏi thăm, “Đồ đệ à, con cùng gã Minh Hỏa kia có quan hệ gì đấy?”

“Không có quan hệ gì, làm sao vậy ạ?” Tề Hoan khó hiểu nhìn Hư Không Tử, làm sao tất cả mọi người đều cho rằng nàng với Minh Hỏa có quan hệ đây, cùng lắm mới chỉ gặp qua một lần thôi mà.

“Hôm nay ta nghe lão tổ tông nói hần mời phái Thanh Vân chúng ta đến cư

trú ở thành Minh Hỏa nha.”

“Chuyện này có liên quan gì đến con?” Tề Hoan sững sờ, không rõ lời Hư Không Tử nói có ý gì, mời phái Thanh Vân đến thành Minh Hỏa cư trú, chẳng lẽ trước kia môn phái của bọn họ không có sơn môn sao?

“Đúng ra mà nói, là hấn muốn mời con, cùng phái Thanh Vân chúng ta đi thành Minh Hỏa ở.”

Tuy vị trí của chín đại Tiên Tôn một lần nữa thay đổi, Đoạn Tuế đứng thứ chín trong chín đại Tiên Tôn, nhưng trước kia ông cũng không lập sơn môn trên Tiên giới. Lần này, mặc dù là đã có tư cách đó, nhưng việc chọn vị trí lại là một vấn đề rất nghiêm trọng.

Không phải thành chủ nào cũng mong chờ một Tiên Tôn đến trú đóng trên địa bàn của mình nha, hơn nữa có một số người lại xuất phát từ tư tâm vụ lợi, nên có thể nói là việc Đoạn Tuế muốn lập phái ở Tiên Giới là vô cùng khó khăn. Lời mời của Minh Hỏa dĩ nhiên đã giải quyết dễ dàng được vấn đề phức tạp này, nhưng mà, trọng lời nói của hấn ta cũng rất rõ ràng. Hấn ta làm như vậy hoàn toàn là vì Tề Hoan.

Hư Không Tử xác thực vô cùng tò mò, cho nên hấn mới chạy tới hỏi Tề Hoan nguyên nhân, ai ngờ Tề Hoan là người trong cuộc vậy mà cái gì cũng không biết.

“Ta thấy gã Minh Hỏa kia tám phần là vừa ý Hoan Tử rồi.” Hư Dương Tử lau lau vết dầu tràn đầy trên khóe miệng, cúi mắt nhìn dầu mỡ trong tay, thừa dịp Hư Linh Tử không chú ý, vụng trộm đưa tay lau hai cái lên quần áo Hư Linh Tử. Tề Hoan và Hư Không Tử quay đầu, coi như cái gì cũng không có xảy ra.

“Nói đùa gì vậy, Minh Hỏa sống đã bao nhiêu năm, đã là lão yêu quái còn dám đánh chủ ý lên Hoan Tử?!” Hư Linh Tử cầm khúc xương đã gặm sạch sẽ trên tay hung hăng gõ đầu sư đệ.

“Ai. . . . . Minh Hỏa Tiên Tôn phong lưu thế nhưng nổi danh Tiên Giới nha, phạm là nữ tiên bị hấn nhìn trúng, không ai có thể tránh được, có điều lão tông nói lần này hình như hấn rất thật lòng.” Hư Không Tử cúi đầu nhìn Tề Hoan khoanh chân ngồi dưới đất, dáng ăn không hề có hình tượng, lắc đầu, trong lòng vô cùng khó hiểu, ai cũng nói ánh mắt Minh Hỏa Tiên Tôn rất cao, chẳng lẽ lần này con mắt bị lỗi rồi hả?

“Ba người nhìn con làm gì vậy?” Tề Hoan phát hiện sự phụ bọn họ đều tập trung chú ý trên người mình, làm cho nàng ngay cả ăn cũng không còn khẩu vị. Tiện tay ném khúc xương sang một bên, phát hiện trên móng vuốt tiểu hồ ly còn ôm một khối thịt lớn, Tề Hoan không có ý tốt vươn tay định cướp lấy, kết quả tiểu hồ ly ôm thịt của mình trực tiếp bay vèo lên đầu Hư Không Tử.

Sau đó còn đặc ý vẫy vẫy chín cái đuôi lông xù, hướng Tề Hoan lè lưỡi làm ngáo ộp.

“Con tỏ chút thái độ gì đi a!” Ba sư huynh đệ trắm miệng một lời, cái này thuần túy chính là hoàng đế không vội thái giám gấp, nàng là người trong cuộc không có gì cảm giác thì thôi, người nói xem bọn họ gấp cái gì a!

“Ba người có biết hẳn có bao nhiêu nhi tử hay không?”

Ba người lắc đầu, rửa tai lắng nghe.

“Mười tám người, còn không tính mấy đứa con riêng vô danh, ba người cảm thấy con có khả năng đi làm mẹ kế ười tám đứa con trai của hẳn sao? Con đâu có bị tắc não như vậy.” Nàng một hoàng hoa khuê nữ, gả ột lão đầu tử so với nàng lớn hơn không biết bao nhiêu tuổi, được rồi, hẳn thoát nhìn còn rất trẻ, hơn nữa rất đẹp mắt, nhưng nàng không có hứng thú cùng những nữ nhân khác đoạt nam nhân, một đồng nữ nhân vì một nam nhân đánh cho đầu rơi máu chảy, chỉ có thể nói đám nữ nhân kia sống quá thất bại.

Huống chi nàng lại không thích Minh Hỏa, đơn thuần chỉ là trông thấy mỹ nam, rồi vô ý thưởng thức mà thôi. Hơn nữa, Mặc Dạ cho dù không yêu nghiệt bằng Minh Hỏa, thì nhìn tổng thể cũng coi như tuyệt sắc nha, nàng tình nguyện mỗi ngày đối diện với Mặc Dạ, bị hẳn làm cho tức đến nghiến răng nghiến lợi còn hơn. . . . .

“Chuyện này chỉ có thể xem thái độ của lão tổ tông rồi, tuy lão tổ tông chắc sẽ không cự tuyệt Minh Hỏa, nhưng muốn bảo lão tổ tông dùng con để giao dịch thì chính là tuyệt đối không có khả năng.” Đoạn Tuế tuyệt đối sẽ không làm loại sự tình này, bằng không hẳn đã không phải tổ sư khai sơn ra phái Thanh Vân rồi. Phái Thanh Vân, cũng chính bởi vì Đoạn Tuế mới có thể ngưng tụ cùng một chỗ, trở thành một lực lượng không thể khinh thường trên Tiên giới.

“Con thì không sao, cho dù lão tổ tông đem con bán cho Minh Hỏa, hẳn cũng không dám làm gì con.” Đây không phải vì tin tưởng nhân phẩm của Minh Hỏa, nàng chỉ là có lòng tin vào chính mình thôi, Minh Hỏa dám động nàng, nàng liền dám cá chết lưới rách. Bất quá, thoát nhìn Minh Hỏa cũng không phải loại người này.

“Có lý.” Đem bộ râu dài bạc phơ vung ra sau lưng, Đoạn Tuế chẳng biết từ lúc nào xuất hiện bên người Tề Hoan, vươn tay trực tiếp giật xuống con thú tu long đang nướng trên đồng lửa, xé ra hai cái đùi, đưa cho Tề Hoan một cái. “Có điều, chúng ta đi thành Minh Hỏa, con vẫn là nên cẩn thận một chút tốt, người kia không dễ đối phó đâu.”

“Cái thịt nướng này thật khó ăn, nướng vừa xém, lông còn không cạo sạch sẽ.” Đã ăn được hai phần, Đoạn Tuế mới bắt đầu không ngừng xoi mói. Không thể ăn thì ngại đừng ăn nữa a, kết quả, một con thú tu long to cỡ hai người ăn đã bị một mình lão gặm hết một nửa.

“Lão tổ tông, người như vậy sẽ dọa người khác thành bệnh tim đấy.” Hư Không Tử mấy người một đầu hắc tuyến trừng mắt nhìn Đoạn Tuế.

“Ta thấy các người tụ lại một chỗ len lén bàn chuyện, ta hiểu kỳ mà, hơn nữa, ta làm sao biết được các người có phải đang len nói xấu ta hay không?”

“..... Lão tổ tông, người đáp ứng Minh Hỏa đi thành Minh Hỏa rồi hả?” Tề Hoan lên tiếng hỏi, nàng cũng biết, đi thành Minh Hỏa đích thực là lựa chọn không tệ, hướng hồ Minh Hỏa vừa tấn chức Tiên Tôn, lại còn đứng thứ chín trong chín đại tiên tôn, nếu như cự tuyệt hẳn đối với tất cả mọi người đều không có lợi.

“Có thể không đáp ứng sao, vừa này Thủy Linh Tiên Tôn tự mình tới khuyên ta, còn có Lôi Thần, cũng âm thầm bảo ta đồng ý nữa.” Đoạn Tuế thở dài, ánh mắt nhìn Tề Hoan ẩn chứa một chút áy náy, lão cũng không muốn liên lụy đến Tề Hoan, nhưng trước mắt xem ra, tựa hồ Minh Hỏa đã hạ quyết tâm, nhất định phải đoạt được Tề Hoan rồi. Nếu có thể lựa chọn, Đoạn Tuế thà rằng cự tuyệt Minh Hỏa, cũng tuyệt đối không đem đồ tợn của mình bán đi, tuy hẳn không đáp ứng Minh Hỏa cái gì, nhưng đã tiến vào địa bàn của người ta, căn bản là tương đương với đồ ăn tự dâng lên rồi. “Lôi thúc sao?” Tề Hoan sững sốt, thần sắc ngưng tụ, chuyện này vì sao lại có cả Lôi Thần xen vào? Nếu nói thành chủ của tứ đại chủ thành quan hệ tốt, thì Thủy Linh Tiên Tôn tới khuyên còn dễ hiểu, thế nhưng Lôi Thần cũng tới thì càng kì lạ rồi, hẳn hi vọng mình ở cùng một chỗ với Minh Hỏa sao? Đây là chuyện quái quỷ gì a!

Chương 114: Ôi!!! Thật là náo nhiệt!

Thời điểm Tề Hoan đi theo Đoạn Tuế cũng không trông thấy Lôi Thần cùng Thiên Lôi, nghe Thủy Linh nói Lôi Thần Điện có xảy ra đại sự, cho nên bọn họ rời đi trước, chỉ để lại một câu cho Tề Hoan, nói là sau khi xử lý xong, sẽ lập tức tới thành Minh Hỏa tìm nàng.

Nhưng Tề Hoan lại cảm thấy, Lôi Thần và Thiên Lôi giống như đang né tránh nàng, chỉ lưu lại một câu nói, gấp đến nỗi ngay cả gặp mặt cũng không có liền đi trước.

Mặc kệ Lôi Thần cùng Minh Hỏa làm giao dịch gì, dù sao cũng không liên quan đến nàng, chỉ cần nàng không muốn, bất luận là ai cũng không có quyền thao túng tình cảm của nàng.

Trên đường trở lại thành Minh Hỏa, Minh Hỏa rất an phận, hoàn toàn không làm ra chuyện quá đáng gì, chỉ là ngẫu nhiên có lúc ánh mắt Tề Hoan và hắn giao nhau, có thể thấy rõ tia sáng nóng bỏng trong mắt hắn.

Trên đường Ngọc Long Nhi cũng một mực ở bên cạnh Tề Hoan, về phần Minh Viêm thì vẻ mặt khó chịu, ánh mắt mỗi lần nhìn Tề Hoan đều giống như đang nhìn kẻ thù. Không có chuyện gì liền xoay quanh Tề Hoan, nàng cảm thấy hắn giống như máy giám thị tự động vậy.

Mặc kệ là Minh Hỏa bảo hắn đến giám thị, hay là hắn tự ý, dù sao nàng cũng không có làm ra chuyện gì xấu đến không thể gặp người, tùy ý hắn nhìn. Lúc đầu Tề Hoan cũng khó chịu, nhưng thời gian lâu dần đã thành thói quen.

Khai sơn lập phái không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành, coi dù tiên nhân thần thông quảng đại, nhưng muốn lập nên một tòa cung điện cũng cần hao tốn thời gian. Căn cứ vào thân phận Đoạn Tuế, thì quy mô cung điện của lão, ít nhất phải bằng Minh Hỏa điện, một tòa cung điện lớn như vậy, dựng lên nhanh nhất cũng phải mất mấy tháng.

Cho nên, trong thời gian này, Tề Hoan không thể không lại ở lại địa bàn của Minh Hỏa.

Tề Hoan chưa bao giờ biết, thì ra mỗi ngày sáng sớm rời giường lại là một chuyện làm cho lòng người run sợ như thế. Lần này nàng tự mình chọn chỗ ở, đã tránh đi toàn bộ cung điện treo hai chữ Minh Hỏa rồi, cuối cùng tìm được một tiểu viện độc lập trong góc Minh Hỏa điện. Thế nhưng, đó căn bản không cách nào ngăn cản được chấp nhất của Minh Hỏa, mỗi sáng sớm bị Tiên Tôn đánh thức, bung nước rửa mặt, cái này đối với tinh thần của Tề

Hoan tuyệt đối tổn thương vô cùng nghiêm trọng, khó có thể lành lại. Sáng sớm hôm nay, trong lúc Tề Hoan đang mơ màng ngủ, chợt nghe thấy tiếng đập cửa bên ngoài, nàng mấy mót đi xuống giường, mặc quần áo. Dựa theo lệ cũ, nếu động tác không nhanh chút, ánh chùng Minh Hỏa sẽ xông vào, ai bảo đây là địa bàn của hắn chứ. Hắn còn có thể vô sỉ nói, sợ Tề Hoan bị kẻ xấu bắt cóc, cho nên mới đi vào xem.

Hai đại tiên tôn ở trong cung, kẻ xấu nào nhằm chán tới muốn chết mới có thể xông vào đi. Huống hồ nàng lại không tài không sắc, bắt cóc nàng không bằng bắt cóc tiêu hồ ly còn có giá trị.

“Mời vào.” Cửa bị đẩy ra, chỉ có điều hôm nay người tiến vào lại không phải Minh Hỏa, trong tay người nọ cũng không có chậu rửa mặt, xem ra không phải đến hầu hạ nàng.

Tề Hoan có chút kỳ quái nhìn Minh Viêm mang theo một nữ tử xinh đẹp mặc sa y màu tím xanh đi vào phòng, nàng không chào hỏi, cũng không mở miệng nói chuyện, nếu là đến tìm nàng, đương nhiên là bọn họ phải mở miệng trước rồi, nàng lại không quen bọn nó, có cái gì để nói đây.

“Đây là mẹ ta.” Minh Viêm thân sắc bình tĩnh giới thiệu với Tề Hoan.

“À, ngưỡng mộ đã lâu.” Có trời mới biết, nàng căn bản không biết mẹ Minh Viêm là ai. Huống hồ, cái này lại có quan hệ gì tới nàng?

“Mẹ ta muốn nói chuyện với ngươi.”

“Nói chuyện với ta? Chuyện gì?” Tề Hoan có chút buồn cười, đây là tới ra oai phủ đầu sao? Nhưng mà đứng ra, vị này hình như không phải vợ Minh Hỏa nha, tuy Minh Hỏa Tiên Tôn lão nhân gia hắn có không ít nhi tử, song đáng tiếc đến nay vẫn chưa cưới vợ, Tề Hoan cho dù không cố ý nghe ngóng, nhưng mấy tin tức nhỏ nhỏ này cũng sẽ thỉnh thoảng truyền vào trong tai nàng.

“Viêm Nhi, con ra ngoài trước đi.” Mẹ Minh Viêm thoạt nhìn lại là nữ nhân ôn hòa, giọng nói cũng mềm mại, nụ cười trên mặt vô cùng cuốn hút, làm người ta vừa nhìn đã cảm thấy dịu dàng. Đáng tiếc hiện tại Tề Hoan căn bản không có biện pháp tin tưởng bề ngoài một người, cho dù thoạt nhìn là người tốt, song vẫn có thể trở tay cho nàng một đao, làm nàng chết cũng không biết chết như thế nào.

Những gì phải trải qua ở Thiên Ma giới, đối với Tề Hoan vĩnh viễn là một bóng ma không bao giờ mất, người Thiên Ma giới cùng người ở Tiên Giới có cái gì khác nhau đâu!

Minh Viêm liếc nhìn Tề Hoan, có chút không tình nguyện bước ra ngoài, thuận tay đem cửa phòng đóng lại.

“Xin chào, ta tên là Đông Vũ, là đệ tử của Đông Lưu cung.” Đông Lưu cung là địa bàn của Tử Tiêu Tiên Tôn, Tề Hoan mơ hồ nhớ được phái Thực Sơn hình như chính là một phần của Đông Lưu cung đấy, nếu thật sự tìm hiểu ngược lại, thì bọn họ xem như là kẻ thù rồi.

Chẳng qua ở trong thế giới này không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn mà thôi, chuyện mọi người vì một món đồ vật tranh đến người chết ta sống, quay đầu lại đã cùng liên thủ giết đi những kẻ thù khác cũng không phải là không có khả năng.

“Ta tên là Tề Hoan, mời ngồi.”

Hai nữ nhân ngồi xuống, trong lúc nhất thời không ai mở miệng nói chuyện, không khí trong phòng có chút xấu hổ, cuối cùng vẫn là Đông Vũ mở miệng trước, “Nghe nói Tề Hoan tiểu thư là khách của Minh .... Minh Hỏa tiên tôn mời đến?” Lời Đông Vũ nói lại khiến Tề Hoan nhất thời không biết trả lời thế nào, người muốn hỏi thì hỏi thổng khoái chút đi, dù sao cũng đều là như vậy, ập a ập úng vòng vo làm cái gì. Làm người ta trong lòng khó chịu đây!

“Chỉ ở tạm mà thôi, đợi Thiên Tuế cung tu sửa xong, chúng ta sẽ chuyển ra đi.”

“Kỳ thật. . . . . Tại đây cũng rất tốt, trong Minh Hỏa điện bình thường không có ai ra vào, cũng không có người đến quấy rầy. . . . .” Đông Vũ cười cười, biểu lộ trên mặt có chút cay đắng, không phải ai cũng đều có tư cách đến ở trong Minh Hỏa điện đâu. Nghe nói lúc Tề Hoan đến, Minh Hỏa thậm chí còn để cho nàng tự chọn chỗ ở, điều này ở trong mắt Đông Vũ, chính là ân sủng to lớn.

Minh Hỏa đối với nữ nhân chưa bao giờ keo kiệt, nhưng hẳn đối với tình cảm lại vô cùng keo kiệt, mỗi tình nhân của hắn đều được sủng ái vô cùng, tuyệt đối không ai được sủng ái hơn ai, song cũng chỉ là sủng mà thôi, không có yêu, Minh Hỏa không yêu bất kì kẻ nào.

“Không phải nơi ở của mình, chung quy sẽ không quen.” Mỗi sáng ra đã phải trông thấy âm hồn bất tán mà mình không muốn gặp, thoải mái được mới là lạ. Đáng tiếc phái Thanh Vân trên dưới đều là nam, cho dù Tề Hoan muốn bắt một người tới ngủ cùng, thì cũng không có biện pháp.

Đông Vũ cười cười, “Ta chỉ là nghe Viêm Nhi nói, cô nương là khách quý Minh Hỏa Tiên Tôn tự mình mời đến, chỉ là. . . . . tò mò mà thôi, không có ý tứ gì khác, xin cô nương chớ trách.” “Không sao, mỗi ngày ta ở đây một người cũng không còn việc gì làm” Chẳng lẽ thật không phải gây sự sao? Tề Hoan đáy lòng cảm thấy hơi thất vọng, nàng thật sự rất rất nhàm chán a, coi như có người đến bới móc cũng tốt. Còn tiếp tục như vậy đoán chừng sẽ bị kìm nén mà chết, nếu không thì bị Minh Hỏa giày vò thành bệnh tim.

“Cái kia. . . . . Ta đi trước, cô nương nghỉ ngơi đi.” Đông Vũ áy náy gạt đầu với Tề Hoan, hơi cúi người, xoay người rời đi. Đi tới trước cửa phòng, lòng bàn tay nàng đột nhiên nhỏ ra một giọt chất lỏng màu máu đen, vừa rơi vào bên trên cánh cửa, rất nhanh liền thâm nhập mắt không thấy đâu.

Thời điểm Đông Vũ ra khỏi chỗ Tề Hoan ở, lại trông thấy con mình Minh Viêm quỳ trên mặt đất, đứng trước mặt hắn chính là một nam nhân sắc mặt

rất khó coi, chính là Minh Hỏa.

Đông Vũ vội vàng tiến lên đón, cắn môi dưới quỳ trên mặt đất, “Bái kiến Minh Hỏa Tiên Tôn.” Những nữ nhân các nàng, chưa từng có tư cách gọi thẳng tên của Minh Hỏa.

“Đông Vũ. . . . . Người tới đây làm gì?” Minh Hỏa cúi người, một tay nắm cằm xinh xắn của nàng, trên mặt mang nét tươi cười mỉa mai.

“Thiếp thân, thiếp thân chỉ là nghe nói. . . . . Nghe nói. . . . .” Đông Vũ bị hai con ngươi màu đen cháy lên hỏa diễm nhìn soi mói, liền ngay cả một câu nguyên vẹn cũng không có biện pháp nói ra.

Hiện tại Minh Hỏa vô cùng tức giận, bằng không hỏa diễm trong mắt hắn đã không biến thành loại màu khủng bố đó, chỉ khi giết người, hỏa trong mắt hắn mới có thể càng lúc càng sâu. Trước đây, nàng tò mò với mỗi tình nhân của Minh Hỏa, hắn chưa bao giờ để ý, thậm chí mang nàng đi gặp rất nhiều tình nhân của hắn, vì sao chỉ mình Tề Hoan là không được?

“Hử? Nghe nói cái gì? Nghe nói ta mang một nữ nhân về, cho nên chạy sang đây nhìn xem?” Minh Hỏa thay Đông Vũ giải thích nói.

“Vâng.” Đông Vũ hoảng sợ nhìn hai con ngươi không chút cảm xúc của Minh Hỏa, toàn thân không tự chủ được mà run rẩy. Nếu như hiện tại Minh Hỏa giết nàng, nàng cũng không cảm thấy kỳ quái.

“Ai da!!! Ôn ào nào nhiệt nhe.” Tề Hoan vừa đẩy cửa ra, đã nhìn thấy một màn trước mắt, nàng tựa lên khung cửa, có chút hứng thú nhìn Minh Hỏa cùng hai người đang quỳ trên mặt đất.

Làm cái gì đây, chấp hành gia pháp ở trước cửa phòng nàng?

Trông thấy Tề Hoan đi ra, Minh Hỏa nhắm mắt lại, hỏa diễm trong mắt khôi phục màu sắc vốn có, hắn liếc qua Minh Viêm cúi đầu quỳ ở một bên, nhàn nhạt nói, “Viêm Nhi, mang mẹ ngươi xuống dưới tỉnh dưỡng thật tốt đi.”

“Vâng” Minh Viêm giống như nhận được lệnh đặc xá, vội vàng dìu Đông Vũ rời khỏi chỗ ở của Tề Hoan.

“Hôm nay sao lại dậy sớm rồi?” Đợi Minh Viêm cùng Đông Vũ rời đi, Minh Hỏa giống như không có chuyện gì xảy ra, vẻ mặt tươi cười nghênh đón Tề Hoan. Trở mặt cực nhanh, làm cho Tề Hoan cũng phải sợ hãi thán phục.

Nàng có phải rất may mắn hay không, Minh Hỏa không có dùng vẻ mặt khủng bố kia nhìn nàng?

Tuy đều là mỉm cười, nhưng ánh mắt hắn nhìn Đông Vũ vừa rồi, làm cho Tề Hoan có cảm giác kinh hồn táng đảm, nàng chỉ cảm thấy rét lạnh, lạnh đến tận tận xương tủy.

“Ngủ nhiều, cảm giác xương cốt đều giòn hết rồi.” Mấy ngày nay nàng ở Minh Hỏa điện đúng là sa đọa chưa từng có, ngay cả tu luyện cũng không thêm, tuy bây giờ đối với nàng mà nói, có tu luyện hay không cũng không

quan trọng gì. Muốn tiến thêm một bước tu luyện Thiên chi đạo, phải tìm được bốn loại nguyên tinh, nhưng ba nguyên tinh còn lại nàng căn bản không biết đi tìm ai đòi.

E là chỉ có thể đợi Mặc Dạ về rồi hỏi hẵn thôi, vì sao chuyện tu luyện của bản thân lại còn phải đi hỏi người khác chứ? Tề Hoan bẹp miệng. Mặc Dạ nói sao cũng không chịu bật mí của nàng biết, nhất định là có âm mưu.

Người kia, không chỉ ác độc gian trá xảo hoạt, tâm cơ lại rất nặng, căn bản chính là mười phần ác ôn. Chẳng qua nghĩ tới hẵn, tâm tình Tề Hoan trái lại tốt hơn rất nhiều, vừa mới từ biệt vài ngày, lại bắt đầu nhớ hẵn, ngay cả nằm mơ cũng mơ thấy. Người ta nói ngày suy nghĩ đêm sẽ mộng, bệnh tương tư của nàng có nghiêm trọng như vậy sao!

Chương 115: Mẹ hấn???

Muốn đi ra ngoài dạo chơi không?” Minh Hỏa dứt lời, phát hiện Tề Hoan hoàn toàn không có phản ứng. Lúc này Tề Hoan đang mải nghĩ tới Mặc Dạ, làm sao có thời giờ nghe người ta nói nhảm, Tề Hoan một bên cười ngây ngô căn bản không phát hiện trước mặt mình mười milimet đột nhiên có thêm một ‘bức tường’.

Mạnh mẽ ngẩng đầu, trông thấy Minh Hỏa mặt mày hớn hở cúi xuống nhìn mình, Tề Hoan nhin không run rẩy cả người, cong lên một nụ cười mỉm cứng nhắc, “Tiên tôn đại nhân còn chuyện gì phân phó sao?” Không phải ai cũng nói tiên tôn mỗi ngày vội vàng bắt bặt, bận rộn muốn chết sao, làm sao không thấy hấn ra ngoài bề bộn, ngày nào cũng vây quanh mình, giống như đặc nhiệm vậy.

“Ta nói, hôm nay vừa vắng rảnh rồi, có thể mang nàng ra ngoài dạo chơi, nàng không phải không muốn sống ở chỗ này sao.” Hứng thú phản động được Tề Hoan vẫn còn rất cao đấy, nàng chỉ kém nước chưa viết dòng chữ ‘đả đảo giam lỏng’ lên cờ nhỏ thôi.

Trong Minh Hỏa điện, bất kể đi tới nơi nào, đằng sau đều có cận vệ của Minh Hỏa đi theo, chẳng lẽ bọn họ sẽ không sợ Minh Hỏa bị người ta chém ròi chặt sao, nhìn hấn phụ lòng phong lưu thành tính như vậy, sao lại không có mấy nữ nhân điên cuồng lôi hấn đi tự thiêu đây này! Tề Hoan thật sự rất muốn bóp cổ tay, nữ nhân Tiên Giới đúng là bít não. (TNN: *bật ngón tay cái* mục đủ đọc nha =]])

Còn có Đông Vũ kia nữa, người nói người tới tìm ta rốt cuộc là có ý gì, làm sao lại không đi tìm Minh Hỏa nha, ai ~ nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân chứ!

“Ta có thể từ chối không?” Nàng quả thật muốn ra ngoài, nhưng điều kiện tiên quyết là tránh xa Minh Hỏa, một mình ra ngoài với hấn, khác gì dê vào miệng cạp, nàng cũng không phải ghé con mới đẻ, nàng rất sợ chết.

“Đương nhiên có thể.” Mi tâm Minh Hỏa lộ vẻ xuân quang tươi đẹp, trong mắt gọn sóng lãn tãn, đáng tiếc Tề Hoan không nhìn hấn. “Chỉ có điều, ta lo là ngày mai cung điện Thiên Tuế cung vừa đắp kín một ít kia sẽ đột nhiên sụp đổ a . . . . .”

Nghe xong lời Minh Hỏa, Tề Hoan mạnh mẽ ngẩng đầu, trong mắt mang theo phẫn nộ, tên vô sỉ, vậy mà dám dùng cái này đến uy hiếp nàng. Nếu không phải lão tổ tông có chuyện đi ra ngoài rồi, nàng tuyệt đối tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp đâu.

Trên thực tế, sức không bằng người, hành vi thỏa hiệp là điều tất nhiên. Tề Hoan vô lực theo sát bên cạnh Minh Hỏa, trong cái nhìn chăm chú của mọi người trong Minh Hỏa điện, lễ độ đi ra ngoài.

Tề Hoan căn bản chưa từng nghe nói phụ cận Minh Hỏa thành có cảnh đẹp gì ưu mỹ, chỉ cần ra khỏi cửa thành, phóng tầm mắt nhìn đâu cũng là đồng cỏ rục rủa, nghe nói có một tu sĩ thành tiên vừa dính vào liền đã chết không thể nghi ngờ, cũng không biết là thật hay giả. Dù sao Tề Hoan trước giờ chưa từng thấy có người ra khỏi thành.

“Tiên Tôn dẫn ta tới xem lửa?” Đứng trên tường thành, Tề Hoan tận lực nhìn ra xa xa, không nhìn xuống dưới. Cho dù thành tiên rồi, nhưng nàng vẫn sợ độ cao đó.

Tề Hoan mặc trên người chính là tiên y lưu ly màu xanh do Minh Hỏa đặc biệt sai người chế tạo, một thân sa mỏng màu xanh lóe thủy quang giữa ánh lửa đỏ au rất nổi bật, càng dễ làm cho người ta chú ý. Y phục này ngoại trừ xinh đẹp ra, công dụng duy nhất có lẽ là kị hỏa đi. Ít nhất bây giờ Minh Hỏa ở sát bên cạnh, mà Tề Hoan cũng không nóng tới mức muốn một cước đạp hẳn ra ngoài.

“Đương nhiên không phải.” Minh Hỏa cười khẽ, thừa dịp Tề Hoan còn không có kịp phản ứng, một tay vòng qua eo nàng, hai người trực tiếp rơi tự do từ trên tường thành xuống. Tiếng thét chói tai của Tề Hoan càng lúc càng to, chờ tới khi hai người đáp xuống đất, Minh Hỏa thậm chí cảm thấy lỗ tai của mình ù ù ong ong, quả nhiên không thể xem thường năng lực của nữ nhân này.

Thời điểm chân mình chạm đất, Tề Hoan chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, dưới chân mềm nhũn, nếu như không phải Minh Hỏa còn đỡ eo của nàng, đoán chừng nàng căn bản sẽ không đứng lên nổi.

“Tiên Tôn đùa rất vui sao?” Tề Hoan ngưng lại một hồi lâu, cuối cùng tìm về cảm giác tim đập, nàng ngửa đầu hung dữ trừng mắt nhìn về mặt vô tội của Minh Hỏa.

“Tuy phương pháp đi vào nơi này xử lý không được tốt lắm, có điều. . . . . Cảnh sắc nơi này có làm cho nàng vừa lòng không?”

Minh Hỏa vừa nói như vậy, Tề Hoan mới phát hiện, sau khi từ trên tường thành nhảy xuống, bọn hắn vậy mà không ở ngoài thành Minh Hỏa, ngược lại đi vào bên trong một sơn cốc, trong sơn cốc này khắp nơi chim hót hoa nở, các loại tiên thảo linh quả chỗ nào cũng có, trong bụi hoa lại phía trước còn có một con Kỳ Lân màu xanh ngọc lớn bằng bàn tay thò đầu ra nhìn, tò mò nhìn bọn họ.

“Đây là nơi nào?” Không nóng bỏng như thành Minh Hỏa, tất cả đều lộ ra vẻ yên lặng tự nhiên, đây mới là Tiên Giới trong lý tưởng của Tề Hoan. Đáng tiếc sau khi phi thăng, khung cảnh nàng nhìn thấy thật làm cho người ta thất vọng.

“Thiên Nam kết giới, là nơi ở của thần điều Chu Tước trong truyền thuyết.”

“Chu Tước ở chỗ này?” Tề Hoan sững sốt một chút, Mặc Dạ nói Chu Tước kia có thể ngưng tụ ra hỏa tinh? Nó vậy mà lại ở chỗ này!! Nhưng mà, Minh Hỏa mang nàng tới nơi này làm gì?

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Tề Hoan, Minh Hỏa cúi đầu nhìn nàng nói, “Không muốn đi gặp Chu Tước trong truyền thuyết sao?”

Nếu như nó có thể tặng ta một giọt hỏa tinh, ta nguyện ý mỗi ngày ba nén hương cung cấp cho nó đấy. Tề Hoan từ chối cho ý kiến, đến cũng đã đến rồi, nàng còn có thể cự tuyệt sao, cho dù nàng cự tuyệt, Minh Hỏa sẽ đưa nàng trở về sao? Biết rõ không có khả năng, còn ôm hi vọng cái gì!

Theo Minh Hỏa đi qua bụi cỏ, vượt qua dòng suối lại tiếp tục đi tiếp, cảm giác hai vạn năm nghìn dặm trường chinh cũng không dài bằng bọn họ, không biết đã đi bao lâu, mà nàng ngay cả cọng lông Chu Tước cũng không phát hiện một cái. Tề Hoan vụng trộm liếc xéo Minh Hỏa, sẽ không phải là lừa mình chứ?

“Sao vậy, đi mệt rồi hả?” Cảm giác được người bên cạnh bước chân càng ngày càng chậm, Minh Hỏa cười tủm tỉm dừng bước, quay đầu lại hỏi.

Vốn Tề Hoan không thích bị hấn kéo tay, hai người giằng co mất nửa ngày trời, Minh Hỏa đành phải thỏa hiệp, hấn đi ở phía trước, Tề Hoan ở phía sau đi theo. Thời cơ chưa tới, Minh Hỏa cũng không muốn dọa hỏng Tề Hoan, cho nên đành tùy ý nàng.

“Đúng vậy. . . . . Chân đã tê rần rồi.” Tề Hoan cố ý ngồi dưới đất không đứng dậy, hai người bọn họ cứ đi rồi dừng lại, cho dù ở đây không có phân biệt ngày đêm, nhưng nàng vẫn có thể cảm giác được thời gian ít nhất đã qua hai ngày rồi.

Tuy không phải không thừa nhận, khung cảnh nơi này rất ưu mỹ, trái cây cướp từ trong miệng Kỳ Lân ăn rất ngon, từ trước đến nay Tề Hoan vậy mà cũng cảm giác được bắt nạt một con Kỳ Lân vừa mới sinh ra là một chuyện rất hồ thẹn. Nhưng mà, thời gian càng kéo dài, nàng càng thấy là lạ chỗ nào đó, tổng cảm giác hình như Minh Hỏa đào hố làm cho nàng chủ động rơi vào bên trong.

“Muốn ta bế nàng không?” Minh Hỏa vô cùng hứng thú hỏi, vẻ mặt kích động.

Tề Hoan ngẩng đầu nhìn Minh Hỏa, trường bào đỏ chót, bên trên thêu hình kim phượng màu giương cánh màu vàng, làm lộ ra thân hình hoàn mỹ của hấn, trước kia nàng vẫn thường tưởng tượng, có một nam nhân tướng mạo tuyệt sắc, dáng người hoàn mỹ dùng phương thức bế công chúa ôm nàng đến lễ đường kết hôn. Nhưng bây giờ nam nhân kia đã xuất hiện vững chắc trong lòng, Tề Hoan đành phải buông tha ộng tưởng.

“Bỏ đi, ta nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.” Vốn không phiền lụy, nàng chẳng qua chỉ kiểm soát mà thôi, tuy đến tận bây giờ, Minh Hỏa vẫn chưa làm ra

hành vi quá phạm gì với nàng, về phần lơ đãng sờ sờ đầu nàng, ôm eo một cái, hay cầm tay nàng, Tề Hoan đều cảm thấy coi như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng lúc này nếu như tức giận PK với hắn, người chết tuyệt đối sẽ là mình, ai bảo mình phòng ngự thấp, lượng máu ít, công kích lại không cao chứ.

Đợi ngày nào đó nàng có thể đánh lại Tiên Tôn, chuyện đầu tiên phải làm chính là giáng sét đánh chết tên nam nhân vô sỉ này 100 lần!

“Không sao, nàng đã tới rồi.” Minh Hỏa cười tủm tỉm đứng đối diện chỗ Tề Hoan ngồi, thời điểm nói xong câu đó, đột nhiên trước mắt Tề Hoan xuất hiện một quả cầu lửa thật lớn, quả cầu lửa kia nổ tung trong không khí, lộ ra một nữ hài nhi có dung mạo giống Minh Hỏa bảy tám phần, đi ra khỏi quả cầu lửa.

Cha và con gái sao? Cái này không thể trách Tề Hoan sức tưởng tượng phong phú, hai người bọn họ lớn lên giống nhau như vậy, Minh Hỏa thoát nhìn lại lớn tuổi hơn nữ tử kia rất nhiều, nàng đoán vậy cũng rất phù hợp logic a.

“Mẫu thân.” Minh Hỏa nửa quỳ trên đất, kính cẩn đầu xuống.

“Ừ, làm sao lại có thời gian đến thăm ta rồi?” Tuy tướng mạo nữ hài rất nhỏ, nhưng giọng nói lại khàn khàn tang tóc. Nàng ta chính là Chu Tước, một trong bốn thân thú trấn thủ thiên địa trong truyền thuyết sao? Minh Hỏa vừa gọi nàng ta là mẫu thân? Nàng không nghe lầm chứ! Tề Hoan cảm thấy trái tim mình như bị bóp nghẹt, khó có thể thừa nhận kích thích cường đại như vậy.

“Con đã mang nàng đến.”

Tinh tế nhìn Tề Hoan vẫn đang ngẩn người, khóe miệng Chu Tước có chút cong lên, gật gật đầu, rất nhanh liền đem ánh mắt chuyển về phía Minh Hỏa, “Khá tốt, con thích là được rồi.”

“Người tên Tề Hoan đúng không?” Chu Tước đi đến trước mặt Tề Hoan, Tề Hoan cả kinh vội vàng muốn đứng lên, lại bị Chu Tước ngăn cản, “Không cần đa lễ.”

“Xin, xin chào.” Mặc dù trong bụng mình cũng có một tiểu Chu Tước, nhưng thú kia căn bản chính là hai khái niệm, trước mắt thế nhưng mới thật là thần thú thực sự a, nàng cảm thấy muốn lôi con thần thú trừ ăn ra chỉ biết đánh nhau với mây kiếp kia ra khỏi bụng, chỉ sợ còn phải đợi mấy ngàn năm nữa.

“Chúng ta gặp mặt cũng là duyên phận, không có gì để đưa cho ngươi, một chút đồ này tặng ngươi làm kỉ niệm.” Chu Tước mở trong lòng bàn tay, bên trong là một hạt châu màu đỏ lớn bằng ngón tay cái.

Cái hạt châu kia thoát nhìn không có gì đặc biệt, nhưng tim Tề Hoan lại không tự chủ được đập nhanh hơn, gần đây nữ thần may mắn bắt đầu chiếu cố nàng sao? Nàng còn chưa đi tìm, thì hỏa tinh đã được bày ở trước mắt

rồi?

Con chim lửa không chịu lớn trong đàn diên kia, sau khi trông thấy hỏa tinh liền bắt đầu vỗ cánh diên loạn, ngay cả chim cũng không nghĩ ngợi muốn thu lấy bảo bối, sản phẩm nhà nàng làm sao lại đều là thứ tính cách này đây chứ.

Tuy vô cùng muốn cướp hỏa tinh trên lòng bàn tay Chu Tước, nhưng mà... thứ đồ này cũng không thể tùy tiện nhận bừa, nếu không chẳng may bán luôn mình đi, đến lúc đó muốn khóc cũng không có chỗ mà khóc.

Thấy Tề Hoan do dự, Chu Tước cười như không cười nhìn Minh Hỏa, kéo tay Tề Hoan đem hỏa tinh bỏ vào trong tay nàng, “Chỉ là quà gặp mặt mà thôi, không cần suy nghĩ nhiều.”

Ngài đã nói như vậy, cho dù mới đầu ta không suy nghĩ nhiều, thì bây giờ cũng phải ngẫm lại rồi! Tề Hoan trong lòng gâm rú, cái này rốt cuộc là sao a, việc Chu Tước là mẹ Minh Hỏa coi như cho qua đi, nhưng ngài cũng đừng vừa thấy mặt đã ra điều chúng ta rất thân quen, còn cho ta đồ quý như vậy, thật làm người ta kinh hãi.

“Mẹ cho nàng, thì nàng cứ cầm lấy a.”

Giọng Minh Hỏa ôn nhu truyền đến bên tai Tề Hoan, Tề Hoan quay đầu, không biết từ lúc nào, hắn đã tiến đến sát bên tai mình.

Tề Hoan rất muốn cho hắn một câu, đó là mẹ ngươi chứ không phải là mẹ ta, song đáng tiếc, trong cái nhìn soi mói của Chu Tước, nàng không dám nói.

Chương 116: Bất đắc dĩ?!

Thấy nụ cười ôn nhu của Chu Tước. Tề Hoan vẫn là nhận lấy hỏa tinh. Kỳ thật, nàng thực sự không muốn cự tuyệt. Dù sao thứ này cũng không giống như củ lạc, vừa nắm liền được một bó to. Mặc Dạ đã từng nói, nguyên tinh so với Tiên Thiên linh vật còn hiếm có hơn. Chỉ hy vọng con đường tu luyện tương lai sẽ không nháp nhô như vậy, hiện tại đã có hai nguyên tinh, nàng coi như hoàn thành một nửa nhiệm vụ.

“Được rồi, các con không nên ở chỗ này lâu, thời gian trôi qua trong Thiên Nam kết giới khác với ở bên ngoài, các con ở đây ba ngày, sợ là bên ngoài đã qua một năm.” Thấy Tề Hoan nhận đồ rồi, Chu Tước cũng không có ý giữ bọn họ lại.

“Vâng” Minh Hỏa kéo Tề Hoan qua, không đợi nàng kịp lên tiếng phản đối, cảnh sắc trước mắt hai người đã bắt đầu phi tốc biến hóa, Tề Hoan thấy cháng đầu hoa mắt, cuối cùng chỉ có thể nhắm mắt lại.

Đợi đến khi cảm giác chân mình rơi xuống đất, nàng mới phát hiện mình vậy mà đã về tới thành Minh Hỏa.

Nhưng trong thành Minh Hỏa còn có thêm một tòa cung điện to lớn —— Thiên Tuế cung.

“Cái này. . . . . Chúng ta sẽ không thật sự ở trong đó ngay người một năm chứ?” Tề Hoan kinh ngạc hỏi, nàng từng nghe nói Tiên Giới có một số dị bảo có thể thay đổi thời gian, nhưng bình thường đều là do thời gian bên trong chạy nhanh, còn thời gian bên ngoài tương đối chậm, như thế nào Thiên Nam kết giới lại hoàn toàn ngược lại đây?

“Chỉ sợ là thật đấy.” Minh Hỏa mang theo Tề Hoan đáp xuống tường thành, hai người bọn họ vừa đáp xuống, đã nhìn thấy Minh Viêm dẫn theo mọi người quỳ thành một đường.

Tràng diện này. . . Tề Hoan nhíu mi, nàng ra mắt cũng quá phô trương đi, chưa từng được kiêu ngạo như vậy đấy. Liếc nhìn lại toàn thành cơ hồ đều đang quỳ, bọn họ là muốn làm gì đây? Nghênh đón người mất tích một năm – Minh Hỏa Tiên Tôn sao?

Nhìn nụ cười trên mặt Minh Hỏa có chút quái dị, cùng ánh mắt nhìn nàng của những người kia, khiến Tề Hoan một lần nữa chau mày, đột nhiên nảy lên một ý nghĩ không tốt, mình có phải hay không đã bị người ta tính kế xếp đặt gì rồi?

“Minh Hỏa Tiên Tôn.” Không đợi Tề Hoan mở miệng hỏi, thì giọng Đoạn

Tuế đột nhiên chen vào, đồng thời cũng làm Minh Viêm không mở miệng nói được gì.

“Đoạn Tuế Tiên Tôn.”

Tay Minh Hỏa xê dịch ra khỏi eo Tề Hoan, hướng Đoạn Tuế chấp tay đáp lễ. Theo lý thuyết, địa vị hai người bọn họ tương đương, Minh Hỏa căn bản không cần hành lễ với Đoạn Tuế, hành động này của hắn làm cho sắc mặt Đoạn Tuế thay đổi, nhưng Tề Hoan lại không hiểu ra sao.

Không biết sắc mặt lão tổ tông vì sao lại trở nên khó coi như vậy.

“Ta đến đón Tề Hoan trở về.” Đoạn Tuế lườm Tề Hoan một cái, nhưng ý tứ trong mắt truyền tới lại làm Tề Hoan nhin không được rùng mình, nàng đã chọc phải phiền toái gì, sao lão tổ tông lại có vẻ mặt này?

“Đoạn Tuế Tiên Tôn, cái này. . . . . chỉ sợ không tiện a.” Minh Hỏa vẫn mỉm cười như cũ, nhưng trong giọng nói lại mang theo vẻ cứng ngạnh không thể nghi ngờ.

“Hừ, tự ý rời khỏi sơn môn, chỉ với lý do này đã đủ để nàng diện bích mười năm rồi, thế nào, Minh Hỏa Tiên Tôn là định nhúng tay vào việc của phái Thanh Vân chúng ta sao?” Đoạn Tuế hừ lạnh một tiếng, không biết là bất mãn với Tề Hoan hay bất mãn với Minh Hỏa.

” . . . . . Vậy được rồi, ngày khác ỏn thỏa, Minh Hỏa sẽ đến bái phỏng.”

Minh Hỏa dừng một chút, nụ cười trên mặt lại lần nữa khôi phục, tựa như không hề bất mãn đối với ngữ khí của Đoạn Tuế.

Đoạn Tuế cũng không khách sáo nữa, túm lấy Tề Hoan, trực tiếp chớp mắt trở về Can Tuế Cung, sau khi nhìn hai người rời khỏi, nụ cười trên mặt Minh Hỏa cũng dần dần tan biến, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía cung Can Tuế.

Hắn đã cho Đoạn Tuế đủ mặt mũi, nếu như Đoạn Tuế vẫn không lĩnh tình, vậy thì không thể trách hắn. Người dám ngăn cản hắn, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt, cho dù là Tiên Tôn cũng vậy.

“Đi.” Ông tay áo Minh Hỏa vung lên, những thủ vệ quý trên mặt đất lập tức tách ra hai bên, thẳng đến sau khi Minh Hỏa đi vào Minh Hỏa điện, bọn họ mới đứng dậy.

“Nàng ta có cái gì tốt, làm cho cha tốn công sức như vậy sao!” Sau khi thân ảnh Minh Hỏa biến mất, Minh Viêm mới từ trên mặt đất đứng lên, nhìn bóng lưng phụ thân thì thảo tự nói.

Một đường bị Đoạn Tuế Tiên Tôn túm cổ, Tề Hoan vô cùng khó chịu, nếu người khác dám mang nàng như xách gà con như vậy, Tề Hoan đã sớm giáng sét xuống rồi, đáng tiếc, vị này chính là lão tổ tông, cho nàng mấy lá gan nàng cũng không dám a.

“Lão tổ tông, rốt cuộc con đã phạm sai lầm gì, ngài cũng phải nói rõ ràng chứ.” Đoạn Tuế đem Tề Hoan ném tới đại điện nghị sự, rồi không nói gì, chỉ bắt chéo hai chân ngồi trên ghế uống trà, thuận tiện còn tặng Tề Hoan

một nụ cười mỉm có thể hù chết người.

“Hoan tử, con đã chạy đi đâu, sao bây giờ mới về!” Còn chưa kịp trấn an lão tổ tông, Hư Không Tử đã từ bên ngoài chạy vào, sau khi nhìn thấy Đoạn Tuế, mới vỗ vỗ ngực, “Cũng may lão tổ tông động tác nhanh, bằng không ta xem con làm sao bây giờ.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, con làm sao cơ?” Nàng chẳng qua chỉ mất tích một năm thôi, làm sao cảm giác lại như tách khỏi xã hội rồi, ngay cả bọn họ nói chuyện cũng nghe không hiểu.

“Đoạn thời gian trước, đột nhiên Lôi Thần Điện truyền ra tin tức con đi gặp Chu Tước, rốt cuộc con đã chạy đi đâu?” Hư Không Tử hiếm khi nào bày ra được biểu hiện nghiêm túc như vậy, mà lời hấn nói lại khiến Tề Hoan nhú chặt mày, nàng không thể đi gặp Chu Tước sao?

“Ngày đó Minh Hỏa nói muốn dẫn con ra ngoài, sau đó hấn mang con tới một nơi gọi là Thiên Nam kết giới.”

“Thiên Nam kết giới? Con nhìn thấy Chu Tước rồi?” Đoạn Tuế đột nhiên đặt chén trà xuống, chen miệng hỏi.

“Hấn là vậy, con không có trông thấy bản thể của nàng ta, chỉ thấy một nữ tử tuổi rất trẻ, Minh Hỏa gọi nàng ta là mẫu thân.”

“Cư nhiên là sự thật, chuyện này phiền toái rồi.” Đoạn Tuế Tiên Tôn một tay vuốt vuốt chòm râu thật dài, một bên cau mày. Trong tiên giới người biết rõ thân phận thực sự của Minh Hỏa không nhiều lắm, lão cũng là mới lần trước được nhìn thấy chân thân của Minh Hỏa ở thành Nhược Thủy. Mẫu thân Minh Hỏa là Chu Tước, phụ thân là Hỏa phượng, tuy không biết vì sao hai giống thần thú khác nhau lại sinh ra được Minh Hỏa, nhưng có một điểm không thể nghi ngờ, chính là năng lực khống chế lửa của Minh Hỏa còn hơn cả cha mẹ hấn.

Hấn mang một nữ nhân đi gặp Chu Tước, ý tứ trong đó, coi như kẻ ngu cũng hiểu rõ ràng.

Nếu vừa rồi không phải Đoạn Tuế đột nhiên xuất hiện, thì chỉ e lúc này Tề Hoan đã bị người ta nghênh đón trở về điện Minh Hỏa, chuẩn bị hôn lễ rồi. Đoạn Tuế vốn tưởng rằng có mình ở đây, Minh Hỏa như thế nào cũng sẽ không dám làm quá phận, không ngờ hấn vậy mà lại mang Tề Hoan đi gặp Chu Tước. Chu Tước là thần thú trăn thủ Tiên Giới, địa vị cao hơn Tiên Tôn, nàng ta gặp Tề Hoan, chẳng khác nói cho tất cả mọi người biết, nàng ta đồng ý chuyện của Tề Hoan và Minh Hỏa.

Đáng thương Tề Hoan là người trong cuộc, cái gì cũng không biết đã bị người lừa bán, đợi sau khi hiểu rõ mọi chuyện, thì việc gì nên làm việc gì không nên làm, Minh Hỏa đều đã làm xong.

Nếu không phải mấy ngày nay Đoạn Tuế ra lệnh đóng cửa không tiếp khách, thì Thiên Tuế cung sớm đã bị người ta lui tới tặng lễ vật đến phát nổ rồi.

“Hoan tử? Con làm sao vậy?” Thấy Tề Hoan nghe xong mọi chuyện, mà vẻ mặt vẫn bình tĩnh, Hư Không Tử có chút lo lắng hỏi. Đồ đệ của hắn bình thường hi nộ đều hiện trên mặt, chỉ có khi thực sự tức giận, mới có thể bình tĩnh. Tuy trong mắt người khác, Tề Hoan giả cho Minh Hỏa chính là một ân thưởng to lớn, nhưng dù sao ở cùng Tề Hoan nhiều năm như vậy, Hư Không Tử tuyệt đối không cho rằng, sau khi nghe xong chuyện này, đồ đệ mình sẽ cảm thấy hưng phấn. Nàng, chắc hẳn là tức giận đến nói không ra lời rồi.

Tề Hoan đúng là vô cùng tức giận, nhưng không phải nàng tức giận Minh Hỏa mà là Lôi Thần, tin tức này là từ Lôi Thần điện phát ra, lời Lôi Thần nói sẽ có mấy người không tin chứ? Vì sao hắn phải làm như vậy, Tề Hoan nghĩ sao cũng không hiểu được. Chẳng lẽ biểu hiện của nàng còn chưa đủ rõ ràng sao? Lôi Thần vì sao cứ nhất quyết phải ép nàng thành đôi với Minh Hỏa đến cùng?

“Lão tổ tông, có biện pháp nào kéo dài chuyện này hay không?” Tề Hoan sẽ không giả cho Minh Hỏa, nàng tuyệt đối sẽ không giả cho nam nhân mình không thích. Nhưng muốn Đoạn Tuế bởi vì mình mà lật mặt với Minh Hỏa, điều này hiển nhiên không thể nào, nghĩ tới nghĩ lui, e là trước mắt chỉ có thể dựa vào bản thân rồi.

Tính ra chuyện này Mặc Dạ vốn phải chịu toàn bộ trách nhiệm đây, ai bảo mình thích hắn chứ, nếu không có hắn, có lẽ nàng sẽ tùy tiện tìm người giả cho. Đáng tiếc hắn lần này đi không thấy bóng dáng đâu, nam nhân vô liêm sỉ, tốt nhất đừng để nàng gặp được, bằng không sẽ siêu độ cho hắn đầu tiên. “Ta chỉ có thể tận lực kéo dài, có điều chuyện này hình như tất cả Tiên Tôn đều biết rồi, hạ lễ của bọn họ chỉ sợ đã đưa đến điện Minh Hỏa rồi.” Đoạn Tuế thở dài, trước mắt cho dù Tề Hoan mở miệng phủ nhận trò khôi hài này, thì cũng không có ai tin tưởng, và cũng không ai dám tin tưởng, chỉ có thể được đến đâu hay đến đó thôi.

“Hoan tử, con muốn làm gì?” Lúc trước ở nhân gian, vô luận xảy ra đại sự gì, Hư Không Tử luôn luôn ở phía trên chống đỡ cho Tề Hoan, thế nhưng lên Tiên Giới, cho dù hắn là đại thiên tài, thì cũng không thể sánh bằng đám Tiên Tôn đã sống trên dưới một trăm vạn năm kia, mà hết lần này tới lần khác Tề Hoan đều chọc phải loại nhân vật như vậy, Hư Không Tử chỉ đành lực bất tòng tâm.

“Không có chuyện gì, sư phụ, con chỉ là muốn đi Lôi Thần Điện.” Nếu Lôi Thần đã làm chuyện này, nàng muốn đến hỏi rõ ràng. Nàng muốn biết, Lôi Thần ở cùng mình 300 năm, rốt cuộc vì nguyên nhân gì mà lại bán đứng nàng.

Tin tức Tề Hoan đi Lôi Thần Điện tuy không bị truyền ra ngoài, nhưng Minh Hỏa thành dù sao cũng là địa phương lớn, người có tâm đều có thể biết được.

Minh Hỏa sau khi nghe được tin tức này cũng không có phản ứng gì lớn, thậm chí hắn còn công bố, nói tạm thời lùi lại hôn sự một thời gian. Chư vị tiên nữ từng có ‘giao tình’ với hắn trên Tiên giới còn tưởng rằng hắn hồi tâm chuyển ý, song nhìn thấy Minh Hỏa điện trắng trợn phát thiệp mừng, thì đại đa số mọi người đều hiểu rõ, e là Minh Hỏa tiên tôn chủ ý đã định rồi. Có điều, bọn họ chưa từng nhìn thấy tân nương tử, nên mọi người ai cũng nhao nhao thảo luận, không biết tân nương tử rốt cuộc có lai lịch thế nào, mà có thể khiến vị tiên tôn phong lưu thành tính như Minh Hỏa ra tay phô trương như thế.

Cầm lệnh bài truyền tống của Lôi Thần Điện, Tề Hoan rất dễ dàng trở về Lôi Thần Điện, khi nàng đến, cũng không tìm được Lôi Thần, chỉ có Thiên Lôi ở bên trong Lôi Thần Điện chờ nàng.

“Tiểu Hoan, ngươi đã đến rồi.” Trông thấy Tề Hoan sắc mặt bình tĩnh đi tới, Thiên Lôi vẻ mặt cười khổ, ở chung hơn ba trăm năm, Tề Hoan lúc nào vui vẻ, lúc nào tức giận, hắn làm sao có thể nhìn không ra chứ.

“Lôi Nhị thúc, ngươi có thể giải thích cho ta không?”

“Thật có lỗi, chuyện này cũng là bất đắc dĩ thôi.” Vẻ mặt Thiên Lôi vô cùng áy náy, bọn họ cũng không muốn ép buộc Tề Hoan, nhưng mà, Minh Hỏa đưa tới tin tức kia lại khiến bọn họ không thể không ra quyết định như vậy.

Chương 117: Tầng thứ chín mươi

Như vậy, có thể xin ngài nói cho ta biết nguyên nhân bất đắc dĩ không?” Tề Hoan vẻ mặt tươi cười, nhưng trong mắt lại không có bất kỳ cảm xúc nào. Hắn một câu bất đắc dĩ, liền có thể tùy tiện đem mình giao cho Minh Hỏa? Vậy Tề Hoan nàng là cái gì, hàng hóa sao?

Thiên Lô nhìn Tề Hoan một hồi lâu không nói gì, sau trông thấy sắc mặt nàng càng ngày càng khó coi, mới chậm rãi mở miệng, “Tề Hoan, ta nghe nói người ở nhân gian quen một ma tu tên là Mặc Dạ, chuyện này, có thật không?”

Lời nói của Thiên Lô làm cho Tề Hoan rùng mình, sao lại liên quan đến Mặc Dạ rồi?

Thiên Lô không đợi Tề Hoan trả lời liền tiếp tục hỏi: “Thân phận thực sự của hắn là con trai Luân Chuyển Vương của Thiên Ma giới, quanh năm đóng tại Sát Thần Hải và vực Tu La, xem như là địch nhân của Tiên giới chúng ta, cái này, người cũng đã biết?”

“Ta biết.” Lời nói ra, đoán chừng cũng đã rõ ràng, bọn họ đều đã điều tra cả rồi, cho dù nàng phủ nhận cũng không có tác dụng gì.

“Tiểu Hoan người thành thật nói cho ta biết, khoảng thời gian người mất tích ở Sát Thần Hải có phải là đi gặp hắn hay không?”

“Phải.” Tề Hoan dứt khoát trả lời, cho dù nói không gặp hắn cũng không có ai tin, dù sao với thực lực khi đó của nàng, không có khả năng còn sống ra khỏi Sát Thần Hải. Huống chi đoạn thời gian nàng mất tích đó, cũng không có biện pháp giải thích.

Nghe Tề Hoan trả lời xong, Thiên Lô thở dài, “Chuyện tiên ma yêu nhau không phải chưa từng xảy ra, nhưng mà, người phải biết rằng, chuyện này nếu đặt trên người kẻ khác, có thể, nhưng đặt trên người người, ca ca ta sẽ tuyệt đối không đồng ý.” Tề Hoan tương lai sẽ được chỉ định là Lô Thần đời sau của Lô Thần Điện, nàng cùng Thiên Ma giới tuyệt đối không thể có bất cứ liên hệ gì.

Tề Hoan đột nhiên nhớ tới, khi ở Thiên Ma giới, Mặc Dạ từng nói không cho nàng đi Lô Thần Điện, chỉ sợ cũng vì nguyên nhân này. Kẻ thù trời sinh, chỉ cần giáp mặt liền đui giết không ngừng. Hắn rõ ràng biết rõ hậu quả, thế nhưng vẫn đưa mình tới Lô Thần điện, chỉ vì bảo vệ tính mạng của nàng, nam nhân vô sỉ kia, thật làm cho người ta muốn tức cũng không tức nổi.

“Lôi nhị thúc, ta chưa hề đồng ý sẽ trở thành người thừa kế Lôi Thần điện.” Tề Hoan không phải không biết suy nghĩ của Lôi Thần, mới đầu nàng không cự tuyệt, là bởi vì cho rằng làm Lôi Thần cũng không có gì không tốt, nhưng mà, nếu buộc phải lựa chọn, nàng sẽ không chút do dự chọn buông tha cho thân phận người thừa kế Lôi Thần điện này.

Nếu trên đời này có một nam nhân vì nàng mà ngay cả tính mạng cũng tình nguyện không cần, thì nàng có cái gì không thể hi sinh chứ.

“Tiểu Hoan, chuyện này, không phải do ngươi tùy hứng.” Thiên Lô hơi áy náy nhìn Tề Hoan, sau đó ngón trỏ hơi đung một cái, dùng lời vòng vèo bao phủ toàn thân Tề Hoan lại, “Ngươi vào Lôi Thần tháp suy nghĩ thật kỹ trước đi, tuy ta không cho rằng Minh Hỏa là nam nhân tốt, nhưng hẳn thật sự thành tâm với ngươi đó.”

Tề Hoan lạnh lùng nhìn Thiên Lô, không mở miệng nói gì nữa. Có phải thành tâm hay không, là do chính nàng nhận xét, bất luận kẻ nào, cũng không có quyền thay nàng làm chủ.

Trong Lôi Thần tháp vẫn giăng đầy lôi điện như cũ, vừa bị ném vào bên trong, cửa tháp đã đóng chặt lại. Trước kia Tề Hoan từng nghe nói, nếu không tu đến tầng 98, thì căn bản không có cách nào mở được cánh cửa kia. Nói cách nàng, nàng hiện tại đã bị giam lỏng trong Lôi Thần tháp rồi.

Theo tầng tầng lớp lớp bậc thang đi lên, các loại thuộc tính lôi điện vờn quanh thân thể Tề Hoan, giống như đang chào hỏi nàng. Đi thẳng đến tầng 89, Tề Hoan mới ngừng lại, tòa lôi tháp trên Thái Cực Đồi trong đan điền cũng đã xây được 89 tầng.

Lúc trước nàng không có ý tranh giành thứ gì, cho dù bản thân có được thiên phú khiến người ta hâm mộ, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới cần phải tranh đoạt hạng nhất, đem tất cả mọi người dẫm nát dưới lòng bàn chân, thế nhưng trước mắt, nếu nàng không phản kháng, sẽ phải mặc cho người ta định đoạt, nàng không thích bị người khác an bài cuộc sống cho chính mình.

Thời điểm bước đến tầng 90, đột nhiên Tề Hoan phát hiện tầng kia thậm chí có người đang ngồi bên trong tu luyện. Lôi Thần tháp bình thường không mở cửa cho bất kỳ ngoại nhân nào, cho dù là đệ tử của Lôi Thần điện, cũng không có tư cách bước lên tầng 90, huống chi Tề Hoan không có chút ấn tượng nào với người này, chứng tỏ hẳn không phải đệ tử của Lôi Thần điện. Người nọ dường như nhận ra ánh mắt kinh ngạc của Tề Hoan, hẳn mở mắt ra, liếc nhanh qua Tề Hoan một cái, rồi lại nhắm mắt tiếp tục tu luyện.

Nhìn đối phương không tỏ vẻ muốn nói chuyện với mình, Tề Hoan cũng không đi lên, tránh bị mất mặt, nàng tùy ý tìm một chỗ hẻo lánh ngồi xuống. Muốn không chế lôi điện từ tầng 90 trở lên, phải dùng toàn bộ cảm ngộ của bản thân, có thể may mắn đoạt được lôi tâm hay không còn dựa vào vận khí.

Tề Hoan khoan chân ngồi, có chút hồi hận, thời điểm mình đến đây lẽ ra phải mang theo Tiểu Ngân cùng tiểu hồ ly mới đúng, ít nhất còn có người nói chuyện, mặc dù trước mặt cũng có một người, nhưng đáng tiếc hẳn giống như khúc gỗ vậy. Tề Hoan ngồi ở đây đã mười ngày rồi, người nọ vẫn không nhúc nhích, nếu không phải nhìn thấy lôi điện ngưng tụ xung quanh người hẳn, thì nàng còn tưởng hẳn là người chết nữa đây.

Ngơ ngác ngồi trong không gian tràn ngập lôi điện cũng không có gì thú vị, Tề Hoan nhất thời nhàm chán, đem Cửu U Tà Lôi có chứa thuộc tính U Minh (âm ty) ở tầng 90 dẫn vào cơ thể. Trước khi chưa có lôi tâm, làm loại chuyện này thực ra vô cùng nguy hiểm đấy, chỉ cần không cẩn thận không khống chế nổi lôi điện, sẽ dẫn tới hủy diệt Nguyên Anh trong đan điền.

Tề Hoan lại không lo lắng chuyện này, nàng căn bản không hề có mấy thứ đại loại như Nguyên Anh, bằng không có thể đem bốn con bán thần thú hết ăn lại nằm trong đan điền kia xem như Nguyên Anh của nàng cũng được. Cửu U Tà Lôi là loại lôi điện duy nhất chứa tà tính trong Lôi Thần tháp, nó chỉ sinh ra ở nơi u minh trong Minh giới, u minh là nơi xuất hiện minh hồn, cái gọi là minh hồn chính là hồn phách bẩm sinh có khả năng tu thành Minh Vương. Đối với quý tu mà nói, loại hồn phách này là đồ bỏ vô cùng, cho nên số minh hồn sống sót tu được thành Minh Vương cực kì hiếm.

Sau khi dẫn Cửu U Tà Lôi vào cơ thể, Tề Hoan chỉ cảm thấy sau lưng là một mảnh mồ hôi lạnh ướt nhẹp, không tự chủ được run lên, người nọ vốn một mực ngồi cách Tề Hoan không xa lúc này trông thấy vẻ mặt Tề Hoan không ổn cũng không tỏ thái độ gì, chỉ hừ lạnh một tiếng “Không biết tự lượng sức mình”, rồi lại tiếp tục nhắm mắt tu luyện.

Đối với hành vi thấy chết mà không cứu này, Tề Hoan căn bản không nhìn thấy. Nàng chỉ có thể cảm giác được tòa lôi tháp trên đan điền lắc lư, hình như không tiếp nạp được loại lôi điện này. Chẳng lẽ là bởi vì mình chưa tu ra được lôi tâm sao? Sau khi Tề Hoan đem Cửu U Tà Lôi đẩy đi, rời xa tòa lôi thần tháp, thì tất cả lại khôi phục như bình thường.

Thử qua thử lại mấy lần, Tề Hoan hơi hơi chán nản, nếu không có lôi tâm, hình như tòa tháp này liền xây không nổi. Không biết vì nguyên nhân gì, trong lòng Tề Hoan luôn nảy lên một ý niệm, nhất định phải xây thành công lôi thần tháp, loại ý niệm này giống như có thể bức điên người ta.

Ngay khi Tề Hoan vừa khôi phục được trạng thái bình thường, nàng kinh ngạc phát hiện nam nhân đối diện toàn thân cao thấp đã bị Cửu U Tà Lôi màu xám bao phủ, một thứ giống như sương mù màu xám từ trong thân thể hẳn bay lên.

Đó là lôi tâm! Khi trông thấy lôi tâm Tề Hoan thiếu chút nữa kêu lên, nàng không biết người khác có thể trông thấy lôi tâm hay không, dù sao lúc trước khi nàng cùng Thiên Lôi nhắc tới lôi tâm, Thiên Lôi từng nói, lôi tâm chỉ là một loại niệm ảnh mà thôi, không có hình dáng. Nhưng ngày trước nàng rõ

ràng thấy được lõi tâm của Âm Lôi Quân, còn đoạt được lõi tâm từ hắn. Sau khi sương mù màu xám chập rối trôi qua, lõi điện xung quanh nam nhân kia dần dần tiêu tán, Tề Hoan phát hiện trên mặt người nọ hiện lên vẻ tươi cười.

Đang lúc lõi tâm định nhập vào trán hắn, đột nhiên Tề Hoan cảm thấy lõi thần tháp trong đan điền lắc lư một trận, dưới móng cũng là một hồi rung chuyển.

Động đất sao? Đầu óc Tề Hoan còn chưa kịp phản ứng, ngược lại thân thể đã phản ứng trước. Lôi Thần tháp vừa bắt đầu lay động, nàng đã chạy tới trong góc, hai tay ôm đầu gối xôm trên mặt đất, co lại thành một quả bóng nho nhỏ. Cũng không thể trách nàng mất mặt như vậy, từ nhỏ đến lớn thầy giáo luôn dạy như vậy mà, gặp động đất phải tìm cái bàn chui vào, nếu không có bàn liền gối xôm trong góc, chỗ đó so ra chắc hơn nha. . . . . Tề Hoan hoàn toàn quên mất, mình đã thành tiên rồi, ai bảo thầy giáo lúc trước không thuận tiện nói cho nàng biết, nếu tiên nhân gặp phải động đất thì nên xử lý như thế nào đây này.

“Điên rồi, bọn họ vậy mà đều đang ở tầng 90?” Trong Lôi Thần Điện, Lôi Thần và Thiên Lôi đang chăm chú nhìn Lôi Thần tháp, chợt thấy nó lay động dữ dội, vẻ mặt liền ngưng trọng.

Hai người cùng tu luyện ở một tầng vốn không phải chuyện lớn gì, nhưng mấu chốt là, tầng thứ 90 là nơi người ngoài không thể đi vào, Thiên Lôi không ngờ người kia vậy mà lại không tuân thủ ước định.

“Đại ca, có biện pháp nào ngăn cản không?” Thiên Lôi vốn tính tình tùy tiện, hiếm khi lại lộ ra vẻ khẩn trương, ánh sáng vây quanh hắn hiện lên một tầng lõi quang màu lam nhạt.

Lôi Thần lắc đầu, “Chỉ có thể nghe thiên mệnh, hiện tại Lôi Thần tháp đã tự phong tỏa, ta cũng không có biện pháp đi vào.” Tầng thứ 90 ngoại trừ Lôi Thần ra, bất kỳ ai cũng không thể tự tiện bước vào, huống chi là tu luyện, Thiên Lôi chưa từng nói với Tề Hoan, bởi vì Tề Hoan là người thừa kế bọn họ lựa chọn.

Bọn họ cho người kia đi vào, chỉ vì giao tình với phụ thân hắn, không nghĩ tới hắn vậy mà lại đi lên tầng 90, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, không ai có thể đoán trước.

Về phần vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, e là chỉ có Tề Hoan mới hiểu được rõ ràng. Mắt thấy đạo sương mù xám mang hình dáng lõi tâm kia tiến vào mi tâm người nọ, cũng không lâu lắm, nàng liền kinh ngạc phát hiện, thân thể người kia ấy vậy mà biến thành khung xương, nhưng hắn căn bản không phát hiện, như cũ vẫn là vẻ mặt hưng phấn.

Toàn bộ Cửu U Tà Lôi trong tầng 90 đều mạnh mẽ phóng về phía người nọ, rất nhanh bao vây hắn, sau đó người kia cứ như vậy ở trước mắt Tề Hoan, hư không tiêu thất rồi.

Sau khi lực lôi điện biến mất, trong tháp lộ ra chút tĩnh lặng, Tề Hoan về mặt ngạc nhiên, cảm giác mắt mình nhất định đã xảy ra vấn đề, nếu không thì Lôi thần tháp vốn nên ở trên Thái Cực Đồi trong bụng nàng, làm sao lại xuất hiện ở đây?

Nhìn tòa Lôi Thần tháp 89 tầng điên cuồng xoay tròn trên Thái Cực Đồi, cuối cùng Tề Hoan đã có thể dùng mắt thường trông thấy nó, sau đó Tề Hoan phát hiện những tia Cửu U Tà Lôi ngưng tụ trên đỉnh tháp vậy mà mở ra một thông đạo màu đen.

Trong thông đạo thỉnh thoảng đánh xuống từng đạo lôi điện, phần lớn lôi điện Tề Hoan đều không biết, nhưng trong số đó có hai loại nàng lại nhận ra, chính là thất sắc thần lôi và huyết sát ma lôi!

Chương 118: Tháp thành

Không tu ra được Lôi Điện lực của tầng chín mươi, thì không đủ để lên tới cảnh giới cao nhất, trừ phi Lôi Thần tự mình hỗ trợ. Tề Hoan chưa từng hưởng qua loại đãi ngộ này, nhưng giờ xem ra, nàng dường như không cần Lôi Thần hỗ trợ rồi. Bởi thì lôi điện trên tầng chín mươi đã tuôn xuống theo thông đạo.

Giống như hồng thủy đã tìm được đường thoát nước, Tề Hoan đứng ở một bên kinh ngạc nhìn lôi điện thuộc tính khác nhau uy lực khủng bố tràn vào trong cơ thể nàng chạy đến Lôi thần tháp.

Đợi đến lúc tụ lại chung quanh tàn tháp kia, lôi điện vốn tụ lại cùng một chỗ nay đã phân ra cấp độ, từng đạo từng đạo rơi vào bên trên tháp. Không bao lâu sau, tòa tháp này cuối cùng đã được dựng thành!

Tề Hoan không biết trong tháp có gì khác nhau không, nhưng xem bên ngoài, thì tòa tháp nàng luyện ra này giống y hệt tòa Lôi Thần tháp.

Nhìn lôi điện trong thông đạo càng ngày càng ít, bên trên Thái Cực Đồ tháp Lôi Thần đã ngưng tụ thành hình, lôi nhiễm còn sót lại chưa tán đi, chuyển động vài vòng trong không trung rồi bay về phía Tề Hoan.

Nếu như là thiên kiếp bình hường, Tề Hoan có thể dám trần truồng xông lên, nhưng những lôi điện này không phải đèn cạn dầu (ý chỉ không tầm thường), hơn nữa lôi điện trong Lôi Thần tháp đều là loại tinh khiết nhất, uy lực khủng bố không gì sánh được, nàng tự nhận thân thể mình không đủ mạnh mẽ, nhìn những tia Lôi Điện kia lao về phía mình, Tề Hoan không nói hai lời, trực tiếp dùng lôi độn chạy mất.

Đáng tiếc nàng chạy cũng không nhanh hơn ai, không đợi nàng dịch đến chỗ khác, thì vài đạo lôi quang xinh đẹp đã ở trên không trung tụ lại chờ Tề Hoan chui đầu vào lưới rồi.

Đợi sau khi chui đầu vào đám lôi điện kia, ý nghĩ cuối cùng trong đầu Tề Hoan là, lần này phát tài rồi.

Những lôi điện kia căn bản không cho Tề Hoan cơ hội thở dốc, liều mạng chui vào trong cơ thể nàng, trong kinh mạch, mạch máu ngay cả trong máu cũng có, khắp nơi đều là lôi điện, hơn nữa còn là lôi điện không cùng thuộc tính.

Thời điểm chúng đối phó với Tề Hoan, ngược lại rất là đồng tâm hiệp lực đấy, song đợi đến khi tiến vào cơ thể Tề Hoan rồi, lập tức bắt đầu hỗn chiến.

Tề Hoan là bị đau nên ngất đi, khi đó, nếu vẫn không thể bất tỉnh, nàng tuyệt đối sẽ tìm cục gạch tự đập vào đầu để hôn mê.

Đợi đến khi nàng tỉnh lại, ngẩng đầu đã nhìn thấy trời lập lờ ánh sao, Tề Hoan mở to hai mắt, không phải đang ở trong tháp Lô Thần sao, thế nào lại còn có thể nhìn thấy sao trời đây?

Đương nhiên, vấn đề trọng điểm không phải cái này, quan trọng nhất là, hiện tại nàng lại không thể cử động, hơn nữa bụng rất đau, đau đến tê tâm liệt phế.

Lúc này, từ đáy lòng Tề Hoan hi vọng trên bầu trời rơi xuống vài mảnh thiên thạch, đập trúng nàng để nàng hôn mê lần nữa.

Đáng tiếc, trời không theo ý người, nàng cũng chỉ có thể nội thị xem bụng mình có phải có chuyện gì xấu hay không. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã thấy vấn đề có vẻ nghiêm trọng rồi. Vốn dĩ bốn vật nhỏ bên trên Thái Cực Đồ còn đang vui vẻ, giờ thì chúng nó đều giống như đang hấp hối.

Hơn nữa, chín loại lôi điện vậy mà liên tiếp xen nhau hướng bọn chúng liêu mạng giáng xuống, Tề Hoan chợt cảm thấy may mắn, may mà người bị giáng sét không phải mình. Nhưng mà, mỗi lần lôi điện giáng xuống, bụng nàng lại co rút đau đớn. Bốn vật nhỏ kia khóc thét, nàng cũng muốn khóc thét giống vậy.

Chúng chỉ bị ngoại thương, còn nàng là nội thương đấy, một khi bốn vật nhỏ bị đánh chết rồi. Người nói xem nàng làm sao thanh lý đồng thi thể trong bụng đây

~Một bên nội thị đan điền, một bên Tề Hoan nghĩ ngợi lung tung, căn bản không quan tâm tại sao mình ở trong tháp Lô Thần mà lại có thể nhìn thấy ánh sao bên ngoài. Nàng hoàn toàn không nhận ra, tầng chín mươi cao nhất của tháp Lô Thần cứ như vậy đã biến mất rồi.

Tháp Lô Thần xảy ra vấn đề, người đầu tiên phát hiện chính Thiên Lô và Lô Thần bên trong Lô Thần điện, mặc dù muốn ngăn cản, nhưng thời điểm lôi bạo kia, hai người bọn họ căn bản không có cách nào tới gần Lô Thần tháp. Cho đến khi trận lôi bạo trôi qua, Lô Thần tháp đã trở thành bộ dạng này rồi.

Lôi Thần tháp chung quy là vật tồn tại cùng trời đất từ thời thượng cổ, ở Tiên giới sớm đã đứng sừng sững không biết bao nhiêu năm, bây giờ cứ như vậy không hiểu sao mất đi một nửa, tất cả tiên tôn, chân quân, tiên đế đều chạy tới Lô Thần điện dò xét xem xảy ra chuyện gì.

Lúc này Lô Thần cùng Thiên Lô đứng trước thiên bi kiếp số (tám bia đoán kiếp nạn), nhìn những chữ nhỏ xếp trên thiên bi, mà cảm giác sau lưng mình lạnh lẽo.

Quý Tiên ra đời, Lục Đạo sụp đổ, Lô Tháp bị hủy, tứ linh bị diệt. Chỉ ngần ngừ mười sáu chữ, lại đại biểu ột hồi rung chuyển của Tiên giới. Mỗi một sự kiếp sắp phát sinh đều có thể khiến cho Tiên giới từ nay về sau không

còn tồn tại.

Bên trên thiên bị kiếp số không chỉ ghi lại những người độ kiếp thừa nhận vận hạn, ở một số thời điểm đặc biệt, nó cũng sẽ cho thấy đại sự mà Tiên giới sắp sửa phát sinh. Thật giả trên đây, không có tiên nhân nào hoài nghi cả.

“Quý Tiên không chết.” Lôi Thần nhìn Thiên Lô, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi. Một kích kia hai người bọn họ dùng toàn lực liên thủ, mà tên Quý Tiên đó vẫn còn sống! Ngay cả Cửu cô nương thân là Cửu Vĩ thiên hồ cũng không dám đỡ một chiêu của huynh đệ bọn họ, tên Quý Tiên kia, rốt cuộc có lai lịch gì, vì sao Minh Vương trước kia cũng không phát giác được sự tồn tại của hắn?

“Được rồi, chỉ có thể đi một bước tính một bước, cuối cùng hắn vẫn phải xuất hiện thôi.” Tuy bọn họ rất muốn giết quý tiên, thế nhưng trước mắt xem ra, chuyện này căn bản là không thể nào. Cho tới bây giờ Lôi Thần mới nhớ ra, hắn từ đầu đến cuối chưa từng nhìn thấy hình dáng của tên Quý Tiên kia. Cho dù muốn tìm, cũng không thể tìm ra.

“Ca, đệ cảm thấy khí tức trên người Tiêu Hoan!”

Thiên Lô đột nhiên sững sốt, quay người nhìn về phía tháp Lôi Thần, vừa rồi xảy ra lỗi bạo khủng bố như vậy, hắn còn tưởng rằng mọi người bên trong đã chết sạch, không nghĩ tới Tề Hoan vẫn còn sống.

Thiên Lô cũng không nói thêm nữa, vội vàng chạy về phía Lôi Thần tháp. Đợi đến lúc trông thấy Tề Hoan, nhìn không được chân động, rồi lập tức đưa ánh mắt chuyển khỏi người nàng.

Lần này, Tề Hoan đã sạch triệt để. Tóc ngắn thật vất vả nuôi hơn một nghìn năm giờ lại hết. Thiên Lô vội y phục trên người xuống che cho Tề Hoan, Tề Hoan chỉ hướng hắn nháy mắt, cũng không nói chuyện, Thiên Lô đành phải ôm nàng bay xuống khỏi tháp Lôi Thần.

Dưới Lôi Thần Tháp, Tề Hoan nhìn thấy Lôi Thần một mực trốn tránh nàng, còn có một người xa lạ. Người kia mặc hoa phục màu tím, vẻ mặt cao ngạo, khuôn mặt hơi quen thuộc, dường như có vài phần giống với nam nhân trong tòa tháp.

Thấy cả người Tề Hoan được bọc trong quần áo của Thiên Lô, chỉ lộ ra hai con mắt, Lôi Thần có chút kinh ngạc, “Tiểu Hoan, ngươi làm sao vậy?”

Nàng làm sao, làm sao á, nàng không thể gặp người rồi! Đầu trọc, lại là đầu trọc, nàng đã chấp nhận một đầu tóc ngắn vĩnh viễn không thể dài rồi, cái này còn chưa đủ sao, thậm chí ngay cả vài sợi tóc cũng không còn, nếu Mặc Dạ quay về trông thấy bộ dáng này của nàng lại chia tay đi tìm người mới thì làm sao bây giờ! (TNN: ha ha ta cười chết mất)

Đương nhiên, đây cũng chỉ là chút phàn nàn nhỏ nhỏ thoáng qua thôi, nếu Mặc Dạ dám chia tay đi tìm người mới, nàng sẽ cầm kéo cạo trọc tóc hắn. Hừ, cho dù nàng xuất gia làm ni cô, cũng phải lôi kéo Mặc Dạ dựng miếu

hòa thượng ở bên cạnh.

Tề Hoan muốn trả lời, đáng tiếc không có cách nào nói chuyện, há miệng còn có thể nhả ra vào đạo lôi ti, thật khủng bố ah! Vì suy nghĩ cho an toàn tính mạng của mọi người, Tề Hoan chỉ trừng mắt nhìn, ngậm miệng không nói.

“Thân thể Tiểu Hoan hình như xảy ra vấn đề, ta mang nạng đi nghỉ ngơi trước.” Thiên Lô vừa dứt lời đã muốn mang Tề Hoan rời đi, ai biết chưa kịp đi, đã bị nam tử áo tím bên cạnh Lô Thân ngăn lại.

“Chờ một chút.”

“Ám Minh Tiên Tôn có gì chỉ giáo sao?” Ánh mắt Thiên Lô nhìn người kia rất không tốt. Tuy thiên bi đã cho thấy đây là kiếp nạn của trời đất, cho dù không có con của Ám Minh Tiên Tôn xuất hiện, thì sớm muộn vẫn sẽ phát sinh, nhưng hiển nhiên, con của hắn cũng là một môi lửa. Nếu như không phải y không tuân theo ước định tự tiện tiến vào tầng chín mươi tu luyện, thì làm sao lại xảy ra tình cảnh dọa người này chứ.

“Ta nghe nói, trước khi nạng phi thăng đã tu ra huyết sát ma lôi, không biết có phải sự thật hay không?” Ánh mắt Ám Minh Tiên Tôn nhìn chằm chằm Tề Hoan, trong mắt hiện lên một chút mờ mịt. Con thứ hai của hắn không hiểu sao chết ở nhân gian, ngay cả hồn phách cũng không còn sót lại. Hắn nghĩ mãi không ra, nhân gian có kẻ nào có thể khiến con thứ hai của hắn cứ biến mất không chút dấu vết gì như vậy, hơn nữa, cho dù người đã chết, thì lôi tâm cũng không thể biến mất, mà phải trở về tháp Lô Thần mới đúng chứ.

Song những năm gần đây, hắn chưa từng nghe nói lôi tâm của huyết sát ma lôi trở về Lô Thần tháp.

Điều này có nghĩa là đã có người cướp đi lôi tâm.

Thiên Lô biết rõ ý trong lời nói của Ám Minh Tiên Tôn, những năm gần đây hắn cũng có chút kỳ lạ, tuy lôi tâm là vật không thể thấy, nhưng tất cả lôi tâm trong các tầng tháp Lô Thần đều có hạn, chỉ cần người tu ra lôi tâm chết đi, lôi tâm lập tức sẽ quay về trong tháp Lô Thần, trên thân tháp cũng sẽ có dấu hiệu.

Nhưng từ sau khi Ám Lô Quân – con trai Ám Minh Tiên Tôn biến mất ở nhân gian, thì lôi tâm của huyết sát ma lôi cũng mất tích theo. Bọn họ không phải không có điều tra, chỉ có điều, người biết rõ nội tình đã không còn ai sống sót.

Song Thiên Lô vẫn điều tra được đại khái, mà tất cả các đầu mối đều hướng về Tề Hoan.

Nếu như Tề Hoan cùng Lô Thần điện không quan hệ gì, có lẽ hắn sẽ trực tiếp giao Tề Hoan cho Ám Minh Tiên Tôn, dù sao vì một tiên nhân bình thường mà đắc tội với Tiên Tôn thì quả là không sáng suốt, có điều trước mắt, Tề Hoan ở trong mắt bọn họ, so với bất kể Tiên Tôn gì đó đều quan

trọng hơn.

“Ám Minh Tiên Tôn có chứng cứ gì sao, nếu như không có, thì không nên mới lung tung mới tốt.” Thiên Lôì không vui nhìn Ám Minh Tiên Tôn, hừ lạnh nói.

“Chứng cứ? Hừ, ta thật sự có chứng cứ, muốn ta mang người đến đây đối chất với ngươi không?” Giọng nói u ám của Ám Minh Tiên Tôn xuyên qua màng nhĩ Tề Hoan, khiến lông tơ toàn thân Tề Hoan bắt đầu dựng đứng lên.

“A, không biết nhân chứng kia là ai?”

“Tiên nhân nhất trọng thiên của Đông Lưu cung, Đông Nguyên, chính miệng hắn nói với ta, ở nhân gian từng trông thấy Tề Hoan sử dụng huyết sát ma lôì. Thiên Lôì, ngươi cũng là kẻ từng tu luyện huyết sát ma lôì đấy, nếu không có lôì tâm, một tu sĩ nhân gian nhỏ bé như nàng sao có thể sử dụng được loại lôì điện này!”. Giọng điệu Ám Minh Tiên Tôn càng ngày càng âm lãnh, hắn chỉ có hai đứa con trai, con lớn nhất vừa chết trong tháp Lôì Thần, con thứ hai không hiểu sao chết ở nhân gian. Cái chết của hai đứa con trai, trước mắt xem ra đều có quan hệ với Tề Hoan, bảo hắn không hận Tề Hoan, điều này cơ bản là không có khả năng.

Đông Nguyên... Tề Hoan nằm trong ngực Thiên Lôì, cả khuôn mặt đều bị quần áo bao quanh, ai cũng không nhìn rõ vẻ mặt của nàng. Nàng cho rằng khi lên trời đã thanh lý sạch sẽ tất cả rồi, không nghĩ tới, vẫn còn sót một người.

Chương 119: Địa ngục Vô Gian

Nếu nói vậy, ta cũng muốn nói hết cùng Âm Minh Tiên Tôn.” Thiên Lô cười lạnh, muốn lôi chuyện cũ ai mà không có, hẳn cam đoan chuyện cũ của hắn so với người khác còn lớn hơn rất nhiều.

“Thiên Lô muốn nói điều gì?”

“Hừ, nói về đại công tử nhà ngài, Âm Lô Dẫn. Ta biết rõ trong lòng ngài mất đi nhi tử không dễ chịu gì, nhưng mà chuyện này, cũng không phải do ngài không thoải mái, liền muốn làm gì thì làm, nếu không phải do con của ngài, ngài cho rằng hiện tại tháp Lô Thần sẽ thành ra bộ dáng này sao? Ta nê mặt ngài đưa hắn đến tầng 91 lĩnh ngộ Lô Tâm của Thiên Tiêu Tử Lô, kết quả thì sao, vậy mà hắn lại dám chạy xuống tầng 90.” Giọng Thiên Lô vốn không nhỏ, hẳn chính là muốn rêu rao để nhóm Chư Thần Đế Chân Quân nghe thấy lời hắn nói.

Tuy nói tháp Lô Thần là đồ của Lô Thần Điện, nhưng tác dụng của nó không phải chuyện đùa, muốn luyện thành thiên kiếp, ắt hẳn không thể thiếu tháp Lô Thần, vậy nên nó cũng xem như đồ dùng chung của Tiên giới rồi, hiện tại bởi vì nhi tử của Âm Minh mà tháp sụp đổ, cho dù những người kia không biết tháp Lô Thần sụp đổ đại biểu cho cái gì, nhưng chuyện này cũng không phải chuyện đùa đâu. Ít nhất, tháp Lô Thần trong mắt mọi người có giá trị hơn nhiều so với nhi tử của Âm Minh Tiên Tôn.

“Ngài, ngài nói vậy, Tiểu Dẫn làm sao có thể...” Âm Minh Tiên Tôn cũng không phải loại người không biết nặng nhẹ, một câu kia của Thiên Lô khiến trong lòng hắn kinh hãi, nhi tử chết rồi, lại bị người ta gắn ột cái tội danh, ai có thể chịu được?

“Có phải hay không đi nhìn sẽ biết, xương cốt của con ngài vẫn ở phía sau đây này.” Âm Lô Dẫn sau khi đưa lô tâm của Cửu U Tà Lô vào cơ thể, không chịu nổi tà khí trong đó, khiến cho tinh thần bị ăn mòn, phản hệ cắn nuốt, ngưng tụ thành thông đạo U Minh mới có thể khiến ột loạt sự việc phía sau phát sinh.

Không thể không nói hai đứa con trai của Âm Minh đều rất có thiên phú, đặc biệt là đứa con đầu, lô tâm của Cửu U Tà Lô ngay cả Lô Thần và Thiên Lô cũng không cảm nhận được, chỉ có hắn cảm nhận đến, đáng tiếc thực lực không đủ, người cứ như vậy mà ra đi, còn hại cha hắn thay hắn cõng oan ức trên lưng.

Tề Hoan nằm trong bọc quần áo, nghe xong lời Thiên Lô nói không nhin

được cười trộm, năng lực đánh trống lảng này quả nhiên không tầm thường, đột ngột oanh tạc như vậy, khiến cho Âm Minh Tiên Tôn căn bản không thể nhớ nói rõ mình đang nói cái gì, chỉ có thể nghĩ đến cục diện rối rắm kia của con hắc.

Thiên Lô ôm Tề Hoan đi, để lại Lô Thần một mình xử lý công việc phía sau.

“Hoan Tử, ngươi nghỉ ngơi cho tốt, lát nữa ta sẽ trở lại thăm.” Thiên Lô lo lắng có người ngoài tiến vào Lô Thần điện, cho nên đưa Tề Hoan đặt ở tẩm cung của mình, trước khi đi còn tìm vợ tới chiếu cố Tề Hoan.

Tề Hoan nằm trên giường mềm mại, đầu óc mê mang, mơ hồ cảm thấy cảnh sắc trước mặt chuyển động, sau đó phát hiện mình đi tới một nơi khác.

Ở đây khắp nơi đều tản ra mùi vị khó chịu, thực ra hương vị này cũng không có gì khác thường, chỉ là khiến Tề Hoan cảm thấy vô cùng không thoải mái. Nàng ngửa đầu nhìn trời, bầu trời tối tăm mù mịt, cảm giác có vài phần giống Minh giới.

Chẳng qua, ở đây so với Minh giới lạnh hơn rất nhiều, ngay cả bóng quỷ cũng không thấy một cái. Cả vùng đất đỏ như máu, thấy vậy mắt Tề Hoan hơi choáng váng, cho dù không có mùi máu tươi truyền đến, nhưng nàng vẫn cảm thấy dạ dày quay cuồng, cố gắng đè ép cảm giác ghê tởm trong bụng xuống.

“Lại xuyên qua sao?” Sờ sờ cái đầu trơn bóng của mình, Tề Hoan bắt đầu dĩ hờ dãi, xuyên qua cũng không sao, nhưng tại sao vẫn là bộ dạng này? Có điều chỗ xuyên tới lần này có vẻ hoang vu, không nghe thấy tiếng động gì.

“Gào!” Khi Tề Hoan đang hồi hận vượt cái đầu trơn bóng, thì đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng thú rống, nàng quay đầu lại nhìn, thiếu chút bị dọa đến tim nhảy ra ngoài, đây là vật gì?

Cái mặt thật dài, thân mình giống trâu, nhìn bốn chân kia, lại giống đùi ngựa?

Con quái vật trước mắt đang lấy móng ngựa đào xuống, giống như chuẩn bị chạy nước rút về phía Tề Hoan. Nàng thắc mắc ai nữa sao, sống đã nhiều năm như vậy, ngay cả con kiến cũng chưa từng bóp chết, sao việc lạ nào cũng đều rơi lên người nàng vậy? Đương nhiên, con kiến lớn như vậy, nàng cũng không phải rảnh rỗi không có chuyện làm tới mức mỗi ngày giết kiến chơi. Con quái vật kia miệng không ngừng gặm rú, huyết vân vẫn trên người bắt đầu ngưng tụ thành sương mù màu đen, thứ này Tề Hoan biết, là oán khí, so với oán khí trên người Quỷ vương còn nhiều hơn mấy phần. Chỉ có trên người Mặc Dạ Tề Hoan mới cảm nhận được loại khí tức khủng bố này, nhưng Mặc Dạ không nhằm vào nàng, còn con thú trước mắt này, lại giống như chuẩn bị đem nàng nuốt sống.

Người nói đi đều cùng mặt người giống nhau, làm gì nôn nóng gấp gáp ăn nhau như vậy!

Tề Hoan vốn xem như có chỗ dựa vững chắc đây, tuy thực lực bản thân không đủ, nhưng tốc độ nhanh, lô điện cũng không phải uổng công học đâu, ai biết, không đợi nàng kịp chạy trốn, quái vật này đã đến trước mặt nàng. Người ta có thể trong nháy mắt, cái này căn bản là auto (*) mà!

(*) một dạng hệ thống tự động, tự làm mọi việc

Tề Hoan theo bản năng giơ tay lên, một chuỗi lô điện bùm bùm đoàn đoàn không ngừng xuất hiện, cũng mặc kệ là thuộc tính gì, đều bổ lên người quái vật kia. Tuy oán khí dày đặc trên người quái vật đã chặn phần lớn công kích của Tề Hoan, nhưng lô điện màu xám vừa xuất hiện đã đem oán khí tách ra, khiến cho quái vật kia bị thương không nhẹ.

Dường như chưa từng bị ai khác đả thương, quái vật kia bị đả kích không nhỏ, đồng dạng, Tề Hoan cũng bị đả kích không nhỏ. Bởi vì nàng đột nhiên phát hiện một sự thật khiến cho người ta vô cùng kinh hãi, nàng thế nhưng có thể sử dụng Cửu U Tà Lô rồi. Toàn bộ lô điện nàng vừa xuất ra vậy mà lại là lô điện từ tầng 90 của Lô thần tháp, nàng vốn căn bản không nhớ rõ mình khi nào thì tu luyện ra những loại Lô Điện này, làm sao vừa đổi một địa phương đã khiến nàng thần thông hơn cả Lô Thần rồi?

Tuy những lô điện kia thoát nhìn rất khủng bố, nhưng trên thực tế, bộ dáng Tề Hoan như vậy, chỉ giống như một đứa bé tám tuổi cầm một khẩu súng lục, chỉ biết bóp cò, căn bản không thể nhắm trúng. Dù sao chém loạn quái vật kia, quái vật kia cũng liều mạng muốn ăn sạch nàng.

Trong đan điền, tháp Lô Thần mini ở phía trên Thái Cực Đồ từ từ xoay tròn, trên Bát quái đồ giống như có một tia nguyên lực hỗn độn rơi xuống xông vào tháp Lô Thần. Bốn tiểu linh thú vốn dĩ đứng ở bốn góc Thái Cực Đồ nay cũng chạy đến bên cạnh tháp Lô Thần, chân nhỏ đặt lên mặt tháp, thở khò khè như ngủ, trong lúc hô hấp dường như có thể hít vào một ít nguyên lực hỗn độn.

Những biến hóa này, Tề Hoan đương nhiên không biết, nàng chỉ biết là, hiện tại nàng còn lợi hại hơn so với việc thủy thủ Popeye ăn rau chân vịt, khí lực xuất ra dùng không hết!

“NGAO NGAO NGAO NGAO!” Tề Hoan cùng quái vật kia triển đấu một hồi lâu, ai cũng không hạ được ai, cuối cùng vẫn là quái vật kia không chịu được trước, ngửa mặt lên trời rống to.

Tề Hoan còn chưa kịp phản ứng xem chuyện gì đã xảy ra, đã nghe thấy từ phía xa truyền đến hàng loạt tiếng gào, quá vô sỉ rồi, một mình không được còn gọi đội! Kêu đồng bọn thì còn gì là anh hùng hảo hán chứ, đáng thương Tề Hoan còn chưa đánh đã, lại không thể không rút lui. Nàng cũng thích quần ẩu, nhưng chỉ thích một đám người mình quần ẩu một mình đối phương mà thôi.

Nhân lúc quái vật kia kêu gào lộ sơ hở, nàng liền ra tay trước. Giữa không trung lô điện đủ màu không ngừng lấp lánh, Tề Hoan cũng không ngừng

thay đổi vị trí. Nhưng dường như ở đây không có bất kỳ chút biến hóa nào, cho dù nàng đã độn rất xa, song trong mắt chỉ có một loại cảnh sắc màu xám, mãi không thay đổi khiến cho Tề Hoan càng ngày càng nôn nóng. “Đây rốt cuộc là chỗ nào vậy?” Không rõ vì sao lại xuất hiện ở chỗ này, ngay cả đường về cũng tìm khắp nơi không thấy, Tề Hoan nhất thời không không chế tốt dòng suy nghĩ của mình, vậy mà sinh ra tâm ma.

Nàng căn bản không phát hiện, lực lôi điện trong thân thể đã không được không chế dần dần tản ra tứ phía, trên đỉnh đầu mây kiếp cuộn cuộn, quanh người khắp nơi đều là tia chớp huyết sắc, mà lôi điện vốn đã ổn định trong cơ thể cũng bắt đầu không không chế nổi, tán loạn bốn phía.

Cũng may, khi Tề Hoan té xỉu, bốn tiểu linh thú trong đan điền chợt tỉnh lại, hình như là phát hiện chỗ của mình xuất hiện vị khách không mời mà đến, khi tâm ma vừa mới ngưng tụ lại trong cơ thể Tề Hoan, đã bị bốn tiểu linh thú kia xé loạn trên dưới, chia làm bốn khối nhét vào trong miệng ăn...

Chỉ sợ, Tề Hoan chính là Tu Chân Giả hạnh phúc nhất sau khi sinh tâm ma rồi. Sau khi tâm ma bị diệt, lực lôi điện vẫn không an ổn, bốn tiểu linh thú nghiêm túc ngồi xổm bên cạnh tháp Lôi Thần, trên trán tản ra hào quang bốn màu, rót vào trong tháp. Tháp Lôi Thần kia nhanh chóng quay tròn, lôi điện vốn tản ra bên ngoài bắt đầu bị hút vào trong thân thể Tề Hoan.

Minh giới, địa ngục Vô Gian nằm ở tầng chót thứ mười tám, đột nhiên xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Người nọ một thân áo trắng, tóc đen tán loạn ở sau lưng, trên mặt nở một nụ cười như có như không, càng lộ ra vẻ tà mị không kiềm chế được.

Người này, chính là Mặc Dạ sau khi đến Minh giới liền mất đi tung tích.

“Huyết sát ma lôi?” Ngẩng đầu nhìn xa xa, lông mày Mặc Dạ hơi nhíu lại.

Địa ngục Vô Gian là nơi không có giới hạn, cái gọi là vô gian, chính là dùng sự tĩnh lặng vĩnh hằng để tra tấn quỷ thân. Bất kể tồn tại dạng gì, tu vi cao bao nhiêu, chỉ cần ở nơi không có linh khí, không có oán khí này, cuối cùng sẽ đều không chịu nổi mà sinh tâm ma, rồi bị tâm ma nhập thể, tự sát mà chết.

Ở đây, đã rất lâu rồi không có sinh khí (ý chỉ sự sống). Thế nhưng trước mắt, nơi này dường như có người tồn tại, hơn nữa còn là người biết sử dụng lôi điện.

Đối với hắn mà nói, chuyện này vốn không đáng đếm xỉa, bất kể là ai chỉ cần tiến vào địa ngục Vô Gian, sẽ chỉ có một kết cục duy nhất, chính là bị tra tấn đến hồn bay phách tán, có điều, Tề Hoan cũng biết sử dụng loại lôi điện này, không hiểu mang theo tâm tình gì, Mặc Dạ vô thức bước chân đi về phía đó.

Nói đi, không bằng nói là bay, hơn nữa tốc độ bay thật sự quá khoa trương, chỉ trong thời gian nháy mắt, Mặc Dạ đã đến nơi, tốc độ này hoàn toàn có thể tương xứng cùng một cái chớp mắt.

Khi Mặc Dạ càng lúc càng tới gần chỗ phát ra lôi điện kia, hắn càng cảm thấy được một luồng xúc động, cái loại cảm xúc khó có thể không chế này khiến cho hắn hơi nhú mào.

Lúc chỉ còn cách trung tâm lôi điện mấy trăm mét, hắn đột nhiên trông thấy mấy con quái vật mặt người thân bò chân ngựa từ đối diện lao tới, hiển nhiên đều là xông tới chỗ trung tâm lôi điện kia.

“Áp dữ (*)? Loại vật này không phải đã tuyệt chủng rồi sao? Thì ra là bị lưu vong đến địa ngục Vô Gian.” Mặc Dạ thì thào lầm bầm, sau đó lặng lẽ đứng yên tại chỗ, nhìn mấy con áp dữ kia chạy về phía Tề Hoan bị huyết sát ma lôi bao chặt thành cái kén ở bên trong.

(*) loại vật mãnh thú ăn thịt người trong truyền thuyết

Chương 120: Mọc tóc

Lúc mới đầu những con áp dữ kia căn bản khó có thể phá tan được lớp sương mù huyết sát ma lôi, loại lôi điện này gây ra tổn thương vô cùng lớn đối với áp dữ, chúng căn bản đều không dám lại gần. Về sau không biết bị cái gì kích thích, mà chúng ngay cả mạng sống cũng không thêm quan tâm, liều chết xông vào, có vài con bị huyết sát ma lôi đánh trọng thương, rất nhanh đã bị mấy con áp dữ phía sau nuốt chửng.

Áp dữ vốn được coi như thân thú, đáng tiếc, sau khi lưu đày xuống địa ngục Vô Gian, thì thân cũng biến thành ma. Việc tàn sát đồng loại ở địa ngục Vô Gian là một chuyện vô cùng bình thường.

Trong lúc giằng co, lôi điện bị thủng một lỗ, Mặc Dạ nhờ đó mà thấy rõ được người bên trong màn lôi điện.

“Tề Hoan?!” Mặc Dạ kinh ngạc hô lên một tiếng, giọng hấn hấp dẫn lực chú ý của áp dữ, một số con hướng về phía Mặc Dạ gào rú, giống như sợ hãi tới cướp đoạt mắt con mồi.

Bởi vì Mặc Dạ là quý tu, cho nên áp dữ coi hấn như đồng loại, về phần Tề Hoan, khí tức trên người nàng rõ ràng mang theo hơi thở mê người của Tiên Giới, đối với áp dữ ở địa ngục Vô Gian vẫn luôn khao khát từ lâu mà nói, Tề Hoan chính là một bữa đại tiệc mỹ vị.

Mặc Dạ cau mày, toàn thân tản ra một luồng sương mù, màn sương mù kia sau khi chạm tới áp dữ liền yên lặng căn nuốt toàn bộ.

Ban đầu, áp dữ vẫn chỉ xông về phía Tề Hoan, nhưng về sau, tới khi chúng phát hiện phần lớn đồng loại của mình đều đã dần dần chết trong tay Mặc Dạ, thì đã không còn kịp rồi.

Sau khi căn nuốt xong con áp dữ cuối cùng, lúc này Mặc Dạ mới đi về phía Tề Hoan, song hấn chợt dừng lại ở chỗ cách nàng vài mét. Mặc dù hiện tại hấn đã là Quý Tiên, tu vi rất lớn, nhưng một thân lôi điện của Tề Hoan lúc này vẫn gây thương tổn cho hấn, nên hấn chỉ đành chờ Tề Hoan từ từ khôi phục.

Cũng may khí tức của Tề Hoan không hỗn loạn, giống như đang ngủ. Mặc Dạ yên lặng đứng một bên, nhìn Tề Hoan bay lơ lửng giữa không trung, lôi điện trên người nàng càng lúc càng mờ nhạt, đồng thời hình dáng Tề Hoan cũng hiện rõ ràng trước mắt Mặc Dạ.

Thời điểm trông thấy cái đầu nhỏ tròn bóng kia, cho dù Mặc Dạ có trán định đến mấy vẫn không nén được kinh ngạc. Tuy lần đầu tiên khi bọn họ

gặp mặt, tóc trên đầu Tề Hoan không nhiều, nhưng cũng không trọc lóc giống như bây giờ.

Trong mơ màng, Tề Hoan mở to mắt, lại đột nhiên phát hiện Mặc Dạ đang đứng ngay bên cạnh, vẻ mặt vui mừng nhìn nàng, Tề Hoan dám lấy nhân cách đảm bảo, đây tuyệt đối là sắc dụ. Nàng còn tưởng rằng mình nằm mơ, thò tay nhéo nhéo mặt Mặc Dạ. Ách, có độ ẩm, còn rất mịn. Thật không có thiên lý, làn da này còn tốt hơn cả da mình.

Tề Hoan mới đầu chỉ là vuốt ve, càng về sau lại biến thành sờ soạng. Dù sao cũng đang mơ, ăn thêm chút đậu hũ cũng sẽ không sao, nàng còn nghĩ giấc mơ này thật tốt, thế nhưng sau khi sờ xong lại phát hiện, chuyện này hình như có chút không đúng lắm.

Mình lúc nào thì bị hấn ôm vào trong ngực rồi? Điều này cũng thôi đi, nhưng cái yếm ở trong tay kia là từ đâu ra vậy?! Tề Hoan đột nhiên kịp phản ứng, sợ tới mức vội vàng lui về sau, song Mặc Dạ lại không cho nàng cơ hội, một tay ôm eo nàng, kéo nàng vào trong ngực mình.

“Sao thế, chiến tiện nghi của ta xong lại muốn chạy?”

Rốt cuộc là ai chiếm tiện nghi của ai đây, nàng chỉ sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng không hề sờ ngực nha, hiện tại tay hấn vẫn còn đang trong quần áo mình đây, nhân chứng vật chứng đều đủ...

Thấy bộ dạng cười như không cười của Mặc Dạ, Tề Hoan bi phần, nam nhân này da mặt quá dày rồi, nàng không vô sỉ bằng hấn. “Ta chỉ muốn xác định một chút xem có phải đang nằm mơ hay không thôi.”

“Cảm giác không tệ chứ?” Mặc Dạ hỏi cảm nghĩ sau khi thử.

“Ừ, coi như không tệ.” Đây rốt cuộc là chuyện gì a? Tề Hoan thoáng phi nhô mình một cái, khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, hỏi: “Tại sao ngươi lại ở đây?” Công phu đánh trống lảng của nàng được luyện không tệ lắm, trước kia làm phải chuyện gì sai, khi sư phụ muốn phạt, nàng đều đánh trống lảng sang chuyện khác, cuối cùng kéo theo cả Hư Không Tử vào, mọi việc thuận lợi.

“Chuyện này nói ra rất dài, trái lại ta muốn biết, vì sao nàng đến được địa ngục Vô Gian?” Mặc Dạ không trả lời câu hỏi của Tề Hoan, vẻ mặt tò mò hỏi lại nàng.

Hấn là Quỷ Tiên, có thể đi vào bất kể chỗ nào của Minh Giới, lãnh thổ Minh giới cực lớn, có nhiều chỗ ngay cả Minh Vương cũng không thể tùy tiện xâm nhập, nhưng hấn lại có thể.

Chẳng qua, địa ngục Vô Gian này vốn không có cửa vào, chỉ có thể mở ra một lối vào không gian thôi, rốt cuộc Tề Hoan làm cách nào từ Tiên giới đến được đây?

“Ách... Không nhớ rõ, ngủ một giấc tỉnh lại đã ở chỗ này rồi.” Thì ra chỉ là chạy đến địa ngục Vô Gian, nàng còn tưởng đã xuyên không chứ. Tốt quá không phải xuyên không, coi như xuyên không cũng phải đem theo Mặc

Dạ, nếu không thì mình lỗ to rồi...

Nghĩ nghĩ, Tề Hoan vô ý thức sờ lên đầu, sau đó, choáng váng!

Nàng đã quên, một đầu tóc ngắn đen nhánh xinh đẹp, sau khi Lôi Thần tháp bị hủy cũng đã không còn.....Xong rồi, nàng thật không muốn sống nữa, bộ dạng này để cho Mặc Dạ trông thấy, về sau nàng làm sao đối mặt với hắn đây?

Nhìn bộ dáng ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất hận không thể đào một cái hố chui xuống của Tề Hoan, Mặc Dạ không nhịn được buồn cười. Hắn cũng không phải lần đầu trông thấy bộ dạng chật vật của nàng. Một nữ nhân ôm một con gà gặm đến mờ dính đầy mặt, vẫn có thể khiến cho hắn động lòng, huống chi chỉ thiếu vài cọng tóc.

Hơn nữa, từ khi biết nàng đến bây giờ, tóc trên đầu Tề Hoan cũng không dài lắm.

“Người, quay đi chỗ khác không cho phép nhìn.” Tề Hoan ngồi xồm trên mặt đất ôm đầu, vô cùng bất mãn với tiếng cười từ trên đỉnh đầu truyền xuống, nhịn không được ngẩng đầu lên hung dữ trừng Mặc Dạ một cái. Mặc Dạ nhún nhún vai, nghe lời xoay người đi.

Cảm thấy phía lưng đột nhiên yên tĩnh, Mặc Dạ hơi kinh ngạc, thì bàn tay nhỏ bé của Tề Hoan chọt chọt lên lưng hắn, “Này, người dù gì cũng là Quỷ Tiên, có biện pháp gì khiến tóc ta dài ra hay không ~” Chỉ lúc này, nàng mới nghĩ đến tác dụng của mình, Mặc Dạ thật không biết nên khóc hay cười.

Thì ra làm Quỷ Tiên chính là để mọc tóc cho nàng đấy.

“Biện pháp đương nhiên là có, chẳng qua...” Mặc Dạ dừng một chút, khoe miệng cong lên một nụ cười vô cùng tà mị.

“Biện pháp gì, nói mau nói mau.”

Mặc Dạ xoay người lại, mỉm cười với Tề Hoan, “Vừa rồi còn nhớ, nhưng lại lỡ quên mất rồi.”

....Tề Hoan nghiêng răng ken két, có việc cầu người, ngàn vạn lần không thể xúc động, thói hư tật xấu của Mặc Dạ so với trước đây không hề giảm đi chút nào, điều này cũng không thể trách hắn, khi bộ dạng Tề Hoan tức giận thực sự quá thú vị. Lúc thì mới giống mèo nhỏ mới sinh, một khi đã không vui, liền giơ móng vuốt bổ nhào về phía người.

“Không biết lão nhân gia ngài đây phải làm sao mới có thể nhớ ra?” Tay ở phía sau lưng nắm chặt thành nắm đấm, đợi đến lát nữa thời cơ chín muồi liền có thể cho ngay Mặc Dạ một đấm lên mặt.

Mặc Dạ cười mỉm đưa mặt đến sát mặt Tề Hoan, “Hôn một cái, ta sẽ nói cho nàng biết cách khôi phục tóc như cũ.” Tuy mới chia cách không lâu, nhưng hắn vẫn là lần đầu tiên ném thử mùi vị tương tự, trong lòng mỗi giây mỗi phút đều nghĩ đến một người, nhưng mỹ nhân lại không ở bên cạnh. Hắn cũng là nam nhân bình thường, khi đối mặt với nữ nhân mình yêu mến,

không có khả năng không có ham muốn, xa cách mấy ngày, lúc nào cũng nghĩ đến bộ dáng tươi cười giảo hoạt của nàng, còn có nụ hôn ngọt ngào của nàng, trong lòng luôn vô cùng phấn khích, không có cách nào không chế.

“Ách...” Đề nghị này của Mặc Dạ kỳ thực rất hấp dẫn đấy, chẳng qua là, người ta then thùng nha, nàng dù sao cũng là con gái. Lúc này Tề Hoan không hề nghĩ tới, cái người khi đó một lòng muốn áp đảo Mặc Dạ, đến cuối cùng nửa đường lùi bước kia là ai.

Mặc Dạ không đợi Tề Hoan trả lời, trực tiếp cúi đầu dùng miệng che đi đáp án của nàng. Lưỡi cùng nhau quấn lấy, trong miệng đều là hương vị của hắn, cảm giác tê dại từ từ truyền đi khắp thân thể.

Tề Hoan hai tay ôm lấy đầu vai của Mặc Dạ, cảm thấy chân mình như nhũn ra. Trước kia đọc tiểu thuyết, đều ghi nam chính hôn nữ chính đến ngón chân cũng cong lên, lúc đó nàng còn cười nói quá phóng đại rồi. Giờ đến lượt mình, quả nhiên cũng không tốt hơn.

Kỹ thuật hôn của nam nhân này thật sự quá tốt, nghĩ tới đây, Tề Hoan lại khó chịu rồi, nụ hôn đầu tiên của mình, cứ như vậy dâng lên cho hắn, còn hắn thì không biết là bị bao nhiêu người hôn qua rồi.

Càng nghĩ càng thấy khó chịu, hàm răng nàng dùng sức, khễ cắn một cái, ơ, vậy mà không cắn được? Mở mắt ra, phát hiện Mặc Dạ đang cười tủm tỉm nhìn mình.

Hai người vẫn dây dưa ôm nhau, vì chân Tề Hoan không có sức, nên Mặc Dạ ôm cả người nàng vào ngực, giờ phút này Tề Hoan có thể cảm nhận được bộ phận khả nghi nào đó đang biến hóa.

Vốn tất cả đều rất tốt đẹp, nhưng năng lực phá hoại không khí của Tề Hoan vẫn luôn kinh người. Điều ấy Mặc Dạ đã thấm sâu trong máu, hiểu rất rõ, cũng may tại thời khắc máu chốt hắn thu đầu lưỡi lại, bằng không nghe tiếng hai hàm răng nghiền vào nhau ken kén như vừa rồi, kinh khủng như vậy, còn không cắn đứt luôn đầu lưỡi hắn sao!

“Nàng vừa tức giận cái gì?” Một tay dùng sức ôm eo nàng, một tay vuốt ve mái tóc mới dài ra. Kỳ thật làm tóc dài ra đối với tiên nhân mà nói chỉ là một tiểu xảo thôi, nhưng điển tịch Tề Hoan học không giống người khác, sư phụ không cách nào chỉ dạy, có rất nhiều thứ nàng không biết.

Vừa rồi Mặc Dạ chỉ dẫn một ít linh khí phát ra từ trong cơ thể nàng, rất thuận lợi khiến cho tóc nàng dài ra.

Vốn Mặc Dạ còn muốn làm tóc nàng dài thêm một chút, nhưng Tề Hoan của hắn sao có thể giống với người khác, như vậy mới thích hợp với nàng nhất.

“Hừ.” Quay mũi sang một bên, Tề Hoan không thèm nhìn hắn, đều nói lòng nữ nhân như kim dưới đáy biển, điểm ấy thật đúng là không sai.

“Tóc còn chưa vừa ý sao?” Nàng đã không chịu nói, đoán chừng cũng

không phải việc gì tốt, lòng hiếu kỳ của Mặc Dạ không lớn, cũng không có hứng thú kích thích Tề Hoan, làm nàng bất mãn với mình, vì vậy quyết định nói sang chuyện khác.

Nghe Mặc Dạ hỏi, Tề Hoan kinh ngạc sờ lên đầu mình, quả nhiên tóc đã dài ra rồi. Niềm vui khi tóc mọc ra, khiến Tề Hoan quên đi bực bội vừa rồi, dùng sức ôm chầm lấy Mặc Dạ, hung hăng hôn một cái trên mặt hấn, để lại một mảng nước miếng, cái này, là nàng cô ý đấy....

Chương 121: Tháp Phong Thần

Sao ngươi lại đến được địa ngục Vô Gian? Ta nhớ nơi này không có cửa vào mà.” Tề Hoan dính chặt vào người Mặc Dạ, ôm cổ hăn, tựa toàn bộ sức nặng lên người hăn.

“Tìm người... Nàng béo lên không ít.” Nói hai câu, Mặc Dạ cúi đầu cẩn thận đánh giá Tề Hoan, sau đó đưa ra kết luận.

“Nào có?” Tề Hoan liếc nhìn bụng dưới bằng phẳng của mình, chẳng lẽ mình béo lên thật? Nhưng...nàng đã thành tiên rồi cơ mà, chẳng nhẽ tiên cũng béo lên sao? Ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Mặc Dạ, “Đâu có...”

“Ồ đây, xúc cảm tốt hơn.” Nhéo nhéo vị trí ngực mềm của Tề Hoan, Mặc Dạ cười vô cùng tà ác.

“Ngươi đi chết đi.” Tiếng hét chói tai của Tề Hoan vang vọng trong Địa ngục Vô Gian.

Vật vả lăm mới trấn an được cơn điên của Tề Hoan thì xiêm y của Mặc Dạ đã toi bời rồi, quả nhiên không thể tùy tiện kích thích nữ nhân này được, bằng không hậu quả thật sự còn khủng bố hơn địa lôi. Trên cổ, trên tay vẫn còn dấu răng của Tề Hoan, xuyên qua tấm áo rách tả tơi còn nhìn thấy mấy vết cào trên ngực.

“Ô? Ngươi chảy máu?” Thò tay chùi chùi bả vai bị mình cắn, Tề Hoan kinh ngạc nhìn chất lỏng màu đỏ trên ngón tay, là máu sao? Quý mà cũng có máu sao?

Nghĩ đến đây, Tề Hoan càng thêm nghi ngờ, hình như tim Mặc Dạ vẫn còn đập, ngay cả thân nhiệt cũng có, chẳng lẽ hăn lại biến thành người rồi?

“Quý tiên và tiên nhân không khác nhau mấy, chẳng qua là từ quý tu tu thành thôi.” Bởi vì hăn là quý tiên chuyển từ ma tu cho nên thân thể nhất thời khó thích ứng, hiện giờ đã khôi phục tương đối. Trên cơ bản không khác gì tiên nhân bình thường. Mặc Dạ vỗ vỗ tay, mớ vải bị Tề Hoan gặm cắn lại biến thành một bộ nhỏ bào màu trắng.

Hăn luôn mặc áo bào trắng, đeo thắt lưng thêu hoa văn màu xanh. Tề Hoan không hiểu, vì sao Mặc Dạ lại đặc biệt thích quần áo màu nhạt, theo lý thuyết, ma vương gì gì đó không phải luôn mặc màu đen sao, tốt nhất phải che mặt nữa, bảo trì vẻ thần bí.

“Sao ngươi không mặc màu đen?” Nhân cơ hội sờ sờ lồng ngực rắn chắc của Mặc Dạ, ăn đậu hũ. Hà cơ gì luôn là mình bị chiếm tiện nghi chứ, nàng đương nhiên không thể chịu thiệt, nhất định phải sờ lại, song không biết

rằng đây chính là ngọn nguồn của tội lỗi.

“Nàng thích màu đen sao?” Mặc Dạ nhướn mày.

“...Không thích.” Bụng dạ đen tối là đủ rồi, không cần phải mặc đồ đen để chứng minh đâu. Nhưng cũng không nên ăn mặc trong sáng thuần khiết như vậy a. Nếu trên mặt hấn không phải là nụ cười tà tử, không mang mặt nạ, thì nam nhân này đúng là thư sinh văn nhã bước ra từ tranh cổ, nếu có thêm quạt nữa thì càng chuân hơn.

Quá giả tạo rồi, những ai chưa từng tiếp xúc với hấn chắc chắn không biết, nam nhân này mà trở mặt thì quả là hổ ăn thịt người.

“Mẫu thân ta thích mặc quần áo trắng nhất, ta cũng có thể vì nàng đổi lại...” Mặc Dạ cười như không cười nhìn Tề Hoan, mở miệng nói đùa.

Tề Hoan nghiêng đầu nhếch miệng, “Ta thích y phục màu đỏ kết hợp với mũ xanh, có thể thử không?” Xanh đỏ lòe loẹt, thật phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của cổ nhân nha!

... Nhất thời, Mặc Dạ vã mồ hôi như tắm, vừa rồi hấn chưa nói gì hết.

“Người nói tới đây tìm người, trong Địa ngục Vô Gian có người à?” Sau khi Mặc Dạ buông ra, Tề Hoan đứng bất động, để hấn tùy ý chỉnh sửa lại trang phục ình,

“Ừ, nghe nói là có, nhưng vẫn chưa tìm được.” vén gọn tà áo của Tề Hoan lại, Mặc Dạ xoa nhẹ đầu tóc ngắn của nàng.

“Người tìm ai thế?”

“Phụ thân của tiểu hồ ly.”

“... Một Cửu Vĩ Thiên Hồ khác?”

“Nghe nói không phải.” Câu trả lời của Mặc Dạ khiến Tề Hoan vô cùng kinh ngạc, Cửu cô nương cùng một người thân bí sinh ra tiểu hồ ly sao, trời ạ, thật làm người ta hoảng sợ nha.

Tề Hoan từ hiện đại đến nên rất khó tưởng tượng, hai loại sinh vật khác nhau mà cũng có thể sinh con? Chẳng lẽ không xuất hiện biến dị gì sao? Nghĩ tới đây, Tề Hoan lại nghĩ đến tiêu hồ ly và Tiểu Ngân, nếu như, chỉ là nếu như thôi, hai người bọn họ sinh con...chắc là... hồ ly chín đầu có đuôi rắn...

Rùng mình một cái. Loại chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra, không nên nghĩ lung tung thì tốt hơn.

“Người tìm cha nó làm gì?” Dù sao Mặc Dạ tuyệt đối không phải kẻ nhàn rỗi tới mức chạy đến Địa ngục Vô Gian để tìm hiểu xem phụ thân tiểu hồ ly là giống gì, nếu đổi là Tề Hoan thì chắc là có thể.

“Chuyện này có vài phần liên quan đến nàng, dù sao nàng cũng đã tới, chúng ta đi tìm ông ta.” Mặc Dạ không trả lời Tề Hoan, cười tìm tìm lảng sang chuyện khác.

“Được rồi.” Biết rõ hấn không muốn trả lời thì nhất định sẽ không nói, Tề Hoan cũng không truy hỏi, dù sao hấn cũng không hại nàng.

Có Mặc Dạ bên cạnh, Địa ngục Vô Gian vốn lạnh lẽo, cô quạnh, tịch mịch bấy giờ không còn đáng sợ nữa, cho dù không nói gì nhưng tay nắm tay, mười ngón đan xen khiến tâm tình Tề Hoan dần dần bình tĩnh trở lại. Những hung thú từ thời thượng cổ bị nhốt ở Địa ngục Vô Gian cảm nhận được khí tức trên người Mặc Dạ thì chạy thật xa, hai người bọn họ yên ổn đi lại.

“Vì sao không dùng độn thuật, đi như thế này chậm quá.” Đi được chốc lát, Tề Hoan bắt đầu phàn nàn, từ sau khi học xong độn thuật, về cơ bản đã không phải đi bộ nữa, đặc biệt sau khi lực lôi điện có phạm vi công kích lớn hơn, bình thường chạy đi đều chỉ thấy một tia chớp lóe lên, rồi xuất hiện một bóng người. Vào buổi tối, còn đáng sợ hơn gấp quý.

“Ở không gian này dùng độn thuật rất dễ bị mất phương hướng.” Địa ngục Vô Gian đáng sợ không phải vì nó không có lối ra, mà là dù có đi thế nào cũng sẽ trở về vị trí ban đầu, đây chính là vấn đề của không gian.

Bởi vì thân phận Mặc Dạ đặc thù, nên không gian này không ảnh hưởng đến hắn, nhưng Tề Hoan thì khác, nếu tách nhau ra, chỉ sợ lát nữa sẽ không tìm được nàng.

“Chân đau.” Đi thêm hai canh giờ, Tề Hoan chơi xấu không chịu đi tiếp. Trái phải đều màu đỏ như máu, mệnh môn rộng lớn, bầu trời thì tối tăm, mờ mịt.

Nhìn xa xa, có bóng đen như ẩn như hiện, Mặc Dạ liếc Tề Hoan, “Hóa ra nàng muốn ta bế nàng, nói thẳng là được rồi.” Xoay người bế Tề Hoan lên, tiếp tục đi về phía trước.

Một tay quàng lên vai hắn, đầu tựa vào vai Mặc Dạ, tay kia chọc chọc ngực hắn, bất mãn chỉ trích: “Người phải nói, ‘đây là vinh dự của ta’”.

“Phải.” Mặc Dạ bắt đầu dĩ cười cười.

Hắn bước đi không nhanh nhưng lại khiến người ta có cảm giác hắn đã đi được rất xa. Có người bước hộ quả nhiên vô cùng hạnh phúc, Tề Hoan không hề để ý tới việc Mặc Dạ bế người 50kg như nàng đi đường là một gánh nặng rất lớn. Người muốn bế nàng không biết nhiều thế nào đâu. Đây là vinh hạnh to lớn cỡ nào chứ. Hừ, nếu là người khác, nàng không cho bế đâu, Tề Hoan tự an ủi, lại vừa lo lắng, cánh tay Mặc Dạ sẽ không mỏi lắm chứ...

Dựa vào vai Mặc Dạ, cọ cọ, Tề Hoan điều chỉnh tư thế thoải mái nhất, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi trong ngực hắn. Thấy khuôn mặt đang ngủ vui vẻ của Tề Hoan, trên mặt Mặc Dạ không tự chủ hiện lên một nụ cười dịu dàng.

Ngẩng đầu nhìn ngọn tháp đen cao sừng sững càng ngày càng gần, Mặc Dạ bước nhanh hơn. Nhưng tòa tháp đen này dường như biết đi, bất kể Mặc Dạ đi nhanh thế nào, nó vẫn bảo trì khoảng cách không đổi với Mặc Dạ.

Nhận ra tình hình, Mặc Dạ cau mày ngừng lại.

Người là ai? Từ trong tháp đen đột nhiên bốc lên đám sương mù màu đỏ, sau đó từ từ ngưng tụ thành ba chữ lớn, lơ lửng giữa không trung.

Tim được người rồi. Trên thân thể Mặc Dạ cũng tỏa ra sương trắng, hai loại sương mù ở trong không trung tranh chấp, sương đỏ muốn tới gần Mặc Dạ song lại bị sương trắng trên người Mặc Dạ ngăn lại, thậm chí có một phần sương đỏ bị sương trắng đồng hóa.

Tiên nhân? Chúng kiến năng lực của Mặc Dạ, sương đỏ không cuồng loạn tán ra nữa, giống như trở thành một đũa bé ngoan ngoãn dịu dàng.

Quý Tiên. Sau khi nhìn thấy hai chữ lớn trên không trung do sương trắng tạo ra, màn sương đỏ kia uôn lượn như nước sôi, ngay cả tòa tháp cũng bắt đầu run rẩy.

Lát sau, một giọng nói tang thương từ trong tháp truyền ra, “Người là Quý Tiên?” Giọng nói trầm thấp khàn khàn, như đã trải qua tất cả tang thương chết chóc, chỉ nghe thôi đã khiến lòng người sôi sục dần dần tĩnh lặng.

Tề Hoan đang ngủ bị giọng nói làm bừng tỉnh, hoảng hốt tìm kiếm nơi phát ra tiếng nói. Mặc Dạ thấy nàng đã tỉnh liền đặt nàng xuống đất, sau đó ôm nàng vào lòng, áp đầu nàng vào ngực mình, một tay bịt tai nàng lại.

Tề Hoan ngửa đầu nhìn Mặc Dạ, lại nhìn tòa tháp đen không biết xuất hiện từ lúc nào ở phía trước, đương nhiên cũng không bỏ qua hai đám sương mù trên không trung kia.

“Đúng vậy.” giọng Mặc Dạ không lớn, không biết người nọ có nghe thấy hay không.

Nửa ngày sau, tòa tháp đen trôi nổi bất định cuối cùng cũng ngừng lại, như một thiên thần đứng sừng sững trên vùng đất đỏ máu. “Vào đi.” Một tiếng vừa dứt, đám sương đỏ cũng bị thu về.

Lần này, khi Mặc Dạ kéo Tề Hoan đi vào, nó không di chuyển nữa mà đứng yên tại đó. Đến gần tháp đen, Tề Hoan mới phát hiện, trên thân tháp có khắc vô số bùa chú, có đến cả nghìn cái phù chú ghi chú văn vô cùng phiền phức. Nàng đã từng nghe Thiên Lô nói, chú văn càng phức tạp thì uy lực càng khủng bố. Tòa tháp này có khoảng mười tầng, bên ngoài chằng chịt chú văn, trên thân tháp còn quấn đầy xiềng xích không biết làm từ chất liệu gì, chỗ thấp nhất chỉ có một cái cửa rất nhỏ, không có cổng lớn, từ bên ngoài nhìn vào thì tối đen như mực.

“Tháp này...”

“Tháp Phong Thần.” Trong tiên giới, chỉ có một thần khí duy nhất là tháp Phong Thần, chẳng qua, tòa tháp này đã biến mất trăm vạn năm, trong tiên giới, rất ít người biết được tung tích của nó.

“Người bên trong là phụ thân của tiểu hồ ly à?” Tề Hoan chọc Mặc Dạ, khẽ hỏi.

“Ừ, sao vậy?”

“Người nói xem, nếu ta bảo hấn biến về bản thể, hấn có đồng ý không?” Tề

Hoan vẫn chưa quên chuyện này, muốn nhìn xem rốt cuộc cha của tiểu hồ ly là giống gì.

“...” Đầu óc Tề Hoan quả nhiên ngoài sức tưởng tượng của người bình thường, giờ này rồi mà nàng vẫn suy nghĩ vấn đề đó!

Chương 122: Yêu chi đạo

Bản thể của ta là kim ô (quạ vàng), ngươi thật sự muốn nhìn sao?” Từ trong tháp truyền ra câu trả lời pha lẫn tiếng cười như có như không.

*Kim ô: mời tham khảo truyện Hậu Nghệ bắn rơi mặt trời để biết thêm chi tiết nhé.

Một con chim... Lại là một con chim?! Trời ạ, sao có thể là một con chim, thật quá thất vọng, làm người khác khó có thể tiếp nhận mà. Cho dù hấn là kim ô, là kim ô trong truyền thuyết có thể biến thành mặt trời thì cũng không thể che dấu sự thật rằng hấn là một con chim.

Chim và hồ ly, bọn họ làm cách nào mà sinh được hài tử vậy? Trong đầu Tề Hoan hiện lên một dấu chấm hỏi thật lớn.

Thấy vẻ mặt Tề Hoan từ khiếp sợ, rồi chuyển thành thất vọng, cuối cùng là nghi hoặc, Mặc Dạ cũng chẳng hiểu ra sao, hoàn toàn không biết trong đầu nàng đang nghĩ gì.

“Sao thế?”

“Ngươi không thấy chuyện này rất kì quái sao?” Tề Hoan ghé sát vào tai Mặc Dạ, nói nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn.

“Việc này thì có gì kì quái?” Mặc Dạ hoàn toàn không lĩnh hội được ý tứ của Tề Hoan, tuy bình thường Yêu tộc luôn cùng đồng loại sinh con, nhưng không cùng chủng tộc vẫn có thể thông hôn mà, có một số yêu thú vì muốn truyền thừa huyết mạch thượng cổ chỉ có thể giao phối với yêu thú mang huyết mạch thượng cổ khác, bất kể chúng là chủng tộc gì.

Đi theo Mặc Dạ vào trong tháp, trước mặt là một cái cầu thang dài vô tận, ánh sáng màu vàng tỏa ra từ bậc thang, Tề Hoan nhìn kỹ mới phát hiện, trên cầu thang cũng khắc chú văn, mỗi khi bọn họ đi qua một tầng, ánh sáng sẽ nhạt đi một phần, Tề Hoan nhàm chán đếm bậc thang dưới chân, phát hiện mình đi được 999 bậc thì đến đỉnh tháp.

Trên đỉnh tháp, thứ đầu tiên Tề Hoan nhìn thấy là những sợi xích nhỏ với vô số mắt xích, chúng trôi quanh một nam nhân mặc chiến giáp màu vàng, trên tay chân của nam nhân kia phủ kín phù chú, trước ngực còn cắm một thanh đoản kiếm màu đen, huyết dịch màu vàng không ngừng nhỏ xuống. Mặt hấn trắng bệch không chút huyết sắc, nhưng không hề tổn hại tới vẻ ngoài tuấn lãng của hấn, cho dù bị ánh mắt vô cùng không lễ phép của Tề Hoan nhìn chăm chăm, hấn vẫn nở nụ cười dịu dàng, thanh đạm, cũng không hề thấy xấu hổ khi bản thân mình bị trôi thành như vậy.

Kim ô, con của Yêu vương thượng cô Đế Tuấn trong truyền thuyết.

“Ta tên là Thập.”

Thập hơi nhếch miệng, coi như chào hỏi hai người.

“Mặc Dạ.”

“Sao ngươi biết ta ở đây?”

“Mẫu thân ta lưu lại di ngôn, nói nếu một ngày ta cần người giúp đỡ, có thể tới tìm ngươi.”

“Mẫu thân của ngươi? Ngươi là con trai Diệt Tuyệt?” Nụ cười trên mặt Thập hơi thu lại, giọng nói pha vẻ kinh ngạc. Diệt Tuyệt là tiên nhân đã phong ấn hắn năm đó, cũng là ân nhân giữ lại cái mạng này cho hắn. “Khó trách ngươi có thể tu thành Quỷ Tiên. Chẳng qua... vì sao ngươi phải làm như vậy?”

Diệt Tuyệt là người duy nhất trên Tiên giới biết cách tu thành Quỷ Tiên, nhưng tại sao nàng lại để cho con mình biến thành Quỷ Tiên, chẳng lẽ nàng không biết con đường này chính là đường chết hay sao.

Thời thượng cô, Quỷ Tiên tuy không nhiều lắm, nhưng cũng có vài người, sự xuất hiện của bọn họ thường mang đến kiếp nạn, khi đó, các vị tiên thân thông quảng đại rất nhiều, cho nên Quỷ Tiên cũng không được coi trọng lắm. Nhưng hiện giờ, tiên nhân thượng cô đã bị chôn vùi, Quỷ Tiên xuất thế chẳng khác nào báo hiệu diệt vong, những tiên nhân ngu muội trên Tiên giới kia nhất định sẽ giết hắn.

“Nghe nói ngươi đã từng tu luyện 《 Yêu Chi Đạo 》 ?” Mặc Dạ không trả lời mà trực tiếp hỏi một vấn đề khác không hề liên quan.

“Đúng vậy.”

“Nói cho ta biết phương pháp tu luyện 《 Yêu Chi Đạo 》 .”

“...Ngươi không thể tu luyện thêm được nữa, hướng chi, 《 U Minh Chi Đạo 》 mà ngươi tu luyện cũng không hề thua kém 《 Yêu Chi Đạo 》 , không phải sao?” Thập nhẹ nhàng lắc đầu. Lục Đạo, vốn là sáu loại phương pháp tu luyện thân thông từ thời thượng cô, tuy nhiên sau này lại bị tiên nhân phán thành sách cấm, hủy diệt toàn bộ, cảnh tượng nhìn thứ mình liều mạng bảo vệ bị thiêu hủy ngay trước mắt, Thập căn bản không dám nhớ lại. Còn có cả 《 Yêu Chi Đạo 》 và 《 U Minh Chi Đạo 》 ? Tề Hoan không hiểu đầu đuôi nhưng nàng lại biết một chuyện, những gì bọn họ đang nói tuyệt đối có liên quan đến bản bí tịch nàng tu luyện.

Mặc Dạ nghe xong lời của Thập, khóe miệng khẽ nhếch, “Ngươi không muốn biết nếu Lục Đạo hợp nhất thì sẽ có chuyện gì xảy ra sao? Biết đâu, ngươi sẽ có cơ hội sống sót ra khỏi nơi này.”

Lời Mặc Dạ nói chỉ khiến Thập lắc đầu cười khổ, hắn ở nơi đây mệt mỏi lâu như vậy, sớm đã đánh mất ý niệm đi ra ngoài rồi. “Lục Đạo không có khả năng tồn tại trên cùng một người, ít nhất 《 Ma chi đạo 》 và 《 Thiên chi đạo 》 không thể cùng tồn tại được.” Hắn đã từng thử tu luyện Lục

Đạo, song đáng tiếc, cuối cùng chỉ thành công tu luyện 《 Yêu Chi Đạo 》 thôi.

Hợp nhất Lục Đạo chẳng qua chỉ là truyền thuyết từ thời thượng cổ, chưa từng có người nào thành công cả.

Nghe mãi, Tề Hoan nhin không được néo hông Mặc Dạ, thành công hấp dẫn sự chú ý của hắn, “Sao vậy?”

“Người muốn ta tu luyện cái 《 Yêu Chi Đạo 》 gì gì đó à?” Tu luyện gì cũng được, nàng không sợ, nhưng tu luyện thứ nguy hiểm như vậy, cuối cùng biến thành yêu nhân thì làm sao bây giờ? Yêu nhân thì còn chấp nhận được chứ nhân yêu thì quá thâm hiểm rồi. (Yêu nhân: nửa người nửa yêu; Nhân yêu: đồng tính.)

“Không thích à?” Mặc Dạ cúi đầu nhìn Tề Hoan, trong mắt có loại cảm xúc Tề Hoan không hiểu được.

“À... Có thể thử, có thể thử.” Hợp nhất Lục Đạo, nghe cũng được đấy chứ, không biết tu luyện xong rồi nàng có thể xưng bá Lục Đạo hay không, cho dù không thể xưng bá Lục Đạo, thì xưng bá Tiên giới cũng được.

Cuộc nói chuyện của hai người khiến Thập chú ý tới Tề Hoan, nhìn chằm chằm vào Tề Hoan một lúc, cuối cùng đôi mắt vàng nhạt của hắn bỗng tỏa ra hai luồng sáng rực rỡ, Tề Hoan cảm thấy thân thể mình giống như trở nên trong suốt.

“Tứ đạo! Sao có thể?” Thập kinh hô, dù lí trí hắn cảm thấy chuyện này tuyệt đối không thể phát sinh nhưng hắn vẫn thấy được trên người Tề Hoan có tứ đạo Thiên Địa Nhân Ma, hơn nữa tam đạo Thiên Địa Nhân đã tạo thành luân hồi rồi. “Sao người có thể tu thành 《 Ma chi đạo 》 ?”

Mắt thấy gân xanh trên trán Thập đều nổi lên cả rồi, Tề Hoan nhin không được lùi về sau nửa bước, nghiêng đầu nhìn Mặc Dạ.

“Ta độ cho nàng.”

“... Ta hiểu rồi.” Thập hít sâu một hơi, sau đó há miệng, Tề Hoan trông thấy Thập nhổ ra một hạt châu màu tím.

“Trên này có ghi chép tất cả về 《 Yêu Chi Đạo 》 , nếu người có thể luyện thành, ta hi vọng người thay ta tìm kiếm người kế thừa của Yêu tộc.” Sau khi nhổ hạt châu màu tím ra, sắc mặt Thập càng tái nhợt hơn, huyết dịch trước ngực cũng ngày càng nhiều, một lát sau, trên chiến giáp màu vàng đều là máu.

“Cửu cô nương không phải cũng học được 《 Yêu Chi Đạo 》 sao?” Tề Hoan đột nhiên hỏi, hắn là phụ thân của tiểu hồ ly, vậy có lẽ 《 Yêu Chi Đạo 》 mà Cửu cô nương học được là do hắn dạy.

Thập lắc đầu, “Nàng chỉ học được một nửa, còn một nửa là ta truyền thụ, muốn tu thành là chuyện không có khả năng. Đúng rồi, người nhắc đến tiểu hồ ly, là con của Cửu nhi sao?” Lúc Thập bị nhốt vào đây, tiểu hồ ly vẫn còn trong bụng Cửu cô nương, hắn cũng không biết mình còn có một đứa

con. Cừu Vĩ Thiên Hồ mang thai khoảng vạn năm, Tề Hoan cảm thấy làm yêu là một chuyện rất không may mắn, mẹ của Na Tra chỉ mang thai ba năm thôi đã bị chính cha mình coi là quái vật, nếu gặp phải tiểu hồ ly, ở trong bụng mẹ những mấy vạn năm còn không dọa chết cha của nó sao. Nhưng hiện giờ, Thập cũng không có vẻ kinh hãi gì, chẳng lẽ hẳn không tò mò tiểu hồ ly trông như thế nào sao? Tề Hoan cảm thấy kì quái, tiểu hồ ly dù thế nào cũng coi như giống lai rồi, tại sao không có chút đặc điểm nào của kim ô chứ? Cho dù mọc thêm cánh cũng được. (TNN: thực ra là có nhưng em nó chưa lớn nên chưa phát hiện ra thôi =]] góm mọc cánh ụ cười à =]])

“À.” Tề Hoan vô thức gật đầu.

Trên mặt Thập hiện lên một nụ cười thỏa mãn, hẳn không hỏi tiếp, chỉ chậm rãi nhắm mắt lại, “Các ngươi đi đi.”

Hành động của hẳn khiến Tề Hoan vô cùng khó hiểu, chẳng lẽ hẳn không muốn có con sao, vì sao lại chỉ hỏi mỗi một câu như thế?

“Đa tạ.”

Mặc Dạ hành lễ với Thập, rồi kéo Tề Hoan đi xuống dưới.

Sau khi đi được mấy bước, Tề Hoan nhin không được quay đầu hỏi hẳn một câu, “Ngươi không muốn trông thấy nó sao?” Trên đời này không có người cha nào lại không yêu con, cho dù hai cha con họ chưa từng gặp nhau.

(TNN: có đây =]] chính là chồng của mẹ =]])

“Muốn.” Hẳn đã có con rồi, đây là điều mà hẳn có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới, nhưng cả cuộc đời này hẳn vĩnh viễn không thể rời khỏi tháp Phong Thần, cho nên đó chỉ là hi vọng xa vời mà thôi.

Nhìn hai người Tề Hoan rời đi, ánh mắt Thập có chút mơ hồ, hai người họ thật giống hẳn và Cừu nhi. Hẳn vẫn nghĩ rằng, mình sẽ mãi mãi bảo vệ được Cừu nhi, nhưng cuối cùng thì sao, nàng tự phế một thân tu vi chỉ vì muốn những kẻ kia tha cho hẳn một mạng, nhưng những kẻ tự ình là tiên nhân siêu phàm đó phút chót lại lật lọng.

Tuy sau đó hẳn dùng nội đan của mình khôi phục công lực cho Cừu nhi, thậm chí cưỡng ép truyền 《Yêu Chi Đạo》 cho nàng nhưng hình ảnh nàng toàn thân đầy máu, bị người ta đâm nát dưới lòng bàn chân vẫn như ác mộng quấn quanh trong đầu hẳn.

“Nếu là các ngươi, có lẽ sẽ thành công.” Có thể độ một thân 《Ma chi đạo》 đại thành như vậy ột nữ nhân, tiểu tử Mặc Dạ kia cũng coi như đủ khí phách, cho dù hẳn không phải con trai của Diệt Tuyết, chỉ bằng hành động này cũng đủ khiến mình xuất ra viên nội đan cuối cùng của bản thân rồi... Sau khi Tề Hoan ra khỏi tháp Phong Thần, tòa tháp đen lại bắt đầu trôi nổi, một lúc sau, nó giống như những đám mây phiêu tán trên không trung. Chỉ có điều, sau lần này, tháp Phong Thần vĩnh viễn sẽ không xuất hiện lại nữa. Trên đỉnh tháp, Thập vẫn nở nụ cười, nhưng hơi thở đã không còn nữa. Ánh

sáng vàng từ trong người hắn tán ra xung quanh, lúc sau, kim quang biến mất, một con quạ vàng ba chân lớn bằng lòng bàn tay lặng lẽ nằm trơ trọi trên sàn nhà. Lúc sắp chết, rốt cuộc hắn cũng thoát khỏi gông xiềng. Đối với hắn, có lẽ chết mới là kết cục tốt nhất, hắn nên sớm chôn vùi theo Viên cổ chứ không phải vùng vẫy cố sống thế này.

Chương 123: Chiếm đoạt

Sau khi rời khỏi tháp Phong Thần, Tề Hoan quay đầu nhìn lại tòa tháp đã sớm biến mất, trong lòng mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

“Sao thế?” Mặc Dạ cúi nhìn hạt châu màu tím trên tay, nghiêng đầu hỏi Tề Hoan.

“Cha của tiểu hồ ly... sẽ không sao chứ?”

“Không biết.” Mặc Dạ cười trả lời, nhìn nhìn bầu trời xám xịt đằng xa, trên mặt không rõ là vui hay buồn. Người đó sẽ chết, không hơn. Tan thành mây khói, từ nay về sau Tiên giới sẽ không còn kim ô, cũng sẽ không còn đại yêu thương cỏ.

Nhưng sống chết của người khác chẳng có liên quan gì tới hắn, hắn chỉ cần Tề Hoan sống, chỉ cần nàng còn sống là tốt rồi.

“À, vậy bây giờ chúng ta đi đâu?” Tề Hoan nhanh chóng vớt chuyện này ra sau đầu, Mặc Dạ sẽ không lừa nàng đâu.

“Chúng ta đi gặp Minh Vương.”

“Phụt... cái gì? Người nói đi gặp Minh Vương?” Tề Hoan sợ hãi kêu lên, có nhầm không, đây không phải là ăn no rồi việc sao?

“Ừ... Yên tâm, giao tình của chúng ta không tệ.”

Không tệ cái gì, đầu năm nay bạn bè chính là dùng để bán đứng đây, huống hồ thân phận hiện giờ của hắn “đặc biệt” như vậy, hắn là ai nhìn thấy cũng sẽ không nói hai lời mà chọc luôn ột đao.

Nếu để Tề Hoan tự đi, khẳng định nàng sẽ không thể rời khỏi Địa ngục Vô Gian được, nhưng may là có Mặc Dạ bên cạnh. Mặc Dạ chỉ cần vung tay một cái, không gian tối tăm mù mịt phía trước liền tách ra thành một kẽ hở, đi vào trong kẽ hở đó, Tề Hoan chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thoáng cái đã đến Minh giới.

Lần thứ hai đi vào Minh giới, nàng vẫn rất ghét nơi này, lần đầu tiên tới đây, tu vi của nàng không cao nên cảm thấy vô cùng áp lực, nhưng hiện giờ lực lôi điện cũng coi như luyện thành, vậy mà nơi này vẫn khiến nàng hít thở không thông.

Mặc Dạ phát hiện sắc mặt Tề Hoan không tốt, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, một tầng sương trắng bao quanh thân thể Tề Hoan, hóa giải oán khí u minh trong Minh giới.

Đối với Mặc Dạ thì oán khí u minh là thuốc bổ thượng hạng, nhưng đáng tiếc, đối với người tu luyện khác, loại khí tức này tuy không phải độc dược

nhưng cũng chẳng khác là bao. Một khi bị oán khí u minh xâm nhập, đó tuyệt đối không phải là chuyện khiến người ta vui mừng.

Cứ như vậy, Mặc Dạ cùng Tề Hoan nghênh ngang đi vào đài luân hồi, lần này ngồi ở vị trí Luân Hồi vương không phải tiểu Bối Bối nữa mà là Minh Vương.

“Người tới rồi, có tìm được người đó không?” Minh Vương thấy Tề Hoan xuất hiện cùng Mặc Dạ, thì lông mày liền nhíu lại rồi lập tức đặt lực chú ý lên người Mặc Dạ.

“Tìm được.”

“Ta nhớ... người là Tề Hoan, không phải người là người của Lôi Thần điện sao? Là người thừa kế được Lôi Thần chỉ định.” Minh Vương nhìn Tề Hoan, đồng thời quay đầu nhìn Mặc Dạ, phát hiện Mặc Dạ dường như đã sớm biết chuyện này rồi.

“Người khác thì cứ thấy thế, còn ta thì chẳng đồng ý điều gì cả.” Tề Hoan biết rõ, Lôi Thần và Thiên Lôi đối xử với mình rất tốt, có ơn với mình, dù sao ba trăm năm ở Lôi Thần điện đều là do bọn họ nhất mực chăm sóc Tề Hoan, bất kể vì nguyên nhân gì, đây đều là ân tình. Lúc Mặc Dạ không ở bên cạnh nàng, là họ cho Tề Hoan nơi ăn chốn ở, dù Tề Hoan không biết cái gọi là “có ơn tất báo” nhưng nàng cũng không muốn trở mặt với hai người. Chỉ tiếc, nàng không thể hứa hẹn bất cứ điều gì cho Lôi Thần điện, nếu trở thành người của Lôi Thần điện thì nhất định sẽ phải đối đầu với Mặc Dạ, như thế thà để nàng chết đi từ lúc trước còn hơn.

Ban đầu khi vừa bước chân vào một thế giới xa lạ, Tề Hoan cũng chưa từng sợ hãi, nàng chỉ thầm muốn một cuộc sống bình thường, thoải mái, dễ chịu mà thôi. Nếu Mặc Dạ không xuất hiện, cuộc sống của nàng hẳn là vẫn bình bình thản thản, sau đó dần dần đi về phía Lôi Thần điện, hợp tình hợp lý trở thành người thừa kế của Lôi Thần điện.

Nhưng hẳn xuất hiện, cuộc sống của nàng lại có thêm một nam nhân, một nam nhân có thể thay đổi cả cuộc đời nàng, vì hắn, bất kể là buông tay thứ gì, Tề Hoan đều cam tâm tình nguyện.

“Lúc người ở nhân gian, nghe nói người đã thích một nữ nhân, là nàng sao?” Minh Vương hỏi Mặc Dạ.

“Hừ, không phải ngài đã dùng kính Luân Hồi nhìn rồi sao?” Mặc Dạ tức giận hừ một tiếng, khinh bỉ ham mê rình trộm của Minh Vương. (TNN: sau này a cũng thế thôi, chê người ta làm gì =]])

“Đúng vậy, nhưng lúc nhìn qua kính Luân Hồi, quanh thân nàng ta quần đầy linh khí hỗn độn, không thấy rõ được tướng mạo. Không thể không nói, ánh mắt nhìn người của người cũng không có gì đặc biệt.” Minh Vương nói không hề khách sáo, Tề Hoan nhăn mũi, nam nhân này hẳn vẫn còn căm tức việc lần trước, đúng là kẻ lòng dạ hẹp hòi, thế mà lại làm Minh Vương. Háo sắc, ác độc, nhỏ mọn, trở mặt như trở bàn tay.

“Ta còn nghe nói, Minh Hỏa Tiên Tôn của Tiên giới hiện đang chuẩn bị hôn lễ, hình như muốn kết hôn với người tên là Tề Hoan...” Nhìn hai người đồng thời quay mặt nhìn nhau, Minh Vương cười vô cùng sáng lạn.

Tề Hoan quay mặt là do quá kinh hãi, nàng căn bản đã quên mất chuyện này, vừa trở về điện Lô Thần đã gặp phải một đống chuyện, đến giờ nàng còn chưa hiểu mình chạy đến Địa ngục Vô Gian bằng cách nào nữa. Nên từ đầu tới giờ nàng chưa hề nghĩ đến chuyện hôn lễ ở Minh Hỏa thành.

Về phần Mặc Dạ quay mặt, thì quá rõ ràng rồi, nữ nhân của mình lại thành vợ sắp cưới của người khác, là nam nhân thì chắc chắn sẽ nổi giận.

“Chúng ta nói chuyện.” Mặc Dạ nhướn mày, trên mặt nở nụ cười khiến lòng người run rẩy, cánh tay đặt bên hông Tề Hoan từ từ tăng lực.

Cười kiêu này hẳn là sắp tức phát điên rồi. Tề Hoan cúi đầu xuống sợ run, nam nhân ghen, đặc biệt là Mặc Dạ mà ghen thì thể nào cũng biến thân thành Đại Ma Vương Cađic (*), vô cùng khủng bố.

(*) nhân vật trong truyện Bảy viên ngọc rồng

“À... Đây là hiểu lầm thôi.” Tề Hoan chớp mắt mấy cái, có trời đất chứng giám, nàng là bị người khác hãm hại, nàng chưa bao giờ đồng ý cái gì cả.

“Ta hiểu.” Mặc Dạ vẫn mỉm cười, nhưng gân xanh trên trán lại nói rõ tâm trạng kích động hiện giờ của hắn.

“Ta là người vô tội mà

” Tiếng kêu thê thảm dần dần rời xa đài Luân Hồi, Minh Vương vuốt cằm nhìn hai người đi xa, khước miệng khẽ nhếch.

“Phụ thân?” hai người vừa đi, Bối Bối một thân hồng phấn xinh xắn như con bướm nhỏ chạy tới, nhưng cô bé cũng không nhào vào người Minh Vương mà chỉ chạy đến trước mặt hắn thì ngừng lại. Cô bé rất yêu quý cha mình nhưng hình như phụ thân không thích cô.

Minh Vương giương mắt nhìn gương mặt độ bồng của Bối Bối, dù cho ở nơi tăm tối như Minh giới, nàng vẫn khác hẳn những kẻ khác, lúc trước không phải vì thế mà hắn có chết cũng không chịu buông tay sao!

Minh Vương nở nụ cười tự giễu. Hắn ở Minh giới nhìn đủ sinh tử luân hồi, si tình oán hận của nhân gian, cứ tưởng rằng mình là người thông suốt nhất, ai ngờ kẻ ngu ngốc nhất lại chính là hắn.

Nếu đã thông suốt, sao phải cưỡng ép giữ nàng lại?

“Phụ thân, người không vui sao?” Thấy sắc mặt Minh Vương thay đổi, Bối Bối cẩn thận hỏi.

“Đến đây.” Minh Vương không trả lời mà đưa tay về phía Bối Bối.

Dường như Bối Bối rất sợ hắn, do dự một lúc mới cắn môi chậm rãi đi về phía hắn, thấy vẻ hoảng sợ trong mắt nàng, sắc mặt Minh Vương càng thêm âm trầm, đưa tay ôm Bối Bối vào ngực.

“Phụ thân, phụ thân, con...” Minh Vương càng ôm càng chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bối Bối vì không thở được mà đỏ bừng lên.

“Không được sợ ta, cũng không được rời khỏi nơi này, một bước cũng không được, nghe rõ chưa?” Giọng nói lạnh lẽo truyền đến bên tai, hẳn không buông Bối Bối ra nhưng cũng dần dần thả lỏng.

“Con nghe rõ.” Bối Bối không hiểu, vì sao phụ thân lại nói những lời này với mình, từ trước đến giờ, nàng vẫn không nghĩ đến chuyện rời khỏi phụ thân. Phụ thân không thích mình nhưng mình vẫn thích người a!

Mặc Dạ tìm được một nơi có chút ít dấu tích của quý thì dừng lại, ra vẻ “ngã phật từ bi” nhìn Tề Hoan, không mở miệng nói chuyện. Tề Hoan bắt đầu nổi da gà, ban đầu còn có thể trừng mắt nhìn hắn, nhưng dần dần Tề Hoan bại trận, đương nhiên, đây không phải vì mắt của nàng nhỏ mà là do ánh mắt của Mặc Dạ có lực sát thương quá lớn.

Nàng nhìn không được mở miệng hỏi trước, “Ta chẳng đồng ý hẳn cái gì cả, đều là do bọn họ tự chủ trương.”

“Bọn họ? Bọn họ gồm những ai?” Mặc Dạ đương nhiên không cho rằng Tề Hoan bắt cả hai tay. Nữ nhân như Tề Hoan, nếu có một ngày nàng không thích hẳn nữa, nàng nhất định sẽ nói thẳng. Chứ không phải loại người thừa dịp hẳn không có mặt mà vụng trộm gả cho kẻ khác.

“Lôi Thần, Lôi Thần hi vọng ta gả cho Minh Hỏa, hơn nữa...” Tề Hoan nhú mày, “Hơn nữa, Minh Hỏa từng lừa ta đi gặp Chu Tước, những Tiên Tôn khác dường như cũng đồng ý việc ta gả cho hắn.” Đừng nói Tề Hoan có thích Minh Hỏa hay không, bị người khác ép kết hôn, nàng nhất định không đồng ý.

“Nàng đã gặp Chu Tước? Bà ta đưa nàng cái gì?” Thấy Tề Hoan biểu lộ khác thường, Mặc Dạ hỏi thêm một câu.

“Hỏa tinh.” Tề Hoan thành thật trả lời.

“Coi như không phí công đi.” Mặc Dạ bất đắc dĩ cười, vốn Hỏa tinh là khó lấy được nhất bởi vì hắn không biết làm sao tìm được Chu Tước, không ngờ Tề Hoan đánh bậy đánh bạ mà lại vớ được vật này rồi.

Tuy hiện tại việc tu luyện của Tề Hoan chưa xảy ra vấn đề gì, nhưng đó là bởi vì nàng chưa chính thức tu luyện “Thiên chi đạo”. Một khi nàng bắt đầu, những ma khí vốn thuộc về Mặc Dạ trong cơ thể nàng nhất định sẽ bạo động. Tu vi của Mặc Dạ cao hơn Tề Hoan rất nhiều, một khi ma khí bạo động, với thân thể của Tề Hoan sợ rằng khó mà kiên trì được. Đây cũng là lí do Mặc Dạ không để Tề Hoan tu luyện tiếp mà một mực chạy đến Địa ngục Vô Gian tìm “Yêu chi đạo”.

Hắn muốn nàng mau chóng luyện thành hai đạo khác, có lẽ sẽ giúp cách biệt Tiên – Ma cân bằng hơn. Nhưng Tề Hoan lại tu ra thứ lôi điện mà ngay cả Mặc Dạ cũng không biết nguyên nhân. Song có vẻ lực lôi điện này khá có ích với Tề Hoan nên hắn cũng không ngăn cản.

“Cái gì mà không phí công, bản cô nương đây còn chưa gả đi đâu, chưa gì đã truyền tai tiếng thì về sau ta lấy chồng thế nào được chứ!” Tề Hoan bất

mãn hừ hừ hai tiếng.

Mặc Dạ dừng vài giây, rồi cười tủm tỉm nói, “Yên tâm, ta tin nàng trong sạch.”

“...” Tề Hoan trợn trắng mắt, đang muốn mở miệng nói chuyện, thì phía sau nàng chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một vòng xoáy màu đen, Tề Hoan chưa kịp kêu thành tiếng đã bị vòng xoáy khó hiểu kia hút vào.

Chương 124: Nàng đã hứa với ta kiếp sau

Từ trong mơ tỉnh lại, Tề Hoan đã thấy mình đang nằm trên giường của Thiên Lô. Giống như nàng chưa từng rời khỏi Lô Thần điện, chuyện xảy ra ở địa ngục Vô Gian chẳng qua chỉ là do nàng tự tưởng tượng ra thôi. “Ta đang nằm mơ sao?” Tề Hoan ngồi dậy, lẩm bẩm. Nhưng sau khi phát hiện hạt châu màu tím Thập giao cho Mặc Dạ đang nằm trong nhẫn trữ vật, nàng kinh ngạc nhận ra, đó không phải là mơ.

“Tiểu Hoan, cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi.” Thấy Tề Hoan ngồi ngẩn người trên giường, Thiên Lô vừa đi vào liền vui mừng kinh ngạc, hai tay nắm chặt vai Tề Hoan, kích động nhìn nàng từ trên xuống dưới.

“Hả... chuyện gì xảy ra vậy?” Nàng nhớ lúc ấy mình chỉ choáng váng một lúc rồi bay thẳng đến Địa ngục Vô Gian, sau đó lại ngẩn ngơ ở đó một lát và quay về Lô Thần điện.

“Ngươi vẫn nằm ở đây, nhưng không hít thở gì cả.” Khi nói những lời này, vẻ mặt Thiên Lô vẫn còn sợ hãi. Hắn chỉ đi ra ngoài một lát thôi mà lúc về đã thấy tính mạng Tề Hoan gần như không còn. Thiên Lô còn tưởng là có vị Tiên Tôn nào lên vào Lô Thần điện âm thầm ám hại Tề Hoan. Nếu không phải Lô Thần ngăn cản thì hắn đã ra ngoài phát tiết rồi.

“Vẫn nằm ở đây? Ta nằm bao lâu rồi?” Tề Hoan tròn tròn mắt, nàng vốn ở cùng Mặc Dạ trong Địa ngục Vô Gian mà, sao có thể nằm ở đây chứ?

“Cũng không lâu lắm, khoảng một ngày.” Thiên Lô vừa dứt lời, từ bên ngoài truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, người có thể dám không thông báo mà tự tiện đi vào đây thì chỉ có thể là Lô Thần.

“Tiểu Hoan, ngươi đã tỉnh rồi.” Thấy Tề Hoan tỉnh lại, bờ vai căng thẳng của Lô Thần hơi thả lỏng xuống, sau khi phát hiện nguyên thần của Tề Hoan biến mất, hắn cũng nghĩ giống Thiên Lô, cho rằng nguyên thần của nàng đã bị người ta đánh nát. Nhưng dù sao đây cũng là Lô Thần điện, hắn sẽ không có kẻ nào dám làm như vậy.

Cho nên, Lô Thần nghĩ đến một truyền thuyết, truyền thuyết về Cửu U tà lô.

Có một truyền thuyết kể rằng, nơi nào Cửu U Tà Lô xuất hiện thì ở đó linh hồn người chết cũng sẽ xuất hiện, còn một truyền thuyết khác nói là có thể sử dụng Cửu U Tà Lô để mở ra một lối đi tới Địa ngục Vô Gian trong truyền thuyết.

Về địa ngục Vô Gian, đây chỉ là một lời đồn đại ở Tiên giới, thế hệ tiên

nhân trước nay chưa có ai từng nhìn thấy địa ngục Vô Gian, chứ đừng nói đến từng đi vào đó, Minh Vương cũng chưa bao giờ nhắc tới nên tất nhiên Lôị Thần sẽ không nghĩ rằng Cửu U Tà Lôị có thể đưa Tề Hoan đến địa ngục Vô Gian. Nhưng nếu chỉ mang nguyên thân của nàng đến Minh giới thì không phải là không được, dù sao dùng Cửu U Tà Lôị đúng là có thể hình thành một lối đi.

Tầng thứ 90 của Lôị Thần tháp không mở ra chỉ vì một lí do duy nhất, Cửu U Tà Lôị trong đó vô cùng bất ổn, ngẫu nhiên sẽ hình thành một lối đi bất kì đến một nơi nào đó, những người bước vào sẽ hoàn toàn biến mất, không còn tồn tại nữa. Loại lối điện này vô định vô cùng, những năm gần đây chưa từng có ai có thể khống chế được nó, một khi khống chế không tốt, Lôị Thần tháp sẽ bị chấn động. Hiện giờ, Lôị Thần tháp bị hủy cũng do nguyên nhân này, nhưng sự thật lại không hẳn là như thế, tất nhiên Tề Hoan sẽ không nhận trách nhiệm về mình, nàng đâu có ngu.

Tuy Lôị Thần đã đoán được tám chín phần nhưng e là chính hấn cũng không thể tưởng tượng nổi, chẳng những Tề Hoan đã nắm được Cửu U tà lôị mà nàng còn có thể điều khiển được tất cả các loại lối điện trong Lôị Thần tháp.

Hơn nữa nàng còn tiến vào Địa ngục Vô Gian.

“Minh Hỏa Tiên tôn rất lo lắng cho ngươi, đang chờ ở bên ngoài.” Việc Lôị Thần tháp bị hủy, nói lớn thì lớn, nói nhỏ thì nhỏ, nhưng chuyện kiếp số trên Thiên Bi thì lại vô cùng quan trọng, Lôị Thần không thể không thông báo cho tất cả Tiên Tôn đến bàn bạc. Minh Hỏa nghe tin xong liền chạy ngay tới. Lúc ấy hấn chỉ nghe nói, khi Lôị Thần tháp bị hủy, Tề Hoan còn đang ở bên trong, may mắn còn sống, về chuyện nguyên thân của nàng tự nhiên biến mất, Lôị Thần cũng không nói cho hấn biết. Dù vậy nhưng hấn vẫn chờ ở bên ngoài.

Lời của Lôị Thần khiến Tề Hoan nhú mày, vừa quay lại đã phải đối mặt với Minh Hỏa, chuyện này đúng là không thể làm cho người ta vui được. Tuy nàng thích thưởng thức sắc đẹp nhưng người đẹp này một lòng muốn hại nàng, còn không cho nàng từ chối, đúng là khiến người ta phiền muộn. Nàng thật sự không hiểu, mình đã đắc tội gì với Minh Hỏa, khiến cho hấn có ý với mình như thế.

Thấy khuôn mặt Tề Hoan nhăn nhó, vẻ không cam tâm tình nguyện, Thiên Lôị phát phát tay, “Ca, Tiểu Hoan vừa tỉnh dậy, cứ để cho nàng tiếp tục nghỉ ngơi chút nữa, tên Minh Hỏa này đúng là vô duyên.” Thiên Lôị không thể nào thích nổi kiêu người như Minh Hỏa nhưng vì Lôị Thần ép hấn không được nhúng tay vào chuyện của Tề Hoan nên hấn mới không nói gì.

“Tiểu Hoan, ngươi đi gặp hấn thì tốt hơn.” Lôị Thần thờ dãi, hấn cũng không muốn thế, nhưng vì cuộc trao đổi lần trước nên đành phải chịu Minh Hỏa chèn ép. Tuy hấn không thích Minh Hỏa nhưng có thể khẳng định một

điều đó là, Minh Hỏa thật lòng thích Tề Hoan, so với tên Mặc Dạ kia thì Minh Hỏa chính là lựa chọn tốt nhất.

“Được rồi, ta đi gặp hắn.” Tề Hoan cắn cắn môi, hạ quyết tâm nói chuyện rõ ràng với Minh Hỏa, cứ tiếp tục thế này, nàng không chịu nổi nữa.

Ngày thường trong Lôì Thần điện không có nhiều người lắm, lần này Lôì Thần tháp xảy ra chuyện, toàn bộ đệ tử đều được phái đi trông coi, nên ở đây chẳng có ai cả. Sau khi ra khỏi tầm cung của Thiên Lôì, Tề Hoan đi theo Lôì Thần, đi không lâu liền nhìn thấy Minh Hỏa đang đứng trong hoa viên cách phòng mình không xa lắm.

Nơi này hoa bay đầy trời, những Hoa tiên tử vốn không thường xuất hiện giờ cũng đều đông đủ, đứng cách đó không xa mà chơi đùa, nhảy múa, Tề Hoan không nhìn đám Hoa tiên tử nữa mà chuyển sang nhìn Minh Hỏa.

Hắn chấp tay đứng trong vườn hoa, thân hình cao lớn, rắn rỏi có vẻ cô đơn, cánh hoa hồng trắng rơi trên đầu, trên vai hắn. Có lẽ những Hoa tiên tử kia nhảy múa cũng là vì hắn. Nam nhân tuyệt sắc khuynh thành nhường ấy mà lại thích mình, nói không vui thì không đúng, nhưng tiếc rằng...

Lôì Thần đưa Tề Hoan tới đây rồi rời đi, Tề Hoan đứng ngẩn người một lúc, ổn định tâm tình xong liền đi vào hoa viên.

Đám Hoa tiên tử trông thấy Tề Hoan liền dừng động tác, thi lễ với Minh Hỏa rồi quay người tan biến trong làn hoa. Chỉ để lại Tề Hoan và Minh Hỏa đứng trong vườn.

“Ta sẽ không gả cho ngươi.” Tề Hoan dừng bước, đứng sau lưng Minh Hỏa, trực tiếp mở miệng, không phải không muốn mà là không thể. Nàng cự tuyệt đã rất rõ ràng rồi, nếu Minh Hỏa còn giả ngu thì nàng cũng chịu, cùng lắm thì rời khỏi Tiên giới. Chỉ cần có Mặc Dạ thì bắt nàng sống cả đời dưới Địa ngục Vô Gian cũng được.

“Nàng nói chuyện đúng là khiến người khác tổn thương.” Minh Hỏa nhẹ nhàng thở dài, “Ta cho rằng, lâu như vậy thì tính tình của nàng sẽ khác, không ngờ vẫn giống y lúc còn bé.”

“Có ý gì?” Tề Hoan kinh ngạc, lúc bé? Lời này của Minh Hỏa là có ý gì? Minh Hỏa bỗng đột nhiên quay đầu, cùng lúc đó Tề Hoan thấy được cảnh tượng đáng sợ nhất trong đời, khuôn mặt kia... khuôn mặt kia không phải là khuôn mặt của Minh Hỏa, mà là...anh ấy.

“Không thể, không thể nào... Anh ấy đã chết.” Nàng đã tự tay rắc tro cốt của anh xuống biển, cũng đã tận mắt nhìn thấy thi thể anh. Tề Hoan vừa lui về sau, vừa thì thào tự nói.

Minh Hỏa cúi đầu, vung tay lên lại khôi phục dung mạo như cũ, thấp giọng nói, “Không có gì là không thể, Hoan Hoan, đây là sự thật.”

“... Ngươi là Tiên Tôn, muốn đọc suy nghĩ của ta thì vô cùng đơn giản.” Tề Hoan nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, nàng căn bản không thể tin chuyện này, người chết có thể sống lại, không có gì kì quái. Nhưng người sống lại

kia tuyệt đối không phải là anh.

“Nàng ... vẫn cậy mạnh như trước, không thấy chứng cứ thì sẽ không bao giờ tin tưởng người khác.” Minh Hỏa rũ mắt, lông mi dài lưu lại bóng mờ. Tề Hoan trừng mắt nhìn Minh Hỏa, không nói gì.

Minh Hỏa nghiêng đầu nhìn nàng, khuôn mặt nở nụ cười dịu dàng, “Lúc nàng năm tuổi, chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, nàng gọi ta là chị. Lần gặp thứ hai, nàng tặng ta một cái váy ngắn màu tím, nói ta mặc quần áo màu tím sẽ rất đẹp. Năm mười hai tuổi, nàng nói lớn lên sẽ lấy ta làm chồng. Năm mười sáu tuổi, nàng nói muốn kiếm tiền nuôi ta. Năm mười tám tuổi, nàng hứa kiếp sau sẽ ở cùng ta... Nàng còn nhớ không?”

Tề Hoan sững sờ nhìn Minh Hỏa, nàng nhớ, mỗi chuyện hắn nói nàng đều nhớ rất rõ, chưa từng quên đi. Nàng vĩnh viễn nhớ, chàng trai ấy nở nụ cười rực rỡ, cả người đầy máu nằm trong vòng tay nàng, ngoéo tay với nàng, nói rằng nếu có kiếp sau, bất kể thế nào cũng muốn lấy nàng, để nàng trở thành cô gái hạnh phúc nhất trên thế giới.

Nàng đã đồng ý.

Lúc ấy, trên tay anh còn cầm bánh sinh nhật mua cho nàng. Nàng chưa bao giờ tổ chức sinh nhật, ngày sinh nhật mười ba tuổi của nàng, cha mẹ ly hôn, ngoài tiền ra thì nàng chẳng còn thứ gì, chỉ có anh ở đó. Sinh nhật mười tám tuổi, anh từ xa chạy đến chúc mừng, bị nàng mắng xối xả rồi đuổi ra ngoài. Nhưng ngay sau đó nàng đã rất hối hận, lúc nàng chạy ra ngoài tìm anh, thấy anh cầm bánh ngọt ô mai đi ở xa xa, một mình cô đơn trên đường lớn, sau đó...

Sau đó, anh chết. Anh không giữ lời hứa cưới nàng, không cùng nàng đi hết quãng đời còn lại. Năm năm sau, nàng tới thế giới này, trở thành một Tu tiên giả, nhưng đáy lòng nàng chưa từng quên anh, dù trong thâm tâm nàng đã có Mặc Dạ, người nàng yêu ở kiếp sau, nhưng nàng cũng chưa bao giờ quên.

Tề Hoan biết rõ, Minh Hỏa không thể nào đọc trí nhớ của nàng mà nàng lại không hay biết gì. Chẳng qua là nàng không muốn thừa nhận mà thôi.

Chương 125: Không hơn

BẢN KIẾP TIÊU TIÊN
Chương 125: Không hơn

Edit: Tiểu Mộng Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Lời Minh Hỏa nói khiến Tề Hoan chấn động, cũng may hắn không muốn Tề Hoan phải đưa ra câu trả lời gì, nói xong liền bỏ đi, để lại Tề Hoan ngồi ngẩn người trong hoa viên.

Tề Hoan tìm một chỗ trống ngồi xuống, nhìn chăm chăm một bông hoa hồng môn tím(1) vừa chớm nở, trong lòng ngổn ngang. Nhưng có một chuyện nàng vô cùng chắc chắn, nàng biết rõ, cho dù Minh Hỏa là anh, nàng cũng không có ý định chia tay với Mặc Dạ.

Lúc trước, nàng thật sự thích Minh Hỏa, nhưng hơn một nghìn năm trôi qua, có rất nhiều chuyện đã thay đổi. Minh Hỏa xa nàng từ lúc nàng mười tám tuổi. Kí ức về những gì đã xảy ra giữa hai người không ai có thể xóa đi, nhưng nghìn năm qua, kí ức của nàng lại có thêm một nam nhân khác, là Mặc Dạ, không ai có thể chen vào được.

“Tiểu Hoan...” không biết đã ngồi bao lâu, Tề Hoan nghe thấy tiếng Lôi Thần gọi mới chậm rãi ngẩng đầu, ráng chiều màu đỏ chiếu từ sau lưng Lôi Thần khiến Tề Hoan không nhìn rõ vẻ mặt của hắn.

“Sao thế?” Tề Hoan mỉm cười, một nụ cười mơ màng, nàng bỗng nhiên cảm thấy không thực, giống như tất cả chỉ là một giấc mơ. Nếu vừa rồi là một giấc mơ thì tốt, nàng có thể đường đường chính chính ghét Minh Hỏa, không cần buồn phiền vì hắn nữa.

“Ta từng có một cuộc trao đổi với Minh Hỏa.” Giọng Lôi Thần hơi chân chừ.

Tề Hoan không xen vào, lẳng lặng nhìn hắn, tiếp tục nghe hắn nói.

“Sau khi lên làm Lôi Thần, ta đã bắt đầu tìm kiếm người kế nhiệm, nhưng tìm khắp tam giới lục đạo, vẫn không tìm ra Tu Chân giả nào có được lôi thể trời sinh. Minh Hỏa là con của thân thú Chu Tước, hắn có năng lực xuyên qua không gian, cho nên ta dùng một lời hứa đổi lấy việc hắn thay ta đi tới tương lai của nhân giới tìm kiếm cho ta một người thừa kế.”

“Hắn đã tìm được.” Giọng Tề Hoan vô cùng tỉnh táo, cứ tưởng rằng khi biết lí do mình xuyên không đến thế giới này, nàng sẽ rất kích động, nhưng hóa ra tim vẫn đập bình thường như cũ.

“Đúng vậy, khối ngọc bội Tử Tiêu hẳn đưa cho người chính là vật xúc tác xuyên không.”

Ngọc bội Tử Tiêu mà Lôi Thần nói là một khối ngọc bội hình tròn, bề mặt nhẵn nhụi khắc hai chữ “Tử Tiêu”, khối ngọc kia cũng không quá tinh xảo hay đẹp đẽ gì, nhưng bởi vì đó là của anh, nên Tề Hoan vẫn giữ cẩn thận bên người.

Lúc này nàng mới nghĩ ra, từ sau khi xuyên không đã không thấy khối ngọc bội kia đâu cả.

Hóa ra tất cả chỉ là một cuộc trao đổi mà thôi.

“Ta đã biết.” Tề Hoan đứng lên, phủi phủi bụi đất, cây cỏ trên người, xoay người đi về phòng mình.

Nhìn Tề Hoan rời đi, Lôi Thần chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, cái gì cần nói cũng đã nói, về phần Tề Hoan quyết định ra sao thì phải do chính nàng. Phòng này vẫn trống trải như lúc nàng rời đi, Tề Hoan lấy đồ dùng sinh hoạt từ nhẫn trữ vật ra, đặt vào vị trí cũ, sau khi sửa sang mọi thứ, nàng leo lên giường ấm chăn mềm, co người như con tôm, bắt đầu ngủ.

“Ca, huynh không nên nói chuyện này cho Tề Hoan, tính cách của nàng huynh còn không biết sao.” Thiên Lôi oán trách Lôi Thần.

“Minh Hỏa đã không nhẫn nhịn được nữa rồi, chỉ sợ hắn sẽ nói việc này cho Tề Hoan, để hắn nói không bằng ta nói ra trước còn hơn.” Lôi Thần chấp tay sau lưng, đứng bên ngoài Lôi Thần tháp, ngửa đầu nhìn thân tháp bị tàn phá, trong giọng nói lộ vẻ mệt mỏi.

Thiên Lôi cũng thở dài, bọn họ là người trong cuộc nên hiểu rõ tình hình, nhiều năm trôi qua, trong mắt người ngoài thì Lôi Thần vẫn là Tiên Tôn đứng đầu Tiên giới, nhưng thật ra, khả năng khống chế lực Lôi điện của hắn càng ngày càng yếu đi, mà không chỉ Lôi Thần, Thiên Lôi cũng vậy.

Lôi Thần đời trước đã đem tất cả lực lôi điện của bản thân tán vào Lôi Thần tháp trước khi mất đi tất cả. Ngài đã từng nói với Thiên Lôi, chỉ khi nào Lôi Thần tu được Lôi Thần tháp của chính mình thì mới có thể bảo trụ được tu vi. Nhưng ngay cả hắn cũng không biết những lời này có ý gì.

“Tiểu Hoan... sẽ đồng ý sao?”

“Không phải do nàng, hi vọng Minh Hỏa có thể thuyết phục nàng, hiện giờ Tiên giới đang lúc rối loạn, nếu Lôi Thần điện của chúng ta loạn trước, Tiên giới sẽ mưa gió theo.”

Dù Thiên Lôi hay Lôi Thần nói gì thì bây giờ cũng không liên quan đến Tề Hoan, lúc này nàng đang say giấc trên giường, trong mơ, xuân sắc nồng đậm, thậm chí Tề Hoan không rõ đây là thực hay mơ.

“Mặc Dạ?” Trong lúc hoảng hốt, Tề Hoan kinh ngạc phát hiện, mình chỉ đắp một tầng sa mỏng, da thịt trắng nõn phía dưới sa mỏng nhắc nhở nàng, lúc này nàng không mặc gì cả, còn có một nam nhân đang đè trên người. Nếu đoán không nhầm thì người này hẳn là Mặc Dạ. Nàng không nhìn thấy

mặt hần nhưng người có thể đi vào trong mộng của nàng thì chỉ có Mặc Dạ thôi.

Tề Hoan miễn cưỡng nâng người, cúi đầu nhìn nam nhân đang chui trong ngực mình, nàng nhớ rõ, mình vừa ngủ mà. Vậy thì đây là đang mơ sao? Mặc Dạ có thể đi vào giấc mơ của nàng, chuyện này từ lúc ở nhân gian nàng đã biết, lần này cũng thế sao? Có phải vì nàng đột nhiên mất tích nên hần sốt rột không? Tề Hoan nghĩ nghĩ.

“Người đừng làm càn.” Thấy động tác của Mặc Dạ càng lúc càng càn rỡ, khuôn mặt Tề Hoan đỏ bừng, giãy dụa, làm cái gì thế. Nàng không muốn lần đầu tiên của mình lại bị “xử lí” ngay trong mộng thế này đâu.

“Mặc Dạ, người còn dám động đến ta...” Tề Hoan dùng sức đẩy Mặc Dạ ra, nhưng khi nhìn thấy mặt hần, nàng choáng váng.

Không phải Mặc Dạ! Tuy dáng người giống Mặc Dạ, ngay cả cách ăn mặc cũng không khác gì nhưng khuôn mặt kia lại là Minh Hỏa. Sao có thể là Minh Hỏa chứ? Sao hần lại nhảy vào trong mộng của mình?

“Minh Hỏa? Sao người lại ở đây?” Giọng Tề Hoan bèn nhọn kêu lên, tay chân vung loạn xạ, vội vàng dùng sa mỏng bọc kín người, đáng tiếc cái sa mỏng kia không phải vật che tốt, che được chân thì vai hở.

Tề Hoan xấu hổ núp vào một góc, có lẽ ngốc ở cổ đại lâu rồi nên nàng không muốn lộ da hở thịt trước mặt người khác.

Thấy ánh mắt kinh ngạc và phẫn nộ của Tề Hoan, Minh Hỏa chậm rãi đứng dậy, tóc đen cũng dần dần biến về sắc đỏ, hần ngòi đối diện Tề Hoan, yên lặng nhìn nàng, “Người nàng thích tên Mặc Dạ sao.”

“Liên quan quái gì đến người.” Tề Hoan vô thức trả lời một câu, nhưng nhanh chóng nhớ ra thân phận của Minh Hỏa, thái độ cũng hơi thu lại, “Vi sao xông vào giấc mơ của ta?”

“Ta chỉ muốn biết người trong lòng nàng là ai.” Tuy bọn họ chỉ quen nhau mười ba năm nhưng Minh Hỏa hiểu rất rõ tính cách của Tề Hoan, thật ra thì tính cách của nàng là do chính tay Minh Hỏa bồi dưỡng ra.

Nếu là Tề Hoan lúc trước, khi biết thân phận của Minh Hỏa thì cho dù không lộ rơi đầy mặt, cũng sẽ mừng rỡ như điên nhưng lần này Minh Hỏa lại nhìn thấy sự do dự trong mắt Tề Hoan.

Nàng phát hiện mình còn sống mà vẫn do dự. Nàng do dự cái gì? Minh Hỏa vẫn quen nắm mọi việc trong tay, đây là lần đầu tiên hần cảm thấy mất kiểm soát, dường như hần đã đánh mất Tề Hoan.

Câu trả lời của Minh Hỏa khiến Tề Hoan nổi trận lôi đình, ngay cả nàng cũng không biết vì sao mình lại tức giận như vậy. Lúc trước Mặc Dạ xâm nhập vào giấc mơ của nàng nhưng phản ứng của nàng khi đó không quá đáng như thế này. Chẳng lẽ nàng đã đem mộng của mình trở thành vật riêng của Mặc Dạ rồi sao?

Nghĩ vậy, Tề Hoan lắc đầu, nàng chỉ muốn làm một tiên nhân bình thường,

tại sao lại có nhiều việc phiền phức thế cơ chứ?

“Người biết thì làm được gì. Ta thích người, chưa bao giờ ta phủ nhận việc này.” Câu này của Tề Hoan làm Minh Hỏa mừng rỡ, song những lời tiếp theo lại khiến hắn như rơi vào hầm băng, “Nhưng đó là lúc ta mười tám tuổi, ta chỉ biết, người ta thích chính là người con trai đã chết vào đúng ngày sinh nhật mười tám tuổi của ta.”

“Việc đó...” Minh Hỏa há miệng muốn giải thích nhưng thấy nụ cười trào phúng của Tề Hoan thì những lời định nói ra lại nuốt vào.

“Việc đó thế nào? Chỉ là một cuộc trao đổi mà thôi, đúng không? Ngay cả cái chết của mình người cũng thiết kế rất đẹp. Người có thể nói cho ta biết, có chuyện gì mà người không thiết kế không?” Hắn có biết sau khi hắn chết, tâm trạng của mình như thế nào không? Hắn có biết nàng trải qua năm năm không có hắn như thế nào không? Tất cả tình cảm của nàng đều đặt nơi hắn, kết quả thì sao, nàng chỉ là người được chọn thôi. Giữa hai người, có bao nhiêu chuyện là thật, có bao nhiêu chuyện là do hắn dàn xếp?

Ban đầu khi nhìn thấy hắn, đúng là Tề Hoan vừa kinh ngạc, vừa vui mừng nhưng sau khi nghe Lôi Thần nói, nàng mới phát hiện, cái tình cảm giữa hai người hóa ra chỉ là giả dối.

“Ta không lừa nàng.” Nhìn Tề Hoan toàn thân run rẩy, Minh Hỏa bỗng tiến lên ôm chặt nàng. “Ban đầu đúng là vì trao đổi với Lôi Thần nên ta mới tiếp cận nàng, nhưng những chuyện sau đó, ta tuyệt đối không lừa nàng.” Lúc hắn gặp Tề Hoan, nàng mới năm tuổi, mà hắn lại rất ghét trẻ con nên lúc đó chẳng qua chỉ đối phó thôi. Dù lúc mười hai tuổi, Tề Hoan nói muốn cưới hắn, hắn cũng không để trong lòng. Nhưng năm đó, khi cha mẹ Tề Hoan ly hôn, nàng cò người ngồi trước cửa nhà hắn, thấp giọng khóc nức nở, khiến trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một cảm giác không nở.

Sau này, tất cả sự chú ý của mình đều vây quanh nàng, ngay cả một kẻ đào hoa như Minh Hỏa cũng không rõ, tại sao hắn lại có tình cảm với một cô nhóc choai choai mới lớn như vậy.

“Vậy tại sao người phải chết?” Tề Hoan không đẩy Minh Hỏa ra, bình tĩnh hỏi.

“Nếu nàng còn vương vấn thì sẽ không thể xuyên không, hoặc nếu có thì không gian cũng sẽ biến đổi, cho nên...”

“Cho nên, người đã chết, không hơn.”

Chương 126: Bỏ trốn

Tề Hoan đẩy Minh Hỏa ra, nhìn thẳng vào mắt hắn, đột nhiên nói: “Người còn nhớ lúc trước ta nói ta thích mẫu người đàn ông như thế nào không?” Minh Hỏa gật đầu, mẫu người của Tề Hoan là nam nhân tao nhã, nụ cười tươi tắn, dịu dàng, chính là kiểu người giống hắn.

Tề Hoan đột nhiên cười rạn rở, “Vậy chắc người cũng nhớ rõ kiểu người ta không bao giờ thích.” Loại thứ nhất là kiểu nam nhân yêu nghiệt, lãng lợ, phong tình như Minh Hỏa, loại thứ hai là kiểu tà tứ như Mặc Dạ.

Người giống Minh Hỏa, làm tình nhân của hắn thì rất hạnh phúc, nhưng niềm hạnh phúc đó lại vô cùng ngắn ngủi, khiến người ta ngỡ rằng mình chỉ vừa mới nằm mộng Nam Kha. Còn nam nhân như Mặc Dạ, được hắn yêu thương đúng là một chuyện mà ngủ cũng sẽ cười tỉnh, nhưng nữ nhân có thể khiến hắn trao tình cảm cho sợ là cả đời cũng sẽ không xuất hiện.

Tề Hoan tự nhận mình chỉ là một cô gái bình thường, cũng chưa từng nghĩ tới mình sẽ nhận được niềm hạnh phúc quá vĩ đại, nhưng có một số việc, muốn tránh cũng không được.

Cho dù trong lòng nàng chưa quên Minh Hỏa, nhưng giữa nàng và Mặc Dạ không có chỗ cho kẻ thứ ba, nàng cũng không muốn có kẻ thứ ba xuất hiện. Mặc Dạ đã từng nói, Tề Hoan là người không tim không phổi, có lẽ đúng là như vậy. Một khi đã quyết định, nàng tuyệt đối sẽ không thay đổi. Cho dù Minh Hỏa là anh thì cũng muộn rồi, giữa bọn họ đã không còn gì cả.

“Chỉ cần nàng muốn, ta sẽ thay đổi.” Minh Hỏa chưa bao giờ nhún nhường như vậy, vì Tề Hoan, tất cả những chuyện có thể làm hắn đều đã làm.

Nhưng đáng tiếc, đã muộn.

Tề Hoan lắc đầu, “Không cần.”

Nhắm mắt lại, Lôi Thần tháp trong đan điền chợt bắn ra ngàn vạn tia sét, cảnh trong mơ bị đánh nát, khuôn mặt Minh Hỏa vỡ tan thành vô số mảnh, những ánh mắt mang theo đủ loại cảm xúc xẹt qua trong đầu Tề Hoan, để lại những dấu vết mờ ảo.

Trên giường, Tề Hoan choàng tỉnh. Phòng ngủ vẫn tối đen như mực, nàng chỉ mới ngủ mấy canh giờ thôi, đôi mắt còn cay cay nhưng không hề buồn ngủ.

Ban đêm thế này, khiến nàng càng nhớ Mặc Dạ.

Dù mỗi lần nói chuyện, hắn đều chọc nàng giận sôi lên nhưng nàng vẫn rất nhớ hắn.

“Nếu như bây giờ chàng xuất hiện, ta sẽ bỏ trốn cùng chàng.” Tề Hoan mỉm cười, chậm rãi nhắm mắt lại. Biết rõ hẳn không thể xuất hiện thế mà trong lòng vẫn mơ hồ chờ đợi. E là bây giờ nàng đã trúng loại độc tên Mặc Dạ, ngấm sâu vào xương tủy mất rồi.

“Thấy nàng thành tâm như vậy, ta đồng ý.” Giọng nói trầm ấm vui vẻ vang lên bên tai Tề Hoan, hơi thở quen thuộc, bờ môi quen thuộc, là hẳn, lúc này mới đúng là hẳn. Chỉ có Mặc Dạ mới có thể có được khí thế như vậy.

Nghe thấy đúng giọng Mặc Dạ, Tề Hoan bình tĩnh hơn nhiều, nằm yên trên giường, mặc hẳn chiếm lấy môi mình.

Vòng hai tay quấn lấy cổ hẳn, nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn của hẳn, Mặc Dạ tỉ mỉ thăm dò từng vị trí trong miệng nàng, hơi thở nóng bỏng và hương vị chỉ của riêng hẳn bao trọn Tề Hoan.

Trong căn phòng tối yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng thở gấp của hai người cùng tiếng tim đập rộn ràng.

Tuy miệng bận rộn, song tay Mặc Dạ cũng không nhàn rỗi. Cái yếm phủ trên khuôn ngực đầy đặn phập phồng của Tề Hoan bị kéo trượt xuống. Cảm giác ngứa ngáy khiến nàng cuộn mình lại.

Mặc Dạ chậm rãi vuốt ve bờ mông mềm mại của nàng, kéo về phía mình, không chút khách khí chen vào giữa, tách hai chân Tề Hoan ra, đưa vật cứng rắn, nóng bỏng của mình vào, khiến Tề Hoan đang mơ mơ màng màng chợt bừng tỉnh. Tình cảnh của nàng, có vẻ không được hay ho cho lắm!

“Ta, ta thấy....” Vật vả lắm mới đợi được đến lúc Mặc Dạ rời môi, Tề Hoan vội vàng nghiêng đầu hít sâu một hơi, tìm lại giọng nói của mình. Chẳng qua giọng nói kia vẫn yếu ớt đến đáng thương.

“Hử?” Một tiếng hử mang theo vẻ lười biếng khiến cho thân thể mềm yếu của Tề Hoan một lần nữa hóa thành vũng nước.

“Ta... um.. chúng ta... không... không được...” Mặc Dạ chậm rãi hôn xuống dưới, vật áo trước ngực Tề Hoan đã bị kéo ra, cái yếm đen thêu hoa mẫu đơn trắng vẫn còn ở chỗ cũ, nhưng bên dưới lại thừa ra một bàn tay không thuộc về thân thể này. Những nụ hôn ướt át bên cổ, sự nóng bỏng cùng bàn tay của hẳn không ngừng đẩy lên ngọn lửa trong lòng nàng, khiến mọi lời nói trong đầu Tề Hoan đều hóa thành mây bay.

“Chúng ta đương nhiên được.” Mặc Dạ cười nhẹ, giọng nói trầm khàn càng thêm nóng bỏng, gợi cảm.

“Nhưng.. um... nhưng mà...” Bàn tay vốn ở mông Tề Hoan không biết từ lúc nào đã dời đến dưới váy nàng, chạm chập di chuyển trên cặp đùi trắng nõn, sự vuốt ve nhẹ nhàng khiến Tề Hoan không nhìn được run lên.

“Nàng chỉ cần nghĩ đến ta là được rồi.” Giọng Mặc Dạ mang theo vài phần dụ dỗ, khiến Tề Hoan không thoát khỏi sự dụ dỗ của hẳn.

“A...” Câu đáp lại của Tề Hoan chỉ còn những tiếng đơn âm như vậy, nàng

đã hoàn toàn quên mất mình định nói gì, trong đầu chỉ còn Mặc Dạ. Mọi người đều nói, nữ nhân dùng sắc dụ nam nhân rất dễ dàng. Nàng thì ngược lại, bị một nam nhân sắc dụ.

Nhưng lại dụ dỗ vô cùng thành công, nếu không phải Mặc Dạ vẫn còn lưu lại chút lý trí, nhất định nàng đã bị ăn sạch rồi.

Chẳng qua, nam nhân này đúng thật là gấp gáp, nàng cũng đâu có chạy, thế mà ngay cả y phục cũng chưa mặc vào cho nàng đã mang nàng bỏ trốn rồi.

“Người không thấy nên mặc y phục cho ta trước đã sao?” Điều chỉnh một tư thế thoải mái trong ngực Mặc Dạ, Tề Hoan tựa đầu lên vai hất hời. Cho dù được che bằng y phục của hắn nhưng nàng vẫn cảm thấy rất không an toàn, thật ra mối lo chủ yếu là ở Mặc Dạ.

Nam nhân này bế nàng bỏ trốn mà ngón tay cũng không an phận, khiến Tề Hoan hốt hoảng suốt cả dọc đường. Nàng thật lo lắng, nhờ đâu Mặc Dạ kích động, lấy trời làm chặn, lấy đất làm chiếu thì sao? Nàng còn chưa phóng khoáng đến mức ấy đâu.

“Như thế này rất tốt.” Mặc Dạ mỉm cười, không thèm bước đi mà bay thẳng về phía trước.

Lúc cách hừng đông khoảng hai canh giờ, bọn họ đã đi khá xa Lôi Thần điện.

Vì sợ Lôi Thần đuổi tới nên Tiểu Ngân và Tiểu hồ ly bị giữ lại. Nếu Tiểu Ngân không nói thì Tề Hoan cũng chẳng biết là tiểu hồ ly mình nuôi bấy lâu nay lại có thuật huyền hóa. Nàng vẫn luôn cho rằng tiểu hồ ly chỉ là một con vật cung bình thường, không có biện pháp, con hồ ly nhỏ bằng bàn tay, người có thể nhờ cậy gì ở nó chứ. Tuy Tiên Giới không có luật bảo vệ động vật hoang dã nhưng nô dịch một con vật nhỏ bé như vậy thì trong lòng nàng vẫn có cảm giác áy náy. (TM: thật là mèo khóc chuột, hừ =’=)

Cho nên, thân là Cửu vĩ thiên hồ mà tiểu hồ ly lại chẳng có đất dụng võ, chẳng làm được trò trống gì. Đánh thì không đánh lại Tiểu Ngân, làm thú cưỡi cho chủ thì không đủ phong cách, mỗi ngày chỉ ăn no rồi chờ chết.

Lần này, cuối cùng cũng có cơ hội cho nó thể hiện bản lĩnh, chưa cần Tề Hoan bàn bạc, tiểu hồ ly đã sẵn sàng đồng ý.

Tiểu hồ ly biến thành Tề Hoan, mới nhìn qua thì ngay cả Mặc Dạ cũng không nhận ra, hắn là Lôi Thần cũng sẽ không phát hiện. Chỉ mong Minh Hỏa không đến quấy rối thêm.

Sau khi rời khỏi Lôi Thần điện, Mặc Dạ không nói cho Tề Hoan biết họ sẽ đi đâu, Tề Hoan cũng không hỏi. Với nàng, nơi nào cũng được, miễn là có hắn.

“Như thế này không tiện chút nào.” Tề Hoan khép hai chân lại, dù không lạnh nhưng nàng rất không thoải mái, mặc quần áo của Mặc Dạ chẳng khác nào không mặc gì.

“Ta lại cảm thấy rất tiện.” Mặc Dạ mỉm cười, hiếm khi Tề Hoan ngoan

ngoãn nghe lời như vậy, không thể dễ dàng buông tha được. Hơn nữa, với hấn, đúng là rất thuận tiện.

Trong Tiên giới, chỉ cần không phải các thành trì nổi tiếng, thì hầu như mọi nơi đều vô cùng vắng vẻ. Tề Hoan nằm trong ngực Mặc Dạ, ngủ không lâu, sắc trời đã bừng sáng, mở to mắt, thấy mình quần áo chỉnh tề nằm trên mặt đất, bên dưới là quần áo trắng thuần của Mặc Dạ. Xung quanh bụi cỏ cao tới nửa người, không có lấy một bóng dáng, chỉ có bãi cỏ mênh mông.

Tề Hoan đứng dậy, nhìn khắp một vòng, vẫn không thấy thân ảnh Mặc Dạ. Không thấy Mặc Dạ, bỗng nhiên mọi thứ xung quanh thật vắng vẻ, loại cảm xúc này lập tức bao trùm Tề Hoan. Nàng ôm gối, yếu ớt ngồi lên trên y phục của hấn, ánh mắt trống rỗng. Dù biết hấn sẽ không bỏ mặc mình rời đi, nhưng khi tỉnh lại không thấy hấn thì vẫn cảm thấy trống trải vô cùng.

“Sao lại ngồi đây ngẩn người?” Không lâu sau, giọng Mặc Dạ từ sau lưng Tề Hoan truyền đến, Tề Hoan quay đầu lại, phát hiện một con chim thật lớn trong tay Mặc Dạ, hình như là Hoàn Phong yến. Loại tiên thú này chỉ có tu vị khoảng nhất trọng thiên hoặc nhị trọng thiên, nhưng tốc độ cực nhanh, bay lại rất cao. Tề Hoan đã sớm muốn ném thử, đáng tiếc nàng sợ độ cao, không dám bay lên bắt chim, tiêu hồ ly cũng không biết bay, cho nên vẫn chưa có cơ hội thực hiện nguyện vọng của mình.

“Người đi bắt thứ này sao?” Biết Mặc Dạ không vô duyên vô cớ rời đi, tâm trạng Tề Hoan lập tức dâng cao, ánh mắt lấp lánh nhìn Hoàn phong yến.

“Không phải nàng muốn ăn sao?” Mặc Dạ cười khẽ, hỏi xưa tu tiên, mỗi ngày đều muốn ăn thịt.

Thành tiên rồi mà vẫn không cai được cái thói háu ăn, tiên nhân như Tề Hoan thật đúng là không thể nào đạt tiêu chuẩn được.

Ngày trước trong lúc nói chuyện phiếm, Tề Hoan từng kể về loại tiên thú này, miệng đầy nước miếng nói rằng nhất định phải ném thử thịt của nó. Không ngờ Mặc Dạ lại âm thầm ghi nhớ.

Chương 127: Ghi giấy nợ

Chúng ta đi đâu đây?” Sau khi ăn uống no say, Tề Hoan vô cùng vui vẻ, dễ chịu, không có tiêu hồ ly tranh ăn khiến khẩu vị của nàng tăng lên nhiều. Tiêu hồ ly đáng thương, chỉ vì tranh ăn với Tề Hoan mà bị nàng ghét bỏ.

“Đi Thiên Ma giới.”

“Tới đó làm gì?” Tề Hoan cau mày, hề nhắc tới Thiên Ma giới, nàng lại bắt giác nhớ tới những việc không hay kia, dù người đó là cha Mặc Dạ, nhưng nàng vẫn vô cùng chán ghét.

“Ta xử lí xong chuyện của Thiên Ma giới rồi chúng ta thành thân.” Mặc Dạ kéo Tề Hoan lại, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng.

“Được... á không được.” Tề Hoan mờ mịt gạt đầu sau đó nhanh chóng phản ứng lại, lập tức cự tuyệt lời đề nghị của Mặc Dạ.

Mặc Dạ nhướn mày, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi một câu, “Nàng muốn đôi ý?” Bất cứ chuyện gì hắn cũng có thể nghe theo Tề Hoan, riêng chuyện này thì tuyệt đối không thể nhân nhượng. Đôi nàng tám trăm năm đã là quá lắm rồi, hắn vốn không phải kẻ có tính nhẫn nại.

Biểu hiện của Mặc Dạ khiến Tề Hoan dựng tóc gáy, vội vàng trả lời, “Đương nhiên không phải.” Nói xong nàng lại giật mình, có phải biểu hiện của mình quá mức vội vàng rồi không?

Nghe Tề Hoan trả lời, sắc mặt Mặc Dạ bình thường hơn chút, Tề Hoan núp trong góc vô cùng hối hận. Lúc trước mình vô cùng khí phách cơ mà, sao bây giờ đối diện Mặc Dạ lại luống cuống chân tay như thế.

“Việc này... Người còn chưa đưa sinh lễ đâu...” Đây chính là chuyện quan trọng nhất. Sống hơn một nghìn năm, khó khăn lắm mới có người muốn lấy nàng, Tề Hoan đương nhiên ước gì được gả đi thật nhanh. Nhưng vì đảm bảo hôn nhân hạnh phúc, nhất định phải có của cải bên người.

Nếu ngày nào đó Mặc Dạ vụng trộm bên ngoài, nàng tất nhiên sẽ vợ sạch mọi thứ đáng giá bên người hắn rồi một cước đạp bay hắn. Nghĩ đến đây, Tề Hoan không nhịn được hắc hắc cười lên.

Tất nhiên đây chỉ là nghĩ mà thôi, nếu thật sự có một ngày như thế, nàng không giết chết tiểu tam, bẻ đôi Mặc Dạ thì nàng không phải Tề Hoan rồi.

“Được thôi, nàng muốn gì?” Đúng là phong thái đại gia lấy vợ nha. Tề Hoan cũng không khách sáo, chăm chăm chọn những loại bảo bối chỉ có trong truyền thuyết. Nào là sen vàng mười hai đài, mười bình Tam Thanh đan, đan dược tiên giai thượng phẩm, ăn vào là ngay lập tức có thể đạp đất

phi thăng. Tề Hoan đã hoàn toàn coi đan dược Tiên giai thượng phẩm thành củ lạc rồi.

Nhưng tính tình Mặc Dạ đúng là không tệ, nghe Tề Hoan nói một tràng, chỉ sừng sốt mà không lên tiếng, Tề Hoan còn hoài nghi là hấn bị dọa đến choáng váng rồi.

“Những thứ này sao?”

Cuối cùng Tề Hoan nghĩ không ra loại bảo bối đáng giá nào nữa, đành phải ngừng lại. Nàng có hơi tiếc hận, sớm biết vậy lúc ở Tiên giới nàng đã chăm chỉ đọc nhiều sách cổ về kì trân dị bảo rồi.

Chỉ có mấy thứ này, đúng là quá thiệt thòi.

Nếu Mặc Dạ biết suy nghĩ của nàng, không biết hấn có phun máu mà chết hay không.

Mặc Dạ coi như bình tĩnh, nghe Tề Hoan nói xong còn hỏi nàng một câu.

“Ừ, tạm là thế.” Nếu muốn quá nhiều thứ, hấn đòi ý không cưới nữa thì mình đúng là thiệt thòi thật (TM: này còn không nhiều hả bà?). Tề Hoan không biết, sinh lễ nàng muốn đã đủ khoa trương, có thể khiến tất cả nam nhân chùn bước trước nàng rồi.

“Được rồi, chờ mười vạn năm nữa, ta tìm đủ sinh lễ rồi lại đến hỏi cưới nàng.” Mặc Dạ tươi cười rạng rỡ.

Mười vạn năm? Một nghìn năm Tề Hoan cũng không chờ nổi, nếu là mười vạn năm, nàng còn không phải thành bà già rồi sao. “Tuyệt đối không được!”

Mặc Dạ bất đắc dĩ nhún nhún vai, “Vậy thì chịu, trong số sinh lễ nàng muốn, ta chỉ có Tam Thanh đan, mà cũng chỉ có một viên thôi.” Mặc Dạ xòe tay, trong lòng bàn tay là một viên dược tròn nhỏ tỏa ánh sáng màu xanh nhạt. Đây chính là Tam Thanh đan trong truyền thuyết, lúc trước Tề Hoan đã từng nghe lão tổ tông nói Tam Thanh đan là đồ tốt, nhưng cụ thể tốt thế nào thì Đoạn Tuế cũng không biết, lâu rồi ở Tiên giới chưa ai luyện ra được Tam Thanh đan.

“Thành giao. Nhưng ngươi phải viết giấy nợ cho ta trước, sau này từ từ trả cũng được.” Tề Hoan ra vẻ chúng-ta-có-thể-thương-lượng rồi bỏ nhào tới chộp lấy Tam Thanh đan trong tay Mặc Dạ, không khách khí bỏ vào nhẫn trữ vật của mình, giờ thì viên Tam Thanh đan này đã mang cùng họ Tề với nàng rồi.

“Được.” Sau sinh lễ còn phải ghi giấy nợ, có vẻ hấn cũng trở thành thiên hạ đệ nhất nhân rồi. Mặc Dạ ngược lại vô cùng dễ thương lượng, sao cũng được, trước tiên cứ phải giữ chặt nàng đã, sau này trả nợ ra sao thì cứ từ từ thảo luận là được rồi.

Không bà mai, không sinh lễ, Tề Hoan cứ như thế mà gả mình đi.

Đàm luận xong đại sự đời người, Mặc Dạ và Tề Hoan tiếp tục chạy. Trên đường đi Tề Hoan bỗng cảm thấy hình như mình bị thiệt, chỉ một hạt Tam

Thanh đan mà đã đem mình bán đi sao?

Nơi giao nhau giữa Tiên giới và Thiên Ma giới không chỉ là Sát Thân Hải, mà còn có một khu Đoạn Ma cốc, trong Đoạn Ma cốc tràn ngập oán khí, tất cả đều là tàn niệm còn sót lại của số tiên ma đã chết. Nếu là tiên nhân tu vi thấp kém thì rất dễ bị oán khí nhập thể mà chết ở nơi này.

Tuy hung hiểm nhưng đây lại là con đường thông nhau ngắn nhất giữa Tiên giới và Thiên Ma giới. Nếu chỉ mình Tề Hoan, nàng chắc chắn không đến đây được. Nhưng giờ bên cạnh có Quý Tiên Mặc Dạ, oán khí lợi hại bậc nào cũng không thể làm tổn thương hai người.

Chẳng qua, “phong cảnh” nơi này thật khiến người ta khó có thể tiếp nhận. Cứ hai bước lại dẫm lên một cái đầu lâu, hoặc một khúc xương, dù là xương người chết nhưng cũng không dễ chịu gì.

Nên Tề Hoan rất tự nhiên mà nhảy vào ngực Mặc Dạ, để hắn đi bộ thay nàng.

Mỹ nhân tự động dâng tới, đương nhiên Mặc Dạ không có ý kiến gì, bế Tề Hoan đi vào Đoạn Ma cốc. Trong Đoạn Ma cốc, có vài oán linh trông thấy Mặc Dạ liền né tránh, chúng đều đã tu ra thần chí, biết rõ người nào có thể ăn, người nào không thể dây vào được. Song cũng có vài kẻ tuy có thần chí nhưng lại ngu ngốc, dựa theo bản năng liệ mạng xông về phía trước, kết quả không thể chống đỡ, bị màn sương trắng trên người Mặc Dạ nuốt chửng.

Đương nhiên những cảnh gây bất lợi cho sức khỏe này đều diễn ra ở sau lưng hai người. Tề Hoan còn rất tò mò, không phải nói trong Đoạn Ma cốc, oán linh hoành hành dữ dội sao, sao nàng chẳng thấy gì vậy?

Cùng lúc đó, trong phòng ngủ của Tề Hoan ở Lôi Thân điện, tiểu hồ ly với hai cái tai xù lông đang ghé vào người Tiểu Ngân khóc thút thít.

Tên khốn kiếp Minh Hỏa, dám hôn trộm nó! Nụ hôn đầu của nó... Ách, không tính là nụ hôn đầu, nụ hôn đầu sớm đã bị Tiểu Ngân trộm mất rồi. Nhưng tại sao đều là nam nhân hôn nó!! (TM: Trời định sẵn số tiểu mỹ thụ, nhận mệnh thôi)

Một cảm thú, một sắc lang.

Nó chỉ thích hồ ly cái trắng bóng thôi mà! Mặc dù xúc cảm của Tiểu Ngân cũng không tệ...

“Đều tại ngươi...” Tiểu hồ ly vung cái đuôi xù lông lên, nằm sấp trên người Tiểu Ngân, chống nạnh vung tay biểu lộ rằng ta-rất-bất-mãn. Đầu tóc bạc của Tiểu Ngân bị nó nắm trong tay, kéo xuống.

Tiểu Ngân mặc kệ chân nhỏ của nó đâm đâm vào ngực mình, hai mắt dài híp lại, không biết đang mưu tính cái gì.

“Này, ngươi nói gì đi chứ.” Ôn ào cả buổi cũng chẳng thấy Tiểu Ngân ừ hử một tiếng, tiểu hồ ly không vui tí nào. Nó bĩu môi, khuôn mặt bụ bẫm nhỏ nhắn phụng phịu, như sắp bùng ra nước đến nơi.

Thật ra bộ dáng của tiểu hồ ly không hề giống Hồ tộc. Trong truyền thuyết, mị thuật của Cửu vĩ thiên hồ có thể mê hoặc cả Tiên Tôn. Còn tiểu hồ ly lại chẳng có tí mị hoặc nào, thậm chí lại vô cùng đáng yêu, dù là hình hồ ly hay hình người thì đều đáng yêu đến mức khiến người ta muốn xông tới, gặm cho hai phát. Tiểu Ngân thì ngược lại, dung mạo càng ngày càng giống Hồ tộc.

“Hừ?” Tiểu Ngân giương mắt, nhìn tiểu hồ ly vung vẩy năm đốm đang ngồi trên người mình, khóe miệng mỉm cười.

“Hừ, tên đáng ghét, không được ngủ trên địa bàn của ta.” Dùng cả tay lẫn chân đẩy Tiểu Ngân ra, ngồi trên giường, tiểu hồ ly ra sức đập Tiểu Ngân, muốn đá hẳn xuống giường, một mình độc chiếm giường lớn.

“Người đang giận cái gì?” Tiểu Ngân đưa tay xách tiểu hồ ly vào ngực mình, một tay nắm cái đuôi tuyết trắng, nhẹ nhàng vuốt ve. Cửu vĩ thiên hồ là một loài vô cùng cao ngạo, đuôi của chúng giống như nghich lân của rồng, kẻ nào cũng không thể đụng tới. Nhưng tiểu hồ ly có vẻ rất thích động tác của Tiểu Ngân, không hề cự tuyệt mà mềm nhũn dựa vào người hắn, cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Tên Minh Hỏa kia dám hôn ta, thế mà ngươi không ngăn cản hẳn.”

“Ý ngươi là ta nên biến thân rồi nuốt hẳn?” Tiểu Ngân nhú mi.

“Hừ, dù sao cũng là lỗi của ngươi.” Tiểu hồ ly vẫn biết lúc này cần nhẫn nhịn, không phải nó đã cho Minh Hỏa một cái tát rồi sao. Cũng đánh cho Lôi Thần và Thiên Lôi một cú giữa mặt, trong lòng đã rất thoải mái rồi. Thân phận chủ nhân đúng là rất tốt, hơn nữa nam chủ nhân trước khi đi còn bảo nó phải dạy dỗ tên Minh Hỏa chết tiệt kia. Tuy nó không thích nam chủ nhân nhưng nữ chủ nhân dường như rất thích hắn, vì tương lai có thịt ăn hàng ngày, lấy lòng nam chủ nhân chính là việc quan trọng. Một khi đắc tội với nam chủ nhân, nó chắc chắn sẽ bị lột da nướng chín.

“Ngày mai chúng ta sẽ rời đi.” Tiểu Ngân ôm tiểu hồ ly vào trong lòng, đưa tay kéo chăn trùm lên thân thể hai người.

“Nếu chúng ta đi bị bọn họ phát hiện thì làm sao?” Tiểu hồ ly khó hiểu, hai tay vô thức ôm lấy Tiểu Ngân.

“Nơi này quá nguy hiểm, huống hồ chuyện Tề Hoan mất tích sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện, nếu cứ tiếp tục ở lại đây, ngươi sẽ rất nguy hiểm.” Dù tu vi của tiểu hồ ly đã đạt Ngũ trọng thiên nhưng kinh nghiệm chiến đấu của nó lại bằng 0, nếu bị phát hiện thì sẽ rất khó chạy thoát.

Mà Tiểu Ngân, tuy hiện giờ chưa phải là đối thủ của Tiên Tôn, nhưng hắn đã sống quá lâu rồi, kinh nghiệm đánh nhau có thừa, Tiên Tôn bình thường không so được. Ở thời viễn cổ, yêu thú muốn sống sót thì phải không ngừng giết chóc, hắn còn sống đã đủ chứng minh hắn là đại yêu. Hơn nữa đánh không lại thì chạy. Nói cho cùng, hắn chỉ không yên tâm về tiểu hồ ly thôi.

Bên Tề Hoan đã có chủ nhân, tuyệt đối sẽ không bị bắt về, trái lại tình cảnh bọn họ phiền phức hơn nhiều.

Chương 128: Âm Trì

Lần thứ hai đi vào Thiên Ma giới, Tề Hoan cảm thấy chẳng khác gì lần trước. Chỉ có điều, khi bọn họ vừa đặt chân tới Thiên Ma giới, đã nhìn thấy mấy sinh vật đầu lâu không rõ trong tòa thành xa xa.

Không biết đó là vật gì mà lại có đầu lâu khổng lồ như thế, nếu còn thân thể, chỉ sợ bầu trời sẽ bị chọc thủng một lỗ.

Tường thành dường như là dùng xương trắng xây nên, từ xa nhìn lại đã thấy trắng hếu rồi, còn chưa lại gần, Tề Hoan đã cảm nhận được một luồng khí lạnh.

“Đó là thành gì vậy?” Tề Hoan đứng cạnh Mặc Dạ, chỉ về phía tòa thành kia. Sau khi ra khỏi Đoạn Ma cốc, Tề Hoan bắt đầu xấu hổ, không để Mặc Dạ bẻ đi nữa, mà tự mình xuống đất bước đi.

“Đó là Âm Trì, bên trong đều là cốt ma.” Mặc Dạ nhìn lướt qua rồi dèi mắt. Ở Thiên Ma giới, cốt ma có địa vị rất thấp, nhưng cái đầu lâu bên ngoài tòa thành kia lại là do một con Ma Long sắp thăng cấp thành Tổ Long lưu lại. Cái đầu lâu này sinh ra lực áp chế mãnh liệt đối với ma vật, ngoại trừ cốt ma, cho nên chỉ cần cốt ma ở trong thành thì bình thường sẽ không có kẻ nào dám tới gây phiền toái.

“Cốt ma là xương khô tu luyện thành sao?” Tề Hoan chưa từng thấy ma tu cấp thấp, những loại ma năng gặp ở Thiên Ma giới đều đã đạt cấp cao, bọn hắn đều có hình người hoàn mỹ khiến Tề Hoan hiểu lầm rằng Thiên Ma giới cũng không khác gì tiên nhân ở Tiên giới.

“Không... quái dị hơn một chút.” Kỳ thật, Mặc Dạ muốn nói là “kinh khủng”. Hình thái của cốt ma vô cùng kì quái, có thể nói là ghê tởm.

Tề Hoan vốn còn muốn mở rộng tầm mắt nhưng thấy Mặc Dạ do dự, nàng liền bỏ đi ý định trong đầu. Tốt nhất không nên nhìn ngó lung tung, nếu không buổi tối sẽ mơ ác mộng.

Mặc Dạ định mang Tề Hoan đi vòng qua Âm Trì, không ngờ đi được một đoạn đã bị một đám cốt ma bao vây.

Nhìn những thân hình quỷ dị, trên người có đầy sinh vật kinh tởm đang bò ra bò vào khung xương đầy thịt thối, Tề Hoan thiếu chút nữa nôn ra. Nàng núp sau lưng Mặc Dạ, yếu ớt dựa vào vai hắn, dút khoát nhắm mắt làm ngơ.

“Các người đến từ Tiên giới?” Cốt ma đứng đầu có khung xương tỏa ra ánh xanh ngọc, trên người cũng không có mấy vật kinh tởm, thoạt nhìn có vẻ bình thường. Trong đầu lâu của hắn, hỏa hồn nhiều hơn đám cốt ma khác.

Xem ra hẳn là thủ lĩnh cốt ma rồi.

Tuy bọn chúng không có mắt nhưng nghe giọng nói có thể thấy được, đám cốt ma này rất chán ghét sự xuất hiện của Tề Hoan.

“Phải.” Mặc Dạ thay Tề Hoan trả lời.

Hắn vừa dứt lời, mấy con cốt ma kia không nói gì liền lao lên, Mặc Dạ ngay cả chân cũng chưa nhấc, Tề Hoan đã nghe thấy âm thanh đùng đoàng không dứt, ngẩng đầu lên mới thấy, những con cốt ma kia đều đã bị Mặc Dạ giết chết, đầu lâu bị giẫm nát, hỏa hồn bên trong bay tứ tán trên không trung, ngoại trừ cái đầu lâu trên tay Mặc Dạ. Đó chính là thủ lĩnh của bọn cốt ma. Khả năng sống sót của ma quả nhiên không tầm thường, chỉ còn mỗi cái đầu mà vẫn có thể nói chuyện.

“Ta hỏi người chuyện gì, người phải trả lời chuyện đó, không được nói mấy lời thừa thãi, hiểu chưa?”

Mặc Dạ giơ cái đầu lên, nói với nó.

“Hiểu, hiểu.” Đầu lâu sợ sệt trả lời, trong Thiên Ma giới mạnh được yếu thua, kẻ mạnh làm vua, chỉ cần có thực lực thì làm gì cũng được.

“Gần đây Thiên Ma giới có tin tức gì về Luân Chuyển Vương không?”

“Có.” Hỏa hồn trong đầu lâu thoáng ánh lên một chút, “Nghe nói Luân Chuyển Vương đã chết.” Tuy lúc ấy Luân Chuyển Vương bị trọng thương nhưng chuyện này ở Thiên Ma giới cũng không phải chuyện lớn. Kẻ dám giết Luân Chuyển Vương hẳn phải có bản lĩnh cao cường. Hơn nữa toàn bộ Thiên Ma giới lại không ai biết Luân Chuyển Vương chết như thế nào.

“Thi thể đâu?” Nghe tin cha mình đã chết, trên mặt Mặc Dạ không hề chấn động, giống như người chết kia chẳng có chút quan hệ gì với hắn.

“Ồ... ngay tại phủ thành chủ trong Âm Trì. Cốt Vương đại nhân mang thi thể Luân Chuyển Vương về.”

“Rất tốt.” Mặc Dạ lạnh lùng cười, tay phải dùng sức, cái đầu lâu kia biến thành bột phấn, hỏa hồn chỉ kịp phát ra ánh sáng phản kháng yếu ớt đã bị nuốt sạch.

Tuy cốt ma được coi như một loại ma, nhưng đa số ma tu không thừa nhận điều đó, bởi bọn chúng tu luyện âm khí chứ không phải ma khí. Âm khí trên đời này cũng chỉ là một loại oán khí, đối với Mặc Dạ mà nói, tất cả những con cốt ma bên trong thành đều là thuộc đại bổ.

“Người... không sao chứ?” Tề Hoan cẩn thận chọt chọt lưng Mặc Dạ, tuy nàng không thấy Mặc Dạ kinh ngạc nhưng dù sao đó cũng là cha ruột hắn, cha mình đột nhiên chết, dù là ai cũng sẽ cảm thấy ngỡ ngàng.

“Không sao.” Mặc Dạ quay người ôm chặt Tề Hoan, “Sợ rằng chúng ta phải thành thân chậm một chút rồi.”

“Người muốn chịu tang sao?” Tề Hoan vô thức hỏi một câu, cha chết, để tang ba năm, cổ đại đều như vậy. Nàng thì không sao, chỉ có ba năm mà thôi.

“Ta phải tìm ra Tinh Hoàng.” Trong đôi mắt đỏ như máu của Mặc Dạ hiện lên một tia sáng khác thường.

“Tinh Hoàng? Liên quan gì đến hắn?” Tề Hoan không biết nhiều về những chuyện xảy ra sau khi mình rời đi, ở Lôi Thần điện tìm được rất ít tin tức, nàng chỉ biết là sau chuyện đó, Tinh Hoàng mất tích.

“Hi vọng là không liên quan đến hắn. Đi thôi, đến thành Âm Trì một chuyến.” Mặc Dạ dẫn Tề Hoan đi về phía Âm Trì, càng đi Tề Hoan càng cảm thấy áp lực mãnh liệt như muốn ép trái tim ra khỏi lồng ngực. Cuối cùng, nàng phải mang Cửu U tà lôi ra, để nó giúp nàng ngăn cản loại khí thể khiến người ta khó chịu này.

Sau khi “xây” xong Lôi Thần tháp trong đan điền, Tề Hoan bỗng phát hiện ra mình không chế Cửu U tà lôi tốt nhất, dù vẫn chưa biết lôi điện này có uy lực ra sao nhưng Tề Hoan vẫn thấy nó khác thường, không giống với những loại lôi điện khác trong Lôi Thần tháp.

Sau khi triệu hồi Cửu U tà lôi bao quanh thân thể, Tề Hoan kinh ngạc phát hiện, chẳng những mình không còn phải chịu tí áp lực nào, mà những âm khí mờ mịt tối tăm trên tường thành cũng bị Cửu U tà lôi hút hết.

“Đây là lôi gì?” Mặc Dạ đi bên cạnh Tề Hoan thấy loại lôi điện quý dị này, sùng sốt một chút rồi hỏi.

“Cửu U tà lôi. Lần trước hình như là nó đưa ta tới Địa ngục Vô Gian.” Từ chỗ Lôi Thần, Tề Hoan hiểu được phần nào thuộc tính của các loại lôi điện, tuy không nhiều nhưng nàng đoán được, việc nguyên thân của mình tới Địa ngục Vô Gian hẳn là phải liên quan tới loại lôi điện này.

“Nàng tu ra sao?” Mặc Dạ suy tư hỏi. Vốn hắn còn lo lắng Tề Hoan là Tiên thể, miễn cưỡng chịu ma khí của hắn đã là quá giới hạn rồi, nếu tu luyện “U Minh chi đạo” hẳn là sẽ gặp khó khăn rất lớn, không ngờ trong cơ thể nàng còn có lực U Minh lớn như vậy.

Người không hiểu chỉ thấy đây là một loại lôi điện mà thôi. Nhưng với Mặc Dạ, loại lôi điện này là một loại oán khí được đè nén, mạnh mẽ đến đáng sợ.

Trong cơ thể nàng tồn tại oán khí cường đại như vậy thì nàng hoàn toàn có thể tu luyện U Minh chi đạo rồi.

“Không phải, nhưng cũng không khác lắm. Ta đoạt được nó từ Lôi Thần tháp, còn chưa hiểu rõ thì đã bị đưa đến Địa ngục Vô Gian rồi.”

“Vậy ... Lôi Thần tháp thành ra như vậy có liên quan gì đến nàng không?” Mặc Dạ nhíu mi, lúc hắn đến Lôi Thần điện đón Tề Hoan thì nhìn thấy Lôi Thần tháp mất nóc. Nói thật lúc trông thấy tòa tháp, trong lòng hắn vô cùng thoải mái.

“Thật ra.. cũng chẳng có gì... Chỉ là không cẩn thận hút sạch lực lôi điện ở tầng cao nhất thôi.” Tề Hoan bày ra vẻ mặt vô tội, đúng là nàng không cẩn thận mà, ai biết Lôi Thần tháp lại yếu ớt như vậy chứ. Nàng chỉ nhẹ nhàng

hút một ít thôi mà...

Không biết nếu Lôi Thần nghe được những lời này có khóc thành tiếng hay không. Tòa tháp đó đã đứng sừng sững mấy ngàn vạn năm, lực lôi điện trong đấy nếu nói hút là hút thì hẳn còn làm Lôi Thần làm gì nữa!

“Sau đó thì sao?” Mặc Dạ cũng không vạch trần biểu hiện mừng thầm của Tề Hoan, mỗi lần Tề Hoan vớ được món hời nào, nàng đều cười gian như vậy, điển hình “vừa ăn cướp vừa la làng”. Nếu Lôi Thần biết người thừa kế hẳn toàn tâm toàn ý bồi dưỡng lại là kẻ phá hủy Lôi Thần tháp, không biết trong lòng sẽ có cảm tưởng gì.

Chọn Tề Hoan làm người thừa kế Lôi Thần điện, chỉ có thể nói là Lôi Thần không hề hiểu gì về Tề Hoan. Nếu nàng chịu ngồi im một chỗ thì bây giờ tu vi của nàng đâu chỉ ở mức này?

Kỳ ngộ nữ nhân này gặp phải so với người bình thường đâu chỉ hơn gấp trăm lần. Ngay cả Mặc Dạ cũng thấy bội phục nàng, bí tịch “Lục Đạo” từ thời Thượng Cổ trong truyền thuyết cứ như vậy bị nàng mơ mơ hồ hồ luyện thành ba đạo, ba đạo còn lại đối với nàng e là cũng không có gì khó khăn. Bẩm sinh mang Dạ linh thể giúp nàng chỉ cần hơn một nghìn năm đã phi thăng thành tiên. Lôi thể trời sinh khiến nàng có thể không chế được tất cả các loại lôi điện trong trời đất. Nếu nàng chăm chỉ hơn, chỉ sợ tam giới này đã bị nàng chọc thành mây khói rồi.

“Sau đó trong đan điền của ta có thêm một tòa Lôi Thần tháp.” Loại chuyện này Tề Hoan không hề nói cho ai biết, chỉ nói với Mặc Dạ, hơn nữa Mặc Dạ hiểu biết rộng, dù hỏi hẳn điều gì, hẳn cũng có thể giải đáp hết.

“Hoàn chỉnh sao?” Khóe mắt Mặc Dạ hơi run rẩy. Có cả chuyện nghịch thiên như vậy sao? Lôi Thần tháp. Điều này có nghĩa là mấy trăm năm nữa, có lẽ không cần mấy trăm năm, khả năng không chế lực lôi điện của Tề Hoan sẽ cao hơn hẳn Lôi Thần. Tuy tu vi không bằng nhưng nàng hoàn toàn có thể tạo ra một tòa Lôi Thần điện từ hai bàn tay trắng.

Lại nghĩ, khi đó nếu Tề Hoan khó chịu, nhân gian sẽ phải chịu sấm sét vang dội, Mặc Dạ không nhìn được thoáng run rẩy. Biết đâu, sau này Tề Hoan giận dữ hẳn, thừa dịp nửa đêm hẳn đang ngủ, phóng ra một cột sét đánh hẳn ra khỏi phòng thì sao.

... Không biết bây giờ hối hận còn kịp không.

“Ừ. Hoàn chỉnh một cái.” Hai người vừa trò chuyện vừa đi đến Âm Trì, vừa bước tới cửa thành đã nhìn thấy một tấm áo choàng đen tung bay, một người không rõ mặt đứng giữa cổng.

Chương 129: Cốt Vương

Các hạ không mời mà tới, lại ra tay giết nhiều thủ hạ cốt ma của ta, không biết là có ý gì?” Ngữ khí của hắc y nhân vô cùng lạnh lẽo, hoàn toàn không che dấu địch ý đối với Mặc Dạ.

“Ta chỉ muốn nhìn thi thể của Luân Chuyển Vương.” Mặc Dạ cũng không hề khách khí, tại Thiên Ma giới, nếu người yếu thể tất sẽ bị người khác trèo đầu cưỡi cổ, cho nên bất kể thực lực thể nào cũng không được lùi bước.

“Các hạ là ai?” Áo choàng đen của người nọ đột nhiên không gió mà bay, dù có Cửu U Tà Lôi trên người, song Tề Hoan vẫn cảm nhận được khí tức âm hàn khiến nàng nhin không được rùng mình.

“Hừ, người cứ nói đi.” Mặc Dạ khoát tay, thanh đao vàng không lưỡi vung lên một đường cong tuyệt đẹp, quẹt sát bên tai nam nhân áo đen. Im lặng một chút, áo choàng màu đen kia đột nhiên rách thành từng mảnh nhỏ, bay tứ tán trong không trung như bướm đen bay lượn.

“Thiên Ma kiếm? Người là Mặc Dạ?” Có vẻ như thanh kiếm này còn nổi tiếng hơn Mặc Dạ, Tề Hoan nhìn thanh kim kiếm vừa biến mất, thầm nghĩ không biết có nên chạy ra nhặt nó về không. Cứ ném bảo bối khắp nơi như vậy có ngày phá sản! Sau này nuôi vợ nuôi con thế nào nữa.

Lén lút buông tay Mặc Dạ, đang định đi vào trong, thì lại bị Mặc Dạ kéo lại. Về cơ bản, Mặc Dạ biết rõ Tề Hoan đang nghĩ cái gì, thanh trường kiếm lặng yên không một tiếng động mà xuất hiện trong tay Tề Hoan.

Thấy Thiên Ma kiếm xuất hiện trong tay mình, Tề Hoan yêu thích không buông, sờ sờ soạng soạng cả buổi, thiếu chút nữa ôm hôn mấy cái. Không thể không nói, tính cách tham tài của Tề Hoan đúng là trước sau như một, chưa bao giờ thay đổi.

Áo choàng đen chợt rơi xuống, một khuôn mặt vô cùng bình thường hiện ra. Người này chắc chắn là cốt ma, nhưng lại có thể khiến xương thịt tái sinh, vậy hẳn là Cốt Vương, kẻ chưa lộ diện bao giờ.

Tứ vương trong Ma giới, Cốt Vương chính là kẻ thần bí nhất. Người ngoài đều đồn rằng, ở Ma giới, hẳn chưa từng động tay làm việc gì. Bởi vì chiếm cứ Âm Trì cho nên mới được phong vương. Nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy hắn, Mặc Dạ lập tức cảm nhận được, thực lực của Cốt Vương so với Mặc Ngũ nhất định không xê xích nhiều, thậm chí còn cao hơn.

Nếu là trước đây, Mặc Dạ không thể nhận ra được, bởi vì tuy thực lực của hắn mạnh song tu vi lại kém phụ thân hắn, nhưng bây giờ hắn đã tu thành

quỷ tiên, thành công vượt qua thiên kiếp, nếu liều mạng đánh, chắc chắn không yếu hơn Mặc Ngự. Tất cả mọi người đều cho rằng, quỷ tiên chẳng qua chỉ là thực lực tương đối à thôi, nhưng trên thực tế, chỗ đáng sợ của quỷ tiên chính là họ có thể điều khiển oán khí dưới tầng mười tám địa ngục ở Minh giới. Oán khí vô cùng vô tận kia đều là thủ đoạn tấn công của quỷ tiên, tiên nhân mà bị dồn vào oán khí thì cũng chỉ có con đường chết mà thôi.

Cho nên muốn tiêu diệt quỷ tiên, đối với tiên nhân bây giờ, căn bản là không thể.

Trừ phi có người đủ khả năng giết chết Mặc Dạ ngay lập tức, tiêu diệt quỷ thể của hắn thì mới được.

“Ta khuyên người không nên nhìn thì tốt hơn.” Sau khi biết thân phận Mặc Dạ, Cốt Vương hơi hơi nhẹ nhõm, xem ra hắn cũng không có nhiều địch ý với Mặc Dạ. Bọn cốt ma kia chết, hắn không quan tâm nhưng Mặc Dạ xuất hiện ở đây khiến hắn cảnh giác, nên mới phải ngăn lại.

“Không sao, ngược lại ta muốn biết rõ, ca ca thân yêu của ta đối phó với cha ta như thế nào.” Mặc Dạ mỉm cười, chỉ nghe một câu của Cốt Vương, hắn đã hiểu mình đoán đúng rồi, nếu không thì Cốt Vương đã không nói như vậy.

Nghe Mặc Dạ nói, Cốt Vương hơi sững sờ, lập tức cười ha hả, “Quả nhiên Tinh Hoàng vẫn còn kém người.”

Hai người nói chuyện khiến Tề Hoan sững sờ, sao lại liên quan đến Tinh Hoàng, chẳng lẽ Tinh Hoàng giết Mặc Ngự sao? Trước nay thế giới quan của nàng vẫn vô cùng bình thường, nên Tề Hoan căn bản không thể tiếp nhận được điều này, họ nói dối đúng không, giết cha ruột mình, dù bọn họ là ma nhưng sống nhiều năm như vậy, chẳng lẽ một chút tình cảm cũng không có sao?

Lúc nàng ở Mặc phủ cũng đâu thấy Tinh Hoàng ghét Mặc Ngự.

“Nếu người muốn, chúng ta đi thôi.” Cốt Vương thoát nhìn vô cùng dễ nói chuyện, thế nhưng quay người dẫn bọn họ vào thành. Áo choàng che mặt đã bị nát, hắn liền huyền hóa ra một cái khác, bao lấy mình cực kì chặt chẽ rồi mới tiến về phía trước.

“Sao vậy?” Mặc Dạ phát hiện Tề Hoan có vẻ không bình thường, nhẹ nhàng hỏi.

Tề Hoan vô thức run rẩy một chút, quay đầu lại, trừng mắt nhìn Mặc Dạ, “Phụ thân người thực sự bị Tinh Hoàng... giết sao?”

Mặc Dạ trầm ngâm một lúc rồi khẽ gật đầu, “Hắn đã có ý nghĩ này từ lâu, vừa vặn gặp được cơ hội mà thôi.” Nếu như nói đầu sỏ gây ra thì hắn là Mặc Dạ mới đúng. Nếu không phải do Mặc Dạ thì Mặc Ngự đã không bị thương nặng như vậy, để cho Tinh Hoàng nhân cơ hội.

Tề Hoan đã từng tới Thiên Ma giới, nhưng nàng lại không biết Thiên Ma

giới đen tối đến vậy. Việc này khiến nàng đột nhiên muốn lùi bước, không phải nản lòng mà là sợ hãi. Mặc Dạ cũng là người như thế sao? Tề Hoan ngẩng đầu nhìn Mặc Dạ, đúng lúc đối diện với đôi mắt đỏ như máu.

Hai tay Mặc Dạ nâng má Tề Hoan, cúi đầu hôn lên khóe môi nàng, “Ta sẽ không.” Trước khi gặp nàng, có lẽ kẻ ra tay với Mặc Ngự sẽ là hắn. Nhưng có Tề Hoan, thế giới của hắn không còn màu đen nữa, những chuyện nàng không thể chấp nhận, hắn sẽ không làm.

Mặc Dạ cũng biết rõ, Tề Hoan ghét hắn hai tay dính đầy máu, dù lúc ở nhân gian nàng chưa từng nói gì. Nhưng việc gì cũng có giới hạn của nó, cho dù Tề Hoan hận Mặc Ngự tới mức muốn phanh thây, xé xác lão thì nàng cũng không muốn Mặc Dạ thay nàng ra tay, dù sao họ cũng là cha con.

Nàng chưa bao giờ nhắc tới chuyện Mặc Ngự trước mặt Mặc Dạ, chỉ vì không muốn hai người sinh ra khoảng cách vì lão. Bởi vậy, Mặc Dạ chỉ khiến Mặc Ngự bị thương nặng mà không giết lão.

Thật ra, năm đó, khi mẫu thân chết, Mặc Dạ đã có ý muốn giết Mặc Ngự. Cuộc đời Mặc Ngự có vô số đàn bà, yêu nhất là mẫu thân của Mặc Dạ, hận nhất là mẫu thân của Tinh Hoàng. Còn hai đứa con trai, bất hạnh thay, lại đều muốn lấy mạng lão.

Khác biệt duy nhất là, sự căm thù của Mặc Dạ biểu hiện rõ ràng ra bên ngoài, còn sự thù hận của Tinh Hoàng, ngay cả Mặc Ngự dường như cũng không hề hay biết. Đại khái, là không ngờ chẳng!

“Ta biết.” Chỉ cần Mặc Dạ hứa, Tề Hoan đều lựa chọn tin tưởng. Nàng không hy vọng người đàn ông mình yêu biến thành ác ma máu lạnh, vô tình.

“Đi thôi, đi nhìn kẻ thù của nàng.” Mặc Dạ buông khuôn mặt nhỏ nhắn của Tề Hoan ra, nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của nàng, truyền hơi ấm cho nó. Chỉ cần nắm tay nhau, dường như có thể đi tới cùng trời cuối đất, e là không chuyện gì có thể đẹp hơn chuyện này. Chỉ cần có nàng, hắn có thể bỏ qua tất cả mọi thứ.

Nơi ở của Cốt Vương cũng không lớn, không xa hoa. Thực ra thì, sau khi tiến vào Âm trì, Tề Hoan mới biết, nơi này căn bản không thể coi là một tòa thành được, trừ tường thành ra thì chẳng còn gì bên trong cả.

Nơi ở của Cốt Vương là một cái động, cửa động là một đống đầu lâu màu sắc khác nhau chắt lên thành một ngọn núi nhỏ. Thoạt nhìn có vẻ đáng sợ nhưng có mấy cái đầu lâu màu sắc sỡ nên nhìn kỹ cũng khá đẹp.

Từ xa nhìn lại, những cái đầu lâu đó không phải xương mà hình như được làm bằng kim cương, lấp lánh ánh sáng. Sau khi Mặc Dạ giải thích, Tề Hoan mới biết được, cốt ma cũng chia thành những đẳng cấp khác nhau, những đầu lâu lấp lánh màu sắc là của cốt ma cao cấp.

Không biết mấy cái đầu lâu này có đáng giá không, trộm vài cái đem đi bán có thu được nhiều tiền không. Lúc này, đầu óc Tề Hoan không còn quan

tâm đèn đó là đầu lâu hay là gì, mà chỉ tràn ngập chữ tiên.

Thấy Tề Hoan đứng bất động trước đồng đầu lâu màu sắc, hai mắt còn sáng lên, Mặc Dạ vô lực thở dài, tiền của người chết nàng cũng không tha. Tại sao hẳn lại thích một người như vậy chứ.

“Người nói...” Tề Hoan ngẩng đầu, lời còn chưa ra khỏi miệng đã bị Mặc Dạ cắt ngang.

“Mấy cái đầu lâu này không hề có giá trị.” Nếu hẳn nói thật cho nàng biết đám đầu lâu rực rỡ này là nguyên liệu luyện khí cấp cao của Thiên Ma giới, không biết nàng có bắt hẳn cướp hết từ chỗ Cốt Vương hay không.

Mặc Dạ càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, những người khác có thể còn phải suy nghĩ kỹ một phen, nhưng Tề Hoan thì... thật khó mà nói trước. Những cái đầu lâu này tượng trưng cho quyền lực của Cốt Vương, là chiến lợi phẩm của hẳn, kẻ nào dám tự tiện lấy đi đều sẽ bị hẳn đuổi giết. Mặc Dạ không dự định vừa bước chân vào Thiên Ma giới đã tìm một ma vương làm kẻ địch, dù kẻ địch này không bằng hẳn.

“Được rồi được rồi, nhìn người kia, ta đã nói gì đâu.” Tề Hoan ra vẻ vô tội, nhưng dù nàng chưa nói gì thì ý nghĩ của nàng đã viết đầy lên mặt rồi, mười người thì mười một người đều biết nàng đang có ý đồ gì.

Nghe Mặc Dạ nói thứ này không đáng giá, Tề Hoan bực bội đập cái đầu lâu màu tím dưới chân, không đáng tiền thì chặn đường ở đó làm gì! Đáng ghét!

Huyệt động dưới mặt đất của Cốt Vương trái lại không hề âm trầm chút nào, mà vô cùng rộng rãi.

Tề Hoan rất ngạc nhiên, tại sao ở dưới lòng đất mà lại sáng như vậy, tìm một vòng mới phát hiện ra, trong góc huyệt động chắt một đồng xương khô rực rỡ màu sắc, ánh sáng là do những khúc xương này phát ra.

Thấy Tề Hoan rất hứng thú với những khúc xương kia, Cốt Vương u ám cười cười, “Đó đều là của thành chủ các đời, sau khi ta lấy được xương cốt của bọn họ liền mang về bày ở đây, rất đẹp đấy!”

“...” Đối với sở thích đặc biệt này của Cốt Vương, Tề Hoan miễn bình luận.

“Phụ thân người được đặt ở đó, người đến xem đi.” Cốt Vương chỉ vào một cốt thất, gọi là “cốt thất” vì căn phòng đó được xây bằng xương. Xem ra trong thành Âm Trì này, xương cốt đúng là thừa thãi, đền nhà ở cũng xây bằng xương.

Nhìn Mặc Dạ nắm tay Tề Hoan đi vào phòng, trên mặt Cốt Vương hiện ra một nụ cười âm lãnh

Chương 130: Giác ngộ

Ngay từ lúc đi vào phòng, Tề Hoan đã có cảm giác kì lạ, trong phòng chỉ có một bệ đá, thi thể trên bệ đá kia đúng là Mặc Ngự, nhưng vì sao vẫn còn hô hấp?

Nhìn bộ ngực phập phồng của Mặc Ngự, Tề Hoan vô thức lùi về sau hai bước.

“Hoạt thi...” Mặc Dạ khẽ nhếch khóe miệng, quay lại nhìn Cốt Vương về mặt cổ quái ở bên ngoài, “Trách không được người lại giúp Tinh Hoàng, xem ra hẳn có năng lực hơn ta.”

Có thể biến Mặc Ngự thành hoạt thi, thật không phải thủ đoạn bình thường. Ngay cả đệ đệ như hẳn cũng không biết, ca ca thân yêu của mình từ lúc nào đã trở thành cương thi, mà lại không phải cương thi bình thường.

Cương thi cũng là một loại ma, chẳng qua tỷ lệ thăng cấp rất nhỏ. Trong mấy vạn cương thi chỉ có một con có thể trở thành Cương thi vương, đó đã vô cùng hiếm thấy chứ chưa nói đến Hoàng thi – thứ có cấp bậc sánh ngang Ma vương. Xem tình hình bây giờ của Mặc Ngự, kẻ biến lão thành hoạt thi là Tinh Hoàng, cũng gần tu thành Hoàng thi rồi.

“Đây là chuyện bất khả kháng, dù sao thì Mặc Ngự cũng đã chết, ta phải tìm kẻ khác để hợp tác thôi. Ta cũng đã suy nghĩ rất lâu rồi, tuy người khác coi trọng người hơn nhưng với ta thì Tinh Hoàng lại là một lựa chọn tốt.”

“Cũng phải, bất kể không gian phát triển của ta có rộng lớn đến nhường nào thì cũng cách Vương khá xa.” Mặc Dạ cười nói, không hề để ý đến lời của Cốt Vương.

“Ha ha, chỉ so về sự gan dạ, sáng suốt của người đã đủ khiến ta thay đổi cách nhìn rồi, thật đáng tiếc.” Hai tay Cốt Vương ẩn trong áo choàng đen vươn ra ngoài, theo hai tay hẳn co lại, cốt thất nơi hai người đang đứng cũng nhỏ dần, thấy Tề Hoan vô cùng kinh ngạc, Cốt Vương tốt bụng giải thích, “Nơi này đều là xương cốt của ta tạo thành, bên trong xương của ta thì các người không có cơ hội chạy thoát đâu.”

“Đúng là rất đáng tiếc.” Mặc Dạ gật đầu, hoàn toàn đồng ý với Cốt Vương. Cốt Vương trông thấy sau khi nghe mình nói, ngoại trừ Tề Hoan ngạc nhiên vì cốt thất thu nhỏ lại, thì hai người bọn họ không hề có chút sợ hãi nào, chẳng lẽ bọn họ có chỗ dựa rất mạnh sao?

“Người nói xem hẳn sợ loại sét nào?” Khổng chế quá nhiều loại lôi điện, đến thời khắc máu chốt Tề Hoan căn bản không biết nên dùng loại nào cho

hiệu quả, chỉ đành chọc chọc Mặc Dạ, hỏi ý kiến hần.

Cốt Vương cũng sợ Mặc Dạ cá chết lưới rách, dốc sức liều mạng, cho nên không chịu tới gần công kích hai người, tốc độ cốt thất thu nhỏ cũng không nhanh, ít nhất Tề Hoan vẫn còn thời gian tâm sự với Mặc Dạ.

“Thất sắc thần lôi là đủ rồi.” Mặc Dạ nghĩ nghĩ, nói với Tề Hoan.

Thái độ của hai người quá bình thản khiến Cốt Vương đứng ngoài vô cùng khó hiểu. Tinh Hoàng đã sớm nhắc nhở hần, lúc đối phó với vị đệ đệ này, không thể coi thường, cũng không thể phân tâm, nếu không nhất định sẽ chịu thiệt. Cốt Vương tự thấy mình đã rất cẩn thận rồi, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bất an.

Nói đến Cốt Vương, kỳ thật hần cái gì cũng tốt, thực lực rất mạnh, rất cẩn thận. Sự thật chứng minh, sự cẩn trọng của hần không tệ, nhưng đáng tiếc, lúc lựa chọn phe cánh, hần đã đứng nhầm bên.

“Vây được rồi, người tránh ra.” Chán ghét gạt Mặc Dạ sang một bên, Tề Hoan khép nhẹ hai tay, ngay khi cốt thất hoàn toàn khép lại, Cốt Vương hoảng sợ phát hiện trong tay Tề Hoan xuất hiện một luồng sáng bảy màu. Ép thất sắc thần lôi thành dạng cầu, dùng động tác ném bowling “tiễn” nó ra ngoài, vừa vắn đúng lúc cốt thất khép lại, ụp một tiếng, cốt thất được Cốt Vương xây mấy vạn năm bị toác thành một cái lỗ lớn. Quả cầu sét kia vẫn không rơi xuống mà bay thẳng tới chỗ Cốt Vương.

Cốt Vương cũng nhận ra sự khủng bố của nó, không dám đỡ lấy, cũng may tu vi của hần không phải để trưng bày, hần nhanh chóng tránh thoát cầu sét của Tề Hoan.

Thật ra, cho dù Lôi Thần có ngưng tụ cầu sét cũng chưa chắc đã phá được cốt thất này, thật không may, trong cơ thể Tề Hoan lại có một tòa Lôi Thần tháp, tất cả lôi điện năng có thể khống chế được đều vô cùng tinh khiết, không chênh lệch chút nào so với lôi tâm.

Điểm yếu duy nhất chính là tu vi của nàng không đủ, không khiến cầu sét làm được những động tác phức tạp, nếu nàng có tu vi của Lôi Thần thì căn bản là Cốt Vương sẽ không thể dễ dàng tránh thoát như vậy.

Mặc Dạ ở bên cạnh xem náo nhiệt cũng há mồm kinh ngạc, có lẽ hần cần phải cẩn nhắc kỹ lưỡng hơn, nếu cưới Tề Hoan, sau này nếu nàng không vui, hần là tính mạng mình sẽ gặp nguy hiểm. Với cá tính của Tề Hoan, nếu nàng thực sự tức giận, chắc chắn sẽ thừa dịp nửa đêm hần đang ngủ ngon, tạc vài tia sét lên người hần, đến lúc hần tỉnh lại, hần là đã chín luôn rồi.

Tuy có thể đục thủng cốt thất nhưng Tề Hoan vẫn hiểu cân lượng của bản thân, nàng cũng không ngóc đến nỗi cứ thế xông lên. Nếu là một cốt ma bình thường, nàng nhất định không chần chừ, nhưng vị trước mặt này lại là một trong tứ Vương của Thiên Ma giới, nàng còn chưa muốn chết.

“Giao cho người.” Đúng lúc Cốt Vương cho rằng Tề Hoan sẽ động thủ, nàng lại chạy ra sau lưng Mặc Dạ, lại thuận tay đẩy hần về phía trước.

“... Ta có nên cảm ơn nàng tin tưởng không?” Trước giờ, những lúc gặp nguy hiểm, Tề Hoan đều rất không cẩn thận đẩy hẳn một cái, cho hẳn đi “chịu chết”.

“Không cần quá cảm kích đâu.” Tùy tiện tìm một góc nhà có vẻ an toàn trốn vào, lại thuận tiện triệu hồi thất sắc thần lân làm kết giới, Tề Hoan chuẩn bị xong mọi thứ, bắt đầu ngồi chờ xem diễn biến cuộc chiến.

“Có vẻ như ta đã coi thường ngươi, Tinh Hoàng cũng không hiểu rõ ngươi rồi.” Sắc mặt Cốt Vương trở nên ngưng trọng, công kích đầu tiên của hắn bị Tề Hoan phá, hắn cũng nhanh chóng phản ứng lại, tu vi của Tề Hoan không cao, ít nhất không đủ lực uy hiếp hắn, người có thể uy hiếp hắn chính là Mặc Dạ.

“Không, hẳn hiểu rõ ta, chỉ có điều, hẳn thay đổi, ta cũng vậy.” Ca ca thân yêu có thể biến thành cương thi trong một thời gian ngắn, hẳn cũng không thể khiến cho Tinh Hoàng thất vọng được.

“Đánh mau đi...” Tề Hoan đứng một bên nhỏ giọng nói thầm, muốn đánh thì đánh nhanh lên, còn nói chuyện linh tinh gì nữa. Nếu không phải sợ bị Cốt Vương bắt, Tề Hoan đã chạy ra sau Mặc Dạ, cho hẳn một gậy rồi.

Ngay lúc Tề Hoan đang nói thầm, Cốt Vương đã không nhìn được ra tay trước. Nàng chỉ cảm thấy dưới chân rung chuyển, sau đó hoảng sợ phát hiện ra bọn họ đã bay khỏi lòng đất, nói chính xác hơn là bay khỏi cái khung xương khổng lồ này, chui từ dưới lòng đất nhảy lên.

Cốt ma xung quanh nhìn thấy khung xương liền quỳ rạp xuống, không nhúc nhích, những chiếc đầu lâu chứa hỏa hồn cháy ảm đạm thế nhưng lại vỡ thành từng khối.

Nhìn vô số đầu lâu bay lên trong Âm Trì, sau đó tụ về phía này, Tề Hoan không nhìn được run rẩy.

Cốt Vương và Mặc Dạ đánh nhau cũng không gây ra động tĩnh quá lớn, nhưng tốc độ của bọn họ quá nhanh, Tề Hoan chưa kịp nhìn, hai người đã đổi chỗ đánh, nàng đành phải đứng một mình trong khung xương, tò mò nhìn thi thể Mặc Ngự.

Mặc Dạ hẳn là đối phó được Cốt Vương, nàng không lo lắng lắm. Chỉ là trong lòng vẫn khó hiểu, Tinh Hoàng giết phụ thân mình, lại muốn giết Mặc Dạ, vậy là có ý gì? Khó mà tưởng tượng được Tinh Hoàng lại trở nên điên cuồng như vậy.

Nhìn chằm chằm Mặc Ngự một lúc, Tề Hoan nhíu mày, là nàng hoa mắt sao, sao lại cảm thấy hình như Mặc Ngự vừa mở mắt? Lúc nàng ở nhân gian đã từng gặp qua hoạt thi, khi đó Quỷ bà bà muốn biến sư huynh thành hoạt thi. Nhưng hai tình huống không giống nhau, lúc ấy, Hoa Kiền Tử ngoài thở ra thì không biết gì hết, còn Mặc Ngự lại giống như lúc còn sống, chẳng lẽ thể chất của ma tốt hơn con người sao?

Tề Hoan dịch sát vào nhìn cho rõ, nhưng ngay khi nàng cúi đầu, đôi mắt

Mặc Ngự đột nhiên trừng lên, đồng tử màu vàng nhạt co lại thành cây kim, giống như mắt của dã thú.

Tề Hoan chưa kịp đẩy ra, đã phát hiện cổ mình bị bóp chặt, đồng thời cũng nghe thấy giọng Mặc Ngự, không, hẳn là Tinh Hoàng nói: “Không ngờ ngươi còn sống.”

“Ngươi là Tinh Hoàng?” Tề Hoan dùng sức cào lên tay Tinh Hoàng, cảm thấy hô hấp không thuận, ngay cả lực lôi điện trong cơ thể cũng khó khống chế.

“Chỉ là phân thân thôi, vốn muốn gặp đệ đệ thân yêu của ta một chút, không ngờ lại gặp ngươi, coi như thu hoạch không nhỏ.”

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tề Hoan đỏ bừng vì khó thở, nhưng cuối cùng đã có thể điều khiển Cửu U Tà Lôi, tuy không biết lôi điện kia có tác dụng với hoạt thi hay không, nhưng cứ thử xem.

“Ta muốn Mặc Dạ chết.” Khuôn mặt Mặc Ngự tiên sát Tề Hoan, lời nói ra làm cho nàng phát lạnh.

“Chỉ sợ ngươi phải thất vọng rồi.” Không biết từ lúc nào Mặc Dạ đã xuất hiện sau lưng Mặc Ngự, một cánh tay trực tiếp cắm vào tim hắn, điểm yếu của hoạt thi chính là trái tim, đồng thời, Tề Hoan dùng một tia Cửu U Tà Lôi đánh về phía Mặc Ngự.

Sau khi Mặc Ngự dính phải Cửu U Tà Lôi, thân thể nhanh chóng bị ăn mòn, Mặc Dạ có ra tay nữa cũng vô dụng, lão đã biến thành một đồng bột phân màu đen.

“Ngươi thật quá đáng, dám đem ta làm mồi nhử!” Tề Hoan chạy đến trước mặt Mặc Dạ, hung hăng câu vào hông hắn, đáng tiếc người ta chẳng hề nhìn mặt lấy một cái.

Mặc Dạ khoát khoát tay, “Không thì nàng đi đánh Cốt Vương đi.”

... Tề Hoan câm nín, so với Cốt Vương thì nàng tình nguyện bị hoạt thi khống chế.

Từ lúc hai người đi vào cốt thất, Mặc Dạ đã phát hiện trên thi thể Mặc Ngự có bám thần niệm của người khác. Người bình thường rất khó nhận ra thần niệm của cương thi, nhưng Mặc Dạ lại vô cùng nhạy cảm với oán khí, cương thi cũng cần phải hút oán khí mới có thể phát triển, cho nên hẳn có thể phát giác ra được.

Sở dĩ để Tinh Hoàng ra tay với Tề Hoan chính là vì muốn tra ra nơi phát ra thần niệm này, vừa rồi lúc thi thể Mặc Ngự bị hủy, hẳn đã bắt được tia thần niệm muốn chạy trốn kia.

Tinh Hoàng tự cho là đã thiết kế vô cùng chặt chẽ, thiên y vô phùng (không chê vào đâu được), nhưng trên thực tế, từ đầu tới cuối vẫn nằm trong sự khống chế của Mặc Dạ. Không thể không nói, trở thành kẻ địch của người này, nhất định phải có lòng giác ngộ sâu sắc.

Chương 131: Làm hay không làm, đó là cả một vấn đề

Cốt Vương đúng là đã chết triệt để. Sau khi bị Mặc Dạ hút hết âm khí, không chỉ hỏa hồn bị tiêu diệt, mà ngay cả bộ xương bảy màu cũng biến thành màu xám đen, trong chốc lát liền biến thành tro bụi.

Sau khi Cốt Vương chết, không có bất kỳ cốt ma nào dám tới tìm Mặc Dạ báo thù, nếu ngay cả Cốt Vương cũng không phải đối thủ của Mặc Dạ, thì ai dám xông lên chịu chết chứ, đây chính là Thiên Ma giới, thực dụng đến mức làm cho người ta buồn cười.

“Chúng ta bây giờ đi tìm Tinh Hoàng sao?” Ngồi trên phi kiếm màu vàng rộng rãi, như hào quang chói mắt xẹt qua màn đêm, Tề Hoan ngồi tựa bên cạnh Mặc Dạ, không ngừng điều chỉnh tư thế, không có tiêu hô ly, nàng cảm thấy thật giống như thiếu thiếu chút gì đó.

Chẳng qua lời này nàng cũng không dám nói trước mặt Mặc Dạ, nam nhân này vô cùng nhỏ mọn, lần trước nàng chỉ làm bầm có hai câu, kết quả hẳn nói muôn hôm nào đó làm cho nàng một bữa thịt Cửu Vĩ thiên hồ kho tàu, “Nàng muốn đi chịu chết?”

“Tất nhiên không muốn.” Tìm hỏi lâu vẫn không tìm được vị trí thoải mái, Tề Hoan bò dậy, đoan chính điều chỉnh tư thế của Mặc Dạ thật tốt, rồi mới đặt hông ngồi lên đùi hắn, còn dựa vào ngực hắn, mặc dù hơi cứng, nhưng sử dụng làm ghế rất tốt nha, Tề Hoan thầm nghĩ trong lòng.

“Chúng ta hạ giới có được không?” Hai cánh tay ôm eo Tề Hoan, Mặc Dạ đặt cằm trên vai nàng, ở bên tai nàng hỏi.

“Vì sao muốn hạ giới?” Không thể không nói, thật ra thì Tề Hoan ngược lại vô cùng đồng ý với đề nghị của hắn, trên Tiên giới còn một đống cục diện rối rắm, nàng không muốn trở về, Thiên Ma giới nàng cũng không thích thú, về phần Minh giới thì thôi đi, nàng không có cảm hứng bồi dưỡng tình cảm với đám tiêu quý kia, nghĩ tới nghĩ lui dường như chỉ có Nhân Gian là tốt nhất.

Mặc dù phi thăng đã được một thời gian, nhưng Tề Hoan vẫn không có tính tự giác làm tiên nhân, chỉ cảm thấy mình tựa như thích hợp với Nhân Gian hơn.

Người ta thường đi đến chỗ cao, nước chảy về chỗ trũng, nàng thì ngược lại, không có biện pháp đây là do tính cách rồi, đại khái rất khó thay đổi.

“Không phải nàng thích sao?”

Mặc dù lời của Mặc Dạ là hướng theo suy nghĩ của Tề Hoan, nhưng căn cứ qua kinh nghiệm thua thiệt nhiều năm, Tề Hoan tuyệt đối không ngu đến mức nghĩ là nam nhân này không có bất cứ mục đích nào khác.

“Ai nói ta thích!” Trong tình huống không biết hẳn có mục đích gì, cứ thử một chút đã rồi hãy nói.

“À ~ thì ra nàng không thích thành thân ở Nhân Gian, vậy chúng ta đi Minh giới? Dù sao ta vẫn thấy nơi đó an toàn nhất.” Mặc Dạ cười nhẹ, tuy hẳn đuổi theo thân niệm của Tinh Hoàng, nhưng lại phát hiện y ở chung một chỗ với một kẻ có thực lực thấp nhất cũng là cấp Vương. Chẳng lẽ Vương ở Thiên Ma giới gần đây đã bắt đầu hoạt động rồi? Trong tình huống không nắm chắc, Mặc Dạ không muốn lôi kéo Tề Hoan đi theo mình chịu chết. Nếu chưa hiểu rõ tình huống, hẳn không ngại đem nữ nhân này cột lại bên người đã rồi nói tiếp, thật vội a! Điều khiến Mặc Dạ lo lắng hơn chính là, nếu một ngày nào đó Tề Hoan cao hứng nói không lấy chồng, vậy thì đồng sinh lẽ hẳn đưa ra sẽ bị trôi theo dòng nước. . . . . Mặc dù những thứ sinh lẽ kia đã bị một tờ giấy ghi nợ thay thế. . . . .

“Muốn, muốn, đương nhiên muốn.” Vừa nghe Mặc Dạ nói đến Nhân Gian là vì chuyện thành thân, Tề Hoan vội vàng đáp ứng, bọn họ gặp nhau ở Nhân Gian, bây giờ trở lại Nhân Gian cũng coi như là lưu lại kỷ niệm. Mặc dù không ai mở miệng nói đến chuyện sau này, nhưng trong lòng cả hai người đều hiểu rõ, thiên địa sắp tới sẽ rối loạn, mà hai người đều là trung tâm của vòng xoáy, nếu cuộc sống sau này không tốt, bọn họ muốn trân trọng hiện tại. Tận hưởng lạc thú trước mắt, đó là phương châm trong cuộc sống của Tề Hoan từ trước đến giờ.

“Thì ra nàng khẩn cấp như vậy a ~”

“Không phải vậy, ta là lo lắng qua mấy năm nữa, người cũng không biết đã bao nhiêu tuổi, sinh đứa nhỏ rất dễ dàng bị đao.” Tề Hoan nghĩ nghĩ, ở hiện đại mọi người đều nói nữ nhân sau hai mươi chín tuổi sinh con thì tỷ lệ đao sẽ rất lớn. . . . . Mặc dù chỉ là ví dụ trên sinh học, nhưng Tề Hoan vẫn luôn tôn sùng như chân lý. Bây giờ nàng đã hơn một ngàn tuổi, ai biết được sẽ sinh ra hài tử như thế nào.

“ . . . . . Nếu không tin được, nàng có thể kiểm nghiệm hàng trước.” Mặc Dạ ban đầu sừng sốt, tiếng nói càng ngày càng trầm thấp, cho dù không nhìn thấy vẻ mặt, nhưng chỉ cần nghe âm thanh này, cũng đủ làm cho người ta xụi lơ.

Tề Hoan tự nhận mình không phải là “nữ tử chính trực” gì, cho nên nàng không hề lưu tình mà hóa sắc rồi. . . . .

Lúc này đang ở trên phi kiếm, có lẽ Mặc Dạ không nên quá xúc động mới phải, cho dù đã chuẩn bị tốt tâm lý giao mình cho hẳn, nhưng vừa đến thời khắc máu chốt, Tề Hoan lại cảm thấy gân cốt toàn thân đều run rẩy nghiêm trọng. Tiểu thuyết tình yêu nàng đã thấy nhiều, cho dù chưa trải nghiệm

thực tế thì cũng biết bước là sẽ đau, nàng lo lắng a!

Mặc Dạ cũng vì thế mà bị nội thương không biết bao nhiêu lần, nhưng loại chuyện này cho dù hấn tức giận thì cũng không có chỗ nào giải tỏa, hiện tại thật vất vả đợi được Tề Hoan tự dâng mình tới, quản khi gió nó là địa phương nào.

Giàng chân trên người Mặc Dạ, hết sờ lại gặm, còn đem nửa người trên của hấn lột sạch sẽ, Tề Hoan đắc ý không được bao lâu, liền phát hiện ra một chuyện làm cho nàng kinh hồn khiếp vía, nam nhân này, dường như so với tưởng tượng của nàng còn kích động hơn a.

Ngay lúc Tề Hoan đang chân chừ, Mặc Dạ một tay đặt Tề Hoan nằm trên thân kiếm rộng rãi, trợn pháp trên thân kiếm đột nhiên phát động, một tầng hào quang màu lam nhạt bao phủ quanh hai người.

Xong rồi, xong rồi, Mặc Dạ lại bí mật thi triển trợn pháp rồi, nàng hiện tại chạy trốn còn kịp sao? Nằm trên thân kiếm, Tề Hoan nhìn xung quanh, hy vọng lúc này có người nào đó không thức thời đến quấy rầy một chút.

“Nàng chết tâm đi.” Mặc Dạ mỉm cười, nhưng dù thế nào Tề Hoan cũng không cảm thấy nụ cười đó là có ý tốt. Còn lời của hấn nữa, cái gì gọi là chết tâm, không tới phút cuối cùng, nàng tuyệt đối không từ bỏ ý định.

“Ta cảm thấy. . . . .” Tề Hoan chống hai tay trên vai Mặc Dạ, phòng ngừa hấn đột nhiên đánh lén, ập a ập ứng nói.

“Hử?”

“Ta cảm thấy. . . . . Cái kia. . . . .” Mắt Tề Hoan đảo loạn, không biết nên nói cái gì mới có thể làm cho Mặc Dạ tỉnh táo lại. Chỉ có thể trách nàng luôn bị sắc dụ, mấy lần liền không cầm giữ được, hơn nữa lại vô cùng nhất gan, lúc trước còn có thể lấy cớ, bây giờ thì. . . . . trời muốn hại ta a~ Tề Hoan thậm chí khóc thét trong lòng.

“Nàng không phải chê ta quá lớn tuổi sao. . . . . Tất nhiên là ta phải chứng minh rồi.” Mặc Dạ lần này mỉm cười thật đúng là không có ý tốt, Tề Hoan chỉ cảm thấy trên người chột lạnh, xiêm y của nàng nhất thời biến thành từng mảnh, từng mảnh nhỏ.

Thê này quá vô sỉ rồi, ý vào tu vi cao hơn nàng, lại dám cách không xé y phục! Trong nháy mắt cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Tề Hoan đỏ lên, cũng không đẩy Mặc Dạ ra, dứt khoát ôm cổ hấn kéo xuống, dán thân thê lên so với bị nhìn thấy còn tốt hơn, mặc dù động tác này lại càng nguy hiểm hơn một chút.

Khi thân thê hai người gần sát nhau, Tề Hoan cảm giác hô hấp của Mặc Dạ dường như nóng hơn, ham muốn trong mắt không hề che dấu, làm cho Tề Hoan không dám nhìn thẳng.

Nụ hôn nóng bỏng che đi toàn bộ những lời viện cớ chưa kịp ra khỏi miệng của Tề Hoan, đầu lưỡi linh động thăm dò trong khoang miệng khe hở của nàng, quần quýt si mê, đây là một nụ hôn cuồng nhiệt đến gần như bá đạo,

Mặc Dạ tùy ý dây dưa, bắt chước hành động thân mật nhất của nam nữ, tựa như ám chỉ, lại giống như muốn biểu đạt cái gì.

Thời điểm hai người tách ra, Tề Hoan mơ hồ có thể cảm giác được trong miệng lưu lại mùi vị của hắn, cố gắng trợn to hai mắt, theo bản năng vươn lưỡi ra liếm liếm môi dưới hơi hơi tê dại.

Mặc Dạ nhìn thấy một màn này, mâu quang nhất thời âm u, ngọn lửa cháy trong mắt dường như càng dữ dội hơn. Hắn dùng khuỷu tay chống đỡ người, cúi đầu gặm cắn từng tác da thịt nhạy cảm trắng nõn của nàng, ở phía trên lưu lại dấu vết tím đỏ. Cảm giác nóng ẩm trượt đến ngực Tề Hoan, Mặc Dạ há miệng đem đỉnh màu đỏ hồng kia ngậm vào, một tay ở bên kia cố gắng châm lửa.

“Umm. . . . . Ngươi. . . . .” Hai chân thon dài của Tề Hoan vô thức quán bên hông Mặc Dạ, hai tay vẫn đặt trên vai hắn không biết từ lúc nào đã để ở bên người.

Mặc Dạ nghe tiếng ngẩng đầu, nụ cười trên mặt mang vẻ tà ý, “Ta làm sao?” Hắn cười hỏi, ác ý đem đỉnh nhọn ở nửa người dưới đung đung, làm cho Tề Hoan suýt nữa sợ hãi kêu thành tiếng.

“Đừng khẩn trương, ta sẽ không làm nàng đau đâu.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tề Hoan lúc đỏ lúc trắng, Mặc Dạ không nhìn được thờ dài, mặc dù không muốn hù dọa nàng, nhưng hiện tại, cho dù kềm đao bên cổ thì hắn cũng không có biện pháp để dừng lại rồi.

Nếu lời nói có thể làm nàng không khẩn trương, vậy thì sẽ dễ xử lý hơn.

Rốt cuộc, Tề Hoan cắn răng nhắm mắt lại, cùng lắm thì coi như bị chọc một đao. “Vậy, ngươi nhẹ chút a. . . . .”

Mặc Dạ vừa nghe xong, nụ cười trên mặt càng thêm rục rờ, “Có giác ngộ là tốt rồi.”

Tề Hoan hơi cứng người, hai chân bị treo trên hai tay Mặc Dạ, áp a áp úng nói một câu, “Ta cảm thấy động tác này có chút không nhân thể mỹ học. . . . .” (tức là tư thế nhìn không đẹp mắt ý =))

Nhân thể mỹ học là cái gì, Mặc Dạ không biết, hắn chỉ biết, nếu để cho Tề Hoan nói tiếp, hắn nhất định sẽ bị nội thương.

Dùng môi ngăn lại cái miệng nhỏ nhắn lải nhải của Tề Hoan, tay Mặc Dạ ở trước ngực Tề Hoan từ từ trượt xuống, lấy tốc độ nhanh chóng xẹt qua vùng bụng bằng phẳng, ngón tay vẽ mấy vòng tròn quanh cái rốn nhỏ, một tay khác từng tác từng tác đi lên từ phía đầu gối, dò tìm đến chỗ thâm ướt giữa hai chân nàng.

Ngón tay Mặc Dạ thăm dò, đi vào sâu bên trong, Tề Hoan chột trùng to hai mắt, hơi rung rung, tiếng hô lên bị Mặc Dạ nuốt vào miệng.

“Um. . . . . ư. . . . .” Tay Mặc Dạ tàn sát bừa bãi giữa hai chân nàng, Tề Hoan theo bản năng muốn kẹp chặt hai chân, kết quả lại đem hai chân kẹp chặt hông hắn. Dưới bụng có một luồng khí nóng không biết từ đâu truyền

đến, Tề Hoan chưa bao giờ trải qua tình huống như thế, chỉ có thể ngửa đầu, tiếng rên rỉ không kìm được khẽ cất lên.

Híp mắt nhìn vẻ mặt cuồng loạn của Tề Hoan, Mặc Dạ cố ý rút tay ra, cảm giác cơ thể đột nhiên trống không, Tề Hoan không nhận được nhú mày hừ một tiếng.

Phát hiện Mặc Dạ định đứng dậy, Tề Hoan bất mãn vươn tay, muốn kéo hắn về, “Trở lại. . . . .”

Chương 132: Hiệp nghị hôn nhân

Mặc Dạ cười né tránh hai tay đang vươn ra của Tề Hoan, đem thứ có tác dụng che chắn duy nhất trên người là quần dài cởi ra. Tề Hoan chỉ tò mò liếc một cái, nàng thề, thật sự chỉ là tò mò mà thôi.

Nhưng nàng hối hận, cũng bởi vì cái nhìn này, mà một chút dũng khí vừa mới tạo thành, đã mọc cánh bay vèo đi mất. Nàng không có kinh nghiệm, nhưng chuyện này làm thế nào thì nàng biết, để cái vật này đi vào trong người mình, sẽ không bị nguy hiểm tính mạng chứ. . . . .

Phát hiện Tề Hoan lật người muốn chạy, khóe miệng Mặc Dạ nhếch lên, cúi người xuống đưa hai tay giữ chặt hai tay Tề Hoan, thân thể dán lên người nàng, thấp giọng thì thầm ở bên tai nàng nói, “Thì ra nàng thích loại tư thế này. . . . .”

. . . . . Trời đất chứng giám a, nàng không hề nghĩ như vậy được không . . . .

. . . Tề Hoan khóc thét trong lòng. Phía sau lưng truyền đến cảm giác nóng ấm, cùng với vật thể nguy hiểm ở sau mông nàng, làm cho thân kinh của nàng khân trương cao độ. Dù vậy, Tề Hoan không thể không thừa nhận, kỳ thực nàng khá thích thú.

Nàng trốn hấn bắt, chẳng lẽ đây chính là tình thú trong truyền thuyết?! Tề Hoan bị ý nghĩ của mình kéo đi.

Tay Mặc Dạ ở trên ngực nàng khê nhào nặn, làm Tề Hoan thở dốc không ngừng, dưới bụng truyền đến từng đợt từng đợt sóng nhiệt, nàng không tự chủ uốn éo người, muốn tiến sát Mặc Dạ. Nhưng hấn lại cố ý đẩy ra, sau đó nhìn Tề Hoan bất mãn trừng mắt, hấn mới khê thẳng lưng, nhưng chỉ vuốt ve nhẹ nhàng ở lồi vào, cũng không có ý đi vào.

Rốt cục, Tề Hoan không nhịn được nữa, nói với Mặc Dạ một câu làm cho nàng xấu hổ đến nửa đời còn lại, “Muốn chém giết hay muốn róc thịt thì người làm nhanh lên một chút a, không nhìn thấy ta đang gấp sao!”

Mặc Dạ nghe những lời này xong hạ thân thoáng cứng lên, hấn biết Tề Hoan thỉnh thoảng sẽ rất anh dũng, nhưng không ngờ lúc này nàng cũng có thể dũng cảm được.

Nhìn Mặc Dạ không có động tác, Tề Hoan rốt cục không thể nín nổi nữa, xoay người, một tay đẩy ngã Mặc Dạ, sau đó vô cùng phóng khoáng giạng chân ngồi lên giữa hai chân hấn, có điều lần đầu tiên nên không quá thành thực, cũng may lực đạo của nàng không quá mạnh, không làm cho Mặc Dạ bị đoạn tử tuyệt tôn.

Sau khi kịp phản ứng, Mặc Dạ mới phát hiện ra mình lại thành thể bị động rồi. Được thôi, nếu nàng thích tư thế này, bị động thì bị động đi. Chẳng qua, đây là lần đầu tiên, tư thế này sẽ khiến Tề Hoan không thoải mái.

Nhìn Mặc Dạ còn đang định mở miệng nói gì, Tề Hoan trực tiếp cắn miệng hắn, rồi nửa quỳ nửa ngồi, dưới sự giúp đỡ của Mặc Dạ, cuối cùng cũng tìm được vị trí chính xác.

Sau khi ngồi xuống, cảm giác làm người ta dục tiên dục tử lúc này đã không còn, hạ thân đau đớn khiến Tề Hoan không chút do dự cắn môi Mặc Dạ, máu tươi chảy ròng ròng, hai người không nhúc nhích nhìn đối phương.

Tề Hoan là đau không nói nên lời, còn Mặc Dạ thì. . . . . Hắn không phải không muốn động, mà là không dám động. Hắn sợ nếu lúc này hắn lộn xộn, Tề Hoan có thể sẽ khiến hắn nửa đời sau không nhúc nhích được. Lần đầu tiên mà, vẫn nên chịu đựng thôi. Nếu hiện tại Tề Hoan bỏ dở giữa chừng, cho dù khó chịu hơn nữa thì hắn cũng sẽ không cự tuyệt. (TNN: anh thật ham sống sợ chết mà =..= khinh bỉ 3s)

Bởi vì cơn đau tê tâm liệt phế kia, Tề Hoan không tự chủ được chảy nước mắt, cảm nhận mùi máu tươi trong miệng, nàng buông lỏng răng, vẻ mặt đưa đám nhìn Mặc Dạ, “Tại sao lại đau như vậy?”

“ . . . . . Đại khái là. . . . . Tư thế có vấn đề.” Mặc Dạ cắn răng nói, gân xanh trên trán nổi lên, từng giọt từng giọt mồ hôi theo tóc mai chảy xuống. “Người cố ý!” Tề Hoan trách móc.

“ . . . . . Cưng à, đây là do nàng chọn a.” Hắn muốn dùng là tư thế bình thường nhất, nhưng Tề Hoan lại tự động chọn động tác này.

“Nói bậy.” Sau một trận đau đớn, giọng nói Tề Hoan cũng lớn hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa này còn trắng bệch giờ đã khôi phục huyết sắc, thậm chí còn có vẻ hồng nhuận.

“Ừm. . . . . ta tầm sao lại lừa nàng chứ. . . . .” Cảm giác được thân thể Tề Hoan không còn cứng ngắt nữa, Mặc Dạ cẩn thận từng tí chuyển động, không nghe thấy tiếng mắng, chỉ có tiếng rên rỉ, thật tốt! Hạ thân bị nơi nóng ẩm hút chặt, Mặc Dạ không nhin được hừ một tiếng, cuối cùng không khống chế được chuyển động.

Sau khi cơn đau đi qua, một cảm giác khó nói nên lời xông tới, Tề Hoan hơi nhú mào, ôm bả vai Mặc Dạ, theo bản năng chuyển động vòng eo thuận theo động tác của hắn.

Mặc Dạ thẳng lưng, động tác càng ngày càng kịch liệt, Tề Hoan không chịu nổi chỉ có thể giữ chặt bên hông hắn, trong đầu trống rỗng, chỉ còn vui thích vô cùng.

.....

Sau khi Tề Hoan tỉnh lại, mở mắt ra đã nhìn thấy kết giới màu lam, tất cả đều giống như lúc trước, điểm khác biệt duy nhất chính là, trên người nàng đã có một bộ y phục được mặc cẩn thận.

Tề Hoan ngồi giữa hai chân Mặc Dạ, nửa người dựa vào ngực hắn, cúi đầu liếc nhìn y phục trên người mình, giông y đúc y phục vừa bị xé nát, nhưng nam nhân này hình như mặc thiếu một chút cho nàng?! “Yếm của ta đâu?” Tề Hoan nghiêng rặng nghiêng lợi hỏi.

“Mặc vào hơi phiền.” Mặc Dạ cười giống như con mèo vừa trộm cá, tay phải không thành thật nhẹ vuốt ve dưới lớp quần áo nàng, mặc dù hạ thân vẫn rục rịch, nhưng Tề Hoan dù sao cũng là lần đầu tiên, hắn trông vậy mà rất quan tâm săn sóc nàng đấy.

Ý nghĩ này nếu để Tề Hoan biết được, không biết nàng có nổi trận lôi đình hay không. Săn sóc? Tên khốn kiếp này đem nàng làm đến hôn mê, còn dám nói săn sóc. Nam nhân nín nhịn hơn một ngàn năm khó tránh khỏi đòi hỏi vô độ một chút, huống chi hắn thủ thân là vì Tề Hoan, cho nên Mặc Dạ không biết, hành vi của hắn đã tạo thành kích động không nhỏ trong lòng nàng.

“Người, người người người người, người là đồ khốn kiếp!” Tề Hoan bị lời của Mặc Dạ làm cho tức đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rùng rục, thật ra cũng không phải vô cùng tức giận, nhưng mà, tên này không biết thu liễm một chút sao!

“Ừ, đúng vậy.” Mặc Dạ rất ngoan ngoãn thừa nhận.

“Vô si.” Khó chịu.

“Có một chút. . . . .” Mặc Dạ tâm tình rất tốt.

“Sắc quỷ!” Giận dữ.

“Rất chính xác.” Mặc Dạ ăn xong lau sạch.

“AAA ta không lấy người làm chồng nữa!” Bản cô nương quá mức khó chịu rồi, mặc dù cuối cùng là nàng chủ động, nhưng người bị ăn là nàng a! Nghĩ thế nào thì cũng là nàng lỗ vốn mà.

.....

“Chuyện này. . . . . Người ký tên đi.” Vì sợ Mặc Dạ nuốt lời, Tề Hoan còn định trước hiệp nghị hôn nhân với hắn, phía trên có chữ ký của hai người.

Không thể không nói, Mặc Dạ đúng là vô cùng nghe lời, Tề Hoan điên cuồng, vậy mà hắn lại cũng điên cuồng theo.

Trong hiệp nghị có nội dung như sau:

Thứ nhất, không cho phép nhìn nữ nhân khác, nếu không chín mươi chín đạo lôi oanh đình. Điều này cũng bình thường, nhưng người đặt điều kiện hơi tàn nhẫn quá mức, chín mươi chín trọng lôi bổ xuống, cho dù là quỷ thì cũng chỉ còn lại cận bã.

Thứ hai, không cho phép câu tam đáp tứ, nếu không cho người sống đòi thực vật. Sống thực vật là gì? ——Mặc Dạ hỏi. Chính là biến thành người thực vật——Tề Hoan đáp. Yêu quái sao? Yêu quái do thực vật biến thành, rất khó coi!—— cuối cùng Mặc Dạ bắt đắ dĩ đồng ý.

Chú giải: thông đồng với nam nhân cũng không được! Chuyện bi kịch nhất, không phải ông xã tìm tiêu tam, mà là tiêu tam lại là nam nhân! Mặc dù không xác định Mặc Dạ có ham mê này hay không, nhưng để ngừa vạn nhất, cứ viết lên trước.

Thứ ba, sau hôm đó, Mặc Dạ chính là người của Tề Hoan, dám ly hôn, thiên!

Cái này. . . . . Tề Hoan nhanh chóng nhìn lướt qua, cảm thấy hình như hôm đó tâm tình của mình vô cùng kích động, nếu không tại sao lại viết ra những điều kiện như vậy. . . . .

Thứ tư, vĩnh viễn chỉ được yêu một mình ta, cho dù ta chết, người cũng phải yêu ta.

Mặc dù có chút bá đạo, nhưng nếu không phải yêu đến thiên trường địa cửu, Tề Hoan tuyệt đối sẽ không viết ra những lời như vậy.

Nàng vẫn cho rằng, yêu đến mức chịu vì đối phương mà buông tay mới là cảnh giới tối cao, đáng tiếc nàng không phải người như vậy, cho dù nàng chết, cũng tuyệt đối không buông tay.

Nhìn đến chỗ mình ký tên, haizz, không thể không thừa nhận, chữ gà bới như mình kí lên trông thật đẹp mắt, Mặc Dạ cũng hiếm khi khen nàng, nói thật giống với tên của nàng. . . . .

“Hừ.” Dem ngọc và tơ lụa trả lại cho Mặc Dạ, nhìn hẩn cẩn thận cất kĩ, Tề Hoan cúi đầu nhìn dây chuyền đang đeo. Chỉ là một chiếc dây chuyền màu bạc đơn giản, phía trên treo một trái tim trong suốt, ở giữa là một chất lỏng màu đỏ đang chuyển động, chính là máu của Mặc Dạ, là lời thề của hẩn với nàng.

Tề Hoan ngả người vào ngực Mặc Dạ, buồn ngủ nhắm mắt lại, trước khi ngủ, nàng nghĩ, sự xuất hiện của Mặc Dạ, đã bù đắp tất cả tiếc nuối trong cuộc đời này của nàng. Cho dù không thể sống hết ngày mai, nàng cũng không sợ.

Tỉnh lại lần nữa, Tề Hoan phát hiện mình không còn ở trên phi kiếm, mà đang nằm trong một phòng ngủ xa hoa, đầy chần gấm màu vàng thêu long phượng ra, chân vừa mới đặt xuống đất, đã phát hiện ra chân mình mềm nhũn, suýt chút nữa ngã ngối xuống.

Hậu quả của tưng dục quá độ, quả nhiên rất nghiêm trọng. Một tay bám vào mép giường, Tề Hoan mạnh mẽ chống hai chân, từng bước từng bước đi về phía cửa.

Không đợi nàng đạt được mục đích, đã nhìn thấy cánh cửa kia mở rộng, một lão đầu mặc áo bào ngắn màu tím, mặt cười hí hí đi đến.

“Ồ. . . . . người là. . . . .” Tề Hoan còn chưa nói xong, đã nhìn thấy lão nhân kia vẻ mặt vui mừng, chạy ra ngoài cửa hô to, “Công tử, phu nhân của ngài đã tỉnh!”

Phu nhân? Tề Hoan sững sờ, nhìn lão nhân kia một lát, phát hiện trên

người hẳn không có chút linh khí nào, hiển nhiên là người phàm. Bọn họ nhanh như vậy đã đến Nhân Gian rồi sao? Không phải nói hạ giới rất khó sao, Tề Hoan còn tưởng là bọn họ phải qua một thời gian rất lâu mới có thể tới Nhân Gian, không ngờ tỉnh lại đã đến rồi.

Sau khi lão đầu nói xong, Tề Hoan nhìn thấy Mặc Dạ cười híp mắt từ ngoài cửa đi vào, một thân trường bào màu nguyệt nha, hơn nữa còn có cây quạt mau xanh trong tay, có mấy phần dáng vẻ của công tử phong lưu. Ánh mắt hẳn nhìn nàng lại càng giống hơn!

Bị ánh mắt Mặc Dạ nhìn đến hai gò má nóng lên, Tề Hoan nghiêng đầu, dứt khoát không nhìn hẳn.

“Phu nhân, có chỗ nào không thoải mái, cần vi phu mời đại phu đến không?” Mặc Dạ cũng thật biết diễn kịch, nàng có chỗ nào không thoải mái, tên khốn kiếp này còn không biết sao! Cũng không nghĩ xem là do ai làm hại.

“Không. . . . . Cần. . . . .” Tề Hoan nghiêng răng nghiêng lợi gằn từng chữ đáp, nhưng trên mặt vẫn là ý cười dạt dào.

“Công tử, vậy nước này. . . . .” Nhìn Mặc Dạ và Tề Hoan nói chuyện vui vẻ như vậy, lão đầu kia chân chừ hỏi một câu. Cũng không biết hẳn rốt cục nhìn thấy hai người nói chuyện vui vẻ ở chỗ nào, không thấy hai người bọn họ đang đấu trí so đũa khí sao. Đáng tiếc, người thua cuộc, vĩnh viễn luôn là Tề Hoan!

Chương 133: Yêu chủng

Phu nhân thân thể khó chịu, hay là nghỉ ngơi nhiều hơn một chút đi.” Mặc Dạ đưa tay kéo Tề Hoan, néo néo cái mũi nhỏ của nàng, quang minh chính đại ăn đậu hũ.

Lão nhân kia cũng rất thức thời, vội vàng phái người đưa nước nóng vào, còn cả thức ăn nóng hôi, rồi về mặt mập mờ nháy mắt mấy cái với Mặc Dạ, mang theo người hầu lui xuống.

Tựa trên người Mặc Dạ, lấy hân làm gây chướng, Tề Hoan khập khiễng đi tới sau bình phong, vừa định cởi quần áo tắm nước nóng, đột nhiên phát hiện tình hình có chút không ổn, quay đầu nhìn chằm chằm Mặc Dạ, “Tại sao ngươi vẫn còn ở đây?”

Mặc Dạ mỉm cười nhún nhún vai, “Ta sợ một mình nàng không có biện pháp tự cởi quần áo.” Ánh mắt vô cùng chân thành.

“Ta vẫn còn là một Tiên nhân!” Đây Mặc Dạ, ép hân đi ra ngoài, lúc này Tề Hoan mới chậm chạp cởi quần áo ra nhảy vào trong bồn tắm. Không biết là do Mặc Dạ phân phó, hay lão nhân kia tự chủ trương, mà trong bồn tắm rắc đầy cánh hoa, nàng cầm lên nhìn kỹ một chút, nhưng không nhận ra được đây là loại hoa gì.

Đôi với trình độ nhận thức và thưởng thức hoa của Tề Hoan, cũng chỉ vờ vờ dừng lại ở mức có thể nhận ra được đó là một đóa hoa mà thôi.

“Đây là nơi nào vậy?” Hai cánh tay dính đầy hoa tì lên thành bồn tắm, Tề Hoan hơi gục đầu trên đó, ngẩng cổ nói chuyện với Mặc Dạ ở bên ngoài.

“Liễu phủ Trung Châu.”

Mặc Dạ bung một khay sứ trắng đi đến, phía trên đặt một miếng thịt bò vừa nấu xong. Mùi thịt nồng đậm tiên vào trong mũi Tề Hoan, nhất thời làm cho nước miếng nàng chảy ròng ròng.

“Ngươi biết bọn họ?” Há mồm cắn miếng thịt bò Mặc Dạ đưa tới, Tề Hoan thỏa mãn híp mắt, thưởng thức mỹ vị khó có được.

Tiên nhân trên Tiên giới không cần ăn, cho nên căn bản không có mấy chỗ làm nổi thức ăn ngon, cho dù mỗi ngày đều ăn thịt các loại linh thú khác nhau, nhưng nàng vẫn không chịu được.

“Không quen, lúc vừa tới nhìn thấy bồ cào ở cửa thành, viết Liễu thiếu gia trúng tà.” Gắp thêm một miếng thịt bò nữa, Tề Hoan vừa định há mồm, kết quả Mặc Dạ rút đũa lại, miếng thịt mỹ vị kia rơi vào trong miệng hân.

Không có thiên lý a! Tề Hoan nhất thời vọng động, vụt một cái nhào ra từ

trong bồn tắm vô lên người Mặc Dạ, thê muốn đoạt lại miếng thịt kia. Bị Tề Hoan găm đến miệng đầy nước miếng, Mặc Dạ cười nháy mắt mấy cái, nhìn đi, dễ bị lừa như vậy, uống cho hấn còn chuẩn bị một bàn thịt, định dụ mỹ nhân.

“Người còn chuẩn bị đi làm Thiên Sư cơ à.” Găm hồi lâu cũng không đoạt lại được, Tề Hoan giật mình cảm thấy dường như mình hơi vọng động, vội vàng ôm ngực chìm vào trong nước.

Nhìn người Mặc Dạ bị bắn đầy nước, nàng hơi hơi đắc ý, coi như là đã báo được thù bị đoạt đồ.

“Liễu gia hoàn cảnh không tệ.” Lúc ấy hấn bé Tề Hoan còn chưa vào cửa Liễu gia đã bị thị vệ ngăn lại, sau đó chỉ bộc lộ ra một chút, Liễu lão gia đã coi hấn như thần tiên mời vào, nhìn thần sắc Liễu lão gia, có lẽ đã đến nước đường cùng rồi.

“Người nhìn thấy con hấn chưa?” Đoạt lấy đĩa thức ăn trong tay Mặc Dạ, Tề Hoan dứt khoát bóc ăn, cứ dứt từng miếng từng miếng quả thật rất không đã nghiền.

“Rồi. . . . . Trong cơ thể bị yêu chủng nhập vào, không ngờ ở Nhân Gian cũng có yêu chủng, thật thú vị.”

Lời Mặc Dạ nói làm Tề Hoan vô cùng mê mang khó hiểu, yêu chủng gì, nàng chưa từng nghe qua.

Mặc Dạ đại khái cũng biết, nói với Tề Hoan những thuật ngữ chuyên môn thể này, trên thực tế chẳng khác nào đàn gảy tai trâu, không thể làm gì khác hơn, đành giải thích cặn kẽ cho nàng hiểu.

Yêu chủng có thể biến phạm nhân thành yêu quái, nhưng phương thức yêu chủng nhập vào, đối với con người mà nói vô cùng nguy hiểm, tinh thần con người rất yếu ớt, khó mà chịu chịu nổi, Liễu thiếu gia chính là gặp phải tình huống này. Chẳng qua, theo lý thuyết nhóm Đại yêu có thể tùy ý dẫn yêu chủng gần như đã bị diệt hết, lúc ấy vì phòng ngừa Yêu tộc bành trướng, Thiên Ma giới và Tiên giới đã liên thủ thu thập một nhóm Đại yêu, hiện tại cho dù có yêu tu nào đủ năng lực này, thì cũng không dám tùy tiện thi triển.

“Ta đoán, Liễu thiếu gia kia nhất định là bị một lão yêu bà ngàn năm nhìn trúng, người ta muốn biến hấn thành yêu quái, đem về làm áp trại tướng công nha~” Tề Hoan phát huy trí tưởng tượng phong phú của mình.

. . . . . Mặc Dạ vuốt tóc của nàng, “Nàng nghĩ nhiều rồi, đó là một con bò yêu.” Yêu quái không thể biến hóa giống yêu chủng, hơn nữa yêu chủng kia phẩm chất không cao, suy ra bò yêu này thực lực rất thấp, còn về tướng mạo, e rằng buổi tối đi ra ngoài cũng có thể hù chết một nhóm người nhát gan.

Tắm rửa xong, Tề Hoan bị Mặc Dạ bế về giường, mặc dù hành động của hấn rất tình cảm, nhưng hầu hạ vẫn còn hơi dã man, sau khi ăn cơm mặc

quần áo xong, Tề Hoan nghe thấy tiếng bước chân gáp gáp ngoài cửa, xem ra Liễu lão gia kia rốt cục đã không nhìn được nữa rồi.

“Cộc cộc cộc” qua một lúc lâu tiếng gõ cửa mới vang lên, Tề Hoan liếc nhìn Mặc Dạ, hẳn chỉ gảy nhẹ ngón tay một cái, cửa phòng liền từ từ mở ra. Ngoài cửa, Liễu lão gia vừa định hành lễ, lại phát hiện hai người ngồi bên bàn cơm cách cửa một đoạn xa, sắc mặt đại biến, nhưng ngay sau đó liền lập tức vui mừng, phép thuật của thần tiên không phải là thứ người thường có thể làm được, xem ra con của hắn được cứu rồi.

“Liễu lão gia mời vào.”

“Vâng, vâng.” Liễu lão gia tươi cười cúi đầu khom lưng nhìn Mặc Dạ, cẩn thận nhắc chân đi vào trong phòng.

“Công tử, không biết lúc nào công tử có thời gian, có thể đi thăm nhi tử mất nét của ta?”

“Đi luôn bây giờ đi.” Thấy Tề Hoan đã ăn uống no đủ, Mặc Dạ thuận miệng đáp ứng.

Đợi đến khi nhìn thấy Liễu công tử kia, Tề Hoan suýt chút nữa không nhìn được bật cười.

Vẻ ngoài của hắn, hoàn toàn có thể đến Minh giới xin Minh vương cho thế chỗ đầu trâu mặt ngựa.

Liễu công tử kia vẫn còn tỉnh táo, trông thấy mặt mình bị biến đổi không ít, trên đầu mọc lên hai cái sừng mới nhú, mặt loang lổ vết máu. Còn chưa đi tới phòng, cách thật xa đã nghe thấy tiếng hắn chửi bậy.

Quả nhiên là nhi tử mất nét, giờ này mà vẫn còn biết mắng người.

Nhìn một nha đầu mười sáu mười bảy tuổi bị hắn tát một cái khiến khuôn mặt nhỏ nhắn sưng phồng lên, Tề Hoan bĩu môi, người như thế, để hắn tự sinh tự diệt là tốt nhất, không cần nhìn cũng biết hắn không phải thứ tốt gì. Lúc Tề Hoan và Mặc Dạ đi theo Liễu lão gia vào phòng, đúng lúc nhìn thấy hắn đang xé rách xiêm y của một nha đầu, nhìn thấy cha nhưng vẫn hoàn toàn không có ý định thu tay.

“Người bị yêu chủng nhập, đều sẽ biến thành như vậy sao?” Tề Hoan ở một bên chọc eo Mặc Dạ.

“Không, đây là bản tính của hắn, yêu chủng thường biến hóa theo bản tính của con người.” Trong mắt Mặc Dạ hiện lên vẻ chán ghét.

“Kỳ nhi, mau buông tay.” Liễu lão gia vừa thấy tình hình này, nét mặt già nua có chút không nhìn được, xông lên tát nhi tử một cái.

Liễu công tử kia sùng sốt, nhưng ngay sau đó lập tức nhảy xuống giường, tát cha hắn một phát, “Lão già đáng chết, ngươi dám quản ta!”

Chương 134: Có thần tiên xuất hiện

Chuyện phụ thân đánh nhi tử, Tề Hoan đã gặp không ít lần. Nhưng chuyện nhi tử đánh phụ thân, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Tề Hoan ở một bên đứng xem, Mặc Dạ cũng không có ý nhúng tay vào. Mặc dù Liễu công tử ở trong mắt người khác có sức lực ngàn cân, nhưng Tề Hoan chỉ cần tùy tiện vung tay áo là có thể chế ngự được.

Nhưng có một số việc, có nhân tất có quả. Dạy dỗ ra được nhi tử như thế, thì vị Liễu lão gia này cũng không phải hạng người tốt đẹp gì, nhìn xem, hai người càng đánh càng hăng.

Liễu lão gia kia thủ pháp lưu loát, mạnh mẽ nện xuống, hoàn toàn không giống một lão đầu tử hơn sáu mươi tuổi, xem ra còn có thể sống thêm được nhiều năm nữa!

“Liễu lão gia này công phu không tệ!” Tề Hoan đứng ở phía sau Mặc Dạ, để phòng bị những thứ bay tới bay lui đập vào đầu. Nhưng nàng vẫn rất hăng hái lộ đầu ra, nhìn hai người đánh nhau.

Liễu công tử đầu bò kia không khỏe bằng, chỉ biết kêu loạn, Liễu lão gia ban đầu còn bối rối, song rất nhanh liền nắm giữ tiết tấu trận chiến.

Mặc dù không chấn động như khi tiên nhân đánh nhau, nhưng không thể không nói, loại võ công này quả thực làm cho người xem hai mắt tỏa sáng, khom lưng vái chào. Mấy cú đá kia, có cái nào là hành động một lão đầu tử bình thường có thể làm được a, dù sao Tề Hoan cũng tự nhận mình không thể làm ra được loại động tác có độ khó cao như vậy, còn không gãy luôn thất lưng nàng à.

Bởi vì trong phòng Liễu thiếu gia phát ra tiếng vang lớn như vậy, trên thực tế mọi người Liễu gia đều bị hấp dẫn đến đây. Nhưng nhìn hai người này đánh nhau kịch liệt như vậy, không ai dám đi tới can.

Tề Hoan càng xem càng hưng phấn, trực tiếp ôm eo Mặc Dạ, lộ ra hơn nửa người.

Kết quả nhất thời không chú ý, một bình sứ lớn cao bằng thân người bay về phía nàng.

Lúc Liễu lão gia chế ngự nhi tử xong chú ý tới, thì đã không kịp ngăn lại.

Bởi vì lực chú ý của hắn bị phân tán, kết quả Liễu lão gia bị nhi tử đập một cước vào ngực, phun một búng máu rồi bay ngược ra sau vài thước.

Nhìn ngực hắn hơi lõm xuống, có lẽ bị nội thương không nhẹ.

Vốn nghĩ rằng bình hoa kia có thể đả thương Tề Hoan, Liễu công tử vui vẻ

nhe răng cười. Ai ngờ bình hoa còn chưa chạm đến mặt hai người đã bị biến thành một đồng phân vụn, từ trong không trung rơi xuống đất, mọi người chỉ nhìn thấy Mặc Dạ động một ngón tay mà thôi.

“Lão gia~” Tiếng thét chói tai từ ngoài cửa phòng vang lên, một nữ nhân hơn hai mươi tuổi, mặc trang phục giống như yêu tinh vọt chạy vào. Nhìn nàng ta gần như lộ ra một nửa bộ ngực sóng cả nở nang, Tề Hoan cúi đầu nhìn của mình một chút, sau đó liếc nhìn Mặc Dạ, hai người nhìn nhau một cái, Tề Hoan hừ một tiếng nghiêng đầu qua một bên. Mặc Dạ nhếch môi, khóe môi cong lên mang theo ý cười.

Phía sau nữ nhân này còn có mấy nha đầu mặt mũi sáng sủa đi theo, tướng mạo các nàng không tệ, có điều so với phu nhân, thì vẫn còn thua kém không ít.

Một lão già hơn sáu mươi tuổi, phu nhân hơn hai mươi tuổi, cuộc sống ở Liễu gia quả nhiên vô cùng hài hòa a!

Nhìn thấy mẹ kế xuất hiện, đầu Liễu công tử cũng xoay qua, dục vọng trong mắt ngay cả kẻ ngu cũng nhìn ra được.

“Nhị nương.” Liễu công tử chảy nước miếng, cái đầu bò lộ ra dáng vẻ mê đắm, quả thực làm cho người ta chấn động. Nghe thấy giọng Liễu công tử, Liễu phu nhân kia ngẩng đầu lên, lập tức thét chói tai, gào một tiếng, vút luôn lão già thân ái rồi chạy ra ngoài.

Vừa nhìn thấy biểu tình của Nhị Nương, hai mắt Liễu công tử lạnh lẽo, nhắc chân lên định đuổi theo.

“Này, nếu không hỗ trợ, ta nghĩ Liễu lão gia kia sẽ không qua được.” Tề Hoan kéo tay áo Mặc Dạ, mặc dù nghề nghiệp của bọn họ không phải trừ yêu, nhưng đạo đức căn bản thì vẫn phải có.

“Hay là nàng đi đi?” Mặc Dạ hí hí mắt nhìn Liễu công tử, người như vậy sống cũng là tai họa uôn dân trăm họ, không bằng để hắn chết đi.

“Ta sợ hắn chảy nước miếng với ta.” Tề Hoan run run một chút, Liễu công tử kia cũng không phải kẻ tốt đẹp gì a, mặc dù Tề Hoan không ỉnh là đại mỹ nhân, nhưng điểm tự tin này nàng vẫn phải có

~. . . . . Được rồi, cũng là vì bảo vệ tài sản quan trọng của hắn. . . . .

Sau khi trải qua hiệp nghị hôn nhân, hiện tại đồ của Mặc Dạ đều là đồ của Tề Hoan, còn đồ của Tề Hoan vẫn là đồ của nàng, cho nên tài sản đáng giá nhất còn lại của Mặc Dạ chính là Tề Hoan.

Mặc Dạ chậm chạp đi về phía trước, ở trong mắt người khác chỉ là dạo bước mà thôi, nhưng tốc độ lại nhanh kinh người, không đợi Liễu công tử bắt được kế mẫu, Mặc Dạ đã túm lấy cổ áo của hắn bắt hắn quay lại.

Cho dù Liễu lão gia đã phun ra không ít máu, nhưng thoát nhìn cũng không bị thương nặng đến vậy, nhìn thấy Mặc Dạ xuất thủ bắt được Liễu công tử trở lại, Liễu lão gia trực tiếp nhảy dựng lên, tát liên tiếp vào mặt nhi tử.

“Liễu lão gia, chính sự quan trọng hơn.” Mặc Dạ nhìn Liễu lão gia tát tên

đầu bò tới sừng phồng cả lên, rột cục lên tiếng nhắc nhở.

“Kính xin công tử xuất thủ, đề nghị tử của ta được khôi phục lại bình thường, bình thường Kỳ nhi không phải như thế này đâu.” Liễu lão gia đánh sừng rồi, liền khôi phục lại hình tượng cha hiền, Tề Hoan ở một bên nhìn mà toát mồ hôi. Nếu nhi tử của hắn trước kia không giống như vậy, thì chỉ có thể nói là Liễu lão gia dạy quá tốt, hai người này đúng là hai kẻ hai mặt tiêu chuẩn.

Mặc Dạ gật đầu, ném Liễu Kỳ trên mặt đất, cúi người đưa tay chạm vào đỉnh đầu hắn. Một luồng sáng tím từ trong lòng bàn tay Mặc Dạ phát ra, bao phủ quanh đầu Liễu công tử.

Dần dần, Liễu công tử ánh mắt từ từ trở nên mê man, từ giữa trán không biết từ lúc nào xuất hiện một cái khe lớn. Trong cái khe kia, mặc dù không có máu chảy ra, nhưng huyết nhục cũng đang ngọ nguậy, làm cho đám người xung quanh muôn ói.

Luồng sáng tím kéo dài khoảng mười phút, Mặc Dạ đột nhiên hạ thủ lấy ra một thứ màu đen, Tề Hoan đi tới tỉ mỉ đánh giá một chút, mới biết nó chính là yêu chủng.

Yêu chủng có hình dạng giống quả tim, ở giữa là một khuôn mặt người, gương mặt đó giống y đúc khuôn mặt của Liễu công tử.

Yêu chủng bị luồng sáng trong tay Mặc Dạ hút ra ngoài, sau đó vèo một cái im lặng nằm trong lòng bàn tay hắn.

Sau khi yêu chủng đi ra, Liễu công tử khôi phục tướng mạo vốn có, thoát nhìn cũng trắng trẻo văn nhã, chẳng qua. . . . .

Tề Hoan nhớ Mặc Dạ từng nói, biểu hiện của yêu chủng, mới thật sự là lòng người. So với vẻ bề ngoài, tâm của Liễu công tử này thật đúng là vô cùng xấu xí.

“Thế nào?”

“Ừm, ... Phát hiện được một chuyện thú vị.” Mặc Dạ xòe tay ra, viên yêu chủng liền xuất hiện giữa lòng bàn tay, Tề Hoan dùng ngón tay chọc chọc, phát hiện khuôn mặt Liễu công tử dần biến mất.

“Không có gì đặc biệt a!” Tề Hoan không biết Mặc Dạ nói thật hay đùa.

“Một lát nữa dẫn nàng đi xem, yêu chủng này, vậy mà lại là của một con người.” Mặc Dạ cười đáp, đây cũng xem như một chuyện lạ.

Chữa khỏi cho Lý công tử, Liễu lão gia thiên ân vạn tạ (vô cùng cảm tạ), đưa cho Tề Hoan và Mặc Dạ một cái hòm vàng, quả nhiên là lắm tiền nhiều của, ra tay vô cùng hào phóng, mặc dù vàng bạc đối với bọn họ không hữu dụng lắm, nhưng đã thành thiên tính rồi, nữ nhân thấy đồ phát sáng đều luôn không nhìn được muốn chiếm lấy làm của riêng.

Cho nên, Tề Hoan không khách khí ôm lấy cả hòm vàng. (TNN: tham thì nhận đi còn bày đặt thiên tính =.=)

Một hòm vàng hai đại nam nhân mới khiêng nổi, vậy mà Tề Hoan chỉ một

mình đã có thể ôm vào trong ngực, hơn nữa một chút khác thường cũng không có, thấy vậy Liễu lão gia âm thầm nuốt nước miếng. Vốn tưởng rằng chỉ vị công tử này có năng lực, nhìn phu nhân hấn vóc dáng mảnh mai, không ngờ cũng rất cương mãnh.

Đã có vàng, bọn họ cũng không cần thiết ở lại Liễu gia nữa, Tề Hoan đã ở nhà này chán rồi. Ôm hòm vàng ra khỏi đại môn Liễu gia xong, Tề Hoan đem tất cả đồ nhận được bỏ vào trong nhẫn trữ vật, chỉ lấy ra một thỏi vàng để phòng thân.

“Chúng ta đi đâu?” Trên đường cái náo nhiệt, Tề Hoan đánh giá khắp nơi, phi thăng lâu như vậy, một lần nữa trở lại nhân gian, phát hiện nhân gian khá là náo nhiệt. Cho dù chỉ có một mình, đi đến đây tâm tình cũng sẽ tốt hơn nhiều.

“Cửa sau Liễu gia.” Mặc Dạ nắm tay Tề Hoan, đi vài bước, đột nhiên ngừng lại, không chỉ hấn, Tề Hoan cũng cảm nhận được. Một Tiên nhân nhất trọng thiên đang bay về phía này, mặc dù y đã dùng hết sức ẩn giấu tu vi, nhưng căn bản không thể giấu diếm được Tề Hoan và Mặc Dạ.

Tề Hoan quay đầu nhìn Mặc Dạ, hiện tại hai người đã phát triển đến mức có thể thần giao cách cảm rồi. . . . . Tề Hoan nhón lông mày, Mặc Dạ liền biết nàng đang nghĩ gì.

Mặc Dạ lắc đầu, Tiên nhân nhất trọng thiên, khẳng định không phải là đến tìm hai người bọn họ, với tu vi của y căn bản không nhìn ra được Tề Hoan và Mặc Dạ có gì khác người phàm. Huống chi nếu hấn biết thân phận của hai người, mà còn dám chạy tới đây, thì mới thực sự là muốn chết.

Tiên nhân đều rất sợ chết, sẽ không có kẻ nào ngu ngốc như vậy.

Nếu không phải đến tìm mình, Tề Hoan coi như không phát hiện ra, tiếp tục đi theo Mặc Dạ, lúc hai người đi đến cửa sau Liễu phủ, Tề Hoan nhìn thấy một tiểu nha đầu hai mắt bị vải đen che kín đang co rúm lại trong góc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu nha đầu căn bản đã không nhìn ra màu sắc, bị bản đen thui, đầu tóc lộn xộn, còn khô bết lại một chỗ. Áo nhỏ trên người cũng chỉ còn một màu bùn, phía trên đắp đầy mụn vá, không ít chỗ bị thủng.

Không biết tại sao, bên cạnh tiểu cô nương căn bản không hề có người đi qua, trên đường nhiều người đi tới đi lui như vậy, thế mà không có một ai ném cho nàng dù chỉ một đồng tiền.

“Là nàng sao?” Tề Hoan quét một vòng chung quanh, thứ duy nhất có thể hấp dẫn ánh mắt chỉ có tiểu cô nương này, mặc dù Tề Hoan căn bản vẫn chưa nhìn ra điểm gì đặc biệt.

“Ừ.” Mặc Dạ chưa kịp kéo Tề Hoan đi tới, thì cách hai người không xa đột nhiên xuất hiện một lão đạo râu bạc trắng, tay cầm phát trần, dáng vẻ thế ngoại cao nhân, chính là vị tiên nhân nhất trọng thiên mà bọn họ vừa cảm nhận được.

Gã tiên nhân kia xuất hiện làm Mặc Dạ dừng bước, hắc lôi Tê Hoan đi tới, xung quanh hai người xuất hiện một tầng kết giới màu xám, từ bên trong có thể nhìn thấy tất cả mọi chuyện bên ngoài, nhưng người bên ngoài lại không thể phát hiện ra sự có mặt của bọn họ, ngay cả hơi thở cũng không thể phát giác.

Chương 135: Thanh Vân bị diệt?

Lão đầu tiên phong đạo cốt (phong thái tiên nhân) kia trước tiên nhìn xung quanh một chút. Sau khi phát hiện không ai chú ý đến mình, hắn mới cất bước đi về phía cô bé. Lão đầu vừa đi tới, cô bé kia khẽ ngẩng đầu lên, dường như nghe được tiếng bước chân của lão.

“Tiểu hữu tên Kiều Xảo sao?” Lão đầu vuốt râu ra vẻ từ bi hiền lành, đáng tiếc, trên mắt cô bé kia bịt một miếng vải đen, căn bản không hề nhìn thấy vẻ mặt của lão.

“Ngài, làm sao ngài biết? Ngài quen phụ thân ta sao?” Giọng cô bé rất nhỏ, nhưng mơ hồ lại mang theo vẻ chờ mong.

“Ừ, tất nhiên, phụ thân người nói người rất có tiên căn, muốn ta giúp người tu tiên, người có bằng lòng không?” Lão đầu nhìn Kiều Xảo, trong mắt hiện lên vẻ tham lam.

“Tất nhiên, tất nhiên nguyện ý, đa tạ tiên trưởng, đa tạ tiên trưởng thành toàn.” Tiểu nha đầu kia thoát nhìn chưa trải sự đời, chỉ mấy câu nói đã tin lời lão đạo, hơn nữa kích động đến nước mắt lưng tròng.

Điều duy nhất khiến Tề Hoan kinh ngạc là, từ miếng vải đen của cô bé chảy ra dòng nước mắt đỏ như máu, rơi xuống đất đọng lại thành những viên châu nhỏ. Mới nghe qua nàng tiên cá khóc, nước mắt sẽ biến thành hạt châu, nhưng chưa từng thấy có ai khác có khả năng này.

“Đây là cái gì?”

“Yêu lệ, có cùng công hiệu như yêu chủng, nhưng quý hơn, hiệu quả lại càng tốt hơn.”

Sau khi nhìn thấy nước mắt nàng chảy ra, vẻ mặt lão đạo kích động, thậm chí thất thố liềm mạng tìm kiếm những hạt châu kia, nhưng rất kỳ quái, những hạt châu đó vừa đụng phải tay hắn liền biến thành một luồng khói xanh rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Phát hiện tay mình không cầm được yêu lệ, trên mặt lão đạo lúc xanh lúc trắng, thần sắc dữ tợn khiến Tề Hoan cau mày. Đây chính là tiên nhân nhất trọng thiên sao? Tâm tình kém như vậy. Lão đạo kia mấy lần muốn bỏ một chương vào đầu cô bé, nhưng không biết hắn nhớ ra điều gì, lại mạnh mẽ nhìn xuống.

“Chúng ta đi thôi.” Lão đạo vẻ mặt chán ghét vươn tay kéo cô bé, một thanh trường kiếm màu xanh lục hiện lên dưới chân hắn, không thèm để ý xem thân thể yếu của Kiều Xảo có thể tiếp nhận nổi phi hành cấp tốc

như vậy hay không, trong chớp mắt liền phi kiếm biến mất.

Khi lão đạo vừa đi, đã thi triển mê hồn thuật, làm ọi người quên hết những chuyện vừa xảy ra, cho nên những người vừa đi ngang qua cũng không ai chú ý tới, ở cửa sau Liễu gia đã thiếu mất một tiểu nữ hài ăn xin.

Cho dù không đi theo, Tề Hoan cũng có thể đoán ra, lão đạo này nhất định là coi trọng một thứ gì trên người cô bé kia, rất có thể liên quan đến cặp mắt của nàng.

Lão đạo vừa rời đi không lâu, lại có một người đáp xuống cửa sau Liễu gia.

Người này, lại là người Tề Hoan quen —— Khinh Sắc.

Khinh Sắc dường như không thay đổi gì so với năm đó, nhưng có thêm mấy phần khí phách, xem ra hẳn làm tộc trưởng Yêu tộc không tệ. Chẳng qua, theo lý thuyết, lấy tuổi tu hành của hắn, dù sao cũng nên phi thăng rồi mới đúng. Tại sao bây giờ vẫn còn ở lại nhân gian?

Tề Hoan trong đầu tràn đầy nghi vấn, căn bản không nhớ tới, thật ra nàng chính là đầu sỏ. Nếu không phải nàng ôm tiểu hồ ly đi, khiến yêu tộc tìm suốt bao nhiêu năm như vậy cũng không tìm được một người thừa kế, còn phải để ột tiên nhân đã vượt qua thiên kiếp như Khinh Sắc phải tiếp tục lưu lại chốn hồng trần.

“Muốn đi chào hỏi?” Mặc Dạ quét mắt nhìn về phía Khinh Sắc đang nửa ngồi trên mặt đất tìm kiếm thứ gì đó, nhướn mày cười hỏi. Hắn biết Tề Hoan quen Khinh Sắc, hơn nữa không thể không thừa nhận, nàng đối với Yêu tộc vài phần thiện cảm, cũng có quan hệ khá thân thiết với vị tộc trưởng yêu tộc nhiều lần chiếu cô nàng khi còn ở nhân gian này, nhưng trước mắt nếu bọn họ xuất hiện, sẽ gây ra phiền toái không cần thiết.

Cho dù tai mắt của Tiên giới chưa chắc có thể chú ý đến bọn họ ở nhân gian, nhưng cẩn thận vẫn tốt hơn.

“Thôi bỏ đi, nhiều người lắm việc.” Xem ra vị tiểu cô nương kia có rất nhiều người thích, không tới mấy phút, trên trời đã có mấy đạo thân ảnh vèo vèo bay tới, không chỉ ma tu, còn có tu sĩ của Thục Sơn, Côn Luân, Tề Hoan đợi chờ hồi lâu, vẫn không thấy người của Thanh Vân tới.

Những người đó hiếm khi đạt thành nhất trí, nhanh chóng thảo luận một phen, sau đó cùng bay về một hướng. Quả nhiên không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Nhìn mấy đạo nhân Thục Sơn cùng ma tu nói chuyện hăng hái, Tề Hoan ở phía sau bĩu môi.

Phương hướng bọn họ bay đi, chính là phương hướng mà gã tiên nhân đã mang theo cô bé rời đi, sợ rằng chuyện trên người cô bé có “bảo bối” đã không còn là bí mật nữa rồi, nếu không cũng sẽ không chấn động đến tất cả môn phái tu chân như vậy.

Không biết sau khi bị vây lại, những người này sẽ cùng lão đạo kia liêu mạng cá chết lưới rách, hay thần phục dưới tu vi của hắn.

Thật ra đứng ở trên cao nhìn xuống, tiên nhân nhất trọng thiên so với Tu chân giả Đại Thừa kỳ khác biệt duy nhất chính là không có kim thân. Có kim thân, linh giác khắp mọi mặt đều được đề cao rất nhiều, mặc dù kim thân thoát nhìn vô địch, nhưng trên thực tế, nếu bị mấy Tu chân giả Đại Thừa kỳ liên thủ đánh, thì tỷ lệ bẻ nát sẽ rất lớn.

Cho nên, thật ra tiên nhân nhất trọng thiên rất dễ đối phó, chỉ cần xem bọn họ có bao nhiêu quyết tâm, dù sao kẻ họ muốn đối phó cũng là tiên nhân. Nếu động thủ, phải có tinh thần phá phủ trầm chu (*).

(*) nghĩa là: đập nồi chìm thuyền, ý nói quyết đánh đến cùng.

Vốn ban đầu Tề Hoan đối với việc bọn họ truy đuổi còn cảm thấy vô cùng hăng hái, nhưng càng bay về phía trước, nàng càng cảm thấy là lạ, chờ đến khi sắp đến nơi, Tề Hoan mới chợt phát hiện, nơi này tại sao lại là đường đi đến núi Thanh Vân?

Lão đạo kia đem cô bé dẫn đến núi Thanh Vân, hơn nữa, những người này cũng đuổi theo đến đây!

Mắt thấy những người này lớn lối xông vào địa giới phái Thanh Vân, kỳ quái chính là không có nửa người đi ra ngoài chặn lại, Tề Hoan đầu đầy nghi vấn, chau mày, chẳng lẽ phái Thanh Vân có chuyện gì rồi?

Biết Tề Hoan lo lắng cho phái Thanh Vân, Mặc Dạ mang theo nàng vòng qua những người đó chạy thẳng tới đỉnh Yên Vong núi Thanh Vân.

Sau khi đi vào sơn môn, Tề Hoan kinh ngạc phát hiện, nơi này đã sớm hoang vu từ lâu, linh khí trong núi mỏng manh, vốn là ngọn núi cao vút đến tận trời lại bị người ta chém đứt ngang, khắp nơi một mảnh hỗn độn, không có chút nhân khí nào.

Chưa đến một ngàn năm, phái Thanh Vân lại sinh ra nhiều biến cố như vậy sao? Đột nhiên phát hiện môn phái của mình biến thành như vậy, trong đầu Tề Hoan một mảnh hỗn loạn. Tại sao phái Thanh Vân lại bị hủy? Là ai làm, người trong môn phái đâu, bọn họ còn sống không? Mọi vấn đề không ngừng hiện lên trong đầu nàng.

“Nơi này không có nhiều oán khí, hẳn là không có nhiều người bị chết, đừng lo lắng, đại khái hẳn chỉ xảy ra chuyện nhỏ thôi.” Mặc Dạ ôm Tề Hoan nhẹ giọng an ủi. Tề Hoan cùng phái Thanh Vân tình cảm rất sâu sắc, đây không phải chuyện gì đáng trách, bất thành linh nhìn thấy phái Thanh Vân biến thành bộ dạng như thế này, trong lòng thư thái mới là gặp quý. Mặc dù Mặc Dạ nói rất uyển chuyển, nhưng đã gián tiếp nói cho Tề Hoan biết, nơi này đã từng chết không ít người.

Tề Hoan mặc dù trong lòng còn rất nhiều nghi vấn, nhưng chỉ ở đây suy đoán cũng vô dụng, còn không bằng tìm mấy người biết chuyện hỏi một chút. Đạo một vòng trên đỉnh Vong Ưu mình từng sống, Tề Hoan phát hiện tất cả đồ đạc đã bị phá hủy sạch sẽ, chỉ còn mấy gốc cây ăn quả của nàng, vậy mà vẫn ngoan cường sống sót.

Hái xuống hai quả lê lớn cỡ bằng bàn tay, Tề Hoan cẩn thận thu vào trong nhẫn trữ vật, sau đó cùng Mặc Dạ rời khỏi nơi này.

Mặc dù những người đó đã đi vào núi Thanh Vân, nhưng khí tức của bọn hần cũng rất dễ tìm, không lâu sau, Tề Hoan đã nhìn thấy những người đó ở chung một chỗ, không biết đang thương lượng cái gì.

Gã tiên nhân nhất trọng thiên đem cô bé Kiều Xảo kia đi, giờ phút này cũng đã tham chiến. Không biết lão đạo này nói gì với tu sĩ chính phái của Côn Luân, Thục Sơn, mà hiện tại tình huống đã thay đổi, những tu sĩ chính phái Côn Luân, Thục Sơn kia phản chiến, đánh lại đám yêu tu ma tu, yêu tu ma tu vốn ít người hơn, cho nên dứt khoát liên hợp chống lại chính đạo.

Trở mặt đúng là quá nhanh rồi, một giây trước mọi người còn thương lượng làm sao đối phó địch nhân, giây sau đã thành kẻ địch, thật ra thì bất kể ở chỗ nào, thế giới Tu Chân giả, chỉ sợ đều là cái dạng này.

Tề Hoan đứng ở một bên, nghe tên ma tu toàn thân quần vải đen, bộ dạng có thể sánh ngang xác ướp Ai Cập chỉ vào một lão đạo Thục Sơn vừa phản chiến đánh lén hần một cái, chửi âm lên, nói, “Chính đạo các ngươi đúng là vô sỉ, e rằng phái Thanh Vân trong một đêm bị diệt, cũng là âm mưu của các ngươi đi!”

Vốn Tề Hoan coi như chuyện cười, nhưng sau khi nghe thấy ma tu kia nhắc đến chuyện của phái Thanh Vân, liền nhú lông mày, nhẫn nại nghe hết.

Lão đạo Thục Sơn kia hẳn là một thái thượng trưởng lão, nghe ma tu nói xong, trên mặt nở nụ cười lạnh, hừ một tiếng, “Phái Thanh Vân là tự làm tự chịu, ai bảo bọn họ cấu kết với ma đạo, hôm nay bị hủy cũng là đang đời, đáng tiếc Linh Phong Tử và Linh Vân Tử vận khí tốt, nếu không. . . . . Hừ!”

“Vận khí tốt cái rắm, là tu vi các ngươi không thể so được với người ta, tinh anh trong nội bộ phái Thanh Vân các ngươi đều không lưu lại! Chỉ bằng kẻ tu vi Độ Kiếp kỳ như ngươi, cũng dám đi ra ngoài khoe khoang, cũng không nhìn lại đức hạnh của mình. Ta thấy tương lai của Thục Sơn Côn Luân đều để phái Thanh Vân diệt hết đi.” Ma tu mở miệng xem thường, chỉ mấy câu nói, đã làm cho lão đạo Thục Sơn kia tức đến mặt xanh mét.

Nghe hai người bọn họ nói chuyện, trong lòng Tề Hoan cũng bắt đầu suy tính, xem ra phái Thanh Vân phát sinh chuyện lớn như thế này, là có quan hệ đến đời trước của Thục Sơn, Côn Luân. Cũng may theo như lời ma tu kia nói, căn cơ của phái Thanh Vân dường như không bị ảnh hưởng nhiều, vậy cũng coi như vận hạnh trong bất hạnh rồi. (điều may mắn trong bất hạnh).

Chẳng qua là, trong lòng Tề Hoan vẫn nghi ngờ, cho dù hiềm khích giữa Thục Sơn, Côn Luân và phái Thanh Vân đã sớm tồn tại từ lâu, nhưng tại sao lại động thủ với phái Thanh Vân ngay lúc này? Theo lý thuyết lão tổ tông đã thăng lên làm một trong cửu đại tiên tôn, thế lực sau lưng Thục Sơn Côn Luân sao lại dám mạo hiểm đắc tội với lão tổ tông mà tùy tiện ra tay

chứ? Chẳng lẽ. . . . .chuyện này kỳ thực có liên quan tới nàng? Chân mày Tề Hoan càng lúc càng nhíu chặt, nàng lúc ấy đột nhiên biến mất khỏi Tiên giới, sợ rằng sẽ không thiếu người đi tìm nàng, lão tổ tông cũng phải chịu không ít áp lực, đám Tiên nhân trên Tiên giới kia, đều là loại người bỏ đá xuống giếng, nếu có Lôi Thần cùng Minh Hỏa làm chỗ dựa, vậy thì. . .

Chương 136: Đi theo ta đi

Vị đạo hữu này, không biết ngươi cố ý muốn bắt đứa nhỏ này là vì cái gì? Nếu đạo hữu dám phát thệ, nói ngươi tuyệt đối sẽ không dùng mắt của cô bé này để luyện đan, Yêu tộc chúng ta có thể rời đi ngay lập tức.” Khinh Sắc không để ý đến hai bên đang cãi vã, trên mặt nở nụ cười nhìn vị Tiên nhân nhất trọng thiên kia.

Gã tiên nhân nghe Khinh Sắc nói, biểu tình trên mặt hiển nhiên không hề thoải mái, “Nàng tự nguyện đi theo ta, Yêu tộc các ngươi có tư cách quản sao!” Hắn ngược lại tự mình hơn người, nhưng nói cũng phải thôi, tiên nhân và Yêu tu Đại Thừa kỳ vẫn vô cùng chênh lệch. Chẳng qua điều khiến Tề Hoan tò mò là, câu nói ‘dùng con mắt để luyện đan’ kia của Khinh Sắc là có ý gì?

“Cô Kỳ sư tôn nói rất đúng, chính đạo chúng ta vì sao phải nghe lời Yêu tộc các ngươi, huống chi cô bé này là loài người, không phải Yêu tu, cho dù muốn quản thì ngươi quản cũng quá rộng đấy.” Gã trưởng lão Thục Sơn vừa bị tên Ma tu khinh bỉ vội vàng chen vào một câu, xem ra gã Tiên nhân này đến từ Thục Sơn.

“Các ngươi đã nghĩ như thế, vậy không còn gì để nói nữa. Mắt cô bé là Yêu Đồng, Yêu tộc chúng ta tuyệt đối không cho phép Yêu Đồng chảy vào Tu Chân giới, đây là phép tắc mà tộc ta đã định ra kể từ khi tồn tại, vì tuân thủ phép tắc này, cho dù bồi tất cả tính mạng của Yêu tộc cũng không tiếc.” Khinh Sắc không phải không nhìn ra lão nhân đối diện có tu vi cao thâm hơn mình, hiện tại trên thế giới này, Tu Chân giả có tu vi cao hơn hẳn căn bản không thể có, duy nhất có thể, chính là Tiên.

Mấy trăm năm trước, chuyện Tiên nhân hạ phạm không phải là chưa từng xảy ra. Chỉ là, lúc ấy Khinh Sắc biết, Tiên nhân hạ phạm kia có kết cục vô cùng thâm hiểm, mà người động thủ sau lưng chính là Tề Hoan.

Chuyện này ở Tu Chân giới cho là lời đồn, nhưng trên thực tế hẳn biết, chuyện đó căn bản không phải lời đồn.

Vì vậy mà Thục Sơn cùng phái Thanh Vân kết thù, Tề Hoan trước khi phi thăng đã đem Thục Sơn quây đến gà chó không yên. Mà lúc ấy nàng cũng đủ ngoan độc, Thục Sơn phái nhiều tu sĩ đến diệt nàng như vậy, kết quả ngược lại thiếu chút nữa bị nàng diệt sạch, sét nàng bỏ xuống, căn bản chính là thiên lôi, không ai có thể chặn được. Khiến ấy trăm năm sau, mỗi khi Tề Hoan xuất hiện, đều làm cho người ta hoảng sợ hơn cả Ma tu.

Khinh Sắc tự nhận mình không có được thực lực như Tề Hoan, nhưng hẳn vẫn đủ ngoan độc, Yêu tộc bọn họ, coi phép tắc như sinh mệnh, tuyệt đối sẽ không làm trái lại, hẳn mặc kệ thế nào cũng phải ngăn người kia mang cô bé này đi, cho dù phải hy sinh tất cả Yêu tu cũng phải lưu lại được cô bé này.

Về phần Ma tu, dĩ nhiên bọn họ cũng có suy nghĩ của mình, cặp Yêu Đồng chỉ có trong truyền thuyết đã xuất hiện, ngay cả Khinh Sắc cũng không biết rốt cuộc nó có tác dụng gì. Nhưng dù sao cũng là đồ trong truyền thuyết, tất nhiên sẽ làm người ta thêm thuồng, tất cả mọi người đều muốn phân một chén canh.

Về mặt Khinh Sắc quá mức nghiêm túc, không khỏi khiến người phát lạnh, ngay cả đám Ma tu và mấy lão đạo Thục Sơn Côn Luân cũng không ngoại lệ. Một mình Khinh Sắc không đáng sợ, nhưng nếu là tất cả Yêu tu, mây chữ này quả thật làm người ta hoảng sợ! Hơn nữa ai nấy đều thấy được, hẳn rất nghiêm túc.

Đáng tiếc, vị Cổ Kỳ kia không cho rằng Khinh Sắc có thể tạo thành uy hiếp gì với hẳn, ngược lại còn cho rằng Khinh Sắc không biết tự lượng sức mình. Thấy trưởng lão Thục Sơn quay đầu lại nhìn, Cổ Kỳ phát phát tay áo, hừ lạnh một tiếng, “Năm mơ, đứa nhỏ này ta nhất định muốn.”

Dưới tình hình hiện tại, cho dù là kẻ ngu cũng biết mình bị đem biến thành hàng hóa. Nhưng cô bé này dường như vẫn chưa nhận ra, đang hoảng đứng bên cạnh Cổ Kỳ, bàn tay nhỏ bé nắm chặt phi kiếm thứ phẩm màu đen mà Cổ Kỳ vừa biến thành đưa cho nàng.

Không thể không nói, làm Tiên mà có thể keo kiệt như Cổ Kỳ, cũng được coi là một loại cảnh giới.

Thanh phi kiếm kia là dùng sắt thường và một ít kim tinh chế tạo thành, không biết hẳn vô liêm sỉ tới cỡ nào mà còn dám đem vật này đưa ra.

Một câu nói của Cổ Kỳ làm hai phe không có bất cứ một khả năng thỏa hiệp.

Khinh Sắc cũng không hàm hồ, không đợi lời Cổ Kỳ dứt lời, đã trực tiếp động thủ.

Loại chiến thuật này, là hẳn học được từ chỗ Tề Hoan. Kể từ khi Tề Hoan giúp Khinh Sắc lật đổ Tế Tự điện, còn đem Đại trưởng lão Tế Tự điện nhốt lại, từ đó nàng căn bản ra vào Yêu tộc giống như ra vào nhà mình, thỉnh thoảng cũng tìm Khinh Sắc luyện tập chút kỹ thuật một.

Mới đầu, Khinh Sắc đối với Tề Hoan nhỏ hơn mình không biết bao nhiêu tuổi này, vẫn ôm theo tâm lý là cùng nàng chơi đùa một chút. Ai ngờ, lúc đánh nhau thật, Tề Hoan căn bản không hề để ý đến đạo nghĩa giang hồ, lúc thì ném hạt tiêu, lúc thì hắt nước ớt nóng, có đôi khi còn chôn ám khí ở nơi tử vĩ! Cho dù lúc ấy tu vi của hẳn cao hơn Tề Hoan, nhưng cũng chưa từng thấy loại chiêu thức đánh nhau như vậy a! Nói đến thì, đánh lén hẳn là

phương thức công kích văn minh nhất của Tề Hoan rồi.

Dù sao, trình độ vô sỉ của Tề Hoan tuyệt đối có thể khiến hấn xấu hổ. Bị giáo dục nhiều năm như thế, cũng đã học thành một chiêu này của nàng, còn những chiêu thức khác. . . . . Là tộc trưởng Yêu tộc, hấn thật sự không có lá gan dùng đến.

Cũng may thời điểm Khinh Sắc động thủ, Cổ Kỳ không để cho hai lão đạo Thục Sơn Côn Luân ở phía trước làm bia đỡ, trên thực tế, kể cả hai lão đạo kia có liên thủ lại cũng không phải đối thủ của Khinh Sắc.

Cổ Kỳ dường như rất sợ có người thừa dịp hấn không chú ý mà cướp tiêu cô nương kia đi, cũng có thể bởi vì hấn quá mức tự tin với bản thân, nên ngay cả khi đối chiến với Khinh Sắc, cũng mang theo Kiều Xảo bên cạnh. Ngay khi vừa bắt đầu, Khinh Sắc rõ ràng đã ở thế hạ phong, Tiên nhân phát tay là có thể xé rách phép tắc thiên địa dưới nhân gian, đây cũng là nguyên nhân vì sao Tiên giới cấm Tiên nhân hạ phạm.

Khinh Sắc căn bản không dám lấy cứng đối cứng cùng Cổ Kỳ, những người đứng xem náo nhiệt cảm thấy bọn họ giống như đang đánh giả, đánh nhau lâu thế mà không ai động được vạt áo của người kia.

Mặc dù thân thể Yêu tu so với con người mạnh hơn rất nhiều, nhưng dù sao cũng không thể so với Tiên nhân, Khinh Sắc vì phòng ngừa vạn nhất, mỗi một chiêu đều dùng toàn lực, không tới một lát liền có chút không chống đỡ nổi, mà Cổ Kỳ thoát nhìn không hề bị ảnh hưởng gì. Trên thực tế, Cổ Kỳ cũng một bụng khó chịu, bị một Yêu tu làm cho không đánh trả nổi, kẻ làm tiên nhân như hấn cũng đủ biệt khuất đi (ngọt ngọt, khó chịu).

Có lẽ cảm thấy đánh như vậy không có ý nghĩa, hai người dường như bỏ qua cố kỵ, chuẩn bị quyết chiến, Khinh Sắc đột nhiên biến thân thành Cửu Vĩ Hồ màu xanh, chín cái đuôi dài hơn ba thước lóe ánh xanh bay bay giữa không trung, hấn ngửa đầu gào to một tiếng, nhào thẳng về phía Cổ Kỳ. Cổ Kỳ thấy Khinh Sắc biến về bản thể, mặt biến sắc, tu vi của Khinh Sắc so với tướng tượng của hấn cao thâm hơn nhiều, nếu Khinh Sắc phi thẳng, rất có thể sẽ trực tiếp đạt tu vi nhị trọng thiên.

Thấy vậy, Cổ Kỳ không dám chậm trễ, bên ngoài thân thể hiện lên một tầng kim quang nhàn nhạt, cả người nhuộm vàng giống như kim nhân.

Không để mọi người kịp nhìn ra điều gì, trong nháy mắt Khinh Sắc đã nhào tới sát bên Cổ Kỳ, nhưng móng vuốt to lớn còn cách đầu Cổ Kỳ mấy millimet đã bị mạnh mẽ chặn lại, ngăn trở hấn chính là tầng kim quang kia. Lúc này, Cổ Kỳ cũng không khá hơn bao nhiêu, hấn sử dụng kim thân phòng ngự, tiêu hao rất lớn, cho nên chỉ có thể phòng ngự, căn bản không thể phản kích. Cũng may, Khinh Sắc không có trợ thủ.

Nghĩ tới đây, Cổ Kỳ thở phào một cái, Khinh Sắc đã ở trạng thái cực hạn, căn bản không cố được bao lâu, chờ đến khi hấn không chịu được, sau đó không phải là do mình định đoạt sao.

Đáng tiếc, dự tính này còn chưa thực hiện, thì hần đột nhiên cảm thấy dưới nách mình truyền đến cơn đau khủng khiếp, làm cho kim thân phòng ngự ngay lập tức bắt đầu dần dần tan biến.

Mọi người ở đây đều không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Khinh Sắc cũng bắt lấy cơ hội này, một móng vuốt bỏ xuống, lập tức khiến đầu Cổ Kỳ bị nát gần một nửa.

Tề Hoan vô cùng kinh ngạc đứng nhìn Kiều Xảo vẻ mặt bình tĩnh, trên bàn tay nhỏ bé còn nắm chặt một thanh kiếm dính máu màu vàng. Nàng thế nào cũng không ngờ, tiểu cô nương này ngốc nghếch này, vậy mà ở thời khắc mấu chốt lại có thể cho Cổ Kỳ một kiếm, hơn nữa còn đâm vào chỗ yếu hại của hần.

“Đây chính là tác dụng của yêu đồng?” Tề Hoan ngẩng đầu hỏi Mặc Dạ. Mặc Dạ dường như không quá kinh ngạc trước phản ứng của tiểu nữ hài kia, trên mặt cười cười, gật đầu, “Nếu nàng có thể tu thành Tiên. Sợ rằng cặp mắt đó có thể trực tiếp nhìn thấy nhược điểm của Tiên nhân bát trọng thiên.”

“Quá nghịch thiên rồi, ai có đôi mắt như vậy, còn không phải là vô địch thiên hạ sao!” Tề Hoan hơi hơi hâm mộ.

Mặc Dạ lắc đầu, “Cũng không hẳn thế, yêu đồng có uy lực quá mức cường đại, những Yêu tu có yêu đồng khi đạt tới một trình độ nhất định sẽ không thể không chế được yêu khí bạo động trong cơ thể mà bỏ mạng, nếu may mắn thoát chết, họ cũng sẽ giống như Quý Tiên, bị Tiên nhân đuổi giết tới chết mới thôi.”

Tiên nhân chính là như thế, bọn họ sẽ đem tất cả những thứ có khả năng uy hiếp đến mình tiêu diệt hết.

Trực tiếp phô trương mình là người thông trị tam giới lục đạo, ai có thể thừa nhận được đây?

Mệnh, cũng là của mình, bọn họ có quyền gì chứ.

“Nói vậy, nàng sớm muộn cũng phải chết sao?”

Mặc Dạ lắc đầu lần nữa, “Ta không biết. . . . .”

“ . . . . .”

Cúi đầu nhìn thấy Tề Hoan nghiêng răng nghiêng lợi, bộ dạng người-có-ý-muốn-ta-tức-chết-sao, Mặc Dạ cười vô cùng vui vẻ, “Chưa từng phát sinh chuyện người phạm sở hữu yêu đồng, ta làm sao mà biết được.”

Lúc này ở trong sân, Khinh Sắc đuổi theo Cổ Kỳ chỉ còn nửa cái đầu, những người còn lại cũng rời rít đuổi theo, hoàn toàn không để ý đến Kiều Xảo đứng đó, dù sao lúc này cũng sẽ không có ai xuất hiện nữa.

Thấy tất cả bọn chúng đều đã rời đi, Tề Hoan và Mặc Dạ lúc này mới hiện hình, vốn Mặc Dạ chỉ muốn mang nàng tới đây để mở rộng kiến thức, nhìn yêu đồng trong truyền thuyết một chút, kết quả xem kịch xong, Tề Hoan lại nhất quyết không chịu đi.

Bị Tề Hoan nhõng nhẽo cứng rắn kéo ra ngoài, Mặc Dạ bất đắc dĩ đi theo sau nàng, tiến về phía Kiều Xảo.

Mới đầu, Kiều Xảo vẫn còn đứng ở đó không nhúc nhích, cho đến khi Tề Hoan đến gần cách nàng ba bước, thì nàng đột nhiên thét chói tai, vô cùng hoảng sợ ngã nhào xuống đất, không nhìn được lui về phía sau, ngay cả cánh tay bị mặt đất mài rách da cũng không cảm thấy đau.

“Nàng sao vậy?” Tề Hoan sờ sờ mặt mình, mặc dù không biết Kiều Xảo có thể thấy mình hay không, nhưng là, chẳng lẽ vẻ ngoài của mình giống Ma Vương vậy sao?

“Có lẽ là bị nàng hù dọa đấy.” Mặc Dạ nhún nhún vai, trực tiếp đem trách nhiệm đẩy lên người Tề Hoan, hơn nữa còn không chút hổ thẹn.

“Nói nhảm, rõ ràng là bị ngươi hù dọa.” Cho dù không phải bệ nguyệt tu hoa (vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn), nàng cũng có thể khiến chim sa cá lặn nha! Về phần con cá kia lặn thế nào, chim vì sao mà rơi, không nên tranh cãi là tốt nhất.

Trên thực tế, Kiều Xảo đúng là bị Mặc Dạ dọa sợ, yêu đồng của nàng không nhìn ra được tướng mạo, tu vi, điểm yếu của Mặc Dạ, cái gì cũng không thấy, nàng chỉ có thể nhìn thấy hình dáng của Mặc Dạ, hơn nữa còn có oán khí vừa kinh khủng vừa khổng lồ bao quanh thân thể hắn, trong oán khí có những tiếng thét chói tai, tiếng kêu gào, còn có những khuôn mặt bị tàn phá khủng khiếp làm cho Kiều Xảo bị dọa đến suýt ngất đi.

Cho dù nàng có thể lãnh tĩnh (lạnh lùng, bình tĩnh) tính kế Cổ Kỳ, nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một đứa nhỏ, biết cái gì là kinh khủng thực sự. Điều duy nhất khiến nàng an tâm chính là, ở bên cạnh oán khí kia, là thân thể đang phát ra lôi quang thật sắc của Tề Hoan. Thứ Kiều Xảo nhìn thấy là Tiên Thiên Lô thể của Tề Hoan, nhưng trực giác của nàng cảm nhận được hơi thở trên người Tề Hoan, làm cho nàng rất thích, hơn nữa Tề Hoan không giống những người kia, dùng ánh mắt tham lam nhìn nàng.

Thật ra thì từ lúc đầu, ngay khi Cổ Kỳ xuất hiện, Kiều Xảo đã biết hắn không có ý tốt, nhưng Cổ Kỳ đối với nàng mà nói thật sự quá cường đại, Kiều Xảo căn bản không có cách nào phản kháng, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo hắn, rồi tìm cơ hội tẩu thoát sau.

Tiếp đó, nghe lời người nọ nói, thì ra hắn ta muốn dùng mắt của mình để luyện đan, Kiều Xảo mới tàn nhẫn đâm hắn một kiếm. Từ nhỏ ánh mắt của Kiều Xảo đã nhìn qua vô số người, đôi mắt nàng chưa từng nhìn lầm, cho nên nàng mới có thể nhận định Tề Hoan không hề có ý muốn đả thương nàng, còn người bên cạnh Tề Hoan, dường như cũng không hề có chút hứng thú gì với nàng.

“Tiêu cô nương, có hứng thú vui đùa khắp nơi với tỷ tỷ không?” Tề Hoan đứng tại chỗ, thấy Kiều Xảo không lui về phía sau nữa, lúc này mới nhẹ nhàng mở miệng hỏi, giọng điệu này. . . . . Nghe có vẻ giống như đang lừa

bán con nít.

“Cung à, nàng lớn hơn nó cả ngàn tuổi, để nó gọi nàng một tiếng tử tử có chút rối loạn bồi phận đấy. . . . .” Mặc Dạ đứng ở một bên, vô cùng xấu tính đả kích Tề Hoan, không có biện pháp, hẳn thật sự thích làm cho Tề Hoan tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng rồi phình ra, làm cho người ta không nhìn được muốn đi tới cắn một miếng.

“Người câm miệng, lão già chết tiệt.” Tề Hoan bị hẳn làm cho giận đến mức không thềm đề ý lời nói. Nhưng vừa dứt lời, nhìn thấy vẻ mặt của Mặc Dạ, lông tóc toàn thân nàng liền dựng đứng, nàng còn nhớ rõ, hôm đó nàng chỉ nói một câu Mặc Dạ già hơn nàng. . . . . Kết quả đã bị hẳn làm cho ngất xỉu, nam nhân này không phải loại người thù dai bình thường, chẳng lẽ. . . . .

Cũng may Mặc Dạ không có lập tức “thi hành gia pháp”, chỉ ra vẻ rầu rĩ, trong mắt rõ ràng chứa ý cười nói, “Nàng quả nhiên ghét bỏ ta ~” ngữ khí đáng thương như vậy, thật giống như Tề Hoan làm gì hẳn.

Biết hẳn giả vờ, Tề Hoan hung dữ trừng hẳn một cái, rồi quay đầu tiếp tục nhìn Kiều Xảo, “Có muốn đi cùng tử tử không?”

“Tử tử không quan tâm đến đôi mắt của muội sao?” Kiều Xảo suy nghĩ một chút, đột nhiên mở miệng hỏi.

“ . . . . .” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tề Hoan hơi co quắp, nghĩ đến vừa nãy khi Khinh Sắc nói Cổ Kỳ muốn dùng mắt Kiều Xảo để luyện đan, nàng cũng không có phản ứng gì lớn, dùng cái gì luyện đan đều được, chẳng qua nàng đột nhiên nghĩ đến lúc trước, đánh giá của sư bá Hư Linh Tử khi dạy nàng luyện đan. Hẳn nói, Tề Hoan là người ngu ngốc nhất nhất nhất nhất nhất nhất nhất mà hẳn từng gặp, nếu nàng có thể luyện được một viên đan được, thì hẳn dám ngồi trong lò luyện đan mười năm.

Điều làm cho người ta thương tâm hơn cả, chính là hành vi vô si không đề ý tới thân phận của lão đầu này, tắt lửa đun lò luyện đan, thì có ai không thể ngồi bên trong mười năm chứ! Hơn nữa, vì khinh bỉ nàng, lại dùng bảy chữ nhất, phải biết rằng, khi đó sư phụ nàng cũng chỉ có thể lấy được bốn chữ nhất của sư tổ mà thôi.

Bởi vậy có thể thấy được, về phương diện luyện đan này, hai thầy trò bọn họ đều không có thiên phú. Có điều, Tề Hoan hơn ở chỗ, nàng hoàn toàn một chút cũng không có.

“Ta không có hứng thú với việc luyện đan.” Tề Hoan chỉ đành uyển chuyển nói một câu, kết quả nàng nghe được tiếng cười của Mặc Dạ. Hu hu hu, nam nhân này thật là quá đáng! Còn dám ở thời khắc người ta thương cảm mà đả kích tự ái của nàng.

Trên thực tế, trừ tu luyện ra, ở phương diện luyện khí, luyện đan, luyện trận pháp, Tề Hoan đều cảm thấy vô cùng thương cảm. . . . . Đến sau này, sự phụ và sư bá đều hoàn toàn không còn ôm hy vọng gì ở nàng, chỉ khuyên

nhủ một câu, “Ít ra, con còn có thể tu luyện!” Nay cũng là một loại an ủi đi, mặc dù năm đó, cái gọi là tu luyện của Tề Hoan căn bản chỉ là ôm gối ngủ. “Nhưng. . . . . Không được, không được, muội không thể đi theo tỹ.”

Kiều Xảo quay đầu nhìn hướng mấy người Cổ Kỳ rời đi, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi lo lắng. Nàng rất thích Tề Hoan, không vì bất cứ lý do gì, đại khái là vì nàng đã nhìn thấy quá nhiều thứ ghê tởm rồi, mà Tề Hoan lại không giống những người đó. Cho nên, nàng không muốn để Tề Hoan bị liên lụy vào chuyện này, nàng biết, những người đó đều thần thông quảng đại, nàng lo Tề Hoan sẽ bị họ đả thương.

“Muội sợ bọn họ à, đừng lo lắng.” Nhìn phía chân trời hiện lên mấy đạo kiếm quang rực rỡ, những người vừa rời đi lúc nãy đã trở về rồi, hơn nữa còn nhiều thêm mấy người, nhưng không có Cổ Kỳ. Trong số bọn họ, trưởng lão Thục Sơn chính là kẻ có ánh mắt sắc nhọn nhất, thời điểm nhìn thấy có hai người đứng bên cạnh Kiều Xảo, không nói hai lời liền trực tiếp bổ xuống một đạo kiếm khí dài trăm thước.

Tề Hoan ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, đi đến bên cạnh Kiều Xảo, ôm lấy nàng, sau đó bình thản nhìn những người kia.

Mắt môi mỉm cười. Mặc Dạ một tay ôm Tề Hoan, hai người trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng. Đạo kiếm khí vừa đánh xuống bị ngưng đọng lại giữa không trung, sau khi mấy người Mặc Dạ biến mất, kiếm khí lập tức vỡ tung.

Sau khi Tề Hoan biến mất, trưởng lão đứng đầu Thục Sơn kia nghiêng răng nghiêng lợi, “Có người dám ở chỗ này giễu võ giương oai, đi lục soát cho ta, nhất định phải đem tiểu nữ hài kia bắt về.” Vừa rồi nếu không phải có người trong môn phái đến, thì Cổ Kỳ suýt chút nữa đã bị Khinh Sắc giết chết. Chẳng qua, Cổ Kỳ cũng bị thương rất nặng, mà Khinh Sắc dù bị nhiều người vây đánh như vậy mà vẫn toàn thân rút lui.

Mấy lão đạo tìm kiếm vài vòng trên núi Thanh Vân, cũng không phát hiện ra bóng dáng đám người Tề Hoan, cuối cùng chỉ có thể oán hận rời đi. Sau khi bọn họ rời đi không lâu, Tề Hoan ôm Kiều Xảo xuất hiện tại chỗ cũ, trên thực tế bọn họ căn bản không rời đi nửa bước, đáng tiếc, không ai có thể phát hiện ra.

Chương 137: Thu đồ đệ

Mặc dù hiện tại Tề Hoan muốn đi tìm Khinh Sắc hỏi chuyện sư môn hơn, nhưng trước mắt thân phận Kiều Xảo có chút phiền toái, mặc dù không sợ những người đó, nhưng nơi này dù sao cũng là Nhân Gian, nếu làm ra động tĩnh quá lớn, khó đảm bảo được phía trên kia không có ai phát giác.

Cho nên suy đi tính lại, Tề Hoan quyết định dựa theo ý Mặc Dạ, trước tiên cứ sống ở phạm trần một thời gian, đợi đến khi chuyện Kiều Xảo yên ổn rồi đi tìm Khinh Sắc cũng không muộn. Huống chi, mấy người Linh Phong Tử đều không gặp phải chuyện gì lớn, thực lực của bọn họ Tề Hoan biết, nếu dễ dàng bị người ta hại như vậy, Linh Phong Tử đã không phải chương môn của phái Thanh Vân.

Thời điểm Tề Hoan đi tới thế giới này, trừ thời gian ngắn ngủi ở nhà Tống lão gia, còn bị người ta ngộ nhận là quý, thì thật sự vẫn chưa từng trải qua cuộc sống phạm trần.

Cho nên, nàng muốn tìm một chỗ phồn hoa để ở. Còn Mặc Dạ dường như lại đặc biệt thích chỗ u tĩnh, ý của hắn là tìm một sơn cốc nhỏ phong cảnh hữu tình để ở một thời gian, nhân tiện tu thân dưỡng tính a.

Có điều, nếu như lúc nói những lời này, trên mặt hắn không phải nụ cười làm cho người khác kinh sợ, thì lời hắn nói ra còn có chút sức thuyết phục. Kết quả cuối cùng là hai người bất thãm, Tề Hoan chuẩn bị hai mươi mẫu giấy, cho Mặc Dạ chọn, hắn chọn được cái nào thì đi chỗ đó. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là Mặc Dạ không thể ăn gian.

Mặc Dạ không hề ăn gian, hắn vô cùng nghiêm túc chọn lựa một lúc lâu, nhìn đồng mẫu giấy lớn nhỏ, có lẽ hắn cảm thấy, từ nếp gấp của mẫu giấy không chừng có thể phân tích được tâm lý Tề Hoan khi viết nó chẳng. . . . .

Đáng tiếc, trời cao không chiếu cố hắn. Trên tờ giấy trắng có một hình vẽ xiêu vẹo thật to, ý là, bọn họ sẽ nghe theo ý của Tề Hoan.

Mặc Dạ nhìn tờ giấy trên tay một chút, lại nhìn vẻ mặt đắc ý của Tề Hoan, “Nàng thật sự không có động chân động tay chứ?”

“Dĩ nhiên, ta thề.” Tề Hoan thề trước trăng sáng.

Mặc Dạ nhướn mày, đưa tay bắt lấy đồng giấy, lời thề của nữ nhân này căn bản không thể tùy tiện tin tưởng, nhìn nụ cười gian trá của nàng đi thì biết! Sau khi tất cả mẫu giấy được mở ra, Mặc Dạ ghen lời đứng hình. Tề Hoan đúng là không hề ăn gian, bởi vì lúc ấy Tề Hoan chỉ nói với hắn trong đồng

giấy sẽ có ký hiệu và hình vẽ, ký hiệu nghĩa là đi theo ý Mặc Dạ. Nhưng, trong hai mươi mẫu giấy, chỉ có một cái là mang ký hiệu. . . . .

Đây có được tính là một loại lừa gạt không? Hẳn thoạt nhìn dễ lừa vậy sao? Mặc Dạ bắt đầu tự kiểm điểm lại mình.

Cuối cùng Mặc Dạ vô cùng không tình nguyện bị Tề Hoan kéo đi, tìm một chỗ ở trong Cẩm Tú thành.

Cẩm Tú thành không lớn, nhưng lại rất nổi tiếng, đơn giản vì nơi này sản xuất tơ lụa, hơn nữa còn là tơ lụa cung cấp cho hoàng gia, đặc biệt là Phương gia, mặc dù thành chủ không phải họ Phương, nhưng bọn họ chính là nhà có thế lực lớn nhất, bởi vì hàng năm hoàng gia đều phái người tới Phương gia “cầu” vải. (yêu cầu cung cấp vải vóc)

Vừa mới vào thành, đã nghe nói Phương gia có một vị Đại tiểu thư Phương Gấm, dệt ra gấm vóc tuyệt mỹ, có thể nói là tuyệt phẩm thiên hạ, ngay cả hoàng phi cũng không được dùng gấm vóc nàng dệt, chỉ hoàng đế cùng hoàng hậu mới có thể dùng.

Chuyện này đối với Tề Hoan cũng chỉ là mẫu chuyện vui để nghe thôi, về chuyện nữ công gia chánh, nàng chỉ có thể nhìn, một nữ nhân cứ cầm kim là đâm vào tay, người có thể trông cậy gì ở nàng chứ!

Mặc Dạ dùng tiền mua một tòa nhà ở phía Tây Nam Cẩm Tú thành, sau đó lại mua một tửu lâu ở chỗ đông người nhất.

Không có cách nào khác, Tề Hoan nhất định đòi mở tửu lâu, bảo là muốn trải nghiệm cuộc sống ở Nhân Gian một chút. Thật ra thì Mặc Dạ cảm thấy, hành động này của nàng chỉ vì muốn che giấu sự tham ăn của mình mà thôi. Người mua tòa nhà này trước kia cũng là một nhà giàu có, lão gia lên kinh làm quan nên lúc này cả nhà đi theo, bài biện trong phòng và những thứ khác, tất cả đều dựa theo giá cũ bán cho Mặc Dạ. Mặc Dạ cũng lười thu thập, cứ thế mà nhận hết.

Trừ phòng ngủ của hắn và Tề Hoan bị nàng trang trí thêm, thì những chỗ khác hoàn toàn không có bất kỳ thay đổi gì.

Kết quả người vui vẻ nhất không phải Tề Hoan, mà là Kiều Xảo, nàng chưa từng có một phòng ở lớn và xa hoa như vậy, hơn nữa cũng không có ai dùng ánh mắt thêm thương hay sợ hãi nhìn nàng.

Kiều Xảo nói cho Tề Hoan biết, thật ra thì nhà nàng vô cùng giàu có, phụ thân là địa chủ một phương, nhưng khi nàng bảy tuổi, ánh mắt bắt đầu biến dị, làm cách nào cũng không thể bình thường lại được, đã bị phụ thân chán ghét, đặc biệt là sau đó tiểu thiếp của phụ thân sinh một đứa con trai, nàng càng không được chào đón, cuối cùng nàng bị bắt ở trong một nơi còn không bằng phòng chứa củi, sống cùng đám súc vật.

Sau đó, mẫu thân mất, phụ thân trực tiếp đem “quái vật” là nàng đuổi ra khỏi nhà, nàng đành đi xin cơm ở gần Liễu gia. Lúc mới đầu, người canh cửa của Liễu gia còn bố thí cho nàng chút thức ăn, nhưng có một lần bị

Liễu thiếu gia nhìn thấy, Liễu thiếu gia kia thê nhưng ném một nắm đất vào trong bát, bắt Kiều Xảo ăn sạch, nếu không sẽ tới quan phủ kiện nằng trộm đồ của Liễu gia.

Kiều Xảo vì tuổi còn nhỏ, căn bản không biết Liễu thiếu gia hù dọa nằng, cho nên thật sự cảm chén cháo lẫn bùn đất kia uống sạch.

Nhìn dáng vẻ Liễu thiếu gia cười lớn rời đi, lúc ấy Kiều Xảo chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh đỏ như máu, rồi mất đi tri giác.

Kiều Xảo không biết, nằng chỉ hơi kích động một chút, đã đem yêu chủng nhập vào trong thân thể Liễu thiếu gia kia.

Tề Hoan nghe Kiều Xảo nói xong, cũng không nhìn được thở dài. Sau khi mất Kiều Xảo hoàn toàn biến thành yêu đồng, con người liền hóa thành màu bạc, cùng trông mắt màu trắng thoạt nhìn không khác nhau lắm, nhìn qua có vẻ khá đáng sợ. Người bình thường sao có thể biết đôi mắt này có phép thuật, bọn họ chỉ biết là, Kiều Xảo khác với mọi người, cho nên nằng chính là quái vật.

“Người nói xem, ta thu Kiều Xảo vào sư môn, sư phụ có đồng ý hay không a?” Tất nhiên, từ trước đến nay phái Thanh Vân bọn họ đều thích thu đệ tử có chút vấn đề bối cảnh, nhưng Kiều Xảo lại hơi bất đồng. Hoàn cảnh của nằng hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng thân phận lại có vấn đề. Nói trắng ra, chính là vấn đề trẻ con.

“Nằng có thể hỏi hấn.” Mặc Dạ nhún nhún vai, hấn không có ý kiến gì với ý nghĩ của Tề Hoan. Trừ Tề Hoan ra, hấn không hề có hứng thú với bất kì kẻ nào.

Thế nhân thờ ơ lạnh nhạt, Tiên Ma thật ra đều giống nhau. Chỉ có Tề Hoan, đáy lòng nằng còn sự mềm mại của con người, có lẽ đây cũng là nguyên nhân vì sao nằng cô độc trong khắp lục đạo.

Nằng có thể không tôn sùng thiên đạo, không sợ quỷ thần. Cho nên, đây mới là Tề Hoan, là Tề Hoan của hấn.

“Ta cứ đem Kiều Xảo thu vào trước, chờ hôm nào gặp hấn sẽ hỏi lại đi.”

Tiền trăm hậu tấu, Tề Hoan thích nhất là mấy chuyện như thế này.

Việc thu Kiều Xảo làm đồ đệ, nằng chỉ vừa nói ra, Kiều Xảo đã khóc giống như người làm bằng nước, Kiều Xảo căn bản không dám nghĩ đến, Tề Hoan chẳng những cứu nằng còn muốn thu nằng làm đệ tử. Đây là ân, cả đời đều không thể báo hết.

Tề Hoan và Mặc Dạ chưa từng thu nhận đồ đệ, ban đầu khi Tề Hoan bá sư, cũng chỉ là một câu nói của Hư Không Tử, lúc đó địa vị Hư Không Tử cao đến dọa người, cái gì lạy chường môn, lạy Thiên Địa, nằng đều không phải làm, thời điểm nằng nhập môn, còn có chường môn Linh Phong Tử kính trà cho nằng đây này.

Cho nên, Tề Hoan suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định làm theo những gì tỉ vi dạy, để Kiều Xảo rót cho nằng một chén trà, uống một hớp, lại bảo

Kiều Xảo đập đầu vói mình, nghi thức bái sư cứ như vậy kết thúc. Ai có thể ngờ được, vài ngàn năm sau Yêu tôn Kiều Xảo hoành hành khắp Tiên giới không kiêng kị ai, đã từng ở Cẩm Tú thành nho nhỏ chốn Nhân Gian, chỉ dùng một chén trà bái sư khó uống đã làm thay đổi cả cuộc đời mình.

Uống một hớp trà vừa đắng lại vừa chát, không biết đã pha bao lâu, Tề Hoan kìm nén bực bội, hai mắt rung rung, cứ thế đem ngụm trà có thể so với nọc độc trong miệng nuốt xuống.

Vừa rồi vội vã đề Kiều Xảo bái sư, nàng cũng quên không để ý xem trà này rốt cuộc đã được pha bao lâu rồi. Có thể bị tiêu chảy hay không a? Xoa xoa bụng, Tề Hoan hơi hơi lo lắng.

Thu đồ đệ xong, Tề Hoan hơi yên tâm một chút, thấy Kiều Xảo đáng thương như vậy, đột nhiên nảy sinh tâm tư muốn thu đồ đệ, dù sao nàng tùy hứng đã quen, chắc hẳn sư phụ đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi. Yêu đồng thì sao, hiện tại Kiều Xảo đã là đồ đệ của nàng, sau này ai dám khi dễ, sư phụ nàng đây tuyệt đối sẽ không để Kiều Xảo phải chịu bất kỳ ủy khuất nào. Dĩ nhiên, nếu đánh không lại, ta chạy còn không được sao!

Sau khi thu đồ đệ xong, Tề Hoan mới cảm thấy xuất hiện vấn đề, mình dạy đồ đệ thế nào a?

Năm đó sư phụ không có làm gì, chỉ bảo sư điệt ném một đồng bí tịch ra cho nàng chọn, trên thực tế là nàng tự học thành tài.

Nhưng Kiều Xảo thì phải dạy thế nào, đừng nói trên người Tề Hoan không có bí tịch, cho dù có, nàng ném cho Kiều Xảo, nha đầu này có thể xem hiểu được sao?

Kết quả, hai thầy trò ngồi trong thư phòng mắt to trừng mắt ti hí. Sau khi tắm rửa, Kiều Xảo cũng là một nha đầu khả ái xinh đẹp, tuy hơi gầy, trên cánh tay chẳng có mấy thịt, nhưng sau khi mặc một thân váy áo hồng nhạt Tề Hoan mua cho, trông có vẻ hoạt bát hơn rất nhiều.

“Khụ khụ, Kiều Xảo à, nếu không. . . . . Chúng ta học chữ trước?” Lúc đầu mình hình như là biết chữ trước rồi mới học tiên pháp, cho nên Tề Hoan nghĩ, muốn tu tiên hẳn cần phải học chữ trước.

Kiều Xảo mở to hai mắt, nghi ngờ nhìn Tề Hoan, “Sư phụ, con biết viết chữ a!”

“. . . . .” Kiều Xảo cầm bút lông, dùng cách viết đại triện viết tên mình lên trên giấy Tuyên Thành, Tề Hoan suýt nữa thì đập đầu xuống bàn, nàng muốn khóc a, không có thiên lý, tại sao chữ của đồ đệ còn đẹp hơn chữ của sư phụ như nàng, nàng học đã hơn ngàn năm a

Nhìn sư phụ chịu đả kích sâu sắc nhấc váy chạy ra khỏi thư phòng, Kiều Xảo nâng bàn tay nhỏ bé chống cằm, mỉm cười ngọt ngào. Thật ra thì, trước kia nàng cũng chỉ nhận biết được mấy chữ này thôi, sau bảy tuổi chưa từng trở lại học đường.

Những chữ khác đều do sư công dạy, mặc dù sư công rất dọa người, nhưng Kiều Xảo cũng đã quen với hơi thở kinh khủng trên người sư công. Sư công nói, sư phụ bề bộn nhiều việc, loại chuyện nhỏ nhặt này không cần nàng dạy. Tránh dạy hư đệ tử, thật ra thì đây mới là điều trong lòng Mặc Dạ muốn nói.

Lúc nói điều này, vẻ mặt sư công hơi hơi vắn vẹo, nhưng Kiều Xảo học vô cùng dụng tâm, nàng chỉ nhìn những chữ kia một lần, là có thể hoàn toàn ghi nhớ, kết quả là không bao lâu sau, nàng đã biết chữ. Nhưng sư phụ hình như bị đả kích rất lớn?

“Tại sao lại như vậy?” Tề Hoan nhào vào trong ngực Mặc Dạ, còn kếm cần khăn tay thôi, người không biết còn tưởng Mặc Dạ làm gì nàng, kết quả thì ra nàng bị đồ đệ đả kích.

Mặc Dạ đang bận bịu trong bếp tranh thủ vỗ vỗ lưng Tề Hoan, một tay đem cá vừa rửa sạch bỏ vào trong nồi “Ngoan, nó biết chữ không phải rất tốt sao.”

“Nhưng con bé biết chữ rồi, ta dạy nó cái gì a!” Trên cõi đời này, chắc cũng chỉ có người làm sư phụ như Tề Hoan mới có thể hỏi như một câu như vậy.

“..... Có lẽ nàng có thể dạy Kiều Xảo 《 Yêu Chi Đạo 》, vừa hay nàng có thể tu luyện luôn.” Mặc Dạ vừa đề nghị, vừa lấy xẻng lật cá.

“Nhưng con bé là người mà..... Chúng ta tu luyện xong có thể bị biến thành yêu quái không?”

“Nàng sẽ không, nó thì chưa chắc.” Lời của Mặc Dạ vô cùng vô trách nhiệm.

“A? Như vậy không được, quá nguy hiểm.” Kiều Xảo có một đôi yêu đồng là đủ rồi, nếu biến thành yêu, vậy cũng được sao, Tề Hoan lập tức lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý. Về phần mình, Tề Hoan cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao 《 Ma Chi Đạo 》 nàng đã tu thành, còn sợ một 《 Yêu Chi Đạo 》 hay sao.

“Tại sao nàng không đi hỏi nó.” Mặc Dạ xách Tề Hoan vẫn che trước mặt mình sang một bên, chuyên tâm xử lý nồi cá chung thơm ngào ngạt kia. Thật ra khi nói những lời này, Mặc Dạ cũng có chính kiến của mình. Nếu Kiều Xảo trở thành đồ đệ của Tề Hoan, hẳn tất nhiên không thể không quản, mặc dù hẳn còn chưa đạt tới cảnh giới yêu ai yêu cả đường đi, nhưng hẳn không ngại chỉ cho Kiều Xảo một con đường.

Yêu đồng trời sinh, ngay cả đại yêu cũng không thể chịu được uy lực của yêu đồng, huống chi là người thường. Cho nên, sớm muộn cũng sẽ có một ngày, Kiều Xảo phải chết. Nếu tu 《 Yêu Chi Đạo 》 thì có lẽ nàng còn một con đường sống.

Mặc Dạ trả lời không làm Tề Hoan thỏa mãn, nhưng thấy hẳn không định nói tiếp, Tề Hoan chỉ đành ủ rũ đi ra khỏi phòng bếp, một mình chạy đến lương đình trong hoa viên ngăn người.

“Sư phụ, người làm sao vậy?” Kiều Xảo luyện chữ trong thư phòng xong chạy đến đây chơi đùa, đúng lúc trông thấy Tề Hoan đang ở trong vườn tàn sát hoa cỏ bừa bãi, trong lương đình khắp nơi đều là cành hoa và cánh hoa, nửa vườn hoa tro trụi, từ đáy lòng Kiều Xảo chia buồn sâu sắc với mấy đóa hoa xinh đẹp kia.

Sư công trông vườn hoa này cũng không dễ dàng a, sáng sớm gieo mầm, buổi tối mới nở hoa, kết quả sư phụ mỗi ngày đều hủy mất nửa vườn.

“Kiều Xảo à, tới đây, sư phụ hỏi con chuyện này.” Tự mình nghĩ cũng không nghĩ ra được chuyện gì, cuối cùng Tề Hoan đồng ý với phương pháp xử lý của Mặc Dạ, để Kiều Xảo tự mình chọn.

Kiều Xảo ngoan ngoãn chạy đến, đứng bên cạnh Tề Hoan, tò mò nhìn nàng. “Sư phụ có hai loại bí tịch, một loại sau khi tu xong, có thể giống như người bình thường trực tiếp phi thăng thành Tiên, tương lai sẽ trở thành một Tiên nhân bình thường, còn một loại bí tịch có thể biến con thành Yêu, nhưng sau khi tu thành loại bí tịch này, con mắt của con sẽ được con không chế, nhưng đám người mơ ước đôi mắt này sẽ không buông tha cho con, con chọn loại nào?”

Nếu Kiều Xảo chọn loại trước, thì cho dù lật tung toàn bộ các môn phái tu chân dưới Nhân Gian, Tề Hoan cũng phải tìm cho ra bí tịch phù hợp với nàng.

“Còn chọn loại sau.” Kiều Xảo dường như không cần nghĩ ngợi, lập tức cho Tề Hoan đáp án. Nếu bất kể mình tu luyện công pháp gì hai mắt của mình vẫn đều khiến người ta thèm thuồng, vậy thì dứt khoát đánh cuộc một lần, thua thì cùng lắm là chết thôi, dù sao nàng sống được đến bây giờ đã là nhờ ông trời ban thưởng rồi.

“.....” Đồ đệ sáng khoái như vậy khiến Tề Hoan vô cùng khó chịu, người nói mình uất ức hao tổn tinh thần làm cái gì a, kết quả người ta chỉ nói câu đã giải quyết xong.

Cho nên từ hôm đó, luôn là Mặc Dạ dạy cho Tề Hoan và Kiều Xảo tu luyện 《 Yêu Chi Đạo 》, không có biện pháp, 《 Yêu Chi Đạo 》 viết bằng ngôn ngữ Yêu tộc, cho dù nàng trừng đến lồi mắt ra cũng không hiểu. Nam nhân chết bầm Mặc Dạ kia căn bản chính là muốn khoe khoang trước mặt nàng. Hừ, đừng tưởng biết loại chữ giun đế này đã là rất giỏi, bản cô nương nàng còn biết “ung văn” đấy!

Mỗi ngày ngoại trừ tu luyện, việc Tề Hoan thích làm nhất chính là đi dạo qua tử lâu mình mở, đại khái do vị trí tử lâu tương đối tốt, lại có đầu bếp Mặc Dạ mời tới làm món ăn khá ngon, nên tử lâu ngày càng náo nhiệt, mặc dù thỉnh thoảng sẽ có vài người đổ mắt tới gây chuyện, nhưng đến nay cũng chưa từng có vấn đề gì lớn.

Kiều Xảo không thích người lạ, nhất là sau khi Mặc Dạ dạy cho nàng 《 Yêu Chi Đạo 》, Kiều Xảo luôn một lòng dốc sức tu luyện, Tề Hoan sợ

Kiều Xảo ở nhà một mình xảy ra chuyện, nên bảo Mặc Dạ làm riêng một kết giới bảo vệ Kiều Xảo, nếu có người xông vào, bọn họ sẽ biết ngay.

Xử lý xong những chuyện này, nàng mới lôi kéo Mặc Dạ tới tửu lâu. Mặc dù những ngày qua Mặc Dạ đã học cùng đầu bếp được không ít, nhưng dù sao hẳn vẫn chỉ là người mới học nghề, tất nhiên không thể nấu ngon bằng đầu bếp.

Sau khi đi đến tửu lâu, đại chương quỹ vội vàng nghênh đón ông chủ và nương tử của ông chủ vào trong phòng, phân phó đầu bếp mang thịt thượng hạng đến cho nương tử của ông chủ.

Mặc dù mọi người đều rất tò mò, những món ăn kia đủ để cho năm tráng sĩ khỏe mạnh ăn, nương tử của ông chủ rốt cuộc làm sao ăn hết, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của ông chủ, không ai có dũng khí mở miệng hỏi.

Nhìn những mâm thịt không ngừng được đưa tới phòng trên lầu, khách lầu dưới đều vô cùng kinh ngạc. Tửu lâu này nấu ăn ngon, nhưng cũng không phải thứ người bình thường có thể ăn được, một bàn món ăn cũng ít nhất mùi mấy lượng bạc, so với ăn cướp không khác nhau lắm. Chẳng qua người ta cướp tương đối văn minh, nên không có ai dị nghị gì.

Đặt thì đắt, song luôn có người thích tiêu tiền, còn không phải vì mặt mũi sao, một bữa cơm mà thôi, nên vẫn có rất nhiều người đến ăn. Mặc dù vậy nhưng cũng không nên dọa người như thế chứ, căn bản là đem toàn bộ thịt trong quán này ăn sạch a.

Nhìn mấy tiểu nhị đi tới đi lui bụng thức ăn lên, khách nhân ở lầu dưới không ăn nổi nữa, đầu đầu hướng theo bước chân của tiểu nhị, ngay lúc này, đột nhiên có một cỗ kiệu nhỏ dừng lại trước cửa tiểu lâu. Kiệu nhỏ kia xuất hiện, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Cỗ kiệu rất bình thường, nhưng kiệu phu khiêng kiệu lại có một thân công phu không hề tầm thường. Nhìn trên tơ lụa màu đen bọn họ mặc trên người, cùng với hoa văn màu vàng tinh xảo thêu trên ống tay áo, mọi người rất nhanh đoán được thân phận của những người này.

Đây là người Phương gia, mà người có thể dùng những kiệu phu này, trừ Phương lão thái gia, chỉ có Phương đại tiểu thư Phương Gấm mà thôi.

Không phải nói Phương đại tiểu thư đại môn không ra nhị môn không xuất sao (*), hôm nay tại sao lại chạy đến tửu lâu chơi vậy? Cho dù đầu bếp của tửu lâu này rất nổi tiếng, nhưng so ra vẫn kém đầu bếp Phương gia a. Nàng cần gì phải đến đây ăn cơm chứ.

Chương 138: Phương Gấm

Cỗ kiệu Phương gia dừng ở ngoài cửa tử lâu xong, kiệu phu hạ kiệu, tiểu nha hoàn mặc váy lụa thêu hoa văn xanh biếc đứng bên cạnh đi tới đầu kiệu nhỏ nói, “Tiểu thư, chúng ta đã đến.”

“Ừ.” Chỉ đáp một tiếng, nhưng giọng nói mềm mại dịu dàng, làm cho người ta cảm thấy, đại tiểu thư Phương gia nhất định là một mỹ nhân.

“Đây là đại tiểu thư Phương gia sao?” Trong đại sảnh, đám khách nhân rồi rít bàn luận xôn xao.

“Chắc chắn là vậy, người nhìn nha đầu bên cạnh xem, nha đầu nhà người ta mỹ mạo có thể so với hoa khôi đầu bảng của Hồng lâu, trừ đại tiểu thư Phương gia, còn ai có thể bạo tay như vậy a.” Một người vô cùng khẳng định nói.

Mặc dù cách nói hơi thô tục, nhưng đó cũng là lời nói thật, tiểu nha đầu kia mặc dù chỉ tầm mười sáu mười bảy tuổi, nhưng tướng mạo đã xem như số một số hai ở Cẩm Tú thành này.

Tiểu nha đầu lỗ tai giật giật, khuôn mặt nhỏ nhắn không vui nhả lại, cách xa như thế vẫn có thể nghe thấy tiếng bọn họ nói thầm, xem ra công phu của tỳ nữ này cũng không kém.

Phương Gấm bước ra khỏi kiệu, quay đầu liếc nhìn bảng hiệu treo trên lầu hai, bên trái tử lâu, bên trên viết hai chữ rồng bay phượng múa——Hoan Cư.

Nàng đến chính là vì hai chữ này.

Phương Gấm rảo bước đi vào tử lâu, chưởng quỹ vẫn đứng ở sau quầy liên tục nhìn ra đón, hẳn quen nhìn người, lại đã làm chưởng quỹ nhiều năm ở đây, hơn nữa đều là tử lâu hàng đầu, nếu không phải ông chủ của Hoan Cư trả rất nhiều tiền, thì hẳn đã không chạy đến làm chưởng quỹ ở tử lâu chưa mở được đến một năm.

“Phương tiểu thư, đã lâu không gặp a.” “Tử chưởng quỹ, tại sao ông lại ở chỗ này?” Phương Gấm cũng biết chưởng quỹ này, vốn hẳn là chưởng quỹ của tử lâu lớn nhất Cẩm Tú thành, có điều về sau lại bởi vì đắc tội với Đông gia nên bị đuổi đi, nhưng hẳn rất biết cách làm người, sau chuyện kia không những không bị chèn ép, mà còn có không ít người muốn mời hẳn.

“Ông chủ thường thức ta, nên cho ta ở chỗ này kiếm miếng cơm ăn a.” Tử chưởng quỹ cười ha ha nói, “Phương tiểu thư là muốn tới dùng cơm, hay có chuyện gì?” Tử chưởng quỹ là người tinh tường, hẳn không tin tử lâu nhỏ

như cái miếu này có thể chứa được vị Phương Gấm đây.

“Ta muốn hỏi, chữ viết trên tử lâu này là?”

“Chuyện này. . . . .” Tử chương quỹ sừng sốt, không nghĩ tới Phương Gấm lại vì việc này mà đến, “Không giấu gì cô nương, bản hiệu này ta quả thật không biết, biên hiệu là do ông chủ sai người mang đến.”

“A? Không biết ông chủ có ở đây hay không, ta có thể gặp hẳn không?”

Ánh mắt Phương Gấm sáng lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ vui mừng.

“Chuyện này. . . . . Mặc dù ông chủ đang ở đây, nhưng. . . . .” Tử chương quỹ liếc nhìn lầu trên, ông chủ thoát nhìn tính tình không tệ, nhưng lần trước có một tiểu nhị không gõ cửa đã chạy vào, liền bị ném trực tiếp xuống lầu, suýt nữa gãy chân. Lúc ông chủ ăn cơm, kiêng kỵ nhất là bị quấy rầy, cho dù hẳn là trưởng quỹ, cũng không dám tùy tiện. Nhưng Tử chương quỹ đến bây giờ vẫn còn cảm thấy kỳ quái, tại sao bị rơi từ lầu hai xuống, mà tiểu nhị kia chỉ bị đau toàn thân mấy ngày, mà không bị thương gì.

“Không sao, ta sẽ chờ.” Phương Gấm không có tính tình kiêu Đại tiểu thư, tính cách cũng ôn hòa.

“Vậy cũng được, mời Phương tiểu thư lên nhả gian phía trên, một lát nữa ông chủ ra ngoài, ta sẽ báo cho cô.” Tử chương quỹ dẫn Phương Gấm tới nhả gian, gọi một bàn điểm tâm tinh xảo, cho nha hoàn hầu hạ nàng ở lại trong nhả gian, rồi lui ra ngoài trước.

Tề Hoan cùng Mặc Dạ ở trong phòng ăn đến tận trưa, cũng bởi vì Tề Hoan là Tiên, bất kể ăn nhiều hay ăn ít cũng không sao, cho đến khi cả hai bàn thịt đều bị ăn sạch sẽ, lúc này Tề Hoan mới kéo tay áo màu trắng của Mặc Dạ, ra sức lau miệng.

Mặc Dạ nướn mày, đối với hành động khiêu khích của Tề Hoan cũng không thèm để ý.

Tề Hoan nhìn bộ dạng cười như không cười của hắn, vô cùng muốn ột tát. Vốn ăn một bữa cơm chỉ mất một hai canh giờ là đủ, kết quả ăn được nửa, nàng chỉ mở miệng hỏi một câu, người không ăn sao? Liền bị đặt lên bàn trà, gặm cho không còn một mống, ngay cả cận bà cũng không chừa.

“Ăn no chưa? Có muốn ăn tiếp không?”

“Hừ, không ăn nữa, tâm tình không tốt.” Hung dữ trừng Mặc Dạ một cái, Tề Hoan vỗ bàn đứng vụt dậy, sau đó lại mềm nhũn ngồi xuống.

Vận động quá lớn, chân tê dại rồi.

Mặc Dạ đi tới bên cạnh Tề Hoan, khoe miệng mỉm cười, một tay đưa đến đùi nàng, nhẹ nhàng xoa bóp, giúp da thịt cứng ngắc của Tề Hoan thả lỏng một chút.

“Hay ta bế nàng về?” Thấy Tề Hoan không phản kháng, Mặc Dạ được một tắc lại tiến thêm một thước ôm nàng vào ngực, một tay nắm eo nàng, một

tay suông sã dao động khắp nơi.

“Ừm...” Tề Hoan ở trong ngực Mặc Dạ híp mắt ừ hử một tiếng, nhưng ngay sau đó liền nhớ ra, nơi này là Nhân Gian, hơn nữa còn là cổ đại, nếu bị hấn bế qua mấy con phố về nhà, thì sau này nàng cũng không cần ra khỏi cửa nữa. “Không được, chúng ta đi nhanh đi, Tiêu Xảo còn chưa ăn cơm tối đâu.”

Lúc này Tề Hoan mới nhớ tới trong nhà còn có một đồ đệ chưa được ăn cơm, nàng là điển hình ‘một người ăn no, cả nhà không đói bụng’, bây giờ có thể nhớ tới Kiều Xảo đã là không tệ rồi.

“Yên tâm, thức ăn ta đều đã chuẩn bị rồi, Kiều Xảo chỉ cần hâm nóng lại là có thể ăn.” Mặc Dạ cảm thấy, so với Tề Hoan hấn càng ngày càng giống sư phụ Kiều Xảo hơn. Bây giờ càng phát triển, kiêm luôn chức nội trợ trong nhà, điều duy nhất khiến hấn bất mãn chính là, đến nay hai người vẫn chưa thành thân.

Mặc dù trước kia trong mắt Mặc Dạ, thành thân chỉ là một loại quá trình, không có chút ý nghĩa nào, nhưng bây giờ, hấn lại vô cùng khát khao quá trình này. Đây là một hứa hẹn, đại biểu hai người bọn họ từ nay về sau chỉ thuộc về nhau.

“Ừm, vậy thì tốt, đi thôi, về nhà.” Phát hiện tay nam nhân này càng lúc càng càn rỡ, Tề Hoan kẹp chặt hai chân, ngăn cản ngón tay Mặc Dạ tiếp tục thăm dò, sau đó kéo nó ra ngoài.

“Được rồi.” Nhìn nhìn một lượt, Mặc Dạ gật đầu đồng ý. Mặc dù thỉnh thoảng đôi chỗ cũng tinh thù, nhưng nơi này quá nhỏ, còn không có giường, vẫn là ở trong nhà tốt hơn.

Nếu Tề Hoan biết ý nghĩ trong đầu Mặc Dạ, không biết nàng có còn khấn trương về nhà như vậy nữa không.

Mặc Dạ nắm tay Tề Hoan, vừa đi ra cửa, đã nhìn thấy một nữ tử mười tám mười chín tuổi, tướng mạo vô cùng xuất sắc đang đứng bên ngoài, bên cạnh nàng còn có một nữ tỳ sắc mặt khó coi.

“Chuyện gì?” Mặc Dạ quét mắt qua hai nữ nhân đang cản đường của hấn một cái, vẻ mặt bình thản. Tướng mạo của Phương Gấm đặt ở trong mắt người khác, có lẽ được xưng tụng là tuyệt sắc, nhưng đặt ở trong mắt hấn, thì cũng không có gì khác so với những người bình thường.

Phương Gấm có lẽ rất ít khi gặp phải người không động tâm với dung mạo của nàng, nên bị Mặc Dạ hỏi như vậy, liền ngẩn người ra không biết nói cái gì.

“Tiểu thư nhà ta muốn nhờ người giúp một việc.” Không đợi Phương Gấm mở miệng, nha đầu phía sau nàng đã lên tiếng. Giọng nói vô cùng hách dịch, giống như muốn để Mặc Dạ biết, có năng lực được tiểu thư nhà ta để ý, đó chính là thiên đại phúc phận.

“Thúy Nhi.” Phương Gấm không vui kêu một tiếng, tiểu nha đầu le lưỡi, lui

xuống. Cũng không trách được nàng ta tức giận như vậy, tiểu thư nhà bọn họ tới từ buổi trưa, kết quả giương mắt đợi đến khi mặt trời lặn vẫn không nhìn thấy người đâu, đành dứt khoát canh ở cửa, vậy mà đã đứng đợi ở đây được hai canh giờ rồi.

“Xin chào, ta tên là Phương Gấm, ta muốn hỏi ngài một chút, biển hiệu bên ngoài tửu lâu của ngài, là ai đề chữ, ta muốn mời hã giúp ta viết lên một mẫu thôi.”

Tề Hoan đứng nghe phía sau, miệng nhỏ nhắn vênh lên, mạnh mẽ véo chỗ thịt mềm bên hông Mặc Dạ. Không phải chỉ viết mấy chữ thôi sao, vậy mà cũng có người đến xin! Hừ, ta cũng viết được, mặc dù hơi khó coi một chút.

“Chữ là ta viết, về phần giúp người, xin lỗi, ta không viết cho người khác.”

Mặc Dạ túm tay nhỏ không yên phận của Tề Hoan, quay đầu nhìn nàng một cái, hàm ý trong ánh mắt khiến Tề Hoan run run một chút, vội vàng rút tay ra, nhưng Mặc Dạ nắm rất chặt, làm thế nào cũng không rút ra được.

Chữ của hã vốn chứa oán khí, vì tám biển đặt dưới ánh mặt trời nên oán khí đã tiêu tan gần hết, hơn nữa tửu lâu này nhân khí tràn đầy, bởi vậy mới không gây ra phiền phức gì, hơn nữa còn hợp thành phong thủy cho nơi này.

Nhưng nếu để một nhà bình thường treo, rất có khả năng sẽ khiến cả nhà tuyệt tự, phải biết rằng, một hơi thở của Quỷ Tiên có thể lấy đi mạng của một người.

“Mong ngài hỗ trợ, chuyện này đối với nhà ta. . . . . Ta. . . . .” Phương Gấm chỉ nói một nửa, đột nhiên che miệng, suýt chút nữa đã nói lộ ra trước mặt người ngoài rồi.

“Không liên quan đến ta.”

Mặc Dạ chẳng thèm để ý đáp lại khiến vành mắt Phương Gấm nhất thời đỏ lên, nha đầu bên cạnh tức giận đến đỏ bừng mặt, đáng vẻ muốn xông lên liềm mạng với Mặc Dạ.

“Đi thôi.” Mặc Dạ nắm tay Tề Hoan đi xuống lầu, thời điểm đi qua quày, quét mắt qua tửu chương quỹ, trên mặt không chút biểu cảm, rồi cất bước rời đi.

Tửu chương quỹ đụng phải ánh mắt Mặc Dạ, không biết tại sao rùng mình một cái. Ông chủ dường như rất bất mãn với mình a. . . . .

Tửu trường quỹ thờ dài trong lòng, không biết ông chủ nhà mình có lai lịch địa vị như thế nào, thậm chí ngay cả Phương tiểu thư cũng không thèm để ý. Nhắc tới cũng lạ, hã đột nhiên mở một tửu lâu ở Cẩm Tú thành, vậy mà chẳng có ai đến tra xét, mặc dù sau lưng có người nói bậy, nhưng tửu lâu này quả thật làm ăn càng ngày càng tốt.

Theo lý mà nói, đến một vùng đất mới, không lạ “Sơn thần” không bái “Thổ địa”, hã làm sao có thể chống đỡ được?

“Người tại sao không giúp nàng, tiểu nha đầu người ta rất đáng thương a.” Lúc Tề Hoan nói những lời này, trong giọng nói rõ ràng có chút chua. Haizz, nhìn dáng vẻ lê hoa đái vũ (khóc như hoa lê trong mưa) của Phương tiểu thư kia, nàng cũng không nhịn được muốn đi tới an ủi. May mắn nam nhân này không nhìn nàng ta mấy lần, nếu không đêm về nhất định rửa kỹ mắt cho hẳn.

“Nếu ta viết, sáng mai toàn gia bọn họ đều sẽ bỏ mạng.”

“À, hóa ra là người lo lắng cho nàng ta!” Tề Hoan nhìn chằm chằm Mặc Dạ, nàng chính là cố tình gây sự đấy, người giỏi thì cần ta a, cần ta a. Giọng Tề Hoan khiến Mặc Dạ không nhịn được bật cười, “Ta chỉ viết cho nàng.”

“Hừ.” Mặc dù vẫn còn chua, có điều miễn cưỡng đạt yêu cầu. Tề Hoan kéo Mặc Dạ chậm rãi đi về phía trước, trời chiều chiếu vào hai người đi cạnh nhau tạo thành một cái bóng thật dài.

“Tiểu thư, tại sao phải tìm hẳn a, chúng ta đổi thành người khác không được sao?” Tiểu Thúy nhìn tiểu thư ngơ ngác dõi theo hướng nam nhân kia rời đi, không nhịn được lên tiếng oán trách.

Phương Gấm thở dài, “Chỉ có chữ của hẳn, mới có thể làm cho người kia vừa lòng, hơn nữa thời gian đã không cho phép chúng ta đi tìm người khác.” Phương gia bọn họ mặc dù gia nghiệp lớn, nhưng thịnh cực tất suy (hưng thịnh đến cực điểm ắt sẽ suy tàn), đạo lý này đến hiện tại nàng mới hiểu.

Nàng đã quên, nhà nàng nổi tiếng đều là dựa vào gấm vóc, vậy mà bây giờ bên ngoài lại đồn rằng hoàng gia muốn gấm vóc của Phương gia cũng phải đến cầu mới có.

Cứ như vậy, lan truyền đến tai đương kim hoàng đế, hoàng đế cho Phương Gấm hai tháng, bảo nàng dâng lên một bức thêu, nếu không thể làm cho hẳn vừa ý, liền đại biểu Phương gia chỉ có hư danh, vũ nhục hoàng gia, từ trên xuống dưới đều bị xử tội khi quân.

“Tiểu thư, bây giờ chúng ta phải làm gì a?”

“Phải người hỏi thăm chỗ ở của hẳn, hôm nào chúng ta lại tới cửa báỉ phòng lần nữa.” Nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay như vậy.

Sau hôm đó, Tề Hoan có thể thường xuyên nhìn thấy Phương Gấm xuất hiện ở trước cửa nhà nàng, nhưng nàng cũng không có hứng thú mời khách vào nhà, nàng cho là Phương Gấm đến vài lần sẽ hết hy vọng, kết quả nàng ta không chỉ đến hàng ngày, mà thời gian nán lại càng lúc càng lâu.

“Này, hay người gọi nàng vào đi?” Nhìn bên ngoài mưa to sấm chớp, Phương Gấm kia vẫn đứng ở cửa, Tề Hoan không nhịn được chọc chọc Mặc Dạ đang uống trà.

Hai người lúc này ngồi ở hoa đình, chỉ liếc mắt là có thể trông thấy tình cảnh bên ngoài, đương nhiên cái Tề Hoan nhìn thấy là hình ảnh sau khi

xuyên thấu qua hai lần tường.

Mặc dù bên ngoài hoa đình mưa rơi nặng hạt, dưới đất nổi đầy bọt khí, nhưng không hề có một giọt nào bắn vào trong đình.

“Gọi vào để làm gì, nàng định viết chữ cho nàng ta?” Mặc Dạ nhướn mày, cười như không cười nhìn Tề Hoan. Một tay viết chữ của Tề Hoan, cũng có thể coi là cực phẩm.

“Rồi sẽ có biện pháp nha, nàng ta ngày nào cũng đợi ở đây, khiến cho ta không dám ra ngoài chơi.” Ánh mắt ai oán của Phương Gấm kia khiến Tề Hoan vừa nhìn đã cảm thấy giống như mình làm ra chuyện tội ác tày trời nào đó, cho dù trên thực tế, nàng chưa hề làm gì a.

“Kiều Xảo, đi ra mời người ta vào.” Mặc Dạ mở miệng, một nha đầu mặc váy tím đi ra từ đại sảnh cách đó không xa, lanh lợi hoạt bát chạy đi mở cửa, Mặc Dạ cũng mang theo Tề Hoan trở lại đại sảnh.

Lúc Phương Gấm cùng tỷ nữ kia được mời vào, toàn thân đã ướt đẫm, trên mặt nước nhỏ tong tong, lộ vẻ chật vật nhếch nhác thảm hại. Một thân xiêm y tinh xảo tuyệt mỹ cũng bị ngấm hết nước mưa, đem dáng người tuyệt đẹp của nàng lộ rõ.

Đáng tiếc, nam nahan duy nhất trong căn phòng này lại không có chút hứng thú nào với vóc người của nàng.

“Kiều Xảo, mang các nàng đi rửa mặt, thuận tiện đem hai bộ xiêm y mà sư phụ người mua tới.”

“Vâng, sư công.” Kiều Xảo chớp chớp đôi mắt màu đen, cười híp mắt đáp lại. Kể từ khi bắt đầu tu luyện 《 Yêu chi đạo 》, Kiều Xảo rất nhanh đã học được cách khống chế yêu đồng của mình, mặc dù khi tâm tình kích động, vẫn dễ mất khống chế, nhưng nàng cũng không bị người ta cho là yêu quái nữa.

“Người thật đúng là hào phóng a.” Vừa nghe Mặc Dạ bảo Kiều Xảo đem y phục mình mua cho Phương Gấm, Tề Hoan nhăn mũi nhỏ hừ một tiếng.

“Nàng mặc sao?” Mặc Dạ nhướn mi, ngay cả tiên y tiên phẩm nàng còn ghét bỏ, y phục của nhân gian nàng sẽ mặc sao.

“Không mặc.” Dù gấm ở nhân gian có tốt hơn nữa, cũng vẫn kém tiên y, nàng mua chỉ là để thỏa mãn tâm lý thích mua đồ của nữ nhân mà thôi, mua xong chỉ bày cho đẹp mắt, cũng không có mặc qua.

Phương Gấm đi theo Kiều Xảo rửa mặt xong, Kiều Xảo mang tới hai bộ xiêm y, sau khi Phương Gấm cầm lấy, khuôn mặt nhỏ nhắn không nhìn được mà đỏ lên.

Xiêm y này. . . . . Cũng quá hở hang đi.

Nhìn thấy Phương Gấm cầm xiêm y mãi mà không thay, Kiều Xảo nhìn liếc qua, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn biến đổi, lập tức giành y phục lại.

“Thật xin lỗi, ta lấy nhầm.” Vật này là sư công mua cho sư phụ, nàng vậy mà lại lấy nhầm rồi, nếu để Phương Gấm mặc vào, sư công còn không đánh

mông nàng sao.

Lúc Kiều Xảo ôm lễ phục rời đi, cũng không phát hiện ở trong đồng váy rơi ra một tấm lụa trắng.

Lụa trắng kia bay xuống chân Phương Gấm, không đợi nàng ta gọi, thì Kiều Xảo đã chạy mất hút. Phương Gấm cúi người nhặt lên, vừa nhìn một cái liền hoàn toàn ngây dại.

Đây là vật gì, dùng cái gì dệt thành, tại sao nàng chưa từng thấy qua, hơn nữa trình độ dệt còn cao hơn nàng gấp trăm ngàn lần.

Trước kia, nàng dám thề, nhân gian tuyệt đối không ai có kỹ thuật dệt gấm có thể so được với nàng, nhưng sau khi nhìn thấy tấm vải này, nàng mới chợt phát hiện, trên đời này quả nhiên núi cao vẫn còn núi cao hơn.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Tiểu Thúy thay xiêm y sạch sẽ tinh tươm, tò mò đi tới.

Phương Gấm nhìn quanh một chút, phát hiện váy áo ẩm ướt của mình còn treo ở ghế dựa bên cạnh, vội vàng chạy tới, cũng chẳng quan tâm lạnh hay không trực tiếp mặc lên người, sau đó lôi kéo Tiểu Thúy, “Đi mau, chúng ta về nhà.”

“Tiểu thư, người muốn làm gì a?” Tiểu Thúy không rõ vì sao toàn thân tiểu thư đều run rẩy, ngay cả môi cũng phát run, dường như là bị cái gì đã kích, hay là nàng quá kích động?

Đợi đến khi Kiều Xảo mang quần áo mới trở lại, cửa phòng mở toang, khách bên trong đã đi mất. Kiều Xảo cảm thấy kỳ quái đi quanh phòng hai vòng, lẩm bẩm tự hỏi: “Kỳ lạ, người đâu rồi?”

Nếu khách nhân đã về, Kiều Xảo cũng chỉ có thể cất xiêm y trở lại. Sau đó chạy tới thông báo cho Tề Hoan.

Tề Hoan đối với chuyện các nàng đột nhiên rời đi còn có chút kỳ quái, song Mặc Dạ thì hoàn toàn không thèm quan tâm, nếu không phải vì Tề Hoan, hẳn căn bản sẽ không mời các nàng đi vào, đi thì đi, cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Phương Gấm sau khi rời khỏi chỗ Tề Hoan, lôi kéo Tiểu Thúy chạy như điên, căn bản không để ý đến mưa to, đợi đến khi nàng chạy về Phương phủ, không kịp đứng vững đã cảm thấy trước mắt tối sầm, trực tiếp ngất đi.

Chương 139: Độ Ách Lãng

Sau khi Phương đại tiểu thư về nhà cũng không thấy tin tức gì, dù sao nàng ta không còn tới tìm Mặc Dạ nữa. Nhưng hơn một tháng sau, vào một hôm Mặc Dạ đang cùng tán bộ Tề Hoan trên đường, đột nhiên bị một đám gia đình thoát nhìn có vẻ hung dữ chặn lại.

“Có chuyện gì sao?” Ban ngày ban mặt mà có người dám cản đường, xem ra trị an trong Cẩm Tú thành này cũng không tốt như nàng nghĩ. Tề Hoan ôm cánh tay Mặc Dạ, vẻ mặt bình tĩnh hỏi lão giả mặc cẩm y đứng đầu.

“Lão gia nhà chúng ta muốn mời hai vị đi một chuyến.” Lão giả khí thế mười phần, giọng nói âm vang có nội lực, đại khái là cao thủ võ lâm gì đó. Nếu người bình thường nghe hắn nói xong một câu kia, có lẽ không học máu cũng bị nội thương trong thời gian ngắn.

Tề Hoan suy tư nhìn hắn một cái, nếu ở Nhân Gian, hắn cũng được xem như cao thủ hạng nhất, nhưng nếu đặt ở Tu Chân giới, hắn cũng chỉ giống kẻ mới nhập môn thôi, cấp bậc Tiên Thiên, còn cách Trúc Cơ kỳ một đoạn không nhỏ đâu.

Cũng không biết mình đắc tội hắn chỗ nào, khiến hắn nhằm vào mình.

Lão giả kia nghĩ Tề Hoan sẽ bị nội lực của mình chấn động, ai ngờ nàng lại không bị thương chút nào, trong lòng cả kinh. Ánh mắt nhìn về phía Tề Hoan cũng hơi kinh nghi bất định (ngạc nhiên và nghi ngờ), chẳng lẽ công phu nàng ta còn cao hơn cả mình? Nhưng hắn rất nhanh đã bác bỏ suy nghĩ này, Tề Hoan thoát nhìn mới chỉ hơn hai mươi tuổi, cho dù nàng luyện võ từ trong bụng mẹ, cũng tuyệt đối không thể nào tới được cảnh giới Tiên Thiên.

“Lão gia nhà các ngươi là ai?” Tề Hoan nhướn lông mày. Mình ở Cẩm Tú thành này vô cùng an phận, trên căn bản là cổng lớn không ra cổng nhỏ không bước tới, hàng ngày không tu luyện thì đi dạo qua tữu lâu một chút, cho dù đi chơi cũng có Mặc Dạ bên cạnh, muốn chọc phiền toái cũng không có cơ hội a.

“Ta là đại quản gia Phương gia.” Lão đầu ưỡn ngực, dường như khá tự hào đối với thân phận của mình.

“.....” Người không biết còn tưởng hắn là Phương lão thái gia đấy!

Người Phương gia tìm bọn họ dường như có chút không thỏa đáng, trừ Phương Gấm tới chờ trước cửa nhà bọn họ mấy lần, thì hai bên dường như không có chút liên quan nào nha.

“Đại quản gia, đừng phí lời với bọn họ, mau bắt bọn họ đem về.” Không đợi Tề Hoan nói xong, đã thấy cách đó không xa có một tiểu nha đầu mặc váy xanh chạy tới, Tề Hoan biết nha đầu này, đây không phải là nha hoàn thiếp thân của Phương Gấm hay sao, nàng ta cho tới giờ vẫn chưa từng rời Phương Gấm nửa bước, tại sao hôm nay lại một mình đến đây a.

“Hai vị, mời.” Đại quản gia kia mặc dù rất muốn làm theo ý Tiểu Thúy, nhưng hai người này thân phận không rõ ràng, ngay cả lão gia điều động nhân lực cũng không tra ra thân phận của bọn họ, hơn nữa bọn họ căn bản không hề bị nội công của mình đã thương, sợ là cũng không vô hại như bề ngoài.

Nếu Tề Hoan biết được vị đại quản gia này cho rằng nàng rất vô hại, không biết nửa đêm đang ngủ có thể vui vẻ quá mà cười đến tỉnh hay không. Sống hơn một nghìn năm, đây là lần đầu tiên có người đánh giá nàng như vậy.

Lời đại quản gia khiến khóe miệng Mặc Dạ khẽ nhếch lên, hấn hạ mắt nhìn Tề Hoan một chút, không tỏ thái độ ngay.

“Vậy thì đi một chuyến đi.” Thật vất vả mới tới Cẩm Tú thành một lần, dù sao cũng phải đến Phương phủ hào hoa nhất nơi này dạo chơi một lần mới không gọi là uổng chuyến đi nha!

Trên đường đi đến Phương phủ, Tề Hoan mấy lần muốn tìm cách bắt chuyện với Đại quản gia kia, hỏi xem tại sao lão gia nhà hấn lại tìm bọn họ, ai ngờ miệng Đại quản gia ngậm chặt như dính kẹo cao su, hỏi cái gì cũng không chịu nói. Về phần Tiểu Thúy kia, mang theo vẻ mặt thống hận sâu sắc với Tề Hoan và Mặc Dạ, cũng không biết rốt cuộc Tề Hoan đã làm chuyện vô nhân đạo gì với nàng ta.

Phương phủ nằm ở phía đông Cẩm Tú thành, theo lý mà nói chỉ có phủ thành chủ mỗi thành mới được ở đây, nhưng rất hiển nhiên, Phương phủ so với phủ thành chủ còn có phân lượng hơn.

Phương gia thật ra cũng không xa hoa như trong tưởng tượng, đại môn sơn màu đỏ thẫm, phía trên treo một tấm biển vàng, viết hai chữ Phương phủ, chữ đề dưới tấm biển là do tiên hoàng lưu lại, xem ra đúng là có cơ sở để lớn lối.

Mặc dù Phương gia nổi danh nhờ thêu gấm, nhưng mọi người biết tới Phương gia là nhờ cuộc chiến tranh hơn ba mươi năm trước, lúc ấy phía Bắc Cẩm Tú thành không thuộc về quốc thổ Thiên triều, man di làm phản, là Phương lão thái gia cho hơn mười nghìn dẫn dắt mấy chục vạn người chiếm lại nửa giang sơn vốn thuộc về man di.

Hơn nữa Phương lão gia tử lại là người thông minh, hấn biết cái gì gọi là công cao quá chủ, đợi đến khi thiên hạ ổn định, liền dẫn theo hai nghìn tử cáo lão về quê. Mặc dù cuối cùng hơn mười nghìn Phương gia chỉ còn lại hấn cùng hai đứa con trai, nhưng nhân khí Phương gia bọn họ không tệ lắm, hai nghìn tử cưới vợ xong, đời sau liền có không ít con nối dõi.

Hơn nữa phu nhân con lớn lại xuất thân từ thế gia chức cầm (gâm), phu nhân con thứ hai cũng là thế gia thứ tú (thêu), vì vậy mà Phương gia từ gia đình tướng quân biến thành gia đình thương nhân.

Tiên hoàng cũng cảm thấy có lỗi với Phương lão thái gia, dù sao người ta giúp mình đánh chiếm giang sơn, cuối cùng không được gì lại bị mình buộc cáo lão về quê, cho nên lúc sắp chết hẳn lưu lại di chúc dặn dò đế vương đời sau, nếu không phạm phải sai lầm lớn, thì nhất định không thể động vào Phương gia.

Kết quả hẳn không ngờ, thái tử mà hẳn chọn làm hoàng đế được một ngày đã bị người ta đui khỏi long ý, hiện tại vị hoàng đế kế tiếp là Bát hoàng tử, người này chưa bao giờ được lão hoàng đế thích, mà hẳn cũng vô cùng chán ghét phụ hoàng. Sau khi thượng vị, điều đầu tiên nghĩ đến là trị Phương gia, thật ra cũng chỉ vì nổi căm ghét phụ hoàng của hẳn mà thôi. Tiếp đó Phương Gâm vì muốn hoàng đế vừa lòng, tránh toàn gia bị trị tội khi quân, đã đi đến chỗ Mặc Dạ xin chữ. Ai ngờ chữ không xin được, còn bất ngờ nhìn thấy một miếng vải gấm làm cho nàng vô cùng kinh ngạc. Hôm đó nhặt miếng gấm đó xong liền bỏ chạy về nhà, rồi lại bị trúng phong hàn, vốn nghĩ rất nhanh sẽ khỏi, ai ngờ Phương gia mời vô số đại phu, thậm chí mời tới cả lão thái y đã cáo lão về quê, nhưng không một ai có thể trị khỏi bệnh phong hàn nho nhỏ này của nàng!

Phương đại lão gia thương yêu nhất chính là nữ nhi này, thấy đại phu không chữa khỏi, nữ nhi vốn luôn khỏe mạnh bây giờ càng ngày càng suy yếu, nên đã nghe lời phu nhân đi thỉnh đại tiên. Không ngờ, hẳn thế nhưng tìm được một lão đạo ẩn cư trên núi có chút đạo hạnh.

Lão đạo kia nhìn ra được linh khí quanh người Phương Gâm bị biến mất một cách nhanh chóng, cho nên bệnh mới mãi không khỏi, nhưng hẳn cũng không biết tại sao lại xuất hiện tình huống này.

Tra đi tra lại, cuối cùng khả nghi nhất chính là Mặc Dạ.

Sau khi bị đại quản gia dẫn vào cửa Phương gia, Tề Hoan đã trông thấy một đám người đứng ở cửa chờ bọn họ, vừa thấy hai người xuất hiện liền nhìn chăm chăm, vẻ mặt căm hận. . . . .

Không để ý đến những ánh mắt muốn giết người kia, Tề Hoan nắm tay Mặc Dạ chậm rãi đi vào đại sảnh Phương gia.

Phương lão gia đã ngồi trong đại sảnh từ sớm, bên tay phải còn bày một chén trà nhỏ, bên trong đã hơi nguội, xem ra hẳn ngồi chờ ở chỗ này khá lâu.

“Lão gia, người đã mời tới.” Đại quản gia nhìn Phương đại lão gia rồi chấp tay hành lễ, sau đó lui xuống. Trong đại sảnh chỉ còn lại Tề Hoan và Mặc Dạ.

Phương lão gia kia thoạt nhìn dường như không có ý định tiếp khách, không bảo hai người ngồi, cũng không sai người dâng trà, chỉ nhìn chăm

chăm bọn họ.

Qua một lúc lâu, Tề Hoan rốt cục không nhịn nổi nữa, “Tóm lại người có chuyện gì, không có chuyện gì thì chúng ta đi đây.” Còn tưởng Phương gia có gì đẹp mắt, kết quả cũng chỉ là một tòa nhà xa hoa bình thường, so ra còn không bằng một phần trăm của Minh Hỏa điện.

Phương lão gia đảo mắt đánh giá Tề Hoan một lượt, khẽ nhíu mày, “Nơi này còn chưa đến phiên người nói chuyện.” Hắn là điển hình kẻ mang chủ nghĩa đại nam nhân, hẳn cho rằng nữ nhân chỉ có tác dụng sinh con dưỡng cái, trên căn bản không có bất kỳ quyền lợi gì. Nếu không phải phụ nhân hẳn có thể mang lại lợi ích cho gia tộc, thì hẳn căn bản sẽ không hòa nhã với nàng.

Tề Hoan bị mấy lời này của Phương lão gia làm cho tức đến mức suýt nữa xông cửa ra ngoài, được lắm, bị người ta ghét bỏ rồi. Nàng chọc chọc Mặc Dạ, “Người nói đi.”

Mặc Dạ nhìn Phương lão gia một cái, sau đó trầm mặc. Tề Hoan bình thường thích nhất là giận chó đánh mèo, hơn nữa còn thích cố tình gây sự, nếu bây giờ hắn mở miệng, lúc về nhất định nàng sẽ đem tội Phương lão gia khinh bỉ nữ nhân đổ hết lên đầu hắn. Đối với chuyện này, Mặc Dạ vô cùng cảnh giác, cho nên hắn tình nguyện không nói lời nào.

“Hừ.” Phương lão gia thấy Mặc Dạ căn bản không có ý định mở miệng giải thích, vỗ bàn, “Người đâu, mời đạo trưởng tới.”

Không đến một lúc sau, một lão đạo mặc áo bào màu xám tro đi đến, dẫn hắn tới chính là Đại quản gia, Đại quản gia kia vẻ mặt nịnh hót lấy lòng, chỉ thiếu mỗi chuyện quỳ xuống dập đầu hai cái thôi. Người với người quả nhiên chênh lệch rất lớn a!

Sau khi lão đạo kia đi vào, Phương lão gia cũng đứng lên, đem vị trí của mình nhường cho lão. Lão cũng không khiêm nhường, vén đạo bào ngồi xuống ghế, trên cao nhìn xuống phía Tề Hoan giống như đang ngồi trên công đường thẩm vấn phạm nhân.

Hắn bầm đốt ngón tay vài cái, cũng không biết tính cái gì, sau đó lại lấy ra một lá bùa màu vàng, Tề Hoan liếc nhìn lá bùa kia, là một tờ hỏa phù, thứ đồ vô dụng nhất, trừ để đốt lửa ra thì không thể dùng vào bất cứ việc gì.

Nhìn lá bùa được đốt trên tay lão, Đại quản gia cùng Phương lão gia vậy mà lập tức quỳ xuống, hô to thần tiên hiển linh.

..... Đối với hành động của bọn hắn, Tề Hoan cũng chỉ có thể coi như không nhìn thấy.

Sau khi khoe khoang một hồi, lúc này lão đạo mới ngay ngắn ngồi xuống, “Hai người các người chọc phải phiền toái lớn rồi!” ngữ khí như kẻ bề trên. Tề Hoan quay đầu nhìn Mặc Dạ, hai người bọn họ đã làm gì? Mặc Dạ nhún nhún vai, hắn cũng không biết.

Nhìn hai người bọn họ vẫn không nhận tội, mặt lão đạo kia biến sắc, “Hừ,

ta niệm tình hai người tu hành không dễ, vốn định bỏ qua cho các người, không nghĩ tới các người đến chết vẫn còn không hối cải.” Dứt lời hắt lấy ra một thanh mộc kiếm, nhìn mộc kiếm lóe lên một tia sáng màu tím nhạt, hai mắt Tề Hoan sáng lên.

Trên tay lão đạo này có không ít đồ tốt a, thanh mộc kiếm này chính là làm bằng tử trụ, tử trụ vốn vô cùng hiếm có, hơn nữa tử trụ này ít nhất đã ngàn năm, càng trân quý hơn.

Xem ra, xuất thân của lão đạo này không tệ lắm.

“Yêu nghiệt, còn chưa chịu chết!” Lão đạo giơ kiếm lên đâm về phía Tề Hoan.

Tề Hoan đứng tại chỗ lo lắng nhìn lão đạo đâm về phía mình, kiếm kia mới tới trước mặt nàng, đã bị Mặc Dạ một phát bắt được, ngay sau đó biến thành màu đen, rồi thành một khúc củi.

Tề Hoan ôm mặt, phí của trời a! Mộc kiếm này ngâm rượu có thể dùng trừ quỷ, trừ cương thi, đối phó với yêu quái cũng có hiệu quả. Kiếm của lão đạo này rất tốt, nhưng Mặc Dạ là loại quỷ vượt khỏi phạm vi hấn biết, cho nên vừa chạm vào, kiếm này lập tức đã bị phá hủy.

Tử trụ ngàn năm a, năm đó nàng ở nhân gian cũng mới chỉ nhìn thấy một khúc nhỏ như ngón cái thôi.

Nhìn bảo kiếm của mình bị biến thành bộ dạng này, lão đạo cả kinh, vội vàng lui về phía sau. Mặc Dạ vốn cũng không định ra tay với hấn, nếu không hấn ta căn bản đã không có cơ hội lui về.

“Người, hai người các người chờ đó.” Nói xong lão đạo lập tức ngự kiếm chạy đi, đáng tiếc ngự kiếm thuật của hấn đúng là kém nhất trên đời, cho dù mình sợ độ cao thì vẫn siêu hơn hấn một chút. Tất nhiên, chỉ có Tề Hoan nghĩ như vậy. Một tu sĩ có thể khiến mình đâm phải núi đá như nàng thì không có quyền khinh bỉ bất cứ kẻ nào.

Kết quả ngân quang âm đạm của lão đạo kia còn chưa chạy ra tới cổng, đã bị bắn trở về, Mặc Dạ lạnh nhạt nhìn hấn, “Rốt cuộc tìm chúng ta có chuyện gì?”

Lão đạo kia coi như thức thời, biết mình không phải đối thủ của Mặc Dạ, không đợi bức cung, đã thành thành thật thật đem ngọn nguồn mọi chuyện nói ra. Còn nói cho Mặc Dạ biết, kể từ khi Phương Gấm lấy được một tấm vải ở nhà bọn họ về, nàng liền biến thành như thế.

“Dẫn chúng ta đi xem.” Mặc Dạ bước lên, một tay nắm cổ áo của lão đạo, trực tiếp treo thân hình thấp bé lơ lửng lên giữa không trung, trừ với Tề Hoan, hấn hiển nhiên không hề có tính nhân nại với bất kỳ kẻ nào.

Phương lão gia tận mắt nhìn thấy đạo trưởng hàng yêu bị hàng phục thành bộ dạng như thế, sợ hãi đến hai chân mềm nhũn. Có lẽ họ đã sớm coi Mặc Dạ cùng Tề Hoan như yêu quái chuyên ăn thịt người.

Thật ra thì lúc đầu lão đạo cũng không hiểu lắm, hấn dùng tư pháp bí truyền

của sư môn tra ra trên người Tiểu Thúy có yêu khí nhàn nhạt, cho nên mới nhận định Mặc Dạ là yêu quái.

Trên thực tế, bởi vì Kiều Xảo đưa y phục cho các nàng, nên lúc ôm y phục mới bị dính vào.

Sau đó, Tề Hoan cũng không giải thích mình rốt cuộc có phải yêu quái hay không, chỉ thành thật theo sát Mặc Dạ chuẩn bị xem náo nhiệt.

Cũng không biết Phương tiểu thư trộm thứ gì trong nhà bọn họ mà lại bị biến thành bộ dạng như thế. Trong nhà nàng vật nguy hiểm đều cất trong nhẫn trữ đồ, nàng ta có thể lấy được cái gì đây?

Lão đạo ngoan ngoãn dẫn bọn họ đi đến khuê phòng của Phương Gấm, vẻ mặt Phương lão gia vốn không tình nguyện, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Mặc Dạ, hấn lập tức đẩy cửa mời Mặc Dạ đi vào.

Gần đây, quả nhiên khuôn mặt hung ác dễ làm việc hơn.

Tề Hoan trề môi, chẳng lẽ thoát nhìn nàng không có cảm giác tồn tại sao? Hay là hôm nào đó đi sửa dung mạo? Nhân tiện đem bộ ngực chỉnh cho lớn một chút. Cúi đầu liếc nhìn bộ ngực không quá đầy đặn của mình, Tề Hoan bĩu môi một cái.

Đi vào khuê phòng Phương Gấm, Tề Hoan cảm giác được có cái gì đó không ổn, trên bàn bày một khối lụa trắng, lụa trắng kia nhìn rất giống pháp bảo Ti Không Lãng của nàng, nhưng màu sắc lại khác. Có điều, trên tấm lụa trắng có một vết máu lớn. Một luồng khí khiến người ta không thoải mái từ trong tấm lụa tán ra ngoài.

“Cái này không phải là Ti Không Lãng?” Tề Hoan nhỏ giọng hỏi Mặc Dạ.

“Độ Ách Lãng.” Mặc Dạ nhìn vết đỏ chói mắt trên tấm lụa, túm lão đạo đến trước mặt mình, “Máu ở trên đó là từ đâu ra?”

“Chuyện này. . . . .chuyện này. . . . . ta nghĩ vật này có thể là pháp bảo, cho nên. . . . .”

“Người trích máu nhận chủ rồi? Máu này là của người sao?” Tề Hoan thắc mắc hỏi, cho dù trích máu nhận chủ, cũng quá nhiều đi.

Lão đạo kia lắc đầu, “Không có không có, không phải là của ta, ta vừa mới đến đây, còn chưa kịp.” Lão đạo nhìn ra được, vật mà Phương Đại tiểu thư lấy được từ nhà người ta hiển nhiên có lai lịch không nhỏ, mà tu vi của một nam một nữ này hấn không thể đối phó được. Sợ rằng Phương gia lần này mới thật sự bị phiền toái đây.

“Là ta trích.” Giọng Phương Gấm từ sau màn che trên giường truyền đến, Phương Gấm vén rèm lên, cánh tay tuyết trắng vẫn còn một vết dao, huyết nhục mơ hồ.

Mặc Dạ nhìn tấm lụa trắng, trong mắt hiện rõ vẻ chán ghét. Vật này mặc dù thoát nhìn vô dụng, nhưng ý nghĩa của nó đối với hấn lại không như vậy.

“Bất luận người ra giá bao nhiêu, xin hãy bán khúc gấm này cho ta.”

Phương Gấm sắc mặt tái nhợt được nha hoàn dìu xuống giường. Tề Hoan

nhìn khí sắc của nàng, hiển nhiên là do bị mất quá nhiều tinh khí, cách cái chết không còn xa nữa.

Thứ hút tinh khí của nàng, e rằng chính là Độ Ách Lãng này. Đây là đồ của Mặc Dạ, nhưng Tề Hoan chưa từng thấy hắn sử dụng. Lại nói, nếu Mặc Dạ thật sự muốn dùng nó làm vũ khí, thì đúng là có chút không hợp hình tượng.

Mặc Dạ nhìn Phương Gấm không nói gì, nhưng thông qua vẻ mặt, Tề Hoan có thể hiểu gần như chắc chắn, Mặc Dạ rất muốn giết nữ nhân này.

“Vật này đã bị dính máu của ta, nhất định không thể tẩy sạch được, không bằng bán cho ta đi, ta ra giá một ngàn lượng hoàng kim.” Phương Gấm bởi vì kích động nên hô hấp không ổn định, thoạt nhìn có vẻ như sắp ngất xỉu bất cứ lúc nào.

Một ngàn lượng vàng, mua tấm vải bình thường đúng là không lỗ, nhưng để mua một pháp bảo mà Tề Hoan nhìn không ra phẩm cấp, cảm giác thật không khác gì cầm đá mua báu vật.

Mặc Dạ trầm mặc nhìn Phương Gấm, rồi cách không bắt lấy Độ Ách Lãng, trên tay hắn đột nhiên xuất hiện một luồng lửa màu đen, khi định tẩy vết máu ra khỏi tấm vải, đột nhiên một luồng ma khí khủng khiếp bắn tay hắn ra.

“Chết tiệt.” Nhìn Độ Ách Lãng không nghe lời bay tán loạn giữa không trung, Mặc Dạ đưa tay kéo nó lại, sắc mặt khó coi dị thường.

“Sao vậy?” Ma khí này khiến Tề Hoan cảm thấy vô cùng quen thuộc, giống luồng khí tức ở trong cơ thể mình, nhưng thời điểm nó bộc phát, nàng đột nhiên có loại dự cảm xấu. Theo tu vi tăng lên, dự cảm của nàng mặc dù không thể nói là hoàn toàn chính xác, nhưng cũng đủ để nàng sinh lòng kiêng kỵ.

Độ Ách Lãng khác với Ti Không Lãng, mặc dù năm đó Tề Hoan đã trích máu nhận chủ với Ti Không Lãng, nhưng Ti Không Lãng vốn thuộc tính ôn hòa, chỉ suýt nữa hút khô Tề Hoan mà thôi. Còn Độ Ách Lãng thì khác, sau khi dính máu, ma khí mà Mặc Dạ đã lưu lại lúc trước sẽ bộc phát toàn bộ, luồng khí này hắn không thể che dấu được, sợ rằng đã hấp dẫn sự chú ý của kẻ có tâm.

Chương 140: Đã để ông phải thất vọng rồi, phụ thân

Chọc phải phiền toái rồi.” Phát hiện cổ hơi thở vẫn luôn lần theo dấu vết của mình đã bay về hướng Nhân Gian, trong mắt Mặc Dạ hiện lên một tia sắc lạnh.

“Hà, Tiên giới sao?” Tề Hoan vừa nghe Mặc Dạ nói, thần sắc khẽ biến, đừng a, nàng vẫn chưa sống đủ cuộc sống ở Nhân Gian đâu, những người đó chạy tới đây làm gì.

“Không, là ca ca thân yêu của ta.” Thuận tay thu hồi Độ Ách Lãng, hai mắt Mặc Dạ đột nhiên lóe ra ánh sáng đỏ như máu, trực tiếp xuyên qua người Phương Gấm, hai mắt Phương Gấm đại đi, vô lực ngã xuống.

Sau khi Phương Gấm ngã xuống, những người khác trong phòng cũng lần lượt hôn mê bất tỉnh. “Người xóa sạch trí nhớ của bọn họ?” Pháp thuật của Quý tiên Tề Hoan không biết rõ lắm, bởi vì trên thực tế Mặc Dạ không mấy khi dùng đến.

Có điều, xem tình trạng của bọn họ, dường như cũng không bị nguy hiểm đến tính mạng.

“Ừ.” Mặc Dạ khẽ nhếch khóe miệng, hẳn thật sự đã xóa đi trí nhớ của mấy người này, có điều Phương Gấm kia, đã không thể sống được nữa.

Pháp thuật của Quý Tiên âm khí rất nặng, người phạm chịu một lần sẽ bị tổn thương nguyên khí nặng nề, ồm mười ngày nửa tháng đã xem như thể chất tốt rồi, còn Phương Gấm kia, đã bị mất quá nhiều tinh khí, hơn nữa còn phải chịu pháp thuật của hắn, căn bản không thể sống quá hai ngày nữa.

Những lời này, Mặc Dạ không định nói cho Tề Hoan biết, chỉ lấy một mạng của nàng ta, đã xem như nhân từ rồi.

Nếu không phải vì nàng ta, làm sao lại gặp phải nhiều phiền toái như vậy.

Đêm khuya, cửa sổ phòng ngủ khép hờ, ánh trăng vàng nhạt xuyên qua cửa sổ, bên ngoài bóng cây lắc lư, gió thổi làm cho những phiến lá lay động xào xạc, song tất cả đều không làm phiền tới hai người đang ngủ say.

Tề Hoan để trần nửa người, toàn thân vất qua người Mặc Dạ. Mặc Dạ tay phải ôm lấy nàng, hai con mắt đỏ như máu trong bóng tối phát ra u quang khiến người ta kinh hãi. Hắn không cần ngủ, thật ra thì Tề Hoan cũng không cần, chẳng qua là nàng thích cách sống của phạm nhân mà thôi.

Cách khi trời sáng một lúc, Mặc Dạ không muốn ngủ, cũng không muốn nằm ngẩn người một mình. Cho nên, hắn véo khuôn mặt Tề Hoan, không

có phản ứng. Lại véo mũi nhỏ của nàng, Tề Hoan hừ hai tiếng, bắt mẫn hát hát tay, cũng không biết nàng vô tâm hay cố ý, mà một cái tát này vừa vắn tát bốp vào mặt Mặc Dạ.

..... Mặc Dạ thế nhưng tinh thần bất khuất, tuyệt đối không bị ngăn cản bởi một chút chuyện nhỏ này. Hắn dùng một tay nâng cằm Tề Hoan, sau đó cúi đầu cắn lên môi nàng, mới đầu khá ôn nhu, trong lúc Tề Hoan mơ mơ màng màng, nửa tỉnh nửa mê định hôn lại hắn, thì Mặc Dạ bất ngờ cắn trên môi nàng một cái.

Ngao! Tất nhiên tiếng kêu của Tề Hoan so ra nghe hay hơn một chút, nhưng cũng không khác bao nhiêu. Thật ra hắn cắn không đau, nhưng cũng đủ để đánh thức Tề Hoan đang ngủ không biết trời đất gì tỉnh dậy.

“Người làm trò gì thế?” Vôn buồn ngủ lại bị hắn làm âm ỉ như vậy, ai còn có thể ngủ được a! Tề Hoan bắt mẫn chọc chọc vào ngực trần của Mặc Dạ.

“Một mình nàng ngủ không cô đơn sao, ta nói chuyện phiếm với nàng.”

Một tay Mặc Dạ nhẹ nhàng vuốt ve môi dưới của Tề Hoan vừa bị hắn cắn, trong mắt mang theo ý cười.

“Người đi chết đi. ....” Một mồi tựa vào vai Mặc Dạ, “Ta thật vất vả mới thấy buồn ngủ a!”

“Hay ta bắt hai con sâu cho nàng?”

“Khốn kiếp!” Tề Hoan dùng sức ấn bả vai Mặc Dạ xuống, túm một tay của hắn, ra sức gặm.

Bàn tay Mặc Dạ vốn để bên hông chậm rãi di chuyển lên vai nhả mịn của Tề Hoan, cái yếm vốn buộc trên cổ đã sớm rơi ra từ lúc nào không biết.

Gặm một lúc, cũng không thấy Mặc Dạ hừ lấy một tiếng, Tề Hoan bĩu môi ra vẻ ghét bỏ đẩy tay hắn sang một bên. Nửa ngồi trên người Mặc Dạ vừa định xoay người đi uống nước, ai ngờ chưa kịp xuống giường, đột nhiên đã bị Mặc Dạ đè trở về.

“Sao vậy?”

“Nàng không cảm thấy ta nửa đêm đánh thức nàng, rất không dễ dàng sao?”

..... Bản thân ta cảm thấy người không có ý tốt a! Tề Hoan nhìn hắn chăm chăm, hắn muốn làm gì, một canh giờ trước, hắn còn đang làm gì a, chẳng lẽ hắn không biết mệt sao!

“Nam nhân này, người thu liễm, thu liễm cho ta.” Túm chiếc gối bên cạnh ném vào trong ngực Mặc Dạ, Tề Hoan không chút khách khí một cước đá văng hắn. Nói đùa gì chứ, làm đến hơn nửa đêm vẫn còn muốn nữa, nam nhân này là sắc quỷ à!

“Thật vô tình nha.” Mặc Dạ bị Tề Hoan đập một cước quay trở lại nằm ngửa trên giường, híp mắt nhìn nàng chỉ khoác chăn đơn chạy xuống giường, mặc dù đem mình bao thành bánh chưng, nhưng chính như thế lại khiến Mặc Dạ cảm thấy hấp dẫn.

“Ta là vì muốn tốt cho người a, lão già!” Tề Hoan không chút lưu tình đả

kích lòng tự ái của Mặc Dạ. Không có biện pháp, nam nhân này thật đúng là muốn ăn đòn, đánh không lại hẳn đã đành, nếu như đầu khâu vẫn không thể chiếm chút tiện nghi, thì nàng cũng quá thiệt rồi.

“Ừ, là nàng câu dẫn ta.” Nhìn Tề Hoan bung chén trà đi tới, Mặc Dạ cười híp mắt vươn hai tay ra.

“Đúng nha, ta quả nhiên là tự tạo nghiệt.” Nhấp một ngụm trà, Tề Hoan cúi đầu đem trà trong miệng bón cho Mặc Dạ, “Ta rất lo lắng nha, nếu như ta không cần người, không ai muốn người thì phải làm sao bây giờ.”

..... Thì ra hẳn thoát nhìn có vẻ không ai muốn, Mặc Dạ đảo mắt, một tay cầm lấy chén trà vút lên trên bàn, sau đó hai tay ôm Tề Hoan trở về giường, vẻ mặt hăng hái bừng bừng chuẩn bị làm việc.

Ngay lúc Mặc Dạ ăn xong món khai vị, chuẩn bị ăn món chính, thì vẻ mặt hẳn đột nhiên biến sắc, thân thể Tề Hoan cũng cứng ngắc lại. Thật to gan, có người dám ngênh ngang đi vào địa bàn nhà bọn họ, hơn nữa người này cũng coi như thông minh, còn biết chỗ này có bố trí kết giới.

Hai người liếc nhau một cái, Mặc Dạ kéo Tề Hoan dậy, tay vung lên, một bộ y phục màu lam nhạt được mặc chỉnh tề trên người Tề Hoan. Đây chính là điểm tốt lớn nhất khi làm Quỷ Tiên, tiện tay là có thể biến ra một bộ y phục khá bền, buổi tối Mặc Dạ tự mình xé, đến ban ngày lại tự biến ra.

Hình như nam nhân này có sở thích xé y phục, đưa trẻ đáng thương, thật vất vả mới có được một sở thích cũng không dễ dàng gì, tạm thời cứ chiều theo hẳn vậy.

Tề Hoan đi theo Mặc Dạ ra phía sau phòng ngủ, vị khách đang đứng trong đình viện, chấp tay sau lưng nhìn những đóa hoa kiêu diễm trong vườn.

Hoa này đều do Tề Hoan thu thập được ở Lô Thần điện, mặc dù không có Hoa Tiên, nhưng cũng linh khí mười phần.

“Đã lâu không gặp, Mặc Dạ.” Người nọ quay đầu, vẻ mặt tươi cười ôn hòa, nếu không phải khoe miệng hẳn lóe ra hai chiếc răng nanh, thì Tề Hoan thật sự không nhìn ra được đây chỉ là một cương thi.

Cương thi trong truyền thuyết đâu rồi, trước kia lúc đọc tiểu thuyết, Tề Hoan thích nhất nam chủ cương thi, vừa đẹp trai vừa lợi hại, còn có hai chiếc răng nanh khiêu gợi. Nhưng khi nhìn hai chiếc răng nanh trong miệng Tinh Hoàng xong, tất cả ảo tưởng của Tề Hoan đối với cương thi đều tan biến hết, răng nanh kia nhìn sao cũng không ra được vẻ gợi cảm, thật sự khiến người ta toàn thân rét run.

“Tinh Hoàng.” Mặc Dạ nhìn vị ca ca giết phụ thân, cũng không hề kích động, hai huynh đệ giống như không có bất kỳ khoảng cách nào. Đều là người hai mặt nha, Tề Hoan chép miệng.

Nếu Mặc Dạ không quen biết Tề Hoan, sợ rằng hẳn cũng sẽ giống như Tinh Hoàng, thậm chí còn kinh khủng hơn nhiều.

“Xem ra cuộc sống của người không tệ.”

“Nếu người không đến quây rây, thì càng tốt hơn.”

“Ha ha, ta vốn không muốn quây rây người, chẳng qua ta cần một thứ trong tay người, cho nên chỉ đành xin lỗi vậy.” Trong mắt Tinh Hoàng hiện lên một tầng sáng màu vàng.

“Là cái này sao? Người giết Mặc Ngự chính là vì cái này?” Mặc Dạ lấy Độ Ách Lăng ra, lụa trắng quấn trên tay hắn, không ngừng chuyển động, giống như một con cá.

Khóe miệng Tinh Hoàng mỉm cười, “Không hổ là đệ đệ thân ái của ta.”

Tinh Hoàng nhìn Độ Ách Lăng, trong mắt hiện lên vẻ u ám không rõ.

“Hắn muốn cái này để làm gì?” Tề Hoan nhỏ giọng hỏi một câu, vật này thoát nhìn rất trân quý sao? Chẳng nhẽ giết phụ thân của mình, chỉ vì một pháp bảo không có tác dụng gì sao?

“Độ Ách Lăng. . . . . Phía trên nó có ghi lại 《Ma chi đạo》, một trong số bí tịch lục đạo trong truyền thuyết, ta nói đúng chứ?” Tinh Hoàng cười nói vô cùng tự tin, hắn điều tra đã nhiều năm như vậy, tuyệt đối không thể sai được. Đồ vật hắn tìm kiếm suốt vạn năm, cuối cùng đã tìm được.

Ai ngờ Mặc Dạ lại chậm rãi lắc đầu, “Người nhầm rồi, phía trên này đúng là có ghi lại một trong những bí tịch lục đạo, nhưng không phải bí tịch 《Ma chi đạo》.”

“Chẳng lẽ là 《U Minh chi đạo》!? Sao có thể?!” Suy đoán này khiến sắc mặt Tinh Hoàng trở nên vô cùng đặc sắc, hắn cho dù không biết gì cũng hiểu được, 《U Minh chi đạo》 tuyệt đối không thể luyện. Thật lâu sau, Tinh Hoàng mới mở miệng, “Người luyện?”

“Nếu không người nghĩ tại sao ta lại đứng ở chỗ này?” Mặc Dạ dường như không hề lo lắng Tinh Hoàng sẽ tiết lộ bí mật của mình. Lúc hắn sắp chết, chỉ có Tinh Hoàng nhìn thấy. Tinh Hoàng cũng biết hắn căn bản không sống nổi nữa, nhưng không ngờ Mặc Dạ vẫn còn sống, hơn nữa thậm chí tu vi còn tăng lên.

“Tất cả mọi người đều biết mẫu thân của ta năm đó để lại hai bản bí tịch lục đạo, tất cả mọi người đều cho rằng hai bản kia nàng để lại cho Mặc Ngự, điều này ngay cả Mặc Ngự cũng tin, đáng tiếc, chỉ là nói dối.”

Mặc Dạ bình thản nói. Dường như chuyện này không hề liên quan tới hắn.

“Đúng vậy, nàng lừa mọi người. Nếu không ta cũng sẽ không giết Mặc Ngự, dù sao hắn cũng là phụ thân của chúng ta.” Cảm xúc của Tinh Hoàng rất nhanh đã khôi phục bình thường.

Mặc Dạ cúi đầu nhìn Độ Ách Lăng trắng như tuyết, mẫu thân hắn năm đó bị Tiên giới và Thiên Ma giới vây công, giết nàng chỉ vì trong lúc vô tình nàng có được bí tịch lục đạo, trong đó 《Ma chi đạo》 cùng 《U Minh chi đạo》 được nàng ghi lại trong hai kiện pháp bảo, 《Yêu chi đạo》 bị Tiên giới hủy đi, còn lại ba bí tịch bị lưu lạc ở Nhân Gian.

Nhiều năm qua, Tiên giới không phải không có ai muốn hủy đi ba bản bí

tịch kia, nhưng vì đủ loại nguyên nhân mà phải từ bỏ ý niệm này. Hơn nữa, ba bản bí tịch đó căn bản không ai có thể luyện thành.

Ban đầu từng có Tiên nhân hạ phạm, tập hợp đủ ba bản bí tịch, vọng tưởng muốn xem truyền thuyết lục đạo rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại, kết quả là hồn phi phách tán.

Lục đạo, không phải người hữu duyên thì không thể tu luyện.

Hắn có thể luyện 《Ma chi đạo》 cùng 《U Minh chi đạo》, nhưng mẫu thân trước lúc lâm chung đã bắt hắn phải thề, cả đời không được xem 《U Minh chi đạo》, nhưng hắn đã nuốt lời.

Bởi vì hắn phải sống, hắn không thể để Tề Hoan sống một mình.

“Năm đó khi ông ta vứt bỏ mẫu thân của ta, thì đã không còn là phụ thân ta nữa.” Mặc Dạ cười nhạt, hắn vĩnh viễn sẽ không quên, phụ thân đỉnh thiên lập địa của mình, được người đời xưng tụng là Luân Chuyển Vương, lại đứng nhìn những người đó vây giết mẫu thân, trơ mắt nhìn nàng chết trong tay những người đó, bất động.

Cuối cùng, ông ta kéo tay Mặc Dạ, rời khỏi nơi đó. Sau khi trở lại Thiên Ma giới, ông quỳ gối trước mặt hắn khóc thảm thiết giống như hài tử, chỉ là. . . . .
. . . . . Còn kịp sao? Năm đó Mặc Dạ đã nói với ông ta, bảo ông ta đừng thương tâm nữa. Bởi vì ông ta đã mất đi tư cách đó.

Lúc trước sau khi tu thành 《Ma chi đạo》 trên Ti Không Lăng, Mặc Dạ liền tiện tay vứt xuống Nhân Gian. Có thể do hắn đột nhiên tâm huyết dâng trào, cũng có thể hắn ở Thiên Ma giới đã quá nhàm chán, khi đó hắn đột nhiên rất muốn biết, Ti Không Lăng đang ở trong tay ai, chủ nhân của Ti Không Lăng là hạng người gì, ý nghĩ đó chỉ vừa mới thoáng qua mà không hiểu sao càng ngày càng mãnh liệt. Cho nên hắn đáp ứng Mặc Ngự cứu người đàn bà kia, xuống Nhân Gian.

Kết quả, thời điểm nhìn thấy thân chủ nhân của Ti Không Lăng, Mặc Dạ đột nhiên cảm thấy, trái tim đã mấy vạn năm không đập của mình, đột nhiên có cảm giác.

Một nữ nhân có thể làm cho hắn cười, làm cho hắn tức giận, một nữ nhân không để ý gì cứ thế xông vào lòng hắn, dù thế nào cũng không chịu rời đi. “《Ma chi đạo》 đâu?” Lời Mặc Dạ nói khiến Tinh Hoàng trầm mặc hồi lâu, lúc sau, hắn mới ngẩng đầu lên, thần sắc có vẻ kỳ quái.

Mặc Dạ nhún nhún vai, “Vĩnh viễn biến mất rồi.”

“Người gạt ta!”

“Người vì sao phải chấp nhất 《Ma chi đạo》 đó, bản bí tịch kia cũng không thể khiến người ta một bước lên trời, trái lại có thể khiến người ta chết không có chỗ chôn.” Nếu 《Ma chi đạo》 thật sự lợi hại như vậy, thì lúc luyện xong nó Mặc Dạ đã sớm trở thành Vương của Thiên Ma giới rồi.

“Ta chỉ muốn nhìn một lần, một lần thôi là đủ rồi.” Giọng Tinh Hoàng dường như ẩn chứa vẻ cầu xin, điều này khiến Tề Hoan cảm thêm kỳ quái.

Về phần Mặc Dạ, hình như hắn đã biết cái gì, cho nên vẻ châm chọc càng hiện rõ trên mặt hắn.

“《Ma chi đạo》 mà ta tu, là bản bí tịch được mẫu thân dùng linh thức viết nên, chỉ cần ta xem xong, chữ liền biến mất.”

Lời Mặc Dạ nói làm cho Tinh Hoàng thoáng cái như già đi mười tuổi, Tề Hoan nhìn hắn, cảm giác có chỗ nào đó không đúng. Mới đầu Tề Hoan chỉ thấy hơi kỳ lạ, khí chất trên người Tinh Hoàng dường như có vẻ không giống lúc trước.

Cho dù Mặc Dạ nói hắn biến thành cương thi, nhưng khí chất cũng không thể thay đổi nhanh chóng như vậy được.

“Đã để ông phải thất vọng rồi, phụ thân.”

“..... Con quả nhiên đã sớm biết.”

“Chuyện năm đó ông thu cốt của Âm Hỏa Vương, đem hắn trở thành một trong tứ vương, ta đều biết.” Mặc Dạ mỉm cười, “Nếu ông thật sự đã chết, Âm Hỏa lập tức bị dập tắt, hắn cũng sẽ chết theo.”

“Còn có chuyện gì của ta, mà con không biết?” Tinh Hoàng, không, hắn phải là Mặc Ngự cười khở hở.

“Rất nhiều, nói ví dụ như, vì sao ngươi lại muốn chiếm đoạt thân thể của Tinh Hoàng, hắn khác ta. Hắn là thật lòng sùng bái ngươi.”

“Đáng tiếc, ngay từ đầu, hắn chỉ là vật chứa do ta bồi dưỡng mà thôi.”

Chương 141: Gạt người là không đúng

Tề Hoan ngây ngốc nhìn cái kẻ vốn nên chết kia, nhưng lại mượn thân thể của con mình để sống lại – Mặc Ngự. Nàng không biết nên có cảm tưởng gì.

Chẳng lẽ hẳn không cảm thấy chút áy náy nào sao? Đây chính là con trai ruột của mình a.

“Ông tu luyện xảy ra vấn đề?” Mặc Dạ cầm bàn tay nhỏ lạnh như băng của Tề Hoan, khước miệng nhếch lên.

“Đúng vậy, nếu không ta cần gì đòi lấy thân thể yếu ớt này, nếu không đem thân thể này luyện thành cương thi, thì nó sẽ không dung nạp được linh hồn của ta, thật là thất bại.” Mặc Ngự cúi đầu nhìn hai tay mình một chút, rồi lắc đầu. “Vốn còn có thể sống thêm một thời gian ngắn nữa, nhưng một chương kia của con thật ác độc, thế nhưng trực tiếp đánh nát thân thể của ta, khiến ta phải động thủ sớm hơn.”

“Cho nên ông mới định tìm 《Ma Chi Đạo》?” Hai cha con nói chuyện tương đối quý dị, Tề Hoan nghe mà cháng váng cả đầu.

“Dĩ nhiên không phải vậy, ta không tu luyện được 《Ma Chi Đạo》, vì năm đó mẹ con có nói với ta, những gì nàng nói ta đều tin. Ta chỉ muốn biết, phía trên đó rốt cuộc viết cái gì mà thôi.” Giọng Mặc Ngự mang theo sự khẩn cầu.

Đáng tiếc, Mặc Dạ không vì thế mà thay đổi thái độ, vẫn bình tĩnh nhìn y như cũ. “Ta cũng đã nói, chữ đã biến mất.”

“Con có thể nói cho ta biết.” Lời của Mặc Dạ khiến sắc mặt Mặc Ngự trở nên khó nhìn, Mặc Dạ là người duy nhất nhìn thấy 《Ma Chi Đạo》, hẳn phải biết phía trên đó ghi cái gì mới đúng. Điều y muốn, chỉ là một câu nói, chỉ một câu nói mà thôi!

“Ta tại sao phải nói với ông?” Mặc Dạ cười lạnh, hỏi ngược lại.

“Con càng ngày càng không nghe lời.”

“Quá khen.” Mặc Dạ nhướng mi, hai cha con đều mỉm cười, Tề Hoan theo bản năng cảm thấy nơi đây vô cùng nguy hiểm, căn bản không đợi Mặc Dạ nhắc nhở, nàng đã trực tiếp tìm nơi hẻo lánh mà núp vào.

Liếc thấy Tề Hoan len lén chạy trốn, Mặc Ngự cũng không cản nàng, chỉ quét mắt nhìn nàng một cái, “Con cảm thấy nữ nhân này chính là người con muốn sao?”

“Có liên quan đến ông sao?” Mặc Dạ thật đúng là không hề khách khí, dù

sao tình cảm cha con đã hết, chuyện của hắn không đến phiên Mặc Ngự chỉ trở.

“Tất cả mọi người trên Tiên giới hiện đều đang truy tìm nàng, con cảm thấy, khả năng con và nàng ở chung một chỗ nhiều đến bao nhiêu?”

“Bất luận kẻ nào, cũng không thể chia cách chúng ta.” Mặc Dạ không còn ham muốn tiếp tục nói nữa. Hắn biết, có một số việc hắn cùng Tề Hoan không thể thay đổi, nhưng hai người bọn họ vẫn cố ý không nói ra.

“Mặc Dạ, con vẫn không rõ sao, lục đạo thì không có cách nào nghịch chuyển, có lẽ hiện tại ta nên giết ngươi.”

“Vậy thì thử một chút xem ông lợi hại, hay là ta lợi hại.” Mặc Dạ vừa dứt lời, sương mù màu xám cuộn cuộn liên tràn ngập trong đình viện, tất cả hoa cỏ trong nháy mắt khô héo, toàn bộ sức sống đều bị sương mù màu xám kia hấp thu.

Cả người hắn bao vây trong màn sương xám, không ai có thể thấy rõ thân ảnh của hắn.

Tề Hoan đứng ở đằng xa, mặc dù trên người Mặc Dạ phát ra hơi thở làm cho nàng vô cùng khó chịu, nhưng nàng cũng không phát ra tiếng vang nào, sợ quấy rầy Mặc Dạ.

Móng tay đen nhánh của Mặc Ngự từ từ dài ra, càng lúc càng sắc bén, trên mặt cũng nổi lên đường vân hình thù quỷ dị, những đường vân kia có màu vàng xen lẫn màu đỏ như máu, làm cho lòng người kinh sợ.

Tề Hoan chỉ kịp nhìn thấy Mặc Ngự lao vào màn sương mù xám đang tràn ra của Mặc Dạ, sau đó không nghe được tiếng gì nữa. Thời gian thật giống như ngừng lại, một hồi lâu, sương mù xám tán ra, Mặc Ngự cùng Mặc Dạ cách xa nhau mấy bước, trên ngực Mặc Ngự cắm một thanh đoản kiếm màu bạc, mà bụng dưới của Mặc Dạ bị móng vuốt của Mặc Ngự mạnh mẽ móc thủng một lỗ.

Lúc này, Tề Hoan thật sự cảm tạ ông trời, may mắn Mặc Dạ là Quý Tiên, thân thể hắn đều do oán khí ngưng tụ mà thành, trong bụng không có mấy thứ nội tạng kia, nếu không lòi ra tim ruột gì đó, sau này nàng ôm hắn ngủ sẽ tạo thành bóng ma tâm lý.

“Ông thua.” Mặc Dạ đưa tay lên, đem thanh kiếm màu bạc trên ngực Mặc Ngự thu về, máu đen bắt đầu không ngừng chảy xuống, bất kể thế nào cũng không ngừng được.

“Quý Tiên quả nhiên danh bất hư truyền.” Mặc Ngự vươn ra một tay che ngực, biểu hiện trên gương mặt không biết là mỉm cười hay vì đau đớn mà trở nên dữ tợn.

Nói xong, Mặc Ngự xoay người muốn rời đi, ngay khi y sắp bước qua kết giới, thì Mặc Dạ bỗng nói thêm một câu, “Phía trên đó, không có gì cả.”

Mặc Ngự dừng chân, sau đó không quay đầu lại mà rời đi, không ai biết về mặt y lúc đó thế nào, hồi hận hay thất vọng? Những năm nay y quả thật tìm

kiếm 《Ma chi đạo》, nhưng y chỉ muốn biết, câu nói cuối cùng nàng lưu lại rốt cuộc là gì, hóa ra, nàng không để lại gì cả.

Nhìn Mặc Ngự bỏ đi, Mặc Dạ đem tất cả oán khí chung quanh thân thể thu hồi, lỗ thủng trên bụng cũng từ từ khép miệng lại, lúc này Tề Hoan mới từ từ đi tới.

“Ông ta rốt cuộc muốn tìm cái gì?” Hai người họ nói chuyện vô cùng kỳ quái, Tề Hoan cảm giác mình giống như đột nhiên xuyên qua làn nữa, làm sao nghe mãi mà vẫn không hiểu đây.

“Mẫu thân của ta trước khi chết có để lại một câu nói trên Ti Không Lãng.” Mặc Dạ mỉm cười.

“Hả?” Tề Hoan vừa nghe liền vội vàng lôi Ti Không Lãng ra, tỉ mỉ lật lật mặt trước mặt sau xem qua một lần, nhưng đều không nhìn thấy gì.

“Nàng không thấy được đâu.” Nhìn Tề Hoan tìm hăng say như vậy, Mặc Dạ cũng không thể không biết thẹn mà ngăn cản nàng, cho đến khi nàng tức đến nổi ném mảnh vải tới tay mình, Mặc Dạ mới chậm rãi nói.

Tề Hoan không nhìn được đảo cặp mắt trắng dã, “Hay là người nói xem trên đó rốt cuộc viết cái gì?” Nàng tài sơ học thiên, đoán chừng cho dù tìm được, cũng chưa chắc xem hiểu.

Thay vì để Mặc Dạ cười nhạo mình lần nữa, không bằng thức thời một chút.

“Là để lại cho Mặc Ngự.” Mặc Dạ trả Ti Không Lãng chỉ to bằng khăn tay cho Tề Hoan, cần phải xem lại sao? Hắn đã nhìn rất nhiều năm, vẫn không hiểu, tại sao rõ ràng Mặc Ngự không cứu được mẹ, nhưng mẹ vẫn không hối hận khi ở cùng hắn. Nam nhân như vậy, đáng giá để mẹ nguyện thề sinh tử sao?

“Người vừa rồi gạt ông ta!” Lời Mặc Dạ khiến Tề Hoan hiểu ra, cái Mặc Ngự muốn hỏi khẳng định là câu nói phía trên Ti Không Lãng, nhưng rồi Mặc Dạ lại nói phía trên không viết gì cả. Nam nhân này cũng quá ác liệt rồi. Luyên mẫu, nhỏ mọn, cắt

~Nói dối sẽ bị sói ăn, chẳng qua theo nàng suy đoán, hẳn không có con sói nào to gan như vậy.

“Ừ hừm.” Mặc Dạ cúi đầu liếc nhìn cái bụng đã khôi phục như ban đầu, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

“Gạt người là không đúng.” Khuôn mặt Tề Hoan rất thành thật.

“Phải không? Như vậy con thỏ ngày hôm qua ta mua làm sao mà chết?”

Mặc Dạ nhượng mày, cười như không cười hỏi.

“Nó chắc chắn là bị con chuột nào đó cắn chết!” Tề Hoan vô cùng khẳng định, nhưng hai mắt lại chớp chớp mấy cái.

“Xác đâu?”

“Đại khái chắc bị chuột chôn rồi!” Chỉ cần không có chứng cứ, cho dù nàng nói thỏ mọc cánh bay đi cũng không có vấn đề gì.

Ngày hôm qua hai người đi dạo phố, vừa lúc nhìn thấy có người bán thỏ, dù nói gì Tề Hoan cũng muốn mua một con, nói là mang về làm thú cưng. Kết quả, Mặc Dạ dùng tiền mua thỏ đem về, ngày thứ hai đã phát hiện một cái chân thỏ nướng chín xuất hiện trong thư phòng.

Mà con thỏ mập màu xám tro kia lại mất đi tung tích. Mặc Dạ vô cùng muốn biết, trong nhà rốt cuộc có bao nhiêu con chuột, mà có thể cắn chết một con thỏ to mọng như vậy.

“Thịt thỏ mùi vị thế nào?” Năm tay Tề Hoan đi về phòng, Mặc Dạ đột nhiên hỏi một câu.

“Rất ngon, tiếc là quên uôi.”

Sau khi Mặc Ngự rời đi, không còn ai đến quấy rầy bọn họ, cuộc sống tựa hồ khôi phục về yên bình thường ngày. Chẳng qua đại tiểu thư Phương gia kia không lâu sau bởi vì bị bệnh mà qua đời, tiếp đó là thánh chỉ giáng xuống, nói Phương gia khi quân lừa dối triều đình, cũng may hoàng thượng kia còn chưa quá hoang đường, chỉ tịch thu gia sản Phương gia mà thôi. Nhưng dù vậy, cũng đủ để Phương gia từ đó về sau không gượng dậy nổi. Phương gia từng danh chấn Cẩm Tú thành, chỉ trong thời gian nháy mắt đã biến mất. Rất nhanh, tòa nhà lớn của Phương gia đã bị một hộ từ kinh thành đến gọi là Vinh gia mua đi, nghe nói Đại tiểu thư Vinh gia hiện là phi tử hoàng đế sủng ái nhất, nghe nói Vinh gia cũng làm nghề dệt vải, nghe nói. . .

Tin đồn vĩnh viễn là người ta nói, nghe nhiều quá thì không đáng tin nữa. Khi Tề Hoan không có chuyện gì làm, hay cùng Mặc Dạ ngồi trên lầu hai, nghe lầu dưới nghị luận rói rít. Về từng địa phương, về Đại tiểu thư mất sớm của Phương gia, về Vinh gia. . . . .

Phàm trần, chính là như vậy, vinh hoa phú quý đảo mắt một cái đã biến thành hư không, sống cả đời, chấp nhất đến vậy là vì cái gì đây! Vô luận là ai tới Cẩm Tú thành, thì nơi này cũng sẽ không vì ai đó mà thay đổi.

Tề Hoan đứng bên cửa sổ trong một căn phòng ở tầng lầu, đưa tay đẩy ra cửa sổ khắc hoa, một tia ánh nắng vàng rực rỡ từ bên ngoài chiếu vào.

“Rất dễ sạm da.”

Mặc Dạ đứng phía sau Tề Hoan, đóng cửa sổ lại. Hắn là quý, dĩ nhiên không thích ánh mặt trời, mặc dù với tu vi của hắn, ánh mặt trời đối với hắn mà nói không sinh ra chút thương tổn nào, nhưng vẫn không thoải mái. Đương nhiên, theo ý nghĩ của Tề Hoan, đây tuyệt đối là do tâm lý, nam nhân này vốn nên làm nấm trồng ở trong góc mới phải.

“Nếu không phơi nắng, trên người người sẽ mọc ra nấm độc đó!” Đem tay Mặc Dạ đẩy ra. Tề Hoan một lần nữa mở cửa sổ.

“Vậy thật đúng lúc, nàng không phải muốn ăn nấm à.”

“Giữ lại ột mình người ăn đi.” Ló đầu nhìn xuống, thấy phố xá đối diện cũng rất náo nhiệt, gian hàng ăn vặt tản ra từng đợt mùi thơm, làm nước

miếng của Tề Hoan không ngăn được chảy xuống.
Ngày ngày ăn thịt, thỉnh thoảng cũng phải thay đổi một chút khẩu vị. Hôm nay cô nương nòng tâm tình tốt, ăn thứ khác.

“Ta mời ăn mì vằn thắn?”

“..... Có thể mời một món khác đắt hơn không?” Một chén mì vằn thắn mấy đồng, còn cần Tề Hoan dùng tới một chữ mời, mặt mũi thật là lớn.

“Vậy ăn bánh chiên nha, so với cái kia đắt hơn.”

Đúng vậy a, mì vằn thắn năm đồng một chén, bánh chiên thì sáu đồng một cái, đúng là đắt hơn, nhưng bị kịch chính là, cho dù chỉ sáu đồng, người mời khách là Tề Hoan, nhưng cuối cùng người trả tiền vẫn là hắn.

Khóe miệng Mặc Dạ giật giật, quyết định tốt nhất không nên tranh luận chuyện trả tiền này với Tề Hoan, nam nhân mà, nuôi gia đình là việc phải làm. Aiz.

Kéo Mặc Dạ về mặt không tình nguyện đi xuống lầu, hai người thẳng hướng đi tới quầy ăn vặt đôi điện, Tề Hoan vừa chen đến, đang định mua hai cái bánh chiên ném thử, thì đột nhiên phát hiện có một đạo sĩ áo xanh cũng chen lấn đi vào.

Chương 142: Hấn là con của Linh Vân Tử

Đạo sĩ kia ngoại trừ y phục trên người có thể khiến người ta nhìn ra được màu xanh, thì những thứ khác đều đen đến mức không thể đen hơn, ngay cả Tề Hoan vẫn một mực chen vào cũng không nhin nổi nữa, nhú mày lui ra. Không đầy một lát, mọi người chen chúc trước gian hàng đều lui ra phía sau, tạo thành nửa vòng tròn nhỏ hẹp, chỉ còn lại tên đạo sĩ đầu tóc rối xù kia vẫn đứng trước gian hàng.

“Ông chủ, bán cho ta mười cái bánh.” Đạo sĩ lục lợi hồi lâu, rốt cục lấy ra được một khối bạc vụn.

Mặc dù ông chủ rất bất mãn việc hấn đem khách nhân dọa chạy, nhưng khách mua vẫn phải bán, đành lấy xẻng xúc ra mười cái bánh nóng hôi thơm ngào ngạt, dùng giấy dầu gói kỹ, đưa cho vị đạo sĩ kia.

Đạo sĩ nhận bánh, cũng không quản nó nóng bỏng miệng, mở giấy dầu ra hung hăng cắn một ngậm, nhai nhai vài cái, liền nuốt xuống.

Nhìn thấy hấn đã lui qua một bên, những người muốn mua bánh lại đẩy nhau đi tới, động tác Tề Hoan chậm một chút, thoáng cái đã phát hiện ông chủ bị vòng người vây lại, ngay cả cái đầu cũng không nhìn thấy được.

Thôi, dù sao mình cũng không đói lắm, đợi đã người ta giải tán rồi mua sau. Trách thì trách mình không có ‘khí thế’ như vị đạo sĩ kia, xem người ta kia, mua đồ cũng mua đến nhanh gọn.

Nghĩ tới đây, Tề Hoan không nhin được liếc sang, lúc đầu còn không thấy có gì không ổn, nhưng càng nhìn càng cảm thấy đạo sĩ kia quen mặt. Giữa mái tóc khô héo rối bời lộ ra một gương mặt trắng nõn, Tề Hoan có thể khẳng định mình không quen hấn, nhưng lại cảm giác gương mặt này đã gặp qua ở đâu rồi.

“Làm sao vậy?” Mặc Dạ nhìn theo ánh mắt của Tề Hoan thấy tên đạo sĩ đang cầm bánh gặm, miệng đầy dầu mỡ, không hiểu cất tiếng hỏi.

“Người không cảm thấy hấn quen mặt sao?”

“Ừ. . . . . Cũng hơi hơi. . . . . thật giống vị sư điệt kia.”

“ . . . . . Sư điệt? Người nói Linh Vân Tử?” Nghe Mặc Dạ nói, Tề Hoan càng cảm thấy đạo sĩ kia rất giống Linh Vân Tử, nhưng biểu cảm trên mặt hấn phong phú hơn nhiều, dáng vẻ của Linh Vân Tử, lúc nào cũng là mặt gỗ.

Nhìn vị đạo sĩ kia ăn xong mười cái bánh, phát hiện hấn thế nhưng còn chưa thỏa mãn nhìn sang quán mì vẫn thẩn bên cạnh, Tề Hoan cảm thấy

tiểu đạo sĩ này đòi trước nhất định là quỷ chết đói đầu thai.

“Có muốn đi hỏi một chút hay không?” Mặc Dạ còn chưa nói hết, liền phát hiện Tề Hoan đã chạy đến bên cạnh tiểu đạo sĩ kia rồi.

Điều chỉnh lại hô hấp chọc chọc bả vai tiểu đạo sĩ, “Đạo trưởng, người là người của phái Thanh Vân sao?” Tề Hoan hỏi lời này thật đúng là đủ thẳng thắn, nàng trăm phần trăm khẳng định, nếu như tiểu tử này là người của phái Thanh Vân, hẳn nhất định sẽ phủ nhận.

Tại sao ư? Chẳng lẽ người không biết người phái Thanh Vân đều sợ chết sao, hẳn chắc chắn sẽ nói mình là người Thục Sơn hoặc Côn Luân, cái này gọi là vu oan giá họa!

“Ta là người Thục Sơn.” Đạo sĩ kia không hề nghĩ ngợi đáp nói.

Nhìn xem, quá chuẩn. Tề Hoan càng lúc càng cảm thấy, thật ra nàng cũng có thể mở quây xem bói cho người ta vân vân, nếu làm ăn tốt biết đâu mấy năm sau mình sẽ có thể trở thành phú hào một cõi rồi.

“Kỳ quái, ta cũng là người Thục Sơn, làm sao lại chưa từng thấy qua người?” Tề Hoan vẻ mặt nghi ngờ, mặc dù hai người đều nói dối, nhưng Tề Hoan rõ ràng đạo hạnh cao thâm hơn, tiểu đạo sĩ kia vừa nghe nàng nói vậy, thì không nói hai lời trực tiếp độn thổ.

“Chậc, trẻ nhỏ bây giờ làm sao lại dễ xúc động như vậy.” Tề Hoan búng tay một cái, một tia chớp nhỏ hiện lên, nàng cũng biến mất, Mặc Dạ chấp tay sau lưng chậm rãi đi về phía tây cửa thành.

“Ô, thật hết hồn, sau này không thể nói mình là đệ tử Thục Sơn nữa, đạo này người phái Thục Sơn làm sao lại nhiều như vậy a! Không sợ ăn trụi núi à.” Tiểu đạo sĩ cảm thấy mình đã chạy đủ xa, nên từ dưới đất chui lên, một vàng sáng vàng hiện lên quanh người hắn.

“Đệ tử Thục Sơn nào có ai lôi thôi như người chứ, đi ra cửa phải gọn gàng nghiêm chỉnh một chút, giả dạng như vậy mới giống a.” Tề Hoan đứng ở phía sau, lên tiếng chỉ điểm.

“Ừ, có đạo lý, tốt nhất hôm sau lấy ra một bộ đạo bào Thục Sơn, rồi mượn danh hiệu Thục Sơn đi ra ngoài gây chuyện.” Tiểu đạo sĩ vô cùng ngoan ngoãn tiếp thu ý kiến.

Vừa nói mấy câu, hắn cảm thấy có gì đó không ổn, làm sao phía sau mình lại có người? Quay đầu nhìn lại, phát hiện Tề Hoan đang đứng trên một nhánh cây khô, cười híp mắt nhìn hắn.

“Mẹ của ta a!” Tiểu đạo sĩ bị làm cho sợ đến mức trực tiếp nhảy ra thật xa.

“Đừng kêu mẹ, ta còn chưa thành thân đâu.”

Tề Hoan khá là bất mãn với cách xưng hô của tiểu đạo sĩ.

“Người, người, người rốt cuộc muốn làm gì?” Hắn căn bản nhìn không ra tư vi của Tề Hoan, chỉ biết là thực lực của nàng khẳng định so với mình cao thâm hơn nhiều.

“Ta chỉ muốn hỏi người xem có phải đệ tử phái Thanh Vân hay không

thôi.” Tề Hoan phủ phủ tay nghĩ thầm, chẳng lẽ bộ dạng của nàng nhìn không giống người tốt sao?

“Tỷ tỷ, tỷ nhận lầm người rồi, ta không biết phái Thanh Vân a!” Đỗi giọng rồi, xung hô này Tề Hoan nghe xong rất hài lòng, tỷ tỷ, khen mình còn rất trẻ sao.

“Thật không?”

“Dĩ nhiên.”

“Người thê đi?”

“Ta thê, nếu như ta là người của phái Thanh Vân, thì trên trời sẽ giáng xuống hai đạo sấm sét bổ vào cha ta.”

Không sao, cha gần đây vừa độ kiếp xong, tiểu đạo sĩ trong lòng thầm nhủ. Tề Hoan hiểu rõ gât đầu.

“Vậy ta có thể đi chưa?” Thấy Tề Hoan có vẻ tin, hẳn mong chờ hỏi.

Không nghĩ tới Tề Hoan lại lắc đầu, “Không được, ta còn chưa có tin người.”

Tiểu đạo sĩ bị Tề Hoan làm cho thiếu chút nữa trợn trắng mắt, có thiên lý hay không, nữ nhân này rốt cuộc đang làm gì! Mặc dù hẳn thật sự là đệ tử phái Thanh Vân, nhưng tình trạng trước mắt, kẻ thù của phái Thanh Vân chạy đầy đất như vậy, ai dám nói mình là người phái Thanh Vân chứ, đây không phải là muốn chết sớm sao?

Cho dù nữ nhân này thoạt nhìn không giống như muốn tìm mình gây chuyện, nhưng người xấu cũng sẽ không đem chuyện xấu mình làm viết trên mặt, nên dáng vẻ bề ngoài rất khó tin.

“Người rốt cuộc muốn thế nào!” Thoạt nhìn tiểu đạo sĩ này tính tình không tốt lắm, mới hai câu liền không nhin được rồi.

“Chúng ta chỉ muốn hỏi, người có biết Linh Vân Tử hay không thôi.” Mặc Dạ ở ngoài trăm thước, chỉ đi hai bước đã đến trước mặt tiểu đạo sĩ.

“Các người muốn làm gì?” Chỉ một mình Tề Hoan, hẳn đã không chắc mình có thể thoát được rồi, lúc này thế nhưng lại tới thêm một người nữa, hẳn quả thực khóc không ra nước mắt, chỉ trốn nhà đi chơi thôi, vừa mới ra cửa đã chọc phải phiền toái rồi sao?

Hơn nữa, nếu hẳn tự gây phiền phức còn dễ nói, đằng này hẳn chẳng qua chỉ ăn thêm mấy cái bánh nướng thôi, đâu có trêu chọc ai a.

“Ta tên là Tề Hoan, đạo hiệu. . . . . Hoa Hoan tử, đã nghe qua chưa?” Tề Hoan rất không tình nguyện đem đạo hiệu của mình nói cho tiểu đạo sĩ biết. Lúc trước nàng vô cùng bất mãn liền đi chắt vấn lão tổ tông, tại sao thế hệ bọn họ lại có biệt hiệu chữ Hoa đứng đầu, kết quả lão tổ tông nói, năm đó hẳn thầm mến một Hoa Tiên, cảm thấy chữ Hoa không tệ, nên liền an bài biệt hiệu chữ Hoa ột số thế hệ văn bối.

Sau đó lão tổ tông còn khó hiểu hỏi ngược lại Tề Hoan, chẳng lẽ chữ Hoa không đẹp sao? Tề Hoan thiếu chút nữa quát lớn một câu, nếu Hoa đẹp như

vậy, tại sao ngài không mang họ Hoa! Cảm thấy bị đả kích quá lớn, Tề Hoan bắt lão tổ tông bồi thường phí tổn thất tinh thần, thật ra thì, đây mới là mục đích chính.

Cuối cùng lão tổ tông bắt một con thường luồng đuôi cá đưa cho Tề Hoan, Tề Hoan rất vui vẻ mà đón nhận lời xin lỗi của hắn. Sau đó, Tề Hoan ở một bên ăn cá vô cùng vui vẻ, còn Đoạn Tuế thì lại bị thường luồng đuôi cá đuổi suốt hơn một tháng.

Không có biện pháp, ai bảo Tề Hoan ăn nhi tử của người ta, Đoạn Tuế làm trưởng bồi đương nhiên phải chịu tiếng xấu thay cho người khác rồi.

Tề Hoan thề, nàng tuyệt đối không có ý để lão tổ tông bắt nhi tử của thường luồng đuôi cá ỉnh ăn, nàng chỉ cảm thấy con cá này tương đối lớn, màu vàng lấp lánh, nhìn khá đẹp mà thôi. . . . . (TT: khá đẹp là cô đem ăn mất à =.=)

“Người tên Tề Hoan? Ta còn là Hư Không Tử đó!” Tiểu đạo sĩ vừa nghe liền thiếu chút nữa cười đến ngã lãn, ai mà không biết Hoa Hoan tử đã thăng thiên mấy trăm năm rồi. Hắn vẫn nhớ khi các trưởng bồi trong sư môn nhắc tới Hoa Hoan Tử phong quang vô hạn này, động tác đầu tiên chính là lau mồ hôi, vì vậy Tề Hoan này khẳng định không phải nhân sĩ thiện lương gì.

Thuần Vũ từ nhỏ đã nghe chuyện kể về Tề Hoan mà lớn lên, trong lòng hắn, Tề Hoan thế nào cũng phải là mỹ nhân xinh đẹp, nhưng người trước mắt này, mặc dù bộ dạng cũng khá, nhưng đáng tiếc, hoàn toàn kém xa Tề Hoan trong suy nghĩ của hắn.

Thuần Vũ âm thầm đánh một dấu chéo thật to, tên này tuyệt đối là giả mạo. “Làm sao người biết ta không phải Tề Hoan?” Tề Hoan vô cùng khó chịu hỏi một câu.

Tiểu đạo sĩ bĩu môi, “Tề Hoan người ta phong hoa tuyệt đại, đẹp như thiên tiên, ta thấy người gương mặt còn miễn cưỡng chấp nhận được, coi như đủ tiêu chuẩn, nhưng người xem một chút vóc người của người đi, thế này không phải là quá đệt rồi sao?” Tiểu đạo sĩ dùng ánh mắt vô cùng khinh bỉ đánh giá Tề Hoan từ đầu đến chân một lần, sau đó trưng ra vẻ mặt ‘người hết thuốc chữa rồi’ nhìn Tề Hoan.

Lúc ấy Tề Hoan đã trực tiếp bổ xuống hai luồng sấm sét, quản khi gió hắn có biết Linh Vân Tử hay không? Dám vạch trần khuyết điểm của lão nương, lão nương sẽ cho người ném thử mùi vị 99 loại thiên lôi!

Cũng may Tề Hoan dù phát điên nhưng vẫn còn lý trí, ngoại trừ dùng lôi điện giật cho thân thể tiểu đạo sĩ kia cháy đen một chút, trên người hơi có mùi thịt nướng ra, thì không xảy ra vấn đề gì quá lớn, hắn vẫn còn thờ.

“Nàng quá xúc động rồi.” Nhìn Tề Hoan đi tới hung hăng đập tiểu đạo sĩ kia vài cước, mà vẫn chưa hết giận, Mặc Dạ cười đem nàng ôm trở lại.

“Xúc động cái rắm, dám nói ta đệt, ta hôm nay sẽ thay trời hành đạo.” Tề

Hoan giơ tay lên, xem ra còn định tiếp tục cho sét đánh nữa. Đột nhiên như nghĩ đến cái gì, quay đầu lại dùng ánh mắt tàn bạo nhìn Mặc Dạ, “Người cũng có thể thuận tiện phát biểu cảm tưởng một chút.” Ta không ngần ngại ngay cả người cũng đánh đầu, đây là một nửa câu sau còn chưa nói ra ngoài.

“Àch. . . . . Như vậy vừa đủ, là thẩm mỹ của bọn hắc có vấn đề.” Ở thời khắc sống còn này, nhất định phải che lương tâm lại mà trả lời, hắc vẫn còn muốn giữ mạng để cưới vợ đây.

“Hừ, coi như người thức thời.” Quay đầu tiếp tục dẫm hai phát, Tề Hoan lúc này mới ngồi xồm xuống, giật khối ngọc bội đeo bên hông tiểu đạo sĩ ra, đây là truyền lệnh phù của phái Thanh Vân, cái này Tề Hoan sẽ không nhận lầm.

Rót một ít linh khí vào lệnh phù, Tề Hoan hướng về phía nó nói: “Phái Thanh Vân nghe đây, đệ tử các người hiện đang ở trong tay ta, muốn hắc toàn mạng, thì lập tức bảo Linh Vân Tử mang ba ngàn lượng vàng tới đây chuộc người.”

Nhìn ngọc bài hóa thành luồng ánh sáng rồi biến mất, Tề Hoan tâm tình vui vẻ ngồi xồm chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn nám đen của Thuần Vũ, chặc chặc, thật đáng tiếc quá, đầu tóc đã bị đốt rụi rồi, nhìn như vậy rất không tự nhiên nha, nàng là người tốt nên quyết định sẽ hớt tóc miễn phí cho hắc.

Cầm kiếm của Mặc Dạ, dùng khoảng thời gian hơn nửa canh giờ cạo sạch tóc trên đầu Thuần Vũ, đột nhiên tâm tình Tề Hoan tốt đến lạ thường.

Lại qua một lát sau, phía chân trời đột nhiên xuất hiện lên một luồng kiếm quang màu bạc, mãi đến khi tới gần tia sáng kia mới dần dần nhạt đi, từ trên phi kiếm bước xuống một người.

Mặc dù thoạt nhìn có vẻ thành thực hơn, nhưng xem ra tên đầu gỗ này vẫn không có gì thay đổi, cho dù thấy tóc con mình bị cạo sạch, Linh Vân Tử vẫn không hề có phản ứng.

“Bái kiến sư thúc.” Chắp tay khom lưng cúi người chào, trên mặt là vẻ mặt mườì phần cung kính, không có chút kích động. Người nói xem, nếu người mấy trăm năm không nhìn thấy sư thúc mình, thật vất vả mới gặp mặt một lần, người sẽ không kích động một chút nào sao?

Biết vậy, vừa nãy không bằng gọi Linh Phong Tử tới chuộc người, ít nhất hắc còn có thể cười một cái.

“Sư thúc bị Tiên giới đuổi xuống rồi à?” Đây chính là điển hình của miệng chó không mọc được ngà voi, câu nói thứ hai đã bắt đầu nguyên rửa nàng.

Tề Hoan nhớ lại, mình lúc trước đâu có thiếu tiền hắc không trả a!

Dĩ nhiên, Tề Hoan tuyệt đối sẽ không nhớ được, lúc trước vào ngày tiểu hồ ly độ kiếp, thời điểm lôi kiếp đánh xuống đã phá hủy một vườn thảo dược trồng suốt hơn năm trăm năm của Linh Vân Tử, cả một vườn. . . . .

“Sư thúc của người anh minh thần võ, bọn họ đuổi theo van xin ta ở lại Tiên

giới ta còn khinh thường đó.”

“À, vậy là thật sự bị đuổi xuống rồi.” Nghe xong lời Tề Hoan nói, Linh Vân Tử cho ra kết luận. Đừng trách hấn nghĩ như vậy, nếu đổi thành người khác, chuyện này không thể nào xảy ra, nhưng nếu là Tề Hoan nha, cái này rất có khả năng. Cho dù nàng cảm thấy tu tiên nhàm chán, chuyển sang tu ma rồi, thì Linh Vân Tử cũng cảm thấy rất bình thường.

” Tiểu tử này là gì của ngươi?” Được rồi, không nên chuốc bực tức ình, Linh Vân Tử căn bản chính là loại người đao thương bất nhập, nghĩ vậy Tề Hoan dứt khoát nói sang chuyện khác.

“Con ta.”

“Con. . . . con trai ngươi?” Tề Hoan móm móm lỗ tai, nàng không nghe lầm chứ! Cho dù hai người bọn họ lớn lên giống nhau, nhưng mà, Linh Vân Tử có nhi tử sao? Năm đó hấn không phải thích Lưu Nhiễm sao, nhưng Lưu Nhiễm lại thề không bước ra khỏi Yêu tộc nửa bước. Dựa theo tính cách của Linh Vân Tử, hấn đã thích ai thì tuyệt đối sẽ không lui bước nửa đường, kiểu người dù đụng phải tường cũng tuyệt đối không từ bỏ ý định nha.

“Phái Thanh Vân bây giờ cách địa bàn Yêu tộc có vài bước, đoạn thời gian trước ta đã thành thân rồi.” Linh Vân Tử bình tĩnh nhìn Tề Hoan bị hóa đá rồi giải thích.

Thật đúng là chỉ một đoạn thời gian thôi, mà nhi tử hấn đã biết nói nàng đệt, lừa quý à!

“Ta thật động tình Lưu Nhiễm.”

“Lưu Nhiễm nghe được sẽ rất cảm động.” Cũng không biết có phải người ta nghe không hiểu nàng đang châm chọc, hay là đã luyện đến cảnh giới tối cao rồi, dù sao Tề Hoan cũng không hề thấy thoải mái.

“Trở về thôi, chương môn sư huynh đang chờ sư thúc đó.”

“Không được, đồ đệ của ta còn đang ở trong thành.” Tề Hoan cứng rắn nói, đột nhiên nhớ tới Kiều Xảo.

“Đồ đệ?” Lúc này Linh Vân Tử vẻ mặt kinh ngạc, người nào lại có thể chịu được vị sư phụ như Tề Hoan vậy, nàng thế không phải là dạy hư đồ đệ sao? Hay là muốn đem đồ đệ ném tới đây ọi người nuôi hộ.

Càng nghĩ Linh Vân Tử càng cảm thấy cả người rét run, năm đó hấn thay tổ sư bá dạy Tề Hoan, thiếu chút nữa bóp méo luôn quan niệm cuộc sống của chính mình, nếu đồ đệ Tề Hoan cũng giống như nàng, thì đoán chừng nửa đời sau của hấn sẽ không còn cái gì để theo đuổi nữa rồi.

Chương 143: Trở Lại phái Thanh Vân

Tiểu Ngọc Nhi Cũng may, sau khi trông thấy Kiều Xảo, sắc mặt Linh Vân Tử mới bình thường hơn một chút, ngoại trừ trên người Kiều Xảo có yêu khí nặng nề ra, chỉ ít nàng không có bất kỳ chỗ nào giống Tề Hoan.

Hiện tại dù Tề Hoan có nói cho hắn biết, kỳ thật Kiều Xảo là yêu, thì Linh Vân Tử cũng sẽ vui vẻ tiếp nhận vị tiểu sư muội này. Mặc dù Tề Hoan không phải yêu, nhưng làm gì có con yêu nào dám xuất hiện nói cho hắn rằng nó khủng bố hơn Tề Hoan? Tuyệt đối không có!

“Chào sư huynh, muội tên là Kiều Xảo.” Mấy ngày này Kiều Xảo được Tề Hoan dạy dỗ cách chào hỏi khi gặp người khác, ngược lại cô bé không còn sợ người lạ nữa, tiểu hài tử vốn nên hoạt bát đáng yêu, Tề Hoan cũng không muốn tương lai cá tính của đồ đệ mình bị bóp méo. Cho nên vì để Kiều Xảo quên đi những điều ghê tởm kia, nàng đã thay đổi phương pháp dạy, khiến cô bé vui vẻ, dần dần bỏ qua những chuyện không thoải mái kia.

“Chào sư muội.” Đột nhiên xuất hiện một vị sư muội đứng chưa cao đến đầu gối mình, thần sắc Linh Vân Tử như vậy coi như đã quá bình tĩnh. Năm đó nhìn thấy một sư thúc so với mình nhỏ hơn vài trăm tuổi, hắn cũng có thể vui vẻ tiếp nhận, huống chi một tiểu sư muội.

Tề Hoan đang định kiểm soát bắt chẹt Linh Vân Tử thì hắn ngược lại rất hiểu chuyện, lấy ra một cây kiếm có chuôi màu đỏ, cỡ bằng bàn tay.

Thanh kiếm này không phải vật phàm, ở nhân gian cũng coi như phi kiếm cấp bậc cao nhất rồi, Linh Vân Tử thật đúng là ra tay hào phóng nha.

Tề Hoan đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu, nhin không được nhiều chuyện hỏi một câu, “Ta nói sư điệt à, lúc trước tại sao ngươi không tặng ta quà gặp mặt hả?”

Dứt lời, Tề Hoan cảm giác cả người Linh Vân Tử dường như cứng ngắc lại, sau đó chậm rãi xoay người, “Sư thúc, người xác định ta hẳn phải tặng quà cho người sao?” Người ta đều là trưởng bối tặng vãn bối, hắn làm sao lại xui xẻo như vậy, chuyện này cũng đã qua hơn một nghìn năm rồi, thế mà vẫn bị sư thúc phàn nàn, nói lúc trước hắn không có tặng quà gặp mặt cho lão nhân gia nàng.

“Hừ.” Cái mũi nhỏ của Tề Hoan bất mãn hừ một tiếng, trong lòng oán thâm, thẳng nhóc này nhất định là có bệnh luyến đồng (thích trẻ con)! Về sau phải bảo đồ đệ cách hắn xa ra một chút, thật quá nguy hiểm.

... Nếu Linh Vân Tử biết, mình dùng một cây phi kiếm cao cấp đổi lại ý

nghĩ như vậy của sư thúc, không biết có thể trở thành Tu tiên giả đầu tiên chết không nhắm mắt hay không?

Chào hỏi Kiều Xảo xong, Linh Vân Tử mang theo con trai bị sét đánh đến da thịt cháy đen, mùi khét xông mũi lên phi kiếm, rồi đi trước dẫn đường cho Tề Hoan. Tuy hấn lấy làm lạ, không biết người đi theo bên cạnh sư thúc rốt cuộc là ai, nhưng định lực của Linh Vân Tử từ trước đến nay vốn không tệ, thấy Tề Hoan không có ý giải thích, hấn cũng không mở miệng hỏi.

Sơn môn mới của phái Thanh Vân thật sự rất gần địa bàn Yêu tộc, đứng ngoài núi Cửu Trọng Yêu, Tề Hoan nhìn vọng vào có thể trông thấy không ít yêu quái đang thò đầu ra nhìn, tò mò đáng giá.

Trông thấy Linh Vân Tử dẫn người trở về. Có một con chim toàn thân rực lửa đang đậu trên cây, liền vỗ cánh bay về phía bọn họ.

Có lẽ đã bị Tề Hoan bồi dưỡng thành phản xạ có điều kiện, sau khi nhìn thấy con chim kia, vẻ mặt Kiều Xảo lập tức kích động, kéo lấy cánh tay sư huynh kêu to, “Sư huynh sư huynh, nhanh bắt chim.”

“Tại sao muốn bắt nó?” Linh Vân Tử nhất thời không kịp phản ứng, nhin không được mở miệng hỏi một câu.

“Tất nhiên là để ăn thịt a!” Kiều Xảo trả lời đương nhiên, thiếu chút nữa làm cho Linh Vân Tử ngã từ trên phi kiếm xuống.

Con chim kia đại khái nghe được lời nói của Kiều Xảo, mắt thấy sắp vọt tới trước mặt Linh Vân Tử, nó đột nhiên bay vòng một cái, ngừng lại ở một chỗ cách Linh Vân Tử thật xa, “Tỷ phu, huynh không thể ăn ta nha!”

... Linh Vân Tử đầu đầy hắc tuyến, hướng nó khoát khoát tay, “Sao đệ lại chạy tới đây?” Lúc trước khi hấn cùng Lưu Nhiễm quen nhau, tiểu tử này mới chỉ mọc lông thôi, vậy mà nháy mắt nay đã thành trưởng lão Yêu tộc rồi.

“Nghe nói Tiểu Vũ bị người ta bắt cóc, đệ đến xem huynh đã bắt được phạm nhân về chưa?” Hai cánh của Lưu Sáp còn đang không ngừng run run, chung quanh đều là hỏa diễm, trông rất đẹp mắt.

“Con chim này thật đẹp nha.” Tề Hoan ở phía sau chọc chọc eo Mặc Dạ.

“Ừ...” Khi Tề Hoan ca ngợi một người hay một sinh vật nào đó, bình thường đều có mục đích nhất định. Lần trước nàng nói con thỏ kia rất đáng yêu, không phải là ăn đến nỗi chỉ chừa lại một cái chân thôi sao.

“Không bằng chúng ta nuôi hai con đi?”

“Nàng cảm thấy nó đủ cho nàng nhét kẽ răng sao?” Mặc Dạ không chút khách khí phá vỡ ảo tưởng tốt đẹp của Tề Hoan.

“Chúng ta có thể nuôi nhiều hơn, thỉnh thoảng cũng có thể làm một bữa ăn ngon mà!” Cũng may tiếng nói chuyện của hai người rất nhỏ, dù Lưu Sáp có cẩn thận nghe cũng không nghe thấy, nhưng Linh Vân Tử đứng cách hai người không xa lại nghe rõ ràng rành mạch, hấn vội vàng nói vài câu rồi đem cậu em vợ đuổi đi. Nếu người không đi, đoán chừng sẽ biến thành

chim nướng trong mâm của Tề Hoan.

Trông thấy Lưu Sáp bay trở về rừng, Tề Hoan có chút tiếc hận quay đầu nhìn thêm vài lần, phải biết mặc dù chim trên Tiên Giới đẳng cấp khá cao, nhưng thịt đều rất cứng, người nói xem, một con chim tu luyện ra nhiều cơ bắp cứng ngắc như thế để làm gì, làm cho nàng cắn vào mà lợi cũng đau, vẫn là chim ở nhân gian ngon hơn, thịt cũng mềm.

Hiện nay phái Thanh Vân nằm ở ngọn núi đối diện núi Cửu Trọng Yêu, có lẽ bởi vì yêu khí của núi Cửu Trọng Yêu và linh khí trong núi này bài xích lẫn nhau, nên đỉnh núi tỏa hào quang vạn trượng, rất bắt mắt.

Đi theo Linh Vân Tử, nhìn lên cầu thang trông không thấy điểm cuối, Tề Hoan hiếm khi không phàn nàn đường đi dưới chân quá dài. Đường này gọi là đường tĩnh tâm, năm đó mỗi lần giết người xong, hoặc bị người ta đuổi giết đến vết thương đầy người phải chạy về phái Thanh Vân, chuyện nàng thích làm nhất chính là một mình ở chỗ này đi tới đi lui.

Mỗi lần từ phía dưới đi lên, luôn có Linh Vân Tử và Linh Phong Tử chờ nàng. Mỗi lần trông thấy bọn họ, Tề Hoan đều cảm thấy, cho dù sự phụ không còn ở đây, thì phái Thanh Vân vẫn có thể trường tồn không ngã, bởi vì nàng vẫn còn.

Một vạn hai nghìn bậc thềm đá, Tề Hoan đi mất một canh giờ, một câu cũng không nói, giống như đang nhớ lại từng đoạn thời gian ở nhân gian. “Đến rồi.” Bước đến tầng thềm đá cuối cùng, thân ảnh Linh Vân Tử đột nhiên biến mất, phía trước là một ảo trận, tuy nhìn vẫn là bậc thềm đá không thấy giới hạn, nhưng trên thực tế, đã đến nơi rồi.

Ba người đi theo Linh Vân Tử bước chân vào, trước mắt nhoáng một cái, cảnh sắc biến đổi, phái Thanh Vân giống y đúc trí nhớ của Tề Hoan chợt xuất hiện trước mắt.

Ngay cả dấu vết ở một bên cửa đã bị Tề Hoan đánh dấu trước đây cũng hiện trước mắt.

“Sur thúc.” Linh Phong Tử cười tủm tỉm đứng trước sơn môn, sau lưng mang theo một đám đệ tử nội môn, trông thấy Tề Hoan về, trong mắt Linh Phong tử hiện lên hào quang kích động.

“Sur điệt Phong Tử à, người dẫn theo nhiều đồ đệ tới như vậy, không phải là chờ ta tặng lễ vật chứ?” Tề Hoan nhướn mày, Linh Phong Tử cũng không để đối phó giống như Linh Vân Tử đâu.

Phái Thanh Vân bọn họ không thịnh hành tình cảnh vừa gặp mặt liền ôm nhau khóc rống, mà trước tiên hung hăng làm thịt bễ trên mới là chính đạo. Đây chính là kinh nghiệm mà Tề Hoan nghe được. Trước kia có một vài trưởng bối hạ phạm về sự môn, họ đều kê lại với Tề Hoan, mỗi lần trở về môn phái, đều bị các đệ tử tiêu bối vợ vết đến chỉ còn lại pháp bảo bốn mạng rồi mới bằng lòng thả bọn họ về trời, người nói xem làm tổ tông như vậy uất ức cỡ nào a.

“Sự thúc thật hiểu ý a, nhiều đồ tử đồ tôn như vậy đang mong ngóng đây này.” Chân mày Linh Phong Tử không hề nhúc nhích, cười như Phật Di Lặc trả lời.

Dám đòi lột da trên người ta, tiểu tử này tuyệt đối muốn ăn đòn, Tề Hoan bên ngoài nhe răng cười nhưng trong lòng không cười, chưa kịp xắn tay áo lên, đã bị Mặc Dạ giật trở về.

“Người làm gì thế?”

“Nơi này là Thế Giới Tiểu Thiên, cảnh giới không quá ổn định, nếu nàng muốn đánh người, hay là dẫn sư diệt nàng ra phía đông sẽ tốt hơn.” Kiến thức của Mặc Dạ so với Tề Hoan cao hơn rất nhiều, loại này thế giới Tiểu Thiên này không khác Tự Lý Càn Khôn lắm, nhưng thế giới tiểu thiên cao thâm hơn, chỉ có Tiên Tôn hoặc Chân Quân mới có thể luyện thành.

Phái Thanh Vân tránh được đại kiếp nạn đó, chỉ e có liên quan rất lớn đến Thế Giới Tiểu Thiên này.

Có lẽ Đoạn Tuế đã sớm đoán được người bên Thục Sơn Côn Luân sẽ động thủ với phái Thanh Vân, bằng không hẳn đã không chuẩn bị thứ này rồi.

“Vị này chính là?” Nghe được lời Mặc Dạ nói, Linh Phong Tử lập tức giật mình hỏi.

Trừ hắn và Linh Vân Tử ra, không có ai biết bọn họ làm cách nào mà chế phục được từng cành cây ngọn cỏ của phái Thanh Vân, lúc trước khi sự tổ hạ phạm để lại Tiểu Thiên Thế Giới này cho hắn còn đặc biệt dặn dò hắn không được nói với bất kỳ ai, bằng không nếu để Thiên giới biết, tình cảnh lão tổ tông sẽ không xong.

“Nam nhân của ta.” Cách giới thiệu người của Tề Hoan vẫn buồn hãn như trước, cũng may Linh Vân Tử và Linh Phong Tử đã sớm quen, nên cũng không bị đả kích nghiêm trọng gì.

Linh Phong Tử khẽ gật đầu, nhất thời không biết nên xưng hô như thế nào với Mặc Dạ, nam nhân của sư thúc...

Xưng hô như vậy, ngay cả hắn cũng cảm thấy có chút không lễ phép.

Mặc Dạ dường như nhìn ra Linh Phong Tử đang rối rắm, cũng không biết hắn làm cách nào nhìn ra được Linh Phong Tử rối rắm cái gì dựa vào nụ cười tủm tỉm kia, chỉ nghe hắn nói: “Gọi ta Mặc Dạ là được rồi.”

“A chào... hả? Mặc Dạ?” Linh Phong Tử vô cùng cung kính hành đại lễ, đột nhiên giật mình ngừng đầu, giọng nói cao lên hỏi một câu: “Người tên Mặc Dạ?”

“Có vấn đề gì sao?” Mặc Dạ nhướn mày, khi mình ở nhân gian hình như rất ít xuất hiện a, ngoại trừ một số ma tu của Ma đạo ra, những người khác đều không biết hắn.

“Đương nhiên có vấn đề, sư thúc, hắn là tên Mặc Dạ kia sao?” Mặc Dạ là ma tu bọn hắn đều biết, bọn hắn cũng biết Mặc Dạ cùng sư thúc quan hệ mập mờ không rõ, mấu chốt là, Mặc Dạ không phải đã phi thăng đến Thiên

Ma giới sao, hắn làm sao lại đột nhiên đi theo sư thúc xuất hiện ở chỗ này? Kỳ thật lúc trước Linh Vân Tử cùng Linh Phong Tử cũng không biết sự tồn tại của Mặc Dạ, nhưng vào một ngày nào đó Tề Hoan cùng hai sư đệ uống rượu, trữ lượng của nàng không được tốt lắm, sau khi uống xong liền ôm sư đệ bắt đầu lên án mạnh mẽ một nam nhân vô liêm sỉ nào đó ném nàng ở nhân gian, trước khi đi còn bức nàng trong vòng một nghìn năm phải đi tìm y.

Nên từ miệng Tề Hoan, hai người bọn họ biết được còn có người như Mặc Dạ tồn tại.

Đương nhiên, lúc ấy bọn họ vô cùng tò mò, nam nhân kia là cái dạng gì mà có thể nhìn trúng nữ nhân như sư thúc, nhưng trước mắt xem ra, ánh mắt sư thúc coi như không tệ, tuy nam nhân này là ma, nhưng phối với sư thúc mình quả là vừa khéo rồi. Có điều ánh mắt nhìn người của nam nhân này trái lại không tốt lắm!

“Cũng không tệ phải không.” Tề Hoan vỗ vỗ bả vai Mặc Dạ, vẻ mặt khoe khoang. Đời này của nàng, việc chính xác nhất từng làm, chính là ban đầu ở dưới núi Thanh Vân gặm nam nhân này một ngụm, làm cho cả đời hắn thuộc về mình.

Đây cũng là trong lúc cùng Mặc Dạ nói chuyện phiếm, nàng mới biết được, khi đó Tề Hoan rất muốn biết Mặc Dạ bắt đầu thích mình từ lúc nào, Mặc Dạ nói thích nàng có lẽ rất sớm, nhưng thật sự muốn cùng nàng ở chung một chỗ, chính là khi Tề Hoan hung hăng cắn hắn một cái.

Nam nhân này có khuynh hướng tự ngược, điểm này Tề Hoan vô cùng chắc chắn.

Nghe xong lời nói của Tề Hoan, ánh mắt hai người nhìn về phía Mặc Dạ vô cùng đồng tình, đồng bệnh tương liên a. Nhưng bọn họ vẫn tốt hơn một chút, chỉ bị Tề Hoan đầu độc một đoạn thời gian ở nhân gian thôi, còn Mặc Dạ, thì sẽ bị nàng đầu độc cả đời.

Cuối cùng, nói thế nào Linh Phong Tử cũng không chịu từ bỏ việc lấy quà gặp mặt của Tề Hoan, mà Tề Hoan lại là người vất cổ chày ra nước, từ trước đến nay chỉ có nàng nhờ lòng người khác, nếu như để người ta nhờ lại thì rất mất mặt a! Hai người giảng co không ai chịu nhường, cuối cùng vẫn là Mặc Dạ ra tay, đưa ổi người một món quà gặp mặt.

Đồ Mặc Dạ đưa ra không cái nào là không tốt, ngay cả Tề Hoan trông thấy cũng thèm, Linh Phong Tử thấy nam nhân của sư thúc hào phóng như vậy, thiếu chút nữa nhảy dựng lên ôm hắn hôn hai cái.

Phát xong lễ gặp mặt, cuối cùng Linh Phong Tử mới chịu dẫn Tề Hoan đến núi Tọa Vong. Thế hệ của Tề Hoan sư huynh sư tỷ không ít, nhưng truyền đến thế hệ Linh Phong Tử, chỉ có hai người bọn họ, hiện tại thêm Kiều Xảo, tổng cộng chỉ có ba người.

Sư huynh sư tỷ của Tề Hoan chết thì đã chết, mất tích cũng đã mất tích, số

còn lại đều phi thăng đến Ma giới, ngoại trừ Hoa Hiến Tử còn ở lại núi Thanh Vân ra, những người khác sớm bắt vô âm tín rồi.

Lúc trước phái Thanh Vân bị vây công, thời điểm Tề Hoan đi tìm bọn hắc phải mất rất nhiều công sức, nhưng tính cách của đám sư huynh sư tỷ kia ngược lại đều vô cùng hào sảng, ngồi trong đại điện phái Thanh Vân, Tề Hoan không nhìn được nhớ tới bọn họ, nhớ tới thời gian lúc trước vì bảo vệ Thanh Vân mà kê vai chiến đấu.

“Đúng rồi, lúc ta đi qua núi Thanh Vân, tại sao nó lại biến thành tình cảnh đó?” Cuối cùng cũng tìm được dịp hỏi ra nghi vấn trong lòng, Tề Hoan nhìn không được mở miệng.

Linh Phong Tử tùy ý ngồi đối diện Tề Hoan, lông mày hơi nhíu chặt, “Nguyên nhân gì thì ta cũng không biết, bọn hắc dường như đột nhiên quyết định động thủ. Chẳng qua điều khiến ta cảm thấy kỳ quái chính là, vào lúc bọn hắc động thủ, sư tổ liền hạ phàm đưa cho ta cái Thế Giới Tiểu Thiên này, nói là có thể bảo vệ phái Thanh Vân vượt qua kiếp nạn.” Nghe Linh Phong Tử nói như vậy, Tề Hoan nhìn không được đưa mắt nhìn Mặc Dạ bên cạnh, “Nói thế nghĩa là bọn hắc vốn định nhằm vào ta rồi...” Nếu là vấn đề ở Tiên Giới, chỉ sợ năng thoát không khỏi liên quan, cuối cùng vẫn do mình gây ra phiền toái, còn liên lụy đến sư môn, Tề Hoan thở dài.

“Không, đây là nhằm vào phái Thanh Vân chúng ta.” Nhìn sắc mặt Tề Hoan uể oải, Linh Vân Tử vẫn một mực im lặng đột nhiên nói ra, nét mặt vô cùng nghiêm túc. Bất kể thế nào, Tề Hoan cũng là đệ tử phái Thanh Vân, đây là sự thật vĩnh viễn không thể thay đổi, nếu như nhằm vào Tề Hoan, thì cũng chính là nhằm vào phái Thanh Vân.

Câu nói của Linh Vân Tử khiến mọi người sững sốt một chút, Linh Phong Tử lập tức gật đầu cười, “Sư đệ nói rất đúng, sư thúc, sư tổ còn để lại một khối ngọc phù, ngài nói nếu sư thúc đến thì đem cái này giao cho người.” Linh Phong Tử lấy ra một khối ngọc phù óng ánh đưa cho Tề Hoan.

Chương 144: Kết Hôn

Tiểu Ngọc Nhi Xem xong tin tức trong ngọc phù, sắc mặt Tề Hoan càng lúc càng khó coi, mọi chuyện dường như đã không còn dễ giải quyết như trong tưởng tượng của nàng. Từ sau khi Lô Thần tháp bị hủy, yêu ma quỷ quái trên thế gian đều không chịu sự trói buộc của Tiên Giới nữa, đám lão ma đầu vốn phạm sát kiếp cũng không biết từ đâu biết được, thiên lôi uy hiếp tính mạng mình đã không còn, nên toàn bộ đều phi thăng Thiên Ma giới. Phút chốc tiên nhân trên Tiên Giới vàng thau lẫn lộn, mà thực lực của Thiên Ma giới lại ngày một lớn mạnh.

Vị trí đệ nhất Tiên Tôn của Lô Thần tuy không thể dao động, nhưng khó tránh khỏi phải chịu nhiều mặt đè ép.

Hiện tại toàn bộ Tiên Giới, người có thể phát ra cửu trọng lôi kiếp ngoại trừ huỳnh đệ Lô Thần ra, chỉ còn lại một mình Tề Hoan. Hai người bọn họ hiện giờ mỗi ngày đều vội vàng đi ra ngoài đánh ma trừ yêu, Lô Thần Điện một mảnh hỗn loạn, mặc dù bọn họ chưa biết thực lực Lô Thần của Tề Hoan ngày càng mạnh hơn, nhưng chỉ cần Lô Thần chết, thì Tề Hoan sẽ lập tức phải ngồi vào vị trí chủ Lô Thần Điện.

Người ta đều ước gì được ngồi vào vị trí này, nhưng Tề Hoan lại cự tuyệt. Không nói đến chuyện nàng có thể gánh nổi phần trách nhiệm đó hay không, riêng việc trở thành chủ Lô Thần Điện thì nhất định phải nhận nhiệm vụ đuổi giết Quỷ Tiên thôi, cái này đối với nàng mà nói, tuyệt đối là không có khả năng.

Ngọc phù nói, bây giờ Minh Hỏa và Lô Thần đều đang tìm Tề Hoan, Đoạn Tuế dù sao cũng là trưởng bối sư môn của Tề Hoan, bọn hắn tìm không thấy nàng tất nhiên sẽ tìm tới Đoạn Tuế, vì vậy nhất thời địa vị phái Thanh Vân trên Tiên Giới tràn đầy nguy cơ. Đây cũng là lý do vì sao phái Thanh Vân đột nhiên lại bị Thục Sơn và Côn Luân chèn ép.

Những chuyện này còn dễ nói, điều khiến Tề Hoan lo lắng nhất chính là Tiểu Ngân cùng tiểu hồ ly, chuyện tiểu hồ ly giả dạng nàng hình như đã bị phát hiện, nghe nói Minh Hỏa đang truy giết hai người bọn họ bốn phía, cũng may có Tiểu Ngân ở đó, nhưng trong lòng Tề Hoan vẫn không nhận được lo lắng. Thế lực của Minh Hỏa không nhỏ như tưởng tượng của nàng, cho dù tiểu hồ ly lộ ra thân phận, Minh Hỏa cũng chưa chắc sẽ nể mặt Cửu cô nương, càng đáng lo hơn là tiểu hồ ly có thể bị âm thầm giết chết, như vậy thì ai cũng không thể tìm ra chứng cứ.

Mặc Dạ cũng nhìn ngọc phù, ngược lại hẳn rất có lòng tin với Tiểu Ngân, Tiểu Ngân dù sao cũng là đấng xà thời Viễn Cổ, thời gian nó tu luyện không ngắn hơn Minh Hỏa bao nhiêu, nếu muốn bắt tiểu hồ ly dưới tay nó, khả năng này rất nhỏ.

Lấy tốc độ của đấng xà, cho dù hai vị Thiên Tôn liên thủ cũng chưa chắc có thể đuổi kịp. Huống chi, Thiên Tôn quá mức kiêu ngạo, trên căn bản khinh thường liên thủ cùng người khác, cho nên an toàn của tiểu hồ ly và Tiểu Ngân tạm thời còn được bảo đảm.

Điều duy nhất phải lo lắng chính là Lôi Thần sẽ tìm được Tề Hoan. Đến lúc đó, chỉ sợ cho dù Tề Hoan muốn ở lại, thì bản thân nàng cũng chưa chắc có thể làm chủ được.

Trong lòng mặc dù lo lắng, nhưng tạm thời tuyệt đối không thể trở về Tiên Giới, nên nàng chỉ có thể tiếp tục ở lại nhân gian.

Sau khi mang Kiều Xảo về sư môn, Tề Hoan triệt để phủi tay trách nhiệm làm thầy. Quả nhiên đúng như dự đoán của Linh Vân Tử, trên lưng hẳn lại phải mang theo nghiệp lớn dạy bảo sư muội. Cũng may, Kiều Xảo so với Tề Hoan năm đó, không biết nhu thuận hơn bao nhiêu lần, cộng thêm công pháp nàng tu luyện Linh Vân Tử không cách nào chỉ điểm, nên mỗi ngày chỉ cần dạy nàng một ít kiến thức cơ bản, hoặc để cho nàng luyện được luyện đan gì đó.

Không thể không nói, ở phương diện này, Kiều Xảo thật sự có thiên phú hơn Tề Hoan và Hư Không Tử, người ta học luyện được một năm, đã có thể thành công luyện ra một lò Trúc Cơ Đan, tuy số lượng hơi ít, nhưng phẩm chất đan dược đều coi như không tệ.

Nếu như không phải thân phận Kiều Xảo có chút đặc thù, thì Linh Vân Tử thiếu chút nữa đã muốn đem Kiều Xảo đoạt lại, đứa nhỏ tốt như vậy, làm sao có thể đi theo Tề Hoan chứ.

Kiều Xảo tu luyện càng thâm sâu, thì yêu khí trên người càng dày đặc, cuối cùng không thể không rời khỏi phái Thanh Vân, chạy đến núi Cửu Trọng Yêu tu luyện.

Khi Khinh Sắc biết được Kiều Xảo chính cô bé sở hữu yêu đồng lúc trước mình tìm, vốn còn định thu nàng vào Yêu tộc, kết quả vừa nghe nói nàng là đồ đệ của Tề Hoan, thì một chút mong muốn trong nội tâm kia đều triệt để biến mất. Có Tề Hoan ở đây, tương lai nhà đầu này chỉ có ngày càng tốt hơn.

Tề Hoan vốn muốn ở lại phái Thanh Vân tu luyện, nhưng Mặc Dạ lại không thích không khí chỗ này, oán khí và linh khí trước giờ luôn bài xích lẫn nhau, nên bọn họ chỉ ở phái Thanh Vân vài hôm, Tề Hoan đã bị Mặc Dạ xách đi.

Hiện tại Kiều Xảo đã có người trông nom, Tề Hoan và Mặc Dạ lại khôi phục thế giới hai người. Nhưng lần này hai người không trở lại Cẩm Tú

thành, mà đi khắp nơi du sơn ngoạn thủy.

Trên đường gặp chỗ nào ưa thích, thì bọn họ sẽ ở lại đó một thời gian, cứ như vậy chơi đùa vui vẻ, bất tri bất giác đã ở nhân gian hết năm năm.

Trong năm năm này, 《 Yêu chi đạo 》 và 《 U Minh chi đạo 》 Tề Hoan đều tu luyện vô cùng thuận lợi. Có lẽ bởi vì Lục Đạo dung hợp, không thể nói là đại thành, nhưng thực sự cũng xem như tiểu thành, hơn nữa lại có Mặc Dạ ở bên chỉ điểm, nên Tề Hoan ngược lại không phí bao nhiêu công sức.

《 Yêu chi đạo 》 và 《 U Minh chi đạo 》 xuất hiện khiến tiểu thiên địa trong đan điền Tề Hoan càng trở nên toàn vẹn, Thái Cực Lưỡng Nghi Tứ Tượng Bát Quái dung hợp thành Thiên Địa, phía dưới Lưỡng Nghi là U Minh, xuống nữa là Yêu đạo, dưới cùng là Ma Đạo, tuy thoạt nhìn có vẻ chúng bài xích nhau, nhưng lại bị linh khí Hỗn Độn tản mát trong Thái Cực Đồ kết nối chặt chẽ, tựa như đây mới là hình thức ban đầu của Thiên Địa. Chẳng qua, Thiên Địa thỉnh thoảng vẫn còn bị chấn động bởi dòng linh khí bất ổn của Tề Hoan, ba đạo phía dưới cùng giống như muốn tách khỏi. Vào lúc đó, Lôi thần tháp trong cơ thể Tề Hoan mới bắt đầu phát huy tác dụng, có Lôi thần tháp tọa trấn trên Thái Cực Đồ, mỗi lần xảy ra chấn động, trong tháp đều phát ra một lực lôi điện dung nhập ba đạo vào với nhau.

Sau khi quan sát cẩn thận, Tề Hoan mới phát hiện, lực lôi điện kia hóa ra chính là Cửu U Tà Lôi. Chỉ sợ đây cũng là lý do vì sao nó có thể mang nguyên thần của nàng đi Địa Ngục Vô Gian, không ngờ nó lại là lôi điện dùng để trụ vững lục đạo, có khả năng tạo lối đi không gian cũng rất bình thường.

Lục Đạo ở trong cơ thể ngày một cô đọng, Tề Hoan càng cảm thấy trong bụng mình lại thai nghén ra một cái Thiên Địa, đều duy nhất khiến nàng bất mãn chính là tứ linh tụ tập xung quanh Lôi Thần tháp, tứ linh này lực lượng quá yếu, mỗi lần Lục Đạo bất ổn, chúng đều không thể trấn áp nổi.

Khi Tề Hoan nhắc tới chuyện này với Mặc Dạ, Mặc Dạ cũng không có biện pháp, muốn tăng thực lực tứ linh, hoàn thành quá trình tu 《 Thiên chi đạo 》 thì nhất định phải có đủ bốn loại nguyên tinh, vật đó chỉ có ở Tứ đại thần thú thủ hộ Tiên Giới. Trên tay Tề Hoan đã có hai loại, còn hai loại kia chỉ có thể do nàng tự đi lấy.

Ban đầu, Tề Hoan không cảm thấy Mặc Dạ phải chịu bao nhiêu áp lực đối với mình, nhưng từ sau khi tu thành Lục Đạo, chỉ cần mỗi lần cùng hắn phát sinh quan hệ, lục đạo trong cơ thể sẽ sinh ra chấn động kịch liệt, ban đầu cũng không gây thương tổn gì cho nàng, nhưng càng về sau càng rõ ràng, cuối cùng phát triển tới mức, chỉ cần Mặc Dạ đụng vào, lực lôi điện trong cơ thể sẽ tự động xuất ra để bảo hộ nàng.

Mặc Dạ cũng thuộc loại nam nhân kiên nhẫn, chút Lôi điện nhỏ xíu đó hắn không xem là gì, bị sét đánh vài lần rồi cũng thành quen. Chẳng qua hắn

vẫn phải tận lực đè nén dục vọng của bản thân, nghĩ tới nữ nhân mình yêu mỗi ngày ở trước mặt, lúc ẩn lúc hiện, hẳn lại chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, đối với bất kì nam nhân nào thì cũng đều là một loại tàn nhẫn.

May mà tính nhẫn nại của Mặc Dạ không tệ, mấy trăm năm cũng có thể nhìn qua, chỉ một đoạn thời gian ngắn này sao làm khó được hẳn?

Nhưng Mặc Dạ thập phần kiên trì, muốn Tề Hoan phải chịu trách nhiệm, trước tiên lấy hẳn về nhà đã.

Có một nam nhân cam tâm tình nguyện chịu “gả”, thì còn có cái gì để phàn nàn đây, thời gian ở cùng một chỗ lâu như vậy, vợ chồng cãi nhau thông thường ở nhân gian, hay sinh hoạt không hài hòa, hoàn toàn không hề xảy ra giữa hai người. Tề Hoan cảm thấy, chỉ cần cùng Mặc Dạ ở chung một chỗ, mỗi ngày đều là hạnh phúc, đã muốn kết hôn, vậy thì càng nhanh càng tốt.

Nhưng loại chuyện kết hôn này dù sao cả đời chỉ có một lần, bên phía Tề Hoan còn có sự môn, đương nhiên là phải điều quân trở về sự môn để cử hành hôn lễ.

Lại một lần nữa mang theo Mặc Dạ trở lại phái Thanh Vân, Kiều Xảo đã lớn thành một đại cô nương duyên dáng yêu kiều, tính cách nha... Rất có phong thái của sự phụ nàng. Chỉ có thể nói, loại tính cách này sẽ di truyền đấy, nha đầu nhất gan năm đó đã bu hãn đến mức khiến cả Yêu tộc vừa nghe tên là biến sắc. Linh Phong Tử cùng Linh Vân Tử chỉ có thể thở dài, ngược lại Tề Hoan vui mừng khi ước nguyện đạt thành, đồ đệ của mình vốn phải bu hãn như vậy nha, bằng không sau này bị người khác khi dễ thì làm sao bây giờ.

Nàng cũng không thử nghĩ lại xem, kẻ nào có lá gan lớn như vậy, dám khi dễ Kiều Xảo, nàng ấu không đi tìm người ta gây sự đã không tệ rồi.

Tề Hoan muốn kết hôn, đây là chuyện lớn trong phái Thanh Vân, có phải chuyện vui hay không thì còn phải xem cách nghĩ của chú rể rồi, có điều thoát nhìn hình như chú rể rất vui vẻ.

Hôm nay trên đỉnh Vô Ưu chỉ có Tề Hoan và Kiều Xảo, bởi vì trước giờ tân hôn, chú rể đã bị đuổi tới chỗ khác.

Tề Hoan ngồi trong khuê phòng của mình, mặc kệ thê tử của sư huynh Hoa Hiến Tử và thê tử Lưu Nhiễm của sư điệt vây quanh, bận rộn không ngừng, nha đầu Kiều Xảo ngồi ở trên giường mềm mại của Tề Hoan ôm một sinh vật không biết tên, còn miệng thì đang gặm một cái đùi đầy mỡ.

“Sư phụ, người khẩn trương sao?” Kiều Xảo đưa mắt nhìn Tề Hoan một thân hỉ phục đỏ chót, ngồi trước bàn trang điểm, phát hiện sắc mặt sư phụ hình như hơi phát tím ah! Ách... Có lẽ Kiều Xảo cho rằng, khi người ta căng thẳng, sắc mặt đều là bộ dạng này cũng không chừng.

Tề Hoan vô lực liếc nàng một cái, “Con cho rằng Tề Hoan ta đây biết khẩn trương sao?”

“Biết a.” Kiều Xảo lau miệng, nặng nề gật gật đầu, dừng một chút, lại hỏi thêm một câu, “Kỳ thật người là sợ sự công không tới rước người sao...” Nhìn xem, đồ đệ dạy ra, chính là để chọc sư phụ tức chết đấy! Tề Hoan nghe rằng trợn mắt nghiêng đầu sang chỗ khác, nếu không phải bên cạnh còn có hai người ngăn cản, bảo vệ, e là đã phát sinh huyết án rồi.

“Hoan tử, chớ lộn xộn, nếu không lớp trang điểm sẽ lại hỏng mắt.” Thanh xà sư tâu ôn nhu đem Tề Hoan đặt lên chiếc ghế gỗ thô sập, nữ tử trong gương đồng khiến cho Tề Hoan nhìn thấy mà có chút lạ lẫm.

Trước giờ chưa từng trang điểm, thoạt nhìn không giống mình. Sờ lên khuôn mặt bị son phấn nhuộm ửng đỏ, giữa mũi miệng đều là mùi son phấn, Tề Hoan thoáng nhíu nhíu mày, sư tâu nói đây đã xem như trang điểm nhẹ nhất rồi. Dù sao cả đời chỉ có một lần, nhìn một chút a.

Bên chỗ Mặc Dạ ngược lại không rườm rà như bên Tề Hoan, hắn chỉ cần mặc hỉ bào vào, đeo câu hoa lớn lên rồi ngồi đó là được. Vốn hắn không chịu mang loại đồ này, vì thật sự là rất tổn hại hình tượng của hắn, đoán chừng nếu để Tề Hoan nhìn thấy, nàng sẽ được một phen cười nhạo mấy ngàn năm cũng không biết chừng.

Nhưng Linh Phong Tử và Linh Vân Tử kiên quyết không cho hắn tháo cái câu hoa kia xuống, nói là không có câu hoa thì không đủ không khí vui mừng, Mặc Dạ từ đáy lòng cảm thấy, hai người này hắn là muốn xem hắn xấu mặt mới đúng.

Được rồi, vì nghi thức thần thánh cả đời một lần này, hắn nhịn!

Vốn theo trình tự phải đi đón tân nương tử nhưng vì hai người đều ở phái Thanh Vân cho nên bị lược bớt, có điều mọi người vẫn kiên trì muốn Mặc Dạ bế Tề Hoan từ trong khuê phòng ra ngoài, Mặc Dạ cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Ài ngờ, còn chưa đến đỉnh Vô Ưu, thì những đệ tử phái Thanh Vân đã vây núi lại, nói gì mà muốn khảo nghiệm hắn! Chẳng qua đám đệ tử này coi như thức thời, biết rõ Mặc Dạ không dễ chọc, nên không dám ra đề mục quá ác. Bốn cửa, là cầm kỳ thư họa.

Thời điểm Mặc Dạ thi đấu với mấy đệ tử sư môn, thì Tề Hoan đứng ở cách đó không xa nhìn xem. Vì không cho Mặc Dạ khinh địch dễ dàng đón được đệ tử, nên đám Linh Vân Tử coi như đã vắt hết óc, phái ra bốn gã đệ tử có thể xưng tụng là thánh thủ trong tứ nghệ, dù sao mỗi người dùng kỹ nghệ sở trường mấy trăm năm, cho dù không muốn tinh thông cũng rất khó.

“Sư phụ, người nói xem sư công có thể thua hay không, nếu sư công thua, người sẽ không gả đi được rồi.” Kiều Xảo rướn cao cổ nhìn xuống, một đôi yêu đồng lập tức biến thành màu tím nhạt, có thể đem cảnh sắc ngoài ngàn mét nhìn một cái là thấy sạch, ngay cả tóc gáy trên cổ cũng xem nhất thanh nhị sở.

Đây chỉ là một tác dụng nho nhỏ của yêu đồng, đối với nàng mà nói dễ như

trở bàn tay.

“Bạn nhỏ Kiều Xảo à, con rất mong sư phụ không gả đi được sao?” Tề Hoan cười như không cười nhấc cổ áo Kiều Xảo lên, nụ cười kia sáng lạn như ánh mặt trời.

“Không không không, đương nhiên không phải.” không ngờ Kiều Xảo rất thức thời, thủ đoạn của sư phụ lão nhân gia thế nhưng tầng tầng lớp lớp đầy, nàng cũng không muốn chịu kết cục giống thằng ngọc Thuần Vũ kia, bị sét đánh thành cục thịt.

“Tiểu Nhiễm, đây là ai an bài vậy, làm thế có quá mức quá hay không ...” Sư tẩu hơi lo lắng, thoạt nhìn bốn đệ tử kia đều không phải loại thiện lương gì a, nếu Mặc Dạ bị mất thể diện ở đây thì không tốt lắm, dù sao người ta cũng là chú rể nha.

“Là tên Linh Vân Tử kia an bài đấy.” Lưu Nhiễm nhún nhún vai, đây là lập gia đình chứ đâu phải tuyển trạng nguyên, cần gì phải cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông chứ?

Đương nhiên, cái này chính là hiệu quả Linh Vân Tử muốn. Luôn bị Tề Hoan đè ép, hẳn chưa trở mình được lần nào, đã không thể đắc tội Tề Hoan, vậy thì đem ‘con tốt’ tương công tương lai của nàng ra trút giận cũng không tội.

Đây là phương pháp mà hai sư huynh đệ Linh Vân Tử và Linh Phong Tử nghiên cứu hồi lâu mới nghĩ ra, bọn họ làm thế không hề quá phận, bất kể ai cũng tìm không ra ý xấu của bọn họ. Dù sao, bọn họ cũng không muốn chờ sau khi Tề Hoan trở thành vợ Mặc Dạ, liền quay đầu tìm bọn họ tính sổ.

So với đám Lưu Nhiễm và Linh Vân Tử, thì người bình tĩnh nhất hẳn là Mặc Dạ, vì ngay cả Tề Hoan cũng không có bao nhiêu tin tưởng tương công tương lai nhà mình.

Tuy nàng không hiểu âm luật, nhưng vừa rồi khi nghe tiểu đồ tôn đàn hết khúc kia, nàng cơ hồ đã vô thức nhịn không được mà vỗ tay khen hay.

Đệ tử kia đàn xong khúc nhạc, thì nhìn Mặc Dạ khiêu khích, Mặc Dạ chỉ mỉm cười, tiện tay vung lên một cái, trước mặt lập tức xuất hiện một cái bàn thạch, trên bàn để một cây đàn đá.

Cái kia thực sự là đàn đá, ngay cả dây đàn cũng làm bằng đá luôn, tuyệt đối không có khả năng gãy ra âm thanh được. Lúc này Mặc Dạ thần sắc bình tĩnh mà ngồi trên bàn đá, đưa tay xoa dây đàn.

Chương 145-146: Lễ vật tân hôn - Trời không dung hấn

Tiếng đàn tựa như mộng ảo từng tiếng một tuôn ra từ tay Mặc Dạ, khuôn mặt những người đứng xung quanh khi ấy đều bộc lộ vẻ say mê, duy chỉ có Tề Hoan là ngơ ngác quay đầu nhìn Lưu Nhiễm và cả Kiều Xảo ở bên cạnh.

Lúc sau, tiếng đàn đột ngột hạ thấp, những âm thanh tán thưởng liên tiếp vang lên. Tên đệ tử vừa so tài cầm kỹ với Mặc Dạ cũng lệ rơi đầy mặt, hô to hai tiếng “Thần kỹ”.

Mặc Dạ đứng trong đám người mỉm cười bí hiểm, còn tranh thủ nháy mắt vài cái với Tề Hoan đang đứng ở xa xa. Tề Hoan không nhìn được bật cười, nam nhân này đúng thật là...

E là ở đây trừ nàng ra, không ai biết tiếng đàn thật sự của Mặc Dạ nghe như thế nào, âm thanh này, không đúng, phải gọi là tiếng kêu này... Nàng thề, đời này sẽ không bao giờ để Mặc Dạ đụng tới bất kì nhạc cụ nào nữa.

Trừ cầm kỹ ra, ba đề mục còn lại Mặc Dạ thật sự có tài, dù sao hấn sống lâu hơn những người này tới mấy vạn năm, nếu như thua thì thật đúng là mất mặt.

Thời điểm so tài họa, người Mặc Dạ vẽ là Tề Hoan, tuy chỉ vẽ có vài nét, mà dường như Tề Hoan ở trong tranh vô cùng hoạt bát, sinh động. Cuối cùng bức họa này được đưa tới tay Tề Hoan, nhìn người trên bức tranh, Tề Hoan cảm thấy đời này nàng buôn bán lãi to rồi.

Cuộc so tài tốn mất nửa ngày, ngán ngùi chừng ấy thời gian mà toàn bộ đệ tử phái Thanh Vân đều nhìn Mặc Dạ với ánh mắt sùng bái. Đầu năm này tìm được một vị trượng phu tính tình tốt, bộ dáng lại đẹp trai, có thực lực, giỏi cả cầm kỳ thi họa như Mặc Dạ, quả là ước muốn trong lòng của tất cả các nữ tử.

“Bây giờ ta có thể đi đón người phải không?” Mặc Dạ mỉm cười nhìn Linh Vân Tử, sắc mặt Linh Vân Tử không rõ vui hay buồn, trong mắt hấn có

chút mất mát. Người ngoài nhìn vào còn tưởng rằng do sự thúc thành thân nên hấn hụt hẫng. Không ngờ thực ra là vì cuối cùng hấn vẫn không có cơ hội chọc phá Tề Hoan nên mới vậy. Haiz, cả đời chỉ có mỗi một cơ hội này mà.

Tránh người sang bên cạnh, Mặc Dạ mở đường lên đỉnh Vong Ưu Phong, nhưng chưa lên đến đỉnh núi hấn đã thấy Tề Hoan một thân áo đỏ rực chạy vội xuống.

Mặc Dạ đứng bên sườn núi, mở rộng hai tay chờ Tề Hoan đến ‘tự chui đầu vào rọ’. Khăn đội đầu đã sớm bay mất từ lúc Tề Hoan chạy, nàng cũng không thèm đội cái mũ phượng nặng nề kia, mái tóc ngắn xinh đẹp của nàng càng đặc biệt gây chú ý.

Khi Tề Hoan lao vào ngực Mặc Dạ, nàng tiện thể nhướn đôi môi đỏ mọng lên hôn trộm hấn một cái.

Các đệ tử phái Thanh Vân có lẽ đã đoán trước được việc này, thấy tân nương tử chạy đến cũng chẳng hề kinh ngạc.

Mặc Dạ ôm Tề Hoan đi theo đám người Linh Vân Tử trở về Vong Ưu Phong, hôn lễ của hai người chính thức cử hành tại ngọn núi cao nhất ở Thanh Vân.

Mặc Dạ là quý tiên nên không bái thiên địa, hơn nữa hấn và Tề Hoan đều không có cha mẹ nên cũng không cần bái cao đường, cuối cùng phu thê trực tiếp giao bái. Sau đó dưới sự xúi dục của mọi người, Tề Hoan không giữ chút thể diện nào, ôm Mặc Dạ mãnh mẽ gặm đến khi son trên môi nàng nhuộm đỏ đôi môi mọng của Mặc Dạ mới thở hổn hển ngừng lại.

Mặc Dạ hình như rất thích hành động này của Tề Hoan, nếu không phải có người ở đây, chắc chắn hấn sẽ không buông tha dễ dàng cho Tề Hoan như thế. Có chút lưu luyến nhìn Tề Hoan bị đưa vào phòng tân hôn, Mặc Dạ lại bị kéo ra ngoài, trên danh nghĩa là chúc mừng hấn, thực tế là bị toàn bộ đệ tử phái Thanh Vân thay phiên nhau chuốc rượu.

Rượu ngon được ủ trăm năm hết ly này tới ly khác bị Mặc Dạ rót vào bụng như nước lã, dù hấn là quý tiên cũng không đấu lại được đám người ý đồng hiệp yếu này. Đệ tử phái Thanh Vân đúng là một đám người vô sỉ. Nếu không phải biết rõ Tề Hoan là sư thúc của Linh Phong Tử, Linh Vân Tử, chỉ sợ sẽ có người hiểu lầm bọn họ là kẻ thù của nàng.

Hắn là người vô tội mà, chỉ muốn cưới vợ về nhà thôi, không cần phải ép uống hết hai vò rượu to như thế.

Cũng may rượu được ủ từ hoa có tác dụng chậm hơn bình thường mười lần, những đệ tử của phái Thanh Vân bình thường tử lượng không cao, đại đa số đều uống một ly rồi gục, còn nhóm khác thì uống được năm sáu chén. Chỉ có huynh đệ Linh Phong tử là uống hết ly này đến ly khác.

Mặc Dạ dù sao cũng không phải là người, mặc dù nhân dịp này sẽ đi kính chút rượu cho trường bối, nhưng rất nhanh sau đó sẽ rút lui, thật ra hắn cũng đã uống rất nhiều.

Nhìn thấy Linh Vân tử bình thường ít nói nay lại tự mình lôi kéo, rồi không ngừng vỗ vỗ bờ vai của hắn, bộ dạng vô cùng đau khổ, nói cho Mặc Dạ biết năm đó mình bị Tề Hoan ức hiếp như thế nào, lại còn nhắc nhở Mặc Dạ, nếu có ngày hắn không chịu nổi Tề Hoan thì ngàn vạn lần cũng đừng đem Tề Hoan trả về. Coi như là đang làm việc thiện đi.

Mặc Dạ nghe hắn nói, đầu đầy hắc tuyến, xem ra vị sư điệt này của Tề Hoan trước kia đã bị nàng đả kích rất lớn. Hai người khác có vẻ khá hơn nhưng về cơ bản lời nói cũng na ná như nhau. Cuối cùng rượu cũng đã uống sạch, đuổi tất cả mọi người về xong, Mặc Dạ chăm rãi chấp tay sau lưng trở về.

Hắn cảm thấy bản thân đang gánh vác niềm hi vọng của toàn bộ phái Thanh Vân.

Mặc Dạ đứng trước cửa phòng, đột nhiên cảm thấy tim đập rộn lên, hắn chưa từng trải qua loại cảm giác này, đó là sự chờ đợi, sự chờ đợi ấy khiến người ta hạnh phúc đến run người. Nàng cuối cùng đã hoàn toàn thuộc về hắn. Tề Hoan nói, đây là lời hứa sống chết có nhau, nàng đã gả cho hắn, đời này sống là người của Mặc Dạ, chết là quỷ của Mặc Dạ.

Lặng lẽ mở cửa phòng, Tề Hoan đợi đến hơn nửa đêm đã sớm vút hết hình tượng, nằm lỳ trên giường ngủ quên cả trời đất rồi. Thế nhưng khăn choàng vai trên người nàng vẫn chưa được cởi ra. Mặc Dạ bước nhẹ đến bên giường, vươn tay cẩn thận thay quần áo cho Tề Hoan.

“Ư... Ừm...” Tay Mặc Dạ vừa chạm vào Tề Hoan, nàng liền có cảm giác, hết cách, đây là phản ứng bị động, nàng không hề cố ý.

Mở mắt ra, Tề Hoan nằm trên giường nhìn Mặc Dạ đang đứng bên cạnh giường, nàng cười tươi với hắn rồi duỗi hai tay kéo hắn về phía nàng.

Thân thể hai người vừa tiếp xúc, trên tay Tề Hoan liền hiện ra một tầng lôi điện, cảm giác đau đớn quen thuộc xuất hiện khiến Mặc Dạ cười khổ, cái này có phải chính là “chết dưới hoa mẫu đơn thành quý cũng phong lưu” không? Minh đúng là không sợ chết mà.

“Hôn cái nào.” Tề Hoan chu miệng nhỏ ra, không ngại ngừng hôn Mặc Dạ một cái.

Bây giờ không chỉ có nam nhân háo sắc, mà nữ nhân cũng biết háo sắc nha. Vì trước đó Tề Hoan luôn ở thế bị động khiến cuộc sống về đêm của hai người gần đây rất không hài hòa.

Tuy rằng đây chỉ là mấy chuyện da lông không đáng để ý đến, nhưng buổi tối mà không thể ôm Mặc Dạ đi ngủ thực sự là hơi quá đáng. Quen với lồng ngực ấm áp của hắn, quen với tiếng tim đập của hắn. Đột nhiên cái gì cũng bị mất, Tề Hoan cả đêm đều trợn tròn mắt đến bình minh.

“Chàng đã uống bao nhiêu rượu?” Mặc Dạ ngoan ngoãn hé môi để đầu lưỡi của Tề Hoan tiên vào miệng hắn “phiêu giang đảo hải”. Vợ vét vị rượu ngon trong miệng hắn. Tề Hoan híp mắt, vô cùng hưởng thụ.

“Không nhiều lắm, nhưng mà rượu ủ hơn trăm năm của sư huynh nàng đã hết sạch rồi...” Chỉ e cũng chỉ có Mặc Dạ mới dám nói không nhiều lắm thôi. Rượu ủ hơn trăm năm của sư huynh phải có đến vài vạc lớn. Một tay của Tề Hoan không thành thật đưa xuống bụng Mặc Dạ dò xét, ách, làn da trơn nhẵn lại còn co dãn, thoát nhìn vô cùng ngon miệng, đây chẳng phải là đang hấp dẫn nàng sao?

“Ừm...” Tề Hoan không có hứng nói chuyện phiếm. Đêm tân hôn của hai người họ, nên làm chút chuyện có ý nghĩa hơn. Xoay người đem Mặc Dạ áp lên giường tân hôn, áo ngủ màu đỏ bằng gấm thêu bức vẽ “ngược phượng trình tường” đầy tục khí, nhưng Tề Hoan lại không có tâm tư bắt bẻ chuyện này, nàng còn đang suy nghĩ xem tối nay nên ăn hắn thế nào.

Tề Hoan dường như rất thích vị trí chủ động. Ngược lại Mặc Dạ lại cảm thấy không sao cả, chỉ cần có thể ăn thì ai trên ai dưới đều chấp nhận được.

Nhìn thê tử đang ngồi trên eo mình, bàn tay nhỏ bé bận rộn cởi hi bả, tới đai lưng lại không thể tháo được thanh kiếm xuống. Về mặt nàng biểu lộ sự thất bại khiến cho Mặc Dạ suýt chút nữa không nhìn được cười mà tự đưa tay tháo hết vương bận xiêm y ra.

Cũng may, lúc này Tề Hoan vẫn ứng biến vô cùng linh hoạt, vài sợi bạc nhẹ nhàng xuyên qua đai lưng, Mặc Dạ liền cảm thấy bên hông buông lỏng, đai lưng đã bị cắt thành hai đoạn rồi. Mà đầu sỏ tất nhiên là sợi lôi ti kia.

Một tay kéo quần Mặc Dạ xuống, nhìn toàn thân hấn trần trụi, vóc người đẹp đến mức nàng xem không biết bao nhiêu lần vẫn chảy nước miếng như trước, Tề Hoan vui vẻ vô cùng.

Cúi người xuống, nhẹ nhàng liếm điểm màu đỏ trước ngực Mặc Dạ, nàng phát hiện thân thể hấn cứng đờ, Tề Hoan ác ý cắn nhẹ hấn một cái. Hành vi khiêu khích của nàng khiến cho dục hỏa trong mắt Mặc Dạ lại càng thêm mãnh liệt, thừa dịp nàng đang cúi đầu trước ngực mình, Mặc Dạ đưa tay tháo từng kiện, từng kiện xiêm y trên người Tề Hoan

Giá y của nữ tử khi mặc từng kiện vào vô cùng rườm rà, Tề Hoan đã phải bỏ ra hơn một canh giờ, vậy mà khi cởi ra lại rất nhanh chóng. Căn bản là Mặc Dạ thấy kiện nào không cởi ra được liền trực tiếp xé bỏ, chỉ một lát sau trên mặt đất toàn là mảnh vải đỏ.

“Đây là...” Khi thoát đến kiện cuối cùng, Mặc Dạ đột nhiên ngây ngẩn cả người, thứ Tề Hoan mặc trong cùng không phải yếm mà là một thứ nhỏ nhỏ tinh xảo hơn rất nhiều, miễn cưỡng che khuất được bộ ngực của nàng, tơ lụa màu đen với làn da tuyết trắng tạo nên sự đối lập rõ rệt, kích thích thị giác của Mặc Dạ.

Tề Hoan cúi đầu nhìn áo ngực của mình, đây là lễ vật tân hôn mà nàng tự tay làm, nhìn vẻ mặt của Mặc Dạ có vẻ như khá hài lòng.

“Đẹp không?”

“Ta thích.” Mặc Dạ nheo mắt lại, lòng bàn tay có chút ngứa ngáy, hấn đang phân vân nên đem vật nhỏ này xé đi hay từ từ cởi ra.

Dường như đoán được ý nghĩ của Mặc Dạ, hấn vừa mới vươn tay, Tề Hoan đã ngăn lại. “Không được xé, đây là lễ vật.”

“Tặng cho ta?” Mặc Dạ nhướn mày, lễ vật này hẳn rất thích.

Mặc Dạ đưa tay lên, tỉ mỉ từng li từng tí cởi bỏ lễ vật tân hôn của mình, lụa đen rơi xuống, bộ ngực mềm mại rơi vào tay hắn. Dù cho bàn tay có vô tình bị lôi điện chạm vào hơi đau chút nhưng Mặc Dạ vẫn thực sự cảm thấy rất hạnh phúc.

*****

Vốn dĩ hết thảy mọi chuyện đã phải “nước chảy thành sông”, nhưng vì trên trời đột nhiên có tiếng lôi điện phát ra rất to nên miễn cưỡng phải dừng lại. Đêm tân hôn của Tề Hoan, trong tiếng lôi điện chết tiệt này, đã phải điêm thêm một dấu phẩy.

Nếu chỉ đơn thuần là thời tiết biến hóa, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tiếng sấm khủng bố như vậy. Hơn nữa ở trong thế giới nhỏ này, nếu không phải người điều khiển cố ý thay đổi thời tiết, ngoại trừ nhật nguyệt luân chuyển sẽ không có chuyện xuất hiện mưa dông sấm sét. Nói cách khác chính là có người xâm nhập vào đây, lại là người có thể điều khiển lôi điện.

Tề Hoan nghe thấy tiếng sấm phản ứng đầu tiên là nhảy xuống giường, không để ý Mặc Dạ đã bị mình khiêu khích dục hỏa đốt người, tìm mặc quần áo vẫn còn vương đầy đất.

Mặc Dạ hồi hận thờ dài, đây là đêm tân hôn của hắn nha, tuy tiện khoác vài kiện quần áo trên người, Mặc Dạ mở cửa đi ra khỏi phòng.

Hắn vừa mới bước một bước liền thấy một đạo Diệt Thế Thần lôi lớn cỡ thùng nước đánh xuống trước mặt. Có thể xuất ra Diệt Thế Thần lôi, hắn không cần nhìn cũng biết là ai tới.

Trong trời đất này chỉ có ba người có khả năng xuất ra Diệt Thế Thần lôi, khả năng của Tề Hoan không tính là rất giỏi, có thể tự xuất ra lôi điện bằng cánh tay đã là tốt lắm rồi. Người có năng lực lớn như vậy, e là trừ Lôi Thân thì không còn ai khác.

Nhanh như vậy đã tìm đến nơi, hơn nữa lại còn cố tình chọn ngày hôm nay, thật làm cho người khác khó chịu. Tròng mắt Mặc Dạ hiện lên sát khí nồng đậm.

“Diệt Thế Thần lôi.” Thấy đạo lôi kia đánh về phía Mặc Dạ, Tề Hoan nhăn

mày đưa tay thu lấy đạo lôi điện kia.

Lôi điện trên không đánh xuống mặt đất, liền tục nhằm về phía Mặc Dạ. Tiếc là vì có Tề Hoan bên cạnh hắn nên tất cả lôi điện đánh xuống đều bị nàng hấp thụ vào người. Lôi Thần đứng giữa không trung nhìn một màn này cũng không giấu nổi ngạc nhiên.

Tề Hoan dám hấp thụ lôi điện hắn đánh ra, nàng không muốn sống chẳng? Phải biết rằng bản thân hắn cũng không dám tùy ý hấp thụ lôi điện do người khác xuất ra, lôi điện chi lực do mỗi người luyện ra đều không giống nhau, nếu không có tháp Lôi Thần tổng hợp, rất dễ khiến hai loại lôi điện khác nhau bị trộn lẫn, dẫn tới thân thể của bản thân bị hủy diệt.

Lôi Thần không ngờ tới trong người Tề Hoan còn có một tòa tháp Lôi Thần, cho nên bất kì loại lôi điện chi lực nào, nàng vẫn có thể thu vào để bản thân tùy ý sử dụng.

“Nhanh như vậy đã tìm tới rồi.” Mặc Dạ biết rõ, chuyện hắn là Quỷ Tiên sớm muộn gì cũng có người biết đến, những lời tiên đoán bịa đặt kia của Tiên Giới xem ra lại hoàn toàn chính xác, nhưng hắn không nghĩ mọi chuyện sẽ nghiêm trọng như vậy. Chính đại Tiên Tôn, ngoại trừ Đoạn Tuế ra, mọi người đều đến đông đủ.

Chỉ sợ Đoạn Tuế tiên tôn vì bảo trụ phái Thanh Vân nên mới không thể đến, một người tuy có lợi hại nhưng cũng không thể đấu lại tám người.

“Tề Hoan, ta nể tình ngươi không biết thân phận của người này, sẽ không truy cứu trách nhiệm của ngươi, chỉ cần ngươi theo ta trở lại Lôi Thần điện, tất cả mọi chuyện ta sẽ coi như chưa từng xảy ra.”

Tiếng lôi điện lớn như vậy mà không một người nào trong phái Thanh Vân thức dậy, xem ra quả thực là muốn đến bắt Mặc Dạ rồi. Tề Hoan không thể nào hiểu nổi, rốt cuộc là vì sao bọn họ tự nhiên biết được thân phận của Mặc Dạ mà chạy tới bắt người?

“Lôi thúc người không ngại thì nói cho ta hay, hắn có thân phận thể nào mà ta không biết?” Bất kể ra sao nàng cũng không thể mặc cho người khác định đoạt. Nếu địch nhân của bọn họ là tiên, thì nàng đành phải buông bỏ thân phận tiên nhân này vậy.

“Hừ, Quỷ Tiên ra đời, Lục Đạo sụp đổ, ta nói đúng chứ Mặc Dạ Quỷ Tiên.”

Tiếng nói của Lô Thần vang lên cuộn cuộn như tiếng sấm. Hấn vốn muốn đi tìm Tề Hoan, mà Minh Hỏa cũng có ý định đó nên hai người họ cùng đi tới trước tám Thiên bi tiên đoán của Tiên Giới, Thiên bi cũng biết chuyện năm trăm năm trước, nhưng muốn thôi thúc Thiên bi tiên đoán, nhất định phải trả giá rất đắt. Lô Thần và Minh Hỏa xin mười hai Thiên Tôn hợp sức ra tay, khó khăn lắm mới thôi thúc được Thiên bi, nào ngờ lại chỉ nhìn thấy chuyện xảy ra 12 năm trước.

Vốn họ muốn tìm ra Tề Hoan, nhưng lời tiên đoán của Thiên bi lại đề cập đến việc Tề Hoan và Quỷ Tiên đang ở cùng với nhau. Quỷ Tiên là mục tiêu diệt trừ hàng đầu của Lục Đạo, khiến việc tìm Tề Hoan rớt xuống hàng thứ hai, diệt trừ Quỷ Tiên mới chính là chuyện quan trọng nhất.

Lô Thần nói xong, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, Tề Hoan hỏi Mặc Dạ giờ liệu chết hay trốn chạy? Nàng biết rõ dù Mặc Dạ có lợi hai đến mấy cũng không thể đối phó được với tám đại Tiên Tôn của Thiên Giới, nếu như có người bắt nàng uy hiếp Mặc Dạ, chỉ sợ hấn cũng chỉ có thể khoanh tay chịu chết.

Cho dù thường ngày Lô Thần đối xử với nàng không tệ nhưng lúc này Tề Hoan không thể tin bất cứ kẻ nào, vì mục đích của bọn họ đều là diệt trừ Mặc Dạ.

Mặc Dạ nhìn ra ánh mắt lo lắng của Tề Hoan, việc hấn muốn trốn đi là chuyện rất đơn giản, nhưng lại không thể dễ dàng mang theo Tề Hoan. Oán khí của hấn ngày càng bài xích Tề Hoan, hấn không thể mang nàng trở về địa ngục được.

Huống chi cho dù chạy được tới địa ngục thì sao? Quan hệ của hấn với Minh Vương cũng không quá thân thiết, cho dù thoát được nhất thời thì cũng không thể trốn chạy cả đời. Huống chi hấn không hề nghĩ đến chuyện chạy trốn.

Nếu như không có Tề Hoan, hấn nhất định sẽ liều chết đánh với mấy tên Tiên Tôn này, giết được vài người coi như đủ vốn. Nhưng hiện giờ hấn lại không nỡ, trong lòng không thể không lo lắng, không nhẫn tâm để Tề Hoan lại một mình.

Hai người chỉ im lặng đối mặt, Tề Hoan lại có thể nhìn ra suy nghĩ của Mặc Dạ, nàng nhẹ nhàng tiến tới ôm hấn. Trong lòng thề, hấn không thể nào biến mất được.

Hai người ôm nhau thoạt nhìn rất bình thường, nhưng đối với Minh Hỏa đang ở trên không lại như một cái gai không ngừng đâm vào trái tim hắn. Người này chính là người mà Tề Hoan yêu.

Cho dù biết rõ hai người không thể ở bên nhau, vậy mà nàng vẫn không chịu buông tay.

Đến cùng nàng vẫn còn chấp nhất chuyện gì? Trùng Thiên hỏa diễm trên người Minh Hỏa bùng lên, đêm tối đen như mực cũng bị ngọn lửa nhuộm đỏ rực. Mà trong mắt Tề Hoan từ đầu đến cuối chỉ có duy nhất Mặc Dạ.

“Lôi thúc, người nói sai rồi, ngay từ đầu ta đã biết thân phận của hắn.” Tay Tề Hoan được Mặc Dạ nắm chặt, mười ngón tay đan vào nhau.

“Tề Hoan, người...” Lôi Thần đương nhiên biết ngay từ đầu nàng đã nhận ra thân phận hắn, nhưng nói như thế là để làm bậc thang tiếp bước cho Tề Hoan. Cho dù quan hệ giữa nàng và Quỷ Tiên có sâu sắc đến mấy, chỉ cần hắn muốn giữ lại Tề Hoan, ai còn dám phản đối. Chẳng qua Lôi Thần không ngờ đến tình cảnh này rồi mà Tề Hoan vẫn còn không biết tốt xấu như vậy.

“Muốn mạng của hắn, đương nhiên có thể. Chỉ cần bước qua xác ta là được.” Không phải chỉ là chết thôi sao? Ai sợ ai? Chuyện sinh tử nàng đã trải qua vô số lần, có thêm lần nữa cũng không sợ, huống chi lần này lại có hắn đi cùng.

Chỉ khi anh hùng cứu mỹ nhân mới có thể nói mấy câu như vậy, không ngờ có ngày mình cũng có thể làm một đấng anh hùng. Tuy nhiên mỹ nhân nghe nàng nói vậy, sắc mặt lại có chút lúng túng. Aiz...đó là một nam nhân nha.

Đại khái là ngày thường uể oải quen rồi, nói xong nàng vẫn còn có thời gian nhìn sắc mặt của Mặc Dạ. Hết cách, nhìn ngắm nhiều năm như vậy mà vẫn thấy chưa đủ, sau này nếu không thể ngắm nữa nàng sẽ rất đau lòng đó. Nên lại phải nhìn thêm vài lần nữa.

“Hừ, ngày đó trong người người tỏa ra ma khí, chúng ta đã không truy cứu, vậy mà không ngờ người lại còn dây dưa với Quỷ Tiên. Nay bất kể là ai cầu xin đều khó có thể dung tha cho người.” Không đợi Lôi Thần lên tiếng, bên Thiên Võ Tiên Tôn liền nói trước.

Hôm nay Võ Tiên Tôn quả nhiên là ngoan cường như gián, đến nay vẫn còn sống sót. Tuy rằng tu vi đã bị giảm xuống không ít nhưng dù sao thực lực vẫn còn, hẳn muốn xông vào đầu tiên để tranh công giết Quỷ Tiên.

Nếu là trước kia, Thiên Võ Tiên Tôn nhất định sẽ không dám phản bác lại lời nói của Lôi Thần, nhưng vừa nghĩ tới chuyện đã xảy ra sau khi gặp Tề Hoan, Thiên Võ Tiên Tôn liền không nhịn được đổ hết tất cả sự phẫn nộ lên đầu Tề Hoan. Đều tại nàng ta, nếu không có nàng, mình sẽ không bị Cửu Vĩ Hồ đuổi giết. Nếu không phải vậy, Thiên Võ điện của mình sao có thể bị hủy sạch như thế? Nếu không có nàng ta, sao bộ dạng của hắn bây giờ có thể thê thảm như vậy?

Chuyện này Lôi Thần không muốn tranh luận, dù sao Tề Hoan đã tự thừa nhận sự thật chuyện nàng biết thân phận của Mặc Dạ, theo quy định của Thiên Giới kết cục của nàng cũng sẽ là hồn phi phách tán.

“Người nói nhảm nhiều quá.” Không thể nào nói chuyện êm xuôi thì đành phải liều chết một phen vậy. Tề Hoan không đợi Thiên Võ nói tiếp, hai đạo lôi điện liền bỏ về phía hắn.

Vì không ai nghĩ nàng có thể động thủ với tám vị Tiên Tôn nên khi hai đạo Lôi nổ tung, nhất thời không ai né tránh kịp.

“Cửu U Tà lôi! Tề Hoan, Lôi Thần tháp...” Thấy thứ Tề Hoan đang dùng là Cửu U Tà lôi, Lôi Thần và Thiên Lôi đồng thời kêu lên, trong thâm tâm liền dấy lên nghi hoặc, không lẽ chín tầng tháp của tháp Lôi Thần sập xuống có liên quan tới Tề Hoan?

Tề Hoan căn bản không để bọn hắn có cơ hội nói chuyện, từng đạo lôi điện liên tiếp bổ đến, đáng tiếc tu vi của nàng không nên đợi đến lúc tám vị Tiên Tôn kia ra tay, công kích của nàng liền mất đi tác dụng, chỉ có thể hạn chế hành động của bọn họ mà thôi.

Cũng may trong đó có không ít Tiên Tôn biết Lôi Thần và Minh Hỏa cố ý giữ lại Tề Hoan, bọn họ chỉ cố gắng cầm giữ nàng, không cho nàng qua giúp đỡ Mặc Dạ thôi, còn lại là nhìn Minh Hỏa và Lôi Thần liều mạng dốc sức đánh Mặc Dạ.

Hai đầu một, bọn họ đúng là đề cao Mặc Dạ. Dù vậy nhưng Mặc Dạ nhìn qua vẫn không bị rơi vào thế hạ phong, ba người vậy mà lại đánh ngang bằng nhau. Thực lực của Quỷ Tiên quả thực là khiến các Tiên Tôn khác

kinh hãi.

Đây chính là Lôi Thần và Minh Hỏa đó, Lôi Thần lôi điện chi lực, Tiên Tôn linh hỏa của Minh Hỏa là thứ có thể hủy diệt vạn vật, vậy mà không phá nổi oán khí trên người Mặc Dạ.

Tề Hoan biết rõ, oán khí của Mặc Dạ không còn chống đỡ được bao lâu, phái Thanh Vân lúc này đang bị phong tỏa, bên trong không có oán khí để Mặc Dạ chắt lọc năng lượng, trừ khi hắn rời khỏi nơi này...

Ngay tại lúc Tề Hoan còn thất thần, Thiên Võ Tiên Tôn chẳng biết đã chạy tới sau lưng nàng lúc nào, đánh vào sống lưng nàng một chưởng. Đợi đến lúc Tề Hoan phát hiện ra, lòng bàn tay của Thiên Võ đã chạm vào lưng nàng.

“Tề Hoan!” Tiếng hét của Mặc Dạ cách đó không xa vang lên, Tề Hoan chỉ cảm thấy lồng ngực nóng rực, thân thể như không thuộc về mình, vô cùng đau đớn.

Mặc Dạ sốt ruột, càng đánh càng bức bối, Minh Hỏa và Lôi Thần cũng lo lắng cho Tề Hoan. May mà Thiên Lôi nhanh tay, Thiên Võ vừa đánh một chưởng vào Tề Hoan liền bị hắn bỏ một đạo lôi vào đầu.

Nhìn vẻ mặt muốn giết người cho hả giận của Thiên Lôi, các Tiên Tôn dù bất mãn với hành vi của hắn thì cũng không dám mở miệng. Thiên Lôi không giống Lôi Thần, hắn dù sao cũng không phải cai quản Lôi Thần điện, nên tình cảm hắn dành cho Tề Hoan là xuất phát từ tâm, không như Lôi Thần, trong thâm tâm hắn còn có mục đích riêng.

Tuy không thể chấp nhận việc Tề Hoan và Mặc Dạ ở bên nhau nhưng không có nghĩa là ai cũng có thể làm Tề Hoan tổn thương.

Bên kia Tề Hoan sống chết không rõ, Mặc Dạ không thể nào tập trung được, hơn nữa oán khí trong người ngày càng cạn kiệt, thời gian dần trôi qua, hắn bắt đầu rơi vào thế bất lợi, ba người đánh đều vô cùng chật vật, chỉ là cố gắng không ngã xuống mà thôi.

Có điều Lôi Thần, Minh Hỏa ngã xuống còn có người tiến lên trợ giúp, mà Mặc Dạ ngã xuống chỉ e vĩnh viễn không thể đứng dậy.

“Ta rất xem trọng ngươi, nhưng dù thế nào ngươi vẫn phải chết.” Minh Hỏa

nhìn Mặc Dạ, khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy sát khí, lạnh như băng khiến người ta hít thở không thông.

Mặc Dạ nhếch miệng, “Cho dù ta có chết đi thì nàng cũng là của ta.” Hai nam nhân hiểu lời nói của nhau. Lúc này bọn hắn liều mạng không phải là vì Lục Đạo muôn dân trăm họ mà là vì một nữ nhân.

Những lời này như một mối lửa, thiêu cháy triệt để lý trí của Minh Hỏa. Vì sao hắn đợi hơn một nghìn năm, nhớ thương hơn một nghìn năm mà nàng lại đi yêu người khác? Vì sao nàng biết rõ hắn là ai nhưng lại không chịu cho hắn cơ hội? Chẳng lẽ trong mắt nàng hắn vĩnh viễn kém cõi hơn Mặc Dạ?

Công kích của Minh Hỏa phát ra ngày càng sắc bén, Lôi Thần biết Mặc Dạ không thể trốn thoát nên chiều theo ý Minh Hỏa, lui ra để bọn hắn quyết đấu.

Tuy sức Mặc Dạ không đủ nhưng thực lực vẫn hơn Minh Hỏa, không có Lôi Thần, Minh Hỏa không chiếm được chút tiện nghi nào. Đột nhiên vẻ mặt Minh Hỏa kinh hoàng nhìn về phía Tề Hoan kêu lên một tiếng “Tề Hoan”.

Mặc Dạ thấy cảm xúc của hắn có vấn đề, liền quay đầu lại, nhưng lại phát hiện có một chiếc đinh lớn kì lạ, to bằng bàn tay đâm vào ngực. Chiếc đinh này có màu đen kịt, trên bề mặt có những hoa văn phiến phức. Vật này hắn không biết là gì, chỉ biết oán khí trong người chậm rãi biến mất mà không cách nào ngưng tụ lại.

Quả nhiên, nhược điểm của mình chính là Tề Hoan ư...

Mặc Dạ nặng nề ngã xuống, cảm nhận sức lực của mình dần dần tan biến. Minh Hỏa đâm lên chiếc đinh trên ngực Mặc Dạ, nhìn hắn từ trên cao, vẻ mặt không biết là đang đồng tình, phần hận hay là vui sướng.

Mặc Dạ quay đầu nhìn Tề Hoan, nàng cũng đang nhìn hắn, miệng lại không ngừng hộc ra máu, trên vạt áo khắp nơi đều là vết máu phiếm vàng, Thiên Lôi ôm nàng, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Bọn họ không hiểu vì sao nàng lại ho ra máu, nước mắt cũng rơi xuống không ngừng, nàng cứ nhìn hắn như vậy, không nói gì, chỉ khóc như muốn đem nước mắt đời này chưa từng chảy tuôn ra hết một lần.

Đây là kết cục mà hắn đã sớm đoán được, nhưng lại không phải là kết cục mà hai người họ muốn. Nếu có thể, hắn muốn mình có kiếp sau. Đây là lần đầu tiên Mặc Dạ cầu xin được lên trời, đáng tiếc, trời sẽ không cho hắn toại nguyện.

Chương 147: Tiếp Quản Điện Lô Thần

Minh Hỏa vẫn luôn nhìn Tề Hoan, nhưng trong mắt nàng căn bản không nhìn đến bất kỳ ai trừ Mặc Dạ. Nắm chặt Đinh Diệt Thần trong tay, Minh Hỏa không biết có nên hạ thủ hay không.

Nếu như giết Mặc Dạ, sợ rằng cả đời này Tề Hoan cũng sẽ không tha thứ cho hắn.

“Minh Hỏa, mau động thủ.” Lô Thần đứng một bên, vẻ mặt lạnh lùng, hấn thúc giục khiến ánh mắt mê man của Minh Hỏa dần trở nên tỉnh táo. Chỉ cần Mặc Dạ chết, hắn sẽ có cơ hội, cho dù phải dùng cả đời còn lại để cầu xin Tề Hoan tha thứ, hắn cũng nguyện ý.

Trơ mắt nhìn chiếc đinh một lần lại một lần cắm vào thân thể Mặc Dạ, thân thể hắn từ từ tiêu tán, hai tay Tề Hoan túm chặt Thiên Lô, toàn thân run rẩy không ngừng.

Ánh mắt cầu xin của Tề Hoan không phải Thiên Lô không nhìn thấy, chẳng qua, chuyện này hắn không thể giúp được. Thiên Lô quay mặt đi, cho nên hắn đã bỏ qua không nhìn thấy hận ý trong mắt Tề Hoan.

Tiên đạo, đây chính là cái mà bọn họ gọi là đại đạo vô tình. Ai cũng có thể vô tình, nhưng, phá hủy tình yêu của nàng, nàng sẽ khiến tất cả mọi người sống không thoải mái!

Tề Hoan nhắm mắt lại, không nhìn ai nữa. Hô hấp dần ổn định, không nôn ra máu, giống như ngủ thiếp đi.

Thiên Lô cúi đầu nhìn Tề Hoan trong ngực, vừa nhìn Mặc Dạ ánh mắt vẫn không rời khỏi Tề Hoan khóe miệng mỉm cười, đột nhiên trong lòng sinh ra một nỗi bi thương.

Đinh Diệt Thần trong tay Minh Hỏa một lần lại một lần cắm xuống, oán khí không ngừng tan rã, thân thể Mặc Dạ chỉ còn lại một tầng hình bóng nhàn nhạt. Sau chín chín tám mươi một đinh, cho dù Mặc Dạ có bản lĩnh lớn như thế nào, hắn cũng nhất định phải chết.

Trong mắt Minh Hỏa không che dấu được vẻ vui mừng như điên, Tề Hoan, Tề Hoan sẽ là của hắn. . . . .

Lúc đinh cuối cùng chuẩn bị hạ xuống, Tề Hoan trong ngực Thiên Lô vốn không hề có động tĩnh gì đột nhiên mở to hai mắt, hai con ngươi biến mất, một bên là bát quái đồ, một bên là lưỡng nghi đồ, ánh mắt vừa mở ra, thì đồng thời một hình ảnh của ngọn tháp cô cao vút hiện ra trước mặt mọi người.

“Tháp Lôì Thần!” Lôì Thần không nhin được kêu lên, Minh Hỏa cũng ngừng tay kinh ngạc nhìn hư ảnh đang từ từ ngưng tụ lại trên không trung. Là tháp Lôì Thần hoàn chỉnh, trên chín tầng cao nhất, cửu sắc lôì điện bắn ra không ngừng, trừ việc tháp này hơi nhỏ một chút, nhưng nó giống hệt tháp Lôì Thần đã bị hủy đi.

Tháp Lôì Thần không ngừng lấy ra các loại lôì điện từ trong cơ thể Tề Hoan, sau đó “uỳnh” một tiếng, rơi xuống mặt đất. Đợi đến khi nó hoàn chỉnh, thì năng lượng trong người Tề Hoan trên thực tế đã cạn kiệt, nếu không phải trong lòng nàng còn một tín niệm, nói không chừng đã sớm từ bỏ.

“Này. . . . .” Tháp Lôì Thần xuất hiện, làm cho Lôì Thần phút chốc không biết nên phản ứng thế nào, có điều, không đợi hẳn phản ứng, thì hẳn đột nhiên phát hiện, tầng phong ấn trong tiểu thể giới đã xuất hiện một khe hở. Chỉ cần tiểu thể giới này bị phá, oán khí trong cơ thể Mặc Dạ sẽ từ từ khôi phục, Lôì Thần kinh hãi, hoảng sợ kêu một tiếng, “Minh Hỏa.”

Minh Hỏa theo bản năng định cầm cái đỉnh trong tay xuống, nhưng đột nhiên có một luồng gió mạnh đánh tới bên tai, trong lòng hẳn cả kính chột lui lại, rồi lập tức nhìn Mặc Dạ.

Thân thể Mặc Dạ vốn là oán khí, hơn nữa gần như đã tiêu tan hết, muốn chạm vào hẳn thì phải là tu sĩ dùng oán khí tu luyện mới có thể làm được. Chẳng lẽ lại là một Quỷ Tiên khác sao? Trong lòng mọi người đều hiện lên một dấu hỏi lớn.

Sau khi Tề Hoan thấy rõ bóng người nọ, vẻ mặt kinh ngạc, nhưng nàng không còn đủ thời gian để suy nghĩ nữa, có lẽ hẳn là người duy nhất có thể cứu được Mặc Dạ, nàng đánh cuộc!

Tề Hoan hít vào một hơi thật sâu, rút hết toàn bộ lực lôì điện trong cơ thể ra, rớt vào tầng thứ chín mươi một trên tháp Lôì Thần, Cửu U Tà Lôì mạnh mẽ bắn ra khỏi tháp Lôì Thần, bao quanh lấy Mặc Dạ và người kia.

Sau một trận sấm sét, Cửu U Tà Lôì biến mất, tháp Lôì Thần cũng dần dần biến mất giữa không trung, sau khi nhìn thấy Mặc Dạ được mang đi, Tề Hoan rớt cục nhắm hai mắt lại.

Tám Tiên Tôn cùng xuất thủ, thế nhưng không thể ngăn được một mình Mặc Dạ. Đây chắc chắn là một loại sỉ nhục, mặc dù tất cả mọi người đều biết, Mặc Dạ có thể rời đi, tuyệt đối là do Tề Hoan động tay động chân. Nhưng Tề Hoan có thể xuất ra tháp Lôì Thần, chỉ bằng chuyện này thôi, cũng đủ để không ai dám động đến một cọng tóc của nàng.

Tề Hoan bị mang về Tiên giới, sau một đêm, phái Thanh Vân giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, khung cảnh yên bình, nhưng tân phòng kia trống không, giống như đang đợi, đợi chờ chủ nhân quay trở về.

Tề Hoan tỉnh lại, gió nhẹ thổi qua cửa sổ luồn vào trong phòng, nhẹ nhàng trêu chọc nàng, ngoài cửa sổ ngập tràn màu hồng phấn của hoa lưu ly, lúc

trước Tề Hoan rất thích ngắm loại hoa này, cánh hoa lưu ly giống hình trái tim, nhưng khi đó, trong lòng nàng còn kỳ vọng vào tương lai tươi đẹp. Khó nhọc quay đầu, Tề Hoan lại nhắm mắt lại. Nếu như, không tỉnh lại có phải tốt không. Như vậy, tim, cũng sẽ không đau như vậy.

“Tiểu Hoan.” Giọng Lôi Thần vang lên bên tai Tề Hoan, vừa rồi hẳn vẫn luôn ở bên cạnh nàng, nhưng Tề Hoan dường như không hề nhìn thấy. Cái gọi là tâm cháy thành tro bụi, sẽ có dáng vẻ như vậy sao? Lôi Thần không hiểu, hẳn căn bản không hiểu, tại sao Tề Hoan lại biến thành dáng vẻ như vậy.

“Ca, chúng ta ra ngoài trước đi.” Thiên Lôi thở dài một tiếng, kéo Lôi Thần ra ngoài.

Lúc hai người sắp bước ra khỏi phòng, giọng nói khàn khàn không thể che dấu sự suy yếu của Tề Hoan truyền đến từ phía sau, “Hiện tại ta đây, có tư cách trở thành chủ nhân của điện Lôi Thần rồi đúng không?” Lôi Thần sững sốt, chột quay đầu, vẻ mặt vui mừng, “Ngươi muốn ở lại điện Lôi Thần?” “Hiện tại ta đây, có tư cách trở thành chủ nhân của điện Lôi Thần rồi đúng không?” Tề Hoan không trả lời Lôi Thần, mà chỉ lập lại lời mình đã nói.

“Dĩ nhiên, chỉ cần ngươi chịu ở, vị trí điện chủ điện Lôi Thần ta lập tức nhường lại cho ngươi.” Thiên đạo vô tình, rất nhiều Tiên nhân phải trải qua đại hỉ đại bi (vui, buồn đến tận cùng) mới có thể hiểu được thiên đạo, Lôi Thần cho là Tề Hoan đã đại triệt đại ngộ (thông hiểu hết mọi việc), nhưng sự thật thế nào, ai có thể biết được đây!

“Ta muốn tất cả mọi người trong Tiên giới đều biết.”

“Được, nhưng ta muốn ngươi thề, cả đời không được phản bội điện Lôi Thần.” Lôi Thần dù sao cũng đã sống nhiều năm như vậy, đối với chuyện Tề Hoan đột nhiên thay đổi thái độ, hẳn không thể không đề phòng.

“Ta xin thề, suốt đời sẽ không phản bội điện Lôi Thần.” Cho đến khi điện Lôi Thần bị hủy diệt. . . . . Những lời cuối cùng này bị Tề Hoan giữ lại trong lòng.

Tề Hoan trở lại điện Lôi Thần, nhưng trong điện Lôi Thần đã không còn nghe thấy tiếng cười của nàng nữa, giống như trong một đêm, Tề Hoan đã mất đi tất cả tình cảm, mỗi ngày, trừ ngồi trong vườn hoa, nhìn mặt trời mọc mặt trời lặn ra, nàng hầu như không làm bất cứ việc gì.

Nàng đang tìm, nàng muốn tìm khí tức của Mặc Dạ, nhưng bất luận thế nào, vẫn tìm không thấy.

Vốn hai người bọn họ có cảm ứng tâm linh, cho dù không biết đối phương đang thế nào, nhưng vẫn có thể biết được đối phương sống hay chết. Có điều hiện tại, Tề Hoan không hề cảm nhận được bất cứ cái gì, giống như Mặc Dạ chưa từng tồn tại.

“Tiểu Hoan, Minh Hỏa vẫn đang chờ ngươi.” Thiên Lôi nhìn Tề Hoan vẫn đang ngẩn người, không nhìn được đi tới nhắc nhở một câu. Tề Hoan bày ra

bộ dạng thế này, khó mà không người ta lo lắng. Chẳng qua, Thiên Lôì càng để ý đến lời thế của Tề Hoan và chuyện Tề Hoan làm cách nào tạo ra được tháp Lôì Thần hơn.

“Ta không muốn gặp hần.” Giơ tay lên, vò nát những cánh hoa lưu ly trên bàn đá, Tề Hoan đứng dậy định trở về.

“Tiểu Hoan. . . . .” Hai canh giờ trước, Thiên Lôì đến nói với Tề Hoan, Minh Hỏa muốn gặp nàng. Tề Hoan nói bảo hần đợi, đợi hai canh giờ, lại nói không muốn gặp hần. Bộ dạng này của nàng. . . . . Ai! Thiên Lôì nặng nề thở dài.

Bộ dạng này của Tề Hoan, làm cho trong lòng hần đột nhiên mơ hồ sinh ra cảm giác bất an, Tề Hoan hiện tại khiến hần không tìm ra được bất kỳ đầu mối nào, thỉnh thoảng nàng nhìn Lôì Thần bằng ánh mắt vô cùng kỳ quái, làm cho người ta kinh hồn táng đảm.

Mười năm sau, trừ dấu tay màu đen Thiên Vũ Tiên Tôn lưu lại sau lưng nàng, thương thế của Tề Hoan đã khôi phục bảy tám phần. Nàng lúc ấy gần như đã tiêu hao hết tất cả linh lực, cũng may khi đó có Thiên Lôì ở bên cạnh nàng, luôn dùng lực lôì điện che chở nguyên thần, nên nguyên thần của nàng mới không bị đánh tan ngay tại chỗ.

Khôi phục xong, trên mặt Tề Hoan cũng có thêm chút huyết sắc, có lẽ bị thương đã bị thời gian xóa nhòa, Tề Hoan không còn ngồi ngẩn người một mình nữa, lại trở thành bộ dạng giống như lần đầu tiên nàng tới điện Lôì Thần. Chẳng qua, trong mười năm này, yêu cầu duy nhất của nàng đối với Lôì Thần chính là, không được để Minh Hỏa bước vào nơi này nửa bước.

“Tiểu Hoan, đây là đại ca sai người đưa tới, ngày mai nhớ mặc vào.” Tề Hoan ở điện Lôì Thần mười năm, địa vị của nàng đã từ từ thay đổi.

Trong mười năm này, các đệ tử trong điện Lôì Thần đều biết, Tề Hoan sẽ trở thành điện chủ kế tiếp của điện Lôì Thần, Tề Hoan cũng đã dần thay thế Lôì Thần tiếp quản các sự vụ lớn nhỏ.

Ngày mai, chính là ngày Lôì Thần tuyên bố với toàn bộ Tiên giới, cho nàng tiếp quản điện Lôì Thần.

Nàng đợi mười năm, mười năm đối với một Tiên nhân mà nói thì quá ngắn, nhưng lại khiến Tề Hoan cảm thấy có chút không thể chờ được.

“Nhị thúc, không phải thúc đã trở về thành Tình Thiên sao?” Tề Hoan ngồi bên hồ nước, một tay cầm cần câu, ánh mắt nhìn chăm chăm con cá đang bơi trong hồ.

Thiên Lôì bảy năm trước đã cùng Điện Mẫu trở về thành Tình Thiên quê hương mình, nghe Lôì Thần nói, sau khi giao điện Lôì Thần cho Tề Hoan xong, hần cũng sẽ trở lại nơi đó.

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là, Tề Hoan có thể chứng minh nàng có đủ thực lực.

Điều Lôì Thần muốn Tề Hoan chứng minh, đơn giản là ám chỉ tòa tháp Lôì

Thần này. Mặc dù việc đưa tháp Lôì Thần ra ngoài đời với Tề Hoan mà nói vẫn còn chút khó khăn, nhưng trong mười năm qua, Tề Hoan cũng không phải chỉ biết ăn cơm không.

Nàng muốn đời phó, không phải chỉ một người. Lúc trước, nàng đã thề, nếu Mặc Dạ không còn, tam giới lục đạo, nàng sẽ không để cho bất cứ kẻ nào an ổn, bất cứ kẻ nào!

Hôm nay Mặc Dạ sống chết không rõ, có lẽ đã sớm biến mất ở một nơi nào đó cũng không chừng. Không sao, không sao cả. Tề Hoan mỉm cười, mười năm, trong lòng nàng đã không còn chờ đợi bất kỳ điều gì nữa rồi, chỉ sợ mình mơ giấc mơ quá đẹp, kết quả giấc mộng tan vỡ làm ình không cách nào tiếp nhận nổi.

“Ngày mai là ngày trọng đại, ta không yên lòng về người.” Thiên Lôì ngồi bên cạnh Tề Hoan, nhìn Tề Hoan, bất giác thở dài.

Tề Hoan nghe thấy Thiên Lôì thở dài, quay đầu nhìn hấn cười cười, “Nhị thúc cho là ta không quản được điện Lôì Thần sao?”

“Tất nhiên không phải.” Thủ đoạn của Tề Hoan thậm chí còn cao hơn Lôì Thần, mới mấy năm thôi, trên dưới điện Lôì Thần đã toàn bộ ngoan ngoãn nghe lời nàng, nhưng mà, hấn vẫn lo lắng. Ngay cả chính bản thân Thiên Lôì cũng không biết, rốt cuộc hấn đang lo lắng cái gì.

Chương 148: Cho Ta Nắm Thử Mùi Vị Đi

Ngày mai là ngày trọng đại, Tề Hoan biết, nàng giống như đã biết trước, mình sợ rằng rất nhanh sẽ thân bất do kỷ. Trong mười năm này, Minh Hỏa gần như cứ ba ngày lại đến điện Lôi Thần một chuyến, nếu không phải hẳn phải ở thành Minh Hỏa, thì e rằng ngay cả điện Minh Hỏa cũng bị hấn rời tới bên cạnh điện chứ không chừng.

Tuy Tề Hoan chưa gặp lại Minh Hỏa, nhưng không có nghĩa là nàng không biết ý đồ của hắn. Lôi Thần đã sớm đề cập với Tề Hoan, Chu Tước rất coi trọng nàng, mà mọi người trên Tiên giới đều có thể nhìn ra được, Minh Hỏa vô cùng si tình với Tề Hoan, vì nàng mà giải tán toàn bộ nữ nhân bên cạnh. Đáng tiếc, những chuyện này Tề Hoan đều không cảm kích. Nàng là một nữ nhân rất thù dai, cho dù ban đầu nàng từng thích Minh Hỏa, Minh Hỏa là mối tình đầu của nàng, nhưng, trong khoảnh khắc hấn chết đi, tất cả đều đã kết thúc. Nàng đã yêu Mặc Dạ, trong lòng không thể chứa thêm bất cứ kẻ nào. Tình yêu của nàng rất ích kỷ, bất luận nam nhân hay nữ nhân, đều không thể chen vào.

Cho nên, nàng hận Minh Hỏa, mặc dù có khi cũng cảm thấy thương hại hắn, nhưng vẫn không thể che đi sự căm hận dành cho hắn.

Lôi Thần nói, nếu lần này không có chuyện bất ngờ gì xảy ra, thì tứ đại Thần Thú vốn ẩn cư trên Tiên giới đều sẽ xuất hiện, những Thần Thú khác xuất hiện vì cái gì Tề Hoan không biết, nhưng dựa theo phán đoán của Lôi Thần, Chu Tước xuất hiện, nhất định có liên quan đến Minh Hỏa.

Nghe nói, những Thần Thú khác đều vì đáp ứng lời mời của Chu Tước mà đến.

Thật không ngờ, một tiên nhân tu vi ngũ trọng thiên như mình, lại có thể nhận được sự ưu ái đến thế, Tề Hoan thật sự có chút thụ sủng nhược kinh.

“Tiểu Hoan. . . . .” Phát hiện Tề Hoan lại đang ngăn người, Thiên Lôi không nhịn được đẩy nhẹ nàng một cái, kết quả hù dọa con cá vừa mới cắn câu chạy mất.

Tề Hoan thở dài, nàng ngồi suốt một ngày, vất vả lắm mới có một con cá cắn câu, cuối cùng lại chạy mất. “Nhị thúc, thế thì sao?” So với Lôi Thần, tình cảm của Tề Hoan dành cho Thiên Lôi nhiều hơn không ít. Những năm này, sự quan tâm của Thiên Lôi dành cho nàng phần lớn chỉ vì bản thân nàng, chứ không phải bởi vì nàng có thể gánh vác trách nhiệm của điện Lôi Thần. Cũng chỉ khi đối mặt với Thiên Lôi, tâm tình Tề Hoan mới có thể

buông lỏng trong chốc lát.

“Sur môn của người, ngày mai tốt nhất người không nên nhắc đến trước mặt những Tiên Tôn khác.” Kể từ khi tám đại Tiên Tôn hạ giới, phái Thanh Vân ở Tiên giới dường như đã bị đoạn tuyệt, nguyên nhân đại khái Tề Hoan cũng có thể suy đoán được, một số người đã sớm chường mắt Đoạn Tuế, muốn tìm cơ để diệt trừ tận gốc phái Thanh Vân.

Trong tám đại Tiên Tôn, lúc đầu có nửa số người đồng ý, không thể không nói, Đoạn Tuế Tiên Tôn thật đúng là đặc tội không ít người.

Những Tiên Tôn kia đều lấy có rằng tiểu thế giới không nên xuất hiện ở Nhân Gian, giam người phái Thanh Vân trong thành Minh Hỏa.

Cũng may, trước mặt Đoạn Tuế hoàn toàn không có ý phản kháng, mỗi ngày ở thành Minh Hỏa nuôi chim cho cá ăn, cuộc sống trôi qua khá thoải mái. Hơn nữa, dù sao Tề Hoan cũng là người phái Thanh Vân, coi như nể mặt Tề Hoan, Minh Hỏa cũng không thể để đám người Đoạn Tuế sống khổ sở được.

“Yên tâm, chuyện trong sur môn ta sẽ không quản.” Không phải nàng không thèm để ý, có điều bây giờ nàng không thể dây dưa quá nhiều đến môn phái, tránh cho tình cảnh phái Thanh Vân sau này càng thêm khó khăn.

Hướng chi nếu cho tới bây giờ lão tổ tông vẫn không phản ứng gì, nhất định là đã có sách lược đối phó, nàng không cần làm mọi chuyện phức tạp.

Sáng sớm, Tề Hoan còn chưa tỉnh, đã nghe thấy có người gõ cửa. Buồn ngủ ngòì ôm chăn trên giường một lúc lâu, Tề Hoan mới kêu một tiếng cho các nàng đi vào.

Có lẽ do cấp bậc tăng cao, nên đãi ngộ hiện giờ không giống lúc trước, ngày ngày đều có người bưng trà rót nước, nhất thời Tề Hoan còn có chút không quen. Nhưng những nha hoàn này phần lớn đều do Lôi Thần phái đến, Lôi Thần rốt cuộc muốn làm gì Tề Hoan không muốn thăm dò, hiện tại tình huống như thế, nghe theo hẳn cũng không sao.

Mặc đám nha hoàn giúp mình rửa mặt thay quần áo, y phục mặc lên người là tiên y thượng phẩm do Lôi Thần đặc biệt mời đệ nhất luyện khí sư của Tiên giới luyện chế thành. Mặc dù phòng ngự kém hơn những thứ tiên giáp thượng phẩm kia, nhưng bề ngoài vô cùng đẹp.

Tiên y màu tím nhạt điểm xuyết những hạt châu màu xanh ngọc, những hạt châu này trong mắt người khác, tùy tiện lấy ra một hạt cũng đã là một quả bom hẹn giờ, nhưng hiện tại kết thành thắt lưng thật dài thắt quanh hông Tề Hoan, làm nổi bật lên vòng eo mảnh khảnh của nàng.

Tề Hoan này, phải nói rằng không có gì khiến cho người ta nhìn một lần là có thể nhìn ra khí chất đặc biệt gì, nhưng mặc bộ xiêm y này, cũng thêm mấy phần mỹ cảm.

Có lẽ bởi vì lực Lôi Điện trong cơ thể bị tiêu hao, nên trong mười năm qua, tóc Tề Hoan đã dài hơn không ít, nha hoàn búi thành một búi tóc đẹp sau

gáy, lúc này đang cẩn thận chỉnh sửa phần tóc rũ xuống. Trên búi tóc cài một chiếc trâm màu tím chạm trổ một đóa hoa mỏng như cánh ve, theo mỗi bước đi cánh hoa rung động, vô cùng mỹ lệ.

Tề Hoan nhìn người trong gương, đôi mắt hơi toát ra vẻ cô đơn. Trước kia vẫn thường nghe nói, nữ nhân cô đại lập gia đình xong, sẽ búi tóc cao lên, tỏ vẻ mình đã là người có gia đình, nàng lập gia đình rồi, đáng tiếc lại không thể búi tóc vì người kia.

Cái nàng muốn chỉ là mỗi ngày nhìn nam nhân mình yêu, mặc y phục đẹp, bảo hắc kẻ lông mày cho nàng, không hơn, một ước mơ đơn giản như vậy cũng không thể nào thực hiện được sao?

“Tiểu Hoan, chuẩn bị xong chưa?” Lúc suy nghĩ của Tề Hoan đang trôi lơ lửng, Lôi Thần xuất hiện, những nha hoàn kia nhìn thấy Lôi Thần đều vội vàng quỳ xuống mặt đất thỉnh an, Tề Hoan xoay người, hướng về phía Lôi Thần gật đầu. Sau đó đi theo phía sau Lôi Thần, đi ra khỏi tầm cung của mình.

Rất nhanh, cả điện Lôi Thần này đều thuộc về nàng rồi, kế hoạch của nàng, bây giờ mới chỉ bắt đầu mà thôi.

Đại điện nghị sự trong điện Lôi Thần, những năm gần đây Tề Hoan vẫn thường xuyên ra vào, chẳng qua đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy ở đây đông người như vậy. Điện Lôi Thần đôi chủ, đây là chuyện lớn ở Tiên giới, trừ những Tiên nhân nhất định phải trấn thủ biên cảnh ra, toàn bộ Tiên Đế tử thất trọng thiên trở lên đều phải tới điện Lôi Thần.

Tề Hoan nhìn quanh, không nhận thấy hơi thở của Thần Thú, bọn họ hẳn là còn chưa tới, Minh Hỏa cũng chưa xuất hiện. Lôi Thần kéo tay Tề Hoan, đưa nàng đến chỗ ngồi bên cạnh vị trí chủ vị điện Lôi Thần. Tề Hoan mỉm cười ngồi xuống, híp mắt, chờ đợi những vị khách quý kia đến.

Thời gian từng khắc từng khắc trôi qua, Tề Hoan đang hoàng ngồi ở đó, đột nhiên, từ bên ngoài tràn vào một cỗ sát khí kinh người, khiến tất cả Tiên nhân bên trong đều cả kinh.

Tề Hoan cũng bị sát khí này làm cho kinh ngạc, sát khí này có tính xâm lược rất mạnh, làm cho trong đầu Tề Hoan không ngừng hồi tưởng lại Mặc Dạ ngày đó, nàng muốn giết người, muốn giết tất cả mọi người.

Ngay lúc ánh mắt Tề Hoan biến thành màu đỏ, cả người đã không kiềm chế được mà bắt đầu run rẩy, Bạch Hồ như con mèo nhỏ vẫn luôn ngoan ngoãn trong đan điền nàng chợt rống lên một tiếng. Những thứ sương mù đỏ như máu không biết xuất hiện từ lúc nào trong đan điền nàng bị tiếng rống của nó xua tan, Tề Hoan cũng như bị tạt một gáo nước lạnh, chợt tỉnh táo lại. Tỉnh lại xong, nàng có chút sợ xoa xoa trán, trên đó là một tầng mồ hôi lạnh mỏng.

“Tu vi mặc dù thấp, nhưng định lực không tệ, đạo tâm rất là chắc chắn a!” Một giọng nam hơi trầm đột nhiên vang lên bên tai Tề Hoan, Tề Hoan quay

đầu lại cũng không nhìn thấy người đang nói.

“Cung nghênh Bạch Hồ đại nhân.” Lôi Thần cười đứng dậy, đồng thời ra ám hiệu với Tề Hoan một cái.

Tề Hoan cũng đứng lên, ngẩng đầu nhìn, phát hiện một nam tử mặc áo trắng mang dáng vẻ thư sinh đang nhẹ nhàng đi đến. Nam tử này thoạt nhìn rất văn nhã lịch sự, hơn nữa tướng mạo tuấn lãng, điều duy nhất khiến người ta nhìn không quen chính là, hai bên má hấn lại có ba vết máu đỏ, làm cho hấn thoạt nhìn càng thêm nguy hiểm.

“Đừng khách sáo, ta còn tưởng rằng người đến chết cũng không tìm được người thừa kế, không ngờ nhanh như vậy đã tìm được.” Bạch Hồ đứng giữa đại sảnh, tất cả Tiên nhân tu vi từ bát trọng thiên trở xuống đều quỳ hành lễ, hấn lại làm như không thấy, chỉ phối hợp nói chuyện cũng Lôi Thần.

“Vận khí, ha ha, đều là vận khí.” Lôi Thần chưa ngồi, Bạch Hồ nhìn quanh một vòng, sau đó đi về phía Tề Hoan. Bên cạnh Tề Hoan chỉ còn một chỗ trống, cũng không biết giữ cho ai, thấy Bạch Hồ đi tới, Lôi Thần đầu tiên ngậy ngốc một chút, nhưng ngay sau đó lắc đầu cười, chuyện Bạch Hồ và Chu Tước xích mích cũng không phải chuyện mới mẻ gì, y chịu tới đây mục đích thực sự là muốn gây phiền toái cho Chu Tước.

Nói vậy, trước khi đến đây, Bạch Hồ đã biết gần hết mọi chuyện rồi. Tề Hoan muốn chỉ là không cần ở chung một chỗ với Minh Hỏa, Bạch Hồ có thể giúp nằng một tay, nhưng Bạch Hồ tâm tình bất định, muốn giao hảo với hấn, sợ là rất khó khăn.

“Người tên là Tề Hoan?” Bạch Hồ ngồi bên cạnh Tề Hoan, khuỷu tay đặt trên ghế, nghiêng đầu đánh giá nằng. Hành động này của hấn cũng không có gì quá giới hạn, chỉ là khiến cho Tề Hoan cảm thấy vô cùng áp bách. Phải biết rằng, đây là một con hồ a, cứ thử tưởng tượng xem, có một con hồ to lớn ngồi bên cạnh người, còn nghiêng đầu dùng ánh mắt của động vật ăn thịt nhìn người, không phát run thì mới là người không bình thường.

“Vâng.”

“Thoạt nhìn da mịn thịt mềm nha.” Nhìn xem, không hồ là yêu thú, hình dung bằng những từ ngữ như vậy làm cho lòng người ta kinh sợ a.

“..... Đa tạ Bạch Hồ đại nhân khích lệ. ....” Khóe miệng Tề Hoan hơi co giật, coi như hấn khen da mình trắng nõn đi.

“Cho ta nếm thử mùi vị đi?” Bạch Hồ nháy nháy mắt, vẻ mặt thèm khát nhìn về phía Tề Hoan.

Nếm thử mùi vị ?!! Hấn muốn nếm thử mùi vị gì? Nếu như không phải bây giờ đang có nhiều người nhìn, Tề Hoan thật muốn chạy vọt ra sau lưng Lôi Thần, đây là Thần Thú gì a, lại còn muốn ăn thịt người.

Nhìn thấy bộ dạng kinh sợ của Tề Hoan, Bạch Hồ nhún nhún vai, “Ta chỉ muốn nếm thử sát khí bên trong cơ thể người thôi, lúc tới ăn chưa no, hơi đói.”

Bạch Hồ chủ sát, hẳn là người duy nhất trong tứ đại Thần Thú có khả năng giết yêu ma tiên mà không bị phép tắc thiên địa khống chế, tuy hẳn cũng tu luyện dựa vào tiên khí, nhưng lại có thể hấp thu sát khí do người khác phát ra, để đề cao tu vi của bản thân.

Sự hiện diện của hẳn cũng có thể xem như một sự tồn tại đặc biệt trong thiên địa.

Chương 149: Tâm Sự Riêng Một Chút!

Bạch Hồ, qua nhiều năm như vậy, mà tính cách của người vẫn làm cho người ta chán ghét như thế.” Không đợi Tề Hoan trả lời, một giọng nữ dễ nghe đã chen vào, giọng nói này Tề Hoan rất quen thuộc.

Tề Hoan ngẩng đầu, nhìn thấy Minh Hỏa đi theo sau Chu Tước đang bước vào. Khác với lần trước, cách ăn mặc của Chu Tước long trọng hơn nhiều. Chu Tước mặc chiến giáp màu đỏ, vẻ mặt ôn nhu, anh khí mười phần, trên chiến giáp kia thỉnh thoảng còn có một ngọn lửa màu đỏ hiện lên, dù xa như vậy, nhưng Tề Hoan vẫn có thể cảm nhận được sự nguy hiểm của ngọn lửa đó.

“Sao nào, mặc váy Viêm Thần thì ta sẽ sợ người sao.” Bạch Hồ chống cằm, khinh thường bĩu môi. Váy Viêm Thần là Thần giáp mà sau khi Thần thú đạt đến một độ tuổi nhất định có thể tu thành, Tiên giáp căn bản không thể nào so sánh được, tuổi của Bạch Hồ nhỏ hơn Chu Tước không ít, cho nên hẳn chưa có Thần giáp.

Sau khi có Thần giáp, cho dù Bạch Hồ bẩm sinh có thực lực cao hơn Chu Tước, cũng không thể dễ dàng đánh bại nàng.

“Tham kiến Chu Tước đại nhân.” Lôi Thần lại đứng dậy đón chào, Chu Tước hướng về phía Lôi Thần gật đầu, lại quay đầu nhìn về phía Tề Hoan, vẻ mặt từ ái.

Tề Hoan dựa theo quy củ hành đại lễ với Chu Tước, cũng không lộ ra vẻ quá thân thiện.

Vốn chỗ ngồi bên cạnh Tề Hoan là để lại cho Chu Tước và Minh Hỏa, nhưng nếu Bạch Hồ đã ngồi xuống, Chu Tước tuyệt đối sẽ không ngồi bên này, Lôi Thần không thể làm gì khác, đành an bài Chu Tước ngồi đối diện Bạch Hồ.

Hai người kia dường như trời sinh đã đối lập nhau, tuy những Tiên đế Chân quân ở phía dưới không có cảm giác gì, nhưng Tề Hoan ngồi ở trên lại cảm thấy vô cùng rõ ràng, Chu Tước phát ra một ngọn lửa trong suốt đốt sạch tóc mai của Bạch Hồ không còn sót lại chút gì, mà Bạch Hồ duỗi móng vuốt ra, cào xước một lớp da trên bàn tay trắng nõn của Chu Tước.

Minh Hỏa từ lúc đi tới vẫn luôn nhìn Tề Hoan, ánh mắt vô cùng nóng bỏng khiến Tề Hoan nhíu mày, nhưng nàng vẫn không hề ngẩng đầu lên.

Lại qua một lát, một lão giả đầu đầy tóc bạc cùng một đại thúc đầu trọc lần lượt đi vào, Tề Hoan đã nghe Mặc Dạ nói, Thanh Long là người lớn tuổi

nhất trong bốn Thần thú, cũng là người duy nhất sắp chết rồi, người đầu trọc còn lại hẳn là Huyền Vũ.

Có điều, Tề Hoan vẫn cảm thấy hơi kì lạ, không phải nói bốn Thần Thú không thể tùy tiện rời khỏi nơi trần thủ sao, tại sao hôm nay tất cả đều chạy tới điện Lôi Thần vậy.

“Lão sâu ăn lá, nhìn người có vẻ như vừa thức dậy!” Bạch Hổ nhìn thấy Thanh Long đi tới, chán nản nói một câu, cũng không đánh nhau với Chu Tước nữa.

“Ha ha, Tiểu Bạch, người vẫn còn trẻ như vậy à.” Thanh Long chậm chạp kéo quái trọng đi tới ngai xuống bên cạnh Bạch Hổ, thoạt nhìn hai người quan hệ không tồi, phải nói là Thanh Long rất có địa vị trong bốn Thần thú, ba người kia nhìn thấy hẳn đều tôn kính mười phần.

“Vị này chính là điện chủ tương lai của điện Lôi Thần sao, trẻ tuổi thật tốt.” Sau khi ngai xuống, Thanh Long nhìn thẳng vào Tề Hoan, ánh mắt có chút kỳ dị.

“Thanh Long đại nhân quá khen.” Tề Hoan mặc dù bồi phận không đủ, nhưng lấy địa vị hôm nay của nàng, hoàn toàn có thể sánh vai cùng bốn Thần thú. Trong lòng Tề Hoan vô cùng khó hiểu, tại sao bốn Thần thú này lại rời khỏi hang ổ của mình, trong chuyện này hẳn có quan hệ vô cùng mật thiết với điện Lôi Thần.

Sự hiện hữu của bọn họ vốn là để trấn áp lục đạo, nhưng bằng thực lực của bốn Thần thú, hoàn toàn không thể thực hiện được, tháp Lôi Thần mới là mấu chốt để trấn áp lục đạo. Nếu tháp Lôi Thần bị hỏng, bốn người bọn họ căn bản không có cách nào ngăn được lục đạo rung chuyển, hơn nữa hiện nay thực lực của bốn Thần thú không cân bằng, nếu làm loạn, rất dễ khiến Tiên giới bị hủy diệt. Bây giờ nghe nói Tề Hoan có thể ngưng tụ tháp Lôi Thần, chuyện này liên quan đến vận mệnh của lục đạo, dĩ nhiên bọn họ phải quan tâm.

Thật ra thì, địa vị chủ điện Lôi Thần không đủ để sánh với bọn họ, nhưng nếu Tề Hoan thật sự có thể ngưng tụ ra tháp Lôi Thần, thì địa vị của nàng ở Tiên giới tuyệt đối có thể sánh ngang Thần thú.

“Nếu các vị đều đã đến đông đủ, như vậy nghi thức chính thức bắt đầu.”

Lôi Thần đứng lên, quét mắt nhìn bốn phía một lượt, vẻ mặt có chút kích động. Tề Hoan cũng đứng lên theo, nghi thức rất đơn giản, Lôi Thần chỉ cần đem trật tự quy tắc trong điện Lôi Thần, cùng khẩu quyết mở ra kiếp số thiên bị giao cho nàng là được, mọi người chờ, chỉ là bước cuối cùng kia. Tề Hoan nửa quỳ trước mặt Lôi Thần, nhận lấy Lôi bảng ghi trật tự quy tắc trong tay hắn, trên bảng viết những quy định mà Lôi Thần cần tuân thủ, người làm trái ắt bị trời phạt.

Tề Hoan mở Lôi bảng ra, nhìn từng trật tự quy tắc được lục Lôi Điện phong ấn, trong lòng cười lạnh. Bảo vệ trật tự thiên địa, cái gọi là trật tự, chính là

giết sạch tất cả những người có khả năng uy hiếp đến Tiên giới đi. Thiên địa, chẳng lẽ thiên địa chỉ có một mình Tiên giới thôi sao!

Sau khi chính thức trở thành điện chủ điện Lôi Thần, chuyện đầu tiên Tề Hoan phải làm chính là khôi phục tháp Lôi Thần.

Trong tay nàng cầm Lôi bảng, đi theo phía sau bốn Thần thú, cùng với đám Tiên tôn, Tiên đế có chút khân cấp kia, bước về phía tàn tích của tháp Lôi Thần.

Không biết do nguyên nhân gì, Tề Hoan vừa mới nhích lại gần tàn tích của tháp Lôi Thần, nó đã âm âm sụp đổ, không có chút báo trước nào, sau một trận bạo động lực lôi điện, cả tháp Lôi Thần giống như chưa từng tồn tại, hoàn toàn biến mất trước mắt mọi người.

Những người bên cạnh đều không biết do nguyên nhân gì, mà Tề Hoan có cảm giác, nàng phát hiện, càng nhích tới gần tháp Lôi Thần, thì tháp Lôi Thần bên trong đan điền lại càng rung động, tháp Lôi Thần trong đan điền bắt đầu hấp thu lực lôi điện bên ngoài, chưa đầy một lát sau, lực lôi điện đã bị hút sạch, cho nên phần tàn tích của tháp Lôi Thần này mới có thể sụp đổ. Tề Hoan xoa xoa bụng, trong bụng chứa nhiều đồ, thật sự cũng không cảm thấy có cái gì đáng để kinh ngạc. Nàng đi lên phía trước, đứng trên nền móng của tháp cũ, Lôi bảng màu tím vàng bay ra khỏi tay, dừng lại trên không trung, che hết cả người nàng.

Tề Hoan khoanh chân ngồi xuống, chậm chạp vận động lực Lôi Điện trong cơ thể, để cho đầy đủ chín mươi chín loại lực Lôi Điện trong đan điền dung nhập toàn bộ vào xương cốt trong thân thể của mình, không đến một lát sau, cả người nàng đều giống như hoàn toàn biến thành lực Lôi Điện. Đây chính là lôi hóa trong truyền thuyết, ngay cả Lôi Thần mới chỉ nghe qua trong truyền thuyết mà thôi, hẳn căn bản không có cách nào làm được, bởi vì lực Lôi Điện trong cơ thể căn bản không đủ để chống đỡ tình huống như thế này.

Nhưng Tề Hoan thì khác, sau khi cả người nàng lôi hóa xong, một ngọn tháp Lôi Thần thoát nhìn vẫn còn lung lay từ từ hiện ra trong cơ thể nàng, lúc mới đầu thân tháp trong suốt, nhưng uy lực của chín mươi chín loại Lôi Điện thì khác, yên ổn vững chắc sắp xếp trong đó.

Dần dần, thân ảnh Tề Hoan biến mất trong tháp Lôi Thần, thân tháp dần chuyển thành màu đen. Cuối cùng hoàn toàn bao hết cả người Tề Hoan ở bên trong.

Cứ như vậy, cũng không biết kéo dài bao lâu, Tề Hoan chỉ cảm thấy mình giống như đã biến thành tòa tháp này, vừa mở mắt ra là có thể nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của bốn Thần thú, cùng đám người Lôi Thần.

Chẳng qua, thứ mà bọn hắn nhìn, hiển nhiên không phải là mình. Thân tháp dường như đã xây xong, Tề Hoan từ từ thu hồi lực lôi điện trong cơ thể, mặc dù tháp Lôi Thần bị dời ra khỏi người, nhưng những thứ lực lôi điện

kia vẫn không biến mất khỏi cơ thể Tề Hoan, nàng thậm chí còn cảm thấy, chỉ cần mình nghĩ đến, thì bất kể thế nào, tháp Lô Thần này đều nằm trong phạm vi khống chế của nàng.

Sau khi thoát ra khỏi trạng thái lô hóa, cả người bay lên không trung ra khỏi tháp Lô Thần, nhìn Tề Hoan không bị tổn hao gì đi ra khỏi tháp, Lô Thần cũng thở phào, cuối cùng, tháp Lô Thần đã khôi phục nguyên trạng. Tiên nhân đều biết tháp Lô Thần rất quan trọng đối với Tiên giới, nhưng lại không biết tháp Lô Thần vốn không thể thiếu đối với lục đạo, hấn làm Lô Thần vốn không xứng chức, thiếu chút nữa hại lục đạo thương sinh, hôm nay coi như đã bù đắp lại được.

Lúc Tề Hoan bước từng bước ra, Lôi bảng trên không trung từ từ thu nhỏ lại, trực tiếp bay trở lại tay nàng. Cầm lấy Lôi bảng, Tề Hoan cảm giác được lực trật tự (*) trên tay dường như mãnh liệt hơn một chút. Đáng tiếc, đối với nàng mà nói vẫn còn yếu ớt, không đủ để trói buộc nàng.

(*) một dạng uy lực ép người ta vào trật tự khuôn khổ, thường dùng để khống chế tiên nhân, khiến bọn họ bất buộc phải làm đúng chức trách của mình, không được cảm tính.

“Lôi thúc.” Tề Hoan gật đầu với Lô Thần, đây chính là kết quả mà hấn muốn, mình nợ Lô Thần, đã trả hết, tiếp theo, bất luận phát sinh chuyện gì, bọn họ đều phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.

“Chúc mừng ngươi, Tề Hoan.” Chu Tước vẻ mặt tươi cười nhìn Tề Hoan, nếu là lúc trước, Tề Hoan có lẽ sẽ cảm thấy Chu Tước là người dễ thân cận, nhưng bây giờ, nàng cảm thấy người như Bạch Hồ mới đúng là dễ thân cận. Bạch Hồ vốn muốn đi lên trước, kết quả nhìn thấy Chu Tước đứng bên cạnh Tề Hoan, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét nồng đậm, lui về phía sau hai bước.

“Tiểu Bạch, tính khí này của ngươi nên sửa lại.” Thanh Long đứng phía sau Bạch Hồ, mỉm cười nhìn Tề Hoan, ánh mắt sâu không lường được.

“Sửa? Ta không tính sẽ sửa.”

Bạch Hồ bĩu môi, từ sau khi hấn sinh ra, lần đầu tiên nhìn thấy Chu Tước hấn đã vô cùng chán ghét ả.

Chu Tước cũng rất chán ghét mình, nhiều năm như vậy mọi người đều không gặp mặt, nhưng sự chán ghét lại chưa từng giảm bớt, Bạch Hồ kết luận, bọn họ nhất định là thiên địch (kẻ thù trời sinh). Hấn, là thiên địch của Chu Tước!

“Ai . . . . . Chúng ta còn một trận ác liệt cần phải đánh, tháp Lô Thần khôi phục lại là chuyện tốt, chẳng qua, chúng ta có thể nắm giữ hoàn toàn tháp Lô Thần sao?” Thanh Long thở dài.

“Không phải còn có tiểu nha đầu kia sao, tháp Lô Thần dù sao cũng là do nàng tạo ra, nếu nàng có thể khống chế, dĩ nhiên cũng có thể giúp chúng ta. Hừ, ta thấy Chu Tước đột nhiên thân thiện với nàng như vậy, có lẽ cũng là

bởi vì chuyện này đi.”

“Không phải vậy, không phải vậy.” Thanh Long lắc đầu, liên tục nói hai câu không phải vậy, không biết là đang nói Tề Hoan hay đang nói Chu Tước.

“Tề Hoan, ta có chút chuyện muốn tâm sự riêng với con một chút, có được không?” Chu Tước mỉm cười nhìn Tề Hoan. Lôi Thần vốn còn định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng.

Tề Hoan liếc nhìn Lôi Thần đang lúng túng, lại liếc nhìn Minh Hỏa đang mỉm cười phía sau Chu Tước, khẽ gật đầu một cái.

Sau khi Tề Hoan và Chu Tước rời đi, những người còn lại cũng được mời về điện Lôi Thần, ăn mừng Tề Hoan trở thành điện chủ mới của điện Lôi Thần, mà lúc này, Chu Tước đang thay Tề Hoan sắp đặt cuộc sống cho nàng.

“Tề Hoan, Minh nhi rất thích con, chắc hẳn con cũng đã biết a.”

“Phải.” Tề Hoan gật đầu.

“Ta cũng rất đồng ý việc hai người các con ở chung một chỗ, Minh nhi chưa từng chấp nhất như vậy với bất kỳ ai.” Chu Tước ngẩng đầu, ngọn lửa trong mắt không ngừng lay động, giống hệt như Minh Hỏa.

Chương 150: Đồ Của Nhà Giàu!

“Chu Tước đại nhân, ta đã từng gả cho người khác.” Khóe miệng Tề Hoan mỉm cười, vẻ mặt không thay đổi chút nào.

“Ta đã nghe Minh Nhi nói, nó cũng không đề ý chuyện này, huống chi người kia sợ là đã chết rồi.” Chu Tước nở nụ cười ôn hòa, nhưng những lời thốt ra từ miệng ả, lại giống như một đạo sét đánh chết Tề Hoan.

Minh Hỏa không đề ý? Hẳn là cái thá gì! Nàng đề ý đấy, dám nguyên rủa Mặc Dạ chết, bà lão thối, sau này ta sẽ ngày ngày nguyên rủa người không được chết tử tế!

Bởi vì những lời Chu Tước nói, nụ cười trên mặt Tề Hoan rớt cuộc dần dần biến mất. Hiện tại tính tình nàng đã thay đổi rất nhiều, nếu là trước kia bất kể đối phương là ai nàng đều sẽ trực tiếp động thủ, nhưng có thể khiến nàng thay đổi sắc mặt trong nháy mắt, không thể không nói, Chu Tước đúng là có đủ bản lĩnh.

“Chu Tước đại nhân, Tề Hoan tự thấy không xứng với Minh Hỏa Tiên tôn, đa tạ hẳn đã cất nhắc.”

“Tề Hoan!” Chu Tước thấy thái độ của Tề Hoan càng ngày càng lạnh như băng, cũng không nhìn được nữa. Mụ là một trong bốn Thần thú, từ trước đến nay chỉ có người trong Tiên giới nhường nhịn mụ, từ khi nào lại có người dám tỏ thái độ với mụ như thế, “Người phải biết rằng, chuyện của Mặc Dạ chưa được coi là kết thúc, nếu như chúng ta muốn truy cứu, người nhất định sẽ không thoát khỏi liên quan.”

Tề Hoan lúc này rốt cục hiểu ra, vì sao Bạch Hổ lại chán ghét mụ ta như vậy, nói thật, không hiểu lúc ấy ánh mắt nàng sao lại kém đến mức còn cảm thấy Chu Tước này không tệ, trước mắt xem ra, là nàng nghĩ sai rồi. Loại người này, không, là loại chim này, sao không bị nướng quách đi cho rồi.

“Nếu Chu Tước đại nhân không định bỏ qua cho Tề Hoan, Tề Hoan sẽ luôn chờ ngài.” Tề Hoan nhìn mụ, dừng một chút rồi tiếp tục nói. “Có điều, Chu Tước đại nhân hình như rất coi trọng tháp Lô Thần, không biết nếu tháp Lô Thần biến mất, sẽ có ảnh hưởng như thế nào đến Tiên giới đây?”

Tề Hoan rất giỏi quan sát vẻ mặt người bên cạnh, lúc tháp Lô Thần hoàn thành, sự vui sướng trên mặt bốn thần thú đều không che dấu được, tại sao cả bốn thần thú đều lộ ra vẻ mặt như thế, cho dù không biết nguyên nhân cụ thể, Tề Hoan cũng có thể suy đoán được vài phần.

“Người uy hiếp ta?”

“Tề Hoan không dám, ta chỉ là nói sự thật mà thôi, nếu một ngày nào đó ta nghĩ quân mà chết, thì tháp Lôi Thần cũng sẽ biến mất.”

“Người càn rỡ!” Nụ cười ôn hòa trên mặt Chu Tước rớt cục hoàn toàn biến mất, khuôn mặt mụ đỏ bừng, mắt hạnh trũng to, tay phải giơ lên cao, giống như chuẩn bị cho Tề Hoan một bài học, nhưng nhìn thấy Tề Hoan nhìn thẳng mình, lại cứng rắn nén tức giận xuống.

“Hừ.” Ánh mắt Chu Tước lạnh lẽo nhìn Tề Hoan một hồi lâu, khoát tay áo rời đi. Còn nhiều thời gian. Tề Hoan sợ rằng không biết, tháp Lôi Thần chỉ cần rơi xuống đất một trăm ngày, sẽ bị bốn Thần thú khống chế hoàn toàn, tất nhiên, điều kiện tiên quyết là tháp Lôi Thần này không có Thần thú tương xứng đi kèm. . . . .

Trên đời này sẽ không có hai con Thần thú hoàn toàn giống nhau, đây là trật tự của lục đạo, nếu như xuất hiện hai con Thần thú giống nhau, thì có nghĩa là một con sẽ chết, bị con còn lại giết chết. Cho dù Tề Hoan có thể khống chế tháp Lôi Thần thì sao, qua trăm ngày nữa nàng sẽ không còn tác dụng gì.

Vốn Chu Tước cũng không thích gì Tề Hoan, nhưng vì con độc nhất của mình lại yêu Tề Hoan đến tận xương tủy, mụ làm mẹ cũng không có cách nào, trong lòng mụ cảm thấy mắc nợ Minh Hỏa, cho nên đối với hắn hữu cầu tất ứng (xin là đáp ứng), nhưng những năm qua Minh Hỏa chưa từng cầu xin mụ cái gì.

Tề Hoan. Là người duy nhất có thể khiến Minh Hỏa cúi đầu. Nếu không, chỉ bằng buổi nói chuyện hôm nay, nàng nhất định phải chết.

Tề Hoan nhìn Chu Tước rời đi, sắc mặt từ từ trầm xuống, Chu Tước không sợ, nàng có thể nhìn ra được, tháp Lôi Thần xem ra chỉ có tính uy hiếp tạm thời đối với mụ, tuyệt đối không thể dùng vật này uy hiếp mụ cả đời được. Hơn nữa thực lực mụ cao hơn mình quá nhiều, sợ rằng lúc này không thể không cúi đầu rồi.

Huống chi, Lôi Thần và Thiên Lôi rất nhanh sẽ rời khỏi đây, sau lưng nàng căn bản không còn núi dựa, Lôi Thần rất coi trọng chuyện của nàng và Minh Hỏa, bởi vì Minh Hỏa chắc chắn là một ngọn núi dựa cường đại. Chẳng qua, tất cả mọi người đều không nghĩ đến cảm nhận của Tề Hoan mà thôi.

Nếu như lúc này có Mặc Dạ ở bên cạnh thì thật tốt, cái gì cũng không cần nghĩ, cứ quẳng cho hắn là được.

Tề Hoan ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la tối tăm mờ mịt, nước mắt không ngừng chảy xuống.

“Tiểu Hoan, ngươi không thoải mái sao?” Thiên Lôi không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh Tề Hoan, nhìn thấy Tề Hoan không ngừng chảy nước mắt, khóe miệng vẫn nở nụ cười khó hiểu, làm cho trong lòng hắn không khỏi nhói một cái.

“Không có gì, đúng rồi Nhị thúc, người ta bảo thúc tìm có tin tức gì không?” Sau khi trở lại Tiên giới, Tề Hoan vẫn nhờ mấy người Lôi Thần hỏi thăm tin tức của tiểu hồ ly, nhưng thái độ của Lôi Thần và Thiên Lôi vẫn rất kỳ quái, bọn họ hình như như biết cái gì, nhưng lại không trực tiếp nói cho nàng biết.

“Chuyện này. . . . .” Thiên Lôi do dự một lát, khẽ cắn răng, rút cục đành lòng nói ra, “Hai người bọn họ bị Minh Hỏa mang đi, con hồ ly kia là nhi tử của Cửu cô nương, nghe nói Minh Hỏa không làm gì hắn, về phần con rắn, sợ rằng lành ít dữ nhiều.”

“Bọn họ bị bắt? Chuyện khi nào vậy?” Nghe Thiên Lôi nói, Tề Hoan suy tư. Nam nhân này không chịu bỏ qua cho Mặc Dạ, thậm chí ngay cả sủng vật của Mặc Dạ cũng vậy, thật đúng là ngoan độc.

“Một ngày trước khi bọn chúng thoát khỏi điện Lôi Thần, Minh Hỏa đột nhiên đến tìm đại ca, nói hơi thở của người biến mất khỏi chỗ hắn.” Thiên Lôi nhìn về mặt cứng ngắt lạnh như băng của Tề Hoan, cúi đầu thở dài. Từ mười năm trước Tề Hoan vẫn luôn hỏi tình hình của tiểu hồ ly và đảng xà, nhưng hắn đã đáp ứng Minh Hỏa, tuyệt đối không được nói cho Tề Hoan biết, mười năm nay, con đảng xà kia còn sống hay chết, sợ rằng cũng khó nói.

“Hắn làm sao mà biết hơi thở của ta biến mất?”

“Hắn có gieo Tiên chủng trong cơ thể người, có thể thông qua hơi thở để tìm được người. Có điều khi người hạ phạm, có khí tức của Quý Tiên bao phủ nên chúng ta không có cách nào tìm được người. Sau đó, hơi thở của người càng ngày càng mãnh liệt, chúng ta mới thông qua lời tiên đoán của thiên bị mà tìm ra.”

Lúc Thiên Lôi nói những lời này, vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt Tề Hoan.

Tề Hoan gật đầu, “Không liên quan đến Nhị thúc, ta không để ý.” Tề Hoan cười, “Chúng ta trở về thôi, Lôi thúc vẫn còn đang chờ chúng ta.” Tề Hoan kéo tay Thiên Lôi đi về phía điện Lôi Thần, về phần trong lòng nàng có để ý hay không, cũng chỉ có mình nàng biết. Ít nhất, nhìn nét mặt của nàng, rõ ràng là không để ý.

Nếu quả thật không để ý, nàng đã không phải là Tề Hoan rồi. Thiên Lôi lại than thở, hắn phát hiện những năm gần đây mình càng ngày càng hay than thở, cho tới giờ hắn luôn coi Tề Hoan như con gái của mình, nhưng luôn có những chuyện thân bất do kỷ (không thể làm theo ý muốn), khiến hắn phải dẫu gièm Tề Hoan, làm cho Tề Hoan càng ngày càng cách xa hắn. Thiên Lôi từng không sợ trời không sợ đất, thế nhưng lại sợ ánh mắt của Tề Hoan, hắn nhìn thấy trong mắt nàng, che giấu hận ý.

Ba trăm năm trước, nụ cười của Tề Hoan rực rỡ như thế, không có chút tâm cơ nào. Nhưng hôm nay, trong nụ cười của Tề Hoan mang theo mấy phần

ưu sầu, còn có sự lạnh nhạt, hờ hững.

Nếu như lúc trước Tề Hoan chưa từng đến điện Lôi Thần, nếu như ngay từ đầu bọn họ không quen biết nhau, nàng chắc hẳn vẫn có thể sống cuộc sống vui vẻ chẳng!

Có lẽ là uy hiếp của Tề Hoan có tác dụng, dù sao Chu Tước cũng không nhắc tới chuyện của nàng và Minh Hỏa, yến hội cũng được tổ chức hết sức thành công, Lôi Thần giới thiệu Tề Hoan cho lão bằng hữu của hắn, đây là đang trải đường cho Tề Hoan.

Mọi người ở đây chính là như vậy, nhưng điều bọn hắn quan tâm hơn cả chính là thực lực.

Chỉ cần có thực lực, cho dù nàng có lật trời thì cũng không ai dám ý kiến, đáng tiếc, nàng không có. Cho nên, nàng chỉ có thể kiềm nén mỉm cười với mọi người, cười với những kẻ đã từng chính tay đả thương Mặc Dạ.

“Đoạn Tuế Tiên tôn đến.” Đang lúc yến hội đạt đến cao trào, thủ vệ bên ngoài đột nhiên hô lên một tiếng, mặc dù ai cũng biết chuyện của Đoạn Tuế Tiên tôn, nhưng dù sao hắn cũng là Tiên tôn, thủ vệ bên ngoài cửa tuyệt đối không có can đảm ngăn cản, chỉ có thể thông báo cho Lôi Thần bên trong mà thôi.

Chén rượu trong tay Lôi Thần ngừng lại một chút, quay đầu nhìn về phía Tề Hoan. Tề Hoan cúi đầu, trong lòng âm áp. Đời này của nàng, chỉ làm đúng hai chuyện, một là báỉ Hư Không Tử làm sư phụ, trở thành người của phái Thanh Vân. Chuyện còn lại chính là yêu Mặc Dạ.

Đoạn Tuế xuất hiện khiến sắc mặt của phần lớn Tiên tôn đều có chút quỷ dị, những âm thanh ồn ào náo động trong đại sảnh dần dần nhỏ đi, Đoạn Tuế mặc trường bào màu xanh, râu bạc trắng dài đến ngực, ánh mắt híp lại, dường như rất vui vẻ, trong tay hắn còn ôm một cái hộp.

“Lão tổ tông, ngài đã tới.” Đoạn Tuế tự mình đến, Tề Hoan dĩ nhiên không thể không nghênh đón, cho dù tất cả mọi người nơi này đều không hoan nghênh Đoạn Tuế, nhưng đây là điện Lôi Thần, bắt đầu từ hôm nay, nàng mới là chủ nhân của điện Lôi Thần, nàng hoan nghênh Đoạn Tuế, như vậy hẳn chính là thượng khách của điện Lôi Thần.

“Tiểu nha đầu trưởng thành hơn không ít, lão tổ tông tới chậm, có giận không?” Nhìn Tề Hoan chậm chậm chạy về phía mình, Đoạn Tuế nở nụ cười từ ái, đưa tay xoa xoa đầu Tề Hoan.

“Điện Lôi Thần này chỉ cần lão tổ tông chịu đến, cửa lớn vĩnh viễn rộng mở cho người.” Dù sao nàng cũng muốn biểu lộ suy nghĩ của mình, những người khác nghĩ thế nào, nàng không thêm quan tâm.

“Nha đầu này thật là. Đây là lễ vật, mặc dù có chút máu tanh, nhưng trong cơ thể bị gieo Tiên chủng gì gì đó, chắc là nha đầu con sẽ không vui nha.”

Đoạn Tuế cười nói với Tề Hoan.

Âm thanh truyền khắp đại điện, vẻ mặt mọi người trong đại điện cũng

không giống nhau.

Bạch Hồ không ngừng dùng lỗ mũi ngửi, hăng hái nhìn chiếc hộp trong tay Đoàn Tuế.

Ma Chu Tước thì vẻ mặt kinh sợ, ánh mắt Minh Hỏa nhìn về phía Tề Hoan có mấy phần phức tạp.

Tề Hoan mở hộp ra, đúng là rất đậm máu, không nghĩ tới, Tiên chủng trong cơ thể mình là do nàng ta gieo xuống, thật là khiến người ta không ngờ tới mà.

“Loại đồ này, lão tổ tông ném cho chó ăn thì được rồi, cần gì mang tới ất húng.” Mặc dù nói vậy, nhưng Tề Hoan vẫn thu cái hộp, hơn nữa còn cho vào trong nhẫn trữ vật của mình.

“Ai ~ đây dù sao cũng là đồ của nhà giàu, nào dám tùy tiện cho chó ăn chứ.” Đoàn Tuế làm vẻ mặt sợ sệt, Tề Hoan không nhìn được bật cười, chẳng qua những người khác lại không thể cười được, đặc biệt là Minh Hỏa.

Chương 151: Thêm Một Người Cậu

Trong hộp chính là đầu người. Đầu của Đông Vũ. Đông Vũ là mẫu thân của Minh Viêm, cũng là một trong những nữ nhân của Minh Hỏa. Người này Tề Hoan còn nhớ rõ, lúc trước, nàng ta từng tới tìm mình.

Nàng ta gieo tiên chủng trong cơ thể mình lúc nào, mà Tề Hoan không hề phát giác?

“Tiểu nha đầu, đầu nàng ta đổi với người vô dụng, không bằng đưa cho ta, ta lấy đồ vật khác để đổi.” Bạch Hồ trông thấy sắc mặt Chu Tước không tốt, cố ý mở miệng.

Hắn chính là muốn tức chết Chu Tước, một cái đầu người mà thôi, máu và sát khí trên đó còn chưa đủ nhét kẽ răng hắn, nhưng trông thấy Chu Tước lộ ra vẻ mặt này, tâm tình hắn vô cùng tốt, cho dù không hấp thu sát khí, cũng đã no rồi.

“Nếu Bạch Hồ đại nhân ưa thích, vậy thì tặng ngài.” Dem cái hộp đưa cho Bạch Hồ, Bạch Hồ tiện tay cho Tề Hoan một hạt châu tròn tròn, là nguyên tinh! Bạch Hồ vậy mà lại dùng nguyên tinh để đổi một cái đầu người, hắn và Chu Tước đối chọi, ngược lại mình lại có lời.

Tề Hoan cố gắng kìm nén nội tâm kích động, nhận lấy nguyên tinh, nàng cầm nguyên tinh tò mò nhìn một cái, sau đó lập tức nhét vào nhẫn trữ vật, giống như căn bản không biết thứ này rốt cuộc có lợi ích gì.

Thế nhưng đám Tiên Tôn bên cạnh xem nào nhiệt kia lại vô cùng thêm thường, nguyên tinh a! Đây chính là bảo bối bọn hắn tha thiết ước mơ, đáng tiếc đây lại là nguyên tinh của Bạch Hồ, phía trên chứa sát khí mãnh liệt, tùy ý luyện hóa rất dễ mất luôn cái mạng nhỏ. Nhưng vận khí của Tề Hoan vẫn làm cho bọn họ hâm mộ không thôi.

Tề Hoan dẫn Đoạn Tuế tới một bên ngồi xuống, không đợi cái mông của Đoạn Tuế ngồi vững vàng, đã thấy Tử Tiêu Tiên Tôn vồ bàn một tiếng đứng lên, bởi vì hắn nhìn thấy đồ vật trong cái hộp kia. Đông Vũ ở cung Đông Lưu tuy không phải quá nổi danh, tu vi lại không cao, nhưng bởi vì nàng có quan hệ với Minh Hỏa, nên khiến cho Tử Tiêu Tiên Tôn có vài phần kính trọng.

Không ngờ, lễ vật Đoạn Tuế đưa cho Tề Hoan cư nhiên là đầu của Đông Vũ, cái này đúng là khinh người quá đáng mà!

Tử Tiêu Tiên Tôn nghĩ đến Đoạn Tuế khinh người, nhưng căn bản không nghĩ qua thứ tiên chủng mà Đông Vũ hạ trên người Tề Hoan là cái gì.

“Làm sao, ngươi có ý kiến?” Thấy Tử Tiêu Tiên Tôn hai mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm cái hộp trong tay mình, Bạch Hồ trừng mắt, toàn thân tản ra luồng khí màu đỏ cuộn cuộn, tuy đứng cách hắn rất xa, nhưng Tề Hoan vẫn có thể cảm giác được sát khí khiến cho người ta phát lạnh đến xương tủy này.

“Không, không dám, nhưng, nhưng là, cái này, cái này. . . . .” Tử Tiêu Tiên Tôn mặc dù mạnh, nhưng thực sự không dám đối nghịch với Bạch Hồ.

Bạch Hồ không giống các thần thú khác, nếu hắn ra tay giết ai, thì chỉ dựa vào ý thích, cái mạng nhỏ của mình có thể giữ được sao.

“Hừ, chết chưa hết tội.” Bạch Hồ duỗi ngón trỏ nhẹ nhàng gõ lên cái đầu kia, một luồng khí màu hồng xoay quanh, rất nhanh, cái đầu của Đông Vũ chỉ còn lại xương khô, không có chút máu thịt nào.

Trong tay Bạch Hồ nắm chặt một đoàn khí màu đỏ nhạt, hắn cũng không ăn, mà lại ném vào trong không trung, như cố ý muốn chọc giận Chu Tước. Trên mặt Chu Tước hàm chứa ý cười, nhưng trong mắt lại một mảnh băng hàn, nếu không phải e ngại chung quanh quá nhiều người, muội đã sớm đánh nhau với Bạch Hồ rồi.

Về phần Tề Hoan chiếm được món hời thật lớn, nên dứt khoát đứng ở một bên xem cuộc vui.

Hiện tại chỉ thiếu thổ nguyên tinh nữa thôi, đáng tiếc hình như Huyền Vũ này không hề thân thiện với ai, muốn lấy được thổ tinh từ hắn, thật sự có chút khó khăn.

Nghĩ tới đây, Tề Hoan không nhịn được quay đầu liếc nhìn Thanh Long. Lúc trước, Mặc Dạ làm thế nào mới có thể lấy được nguyên tinh từ tay hắn, hắn không nhìn ra thân phận quý tiên của Mặc Dạ sao?

Thanh Long cũng nhận thấy Tề Hoan đang nhìn mình, hơi hướng về phía nàng nhẹ gật đầu, nụ cười trên mặt mang theo hàm ý sâu xa.

Sau yên hội, phần lớn mọi người chạy đến chúc mừng đều đã rời đi, Tề Hoan còn tưởng rằng được ở lâu với Đoạn Tuế thêm một đoạn thời gian, nhưng dù sao quê quán vẫn ở thành Minh Hỏa, ông cũng lo lắng nếu ở lại sẽ gây phiền toái cho nàng, Tử Tiêu Tiên Tôn kia mặc dù nhẫn nhịn, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không có lòng tốt bỏ qua cho chuyện này.

Cho nên, dù Tề Hoan không muốn, vẫn phải tạm biệt Đoạn Tuế. Nhìn thân ảnh Đoạn Tuế rời đi, trong lòng Tề Hoan không biết là nhẹ nhõm hay trầm trọng. Nàng không muốn phá vỡ Thanh Vân có liên quan đến kế hoạch của mình, thế nhưng, hết lần này tới lần khác nàng lại muốn có người ở lại bên cạnh, cho dù chỉ là nói chuyện thôi cũng được.

Chỉ một mình, rốt cuộc nàng có thể kiên trì được bao lâu đây!

Bốn thần thú không đi, điều này khiến cho Tề Hoan có chút kinh ngạc.

Dường như nhìn ra sự kinh ngạc của Tề Hoan, không đợi Tề Hoan chủ động đến hỏi, Lôi Thần đã tìm tới.

Vì vậy Tề Hoan mới biết được mối liên hệ giữa bốn thần thú và tháp Lô Thần, bọn họ muốn ở lại chỗ này một trăm ngày, ít nhất, phải hoàn toàn trấn trụ tháp Lô Thần mới thôi.

Chẳng qua, có thể dễ dàng như vậy sao! Tề Hoan ngồi ở trên giường trong tấm cung đen nhánh, nàng không có thói quen ngủ giường lớn lại vô cùng xa hoa thế này, ngay cả rèm che rũ xuống cũng đều được làm bằng tiên ycao cấp nhất, cái này là dải ngọc của Điện chủ điện Lô Thần.

Tề Hoan không hề buồn ngủ, trên thực tế, từ khi Mặc Dạ không còn ở bên cạnh, ban đêm nàng rất khó đi vào mộng, cho dù đang ngủ, cũng sẽ gặp ác mộng. Tiên thì không thể gặp ác mộng, thế nhưng nàng lại gặp phải.

Rõ ràng không muốn ngủ. . . . . Tề Hoan lại mơ màng nhắm hai mắt lại, lần này, nàng không gặp ác mộng, có điều, ý thức giống như bị người ta dẫn dắt, trước mắt có một ngọn lửa xanh biếc ở giữa không trung chậm rãi bay, Tề Hoan không biết tại sao mình phải đi theo nó, nàng chỉ cảm thấy, phía trước có đồ vật mình muốn.

Không biết đi bao lâu, trong bóng tối chỉ có ngọn lửa xanh biếc kia dẫn đường, nhưng trong lòng Tề Hoan lại càng bình tĩnh. “Ngươi đã đến rồi”. Giọng nói không mang theo chút cảm xúc nào vang lên bên tai Tề Hoan, Tề Hoan đột nhiên phát hiện ngọn đèn kia đã biến mất, thay vào đó cư nhiên là bảo tọa (*) của Minh Vương, người ngồi trên đó ngoại trừ Minh Vương thì còn ai vào đây.

(*) chỗ ngồi của vua chúa ngày xưa

“Minh Vương!” Tại sao đột nhiên ông ta lại tìm tới mình, chẳng lẽ có tin tức gì về Mặc Dạ sao? Tề Hoan cảm thấy tim mình đập mạnh liệt.

“Mấy ngày trước dường như ta cảm nhận được hơi thở của hắc ở lối vào địa ngục, thế nhưng hơi thở rất yếu hơn nữa biến mất rất nhanh, có lẽ ta đã đoán lầm.” Minh Vương bắt chéo hai chân ngồi trên bảo tọa, trong ngực còn ôm một nữ quý dáng người đầy đặn dung mạo xinh đẹp, đối mặt với Tề Hoan ông ta cũng không có ý dừng lại, nhìn tay của ông ta vuốt ve trước ngực nữ quý, Tề Hoan âm thầm nhú mày, nhưng không mở miệng nói gì. “Như vậy ngài muốn ta làm gì?” Tề Hoan cũng không hiểu, Minh Vương rốt cuộc quen biết với Mặc Dạ như thế nào, tại thời điểm tất cả mọi người đều muốn đối phó Mặc Dạ, ông ta lại giúp Mặc Dạ.

“Nghe nói ngươi có thể khống chế Cửu U Tà Lô?” Nữ quý ở trên người Minh Vương không ngừng vắn vẹo, thế nhưng vẻ mặt hắc vẫn như cũ không có gì thay đổi.

“Phải.” Tề Hoan có chút nghi hoặc nhìn về phía Minh Vương, chuyện nàng có thể khống chế Cửu U Tà Lô không tính là bí mật, nhưng ông ta đề cập đến cái này làm gì?

“Đưa ta tiên vào tầng địa ngục thứ mười, ta muốn xuống dưới tìm hắc.”

Mười tám tầng địa ngục mặc dù do Minh giới quản, nhưng bản thân ông ta

là Minh Vương cũng chỉ có thể tiến vào chín tầng phía trên mà thôi. Về phần bên trong các tầng địa ngục bên dưới rốt cuộc chứa cái gì, ngoại trừ đám Thượng Cổ Thần ma kia, thì không có ai biết.

Cửu U Tà Lôi là lối đi vào tầng địa ngục thứ mười, mặc dù có nguy hiểm nhất định, nhưng tình thế bây giờ, chỉ sợ ngoại trừ Cửu U tà lôi ra, rất khó có ai có thể một mình tiến vào tầng địa ngục thứ mười.

Lời nói của Minh Vương thật sự khiến cho Tề Hoan sững sốt, trong Địa ngục vô cùng nguy hiểm, cho dù thực lực của Minh Vương và thực lực của Thiên Tôn hợp lại cũng không thể cam đoan an toàn, vậy mà ông ta vì tìm Mặc Dạ lại tự mình xuống dưới?!

“Ông. . . . . Vì sao lại quan tâm Mặc Dạ như vậy?”

Minh Vương cười như không cười nhìn Tề Hoan, “Người không biết sao, ta là cậu của Mặc Dạ, tên là Diệt Thiên.”

. . . . . Mẫu Thân của Mặc Dạ tên Diệt Tuyết, cái này Tề Hoan biết, nhưng mà, lúc nào thì hấn lại nhảy ra một ông cậu? Mặc Dạ chưa từng nói với nàng. Kỳ thật không phải Mặc Dạ không muốn nói đến, mà thật sự là Tề Hoan vô cùng chán ghét Minh Vương, mỗi lần Mặc Dạ nhắc tới chủ đề có liên quan đến Minh Vương, thì Tề Hoan đều nghe tai trái ra tai phải, nào biết được người này và Mặc Dạ còn có quan hệ họ hàng chứ.

Bây giờ thì tốt rồi, tự nhiên không biết từ đâu lại mọc ra một ông cậu, thật thiệt thòi a.

“Ông có chứng cứ gì?”

“Chúng có?” Năm đó khi cha mẹ sinh ông ta và Diệt Tuyết, cũng không lập giấy chứng nhận cho hai người bọn họ. . . . .

Chúng mình nhân dân, kỳ thật tại thời khắc máu chốt vẫn vô cùng hữu dụng đấy, Tề Hoan nghĩ.

Trên thực tế, Minh Vương căn bản không cần thiết phải lừa nàng, Tề Hoan chỉ là cố ý gây sự mà thôi. Cũng không biết vì sao, chỉ là nhìn Minh Vương không vừa mắt, phải nói rằng, từ sau khi quen biết Bối Bối, thấy thái độ của Minh Vương đối với Bối Bối ác liệt như vậy, Tề Hoan lập tức không có ấn tượng tốt với ông ta.

“Chúng có thì ta không có, nhưng trên người ta có giữ lại Truyền Ảnh thạch của Diệt Tuyết, người có thể nhìn thấy muội ấy.” Truyền Ảnh thạch không hoàn toàn giống với máy quay phim ở hiện đại, bên trên tảng đá kia có kèm theo ý nghĩ trong đầu người sử dụng, nói cách khác, cho dù người sử dụng chết đi, ý nghĩ của nàng vẫn có thể tự tư duy, nhưng một khi ý niệm bị tiêu hao thì không thể bổ sung được.

Thứ này, Minh Vương giữ lại vốn là vì tương niệm muội muội mình, nhưng Tề Hoan cũng không phải người ngoài, nhìn cũng không sao.

Truyền Ảnh thạch là một khối đá màu tím, thoạt nhìn vô cùng tầm thường, nhưng thời điểm Minh Vương giao cho Tề Hoan, lại cực kỳ trịnh trọng.

“Tự ngươi xem đi, trở về ta sẽ tìm ngươi.” Minh Vương phát phát tay với Tề Hoan.

“Chờ một chút, ta rời đi lâu như vậy, sẽ không bị người khác phát giác sao?” Tề Hoan lo lắng nhất chính là bốn thần thú trong Lôi Thần Điện, mặc dù nàng biết mình chỉ là nguyên thần rời thể, nhưng tu vi của thần thú cao hơn nàng quá nhiều, muốn biết tình trạng của nàng cũng không quá khó khăn.

“Yên tâm, ta dùng không gian U Độ của mình đưa nguyên thần ngươi tới đây, thêm mấy con thần thú nữa cũng không tra ra được.” Minh Vương không kiên nhẫn phát phát tay, ôm nữ quỷ kia rời ra.

Minh Vương đi rồi, Tề Hoan ngược lại không chút khách khí ngồi trên bảo tọa của ông ta. Trách không được Minh Vương không có chuyện gì lại đổi tư thế, hóa ra cái bảo tọa này giống như ghế hùm (*), Tề Hoan vừa ngồi xuống, một luồng oán khí lạnh thấu tim gan liền vọt lên. Cũng may cái móng của nàng nâng lên nhanh chóng, không bị dính vào luồng oán khí này.

(*) hình phạt tra tấn ngày xưa, người ngồi trên ghế dài, duỗi thẳng chân ra, trói chặt đầu gối với ghế rồi đệm dần gạch dưới gót chân, đệm càng cao thì càng đau

Cách điện Minh Vương không xa, Minh Vương đứng ở một nơi trống trải, cúi đầu nhìn hoa U Minh đỏ như máu dưới chân không ngừng nở rộ lại không ngừng héo úa, cánh hoa kia sau khi rơi xuống mặt đất, lập tức ngưng kết thành từng giọt máu, nhuộm đỏ cả vùng.

“Vương vị của Minh Vương cũng dám ngồi, lá gan thật đúng là không nhỏ.” khước miệng Minh Vương nổi lên ý cười, dùng một chút lại làm bầm lều bầu, “Lại nói, ánh mắt của tiểu tử Mặc Dạ này cũng không tệ.”

Chương 152: Kim Thân Bất Diệt

Vốn Minh Vương không có ý định mang theo Tề Hoan xuống sâu dưới tầng địa ngục thứ mười, chỗ đó thật sự quá nguy hiểm, một mình hắn xuống dưới đã là ốc không mang nổi mình ốc rồi, mang theo Tề Hoan không chừng sẽ phát sinh ra chuyện gì đó.

Nhưng Tề Hoan lại nói một câu rất đúng, không có nàng thì Minh Vương cũng không có biện pháp đi vào tầng địa ngục thứ mười một, mềm mỏng cứng rắn, cuối cùng Minh Vương gật đầu đáp ứng mang theo Tề Hoan xuống dưới tìm kiếm.

Cũng may mười tầng địa ngục không có khủng bố như trong tưởng tượng, thực lực của Minh Vương cũng rất cường đại, chỉ riêng áp lực cường đại trên người hắn tỏa ra đã khiến đám quỷ thú của mười tầng địa ngục không dám xuất hiện rồi. Mười tầng địa ngục cũng không lớn lắm, đi theo Minh Vương dạo qua một vòng, bọn họ đều không phát hiện ra cái gì.

Cứ như vậy đi xuống, mãi cho đến tầng địa ngục thứ 36, vẫn như cũ không thu hoạch được gì, vốn Tề Hoan còn định tiếp tục, nhưng Minh Vương lại nói đã đến thời hạn của Tiên giới, Tề Hoan phải trở về.

Cho dù nóng lòng muốn tìm Mặc Dạ, nhưng đây không phải chuyện một sớm một chiều, Tề Hoan cũng chỉ có thể nghe lời Minh Vương, để hắn đưa nguyên thân của mình về Tiên Giới.

Sau khi Tề Hoan trở về, Minh Vương cũng không rời khỏi tầng 36 địa ngục U Minh, hắn đứng giữa không trung, cúi đầu nhìn đoàn oán khí đen đặc dưới chân đang không ngừng quay cuồng, nhin không được thờ dài, “Nàng cũng đã đến, vì sao ngươi không đi ra nhìn mặt một lần.”

Từ khi bước vào địa ngục U Minh, Minh Vương đã cảm nhận được hơi thở của Mặc Dạ, hai người mặc dù con đường tu luyện không giống nhau, nhưng năng lực cảm ứng với oán khí của Minh Vương lại rất mạnh. Mà Tề Hoan, thứ nhất do tu vi của nàng tương đối thấp, thứ hai bây giờ nàng còn chưa khống chế tốt lực lượng lôi điện trong cơ thể, vừa gặp phải oán khí dơ bẩn, thân thể liền tự động phản kháng, cho nên nàng căn bản không cảm nhận được điều này, cũng không biết kỳ thật Mặc Dạ đang đứng trong địa ngục U Minh.

Tại Minh giới, nơi thích hợp nhất để tu luyện chính là địa ngục U Minh, thế nhưng lúc này Mặc Dạ không phải đang tu luyện.

Mặc dù Minh Vương có thể cảm nhận được sự tồn tại của Mặc Dạ, nhưng

căn bản không thấy được thân thể hần, bởi vì toàn bộ oán khí trong không gian này đều do Mặc Dạ biến thành.

Tuy đỉnh Diệt Thần cuối cùng hạ xuống lệch một chút, nhưng tổn thương đối với Mặc Dạ lại vô cùng to lớn, oán khí vẫn chưa vững chắc trong cơ thể bị đỉnh Diệt Thần làm tiêu tán toàn bộ, cho dù còn thần trí, nhưng muốn gặp Tề Hoan, hần cũng không có biện pháp nào.

Minh Vương phát hiện mình nói cả buổi, vẫn không thấy Mặc Dạ có phản ứng, chỉ có thể đi vào bên trong luồng oán khí cuộn cuộn kia. Giơ cổ tay ra, móng tay trái bén nhọn xẹt một cái, lập tức, máu đỏ tuôn trào.

Những oán khí vốn rời xa thân thể Minh Vương trong nháy mắt bắt đầu bao phủ lấy toàn thân hần. Trọn vẹn nửa canh giờ, Minh Vương mới phát tay đánh tan luồng oán khí, máu trên cổ tay hần đã không còn chảy nữa, thế nhưng sắc mặt lại vô cùng khó coi, ắt hẳn là do mất máu quá nhiều.

“Lần này có thể đi ra chưa?” Minh Vương lầm bầm lầu bầu, sau nửa ngày, rốt cục cũng trông thấy một bóng dáng gần như trong suốt xuất hiện ở trước mặt. Nhìn không rõ ngũ quan, chỉ là một cái bóng mà thôi.

“Đừng mang nàng tới nữa.” Chỉ một câu, sau đó oán khí thật vất vả ngưng tụ thành hình người kia lại một lần nữa tiêu tán.

Mình dùng nửa vạc máu, cư nhiên chỉ đổi lấy một câu như vậy, Minh Vương tức đến nổi suýt nữa hộc máu.

Hần khó chịu lắc lắc tay áo, “Ta quản người chắc.” Sau đó bước vào cửa ra mà Tề Hoan để lại, sau khi lối ra dần dần biến mất, những oán khí đen đặc tiếp tục quay cuồng.

Nhưng, nếu nhìn kỹ lại có thể phát hiện, oán khí bao vây lấy một bộ xương cốt do huyết khí ngưng tụ thành. Thời điểm Mặc Dạ tu thành Quỷ Tiên, bản thể đã bị Lôi Thần và Thiên Lôi dùng sấm sét đánh nát, cho nên thân thể hần là do oán khí trực tiếp ngưng tụ thành.

Lẽ ra, nếu như hần không bị thương tổn nghiêm trọng, vẫn có thể dùng oán khí ngưng tụ thành bản thể, nhưng đỉnh Diệt Thần dù sao cũng là Pháp Khí đặc biệt đối với hần, sau khi hần trúng chiêu, thiếu chút nữa thân trí cũng biến mất theo, cho dù muốn ngưng tụ về bản thể, ngắn nhất cũng phải mất mấy chục vạn năm.

Cho nên, hần cần phải có đồ dẫn dắt. Bộ xương cốt này, chính là vật dẫn hần cần để ngưng kết thân thể.

Thời điểm Minh Vương đến đây, chỉ phát hiện ra hơi thở của Mặc Dạ, chứ không có phát hiện ra trong địa ngục U Minh này còn có một người, nói đúng hơn là một cương thi.

Cương thi kia chính là Mặc Ngự mượn thân thể của Tinh Hoàng sống lại, nhưng so với lần gặp mặt trước, Mặc Ngự trông già hơn rất nhiều.

Theo lý mà nói, cương thi không già không chết, nhưng ông ta dường như ngoại lệ. Một đầu tóc dài đen nhánh đã trở nên hoa rậm, trên mặt cũng xuất

hiện từng chầm từng chầm đòi mỗi, nếp nhăn hiện đầy khóe mắt khóe miệng, thân thể cường tráng rắn chắc lúc trước vậy mà hôm nay gầy như que củi.

Nửa người dưới của ông ta cũng bị oán khí bao vây, nhưng vẫn không nhức nhích, ánh mắt có chút ngậy ngốc nhìn bộ xương khô bị vây trong oán khí kia, nhìn nó từ màu máu ngưng tụ thành khô lâu màu vàng.

Quá trình này nhìn như đơn giản, nhưng trên thực tế, y đã nhìn trọn vẹn mười năm, cuối cùng thấy được một tia hi vọng. Hơn nữa lúc này Minh Vương tiêu hao nhiều máu như vậy, khiến bộ xương cốt kia được cường hóa không ít, chắc chắn chỉ cần y chịu chờ đợi, cuối cùng sẽ có một ngày khôi phục như lúc ban đầu.

Mặc Ngự biết cho tới bây giờ mình đều không phải một người cha tốt, nhi tử hận y đến tận xương tủy cũng phải thôi. Nhưng mà. Dù sao đi chăng nữa Mặc Dạ cũng là con của hắn, là con của hắn và Diệt Tuyết.

Đời này nữ nhân duy nhất y yêu chính là Diệt Tuyết, chuyện duy nhất y hỏi hận chính là đáp ứng Diệt Tuyết nhìn Mặc Dạ lớn lên, tuyệt đối không được buông xuôi rời đi cùng nàng.

Không biết trải qua bao nhiêu năm, hình ảnh người con gái áo trắng cao quý trang nhã nhưng thật ra rất bướng bỉnh trong lòng y, bây giờ lại dần dần mờ hồ theo thời gian, cho dù mỗi ngày nhìn bức họa của nàng, nhưng hình như y vẫn sắp quên mất nàng.

Trên đời, còn điều gì tàn nhẫn hơn chuyện này?

Mặc Ngự chưa từng nghĩ tới, bởi vì mình đi nhầm một bước, lại ép con trai biến thành Quỷ Tiên, thành địch nhân của lục đạo. Người làm phụ thân như y chỉ có thể tro mắt nhìn, lại bất lực, giống như năm đó, y tro mắt nhìn Diệt Tuyết tan thành mây khói.

Loại chuyện này, trải qua lần thứ nhất cũng đã quá đủ, y không có cách nào tiếp nhận lần thứ hai. Hơn nữa, nhi tử đã trưởng thành, chuyện y hứa hẹn với Diệt Tuyết cũng đã làm được, nghĩ tới, lúc này rời đi, Diệt Tuyết hắn sẽ không oán trách.

Ánh mắt đục ngầu của Mặc Ngự khẽ di chuyển, nhìn bộ xương cốt kia tản ra huyết quang nồng đậm, thờ dài. Nếu đây là lựa chọn của con, làm phụ thân như y cũng không có biện pháp ngăn cản. Y chỉ có thể lưu thứ này lại, hi vọng, con trai có thể cùng cô bé kia đi được xa hơn.

《Sách thí thân》 lưu lại từ Thượng cổ đã nói, cương thi hoàng không cần hút máu để sống. Bọn họ có thể cung cấp máu cho chính mình, nhưng máu của bọn họ vô cùng quý giá, lấy hết máu toàn thân, có thể ngưng tụ thành Kim Thân bất diệt trong truyền thuyết. Thế nhưng, trên đó cũng không đề cập đến Kim Thân bất diệt rốt cuộc là thứ gì, bởi vì chưa từng có ai gặp qua, thứ nhất, cương thi hoàng cơ bản đã không còn tồn tại, thứ hai, cương thi hoàng sau khi chết máu sẽ lập tức bốc hơi, mà khi bọn họ còn sống, cho

dù là thần thú cũng chưa chắc có thể khiến bọn họ đổ máu.

Kỳ thật cái gọi là Kim Thân bất diệt, thực ra chỉ là một bộ xương khô mà thôi. Một bộ xương khô mang theo toàn thân tu vi của cương thi hoàng, sau khi tu đến tầng cao nhất, tu vi toàn thân đều ngưng tụ trong máu. Cho nên, trừ phi bọn họ tự nguyện, bằng không không ai có thể khiến bọn họ ngưng tụ thành Kim Thân bất diệt.

Mặc Ngự hẳn là kẻ vạn năm có một này, người duy nhất tu thành cương thi hoàng, chỉ sợ cũng là người duy nhất đem một thân tu vi ngưng tụ thành Kim Thân bất diệt.

Cương thi mất đi máu chẳng khác nào mất đi tính mạng, bọn họ không có Luân Hồi, vừa chết, sẽ không còn tương lai.

“Nhi tử, thật sự ta rất chán ghét con, nếu như không phải tại con, ta cũng không cần sống lâu như vậy.”

“Ta biết rõ, con cũng rất chán ghét ta, ta chẳng qua chỉ nhìn liếc qua nữ nhân con sủng hạnh, thế mà con liền vứt bỏ nàng ta, con ghét bỏ ta có cần biểu hiện rõ ràng như vậy không. Nhưng dù sao, so với ta, con may mắn hơn nhiều, ít nhất, nữ nhân của con còn sống, mà của ta thì đã vĩnh viễn biến mất.”

“Thật ra, cho dù con không nói, ta cũng có thể đoán được câu cuối cùng Diệt Tuyệt là gì, con rất ghét ta sao?”

“Cũng may, đã không còn kiếp sau rồi. . . . .” Mặc Ngự hí mắt, nhìn chăm chăm oán khí đang quay cuồng kia, cứ độc thoại một mình, cũng mặc kệ rốt cuộc có ai nghe thấy hay không. E rằng, đây là lần đầu tiên, cha con bọn họ thật sự mặt đối mặt bình tĩnh hòa nhã nói chuyện như vậy, cho dù Mặc Dạ không thể mở miệng.

Mặc Ngự hơi hé miệng, dường như còn muốn nói điều gì, nhưng y không còn cơ hội mở miệng nữa, con mắt đục ngầu hoàn toàn không nhìn thấy ánh sáng, thế nhưng, y lại đang cười, trước khi chết, y rốt cuộc nhìn thấy cái gì? Có lẽ, đây vĩnh viễn là một bí mật.

Những oán khí kia vẫn bao phủ xung quanh bộ xương cốt, trên bộ xương kia huyết khí kim quang phát ra càng nồng đậm, dường như có thể bao phủ toàn bộ không gian, trong địa ngục U Minh vẫn không chút tiếng động, cũng không biết đã qua bao nhiêu năm, bên trong oán khí, bộ xương của Mặc Ngự càng lúc càng cường đại, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Giống như, từ đầu tới đuôi ông ta không hề xuất hiện, có lẽ, đây mới là kết cục tốt nhất.

Về phần Mặc Dạ có nghe được những lời nói kia của ông ta hay không thì có quan hệ gì đâu.

Nháy mắt, Tề Hoan tiếp quản Lôi Thần Điện đã qua trăm năm, trăm năm ở Tiên Giới mà nói thật sự rất ngắn, nhưng đối với Tề Hoan, thì càng ngày càng khó chịu, người nàng muốn tìm, căn bản không hề có động tĩnh gì.

Sau này Minh Vương lại tìm nàng mấy lần, Tề Hoan đã giẫm đạp lên toàn bộ không gian địa ngục, nhưng vẫn không phát hiện ra một chút hơi thở nào của Mặc Dạ.

Chương 153: Thú Trần Mạch

Thiên Lô và Lô Thần rời khỏi Lô Thần Điện đã lâu, sáu mươi năm trước Minh Hỏa đưa tiểu hồ ly về Lô Thần Điện, nhưng một câu cũng không nhắc đến Tiểu Ngân.

Hai năm trước, Minh Hỏa lại phái người truyền đến tin tức, muốn gặp được Tiểu Ngân thì Tề Hoan phải tự mình đến.

Thái độ của nàng đã biểu hiện vô cùng rõ ràng, vậy mà Minh Hỏa dường như không định để ý tới. Tề Hoan cũng âm thầm cảm thấy mình may mắn, nếu không phải bốn thân thú cần 100 năm mới có thể khống chế Lô Thần tháp, e rằng cuộc sống của nàng đã không trôi qua thoải mái như vậy.

Trong một trăm năm này, tu vi của người ta từ từ tăng trưởng, ấy thế nhưng tu vi của Tề Hoan lại không ngừng rút lui, từ Ngũ trọng thiên rớt thẳng xuống Nhị Trọng Thiên.

Mặc dù nàng không chế Lục Đạo ngày càng thuần thục, hơi thở cũng càng nội liễm, nhưng tu vi biểu hiện ra vẫn Ngũ trọng thiên lại không ngừng rớt xuống. Chuyện tu vi của nàng bị giảm đã cải biến thành vô số phiên bản truyền khắp toàn bộ Tiên Giới suốt mấy năm nay.

Dường như tất cả tiên nhân đều biết, tu vi của điện chủ Lô Thần Điện chỉ có Nhị Trọng Thiên mà thôi, bây giờ Tề Hoan đã trở thành người bị cả Tiên Giới chê cười, thế nhưng trái lại bản thân nàng lại không có cảm giác gì.

“Tiểu Hoan, Tiểu Hoan, rời giường.” Trời còn chưa sáng, Tề Hoan đang vui mình trong chiếc chăn bông mềm mại quen thuộc, đột nhiên cảm thấy trên bụng bị người đè nặng giống như giáng ột quyền, đau đến nỗi nàng lập tức nhảy dựng lên.

“Hồ ly chết tiệt, ngươi đừng lộn xộn a!” Sau khi thấy rõ trên bụng là vật gì, Tề Hoan không chút khách khí đập một phát, ngồi xồm trên bụng nàng chính là tiểu hồ ly đang mang vẻ mặt vô tội vẩy chín cái đuôi lông xù màu trắng.

“Ngươi đã đồng ý với ta hôm nay dẫn ta đi gặp Tiểu Ngân đấy.” Tề Hoan biết rõ, Minh Hỏa nói ra yêu cầu kia, nghĩa là Tiểu Ngân không có nguy hiểm, nhưng nàng vẫn cảm thấy rất kỳ quái, tại sao lâu như vậy Minh Hỏa mới nói.

Nói thế nào đi chăng nữa, Tiểu Ngân cũng coi như bằng hữu lẫn lộn cùng nàng, Tề Hoan không thể bỏ mặc, cho nên đành đáp ứng hẳn sẽ đích thân đi thành Minh Hỏa, bây giờ nàng cũng không sợ Minh Hỏa sẽ có suy nghĩ

lệch lạc gì.

Thế nhưng sốt ruột nhất không phải Tề Hoan, mà là tiểu hồ ly. Tề Hoan nghe tiểu hồ ly nói, những năm này Minh Hỏa không làm gì nó, phục vụ ăn uống, ngoại trừ không cho nó bước khỏi Minh Hỏa điện thì không làm ra chuyện gì quá phận. Nhưng tiểu hồ ly cũng chỉ biết là Tiểu Ngân không chết, chứ không có tìm được bóng dáng của Tiểu Ngân.

“Ta đáp ứng ngươi là ban ngày, ban ngày ngươi hiểu chưa! !” Túm mấy cái đuôi, vung mạnh trên không trung hai vòng. Tề Hoan không chút khách khí ném tiểu hồ ly ra ngoài cửa sổ đang mở.

“Ta sốt ruột mà.” Thân thể tròn vo của tiểu hồ ly uốn éo trên không trung một cái, sau đó trong nháy mắt chạy trở về trên bụng Tề Hoan.

“Chờ ta tỉnh ngủ.” Tề Hoan tùy tiện tìm cái gối, chôn tiểu hồ ly xuống dưới, sau đó gối đầu lên. Cũng may hồ ly nhà nàng tương đối bền, vẫn vể bóp méo thế nào cũng không xuất hiện nguy cơ biến dạng.

“Tiểu Hoan. . . . . A A A A . . . . .” Tề Hoan mơ mơ màng màng tiếp tục ngủ, tiểu hồ ly mặt bẹp dí nằm sấp dưới gối, lúc thì duỗi ra một cái chân nhỏ, lúc thì duỗi ra một cái đuôi. Chờ sau khi nó giãy dụa đi ra, trong phòng đã tràn đầy ánh mặt trời.

Phù ~~~ tiểu hồ ly thở phào một cái thật dài, kỳ thật biến thành người đối với nó là một chuyện tương đối dễ dàng, nhưng có lẽ do Mặc Dạ đã để lại cho nó bóng ma tâm lý quá sâu, nên khiến tiểu hồ ly có cảm giác vô cùng sợ hãi khi biến thân trước mặt Tề Hoan.

“Điện chủ, Âm Minh Tiên Tôn đến thăm.” Ngoài cửa, truyền vào giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của thủ vệ Lôi Thần Điện.

Đối với những đôn bên ngoài về Tề Hoan, tất cả mọi người trong Lôi Thần Điện đều nghe qua, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến sự trung thành của bọn họ đối với Lôi Thần Điện, đúng vậy, bọn họ trung thành là Lôi Thần Điện, chứ không phải Tề Hoan, cho nên căn bản bọn họ mặc kệ tu vi của Tề Hoan thế nào, chỉ cần nàng vẫn là điện chủ Lôi Thần, thì tất cả mọi người ở đây đều sẽ trung thành với nàng.

Tề Hoan vẫn rất bội phục Lôi Thần về chuyện này, cũng không biết hẳn dạy dỗ đám thủ vệ này thế nào.

Lại nói, những năm gần đây, ngoại trừ Thiên Vũ Tiên Tôn ra, thì chỉ có Âm Minh Tiên Tôn này khiến cho Tề Hoan vô cùng chán ghét, ông ta cho rằng chuyện Lôi Thần tháp bị hủy năm đó là do Tề Hoan, con mình cũng bị Tề Hoan hại chết, cho nên một lòng muốn tìm Tề Hoan gây sự.

Mấy lần trước, nếu không phải Tề Hoan đi ra ngoài, thì cũng có Lôi Ma sang đây thăm nàng, cho nên Âm Minh Tiên Tôn vẫn không tìm được cơ hội tốt, hôm nay rốt cuộc cũng bị ông ta đụng phải.

“Cứ đi hẳn chờ.” Lúc Tề Hoan chuẩn bị rời giường, tiểu hồ ly nhẹ nhàng nhảy xuống, hẳn là tới phòng bếp tìm bữa sáng đi. Ban đầu khi Tề Hoan

chương quản Lôì Thần Điện, nơi này vẫn chưa có phòng bếp, thế nhưng một ngày nào đó sau khi tiểu hồ ly trở về, không biết từ đâu tha tới một con yêu thú mập mạp, còn uy hiếp người ta nếu không nấu cơm ăn cho nó, nó sẽ ăn yêu thú kia, kết quả Lôì Thần Điện cứ như vậy có thêm đầu bếp.

Tề Hoan đến nay vẫn không biết, Tiểu yêu thú kia thoát nhìn tròn trịa ngu ngơ đáng yêu kia, thật ra lại là hung thú Thao Thiết (*) trong truyền thuyết. Thật lâu sau đó, khi Tề Hoan nói chuyện phiếm, mới nghe được Thao Thiết kể về hoàn cảnh bi thảm của mình lúc bị tiểu hồ ly bắt.

(*) con ác thú trong Thần thoại, thường được khắc thành hoa văn trên đồ đồng Trung Quốc.

Lúc ấy nó vừa mới sinh ra không bao lâu, mẹ nó sau khi sinh liền rời đi, không may, nó lại sinh ra ở gần Lôì Thần Điện. Tiểu hồ ly đói bụng đi ra ngoài tìm đồ ăn, kết quả là đem nó trở thành món ăn. Đến nay Thao Thiết vẫn còn nhớ rõ, con hồ ly kia đem nó nướng trên ngọn lửa gần ba giờ đồng hồ, còn dùng ánh mắt thèm thuồng nhìn nó, quả thực vô cùng kinh khủng. Tiểu hồ ly làm sao biết được, thân thể của Thao Thiết là kim cương bất hoại, căn bản nấu không chín hầm không nát, không có đồ ăn tiểu hồ ly thiếu chút nữa nuốt chửng Thao Thiết vào bụng. Cuối cùng không biết vì sao tiểu hồ ly thay đổi ý định, lôì Thao Thiết trở về Lôì Thần Điện. Không thể không nói, Thao Thiết biết ăn, cũng rất biết làm, sau khi thiêu rụi mười hai gian phòng của Lôì Thần Điện thì tay nghề của nó cũng được coi như đầu bếp đẳng cấp ở nhân gian rồi.

“Đi mau.” Tề Hoan vừa rửa mặt xong, đã nghe thấy giọng nói bá đạo của tiểu hồ ly vang lên ngoài cửa, thò đầu ra xem xét, phát hiện một tiểu nam hài mập mạp về mặt ủy khuất theo sát sau lưng tiểu hồ ly, trong tay còn bung một đồng đồ ăn.

“Làm sao người lại lôì nó tới đây?” Tề Hoan có chút kỳ quái hỏi.

“Người không phải muốn đi thành Minh Hỏa sao, để hãn chớ chúng ta đi nhanh hơn nhiều.” Tiểu hồ ly đã sớm biết, Tề Hoan vô cùng bất mãn với bản thể bé tí ti của nó, nó cũng không muốn được không, ai biết gen của cha mẹ nó lại kém như vậy, khiến nó làm sao cũng không lớn lên được.

“Nó có thể sao?” Tề Hoan không tin được nhìn Thao Thiết.

“Nếu nó không chạy được, ta sẽ nướng nó, còn có thể làm thịt ăn.” Tiểu hồ ly hừ hừ hai tiếng, trong mắt uy hiếp mười phần. Cái này chính là cậy thế bắt nạt thú trong truyền thuyết, Tề Hoan cuối cùng cũng được mở mang tầm mắt.

“Có thể làm có thể làm.” Thao Thiết nghe xong vội vàng gật đầu. Nó chỉ là ấu thú (thú mới sinh), tiểu hồ ly coi như yêu thú trưởng thành rồi, hơn nữa hai người bọn họ đều có huyết mạch thượng cổ, cho nên trong mắt người khác tuy Thao Thiết vô cùng khó giải quyết, thế nhưng trước mặt tiểu hồ ly vẫn phải thành thành thật thật.

Sau khi ăn xong điêm tâm, Tề Hoan lại uống thêm chút trà, nghỉ ngơi một chút, lúc này mới chậm rãi đi gặp Âm Minh Tiên Tôn kia. Không cần nghĩ Tề Hoan cũng biết, ông ta sẽ dùng thái độ gì đối với mình, cho nên nàng cũng không cần thiết phải cư xử xứng chức chủ nhân.

Thế nhưng, thật không ngờ, sau khi gặp Âm Minh Tiên Tôn, ông ta vậy mà lại không có gào lên.

Ngoại trừ bộ mặt hơi vắn vẹo, sắc mặt hơi đen sì ra, tổng thể vẫn xem như bình thường.

“Âm Minh Tiên Tôn tìm ta có việc gì?” Tề Hoan đi đến trung tâm đại điện ngồi xuống ghế, thuận miệng hỏi một câu.

“Ta muốn câu điện chủ một chuyện nhỏ.” Khó được ah, còn có thể trông thấy Âm Minh cúi đầu, Tề Hoan cảm thấy vô cùng mới lạ.

“Ah, Tiên Tôn mời nói.”

“Ta muốn đưa con thứ ba vào Lôi Thần tháp tu hành.” Không thể không nói, Âm Minh này cũng rất có năng lực sinh nở đấy, hai nhi tử chết rồi, lúc này con trai thứ ba bỗng dưng xuất hiện. Hơn nữa, mấy nhi tử của Âm Minh vậy mà đều chỉ có thể tu luyện lực lôi điện, đáng tiếc tất cả bọn họ đều không lôi thể, cho nên muốn nâng cao tu vi, thì phải bước vào Lôi Thần tháp tu luyện.

Chẳng qua hiện nay, quyền khống chế Lôi Thần tháp lại ở trong tay Tề Hoan, mọi chuyện đều do nàng định đoạt. Cho dù Âm Minh hận không thể một đao làm thịt Tề Hoan, nhưng vì đứa con độc nhất, y vẫn phải nhịn hận ý tới cầu người.

“Dựa vào cái gì ta phải đáp ứng ngươi.” Tề Hoan tiện tay cầm quả thiên kinh bên cạnh, bỏ vào miệng cắn một cái, chắc, không ngọt, lại tiện tay ném về đĩa, chọn một quả khác tiếp tục gặm.

“Ta nghe nói điện chủ đang tìm một con đặng xà.” Nếu như không có biện pháp ứng đối vẹn toàn, Âm Minh cũng sẽ không tìm tới Tề Hoan. Tính cách Tề Hoan không giống người khác, người khác còn có thể nể mặt Tiên Tôn cho y chút mặt mũi, thế nhưng bất kì ai Tề Hoan cũng không hề nể mặt. Nghĩ đến hai mươi năm trước, Thiên Vũ Tiên Tôn nghe nói tu vi của Tề Hoan không hề tăng tiến ngược lại rút xuống, liền đặc biệt chạy tới Lôi Thần Điện cười nhạo Tề Hoan, kết quả không đợi hắn đến gần Lôi Thần Điện, trong Lôi Thần tháp đã đột nhiên bỏ ra hai đạo lôi kiếp dài hơn mười thước, đánh bay Thiên Vũ Tiên Tôn ngay tại chỗ.

“Đây cũng không phải bí mật gì.” Tề Hoan bắt chéo hai chân, không có hình tượng gặm quả thiên kinh màu vàng nhạt trong tay.

“Chắc hẳn điện chủ cũng biết đặng xà này đang ở thành Minh Hỏa, chỉ có điều, điện chủ có nghe nói hay chưa, ngọn lửa trong bình nguyên hoang hoả gần thành Minh Hoả đã biến mất gần một trăm năm?”

Trong lời nói của Âm Minh ẩn chứa đầy hàm ý, lông mày Tề Hoan khẽ

nhúu lại. “Có ý tứ gì?”

“Nếu người tới thành Minh Hỏa, có thể sẽ gặp được đấng xà nhưng lại không có cách nào mang nó đi, không biết điện chủ sẽ làm thế nào? Bình nguyên hoang hoả kia lại là hoả mạch của Tiên Giới, theo ta được biết, con đấng xà đó đã bị ném vào trong đê trấn áp hoả mạch rồi.”

“Vậy thì sao?” Tề Hoan không biết trấn áp hoả mạch nghĩa là gì, nhưng nàng lại nghe ra có điều gì đó không ổn.

Ám Minh Tiên Tôn nhìn sắc mặt Tề hoan hơi u ám, khước miệng khẽ nhếch lên, “Sau khi hoả mạch bị trấn áp, một khi thú trấn mạch rời khỏi, sẽ xảy ra rung chuyển vô cùng đáng sợ, nhẹ thì thú trấn mạch kia chết, nặng thì hoả mạch bộc phát, huỷ diệt toàn bộ thành Minh Hỏa. Điện chủ cho rằng, Chu Tước đại nhân sẽ cho phép người làm như vậy sao?”

“Người muốn nói gì?”

“Ta có biện pháp khiến đấng xà kia không chết, lại có thể làm cho tu vi của nó tăng thêm một bước.”

” . . . . . Ta đáp ứng người.”

Chương 154: Con Rắn Ngủ Xuân, Người Còn Sống Không?

Sau khi Âm Minh Tiên Tôn thệ ước với Tề Hoan, lại tỉ mỉ giải thích một lượt về cái gọi là thú trần mạch cho nàng, mặc dù tu vi của Tiểu Ngân không tính là quá cao, nhưng không gian phát triển quả thực rất lớn, cũng không biết là sợ Tiểu Ngân tiếp tục phát triển, hay còn có nguyên nhân khác, mà Minh Hỏa lại phong ấn Tiểu Ngân trong hỏa mạch.

Vào hỏa mạch khoảng năm mươi năm, trong cơ thể Tiểu Ngân sẽ tràn ngập nguyên tố hệ hỏa, nếu không thể dung hợp thì nó sẽ phải chết, nhưng dựa theo phân tích Âm Minh, Tiểu Ngân còn sống, hơn nữa thân thể đã dung hợp được nguyên tố hệ hỏa, cho nên nó đã chính thức trở thành thú trần mạch.

Muốn thú trần mạch đi ra khỏi hỏa mạch, biện pháp duy nhất là hủy hỏa mạch. Không thể không nói, Âm Minh cũng là một nhân tài, người ta đều vọng trộm ngáng chân, hẳn lại nói rõ cho Tề Hoan một cái hố lửa để nàng mở to mắt nhảy xuống.

Hủy hỏa mạch, Chu Tước sẽ bỏ qua cho nàng sao?

Nhưng Âm Minh vậy mà lại lập tử thệ, nói rằng nếu có phương pháp thứ hai cứu được Tiểu Ngân ra, hẳn xin lấy tính mệnh chống đỡ, lời thề của thần tiên không phải chuyện đùa, Tề Hoan không thể không tin.

Sau khi Âm Minh rời đi, Tề Hoan một mình đứng trong đại điện ngậy ngốc một lúc, rồi quay người đi về phía tẩm cung. Thậm chí ngay cả phương pháp hủy hỏa mạch Âm Minh cũng đã nói cho nàng biết, đồ vật cần dùng cũng đã đưa cho nàng rồi, trong đó không ít vật chỉ có ở Thiên Ma giới, xem ra vì để Tề Hoan nhảy xuống cái hố này, hẳn đã phải động não không ít.

Nhưng dù đó là núi đao biển lửa, nàng cũng phải đi một chuyến.

Trước khi đến thành Minh Hỏa Tề Hoan cũng không có thông báo với bất kì ai, nhưng lúc vừa tới cửa thành, nàng đã trông thấy Minh Hỏa đứng ở đó chờ từ lúc nào.

Thấy Tề Hoan từng bước đi về phía mình, trên mặt Minh Hỏa hiện lên nụ cười, ai có thể địch nổi thời gian, cho dù trong lòng nàng yêu Mặc Dạ, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày quên lãng. Lúc trước nàng thề không tới thành Minh Hỏa, bây giờ không phải đã đến sao. Hẳn có rất nhiều thời gian để chờ đợi.

“Hoan nghênh.” Nhìn Tề Hoan đi đến trước mặt mình, Minh Hỏa nắm lấy tay phải của nàng, cúi đầu nhẹ nhàng in một nụ hôn lên.

“Dẫn ta đi gặp Tiểu Ngân.” Tề Hoan không chút khách sáo, giọng nói cực kì lạnh nhạt, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm tình tốt của Minh Hỏa. Minh Hỏa mỉm cười, nắm tay Tề Hoan không buông ra. Tề Hoan cũng không hất văng hẳn, có đôi khi để đạt được mục đích, hi sinh vẫn phải có, cùng lắm thì trở về rửa tay thêm vài lần.

Ám Minh nói không sai, Minh Hỏa không dẫn Tề Hoan vào thành, mà đi ra bên ngoài, đi về phía bình nguyên hoang hỏa, lúc này bình nguyên hoang hỏa là một vùng xanh biếc, không thấy chút ánh lửa nào.

Hỏa mạch cách thành Minh Hỏa rất gần, bên trên hỏa mạch còn có trận pháp Chu Tước tự mình bố trí, vì muốn hấp thụ hỏa linh trong đó. Chu Tước cần hỏa linh để tu luyện, cho nên bố trí trận pháp này, thì ra bởi vì trận pháp nên bình nguyên hoang hỏa mới có thể quanh năm không tắt, hỏa mạch mới có thể bạo động như thế.

Ở bên cạnh Minh Hỏa, bất kể đi vào nơi nóng hơn nữa Tề Hoan cũng không bị ảnh hưởng gì, hai người tiến vào bên trong hỏa mạch, trước mắt Tề Hoan chỉ có thể trông thấy nham thạch nóng chảy cuộn cuộn, nhưng màu sắc nham thạch ở đây gần như trong suốt. Tề Hoan liếc mắt một cái đã nhìn thấy một con Cự Xà dài mấy trăm mét đang ở bên trong nham thạch, xung quanh người nó còn bùng lên ngọn lửa.

Tề Hoan tuyệt đối sẽ không ngu đến nỗi cho rằng con rắn kia đang tắm.

“Đó là Tiểu Ngân?” Tề Hoan cố gắng kìm chặt khớp hàm, nén không để giọng nói bị lạc giọng, quay đầu nhìn về phía Minh Hỏa.

“Nó chính là đấng xà nàng muốn tìm.” Minh Hỏa nhìn Tiểu Ngân găm rú trong nham thạch, lẩn lộn kịch liệt, vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt, không, có lẽ phải gọi là lạnh lùng mới đúng.

“Vì sao nó lại ở chỗ này?”

“Tiểu Hoan, vận mệnh của đấng xà vốn là như thế, chúng sinh ra chính là để trấn mạch, mặc dù đấng xà này đã biến dị, nhưng thật ra nó vẫn có chỗ hữu dụng.” Minh Hỏa nói nhẹ nhàng như đang miêu tả, thật giống như không phải đang nói về một tính mạng.

“Ta biết rõ, ta biết rất rõ.” Tề Hoan mỉm cười, nhưng ngay sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Minh Hỏa, “Hỏa mạch ở đây hình như cũng không an ổn?”

Minh Hỏa cúi đầu, tóc dài đỏ như lửa rũ xuống bên tai Tề Hoan, “Có thú trấn mạch ở đây, có thể bảo vệ hỏa mạch vạn năm không lo.”

“Phải không. . . . .” Tề Hoan ném một quả cầu sét vào bên trong nham thạch nóng chảy, ngay lập tức không gian xung quanh bọn họ bắt đầu chấn động, đáng tiếc, chẳng được bao lâu lại bình ổn, Tề Hoan khẽ bóp cổ tay thờ dài.

“Sức mạnh của nàng quá nhỏ, chịu khổ sẽ chỉ là con rắn kia mà thôi.” Minh Hỏa không để ý đến sự khiêu khích của Tề Hoan, ánh mắt nhìn Tề Hoan tràn ngập sùng nịch.

“Thật đáng tiếc.” Tề Hoan quay đầu lại nhìn Tiểu Ngân bên trong nham thạch một cái, “Đi thôi.”

“Không nhìn?”

“Còn nhiều thời gian.”

Sau khi Tề Hoan và Minh Hỏa rời đi, bên trong nham thạch cuộn cuộn đột nhiên xuất hiện một quả cầu sét màu xám, dần dần rạn nứt, tiếp đó, một con hồ ly toàn thân đỏ như lửa từ bên trong nhảy ra.

Mặc dù tiểu hồ ly không thích mình đỏ rực thế này, nhưng vì ở đây nguyên tố hệ hỏa quá nồng đậm, thân thể của nó căn bản không chống chế được liên biến sắc.

“Ê, con rắn ngu xuẩn, ngươi còn sống không?” Móng vuốt nhỏ của Tiểu hồ ly vươn vào màn nham thạch nóng chảy thử một chút, cảm thấy nhiệt độ khá tốt, lúc này mới đáp cả bốn cái chân nhỏ xuống.

Đột nhiên nghe được giọng nói quen thuộc, Tiểu Ngân trong màn nham thạch cuộn cuộn thoáng cái ngã sấp, toàn bộ thân thể lập tức trở mình, nham thạch bị nó va phải rơi vãi khắp nơi, tiểu hồ ly bất mãn bĩu cái miệng nhỏ nhắn.

“Ngươi. . . . . Làm sao lại tới đây?” Một cái đầu rắn màu bạc cực lớn xuất hiện trước mặt tiểu hồ ly, chẳng qua đôi mắt màu bạc lạnh lùng nay đã nhiễm lửa hồng, trên người cũng xuất hiện rất nhiều hỏa vân.

“Ta làm sao không thể tới, ngươi có khỏe không?” Tiểu hồ ly cẩn thận từng li từng tí dẫm lên nham thạch, đi về phía Tiểu Ngân. Thời điểm cách Tiểu Ngân chỉ vài mét, nó liền nhào tới, vô cùng nhanh nhẹn leo lên đầu Tiểu Ngân, vui vẻ lăn lộn mấy cái.

“Ngươi đang làm gì đó?” Cảm giác sừng trên đầu mình đau nhức, Tiểu Ngân chớp chớp con mắt to như đèn lồng hỏi.

“Không phải nói sừng Tô Long đại bổ sao!” Một đôi sừng trên đầu Tiểu Ngân đã tiến hóa thành sừng Tô Long, mặc dù nó cũng không biết tại sao mình lại mọc ra một đôi sừng như vậy.

” . . . . . Ngươi còn chưa đủ bổ à.”

Tiểu Ngân thở dài, đáng tiếc ở đây mình không có cách nào biến trở về nguyên hình, năng lực toàn thân đều bị hỏa mạch áp chế, đồng thời cũng áp chế hỏa mạch.

“Hừ. . . . . Ai bảo ngươi quay lại cứu ta, đáng ghét.” Tiểu hồ ly ngồi trên đầu Tiểu Ngân, cái miệng nhỏ cong lên, trong đôi mắt tròn lóe ra lệ quang. Lúc trước, chỉ có một mình nó bị Minh Hỏa bắt được, nếu không phải Tiểu Ngân quay về tìm nó, căn bản sẽ không bị bắt đến đây đảm đương cái thú trần mạch gì đó.

“Người vẫn khỏe chứ?”

“Một chút cũng không khỏe!!” Ăn không ngon ngủ không ngon, cũng không biết mình mắc bệnh gì, không nhìn thấy nó liền ăn không vô, ngay cả thịt nướng mỹ vị cũng trở nên tẻ nhạt vô vị. “Đều là lỗi của người!” Lại dùng lực gặm một miếng.

Ai! Tiểu Ngân thở dài, đời này của mình xem ra bại trong tay con hồ ly này rồi.

Sau khi Tiểu hồ ly phát tiết xong, sừng Tô Long của Tiểu ngân vốn ánh vàng rực rỡ giờ lại nhiều thêm mấy dấu răng, răng của Cửu Vĩ Thiên Hồ rất sắc đấy, tiểu hồ ly vô cùng hài lòng nghĩ. (TNN: ừ đoạn này làm ta liên tưởng tới đoạn căn xé của mục Hoan =]])

“Được rồi, bây giờ nói chuyện đứng đắn.” Tiểu hồ ly vỗ vỗ tay, từ trong thế giới tiểu thiên của mình lấy ra một đồng đồ vật đặt trên đầu Tiểu Ngân, sau đó vỗ vỗ Tiểu Ngân, “Người chớ lộn xộn, lát nữa cứu người ra ngoài.”

Căn bản Tề Hoan không có ý định tự mình động thủ, Minh Hỏa nhất định sẽ theo sát bên người nàng, cho nên nàng dứt khoát để tiểu hồ ly xử lý, dù sao bàn về năng lực phá hoại, tiểu hồ ly tuyệt đối không kém hơn nàng.

Sau khi ra khỏi hỏa mạch, Tề Hoan đi theo Minh Hỏa trở về điện Minh Hỏa. Trước khi Tiểu Ngân và tiểu hồ ly ly rời khỏi hỏa mạch, nàng không thể đi, bằng không rất có thể hai người bọn họ vừa ra khỏi hỏa mạch đã bị người ta bắt trở về. Cho nên, Tề Hoan không cự tuyệt lời mời của Minh Hỏa. Hơn nữa, trong thành Minh Hỏa nói sao cũng còn môn phái của sư phụ nàng, Minh Hỏa vẫn chưa có lá gan ép nàng làm gì.

Vừa mới đi vào điện Minh Hỏa, Tề Hoan đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc, người nọ cũng nhìn thấy Tề Hoan, nhưng so với sự bình tĩnh của Tề Hoan, sắc mặt hẳn lại khó coi đến đáng sợ.

Cho dù Tề Hoan không phải đao phủ giết chết mẫu thân hẳn, nhưng mẫu thân lại bởi vì nàng mà chết, Minh Viêm làm thế nào cũng vẫn không quên được sự thật này. Ấy thế mà hôm nay phụ thân của mình lại dẫn nữ nhân này trở về!

“Minh Viêm.” Minh Hỏa trông thấy vẻ mặt phẫn hận của nhi tử nhìn Tề Hoan, sắc mặt có chút âm trầm.

“Phụ thân, Thủy Linh Tiên Tôn và Thiên Vũ Tiên Tôn đợi người đã lâu rồi.” Minh Viêm vội vàng gục đầu xuống.

“Ừ, ta lập tức đi qua, người mang theo Tiểu Hoan đi chung quanh một chút.” Minh Hỏa khẽ gật đầu, sau đó cầm bàn tay nhỏ bé của nàng nói,

“Nếu không thích đi cùng Viêm Nhi, nàng có thể đòi ai đó mà nàng thích.”

“Không cần, ai ai trong điện Minh Hỏa đều làm cho người ta chán ghét.” Tề Hoan hừ một tiếng, thuận tiện rút tay ra. Nếu không phải chặt tay rồi mọc lại sẽ rất đau, thì nàng tuyệt đối sẽ không chùn bước rồi. Lời của Tề Hoan chỉ khiến Minh Hỏa cười cười, hoàn toàn không hề chọc giận hẳn.

Cho đến khi Minh Hỏa rời đi, Minh Viêm mới ngẩng đầu lên, trong không hề che dấu hận ý với Tề Hoan, nếu không phải e ngại thân phận của Tề Hoan, chỉ sợ lúc này đã sớm xông lên liều mạng với nàng rồi.

Tề Hoan cười lạnh quét mắt nhìn hắn một cái, ngữ điệu lạnh lùng, “Đừng nhìn ta như vậy, nếu ánh mắt có thể giết người, thì cha ngươi đã sớm bị ta giết chết không biết bao nhiêu lần rồi.”

“Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Minh Viêm lạnh lẽo nói.

“Thật không, ngươi cảm thấy ta sẽ bỏ qua cho đám người trong điện Minh Hỏa sao!” Những gì muốn làm, Tề Hoan vẫn luôn rõ ràng. Cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng ngờ được, bản thân mình vậy mà sẽ có lúc sống vì mục tiêu như vậy.

“Ta sẽ khiến ngươi chết không được tử tế.” Minh Viêm nghiêng răng nghiêng lợi.

Tề Hoan dừng bước, nhìn Minh Viêm lộ ra nụ cười sáng lạn, “Ta có thể cho rằng ngươi đang có ý đồ mưu hại ta không?” Hai luồng sấm sét to như thùng nước thô nhám đột nhiên đánh xuống điện Minh Hỏa. Tề Hoan chấp tay sau lưng huýt sáo đi ra ngoài điện, nàng đánh không lại Minh Hỏa, cho nên không thể làm gì khác hơn là dùng tạm Minh Viêm để trút giận, chỉ có thể nói do hắn xui xẻo mà thôi.

Chương 155: Cái Giá Lớn Không Ai Gánh Nổi

Giữa ban ngày ban mặt, dùng sét đánh con trai của Minh Hỏa Tiên Tôn, rồi còn dám quang minh chính đại đi ra khỏi điện Minh Hỏa, chỉ sợ ngoài Tề Hoan ra chưa từng có ai khác. Có lẽ đã nhận được mệnh lệnh, nên cho dù lúc đám thủ vệ kia nghe tiếng chạy đến trông thấy bóng lưng Tề Hoan rời đi, lại trông thấy Thiều chủ nhà mình nằm trên mặt đất sống chết không rõ thì không tỏ vẻ gì, chỉ rôi rít lui trở về.

Sau khi rời khỏi điện Minh Hỏa, Tề Hoan không trực tiếp đi tìm Đoạn Tuế, mà đi dạo lung tung trong thành Minh Hỏa.

Nàng còn nhớ, thời điểm vừa đặt chân thành Minh Hỏa, nàng đã ôm biết bao nhiêu mơ ước tốt đẹp về Tiên Giới, nhưng hiện tại tất cả đều thay đổi. Khi đó, trong mắt nàng Tiên Giới là nơi tốt đẹp, song bây giờ lại thật đáng khinh.

“Hoan Tử?” Đang đứng trên đường cái ngăn người, đột nhiên Tề Hoan nghe thấy sau lưng có người gọi mình.

“Sư phụ.” Là giọng của Hư Không Tử, nàng tuyệt đối không nhận lầm. Nhưng đến khi quay đầu, Tề Hoan lại phát hiện tay áo sư phụ trống rỗng, cánh tay của ông đã không còn. . . . .

“Sư phụ, sao người lại biến thành bộ dạng như vậy?” Tề Hoan kinh sợ chạy tới, cầm lấy ống tay áo trống rỗng của Hư Không Tử, đáy mắt ẩm ướt.

“Không sao, không sao, không cần thận bị thương thôi, qua một thời gian ngắn đợi lão tổ tông trở về cánh tay sẽ lập tức mọc trở lại.” Hư Không Tử thấy trên người Tề Hoan xuất hiện lời quang, nhin không được thở dài một tiếng.

Đồ đệ bảo bối duy nhất của mình, rốt cục đã trưởng thành rồi.

Mặc dù lời Hư Không Tử nói rất qua loa, nhưng Tề Hoan vẫn nghe ra ý tứ trong đó. Theo lý mà nói, tu vi hiện tại của Hư Không Tử là ngũ trọng thiên, bình thường thân thể bị trọng thương sẽ tự động chữa trị, cánh tay sau khi bị mất sẽ tái sinh trong vòng một canh giờ, ngoại trừ quá trình có chút thống khổ ra, thì không hề có bất kỳ khó khăn gì.

Vì sao còn phải đợi lão tổ tông trở về, trừ phi, tu vi của kẻ phế cánh tay ông đã đạt cấp bậc Tiên Tôn.

“Là ai làm?” Tề Hoan nắm chặt nắm đấm, nàng cho rằng phái Thanh Vân ở đây sẽ không có ai đến gây sự. Nhưng hiện tại xem ra không phải như vậy. Sư phụ mình trước kia chưa bao giờ phải chịu bất kỳ uất ức gì, rốt cuộc

trong một trăm năm qua đã xảy ra chuyện gì, lại có thể khiến Hư Không Tử chấp nhận nén giận?

”Hoan Tử, cho qua đi.” Hư Không Tử lắc đầu, nhất định không chịu nói.

“Sur phụ, con. . . . .”

“Hoan Tử, làm sao con lại tới đây!” Tề Hoan còn chưa nói xong, đột nhiên nghe thấy giọng nói như sấm sét từ không trung truyền đến, Đoạn Tuế Tiên Tôn ngự kiếm bay vào thành Minh Hỏa.

“Lão tổ tông, con. . . . .”

“Mau trở về, mau cùng ta trở lại Lôi Thần Điện.” Sắc mặt Đoạn Tuế vô cùng khó coi, bên trên râu tóc xõa xuống trước ngực thậm chí còn có vết máu chưa khô. Sau khi lão hạ xuống mặt đất không nói hai lời định kéo Tề Hoan đi, còn không kịp liếc qua Hư Không Tử.

“Lão tổ tông, xảy ra chuyện gì rồi?” Tề Hoan căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, Đoạn Tuế thoạt nhìn hình như bị trọng thương.

“Con, nha đầu này sao có thể chạy ra khỏi Lôi Thần Điện! Chẳng lẽ con không biết sau khi con rời khỏi Lôi Thần Điện, tháp tháp Lôi Thần sẽ bị bốn thần thú khống chế sao!”

“Bốn thần thú? Bọn họ không phải ở trong hang mình chờ chết sao?”

“Nha đầu ngốc, con bị gạt rồi, những năm gần đây bọn họ chưa hề rời khỏi Lôi Thần Điện, chẳng qua con không phát hiện ra mà thôi. Bằng không con nghĩ xem vì sao trong một trăm năm qua không có bất kỳ ai đến tìm con gây sự, những Tiên Tôn kia không phải sợ con, kẻ bọn chúng sợ là bốn thần thú.” Đoạn Tuế thở dài một hơi.

Trên cơ bản tất cả Tiên Tôn đều biết chuyện này, bốn thần thú ở ngay xung quanh Lôi Thần Điện, Đoạn Tuế căn bản không dám đi, Thiên Lôi đã từng muốn đến nhắc nhở Tề Hoan, cuối cùng lại bị giam lỏng.

Bọn họ vẫn đang đợi, đợi Tề Hoan tự động rời khỏi Lôi Thần Điện, buông lỏng khống chế với tháp Lôi Thần.

Thần thú cao cao tại thượng sao có thể chịu đựng việc địa vị của mình bị một tiểu tiên uy hiếp.

“Nói như vậy, tất cả mọi chuyện đều đã được thiết kế tốt?” Tề Hoan trừng to mắt, Âm Minh Tiên Tôn đến tìm nàng, còn việc Minh Hỏa thả tiểu hồ ly, lại ném Tiểu Ngân đi trấn áp hỏa mạch, hẳn là đều sớm nằm trong kế hoạch, làm tất cả mọi chuyện chỉ vì muốn nàng chui đầu vào lưới mà thôi. Như vậy, còn có cái gì nàng không biết đây.

“Tiểu Hoan, thật xin lỗi.” Sau lưng truyền đến giọng Minh Hỏa khiến thân thể Tề Hoan cứng đờ, nàng vẫn cho rằng mình mới là người nắm giữ quyền chủ động, trên thực tế, trong mắt đám người kia nàng chẳng qua chỉ là một quân cờ.

“Tiên Tôn thật giỏi tính toán.” Tề Hoan cười lạnh quay đầu lại, trông thấy Thủy Linh Tiên Tôn và Thiên Vũ Tiên Tôn đứng bên người Minh Hỏa.

Thiên Vũ Tiên Tôn vẻ mặt dương dương tự đắc khiến Tề Hoan hận không thể vung tay tát lão ta hai cái.

“Tiểu Hoan, ta chỉ muốn lấy nàng mà thôi.”

“Ý của ngươi là, ngươi ném sủng vật của ta vào hỏa mạch, sau đó lừa ta tới, chính là vì muốn lấy ta? Ta nên cảm tạ ngươi sao?” Tề Hoan mỉa mai, nụ cười trên mặt khiến lòng người kinh hãi run sợ.

“Nếu tháp Lôi Thần vẫn nằm dưới sự khống chế của nàng, chỉ sợ đời này nàng sẽ không bao giờ để ý tới ta đi.” Khóe miệng Minh Hỏa khẽ cong lên, mắt rũ xuống, lông mi thật dài tạo thành một cái bóng mờ nhạt.

“Hừ, ngươi chắc chắn bọn họ có thể khống chế tháp Lôi Thần sao?” Tề Hoan cười lạnh, tháp Lôi Thần là do nàng luyện ra, nếu dễ dàng bị người khác khống chế như vậy, thì những năm gần đây nàng ở Lôi Thần Điện gây người cũng uổng phí rồi.

“Cho nên, vì vạn vô nhất thất (tuyệt đối không thể sai sót), ta thả Hư Không Tử ra. Tiểu Hoan, trong cung Thiên Tuế còn có sư thúc sư bá của nàng, thậm chí cả sư tổ, mạng của bọn họ đều nằm trong tay nàng.” Trên mặt Minh Hỏa vẫn giữ nguyên nụ cười không đổi, hắn nói thản nhiên như vậy, giống như đang đàm luận chuyện thời tiết với Tề Hoan.

“Ngươi, ngươi đã làm gì?” Lời của Minh Hỏa, lại khiến tim Tề Hoan đập chậm nửa nhịp, chẳng lẽ, việc sư phụ bị chặt đứt cánh tay có liên quan đến hắn sao.

“Yên tâm, bọn họ chỉ bị một ít thương tích khi phản kháng thôi. . . . .”

Minh Hỏa nhìn vẻ mặt kinh sợ của Tề Hoan, khẽ quay đầu, “Đoạn Tuế Tiên Tôn, mặc dù tu vi của ngài không tệ, nhưng chỉ sợ trong một hai năm cũng không có bất kỳ phần thăng a.” Uy hiếp của Minh Hỏa thành công khiến Đoạn Tuế đứng bất động tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Trong cung Thiên Tuế vẫn còn hai gã Tiên Tôn, thật sự là mạnh tay, vì muốn giữ nàng lại, thế nhưng sử dụng năm vị Tiên Tôn, nàng nên cảm thấy vinh hạnh mới phải.

“Thả bọn họ.”

“Đương nhiên có thể, chỉ cần nàng theo ta ở lại điện Minh Hỏa ba ngày là được.” Minh Hỏa nhìn Tề Hoan bằng ánh mắt ôn nhu như trước, nhưng Tề Hoan lại hoàn toàn khác biệt, giờ phút này, nàng thật sự muốn giết chết Minh Hỏa.

Tề Hoan biết, Minh Hỏa sẽ không lừa nàng, chỉ cần nàng ở lại điện Minh Hỏa ba ngày, có lẽ đến lúc đó nàng cũng không còn đủ uy hiếp nữa, vậy thì các sư thúc sư bá đều không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào.

“Ta đồng ý theo ngươi trở lại.” Tề Hoan bình tĩnh nhìn Minh Hỏa hồi lâu, đây là biện pháp duy nhất, chỉ có điều, kết cục chưa hẳn như bọn họ mong muốn.

Ngồi trong phòng mà bốn thần thú sớm chuẩn bị cho nàng, Tề Hoan không

cảm nhận được bất kỳ linh khí gì lưu động, nàng căn bản không có cách nào cảm ứng được tháp Lô Thần. Quả là chu đáo, ngay cả phòng cũng đã bố trí tốt rồi.

Thế nhưng, cái phòng này ngoại trừ không có đèn ra, thì bày trí vô cùng xa xỉ.

Tề Hoan bị giam lại không bao lâu, chợt nghe thấy ngoài cửa truyền tới giọng nói của Đoạn Tuế, Minh Hỏa đã thả mọi người ra, ngoại trừ sư phụ của nàng, thì không hề có ai bị thương. Hơn nữa để đền bù tổn thất cho Hư Không Tử, Minh Hỏa vậy mà đưa cho ông một viên đan dược Tiên giai thượng phẩm, có thể tăng lên trăm năm tu vi.

Vừa đăm vừa xoa sao? Tề Hoan ngồi trên chiếc ghế lạnh như băng, im lặng nở nụ cười.

Bọn họ căn bản không nên cùng nàng đánh cược, cùng một nữ nhân đã mất tất cả đánh bạc, đây là hành vi ngu xuẩn nhất.

Một trăm năm rồi, nàng đã đợi một trăm năm, trong một trăm năm này, Tề Hoan sử dụng thuận thực nhất chính là Cửu U Tà Lô, mỗi tối nàng đều xuất ra nguyên thần đi tìm kiếm Mặc Dạ khắp nơi, có đôi khi thân thể chịu không nổi, ngày hôm sau sẽ nôn ra rất nhiều máu. Vốn tu vi của nàng không bị giảm xuống nhiều như vậy, nhưng do nhiều lần xuất nguyên thần nên mới dẫn tới kết cục này.

Thế nhưng vẫn như trước, nàng không tìm được bất kỳ manh mối gì, trên đời này đã không còn hơi thở của Mặc Dạ. Thiên Lô nói Tề Hoan biết cười rồi, đó là bởi vì nàng hết hy vọng rồi, đã hoàn toàn chết tâm rồi.

Tề Hoan cúi đầu, trong lòng bàn tay cầm một mặt dây chuyền, máu ở bên trong đã biến mất, đây là vật năm đó Mặc Dạ đưa cho nàng, bên trong là Lờ Thê của chàng, thế nhưng bây giờ tất cả đã biến mất.

Nàng còn lại cái gì đây? Nếu đều đã bị hủy, vậy thì cùng nhau hủy diệt đi. Ba ngày, Tề Hoan một mình ngồi trong căn phòng không chiếu lọt bất kỳ tia ánh sáng nào suốt ba ngày, ba ngày sau, cửa phòng bật mở, một bóng đen đứng ở cửa ra vào.

Ánh mặt trời bên ngoài khá chói mắt, đã lâu không thấy ánh mặt trời Tề Hoan khẽ nheo mắt lại, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng của người kia, nàng không tự chủ được hô một tiếng, “Mặc Dạ.” Minh Hỏa chậm rãi đi vào phòng, trên mặt mang theo nụ cười chưa từng phai nhạt, “Tiểu Hoan, nên đi ra ngoài rồi, mẫu thân đang đợi nàng.”

Không phải chàng. Đúng rồi, chàng đã mất. Tề Hoan sững sờ đứng lên, mặt không biểu tình đi theo Minh Hỏa ra ngoài.

Chu Tước, không chỉ Chu Tước, còn có ba thần thú khác đều đang ở chủ điện chờ Tề Hoan, nhìn vẻ mặt buông lỏng của bọn họ, e rằng tất cả đều đã xảy ra theo đúng kế hoạch.

“Mời ngồi.” Chu Tước cao cao tại thượng khiến Tề Hoan dừng lại một lát,

nàng nhìn chỗ ngồi, trừ bốn người bọn họ ra, còn có bốn Tiên Tôn, Âm Minh, Thiên Vũ, Thủy Linh và Tử Tiêu Tiên Tôn. Ngoại trừ Thủy Linh Tiên Tôn, những người khác nếu không phải có thù với nàng thì cũng là có thù với phái Thanh Vân.

Chu Tước quả nhiên không phí công sống nhiều năm như vậy, còn biết liên kết kẻ thù của nàng. Chỗ ngồi trong đại sảnh không nhiều lắm, vị trí Chu Tước chỉ cho Tề Hoan là vị trí cuối cùng, hình như từ sau khi nàng tiếp quản Lôì Thần Điện, chưa hề ngồi vị trí kia.

Tiên Giới, quả nhiên rất thực tế a.

Tề Hoan cũng không tranh chấp gì với Chu Tước, trực tiếp đi đến vị trí cuối cùng của đại điện ngồi xuống. “Tề Hoan, Minh nhi muốn lấy ngươi, ta đã sai người đi phát thiệp mời rồi, mấy ngày nay ngươi hãy ở lại trong điện Minh Hỏa đi, Lôì Thần Điện kia ta đã để cho con thứ ba của Âm Minh Tiên Tôn là Âm Tiêu tạm thời quản lý rồi.”

Lời Chu Tước nói không có bất kỳ sự nhượng bộ nào, khiến cho Tề Hoan phứt chốc không kịp phản ứng.

“Có thể lặp lại lần nữa không, ta không nghe rõ?” Sau khi Tề Hoan trầm mặc một lúc, vẻ mặt hơi kinh ngạc hỏi.

“Ta nói, hôn sự của ngươi và Minh nhi sẽ được cử hành sau ba ngày nữa, khách đã mời tới, mấy ngày nay, ngươi cũng không cần trở lại Lôì Thần Điện.” Chu Tước nhẫn nại nói một lần nữa.

Tề Hoan nghe vậy khẽ gật đầu, nàng còn cho rằng mình nghe lầm, nhưng xem ra mình không có tính sai. “Chu Tước đại nhân, hình như trước kia ta đã nói với ngươi, ta đã gả cho người khác rồi.”

“Như vậy ngươi nên nhớ rõ, ta cũng đã nói, Minh nhi không ngại.” Mặc dù trên mặt Chu Tước vẫn mỉm cười, nhưng trong ánh mắt đã tràn đầy vẻ uy hiếp.

“Ah, ngươi cảm thấy con trai ngươi có chỗ nào xứng với ta?” Tề Hoan bình tĩnh nhìn Chu Tước, lần trước nàng không nói gì, là vì khi đó nàng còn một tia hi vọng, nhưng bây giờ, nàng sợ gì nữa chứ!

“Rầm” một tiếng thật lớn, cái bàn đá Đông Châu trong tầm tay Chu Tước rạn nứt. Sắc mặt mù trở nên khó coi, “Tề Hoan, ngươi đừng quá tự cho là đúng.” Trước cơn thịnh nộ của Chu Tước, Tề Hoan thậm chí ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên, “Lời ta nói không phải là sự thật sao?”

“Tiểu Hoan, tình yêu của ta đối với nàng chưa bao giờ ít hơn Mặc Dạ.”

Giọng Minh Hỏa từ bên ngoài đại điện vang lên, Tề Hoan không quay đầu nhìn hẳn.

“Nếu khi ta mười tám tuổi, ngươi nói như vậy ta sẽ tin, có điều . . . . Hôm nay ta chỉ cảm thấy đây đúng là chuyện hài không sao nhịn cười được.”

Nàng không biết tình yêu của Minh Hỏa là cái dạng gì, nàng chỉ biết, Mặc Dạ yêu nàng, vì nàng mà trong suốt nghìn năm không chạm vào bất kỳ nữ

nhân nào, vì nàng mà buông tha ọi thứ, thậm chí vì nàng mà thiếu chút nữa giết phụ thân mình. Còn Minh Hỏa thì mang đến cho nàng cái gì?

Minh Hỏa nói đợi nàng hơn một nghìn năm, thế nhưng trong một nghìn năm đó hẳn thiếu nữ nhân sao, hẳn làm gì khi nàng mấy lần thiếu chút nữa chết ở nhân gian. Hẳn có biết mỗi một lần mình suýt chết đều là do Mặc Dạ ra tay cứu giúp hay không.

Nam nhân như Minh Hỏa, ngoại trừ bản thân ra ai hẳn cũng không yêu. Ai biết được có một ngày nào đó, hẳn chán ghét mệt mỏi rồi đẩy mình vào kết cục giống như Đông Vũ hay không.

Nếu như không gặp Mặc Dạ. . . . . Không, trên đời này không có nếu như, nàng đã gặp, cho nên tất cả nàng đều để lại cho Mặc Dạ.

“Thôi đi, tiêu cô nương người ta đã không muốn gả, người cũng đừng quá đáng quá.” Bạch Hồ đặt chén trà trong tay xuống, chán nản chen vào nói.

“Người câm miệng, Tề Hoan ta cho người biết, mặc kệ người có đồng ý hay không, chuyện hôn sự này nhất định phải làm!” Đây không phải là chuyện Tề Hoan lấy chồng hay không lấy, mà vấn đề là thể diện của Chu Tước. Lời đã nói ra, lại bị Tề Hoan cự tuyệt ở trước mặt mọi người, mặt mũi của mục căn bản đã bị mất sạch.

“Nếu như ta không đồng ý thì sao?”

“Nếu như không đồng ý, sư môn của người từ trên xuống dưới tất cả mọi người sẽ phải đền mạng vì những lời nói này của người!”

Giọng nói lạnh lùng của Chu Tước vang vọng khắp đại điện, giờ phút này, Tề Hoan thậm chí có thể cảm giác được mình bị bao phủ trong sát khí lạnh như băng.

Tề Hoan nhìn Chu Tước, sau một hồi, khóe miệng nàng khẽ nhếch lên,

“Muốn ta đồng ý, có thể, nhưng ta có điều kiện.”

“Nói.”

“Ta muốn nguyên tinh, thổ nguyên tinh.” Yêu cầu kỳ quái của Tề Hoan khiến cho Chu Tước sững sờ, bình thường tiên nhân đều xem thổ nguyên tinh như bảo bối trân quý, nhưng chỉ có tiên nhân chuyên tu tiên pháp hệ thổ mới cần vật này, Tề Hoan muốn nó làm gì?

“Không có?” Tề Hoan thực sự nghĩ không ra phải làm sao mới có thể khiến Huyền Vũ đưa thổ nguyên tinh cho nàng, bởi vậy, chỉ có thể dùng chính mình đánh đổi.

Chu Tước cũng không ngu, mục biết Tề Hoan muốn thổ nguyên tinh thì nhất định có chỗ hữu dụng, nhưng thứ này mục thật sự là không có, chỉ có thể xin trợ giúp nhìn về phía Huyền Vũ.

Bốn bề yên tĩnh, Huyền Vũ ngồi trên mặt ghế sờ sờ cái đầu trơn bóng của mình, nhìn Tề Hoan thật sâu, lại nhìn về phía Chu Tước, khẽ gật đầu với mục ta.

Huyền Vũ tỏ thái độ khiến Chu Tước nhẹ nhàng thở ra, “Ta đáp ứng người

rồi, nhưng phải chờ các người bán đường xong mới có thể mang thứ đó cho người.”

Lời Chu Tước nói khiến Tề Hoan không chút khách khí bật cười, “Chu Tước đại nhân, có cần sau khi chúng ta động phòng xong rồi người đem đồ cho ta hay không, người không tin ta, người cảm thấy ta tin được người sao.”

Lời nói của Tề Hoan khiến bầu không khí trong đại điện trở nên ngưng trọng một lần nữa, cũng may Chu Tước không thay đổi sắc mặt, ngoại trừ Bạch Hồ không chút khách khí cười thành tiếng khiến sắc mặt mặt mày ta hơi khó coi ra, thì vẻ mặt mặt mày vẫn bình thường như cũ. Trong Tiên Giới, e rằng ngoại trừ Tề Hoan, không có người nào dám nói những lời như vậy với Chu Tước. Cho dù Thiên Vũ Tiên Tôn vẫn luôn muốn mạng của Tề Hoan cũng không nhịn được thờ dài một tiếng, Trường giang sóng sau đê sóng trước ah.

Năm đó chính hẳn trông thấy Chu Tước đã mềm nhũn chân, nào dám bắt kính như thế.

“Được rồi, trước lúc các người bán đường ta sẽ mang thứ đó cho người.”

“Một lời đã định.” Tề Hoan vẫn thản nhiên như cũ, giống như đang giao bán đồ vật bình thường, chứ không phải đem mình bán đi. Minh Hỏa vẫn đứng ở cửa đại điện, nụ cười đọng trên gương mặt dần dần biến mất. Đây chính là kết quả mà hẳn muốn sao? Tại sao rõ ràng tất cả đều đã kết thúc, nhưng hẳn vẫn không cảm thấy một chút vui mừng nào.

Khuôn mặt tươi cười có thể khiến ánh mắt trời âm đạm kia đã không còn rồi, cô bé từng lôi kéo tay mình nói muốn ăn kẹo đường, không cho liền ngồi xổm trên mặt đất giả vờ khóc đã không còn, cô bé trong tháng chạp trời đông giá rét, rõ ràng đau bụng muốn chết, lại hết lần này tới lần khác muốn ăn kem đã không còn nữa.

Minh Hỏa đột nhiên nhớ tới, sau khi trở về từ nhân gian, Tề Hoan đã thay đổi, nụ cười của nàng đã không thể mang cho hẳn cảm giác vui sướng, chỉ khiến hẳn càng ngày càng thống khổ, giống như sa vào vũng bùn, không có cách nào tự kiềm chế.

Minh Hỏa không nói cho bất kỳ ai biết, hẳn thường xuyên gặp ác mộng, trong mộng, Tề Hoan không ngừng thổ huyết, nàng nhìn nam nhân khác, trên mặt không rõ vì sao mỉm cười.

Hẳn muốn, chính là cái này sao?

Tề Hoan quay đầu lại nhìn Minh Hỏa một cái, khuôn mặt có chút ngẩn ngơ, cho hẳn một nụ cười sáng lạn hiếm có, “Trước khi gả, ta muốn ở tại Thiên Tuế cung.”

“Có thể.” Chu Tước cũng không sợ Tề Hoan chạy, mặc dù không thể nói Tiên Giới đều nằm trong sự khống chế của mặt mày ta, nhưng muốn chạy thoát trong tầm mắt mặt mày, thì nhất định không có khả năng.

Tề Hoan đi theo Đoạn Tuế trở về Thiên Tuế cung, vừa tiến vào đã nhìn thấy tất cả trưởng bối trong sư môn ra đón, mọi người đều mang vẻ mặt như đưa đám.

Tề Hoan nhìn Hư Không Tử, cánh tay ông đã mọc trở lại, hoàn hảo không tổn hao gì. “Sư phụ, người có khỏe không.”

“Tốt, rất tốt. . . . . Hoan Tử, làm khó con rồi.” Mặc dù có một số việc được lệnh giữ bí mật, nhưng trên đời này làm gì có tường không lọt gió, Hư Không Tử không ngờ tới, có một ngày, Tề Hoan sẽ vì phái Thanh Vân mà bị người ta uy hiếp. Chung quy, vẫn là do thực lực của phái Thanh Vân bọn họ không đủ.

“Không sao đâu sư phụ, tất cả mọi chuyện đều đã qua.” Tề Hoan an ủi.

“Hoan Tử, nếu con không muốn gả, cho dù phải liều cái mạng già này của lão tổ tông cũng sẽ mang con rời đi.” Ra khỏi Minh Hỏa điện, Đoạn Tuế rốt cục mở miệng nói chuyện.

“ . . . . . Không, con phải gả.” Nàng muốn cho Minh Hỏa biết, lấy nàng thì phải trả giá thật nhiều. Mà cái giá này, tất cả mọi người gánh không nổi đâu.

Chương 156: Ta Muốn Hủy Lục Đạo!

Tề Hoan không ngờ, mình kiếp này sẽ gả lần hai. Nàng vẫn luôn cảm thấy loại chuyện này sẽ không xảy ra trên người mình, nhưng ai có thể đoán trước được đây.

Dù sao cũng là gả cho con trai Chu Tước, nếu Tề Hoan chỉ ở ngoài đứng xem, có lẽ sẽ rất hâm mộ nhân vật nữ chính trong hôn lễ này, nhưng hết lần này tới lần khác lại không phải, vậy thì thật đáng tiếc.

Mặc vào giá y Thiên Hoàng do Chu Tước dùng lông đuôi Phượng Hoàng dệt thành, thắt lưng Thanh Long mũ phượng ngọc bích, đi qua con đường trải thủy nguyệt tinh, Tề Hoan từng bước một đi về hướng nam nhân đứng cuối đường kia.

Nhìn thấy Minh Hỏa một thân hỉ bào màu đỏ, Tề Hoan cảm giác giống như mình đang nhìn thấy Mặc Dạ ngày đó, chẳng qua, Mặc Dạ thoát nhìn trầm ổn, còn Minh Hỏa lại nhiều hơn vài phần yêu diễm.

Cho dù tiên nhân thường không để ý tướng mạo của mình, nhưng phần lớn ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Minh Hỏa, Tề Hoan so với hẳn mà nói, đúng là không thu hút bằng.

Không ít tiên nữ đều ở một bên nhỏ giọng thàm thì, không biết rốt cuộc Minh Hỏa coi trọng Tề Hoan ở đâu.

Chín bước, bảy bước, ba bước. . . . . Cách hẳn càng ngày càng gần, nếu như có thể thật muốn tiếp tục cả đời như vậy, Tề Hoan trong lòng thở dài, thò tay đặt lên bàn tay sớm đưa qua của Minh Hỏa.

Hai người nắm tay đi vào hỉ đường, Chu Tước vẻ mặt vui mừng ngồi ngay ngắn ở trung tâm, may mắn không cần bái đường, bằng không nghĩ đến lát nữa phải bái mục ta, Tề Hoan liền cảm thấy khó chịu giống như nuốt phải ruồi.

Khi hai người đi tới, trong đại điện xảy ra một chút rối loạn nho nhỏ, phần lớn Tiên Tôn ngồi hai bên đều mang vẻ mặt vui mừng, ngoại trừ Thiên Lô và Đoạn Tuế.

Dù sao Đoạn Tuế cũng là trưởng bối của Tề Hoan, mặc dù địa vị của lão kém xa Chu Tước, nhưng với tư cách trưởng bối của tân nương nên lão được xếp ngồi bên cạnh mục. “Tân lang tân nương đến, nhất bái. . . . .”

“Chờ một chút.” Tề Hoan một tay vén khăn hỉ, không chút khách khí ngăn cản lễ quan, ngẩng đầu nhìn về phía Chu Tước, “Đồ của ta đâu?”

Chu Tước cũng không muốn quỵ nợ, nhưng mục cảm thấy không khí lúc

này vô cùng tốt, trước mặt mọi người mang thứ đó cho Tề Hoan thì hơi khó coi, không nghĩ tới Tề Hoan vậy mà thực có can đảm đòi nó ngay lúc này. Cố nén sự bức mình trong lòng, Chu Tước đưa thổ nguyên tinh bỏ vào trong tay lễ quan, lễ quan cầm lấy thổ nguyên tinh cung kính dâng hai tay lên.

Tề Hoan cúi đầu nhìn thổ nguyên tinh, cảm nhận được Huyền Vũ trong cơ thể xao động, biết vật này không sai, trên mặt rớt cục nở nụ cười. Bốn loại nguyên tinh cuối cùng đã có toàn bộ rồi, thật không uổng công nàng lãng phí thời gian dài như vậy.

“Bây giờ có thể bán đường được chưa?” Chu Tước lạnh lùng hỏi.

Tề Hoan gật đầu, mỉm cười bỏ khăn hi xuống, che mặt lại. Nguyên tinh vẫn bị nàng nắm trong tay, thoáng cái liền biến mất không còn một mảnh.

“Nhất bán thiên địa.”

“Nhị bán cao đường.”

“Phu thê. . . . .” Lần bán cuối cùng này lễ quan chưa kịp hô xong, đã nghe thấy bên ngoài thành Minh Hỏa nổ mạnh, ầm ầm một tiếng, toàn bộ thành Minh Hỏa bắt đầu lung lay. Một luồng nguyên lực hệ hỏa bạo ngược phóng lên trời, trong nháy mắt bầu trời rực lửa, giống như bị đốt cháy.

Xem ra động tác của tiểu hồ ly cũng khá nhanh đấy, Tề Hoan nhìn Chu Tước lao ra đầu tiên, khoe miệng khê cong lên, suốt một trăm năm nay, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy tâm tình thoải mái không gì sánh bằng.

Ám Minh Tiên Tôn nằm mơ cũng không nghĩ tới, Tề Hoan vậy mà thật sự làm theo lời hấn nói. Biện pháp hấn nói đúng là có thể khiến Tiểu Ngân bình an rời khỏi hỏa mạch, bởi vì hấn biết Tề Hoan sẽ bắt hấn lập lời thề, hấn căn bản không dám nói dối. Nhưng một khi thú trần mạch rời khỏi hỏa mạch, kết cục tuyệt đối sẽ đơn giản như hấn nói.

Hỏa mạch bộc phát gì đó đều là chuyện nhỏ, cái chính là toàn bộ thành Minh Hỏa sẽ hỏa mạch căn nuốt hoàn toàn. Sở dĩ thành Minh Hỏa tồn tại cũng bởi vì nơi này là một trong bốn trụ trời của Tiên Giới do Chu Tước trấn thú. Một khi bị hủy, không chỉ Tiên Giới, sợ rằng ngay cả Lục Đạo cũng phải chịu chấn động.

Đây là kết quả Tề Hoan muốn nhìn thấy. Nàng đã sớm nói, ai dám động đến Mặc Dạ, nàng sẽ khiến Lục Đạo của tất cả mọi người đền mạng.

Minh Hỏa dù sao cũng là thành chủ của thành Minh Hỏa, cho dù hấn không tình nguyện, cũng phải đi dò xét hỏa mạch trước tiên. Nhưng không đợi hấn ra khỏi thành, tất cả mọi người chỉ đứng ngoài điện Minh Hỏa, đã đủ để nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

Nham thạch trong suốt từ hỏa mạch mang theo ánh sáng màu đỏ không ngừng phun trào, giống như suối tuôn, chỉ đứng trong thành đã có thể xuyên qua tường thành trông thấy nham thạch nóng chảy bên trong, trên không trung, một con Cự Xà dài mấy trăm mét màu trắng bạc ngửa mặt lên trời

gầm rú, nếu mắt tinh sẽ phát hiện, trên đôi sừng của con rắn kia còn có một con tiểu hồ ly lớn bằng bàn tay, lông đỏ như lửa đang gặm đuôi gà.

“Là người thả nó ra!” Chu Tước sau khi nhìn rõ con rắn trên không trung, liền xoay người phần nộ trừng mắt với Tề Hoan, toàn thân toát ra hỏa diễm, luồng nhiệt nóng bỏng sáng chói như muốn thiêu người này khiến Tề Hoan không nhìn được lui về phía sau hai bước.

“Là ta.” Tề Hoan mỉm cười.

“Người muốn chết!” Chu Tước giơ tay lên, bàn tay như ngọn lửa đỏ rực khiến cho lòng người kinh sợ, phía trên còn có nguyên lực hệ hỏa khủng bố làm sắc mặt mọi người lập tức biến đổi.

“Mẫu thân.” Minh Hỏa kéo Tề Hoan ra sau lưng, “Chuyện nàng gây ra, con sẽ gánh chịu hậu quả.”

“Con, ngu xuẩn!” Sự thất vọng ánh lên trong mắt Chu Tước, không hề che dấu chút nào, Tề Hoan nhìn mà không tỏ vẻ gì, đây không phải thứ mà bọn họ muốn sao, trách được ai.

“Xin ba vị giúp ta một tay.” Chu Tước không để ý tới Minh Hỏa nữa, nhìn về phía ba thần thú khác. Mặc dù giữa bọn họ có xung đột lớn nhỏ gì, nhưng đến thời khắc mấu chốt, chung quy vẫn phải một lòng.

Nếu như hỏa mạch này bị hủy, thì trụ trời cũng chám hết, đạo lý nhất vinh câu vinh, nhất tôn cụ tôn (một người tốt tất cả tốt, một kẻ gặp họa mọi người chịu theo) này bọn họ đều biết. Nhìn bốn thần thú đồng thời hóa thành nguyên hình phóng lên trời, Tề Hoan đứng sau lưng Minh Hỏa rất cục nhìn không được bật cười thành tiếng.

“Nàng cứ không muốn ta sống tốt như vậy sao?” Minh Hỏa quay đầu nhìn Tề Hoan, tay phải nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt trắng nõn của nàng, lại không hề trách móc gì.

“Không.” Tề Hoan lắc đầu, “Ta không muốn tất cả mọi người sống tốt.” Giọng nàng rất nhẹ, nhẹ đến chính nàng cũng nghe không được, nhưng Minh Hỏa lại nghe thấy.

“Các người tự cho rằng Lục Đạo này đều đang nằm trong lòng bàn tay các người không phải sao, mẹ người không phải cảm thấy bà ta vĩ đại đến mức có thể sắp đặt ta sao, Minh Hỏa, người là ngày đầu tiên quen ta sao? Người cảm thấy ta là một người sẽ để mặc cho người khác định đoạt à?” Trên mặt Tề Hoan nở nụ cười châm chọc, nàng nhìn Minh Hỏa, lần đầu tiên nàng nhìn thấy cảm xúc gọi là bi thương trên mặt hắn.

“Tiểu Hoan, nàng đánh không lại Thiên Đạo đâu.” Minh Hỏa thở dài nói.

“Người sai rồi, ta muốn hủy Lục Đạo, chứ không phải muốn đối địch với ai.” Tề Hoan hất tay hắn ra, mặc giá y đỏ thẫm, từng bước một đi về phía cửa thành Minh Hỏa.

Nham thạch nóng chảy tràn qua cửa thành, thế nhưng bởi vì có Chu Tước trấn áp, nên không ngập vào trong thành Minh Hỏa. Một tầng kết giới đỏ

như lửa bao trọn toàn thành, bất kể Tiểu Ngân ở trên không trung không chế nham thạch nóng chảy thế nào, cũng không có biện pháp đột phá tầng hàng rào mỏng manh kia.

Tề Hoan đứng trước kết giới của Chu Tước, duỗi một ngón tay, nhẹ nhàng chọc một phát, kết giới kia như một lớp giấy bị thủng một lỗ nhỏ.

Chu Tước hóa thành bản thể đứng giữa không trung, lúc đầu trông thấy Tề Hoan đi tới thì không để ý lắm, nhưng một khắc kia mục ta cảm giác được có gì đó không ổn, bởi vì mục cảm nhận được một hơi thở vô cùng quen thuộc tràn ra từ trong nội thành.

Mặc dù kết giới chỉ bị chọc thủng một lỗ nhỏ, nhưng dù sao cũng là điểm yếu, rất nhanh, vết rách từ bé lan thành to, toàn bộ kết giới không bao lâu vỡ thành từng mảnh từng mảnh, Tề Hoan đứng ở cửa thành, toàn thân bị nham thạch nóng chảy công kích.

“Tề Hoan!” Tiếng hét của Minh Hỏa từ phía sau vang lên, Tề Hoan không quay đầu lại, khóa miệng khẽ cong. Ngay khi tất cả mọi người cho rằng Tề Hoan điên rồi, tự tìm đường chết, thì một tiếng kêu vang của phượng hoàng truyền tới từ trong nham thạch, sau đó, một quả cầu lửa khổng lồ phóng lên trời.

Chu Tước! Thế nhưng lại xuất hiện một con Chu Tước! Mà Tề Hoan, lại đứng trên lưng Chu Tước, hoàn hảo không tổn thương gì.

“Người. . . . .” Chu Tước ngây người, mục thậm chí còn không biết nên nói cái gì. Đồng thời, phía sau ba thần thú khác, đều xuất hiện tình cảnh tương tự, tám con thần thú. Từ khi bọn hắn tồn tại trong thiên địa này, chưa từng thấy qua loại tình cảnh như vậy, chưa từng có hai con thần thú giống nhau, trên đời tuyệt đối không có hai con thần thú giống nhau. Nhưng giờ khắc này, tất cả đều thay đổi.

“Là người.” Chu Tước mặc kệ thành Minh Hỏa bị nham thạch nóng chảy chôn vùi, vẻ mặt sợ hãi nhìn Tề Hoan. Không hề nghi ngờ, tất cả mọi chuyện đều do Tề Hoan làm, “Người muốn làm gì?”

Thật hiếm thấy, cho tới nay Chu Tước luôn ung dung đẹp đẽ quý phái, bất kể gặp phải tình huống gì cũng xử sự không sợ hãi vậy mà lúc này cũng lộ ra vẻ mặt kinh hoàng khiếp sợ.

Tề Hoan đứng trên lưng chu tước nhà mình, cảm nhận luồng hơi thở ôn hòa vây quanh.

Trên không trung gió rất to, giá y đỏ thẫm bị gió thổi tung bay, trâm cài trên mũ phượng màu vàng cũng rung lên một cái.

“Ta chỉ muốn gả cho nam nhân mà ta yêu, cùng hắn sống yên ổn. Thế nhưng tất cả mọi người lại nói Quý Tiên sẽ phá hủy Lục Đạo, chàng đã làm gì? Chàng không hề làm bất kỳ cái gì, vậy mà các người lại muốn mạng của chàng. Ta cũng không gây ra bất kỳ điều gì, thế nhưng các người cũng ép ta. Chu Tước, đi tới một bước đường ngày hôm nay, đều do các người bức.”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tề Hoan vang vọng khắp chốn, không ai mở miệng nói chuyện, chỉ có tiếng gió, tiếng gió vô tận.

Tiên Giới, vậy mà cũng bắt đầu trở lạnh rồi.

“Người tu thành Thiên Chi Đạo và Địa Chi Đạo?” Linh hồn Thần thú do Địa Chi Đạo thai nghén ra, còn Thiên Chi Đạo dưỡng thành thần thú, Chu Tước không phải không biết bí tịch Lục Đạo do thượng cổ lưu truyền kia, chẳng qua mù không ngờ, trên đời này lại có người có thể đủ tu luyện thành.

Tề Hoan nhẹ gật đầu, “Ánh mắt của người không tệ.”

“Hừ, chẳng qua chỉ là phục chế ra thần thú mà thôi, cũng không thành thật được!” Chu Tước hừ lạnh một tiếng, toàn thân hóa thành một luồng hỏa diễm đỏ rực bay về phía bắc.

Tề Hoan còn tưởng rằng mù ta sẽ ra tay đối phó mình, không ngờ mù vậy mà lại bỏ chạy. . . . . Không đúng, không phải bỏ chạy, e rằng bốn thần thú này đi tìm tháp Lôi Thần rồi. Bọn họ thật sự cho rằng mình có thể không chế tháp Lôi Thần sao? Tề Hoan thu hồi bốn thần thú, ngồi trên người Tiểu Ngân bay về phía bắc.

Có lẽ khoảng cách Lôi Thần Điện với thành Minh Hỏa không xa lắm, hoặc là tu vi của Tiểu Ngân tăng lên. Dù sao Tề Hoan chỉ cảm thấy thời gian trôi qua không bao lâu, đã trông thấy 99 tầng tháp Lôi Thần cao vút trong mây. Đáy tháp Lôi Thần không biết từ bao giờ có thêm một cái trận pháp, bốn thần thú đứng ở bốn góc, giống như không phát hiện ra Tề Hoan đến, cúi đầu niệm gì đó.

Tề Hoan ôm tiểu hồ ly trong ngực, ngồi trên người Tiểu Ngân từ trên cao nhìn xuống, đây là lần đầu tiên nàng không cảm thấy sợ hãi khi đứng trên không trung.

Nàng không vội vã xuống dưới, mà chỉ ngồi đó chờ bọn họ chuẩn bị sẵn sàng. Rốt cục, sau khi bốn người niệm xong, bốn cột sáng phóng lên trời, bao phủ Lôi Thần tháp, Lôi Thần tháp bỗng nhiên khẽ nhúc nhích, lập tức cả tòa tháp bị nâng lên giữa không trung, bay thẳng đến chỗ Tề Hoan.

Chỉ cần bị Lôi Thần tháp đặt dưới đáy, cho dù là thần cũng không có biện pháp thoát ra, Tề Hoan đương nhiên cũng không được, thế nhưng, bọn họ từ đầu tới cuối đã nghĩ sai một chuyện.

Tề Hoan nhìn tòa tháp đen cách mình càng ngày càng gần, giơ tay lên không điểm một cái, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của bốn thần thú, tòa tháp biến mất trong hư không.

Hai chân Tề Hoan đứng đưa, làn váy theo gió bay múa, “Nghe nói thần thú chết, Lôi Thần tháp không còn, toàn bộ Tiên Giới cũng sẽ bị phá hủy theo, ta vẫn luôn muốn biết đây có phải sự thật hay không.”

Lúc này, phần đông Tiên Tôn vốn ở thành Minh Hỏa cũng chạy tới, khi bọn họ đi tới phạm vi tháp Lôi Thần, điều đầu tiên nhìn thấy là một mảnh đất

trông không, tháp Lô Thần cứ như vậy biến mất. . . . .

“Biết tại sao các ngươi bỏ ra một trăm năm vẫn không thể không chế được tháp Lô Thần không?” Giọng Tề Hoan lại vang lên lần nữa, cúi đầu nhìn Chu Tước giận mà không dám nói gì, Tề Hoan cười vô cùng thoải mái, “Chỉ cần ta còn sống, thì tháp Lô Thần vĩnh viễn sẽ không chịu sự không chế của người khác. Nếu như ta chết đi, tháp Lô Thần cũng sẽ biến mất cùng ta, các ngươi cảm thấy, cái này có tính là báo ứng không.”

“Ngươi muốn thế nào?”

“Ta muốn mạng của bốn người các ngươi.” Cho dù nàng với ba thần thú kia không có bao nhiêu thù hận, nhưng ai bảo bọn họ là thần thú, cho nên, không phải người chết thì chính là ta sống.

“Ngươi nằm mơ!” Tiếng Chu Tước giống như hét lên, mục không ngờ Tề Hoan sẽ đưa ra loại điều kiện này. Cho dù mục là thần thú, nhưng mục cũng không thể đạt đến cảnh giới vô tư hi sinh tính mạng của mình như vậy. Tề Hoan nhìn bốn người, nàng phát hiện ngoại trừ Chu Tước ra, vẻ mặt của ba người khác đều vô cùng trấn định, đặc biệt là Thanh Long, lão dường như đã sớm đoán được kết quả này rồi.

“Tề Hoan. . . . . Ngươi sao phải khổ vậy chứ.” Thanh Long luôn trầm mặc cuối cùng mở miệng, giọng nói bay bổng mang theo tiếng thở dài truyền vào trong tai Tề Hoan. Lập tức khiến đầy bụng uất ức của Tề Hoan hóa thành nước mắt, Tề Hoan trợn tròn mắt, cứng rắn đem nước mắt ép trở về. “Không khổ, các ngươi chết hết ta liền vui vẻ.”

“Nếu đây là điều ngươi muốn, vậy. . . . . Ta đồng ý.” Thanh Long dừng một chút, chân thành gật đầu.

“Thanh Long, ngài không thể. . . . .” Chu Tước còn chưa nói xong, đã thấy hai thần thú khác bị Thanh Long một chiêu ép lui, rồi một chưởng đập lên ngực Chu Tước. Chu Tước căn bản không ngờ tới lão sẽ làm như vậy, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, một ngụm máu màu vàng phun ra ngoài.

“Mẫu thân.” Đứng bên ngoài vòng vây, Minh Hỏa kêu lên một tiếng sợ hãi, nhưng cũng không dám ngăn cản hành động của Thanh Long.

Thanh Long sống lâu hơn ba thần thú khác, tu vi của lão đương nhiên cao hơn Chu Tước nhiều. Chu Tước ở trước mặt lão, một tia cơ hội phản kháng cũng không có. Nhìn Chu Tước đã từng cao cao tại thượng giờ đây ngồi phịch trên mặt đất, toàn thân đầm đìa máu màu vàng, tất cả mọi người không ai dám lên tiếng, chỉ có Tề Hoan đang cười, ngăn không được cười to, cười đến nước mắt phủ đầy khuôn mặt.

“Vì sao. . . . . phải làm như vậy.” Chu Tước che ngực, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, không thể tin được nhìn Thanh Long, mục không ngờ Thanh Long người giống như cha mình lại đối xử với mình như vậy.

“Tuổi của ta lớn rồi.” Tay phải Thanh Long biến ra trường kiếm màu xanh,

thân kiếm mang phong cách cổ xưa, Chu Tước biết, đây là vũ khí của Thanh Long, đã rất nhiều năm không sử dụng, thanh kiếm này vốn dùng để giết người. “Các ngươi thật không may, chúng ta đều là thân thú một đời, chỉ cần ta chết đi, các ngươi cũng không thể sống sót.”

“Nếu như chúng ta chết hết, nàng lại không thực hiện lời hứa của mình thì sao?” Bạch Hồ không xông lên, chỉ khoanh tay trước ngực, ngữ điệu bình thản hỏi.

“Sẽ không.” Thanh Long mỉm cười, cầm chuôi kiếm đâm thẳng vào ngực Chu Tước.

Linh khí hệ hỏa phóng lên trời, Chu Tước trong cơ thể Tề Hoan không chịu được liền xông ra ngoài, hút toàn bộ linh khí hệ hỏa vào trong miệng, sau đó, cả người nó biến thành cầu lửa, cầu lửa dần dần dập tắt, chỉ còn lại ánh sáng màu đỏ như ngọn nến.

Mắt thấy đốm lửa ảm đạm kia sắp lụi tàn, đột nhiên một ngọn lửa phóng lên trời, một con Chu Tước rất nhỏ xuất hiện, lớn lên nhanh chóng, biến thành bộ dáng như cũ.

Một thân thú mới đã được sinh ra.

“Chết trước quả nhiên là chim đầu đàn.” Tề Hoan mặt không thay đổi bình luận.

“Các ngươi muốn ta động thủ, hay là tự mình giải quyết.” Thanh Long nghe thấy lời nói của Tề Hoan, chỉ khẽ cười cười, sau đó quay đầu nhìn về phía Bạch Hồ và Huyền Vũ.

Bạch Hồ nhún nhún vai, “Chết kiểu này là được rồi, ta tự mình làm.” Hắn đã thông suốt rồi, sau khi bọn hắn chết, thân hồn rời khỏi thể xác, kiếp sau chuyển thế trọng sinh biến thành người thường, có lẽ đời đời kiếp kiếp chỉ có thể làm phạm nhân, nhưng phạm nhân có cái gì không tốt.

Bốn con thân thú, đảo mắt đã chết ba con, những Tiên Tôn kia không dám xen vào, căn bản là bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì, vì sao Thanh Long giết Chu Tước, vì sao Bạch Hồ và Huyền Vũ tự sát, ba con thân thú mới hồi sinh kia là từ đâu mà đến. Tất cả đều là câu đố, nhưng lại có liên quan tới Tề Hoan.

“Kết quả này, ngươi đã vừa lòng chưa?” Thanh Long mỉm cười nhìn Tề Hoan, nụ cười sao mà hiền lành, giống như người vừa không chút lưu tình giết Chu Tước không phải lão.

“Bọn họ, đều phải chết.” Tề Hoan tiện tay chỉ, không biết là cố ý hay vô tình, mà Minh Hỏa không nằm trong số đó.

Thanh Long vẫn mỉm cười gật đầu, Tiên Giới không thiếu cường giả, cho dù tất cả Tiên Tôn đều chết hết, cũng không sao, chỉ cần thân thú còn, liền còn hi vọng.

Nhìn những Tiên Tôn mình căm hận hơn 100 năm kia từng kẻ từng kẻ chết dưới chân mình, hồn phi phách tán, Tề Hoan chỉ bình tĩnh xem, trên mặt

không có bất kỳ cảm xúc nào.

“Người đã gặp Mặc Dạ đúng không?”

“Đúng.”

“Người đã sớm đoán được kết quả như vậy đúng không?”

“2000 năm trước ta dùng tính mạng còn lại của mình để suy đoán Thiên Địa, cho ra một nhân quả, trong đó có người, có hấn.”

“Khoa Bình là ai?” (TNN : còn ai nhớ nhân vật này không ? người bạn Ma tu của Hư Không Tử từng bói quẻ cho Tề Hoan nhưng không ra kết quả đó)

“Là thần niệm phản chiếu ở nhân gian của ta.”

“Phải không. . . . . hóa ra ta vẫn là một quân cờ.”

“Tiên Giới cần người, từ hôm nay trở đi sự hiện hữu của người sẽ còn vượt trên cả thần thú trong Tiên giới, người không vui sao ?” Thanh Long có chút nghi hoặc.

“Cho nên nói người là thú, người căn bản không biết ta muốn gì.” Một thần thú cuối cùng xông ra từ trong cơ thể Tề Hoan, chiếm đoạt nguyên lực hệ Mộc mà Thanh Long phun ra ngoài.

“Người muốn gì?” Hư ảnh mờ nhạt xuất hiện trên không trung, dần dần biến thành trong suốt.

“Ta muốn hủy Lục Đạo.”

Chương 157: Là Kết Thúc Hay Bắt Đầu

Ta quả thật không hiểu.” Thanh Long thở dài, sự thương xót trong đáy mắt không biết là dành cho chúng sinh hay dành cho Tề Hoan.

Những thần thú mới ra đời, lại không phải mang đến sự ổn định cho Tiên giới, Tề Hoan hôm nay đã không còn ai có thể ngăn cản được, không biết vì sao, chỉ cần nhìn qua vẻ mặt không chút vui buồn nào của nàng, trong lòng đám Tiên tôn còn sống kia dâng lên cảm giác bất lực thật lớn.

Ai cũng không ngờ tới, kết cục lại thành như vậy.

“Lục đạo, đều nói trời xanh thương người, nhưng có ai đã từng thương ta. Trời cao như vậy, Lục đạo như vậy, không bằng hủy đi.” Tề Hoan buông hai tay, nhảy từ trên người Tiểu Ngân xuống, nhưng không rơi xuống đất, mà lại trôi nổi lơ lửng một cách khó hiểu giữa không trung.

Thân thể nàng từ từ nhạt dần, giống như khi Bạch Hồ và Huyền Vũ tự vẫn. Nhưng khác với bọn họ, bên trong thân thể Tề Hoan vẫn còn vài thứ, đó là trật tự mới của lục đạo.

Mặc dù còn chưa đầy đủ, nhưng lại thực sự là trật tự của lục đạo, bao gồm thiên địa nhân yêu ma quỷ. Tháp Lôi Thần đã ở trong đó, bốn con Thần thú vừa ra đời dường như chịu lời kêu gọi quay trở về, thân thể từ từ thu nhỏ lại, xông vào người Tề Hoan, chia làm bốn góc vây quanh tháp Lôi Thần.

“Dùng thân táng đạo!” Lôi Thần kinh hãi, không tự chủ được thốt lên. Tề Hoan không phải muốn phá hủy thiên địa, nàng là muốn thay đổi lục đạo.

“Đứa nhỏ này, cho dù thiên địa có thay đổi thì thế nào, lòng người vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi.” Đoạn Tuế nhìn bóng hình xinh đẹp đang dần mờ nhạt giữa không trung, trong mắt từ từ ngưng tụ hơi nước.

Thật ra, ngay từ đầu Thanh Long đã biết Tề Hoan định làm gì, chẳng qua hẳn không có cách nào ngăn cản.

Lục đạo trong cơ thể Tề Hoan lớn đến vô hạn, hình bóng nàng đã dần dần biến mất, không ai có thể ngăn cản hành động tự sát của nàng.

Đột nhiên, thiên địa bắt đầu chấn động dữ dội, giống như sắp bị hủy diệt.

Rung động, nhưng đó không phải là do Tề Hoan làm, thân hình nàng mặc dù đang tiêu tán, nhưng thần thức vẫn còn, trước khi lục đạo hoàn toàn thay đổi, nguyên thần của nàng sẽ chưa biến mất.

..... Âm, âm, âm! Tiếng nổ mạnh dữ dội không hề dừng lại, thậm chí càng ngày càng kinh khủng hơn.

Lúc này, không riêng gì Tiên giới, lục đạo cũng phát sinh biến đổi lớn. Tề

Hoan đã nghĩ chuyện này quá đơn giản, ngay cả Thanh Long cũng không ngờ, tháp Lô Thần và bốn Thần thú đồng thời biến mất lại có thể tạo nên cục diện khủng bố như vậy.

Bốn thần thú vẫn cho rằng, sự tồn tại của bọn họ chính là vì sự ổn định của lục đạo. Trên thực tế, còn có một chuyện mà căn bản bọn họ cũng không biết.

Thứ mà bọn họ thật sự cần phải trấn áp chính là lục đạo thiên bi. Dưới thiên bi, có một thứ tồn tại khiến ọi người chấn động. Là viên cổ, một viên cổ chưa từng có người nào tiếp xúc qua, bởi vì hành động tự sát của Tề Hoan, mà rốt cuộc đã lộ ra đầu mối.

Không ai biết, Đại Vu, Yêu Hoàng từng tồn tại thời Viễn Cổ đại hoang vì sao mà biến mất không chút tăm hơi. Không ai biết, những tu sĩ viễn cổ kia vì sao mà bị hủy diệt, càng không ai biết, những thứ thần thoại kia có phải là sự thật hay không. Nhưng hơi thở hồng hoang tràn ngập lúc này, nhắc nhở mọi người rằng những người đó đều không hề biến mất, bọn họ lại xuất hiện.

Biến đổi to lớn bất thành linh xuất hiện khiến Tề Hoan căn bản không kịp phản ứng, lục đạo từ từ trải rộng ra đang chậm chậm dung hợp lại, tháp Lô Thần rốt cục cũng rơi xuống.

Tất cả mọi thứ đều kết thúc, nàng nha, ngay cả trước khi chết dường như cũng phải gây ra phiền toái, lần này, hình như là phiền toái vô cùng lớn rồi! Thật ra đây là chuyện nàng đã sớm quyết định từ đầu, Tề Hoan căn bản không biết, mình tu luyện ra lục đạo rốt cuộc dùng để làm gì. Nàng chỉ biết là, Mặc Dạ không còn, nàng không muốn sống cô đơn một mình, cuộc đời dài vô tận chỉ làm cho tâm nàng trở nên lạnh như băng, sau đó quên hết mọi thứ, nàng không muốn quên đi Mặc Dạ.

“Xin lỗi, lại gây nên phiền phức ọi người.” Tề Hoan nhìn thoáng qua Thiên Lô và Đoạn Tuế, khéo miệng khẽ nhếch lên.

Mưa sao? Trong lúc mịt mờ, Tề Hoan cảm thấy giống như trời đang mưa, nhưng nàng còn sống sao? Tề Hoan muốn mở mắt, lại chỉ có thể nhìn thấy bóng tối vô hạn, những giọt nước lạnh băng không ngừng rơi xuống, rơi vào trong miệng nàng.

Nàng cảm thấy như đang tựa vào một lồng ngực ấm áp, giọt nước dường như cũng mang theo mùi vị, là cái gì đây? Tề Hoan cố gắng hồi tưởng, đúng rồi, mùi tanh, hình như là mùi máu.

Nghĩ tới đây, Tề Hoan mở choàng mắt, đây là đâu? Tề Hoan nhìn khắp nơi, chỗ này là phòng giam, hình như là phòng giam của Mặc phủ tại Thiên Ma giới.

Đây là. . . . . Cúi đầu, nhìn thấy mình được Mặc Dạ ôm trong ngực, trên tay hắn còn đang cầm một quả tim đang đập, từng giọt từng giọt máu rơi vào trong miệng nàng, xiêm y của Mặc Dạ bị nhiễm máu biến thành màu đỏ

tươi chói mắt.

Thì ra lúc trước Mặc Dạ dùng tâm trạng này để móc tim ra cứu nàng, nhìn vẻ sợ hãi trên khuôn mặt nam nhân kia, Tề Hoan đột nhiên rất muốn lao ra ôm hắn, để cho hắn không sợ hãi nữa, nàng còn sống, nàng vẫn sống đến sau này. Nhưng hắn lại không nhìn thấy.

Cảnh sắc trước mắt biến đổi, Tề Hoan phát hiện mình vừa đổi đến một chỗ khác, đây là đâu? Đúng rồi, đây là Nhân gian, căn phòng trong ngôi miếu đồ nát này đã cách đây mấy ngàn năm, Tề Hoan cũng không quên, tính ra, nàng chính là quen biết Mặc Dạ từ chỗ này. Hắn bắt mình đi ngay trước mặt mọi người, sự phụ dùng một cọng cỏ không có giá trị gì chuộc lại nàng.

Cảnh sắc trước mắt không ngừng biến hóa, rất nhiều, đều là những nơi có hồi ức khó quên của nàng, cùng Mặc Dạ, cùng sự phụ, còn có sự diệt, Đông Nguyên, thậm chí cả Minh Hỏa. Thì ra, Minh Hỏa cũng để lại dấu vết trong lòng nàng sao!

Giống như đã trải qua mấy kiếp, đây chính là những cảnh tượng sẽ nhìn thấy trước khi chết đi, thật làm cho người ta không cam lòng mà!

“Tiểu Hoan!” Là giọng nói của sự phụ, cảnh tượng trước mắt Tề Hoan rớt cục hoàn toàn biến mất, chỉ còn bóng tối, hoàn toàn tối đen. Nàng không có cách nào tỉnh lại được, năng lượng trên người nhanh chóng biến mất, nàng rớt cục cũng phải chết rồi.

Trong lòng nảy sinh ý nghĩ này, Tề Hoan đột nhiên có chút cảm tạ Minh Hỏa, nếu như không phải đi tới thế giới này, nàng có lẽ cũng không thể sống được nhiều năm như vậy, cũng không thể chết đi nhẹ nhàng như vậy, cái chết không chút thống khổ nào thế này quả là rất hợp ý nàng.

Nguyên thần của nàng dần dần tiêu tán, lục đạo mới đang dần dung hợp với lục đạo cũ, tạo thành một thiên địa mới, nhưng lục đạo thiên bị nổ không ngừng, tiếng nổ vang khắp cả trời đất.

“Tiểu Hoan!!!!” Tiếng Hư Không Tử vang lên không ngừng, Tề Hoan rớt cục đã không nghe thấy được nữa.

Khi mọi chuyện sắp kết thúc, một luồng hơi thở khiến cho người ta kinh sợ lao ra khỏi Minh giới, trực tiếp xông phá hai tầng phong ấn chạy thẳng tới Tiên giới. Tầng Địa Ngục thứ mười tám trước nay chưa từng xuất hiện, rớt cục đã mở ra.

“Ha ha ha ha, không ngờ vừa mới đi ra đã có thuốc bổ dâng tới cửa.” Luồng hơi thở chưa đi được xa đã bị một người ấy chực thước, trên đầu mọc ra một đôi sừng quái dị ngăn cản.

“Cút.” Từ trong màn sương mù vang lên một giọng nói lạnh như băng, làm cho người nghe không nhìn được mà run rẩy, chỉ nghe giọng nói thôi, đã cảm thấy giống như mình đang ở bên bờ vực sinh tử.

“Tiểu bối kia, muốn chết à!” Người khổng lồ nọ dường như chưa từng bị ai đối xử như vậy, hắn nhắc hai tay lên, một quyền đâm về phía đám sương

mù màu xám, trong nháy mắt, cả không gian dường như cũng ngưng cứng lại.

Một quyền đánh ra vang lên tiếng nổ ùng ùng, đám sương mù màu xám tiêu tan trong nháy mắt. Nhưng chẳng bao lâu sau lại tập trung lại.

Trong truyền thuyết, quỷ tu tu đến cuối cùng sẽ bất sinh bất diệt. Người khổng lồ kia căn bản không ngờ sẽ phát sinh tình huống như vậy, một quyền của mình từng có thể đánh chết Yêu Vương, vậy mà bây giờ ngay cả đám sương mù màu xám cũng không thể làm gì được!

Người khổng lồ không cam lòng, nhưng không dám hành động gì nữa. Bởi vì hắn phát hiện cánh tay mà mình vừa vung quyền kia chỉ còn lại xương cốt. Khi hắn không hề cảm giác được, đám sương mù kia đã cắn nuốt máu thịt của hắn.

“Ta không ngại biến người thành khô lâu đâu.” Giọng nói lạnh băng từ trong đám sương mù lại vang lên lần nữa, đám sương mù kia không định dừng lại, tiếp tục bay về phía điện Lôi Thần.

Người khổng lồ trợ mắt nhìn đám sương mù rời đi, sững sờ hồi lâu, cuối cùng hùng hù hỏ hỏ phui mờ rời khỏi, trên cánh tay vừa bị cắn nuốt chỉ còn lại xương trắng rất nhanh mọc ra da thịt, không đến một lát sau liền khôi phục hoàn toàn bình thường.

Khi đám sương mù kia bay tới điện Lôi Thần, tháp Lôi Thần đã đứng sừng sững ở đó, thân tháp màu đen giống như hàn thiết dưới biển sâu lạnh như băng, làm cho người ta không cảm nhận được chút nhiệt độ nào.

Xung quanh tháp Lôi Thần vắng ngắt, điện Lôi Thần chẳng biết đã biến mất hoàn toàn từ bao giờ.

Nhìn quanh, thật không ngờ Tiên giới lại trở nên hoang vu đến vậy. Đám sương mù rốt cục dừng lại trước tháp Lôi Thần, chậm rãi đáp xuống đất hóa thành hình dáng nam nhân mà Tề Hoan vẫn luôn mong nhớ.

Hắn tới rồi, đáng tiếc, đã chậm. Nếu như không phải lục đạo rung chuyển, chỉ sợ đến nay hắn vẫn chưa thể tỉnh lại, không ngờ vừa mới tỉnh lại, thứ duy nhất có thể cảm nhận được lại là hơi thở đang dần tiêu tán của Tề Hoan.

Sương mù màu xám trên người Mặc Dạ vẫn không tản đi mà bao vây xung quanh người hắn, khi hắn nhích tới gần tháp Lôi Thần, một luồng lôi điện kinh khủng từ bên trong xông ra. Nhưng lần này, luồng lôi điện còn chưa vọt tới mặt hắn đã bị đám sương mù đẩy ngược trở lại.

Đi vào trong tháp, cảm nhận được lực lôi điện tùy thời đều có thể bộc phát khiến người ta kinh sợ, trên mặt Mặc Dạ nở nụ cười thần nhiên, nhưng nụ cười kia thật làm cho người ta tan nát cõi lòng.

“Tề Hoan, ta đã tới rồi.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng quanh quẩn trong tháp Lôi Thần, nhưng không có ai trả lời. Ngẩng đầu nhìn đỉnh tháp, bởi vì hắn đột nhiên xông vào mà các loại lôi điện đủ màu xoắn xuýt cùng một

chỗ, Mặc Dạ giống như đang nhìn thấy vẻ mặt cười đến giao hoạt của nàng kia, nhân lúc hấn ngủ say thành công dùng lôi điện đánh thức hấn, bộ dạng vui vẻ.

“Chúng ta sẽ không chia lìa. Ta sẽ không để nàng rời đi đâu.” Sương mù màu xám từ chân Mặc Dạ bắt đầu tràn ra. Mặc dù Tề Hoan dùng thân táng đạo, nhưng thần thức của nàng vẫn lưu lại trong tháp Lôi Thần, chẳng qua nếu muốn thu thập đủ thần niệm ở đây, cũng không phải là chuyện dễ dàng. Không sao, Tề Hoan có thể đợi hấn một trăm năm, hấn có thể đợi nàng một ngàn năm, một vạn năm, thậm chí lâu hơn nữa, chỉ cần có thể gặp lại khuôn mặt tươi cười của nàng.

Bốn thần thú đã trở về vị trí cũ, mặc dù lục đạo thiên bi nổ tung, nhưng lục đạo cuối cùng đã hoàn toàn vững chắc, lục đạo, trong lúc vô tình đã sinh ra rung chuyển long trời lở đất.

Người phàm mặc dù yếu ớt nhất, nhưng Nhân Gian lại khôi phục nhanh nhất, loại người sinh sôi nảy nở, vĩnh viễn không ngừng. Vài ngàn năm, mấy chục vạn năm trôi qua, lục đạo từng bị hủy diệt, rốt cục lại khôi phục sự phồn vinh như cũ.

Giác mộng đã từng có trong lòng ta và nàng, có thể tiếp diễn không . . . . .

. . . .

Chương 158: Là Mộng Sao?

Mặt trời vừa lên cao, ánh nắng rực rỡ chói mắt bao phủ khắp mặt đất, những con chim nhỏ lông cánh diềm lẹ bay tới bay lui trong rừng, thỉnh thoảng lại đậu xuống cành cây, tia tốt những chiếc lông đuôi xinh đẹp của mình. Trên lá cây, một giọt sương mai bị nắng sớm chiếu vào nhìn giống như kim cương bảy màu, thỉnh thoảng lại nhỏ xuống, vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp giữa không trung.

Thôn trang nhỏ cách đó không xa đã tràn đầy sức sống, khói bếp lượn lờ xung quanh, từng nhà bắt đầu chuẩn bị làm diềm tâm.

Đây là một buổi sáng sớm rất yên bình, bên ngoài khí trời mới mẻ ánh nắng chói chang, truyền đến mùi cháo thơm nồng, nhưng Tề Hoan vừa mới tỉnh dậy trên giường lại không nghĩ như vậy, nàng choáng váng rồi.

Đây là đâu? Nàng nhớ rõ mình đã chết, không đúng, là thân hóa lục đạo rồi, sau đó thì sao? Sau đó nàng vẫn còn sống? Hay là nàng lại xuyên không? Vén chiếc chăn thật mỏng nhảy xuống giường, Tề Hoan cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, áo vải thô màu xanh đậm, quần cộc màu xám tro, loại quần này là dành cho đứa nhỏ bảy tám tuổi a?

Đánh giá căn phòng lợp bằng cỏ mình đang nằm một chút, lại ngẩng đầu nhìn xuyên qua nóc nhà thừa thớt cỏ khô vẫn thấy được bầu trời bao la xanh thẳm, vách tường bốn bề xung quanh đều do bùn đất chát thành, nếu như có gió mạnh, không biết chừng còn có thể bị sập.

Nếu như nàng không nằm mơ thì..... véo mặt mình một cái. Ahhhhh, đau quá! Xem ra mình thật sự còn sống. Mặc dù cảm thấy có chút khó tin, nhưng mà..... Vách áo ra, nhìn thấy trên ngực có một dấu răng thật đậm, nàng không phải đang mơ!

“Tiểu Hoan, đã dậy chưa, Tàn trưởng lão tới rồi, người dậy nhanh chút a!”

Tề Hoan còn chưa kịp phản ứng sau một đồng sự việc xảy ra, thì đã nghe một tiếng quát tháo vang lên bên ngoài cửa.

Đẩy cửa phòng, Tề Hoan nhẹ nhàng đi ra ngoài, nhìn thấy một bác gái đầu quần khăn vải, khuôn mặt nâu đen đầy nếp nhăn đang đứng trong sân, tay chống hông đứng thẳng lưng hô to.

Trông thấy Tề Hoan đi ra, vị bác gái kia vội vàng đi tới tóm lấy cánh tay gầy yếu của nàng, “Người xem nha đầu nhà người cũng không biết hà có gì lại tốt số như vậy. Tàn trưởng lão vì sao lại có thể coi trọng người chứ?”

“Tàn trưởng lão là ai?”

“Tần trưởng lão chính là Tần trưởng lão a.” Bác gái quái dị trừng mắt nhìn Tề Hoan, “Đừng nói nữa, còn thiếu mỗi mình người thôi, đã ăn sáng chưa?”
“Chưa ăn. . . . .”

“Người nói xem sao năm đó trưởng thôn lại nhặt được một đứa bé lười biếng như người chứ, cũng may sau này người đi theo Tần trưởng lão, nếu không ai dám lấy người.”

Chỉ vì nàng dậy muộn một chút thôi mà đời này không ai dám lấy nàng sao? Tề Hoan trộm nghĩ.

Về phần Tần trưởng lão kia là ai, rất nhanh sẽ biết thôi.

Không đến một lát sau, bác gái kia đã kéo Tề Hoan đến sân nhỏ giữa thôn, ở đó đã có mấy đứa trẻ choai choai đứng chờ, nam có nữ có, trung tâm còn có một lão đầu tướng mạo hèn mọn vô sỉ. Sẽ không phải là lừa bán người chứ. . . . . Tề Hoan nhìn bộ dạng xấu xí của lão nhân kia đã cảm thấy hẳn không phải là thứ tốt đẹp gì rồi.

“Trưởng lão, Tề Hoan đã được mang đến, mau, đi nhanh đi.” Bác gái đẩy Tề Hoan một cái, Tề Hoan bị mất thăng bằng suýt nữa ngã nhào xuống đất. Dường như sau khi tỉnh lại, tu vi của nàng trong nháy mắt đã biến mất, bây giờ sức lực còn kém hơn cả người phạm, nàng lại thở dài một hơi.

Vị Tần trưởng lão kia sau khi nhìn thấy Tề Hoan thì khẽ ngẩng đầu đánh giá nàng từ trên xuống một phen, sau đó gật đầu, “Được rồi, chính là mấy đứa trẻ này, ta sẽ dẫn bọn chúng đi.”

“Cung tiễn Tần trưởng lão.” Đám nông dân sau khi nghe lão đầu nói xong, vẻ mặt vui sướng. Tề Hoan nhìn lướt qua, những người này hẳn là cha mẹ của những đứa trẻ kia, con cái bị mang đi mà còn cảm tạ, thật là. . . . . Không đợi nàng nghĩ nhiều, lão nhân kia đã vung tay áo, Tề Hoan có cảm giác giống như mình đang bay lên.

Cúi đầu nhìn, quả nhiên đang bay lên trời. Thì ra lão đầu này là Tu Chân Giả, khó trách, khó trách. Tề Hoan gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, sau đó nhìn thôn trang đang càng ngày càng nhỏ kia, thê lương kêu lên, “Cứu mạng a~” nàng sợ độ cao a. . . .

Ba canh giờ sau, Tề Hoan nằm úp sấp bị lão đầu họ Tần xách từ thảm bay xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc trắng lúc xanh, hai chân suy yếu vô lực, so với mấy đứa trẻ vẻ mặt hung phấn, nàng hiển nhiên đã già rồi.

Cũng may lão đầu kia mặc dù bộ dạng chẳng ra gì, nhưng tâm địa cũng coi như không tệ. Nhìn thấy bộ dạng của Tề Hoan cũng chỉ lắc đầu, bảo bọn họ nghỉ ngơi dưới chân núi rồi sau đó mới đi đến sơn môn.

Nói thật, Tần Tùng cũng không hiểu, tại sao bên trên lại chỉ đích danh cô gái này, tư chất của nàng không phải là thượng thừa, hơn nữa tuổi đã khá lớn, nhìn thế nào cũng đã mười bảy mười tám tuổi rồi, nghe người trong thôn nói nha đầu này còn vô cùng lười biếng, mỗi ngày chỉ biết ngủ, đến nay còn chưa chết đói hoàn toàn là dựa vào người trong thôn tiếp tế.

Tần Tùng nhìn Tề Hoan một cái, hẳn chỉ là trưởng lão ngoại môn, những chuyện này còn chưa đến lượt hẳn quan tâm.

Đợi Tề Hoan nghỉ ngơi đủ rồi, Tần Tùng mới đứng lên, gọi mấy đứa trẻ đang chơi đùa bên cạnh đến, dẫn bọn họ từng bước từng bước đi lên núi. Tề Hoan đi theo phía sau Tần Tùng bước lên mấy bậc thang đá lẫn trong đám mây tựa như không có điểm cuối. Thang đá kê sát núi, nối liền đến đỉnh, cũng không biết tổng cộng có bao nhiêu bậc, dù sao nghe Tần trưởng lão nói ít nhất phải đi hết hai canh giờ.

Lúc đầu Tề Hoan còn bước đi rất nhẹ nhàng, tất nhiên không thể so được với lão đầu khỏe mạnh kia, nhưng vẫn hơn được mấy đứa trẻ. Có điều, sau đó nàng đi càng ngày càng chậm, tiếng thở dốc như vọng lại từ trong ngực. Đã bao lâu không bị mệt mỏi như vậy rồi, Tề Hoan vừa vịn tay vào khối thạch bích bên cạnh, không nhìn xuống phong cảnh bên dưới lan can.

Hộc! Hộc! Hộc! Không riêng gì Tề Hoan, bọn nhỏ do Tần trưởng lão dẫn dắt kia cũng bắt đầu kêu mệt, thậm chí có đứa còn khóc lóc đòi về nhà. Tần trưởng lão vốn luôn hòa ái bây giờ đã nghiêm mặt, mở miệng khiển trách hai đứa khóc lớn nhất, còn bảo những đứa kia học tập Tề Hoan, lấy nàng làm gương.

Tề Hoan đi phía sau nghe vậy cảm thấy muốn lộn khỏi lan can ngã xuống, bảo nàng làm gương ột đám trẻ con năm sáu tuổi, nàng rất không vui được không!

Rốt cục đi được nửa canh giờ, nàng cuối cùng cũng đã thấy được một góc sơn môn kia rồi, bốn nam đệ tử mặc đạo bào màu xám đứng cạnh sơn môn, vừa nhìn thấy Tần trưởng lão dẫn một đám trẻ con trở về liền vội vàng tiến lên đón.

“Tần trưởng lão, ngài đã trở lại.”

“Ừ, các trưởng lão khác đâu?” Tần Tùng gật đầu, đứng thẳng sống lưng.

“Bọn họ đã sớm trở lại, đang chờ ngài rồi.”

“Được rồi, ta đi gặp chương môn trước, người thu xếp cho đám trẻ này, sau đó ta sẽ quay lại tìm bọn chúng sau.” Tần Tùng thông báo xong, chân đạp kiếm quang thoát cái đã biến mất.

Nam tử vừa nói chuyện với Tần Tùng đại khái hơn ba mươi tuổi, hẳn dường như cũng không thích trẻ con, vẻ mặt vắn vẹo, khi nhìn thấy trong đám trẻ con còn có Tề Hoan mang dáng vẻ lớn như vậy thì không nhìn được sừng sốt một chút, “Người làm gì ở đây?” Trong giọng nói không hề có thiện ý.

“Tần trưởng lão dẫn ta tới.”

“Người là thân thích của Tần trưởng lão sao.” Vừa nghe là Tần trưởng lão mang đến, sắc mặt nam tử kia dẫn ra một chút, có điều ánh mắt nhìn Tề Hoan vẫn còn chút hoài nghi.

“À. . . . . Tần trưởng lão không cho ta nói. . . .” Nói sao thì nàng cũng đã sống nhiều năm như vậy, chuyện gì nên nói chuyện gì không nên nói, Tề

Hoan vẫn rất rõ.

“À.” Nam tử kia nhìn Tề Hoan mập mờ nháy mắt mấy cái, “Được rồi, các người đều đi theo ta.”

Nam tử kia mang theo nhóm Tề Hoan đi không xa, liền nhìn thấy từng dãy nhà mái ngói, nam tử giải thích với Tề Hoan, “Đây là chỗ dành cho đệ tử ngoại viện ở, các người tạm thời ở đây, chờ đến đại hội tuyển chọn, nếu may mắn được chọn thì có thể đi theo sư phụ của mình.”

Tề Hoan gật đầu, nhìn về phía xa xa, cũng không biết nơi này là môn phái nào, trên ngọn núi phía xa mây mù lượn lờ, nàng căn bản không nhìn rõ phong cảnh bên kia.

Có điều môn phái này coi như cũng hào phóng, không để ột đống người chen chúc cùng một phòng, trên thực tế Tề Hoan đã chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi nhưng không biết có phải do câu nói lập lờ nước đôi vừa nãy của mình có tác dụng hay không, mà nam tử kia sau khi thu xếp cho đám trẻ đi cùng Tề Hoan, liền tìm riêng một tiểu viện an tĩnh cho Tề Hoan ở.

Phòng nhỏ này mặc dù giống như đã rất lâu không có người dùng nhưng bên trong cũng có người quét dọn định kỳ nên không có nhiều bụi bẩn. Tề Hoan vốn không để ý chuyện này, vừa thấy có giường liền không nói hai lời đi ngủ.

Nàng dọc đường đi vẫn rất mơ mơ hồ hồ, căn bản không biết mình vì sao lại xuất hiện ở đây, vì sao lại bị Tàn lão đầu kia coi trọng dẫn đến môn phái tu tiên này, có lẽ mình vẫn đang nằm mơ, chờ tỉnh mộng là tốt rồi?

Hôm nay trời vừa sáng đã bị người ta gọi dậy, lại phải leo rất nhiều bậc thang, Tề Hoan cũng mệt mỏi không còn sức nữa rồi, rất nhanh liền chìm vào trong mộng. Không đợi nàng ngủ được bao lâu đã nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, sau đó lại phát hiện tiếng gõ cửa càng lúc càng mất kiên nhẫn, nàng rốt cục bị đánh thức hoàn toàn, chân trần nhảy xuống giường mở cửa, nhìn thấy một cô bé mặc đạo bào màu xám, đầu búi tóc đang cầm một bộ quần áo dính đầy bụi đứng đó.

“Có chuyện gì?” Đang ngủ mà bị đánh thức, giọng Tề Hoan cũng không phải lớn bình thường, may mắn nàng không quen thuộc nơi này, cũng biết là không thể tùy tiện nổi giận.

“Đây là y phục của người, Tàn trưởng lão bảo rửa mặt xong thì mặc vào, một lát nữa tham gia đại hội tuyển chọn.”

“Nhanh như vậy. . . . .” Nàng còn chưa ngủ đủ đã phải tham gia cái đại hội tuyển chọn gì đó, cũng không biết ở cái đại hội kia thì phải làm gì. Nghĩ đến mình là một lão thái bà hơn ngàn tuổi. . . . . Được rồi, nàng còn rất trẻ, ít nhất là tâm lý vẫn còn rất trẻ, nhưng đứng giữa một đám trẻ con năm sáu tuổi, nàng vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Đi một bước thì tính một bước vậy, mặc dù đã từng chết một lần, nhưng điều này cũng không có nghĩa là Tề Hoan có đủ dũng khí để chết lần thứ

hai.

Hơn nữa nàng vô cùng muốn biết, nơi này có còn là Nhân Gian trước đây không? Những chuyện nàng làm lúc trước, thật sự đã từng xảy ra hay chỉ là một giấc mộng đây?

Chương 159: Mặc Trương Lão

Mặc một bộ đạo bào rộng thùng thình màu xám tro hoàn toàn không lộ được những nét đẹp của hình thể, Tề Hoan âm thầm bĩu môi, bây giờ cuối cùng nàng đã hiểu được, hóa ra giới Tu Tiên vốn không có ánh mắt thẩm mỹ. Năm đó mình ở phái Thanh Vân, cho dù y phục có khó coi hơn nữa nhưng ít ra màu sắc cũng không quá tệ, chỗ này thì ngược lại, nhìn từ xa thật đúng là một đồng khăn lau, một đồng khăn lau không ai thèm.

Tề Hoan sửa soạn chưa được một lát đã có người tới gõ cửa, lần này người đứng ngoài chính là Tần trưởng lão, lão già kia nhìn thấy chỗ Tề Hoan được an bài cũng không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ gật đầu với nàng ý bảo nàng đi theo mình.

Không thể không nói, môn phái này đúng là to lớn, có khi phải lớn gấp năm sáu lần phái Thanh Vân ngày trước.

Tần trưởng lão mang theo Tề Hoan và một đám trẻ con bước trên con đường rải đá cuội, giày dưới chân Tề Hoan cũng không được bèn lắm, đi trên đoạn đường này chân liền cảm thấy hơi đau, sẽ không bị nổi hai cái bong nước chứ, Tề Hoan có chút lo lắng nghĩ.

Chỗ Tần trưởng lão dẫn bọn họ đến cũng không quá xa, đi hơn hai mươi phút là tới, sau đó sẽ thấy một quảng trường rất lớn, trên quảng trường đã tụ tập rất nhiều trẻ con. Cũng may có mấy người lớn không khác Tề Hoan là bao, nhưng y phục trên người họ đẹp hơn của nàng nhiều, đều là màu xanh, giống như đạo bào của phái Thanh Vân, không đúng, phải nói là giống y như đức.

Phát hiện ra sự chú ý của Tề Hoan tập trung trên người mấy nam nữ trẻ tuổi, Tần trưởng lão ho khan hai tiếng thu hút sự chú ý của nàng, sau đó mới chậm rãi mở miệng, “Những người kia là đệ tử nội môn.”

Đệ tử nội môn. . . . . Tề Hoan nheo mắt, “Trưởng lão, nơi này rốt cuộc là môn phái nào?”

“Nơi này chính là môn phái tu tiên số một đại lục Trung Châu—— phái Thanh Vân.” Tần trưởng lão sờ sờ mấy cái ria mép, ngâng đầu lên, vẻ mặt kiêu ngạo.

Khuôn mặt Tề Hoan méo đi một cái. Nơi này là phái Thanh Vân, hóa ra nơi này là phái Thanh Vân, như vậy thì nàng không có xuyên không, nhưng mà đây là niên đại nào rồi, tại sao nàng lại đến đây, những chuyện khó hiểu này cứ đảo tới đảo lui trong đầu nàng.

Thấy Tần trưởng lão mang theo đám trẻ con tới, một cô gái hơn hai mươi tuổi đi qua, trên mặt mang theo nụ cười ngọt ngào, “Tần trưởng lão, ngài đã tới.”

“Tiêu Tâm, đám trẻ này là do ta đưa tới, mong cô chiếu cố nhiều hơn.” Từ nét mặt của hai người trong lúc nói chuyện mà Tề Hoan có thể mơ hồ nhìn ra, dường như địa vị của Tần trưởng lão và vị đệ tử nội môn Tiêu Tâm này tương đương nhau, hoặc có thể nói là địa vị của Tần trưởng lão còn không cao bằng Tiêu Tâm!

“Tần trưởng lão khách khí rồi, a, đây là. . . . .” Tề Hoan đứng giữa đám trẻ con cao chưa tới một thước, muốn không bị để ý cũng khó, Tiêu Tâm chú ý đến nàng cũng là bình thường.

“Nàng ấy à, đưa nhỏ này phiền cô chiếu cố nhiều hơn một chút.” Tần trưởng lão nhìn Tề Hoan một cái, cũng không giải thích gì thêm, hai người dường như ngầm hiểu lẫn nhau, sau đó Tần trưởng lão khoát tay áo rời đi, để lại Tề Hoan đầu đầy nghi vấn.

“Mọi người hãy yên lặng một chút, chương môn sư bá sắp đến rồi.” Tiêu Tâm chỉ nhìn lướt qua Tề Hoan, sau đó liền đi vòng qua, cũng không có ý định nói chuyện phiếm với nàng. Tề Hoan nhìn về mặt nàng ta, bĩu môi cười cười, phân biệt giai cấp thật nghiêm a.

Không đến một lát sau, đám mây mù vẫn bao phủ giữa không trung giống như bị một đạo kim quang chém thành hai nửa, Tề Hoan ngẩng đầu nhìn, từ trong bảy ngọn núi cao chót vót giữa tầng mây, một đạo kim quang dài chừng mười trượng lao về phía bọn họ. Đợi đến khi đạo kim quang đó ngày càng đến gần, Tề Hoan mới nhìn rõ, thì ra đó là một thanh phi kiếm màu vàng, trên phi kiếm là một nam tử trung niên tiên phong đạo cốt, nam tử này mặc một thân đạo bào trắng, bên hông thắt đai lưng cùng màu, ở giữa dùng một chiếc cúc hình bát quái để cố định.

Tướng mạo cũng khá, xem như anh tuấn tiêu sái, đáng tiếc không thể so được với hai sư điệt kia của mình. Tề Hoan có một sự thất vọng nho nhỏ, quả nhiên đời sau không bằng đời trước.

“Cung nghênh chương môn.”

Mấy đệ tử đang dẫn dắt đám trẻ con, còn có mấy đệ tử canh giữ bên ngoài vội vàng cúi chào, đạo sĩ kia gật đầu, hai chân động một cái. Tề Hoan chỉ cảm thấy hoa mắt, đã thấy hắn ngồi xuống vị trí chính giữa trong bảy chiếc ghế được bày sẵn cách mình hơn mười mét.

Sau khi chương môn xuất hiện, phía xa lóe ra năm tia sáng khác nhau, lần này xuất hiện ba nam hai nữ, bọn họ là sư huynh muội của chương môn. Nhìn sáu người ngồi xuống xong, Tề Hoan vẫn nhìn về phía mây mù, nhưng không thấy ai đi ra nữa.

Tiêu Tâm dường như hiểu được ý nghĩ của Tề Hoan, nhỏ giọng nói một câu, “Thất sư thúc không thích người lạ, loại đại hội tuyển chọn này hẳn sẽ

không tham gia.”

Tề Hoan nhướng mày, không lên tiếng.

Bởi vì nhân vật chính tới, nên các trưởng lão nội môn, trưởng lão ngoại môn và những người khác đều ríu rít đi tới, các trưởng lão nội môn chia làm hai hàng đứng một bên. Trưởng lão ngoại môn đứng ở phía sau, thoạt nhìn căn bản không có địa vị gì đáng nói.

“Được rồi, bắt đầu đi.” Chương môn phát phát tay, mấy đệ tử nội môn đứng bên cạnh Tiêu Tâm vội vàng gật đầu, bọn họ đã cho đám trẻ con xếp thành hàng từ rất sớm, thậm chí còn phát thẻ bài, Tề Hoan cũng có một thẻ bài, là số 123, số cuối cùng.

“Số một.” Trưởng lão nội môn đứng lên hô một tiếng, một đứa bé trai mặc áo tím đi tới.

“Đặt tay lên đây.” Sau khi đứa bé trai kia đi qua, nghe lời trưởng lão đặt tay lên trên một tảng đá, tảng đá phát ra ánh sáng yếu ớt màu tím, mấy trưởng lão bên cạnh gật đầu.

Một lão già thoạt nhìn rất béo trong số đó vươn tay kéo đứa bé đến bên mình, “Ta chọn.”

Lần lượt gọi tên theo thẻ bài, Tề Hoan coi như đã hiểu, đây không khác gì chọn hàng hóa, chẳng qua hàng hóa chính là những đứa bé này, dĩ nhiên, nàng cũng là một trong số đó.

Có vài đứa trẻ tương đối may mắn, được chương môn chọn, còn lại được năm người khác chọn, nhìn vẻ mặt hâm mộ của một số trưởng lão nội môn, Tề Hoan đại khái cũng hiểu, “Một trăm hai mươi ba.” Cuối cùng cũng gọi đến Tề Hoan rồi, lúc Tề Hoan đi ra, mấy trưởng lão nhìn thấy nàng đã lớn như vậy, không nhìn được mà sững sốt.

Sắc mặt vị trưởng lão đọc mã số rõ ràng không vui, “Là ai mang đến, ai đưa nàng lên đây?” Môn phái chọn đệ tử đều chỉ tám năm, sáu tuổi, Tề Hoan hiển nhiên đã vượt quá tiêu chuẩn.

“Minh Tuệ trưởng lão, nàng là do Tần trưởng lão mang đến.”

Tiêu Tâm hành lễ với lão đầu kia, ngữ điệu chuẩn mực.

Chân mày lão nhân kia nhíu lại, vẫy tay với Tề Hoan, thật giống như đang gọi con gà con chó nhỏ, Tề Hoan nhún nhún vai đi tới. Khi tay nàng chạm vào, tảng đá kia chẳng phát ra loại ánh sáng gì cả.

Trưởng lão ghi chép kia còn tưởng Tề Hoan dùng sai cách, dạy lại nàng một lần, kết quả tảng đá kia vẫn không sáng lên. Cái này làm cho ánh mắt chương môn cũng phải để ý đến.

Theo lý thuyết, ánh mắt của những trưởng lão ngoại môn không tệ, nếu Tần trưởng lão dám đưa người đến, đương nhiên sẽ có chủ ý của mình, nhưng mà Tề Hoan thoạt nhìn lại không có bất kỳ ưu điểm gì, cơ thể càng không có chút linh khí nào, hơn nữa tuổi còn lớn như vậy.

“Tần trưởng lão đầu?!” Minh Tuệ trưởng lão hiển nhiên cho là mình bị chơi

xỏ, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Đây, đây.” Tần trưởng lão đứng cuối cùng vội vàng chạy ra, khuôn mặt tươi cười, có điều nụ cười kia nhìn thế nào cũng thấy dọa người.

“Ai bảo ngươi mang nàng lên núi!”

“Chuyện này. . . . .” Tần Tùng chân chừ một chút, vẻ mặt khổ sở, vị kia không cho hắn nói a!

“Được rồi, các ngươi ai thu nàng cũng được, cho làm đệ tử giữ cửa đi.”

Chương môn phát tay, đệ tử đã được đưa lên núi tuyết đối không thể bị đuổi trở về, trừ khi phạm vào điều tối kỵ của sư môn bị phế đi một thân tu vi rồi đuổi ra khỏi cửa. Cho nên, cho dù Tần Tùng nhất thời hồ đồ, thì sư môn cũng phải lưu lại Tề Hoan.

Mặc dù chương môn đã lên tiếng, nhưng vẫn không ai muốn thu vị đồ đệ giống như phế vật này, trong lúc tất cả mọi người đều đang trầm mặc giảng co, thì một giọng nói trầm thấp lạnh lùng đột nhiên vang lên. . . . . “Nếu không ai muốn, vậy thì để cho ta đi.”

Lúc giọng nói này vang lên, Tề Hoan nhìn khắp chung quanh một vòng, nhưng lại không tìm được người nói, giọng nói này thật là dễ nghe a. . . . . Có thể so được với Mặc Dạ nhà nàng, nghĩ tới đây đầu Tề Hoan lại cảm thấy đau đớn một trận.

“Tề Hoan, phân làm. . . . . môn hạ của Mặc sư huynh.” Minh Tuệ không hề che dấu sự hâm mộ dành cho Tề Hoan, cho dù cái gì nàng cũng không biết, nhưng đi theo Mặc sư huynh chỉ sợ cũng được không ít chỗ tốt đi. Mặc sư huynh cho đến bây giờ chưa từng thu đệ tử, không ngờ ánh mắt của hắn lại đặc biệt như vậy, thế nhưng nhìn trúng Tề Hoan. Không riêng gì Minh Tuệ, ngay cả những đệ tử nội môn kia cũng hâm mộ, vốn cho rằng Tề Hoan làm một đệ tử ngoại môn trông cửa đã là không tệ rồi, không ngờ người ta chỉ nói một câu, nàng liền bay lên đầu cành biến thành phượng hoàng, cái gì cũng không cần làm, trực tiếp trở thành đệ tử nội môn tinh anh. Mặc dù chỉ dính vinh quang của sư phụ nàng, nhưng đó cũng là nhờ vận khí a.

Tần Tùng bên cạnh nghe thấy giọng nói này xong cũng thở phào một cái, thời khắc mấu chốt, vị kia cuối cùng đã xuất hiện, bằng không, chức trưởng lão của hắn cũng chấm hết.

Mặc dù quá trình có chút nguy hiểm, nhưng nghĩ tới chỗ tốt mà vị kia đã hứa, Tần Tùng không nhịn được kích động, tu vi của mình rốt cục lại có cơ hội tiến lên một bước rồi.

“Tần trưởng lão, đưa nàng tới.” Giọng nói lại vang lên lần nữa, Tề Hoan vẫn không tìm thấy người. Nhìn vẻ mặt của chương môn mang theo mấy phần kinh ngạc, có lẽ cũng thấy rất kỳ lạ vì sao tiểu sư đệ lại có tâm tư đi ra ngoài, hơn nữa còn đặc biệt chạy tới thu một đồ đệ đặc biệt như vậy.

“Vâng.” Tần trưởng lão nhận lệnh, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía chương

môn, chưởng môn khoát tay để hấn mang Tề Hoan rời đi. Nhìn bước chân Tề Hoan rời khỏi, trong mắt Tiêu Tâm hiện lên một tia sáng bất định. Đỉnh Vong Ưu, là đỉnh núi mà Tề Hoan từng ở, nghe Tàn trưởng lão nói, trên những ngọn núi khác đều có không ít đệ tử, chỉ có đỉnh Vong Ưu này là có một mình Mặc trưởng lão ở, bởi vì hấn không có đệ tử. Đúng rồi, hiện tại nên gọi là sư phụ.

Đối với vị sư phụ chỉ thấy tiếng không thấy người này, Tề Hoan cũng không có cảm giác gì quá lớn. Muốn làm sư phụ nàng sao, không biết hấn có tư cách này hay không nữa.

Chương 160: Đèn Một Cái Chân Để Trấn An!

Đưa nàng đến đỉnh Vong Ưu, Tàn Tùng liền rời đi. Hoặc là nói, hấn căn bản không thể vượt qua được cấm chế bên ngoài, Tề Hoan thì lại dễ dàng đi thẳng vào trong.

Đỉnh Vong Ưu cũng không đẹp như trong tưởng tượng của Tề Hoan, trừ hoang vu ra, nàng không nghĩ nổi từ nào khác để hình dung nữa. Chỗ duy nhất tương đối vừa mắt chính là một rừng trúc treo giữa không trung cách đó hơn trăm mét.

Tề Hoan đứng tại chỗ nhìn rừng trúc kia hồi lâu, không hiểu vì sao những cây trúc khác đều sinh trưởng trên mặt đất, còn bọn chúng lại thích mọc giữa không trung, cho dù cảm thấy hồ thẹn vì màu xanh lục, cũng không cần phải biến thành màu đen chứ.

Bên cạnh rừng trúc là một thác nước, phía dưới là một đầm nước màu xanh, không biết sâu bao nhiêu, bên trong có nuôi mấy con cá chép ngon tuyệt hay không. . . . .

Xuyên qua làn sương mù, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong rừng trúc có một ngôi lầu các hai tầng, có lẽ vị Mặc trưởng lão kia ở đó chăng, dù sao cả ngọn núi này Tề Hoan cũng chỉ nhìn thấy một ngôi nhà mà người ta có thể ở được.

Đừng thấy rừng trúc kia rất gần, phải đợi đến khi bước đi Tề Hoan mới phát hiện, đúng là chỉ xích thiên nhai a (gần trong gang tấc mà xa tận chân trời), bất tri bất giác đã đi mất nửa canh giờ, ngay cả mép rừng cũng chưa chạm tới nữa.

Rốt cục Tề Hoan không chịu nổi, tìm trên mặt đất một vòng, nhặt một tảng đá tương đối lớn lên, không chút do dự ném về phía mục tiêu của mình.

Kết quả là hòn đá kia xuyên qua rừng trúc kia rồi biến mất, dĩ nhiên, cho dù hiện tại không có tu vi, thì ánh mắt của Tề Hoan cũng không tệ lắm, khi tảng đá xuyên qua rừng trúc có lóe lên gợn sóng và nàng có thể nhìn thấy rõ ràng, ảo cảnh, con mẹ nó, lại là ảo cảnh.

Đại khái do một chút lực công kích của tảng đá, nên ảo cảnh phía trước đã biến mất, lần này nàng chỉ mất hai phút là đi tới đầm nước, cũng chính là nơi phía dưới rừng trúc.

Mình không biết bay, cái vị Mặc gì gì đó lại ở bên trong, nếu muốn đi vào thì phải làm sao đây? Không đợi Tề Hoan suy nghĩ nhiều, một loạt cây trúc màu đen đột nhiên bay về phía Tề Hoan, nếu không phải nàng phản ứng

nhanh nhẹn, thì nhất định đã trở thành vong hồn dưới mây cây trúc này. Chỉ mất mấy giây, những cây trúc kia liền biến thành một chiếc cầu thang rộng hơn nửa thước, Tề Hoan cẩn thận bước lên, cũng may, rất là chắc chắn.

Sau khi bò hết cầu thang, những cây trúc kia lại khôi phục nguyên trạng ban đầu. Nhưng Tề Hoan cũng không còn hứng thú để thưởng thức, bởi vì nàng đã bị hấp dẫn hoàn toàn trước tòa trúc lâu màu đen ánh kim quang này.

Trúc lâu này dường như dựng từ đám trúc quanh đây, nhưng những cây trúc này còn kỳ lạ hơn, phía trên thân cây có một chấm vàng, cho dù không có ánh mặt trời vẫn tỏa ra ánh sáng, nên ở trong mắt Tề Hoan, tòa trúc lâu này dĩ nhiên là sáng lấp lánh.

Bất kể thế nào, Tề Hoan vẫn phải thừa nhận, đó là tòa lâu này rất có tính nghệ thuật nha. Cũng không biết mấy cây trúc này thuộc giống gì, trước kia nàng chưa từng thấy qua, những thứ đẹp như vậy chỉ cần nhìn một lần tuyệt đối sẽ không quên mất.

Đẩy cửa đi vào bên trong, tầng một trống không, bên trong không bày biện bất cứ thứ gì, không đứng, ở giữa không trung có treo một sợi dây thừng, về sợi dây này, Tề Hoan có tình cảm rất sâu sắc.

Bởi vì nàng từng ngủ trên một sợi dây giống y đúc trong một thời gian rất dài. Cái cảm xúc kia, cảm giác bản khoắn bên chôn trên không trung với xuống dưới thì không chạm đất đó, khiến mỗi đêm khuya nàng lại nhịn không được muốn đem sợi dây và cả lão đầu làm ra sợi dây này, đào một cái hồ rồi chôn tất cả xuống. (*cười vật vã*)

Nhìn cái “giường” cỏ này thêm một lần, Tề Hoan trực tiếp quay đầu, không chút do dự đi lên tầng hai.

Tầng hai có hai phòng nhỏ cạnh nhau, phía bên trong chính là thư phòng, đẩy rèm cửa lá trúc màu vàng ra bước vào, có thể nhìn thấy bên trong chất một loạt thẻ tre xếp ngay ngắn, ở cạnh cửa sổ, Tề Hoan nhìn thấy một người đang nằm nằm trên ghế xích đu bằng trúc, phía trên trải da thú màu trắng, một tay nhẹ nhàng nắm dây xích đu, một tay cầm sách.

Nàng chỉ có thể nhìn rõ màu sách trong tay người kia, người đó chỉ bằng một tay, tiếng xích đu kẽo kẹt vang lên nhưng không phá hư không khí trong phòng, thậm chí còn làm cho người ta cảm thấy một sự yên tĩnh đến kì lạ.

Tề Hoan đứng ở cửa, nhón chân cũng chỉ thấy được đỉnh đầu người kia mà thôi, “Còn không đi vào đi”. Tiếng lay động của ghế trúc không dừng lại, giọng nói truyền đến bên tai giống như một tiếng thở dài, suýt nữa khiến người ta tưởng là ảo giác. Tề Hoan cũng không biết sao mình lại nghe lời như vậy, lại đi vào thật.

Vén rèm trúc màu vàng lên, lúc đi vào thư phòng, ngoài sách ra, thứ được bày biện duy nhất chính là chiếc ghế kia, nếu như hăn cũng được coi như

một tác phẩm nghệ thuật.

Người này chẳng lẽ không dám gặp người khác? Nếu không sao lại chỉ để mình nhìn thấy mỗi cái gáy a! Tề Hoan làm bầm trong lòng.

“Người ở tầng dưới đi, không có chuyện gì thì chăm chỉ tu luyện, đừng đi loạn là được.” Dừng một chút, Mặc trưởng lão nói tiếp, “Những quyển sách này người mang về đọc, cứ chiếu theo đó mà tu luyện.”

Được rồi, nàng vừa gặp phải một cực phẩm, năm đó Hư Không Tử còn biết tìm người dạy nàng, năm nay vị này trực tiếp phủ tay luôn, thật sự nghĩ nàng là thiên tài vừa xem liền hiểu sao. Chủ yếu cũng không phải vì chuyện này, Tề Hoan chỉ muốn biết là, hắn ở đây ở làm gì, do hắn thấy nơi này không có ai, nên muốn tìm người đến ở cho thêm chút sức sống sao? Nhưng bất kể thế nào, nơi này so với thôn núi nhỏ kia vẫn tốt hơn nhiều, Tề Hoan cũng là người thức thời, có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh, ngoan ngoãn ôm một đồng sách nặng trĩu, chậm rãi đi xuống lầu.

Đi xuống xong Tề Hoan mới chợt nhớ tới một chuyện hết sức nghiêm trọng, ở dưới này trừ một sợi dây ra, ngay cả một cái giường nhỏ cũng không có, nàng ngủ ở đâu? Chiếc nhẫn trữ vật trên tay lúc trước đã sớm mất tiêu rồi, tất cả đồ dùng của nàng đều để trong đó, những thứ khác Tề Hoan không tiếc, chỉ tiếc mỗi chiếc giường, nàng đã ngủ trên đó mấy trăm năm a. Thùng thùng thùng, lại chạy lên trên, đột nhiên cảm thấy phía trên có một hình bóng đang lại gần, Tề Hoan theo bản năng ngẩng đầu nhìn, những lời muốn nói đột nhiên biến mất không còn một mảnh.

Mặc Dạ. . . . . Người đứng trên tầng lầu nhìn xuống chính là Mặc Dạ! Tề Hoan dùng sức chớp mắt, nàng cảm thấy giống như mình đang nằm mơ vậy.

“Mặc, Mặc Dạ?” Giọng nói giống như từ trên trời truyền xuống vang lên từ trong miệng nàng, hiện tại nàng cảm thấy mình như ngã xuống một đồng vàng, trực tiếp khiến nàng hôn mê luôn, ngay cả té xỉu cũng là một chuyện hạnh phúc.

Nhưng mà. . . . . Trên khuôn mặt Mặc Dạ không hề xuất hiện sự vui sướng, ánh mắt hắn nàng vô cùng bình tĩnh, không chút gợn sóng, giơ tay ném xuống một khối ngọc bài, “Cầm lệnh bài đi lấy những thứ người cần đi.” Sau đó lại quay người rời khỏi.

Chỉ còn lại một mình Tề Hoan đứng trên thang trúc ngăn người, nàng nhận nhầm người sao? Chẳng lẽ thật sự nhận nhầm rồi? Nhưng mà khuôn mặt kia giống y như đúc, cho dù trùng hợp cũng không khỏi quá khéo a. Rõ ràng đang vũ nhục trí thông minh của nàng mà!

Nhưng nếu như hắn là Mặc Dạ, thì tại sao lại không biết nàng? Tề Hoan cầm ngọc bài to bằng bàn tay ngồi trên cầu thang, hai tay chông cằm, ánh mắt của Mặc Dạ vừa rồi không hề có chút cảm xúc nào, hoặc là hắn mất trí nhớ, đã quên nàng rồi chẳng? Chuyện máu chó như vậy, không thể nào lại

xuất hiện trên người nàng chứ.

Tề Hoan vẫn ngồi trên cầu thang trầm tư suy nghĩ, suýt chút nữa giựt hết cả tóc trên đầu, nàng không nhìn thấy trên lầu có một đôi mắt u ám đang nhìn nàng chằm chằm.

Bất kể như thế nào, nếu đã trở thành bạn cùng nhà thì bây giờ thời gian của nàng sẽ dùng để khai quật chân tướng, quay đầu nhìn lầu trên, Tề Hoan cầm lệnh bài đi xuống thang. Hừ, tốt nhất là nàng nhận nhầm người, nếu không nàng nhất định sẽ cho nam nhân vô liêm sỉ kia biết tại sao bông hoa lại đỏ như vậy! (TNN: chết ông Dạ =]] thù cũ hận mới a~)

Tám lệnh bài kia rất tiện lợi, Tề Hoan giờ lệnh bài đi dạo một vòng quanh sơn môn, trên căn bản đã lấy được y phục, chăn đệm, các loại đồ dùng cần thiết, nàng thậm chí còn đem thêm một cái bát tô về.

Nhìn hai gã sư huynh đồng môn không biết tên họ đang giúp nàng chuyển chiếc giường rộng hai thước vào trong phòng, Tề Hoan chống eo đứng bên ngoài cười vô cùng đắc ý.

Đây cũng là do nàng tính toán, nói về hai vị sư huynh này đúng thật là đủ khách khí, vậy mà lại dùng phi kiếm xẻ gỗ, làm giường cho nàng đến hơn một canh giờ.

“Các người đang làm gì?” Bởi vì chuyển chiếc giường khá lớn, âm thanh bình bịch dưới lầu không ngừng vang lên, có người rôc cộc đã không chịu nổi bước ra.

“Tham kiến Mặc sư thúc.” Hai đệ tử kia đều là đệ tử tinh anh trên núi, dĩ nhiên biết người đàn ông trước mắt thoát nhìn tuổi không hơn bọn họ này là ai. Có điều, vị Mặc sư thúc này chủ yếu chỉ sống trên đỉnh Vong Ưu, cả môn phái không có mấy đệ tử từng gặp qua hẳn.

“Chúng ta chuyển giường.” Nhìn nam nhân nàng tâm tâm niệm niệm vô số lần giờ đứng ở trước mặt, nhưng trong mắt hắn lại không có cảm xúc quen thuộc, Tề Hoan cảm thấy ngực mình như bị cái gì đó chẹn lại, thật sự muốn cầm đao đào tim hắn ra xem nó có còn nguyên vẹn hay không. (TNN: ông ý móc tim từ lâu rồi mà bà =.=)

Có lẽ do không biết nói gì, hắn khoát tay áo trở về, Tề Hoan vỗ vỗ vai vị sư huynh khá cao vẫn còn đang quỳ trên mặt đất kia, “Sư huynh, người đi rồi, lại tiếp tục chuyển thôi.” “Mặc sư thúc quả nhiên lợi hại.” Nhìn hai người kia đầu đầy mồ hôi đứng lên, Tề Hoan có chút kinh ngạc, vừa rồi xảy ra chuyện gì mà nàng không biết sao?

“Bên kia, đặt chỗ này là được rồi.” Tề Hoan chỉ chỗ, hai người kia thật vất vả mới đặt được giường vào đúng chỗ, Tề Hoan lúc này mới dò hỏi, “Đúng rồi, sư huynh, hai huynh có ai biết vị trên kia tên gì không?” Tề Hoan duỗi ngón tay chỉ chỉ trên lầu, nhỏ giọng hỏi.

“Muội nói Mặc sư thúc?”

Tề Hoan gật đầu.

“Cái này ta thật không biết. . . . .” Vị sư huynh cao cao gãi đầu, vẻ mặt nghi vấn.

“Ta biết, nghe sư phụ nói Mặc sư thúc tên là Mặc Dạ.” Vị sư huynh lùn hơn cũng bu lại.

Mặc Dạ sao. . . . . Tề Hoan ngẩng đầu nhìn nóc nhà, ánh mắt hung dữ như có thể xuyên thấu tường trúc, trực tiếp bắn chết nam nhân trên kia. Tên không đỏi, tướng mạo không đỏi, lại không biết nàng là ai sao? Thật sự quá giỏi rồi!

Cuộc sống của Tề Hoan trên đỉnh Vong Ưu thật ra cực kì tiêu dao, trừ thỉnh thoảng nhìn thấy Mặc Dạ bay tới bay lui trước mặt khiến nàng có chút uất ức ra, thì không có bất cứ chuyện gì có thể phá hư tâm trạng tốt đẹp của nàng.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Tề Hoan cũng đủ thỏa mãn, ít nhất, người trước mắt này là Mặc Dạ, mỗi ngày có thể nhìn thấy hắn cũng tốt, bất kể vì nguyên nhân gì khiến hắn không nhớ rõ mình, nhưng Tề Hoan tự tin một trăm phần trăm là hắn rất nhanh sẽ nhớ được nàng là ai.

Một tiếng răng rắc giòn vang, Tề Hoan cúi đầu, phát hiện thẻ tre trong tay mình từng cái từng cái đều bị gãy. Theo lý thuyết thì những thứ này hắn là phải rất cứng, nhưng Tề Hoan cũng không biết tại sao, thỉnh thoảng trên người nàng lại có một sức mạnh vô cùng vô tận xông ra ngoài. Song loại sức mạnh này dường như chỉ có lúc vô thức mới có thể xuất hiện, nàng căn bản không có cách nào khống chế được.

Tiền tay ném mấy thẻ tre bị mình bẻ gãy xuống đất, Tề Hoan đập tắt cả đồng sách không có dinh dưỡng trên giường xuống dưới, ôm lấy chiếc gối mềm mại của mình, lăn lộn trên giường.

Cuộc sống như thế này, thật đúng là quá sa đọa a. . . . .

“Sư phụ, đồ đệ đói sắp chết rồi!!!!” Nằm trên giường hít đủ không khí, tiếng kêu của Tề Hoan vang khắp đỉnh Vong Ưu, cuối cùng truyền đến mái nhà.

Mặc dù Mặc Dạ không nhớ rõ những chuyện trước đây khiến Tề Hoan cực kì buồn bực, nhưng lại có một chuyện khác làm cho nàng hết sức vừa lòng, đó là mỗi khi nàng đập chặn ra ngoài chạy bộ mỗi sáng sớm, lúc trở lại chặn đã được gấp gọn gàng, trên bàn bày biện đồ ăn đầy đủ.

Lúc đầu, Tề Hoan rất không quen. Về sau. . . . . Những thói hư tật xấu trong tính cách của nàng rốt cục đã bị Mặc Dạ lôi ra hết. Dù sao cũng không phải hắn tự mình động thủ nấu cơm, có pháp thuật tốt như vậy mà không dùng, không phải là quá lãng phí sao!

Không đến một lát, Tề Hoan đã nhìn thấy cửa phòng mở ra, một thân cây trúc được chế thành hình người bung thức ăn tỏa mùi thơm đến.

Cơm chỉ đủ ột người, bởi vì Mặc Dạ không ăn cơm. Trên thực tế, trừ phi Tề Hoan tự mình lên lầu tìm hắn gây sự, thì bình thường Mặc Dạ căn bản sẽ

không xê dịch khỏi chỗ ở. Thật không biết trên lầu rốt cuộc có cái gì hay, ngày qua ngày hẳn ngoại trừ đọc sách cũng không có bất kỳ cái gì tiêu khiển. (Khuê: Xin lỗi tử đi, cái đó để tiêu khiển mà, quá hay luôn ý chứ =]])

Tề Hoan đi xuống giường, một tay cầm gậy trúc đi tới trước bàn, nhìn hình nhân kia dọn bàn ăn xong, rồi lén lút đánh vào sau gáy hình nhân một cái. Bịch! Một âm thanh vang lên, sau đó phát ra từng tiếng bùm bùm, nhìn hình nhân kia trong nháy mắt biến thành từng cây gậy trúc, Tề Hoan bĩu môi, đây là phương thức nàng trao đổi với Mặc Dạ.

Hắn không xuống, nàng liền bắt hắn phải xuống. Không nói chuyện với nàng, nàng liền tự mình tìm thú vui. Cho đến hôm nay, tổng cộng nàng đã đập nát mười ba hình nhân rồi, Mặc Dạ thoạt nhìn không có ý tức giận bắt nàng nhịn cơm, nhưng cũng không có phản ứng gì.

Tề Hoan không phải chưa từng chạy lên túm cổ áo hắn rống to, đáng tiếc người ta không thèm nhìn đến nàng, chỉ là ánh mắt nhìn nàng tương đối kỳ quái mà thôi, có lẽ cho rằng thần kinh nàng không bình thường, cho nên cuối cùng Tề Hoan mới có thể thay đổi sách lược, trước mắt xem ra, dường như cũng không có bất kỳ khởi sắc nào.

Trừ chuyện Mặc Dạ rất dung túng nàng, thì trên căn bản Tề Hoan không nhìn ra được bất kỳ tia hy vọng nào. Chẳng lẽ hắn đối với ai cũng đều dung túng như vậy sao?

Thở dài một hơi, nghĩ tới người phía trên kia, Tề Hoan cũng không còn khẩu vị gì. Hừ, không ăn. Ném chiếc đĩa đi thật xa, Tề Hoan lại nhảy ra sau ngã xuống chiếc giường mềm mại.

Ở bên ngoài, ánh mặt trời vẫn rực rỡ như trước, Tề Hoan nằm trên giường không có việc gì làm. Nàng không phải không nghĩ tới chuyện đọc sách tu luyện, nhưng ngồi trên giường cả một ngày, trong đan điền vẫn không sinh ra chút cảm giác về linh khí nào. Đừng nói là cảm thụ linh khí thiên địa, ngoại trừ cảm thấy chân mình đã bị tê rần ra, thật sự nàng không nhận thấy cái gì.

Nhớ lại năm đó, mình cái gì cũng không làm, linh khí cứ thế tự động tụ về, bây giờ thì ngược lại, nàng cầu thân bái phật mà ngay cả một tia linh khí cũng không tụ lại được. Dù sao Mặc Dạ cũng không có ý độc thức nàng, Tề Hoan thuận thế đem những thứ bí tịch thư từ kia biên thành sách để thưởng thức lúc nhàn hạ. Tỉnh thoảng có lúc không ngủ được, tùy tiện lấy ra một quyển, đọc trong mười phút đảm bảo có thể khiến nàng chìm vào trong mộng đẹp.

Mò lấy một quyển thẻ tre trên đất, Tề Hoan quyết định ngủ trưa.

Có lẽ do ảo giác, Tề Hoan đang ngủ mơ mơ màng màng liền cảm thấy mình giống như đang bị động vật ăn thịt theo dõi, toàn thân phát rét, ngay cả cái chân mềm mại đang đạp trên người cũng không ngăn được sự lạnh lẽo này. Mở mắt ra, chớp chớp, Tề Hoan nhìn thấy một con quái vật to lớn đang bầu

vào đầu giường nhìn nàng chảy nước miếng.

Đó là một con hồ màu đen, theo như phân tích ban đầu, nó ít nhất cũng phải dài tới hai thước, nhìn cái đuôi kia đi, đó mà là nhỏ bình thường sao!

“Ngươi, ngươi, ngươi đừng kích động. . . . .” Đùng trách nàng nhát gan, cho dù là ai vừa tỉnh ngủ đã nhìn thấy một thứ nằm úp sấp bên cạnh mình như vậy thì cũng sẽ bị hù chết, Tề Hoan đã là rất dũng cảm rồi. Không ai quy định rằng từng làm thần tiên thì dù thế nào cũng không được sợ, nàng sợ chết sợ đau, còn sợ động vật hoang dã đấy.

Con hồ này hiển nhiên không phải là loài hoang dã. Nó nhanh chóng chạy đến một góc co lại thành một khối, trong đôi mắt hiện lên sự kinh ngạc, sau đó thập phần hứng thú nhào về phía Tề Hoan.

Nhìn con hồ kia, Tề Hoan căn bản không dám nghĩ, mình bị nó áp xuống dưới sẽ bị dẹp thành hình dạng thế nào. Cho nên, nàng rút cục không nhìn được, kêu to: “Mặc Dạ, cứu mạng a ~”

Tiếng thét chói tai vang khắp trời đất, mắt thấy con hồ kia sấp nhào xuống, cửa nhỏ trên lầu các đột nhiên vô thanh vô tức mở ra, một bóng trắng xuất hiện phía sau con hồ, một tay túm lấy phần gáy của nó, đem đầu con hồ kia cố định giữa không trung.

“Gầm!” Con hồ bất mãn rống lên, hai móng vuốt mập mạp cào loạn giữa không trung.

Trông thấy con hồ bị tóm, Tề Hoan đứng vụt dậy, sờ soạng dưới gối một hồi lâu, xách ra một chiếc dao phay. Trời mới biết nàng giấu dao phay dưới gối để làm gì.

Rất hiển nhiên, con hồ này không phải đối thủ của Mặc Dạ, vậy thì thật quá tốt rồi, tối nay nàng đã có bữa tối. Từ trước đến giờ nàng không hề kén ăn, chỉ cần là thịt thì có thể ăn được.

Mặc Dạ nhìn dao phay trong tay Tề Hoan, không có ý tốt để đầu con hồ vừa định đè chết nàng sấp lại, nhẽ như nướn nướn mày.

“Thịt hồ rất bổ, hay là tối hôm nay chúng ta ăn thịt hồ đi, sư phụ ~”

“ . . . . .” Mặc Dạ không lên tiếng, trong mắt hiện lên một nụ cười khó nhận ra.

Con hồ trên tay Mặc Dạ như nghe hiểu được lời Tề Hoan nói, trực tiếp tru lên, “Ngươi không thể ăn ta a

Ta chỉ đùa một chút thôi mà.”

Đây là một con hồ tinh, như vậy cũng không có gì lạ, một con hồ bình thường khi nhìn thấy người chắc chắn sẽ không có dáng vẻ như vừa rồi, nhưng mà hồ tinh có thể nói chuyện thì ít nhất đã đạt Kết Đan kỳ, đợi đến khi con hồ này đạt Nguyên Anh kỳ, nó mới có thể hoàn toàn bỏ đi thân thú để biến thành hình người.

“Vậy thì đèn một cái chân để trấn an nỗi sợ hãi của ta đi!” Tề Hoan cười âm u, dám hù dọa nàng thì phải trả giá thật nhiều.

Chương 161: Tộc Hắc Hồ

Mặc Dạ, ngươi không thể để đồ đệ ngươi động đao a.” Hắc Hồ nhìn Tề Hoan đang ngắm mình chăm chăm, dường như thật sự có ý muốn chặt hai chân nó xuống ném thử, bèn trực tiếp biến thành người, hai chân đầy lông xù màu đen biến thành hai cái tay người.

Khác với cặp chân mập mập mềm mềm của nó, hai cái tay này hoàn toàn khiến cho người ta không có một chút thèm ăn nào.

Ngoại trừ sau lưng vẫn còn một cái đuôi màu đen to dài gần một thước kia, Hắc Hồ nhìn không khác gì con người. Thông thường, đủ ngộ tính và yêu khí mới có thể hóa thành hình người, nhưng cái kiểu ngộ tính này cũng quá mức ảo diệu, cho nên rất nhiều đại yêu thực lực đặc biệt cường hãn sau khi hóa hình xong, phần lớn đều mang theo điếm đặc thù của bản thân. Nếu thắm một chút thì ngay cả đầu cũng không hóa được, ngộ tính của con hồ này xem ra không tệ lắm, chỉ thừa lại một cái đuôi mà thôi.

Sau khi hóa hình xong sẽ không còn khả năng thay đổi hình thể nữa, trừ phi có thuật biến hóa, nhưng từ sau viễn cổ, thuật biến hóa đã không còn ai biết. Tướng mạo của con hồ này không được xem là đẹp mắt, dùng từ lùn mập để hình dung quả là thích hợp, có điều, chữ Vương màu vàng nhạt trên trán cộng thêm ít râu hồ cứng như cương châm (kim thép)mọc trên cằm, đây chính là hình tượng của một tên thổ phi a.

Tề Hoan vốn không định chặt chân nó thật, chỉ là vừa rồi bị nó hù dọa như vậy, nàng muốn trả thù một chút thôi, hơn nữa nó đã biến thành người, cho dù tâm lý thừa nhận của Tề Hoan khá siêu cường, thì nàng cũng không có hứng thú chặt tay người xuống nấu ăn.

“Ta nói này Mặc Dạ, không phải ngươi nói ngươi không thu đồ đệ sao, sao đột nhiên lại thu một tiểu mỹ nhân a. Ngươi cũng quá nặng bên này nhẹ bên kia đó.” Lúc Tề Hoan thu dao phay lại, Mặc Dạ mới thả Hắc Hồ xuống.

“Nàng chỉ là đệ tử ký danh.”

Hắc Hồ bĩu môi, ai tin chứ, đệ tử ký danh có thể ở chỗ này của hắc sao, chuyện tốt như vậy tại sao hắc lại không gặp được a. Rừng trúc này có bao nhiêu người muốn vào ở, nhưng đáng tiếc không phải ai cũng có tư cách đó.

“Tìm ta có chuyện gì?” Mặc Dạ không muốn tiếp tục dây dưa vấn đề này, Tề Hoan vì sao lại ở đây, tất nhiên tất cả mọi người đều muốn biết, chẳng qua không ai dám mở miệng hỏi thôi, hắc cũng không định giải thích.

“Hê hê, ngươi cũng biết mà, lão tổ tông nhà ta đây không phải là sắp độ

kiếp sao, ta thấy cơ hội của hắc hổ không lớn, cho nên. . . . . Ta muốn mời người tới giúp đỡ.” Trên mặt Hắc Hồ nở nụ cười ân cần.

Tê Hoan ở một bên ngăn người, con hổ này có thể vào phái Thanh Vân đã đủ kỳ quái rồi, bây giờ còn quang minh chính đại xin Mặc Dạ giúp đỡ, chẳng lẽ bây giờ thế đạo thay đổi rồi sao, yêu tu cùng tu sĩ chính đạo có thể trở thành bằng hữu?

“Ta nợ nhân tình của người, giúp người là chuyện đương nhiên, có điều, ta không hy vọng sẽ phát sinh chuyện như lần trước.” Mặc Dạ dường như nhớ ra chuyện không vui nào đó, chân mày khẽ nhíu lại.

“Ừm. . . . . Ta sẽ cố hết sức. . . . .”

“Vậy cùng ta đi qua kia trước.”

Mặc dù Tê Hoan đứng bên cạnh nghe, nhưng đáng tiếc từ đầu đến cuối nàng vẫn không hiểu gì, hơn nữa Mặc Dạ cũng không có ý định giải đáp nghi vấn cho nàng, ngược lại bây giờ còn đang định rời đi với con hổ kia. Đùa sao, làm sao có thể để hắc hổ tùy tiện biến mất khỏi mắt mình được.

Tê Hoan bất chấp tất cả ôm lấy cánh tay Mặc Dạ, “Ta cũng muốn đi.”

“Người muốn đi đâu?” Mặc Dạ khiêu khích.

“Đi theo người.” Giọng Tê Hoan vô cùng kiên định.

“ . . . . . Chuyện này, sự phụ người mang ta đi chữa thương, người cũng không cần đi a. . . . .” Mặc dù Hắc Hồ này đã hơn bảy trăm tuổi, nhưng thật ra nó vẫn là một con hổ thuần khiết, chưa từng cỡi y phục trước mặt phái nữ bao giờ. . . . .

“Chữa thương thì có cái gì không thể nhìn?” Tê Hoan vốn không nghĩ sâu xa được như vậy, chỉ biết phải giữ chặt không cho Mặc Dạ len lén chạy khỏi đây.

“Nam nữ thụ thụ bất thân.” Hắc Hồ nói, có lẽ nó đã bị Tê Hoan hù dọa rồi, nếu không cũng sẽ không nói ra một câu dọa người như vậy.

“Ta không có hứng thú với cạp.” Nàng cũng không phải muốn đi nhìn Hắc Hồ.

“Thật ra thì. . . . . Ta cũng chỉ thích cạp mẹ thôi. . . . .” Hắc Hồ tỏ vẻ cực kỳ vô tội.

Cuối cùng, Tê Hoan bỏ qua việc thương lượng với con hổ này, quay đầu nhìn Mặc Dạ, Mặc Dạ trực tiếp ném ra một tờ phù chú màu xanh bao phủ lấy nàng trên giường lớn, “Trước khi ta trở lại, người hãy đừng hoảng nằm ở đây.” Sau đó, lão nhân gia mang theo Hắc Hồ rời đi.

Đạo phù chú màu xanh kia chỉ bày ra một cái kết giới nho nhỏ, nếu là trước kia. . . . . Máu chót ở chỗ bây giờ cũng không phải là trước kia, cho nên, Tê Hoan đánh đến đau tay cũng không khiến kết giới dao động nửa phần, cuối cùng, nàng đành thỏa hiệp, nằm lên giường ngủ ngon lành.

Thật ra thì Mặc Dạ và Hắc Hồ không đi xa, hai người chỉ ẩn trong đầm nước mà thôi, Hắc Hồ để nửa người trần trên mặt nước, trên người có một

cái lỗ lớn, quỷ dị chính là không có một chút máu nào chảy ra.

Nước trong đầm sâu theo tay Mặc Dạ cọ rửa thân thể Hắc Hồ, miệng vết thương trên người hắn từ từ khép lại, nước trong hồ này cũng không có chỗ nào thần kỳ, điều thần kỳ duy nhất chính là rừng kim trúc (trúc vàng) trong truyền thuyết phía trên.

Kim trúc là thực vật sinh trưởng ở địa ngục, không ai biết tại sao chỗ này lại có một rừng kim trúc, nhưng tất cả mọi người đều biết, da thịt con người chỉ cần chưa chết thì cho dù bị tổn hại như thế nào chỉ cần đặt trong rừng kim trúc rất nhanh sẽ khôi phục lại bình thường.

Tất nhiên, bọn họ cũng không biết, kim trúc không phải chỗ nào cũng có thể sinh trưởng, chỉ có nơi có oán khí nặng nề nhất mới có thể xuất hiện một khu rừng trúc mỹ lệ như vậy.

Bình thường, trong rừng trúc tuyệt đẹp thế này, sẽ có một sinh vật quý tộc vô cùng kinh khủng bảo vệ.

Khi thân thể Hắc Hồ khôi phục lại bình thường, Mặc Dạ mới rời khỏi đầm nước, không nghe thấy tiếng quát tháo của Tề Hoan phía trên, sợ là kêu mệt nên ngủ thiếp đi rồi.

Lúc đi vào phòng, Mặc Dạ cực kì cẩn thận thu lại đạo phù, đạo phù kia rất nhanh hóa thành một làn khói xanh biến mất, Tề Hoan co mình lại thành một con tôm nhỏ, đang ngủ ngon lành.

Vì sao Mặc Dạ biết Tề Hoan đang ngủ ngon lành? Bởi vì chiếc gối ướm nhẹp trong ngực nàng chính là minh chứng tốt nhất. . . . . Có thể ngủ đến trình độ này, sợ rằng cũng chỉ có Tề Hoan mới có khả năng đó.

Đi đến bên giường nhẹ nhàng ngồi xuống, cúi đầu nhìn khuôn mặt nàng khi ngủ còn mang theo một chút bất mãn. Trên mặt Mặc Dạ hiện lên nụ cười thần nhiên, lần này sẽ không giận hắn chứ, hy vọng không phải.

“Mặc. . . ha ha, quấy rầy quấy rầy rồi.” Phát hiện một tay Mặc Dạ đặt bên gối Tề Hoan, môi hai người cũng gần sát nhau rồi, mình lại xông tới, Hắc Hồ dù chậm lụt cũng hiểu ra được mình đã phá hư chuyện tốt của hắn.

Hắc Hồ lúng túng lui ra ngoài, sau đó đứng ngoài cửa cười khúc khích, chẳng trách nói nữ nhân này không phải đồ đệ của hắn, nhưng vì sao Mặc Dạ lại coi trọng một phạm nhân? Thật là kỳ quái.

Mặc Dạ thở dài, có chút bất đắc dĩ ngồi thẳng người lên, sau đó nhẹ nhàng lay Tề Hoan.

“Ừm. . . . .” Tề Hoan trở mình, không có phản ứng gì.

“Tề Hoan, dậy đi.”

“. . . . .” Giả chết.

“Tề Hoan.”

“. . . . .” Tề Hoan ném gối về phía Mặc Dạ, con bà nó, tại sao bên tai vẫn nghe thấy tiếng ruồi kêu nhĩ, vẫn còn sao, chẳng nhẽ một gối không đập chết được nó?

“Tề Hoan, hôm nay ăn thịt bò kho.” Giọng nói hơi hơi kiềm chế, cho dù là ai bị ném một chiếc gối đầy nước miếng vào mặt thì cũng không thấy vui vẻ gì.

Thế là Tề Hoan tỉnh, hoặc có thể nói là bị thịt bò kho đánh thức.

“Thịt đâu?”

“Thu dọn đồ đạc.”

“Vì sao?” Nhìn sắc mặt Mặc Dạ không được tốt, Tề Hoan chớp chớp mắt, vừa xảy ra chuyện gì sao?

“Người không phải muốn đi cùng ta sao.”

“A~~” Tề Hoan trơ mắt nhìn Mặc Dạ ném chiếc gối mềm mại của mình ra ngoài, sau đó ngoài trời rơi đầy lông vũ màu trắng bay lượn.

Không phải chỉ dính chút nước miếng thôi sao, tính mê sạch sẽ của nam nhân này càng ngày càng nghiêm trọng. Tề Hoan bĩu môi, nhảy từ trên giường xuống, nàng cũng không có gì cần thu dọn, ra khỏi cửa chỉ cần mang theo một cái đạo bào tắm rửa là được rồi, có cần phải mang theo nồi nấu cơm đi không nhỉ?

Tề Hoan cầm lấy một chiếc áo bào màu xanh sạch sẽ, đứng ở cửa nhìn cái nồi lớn màu đen thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định không mang nó theo để tránh mất mặt.

Trên người nàng không có linh khí, căn bản không thể sử dụng túi trữ vật hay nhân trữ vật, cho nên chỉ có thể để Mặc Dạ mang giúp. Tề Hoan không chút khách khí đem quần áo lót đưa cho Mặc Dạ, vậy mà Mặc Dạ vẫn bình tĩnh phân loại quần áo rồi bỏ vào trong nhẫn chứa đồ.

Đọc đường đi đến tộc Hắc Hồ, Tề Hoan cuối cùng cũng cảm thấy được có cái gì đó không đúng, trên đường đi những tu sĩ kia tuy có tu ti không quá cao nhưng khi nhìn thấy Hắc Hồ lại cung kính cúi đầu chào, bây giờ người và yêu có thể chung sống hòa bình rồi sao? Bọn họ đề ra nguyên tắc chung sống hòa bình từ bao giờ vậy, thật là khiến cho người ta kinh ngạc.

Tộc Hắc Hồ cách núi Thanh Vân không xa lắm, ngự kiếm phi hành một lát đã tới, Tề Hoan từng tò mò hỏi Hắc Hồ, tộc của bọn họ tại sao lại không ở trong núi Cửu Trọng Yêu, kết quả Hắc Hồ kinh ngạc hỏi nàng núi Cửu Trọng Yêu là chỗ nào.

Rốt cuộc nàng đã xuyên không hay thế giới này đã xuyên không đây, tại sao vừa tỉnh lại đã thấy núi Cửu Trọng Yêu không còn nữa. Đây chính là đại bản doanh của yêu tộc a!

Đáng tiếc, Mặc Dạ không có ý định giải đáp nghi ngờ cho Tề Hoan, dĩ nhiên, đối với Tề Hoan mà nói, Mặc Dạ tạm thời có thể coi như quái tượng (gây chóng) của nàng. Nếu không phải do phi thuyền của Hắc Hồ khá rộng rãi, có thể giảm bớt chứng sợ độ cao của Tề Hoan, thì e là sau khi hạ cánh nàng ngay cả bước đi cũng không nổi.

Tề Hoan trên thực tế là tựa cả người lên tay Mặc Dạ, Mặc Dạ cũng không

đẩy Tề Hoan ra, cho nên nàng rất tự nhiên tiếp tục dựa vào. Nói thật, cảm giác vẫn như trước không tệ lắm, len lén néo da thịt dưới áo bào trắng, vẫn rắn chắc như cũ, Tề Hoan được voi đòi tiên định nghịch tiếp, có điều lại bị Mặc Dạ nhận ra. Mặc Dạ ý vị không rõ liếc qua Tề Hoan một cái, Tề Hoan không chút khách khí làm mặt quỷ đáp về.

“Mặc Dạ Mặc Dạ!” Còn chưa tới đại bản doanh của tộc Hắc Hồ, Tề Hoan đã nhìn thấy một cô gái đột nhiên chạy ra, thấy Tề Hoan thân mật đứng gần Mặc Dạ, còn ôm cánh tay của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên xanh mét.

Chương 162: Vẫn Là Ăn Thịt Tốt Hơn!

Nàng ta là ai?” Cô gái chạy đến trước mặt Mặc Dạ, ánh mắt liếc nhìn Tề Hoan. Nếu như Tề Hoan đoán không nhầm, thì cô gái này cũng là hồ yêu, nhưng nàng ta hiển nhiên đã hóa hình rất thành công, giống hệt con người, hơn nữa còn là một mỹ nhân.

“Ta tên là Tề Hoan.” Tề Hoan rất có lễ phép tự giới thiệu bản thân, đáng tiếc người ta lại không thèm để ý.

“Nơi này còn chưa đến phiên người nói chuyện, Mặc Dạ, nàng ta là ai?” Cùng một người nói chuyện nhưng lại có hai loại ngữ điệu khác nhau, đây cũng là một loại khả năng a, Tề Hoan nhún nhún vai, nàng cũng không chấp nhặt với đứa con nít.

“Đồ đệ của ta.”

Nghe Mặc Dạ nói xong, sắc mặt cô gái kia rõ ràng khó coi hẳn, giọng nói cũng trở nên bén nhọn, “Tại sao huynh lại thu nhận nàng ta, muội so với nàng ta mạnh hơn gấp trăm lần. . . . . .”

Cô gái còn chưa nói hết, Hắc Hồ đã đột nhiên xông lên che kín miệng nàng, một tay kéo đi.

Vẻ mặt cười làm hòa, “Hi hi, thật ngại quá, Duẩn Nhi không hiểu chuyện.” Nhìn cô gái bị Hắc Hồ tóm lấy, Tề Hoan cau mày, yêu quái có thể hóa hình thành người, có thể nói là mạnh hơn con người rất nhiều, lại có thể không hiểu chuyện sao? Không hiểu chuyện mà có thể dùng ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn nàng chăm chăm sao?

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, cách hành sự của yêu tộc quả nhiên khác với loài người, cảm ghét ai thì trực tiếp biểu hiện ra mặt, bớt được khá nhiều việc. Đáng tiếc, trước mắt mình không có thực lực đối phó với con cạp cái này, càng đừng nói là tự rước lấy phiền phức.

Nghĩ tới đây, Tề Hoan ngoảnh đầu đi, cánh tay ôm lấy cánh tay Mặc Dạ bám chặt không buông.

Trừ muội muội của Hắc Hồ “nhiệt liệt hoan nghênh” Tề Hoan ra thì những người khác ở tộc Hắc Hồ đều không quá chú ý đến nàng, lực chú ý của bọn họ đều đặt trên người Mặc Dạ.

Mặc Dạ là một trong sáu đại thủ tịch trưởng lão của phái Thanh Vân, không ai biết thực lực của hắn cao tới cỡ nào, dù sao bên ngoài có tin đồn, chừng môn phái Thanh Vân cũng không phải đối thủ của Mặc Dạ.

Bởi vì trên căn bản hắn không xuất hiện ở Tu Chân giới cho nên người biết

đến hần không nhiều, nhưng người nghe qua tên hần thì tuyệt đối không ít. Sở dĩ tộc Hắc Hồ có thể áp chế tộc Bạch Hồ chủ yếu là nhờ Mặc Dạ. Bởi vì Mặc Dạ nợ nhân tình của Hắc Hồ, cho nên phái Thanh Vân ủng hộ tộc Hắc Hồ, bọn hần mới có thể nhanh chóng quật khởi.

Hiện nay Hắc Hồ tộc đã có hai mươi đại yêu Hóa Hình kỳ, đặt trong một môn phái tu tiên cũng là một thế lực rất lớn, trưởng lão Hắc Hồ tộc Hắc Chiến là cha của Hắc Hồ, hần sắp độ thiên kiếp nhưng yêu quái rất khó vượt qua được thiên kiếp, Hắc Chiến cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý phải chết.

Trước lúc hần chết, mọi người trong tộc đều rất bình tĩnh, nhưng sau khi hần chết thì sao đây! Hần tông cộng có bốn nhi tử, hổ nhạ, trời sinh đã là bách thú chi vương (vua của muôn loài), có ai không muốn làm lão đại, cho nên chuyện đánh nhau tranh giành vị trí tộc trưởng nhất định sẽ phát sinh, Hắc Hồ đến tìm Mặc Dạ cũng chính là có ý muốn ở thời khắc mấu chốt Mặc Dạ sẽ giúp mình, inh một cơ hội.

Mặc Dạ tự mình đến đây, trừ Hắc Hồ ra sợ rằng cả tộc không có mấy người cảm thấy vui vẻ.

Hắc Chiến đối với Mặc Dạ rất nhiệt tình, ngay cả chỗ ở của Tề Hoan và Mặc Dạ cũng do hần tự mình an bài, hành động này làm cho tất cả những con hồ không an phận đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tề Hoan cũng không dư tinh lực để suy nghĩ nhiều như vậy, có chỗ ăn chỗ ở là được, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết phải là không ai đến tìm nàng gây sự.

Không ai đến gây sự với Mặc Dạ, cũng không có nghĩa là không ai đến gây sự với nàng, đặc biệt nàng lại là đệ tử ký danh của Mặc Dạ nhưng một chút linh lực cũng không có.

Lúc có mặt Mặc Dạ tất nhiên không ai dám làm gì Tề Hoan, vấn đề là Mặc Dạ cũng không thể ngày ngày túc trực bên cạnh Tề Hoan, mà Tề Hoan cũng không phải người chịu sống an phận, nên nàng có rất nhiều cơ hội đụng phải muội muội của Hắc Hồ, Hắc Duãn Nhi.

Nghe nói, Hắc Duãn Nhi ngộ tính cao hơn Hắc Hồ không chỉ một bậc, nàng năm nay mới một trăm năm mươi tuổi mà thôi.

Nếu tính theo tuổi của Nhân Gian, nàng mới chỉ mười sáu tuổi. Đích thực là trẻ tuổi, lại còn lợi hại, điểm này Tề Hoan không thể không phục, trên thế giới này vĩnh viễn không thiếu thiên tài.

Những điều này đều do Hắc Hồ nói cho nàng biết, ý của Hắc Hồ là muốn Tề Hoan cố gắng đừng đi trêu chọc muội muội của hần.

Việc Hắc Duãn Nhi thích Mặc Dạ cũng không phải bí mật trong Hắc Hồ tộc, thời điểm nàng vừa chào đời, đúng lúc Mặc Dạ làm khách trong tộc, cho nên tên nàng là do Mặc Dạ đặt.

Sau khi lớn lên, nàng ta như bị ma ám, chỉ cần thấy Mặc Dạ liền sán đến

gần đòi gả cho hắn. Sau khi bị Mặc Dạ cự tuyệt, nàng vẫn không hết hy vọng, nói muốn làm đồ đệ của Mặc Dạ, đáng tiếc vẫn bị hắn cự tuyệt. Nghe nói nàng quý hơn một tháng trên đỉnh Vong Ưu, cuối cùng ngay cả chương môn phái Thanh Vân cũng bị nàng làm cho động lòng, hắn nhìn trúng tư chất của Hắc Duẩn Nhi, không nhịn được thay nàng cầu tình, kết quả Mặc Dạ một chương đánh sư huynh hắn bay ra khỏi đỉnh Vong Ưu, khiến hắn ta nằm trên giường đủ một tháng. Tất nhiên, chuyện sau là tin đồn, có thật hay không còn phải xem xét lại.

Thái độ của Mặc Dạ đã rất rõ ràng rồi, cứ liên tục như vậy, cuối cùng Hắc Chiến phải chạy tới bắt con gái trở về.

Những chuyện dây dưa giữa hai người cũng chỉ có thế, đáng tiếc, từ đó đến nay Hắc Duẩn Nhi vẫn chưa từ bỏ ý định.

Hơn nữa, Mặc Dạ lại đột nhiên thu nhận Tề Hoan, cho dù là đệ tử ký danh cũng khiến cho Hắc Duẩn Nhi vô cùng không thoải mái.

Vì thế. . . . . hiện tại Tề Hoan bị Hắc Duẩn Nhi chặn lại.

Tề Hoan còn chưa đi được bao xa, vừa rời khỏi tiểu viện chưa được năm trăm bước đã vô cùng không khéo mà đụng phải Hắc Duẩn Nhi.

Nếu là lúc trước, tuyệt đối Tề Hoan sẽ không có ý nghĩ quay đầu bỏ chạy, nhưng bây giờ thì. . . . . Dẫu khí có liên quan trực tiếp đến thực lực, đáng tiếc, ý nghĩ còn chưa kịp biến thành hành động, đường lui đã bị Hắc Duẩn Nhi chặn đứt.

“Tề Hoan, tại sao lại đi về, thật hiếm khi ngươi mới ra ngoài một chuyến, để ta dẫn ngươi đi dạo quanh Phượng Nhai nhé.” Hắc Duẩn Nhi chặn đường Tề Hoan, mặt nở nụ cười sáng lạn, đáng tiếc không khiến Tề Hoan thoải mái hơn chút nào.

“Không cần, tự ta đi dạo một lúc là được.”

“Không được, ta đã đáp ứng ca ca phải sống chung hoà thuận với ngươi, ngươi cứ đi như vậy, ca ca lại cho rằng ta chọc ngươi tức giận.” Hắc Duẩn Nhi tiến lên kéo tay Tề Hoan, vẻ mặt thành khẩn, “Ngươi đừng tức giận, hôm đó là lỗi của ta!”

Hắc Duẩn Nhi nói lời xin lỗi với người khác, đây là chuyện chưa từng xảy ra, Tề Hoan cũng sùng sốt một chút, bị nàng ta làm cho choáng váng đầu óc.

Vừa ngẩng đầu, đột nhiên nhìn thấy Mặc Dạ và Hắc Chiến đang đi về phía bên này.

Phát hiện tính cách kiêu căng ương ngạnh của nữ nhi bất chợt thay đổi, Hắc Chiến tất nhiên không thể nào tin được, nhưng Hắc Duẩn Nhi quay lưng về phía hai người nên căn bản nàng không phát hiện ra hai người đang đi đến gần.

Chẳng lẽ nữ nhi thật sự hối cải quyết tâm làm người mới rồi? Trong đầu Hắc Chiến lóe lên một câu hỏi to đùng.

Mặc Dạ không có bất kỳ ý niệm gì với Hắc Duẫn Nhi, ít nhất Tề Hoan nhìn không ra, những người khác cũng nhìn không ra.

“Duẫn Nhi, con làm vậy sẽ dọa Tề Hoan đó.” Hắc Chiến nhìn Tề Hoan đang ngẩn người nhìn chăm chăm hai người bọn họ, vội vàng đi tới.

Hắc Duẫn Nhi kinh ngạc, “Cha, sao cha lại tới đây?”

“Ta và Mặc Dạ vừa từ bên ngoài trở về, con, nha đầu này, không phải con coi trọng người ta thì người ta sẽ coi trọng con, có hiểu không.” Hắc Chiến thở dài, con gái cái gì cũng tốt, chỉ là không hiểu nhân tình thế thái. (cách đối nhân xử thế)

“Biết rồi, cha, Tề Hoan, hôm khác ta lại tới tìm người.” Nói xong Hắc Duẫn Nhi rời đi, từ đầu đến cuối không nhìn Mặc Dạ một cái.

Chẳng nhẽ Hắc Hồ đoán sai rồi, mắt thẩm mỹ của Hắc Duẫn Nhi đột nhiên thay đổi, cảm thấy lấy chồng là hồ thì tốt hơn? Làm sao có thể? Tề Hoan đã sống bao nhiêu năm, Hắc Duẫn Nhi sống được bao nhiêu năm a.

Nàng có thể tùy tiện tin tưởng một tiểu nha đầu một giây trước còn kiệt ngạo bất tuân, ngang ngược càn rỡ, một giây sau liền trở thành tâm địa thiện lương sao? Cũng chỉ có Hắc Chiến làm cha mới có thể nghĩ con gái thay tính đổi nết như vậy.

Những gì nàng ta vừa nói, sợ là để cho Mặc Dạ nghe a. Nhìn Mặc Dạ một cái, vẻ mặt vẫn không biểu lộ gì.

Xem bóng lưng Hắc Duẫn Nhi rời đi, Hắc Chiến nở nụ cười vui mừng, vẻ mặt hiền lành nhìn Tề Hoan, “Tiểu Hoan à, Duẫn Nhi tính tình không tốt lắm, người thông cảm hơn một chút, đứa nhỏ này từ bé đã được chiều thành hư, nếu nó khi dễ người, người nói cho ta biết, ta sẽ dạy dỗ nó.”

Tề Hoan gật đầu, cũng không nói gì. Nàng chỉ sợ, sau khi nàng bị khi dễ, ngay cả mạng cũng không còn, tổ cáo thế nào được đây. Nàng đúng là không có chút lòng tin nào với Hắc Duẫn Nhi, lần này vận khí tốt đụng phải Hắc Chiến và Mặc Dạ, lần sau thì sao? Hay là né tránh?

“Ăn xong rồi?” Theo thường lệ, giờ này hẳn là Tề Hoan đang ăn trưa, đột nhiên chạy đến đây có chút không giống bình thường, cho nên Mặc Dạ mới hỏi vậy.

Trong tộc Hắc Hồ tu vi đủ cao thì không cần ăn cơm, tu vi không đủ thì chỉ có thể ăn thịt tươi.

Cũng may là không thiếu lão hồ thuộc Hóa Hình kỳ mà vẫn thích ăn thịt, cho nên Tề Hoan cũng coi như được nhờ.

Người ta dù sao cũng là động vật ăn thịt, lão tổ tông ăn thịt, các thủ đoạn xẻ thịt làm món ăn cũng không kém loài người a.

Nếu như nói chuyện đi này nàng thu hoạch lớn nhất là cái gì, thì chắc chắn chính là trên người nàng nhiều thêm hai cân thịt.

Nàng mới ở Hắc Hồ tộc được năm, sáu ngày thôi nhưng đã mập lên hai cân. Mặc dù dựa theo vóc dáng của Tề Hoan hiện nay, nàng tăng lên mười cân

nữa cũng không thành vấn đề, nhưng đã là nữ nhân, bất kể béo hay gầy đều theo bản năng mà nghĩ muốn giảm cân, Tề Hoan hiện tại đang trong giai đoạn ăn kiêng.

“Không ăn. . . . .” Lúc đầu bếp chuyên dụng của Hắc Chiến bung đến cái khay toàn những món ăn khiến người ta thèm nhỏ dãi, nàng sợ chính mình không nhịn được, cho nên mới đi ra ngoài tản bộ, ai ngờ còn chưa đi xa đã phải trở về.

“Không hợp khẩu vị sao?”

“Ta muốn ăn chay!” Tề Hoan hạ quyết tâm thật lớn, nói một câu.

“. . . . .” Mặc Dạ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó gọi một thủ vệ bên ngoài tới, phân phó hai câu, sau đó thủ vệ hấp tấp chạy đi.

Một lát sau, một mâm đồ ăn chay thật lớn đặt trước mặt Tề Hoan, màu xanh mướt, thật dễ nhìn, vấn đề chủ yếu là thứ này con người có thể ăn sao?

“Đây là cái gì?”

“Tất nhiên là cỏ rồi.”

“Đề cho ta ăn?”

“Người cảm thấy sao?” Mặc Dạ ngồi một bên nhìn mâm cơm trên bàn bày đủ các loại thịt mà nàng thích. Gầy như vậy còn học đòi người ta ăn kiêng, thật nghĩ mình có thể ăn cỏ mà sống sao.

“Ta vẫn nên ăn thịt vậy.” Cuối cùng, Tề Hoan vẫn không thể chống lại được sức hấp dẫn.

Chương 163: Quỷ Tiên Là Gì?

Thoáng cái đã đến thời gian Hắc Chiến phải độ thiên kiếp, trong khoảng thời gian này Hắc Duẩn Nhi không còn đến tìm Tề Hoan gây sự nữa, chủ yếu là do Mặc Dạ vẫn luôn ở bên cạnh Tề Hoan.

Yêu tộc độ thiên kiếp khác với con người, thiên kiếp của họ không chỉ một ngày là xong, mà chia làm chín ngày, mỗi ngày chín đạo lôi, mới đầu uy lực không lớn, nhưng chín đạo lôi của ngày cuối cùng mới thật sự nguy hiểm. Đây chính là nguyên nhân vì sao yêu tộc khó vượt qua thiên kiếp hơn con người, bọn họ cần vượt qua tám mươi một đạo thiên kiếp mới có thể phi thăng. Đặc biệt là Hắc Chiến, tu vi của hắn đứng hàng đầu yêu tộc, cho nên uy lực thiên kiếp tất nhiên không thể khinh thường.

Tề Hoan có chút không hiểu, trước kia yêu tộc độ thiên kiếp cũng đâu có nhiều khó khăn như vậy.

Vì sao bây giờ lại trở nên trắc trở như thế?

Thời điểm thiên kiếp ngày đầu tiên đến, Tề Hoan còn đang ngủ, không biết tại sao nàng ngủ lâu như vậy mà vẫn thấy mệt chết đi được, Mặc Dạ không phải lúc nào cũng kéo nàng ở bên cạnh, nên để nàng ở trong phòng nghỉ ngơi một mình, hắn đi xem lễ. (lễ độ thiên kiếp)

Thiên kiếp đã tới, xa xa có thể nghe thấy tiếng sấm âm âm, lúc đầu Tề Hoan không nghe thấy gì nhưng sau đó lại phát hiện mình không thể nào nhúc nhích, thậm chí ngay cả mắt cũng không thể mở ra.

Khi cột sét màu tím đen từ mây kiếp hạ xuống, ngay lúc tất cả mọi người đều không phát hiện, một đạo lôi ti cực kỳ yếu ớt từ giữa không trung vòng ngược lại bay thẳng về phía phòng ngủ của Tề Hoan.

Sau khi lôi ti kia biến mất, uy lực của chín đạo lôi kiếp thoáng cái giảm xuống còn một nửa, ban đầu Hắc Chiến còn gồng mình cố hết sức nhưng sau đó lại có thể vượt qua dễ dàng, những yêu tu đến xem thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, vốn tưởng Hắc Chiến chắc chắn phải chết, ai ngờ hắn lại dũng mãnh như vậy.

Điều này cũng không thể trách bọn họ, bởi vì nó thật sự hiếm thấy vô cùng, trong chín đạo lôi kiếp kia bị mất đi tia lôi điện thuần khiết nhất, vậy nên không phát ra được bao nhiêu uy lực lợi hại, ngay cả Hắc Chiến cũng không hiểu rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi một tia lôi điện màu tím nhạt tiến vào cơ thể Tề Hoan, nó chạy vòng quanh kinh mạch toàn thân nàng một vòng, sau đó trực tiếp xông vào

tiềm thức của nàng, trong nháy mắt, Tề Hoan chỉ cảm thấy đầu đau như muốn vỡ tung, ngay cả sức lực để suy nghĩ cũng không có.

Trong tiềm thức của Tề Hoan, đạo nguyên thần màu xám bao trùm lên ba hôn bảy vía bị tia lôi điện trực tiếp đánh tan, nhưng đạo nguyên thần màu xám này cực kì cường ngạnh, dù bị đánh tan thế nào cũng có thể ngưng tụ lại được, cứ tới tới lui lui như vậy hơn ngàn lần, cũng không biết đã trải qua bao lâu, ba hôn bảy vía này cuối cùng đã vây bắt được tia lôi điện kia, nhưng nguyên thần màu xám thì bị tiêu diệt hoàn toàn.

Trong lúc Mặc Dạ vẫn đứng trên lễ đài, thân thể hẫ từ từ trở nên trong suốt, qua thật lâu hẫ mới khôi phục lại bình thường, nhưng sắc mặt đã tái thêm mấy phần.

Tâm tư của Mặc Dạ cũng không đặt trên người Hắc Chiến, chờ chín đạo lôi kiếp kia kết thúc, hẫ xoay người rời đi, ngay cả chào hỏi cũng không. Hắc Duẩn Nhi đứng giữa mấy ca ca của mình, nhìn phương hướng Mặc Dạ rời đi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn khó có thể giấu đi cảm sự mất mát.

Rời khỏi lễ đài, thân sắc Mặc Dạ mang theo vẻ khảm trương cùng một chút mong đợi, bước nhanh tới trước cửa phòng Tề Hoan, hẫ không đi vào, mà chỉ đứng bên ngoài.

Những năm này, hẫ đã hy vọng rất nhiều lần, nhưng mỗi lần đều thất vọng. Dù sao cũng đã bị đả kích không ít, thêm một lần cũng không tính là gì, chẳng qua là một ngàn năm nối tiếp một ngàn năm thôi, hẫ đã chờ đợi thành quen rồi.

Lúc Mặc Dạ chuẩn bị tâm lý xong, định đưa tay gõ cửa thì cửa phòng đột nhiên tự mở ra.

Trong miệng Tề Hoan còn ngậm một cái cánh gà chưa gặm hết, hơi hơi kỳ quái nhìn Mặc Dạ, “Sao người lại trở về?”

Mặc Dạ sững sờ nhìn nàng, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, “Nàng. . . . .”

“Người trở lại thật đúng lúc, mau, đem tất cả đồ vật bên trong dọn dẹp một chút đi.” Tề Hoan gấp gáp kéo Mặc Dạ vào trong, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, thời điểm nàng mở mắt ra thì tất cả đồ đạc trong phòng đều đã hỏng, hơn nữa còn hỏng không một tiếng vang. . . . .

Sau khi vào phòng, hai mắt Mặc Dạ khẽ nheo lại, màu đỏ sậm hiện lên trong con ngươi. Nhìn tình trạng trong phòng xong, Mặc Dạ có chút ngạc nhiên quay đầu nhìn Tề Hoan.

Cả phòng tràn ngập lôi ti không thể nhận ra, chúng từ đâu tới?

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Mặc Dạ trầm mặc một lúc, sau đó mới mở miệng hỏi.

“Ta cũng rất muốn biết a, lúc ta đang ngủ đột nhiên thấy đầu rất đau, chờ mở mắt ra, trong phòng đã biến thành như vậy.” Tề Hoan vẻ mặt vô tội nói. Mặc Dạ gật đầu, tay vung lên, cả phòng dấy lên một ngọn lửa màu đen,

trong nháy mắt, tất cả những vật trong phòng đều bị cháy sạch không còn lại chút gì, những thứ lõi ti kia sau khi gặp lửa cũng dần dần bị đốt cháy, nổ ra từng tia điện quang rất nhỏ rồi biến mất trong không trung.

Phòng ngủ của Tề Hoan tự dưng bốc cháy, vốn Hắc Chiến đã bảo người chuẩn bị phòng khác, nhưng khiến Tề Hoan kinh ngạc đó là Mặc Dạ lại để nàng vào ở trong phòng của hắn.

Hắn mấy ngày qua bị sét đánh nên nghĩ thông suốt rồi? Tề Hoan khoan chân ngồi lên giường, nhìn Mặc Dạ ngồi trên ghế đang cầm quyển sách lụa màu tím, trong đầu hiện lên một ý niệm.

Trong căn phòng này không đặt dạ minh châu, Tề Hoan không thích loại ánh sáng lạnh lẽo đó, mà lúc Mặc Dạ đọc sách dường như cũng không có thói quen thắp đèn.

Ánh sáng duy nhất trong phòng chính là từ quyển sách lụa trên tay Mặc Dạ, phía trên nó tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, khiến Mặc Dạ chỉ lộ ra một bên mặt.

Tề Hoan phát hiện thái độ của Mặc Dạ đối với nàng mấy ngày qua rất kỳ quái, hắn hình như đang dò xét cái gì, thỉnh thoảng trên mặt còn mỉm cười.

Kể từ khi Tề Hoan đi tới phái Thanh Vân, nàng rất ít khi thấy Mặc Dạ cười, hắn dường như không giống với lúc trước, nhưng hắn tuyệt đối chính là Mặc Dạ, điểm này Tề Hoan chưa từng nghi ngờ.

“Này.” Tề Hoan quơ quơ chân với Mặc Dạ.

“Hử?” Mặc Dạ hừ một tiếng, cũng không ngẩng đầu lên nhìn Tề Hoan.

Tề Hoan bất mãn bĩu môi, mặc dù nói sách có cái hay của sách, nhưng cái hay kia làm sao có thể hấp dẫn bằng nàng chứ! Hử, đúng là đồ không biết thương thức!

“Người đang đọc cái gì vậy? Đây là cái gì?”

“Ghi chép mười ba vạn năm của lục đạo.” Mặc Dạ tiện tay đưa quyển sách lụa đến trước mặt Tề Hoan, Tề Hoan lật hai tờ, vẻ mặt rất nhanh liền thay đổi.

“Sách của người không phải là sách lậu chứ? Tiên giới làm sao lại mới chỉ tồn tại có mười ba vạn năm?” Tề Hoan nhanh chóng lật quyển sách, những thứ bên trong ghi lại cùng những gì nàng biết thật sự khác biệt rất lớn.

Mặc Dạ ngồi trên ghế, vẻ mặt giống như đang suy nghĩ nhìn Tề Hoan.

“Thiên tướng? Đây là cái gì?” Lúc lật xem đến 《Tiên Quyển》, Tề Hoan cau mày hỏi.

“Tiên giới do bốn thần tướng cùng mười hai thiên tướng trông coi.”

“Không phải là tiên tôn sao. . . . . Chẳng lẽ vừa đổi tên gọi rồi?” Tề Hoan lẩm bẩm hai câu, tiếp tục lật sang phía sau, “Ma tôn, Yêu Hoàng, ...

Quý Tiên!” Nhìn đến đây Tề Hoan không nhìn được ngẩng đầu nhìn Mặc Dạ, phát hiện vẻ mặt hắn vẫn như bình thường không có chút biến hóa nào.

Hử, còn dám giả bộ với nàng! Trong mắt Tề Hoan lóe lên tia giảo hoạt, chỉ vào mục lục thông thiên của 《Minh Quyển》 ghi danh hiệu người thống

lĩnh U Minh giới, hỏi Mặc Dạ, “Quý Tiên là cái gì?” “Linh hồn vượt qua thiên kiếp hậu thể, sở hữu tất cả khí tức hung ác nhất của thiên địa, ngưng tụ lại chính là Quý Tiên.” Một tay Mặc Dạ đặt trên đùi, một tay gõ theo quy luật.

“À

~ vậy người có biết Quý Tiên ở Minh giới tên là gì không?” Tề Hoan nửa quỳ trên giường, hai tay chống xuống, thân thể lộ ra một nửa, cố ý muốn nhận được câu trả lời từ miệng Mặc Dạ.

Khóe miệng Mặc Dạ hiện lên một nụ cười khó có thể nhận ra, từng bước từng bước lại gần Tề Hoan.

Tề Hoan liếc mắt nhìn hắn, chưa nhận ra được ý đồ của hắn. Mặc Dạ đi tới trước mặt Tề Hoan chậm rãi cúi người xuống, khóe miệng nhếch lên,

“Người nên đi ngủ rồi.”

“Không cho phép. . . . . Tên khốn kiếp kia. . . . .” Tề Hoan cảm giác trước mắt tối sầm, ngay lập tức chìm vào trạng thái ngủ mê man.

Đây đã là lần thứ ba rồi, nàng đã ở trong phòng Mặc Dạ ba ngày.

Nhìn thân thể Tề Hoan nghiêng sang một bên, Mặc Dạ đưa tay ôm nàng vào trong ngực, cẩn thận đặt nàng lên giường, cũng thuận thế ngồi xuống. Đã là lần thứ tư rồi, chỉ cần sống qua được chín lần, hắn sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Mặc Dạ duỗi ngón tay, gõ nhẹ trán Tề Hoan một cái, một luồng sương mù màu xám tro tiến vào trong đầu Tề Hoan, cùng lúc sương mù kia biến mất, thân ảnh Mặc Dạ cũng dần trở nên nhạt nhòa, rất nhanh biến mất khỏi gian phòng. . . . .

“Sao cháu lại trở lại?” Minh giới, Minh vương ngồi trên bảo tọa vẫn không thay đổi, nhưng khí tức trên người hắn so với trước kia càng thêm quý dị, tiểu quý chung quanh căn bản không dám nhích tới gần, trừ đạo thân ảnh được bao trong oán khí màu xám tro đột nhiên xuất hiện kia.

“Đưa Thông Thiên Đỉnh cho ta.” Thông Thiên Đỉnh, thần khí. Khi lục đạo thiên bị sụp đổ, không chỉ thả ra những kẻ bị trấn áp, còn có rất nhiều thần khí viễn cô xuất hiện. Thông Thiên Đỉnh chính là một trong số đó, thuộc vào nhóm những thần khí nghịch chuyển, thần khí này độc nhất vô nhị, nhưng muốn khởi động nó lại cực kì khó khăn.

“Không phải là không thể cho cháu, nhưng cháu phải xác định lần này sẽ thành công, Thông Thiên Đỉnh có hại với thân thể cháu, cho dù cháu bắt từ bất diệt thì cũng đừng lấy chính mình ra đùa giỡn.”

“Dài dòng.” Mặc Dạ đi ra từ đám sương mù, không kiên nhẫn làm bầm một câu.

“Láo toét, ta là vì muốn tốt cho người.” Minh Vương nhảy dựng lên, vung móng tay màu đen đột nhiên xuất hiện trước mặt Mặc Dạ, như thể muốn tóm cổ áo hắn, kết quả bị hắn tránh được, “Lần trước cháu cứng rắn khỏi

động Thông Thiên Đỉnh khiến bản thân phải bế quan năm trăm năm, kết quả thì sao, ba hồn bảy vía vừa tụ lại của nàng cuối cùng bị tán mát hết.”
“Lần này không giống.” Mặc Dạ rầu rĩ nói, dường như nhớ đến chuyện gì đó không vui.

“Được rồi được rồi, ta biết rồi. Nhưng ta nói cho cháu biết, lần này nếu thất bại, cháu cút xuống mười tám tầng địa ngục mà bế quan đi.” Một khi thân thể Mặc Dạ bị thương tổn, sẽ chẳng phân biệt được thời gian địa điểm mà điên cuồng hấp thu oán khí. Chuyện lần đó làm ấy chục vạn oan hồn sắp đầu thai chuyển thế bị hấn cắn nuốt, cũng may ở Minh giới có không ít du hồn (hồn bay lang thang), tùy tiện vợ lấy rồi ném bọn chúng vào luân hồi sửa lại sai lầm kia là được, nếu không sẽ làm rối loạn trật tự của lục đạo.
“..... Nhanh lên một chút.” Mặc Dạ không nhìn được trừng mắt nhìn Minh Vương.

“Sao ta lại có đứa cháu ngoại xấu xa như ngươi chứ.”

“Hừ.” Mặc Dạ nhận lấy Thông Thiên Đỉnh màu bạc, đầu không quanh lại rời khỏi Minh giới. Bỏ lại một mình Minh Vương đứng ở đó trơ mắt nhìn.

Chương 164: Ngưng Luyện

Tám lần thiên kiếp trước của Hắc Chiến, Tề Hoan đều ngủ, nàng nghĩ đầu mình đau chỉ là cảnh trong mơ, vì dù sao khi tỉnh dậy nàng vẫn cảm thấy thân thanh khí sáng, hoàn toàn không có triệu chứng nhức đầu.

Hôm nay là ngày mấu chốt, so với mấy ngày trước, hôm nay Hắc Hồ tộc náo nhiệt hơn rất nhiều. Có rất nhiều đại yêu vốn đã lánh đời cũng chạy tới, chuẩn bị nhìn xem Hắc Chiến có thể vượt qua thiên kiếp thành công hay không.

Những năm gần đây, số yêu tu Đại Thừa kỳ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, nếu như không có thêm yêu tu đột phá cửa ải Độ Kiếp này, tương lai của Yêu tộc sẽ rất đáng lo ngại.

Mặc Dạ vẫn như trước không mang Tề Hoan đi xem lễ, nhưng lần này Tề Hoan lại không ngủ, Mặc Dạ vừa đi nàng liền từ trên giường bò dậy.

Rửa mặt xong, Tề Hoan đi ra khỏi phòng, ngoài viện bầu trời nắng đẹp, từng đám từng đám mây trắng xanh thăm bao la, mặt trời chói mắt cũng không làm cho người ta cảm thấy nóng.

Trong Hắc Hồ tộc, từ các trưởng lão cho tới đầu bếp tất cả đều chạy đi xem lễ, Tề Hoan đối với chuyện đi xem lễ này có chút bóng ma tâm lý, hơn nữa nàng đã chơi lô điện nhiều năm như vậy, thật sự không thấy có gì đẹp mắt.

“Tại sao ngươi không đi xem lễ cùng Mặc Dạ?” Phía sau đột nhiên truyền đến giọng Hắc Duẫn Nhi, Tề Hoan chột quay đầu, phát hiện Hắc Duẫn Nhi mặc một thân trang phục màu đen đứng sau lưng nàng, cảm ngẩng lên, trong ánh mắt toát lên vẻ khinh thường.

Quả nhiên, Hắc Duẫn Nhi ngày đó đột nhiên trở nên tốt tính chỉ là để cho người khác nhìn.

“Cả đời ta sợ rằng không có cơ hội độ thiên kiếp, cho dù đến xem cũng không chẳng làm gì.” Tề Hoan ôn hòa nói.

“Hừ, ngươi cũng rất biết thân biết phận đấy.”

“Vì sao ngươi không đi?” Ném cục đá trong tay vào hồ nước khiến đám cá chép bảy màu đang tùm tùm hoảng sợ tản đi, ánh mặt trời chiếu lên mình đám cá bảy màu, chiết xạ ra những tia sáng lấp lánh.

“Ta đi rồi, tất cả mọi người đều nhìn thấy ta đang đứng ở trên đài xem lễ.”

Hắc Duẫn Nhi nhếch miệng, nàng trước giờ chưa từng là kẻ an phận thủ thường, cũng chưa từng đem đồ mình thích tặng cho người khác.

Cho nên, chỉ có thể trách Tề Hoan xui xẻo.

“Nói như vậy, nếu ta xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không có kẻ nào hoài nghi ngươi?” Tề Hoan nhìn Hắc Duẫn Nhi, một câu nói thẳng tâm tư của nàng ta.

“Ngươi rất thông minh, ngươi yên tâm, ta sẽ không để ngươi chết quá thống khổ đâu.” Hắc Duẫn Nhi có chút kinh ngạc trước thái độ của Tề Hoan, nhưng nàng cũng không để tâm.

“Bởi vì ta là đồ đệ của Mặc Dạ, cho nên ngươi muốn giết ta?”

“Đúng.”

Nam nhân kia thu hút quá nhiều hoa đào rồi! Tề Hoan bĩu môi, trong lòng có chút không thoải mái. Mặc dù đã nghe Hắc Hổ nói Mặc Dạ luôn cự tuyệt Hắc Duẫn Nhi, nhưng trong lòng nàng vẫn khó chịu, huống chi Mặc Dạ còn làm ra vẻ không nhận ra nàng, điều này khiến Tề Hoan càng thêm bất mãn. “Ta chết đi, Mặc Dạ cũng sẽ không thích ngươi, hắn đã có vợ ngươi không biết sao?”

“Không thể nào!” Tin tức đột ngột của Tề Hoan khiến Hắc Duẫn Nhi bị đả kích không nhỏ, vẻ mặt nàng ta không thể tin nổi nhìn Tề Hoan, chữ vương màu vàng trên trán dần nổi lên.

“Có cái gì không thể, tuổi của ngươi kém hắn nhiều như sao trên trời, hắn đã trải qua những chuyện gì, ngươi có biết không?”

“Câm miệng! Ngươi câm miệng cho ta!” Hắc Duẫn Nhi bị những lời nói của Tề Hoan kích thích, hai mắt biến thành màu vàng, quanh người tản mát một tầng kim quang, bao phủ toàn thân.

Nhìn quả đấm xuyên qua không trung ập đến, Tề Hoan ngồi yên không nhúc nhích.

“Phốc!” Nắm đấm kim quang vừa chạm vào thân thể Tề Hoan thì ngay lập tức Hắc Duẫn Nhi hộc máu bay ngược ra ngoài. Tề Hoan đúng là không biết pháp thuật, nhưng trên người nàng có mang rất nhiều Thanh Quang phù do Mặc Dạ lưu lại. Nếu Tề Hoan có thể nhìn ra suy nghĩ của nàng ta, thì Mặc Dạ tất nhiên cũng có thể.

“Ngươi. . . . .” Hắc Duẫn Nhi nằm trên mặt đất, một tay lau máu bên khóe miệng, vẻ mặt kinh sợ nhìn Tề Hoan.

Tề Hoan quơ quơ một tá Thanh Quang phù trong tay, “Ta còn hơn một trăm tờ, cũng không biết ngươi có thể cố gắng bao lâu.”

“Hừ, ngươi cũng quá xem thường ta.” Trong mắt Hắc Duẫn Nhi hiện lên sát khí, lại đánh tới. Nhìn nàng ta từng quyền từng quyền đánh tới, lại tự mình bị phản phê phun ra từng ngụm từng ngụm máu, Tề Hoan cảm thấy giống như nhìn thấy chính bản thân mình lúc trước.

Chấp nhất, chấp nhất vì một người đàn ông. Bất luận thế nào cũng không chịu buông tay, bất luận kẻ nào cũng không thể khiến nàng buông tay. Lặng lẽ nhìn Hắc Duẫn Nhi gần như tự mình hại mình, ánh mắt Tề Hoan càng lúc càng lạnh như băng. Đáng tiếc, Mặc Dạ chỉ có một, nàng sẽ không nhường

cho bất kì kẻ nào.

Ngay lúc này, trên bầu trời đột nhiên đáp xuống một đám mây đen, tiếng sấm cuồn cuộn từ trên trời truyền đến, Hắc Chiến bắt đầu độ kiếp rồi.

Ngoài dự liệu của mọi người, trừ mây kiếp màu đen ra, vẫn còn một đám mây màu xám tro, mây kiếp kia tuy chỉ có một đám, nhưng mang theo hơi thở hủy diệt, khiến cho người ta ngay cả dũng khí ngẩng đầu lên nhìn cũng không có.

Hướng bay của đám mây kia chính là đỉnh đầu của Tề Hoan.

Hắc Duẩn Nhi còn đang không ngừng công kích, nhưng Tề Hoan đã không cười được nữa, bởi vì nàng phát hiện đám mây kia. Đám mây màu xám, cùng tầng mây bên trong, chính là lôi điện màu xám tro quen thuộc.

Cửu U Tà Lôi! Nói đùa gì vậy, nàng bây giờ ngay cả năng lực tự vệ cũng không có, đừng nói đến Cửu U Tà Lôi, cho dù là thiên kiếp bình thường nhất cũng có thể biến nàng thành tro rồi, nếu như đám mây này hạ xuống, đảm bảo ngay cả nguyên thần của nàng cũng sẽ bị phá hủy.

Bên kia lôi kiếp đang đánh xuống, bên này cột sét màu xám tro cũng bắt đầu bổ xuống Tề Hoan.

Đám mây trên đầu nàng nhỏ hơn gấp trăm lần so với đám mây chỗ Hắc Chiến, nhưng uy lực của lôi điện bên trong lại lớn hơn gấp trăm lần.

Tề Hoan còn chưa kịp chạy, đã bị lôi điện bao phủ, sau khi cột sét đánh xuống, Tề Hoan chỉ cảm thấy thân thể mình bị xé rách, không phải cảm giác, mà thực sự bị xé rách.

Tề Hoan vô cùng kinh ngạc cúi đầu nhìn, bây giờ nàng đang ở giữa không trung quan sát thân thể mình, đây chính là nguyên thần xuất khiếu sao?

Nhìn thân thể mình bị bổ nát, Tề Hoan còn chưa kịp đau buồn thương tiếc, đã cảm thấy trong đầu có cái gì đó chấn động kịch liệt.

“Đau quá. . . . .” Cửu U Tà Lôi có thể bổ thẳng tới nguyên thần, điểm này Tề Hoan căn bản không biết, nàng dĩ nhiên cũng không biết, Cửu U Tà Lôi là lôi điện thích hợp nhất để luyện hóa nguyên thần, đáng tiếc người bình thường không có cách nào hưởng thụ nỗi nó.

Đau, thật giống như đau đớn của mấy vạn năm tụ lại, đầu nàng như bị vô số kim châm đâm vào, thân thể bị sức mạnh đáng sợ kéo căng ra, ngay khi ý thức của Tề Hoan bị cơn đau cắn nuốt, trên bầu trời đột nhiên ập xuống một cái đỉnh nhỏ màu đen, che lấy đám mây kiếp.

Cái đỉnh kia vừa xuất hiện, Cửu U Tà Lôi đột nhiên ngừng lại, không đánh xuống nữa, lôi điện kia giống như bị không gian nuốt chửng, biến mất không còn một mảnh.

Nhưng không đợi Tề Hoan nghỉ ngơi đủ năm phút, một tia lôi điện khác lại bắt đầu bổ xuống, cứ như vậy, mỗi khi ý thức nàng dần dần mơ hồ thì lôi điện sẽ ngừng lại, sau đó tiếp tục đánh. Tề Hoan không biết rốt cuộc đã bị

sét đánh bao lâu, cảm giác đau đớn trên đầu càng lúc càng giảm, lôi điện kia đánh tới nguyên thân của nàng thể nhưng nàng lại có cảm giác sáng khoái.

Chương 165: Nói, Ta Là Ai!

Mười ba vạn năm trước thần tướng Thiên Phật thành lập nên Lôi Cung, trông coi lồi phạt của thiên địa, nằm ở bên cạnh Lôi Thần tháp. Thường ngày, bất luận kẻ nào cũng không được phép tới gần Lôi Thần tháp, nhưng hôm nay bên cạnh Lôi Thần tháp lại có thêm hai người.

“Người khăng định người không nhâm?” Một người mặc đạo bào màu đen, đầu trọc giả làm hòa thượng, trong tay cầm một chiếc la bàn màu bạc mười hai tầng, không biết định đo cái gì.

“Không thể nhâm được, Cửu U Tà Lôi kia mặc dù ta không thể khống chế, nhưng nguyên lực của nó ta biết rất rõ.” Thiên Phật một thân chiến giáp thông thiên màu vàng đứng phía sau gã hòa thượng kia, đôi mắt màu vàng híp lại lóe ra tia sáng, cánh môi có độ dày vừa phải mím thật chặt, mày nhíu lại.

Từ khi Lôi Thần tháp nằm dưới sự khống chế của hắn, Cửu U Tà Lôi không bao giờ vô duyên vô cớ chạy đến Nhân Gian, chuyện này nếu để người khác biết được thì những ngày tiếp theo của hắn tuyệt đối không dễ sống. Hơn nữa, nhớ đến mười ba vạn năm trước, khi hai mươi bốn gã Tiên, Ma, Yêu còn sống thoát ra khỏi lục đạo thiên bi, người nắm quyền Tiên giới – Định Minh nói đến vấn đề Lôi Thần tháp, thì tất cả số Tiên Tôn còn sót lại đều mang dáng vẻ kinh sợ, ai cũng không chịu đứng ra chưởng quản tháp Lôi Thần.

Thiên Phật không phải không biết nơi này có bí mật, nhưng mấu chốt là miệng đám Tiên Tôn kia quá chặt, ai cũng không chịu nhiều lời. Thiên Phật chỉ biết Lôi Thần tháp này là do một nữ tiên lưu lại, mà nàng kia sống chết không rõ.

Ai trông coi Lôi Thần tháp, kẻ ấy tuyệt đối sẽ có địa vị ở Tiên giới, nhưng đồ tốt như vậy lại không phải thuộc về mình, có lẽ một ngày nào đó chủ nhân của nó sẽ xuất hiện. Nghĩ tới đây, bất kể là ai cũng sẽ cảm thấy không thoải mái trong lòng.

Những năm này, không phải là hắn chưa từng cố gắng đi tìm vị chủ nhân tiền nhiệm của Lôi Thần tháp, nhưng đáng tiếc lục đạo bây giờ đã không còn là thiên hạ của Tiên nhân, bất kể là Ma giới hay Minh giới, hắn đều không có bản lĩnh xông vào.

“Người có thể tìm được kẻ độ kiếp kia không?” Gã hòa thượng nhìn chiếc la bàn không ngừng chấn động trong tay, đành đưa tay phải ra nhẹ nhàng

chạm vào, rốt cục nó cũng ngừng run rẩy.

“Nếu ta có thể tìm được thì còn tìm người làm cái gì! Sau khi Cửu U Tà Lôi hạ giới, lực lôi điện ta nắm trong tay bắt đầu yếu đi, hôm nay ở Nhân Gian vừa vặn lại có một con hồ yêu độ kiếp. . . . . Không đúng, chính là thời điểm con hồ yêu kia độ kiếp, lực lôi điện trong tay ta mới yếu đi!” Tinh quang trong mắt Thiên Phật chợt lóe, đôi mắt màu vàng trên trán đột nhiên hoàn toàn mở ra, một đạo kim quang như bắn về phía gã hòa thượng kia.

“Người mưu sát ta à!” Gã hòa thượng vội vàng đem la bàn che ở trước ngực, kim quang gặp phải la bàn liền dần dần tản ra, dung nhập vào hư không.

“Ngại quá, có chút kích động.” Thiên Phật xấu hổ cười, ánh mắt nhìn về phía la bàn có thêm mấy phân nóng bỏng. Hiện tại trong bốn Thần Tướng ở Tiên giới, chỉ có hắn là không có thân khí.

Thiên Đạo La, chính là chiếc la bàn trong tay gã hòa thượng này, nó có khả năng nhìn thấy quá khứ, đồng thời cũng là một thân phí phòng ngự nổi tiếng. . . . . Nhớ tới Thông Thiên Đỉnh vốn phải thuộc về mình kia, Thiên Phật liền không khống chế được sát khí trên người.

Minh Vương! Khi thân khí xuất thế, cường giả lục đạo tề tựu, có thể nói đệ nhất thân khí Thông Thiên Đỉnh rõ ràng đã rơi xuống tay hắn, nhưng lại bị Minh Vương đoạt đi.

Thực lực của Minh vương vốn kém hắn không ít, Hư Thế Nhân của hắn vốn đặc biệt có thể đối kháng với những thứ thuộc U Minh, không ngờ sau khi mở Hư Thế Nhân ra, liền nhìn thấy một con Quỷ Tiên tướng mạo mơ hồ không rõ ràng đứng phía sau Minh Vương.

Hắn không phải chưa từng nhìn thấy Quỷ Tiên, thời kỳ viễn cổ mặc dù Quỷ Tiên khá thưa thớt, nhưng cũng không phải là kẻ mạnh nhất.

Nhưng Quỷ Tiên này thì khác, bởi vì hắn có thân thể. Nhược điểm lớn nhất của Quỷ Tiên là hư vô, một khi mất đi oán khí, bọn chúng sẽ bị suy yếu rất nhanh. Nhưng Quỷ Tiên có thân thể thì trên căn bản giống như Tiên nhân, không có bất kỳ nhược điểm gì, lúc trước tứ đại thần tướng của Tiên giới đã tìm khắp chốn nhưng vẫn không nhìn ra được nhược điểm của Quỷ Tiên.

Cũng bởi vì sau lưng Minh Vương có Quỷ Tiên, nên hiện tại U Minh giới lại sánh vai cùng Tiên Ma giới, không ai có thể rung chuyển được địa vị của Minh Vương.

Lục đạo thiên bị phóng ra sáu U Minh hồn, kẻ nào cũng thêm thuồng vương vị Minh vương, kết quả thì sao, sáu người xông vào Minh phủ cuối cùng ngay cả cận bã cũng không còn, đều biến mất trong thiên địa.

“Đi thôi, chúng ta đi xem con hồ yêu kia một chút, có lẽ sẽ tìm được một chút manh mối.” Gã hòa thượng phát tay thu hồi Thiên Đạo La vào tay áo rộng thùng thình, cười nói.

“Cũng chỉ có thể làm như vậy.”

Trong hư không, chẳng biết từ lúc nào đã có thêm hai người, Hắc Chiến cùng Tề Hoan đang độ kiếp nhưng lại chênh lệch rất nhiều. Hắc Chiến hung phấn đến mất đi sự cẩn trọng thường ngày. Còn Tề Hoan thì tương đối thản, sau khi Cứu U Tà Lôi tôi luyện nguyên thần, liền bắt đầu cải tạo thân thể cho nàng.

Lôi điện màu xám tro ngưng tụ trong cơ thể Tề Hoan, không đợi nàng kịp phản ứng, một sức hút mãnh liệt trực tiếp kéo nguyên thần của nàng về cơ thể. Sau đó, Tề Hoan nghe thấy tiếng bùm bùm phát ra từ trong thân thể mình.

Thân thể phát ra tiếng vang, chuyện này thật sự quý dị, đã vượt qua phạm vi thừa nhận trong lòng Tề Hoan, nàng liều mạng muốn thoát khỏi thân thể quái đản này, nhưng nàng căn bản không thể khống chế được nguyên thần của mình.

Tề Hoan chỉ có thể cảm giác được mỗi lần loại âm thanh xương cốt đứt gãy này vang lên, thì thân thể và nguyên thần của nàng lại dung hợp thêm mây phân, cuối cùng, một tiếng vang thật giòn, Tề Hoan thậm chí cảm nhận được ba hồn bảy vía của mình đã hoàn toàn dung hợp vào thân thể như trước.

Cho dù biết lôi điện này ngưng tụ lại không có bất kỳ chỗ hại nào với thân thể mình, nhưng Tề Hoan vẫn không cách nào tiếp nhận sự thay đổi này, khi đám mây kiếp màu xám biến mất, Tề Hoan còn đang nhảy loạn trên mặt đất, ý muốn là, đem nguyên thần của mình xuất ra. . . . .

“Thành công sao?” Mây đen đầy trời đến nhanh mà đi cũng nhanh, tiếng sấm vang dội thiên địa đột nhiên biến mất, trong nháy mắt trở nên an tĩnh làm ọi người dần hiểu ra.

Trong bàn tay Mặc Dạ nắm chặt một chiếc đỉnh nhỏ màu bạc, trong lòng không kiềm chế được sự vội vàng. Hắn định xoay người trở về, ai ngờ chưa đi được hai bước đã lao đảo ngã xuống, sự suy yếu đã lâu chưa từng cảm thấy này khiến cho Mặc Dạ cười khở. Tay phải dưới áo mơ hồ có thể trông thấy xương ngón tay màu vàng, mặc dù sắc mặt coi như bình thường, nhưng Mặc Dạ biết, trên người chỉ sợ cũng không khá hơn là bao.

Thần khí quả nhiên không phải thứ dễ dùng như vậy. Hơn nữa còn là loại thần khí nghịch thiên có thể tùy ý thu được kiếp lồi, nếu như lần này vẫn không thành công, chỉ sợ hắn phải trở lại Địa Ngục ngủ mấy ngàn năm.

“Tộc trưởng, tộc trưởng, đã xảy ra chuyện, tiểu thư đánh nhau với Tề Hoan tiểu thư!” Khi Hắc Chiến đang dẫn người rời khỏi lễ đài, một cô bé từ đằng xa chạy đến.

Hắc Chiến sững sốt, nhưng ngay sau đó nở nụ cười, “Tiểu cô nương đánh nhau thì có gì phải gấp, có phải Hắc Duẩn Nhi đến gây phiền toái cho Tề Hoan không?” Sau khi vượt qua thiên kiếp, thái độ của Hắc Chiến liền thay đổi, trước kia hắn không nhìn thấu được tu vi của Mặc Dạ, nhưng trước

mắt, Mặc Dạ chỉ có thực lực đỉnh Độ Kiếp kỳ, so với hắn còn kém một bậc. “Không phải, là Tề Hoan, Tề Hoan giống như muốn ăn thịt tiêu thư!” Tiêu nha đầu suýt nữa thì bật khóc.

Vừa rồi nàng đi tìm Hắc Duẫn Nhi, không ngờ tình hình ở đó lại khiến nàng hoảng sợ, tiêu thư đã qua Hóa Hình kỳ thể nhưng không biết bị Tề Hoan dùng biện pháp gì trói lại, Tề Hoan còn chặt gốc cây bên hồ nhóm lửa, nói muốn nướng Hắc Duẫn Nhi nhắm rượu.

Lúc Hắc Chiến chạy tới, nhìn thấy một nồi nước nóng, con gái mình đang bị treo ngược trên cành cây bên cạnh, miệng không ngừng chửi rủa, có mấy lời ngay cả Hắc Chiến nghe được cũng không chịu nổi choáng váng đầu óc. “Tề Hoan, con ranh chết tiệt vô liêm sỉ kia, mau thả ta ra, nếu không ta sẽ khiến ngươi không được chết tử tế!” Tiếng chửi bén nhọn vang vọng khắp không trung, Hắc Duẫn Nhi dù nằm mơ cũng không ngờ tới, Tề Hoan đột nhiên từ thổ trắng nhỏ biến thành lão sói xám, hơn nữa còn là loại sói có thể ăn được hồ.

“Không phải ta đang chờ sao, có bản lĩnh thì ngươi tới đây cắn ta a.” Ném vào nồi một miếng gừng thái lát, Tề Hoan tựa trên một thân cây khô cười híp mắt nhìn Hắc Duẫn Nhi.

Chuyện vừa xảy ra nàng không hiểu rõ, nhưng có chuyện Tề Hoan lại hiểu rất rõ.

Năng lực khống chế lôi điện của nàng đã trở lại, hơn nữa còn mạnh hơn trước kia.

Trước kia nàng có thể nắm giữ lôi điện là vì tu trong Lôi Thần tháp, nàng nắm giữ lôi tâm trong Lôi Thần tháp nên mới có thể thoải mái khống chế lôi điện, nhưng bây giờ Tề Hoan phát hiện lực lôi điện trong đan điền của mình lại là lôi tâm, lôi tâm của Cửu U Tà Lôi.

Mặc dù chỉ có thể khống chế một loại lôi điện, nhưng uy lực của loại lôi điện này thì không gì có thể sánh kịp, có nó, Tề Hoan hoàn toàn có thể phách khai thiên mạc (nổ tung trời). Hiện tại, nàng coi như đã hoàn toàn biến thành bom hình người rồi.

Sau lôi kiếp kia, Tề Hoan ngồi dưới đất cảm thụ sự biến hóa trong cơ thể, không ngờ tới Hắc Duẫn Nhi xuất thủ đánh lén, vô số ngân châm mang theo khí lạnh thấu xương bắn về phía Tề Hoan, nếu không phải thân thể vừa biến hóa, thì có lẽ Tề Hoan bây giờ chính là cái bia ngắm rồi.

Đối với kẻ thù, trước giờ Tề Hoan luôn mang thái độ ‘nhận một trả trăm’.

Nàng không có hứng thú với thịt của Hắc Duẫn Nhi, nhưng cho nàng ta một lần giáo huấn cả đời khó quên là cần thiết.

Trên thực tế, vừa rồi Tề Hoan đi vào phòng bếp của Hắc Hồ tộc thuận tiện lấy ra một con gà sạch, đang chuẩn bị nấu một nồi cháo gà để bồi bổ thân thể.

“Ta nói cho ngươi biết, cha ta vừa vượt qua thiên kiếp, hắn mà biết chắc

chấn sẽ không bỏ qua cho người, người giết ta, hẳn nhất định sẽ tàn sát phái Thanh Vân các người!” Hắc Duẩn Nhi thét lên càng lúc càng chói tai. Nghe nàng nói khiến Tề Hoan bĩu môi, “Đại Thừa kỳ thì giỏi lắm sao!” Tề Hoan bây giờ chính là tiêu chuẩn nhà giàu mới nổi, mặc dù từng phong quang, nhưng thời gian quá ngắn ngủi, thật vất vả mới khôi phục được, tất nhiên phải cuồng vọng một chút.

Giọng Tề Hoan tuy nhỏ, nhưng cũng đủ truyền vào tai Hắc Chiến. Vừa rồi Hắc Chiến nhìn thấy Tề Hoan không định động đến Hắc Duẩn Nhi, cho nên cũng không để trong lòng, nhưng những lời này của Tề Hoan quả thật đã chọc giận y.

Trước kia Hắc Chiến có lẽ còn quan tâm đến thái độ của Mặc Dạ, nhưng kẻ mạnh làm vua, nếu Mặc Dạ đã không mạnh bằng y, vậy thì y cần gì phải để ý.

Cho nên, Hắc Chiến xuất thủ. Móng vuốt hổ màu đen đột nhiên xuất hiện trong hư không, đánh về phía Tề Hoan. Hắc Chiến đã không chế độ mạnh yếu, nếu là người bình thường, mặc dù không bị chụp chết, nhưng cũng đủ để nàng nằm liệt giường một hai năm.

Trong mắt Mặc Dạ chợt lóe lên ánh sáng lạnh, phát tay định ngăn cản, nhưng hẳn vừa tổn hao năng lực quá độ, không chỉ không đỡ được Hắc Chiến, mà ngược lại còn phun ra một ngụm máu.

Lúc hai người giao thủ, Tề Hoan cũng phát hiện, khi nàng nghiêng đầu sang vừa vặn nhìn thấy một cái móng vuốt đen lao về phía mình.

Mắt thấy móng vuốt kia sắp chạm đến mặt mình, Tề Hoan lại không tránh, ngay cả mắt cũng không chớp. Ngay lúc Hắc Duẩn Nhi đoán được kết cục của Tề Hoan, mặt đầy đắc ý, thì nụ cười trên mặt nàng ta đột nhiên ngưng lại, không riêng gì nàng ta, ngay cả Hắc Chiến cũng sửng sốt.

Một tia chớp rất nhỏ xuất hiện, móng vuốt màu đen kia bị đánh tan hoàn toàn, ngay cả chân tơ kẽ tóc của Tề Hoan cũng không bị hao tổn mảy may. Cho dù Hắc Chiến nương tay, nhưng vẫn là chiêu thức của tu sĩ Đại Thừa kỳ, làm sao có thể dễ dàng phá vỡ như vậy?

Một chiêu thất bại, cho dù Hắc Chiến không cần mặt mũi thì cũng không thể ra tay lần nữa, vừa rồi nhất thời vọng động, bây giờ bình tĩnh lại, y không nhìn được hoảng hốt một hồi.

Phái Thanh Vân cũng không phải chỉ bày cho đẹp mắt, trong sơn môn kia có ít nhất ba tu sĩ Đại Thừa kỳ trở lên, nếu y thật sự đả thương Tề Hoan, cho dù có thể qua cửa Mặc Dạ, thì cửa phái Thanh Vân y cũng không qua được, ai mà không biết phái Thanh Vân nổi tiếng bao che khuyết điểm.

Mặc dù y đã vượt qua thiên kiếp, nhưng trước mắt mới chỉ là Đại Thừa sơ kỳ, một người làm sao có thể chống lại một nhóm người phái Thanh Vân vây công quần ấu. Huống chi mấy lão bất tử của phái Thanh Vân còn thích nhất việc kéo bè lũ ra ngoài ức hiếp người, nếu không hôm nay phái Thanh

Vân đã không phải môn phái đứng đầu Tu Chân Giới rồi, dù sao cũng không ai có thể vô sỉ bằng bọn họ.

“Người đâu, đem tiểu thư xuống.” Mặc dù trong lòng rất kiêng kỵ phái Thanh Vân, nhưng ngoài mặt Hắc Chiến tuyệt đối không để lộ ra, dù thế nào y cũng là tu sĩ Đại Thừa kỳ, không thể mất mặt trước tiểu bối.

“Hắc Chiến.” Giọng nói trầm thấp có thêm mấy phần lãnh đạm vang lên phía sau.

Giọng nói này chưa ai từng nghe qua, trừ Tề Hoan. Bởi vì, đây là giọng của Mặc Dạ, lại nghe thấy giọng nói quen thuộc, Tề Hoan cảm giác tâm trạng nặng nề của mình cũng dần buông lỏng xuống.

Đối với nguyên nhân tại sao Mặc Dạ phải thay đổi giọng nói, Tề Hoan vẫn luôn tò mò, không ngờ tới lúc này hẳn lại đổi trở lại. Nhưng vẫn là giọng nói này dễ nghe hơn, ừ. . . . . Đặc biệt là lúc đêm khuya vắng người ~ ~ Tề Hoan động cơ không thuần khiết nghĩ.

Hắc Chiến nghe thấy quay lại nhìn, phát hiện Mặc Dạ mỉm cười nhìn y. Về mặt rất bình tĩnh, nhưng chính vì vô cùng bình tĩnh, nên làm cho Hắc Chiến nảy sinh một chút khủng hoảng không nên có.

Cảm giác như khi lần đầu tiên trông thấy Mặc Dạ, Hắc Chiến đã từng cảm nhận được. Đã qua quá nhiều năm, cảm giác này lại lần nữa xuất hiện, hơn nữa càng khắc sâu.

“Lần này, ta bỏ qua cho ngươi.” Mặc Dạ vừa dứt lời, Hắc Chiến cảm thấy ngực mình như bị đập mạnh một cái, một ngụm máu vàng từ trong miệng phun ra.

Ngụm máu vừa đó là tâm đầu huyết (máu trong tim) của y, tinh hoa hao tổn mất mấy ngàn năm mới tu ra được, cứ như vậy bị nhổ ra ngoài. Hắc Chiến ngã trên đất, về mặt không thể tin nhìn Mặc Dạ.

Có thể bức ra tâm đầu huyết của mình, Mặc Dạ làm sao có khả năng này, vừa rồi ngay cả một chiêu của mình hẳn cũng không đỡ được, làm sao có thể. . . . .

“Hai người các ngươi nhìn nhau đủ chưa! Chúng ta phải giải quyết một chút chuyện trong nhà!” Tề Hoan đi tới, chắn trước mắt Hắc Duẩn Nhi và Hắc Chiến, hai tay chống nạnh về mặt hung ác nhìn thẳng Mặc Dạ.

“Nói, ta là ai!” Bộ dạng Tề Hoan bây giờ, nói sao nhỉ, ừm đúng là hình dáng của một bình trà, điện quang trong mắt lấp lánh. Hôm nay nàng tràn đầy sức mạnh, nếu Mặc Dạ không cho nàng một đáp án xác thực, sau này nhất định sẽ không cho hẳn một ngày nào yên ổn.

Thật ra, Tề Hoan cũng nhìn được Mặc Dạ hình như bị trọng thương, nếu không thì vừa nãy không thể ngay cả một chiêu của Hắc Chiến cũng không đỡ được, thêm nữa, đồ hẳn đối phó với Hắc Chiến lại là pháp bảo, trong quá khứ hẳn chưa bao giờ dùng loại đồ này.

Cái gì gọi là bỏ đá xuống giếng, cái gì gọi là thừa dịp hẳn bệnh mà đòi

mạng hần, Tề Hoan đã hiểu được một cách triệt để, trước mắt Mặc Dạ không phải là đối thủ của mình, cho dù áp bức cũng phải ép hần giải thích mọi chuyện rõ ràng, nàng đã chuẩn bị tốt gia bạo rồi (bạo lực gia đình), mà tất nhiên kẻ bị bạo hành kia nhất định không phải nàng.

Mặc Dạ nhìn Tề Hoan, chỉ cười không nói, nhưng ánh mắt của hần đã nói cho Tề Hoan đáp án. Mười ba vạn năm chờ đợi gâ như tuyệt vọng, cuối cùng đã để cho hần chờ được đến ngày hôm nay.

Choáng nha, nam nhân này quá gian trá rồi, biết không phải là đối thủ của mình, cho nên dùng chính sách buồn bã, giả bộ đáng thương, không có cửa đâu!

“Ta nói cho ngươi biết, hành động của ngươi hôm nay đã tạo thành bóng ma tâm lý trong lòng ta, hiện tại ta cực kỳ bất mãn!”

Nhìn Tề Hoan tinh thần sung mãn đứng trước mặt mình hờ to gọi nhỏ, lần đầu tiên Mặc Dạ cảm thấy, nhân thể không ngờ lại tốt đẹp như vậy. Nhớ tới ba vạn năm chịu đủ đau khổ trong Lôi Thân tháp kia, hình như đã là chuyện của kiếp trước, vì thu thập số hồn phách bị tàn mát của Tề Hoan, thân thể hần liên tục bị lôi điện đánh tan, lại ngưng kết, lại đánh tan.

Cuối cùng, sau ba vạn năm, hần đã có thể tìm lại đầy đủ hồn phách của nàng.

Khi đó, hần chưa từng nghĩ có một ngày mình sẽ thành công, hồn phách bị tan vỡ vốn không thể khôi phục lại được, bởi vì chưa từng có người nào thành công, Mặc Dạ chỉ muốn làm in không đến nỗi tuyệt vọng, so với Tề Hoan tuyệt vọng lúc đầu, hần còn có hy vọng.

Nhưng nàng đã sống lại rồi, bởi vì tức giận nên khuôn mặt ửng hồng, vẻ mặt lại phong phú như vậy, giống như trước kia, lúc nào cũng có thể ảnh hưởng đến tim hần, đây mới đúng là Tề Hoan của hần.

“Ta. . . . .” Mặc Dạ vừa mở miệng, thân thể đã trở nên mềm nhũn, hần thật sự mệt muốn chết, nếu nàng đã trở lại, vậy thì mình có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi.

Không biết lát nữa Tề Hoan làm sao đem hần trở về được đây? Đây là niệm cuối cùng hiện lên trong đầu trước khi Mặc Dạ té xỉu.

Được rồi, còn chưa đợi nàng chất vấn xong, người ta đã trực tiếp ngất xỉu!

Mặc dù cơn phần nộ chưa được xả ra ngoài, hỏi còn chưa được trả lời.

Nhưng nói sao cũng là nam nhân của mình, không thể để hần nằm ngay đơ ở chỗ này được! Hơn nữa, nhìn thái độ của đám người trong Hắc Hồ tộc kia, nếu như thật sự để Mặc Dạ ở lại, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.

Yêu tu vừa mới thăng cấp Đại Thừa kỳ, thoáng cái bị hần đánh về Hóa Thần kỳ, loại đả kích này không phải ai cũng có thể chấp nhận được.

Tề Hoan kéo Mặc Dạ từng bước từng bước đi ra khỏi Hắc Hồ tộc, không phải không có ai đến cản nàng, nhưng những người đó căn bản không thể nhích tới gần nàng, cũng vì thế mà khiến ùi thịt nướng bay đầy trời. (TNN:

mụ Hoan uy vũ a *mắt lấp lánh*)

Quay đầu nhìn phía sau, xiêm y Mặc Dạ bị bùn đất bám đầy nên bản vô cùng, Tề Hoan bĩu môi, không tình nguyện biến ra một đám mây kiếp, kéo hẳn lên, đám mây màu xám tro cách mặt đất không đầy năm thước từ từ bay khỏi Hắc Hồ tộc.

Chương 166: Con Cá Này Quá Xấu, Không Ăn!

Tề Hoan ngồi trên mây kiếp một lúc, mới đột nhiên nhớ ra hình như lực lôi điện trên người mình có hại với thân thể Mặc Dạ, nhưng đến khi nàng cẩn thận quan sát thì lại phát hiện mây kiếp do Cửu U Tà Lôi tạo thành không những không công kích thân thể Mặc Dạ, mà trong lúc mơ hồ còn thu thập oán khí trong thiên địa giúp Mặc Dạ chữa thương.

Từ khi nào Cửu U Tà Lôi lại có chức năng này? ! Tề Hoan tròn trừng mắt nhìn luồng oán khí màu xám tro xuất ra từ Cửu U Tà Lôi, sau đó dung nhập vào cơ thể Mặc Dạ.

Khi Tề Hoan trở lại phái Thanh Vân, tâm tư đều đặt trên người Mặc Dạ, cho nên nàng không hề chú ý tới trên bầu trời có hai cặp mắt, à không, là năm con mắt đang chăm chú nhìn nàng.

“Nàng thế nhưng có thể khống chế Cửu U Tà Lôi! Điều này sao có thể xảy ra, kể cả khi viên cô cũng chưa từng xuất hiện chuyện quái dị này!” Thiên Phật kinh ngạc nhìn Tề Hoan đang ngồi trên mây kiếp.

“Hừ, viên cô, lúc viên cô bị áp chế dưới lực đạo thiên bi, ngươi có từng nghĩ tới có ngày chúng ta sẽ được ra ngoài?” Gã hòa thượng áo đen lắc đầu, không ngừng xoay Thiên Đạo La trong tay, nhưng Thiên Đạo La chỉ xoay tới một mức nhất định rồi không nhúc nhích nữa, hẳn hoàn toàn không thể nhìn ra được quá khứ của Tề Hoan.

“Lâu huynh có dò ra được gì không?” Thiên Phật nhìn về phía Lâu La, hy vọng hẳn có thể ỉnh một đáp án đủ thỏa mãn.

“Nhìn không ra, nữ nhân này hình như chưa từng tồn tại.” Lâu La thu lại Thiên Đạo La, vẻ mặt nghi ngờ.

“..... Xem ra, ta thật sự phải đi Minh giới một chuyến rồi, không biết Minh Vương kia rốt cuộc muốn làm gì?” Nếu ngay cả Thiên Đạo La cũng không tra được quá khứ của một người thì chỉ có thể có hai khả năng, một là người này thực lực cao hơn Lâu La rất nhiều, nhưng loại khả năng này quá nhỏ, Lâu La là một trong bốn Thần Tướng ở Tiên giới, thực lực của hẳn chắc chắn rất cao. Vậy nên chỉ có thể là khả năng thứ hai, người này sống ở thời đại còn chưa xuất hiện Thiên Đạo La của viên cô.

Nhưng viên cô chi hồn (hồn phách từ thời viên cô) cũng hiếm thấy giống như thân khí vậy. Có điều, nếu mười tám tầng địa ngục đã mở ra, thì cũng không phải không thể tìm ra viên cô chi hồn từ trong đó. Những đại Thần Tướng trên Tiên giới không phải không muốn đến mười tám tầng địa ngục

một lần, song mâu chốt là, bọn họ không dám.

Người càng đứng ở trên cao thì càng nhát gan. Cho dù là Thần Tướng cũng vậy, nơi đó là địa bàn của Quỷ Tiên, bọn họ sợ chết chứ sao!

“Có lẽ. . . . . Là viên cổ chi hồn, tóm lại ngươi bảo người bên dưới để ý nhiều hơn một chút, ta và ngươi đến Minh giới một chuyến.” Chuyện này dù sao cũng liên quan đến Thiên Đạo La, đôi với Lô La mà nói, đừng phải người mà Thiên Đạo La không đoán được quá khứ, hiển nhiên là một loại sỉ nhục, hẳn phải đi tìm hiểu rõ ràng mới được.

“Được, vậy thì làm phiền Lô huynh.”

“Ca ca, huynh cảm thấy sao?” Tiên giới, trong một địa cung lạnh như băng, một giọng nói rất đỗi quen thuộc đối với Tề Hoan vang lên.

“Ừ, Mặc Dạ. . . . . Hẳn thành công không?” Lô Thần khoan chân ngồi trên bồ đoàn (đệm cói) được dây mây màu đen bện thành, hai mắt vẫn luôn nhắm chặt đột nhiên mở ra, một tia lôi điện màu đen thoáng hiện lên trong mắt hắn.

“Có lẽ. . . . . Ngay từ đầu chúng ta đã sai.” Thiên Lô thở dài, không nói thêm gì nữa.

Bên trong địa cung lạnh như băng chỉ có mấy tiếng hít thở khó phát hiện. Một hồi lâu, Lô Thần trừng mắt nhìn, “Thiên đạo khó dò, chúng ta còn không phải đều là quân cờ sao, chỉ có nàng khác ở chỗ, chính là nàng dám chống lại thiên đạo. Mà chúng ta chỉ có thể hàng phục.” Nói xong, khước miệng Lô Thần khẽ nhếch lên, “Nếu nàng đã sống lại, sợ rằng, Tiên giới này rồi sẽ náo nhiệt hẳn lên.”

“Ha ha.” Thiên Lô gãi đầu, “Chờ nha đầu đó lên đày, đệ cũng đi tham gia náo nhiệt một chuyến.”

Sau đó, địa cung lại an tĩnh như cũ, sau lần lục đạo luân chuyển mười ba vạn năm trước, cả người và tâm cảnh của Thiên Lô và Lô Thần đều thay đổi, hai người vẫn luôn tu luyện ở địa cung đến bây giờ, mặc dù vận khí không bằng Tề Hoan năm đó, có thể trực tiếp tạo ra một cái tháp Lô Thần, nhưng thực lực của bọn họ đều đã thăng lên một tầng rất cao.

Chỉ chờ đến ngày Tề Hoan trở về.

Phái Thanh Vân rất ít quy củ trói buộc đệ tử nội môn, nên cho dù Tề Hoan ngồi trên mây bay vào đỉnh Vong Ưu cũng không có ai để ý, chỉ là trên đường gặp qua chương môn hiện tại của phái Thanh Vân mà thôi.

Chương môn nhìn thấy Tề Hoan và Mặc Dạ ngồi trên đám mây thì hiển nhiên có chút kinh ngạc, nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu với Tề Hoan rồi rời đi, khiến Tề Hoan cũng không hiểu ra làm sao.

Theo lý thuyết không phải nàng nên hành lễ với chương môn sao, thế này giống như là địa vị của mình còn cao hơn so với chương môn nữa. . . . .

Tề Hoan cũng không lo nghĩ nhiều, sau khi dùng một đạo lôi xé rách kết

giới trên đỉnh Vong Ưu, liền bay thẳng về Trúc Cư nơi hai người ở.

“Ta cho ngươi biết, ngươi giả chết cũng vô dụng.” Ném Mặc Dạ ngoài cửa, Tề Hoan xấu tính dấm lên tay hấn, thế nhưng hấn vẫn không có phản ứng gì.

Nhưng Mặc Dạ hô hấp ổn định, chắc chắn không phải bộ dạng bị trọng thương, vừa rồi ở trên mây kiếp, hấn đã hút không ít oán khí mới phải. Thật sự yếu ớt như vậy sao? Tề Hoan đứng trước mặt Mặc Dạ, đưa tay chọc chọc ngực hấn, véo mũi, vẫn không có phản ứng.

“..... Thôi, đại khái cứ chờ đến lúc ta tỉnh ngủ đã.” Nam nhân này cần phải dạy dỗ, không thể dễ dàng tha thứ cho hấn như vậy được, cho nên. . . . . Cho nên Tề Hoan rầm một tiếng đóng cửa lại, thuận tay dùng thanh trúc chốt ngang cửa, bỏ mặc nam nhân kia ở bên ngoài.

Cửa phòng vừa đóng, Mặc Dạ lặng lẽ hé mắt, điểm này Tề Hoan cũng hiểu, Mặc Dạ tuy bị thương rất nặng, nhưng chỉ bởi vì khởi động Thông Thiên Đỉnh nên tiêu hao quá nhiều năng lượng thôi, loại tinh khí này không thể khôi phục trong thời gian ngắn, nhưng nếu chỉ cần chống đỡ sinh hoạt bình thường, thì những oán khí còn sót lại trong thân thể cũng thừa sức làm được.

Huống chi, vừa rồi Cửu U Tà Lôi đã truyền cho Mặc Dạ một ít oán khí cực kỳ tinh thuần, khiến cho những hao tổn trên thân thể Mặc Dạ khôi phục gần như trước.

Mặc Dạ không sợ trời không sợ đất, nhưng lần này, hấn thật sự sợ vừa mở mắt ra sẽ nhìn thấy Tề Hoan trở mặt với hấn. Căn cứ vào những gì hấn biết về Tề Hoan, mặc dù khi hấn bị thương Tề Hoan có thể mạnh miệng mềm lòng, nhưng đợi đến khi hấn khôi phục, kết quả tuyệt đối sẽ không làm cho người ta vui vẻ, hơn nữa lúc Tề Hoan tức giận hoàn toàn không chịu nghe giải thích. Cho nên, Mặc Dạ tình nguyện tiếp tục giả vờ bất tỉnh, tốt nhất chờ Tề Hoan đem tức giận trong bụng xả ra ngoài rồi hấn sẽ giải thích.

Có điều, cứ nằm như vậy cũng không ổn a, rừng trúc phía bên ngoài do hấn chuyển từ địa ngục tới, làm vậy là để giúp Tề Hoan dưỡng hồn, nhưng thật ra rừng trúc này đối với Mặc Dạ mà nói không có bất kỳ chỗ tốt nào, thậm chí còn có hại.

Bây giờ thân thể hấn suy yếu, hơn nữa còn bị hàn khí trong rừng trúc ép tới, Mặc Dạ cảm thấy cả người rét run, toàn thân núp cạnh cửa run rẩy.

Ngay lúc này, cửa phòng đóng chặt đột nhiên mở ra, Tề Hoan vốn đã chuẩn bị đi ngủ, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn có chút không đành lòng, dù sao cũng là người nhà mình, nếu bị đông lạnh hay bị làm sao thì cũng là của mình, nằng định ra ngoài lôi Mặc Dạ vào, không nghĩ tới, hấn đã tỉnh rồi!

Nếu nói hấn vừa tỉnh lại, thì hiển nhiên là lừa con nít a! Cho nên. . . . . Tề Hoan đứng ở cửa, nở nụ cười u ám, hai mắt giống như dao găm bắn về phía Mặc Dạ.

“Chuyện này. . . . . Để ta giải thích. . . . .” Mặc Dạ run run nở nụ cười nịnh nọt, ngay cả trong lòng cũng run rẩy theo.

“Giải thích cái rắm, cô nãi nãi hôm nay không muốn nghe giải thích!” Tề Hoan rầm một tiếng đóng cửa, bỏ lại một mình Mặc Dạ khóc không ra nước mắt. Người nói xem hôm nay làm sao hấn lại xui xẻo như vậy a!

Đóng cửa lại xong, Tề Hoan trực tiếp nhào lên giường, đem mặt chôn thật sâu trong chăn bông mềm mại, tiếng cười bay bổng trên không trung.

Không phải nằm mơ, là thật. Mặc Dạ không chết, Mặc Dạ còn sống, đang ở bên cạnh nàng.

Giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt chảy xuống, rơi xuống chăn, chiếc chăn bị nước mắt làm ướt đẫm, cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của Tề Hoan lúc này.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân Mặc Dạ đi qua đi lại không ngừng, Tề Hoan bĩu môi, hừ, cho dù trong lòng hiểu rõ nam nhân này nhất định có nỗi khổ tâm trong lòng, nên lúc đầu mới không chịu nhận nàng, nhưng tội chết có thể miễn tội sống khó tha, nếu không sau này nàng làm sao làm chủ đương gia được nữa!

“Tề Hoan, ăn cơm. . . . .” Ngoài cửa, ánh mặt trời chói mắt dần dần tan đi, ráng chiều màu đỏ đem cả bầu trời nhuộm thành một khung cảnh mỹ lệ, cả vùng đất cũng trải dài một tầng ánh sáng vàng, Tề Hoan ngồi trước cửa sổ, chống cằm nhìn trời, về phần nam nhân đang lúc ẩn lúc hiện phía trước cửa sổ kia, trực tiếp bị nàng bỏ qua không thèm nhìn tới.

Len lén liếc một cái, không bị hấn phát hiện. . . . . Nói đi cũng phải nói lại, nam nhân này vẫn mê người như trước, vóc dáng rất đẹp, mặc một thân trù bào (đạo bào bằng lụa) màu trắng, vẫn có thể nhìn thấy thân thể cao lớn của hấn, nếu như không phải bây giờ nàng đang tức giận, nhất định phải đem hấn xử lý ngay tại chỗ.

Cũng không biết đã qua bao lâu, bọn họ đã là phu thê “được chứng nhận”, hơn nữa còn là một đôi phu thê ngay cả động phòng cũng chưa làm. . . . .

Nhớ tới cảnh tượng hôm đó, trong lòng Tề Hoan nhói đau một cái, nhưng cảm giác này biến mất rất nhanh. Đúng, đều đã qua rồi, hết thảy mọi chuyện đều đã qua. Nàng sẽ không đề chuyện như thế xảy ra lần nữa, huống chi, nam nhân này giờ đã là tướng công của nàng rồi!

“Phu nhân, ăn cơm. . . . .” Mặc Dạ bung món ăn Tề Hoan thích nhất đứng ngoài cửa sổ, đáng thương nhìn nàng, xong, mình bị bỏ qua triệt để rồi!

Nghe giọng nói này tương đối xuôi tai, Tề Hoan bắt đắ dĩ liếc mắt, nhìn con cá vàng ươm lóng lánh mà Mặc Dạ bung trên tay, âm thầm nuốt nước miếng.

Cá chép Long Lân, ngày xưa lúc nàng đến Thục Sơn suýt nữa đã khiến cá

chép nhà người ta tuyệt chủng, mùi vị thơm ngon đó cho đến nay nàng vẫn ghi nhớ trong lòng, hôm trước Tề Hoan phát hiện, trong đầm nước bên dưới rừng trúc vậy mà cũng nuôi không ít cá chép Long Lân, số lượng so ra còn lớn hơn nhiều so với ở Thục Sơn.

Mặc dù rất tham ăn, nhưng cũng phải ra vẻ một chút.

“Đã nấu xong.” Là người một nhà, Mặc Dạ sớm biết Tề Hoan sao có thể làm khó hắn, đáng tiếc hắn đã coi thường trình độ nhỏ mọn của Tề Hoan.

“Con cá này quá xấu, không ăn!” Dám tính kẻ nàng, dùng mưu trí khôn ngoan, còn chuẩn bị trước à, không có cửa đâu! Nàng nhất định phải cho hắn biết thế nào là khóc không ra nước mắt, để xem sau này hắn còn dám đắc tội nàng không.

Chương 167: Nhà Giàu Tiên Khí

Ánh sáng chói mắt từ bên ngoài cửa trúc chiếu vào, tia nắng vàng trải dài trên đất làm cho người ta cảm thấy ấm áp, Tề Hoan ôm chăn nằm trên giường mềm mại, hài lòng mở mắt ra.

Thật thoải mái, đã rất lâu rồi không được ngủ thoải mái như vậy. Híp mắt cọ mũi vào nguồn nhiệt bên cạnh, ừ, ấm ghê, độ cọ dãn cũng là loại thượng đẳng nhất, a?! Đột nhiên nhận ra chỗ có vấn đề, Tề Hoan trực tiếp nhảy từ trên giường xuống đất, nghẹn họng trôn trôn nhìn nam nhân cởi trần nửa người nằm bên cạnh mình.

A, cảnh xuân hiện ra, thật đẹp. . . . . Không đúng, không đúng, bây giờ không phải lúc nghĩ cái này, Tề Hoan vội vàng lắc đầu, ném bỏ tư tưởng tình sắc trong não, “Người, người, người bò lên lúc nào?”

“Tối hôm qua.” Mặc Dạ một tay chống đầu, tóc dài đen bóng như tơ xõa trên vai, nụ cười tà mị làm cho người ta không nhìn được tim đập rộn ràng, hấn nằm nghiêng trên giường, hứng thú dạt dào nhìn Tề Hoan bị đả kích. Trước kia không thể tùy tiện đụng vào nàng, bây giờ nha, mặc dù tâm tình Tề Hoan thoát nhìn không tốt, nhưng điểm này cũng không ngăn cản được việc hấn bảo vệ quyền lợi của mình a. Nói ví dụ như, ôm vợ yêu của mình ngủ này, vân vân và vân vân. (TNN: có ai nhớ hồi trước lão Dạ sợ điện giật nên không dám sờ vào bà Hoan không =]] bi h thực lực tăng nên to gan hấn :v hắc hắc)

“Ai cho người lên!” Tề Hoan giận đến giậm chân.

“Ta đã hỏi nàng, nàng cũng không cự tuyệt nha.” Dĩ nhiên là hỏi sau khi nàng đã ngủ.

Nhưng nàng thật đúng là không cự tuyệt nha, nên hấn liền coi như nàng đã đồng ý

~“Người, người, người, giữa ban ngày ban mặt, người dám vô lễ với con gái nhà lành!!”

“Thứ nhất, lúc ta lên giường trời đang tối, thứ hai. . . . .Cung à, chúng ta đã thành thân rồi, hành động của ta không tính là vô lễ với nàng nha, nàng thấy sao?” Mặc Dạ vén chăn, đưa tay mò một bộ xiêm y. “Đúng rồi, mặc dù ta rất thích, nhưng buổi sáng khá lạnh, nàng vẫn nên mặc quần áo vào trước thì tốt hơn.” Ánh mắt Mặc Dạ nhìn chăm chăm Tề Hoan, thật lâu sau mới lên tiếng nhắc nhở.

Tề Hoan theo bản năng cúi đầu nhìn, rống một tiếng rồi nhảy lên giường,

tay chân luống cuống kéo chần đấp lên người, cho đến khi bực mình thành cái kén thật to mới ngừng lại.

Vừa rồi quá kích động, căn bản không biết mình chưa mặc gì đã nhảy xuống giường. Vốn khi ngủ Tề Hoan thường chỉ mặc yếm và quần lót, nhưng sau khi tỉnh lại, dây buộc yếm đã bị mở ra lúc nào không biết, rõ ràng trước khi ngủ mình đã buộc chặt rồi a!

Tề Hoan nghi ngờ buộc lại dây lưng, nghiêng đầu nhìn Mặc Dạ đi ra ngoài, không nhìn được lên tiếng hỏi một câu, “Người định đi đâu?”

“Làm điểm tâm.” Mặc Dạ quay đầu lại ngắm Tề Hoan, bỗng nhiên cười một cái, đẩy cửa đi ra, ánh nắng rực rỡ thoáng chốc phủ kín căn phòng. Xong đời, nàng bị câu dẫn rồi! Cho đến khi bóng dáng Mặc Dạ biến mất sau cánh cửa, Tề Hoan mới mở lớn hai mắt, khôi phục tinh thần, bị phần nện vào giường, còn thiên lý hay không a, không có chuyện gì cười đến câu hồn như thế để làm gì!

Đây chính là nhân sinh sao? Ăn điểm tâm xong, Tề Hoan ngồi ngoài phòng suy ngẫm về nhân sinh, hạnh phúc tới quá đột ngột, nàng khó lòng tiếp thụ nổi, con người quả nhiên là một loài động vật phức tạp.

Tề Hoan thở dài thật dài, quay đầu nhìn qua cửa sổ thấy Mặc Dạ đang cầm chổi quét dọn. Lại thở dài một hơi nữa, Mặc Dạ thật sự quá âm hiểm rồi, thừa dịp nàng chưa chuẩn bị liền công kích nhược điểm của nàng.

Không có chuyện gì cũng nhìn nàng cười, không phải kiểu cười bình thường mà là nụ cười câu dẫn a, kiểu cười khổ làm cho người khác đau lòng, tóm lại. . . . . Vì không muốn bị đánh bại dễ dàng, Tề Hoan đang chơi trò trốn tìm với Mặc Dạ.

Dựa vào một cây trúc, Tề Hoan cầm một đoạn trúc trong tay làm gậy, đang cố gắng gạt, đột nhiên nhìn thấy một người mặc áo bào màu xanh đi tới. Híp mắt nhìn kỹ, Tề Hoan đột nhiên nhớ ra, đây không phải Minh Hối chương môn phái Thanh Vân sao?!

Minh Hối thấy Tề Hoan thì mỉm cười gật đầu, giọng nói ôn hòa hỏi một câu, “Mặc Dạ có ở đây không?”

Tề Hoan gật đầu, chỉ vào trong nhà, đưa mắt nhìn y rời đi. Nàng cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, theo lý thuyết, không phải y nên gọi là Mặc Dạ sư đệ sao, mặc dù Tề Hoan không hiểu làm sao Mặc Dạ trà trộn được vào phái Thanh Vân.

Không biết hai người trong phòng nói chuyện gì, đến giữa trưa Minh Hối mới từ nhà trúc đi ra ngoài, vẻ mặt hơi ảm đạm, nhưng trước khi đi về, y vẫn nhìn Tề Hoan gật đầu cười.

“Hắn. . . . .” Sau khi Minh Hối rời khỏi đình Vong Ưu, Mặc Dạ đi ra đứng bên cạnh Tề Hoan nhìn bóng Minh Hối rời đi, ánh mắt phức tạp.

“Hắn nhờ ta cứu một người.”

“Người không đáp ứng?” Tề Hoan thả dao trong tay xuống, hơi tức giận

nhìn cành trúc dưới đất, không hiểu sao trúc ở đây lại cứng như thế.

“Vì sao ta phải đáp ứng?” Mặc Dạ nhướn mày, chuyện không liên quan đến Tề Hoan, thì có quan hệ gì tới hấn?

“Thật vô nhân tính, chẳng lẽ ngươi tu đạo không tu nhân quả sao!” Tề Hoan bĩu môi, người tu đạo vốn tu nhân quả, giúp đỡ người khác là cách tốt nhất, bởi vì tương lai chắc chắn sẽ nhận được ‘quả’. Nhưng những thứ này là do gần đây Tề Hoan đọc sách mới biết, trước kia nàng tu luyện công pháp không giống bình thường, cho nên căn bản không có thời gian tìm hiểu những thứ này.

Theo lý thuyết, trên danh nghĩa Minh Hồi là sư huynh của Mặc Dạ, giúp chút chuyện nhỏ cũng không phải là không thể.

“Đồng sách kia gạt người rõ ràng như thế mà nàng cũng đọc?!” Mặc Dạ chớp mắt mấy cái, tỏ vẻ không thể tin được nhìn Tề Hoan.

“Ặc!” Gạt người? Con bà nó, vậy hấn để mình đọc sách làm gì, hơn nữa, hấn không phải cũng đọc sao! Dĩ nhiên Tề Hoan không biết, Mặc Dạ đâu phải đọc sách, sách của hấn có kẹp kính nhân duyên kiếp trước, hấn ngày ngày đều ngồi đó nhìn Tề Hoan, bảo bồi Minh giới bị hấn dùng để rình coi Tề Hoan, không biết Minh Vương biết được có bật khóc hay không.

Bất kể thế nào, Minh Hồi cũng coi như đồng môn của mình, hơn nữa dựa theo bồi phạm mà nói, mình cũng có thể làm lão tổ tông của y, mặc dù người ta không thừa nhận nhưng Tề Hoan rất có tính tự giác, cho nên, lúc có thể giúp được thì cũng muốn giúp y một tay.

“Hấn muốn cứu ai?” Tề Hoan tỏ vẻ tò mò, muốn biết đến cùng.

Mặc Dạ biết rõ nàng đang muốn xen vào chuyện của người ta, nhưng không có biện pháp nào cự tuyệt nàng, đành bất đắc dĩ nói hết tiền căn hậu quả (từ đầu đến cuối) cho nàng nghe.

Nghe xong Tề Hoan cực kì bội phục vị chưởng môn phái Thanh Vân này, không ngờ lại dám lén lút thành thân với nữ ma đầu của Ma đạo.

Chính tà từ lâu đã đối lập nhau, mặc dù bây giờ tu sĩ chính đạo khá thân thiết với yêu tu, nhưng bọn họ đối với ma tu vẫn ôm khư khư thái độ căm hận, hai người có địa vị cách xa nhau như vậy lại ở cùng một chỗ, hiển nhiên sẽ khiến mọi người không thể chấp nhận được. Dù sao ở Tu Chân giới, số người bảo thủ cũng không ít, tuy Minh Hồi cũng coi như thiên tài, nhưng tuổi còn kém rất nhiều nên tu vi tất nhiên vẫn còn hạn chế.

Vì vậy, kết quả cuối cùng chính là nữ nhân kia bị giam trong Thiên Đạo Các đã ba trăm năm.

Thiên Đạo Các là nhà giàu tu chân mới xuất hiện sau khi lục đạo thay đổi, lúc trước Tề Hoan thuận tay một lần khiến ấy lão tổ tông của Thục Sơn Côn Luân chết hết, từ đó Thục Sơn Côn Luân đều xuống dốc, đám đồ tử đồ tôn của mấy vị Thần Tướng Thiên Tướng kia lập thành các môn phái mới ở dưới Nhân Gian, tạo nên Tu Chân giới ngày hôm nay.

Nghe nói, trong Thiên Đạo Các bộ trí mười loại tiên khí, có thể vây khốn được cả Tiên nhân trên trời, ban đầu họ dùng những tiên khí này để đối phó thê tử Minh Hồi, thật ra họ vốn định thuận tiện đối phó Minh Hồi luôn, đáng tiếc mấy lão đầu trần thủ phái Thanh Vân chạy đến Thiên Đạo Các đập phá tổng bộ của họ, khiến những người này bị dọa cho sợ không dám tiếp tục nữa.

Chuyện này chỉ có những nhân sĩ thượng tầng Tu Chân giới mới biết, cũng coi như chuyện gièm pha của chính đạo đi.

Đã qua nhiều năm như vậy rồi, rất nhiều người đã quên chuyện này, mà sau khi Minh Hồi về phái Thanh Vân cũng không có phản ứng kịch liệt gì, nhưng tất nhiên, y không hề quên.

Tề Hoan bình tĩnh nói chuyện với Mặc Dạ đến buổi trưa, mặc dù không muốn đi cứu người, nhưng có thể cùng Tề Hoan nói chuyện như vậy, Mặc Dạ hiển nhiên câu còn không được.

“Tiên khí gì mà lợi hại thế?” Không cẩn thận gặp phải rau, Tề Hoan ném vào trong bát Mặc Dạ, nhân tiện thắc mắc hỏi, bây giờ Mặc Dạ chỉ là sư đệ của Minh Hồi, y không hề biết thân phận thực sự của Mặc Dạ.

“Nói đến thì món tiên khí đó cũng có chút quan hệ với nàng.” Mặc Dạ cúi đầu nhìn đồng rau cao gấp đôi miệng bát, thừa dịp Tề Hoan không để ý, hai tay chà nhẹ dưới mặt bàn một cái, mớ thức ăn kia lập tức biến mất.

“Hử?”

“Địa Võng, nàng còn nhớ không?”

Tề Hoan gật đầu, ánh mắt nhìn Mặc Dạ có thêm mấy phần sát khí. Nàng có chết cũng không quên được.

Nam nhân đáng chết này từng dám ném nàng vào địa võng! Nhưng từ sau khi phi thăng, Tề Hoan chưa từng dùng tới nói, bởi vì khi đó lực lôi điện nàng phóng ra đã mạnh hơn địa võng rất nhiều, chỉ cần nàng muốn, tiện tay là có thể tạo ra một đạo lôi võng kinh khủng hơn.

Nhưng dù sao cũng là đồ mình từng dùng qua, Tề Hoan vốn cực kì yêu đồ cũ, nàng nhớ những thứ đó vốn để trong nhẫn trữ vật, sau lần mất bình tĩnh kia, không biết nhẫn trữ vật đã lưu lạc đến phương nào.

“Người đừng nói với ta, địa võng đó đã biến thành tiên khí?” Phẩm cấp của địa võng cách tiên khí một khoảng không nhỏ, hơn nữa đối với việc luyện khí Tề Hoan vẫn còn dừng ở giai đoạn nhập môn, nên trên thực tế, những pháp khí nàng dùng đều không hề được luyện chế thêm lần nào.

“Đúng vậy, hơn nữa Hỗn Độn Đỉnh cũng đã trở thành tiên khí, bây giờ đang đặt ở phái Thanh Vân.”

Hỗn Độn Đỉnh, thứ này Tề Hoan cũng nhớ, cái bòn tằm Mặc Dạ đưa ình . . .
. . . Được rồi, dù sao nó cũng là một pháp khí phòng ngự rất có ích. Cũng trở thành tiên khí rồi, nàng trở thành nhà giàu sản xuất tiên khí từ bao giờ vậy? Chuyện này chưa tính, quan trọng là, những thứ tiên khí kia bây giờ đã

không còn mang họ Tề nữa rồi! Đây mới là vấn đề mấu chốt.

“Tạm thời khoan nói chuyện này, hãy tới tìm người là vì người có thể phá vỡ địa võng sao?”

“Đúng ra mà nói, là bởi vì ta có thể không chế Hỗn Độn đỉnh.” Mặc Dạ cười híp mắt đáp.

Tề Hoan tròn mắt nhìn Mặc Dạ nửa ngày, cuối cùng gơ ngón giữa lên, “Còn chuyện phiền toái gì thì người nói ra hết một lượt đi, để ta còn biết đường chuẩn bị.”

“Ừm. . . . . Bây giờ trong Thiên Đạo Các có một tiên thú trấn giữ, thực lực có thể sánh ngang Tiên Tôn lúc trước.”

Chương 168: Nhược Điểm U?

Tiên thú sao? Tiên thú thì Tề Hoan đã gặp không ít, tất nhiên, đa số tiên thú xuất hiện trước mắt nàng đều sẽ biến thành bữa ăn ngon trong bụng. Tiên thú khác với yêu thú, chúng không thể biến thành hình người, chỉ có thể sống dựa vào bản thể cường đại, tất nhiên trí tuệ của bọn chúng rất cao, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng gì đến độ ngon của chúng. Nhưng Tiên giới trước kia chưa bao giờ có tiên thú mạnh như vậy, quả nhiên thế đạo thay đổi rồi.

Thật ra ban đầu Tề Hoan chỉ tò mò mà thôi, cũng không có ý định đi giúp đỡ, nhưng sau khi nghe đến địa võng, nàng đột nhiên nảy sinh ý nghĩ.

Tề Hoan phỏng đoán thực lực của mình hiện giờ cao nhất cũng chỉ đạt tầm ngũ trọng thiên mà thôi, huống chi bây giờ phía trên Tiên Tôn cửu trọng thiên còn có Thiên Tướng và Thần Tướng, so với họ, nàng thật sự khá nhỏ bé.

Tề Hoan cảm giác được trong thân thể mình tích tụ một nguồn năng lượng khủng khiếp, song mấu chốt là nàng không có cách nào sử dụng được nguồn lực lôi điện đó.

Tuy thân thể nàng là do lôi điện ngưng tụ thành, nhưng đáng tiếc thân hồn quá cứng rắn, khả năng khống chế thân thể vô cùng trức trặc, chỉ cần không cẩn thận một chút là có thể hủy hoại phần thân thể khó khăn lắm mới ngưng tụ được này.

Cho nên, nàng cần vũ khí. Địa võng đương nhiên là vũ khí tốt nhất, không chỉ có thể dung nạp lôi điện, còn là đồ của mình, tuy không biết lý do vì sao lại trở thành tiên khí, nhưng nhờ đó mà có thể dùng tốt hơn cả ngày trước.

Thuận tiện giúp đỡ Minh Hồi luôn, coi như nàng làm một chuyện tốt đi.

Nhưng lại xuất hiện vấn đề. Mặc Dạ ấy vậy mà sống chết không chịu đi, ngoại trừ dùng sắc dụ ra, tất cả các biện pháp Tề Hoan đều dùng hết rồi, thế mà nam nhân này vẫn gắt gao cắn chặt răng, không chịu đáp ứng.

Làm sao bây giờ? Tự mình đi sao? Nói đùa gì vậy, mình có bao nhiêu cân lượng, Tề Hoan đều biết rõ. Đừng nói là Tiên Tôn, cho dù một tiên nhân ngũ trọng thiên nàng cũng chưa chắc đánh bại.

Các loại kinh nghiệm thực chiến gì đó nàng học không được bao nhiêu, thứ lợi hại duy nhất chỉ có lực lôi điện, tuy nói Cửu U Tà Lôi là loại lôi điện quý dị nhất, nhưng lại khá chậm, nếu dùng để vượt cấp giết đối thủ e rằng chẳng khác gì nằm mơ ban ngày. Mà với Tề Hoan, khi đánh nhau với người

khác chỉ cần chậm một phút, khả năng thua sẽ lại càng lớn.

Mặc dù trước mắt vũ khí đối với nàng không có nhiều chỗ dùng, nhưng chuyện sau này ai biết trước được, nàng không muốn những chuyện kia phát sinh thêm lần nữa, cho nên nàng cần phải mạnh hơn.

Mấy ngày sau đó, Tề Hoan rảnh rỗi liền chạy ra ngoài, cũng hỏi thăm được không ít chuyện về Thiên Đạo Các. Nói sao thì nàng cũng thuộc nhóm đệ tử tinh anh của nội môn, có một số việc nàng có tư cách biết, nhưng có lẽ do chuyện này liên quan đến chương môn nên cũng không được lưu truyền quá nhiều trong nội môn.

Tề Hoan chỉ dò hỏi được các chủ Thiên Đạo Các có thực lực rất mạnh, lúc trước một mình hắn xuất thủ ngăn cản hai lão đầu của phái Thanh Vân, hơn nữa bọn họ còn có một tiên thú, uy lực rất kinh khủng, đặt ở Nhân Gian chính là loại thực lực tuyệt đối.

Có đi hay không, vấn đề này thật sự rất nghiêm túc. Tề Hoan ngồi trên đỉnh núi cao nhất dãy Vong Ưu, từ trên cao nhìn xuống, trải qua sự cố gắng không ngừng của nàng, cảnh sắc vốn hoang vu của đỉnh Vong Ưu cuối cùng đã có khởi sắc.

Không biết rốt cuộc Mặc Dạ đã làm gì, toàn bộ linh khí trên núi đều tụ tập ở rừng trúc bên dưới đầm, thực vật bình thường căn bản không có biện pháp sinh trưởng ở nơi thổ địa hoang vu này, cuối cùng Tề Hoan đi lấy một lượng lớn Phù Sinh Thảo trồng khắp núi.

Phù Sinh Thảo là một loại nguyên liệu luyện chế giáp thi (áo giáp bằng tử thi), sức sống cực mạnh, thoát nhìn không khác gì cỏ bình thường, nhưng phiến lá có một chấm đỏ.

Xa xa nhìn lại cũng khá đẹp mắt, Tề Hoan không hề cảm thấy việc đám cỏ này tản ra thi khí (mùi xác chết)mãnh liệt vào ban đêm thì có cái gì không ổn, dù sao thi khí kia không lan rộng được, cũng không thể có cách nào xâm nhập vào khu vực rừng trúc.

Hơn nữa, luồng thi khí này dường như còn có thể tản bỏ cho rừng trúc, gần đây Tề Hoan phát hiện những chấm li ti trong rừng trúc càng ngày càng nhiều.

“Tề Hoan.”

Tề Hoan ngẩng đầu, khá kinh ngạc khi Minh Hội đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, y vẫn không buông tha, vẫn ngày ngày đến tìm Mặc Dạ, đồng nghĩa với việc, Mặc Dạ vẫn luôn cự tuyệt. Chẳng qua, y đến tìm mình làm gì?

“Chương môn có chuyện gì không?” Tề Hoan ngồi trên tảng đá không hề đứng dậy, trong đầu hơi nghi ngờ hỏi. ikienthuc.org

“Hội Minh hai tháng sau người có hứng thú đi xem không?” Minh Hội nhìn về phía Tề Hoan mỉm cười.

Tề Hoan cup mắt, khóe miệng gợi lên nụ cười. Hội Minh, thật ra chính là ngày hội mười năm tổ chức một lần của Tu Chân giới.

Thời hoàng kim, khi Tề Hoan vừa gia nhập Tu Chân giới cũng đã tham gia, có điều khi đó địa vị của nàng rất cao, căn bản không cách nào ra sân mà thôi.

Đánh nhau với đám trẻ ranh của các phái khác, Tề Hoan không có hứng thú, nhưng không ngờ Minh Hồi này lại không hết hi vọng, biết không thể tác động được phía Mặc Dạ, liền đến tìm mình.

Bởi vì, Hội Minh lần này được cử hành ở Thiên Đạo các.

Dựa theo tu vi của Tề Hoan, trên thực tế, ở trong mắt người khác nàng không có bất kỳ tu vi gì, Minh Hồi căn bản không cách nào nhìn thấu được thực lực của Tề Hoan, nhưng y vẫn để mình tham gia Hội Minh, nếu Mặc Dạ thật sự quan tâm mình, hẳn nhất định sẽ theo đến Thiên Đạo Các, vậy nếu hẳn không quan tâm mình thì sao?

Tề Hoan khê thờ dài, quả nhiên, thời gian trôi qua quá lâu, phái Thanh Vân đã không còn là phái Thanh Vân lúc trước nữa. Ít nhất, ở môn phái xa lạ này, nàng đã mất đi những thứ từng sở hữu, những người nàng quan tâm, tất cả đã chầm dứt từ thế hệ Linh Phong Tử rồi.

“Chương môn cảm thấy ta đi thì thích hợp sao?” Tề Hoan chóng cảm, ngẩng đầu nhìn Minh Hồi.

“Sáu sư huynh đệ chúng ta đều phái đệ tử đi, thất sư đệ dĩ nhiên không thể ngoại lệ.” Đợi lâu như vậy mà Mặc Dạ vẫn không cho y một câu trả lời chắc chắn, tính nhẫn nại của Minh Hồi đã sắp cạn sạch.

Y không phải đối thủ của Mặc Dạ, cũng không có cách nào bắt ép Mặc Dạ, nhưng dù sao y cũng là chương môn phái Thanh Vân, có một số việc, y không cần dùng đến sức mạnh.

“Được rồi, ta đáp ứng.” Tề Hoan đứng dậy, vỗ vỗ đạo bào trên người, không nhìn Minh Hồi lấy một cái, bay thẳng về phía rừng trúc bên kia.

Tề Hoan trả lời thoáng khoái như vậy trái lại khiến cho Minh Hồi vô cùng kinh ngạc. Không phải y chưa từng điều tra Tề Hoan, nhưng căn bản không có thông tin nào hữu dụng, chỉ biết nàng là một cô gái bình thường, một cô nhi được nuôi dưỡng từ nhỏ, sau đó được Mặc Dạ coi trọng.

Trong cơ thể Tề Hoan không hề có chút hiệu lực lưu chuyển nào, hiển nhiên nàng không phải loại thiên tài tu luyện gì, cũng không phải mỹ nữ tuyệt sắc, đã vậy, Mặc Dạ rốt cuộc coi trọng nàng chỗ nào? Cho đến nay Minh Hồi vẫn không thể hiểu được, vì vậy y mới định dùng Tề Hoan để thử dò xét Mặc Dạ, nếu Mặc Dạ thật sự như y hy vọng, thì sau này quan hệ giữa y và tiểu sư đệ này sẽ được cải thiện lớn. Trong mắt y, Mặc Dạ vẫn luôn là người không có nhược điểm, Tề Hoan kia rốt cuộc có phải nhược điểm của hẳn hay không đây? (TNN: nhìn nhằm cọt mẹ thành mèo kitty r=]])

Trở lại nhà trúc, Tề Hoan phát hiện Mặc Dạ đang nằm trên giường đọc sách, những quyển sách kia hình như đều không phải đồ của Nhân Gian, Tề Hoan có thể cảm nhận được khí tức bất đồng từ chúng. Có điều, liếc qua

nam nhân lười biếng kia một cái, Tề Hoan nhăn mũi. Được lắm, nàng không ở trong phòng, hẳn sẽ chiếm giường của nàng. Nàng nháo muốn ở riêng, thì sáng hôm sau khi tỉnh lại nhất định sẽ đang nằm trong ngực hắn. Chuyện này cũng không tính là gì, mấu chốt là bây giờ mình đang tức giận a, hẳn sao lại không thể phối hợp một chút, không có tính tự giác a! Trước kia vì sao không phát hiện ra nam nhân này vô lại như thế chứ. Hẳn càng vô lại, Tề Hoan càng khó chịu, kết quả, cái gì cũng không hề biến chuyển. “Minh Hôi đến tìm nàng?” Thấy Tề Hoan trở về, Mặc Dạ tiện tay ném quyển sách qua một bên, từ trên giường ngồi dậy.

“Không cần người xen vào.” Tề Hoan nhìn hắn làm mặt quỷ, bất kể thế nào thì cũng coi như đạt được mục đích của mình, tiếp theo là làm sao để lôi Mặc Dạ ra ngoài. Chuyện này, thật sự rất khó.

Nam nhân này hoàn toàn cứng mềm đều không ăn a!

“Còn tức giận à. . . . . Nghe nói thường xuyên tức giận sẽ mau già. . . . .” Mặc Dạ cười híp mắt nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tề Hoan lập tức trở nên lạnh lùng, hung dữ quay sang trừng mắt nhìn hắn một cái.

“Tất nhiên, ta cho rằng lời này tuyệt đối là sai lầm!” Công phu gió chiều nào che chiều ấy của Mặc Dạ càng dùng càng thuận thực. “Nàng muốn đi không?”

“Chưởng môn ra lệnh, ta nào dám không nghe, hoặc là, bây giờ ngươi chuẩn bị đuổi đồ đệ.”

Tề Hoan cười như không cười nhìn Mặc Dạ, nàng cũng không tin Mặc Dạ không nghe thấy những gì nàng nói lúc nãy với Minh Hôi, chuyện hèn hạ vô sỉ hơn nam nhân này còn có thể làm được, hơn nữa còn không hề cảm thấy hổ thẹn một chút nào.

“Được rồi, đây là lần cuối cùng. . . . . Chuyện này kết thúc, chúng ta sẽ đổi chỗ ở.”

Cuối cùng, Mặc Dạ đã thỏa hiệp.

Mặc Dạ chịu đi theo, ở một phương diện khác hiển nhiên đã xác nhận tầm quan trọng của Tề Hoan đối với hắn. Vốn Hội Minh lần này không cần Minh Hôi đi cùng, nhưng y lại ra sức cố gắng trở thành người dẫn đầu. Trước khi rời khỏi phái Thanh Vân, Tề Hoan rốt cuộc đã nhìn thấy ba vị được gọi là ba lão bất tử của phái Thanh Vân.

Nói thật, sau khi nhìn thấy bọn họ, trong lòng Tề Hoan vẫn cảm thấy đè nén vô cùng khó chịu. Thực lực của ba lão đầu này đều đã đạt đến Nhị trọng thiên, nhưng vẫn không cách nào có được kim thân.

Đối với một tiên nhân mà nói, không có kim thân thì vĩnh viễn không thể phi thăng Tiên giới, nói cách khác, ba lão đầu này sợ rằng cả đời chỉ có thể sống ở Nhân Gian, hơn nữa cả đời không thể tăng lên thực lực.

Lại nói, ba người này rất giống với sư thúc sư bá của sư phụ mình, không

phải giống ở vẻ ngoài, mà giống ở thái độ hành xử, so với bọn họ, thế hệ đệ tử như Minh Hồi thật sự đã thay đổi.

Bởi vì trên danh nghĩa Tề Hoan là đồ đệ của Mặc Dạ, cho nên hai người cùng đi không bị chỉ trích gì, mà Minh Hồi bởi vì còn có chuyện muốn nhờ Mặc Dạ, nên cũng không nói gì trước hành động rời khỏi đoàn của hai người.

Nhưng những đệ tử kia lại không sao cảm thấy thoải mái cho được, vốn tất cả mọi người đều nhờ thực lực đi đến ngày hôm nay, riêng Tề Hoan lại được đặc cách như vậy, cho nên, bọn họ ít nhiều đều có chút khó chịu với Tề Hoan.

Mặc Dạ rời khỏi đoàn cũng không phải vì chuyện gì khác, chỉ bởi vì Tề Hoan sợ độ cao thôi, hẳn đề Tề Hoan ôm cũng không sao cả, nhưng ở trong mắt người khác lại không hay lắm, thế nhưng hẳn không ngờ hành động rời khỏi này ngược lại khiến người ta chú ý nhiều hơn nữa.

“Vì sao ba người bọn họ lại biến thành như vậy?” Sau khi rời khỏi phái Thanh Vân, Tề Hoan rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi Mặc Dạ.

“Bị đánh.”

“Ý của ngươi là . . . . .”

Mặc Dạ thở dài, “Phái Thanh Vân từng xảy ra chuyện.”

Chương 169: Hỏa Cưu Phần Thiên

Mười ba vạn năm trước, lục đạo thay đổi, năm vạn năm sau trong lúc Tiên Ma Yêu Quỷ bộc phát một trận chiến lớn chưa từng thấy, Đoạn Tuế rốt cục đoạt được một chỗ đứng cho phái Thanh Vân ở Tiên giới.

Nhưng hai vạn năm trước, khi thần khí Lượng Thiên Xích xuất thế, Đoạn Tuế đột nhiên mất tích, cùng mất tích theo ông còn có những đệ tử trọng yếu của phái Thanh Vân. Mà Lượng Thiên Xích kia giờ đang ở trong tay đệ nhất Thân Tướng.

Ở Nhân Gian, phái Thanh Vân vẫn là môn phái Tu Chân lớn nhất, nhưng hiện tại, các môn phái khác đã bắt đầu rục rịch hành động. Nếu Đoạn Tuế còn không xuất hiện, sợ rằng, trong thời gian dài Nhân Gian sẽ không được yên bình.

Tuy Mặc Dạ chưa từng trở lại Tiên giới từ kể sau khi rời khỏi Lôi Thần tháp, nhưng phần lớn những chuyện xảy ra vẫn không thoát khỏi tai mắt của hắn. Sau khi nghe hắn nói xong, Tề Hoan trầm mặc, từ đầu tới cuối không nói một chữ.

Thiên Đạo Các nằm trong Thiên Nhai Hải Các, đầu tháng ba hàng năm, vào ngày hỏa cưu phần thiên, chính là ngày Thiên Đạo Các mở ra.

Lúc Tề Hoan đến Thiên Đạo Các, chung quanh đã tụ tập rất nhiều Tu Chân giả của các môn phái. Nàng và Mặc Dạ vừa tới, Minh Hôi cũng mang theo những đệ tử tinh anh của phái Thanh Vân đi tới.

Mặc Dạ đứng ở ven bờ Thiên Nhai, nhìn mặt biển mênh mông vô tận phía trước, thần sắc ẩn chứa vẻ nghiêm túc. Tề Hoan ôm tay hắn đứng bên cạnh, rõ ràng sợ đến hai chân phát run, nhưng lại cố ý muốn nhìn xem Thiên Nhai Hải Các này rốt cục mở ra như thế nào.

Trong mắt Tề Hoan, ôm tay Mặc Dạ không là gì cả, nhưng ở trong mắt mọi người xung quanh thì cử chỉ này chính là không hợp lễ tiết.

Trùng hợp đúng lúc này, sứ giả ngoại môn của Thiên Đạo Các đi tới. Nội môn của Thiên Đạo các nằm ở bên trong Thiên Nhai Hải Các, nhưng ngoại môn lại tọa lạc ở Trung Châu, muốn vào Thiên Đạo các phải do sứ giả ngoại môn dẫn đường.

Tuy nói bọn họ thuộc về ngoại môn, nhưng thực lực cũng không thể khinh thường. Nếu so ra thì thực chất thực lực của Thiên Đạo các mạnh hơn phái Thanh Vân không chỉ một bậc. Bởi vì lần trước khi ba lão tổ tông phái Thanh Vân cùng liên thủ phá Thiên Nhai Hải Các, xông vào Thiên Đạo các,

nhưng theo lời Mặc Dạ nói thì lúc đó Tiên Thú trấn giữ trong các vãn không hề xuất hiện.

Nếu loại sinh vật nghịch thiên này xuất hiện, sợ rằng cả Tu Chân giới đều sẽ trở thành thiên hạ của Thiên Đạo các.

“Minh Hồi chương môn, lần này sao ngài lại tự mình đến vậy, không lẽ còn chưa hết hy vọng sao.” Sau khi đại trưởng lão ngoại môn của Thiên Đạo Các trông thấy Minh Hồi, liền mang vẻ mặt mỉm cười đứng trước mặt y, giọng nói mặc dù không lớn, nhưng cũng đủ để tất cả mọi người nghe thấy. Lời hăn vừa nói ra, chung quanh yên tĩnh vài giây, sau đó mọi người ồn ào nhỏ giọng nghị luận. Chuyện Minh Hồi bị đánh khỏi Thiên Nhai Hải Các lúc trước cũng không phải bí mật gì, vậy mà y lại tới đây, thật sự là khiến người ta khó có thể hiểu được.

Sắc mặt Minh Hồi hơi khó coi, nhìn Đại trưởng lão mặc áo bào màu đen chỉ lộ ra đôi mắt, trong mắt toát ra sát khí không chút nào che giấu. “Hải Nhai, ngươi cũng đứng cao húng quá sớm, thương thế của ngươi cũng đã được ba trăm năm đi.”

Sau đó cả hai người đều không nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm đối phương. Hồi lâu sau, Hải Nhai mới hừ một tiếng quay đầu sang hướng khác, đúng lúc nhìn thấy Tề Hoan theo sát Mặc Dạ đang hoa chân múa tay nói gì đó. Hăn nhìn Tề Hoan một hồi lâu, đột nhiên cười nhạt nói, “Tiểu cô nương kia chính là đệ tử củi mục mà các ngươi thu vào năm nay sao? Nghe nói còn là đệ tử duy nhất của tiểu sư đệ thiên tài nhà ngươi nữa, nữ nhân này trái lại thật lợi hại nha! Phái Thanh Vân đúng là huân tố bất kế (chạy măn đều ăn không chút so đo), ta thấy, vị trí đệ nhất môn phái này của các ngươi cũng không ngồi được lâu nữa đâu.” Nói xong, Hải Nhai phui đít rời đi. Những người còn lại đều lên lút nhìn Tề Hoan và Mặc Dạ, thỉnh thoảng nhỏ giọng nói gì đó, rồi hiểu ý nhau cười một tiếng.

Chỉ bỏ lại Minh Hồi tức đến mặt đỏ bừng, người ta nói chính là sự thật, y còn có thể nói gì nữa chứ.

Minh Hồi nắm chặt tay, mạnh mẽ đè ép sự căm tức trong lòng xuống, cho dù mình bất mãn với Tề Hoan, nhưng Mặc Dạ vẫn còn, y phải nhẫn. Lại một lần nữa liếc nhìn Hải Nhai đang nghênh đón các chương môn, Minh Hồi rốt cuộc rũ mắt xuống.

Ngay lúc này, giữa trời quang vạn dặm đột nhiên có một tiếng sấm nổ tung, tiếng thảo luận chung quanh nhất thời ngừng lại, “Hải trưởng lão, nếu nói sai thì phải xin lỗi, ngươi còn chưa xin lỗi đâu.” Một giọng nam ôn hòa dễ nghe từ xa vang lên, truyền vào trong tai mọi người.

Hải Nhai nghe tiếng nhìn lại, thấy Mặc Dạ cười cười nhìn hăn, Tề Hoan đứng ở một bên, cúi đầu nhìn đá vụn dưới chân.

“Hử, ha ha, Mặc Dạ, ngươi muốn ta nói xin lỗi, vì sao ta phải xin lỗi? Là bởi vì ta vũ nhục đồ đệ ngươi? Chẳng lẽ ta nói không phải sự thật sao!”

“Thật dài dòng, người muốn người chết nói xin lỗi làm gì.” Tề Hoan cau mày hừ một tiếng, một câu nhẹ nhàng này khiến Minh Hồi cảm thấy lạnh lẽo trong lòng. Không phải là y tính sai chuyện gì chứ, vì sao Tề Hoan lại dùng giọng điệu này nói chuyện với Mặc Dạ?

“Nói cũng đúng.” Mặc Dạ cười cười, ai cũng không nhìn thấy hấn xuất thủ, nhưng trên người Hải Nhai lại dấy lên một ngọn lửa màu đen, ngọn lửa này không hề có nhiệt độ bao lấy toàn thân Hải Nhai, lúc đầu hấn còn không giãy giụa, bởi vì hấn không hề cảm thấy có cái gì không ổn, nhưng vài giây sau, hấn đã mất đi mọi cơ hội, bởi vì hấn đã hóa thành tro rôi.

“Minh hỏa (lửa địa ngục)?” Trong Tế Thần điện của Thiên Đạo các, tiên thú Lôi Minh đang nằm úp sấp trên đất, hơi thở phì phì, trên đỉnh đầu mọc một chiếc sừng bạc, như chợt cảm nhận được gì đó, nó đột nhiên run rẩy đứng lên nhìn chiếc gương trước mặt, trên gương xuất hiện cảnh tượng bên ngoài Thiên Nhai Hải Các.

“Lôi Minh đại nhân, xảy ra chuyện gì rồi sao?” Trong Tế Thần điện, một bóng trắng đột nhiên xuất hiện, người nọ quỳ trên mặt đất, cúi thấp đầu về mặt cung kính hỏi.

“Người không nên tới đã xuất hiện, mở các đi, để bọn họ vào. Đúng rồi, Hải Nhai kia, chết thì đã chết, đừng đi tìm nam nhân đó gây phiền toái.”

“..... Vâng.” Gã áo trắng nói xong, thân ảnh liền biến mất.

Chỉ lưu lại tiên thú với vẻ mặt nghi ngờ, hồi lâu sau, nó mới thở dài, “Hy vọng không phải đến gây sự.”

Cùng lúc Hải Nhai bỏ mình, mấy vạn quả cầu lửa từ trong biển lao ra, mãi đến khi bay lên không trung mới đột nhiên nổ tung, Tề Hoan nhìn kỹ mới thấy, những quả cầu lửa kia lại chính là những con chim nhỏ, hay nói đúng hơn là hỏa cưu (chim gáy lửa).

Hỏa cưu không ngừng lao ra từ dưới biển, một lúc lâu sau, một con hỏa cưu khổng lồ toàn thân đỏ ngầu không chút tạp sắc bay ra, nó vừa xuất hiện, ngọn lửa trên người những con hỏa cưu nhỏ kia càng rùng rục thêm vài phần.

Lúc này căn bản không ai rảnh đi chú ý đến Hải Nhai nữa, cho dù muốn tìm Mặc Dạ báo thù thì cũng không ai có lá gan ra tay vào lúc này, mọi người đều đang chờ đợi.

Cuối cùng, mấy trăm vạn con hỏa cưu nhuộm đỏ bầu trời, ngẩng đầu nhìn lên giống như bị thiêu đốt, mặt biển cũng phản chiếu thành màu đỏ. Từng đợt tiếng nổ âm âm vang lên, trên mặt biển đột nhiên xuất hiện mười mấy xoáy nước khổng lồ, mặt biển nhanh chóng chìm xuống, một cung điện dưới đáy biển xuất hiện trước mắt mọi người, đây chính là Thiên Đạo Các. Mặc dù Thiên Đạo Các này thoát nhìn giống như được xây dưới đáy biển, nhưng nếu có người thật sự tiến vào đáy biển, chắc chắn sẽ không trông thấy bất kỳ vật gì, chỉ khi rút hết toàn bộ nước biển, mới có thể thấy được

diện mạo chân chính của Thiên Đạo các. Nhưng muốn rút hết nước biển, cho dù là tu sĩ Đại Thừa kỳ cũng không có bản lĩnh này.

Sau khi Thiên Đạo Các xuất hiện, những con hỏa cự kia ào ào nhập vào xoáy nước, không đến một lát sau, mỗi xoáy nước đều dừng lại, tất cả đều trở về yên tĩnh như cũ.

“Sao vậy?” Mặc Dạ phát hiện Tề Hoan đang sững sờ, cúi đầu hỏi một câu. Tề Hoan lắc đầu, cau mày không lên tiếng. Trước kia nàng không thích giết người, cũng không cảm thấy thành tựu gì khi giết một người có tu vi kém hơn mình quá nhiều, nhưng nàng lại không rõ, hôm nay vì sao chỉ vì một câu nói của Hải Nhai mà mình lại muốn hấn phải chết.

Mặc Dạ giết người là do nàng muốn, nhưng Tề Hoan cảm thấy đó cũng không phải kết quả mà nàng mong muốn. Rốt cuộc vì sao mình lại biến thành như vậy? Tề Hoan nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra, nàng cảm thấy có rất nhiều lúc lý trí đã chạy khỏi đầu của nàng.

Sứ giả dẫn đường của Thiên Đạo Các rốt cuộc xuất hiện, ngay lúc tất cả mọi người đều mang vẻ mặt đồng tình nhìn Mặc Dạ, thì sứ giả Thiên Đạo Các kia lại làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, sắc mặt bình tĩnh đưa chương môn các môn phái dẫn vào trong Thiên Đạo các.

“Sư phụ, tại sao lại bỏ qua cho Mặc Dạ kia? Không phải hấn đã giết đệ tử Thiên Đạo Các chúng ta sao?” Một bé trai mặc áo bào màu trắng đi theo một lão già râu tóc bạc phơ bay về phía trước.

“Giết người không phải là có thể giải quyết được vấn đề.” Lão già xoa xoa đầu bé trai, nhưng bé trai dường như không thỏa mãn với đáp án này, khuôn mặt xinh đẹp có chút âm đạm. Một lúc sau, lão già lại lên tiếng lần nữa, “Nói sai thì sẽ phải trả giá thật lớn, hấn không thể trả được, nên chỉ có thể dùng bản thân để bồi thường.”

Cái chết của Hải Nhai cứ thế bị đè xuống, ngay cả khi trong lòng mọi người đều có một dấu chấm hỏi thật to, nhưng lúc này không ai dám động vào xúi quẩy của Thiên Đạo các, cho nên mọi người đều nhất trí làm như chuyện này chưa từng xảy ra.

Đệ tử phái Thanh Vân đều ở Đông Thanh các, Tề Hoan trở về phòng mình liền trực tiếp nhào lên giường, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Mãi cho đến khi sắc trời tối dần, Tề Hoan cũng không ra khỏi cửa, không thay đổi tư thế của mình. Nàng giống như tượng gỗ nằm trên giường không nhúc nhích.

“Nói cho ta biết, nàng đang nghĩ cái gì?” Mặc Dạ không biết đã vào phòng từ lúc nào, ngồi xuống bên giường Tề Hoan.

“.....” Tề Hoan vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, không có bất kỳ phản ứng gì.

“Tiểu Hoan, nhìn ta.” Hai khuỷu tay Mặc Dạ đặt bên tai Tề Hoan, cả người treo trên người Tề Hoan, tóc dài chạm vào gò má nàng. Hấn cúi đầu, đôi

mắt đen không biết từ bao giờ đã chuyển thành màu đỏ như máu.
Tề Hoan sững sờ nhìn Mặc Dạ, hai tay giơ lên, nhẹ nhàng xẹt qua trán, mặt, sống mũi cao thẳng, đôi môi mím chặt, sau đó dời đến hai má của hắn, dùng sức véo, rồi vô cùng vô trách nhiệm nói một câu, “Ta muốn đi ngủ.” Sau đó, nàng cũng không thèm quản hiện tại Mặc Dạ mang vẻ mặt gì, trực tiếp nhắm mắt lại, không đến một lát sau đã chìm vào mộng đẹp.
Cuối cùng kiếp nạn đầu tiên đã xuất hiện rồi sao! Mặc Dạ thở dài, hôn lên khóe môi Tề Hoan

Chương 170: Sát Kiếp

Ba ngàn năm trước khi lục đạo sụp đổ, Tề Hoan mạnh mẽ thay đổi lục đạo, bức tử bốn thần thú, mặc dù nàng đã thành lập trật tự mới nhưng vẫn cần chịu trách nhiệm với đại kiếp này, cũng may kiếp số của nàng được bốn thần thú và Mặc Dạ mạnh mẽ chia ra.

Khi đến phiên nàng thì chỉ phải chịu tâm kiếp. Loại kiếp này được coi là loại ảo diệu nhất, nói đơn giản thì cũng đơn giản, nói khó khăn thì cũng khó khăn, tu đến Tiên Tôn cũng cần độ tâm kiếp một lần, phần lớn tiên nhân bát trọng thiên đều bị hỏng ở chỗ này. Mà tâm kiếp của Tề Hoan tổng cộng có ba đạo, đạo thứ nhất chính là sát kiếp.

Đại khái do thần kinh của Tề Hoan thô hơn người bình thường một chút, nên sau khi tỉnh lại, đồng phiên não trong lòng liền thoáng cái mất sạch, nàng hoàn toàn quên mất trước khi ngủ rốt cuộc mình đang hậm hực cái gì. Kết quả Mặc Dạ vẫn luôn hốt hoảng lo sợ vì thế mà suýt chút nữa tức đến hộc máu bỏ mình, người nói xem hãn lo lắng suốt một đêm rốt cuộc là vì cái gì đây!

Trong Hội Minh, hấp dẫn người ta nhất chính là chuyện tử thí của các tân đệ tử nội môn, Tề Hoan là đệ tử phái Thanh Vân, dĩ nhiên cũng phải ra sân, hơn nữa đối thủ của nàng là đệ tử đích truyền duy nhất của chương môn Thiên Đạo các.

Phải nói rằng vận khí của nàng đúng là không ra gì, trận đầu tiên đã gặp phải kẻ mạnh nhất.

Đối thủ của Tề Hoan tên là Lãnh Nhiêu, một cô gái hơn hai mươi tuổi, thái độ đối với người khác vô cùng lãnh đạm, ngay cả với đệ tử trong môn phái dường như nàng ta cũng không hề tiếp xúc.

Bởi vì là tuyển thủ nổi danh, cho nên Tề Hoan chỉ cần hỏi thăm một chút liền biết được phần lớn tin tức về nàng ta. Năm tuổi nhập môn, mười sáu năm tu đạo đã đạt hậu kỳ Kết Đan, nói thế nào nhỉ, đây chính là một nhân vật thuộc loại yêu nghiệt mà.

Luôn luôn có những người như thế, từ nhỏ đã đả kích người khác. Cũng không biết nàng ta có thể đi trên con đường này bao lâu, tu tiên cũng không phải chỉ cần thiên tư đã là vô địch.

Lần tranh tài này, chương môn trưởng lão các đại môn phái đều tới xem, cho dù Tề Hoan có tự luyện hơn nữa thì nàng cũng không cho rằng họ đến xem nàng, nói thật, trừ Mặc Dạ ra, làm gì có ai quan tâm đến sự sống chết

của một đệ tử nho nhỏ ở phái Thanh Vân chứ.

Tề Hoan quyết định sau khi lên đài liền xin bỏ cuộc, chỉ cần bỏ cuộc lần tranh tài đầu tiên, thì về sau cũng mất đi tư cách tranh tài. Nàng không có tâm tư thi đấu, đi tìm bảo bối mới là quan trọng.

Nhưng mà, nàng không muốn thi, không có nghĩa là người ta sẽ bỏ qua cho nàng.

Sau khi Tề Hoan và Lãnh Nhiêu lên đài, trọng tài vừa ra lệnh một tiếng, chưa đợi Tề Hoan kịp mở miệng, Lãnh Nhiêu đã phi kiếm nhào đến trước mặt Tề Hoan.

Lực công kích mười phần của tu sĩ hậu kỳ Kết Đan, đối phó với một đệ tử không có chút tu vi nào như nàng, thật đúng là đủ nể tình a. Xem ra việc Mặc Dạ giết Hải Nhai, tuy Thiên Đạo các không phải không có ý kiến gì, nhưng bọn hắn kiên kỵ Mặc Dạ, nên mọi sự oán giận đều trút hết lên người nàng.

Cũng đúng, nếu thật sự nàng bị làm sao, ai cũng không thể nói được gì. Thi đấu kiểu này vốn luôn có tỷ lệ tử vong, có nói thì cũng chỉ có thể nói nàng xui xẻo thôi.

Tề Hoan dường như cảm thấy kiếm khí đánh về phía mi tâm mình, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, ở trong mắt mọi người xung quanh thì Tề Hoan đang bị sợ đến choáng váng. Trên thực tế thì Tề Hoan đang suy nghĩ, nàng nên ngăn cản phi kiếm trước, hay đối phó với Lãnh Nhiêu trước đây?

Ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Tề Hoan nhất định phải chết, trên mặt Lãnh Nhiêu cũng đã lộ ra vẻ mặt sung sướng của người thắng cuộc, thì phi kiếm đang bay kia đột nhiên bị ép dừng lại, cách đầu Tề Hoan còn chưa tới một ly.

Kiếm bị một tầng lôi vờng màu xám rất mỏng cản lại, Tề Hoan bình tĩnh nhìn thanh kiếm kia, vừa liếc nhìn Lãnh Nhiêu đang sững sờ, không mẫn không nhạt nói một câu, “Kiếm này có chất gỗ không tộ.”

Lấy Tinh Sa làm chủ, bên trong còn có không ít Bí Ngân, trong kiếm mơ hồ còn nghe thấy tiếng thú rống, xem ra đây là một thanh phi hồn kiếm cực phẩm. Sau khi Cửu U Tà Lôi dính vào mũi kiếm, nào phải quản bên trong là phượng hoàng hồn hay là long hồn, cứ thế nuốt trọn. Phi kiếm cứ thế bị ăn mòn, dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, vài giây sau, trừ tua kiếm không có chút giá trị gì ra thì những bộ phận khác đều biến mất.

“Đó là cái gì?” Dưới đài đã bắt đầu hỗn loạn, thậm chí ngay cả vũ khí đứng hàng thứ hai Tu Chân giới – Lang Huyền Kiếm cũng bị nuốt trọn, thứ gì mà lại có uy lực kinh khủng như thế.

Hiện tại tất cả mọi người đều cho rằng trên tay Tề Hoan nhất định phải có một Tiên khí. Lòng tham của con người vốn không thể kiềm chế được, cho dù là tu sĩ chính đạo có tu vi cao thâm cũng vậy.

Nhất thời, ánh mắt mọi người nhìn Tề Hoan đều cực kỳ tham lam, chỉ kém không đem nàng ăn tươi nuốt sống. Dù sao Lãnh Nhiêu cũng là người thừa kế được chưởng môn một lòng bồi dưỡng, xảy ra chuyện thế này, cho dù bình tĩnh nhưng sự hoảng sợ không thể tin được trong mắt vẫn khiến nàng ta đánh mất tất cả sự tự tin vốn có.

Tề Hoan nhìn Lãnh Nhiêu hồi lâu, rốt cục lắc đầu nghĩ, dù sao nàng ta cũng chỉ là bị người khác lợi dụng, không cần thiết phải động thủ. “Ta bỏ cuộc.” Tề Hoan nhìn trọng tài đang sững sờ một cái, trực tiếp bước xuống khỏi lôi đài.

Tề Hoan quét mắt qua một vòng, không thấy bóng dáng Mặc Dạ, chỉ có Minh Hồi đến đón nàng. Lúc này, thái độ Minh Hồi nhìn Tề Hoan đã sớm có biến hóa nghiêng trời lệch đất, giống như hoàn toàn không để ý chuyện nàng bỏ cuộc. Nói cũng đúng, ngay cả Lang Huyền kiếm Tề Hoan cũng có thể làm cho biến mất, ai còn quan tâm đến hư danh kia. Tề Hoan không nói gì yên lặng đi theo Minh Hồi, trở về phía khán đài của phái Thanh Vân. Kết quả, không đợi Minh Hồi đi được hai bước, Thiên Đạo các rốt cục đã ngồi không yên.

Lang Huyền Kiếm trông vậy nhưng lại là Tiên kiếm, khắp Nhân Gian nhiều lắm cũng chỉ có năm cây Tiên kiếm mà thôi, đến cấp kiếm hồn thì chỉ có hai cây. Tề Hoan phá hủy Lang Huyền kiếm, chính là cho Thiên Đạo Các một đả kích khổng lồ, người Thiên Đạo Các làm sao có thể bỏ qua cho nàng dễ dàng như vậy được.

Nhưng tình huống lần này lại có chút quỷ dị, chưởng môn Thiên Đạo Các – Cô Nhai chặn đường Minh Hồi, “Minh Hồi đạo hữu, người chắc hẳn biết giá trị của Lang Huyền Kiếm này.”

Nghe câu này Tề Hoan không nhịn được cảm thấy buồn cười, trên quy tắc tranh tài giấy trắng mực đen đã viết rõ ràng, bất cứ chuyện gì phát sinh trên lôi đài đều không cần phải chịu trách nhiệm, nhưng trước mắt chưởng môn Thiên Đạo Các lại nói như vậy, chỉ có thể nói, quy củ quả nhiên do cường giả định ra, mà bọn họ có thể không cần tuân thủ.

“Vậy thì sao?” Minh Hồi cười lạnh hỏi ngược lại, phái Thanh Vân và Thiên Đạo các vốn là đối thủ một mất một còn, không cần phải khách khí, Minh Hồi cũng không có ý nể mặt Cô Nhai.

“Minh Hồi đạo hữu hiểu lầm rồi, ta chỉ muốn biết đệ tử quý phái đã dùng bảo bối gì để nuốt bảo kiếm trấn phái của Thiên Đạo các ta.” Nói đi nói lại, vẫn là vì bảo bối trên tay Tề Hoan.

Minh Hồi nghe vậy sững sốt, sau đó quay người nhìn Tề Hoan, y thấy yêu cầu này cũng không quá đáng. Dĩ nhiên, nếu nói không quá đáng thì chỉ là đứng trên góc độ của bọn hắn mà thôi, đối với Tề Hoan, yêu cầu này cực kỳ vô lễ. Nếu là đệ tử khác có lẽ bọn họ chỉ có thể làm theo, đáng tiếc lần này Cô Nhai đã tìm nhầm người.

“Tiểu hữu, có thể cho lão đạo xem một chút không?” Minh Hồi không muốn trở mặt với Cô Nhai, cho nên ngầm đồng ý hành động của hắn. Cô Nhai cũng hiểu ý thuận theo. Kế hoạch của hai người không tệ, nhưng lại đem người khác thành bù nhìn.

“Nếu ta cự tuyệt thì sao?” Tề Hoan nháy mắt mấy cái, cười rất là vô tội. Lời Tề Hoan nói thành công khiến nụ cười Cô Nhai cố gắng nặn ra bị chặn cứng nơi khóe miệng, hắn nhìn thoáng qua Minh Hồi, Minh Hồi ho khan hai tiếng, “Tề Hoan, lấy ra cho Cô Nhai sư bá xem một chút.”

“Chương môn sư bá, có rất nhiều thứ không thể tùy tiện nhìn.” Lòng hiếu kỳ quá nặng rất dễ liên lụy mạng nhỏ, đáng tiếc, trên đời này vĩnh viễn luôn có người không sợ chết.

“Tề Hoan!” Tề Hoan từ chối không nể mặt khiến Minh Hồi cũng không nhìn được sắc mặt trầm xuống, trong giọng nói mang theo uy hiếp, vang vào tai khiến lòng người cả kinh.

“Minh Hồi chương môn cần gì chấp nhận một tiểu nha đầu, huynh nói đúng không Mặc sư đệ?”

Một giọng nữ đột nhiên chen vào khiến nhân tâm nhộn nhạo, các đệ tử bị tiếng âm vang của Minh Hồi làm cho kinh sợ bỗng nhiên hoàn hồn. Ánh mắt mọi người chuyển về phía cửa ra vào, Mặc Dạ thờ ơ lạnh nhạt đứng đó, bên cạnh hắn là nữ tử yêu diễm ăn mặc hở hang, nàng ta mặc một thân áo váy lụa mỏng màu đỏ, hai bên ngực lộ hơn phân nửa, mơ hồ có thể nhìn thấy bắp đùi tuyết trắng thon dài nơi tà váy xẻ, trên gương mặt xinh đẹp là một đôi mắt phượng dài hẹp ngập nước như sương mù, phảng phất có thể câu dẫn hồn phách người ta đi mất.

Những tu sĩ kia chưa từng gặp qua loại chuyện này, ai định lực kém đã sớm chảy máu mũi, ngay cả những người tu vi cao thâm như Minh Hồi cũng đỏ bừng mặt.

Tề Hoan nhìn nữ nhân này một cái, cũng cảm thấy khí huyết dâng trào, không nhìn được nhíu mày, cưỡng chế sự khó chịu trong cổ họng xuống. Trong lòng âm thầm than thở, người này không chỉ có một thân mị cốt, mà mị thuật tu luyện cũng là hiếm có trong thiên hạ, nếu nàng ta cố ý câu dẫn người, chỉ sợ rất ít người có thể nhìn được.

Nghĩ tới đây, Tề Hoan thâm ý nhìn Mặc Dạ một cái, hừ hừ, dám giả bộ thâm trầm với nàng.

“Khụ, Yêu Nhiêu tiên tử sao lại có thời gian đến Thiên Đạo Các chúng ta thế này.” Cô Nhai khó khăn lắm mới phản ứng lại, lúng túng ho khan một tiếng, về mặt cung kính.

Yêu Nhiêu, yêu tu Đại Thừa kỳ, nhưng theo nguồn tin nhỏ nhỏ, tu vi của nàng ta rất có thể đã đạt đến một tầng của Tiên nhân. Nghe nói một thân mị thuật của nàng ta thậm chí tiên nhân không khó mà chống đỡ được, hơn nữa tính tình nàng ta bất định, số yêu tu ma tu cùng tu sĩ chính đạo chết trong

tay nàng không sao đếm xuể, nhưng vì e ngại thực lực của nàng nên cho tới nay chưa từng có kẻ nào dám ra tay đối phó nàng.

Tính ra, chết nhiều nhất trong tay Yêu Nhiêu chính là đệ tử Thiên Đạo các, hiện tại Cô Nhài nhìn thấy nàng còn không phải thành thành thật thật sao.

“Làm sao, ta không thể đến được Thiên Đạo Các này của các ngươi sao!”

Lời của Yêu Nhiêu không chút lưu tình, vẻ mặt Cô Nhài biến sắc, cuối cùng lại cố nặn ra vẻ tươi cười.

“Tất nhiên không phải.”

“Được rồi, ta cũng không phải tới thăm ngươi, chẳng qua ta nghe nói Mặc sư đệ đến chỗ này nên mới tới đây, ngươi còn tưởng Thiên Đạo các có thứ gì hay ho lắm sao.”

Tề Hoan nghe vậy, chân mày nhảy lên, vừa tiến một Hắc Duẩn Nhi, giờ lại nhảy ra một người. Mặc sư đệ, nàng ta gọi cũng đủ thân mật đi! Nam nhân vô liêm sỉ này nở hoa đào quá nhiều rồi.

Hơn nữa Yêu Nhiêu vừa nói vừa áp sát về phía Mặc Dạ, mắt thấy hai tay sắp bám vào tay hắn, Mặc Dạ lại đột nhiên giơ tay lên, hướng về phía Tề Hoan ngoắc ngoắc, “Tiểu Hoan, tới đây.” Động tác này rất tự nhiên, không có bất kỳ ai có thể tìm ra sai sót gì, lại vừa vặn tránh được Yêu Nhiêu. Yêu Nhiêu không nhìn được bĩu cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi, tức đến dậm chân. Cho dù là bộ dạng tức giận cũng khiến mọi người không nhìn được hung hăng nuốt một ngụm nước miếng.

Tề Hoan bĩu môi, hừ, coi như cho hắn mặt mũi một lần.

Vừa rồi Yêu Nhiêu lên tiếng nói chuyện, nhưng là vì cố ý chèn ép Cô Nhài nên nàng ta cũng không chú ý tới Tề Hoan, cho đến khi Mặc Dạ mở miệng gọi Tề Hoan, nàng ta mới chuyển tầm mắt về phía nàng.

Tướng mạo của Tề Hoan tất nhiên không thể nào so được với nàng ta, trên người khoác một tấm đạo bào không chút mỹ cảm, hoàn toàn không nhìn được những chỗ quan trọng, nhưng Yêu Nhiêu chưa từng thấy Mặc Dạ cười với bất kỳ ai, trừ Tề Hoan này.

Tề Hoan rất tự nhiên đi tới khoác tay Mặc Dạ, hai người vừa định xoay người rời đi, thì Cô Nhài chưa từ bỏ ý định mở miệng một lần nữa: “Mặc Dạ đạo hữu, kính xin ngươi cho Thiên Đạo các chúng ta một công đạo.”

Tề Hoan nghiêng đầu nhìn Cô Nhài, suy nghĩ có nên cho hắn một đạo lôi để hắn mở mang tầm mắt hay không. Mặc Dạ ác hơn, trực tiếp coi như không nhìn thấy Cô Nhài, cũng không thèm liếc một cái đã xoay người rời đi.

Cô Nhài là chương môn Thiên Đạo Các, vừa rồi thái độ của Tề Hoan đã khiến hắn tức giận đầy bụng, giờ lại thêm Mặc Dạ, dù tính tình hắn có tốt hơn nữa cũng không thể nhìn được mà bộc phát.

“Mặc Dạ, ngươi đứng lại đó cho ta!”

Mặc Dạ dừng bước, quét qua Cô Nhài một cái, “Chỉ bằng ngươi?”

“Bằng ta là chương môn Thiên Đạo các!” Lúc Cô Nhài nói những lời này,

trong giọng nói mang theo lực công kích nguyên thần, Tề Hoan vừa nhìn Yêu Nhiêu một cái, tâm hồn có chút không yên, lại bị Cô Nhai kêu một tiếng, đáy lòng không khỏi dâng lên một luồng sát ý mãnh liệt.

Nàng quay đầu nhìn Cô Nhai, “Thiên Đạo Các thì tính gì.”

Tuy lời này đã có không ít người nói, nhưng cỏ trên mộ họ cũng đã cao hơn đầu người rồi, cho nên, những lời này vừa ra khỏi miệng Tề Hoan liền khiến mọi người yên tĩnh trở lại.

“Mặc sư đệ, đồ đệ này của huynh có lá gan không nhỏ nha.” Yêu Nhiêu hứng thú dạt dào đứng một bên nhìn Tề Hoan, nêu những lời này do nàng ta nói ra, có lẽ sẽ không có việc gì, nhưng lại do Tề Hoan nói. . . . . Mặc Dạ có thể che chở cho nàng bao lâu?

“Tiểu Hoan, ngoan, chúng ta trở về.” Mặc Dạ cảm nhận được thân thể Tề Hoan khẽ run, nhiều tia Cửu U Tà Lôi xông ra khỏi đầu ngón tay nàng, phát ra âm thanh bùm bùm giòn vang. Hẳn biết Tề Hoan có lẽ vừa chịu ảnh hưởng của sát kiếp, vội vã muốn đem nàng rời khỏi nơi này.

Tề Hoan trong quá khứ chưa từng giết bao nhiêu người, một khi nàng không nhìn được, rất có thể sẽ chìm vào ma chướng, đến lúc đó thì cho dù là Mặc Dạ cũng không có biện pháp cứu nàng.

“Ta. . . . . Mặc. . . . . Ta khó chịu.” Hai tay Tề Hoan không nhìn được run rẩy, một luồng sát khí bạo ngược trực tiếp xông ra từ trong thần thức, thoáng cái khiến cho đôi mắt vốn trong trẻo tràn đầy tơ máu.

Tề Hoan cắn chặt môi dưới, nàng căn bản không hiểu, chỉ mấy câu nói mà thôi, tại sao mình lại có ý muốn giết hết mọi người ở đây.

“Không sao, một lúc là tốt rồi.” Mặc Dạ ôm chặt Tề Hoan, đầu ngón tay chạm vào mi tâm của nàng, truyền một luồng linh khí tinh thuần vào trong đầu nàng. Một lúc lâu sau, cảm giác khó chịu mới bị đè ép xuống, toàn thân Tề Hoan ướt đẫm, vô lực dựa vào trong ngực Mặc Dạ, không muốn nhúc nhích dù chỉ một chút.

Chương 171: Cửa Ta!

Mặc sư đệ, chàng cũng thật chiếu cố tiểu đồ đệ nhà mình nha.” Mặc dù hình như Tề Hoan đang bị làm sao, nhưng cử chỉ thân mật của hai người vẫn làm giọng điệu Yêu Nhiêu chua loét.

Tề Hoan tựa trong ngực Mặc Dạ, giận chó đánh mèo véo hông hấn một cái, thuận tiện còn phóng ra một chút lôi điện. Ghen cơ đấy! Nam nhân của lão nương, nàng ta ăn dâm cái rắm, ai cho nàng ta tư cách này!

Đột nhiên cảm thấy trên người đau nhức, Mặc Dạ như sờ như sờ không lên tiếng. Thời điểm Tề Hoan không nói đạo lý liền mặc kệ mình theo phe nào, cho nên không nói gì mới là lựa chọn tốt nhất.

“Nêu không còn vấn đề gì, chúng ta cáo từ trước.” Mặc Dạ quét mắt nhìn mọi người ở đây một cái, căn bản không hề trung cầu ý kiến ai.

Cảm thấy bị coi thường, Cô Nhai rốt cục không nhịn được, trực tiếp nhảy tới trước mặt Mặc Dạ, chỉ một tay vào hấn nói, “Mặc Dạ, chuyện của Lang Huyền Kiếm chúng ta có thể không truy cứu, nhưng người phải chịu trách nhiệm với lời nói của đồ đệ ngươi.”

“Nha? Ngươi muốn ta chịu trách nhiệm thế nào?”

“Ngươi phải bồi thường tổn thất cho Thiên Đạo Các chúng ta.”

Cô Nhai cứng rắn nói xong, Tề Hoan liền không nhịn được buồn cười, trí tuệ của cô nhân quả nhiên vô cùng vô tận, đến bây giờ còn có thể đòi bồi thường tổn thất tinh thần, Cô Nhai này quả nhiên có tiền đồ phát triển, cảnh giới vô sĩ đã luyện đến một trình độ nhất định rồi.

Trên thực tế, mặc dù thoát nhìn Cô Nhai làm vậy rất quá đáng, nhưng thật ra tất cả các môn phái tu tiên đều có bộ dạng này, dường như đã trở thành một loại quy tắc. Đáng tiếc Tề Hoan trước kia ở phái Thanh Vân được bảo hộ quá tốt, căn bản chưa từng nhìn thấy một mặt u tối của các môn phái tu tiên, loại chuyện vô lý như thế này vẫn còn là nhẹ.

“Tổn thất của các ngươi? Một câu vừa rồi của đồ đệ ta làm tức chết toàn bộ đệ tử Thiên Đạo Các các ngươi sao? Nếu đúng như vậy thì ta cũng không ngại để nàng nói thêm mấy câu.” Mặc Dạ nhìn Cô Nhai, rõ ràng không có biểu lộ gì đặc biệt nhưng vẻ mặt bình tĩnh một cách quá đáng kia ở trong mắt người khác lại khiến người ta muốn hung hăng cho hấn một quyền.

“Mặc sư đệ, cần gì phải náo đến như vậy, Cô Nhai lão đạo cũng chỉ bất mãn chàng quá sủng ái đồ đệ mà thôi, cho nàng ta một chút trừng phạt nho nhỏ coi như xong, ngươi thấy sao, Cô Nhai?” Yêu Nhiêu nhìn lướt qua Cô Nhai,

đột nhiên mở miệng nói.

Mặc dù ra vẻ hòa giải, nhưng lại đem mũi nhọn chĩa về phía Tề Hoan.

Cô Nhai tất nhiên không thể không nể mặt Yêu Nhiêu, trên thực tế, hẳn làm tới nước này cũng chỉ bởi vì không nhịn được mình bị mất mặt, thật ra cũng không phải muốn gây chuyện với Mặc Dạ, dù sao Mặc Dạ vẫn là người của phái Thanh Vân, hiện tại hẳn không thể trực tiếp khai chiến với phái Thanh Vân được, dĩ nhiên thái độ không thể quá đáng.

“Chuyện nhà chúng ta, từ lúc nào tới phiên người quản?” Từ khi Yêu Nhiêu xuất hiện, Tề Hoan đã không vừa mắt nàng ta, nghe nàng ta nói xong lại càng cảm thấy chán ghét. Chủ yếu là bởi vì nam nhân của mình bị người ta mơ tưởng đến, cho nên trong lòng nàng không thoải mái.

Tề Hoan vừa thốt ra, Cô Nhai cảm thấy run run một trận, lá gan của Tề Hoan này cũng quá lớn đi, ngay cả Yêu Nhiêu cũng dám đắc tội, cho dù nể mặt Mặc Dạ thì Yêu Nhiêu kia chưa chắc đã bỏ qua cho nàng. Nhưng đây chẳng phải là kết quả hẳn mong muốn sao, tuy gây sự với một tiểu bối là rất mất mặt, nhưng Tề Hoan này đích thực cần phải dạy dỗ.

“Mặc sư đệ, ta là nể mặt chàng. . . . .” Tề Hoan vừa nói xong, sắc mặt Yêu Nhiêu lập tức trở nên cực kỳ khó coi, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại dáng vẻ mỉm cười, chẳng qua ánh mắt nhìn Tề Hoan ít nhiều mang thêm chút ân ý hàm xúc khác.

“Không cần nể mặt hẳn, ta cho người biết, nam nhân này là của ta, người dù có nhìn hẳn thế nào đi nữa thì hẳn cũng chỉ là của ta.” Tề Hoan thề, vừa rồi tuyệt đối là nàng nhất thời xúc động, đại não bị chập mạch rồi. Những lời như thế làm sao lại có thể do nàng nói ra chứ. . . . . Trời ạ. . . . .

Lời Tề Hoan nói khiến khóe miệng Mặc Dạ cong lên, quả nhiên, bất luận trải qua bao nhiêu năm thì cái tính dễ xúc động của Tề Hoan đúng là khó thay đổi. Mặc Dạ sáng khoái ở trong lòng, Tề Hoan thì ảo não, về phần Yêu Nhiêu, nàng ta bị câu nói của Tề Hoan làm cho tức đến mức suýt nữa trụ tim. Những người khác đều u mê không hiểu gì.

Bọn họ không phải là thầy trò sao, vậy thì tuyên bố kia của Tề Hoan là có ý gì, hơn nữa Mặc Dạ cũng căn bản không hề có ý giải thích.

Đều nói bát nước hắt đi thì không thể lấy lại được, ánh mắt Tề Hoan hung dữ nhìn Mặc Dạ một cái, nếu không phải tại nam nhân này, thì làm sao mình có thể mất mặt như vậy được. Sau đó chuyển hướng sang Cô Nhai, “Không phải người muốn xem thứ phá hủy Lang Huyền kiếm sao, ta thành toàn cho người, người cũng đừng hối hận.”

Có một số người căn bản là không thể nhẫn nhịn được, chỉ cần người nhượng bộ, bọn họ sẽ không biết xấu hổ tiến tới, biện pháp hữu hiệu nhất, chính là cho bọn họ một lần giáo huấn cả đời khó quên.

Cô Nhai vừa nghe Tề Hoan nói, ánh mắt lập tức sáng lên, tầm mắt mọi người thoáng cái đều tập trung đến trên người Tề Hoan.

Sau đó, tất cả mọi người đều nhìn thấy một màn cả đời khó quên, một Tu Chân giả hậu kỳ Hóa Thần thể mà bị một thứ màu xám tro trực tiếp đánh văng ra xa trăm mét, toàn thân cháy đen, trong miệng còn nhả ra một làn khói trắng. Mà bản thân hắn đã sớm trợn mắt bất tỉnh nhân sự.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nghẹn họng trân trối, Tề Hoan giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, thối thối một ít lòi ti còn lưu lại trên tay, cười đến không có ý tốt nói, “Còn ai muốn xem, ta sẽ cho các người nhìn đủ.”

Mọi người nhìn nhau.

Không ai có dũng khí đi lên, phần lớn những ai tinh mắt đều nhìn ra được, Tề Hoan vốn không dùng bất kỳ pháp khí nào, cái mà nàng đánh ra là một quả cầu sét.

Tuy rằng trong giới tu tiên có không ít người tu luyện lôi thuật, nhưng không ai có thể đánh ra một kích mạnh như vậy. Có thể khiến Cô Nhai chưa kịp đánh trả đã hôn mê, đây là loại trình độ gì?!

Cũng khó trách Tề Hoan dám làm ra chuyện lớn lối như thế, người ta là có năng lực để đi ngang a. Rất nhanh, mọi người đều điều chỉnh tốt tâm tình, đồng loạt cho rằng Tề Hoan là cao nhân ẩn sĩ. Cho nên mới nói, chỉ cần có thực lực, ai thềm quản người là người tốt hay người xấu, đã từng làm chuyện gì, cái họ quan tâm chỉ là thực lực của người mà thôi.

Sắc mặt Minh Hồi lúc này đã sớm trắng bệch, ý cảm thấy, ý nghĩ ngu xuẩn nhất đời mình chính là muốn dùng Tề Hoan để uy hiếp Mặc Dạ. Cũng may y chưa hề làm gì, nếu không, sợ rằng kết cục tuyệt đối không tốt hơn Cô Nhai là bao.

Trong Thiên Đạo Các, ngoại trừ mọi người đang ngây ngẩn thì kẻ bị rung động nhất e rằng chính là Lôi Minh trong Tế Thân điện. Bản thân nó vốn là lôi thú có thực lực Tiên Tôn, đương nhiên có thể cảm giác được lực lôi điện ẩn chứa trong chiêu thức của Tề Hoan.

Tiên thú tu hành vốn không dễ, lực lôi điện tinh khiết nhất trong thiên địa lại chỉ tháp Lôi Thần mới có, đó là bởi vì tháp Lôi Thần chứa lực khởi nguyên (năng lượng từ căn nguyên, nguồn gốc), có thể tạo ra các loại lôi điện tinh thuần nhất. Nhưng tháp Lôi Thần đã đóng cửa mấy ngàn năm, ngay cả Thiên Phật trong coi tháp cũng không thể tiến vào, dĩ nhiên một tiên thú như nó càng không có biện pháp đi vào hấp thu lôi điện, điều này làm cho nó đã đạt tu vị Tiên Tôn suốt mười vạn năm mà không cách nào thăng tiến hơn được.

Nhưng trước mắt, thậm chí lại có người có thể phóng ra cầu sét hàm chứa lực khởi nguyên, điều này chứng tỏ cái gì? Điều này chứng tỏ chỉ cần khống chế được người này, mình sẽ trở thành tiên thú duy nhất có thể lên cấp liên tục trong Tiên giới thậm chí là trong lục đạo!

Nghĩ tới đây, trong mắt Lôi Minh hiện lên một tia quyết tuyệt (quyết đoán,

tuyệt tình). Bết kẻ người ở Minh giới kia có quan hệ thế nào với nữ nhân này, bết kẻ hấn tới vì cái gì, thì nó cũng tuyệt đối phải lưu nữ nhân này lại. Tu vi của Lô Minh so ra cao hơn Tề Hoan, tất nhiên nó có thể nhìn ra tu vi Tề Hoan đã đến ngũ trọng thiên, mặc dù không biết vì sao một tiên nhân ngũ trọng thiên lại chạy đến Nhân Gian, còn ở chung với người của Minh giới, nhưng điều này cũng không cản trở đến kế hoạch của nó.

Mọi người có lẽ đã bị một chiêu kia dọa sợ, ngay cả Yêu Nhiêu cũng không nói gì, ánh mắt phức tạp nhìn Tề Hoan và Mặc Dạ rời đi.

Sau đó Tề Hoan có thật sự coi như chưa từng xảy ra chuyện gì hay không?

Điều này hiển nhiên là không thể, tính nàng nhỏ mọn đã không phải mới ngày một ngày hai. Cho nên, Mặc Dạ đáng thương, lúc nửa đêm đang ôm Tề Hoan ngủ say thì bị Tề Hoan một cước đạp xuống giường, thuận tiện liên tiếp thưởng cho hấn những quả cầu sét to như chậu nước rửa mặt.

“Tiểu Hoan. . . . . Để ta vào đi. . . . .” Mặc Dạ đáng thương đứng ngoài cửa phòng, trong ngực còn ôm cái gối bị Tề Hoan ném ra cùng. Hấn nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra, lúc về vẫn còn tốt mà, tại sao nửa đêm đang ngủ, mình lại bị đuổi ra ngoài đây?

Hơn nữa. . . . . Cúi đầu nhìn toàn thân xanh tím, Mặc Dạ không nhận được thờ dài, đây có tính là võ quýt dày có móng tay nhọn không.

Nói thật thì, cầu sét của Tề Hoan không có uy hiếp gì cho hấn, nhưng mấu chốt là thứ đó đánh vào người cũng cảm thấy rất đau.

Về phần tại sao Tề Hoan tự dung nổi đóa lúc nửa đêm, chỉ có thể nói là Mặc Dạ tương đối xui xẻo, ai bảo lúc ngủ Tề Hoan nằm mơ, mơ thấy Mặc Dạ ở cùng Yêu Nhiêu tình chàng ý thiếp, sau khi tức giận tỉnh mộng lại thấy nam nhân này ngủ ngon như thế, trong lòng nàng tất nhiên sẽ cảm thấy khó chịu rồi.

“Người ở ngoài cố gắng mà kiểm điểm lại cho ta!” Giọng Tề Hoan từ trong nhà truyền đến.

Mặc Dạ gãi gãi đầu, rốt cục là muốn hấn kiểm điểm cái gì a? Dù sao cũng phải nói chút lý do cho hấn chứ.

Cố gắng đẩy cửa, phát hiện cửa đã bị Tề Hoan dùng lôi phong kín rồi, hấn bắt đắc dĩ thờ dài, được rồi, lời nương tử nói luôn đúng, hấn phải kiểm điểm.

Nhưng Mặc Dạ há có thể hết hy vọng dễ như vậy sao? Điều này hiển nhiên không phù hợp với tính cách của hấn, ngay lúc Tề Hoan đang an an ổn ổn chuẩn bị ngủ lại, giọng Mặc Dạ truyền vào, “Tiểu Hoan, tâm sự với ta đi. . .

”
Tề Hoan trầm mặc, không thêm nhìn hấn, tiếp tục ngủ.

“Tiểu Hoan, bên ngoài lạnh lắm a ~” Tựa trên cửa, ngẩng đầu nhìn mặt trăng lưỡi liềm trên bầu trời, Mặc Dạ thuận tay biến ra một bộ xiêm y mặc trên người, lại không biết từ đâu biến ra một bầu rượu, ừ, thuận tiện còn

thêm một bàn thịt bò nhắm rượu.

“Tiểu Hoan, thịt bò này mùi vị rất khá. . . . .” Đúng lúc Tề Hoan buồn ngủ, giọng Mặc Dạ lại một lần nữa xuyên qua não, Tề Hoan trực tiếp bật dậy, hung dữ nhảy xuống giường kéo cửa ra.

Sau đó một vòng tay ấm áp bao quanh nàng, “Ta biết nàng không có ta là không ngủ được mà ~” Ôm Tề Hoan về giường, một cước đá cửa, cho nên mới nói, muốn sống hài hòa thì cần phải tranh thủ.

Chương 172: Tướng Công, Ta Sẽ Không Quấy Rầy Nữa

“Nương tử, cẩn thận răng của nàng.” Mặc Dạ ôm Tề Hoan trở về phòng, đặt nàng ở phía dưới, trên mặt nở nụ cười, cho nàng tùy ý gặm tay mình. Đây là tình thú phu thê giữa hai người, Mặc Dạ nhìn dáng vẻ kiên nhẫn của Tề Hoan, không nhịn được bật cười. Sau khi hắn dùng xác Mặc Ngự lưu lại để ngưng tụ thân thể, mức độ cường hãn có khả năng sánh bằng cương thi, chỉ cần hắn không muốn thì căn bản không ai có thể gây tổn thương cho bản thể của hắn.

“Không cho phép, ngươi tự kiểm điểm lại cho ta!” Tề Hoan tính đập Mặc Dạ xuống giường, đáng tiếc chân nàng còn chưa giơ lên đã bị Mặc Dạ chen vào giữa.

“Chậc, chảy máu, đau quá nha ~” Mặc Dạ rên rỉ nhìn máu chảy trên tay, hắn cố ý lắc lắc trước mặt Tề Hoan, muốn lừa gạt chút đồng tình, đáng tiếc Tề Hoan lại không mắc mưu.

“Đáng đời!” Tề Hoan quay đầu đi, biết rõ hắn chỉ giả vờ, tuyệt đối không thể dễ dàng tin tưởng. Nhưng . . . . . Đúng là chảy máu thật, Tề Hoan liếc trộm một cái, hơi do dự, rồi lập tức quay cái đầu nhỏ lại.

“Tàn nhẫn như vậy à . . . . .” Mặc Dạ cúi đầu, ngậm hai cánh môi Tề Hoan nhẹ nhàng cắn, hai tay từ từ trượt lên dọc theo đường cong duyên dáng của nàng. Ngón tay hơi thô ráp tiếp xúc với da thịt non mềm, làm cho nàng không nhịn được run run, phần dưới nóng bỏng của Mặc Dạ dường như muốn thiêu đốt cả người Tề Hoan.

“Ta cảnh cáo ngươi. . . . .” Tề Hoan cũng không biết, giọng điệu cảnh cáo này rốt cuộc có bao nhiêu mê người, khiến ngọn lửa cháy trong mắt Mặc Dạ bùng lên.

“Vâng. . . . . Mời nương tử ra chỉ thị.” Mặc Dạ cắn nhẹ vành tai Tề Hoan, nhẹ nhàng gặm một chút lại một chút, mơ hồ nói không rõ. Hơi thở ấm áp phun vào tai nàng, nàng muốn trốn cũng không cách nào động đậy nổi.

“Ngươi, ngươi là tên hôn đản dính đầy hoa đào, thừa dịp ta không có ở đây liền thông đồng với đám yêu tinh xung quanh.” Tề Hoan lôi chuyện cũ ra, nữ nhân luôn cực kỳ hẹp hòi, mà Tề Hoan so với những nữ nhân khác thì càng hẹp hòi hơn không biết bao nhiêu lần.

“Ta vô tội mà.” Mặc Dạ trợn trắng mắt, trời đất chứng giám, hắn thật sự không hề làm gì, ngày ngày chỉ nghĩ tới nặng nhớ tới nàng, hắn nào có thời

gian nhìn những nữ nhân khác, hơn nữa kể từ sau khi có nàng, không một nữ nhân nào có thể lọt vào mắt hấn. Nghĩ tới đây, Mặc Dạ không nhịn được cười khổ, đời này của mình coi như thua thảm trong tay Tề Hoan rồi.

Khi ở Nhân Gian, hấn cũng đã được lĩnh giáo sức ghen của Tề Hoan lớn đến thế nào. Vì bọn họ không thể vừa sinh ra đã gặp nhau, nên bỏ lỡ nhân sinh của mỗi người, nhưng hấn có thể bảo đảm, từ sau một khắc bọn họ gặp nhau, trong tính mạng của hấn chỉ có một nữ nhân là Tề Hoan.

“Ta không cần biết! Dù sao cũng là lỗi của ngươi!” Tề Hoan trừng to mắt hạnh, còn dám mạnh miệng à, không thể tha thứ! Dĩ nhiên, đôi khi cố tình gây sự cũng là cần thiết, nàng đây là tranh thủ phúc lợi cho bản thân.

“Được rồi, đừng nóng giận, đều là lỗi của ta.” Biết không thể nói lại được Tề Hoan thì cứ theo ý nàng là tốt nhất.

“Hừ, đúng rồi, thế nên ngươi phải biết điều một chút, tiếp nhận trừng phạt đi.” Tề Hoan rút cục né được ma trảo của Mặc Dạ, tung mình đè Mặc Dạ ở phía dưới, dùng cả tay lẫn chân bò dậy, ngồi trên bụng hấn, trên mặt nở nụ cười như kẻ trộm.

Được rồi, nương tử thích chủ động, hấn có thể tiếp nhận được. Mặc Dạ ngoan ngoãn nằm trên giường, chờ hành động tiếp theo của Tề Hoan. Kết quả là, Tề Hoan dùng hai vòng lồi cột chặt hai tay hấn, đây là tình thú trong truyền thuyết sao? Mặc Dạ lắc người một cái, không nhúc nhích được, đúng là rất bền chắc a.

“Tướng công ~” Nàng thuận tay xử lý bộ xiêm y được biến ra trên người Mặc Dạ, hai tay tỉ mỉ vuốt ve người hấn, xẹt qua lòng ngực trơn nhẵn, vùng bụng chắc nịch, ngón tay nhỏ bé mềm mại tinh xảo từ từ đi xuống, làm cho Mặc Dạ hít vào một ngụm khí lạnh.

Tay trái ở phía dưới trêu chọc như có như không, Tề Hoan gục nửa người trên người Mặc Dạ, đầu lưỡi không ngừng liếm yết hầu đang chuyển động của hấn.

“Ừm. . . . .” Mặc Dạ híp mắt, trong lòng đột nhiên giật thót, theo hiểu biết của hấn về Tề Hoan. . . . . Nàng nhất định sẽ không nhanh chóng rơi vào tình trạng như vậy mới đúng. Có lẽ là tâm ý tương thông, ý nghĩ của Mặc Dạ vừa hiện lên, thì Tề Hoan đột nhiên rút tay nhỏ bé về.

“Tướng công ~ chàng cứ nghỉ ngơi cho khỏe một lúc đi, ta sẽ không quấy rầy.” Căn môi Mặc Dạ một cái, Tề Hoan nhanh chóng ngồi dậy, dùng khí thể sét đánh không kịp bưng tai chạy ra khỏi phòng, bỏ lại Mặc Dạ bị trói thành bánh chưng nằm trên giường không nhịn được than thở.

Hấn biết ngay mà. . . . .

Hơn nữa lúc này khi Tề Hoan dùng sắc dụ hấn, thừa dịp hấn không để ý đã cột chặt cả hai tay hai chân hấn, hấn nên làm gì bây giờ?

Chịu đựng đau đớn vì điện giật, Mặc Dạ xé rách từng lớp lồi ti trên người, sau đó ngồi dậy liếc nhìn bộ vị nào đó mới được an ủi một nửa còn đang

kích động, chống tay lên trán thở dài một hơi. Đợi lâu như vậy, thân thể Tề Hoan chắc hẳn đã không còn gì đáng ngại, hẳn không cần phải tiếp tục chờ đợi nữa.

Nếu cứ kéo dài tình trạng này, hẳn sợ rằng mình sẽ bị bóng ma tâm lý vô cùng nghiêm trọng. Bất luận thế nào, hôm nay không thể bỏ qua cho Tề Hoan dễ dàng như vậy, không thể để nửa đời sau bị người nào đó đè lên trên. Hẳn cũng không muốn sau này mới làm được một nửa đã bị bà xã ném lên giường.

Đang lúc Mặc Dạ ngồi ngẩn người, suy nghĩ xem nên chờ Tề Hoan về rồi tiếp tục hiệp đấu hay là đi ra ngoài bắt người, thì đột nhiên cảm thấy không gian bị chặn động, trong nháy mắt một luồng tiên lực cường đại phóng ra. Nhưng hơi thở này biến mất rất nhanh, ngay sau đó hơi thở của Tề Hoan cũng biến mất không thấy đâu. Mắt Mặc Dạ chợt lóe lên ánh sáng lạnh, thân ảnh lập tức biến mất khỏi giường.

Tề Hoan vốn cố ý làm chuyện xấu chọc tức Mặc Dạ, nhưng nàng đã đánh giá định lực của mình hơi cao rồi, đi ra ngoài dạo một vòng vẫn không thể đè nén được luồng nhiệt trên người, cho nên nàng quyết định trở về gây sự với Mặc Dạ. Ai ngờ nàng còn chưa trở về, đã nhìn thấy một đạo lôi điện màu tím phóng tới, ngay sau đó, một con thú chưa từng nhìn thấy bao giờ đột ngột hiện thân trước mặt nàng, bắt lấy nàng rồi dùng đạo lôi điện kia trói chặt nàng lại.

Ngay thời khắc bị mang đi kia, Tề Hoan đột nhiên ngộ ra, mình bị bắt cóc rồi sao?

“Ta tên là Lôi Minh.” Cùng lúc Tề Hoan bị ném xuống nền đất lạnh như băng, nàng nghe thấy một giọng nói trầm thấp.

Ngẩng đầu lên nhìn theo hướng giọng nói, phát hiện con thú kia đang nói với mình. Tề Hoan gật đầu, nàng mới không thèm quan tâm nó tên gì, nàng chỉ muốn biết lý do vì sao mình bị bắt cóc thôi.

“Người là Tiên nhân, vì sao không phi thăng?” Trong giọng nói của Lôi Minh mang theo ý chất vấn, nó cũng không muốn làm gì Tề Hoan, cứ phải hiểu rõ về nàng trước đã.

“Bộ dạng của ta giống Tiên nhân lắm sao?” Tề Hoan cười mỉa mai, Tiên nhân, một từ ngữ quá xa vời, nàng còn tưởng rằng cả đời này sẽ không cần liên quan gì đến tiên nhân nữa chứ.

“Tiên nhân có tu vi đạt từ tam trọng thiên trở lên thì phải phi thăng Tiên giới, nếu không sẽ bị lôi phạt, ngươi không biết sao?”

“Cho nên ngươi trói ta đến đây chỉ vì thảo luận chuyện này?” Tề Hoan nhướn mày, lời này nói ra sẽ có người tin sao? Chẳng qua, trên người nàng hẳn là không có thứ gì khiến nó thèm khát mới phải.

“Không, ta chỉ muốn dẫn ngươi trở lại Tiên giới, sự tồn tại của ngươi đã uy hiếp đến trật tự của Nhân Gian.” Lôi Minh đường đường chính chính nói,

không ai có thể tìm ra lỗi gì, đáng tiếc nó lại gặp phải Tề Hoan, Tề Hoan chưa bao giờ phân rõ phải trái với người khác, huống chi nó còn không phải con người.

“Trật tự của Nhân Gian là do người định ra sao, vì sao lại nói ta uy hiếp trật tự của Nhân Gian?” Tề Hoan đại khái đã đoán được thân phận của Lôi Minh, tu vi của nó cao hơn nàng rất nhiều, hơn nữa còn là tiên thú, khẳng định nó chính là tiên thú có thực lực tiên tôn mà Mặc Dạ từng nhắc tới. Không biết vì sao, thời gian qua lâu như vậy, người trên Tiên giới cũng thay đổi gần hết, nhưng những lời bọn họ nói ra vẫn khiến người ta không sao thoải mái nổi.

“Nếu người không chịu, vậy thì ta chỉ có thể cứng rắn dẫn người rời đi.” Lời nói của Lôi Minh có chút bất thiện, nó không hề có ý định cãi nhau với Tề Hoan, trên bốn chân dần dần hiện ra luồng lôi điện màu tím, một luồng lôi lực yếu ớt tỏa ra từ trên người nó.

Thật ra, đối với người khác, lôi điện trên người Lôi Minh cực kì kinh khủng, nói sao thì cũng sánh ngang với tứ cửu lôi kiếp, nhưng ở trong mắt Tề Hoan lại có chút chưa đủ tầm.

Tề Hoan không ngờ nó cũng chơi lôi, đáng tiếc, hình như nó tìm nhầm đối tượng rồi. Hơn nữa, mình tạm thời vẫn chưa tính đến chuyện trở lại Tiên giới. Nếu tính ra, Tiên giới là nơi nàng chán ghét nhất, những chuyện không vui trong quá khứ phần lớn đều xảy ra ở đó. Nếu có thể, Tề Hoan tình nguyện sống cả đời ở Nhân Gian với Mặc Dạ.

Phút chốc khi Lôi Minh tới gần Tề Hoan, đột nhiên nó cảm giác được mình dường như mất đi sự khống chế với lực lôi điện trên người, ngay cả Lôi Tâm mảnh như sợi tóc mà nó tu luyện được trong nội đan cũng bị chấn động.

“Người đã làm gì?” Nơi này chỉ có hai người, ngoại trừ Lôi Minh, thì kẻ động chân động tay sợ rằng cũng chỉ có Tề Hoan.

Tề Hoan trung ra vẻ mặt vô tội, nàng thật sự không hề làm gì. Muốn trách chỉ có thể trách nàng quá mê người. Mặc dù không thể tùy ý phóng ra các loại lôi điện khác, nhưng Tề Hoan phát hiện nàng vẫn có thể khống chế chúng, lực khống chế thậm chí còn mạnh hơn chính kẻ tu luyện ra chúng, Lôi Minh chính là một ví dụ tốt nhất.

Thật ra thì cái này chính là công lao của tháp Lôi Thần. Tháp Lôi Thần kia dù sao cũng do nàng luyện ra, phàm là người tu luyện thuộc tính Lôi trong lục đạo đều cần phải hấp thu lực lôi điện trong tháp, nói cách khác, chỉ cần là Tiên nhân hấp thu lôi điện chạy đến trước mặt Tề Hoan, bọn họ sẽ mất đi quyền khống chế lực lôi điện trong cơ thể.

Lúc đầu không phải là không có ai nghĩ đến vấn đề này, nhưng tất cả bọn họ đều cho rằng Tề Hoan đã lấy thân hóa đạo rồi, không ai nghĩ tới sẽ có một

nam nhân khẳng khẳng một mực chờ đợi nàng suốt mười ba vạn năm, đơn giản chỉ cần làm cho nàng sống lại một lần nữa.

Chương 173: Lôi Minh Chết

Một tia lực lôi điện trên người Lôi Minh phóng lên không trung, tạo thành mây kiếp màu tím trên đỉnh đầu, trong đám mây không ngừng nổ ra tiếng sấm, so với độ kiếp bình thường không kém bao nhiêu.

Đáng tiếc nó lại không hề tạo thành bất kỳ uy hiếp gì cho Tề Hoan, hơn nữa những thứ lôi điện đó sau khi tiến lại gần Tề Hoan đều bị nàng hấp thu sạch. Tề Hoan chà ngón trỏ và ngón cái lại với nhau, một tia chớp màu tím phát ra từ trên tay nàng.

“Nhìn thì không tệ, có điều uy lực hơi kém một chút.” Mặc dù biết lực lôi điện của mình cao hơn Lôi Minh, nhưng Tề Hoan cũng hiểu, tu vi của Lôi Minh cao hơn nàng không chỉ một bậc.

Thấy lôi điện vô dụng với Tề Hoan, Lôi Minh lại nhào về phía nàng, Tề Hoan tạo lôi võng có thể ngăn cản được lôi điện, nhưng không ngăn được móng vuốt sắc nhọn của Lôi Minh. Mặc dù vì muốn phá rách lôi võng nên hai chân trước của Lôi Minh bị đánh thành huyết nhục mơ hồ, nhưng dường như cũng không tạo thành thương tổn quá lớn cho nó.

Không đủ bền chắc a! Tề Hoan âm thầm thở dài một tiếng, nếu rút Cửu U Tà Lôi vào địa võng, thì chỉ e cho dù móng vuốt của Lôi Minh gãy hết thì địa võng cũng không bị làm sao cả. Pháp bảo quả nhiên không thể thiếu, kẻ không cần dùng đến pháp bảo như Mặc Dạ căn bản là không phải người bình thường rồi!

Tề Hoan vừa ảo não, vừa không ngừng sử dụng lôi độn (sấm lôi, mìn lôi) công kích Lôi Minh, trong lúc nhất thời Lôi Minh cũng không thể làm gì được nàng.

Rốt cục, hai người giằng co hết thời gian một chén trà, Lôi Minh rốt cục không chịu được nữa, nó há to miệng, một cái lưới lớn màu tím chụp lấy Tề Hoan.

Lần này, Tề Hoan không tiếp tục sử dụng lôi độn. Bởi vì, nàng rốt cục đã tìm thấy đồ mình muốn tìm.

Tro mắt nhìn mình bị địa võng bao phủ chặt chẽ, trên mặt Tề Hoan chẳng những không lộ vẻ kinh sợ, mà còn nở nụ cười.

“Đây là địa võng?” Cảm nhận được địa võng trói chặt trên người mình, Tề Hoan đột nhiên mở miệng.

Lôi Minh giật mình, kể từ sau khi giao thủ với Tề Hoan, nó đã cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, biểu lộ hiện giờ của nàng thật sự quá mức quý dị. Sự tôn

tại của địa võng là một bí mật, sao nàng lại biết? Cho dù ở Tiên giới, hẳn là cũng chỉ có người kia mới biết đến chuyện của địa võng mới phải.

“Vật này dùng rất tốt đúng không. . . . .” Trong giọng nói của Tề Hoan mang theo chút hoài niệm, sao nàng cũng đã từng dùng nó bắt được không ít cá, cá của Tiên giới, mùi vị rất ngon a~, tuy nhiên tùy tiện bắt cá của nhà người ta là không đúng.

Nàng vừa dứt lời, Lôi Minh liền cảm giác được một luồng lực lôi điện kinh khủng phát ra, không, phải nói là lực khởi nguyên mới đúng. Sau khi lực khởi nguyên màu xám tro rót vào lôi võng, trong nháy mắt Lôi Minh bị mất đi liên hệ với địa võng. Một lúc lâu sau, khi lực khởi nguyên kia dần dần biến mất, địa võng trên người Tề Hoan dần dần ngưng tụ thành một viên đá màu đen, nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay nàng.

“Trần lôi thạch! Người, người làm sao có thể. . . . .” Trần lôi thạch chỉ có thể luyện hóa được sau khi địa võng hoàn toàn nhận chủ, Lôi Minh có được địa võng mấy ngàn năm, nhưng chưa từng thấy qua Trần lôi thạch. Ngày đó, kẻ đưa địa võng cho nó chỉ nói một câu như vậy, nó cho rằng đó chỉ là lời độn, không ngờ lại là thật.

Tề Hoan nắm hòn đá lạnh như băng trong tay, nhẹ nhàng buông ra, cứ thế nhìn nó rơi xuống đất. Sau đó, Lôi Minh phát hiện mình không thể nào nhúc nhích được. Lôi điện màu xám tản ra hơi thở chết chóc từ từ bao phủ nó, từ từ cắn nuốt toàn bộ năng lượng bên trong thân thể nó. Đây là lần đầu tiên Lôi Minh cảm thấy sợ hãi, đó là sự sợ hãi khi tiến gần đến cái chết.

Cửu U Tà Lôi trừ không gian truyền tống ra thì năng lực kinh khủng nhất chính là cắn nuốt, chẳng qua nó cần mất một khoảng thời gian. Chỉ cần có đủ thời gian, nó sẽ là loại lôi điện kinh khủng nhất trong thiên địa. Cái gọi là không gian truyền tống chẳng qua là cắn nuốt không gian, tự tạo ra một không gian khác mà thôi.

Ngay cả không gian cũng có thể cắn nuốt, thì việc đối phó với một tiên thú có thể có khó khăn gì chứ.

“Người không thể giết ta!” Cho dù là tiên thú, nhưng vẫn có tính mạng, chỉ cần là sinh vật sống, ai lại không sợ chết đây. Nghe Lôi Minh thay đổi giọng điệu, Tề Hoan vẫn thờ ơ.

Không phải nàng không muốn dừng lại, mà là nàng không có cách nào để dừng lại. Cái gọi là sát kiếp, chính là phải tích lũy sát nghiệp, càng giết được sinh linh cao cấp, sát nghiệp càng cao, thật không may, Lôi Minh lại vừa vặn phù hợp với yêu cầu của Tề Hoan, chỉ cần giết nó, sát kiếp sẽ bị phá bỏ. Về phần thiên kiếp xảy ra sau khi giết nó, đối với Tề Hoan mà nói, thiên kiếp có tính là gì!

Ngay lúc nàng nổi lên sát cơ với Lôi Minh, nàng đã không còn cách nào dừng lại được.

“Nàng dĩ nhiên có thể giết người.” Mặc Dạ không biết đứng ở phía sau Tề

Hoan từ lúc nào, hần mỉm cười nhìn lôi điện màu tím trên người Lôi Minh nhạt dần. Vốn hần còn đang tính xem làm sao để giúp Tề Hoan bình an vượt qua sát kiếp, không ngờ được lại có kẻ chạy tới chịu chết.

“Ta chết, đệ nhất thần tướng sẽ không bỏ qua cho các ngươi!” Dường như biết rằng mình chắc chắn phải chết, tiếng gầm gừ của Lôi Minh càng lúc càng lớn, nó muốn truyền âm thanh đi, nhưng bên ngoài vẫn yên tĩnh như cũ. Nó muốn chạy trốn, nhưng lại không cách nào thoát khỏi địa võng cùng những tia lôi điện màu xám tro chưa từng nhìn thấy bao giờ phía trên.

“Lúc nào cũng đợi.” Mặc Dạ vừa nói xong, thân thể Lôi Minh đã dần trở nên trong suốt, lực lôi điện tích lũy vạn năm trong cơ thể nó cuối cùng bị cắn nuốt không còn một mảnh. May mắn Lôi Minh đã định ra khế ước với người ta, một khi nó bỏ mình, thần thức cũng sẽ lưu lại.

Khi thần thức Lôi Minh lưu lại muốn đột phá lôi võng để xông lên trời, năm ngón tay Mặc Dạ mở ra, bóp chặt lấy thần thức không trọn vẹn đó. Mặc Dạ cười như không cười nhìn đám sương mù màu tím giã dụa trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng lắc đầu, “Ngươi vẫn nên ở lại đi.” Tay phải khẽ dùng lực, đám sương kia nổ tung như pháo hoa, bắn về phía không trung, tạo thành từng vệt màu tím, nhưng rất nhanh liền biến mất.

“Ta có phải là có chút xúc động hay không?” Tề Hoan thu hồi địa võng, quay đầu nhìn Mặc Dạ. Tuy nói vậy, nhưng trên mặt nàng không có nửa phần hồi hận.

Mặc Dạ nhún nhún vai, tỏ vẻ không sao cả, “Ta đã thay nàng hủy thi diệt tích rồi.”

“Ngươi xác định cái này có tác dụng sao?”

“Yên tâm, cho dù bọn họ muốn tìm, cũng sẽ không tìm đến nàng.” Nói cách khác, hủy thi diệt tích cũng vô dụng!

“Tiên thú cấp bậc tiên tôn có phải rất hiếm không?” Lúc trước nàng chưa từng nhìn thấy tiên thú nào cao cấp như vậy. Mặc dù sau khi giết nó Tề Hoan cảm thấy dường như cây cung kéo căng trong lòng mình được nói lỏng ra, nhưng phiền toái sau này tuyệt đối không ít.

“Ừm.” Mặc Dạ ôm Tề Hoan rời khỏi Tế Thần điện, “Cũng chỉ có một con mà thôi.”

Khi thần hồn của Lôi Minh bị diệt, hoàn toàn biến mất trong thiên địa, thì trên Tiên giới, Thông Thiên Các trong phủ đệ nhất thần tướng đột nhiên sụp đổ, tin tức Lôi thú Thông Thiên tử vong dường như trong nháy mắt đã truyền khắp Tiên giới.

“Chủ tử, Lôi Minh đã chết.” Tiên giới, trong sơn mạch (dãy núi), một đại hán (*) mặc chiến giáp màu đen quỳ gối trước một tượng đá, giọng nói hơi bồn chồn.

(*) người cao to vạm vỡ.

“Thần niệm ta lưu lại đâu?” Tượng đá đột nhiên phát ra tiếng rạn nứt, từng

khôi từng khôi hàn băng rơi xuống, bên trong tượng đá, vậy mà lại có một người sống.

“Biến mất rồi.”

“Là Minh Hỏa hay Đoạn Tuế?”

“Minh Hỏa vẫn bề quan như cũ, Đoạn Tuế cũng không đột phá Thôn Ân.”

Đỉnh đầu đại hán càng lúc càng thấp, giống như đang rũ xuống đất.

“Cho nên. . . . . Người đang nói cho ta biết, trừ hai người bọn họ ra, ở Tiên giới còn có người khác có khả năng giết chết Lôi Minh?” Trong tượng đá, giọng nói kia khẽ vang lên, mặc dù không lộ ra bất kỳ sự tức giận nào, nhưng lại làm cho người nghe phát rét trong lòng.

“Lôi Minh, Lôi Minh là bị chết ở Nhân Gian?”

“Rầm” một tiếng, đại hán kia đột ngột bay ra ngoài, trực tiếp ngã ngửa trên mặt đất, vùng ngực trên chiến giáp màu đen bị lõm đi.

Chiến giáp cao cấp nhất, vậy mà bị trúng một quyền lại biến thành như vậy!

Đây quả thực là một chuyện khó tin, nhưng thật sự đã xảy ra.

“Hỏa Nha không phải đang rất rảnh rỗi sao, bảo hấn xuống Nhân Gian, ta muốn biết ai là kẻ đã giết Lôi Minh.” Hồi lâu sau, giọng nói kia mới lại vang lên.

Đại hán vội vàng bò dậy, hướng về phía tượng đá khấu đầu hai cái, xoay người rời đi.

Sau khi người nọ rời đi, những khối đá vụn rơi xuống từ trên người tượng đá dần dần tan biến, mà tượng đá kia cũng bắt đầu khôi phục nguyên trạng, sau hết thấy, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nửa đêm, Tề Hoan cuộn mình trong chiếc chăn mềm mại, giống như cái nem rán, một bắp đùi tuyết trắng thon dài vắt lên trên, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong chăn, ngủ đến quên trời đất. Về phần Mặc Dạ, thật bất hạnh, Tề Hoan cảm thấy hấn thuộc về loại sinh vật nguy hiểm, nên đem hấn treo ngược trong địa võng. . . . . Không, phải nói là đưa địa võng cho hấn dùng làm võng.

Mặc Dạ đáng thương bị mắc trong võng, làm cho cả đêm dục vọng không được thỏa mãn.

Ngày hôm sau, khi Tề Hoan tỉnh lại, trong Thiên Đạo Các đã loạn thành một đoàn, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe nói Hội Minh bị ép dừng lại, tất cả các môn phái tham gia đều phải lưu lại.

Thiên Nhai Hải Các đóng cửa, trừ chương môn Thiên Đạo Các ra, không ai biết làm sao để mở bức tường chắn tự nhiên của nó.

Liên tiếp ba ngày sau, Cô Nhai lão đạo giống như đột nhiên biến mất trên đời, bất luận đám môn phái kia náo thế nào, hấn cũng không ra mặt, chỉ có một số lão đạo tu vi thấp kém đóng giữ trong môn phái.

Không phải Cô Nhai không muốn ra mặt, chỉ là hấn không thể. Hiện tại tất cả mọi người từ trường lão trở lên trong Thiên Đạo Các đều quỳ gối ở Tế

Thần điện, không một ai dám mở miệng nói chuyện.

“Cho nên nói, các ngươi cũng không biết Lôi Minh chết như thế nào?”

Ngày Lôi Minh chết, một hồng y nam tử đi tới Thiên Đạo Các, hắn vừa xuất thủ liền giết chết hai tiên nhân có tu vi đạt tới tam trọng thiên canh giữ Tế Thần điện.

“Thượng, thượng tiên, tiểu nhân thật sự không biết, thực sự không biết mà!” Cô Nhai lão đạo chỉ còn kém mỗi nước khóc lên, ba ngày nay, hắn đã lặp lại câu nói kia đến hơn vạn lần.

Song hồng y nam tử lại không ngừng hỏi cùng một câu, cũng không giết người. Nhưng Cô Nhai cảm thấy, hắn còn hơn cả cắt cổ, so với giết người còn tàn nhẫn hơn.

“Được rồi.” Hồng y nam tử cười híp mắt xoay người, “Vậy thì tìm ra hung thủ đi.”

Lời này vừa nói ra, Cô Nhai trực tiếp trợn trắng hai mắt. Tìm ra sao, có thể xóa trí nhớ của hai tiên nhân tam trọng thiên, vô thanh vô tức giết chết tiên thú, kẻ đáng sợ như vậy, một tu chân giả hậu kỳ Hóa Thần như hắn có thể đối phó được sao?

Chương 174: Thiên Tướng Hỏa Nha

Cô Nhai tất nhiên không có cơ hội phản bác, cho nên Hỏa Nha coi như hắn đã đồng ý, vung tay áo ném mấy lão già đang quỳ trước mặt bay ra khỏi Tế Thần điện. Hắn đứng một mình ở chỗ Lôi Minh đã đứng trước khi chết, tay phải không ngừng tìm kiếm thứ gì đó trên mặt đất. Sau một hồi lâu, hắn dừng lại, chân mày nhíu chặt, “Nữ nhân sao?”

Ba ngày nay, Tề Hoan vẫn luôn trong trạng thái uất ức, đều nói tâm tư nữ nhân khó hiểu, tại sao nàng lại cảm thấy, tâm tư của nam nhân mới khó hiểu đây? Mấy ngày qua nàng có cảm giác, cảm thấy Mặc Dạ là lạ, bởi vì mỗi đêm hắn đều nghiêm chỉnh chạy tới ngủ trên địa võng? Làm hại Tề Hoan cứ ngủ đến nửa đêm lại phải tỉnh giấc cầm cái chăn bị đạp xuống đất lên.

Quả nhiên, không có độ ấm của hắn, ngay cả chuyện tốt đẹp là ngủ cũng trở nên nhàm chán. Nhưng bảo nàng ném hết mặt mũi gọi Mặc Dạ về, nàng không làm được, cho nên, sau mấy buổi tối chịu đựng, hai mắt nàng đã lộ quang thâm thật to.

Bây giờ, mỗi sáng cứ lúc nào Tề Hoan muốn ngủ để bảo dưỡng dung nhan thì Mặc Dạ lại đột nhiên kéo nàng từ trong chăn ra ngoài, muốn nàng rời giường ăn bữa sáng tình yêu hắn làm.

Ăn xong, Mặc Dạ lại bị Minh Hồi gọi đi thảo luận chuyện trọng đại, Tề Hoan vốn muốn trở về ngủ bù, ai ngờ lên giường lại hết buồn ngủ. Đều do nam nhân khôn kiếp kia! Đúng, đều là lỗi của hắn.

Nhàm chán ngồi bên hồ nước, nhìn chằm chằm con cá chép màu vàng trong hồ, Tề Hoan nhớ tới mấy ngày trước có một đệ tử Thiên Đạo Các từng nói với nàng, cá chép này đã sống không dưới năm trăm năm. . . . . Nói vậy, mùi vị hắn là sẽ không tệ đi. (TNN: đoán xem con cá này là ai =)) Đối với con cá chép tương lai có thể hóa rồng này, ý nghĩ duy nhất của Tề Hoan chính là thịt của nó có ngon như cá chép Long Lân hay không, nên kho tàu hay nên hấp, hay nên giữ lại một nửa để nướng cũng là một chủ ý không tệ.

Tề Hoan dùng chân quấy loạn trong nước, tạo thành từng đợt sóng nước trên mặt hồ yên ả. Con cá chép kia ấy thế nhưng không sợ nàng, cứ thế chậm rãi lười biếng bơi qua bơi lại, phía sau là một đàn cá chép lớn nhỏ bơi theo. Rất hiển nhiên, những con cá này không phát hiện mình đã bị người ta phân thành các món ăn và thực đơn.

Đang lúc Tề Hoan ngẩn người nhìn con cá kia, không biết từ lúc nào đã

xuất hiện một hồng y nam tử sau lưng nàng, người nọ cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ suy tư nghiền ngẫm nhìn Tề Hoan.

Trong nước phản chiếu hình ảnh nam tử mặc áo bào đỏ rực như lửa, Tề Hoan nghiêng đầu sang, đúng lúc chạm phải một đôi con ngươi màu vàng. Hai tròng mắt kia giống như hai luồng nước xoáy, hút hết tất cả lực chú ý trong mắt nàng. Tiếng chim hót không ngừng trên cây bị đình chỉ, cảm giác ngứa do vẩy đuôi cá quẹt qua chân cũng không còn, trong đầu Tề Hoan chỉ còn đôi mắt kia, đôi mắt màu vàng.

“Ngươi tên gì?” Nam nhân mở miệng hỏi, có chút mạn bất kinh tâm (thờ ơ không thèm để ý), rồi lại mang theo ý tìm hiểu.

“Tề Hoan. . . . .” Tề Hoan mở to mắt nhìn, trả lời chi tiết.

“Ngươi là đệ tử môn phái nào?”

“Phái Thanh Vân.”

“Sư phụ của ngươi là ai?” Nghe được ba chữ phái Thanh Vân, lông mày Hỏa Nha chột nhứ lại, hấn chán ghét môn phái này, mặc dù môn phái này rất nhanh sẽ phải biến mất, nhưng hấn vẫn không thể quên được những chuyện đã xảy ra khi đó, tất cả mọi người trong môn phái này đều là đồ điên!

“Hư Không Tử.”

“Hư Không Tử?” Hỏa Nha hơi ngừng lại một chút, hấn có đọc qua trí nhớ của Cô Nhại, hiện tại trong phái Thanh Vân không có ai tên là Hư Không Tử, trái lại, hấn cũng biết một Hư Không Tử. . . . . Người này. . . . . Suy nghĩ đột nhiên gián đoạn, Hỏa Nha giật mình phát hiện bản thân đã bị gói lại lại giống như cái bánh chưng. Hấn thử động đậy cánh tay, nhưng vẫn không thể thoát khỏi tầng vũng màu xám tro trên người.

Tề Hoan nhấc hai chân ra khỏi hồ nước, chân trần đứng trên con đường lát đá xanh, một đám mây màu xám hiện ra, bị nàng dẫm lên, ngón chân mềm mại nhỏ nhỏ vừa động một cái, một tia chớp hiện lên trên đám mây.

Hai mắt nàng trong suốt, không hề có chút dáng vẻ bị mê hoặc nào.

“Ngươi biết sư phụ ta.” Tề Hoan khẳng định nói, mặc dù khí tức trên thân thể người này chỉ là Độ Kiếp kỳ, nhưng suýt chút nữa đã có thể mê hoặc được nàng, sợ rằng tu vi của hấn sẽ không thấp. Nếu không phải lúc sáng sớm Mặc Dạ không để ý đến sự phản đối của nàng, cứng rắn vẽ một đạo huyết phù lên người nàng để đánh thức nàng, thì e rằng bây giờ cục diện sẽ nghiêng về phía hấn.

“Ta biết Hư Không Tử không có đồ đệ, rốt cuộc ngươi là ai?” Trên mặt Hỏa Nha không lộ ra bất kỳ sự sợ hãi nào, giống như việc bị Tề Hoan chế trụ cũng không khiến hấn lo lắng.

“Ta thật sự là đồ đệ của ông ấy, ngươi không tin cũng được. Lại nói, ta đã từng đắc tội với ngươi sao?”

Tề Hoan nhìn Hỏa Nha từ trên xuống dưới, hấn rất tuần tú, mặc dù không

bằng Mặc Dạ, đây là điều chắc chắn, ai cũng không thể đẹp trai bằng Mặc Dạ! Nhưng dung mạo thế này, chỉ cần nhìn thấy một lần Tề Hoan chắc chắn sẽ không quên.

Nhưng Tề Hoan có thể khẳng định, mình không nhận ra hắn.

“Không, ta chỉ là muốn hỏi người một vài chuyện mà thôi.”

“Được, người hỏi đi.” Mắt Tề Hoan đảo vòng tròn, nếu không lầm, nàng đại khái đã biết người này muốn hỏi điều gì rồi, có điều, chuyện này cũng không liên quan đến mình. Chuyện xấu hủy thi diệt tích là do nam nhân kia làm, Tề Hoan rất tự giác xóa sạch một màn Lôi Minh bị địa võng hút khô ra khỏi đầu mình, dù sao, nàng cũng là vô tội a.

“Người đã từng gặp qua lôi thú Lôi Minh chưa?” Hỏa Nha nhìn chằm chằm Tề Hoan, chỉ cần Tề Hoan có gì khác lạ, hắn nhất định có thể nhìn ra được, ánh mắt hắn chưa từng nhìn lầm.

“Chưa hề.” Tề Hoan lắc đầu, rất chi là thành thật.

Hỏa Nha mở to hai mắt, cố gắng muốn nhìn ra chút gì đó. Nhưng lần này hắn bị thất vọng rồi, trong mắt Tề Hoan không hề có sự khủng hoảng, không có áy náy, không có lo lắng, trong mắt nàng không thể hiện gì cả.

(TNN: gặp phải thân côn siêu hạng rồi =))))))

Tại sao lại có thể như vậy? Ngoài trừ có thể nhìn thấy Tề Hoan rất tò mò về mình, thì những thứ khác hắn đều không thể nhìn ra.

“Nói như vậy, vì sao người lại ở đây?” Mặc dù nữ nhân trước mắt có khả năng đang nói thật, nhưng dù sao nàng cũng có tu vi của tiên nhân, còn có thể trói mình lại, Hỏa Nha tất nhiên sẽ không đối xử với nàng như tiểu nữ nhân vô hại khác. Ở Tiên giới, kẻ địch không phân biệt nam nữ.

Mặc dù bốn Thần Tướng ở Tiên giới đều là phái nam, trong mười hai Thiên Tướng thì phái nam cũng chiếm đa số. Nhưng Hỏa Nha vĩnh viễn không quên được, ở Tiên giới có một nữ nhân, một cước đạp cho đệ nhị Thần Tướng miệng mũi đầy máu.

Hắn cũng không phải đệ nhị Thần Tướng, cho nên, hắn vĩnh viễn sẽ không xem thường nữ nhân.

“Cái này. . . . . Đồ đạc của ta bị người khác lấy đi, ta muốn đòi chúng về.”

“Có thể nói cho ta biết là vật gì không?” Nếu Tề Hoan không nói láo, mà Hỏa Nha cũng không nhìn ra dấu hiệu nàng nói láo. Vậy thì có thể chứng minh, nàng dường như không có liên quan đến cái chết của Lôi Minh.

Nhưng sau khi hỏi xong vấn đề này, Hỏa Nha đột nhiên cảm thấy, vẻ mặt Tề Hoan có chút quỷ dị.

“Dĩ nhiên, thứ trên người người chính là nó. . . . . Vật này hắn là người cũng biết, nó gọi là địa võng.”

Tề Hoan cười cực kì vô tội, nhưng Hỏa Nha lại cảm thấy lạnh toát cả người. Địa võng là tiên khí cao cấp nhất mà chủ nhân đưa cho Lôi Minh, nghe nói

vật này là ———vật còn sót lại của người đứng đầu lục đạo.

“Người tên Tề Hoan . . . . .” Đúng rồi, sao hắn lại có thể quên mất chứ, ban đầu khi hắn bò ra khỏi lục đạo thiên bị, cái tên đầu tiên hắn nghe được chính là Tề Hoan. Nghe nói Tề Hoan tạo ra tháp Lôi Thần, bức tử bốn thần thú, thay đổi lục đạo, xây dựng lại trật tự lục đạo mới, làm vỡ nát lục đạo thiên bị, hơn nữa còn dùng thân táng đạo.

Nghe nói, Tề Hoan vì một người đàn ông mà tự sát, nghe nói nàng là nữ nhân!

Hỏa Nha giật mình trong lòng, đột nhiên cảm giác phía sau có một hơi thở không thuộc về nơi này, âm lãnh rét lạnh giống như xương cốt đang dán vào lưng hắn, hơi thở này khiến cho hắn cảm thấy sợ hãi.

Hỏa Nha bị trói chặt trong địa võng đột nhiên tăng thêm sức, suýt nữa xé rách địa võng. Tề Hoan nhất thời không chú ý, bị một năng lượng mạnh mẽ làm cho sợ hết hồn, buông lỏng sự khống chế với địa võng, khiến Hỏa Nha thừa cơ trốn thoát.

Thoát khỏi địa võng xong, Hỏa Nha căn bản không rảnh bận tâm đến Tề Hoan, mà Tề Hoan cũng rất tự biết mình, thu địa võng về, tụt xuống khỏi đám mây dưới chân rồi núp một góc xem náo nhiệt.

Hỏa Nha vừa xoay người liền nhìn thấy một nam nhân mặc đạo bào màu trắng, trên tay bung một khay sứ thanh hoa, đặt một con gà quay đang giương cánh trông giống như chuẩn bị bay lên.

Cái này không thể trách Hỏa Nha dùng từ quý dị, thật sự là vì Tề Hoan yêu cầu, nói tư thể của gà quay không đẹp, nàng tuyệt đối sẽ không ăn. Cho nên, trước khi bị biến thành gà quay, con gà này đã được Mặc Dạ chăm sóc một cách đặc biệt.

Mặc dù một màn trước mắt rất tức cười, nhưng Hỏa Nha không thể bỏ qua huyết sắc chợt lóe lên trong mắt nam nhân kia, cùng hơi thở rét lạnh trên người hắn ép cho người ta hít thở không thông.

Hắn thân là một trong mười hai Thiên Tướng, rất ít người có thể khiến hắn sinh ra cảm giác như vậy. Đây là lần đầu tiên trong đời Hỏa Nha cảm thấy run sợ trước khi chiến đấu. Hắn không biết mình có thể còn sống trở về hay không.

“Thiên tướng Hỏa Nha, ngươi tới tìm lôi thú sao?” Mặc Dạ lạnh nhạt nhìn Hỏa Nha, thuận tay đem khay gà duyên dáng kia đưa cho Tề Hoan. Tề Hoan vui vẻ nhận lấy, bẻ một cái cánh, cắn một cái, hài lòng nheo mắt lại. Không phải nàng không khẩn trương, thật sự là nàng không có thực lực để đối phó với người trước mắt này, Mặc Dạ cũng đã nói, tên này là Thiên Tướng, nàng mới chỉ là ngũ trọng thiên mà thôi.

Trên thực tế, Tề Hoan trước nay chưa từng có cảm giác của người được gọi là kẻ đứng đầu lục đạo. Nàng chỉ biết là, chỉ cần có Mặc Dạ bên người thì sẽ không có chuyện gì đến phiên nàng phải lo lắng. Nàng chỉ là một cô gái

nhỏ, nam nhân có thể để nàng dựa vào, trên trời dưới đất cũng chỉ có một người như vậy.

Trong lúc nàng gặm cánh, Hỏa Nha và Mặc Dạ rốt cục động thủ. Chiêu thức của hai người quả là vượt quá sức tưởng tượng, thật sự khiến người ta sợ hãi. Hỏa Nha vốn là yêu tu, lực công kích của thân thể tương đối đáng sợ, mỗi quyền mỗi cước đều có thể đảo loạn không gian xung quanh.

Công kích của Mặc Dạ thoát nhìn có chút phiêu hốt bất định (nhẹ nhàng lơ lửng), Hỏa Nha đánh đến một quyền, hắn lập tức trả lại một cú, nhưng lực đạo của cú đánh do hắn phản kích kia, thật sự là. . . . .

Tề Hoan xem cuộc chiến nhập tâm đến nỗi suýt nữa xông lên đẩy Mặc Dạ sang, muốn thay hắn ra sân chiến đấu. Nhưng con gà trong khay kia còn chưa ăn xong, chẳng qua nàng có chút không nỡ mà thôi, tuyệt đối không phải do nàng nhát gan.

Chương 175: Ta Lạnh, Ta Đau

Lúc Tề Hoan ăn đến cổ gà, chiến trường đã chuyển đến không trung. Gây ra động tĩnh lớn như vậy, thế nhưng lại không kinh động đến bất kì ai.

Ngửa đầu nhìn bầu trời xanh thẳm bao la, cùng với mặt trời nóng như lửa, tay phải Tề Hoan xuất ra một quả cầu sét nhỏ như trái bóng bàn, nó bay chưa được một lát đã trực tiếp bị bắn trở lại, giống như đụng phải chướng ngại vật nào đó.

Kết giới! Cầm cầu sét, để kệ từng tia lôi ti màu xám tro chớp động trên ngón tay thon dài, Tề Hoan thở dài, nằng chán ghét thứ này.

Ném xương gà vào hồ nước, những con cá kia bị dọa sợ tản ra khắp nơi, chỉ có con cá chép màu vàng vẫn lười biếng bơi qua bơi lại như trước. Tề Hoan ngó nhìn nó thật lâu, cuối cùng không kiềm chế được, nằng động thủ.

Kết quả, địa võng phủ lên hồ, nhìn con cá kia bị bao trong lưới, thế mà nó lại ngoi lên, trong miệng phun ra tiếng người, “Người không thể bắt ta, thịt của ta rất chua đó~”

Tề Hoan hung dữ nhìn nó chằm chằm, chỉ vì người có thể nói hai câu tiếng người mà ta sẽ tha cho người sao, chua à, cho dù chua, cũng có thể nấu canh cá dưa chua, thế không phải là rất tốt sao!

Vì thế Tề Hoan hoàn toàn không có ý định thu tay về, rốt cuộc, con cá trên mặt nước hoàn toàn thỏa hiệp. Tiếp đó Tề Hoan nhìn thấy một màn cả đời khó quên, một màn này làm cho nằng từ nay về sau không bao giờ dám. . . .
. . . ăn cá nữa.

Con cá chép kia thế nhưng mọc đuôi, chín cái đuôi lông xù xuất hiện trước mặt Tề Hoan, lắc lư rồi lại lắc lư, nhưng nửa thân trên của nó vẫn là cá, mẹ ơi, quái vật a

~Tề Hoan không nói hai lời, hai luồng sét bổ xuống.

Cửu vĩ ngư (*)vội vàng nhảy vào trong nước, không quên thét chói tai, “Tiểu Hoan, dừng tay ~~”

(*) cá chín đuôi.

Giọng nói này cực kì quen thuộc, rất giống với tiểu hồ ly, tiểu hồ ly sao lại biến thành cá rồi. . . . . Chẳng lẽ nó cảm thấy làm cửu vĩ thiên hồ không kiếm được tiền, cho nên đôi nghề làm cá chép tinh?

Mặc dù trong đầu xuất hiện ý nghĩ này, nhưng tay của Tề Hoan hoàn toàn chưa được đại não ra lệnh, vì thế hơn mười quả cầu sét liên tiếp được ném vào trong nước, phát ra tiếng bùm bùm.

Sau đó, trong nước tỏa ra mùi cá nướng.

“Tiểu Hoan, suýt nữa thì ngươi hại chết ta rồi.” Vùng vẫy một hồi biến trở về hình dáng tiểu hồ ly, chỉ có điều màu lông nó đã hoàn toàn biến thành màu đen, giống như dáng vẻ lần đầu họ gặp nhau.

“Tiểu hồ ly? Sao ngươi lại ở chỗ này, còn giả làm cá?” Tề Hoan nhắc chân bước xuống, lôi tiểu hồ ly từ trong nước ra ngoài.

Kết quả là nước lại dẫn điện, cho nên tiểu hồ ly đáng thương không có gì chống lại được, tiếp tục bị nướng trụi lông thêm lần nữa. Cuối cùng, tiểu hồ ly bị điện giật thất điên bát đảo không chút khách khí chui tọt vào ngực Tề Hoan, bắt đầu kể cho nàng nghe những chuyện đã xảy ra lúc trước.

Cũng không biết tiểu hồ ly nói trong bao lâu, chờ đến khi nó dài dòng kể xong, Tề Hoan mới đột nhiên phát hiện, Mặc Dạ và Hỏa Nha dường như vẫn còn đang đánh nhau. Không biết tình hình chiến đấu của hai người thế nào rồi? Mặc dù nàng tuyệt đối tin tưởng thực lực của Mặc Dạ, nhưng sau khi nghe tiểu hồ ly nói, trong lòng Tề Hoan bắt đầu có chút lo lắng.

Thiên Tướng không đơn giản như nàng tưởng tượng, thực lực của Thần Tướng thì còn sánh ngang với bốn thần thú.

Tiểu hồ ly nói, Mặc Dạ vì cứu nàng, từng hao phí không ít thời gian, hơn nữa việc ngưng tụ nguyên thần khó khăn vượt xa những gì nàng có thể tưởng tượng, Mặc Dạ đến bây giờ vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

Thấy Tề Hoan đang lo lắng nhìn trời, tiểu hồ ly ngáp một cái, co lại thành một khối trong ngực Tề Hoan, những lời hữu ích đều đã nói xong, Mặc Dạ có thể trị được Tề Hoan hay không thì còn phải xem thủ đoạn của hắn thế nào nữa.

Ai, làm hồ ly như nó đâu có dễ dàng, chủ nhân của mình thật vui vẻ dùng thân táng đạo, tính mạng của sủng vật như nó lại tương thông với Tề Hoan, suýt nữa tan tành, nếu không phải năm đó Cửu cô nương lưu lại một luồng linh khí trong người nó, bảo vệ mạng nhỏ cho nó, thêm nữa có Mặc Dạ tìm được một phần hồn của nó ở Minh giới, thì sợ rằng không biết nó đã biến thành hoa hoa cỏ cỏ gì rồi.

Khi Mặc Dạ đến Nhân Gian, thuận tiện cũng tóm nó đi theo, nhưng ở Nhân Gian thì có quá ít nơi có đầy đủ linh khí, chỉ có linh tuyến ở Thiên Đạo Các là phù hợp với nó, linh tuyến này cũng coi như được trời cao ưu ái, nếu không thì ở đây đã không thể nuôi được cá chép vàng, Lôi Minh cũng sẽ không chạy đến đây ở.

Do Lôi Minh vẫn luôn ở nơi này, nên Mặc Dạ chỉ có thể biến nó thành cá rồi thả nó vào linh tuyến, đề phòng nó bị phát hiện, về phần những con cá chép kia, chỉ có thể nói rằng thịt chúng quá ngon, làm một con tiểu hồ ly ăn thịt như nó không nhìn được cũng là chuyện bình thường.

Thân thể tiểu hồ ly vẫn mềm mại xinh xắn như trước, Tề Hoan tùy tiện nhét vào tay áo, đám mây dưới chân bay lên, nàng cảm thấy trong lòng có chút

lo lắng.

Sự thật đã chứng minh, lo lắng của nàng là đúng. Tề Hoan nhìn thấy một màn cuối cùng, Hỏa Nha hóa thành một con chim khổng lồ, bay về phía bầu trời, Mặc Dạ toàn thân chồng chất vết thương, trực tiếp ngã từ trên cao xuống đất.

Tiểu hồ ly từ trong tay áo Tề Hoan ló ra ngoài, thấy Tề Hoan hoảng sợ túm Mặc Dạ chỉ còn nửa phần sức lực lên đám mây, ánh mắt to tròn vụt sáng chớp mấy cái.

Dương như nhận ra hơi thở của tiểu hồ ly, Mặc Dạ vừa sắp tắt thở thừa dịp Tề Hoan nghiêng đầu không chú ý, hung dữ trừng mắt lườm tiểu hồ ly một cái, thân thể tiểu hồ ly run lên vèo một tiếng chui vào trong tay áo Tề Hoan. Tề Hoan tất nhiên không thể chú ý tới hành động nho nhỏ này của Mặc Dạ. Tề Hoan ôm Mặc Dạ thật chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, luống cuống tay chân xé áo hăn, nhìn thấy vết thương sâu đến tận xương trên người hăn.

“Mặc, Mặc Dạ, tỉnh, chàng tỉnh lại.” Giọng nàng mang theo vài phần ghen ngào, giống như tùy lúc có thể khóc lên. Bàn tay nhỏ bé bịt vết thương của Mặc Dạ, nhưng máu đỏ tươi vẫn theo kẽ tay chảy ra ngoài.

Người bình thường mà bị chảy máu như Mặc Dạ, cho dù không chết, thì hiện tại cũng mất quá nhiều máu mà ngất đi rồi, nhưng trước mắt hăn vẫn có thể đưa tay lau nước mắt cho Tề Hoan, vừa mở miệng an ủi, bảo nàng đừng lo lắng.

Có đôi khi, nữ nhân rất thông minh, nhưng có lúc không thể không thừa nhận, thần kinh của các nàng lại khá thô, Tề Hoan từ đầu tới cuối không hề phát hiện ra nam nhân trong ngực mình có cái gì không bình thường.

“Khụ khụ, Tiểu Hoan ~” Phun ra một ngụm máu đỏ tươi, Mặc Dạ suy yếu tựa trên người Tề Hoan, khuôn mặt vừa đúng chôn trong ngực nàng.

“Chàng, chàng nói đi.”

“Đừng, đừng giận nữa có được không, ta không phải cố ý không nhận ra nàng. . . . .” Mặc Dạ giờ phút này hơi thở mỏng manh, âm thanh suy yếu đứt quãng truyền vào trong tai Tề Hoan.

“Ta biết, chàng đừng nói nữa, đều là lỗi của ta, là ta tùy hứng.” Tề Hoan nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống. Tiểu hồ ly trong tay áo nàng thở dài, nam chủ nhân như vậy, lại còn nữ chủ nhân nữa, ai ~ mặc dù nó rất coi trọng Tề Hoan, nhưng trước mắt, không thể không nói, Tề Hoan là đạo ột thốc, thì Mặc Dạ chính là ma ột trượng.

Hắn là Quỷ Tiên, lấy đầu ra nhiều máu để chảy như vậy. Chỉ cần cõi đời này còn oán khí thì liền đủ cho hăn bắt tử bắt diệt rồi, hơn nữa hiện tại hăn tu luyện cũng không cần hấp thu oán khí đã có thể đối chiến với một Thiên Tướng. Nếu Mặc Dạ thật sự bị thương nặng như vậy, Hỏa Nha kia vì sao phải chạy nhanh như thế?

Trên thực tế, đừng nói là bị Thiên Tướng đánh cho hai quyền, cho dù Mặc Dạ có bị cắt thành từng mảnh ném vào nôi, vài giây sau hẳn lại có thể sinh long hoạt hổ xuất hiện trước mặt người. Người này a, hẳn căn bản là muốn chết cũng không được.

“Tiểu Hoan, ta lạnh ~” Mặc Dạ được voi đòi tiên đòi ôm Tề Hoan, có điều Tề Hoan lúc này cũng không chú ý nhiều như vậy.

“Chúng ta trở về phòng.”

Tề Hoan vừa dứt lời, Mặc Dạ vừa hộc máu còn đang chui trong ngực nàng liền nhếch khóe miệng lên, trong mắt lấp lánh hào quang quý di, ừm, quả nhiên là đang hồi hận, đã vậy còn tự nói, tiết kiệm được bao nhiêu miệng lưỡi của hẳn.

Sau khi kéo Mặc Dạ về phòng, Mặc Dạ lại dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng, ánh mắt kia giống như con thỏ nhỏ đáng thương, nhìn thấy vậy làm cho trái tim nhỏ bé của Tề Hoan đập loạn: “Tiểu Hoan, nàng có thể nằm cùng ta một lát được không?”

“Nhưng, nhưng thương thê của chàng. . . . .” Mặc dù đã cảm máu rồi, nhưng vết thương trên người Mặc Dạ vẫn dữ tợn đáng sợ, tuy nàng biết tính mạng hẳn không bị nguy hiểm, nhưng nàng vẫn rất lo lắng.

“Khụ khụ, không sao, không sao, có thể nằm với ta một lát không?” Ánh mắt trong suốt kia, khiến Tề Hoan không thể thốt ra bất kỳ lời cự tuyệt nào. “Được, chàng cẩn thận một chút.” Tề Hoan nghiêm túc gật đầu, đặt Mặc Dạ nằm trên giường, sau đó nghe lời nghiêng người nằm bên cạnh hẳn, “Còn đau không?”

“Tiểu Hoan ~~” Mặc Dạ nằm trên giường hai mắt mê ly nhìn Tề Hoan mang vẻ mặt khẩn trương, vươn hai cánh tay khẽ run, “Ta muốn ôm nàng, đau quá a.”

Cái rắm, người là quý a, Quý Tiên mà cũng cảm thấy đau? Lừa con nít sao? Ấy thế mà trên thực tế đúng là có người bị gạt. Tiểu hồ ly bị ném ra khỏi phòng không biết từ lúc nào đang ngồi khoanh chân trước cửa, cực kì khó chịu ngồi dựa vào khung cửa, đáng tiếc hai người trong phòng không rảnh bận tâm đến nó.

Tề Hoan đau lòng nằm trong ngực Mặc Dạ, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve vết thương đủ để chém người hẳn thành hai khúc kia, cắn chặt răng, trong lòng đau đớn.

“ . . . . . Tiểu Hoan. . . . . Nương tử. . . . .” Mặc Dạ nhẹ giọng kêu bên tai Tề Hoan, giống như gọi bao nhiêu cũng không thấy đủ. Hơn nữa, hẳn lại càng được voi đòi tiên dùng tay xé sạch y phục trên người nàng. Nghe thấy tiếng quần áo bị xé rách, khuôn mặt Tề Hoan lúc đỏ lúc trắng.

Lúc này, cho dù nàng dần độn hơn nữa, cũng có thể biết là lạ ở chỗ nào. Sắc mặt tái nhợt của Mặc Dạ đã sớm khôi phục lại như bình thường, giọng nói

không còn yếu ớt nữa, hai tay hai chân đều bám lấy người nàng, giống như bạch tuộc trói mình lại, cảm thấy giữa hai chân đột nhiên có cái gì đó chen vào, Tề Hoan giận đến mức suýt nữa thì nhảy lên.

“Người đùa bỡn lừa gạt ta!” Tề Hoan vừa kiềm chế sự xao động trong cơ thể, vừa ngẩng đầu hung dữ nhìn chăm chăm Mặc Dạ.

“..... Ta sợ nàng tức giận, không quan tâm đến ta.” Mặc Dạ không có bất kỳ áy náy nào, hắn cúi đầu ngậm môi Tề Hoan, kết quả bị Tề Hoan hung hãn cắn một cái. Đã qua nhiều năm như vậy, thói xấu này vẫn không thay đổi. Mặc Dạ thở dài, tất nhiên, hắn sẽ không dễ dàng buông tha miếng thịt béo đã đến bên miệng như vậy.

Chương 176: Hấn Vấn Đang Tìm Người

Người đứng lên cho ta.” Thật vất vả né được Mặc Dạ, Tề Hoan dùng hết sức, giơ cả tay lẫn chân, muốn đẩy hấn ra.

Tình huống thế này, nàng lại không dám bỏ cho hấn hai đạo lôi, kết quả hai người cứ giằng co như vậy. Thực ra thì chỉ có một mình nàng giằng co, Mặc Dạ cũng không quản Tề Hoan có cự tuyệt hay không, cúi đầu xuống, cái miệng cắn lên cổ nàng một cái, lưu lại một dấu răng hồng hồng.

“Không được, chỉ cần ta thả, nàng nhất định sẽ trói ta lại.” Nghiêng đầu nhìn địa võng bị ném trên đất đang rục rịch góc đầu dây, Mặc Dạ cười không có ý tốt.

“Ta sẽ không.” Tề Hoan hít vào một hơi thật sâu, tận lực dùng giọng điệu lãnh đạm bình tĩnh nói chuyện với Mặc Dạ.

Thân thể hai người dính sát vào nhau, mỗi lần Tề Hoan hít sâu càng làm bùng lên ngọn lửa đốt trong mắt nam nhân kia. Thân thể to lớn của Mặc Dạ dính sát vào người Tề Hoan, giữa hai người chỉ còn cách mỗi chiếc yếm lụa đen thêu hoa còn sót lại không có chút tác dụng gì. Nhiệt độ trên người Mặc Dạ thông qua tấm vải mỏng truyền đến người nàng, hơn nữa còn có ánh mắt vô cùng rõ ràng kia, Tề Hoan chỉ cảm thấy như có một luồng khí nóng từ dưới bụng tràn khắp cơ thể.

Cho dù không soi gương, nàng cũng biết bộ dạng mình bây giờ thế nào, nhất định là giống y màu tôm luộc, hơn nữa còn là con tôm bị lột sạch trứng. . . . . Hừ hừ. . . . .

“Ừm. . . . . Ta không tin nàng.” Mặc Dạ khẽ nhếch khóe miệng, cúi đầu mở miệng cắn một cái không nặng không nhẹ lên chỗ nhô ra trước ngực nàng. Tóc đen dài rơi xuống bả vai, cảm giác ngứa làm cho Tề Hoan không nhìn được vắn veo uốn éo, càng tiện đưa dề vào miệng cạp.

Hành động của Mặc Dạ tuy không khiến Tề Hoan cảm thấy đau, nhưng cảm giác ngứa ngáy lại khiến nàng suýt nữa khóc lên, đưa tay muốn đẩy nam nhân đang tàn sát bừa bãi trên người mình ra, nhưng hai tay hai chân lại bị hấn chặn đứng, đùi hấn còn đang không ngừng ma sát giữa hai chân nàng. Loại chuyện này, không phải đều nói là do nữ nhân làm sao, tại sao hấn lại có thể thành thạo như vậy a! Không phải những năm nay hấn chỉ chuyên nghiên cứu chuyện này chứ? Bị ép chặt trên giường mềm mại, Tề Hoan chớp mắt, suy nghĩ xem có nên la lên không. Sau đó, nàng lại đột nhiên nhớ tới một sự thật dường như đã bị quên lãng, chuyện đó, hình như hai người

bọn họ đã thành thân rồi.

Nhận thấy Tề Hoan như lạc vào cõi thần tiên, Mặc Dạ hung hăng cắn lên ngực nàng một cái, sau đó cúi đầu nhìn nàng, “Nương tử, lúc này phải nghĩ đến vi phu.” Giọng nói trầm thấp của hắn truyền vào tai nàng, bàn tay thô ráp chạm vào sống lưng, làm cho Tề Hoan không tự chủ được run run. Xong rồi, cứ như vậy thì sau này nàng làm gì còn chủ quyền nữa, nam nhân này tại sao miệng lưỡi luôn câu dẫn người như thế.

“Thật ra thì. . . . . Chúng ta có thể, có thể. . . . . Ách. . . . . Nói chuyện hẳn hơi một chút. . . . .” Trơ mắt nhìn mảnh vải cuối cùng còn sót lại trên người bị Mặc Dạ cắn rơi, thân thể Tề Hoan cứng đờ.

Theo lý thuyết, hai người bọn họ cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng lần gần nhất đã cách đây mười ba vạn năm rồi, tâm tình bây giờ thực sự không khác lần đầu tiên cho lắm, song đáng ghét nhất chính là Mặc Dạ lại không thông cảm cho nàng!

“Chúng ta không phải đang nói chuyện sao?” Cảm giác được Tề Hoan khẩn trương, tiếng cười từ lồng ngực Mặc Dạ phát ra, phun khí nóng thổi lên ngực nàng, làm cho nụ hoa đỏ hồng càng dựng đứng lên.

“Ta chỉ là. . . . . A. . . . .” Mặc Dạ buông hai tay ra, một tay thăm dò vào trong chần, nhẹ nhàng vân vê giữa hai chân Tề Hoan, một tay khác thì chậm chạp vuốt ve dọc theo vòng eo duyên dáng của nàng. Hai tay Tề Hoan chống lên ngực hắn, có thể cảm thấy được tiếng tim đập như nổi trống truyền đến từ trên tay.

“Ta cảm thấy. . . . . Chúng ta dùng thân thể nói chuyện với nhau khá là được.” Đôi mắt màu đen thoáng chốc biến thành màu đỏ như máu, khẽ chuyển động phần thân trên, “Hay là, nương tử thích ở phía trên?”

“Ừm, vẫn nên ở phía dưới thì hơn. . . . .” Không đúng, bây giờ không phải là lúc thảo luận vấn đề phía trên hay phía dưới. . . . . Đầu óc Tề Hoan vừa thanh tỉnh, đã nhìn thấy khoe miệng Mặc Dạ nở một nụ cười xấu xa, trong đầu run lên, còn chưa kịp làm gì, đã cảm thấy một vật nóng rực mang thể tích lớn từng tác từng tác một dây vào trong người mình.

“Chàng. . . . . Ách. . . . .” Cảm giác phong phú bao trùm khắp cơ thể, làm Tề Hoan không nhìn được ngâm nga thành tiếng. Hai chân thon dài tùy ý Mặc Dạ điều khiển, vòng thật chặt quanh eo hắn, thân thể mềm nhũn nghênh hợp hẳn cuồng đã chạy nước rút.

Mồ hôi trên trán Mặc Dạ chậm rãi chảy theo khuôn mặt rơi xuống ngực Tề Hoan, sau đó thuận đường chảy xuống đường cong tuyết trắng tuyết đẹp bên dưới chần.

Cảm giác tích lũy từng chút một đến đỉnh điểm làm cho toàn bộ ý thức Tề Hoan đều biến mất, trong mắt nàng chỉ còn nhìn thấy gương mặt tuấn tú bởi vì sung sướng mà gần như méo mó kia, thân thể chỉ cảm giác được hắn đang mạnh mẽ xâm chiếm. Thần trí nàng càng ngày càng mơ hồ, cả người

giống như chìm vào vòng nước xoáy, ngập đến tận miệng.

Trong phòng vẫn giống như trước không hề có chút ánh sáng nào, bên ngoài cửa sổ bóng cây loa xòa chiếu lên trên, giống như quái vật đang giương nanh múa vuốt. Mặc Dạ nằm trên giường, ôm cả người Tề Hoan, một tay vuốt ve sống lưng nhắn nhủ của nàng, thật giống như đang ngắm nhìn bảo bối trân quý nhất.

Tề Hoan vẫn ngủ say chưa tỉnh lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn chép chép cái miệng không biết lại đang có mộng đẹp gì.

Trong phòng chỉ nghe thấy tiếng tim đập trầm ôn của Mặc Dạ, cùng với tiếng hít thở nhàn nhạt của hai người hòa vào nhau.

Đột nhiên, từ ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. “Cốc cốc cốc.” Tiếng gõ cửa không vang lắm, nhưng trong màn đêm yên tĩnh, vẫn có chút đột ngột bất ngờ.

“Ừm. . . .” Tề Hoan đang ngủ say ngơ ngậy muốn tỉnh, cựa mình tránh khỏi vòng tay của Mặc Dạ, lại bị hấn ôm trở về.

“Ngoan, tiếp tục ngủ đi.” Mặc Dạ nhỏ giọng lắm bằm bên tai Tề Hoan, Tề Hoan dùng đầu cọ cọ vào ngực hấn, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Tiếng gõ cửa không vang lên nữa, Mặc Dạ dừng lại một chút, động tác nhẹ nhàng thả Tề Hoan xuống giường, kéo chăn đắp lên người nàng. Sau đó xuống giường mặc y phục, bước ra cửa.

Vừa mở cửa liền nhìn thấy Minh Hôi với vẻ mặt do dự đứng bên ngoài, sắc mặt Mặc Dạ bình bình đóng cửa phòng lại, hai người đứng đối diện nhau, Mặc Dạ cũng không có ý định mở miệng.

“Sur, sur đệ. . . . .” Minh Hôi nhìn Mặc Dạ, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

Nếu như khi đó y không nhìn lầm, thì người đối chiến với Mặc Dạ chính là một tiên nhân, hơn nữa thực lực của tiên nhân kia so với ba lão tổ tông phái Thanh Vân thì không chỉ cao hơn một bậc.

“Sur huynh có chuyện gì?”

“Không biết sur đệ có thể giúp ta một chuyện được không?” Trong mắt Minh Hôi ẩn chứa vẻ mong chờ.

Mặc Dạ nhìn Minh Hôi một lúc lâu, mới nhàn nhạt mở miệng, “Trong Thiên Đạo Các trừ Cô Nhai ra, chỉ còn lại mấy tên trưởng lão mà thôi, nếu như sur huynh ngay cả bọn họ cũng không thể đối phó được, thì ta thấy hay là từ bỏ đi.” Nói cũng đã nói đến đây rồi, về phần Minh Hôi có thể nắm được cơ hội hay không còn phải xem quyết tâm của y.

“Đa tạ sur đệ.” Minh Hôi là người thông minh, Mặc Dạ chỉ nói một chút liền hiểu, tuy đối phó với đám người Cô Nhai có chút khó khăn, nhưng vẫn còn nhẹ hơn phải giao đấu với Tiên Thú.

Trong nháy mắt, Minh Hôi đã hiểu ra, y và Mặc Dạ vốn không phải người trên cùng một đẳng cấp. Bất kể lý do Mặc Dạ xuất hiện ở phái Thanh Vân là gì, tại sao lại muốn trở thành sur đệ của mình, thì những thứ này đều

không liên quan đến y.

Tiền Minh Hồi xong, Mặc Dạ đứng ngoài cửa suy nghĩ một lát, không lập tức trở về phòng ngay mà xoay người đi về phía nhà bếp của Thiên Đạo Các.

Bây giờ đã qua giờ ăn cơm, các đệ tử khác đều đã rời khỏi nhà bếp, nhưng bên trong vẫn sáng rực ánh đèn. Mặc Dạ bước chân bình ổn đi thẳng vào trong, không chút bất ngờ nhìn khi thấy một con hồ ly giống hệt quả bóng nằm trên bàn.

“Khôi phục thế nào rồi?” Mặc Dạ túm đuôi tiểu hồ ly xách ngược lên, đánh giá từ trên xuống dưới một phen, sau đó ném trở lại bàn.

Thân thể tròn trịa của tiểu hồ ly nhảy nhót trên bàn mấy cái mới khó khăn ổn định thăng bằng, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ủy khuất, thật là quá đáng, khi dễ nó nhỏ bé. “Cũng tạm, thân thể đã khôi phục rồi.”

Mặc dù trong lòng hiểu rõ, Mặc Dạ tiêu phí nhiều thiên địa linh vật cho nó như thế chỉ vì Tề Hoan mà thôi, nhưng tiểu hồ ly vẫn rất cảm kích.

Sau khi Tề Hoan chết, một phần hồn phách của nó du dương dưới Minh giới trong một thời gian rất dài, yêu khí trên người gần như tan hết, có thể nuôi được hồn trong thời gian ngắn như vậy, lại tu luyện ra thân xác, tất cả đều là nhờ công của những thứ thiên địa linh vật kia.

Dùng thiên địa linh vật để tu luyện thân xác, biện pháp xa xỉ như vậy, chắc chắn sẽ không có người bình thường nào dám dùng.

Vì muốn Tề Hoan vui vẻ, Mặc Dạ có thể làm đến mức này, cho dù trong lòng nó vẫn hận Mặc Dạ khiến Tề Hoan tự sát, nhưng bây giờ nó đã bắt đầu học cách dần dần quên đi. Nam nhân này thực sự thương yêu Tề Hoan, chẳng qua hai người họ không ngừng để tuột mất cơ hội mà thôi.

Giống như, nó và hắn ta. Nghe nói, hắn ta bây giờ đã Thiên Tướng của Tiên giới. . . . . Qua lâu như vậy, chỉ sợ đã sớm quên mất nó.

“Ừ, nếu như cảm thấy ổn rồi, thì đi Tiên giới tìm hắn đi.”

“ . . . . . ” Tiểu hồ ly tức giận liếc Mặc Dạ một cái, không phải ghét bỏ nó làm bóng đèn sao, vội vã đuổi nó đi. Hơn nữa, chút tu vi này của nó nếu chạy đến Tiên giới còn không phải là không muốn sống nữa sao.

“Hắn vẫn đang tìm người đó.” Nói xong những lời này, Mặc Dạ cầm lấy một giỏ thức ăn rồi rời khỏi nhà bếp.

Bỏ lại tiểu hồ ly sững sờ nằm trên bàn.

“Dậy rồi sao?” Mở cửa, trong phòng vẫn tối đen, nhưng Mặc Dạ vẫn cảm thấy được một ánh mắt nóng rực phóng tới.

Sai rồi, là ánh mắt hung dữ. Mở chiếc hộp đựng dạ minh châu trên bàn ra, trong chốc lát, cả góc phòng tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

“Hừ.” Tề Hoan lười biếng gục trong chăn ấm áp, không hề có ý định xê dịch người. Đầu nhỏ gối trên tay, phía trên vẫn còn dấu hôn xanh tím, và những dấu tay do Mặc Dạ không khống chế được độ mạnh yếu lưu lại.

“Ngồi dậy ăn cơm đi.” Mặc Dạ cười đặt giỏ thức ăn xuống bàn, sau đó đi đến bên giường.

“Không ăn, ta muốn tuyệt thực.” Nhìn Mặc Dạ đi tới, Tề Hoan trực tiếp co mình vào trong chăn.

Chương 177: Xiêm Y Màu Đỏ, Rất Đẹp!

Mặc Dạ thuận thế ngồi xuống đầu giường, đưa tay ôm chặt Tề Hoan vào trong ngực, thuận tiện che kín người nàng, chỉ để lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Tề Hoan bĩu môi dùng sức trừng mắt hấn.

Nhìn đi, nam nhân vô liêm sỉ này ăn no uống đủ đem mình gặm sạch đến một chút cũng không thừa, vẻ mặt thỏa mãn, lại còn cười. Cho người cười, cho người cười a, Tề Hoan kích động rút một tay từ trong chăn ra, hai ngón tay ra sức véo mặt Mặc Dạ.

Kết quả chính là chăn ấm và áo ngủ thật dày bị Mặc Dạ lấy đi, ném ra giữa giường.

Sau đó Mặc Dạ lại ôm nàng, thả thả xuống, đè nửa người lên, nụ cười trên mặt rất chi là âm hiểm.

“Người, người, người đừng có mà làm loạn umm. . . . .” Giọng Tề Hoan run run, có thể không run được sao, nếu lại bị gặm một lần nữa thì nàng có thể nhìn thấy ánh sáng rực rỡ của ngày mai hay không cũng là một vấn đề đấy.

“Nương tử, xem ta khổ cực như vậy, nàng không cảm thấy nên thương cho ta một chút sao?”

Ngón tay thon dài của Mặc Dạ xẹt qua khuôn mặt phẫn nộ của Tề Hoan, vén mấy sợi tóc lộn xộn của nàng ra sau tai.

Tề Hoan khóc không ra nước mắt, hấn thì thần thanh khí爽 nào có giống như chịu cực khổ đâu cơ chứ, nhìn lại mình đi, giống như vừa bị đánh tám mươi đại bản, toàn thân cao thấp ngay cả xương cũng đau.

“Chuyện thương thì chúng ta hôm khác nói sau, tiểu hồ ly đâu?” Tề Hoan vừa đùa đùa, con mắt vừa đảo loạn, đột nhiên chạm vào đồng vải rách nát, nàng chợt nhớ tới, tiểu hồ ly nhà mình hình như không có trong phòng.

“Ồ bên ngoài.” Mặc Dạ cũng không vạch trần ý đồ của nàng, hấn vốn chỉ định trêu Tề Hoan mà thôi, mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt này của nàng, tâm tình của hấn liền vui vẻ.

“Cái kia, tiểu hồ ly có phải là. . . . . có phải là. . . . .” Trong giọng nói của Tề Hoan mang theo mấy phần do dự, nàng chắc chắn không nhìn lầm, tu vi của tiểu hồ ly đã giảm đi rất nhiều.

“Hai người đã định khê ước, nếu như nàng gặp phải chuyện không may, nó cũng không bảo toàn được.” Mặc Dạ khê thở dài, cũng chính vì tiểu hồ ly còn sống, cho nên trong lòng hấn chung quy vẫn ôm một chút hy vọng.

“Nhưng ta không nhớ rõ, hai người chúng ta đã định khế ước từ bao giờ a?” Cái loại khế ước này, nàng căn bản chưa từng nghe thấy, Tề Hoan vẫn luôn cho rằng nuôi sủng vật cũng giống như nuôi chó nuôi mèo mà thôi, chỉ cần cho nó ăn, đối tốt với nó thì nó chính là vật nuôi nhà mình.

“Khế ước là do Cửu cô nương mạnh mẽ định ra cho hai người, xem như tính mạng cộng hưởng (dùng chung).”

Cửu cô nương ngày đó vì báo đáp ân tình Tề Hoan thay nàng nuôi dưỡng tiểu hồ ly, cho nên định ra khế ước thay hai người, bởi vì sinh mệnh của Cửu Vĩ Thiên Hồ cường ngạnh hơn người thường rất nhiều, nàng làm như vậy cũng chỉ muốn phòng ngừa vạn nhất mà thôi.

Nhưng nàng ấy căn bản không ngờ tới, một hành động vô tâm ngày đó, lại có thể bảo vệ một mạng cho Tề Hoan.

“Chàng và Tiểu Ngân cũng như vậy sao?” Tề Hoan đột nhiên nghĩ đến con rắn chỉ biết ăn củ cải kia, trước kia nó vẫn luôn ở cùng một chỗ với tiểu hồ ly, sau khi tiểu hồ ly gặp chuyện không may, nó sẽ thế nào? (TNN: Đương nhiên là hận chị rồi =]] giống bé hồ hận a Dạ thôi he he he. Đáng thương 2 hòn vọng thê a~~)

“Không, giữa hai người chúng ta không có khế ước.” Mặc Dạ dịch người, lấy quần áo từ trong nhẫn trữ vật ra cho Tề Hoan, ôn nhu giúp nàng mặc vào.

“Vậy tại sao trước kia nó lại nghe lời chàng như vậy?” Nhìn thấy Mặc Dạ lấy ra một bộ nghề thường tiên y màu lam nhạt, Tề Hoan lập tức nhào tới. Nàng hận đạo bào! Đạo bào xấu xa, rốt cục đã không phải mặc nó nữa.

“Có lẽ do ta khá có mị lực?” Mặc Dạ vừa mặc áo váy cho Tề Hoan, vừa cười nói.

“Nam nhân kia!” Nhìn Mặc Dạ nhân lúc mặc quần áo còn dám giở trò trên người nàng, Tề Hoan cắn chặt hai hàm răng lại với nhau.

“Hử?”

“Chàng càng ngày càng tự luyện rồi!”

“Quá khen quá khen.” Năm chân Tề Hoan, đi giày thêu hộ nàng, Mặc Dạ ôm nàng xuống giường, tua rua màu lam bên hông rủ xuống mắt cá chân, theo mỗi bước đi của Tề Hoan lại lay động tạo thành từng đợt sóng đẹp mắt.

Vì Thiên Đạo Các vô lễ ép buộc đệ tử các môn phái lưu lại, hơn nữa còn không đưa ra được lời giải thích hợp lý nào, nên trong lúc nhất thời có nhiều môn phái đều tỏ vẻ bất mãn với Thiên Đạo Các.

Còn tin tức tiên thú đã rời khỏi Thiên Đạo Các không biết từ đâu truyền ra, bất kể là thật hay giả, Thiên Đạo Các cũng không đi ra ngoài bác bỏ lời đồn.

Lời đồn đương nhiên do Minh Hội truyền ra ngoài, lấy vị trí hiện tại của y, căn bản không cho rằng tiên thú đã chết. Mặc dù y hiểu lầm câu nói của

Mặc Dạ nhưng cũng tạo thành ảnh hưởng rất lớn cho Thiên Đạo Các. Cô Nhai lúc này khô không nói nên lời, tiên thú đã chết, tuy hẳn chỉ là một tiểu nhân vật, trên lưng không phải gánh bao nhiêu trọng trách, nhưng cũng khó tránh khỏi liên quan. Quan trọng nhất là, tiên thú kia mặc dù chưa bao giờ giúp đỡ Thiên Đạo Các, nhưng chỉ cần nó ở đây, Thiên Đạo Các liền không phải lo lắng điều gì.

Song trước mắt tiên thú không còn, ngay cả thiên tướng vừa xuống cũng đi mất, không có núi để dựa vào, lại đắc tội một nhóm lớn các môn phái tu chân, sau này bảo hẳn làm sao mà hành tẩu giang hồ đây.

Quả nhiên tưởng đồ mọi người cùng đẩy, Tề Hoan tựa trong ngực Mặc Dạ, nhìn Minh Hồi đang đứng diễn thuyết trong đám người cách đó không xa, cảm giác hơi buồn cười. Những môn phái vốn phụ thuộc Thiên Đạo Các kia bây giờ lại bắt đầu công khai ủng hộ phái Thanh Vân, Minh Hồi kéo bè kéo phái trên địa bàn của người ta, Cô Nhai thậm chí một câu cũng không dám nói.

Sau khi một số môn phái thêm dầu vào lửa, Minh Hồi rốt cục nhắc đến vị thê tử bị Thiên Đạo Các giam giữ hơn ba trăm năm. Vốn là một ma nữ, nhưng bây giờ lại trở thành một nữ tử vô tội đáng thương, tu sĩ chính đạo bị nàng giết chết thì biến thành ma tu tội ác tày trời, dù sao mọi chuyện đều do Minh Hồi nói ra, bây giờ bất luận y nói gì thì cũng không ai dị nghị.

Cuối cùng, lo ngại áp lực từ các môn phái, Cô Nhai rốt cục mở miệng thả người. Nhưng Minh Hồi cũng là người thông minh, biết không thể bức người ta quá, đành đồng ý không làm khó Thiên Đạo Các nữa rồi đem người về.

Về chuyện y nói có bao nhiêu phần đáng tin, Tề Hoan không có hứng thú đánh giá.

Hội Minh kết thúc qua loa, đệ tử chiến thắng cuối cùng là người phái Thanh Vân, chẳng qua thắng bại đã không có mấy người để ý đến, bất kể thế nào thì lần này người thắng chính là phái Thanh Vân.

Hội Minh kết thúc, Cô Nhai mở Thiên Nhai Hải Lư, về chuyện Hỏa Nha bảo hẳn điều tra, người đã không còn đây thì điều tra làm gì nữa.

Sau khi rời khỏi Thiên Đạo Các, trên đường trở về phái Thanh Vân có thêm hai người. Một người là thê tử của Minh Hồi, Lạc Hà, một người là Yêu Nhiêu.

Cũng không biết do Yêu Nhiêu chưa hết hy vọng hay là có ý định khác, thế nhưng lại cô ý muốn đi cùng bọn họ.

Minh Hồi không dám nói nhiều, Mặc Dạ cũng không có chỉ thị gì, đành để mặc nàng ta đi theo như vậy. Huống chi, thê tử của y và Yêu Nhiêu là người quen biết cũ, tính ra Yêu Nhiêu còn là nửa sư phụ của Lạc Hà, có Lạc Hà lên tiếng, Minh Hồi liền không dám nói gì nữa.

Tề Hoan không thích Lạc Hà, thái độ của nàng ta làm cho Tề Hoan không

thoải mái. Mặc dù chưa tới một ngàn tuổi đã có thể tu đến hậu kỳ Hóa Thần, đã được xem như một thiên tài của Tu Chân giới, nhưng thái độ nói chuyện của nàng ta, cách nàng ta tùy ý sai bảo người khác làm cho Tề Hoan âm thầm cau mày. Dù thế nào nàng cũng không thể hiểu được vì sao Minh Hồi lại coi trọng một nữ nhân như vậy? Nhớ đến Lưu Nhiễm – cô gái mà Linh Vân Tử đem lòng yêu mến, người ta tính cách ôn hòa, tất cả mọi thứ đều là thương thừa, ngay cả Tề Hoan cũng không tìm ra nửa phần không tốt. Nhưng Lạc Hà này, chỉ sợ sau khi nàng ta đến núi Thanh Vân, phái Thanh Vân sẽ không có một ngày yên ổn.

Trên đường đi, Lạc Hà ngoại trừ ở một bên tình chàng ý thiếp với Minh Hồi thì chỉ nhỏ giọng nói thầm gì đó với Yêu Nhiêu, không phải Tề Hoan không cảm nhận được ánh mắt của hai người bọn họ, nàng chỉ là coi như không phát hiện ra mà thôi.

“Tiểu Hoan, tới uống nước.” Lúc nghỉ ngơi dọc đường, Mặc Dạ đi đến bên cạnh Tề Hoan nịnh nọt. Quả nhiên làm người không thể quá đắc ý, sau hôm được ăn uống no đủ kia, kết quả chính là bị Tề Hoan nhốt ngoài cửa. Mặc dù sau nửa đêm hẳn vẫn nghĩ biện pháp bò lên giường, nhưng suốt nửa đêm nằm ngoài cửa ngắm trăng sáng tuyệt đối không phải chuyện gì tốt đẹp. Tề Hoan liếc Mặc Dạ một cái, không phản ứng. Cuối cùng tiểu hồ ly trong ngực nàng đưa móng vuốt nhỏ ra nhận lấy ống trúc. Ống trúc này là Mặc Dạ dùng trúc trên đỉnh Vong Ưu làm ra, mặc dù đã từng bị tế luyện, nhưng vẫn vàng trên đó vẫn cực kì dễ thấy.

Hơn nữa, ... Vừa mở ống trúc, bên trong tản ra một mùi thơm ngát mê người. Tiểu hồ ly lè lưỡi, đưa ống trúc vào tay Tề Hoan. Nếu như luôn được uống nước này, nó tình nguyện sau này sẽ không ăn thịt mà chỉ uống nước thôi.

Trong khắp lục đạo chỉ có nước suối Thiên Lan ở U Minh giới mới có thể tản ra mùi hương mê người này, trong canh Mạnh bà cũng bởi vì cho thêm nước suối Thiên Lan nên mới có thể giữ cho hồn phách không bị tổn thương khi luân hồi.

Đây là đồ tốt, đáng tiếc số lượng quá ít. Mười vạn quỷ hồn cũng chỉ dùng một giọt nước suối, Mặc Dạ thì ngược lại, có lẽ trong ống trúc này là tất cả số nước mà suối Thiên Lan tạo ra trong trăm năm. Xa xỉ a xa xỉ a, tiểu hồ ly thâm than trong lòng.

“Đây là cái gì?” Uống một hớp, cảm giác mùi thơm ngát thấm từ đầu lưỡi đến ruột gan, chạy khắp toàn thân. Hương thơm mát lạnh tỏa ra, làm ọi người tinh thần phấn chấn hơn không ít.

“Đồ tốt đó, uống hết là được rồi.” Tiểu hồ ly ở bên cạnh khuyên, mặc dù thoát nhìn Tề Hoan đã khôi phục lại như bình thường, nhưng trong lòng Mặc Dạ vẫn lo lắng a.

Nghĩ đến cũng đúng, trước kia Mặc Dạ cũng từng ngưng tụ lại hồn phách

của Tề Hoan, nhưng rất nhanh sau đó lại bị tản ra mất, khi ấy, mặc dù thoát nhìn không có tuyệt vọng, nhưng trong lòng e rằng cũng bị đả kích không nhỏ. Bây giờ tuy Tề Hoan đang ở bên cạnh, nhưng nhất thời hẳn vẫn cảm thấy khó mà an tâm được.

Người thấy mùi hương này, tất cả mọi người xung quanh không khỏi nhắm mắt lại, đám đệ tử có tu vi kém một chút đều mang vẻ mặt say mê ngã xuống đất.

Mấy người có tu vi cao hơn như Minh Hồi Lạc Hà thì mang vẻ mặt tham lam nhìn chăm chăm ống trúc trong tay Tề Hoan.

Cho dù không biết đó là thứ gì, nhưng tất cả bọn họ đều cảm giác được, sau khi mùi thơm này truyền ra, nguyên thần của bọn họ lại vững chắc thêm vài phần.

Bất luận là tu tiên hay tu ma, cái quan trọng nhất chính là nguyên thần, nguyên thần càng vững mạnh thì bản thân càng cường đại, thứ có khả năng giúp cho nguyên thần vững chắc, đừng nói là ở Nhân Gian, cho dù ở trong lục đạo cũng cực kỳ trân quý.

Nếu không phải Mặc Dạ có quan hệ với Minh Vương, thì Minh Vương làm sao có thể trở mắt nhìn nước suối bảo bối của mình bị lấy đi, nước suối này so với thạch nhũ mười vạn năm cũng không kém hơn chút nào.

Tuy Minh Hồi biết ống trúc kia là bảo bối, nhưng lý trí của y vẫn còn, liền mạnh mẽ chế trụ dự vọng trong cơ thể mình. Chẳng qua định lực của Lạc Hà lại kém hơn rất nhiều, cho dù Minh Hồi đã nhiều lần cảnh cáo nàng ta phải cách xa Mặc Dạ và Tề Hoan một chút. Nhưng dọc đường đi, nghe những gì Yêu Nhiêu nói, ấn tượng của Lạc Hà đối với Tề Hoan càng ngày càng kém, cũng càng thêm tò mò về Mặc Dạ.

“Mặc sư đệ, có thứ gì tốt sao không chia ọi người một chút, như vậy rất thiên vị nha.” Lời của Lạc Hà mang theo vài phần đùa giỡn, Mặc Dạ cũng không so đo với nàng ta, chỉ nhìn Lạc Hà một cái, sau đó nhàn nhạt mở miệng, “Các ngươi không thể uống.”

Yêu Nhiêu liếc nhìn Tề Hoan một cái, khóe miệng cười lạnh, “Sợ rằng chúng ta cũng không có cái phúc phận này đi.” Nàng thật không hiểu, vì sao mình lại không xứng với Mặc Dạ, nhiều năm như vậy vẫn luôn chỉ dành tình cảm cho hắn, kết quả hắn ngay cả ánh mắt cũng không thèm nhìn mình. Tề Hoan kia vừa xuất hiện, tất cả lực chú ý của Mặc Dạ liền tập trung hết trên người nàng ta.

Bất luận Tề Hoan có thân phận gì, Yêu Nhiêu cũng khó lòng nuốt xuống một bụng oán khí này. Vì Mặc Dạ, nàng vẫn không chịu phi thăng làm tiên, kết quả thì sao đây! Nàng cái gì cũng không có.

Mặc Dạ nhìn Yêu Nhiêu lộ ra vẻ mặt căm giận, một hồi lâu không nói gì. Sau khi Tề Hoan nghe lời uống sạch nước suối trong ống trúc, liền cảm thấy toàn thân mềm nhũn, mặc dù rất thoải mái, nhưng không hiểu sao lại

không dùng được chút sức lực nào, “Mặc ~~” kêu Mặc Dạ một tiếng, rồi nhắm mắt lại ngã xuống.

Mặc Dạ đã sớm nghĩ đến tình huống này, đưa tay đỡ Tề Hoan ôm vào trong ngực, nhận lấy ống trúc trong tay nàng, tùy ý để Tề Hoan xoay người vặn vẹo tìm tư thế ngủ thoải mái.

Nhìn hai người dây dưa ở một chỗ, Yêu Nhiêu lại càng khó nuốt xuống ngọn lửa trong lòng, vụt một tiếng đứng lên, trong giọng nói mang theo mấy phần ghen ngào, “Mặc Dạ, chúng ta quen biết đã trăm năm, chẳng lẽ từ đầu tới cuối một chút cảm giác người cũng không có sao?”

“Cảm giác?” Mặc Dạ nhú mi, thuận tay chơi xấu ném tiểu hồ ly trong ngực Tề Hoan xuống đất, còn xấu tính dẫm vào đuôi nó một cái, rồi chậm rãi mở miệng, “Không có.”

“Vậy tại sao lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, người lại nhìn chăm chăm vào ta?” Nếu không phải vì lần đó, làm sao Yêu Nhiêu lại chú ý tới Mặc Dạ.

Lần đầu tiên hai người gặp mặt, Yêu Nhiêu đã là yêu nữ nổi danh Tu Chân giới, mà Mặc Dạ chẳng qua chỉ là đệ tử phái Thanh Vân mà thôi.

Nhưng ánh mắt hắn lại nhìn Yêu Nhiêu, cũng từ một khắc này, trong lòng Yêu Nhiêu đã âm thầm nhớ kỹ hắn.

Mặc Dạ trầm mặc một lúc lâu, rốt cục thở dài, “Chỉ là ta cảm thấy xiêm y màu đỏ, rất đẹp. . . . .” Ngày hôm ấy, Tề Hoan cũng mặc xiêm y đỏ thắm, xinh đẹp, khiến cho hắn khó có thể kiềm chế, cũng làm hắn cả đời khó quên.

Cúi đầu nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Tề Hoan, nàng nha, chỉ lúc ngủ mới có thể an ổn, tỉnh lại rồi thì một khắc cũng tạo ra đủ các vấn đề khó khăn cho hắn. Cõi đời này, nàng không giống với bất kì ai, cho nên, mới là độc nhất vô nhị.

“Chỉ như vậy?” Yêu Nhiêu không thể tin mở to hai mắt, dù thế nào nàng ta cũng không tưởng tượng được đáp án của Mặc Dạ lại là như vậy, xiêm y? Nàng ta lại không sánh bằng một bộ xiêm y?!

“Chỉ như vậy.”

Chương 178: Trở Lại Tiên Giới

Chỉ như vậy?! Loại chuyện tình cảm này, ai dám nói mình thật sự hiểu đây. Yêu Nhiêu cũng là người sáng khoái, sau khi có được đáp án, cũng không tiếp tục dây dưa, xoay người rời đi.

Nhìn bóng áo đỏ kia biến mất ở phía chân trời, bên hông Mặc Dạ truyền đến một cơn đau nhói, cúi đầu liền thấy Tề Hoan đang phùng mang trợn má, bạo hành thất lung hấn.

Nhìn Mặc Dạ chỉ dùng hai câu đã khiến Yêu Nhiêu tức giận bỏ đi, Lạc Hà cắn môi dưới, mấy lần muốn mở miệng nhưng cuối cùng bị ánh mắt cảnh cáo của Minh Hồi làm cho nàng ta đành phải tiếp tục im lặng.

Sau khi trở về phái Thanh Vân, cuộc sống vẫn bình thản trôi qua như trước. Thêm tiểu hồ ly cũng chỉ là thêm một miệng ăn mà thôi. Tầng hai vốn bỏ trống giờ được dành cho tiểu hồ ly, mỗi ngày Mặc Dạ không đọc sách cũng không tu luyện, trừ thỉnh thoảng trở lại Minh giới một chuyến ra thì hẳn chỉ quanh quẩn bên cạnh Tề Hoan.

Cuộc sống như vậy không có gì không tốt, nhưng hình như bọn họ không có duyên với cuộc sống yên bình như thế thì phải.

Ở phái Thanh Vân ngày người hai tháng, một đêm nào đó, Tề Hoan còn đang ngủ, đột nhiên một trận uy áp từ không trung giáng xuống.

Mặc Dạ vừa đi Minh giới, một mình Tề Hoan khó có thể chống cự được lực uy áp này, nàng đành phải lôi địa võng ra, ngay cả tiểu hồ ly đang chui trong ngực nàng ngủ cũng bị đánh thức.

“Ít nhất là Tiên Tôn.” Tiểu hồ ly xù lông vươn móng vuốt, một ngọn lửa hình hồ ly màu vàng bùng lên giữa không trung.

“Người đi xem một chút đi.” Mặc Dạ đã nói, chỉ cần ở trong rừng trúc này, thì chưa chắc có kẻ nào đủ khả năng nhận ra sự tồn tại của nàng. Kẻ trước mắt này thấp nhất cũng là Tiên Tôn, chỉ cần Tề Hoan xuất hiện, chắc chắn sẽ bị phát giác.

Ngày ấy Lôi Minh đã nói, tiên nhân có tu vi từ tam trọng thiên trở lên không được phép ở lại Nhân Gian. Mặc dù nàng không quan tâm điều này, nhưng cũng không muốn gặp phải rắc rối. Tiểu hồ ly tu vi không cao, có lẽ sẽ không gây ra phiền toái quá lớn.

Tiểu hồ ly gật đầu, thân thể hóa thành một đạo bóng đen, rất nhanh biến mất khỏi phòng.

Chờ thật lâu vẫn không thấy tiểu hồ ly trở lại, Tề Hoan cảm thấy giống như

đã có chuyện không hay xảy ra. Nàng ngồi trên giường một lúc, cuối cùng không nhịn được đi giày vào, vừa định mở cửa đã thấy tiểu hồ ly nhảy từ cửa sổ xuống giường.

“Sao ngươi lại bị thương?” Chăn trải giường màu trắng thoáng chốc bị nhuộm đỏ, lòng Tề Hoan quặn đau một cái, vội vàng chạy tới.

“Vết thương nhỏ thôi, ba lão đầu phái Thanh Vân bị bắt đi rồi, người tới chính là thiên tướng áo đỏ trong Thiên Đạo Các.” Tiểu hồ ly thở dốc một hơi, móng vuốt nhỏ biến ra một làn sáng xanh, sau đó đè xuống vết thương trên bụng mình, dùng mắt thường có thể thấy được vết thương đang từ từ khép lại.

“Những người khác đâu?” Nhìn vẻ mặt tiểu hồ ly, sợ rằng chuyện không đơn giản như vậy.

“.....” Tiểu hồ ly trầm mặc, dù thế nào cũng không chịu trả lời câu hỏi của Tề Hoan.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tề Hoan biến sắc, dù tiểu hồ ly không chịu nói gì, nhưng đại khái nàng cũng hiểu được Hỏa Nha đã làm gì với phái Thanh Vân. Mặc dù nàng không có bất kì tình cảm gì với những người trong phái Thanh Vân bây giờ, nhưng nơi này là phái Thanh Vân, tông sư gia của môn phái này vẫn là Đoạn Tuế, vì vậy nàng không thể bỏ mặc không đếm xỉa.

“Ngươi không phải đối thủ của hắn, có đi cũng chỉ chịu chết, chờ Mặc Dạ trở về đã rồi nói sau.” Tiểu hồ ly nhìn Tề Hoan xoay người đi ra ngoài, đột ngột mở miệng nói. Kết giới của Mặc Dạ bao phủ cả rừng trúc, chỉ cần Tề Hoan không đi ra thì Hỏa Nha cũng không làm gì được nàng.

Hành động của Hỏa Nha hiển nhiên là để dẫn dụ Mặc Dạ, nếu Tề Hoan tùy tiện xông ra ngoài, hẳn chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Tề Hoan.

Tề Hoan vừa vọt tới cửa nghe thấy lời tiểu hồ ly nói chợt dừng bước, nàng hiểu, trong lòng nàng cái gì cũng hiểu, nhưng mà, lúc này bảo nàng khoanh tay đứng nhìn sao. ....

Đứng ở cạnh cửa, ngửa đầu nhìn trời cao, kết giới Mặc Dạ bày ra không có màu sắc, cho nên nàng có thể nhìn thấy rõ Hỏa Nha đang đứng giữa không trung, trong tay còn cầm một cái Khôn Tiên Thằng (dây trói tiên). Đầu bên kia của nó là ba lão giả râu tóc bạc phơ toàn thân đầy máu, trên người không có chỗ nào lành lặn.

“Mặc Dạ, ngươi đi ra cho ta, ngươi đi ra cho ta. ....” Giọng nói lớn lời quanh quẩn trên bầu trời phái Thanh Vân, không ai lên tiếng, chỉ có tiếng vang vọng lại.

“Mặc Dạ, ngươi sợ sao, ha ha. ....”

Tiểu hồ ly ngã ngồi trên giường, trong đôi mắt tròn tròn tràn đầy lo lắng, kết giới của Mặc Dạ, Hỏa Nha không thể nào phá vỡ được, nó chỉ lo lắng Tề Hoan xúc động. Nó cũng lớn lên từ nhỏ ở phái Thanh Vân, tình cảm đối với phái Thanh Vân tuyệt đối không ít hơn Tề Hoan bao nhiêu, nhưng trước mắt cả

hai người bọn họ đều không thể đòi phò được Hỏa Nha.

Tiếng quát tháo của Hỏa Nha kéo dài đến sáng sớm, Tề Hoan vẫn đứng trong rừng trúc, ngửa đầu nhìn trời, mắt không chớp lấy một cái, giống như muốn khắc ghi kỹ một khuôn mặt vào trong lòng.

Sau khi mặt trời lên cao, Hỏa Nha mới đem ba lão đầu kia rời đi. Ánh mặt trời màu vàng chói chang chiếu xuống đỉnh Vong Ưu, chỉ cần quay đầu là có thể nhìn thấy cầu vồng trên thác nước cách đó không xa, cảnh sắc hiem có như vậy, nhưng Tề Hoan không có tâm tình thưởng thức. Nàng cúi đầu nhìn lòng bàn tay bởi vì dùng sức quá nhiều mà đã bị móng tay bâm thủng, trong lòng một lần nữa dâng lên cảm giác bất lực.

Cho tới bây giờ, nàng đã quá lệ thuộc vào Mặc Dạ, thế nên, bởi vì hấn không ở đây, cái gì nàng cũng không thể làm được sao? Từng như thế, hiện tại vẫn như thế sao? Điều nàng có thể làm chỉ là vĩnh viễn ở phía sau Mặc Dạ ư?

Ba ngày liên tiếp, Mặc Dạ vẫn không trở về, Tề Hoan cũng không rời khỏi rừng trúc một bước.

Rạng sáng ngày thứ tư, thân ảnh Mặc Dạ rốt cục xuất hiện ở núi Thanh Vân. Nhìn phái Thanh Vân biến thành một mảnh hỗn độn, huyết quang trong mắt Mặc Dạ chợt lóe, bay thẳng đến đỉnh Vong Ưu.

“Tiểu Hoan?” Thấy Tề Hoan đứng trong rừng trúc ngẩng đầu không biết đang nhìn cái gì, sắc mặt Mặc Dạ cực kỳ khó coi, đưa tay ôm nàng vào trong ngực thật chặt.

“Chàng đã trở lại.” Tề Hoan xoay người, vùi mặt vào trong ngực hấn. ôm chặt lấy hông hấn.

“Thật xin lỗi, ta đã về trễ.” May mắn, may mắn nàng vẫn còn đây. Những người khác chết, hấn đều có thể không quan tâm, chỉ cần nàng còn sống.

“Không sao, bọn họ, sẽ không chết vô ích.” Ánh mắt Tề Hoan dần dần trở nên lạnh băng, cho dù phái Thanh Vân chỉ còn lại một người duy nhất là nàng, nàng cũng sẽ để cho tất cả bọn họ biết, đặc tội phái Thanh Vân, sẽ là ác mộng khiến họ phải hối hận cả đời.

Trừ Tề Hoan và tiểu hô ly, trên núi Thanh Vân không còn bất kỳ người nào sống sót. Từng bước từng bước đi qua núi Thanh Vân, Tề Hoan muốn đem tất cả cảnh sắc nơi này ghi tạc trong lòng.

Tiên giới, dãy núi Tịch Diệt.

“Lão đại, ba dư nghiệt này đã bị bắt tới đây.” Hỏa Nha hấp tấp xông vào nơi đệ nhất Thân Tướng tu luyện, khi nhìn thấy bức tượng đá, bước chân hấn mới dần nhẹ hơn, giọng nói cũng càng ngày càng nhỏ.

“Người còn giết những người khác?” Âm thanh truyền ra từ trong tượng đá, không vui không giận, “À. . . . . Đều giết, hắc hắc, thuận tay thôi mà.” Hỏa Nha cười lúng túng, theo bản năng gãi gãi sau gáy.

“Trừ bọn họ ra, có người nào còn sống không?”

“Cái này. . . . . Ta cũng không biết. Ở phái Thanh Vân có một chỗ ta không thể xông vào được, hình như là chỗ Mặc Dạ ở.” Chẳng qua hắn đã mắng lâu như vậy, có người có thể nhìn không lao ra liềm mạng sao, hắn là không còn ai nữa mới phải.

“Hỏi xem Mặc Dạ đến Nhân Gian rốt cuộc là vì cái gì, hỏi xong rồi thì đều xử lý hết đi.”

“Hiều.” Đợi hồi lâu, cũng không có tiếng nói vang lên nữa, lúc này Hỏa Nha mới xoay người rời đi.

“Quý Tiên Mặc Dạ, hy vọng ngươi sẽ không phải kẻ hữu danh vô thực.”

Một lúc sau, giọng nói trong trẻo lạnh lùng lại vang lên, âm thanh kia bị gió thổi bay rất nhanh, không lưu lại chút dấu vết nào.

Phái Thanh Vân bị hủy, Tề Hoan và Mặc Dạ cũng không tiếp tục ở lại đó. Đứng giữa không trung, nhìn phái Thanh Vân bị ngọn lửa minh hỏa* màu đen thiêu trụi, Tề Hoan trầm mặc không nói.

*minh hỏa: lửa của Minh giới, hay còn gọi là lửa địa ngục.

Sợ rằng không lâu sau, tin tức phái Thanh Vân đột nhiên biến mất sẽ truyền khắp Nhân Gian. Phái Thanh Vân từng được lưu truyền vài ngàn năm, rút cục hoàn toàn biến mất. Rất nhanh, mọi người sẽ dần dần quên mất cái tên phái Thanh Vân này, giống như nó chưa từng tồn tại.

Nhìn minh hỏa sắp tắt, trong ngọn lửa màu đen đột nhiên hiện ra một cánh cửa, một gã thư sinh trung niên mặc trường bào màu xanh tay cầm quạt giấy bước ra từ bên trong.

Sau khi nhìn thấy Mặc Dạ, y trực tiếp quỳ xuống đất. “Đại nhân, Minh Vương mất tích.”

“Không liên quan đến ta.” Mặc Dạ cau mày, giọng nói lạnh lùng.

“Mấy chục vạn ác quỷ địa ngục làm loạn, thuộc hạ. . . . . Không không chế được. Hơn nữa, dòng Vong Xuyên đã cạn, cầu Nại Hà cũng đã bị hủy. . . . .” Cứ qua một câu, đầu gã thư sinh trung niên kia càng cúi thấp, cuối cùng trực tiếp nằm ra đất.

“Mới chỉ ba ngày không có hắn, Minh giới đã rối loạn sao?” Dòng Vong Xuyên cạn, cầu Nại Hà bị hủy, là kẻ nào mới có được thực lực này? Mặc Dạ lạnh lẽo hỏi.

“Thuộc hạ vô năng, có một vị đến từ Tiên giới, bảo là muốn tìm Minh Vương nói chuyện. Minh Vương không có ở đây, thuộc hạ không ngăn được hắn.”

“Cho nên?”

“Hắn nói gặp ngài cũng được, hắn đang chờ ngài ở mười tám tầng địa ngục.”

“Cút.” Thật là vừa yên bình chưa được bao lâu đã lại phong ba bão táp, Thần Tướng của Tiên giới không biết sao lại rảnh rỗi tới mức đặc biệt đến tìm hắn gây phiền toái đây.

Gã thư sinh trung niên kia nghe Mặc Dạ nói xong, thê mà lại mang bộ dạng như đã xong việc, vội vàng chạy về phía cánh cửa. Minh hỏa dần dần biến mất, cánh cửa kia cũng biến mất trong không trung.

Nhìn mảnh đất khô cằn phía dưới, Tề Hoan quay đầu đi về phía Mặc Dạ, “Đưa hai chúng ta trở về Tiên giới đi.” Nàng biết, Mặc Dạ không chịu mang nàng đến Minh giới là bởi vì nàng và tiểu hồ ly bây giờ không chịu nổi oán khí ở nơi đó.

Mặc dù nguyên thân đã khôi phục, nhưng muốn chữa trị ba hồn bảy vía cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Oán khí rất dễ xâm chiếm nguyên thân, một khi không giữ được, sợ rằng Mặc Dạ sẽ phải đợi thêm mười ba vạn năm nữa.

Tuy rất muốn sống cả đời ở Nhân Gian như vậy, không quan tâm chuyện trong lục giới, nhưng có lúc, thật sự là thân bất do kỷ. Nàng là đệ tử phái Thanh Vân, cho nên, có một số việc, bất luận muốn hay không muốn, nàng đều phải gánh vác.

“Có thể, đáp ứng ta, không được phép xúc động, không được để mình rơi vào hiểm cảnh, vô luận thê nào, nàng còn có ta, biết không?” Hai tay Mặc Dạ nắm bả vai Tề Hoan, nhìn đôi mắt rục rịch của nàng, gần từng câu từng chữ nói.

Tề Hoan trước nay luôn là người thông minh, biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm. Nhưng Tiên giới bây giờ đã khác trước kia, Đoạn Tuế sống chết không rõ, Lôi Thần và Thiên Lôi đều lánh đời không xuất hiện. Một khi nàng gặp chuyện không may, trừ mình ra không có bất kỳ kẻ nào có thể đến giúp nàng. Nhưng hẳn lại không thể không chút kiêng kỵ xuất hiện ở Tiên giới, hẳn chỉ cầu mong Tề Hoan có thể tự chiếu cố tốt bản thân mình.

“Yên tâm, ta còn chờ cưới lại một lần nữa đấy, lần này, để sư tổ làm người làm chứng cho chúng ta, thuận tiện mời cả cậu của chàng nữa.” Tề Hoan ôm eo Mặc Dạ, tựa đầu vào ngực hắn, cười nói.

“Được, xử lý xong chuyện ở Minh giới, ta đi đón nàng.”

“Ừ. . . . .”

Lần này trở lại Tiên giới, cũng không khó khăn như trong tưởng tượng. Mặc Dạ trực tiếp phá tan lối vào, thuận tay tấy đi toàn bộ trí nhớ của hai thiên binh giữ cửa, rồi đưa Tề Hoan và tiểu hồ ly đi vào.

Đứng ở cửa vào Tiên giới, Tề Hoan ôm tiểu hồ ly nhìn Mặc Dạ bên kia, “Ta chờ chàng.”

Mặc Dạ nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt vẫn không rời khỏi Tề Hoan, cửa vào Tiên giới dần dần khép lại, ngăn cách hai người ở hai bên.

Quay lại liếc nhìn cánh cửa đã đóng chặt, Tề Hoan sải bước rời khỏi nơi này.

Tiên giới bây giờ và Tiên giới nàng từng biết không giống nhau, trừ chủ

thành ra, Tiên giới rất hoang vu. Có điều. . . . . Nhìn tòa thành vô cùng náo nhiệt trước mắt, cùng đám Tiên Nhân và Tu Chân giả ngự kiếm bay tới bay lui, Tề Hoan và tiểu hồ ly liếc nhìn nhau một cái, hăng hái ngẩng cao đầu.

Ôm tiểu hồ ly đi về phía tòa thành nhỏ, tới cửa thành, Tề Hoan ngửa đầu nhìn ba chữ to trên cổng, thành Tịch Diệt.

“Này, tiểu cô nương, rốt cuộc cô có vào hay không, chớ cản đường a.” Một giọng nói thanh thúy đột nhiên truyền đến từ phía sau, thân thể Tề Hoan cứng đờ, nghiêng đầu sang, nhưng phía sau lại không có gì cả.

“Ta ở phía dưới.”

Tề Hoan nghe lời cúi đầu xuống, nhìn thấy một người, ách. . . . Không đúng, là một con, một con hồ toàn thân vàng óng đang gục trên mặt đất. Chẳng qua. . . . . Liếc nhìn tiểu hồ ly trong ngực mình, lại liếc nhìn con hồ kia.

Thật sự là hồ a, trên trán còn có một chữ Vương nè, rõ ràng là bộ dạng giống y đúc một con hồ.

Vấn đề là, vì sao nó còn không lớn bằng tiểu hồ ly đây? Thoạt nhìn thì giống như một món đồ chơi bỏ túi.

“Không cho phép khinh bỉ ta!” Không đợi Tề Hoan mở miệng, con hồ kia đã căm giận hét lên.

Tề Hoan gật đầu, ngay sau đó tránh đường, “Người đi trước đi.”

“Cô không nhìn thấy ta bị thương sao!” Con hồ khó chịu nói, một đôi chân nhỏ màu vàng cào cào trên mặt đất.

“À.”

Tề Hoan ngồi xổm xuống, vừa định xách con hồ nhỏ kia lên, tiểu hồ ly đột nhiên xen vào một câu, “Tiểu Hoan, con hồ nhỏ như vậy, lột da xong, hai chúng ta chia thế nào?”

. . . . . Tề Hoan đầu đầy hắc tuyến, thật là, tiểu hồ ly sao lại nói những lời trong lòng ra vậy.

Vừa nghe tiểu hồ ly nói xong, bộ lông vàng trên người con hồ kia lập tức dựng lên, không phải đều nói tiểu cô nương rất thích động vật sao, tâm địa còn rất tốt nữa, sao lại nói muốn ăn nó đây?

“Đừng nghe nó nói nhảm, yên tâm, ta sẽ không ăn ngươi đâu.” Tề Hoan tiếp tục thực hành kế hoạch dụ dỗ thú con, con hồ này màu lông đẹp như vậy, ừm, hẳn là thịt cũng rất ngon mới phải.

“Cái đó. . . . . ta vẫn nên tự mình. . . . .” Con hồ kia từng bước lui về phía sau, đột nhiên ở phía sau truyền đến một trận huyên náo, nghe tiếng hẳn là có không ít người.

“Vào thành lục soát, chắc chắn là nó chưa rời đi được đâu.”

Vừa nghe thấy giọng nói này, mặt con hồ liền biến sắc, không nói hai lời

trực tiếp nhào vào trong ngực Tề Hoan, rồi lập tức biến thành một sợi dây chuyền màu vàng đeo quanh cổ nàng.

Chương 179: Ta Là Hồ !!

Cúi đầu nhìn chiếc vòng đang treo lơ lửng trên cổ mình, Tề Hoan liếc tiểu hồ ly một cái, tiểu hồ ly vươn móng vuốt nhỏ ra chọc chọc hình con hồ trên sợi dây chuyền kia.

Kết quả là đôi mắt con hồ đảo lòng vòng vài cái, chòm râu hơi run run, nếu như không phải nhìn thấy có người sắp đến, Tề Hoan thật muốn giật sợi dây xuống nghiên cứu tỉ mỉ một phen.

Thời thượng cổ đúng là có thuật biến hóa, nhưng bây giờ đã thất truyền, con hồ này không biết có lai lịch gì, cho dù biến thành dây chuyền không khác với bản thể lắm, nhưng vẫn là thuật biến hóa chân chính giống như Tiểu Ngân từng biến thành vòng tay. Có khả năng sử dụng thuật biến hóa thì chỉ có thể là yêu thú mạng huyết mạch truyền thừa từ viên cổ mà thôi. Thuật biến hóa cũng như một phép đại thần thông, nó thật sự chỉ là một con hồ bình thường thôi sao?

Tề Hoan ôm tiểu hồ ly trước ngực, che đi sợi dây chuyền hình con hồ, sau đó mới xoay người. Những kẻ khiến con hồ này sợ tới mức biến hóa vậy mà đều là Tiên Đế thất trọng thiên, người dẫn đầu còn là Chân Quân bát trọng thiên.

Thật phô trương, chẳng lẽ nàng có vận xấu trời sinh hay sao? Nếu không tại sao ngay ngày đầu tiên trở về Tiên giới đã chọc phải phiền toái? Minh chưa hề làm gì, thì phiền toái đã tự chạy đến bên người rồi.

Nhìn những người kia đi về phía thành, đám tiên nhân muốn vào thành cũng vội vàng dừng bước, ánh mắt mang theo chút sợ hãi. Chờ bọn họ đi vào, Tề Hoan mới phát hiện, trên người họ mang theo kí hiệu giống nhau, ở trên tay áo của mỗi người đều có chín nét vẽ hình dáng kỳ lạ, thoạt nhìn không thấy gì, nhưng nếu nhìn chăm chú một lát, liền có thể nhìn thấy được chín đường cong kia động đậy, từ từ biến thành một con cừu vĩ hồ.

Mặc dù chỉ là một mảnh nhỏ, nhưng cũng không phải người thường có thể làm được.

Tề Hoan thần sắc tự nhiên đứng ở ven đường, chờ những người đó đi qua. Ai ngờ gã Chân Quân dẫn đầu liếc qua nàng một cái, rồi bay thẳng đến chỗ nàng.

Chân mày Tề Hoan cau lại, không phải xui xẻo như vậy chứ.

“Người, đang ôm cái gì trong ngực?” Bởi vì tiểu hồ ly xưa nay chỉ thích cuộn tròn người lại ngủ, hơn nữa còn ngủ trên ngực Tề Hoan, dĩ nhiên, loại

chuyện đại nghịch bất đạo này, tiểu hồ ly tuyệt đối không dám làm trước mặt Mặc Dạ.

“Một con thú sủng mà thôi.” Tề Hoan cúi đầu nhìn tiểu hồ ly, đồng thời phát hiện màu vàng của sợi dây chuyền trên cổ bị phai màu. Con hồ này không phải là bị hù dọa nên biến sắc chứ? Trong lòng Tề Hoan âm thầm suy đoán, nếu đúng như vậy thì cũng có chút thú vị.

“Đưa cho ta xem.” Gã dẫn đầu kia thật sự không hề khách khí, thấy Tề Hoan một hồi lâu vẫn không động đậy, sắc mặt hắn liền sầm xuống, Tề Hoan cảm giác được không khí chung quanh dường như ngưng lại một chút.

Ai, người có thực lực dường như đều thích ý mạnh hiếp yếu, lại nói, tu luyện không phải là vì đánh nhau sao, so với kẻ mình đánh không lại, tất nhiên sẽ muốn bắt nạt người có thực lực yếu hơn mình.

Đáng thương cho nàng a

~“Đại nhân, thú sủng nhà ta tính tình không tốt lắm. . . . . .”

“Nhanh lên, đừng mè nheo làm trễ đại sự của thành chủ, coi chừng người không gánh nổi đâu.”

Thành chủ. . . . . Tề Hoan ngẩng đầu nhìn về phía tường thành, Tiên binh tuần tra trên đó không ngờ đều có tu vi ngũ trọng thiên, thoạt nhìn thì thế lực của thành chủ thành Tịch Diệt này thật sự rất không lồ, chẳng lẽ gần đây tiên nhân ngũ trọng thiên đã chạy loạn đầy đường rồi?

Bất kể thế nào, căn cứ vào nguyên tắc không gây chuyện, Tề Hoan giơ tiểu hồ ly lên.

Gã Chân Quân kia cúi đầu xuống nhìn, có lẽ do bộ dạng tiểu hồ ly khiến người ta yêu thích, hoặc là màu sắc quá mức kỳ lạ, hắn chăm chú nhìn hồi lâu cũng không dời mắt.

Cuối cùng tiểu hồ ly bị chọc giận, giơ móng vuốt nhỏ cào về phía mặt người kia.

Có lẽ đã xác định được tiểu hồ ly không phải thứ bọn họ muốn tìm, người nọ cũng không tức giận trước hành động của nó, cười ha hả một tiếng, ý vị thâm trường nhìn Tề Hoan một cái, rồi dẫn người đi. Từ đầu đến cuối, bọn họ không hề chú ý đến con hồ đang núp trên người Tề Hoan.

Cho đến khi những người đó vào thành, con hồ trên sợi dây chuyền mới há hê mở miệng: “Người thăm rồi, hồ ly nhà người bị người ta nhìn trúng.”

“Người không định xuống sao?” Tề Hoan không đáp lời nó, ngược lại mở miệng hỏi.

“Không được, ta bị tóm sẽ chết chắc.”

Hóa ra con hồ này cảm thấy ở bên cạnh mình sẽ an toàn hơn sao? Tề Hoan mở to hai mắt, không bằng tối nay ăn tiệc hồ đi, kho tàu ngon, hay là hấp ngon hơn đây?

“Vậy cũng tốt, cổ của ta có thể cho người thuê, nhưng người phải giao tiền

thuê trước mới được.” Tề Hoan tự nhận mình rất dễ thương lượng, cũng rất thích giúp đỡ người khác.

“..... Ta không có linh thạch.”

“Không sao, nghe nói trên người hồ chỗ nào cũng là bảo bối, người cứ tùy tiện cắt xuống một vài bộ phận là được, hồ tiên* hay gì gì đó, nghe nói ngâm rượu hiệu quả không tệ đâu.” Tề Hoan hơi hợt nói một câu, làm cho con hồ sợ đến mức thân thể chấn động, nó thật sự cảm thấy hai mắt Tề Hoan sáng lên, không riêng gì Tề Hoan, ngay cả tiểu hồ ly bên cạnh nàng cũng có bộ dạng đấy.

*hồ tiên: là cái chỗ kia kia =]]

“Ta..... Ta là hồ cái.....” Con hồ nhỏ giọng, cực kì ngưng ngừng nói.

“.....” Có vài vạch hắc tuyến từ trên đầu Tề Hoan và tiểu hồ ly rơi xuống.

Cuối cùng, sau khi bị Tề Hoan và tiểu hồ ly liên thủ lừa gạt ký kết những điều kiện “tang quyền nhục quốc” (nổi nhục nước mất chủ quyền), con hồ kia cứ như vậy đem mình bán đi, lại còn bán với giá thấp như vậy. Sự thật đã chứng minh, không nên thảo luận điều kiện với nữ nhân và hồ ly, rất dễ khiến người ta mất cả vốn lẫn lãi.

Về phần lý do vì sao Tề Hoan lại coi trọng con hồ nhỏ này cũng rất đáng kể đến. Lần đầu tiên Tề Hoan phát hiện, thật ra thì vận khí của mình cũng không tệ lắm, nói thí dụ như, vừa mới phi thăng đã đụng phải một con Cùng Kỳ ngây ngốc. Một con Cùng Kỳ lại cứ tự ỉnh là hồ, không phải ngốc thì là gì.

Không sai, đúng là Cùng Kỳ, một trong tứ đại hung thú trong truyền thuyết. Mặc dù màu sắc rất đẹp, bộ dạng cũng giống hồ, nhưng không thể thay đổi một sự thật nó là Cùng Kỳ.

Nghe nói Hồn Độn đứng đầu tứ đại hung thú, Cùng Kỳ đứng thứ hai.

Nhưng Cùng Kỳ lại có thực lực cao hơn Hồn Độn, dĩ nhiên, đó là Cùng Kỳ đã trưởng thành, con thú trước mắt này, ngay cả cánh cũng chưa mọc, hiển nhiên là nó chưa qua thời kỳ bú sữa mẹ. Nhưng bất kể con Cùng Kỳ này lớn hay nhỏ, thực lực của nó đều không thể khinh thường. Nếu như kích thích khả năng thiên phú, sợ rằng sẽ càng thêm kinh khủng.

Nếu như không phải tiểu hồ ly nói là có thể cảm nhận được sự dao động kỳ lạ trong huyết mạch của con hồ này, thì Tề Hoan thật sự sẽ xử lý nó giống như một con hồ bình thường, nói không chừng một ngày nào đó tâm tình nàng tốt, có thể sẽ làm một bàn thịt hồ để ném thử, nhưng loại chuyện ăn thịt hung thú này, mặc dù không đến nỗi bị thiên lôi giáng xuống, nhưng ăn xong đau bụng cũng rất có khả năng.

“Mèo con à, bọn họ đuổi theo người làm gì?” Thú sủng nuôi trong nhà nhiều rất dễ đánh nhau, nhìn đi, Tề Hoan vừa mới đi tìm chỗ nghỉ chân

trong thành, hai vị này đã đánh nhau rồi. . . . Cũng không coi là đánh nhau, chỉ có thể nói là tiểu hồ ly đang bắt nạt trẻ con mà thôi.

“Ta là hồ, không phải mèo!”

“Học theo ta nào, meoo ~”

“Tại sao ta phải học theo ngươi~” Nhìn Cùng Kỳ bị tiểu hồ ly đùa bỡn, Tề Hoan không những không đồng cảm, ngược lại còn ôm bụng cười phá lên.

“Đừng cãi nhau nữa, mèo con không phải rất dễ nghe sao. Đúng rồi, mèo con, đám người đó rốt cuộc đang làm gì vậy?” Thành Tịch Diệt và những thành khác đều giống nhau, bên trong thứ gì cần có đều có, ngoại trừ chủ phủ của tòa thành kia hơi dễ thấy ra, thì cũng không có gì khiến Tề Hoan khó thích ứng cả.

Nhưng năng phát hiện, thực lực của Tiên Nhân trong thành này đều khá cao. Tùy tiện đảo mắt một vòng liền có thể nhìn thấy một đồng Tiên Nhân lục trọng thiên.

“Bọn họ là khách khanh(*) của phủ thành chủ thành Tịch Diệt, thành chủ kia thích nhất việc thu thập các loại yêu thú, bọn họ chịu trách nhiệm đi tìm giúp cho thành chủ.”

(*) khách khanh: thời xưa dùng để chỉ những người ở các nước chư hầu làm quan ở bản quốc.

“Thu thập? Là ý gì?”

“Chính là giết những con yêu thú xong rồi biến chúng thành tiêu bản(*). . . . .” Tiểu Miêu ngoan ngoãn ngồi trên đùi Tề Hoan, “Cha mẹ của ta cũng là bị bọn họ giết.”

(*) tiêu bản: vật xét nghiệm, mẫu nghiên cứu

“Khụ khụ, cha mẹ của ngươi đều là hồ sao?” Mặc dù hỏi chuyện này rất kỳ quái, nhưng Tề Hoan cũng thật tò mò.

“Đúng vậy, cha là hắc hồ, mẹ là bạch hồ, quái lạ, tại sao ta lại màu vàng đây?” Tiểu Miêu quay đầu, vẻ mặt không thể giải thích được.

“. . . . .” Một người một hồ ly lại trầm mặc lần nữa, bây giờ mới cảm thấy kỳ quái, nó không thấy là hơi chậm sao!

“Lúc ở ngoài thành ngươi nói, người kia nhìn trúng tiểu hồ ly sao?” Túm lấy đuôi tiểu hồ ly nhắc lên không trung, đánh giá trên dưới hồi lâu, lột da xong cũng chưa lớn bằng bàn tay, tại sao lại có kẻ có tầm nhìn hạn hẹp như thế nhỉ.

Dĩ nhiên, những suy nghĩ này chỉ để ở trong lòng mà thôi, Tề Hoan cũng không muốn nói ra khiến tiểu hồ ly bị đả kích.

“Đúng, con hồ ly này mặc dù bộ dạng xấu xí, không có giá trị gì. Nhưng ta nghe nói vị kia của thành Tịch Diệt thật ra chính là một con Cửu Vĩ Hồ, hẳn mà nhìn thấy đồng loại, nhất định sẽ ra tay hạ sát.” Vừa giải thích cho Tề Hoan, Tiểu Miêu còn không tốn sức chọc tức tiểu hồ ly.

“Như vậy à, thật đúng là phiền toái đây.” Nhìn tiểu hồ ly hồi lâu, Tề Hoan

đang suy nghĩ xem có nên vô trách nhiệm một chút ném nó đi không. . . . .
Sau đó mình chạy trốn?

“Người nghĩ cũng đừng nghĩ.” Chỉ cần xem ánh mắt Tề Hoan là tiểu hồ ly có thể đoán được nàng đang nghĩ cái gì, hừ, nữ nhân này từ trước đến nay luôn không có lương tâm.

Tề Hoan nhún vai, “Ta còn đang không biết nên làm gì đây. Nếu không thì người nói xem nên làm sao bây giờ, hay là chúng ta chạy trốn?” Vị thành chủ đại nhân kia, chỉ một tiên binh thủ thành đã có thực lực ngang bằng nàng, Tề Hoan cũng không muốn một mình đi đấu với người ta, đó đúng là một hành động tự sát ngu xuẩn.

“Ta nghĩ, chúng ta không chạy được đâu.” Nói xong, Tiểu Miêu lại biến thành dây chuyền, đeo trên cổ Tề Hoan. Nhớ đến chuyện nó là cái, Tề Hoan kéo vạt áo ra cho dây chuyền vào trong ngực.

Nàng đoán Tiểu Miêu có giấu năng lực với mình, vừa rồi gã Chân Quân kia cũng không nhận ra được sự tồn tại của nó. Tiểu hồ ly nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, vội vàng đứng thẳng lên.

Bây giờ nó vô cùng ảo não, người nói xem mẹ nó năm xưa sinh ra nó, tại sao không truyền thừa huyết mạch thuật biến hóa chứ, để nó trốn cho dễ a. “Rầm rầm rầm.” Tiếng đập cửa vang lên, một tay Tề Hoan túm lấy cái đuôi của tiểu hồ ly đang rối loạn trên đất, đem nó bỏ vào trong ngực, sau đó mới chậm rãi ra mở cửa.

Một nhóm người đứng ngoài cửa toàn là những khuôn mặt xa lạ, chỉ có gã Chân Quân kia là nàng quen mặt. Quả nhiên đúng như Tiểu Miêu nói, họ thật sự tìm đến đây.

“Có chuyện gì không?”

“Thành chủ ời.” Gã Chân Quân kia mỉm cười, thoạt nhìn không giống như muốn lôi Tề Hoan đi chịu chết, nhưng ai mà biết được, dù sao toàn thân tiểu hồ ly đã phát run rồi.

Tề Hoan thoáng sửng sốt, sau đó gật đầu, bên ngoài có ít nhất mười Tiên Binh ngũ trọng thiên, hơn nữa còn có một Chân Quân, chuyện đánh nhau vượt cấp này vẫn nên để lại cho người khác đi.

“Vị đại nhân này, có thể nói cho ta biết thành chủ tìm ta rốt cuộc có chuyện gì không, ta cũng không quen biết thành chủ a?” Tề Hoan đi theo sau gã Chân Quân kia, nhắm mắt bịt đuôi. Dọc đường nghe thấy nàng hỏi, những người khác một câu cũng không trả lời.

Người nọ dường như cũng thấy phiền khi Tề Hoan cứ hỏi mãi, cuối cùng bất đắc dĩ mở miệng: “Thành chủ chỉ muốn biết một chút về thú sủng của người thôi.”

Xong đời, tiểu hồ ly đáng thương, xem ra nó khó thoát một kiếp này, Tề Hoan ở trong lòng mặc niệm thay cho nó.

Nhưng sau khi đèn phủ thành chủ, Tề Hoan cũng không nhìn thấy vị kia,

mà được an bài đến một căn phòng, nói dễ nghe thì bây giờ nàng đang làm khách của thành chủ, nói khó nghe thì nàng chính là mặc danh kỳ diệu (chẳng hiểu tại sao) bị giam lỏng rồi.

Cung điện hơi âm u, từ ngoài nhìn vào chỉ thấy một nữ nhân hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, vóc dáng quyến rũ mê người, đang nửa nằm trên giường đệm trải nhung đen, một tay chống xuống dưới, cái miệng nhỏ mím môi nhấp rượu, lông mi thật dài, trên khuôn mặt tuyệt sắc phiêu hồng. Xiêm y từ trên bả vai nàng ta trượt xuống, lộ ra phần vai, nhẹ nhàng sượt qua bắp đùi thon dài trên nền nhung đen.

Mấy nam tử mũ mào quỳ gối bên cạnh nàng vội vàng nuốt một ngụm nước miếng, cúi đầu không dám nhìn nàng thêm một cái.

“Người đã đến chưa?” Giọng nói miễn cưỡng thốt ra từ trong miệng nữ nhân kia, ngay cả lời nàng ta nói cũng giống như mang theo ý mê hoặc lòng người.

“Dạ, thành chủ đại nhân, đã đưa người đến.” Bên ngoài đại điện, gã Chân Quân bát trọng thiên vừa đưa Tề Hoan tới đang cung kính quỳ gối bên ngoài.

“Ừ, con tiểu hồ ly kia bộ dạng thế nào?”

“Khởi bẩm thành chủ, con tiểu hồ ly kia toàn thân màu đen, chỉ nhỏ bằng bàn tay, cực kì xấu xí.”

“Ồ? Là hồ ly cái sao?”

“Là hồ ly đực.”

“Có lẽ không phải con mà hẳn muốn tìm, để con hồ ly đó lưu lại đi.” Nữ nhân kia trở mình, nằm trên giường êm, rút bắp chân khỏi tay một nam sủng, đưa chân lướt qua ngực hắn.

Những nam nhân này không ai không có dung mạo tuấn mỹ, vóc người cao gầy, nhưng bọn họ đều có một đặc điểm giống nhau, chính là tóc, tóc của bọn họ đều mang màu bạc, giống như nam nhân kia. Một ngày nào đó, nàng sẽ làm cho nam nhân kia quỳ gối trước mình, liếm ngón chân của mình!

“Người nói hẳn nghe thấy tin tức này, có thể chạy tới đây hay không? Hừ, hẳn không phải muốn tìm Cửu Vĩ Hồ sao? Ta liền tìm cho hắn, dù sao hẳn cũng không nói là hồ ly đực hay hồ ly cái. Ha ha.” Tiếng cười mập mờ truyền ra từ trong đại điện, thân thể gã Chân Quân còn chưa rời đi chột cứng đờ, cảm giác có một luồng nhiệt từ bụng dưới trào lên.

Hắn không nhịn được cười khò một tiếng, bước nhanh hơn.

Chương 180: Ảo Giác

Ở trong phủ thành chủ một đêm, chẳng những không ai tới lột da tiểu hồ ly, mà lại còn có hai thị nữ xinh đẹp đến hầu hạ Tề Hoan. Mặc dù thoát nhìn hai nữ nhân này giống như tới để giám thị Tề Hoan và tiểu hồ ly hơn, nhưng có người bưng trà đấm lưng cho, cuộc sống tốt như vậy, kẻ ngu mới cảm thấy không thoải mái.

Muốn chạy khỏi phủ thành chủ, không phải là không có khả năng, nhưng mấu chốt là nếu bọn họ chạy đi, ai biết được tương lai nghênh đón mình có thể là lệnh truy nã của thành chủ thành Tịch Diệt hay không. Mặc dù Tiểu Miêu khá ngốc, nhưng tin tức của nó lại rất linh thông, nghe nói Tuyết Sa – thành chủ thành Tịch Diệt chính là một trong mười hai vị Thiên Tướng, thế lực rất lớn. Hơn nữa, dựa vào vẻ đẹp tuyệt sắc cùng thực lực cường đại của mình, nàng ta có thể nói là người đứng đầu chỉ dưới Thần Tướng.

Nếu là trước kia, đừng nói là người đứng chỉ dưới Thần Tướng, cho dù là Thần Tướng nàng cũng không sợ.

Nhưng bây giờ chỉ có một mình mình, nếu xảy ra chuyện gì, thật đúng là không biết phải làm sao.

“Này, dù sao ngươi cũng là Cừu Vĩ Thiên Hồ, có thể đừng mắt mặt như vậy được không.” Nhìn tiểu hồ ly lạnh run trong chăn, Tề Hoan thật muốn túm lấy nó ném xuống đất, con hồ ly này tại sao sống càng lâu lá gan lại càng nhỏ như thế chứ.

Thật ra trước kia lá gan của tiểu hồ ly cũng không đến nỗi nào, chẳng qua là bị Tề Hoan hãm hại nhiều quá thành gan nhỏ mà thôi.

“Ta tình nguyện không làm hồ ly.” Thời điểm sống còn, ai còn để ý đến vinh quang chủng tộc a, nó càng muốn giữ cái mạng nhỏ của mình hơn.

Tiểu Miêu từ trong chăn lộ ra cái đầu nhỏ màu vàng, đột nhiên nhìn thấy tiểu hồ ly hung dữ nhìn nó chằm chằm, cực kỳ vô tội chớp mắt mấy cái,

“Đừng nhìn ta, ta chỉ biết biến thành vòng cổ thôi.” Tiểu hồ ly mím miệng

nằm bẹp trên giường, dùng đôi mắt to tròn đáng thương nhìn Tề Hoan, Tề Hoan thờ ơ. Cuối cùng tiểu hồ ly dứt khoát vén chăn lên, ngồi gào khóc trên giường.

Tiếng khóc đinh tai nhức óc, nước mắt tuôn như lũ, làm cho trong lòng Tề Hoan đau xót. Người nói xem, khóc thì cứ khóc, sao phải khóc trên giường làm gì. Nước mắt chảy giống như hệ thống cấp nước vậy, giường ướt hết rồi, buổi tối mọi người ngủ ở đâu a!

“Ta nói này. . . . .” Lời Tề Hoan nói còn chưa ra khỏi miệng, liền đón nhận một trận gào khóc mới. Tiêu hồ ly dường như cảm thấy còn chưa đủ, lại còn lăn lộn trên giường. Cái này hay rồi, như guồng nước di động.

“Được rồi, đừng giả vờ khóc nữa, chờ đến lúc vị thành chủ kia đi khỏi, ta dẫn người chạy còn không được sao.” Tề Hoan liếc mắt, bắt nạt nàng không biết dùng tiên pháp gì khác ngoại trừ lời thuật sao. Thật đúng là xem nàng như gà mờ rồi, nước mắt chảy y như hệ thống cấp nước vậy, nó không sợ khóc hết nước trong người sao.

Quả nhiên, Tề Hoan vừa hứa hẹn, nước mắt của tiêu hồ ly lập tức biến mất không thấy đâu, biến mất còn nhanh hơn so với mưa rào mùa hè, thuận tiện tặng kèm thêm một nụ cười còn rục rỡ hơn cả cầu vồng.

Với năng lực điều khiển Cửu U Tà Lôi của Tề Hoan, muốn rời khỏi nơi này không khó, nhưng thành chủ nơi này lại là Thiên Tướng, chỉ cần nàng dùng lôi điện, chắc chắn sẽ bị phát hiện, muốn chạy trốn cũng khó khăn, song nếu vị thành chủ kia không ở trong thành thì cơ hội của các nàng sẽ lớn hơn.

Nếu không có chút bản sự ấy, Mặc Dạ làm sao dám để Tề Hoan đến Tiên giới một mình chứ.

Ngày thứ nhất, nghe nói thành chủ ở trong phủ.

Ngày thứ hai, nghe nói thành chủ vẫn ở trong phủ.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư trôi qua, Tề Hoan cũng đã phơi chạn ba bốn ngày rồi, vị thành chủ kia vẫn không đi ra ngoài. Chỉ có thể nói rằng, hóa ra rú rú trong nhà không phải là đặc tính riêng của người hiện đại.

“Aiz.”

“Aiz!”

“Aiz. . . . .” Ba người trong phòng không ngừng than thở, bọn họ đã chờ mấy ngày rồi, lúc nào mới đến a, cuộc sống kinh hồn táng đảm như vậy làm sao mà sống nổi đây, cảm giác mình giống như một con vịt, rất nhanh sẽ bị xử lý sạch sẽ rồi cho vào lò nướng.

Rốt cục, đến ngày thứ năm. Nghe nói thành chủ đi đón một vị khách tôn quý, bọn họ cuối cùng đã tìm được cơ hội.

Cũng may phủ thành chủ này khá lớn, chỗ ở của các nàng coi như rộng rãi, quan trọng là rất vắng vẻ, bình thường trừ hai tỳ nữ kia ra thì không có người nào khác xuất hiện ở nơi này. Nhưng hai nữ nhân kia đúng là âm hồn không tan, ngay cả lúc ngủ, hai người bọn họ cũng vẫn canh giữ bên ngoài cửa phòng.

Tùy tiện tìm một lý do, thật vất vả mới dụ được các nàng đi chỗ khác. Ai ngờ, không đợi Tề Hoan đi được vài bước, đã nghe thấy phía sau có một giọng nói u ám vang lên: “Các ngươi muốn làm gì?” Thân thể Tề Hoan cứng ngắc quay đầu lại, nhìn thấy hai tỳ nữ đã bị mình dụ đi giờ đang đứng phía sau mình, vẻ mặt lạnh như băng nhìn nàng chằm chằm, thật ra thì chủ

yếu là nhìn chăm chăm tiểu hồ ly trong ngực nàng.

“Ách. . . . Ta định. . . . .”

“Thành chủ ra lệnh, các người không được rời khỏi phòng nửa bước.” Được rồi, hay lắm, người ta đã lộ rõ là muốn giam lỏng mình.

Cứ ngồi chờ chết như vậy sao? Điều này hiển nhiên không phù hợp với tính cách của Tề Hoan, cho nên, sau khi Tề Hoan mỉm cười rạng rỡ, hai tỳ nữ tú trọng thiên chợt phát hiện, hai chân bọn họ đột nhiên không nhúc nhích được. Các nàng vừa định thét lên thì đã bị hai chiếc đùi gà thom nức đầy dầu mỡ chuẩn xác nhét vào miệng.

“Đùi của ta.” Phát hiện đùi gà của mình chạy vào trong miệng kẻ khác, Tiểu hồ ly giận đến mức dựng thẳng đuôi, nhìn chăm chăm Tiểu Miêu gằm nhẹ. Tiểu Miêu bị ánh mắt hung ác của tiểu hồ ly làm cho sợ đến khẽ run run, suýt nữa ngã từ trên đầu Tề Hoan xuống, còn lắm bà lắm bầm, “Kia rõ ràng là đùi con gà mà.”

Bên trong địa võng, hai tỳ nữ kia căn bản không có cách nào thoát ra được, chỉ có thể trơ mắt nhìn một con hồ ly lớn bằng lòng bàn tay nhưng đôi mắt ngập tràn sát ý tóm lấy một con hồ nhỏ màu vàng, dùng hết sức nện vào đầu các nàng.

“Không nhìn ra, người cũng cứng thật đấy.” Đánh người ta ngất xỉu xong, tiểu hồ ly chọc chọc vào Tiểu Miêu bị nó biến thành cục gạch, hiện tại sùi bọt mép nửa sống nửa chết.

Đối với yêu thú, đây chính là điểm tốt. Nắm đám ai lớn, kẻ đó sẽ là lão đại. Cho nên, ai bảo tu vi của mình lại cao hơn con mèo kia một bậc chứ.

Vì phòng ngừa vạn nhất, Tề Hoan còn bỏ thêm hai đạo lôi xuống, nhìn hai tỳ nữ kia đã bất tỉnh hoàn toàn, liền kéo hai người lôi sênh sếch vào phòng mình.

Trước khi đi, nàng còn không quên xuất ra một đạo lôi trói hai người lại, hy vọng có thể kéo dài thêm một khoảng thời gian ngắn.

Vốn nghĩ rằng có thể trực tiếp sử dụng lôi độn (độn thổ bằng lôi thuật), nhưng nàng thử hai lần, phát hiện nơi này có một kết giới cường đại, ngăn cản nàng vận dụng lực lôi điện trong cơ thể.

Không còn cách nào khác, nàng chỉ có thể liều đi ra ngoài mà thôi.

Sửa sang lại bộ xiêm y lấy từ tỳ nữ kia, lại để tiểu hồ ly vôn vê trên mặt hai cái, không đầy một lát sau, khuôn mặt nhỏ nhắn liền biến thành khuôn mặt của một trong hai tỳ nữ kia.

Một trong những năng lực thiên phú của Cửu Vĩ Thiên Hồ, đó là có thể biến ảo tướng mạo, tiểu hồ ly cũng chỉ thi triển một chút trò nhỏ mà thôi.

Giấu kỹ hai con thú sủng, lúc này Tề Hoan mới rảo bước bước ra khỏi căn phòng xa hoa đã giam mình suốt năm ngày kia.

Có lẽ do nghênh đón khách quý, nên thị vệ trong phủ không nhiều, Tề Hoan nhờ vào khuôn mặt thế mà lại bình an vô sự. Bọn họ đi tới cửa ra vào, hai

thị vệ cũng không ngăn cản, thậm chí còn hành lễ với nàng. Xem ra, địa vị của hai tỳ nữ này ở trong phủ không thấp. Tề Hoan căn bản không biết, hai tỳ nữ mà thành chủ phái đến chính là nha hoàn thiếp thân của nàng ta. Địa vị của hai người bọn họ ở trong phủ, tuyệt đối là độc nhất vô nhị.

Mắt thấy sắp rời khỏi, Tề Hoan thở phào một cái, xem ra cũng không khó khăn như mình đã nghĩ.

Ai ngờ, vào thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, khi chuẩn bị bước ra bước cuối cùng, một giọng nói đột nhiên vang lên từ phía sau, “Tiểu Lam, ngươi muốn đi đâu?”

Tề Hoan nghe thấy giọng nói kia mà cứng cả người, thật xui xẻo, lại là gã Chân Quân kia. Có điều, trên người mình mang hơi thở của tỳ nữ đó, có lẽ sẽ không bị phát hiện chăng.

Vẻ mặt Tề Hoan khôi phục lại bình thường rất nhanh, nàng đi tới, vừa lúc gã Chân Quân híp mắt cười chạy đến, vẻ mặt ân cần.

“Thành chủ sai ta ra ngoài làm việc.” Tề Hoan học theo giọng nữ nhân kia. “Thì ra là vậy, để ngươi chịu khổ rồi, mấy ngày gần đây nữ nhân kia có xảy ra vấn đề gì không?”

“Không có.” Vì sợ lộ ra chân tướng, cho nên Tề Hoan nói chuyện cực kì ngắn gọn, hướng chi nữ nhân kia vốn cũng chỉ toàn nói chuyện nhạt một như thế này.

“Vị đại nhân đó đã đến rồi, chờ sau khi hắn xem xong, ta sẽ xử lý sạch sẽ nữ nhân kia, mấy ngày qua may nhờ có ngươi. Này, sao Tiểu Tử không đi cùng ngươi?” Tiểu Tử hẳn là tỳ nữ còn lại kia.

Tề Hoan trừng mắt nhìn, xử lý sạch sẽ? Người này không phải đang nói đến mình chứ?

“Nàng vẫn ở đó, ta còn có việc, đi trước.” Nói nhiều tất hớ, hơn nữa nếu lưu lại nghe hẳn nói thêm mấy câu, chỉ sợ mình không kiềm nén được, rất dễ xảy ra tai nạn chết người.

“Ồ, ngươi đi cẩn thận chút a.” Gã Chân Quân dường như cũng phát hiện mình đang dùng mặt nóng dán vào mông lạnh của người ta, ngượng ngùng cười cười, đứng trên đường phát tay với Tề Hoan.

“Xem đi, may nhờ ta thông minh, nếu không thì tất cả đã xong đời.” Đi qua góc đường, bước chân Tề Hoan chậm lại, tiểu hồ ly không biết làm cách nào bò từ trong tay áo nàng lượn lên ngực, đầu nhỏ chui ra, đôi tai nhỏ run lên.

“Đúng vậy a, hồ ly thông minh, ngươi có thể nói cho ta biết tiếp theo chúng ta nên đi đâu không?”

”Không phải con mèo ngu ngốc kia biết rõ nhất sao, này, đừng có mà giả chết, nói mau”. Tiểu hồ ly một tay túm lấy Tiểu Miêu đang biến thành vòng cổ, vốn chiếc vòng hình con hổ nhưng lại xuất hiện vết nứt, tiểu hồ ly càng

kéo thì vết nứt xuất hiện càng nhiều. Nó đây là đang im lặng kháng nghị sao? Tề Hoan rối rắm nghĩ, khi tiểu hồ ly khi dễ nó, mình hình như không có ngăn cản a.

Nhìn Tiểu Miêu không nói lời nào, tiểu hồ ly tóm lấy chiếc vòng, không có ý tốt nhếch miệng cười, sau đó cắn một ngụm. Chỉ thấy chiếc vòng màu vàng trong nháy mắt biến thành màu xanh, tiếng Tiểu Miêu nức nở truyền ra, “Huhuhu ~~ huhuhu ~~ hai người các người hợp lực khi dễ người, hức hức ~~ Ta không đi cùng các người nữa.”

Tề Hoan nghe vậy, vội vàng kéo chân tiểu hồ ly xuống, ôn tồn an ủi, “Ngoan, đừng chấp nhặt với nó làm gì, một lát nữa ta đánh nó cho người nha.”

“Người gạt người, hức, hai người các người đều không phải người tốt.”

..... Hiện tại mới phát hiện, chẳng lẽ người không cảm thấy hơi muộn sao? Tề Hoan nhún nhún vai một cái, “Chi bằng người nói cho ta biết chung quanh đây có chỗ nào đi được trước đã.”

“Ta không đi cùng các người.” Tiểu Miêu hỏi một đấng trả lời một nẻo.

Tề Hoan cười như không cười nắm chặt vòng cổ, con bà nó, gây phiền toái cho ta, dám nói không đi cùng ta, tiện nghi thì người chiếm! Đời này còn chưa có ai dám chiếm tiện nghi của nàng đâu, “Tiểu Miêu, người không biết đúng không, thật ra thì ta cũng rất thích tiêu bản động vật, nhất là những động vật nhỏ có lông màu vàng ~~”

Giọng nói u ám của Tề Hoan vừa vang lên, vòng cổ nháy mắt biến thành màu trắng, run rẩy thật lâu mới dừng lại, “Cái kia, đừng ra khỏi thành Tịch Diệt chỉ có một, phía sau chính là núi Tịch Diệt, nếu muốn tạm thời tránh nạn, tốt nhất nên trốn vào trong núi.” Quả nhiên, đúng là rượu mời không uống chỉ muốn uống rượu phạt.

“Ngoan lắm, trở về cho người thêm đồ ăn.” Đánh một gậy rồi cho kẹo ngọt, đây là cách nuôi thú sủng từ trước đến giờ của Tề Hoan.

“Cái này, trong dãy núi Tịch Diệt rất nguy hiểm, nghe nói không gian ở đó cực kì không ổn định, thường xuyên xuất hiện các cửa vào, ma thú cũng thường xuyên chạy đến.”

Đi từ công chính hiển nhiên là một lựa chọn không thông minh, mặt khác, vào trong núi còn có thể trốn, đầu óc Tề Hoan chỉ đảo lòng vòng một chút liền đưa ra quyết định. Huống chi, nàng chưa bao giờ cho rằng mình có thể xui xẻo đến mức đụng phải ma thú.

Tìm chỗ không có ai đòi lại y phục trên người mình, sau đó lại để tiểu hồ ly thay đổi khuôn mặt ình, Tề Hoan lúc này mới nghênh ngang bước ra ngoài. Nàng còn chưa đi được mấy bước, đã nhìn thấy ngoài cửa thành chật kín Tiên Binh, nhưng đám Tiên Binh này hiển nhiên không phải tới bắt nàng, những người đó đứng thành hàng dài dẫn tới phủ thành chủ, tất cả các tiên nhân đều bị dạt sang hai bên.

Tề Hoan bị đám người đẩy vào trong góc, kiễng chân nhìn ra bên ngoài, hẳn là vị khách quý mà thành chủ nghênh đón kia.

Nghển cổ chờ mười phút, kết quả đừng nói đến bóng người, ngay cả quỹ ảnh cũng không thấy được. Khi Tề Hoan định xoay người rời đi, đột nhiên trên đầu xuất hiện một tia sáng bạc, đó chính là tàn ảnh mà người ta lưu lại. Chờ Tề Hoan quay đầu nhìn, người nọ đã đứng ngoài phủ thành chủ, một đạo ngân quang từ từ tiêu tán dưới chân hắn. Từ chỗ của Tề Hoan chỉ có thể nhìn thấy một mái tóc màu bạc dài đến ngang hông, cùng với một bên mặt nghiêng.

“Tiểu Hoan, đừng xem nữa, đi mau, đi mau.” Tiểu hồ ly suýt nữa thì bị chen đến bẹp đầu, giục Tề Hoan đi nhanh.

Tề Hoan hơi nghi ngờ nhìn qua người nọ một cái, mặc dù không nhìn chính diện, nhưng năng cảm thấy người này hơi hơi quen mặt. Đúng. . . . . Phải nói là hơi thờ trên người hắn làm nàng cảm thấy rất quen thuộc.

“Được rồi, đừng kêu nữa.” Tề Hoan mang theo tiểu hồ ly xoay người rời khỏi, nam tử tóc bạc kia đột nhiên quay đầu. Ánh mắt hẹp dài màu bạc lạnh như băng quét qua đám đông, nhưng không nhìn thấy người mình muốn gặp.

Là ảo giác sao? Cảm giác như vừa nghe thấy giọng nói của người kia.

“Ngân, đi thôi.” Không lâu sau, bên cạnh nam tử đột nhiên xuất hiện một nữ nhân xinh đẹp, chính là Tuyết Sa – thành chủ thành Tịch Diệt. Cánh tay trắng như tuyết của nàng ta quấn quanh cánh tay nam nhân kia, lôi kéo hắn đi vào phủ.

Rầm! Đại môn phủ thành chủ mở ra rồi đóng lại, ngăn cách toàn bộ ánh mắt tò mò của mọi người bên ngoài.

Chương 181: Người Là Ai?

Ngân, ở lại chỗ ta một thời gian ngắn đi, dù sao huynh ở bên kia cũng không có chuyện gì phải làm.” Tuyết Sa kéo nam tử đến đại sảnh, không chút khách khí ngồi lên đùi hắn, bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương lướt qua ngực hắn.

Dưới tình huống này, chỉ cần là đàn ông thì sẽ động tâm, đáng tiếc, trong mắt nam tử tên Ngân nọ vẫn lạnh như băng, ngay cả nhịp tim cũng không thay đổi.

“Hồ ly đâu?”

Tuyết Sa thấy hắn không có chút phản ứng gì cũng không nổi giận, nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn rực rỡ như trước, nàng ta phẩy tay nói vọng ra ngoài, “Đi, đưa nữ nhân kia và con hồ ly đó tới đây.” “Nữ nhân? Sao lại có nữ nhân nữa?”

Nam tử vẫn lạnh như băng kia bỗng nhiên nhảy dựng lên, giọng điệu cũng không tự chủ được cao hơn.

“Đúng vậy a, có gì không ổn sao?” Trong mắt Tuyết Sa hiện lên một tầng tinh quang.

“.....” Nam tử lại không mở miệng, chỉ tiếp tục nhắm mắt chờ đợi.

“Khởi, khởi bẩm thành chủ, không, không xong rồi, người không thấy đâu.”

Thị vệ đi dẫn người lăn một vòng tới, còn chưa đến đại sảnh đã sợ tới mức quỳ rạp xuống, toàn thân rét run.

Tính tình Tuyết Sa từ trước đến nay luôn âm tình bất định, một khi nàng ta không vui, thì toàn bộ thị vệ phủ thành chủ cũng có khả năng bị đổi lại một lần. Ai ngờ lần này Tuyết Sa lại không giận dữ, ngược lại còn cười khanh khách.

“Người chạy mất rồi, làm sao bây giờ?” Nàng ta đưa khuôn mặt nhỏ nhắn đến gần bên tai nam tử, mùi thơm mê người tỏa ra từ trong miệng.

“Ai mang nữ nhân kia đến đây?” Vẻ mặt nam tử không thay đổi, giọng nói vẫn lãnh đạm như trước.

“Đi, đưa cái đồ vô dụng kia đến đây, còn nữa, hai kẻ trông coi, tự mình kết liễu đi.” Tuyết Sa phất phất tay áo, dáng vẻ thờ ơ không thèm để ý.

Thị vệ vội vàng dập đầu cáo lui, không đến một lát sau, gã Chân Quân từng bắt Tề Hoan đã bị người đưa tới đại sảnh, “Tham kiến thành chủ, tham kiến Ngân đại nhân.”

“Nữ nhân kia bộ dạng trông như thế nào?”

“À. . . . .” Gã Chân Quân ngừng một chút, nhất thời không biết nên hình dung Tề Hoan ra sao. Mặc dù nói ra rất dễ khiến người ta tự ái, nhưng mà quả thật bộ dạng Tề Hoan không hề có điểm gì đặc biệt. Cuối cùng, suy nghĩ hồi lâu, hắn chỉ có thể nói một câu, “Nàng ta cũng xem như thanh tú, cười lên rất đáng yêu.”

“Con hồ ly kia thì sao?”

“Con hồ ly kia rất nhỏ, chỉ lớn bằng bàn tay, lông toàn thân màu đen tuyền, là Cửu Vĩ Hồ.” So với Tề Hoan thì con hồ ly kia dễ khiến người ta nhớ kỹ hơn.

“Được?”

“Vâng. . . . .” Sau khi hỏi xong, nam tử kia gật đầu, trong mắt hiện lên ánh sáng kỳ lạ.

Nếu như hắn không đoán sai, một người một hồ kia chắc là Tề Hoan và tiểu hồ ly.

Mặc dù không rõ vì sao Tề Hoan đã chết đi còn có thể sống lại, nhưng dưới gầm trời này, tiểu hồ ly chỉ chấp nhận một mình Tề Hoan. Trừ nàng ra, Tiểu Ngân không nghĩ tới những khả năng khác.

“Ngân, bọn họ chính là những người mà huynh muốn tìm?” Tuyết Sa đưa khuôn mặt nhỏ nhắn đến trước mặt Tiểu Ngân, Tiểu Ngân bình tĩnh nhìn nàng ta một cái, sau đó không chút khách khí đứng lên.

Tuyết Sa vốn tựa vào người hắn bị mất thăng bằng, suýt nữa ngã xuống đất, may mà có tỳ nữ bên cạnh đỡ nàng.

Sắc mặt Tuyết Sa biến đổi, bĩu môi, cuối cùng không nói câu gì. Nhìn nam tử kia không chút do dự rời khỏi đại sảnh, trong mắt Tuyết Sa hiện lên một tia sát ý.

Bọn họ đều là yêu tu, chưa bao giờ nói đến tình yêu, có muốn cũng chỉ là khoái cảm chinh phục. Từ trước đến nay nàng ta vẫn tự tin vào bản thân mình, người thắng nhất định phải là nàng ta.

“Phái người đi tìm, tìm được rồi, thì giết hết đi.” Chờ thân ảnh Tiểu Ngân biến mất, Tuyết Sa cuối cùng cũng mở miệng.

Không phải hắn một lòng muốn tìm con hồ ly kia sao, hừ, nàng sẽ làm cho hắn cả đời cũng không tìm được.

“Vâng.” Sau khi cho tất cả mọi người trong sảnh lui ra ngoài, khuôn mặt Tuyết Sa trở nên dữ tợn khác thường, móng tay sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay cũng không biết.

“Hồ ly đực, hắn vậy mà lại đi tìm một con hồ ly đực!” Nàng ta đường đường là Mê Tung Tuyết Hồ, đại yêu thượng cô, rốt cục có chỗ nào thua kém một con hồ ly đực chứ!!

Khi Tuyết Sa nổi đóa ở phủ thành chủ, Tề Hoan đã rời khỏi thành Tịch Diệt. Dọc đường đi nàng không ngừng sử dụng lôi độn, cũng không khiến bất kỳ ai chú ý, rất nhanh sau đó bọn họ đã đi tới dãy núi Tịch Diệt.

Đứng dưới chân núi phủ tuyết trắng xóa, lại quay đầu nhìn đồng cỏ xanh mượt phía sau, Tề Hoan rất không khách khí lôi tiểu hồ ly từ trong ngực ra, sau đó dùng lực để nó vây quanh cổ mình.

Tiểu hồ ly ủy khuất cắn đuôi, cổ họng không dám kêu một tiếng. Nó chắc chắn, nếu mình dám mở miệng cự tuyệt, Tề Hoan nhất định sẽ biến nó thành một chiếc khăn quàng cổ thật sự.

Trong dãy núi Tịch Diệt có bốn khu vực phân thành cảnh sắc bốn mùa, cửa vào bên này chỉ có mùa đông, mặc dù bây giờ không còn ai đuổi theo nữa, nhưng nàng đoán, chỉ sợ bọn họ cũng không tiêu dao được bao lâu.

Tiểu Miêu đã nói rõ rằng chỉ cần đi qua ngọn núi này, tiếp tục đi theo hướng Bắc là có thể tới khu vực mùa hè, mặc dù Tề Hoan vẫn không quá tin tưởng vào lời nó nói, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể làm theo.

Quan trọng là trời lạnh như thế này, đi qua một ngọn núi lớn như vậy, không bị đông thành đá mới là lạ.

Tiên y trên người coi như có thể chống lạnh, nhưng gió lạnh trong núi thổi qua giống như là dao cạo sượt vào mặt vậy.

Nhảy lên một đám mây cao hơn mặt đất vài thước chậm chậm bay qua, Tề Hoan đứng trên đó ôm Tiểu Miêu thật chặt, vẫn cảm thấy gió lạnh càng ngày càng không ngừng chui vào trong quần áo.

“Tiểu Hoan, tốc độ bay của ngươi chậm quá đó.” Mất một canh giờ mà bọn họ mới chỉ bay đến giữa sườn núi, tiểu hồ ly cuối cùng không nhịn được mở miệng. Cũng may Linh Vân Tử không có ở đây, nếu không chắc chắn sẽ khóc, năm đó nhọc lòng dạy Tề Hoan ngự kiếm cưỡi mây, hiện tại thì hay rồi, ngay cả con bò chạy còn nhanh hơn nàng cưỡi mây mấy lần.

“Cưỡi mây đều chỉ có tốc độ thế này, cố chịu đựng đi.” Tề Hoan nói mà không hề có chút hổ thẹn nào. Không phải nàng không muốn nhanh, quan trọng là càng đi tiếp nàng càng cảm thấy lực lôi điện trong cơ thể mình bị đè ép, bây giờ số lực lôi điện có thể sử dụng càng ngày càng ít, cũng chỉ đủ để duy trì tốc độ như thế này.

Lại qua hai canh giờ, sắc trời đã dần dần tối, Tề Hoan bò qua một ngọn núi, nhưng trước mặt nàng lại là một ngọn núi tuyết nữa, thật đúng là núi cao còn có núi khác cao hơn a.

Cứ như vậy bò qua năm ngọn núi liên tiếp, Tề Hoan hoàn toàn không còn sức cẩu giện, cũng không còn khí lực để tức Tiểu Miêu nữa, biết mình gây họa, Tiểu Miêu trực tiếp gục trên đám mây giả chết.

Nhưng ngọn núi tuyết thứ năm này dường như có chút khác biệt so với những ngọn núi khác, Tề Hoan ngồi xồm trên mặt đất, hai tay vốc một đồng tuyết, trong tuyết ở nơi này chứa rất nhiều linh khí, trong ngọn núi này rất có khả năng có linh mạch.

Linh mạch hay gì gì đó đối với nàng mà nói cũng không có tác dụng gì, rốt cuộc phải làm sao để ra khỏi nơi này mới là quan trọng.

Con đường phía trước quá xa vời, phía sau tuyệt đối không thể quay lại, bởi vì đang có người đuổi theo. Khi đi vào trong núi, Tề Hoan đã bày ra một chiếc lới võng không lớn lắm ở dưới chân núi, chỉ cần có người đi qua là nàng có thể cảm nhận được.

Phía sau nàng, hiện tại có ít nhất năm Tiên Đế thất trọng thiên đang đuổi theo, quay đầu lại chính là đường chết.

Khi Tề Hoan đang đáp mây bay lên núi, đám mây dưới chân không biết tại sao lại tản mát, cũng may độ cao không lớn, có té ngã cũng không đau. Khi nàng vừa ngã xuống, trên ngọn núi hiện lên một tầng ánh sáng màu lam nhạt.

“VẬY mà không đau a.” Tề Hoan cảm thấy có chút may mắn.

“Đó là vì ta ở phía dưới. . . . .” Tiếng nức nở của Tiểu Miêu truyền đến từ dưới mông Tề Hoan. Tiểu Miêu đáng thương bị ngã từ trên cao vài thước cũng đã đủ thảm rồi, kết quả còn bị Tề Hoan đặt mông xuống nữa, trọng lượng gần một trăm cân a! Nếu không phải nhờ vào sức chống đỡ trời sinh khá cao của nó, e rằng hiện tại nó đã trở thành hung thú đầu tiên bị đè chết. (1 cân của Trung Quốc bằng 0,5kg)

Tề Hoan luống cuống tay chân bò dậy, hơi áy náy ôm lấy Tiểu Miêu đang nằm trên mặt đất, cẩn thận quan sát một lát, quả nhiên đã bị đè bẹp.

“Thật ra thì bẹp cũng rất dễ nhìn.” Cũng không biết đây là Tề Hoan đang an ủi hay đang đá kích nó đây. Tiểu Miêu hừ hai tiếng, lắc lắc cái đuôi. Xương trên người phát ra âm thanh ken két, chưa đến một lát sau liền khôi phục lại như bình thường.

“Còn hai ngọn núi nữa.” Tề Hoan chợt quay đầu, chân mày nhíu lại thật chặt, những người đó tìm đến cũng quá nhanh đi. Nhìn lại ngọn núi trước mắt, đây là đường đi duy nhất, nếu như không vào được, bọn họ cũng chỉ có thể quay ngược trở về.

Kết giới trên núi này dường như cũng không có ý ngăn cản người muốn tiến vào, chỉ là muốn cảnh cáo thôi.

Nếu là những người khác, đi tới ngọn núi này gặp phải kết giới nhất định sẽ quay ngược trở về, đáng tiếc Tề Hoan vừa mới đến, căn bản không biết kết giới này đại biểu cho cái gì. Cho nên nàng không hề chùn bước cứ thế đi lên núi.

Bước từng bước đi lên, Tề Hoan càng đi càng thấy kỳ lạ. Trong núi không lạnh, nhưng càng đi lên cao, áp lực lại càng lớn, hơn nữa trong núi này không thể vận dụng bất cứ loại tiên thuật nào.

Mất sức chín trâu hai hổ mới bò được lên đỉnh núi, sau đó Tề Hoan lập tức choáng váng. Đây là núi sao, núi bình thường sẽ có hình dạng thế này sao? Cúi đầu nhìn thoáng qua, Tề Hoan cảm giác mắt mình hình như bị quáng gà rồi, tại sao ở đây lại có một cái hồ lớn như vậy!! Cứng rắn kiềm chế hai chân đang phát run, nhìn lại một cái nữa, trong hồ hình như có thứ gì đang

phát sáng.

Không đợi Tề Hoan nhìn rõ, cả ngọn núi đột nhiên truyền đến chấn động mãnh liệt, dưới chân nàng trượt một cái, cả người liền rơi xuống. Cánh tay Tề Hoan khua loạn nhưng đáng tiếc không có tác dụng gì, nàng đang dùng tư thế duyên dáng nhất để hạ cánh.

Thời khắc mấu chốt, vì nghĩ cho an toàn tính mạng, Tề Hoan điều động tất cả lực lôi điện trong các kinh mạch huyết đạo của cơ thể ra ngoài. Rốt cục trước khi rơi xuống đất, trên người nàng ngưng tụ được một tầng lôi.

Bịch! Tiếng va chạm kịch liệt vang lên, tầng lôi điện thật vất vả ngưng tụ cuối cùng hoàn toàn tan biến

Nằm thở hổn hển trên mặt đất, vừa rồi phóng ra được một ít lôi điện, dường như đã làm cho khí lực toàn thân nàng cạn kiệt, ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích nổi.

“Người là ai?” Từ xa chợt truyền đến một giọng nói, Tề Hoan cả kinh, vừa định nhảy dựng lên, lại phát hiện trước mặt mình hiện ra một người, khuôn mặt đối diện với nàng, làm cho Tề Hoan sợ hết hồn ngồi phịch xuống.

“Người là ai?” Người trước mặt mặc một thân áo đen, nửa quỳ trên đất, đôi mắt lạnh như băng tràn ngập sát ý đang nhìn nàng chăm chăm, giọng nói Tề Hoan có chút run rẩy

Chương 182: Còn Có Thể Gặp Lại

Chẳng nhẽ vị này cũng bị đuổi giết giống mình, chạy đến đây rồi không cẩn thận bị ngã? Tề Hoan càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, nếu không thì tại sao ngực hắn lại có vết máu đây?

“Làm sao ngươi lên được ngọn núi này?” Nam nhân kia vẫn giữ nguyên tư thế, nhưng sát khí trong mắt đã giảm đi, khiến cho nhịp tim Tề Hoan khôi phục lại như bình thường.

“Đi tới chứ sao.” Thế mà cũng hỏi, Tề Hoan dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn.

“..... Ngươi không biết nơi này là cấm địa sao!” Nam nhân kia nghiêng rặng nghiêng lợi, hắn hao phí ba ngàn năm, mắt thấy sắp thành công rồi, ai ngờ đột nhiên lại bị một nữ nhân từ trên trời rơi xuống làm hắn thất bại trong gang tấc, suýt nữa bạo thể mà chết.

Có bóp chết nàng ta cũng không thể giải được mối hận trong lòng hắn!

“Ở đây cũng không treo biển, làm sao ta biết được.” Tề Hoan hùng hồn nói, đã là thời nào rồi còn ai chơi trò ngực giam chứ, ngươi nói nơi này là cấm địa thì phải là cấm địa sao, ai thừa nhận a!

“Ngươi, ngươi.....” Trong lúc nhất thời hít thở không thông, nam nhân kia nôn ra một ngụm máu, sau đó nghiêng người một cái, trực tiếp ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Mặc dù Tề Hoan tự nhận mình tâm địa cũng chẳng ra gì, nhưng người ta học máu ngát xỉu ngay trước mặt mình, nàng cũng không thể bỏ mặc coi như không thấy. Dù sao Tiên giới không có cảnh sát hay gì gì đó đại loại như vậy, nàng cũng không sợ đến lúc đó bị hắn tố cáo lên trên.

“Này, ngươi chết chưa.” Tiến đến bên cạnh nam nhân kia, ngòi xỏ xuống dùng ngón tay chọc chọc vào vai hắn, không có phản ứng. Nàng lại chọc chọc vào mặt hắn, vẫn không có phản ứng. “Không phải là chết thật rồi chứ?”

Mình cũng chỉ nói một câu, tính khí của hắn cũng quá dễ cáu đi. Tề Hoan lo lắng nửa quỳ trên mặt đất, đưa mặt tiến lại gần ngực nam nhân kia, muốn nghe xem tim hắn còn đập hay không?

Ai ngờ vừa đặt tay xuống, hai mắt nam nhân kia đột ngột mở ra, thoáng chốc, trong mắt hắn hiện lên một tia sáng chói mắt.

“Ngươi đang làm gì?” Nam nhân kia cũng không đứng dậy mà chỉ ngạc nhiên nhìn Tề Hoan.

“Ta đang nghe xem ngươi đã chết chưa?” Tề Hoan trả lời theo phản xạ, hoàn toàn không chú ý xem là ai đang nói chuyện với mình.

“À, vậy ngươi cảm thấy thế nào?”

“Hết thuốc chữa rồi.” Thậm chí ngay cả nhịp tim cũng không còn, nên sớm tính toán đào một cái hố đi thôi. . . . .

“A! Ngươi, sao ngươi, làm sao lại. . . . .” Xác chết vùng dậy? Không phải chứ, mới chưa được năm phút mà xác chết đã vùng dậy rồi, thi khí thi độc thi ban và những thứ cần chuẩn bị khác vẫn chưa làm xong mà, sao lại vội vã như vậy chứ.

*thi khí: mùi xác chết

*thi độc: chất độc sinh ra sau khi người ta chết

*thi ban: những đốm đỏ, vết bết loang lổ của xác chết.

“Ngươi là người hay thầy ma vậy?” Mặc dù không kì thị chủng tộc, nhưng nàng vẫn muốn cách xa cương thi ra một chút, ngộ nhỡ trúng độc hay làm sao đó, tương lai sinh con với Mặc Dạ lại thành một đứa con nửa quỷ nửa cương thi, chỉ nghĩ tới thôi Tề Hoan đã cảm thấy nhân sinh vô vọng rồi. Nàng ngồi xổm trên mặt đất, khễ dịch hai bước chân, nhìn nam nhân kia một cái, lại dịch hai bước nữa.

“Đều không phải. . . . .” việc Tề Hoan ngạc nhiên ngoài ý muốn chiếm được cảm tình của nam nhân kia, vốn hẳn định giết nàng, những kẻ dám xông vào nơi này, hồn phi phách tán là kết cục tốt nhất.

Nhưng nữ nhân này cũng có chút thú vị, chỉ nghe nàng nói chuyện mà sát ý trong lòng lại cứ thế từ từ tản đi. Hơn nữa, trong ngực nàng còn ôm một con Cửu Vĩ Thiên Hồ, trên cổ treo một con Cùng Kỳ. Cho dù đại tiểu thư thế gia sợ rằng cũng không thể phô trương như vậy.

Tuy Cửu vĩ thiên hồ ở thời viễn cổ cũng không phải đại yêu quý hiếm gì, nhưng ở thời nay thật đúng là độc nhất vô nhị, khắp trên trời dưới đất, cả Tiên giới cũng chỉ có một con Cửu Vĩ Thiên Hồ trưởng thành này mà thôi. Còn hung thú Cùng Kỳ nữa, chỉ cần là nơi khủng khiếp sẽ sinh ra hung thú, bọn chúng là loài thú hiếm có mang thực lực có thể sánh bằng bốn thân thú, hơn nữa trưởng thành cực nhanh, nếu không phải loại hung thú này khá lười thì e rằng lục đạo đã không còn chỗ nào yên bình nữa. Nàng có thể nuôi hung thú lại không bị những thứ oán khí kia ăn mòn, quả nhiên không giống người thường.

“Được rồi, chúng ta đổi đề tài, ngươi là tiên, ma, yêu hay quỷ?” Nàng phỏng đoán người này hẳn phải là ma tu đi, khí chất lãnh khốc, ngoại hình đủ đẹp trai, vóc người cũng không tệ, chắc là được chăm sóc rất kỹ, hoàn toàn phù hợp với quan niệm thẩm mỹ. Dĩ nhiên, mặc dù nàng đã được coi như phụ nữ có chồng, nhưng chuyện này cũng không trở ngại đến việc nàng ngắm mỹ nhân.

Nam nhân kia ngồi dậy nhìn Tề Hoan một cái, trực tiếp bỏ qua vấn đề của

nàng, “Vì sao ngươi lại chạy đến đây?”

“Có người nhìn trúng ta, muốn cướp ta về làm áp trại phu nhân.” Tề Hoan nhún nhún vai, vẻ mặt vô tội nói.

“..... Hắn là sẽ không có nam nhân nào không có mắt như vậy.” Giọng nam nhân kia rất chắc chắn, khiến Tề Hoan suýt nữa không nhịn được nổi giận.

Người này ăn nói cũng quá độc địa đi, nàng làm sao, cho dù không có dung mạo chim sa cá lặn bệ nguyệt tu hoa, nhưng chông nàng có! Hừ, dù sao cũng là của nhà mình, dùng chung tài nguyên nha.

“Hừ, ngươi nhất định là không có vợ!” Loại nam nhân không biết săn sóc nữ nhân, còn xấu tính như vậy, khẳng định là không ai thèm.

Nam nhân kia hừ một tiếng, không đáp lời Tề Hoan. Hắn vậy mà lại khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện.

Tề Hoan không nhìn thấy ở dưới đất có một luồng linh khí mạnh mẽ hội tụ, trực tiếp xông vào trong cơ thể hắn.

Qua một lúc lâu, nam nhân kia mới chậm rãi mở mắt ra, nhỏ một ngụm nước miếng. Lần này thật đúng là lỗ to, tuy nhiên đây là lần đầu tiên hắn không muốn giết người để phát tiết.

Nhìn thoáng qua Tề Hoan đang chán nản ngồi xồm trên đất nặn người tuyết, ánh mắt nam nhân kia chợt lóe lên. Có nên đưa nàng lên không, bây giờ còn chưa biết thân phận của nàng, hơn nữa, con hồ ly trên người nàng có chút phiền toái. Đã qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải nữ nhân khác người thế này.

Nàng vậy mà không bị khí tức trên người hắn quấy nhiễu, vẫn có thể trực tiếp chạm vào người hắn.

Nhìn chằm chằm Tề Hoan thật lâu, Tề Hoan cũng không cảm giác được, nàng đang vô cùng chăm chú nặn người tuyết, nặn người tuyết cũng không có gì vui, quan trọng là trong tuyết này chứa linh khí mà nàng có thể hấp thu được, mỗi lần hấp thu một chút liền cảm thấy lực lôi điện trong cơ thể mình mạnh mẽ hơn vài phần.

Kể từ khi sử dụng Cửu U Tà Lôi hóa ra bản thể, Tề Hoan đã không thể nào hấp thu linh khí được nữa, Cửu U Tà Lôi rất thân thiết với oán khí âm khí chứa năng lượng cuồng bạo, nhưng Tề Hoan căn bản không thể dùng oán khí để tu luyện, trong nhà có một nam quý phát ra oán khí là đủ rồi, nàng vẫn nên khỏe mạnh tiến về phía trước thì hơn.

Khi ở Nhân Gian nàng cũng đã thử qua nhiều loại linh khí, trừ lần trước hấp thu lực lôi điện vạn năm của tiên thú Lôi Minh tu luyện, thì tu vi của Tề Hoan vẫn không tiến bộ thêm nữa.

Trên đời này có mấy người tu luyện lôi thuật chứ, lần trước giết được Lôi Minh cũng là do vận khí nàng tốt, lần sau, e rằng ngay cả mình chết như thế nào cũng không biết.

Phương pháp hấp thu công lực của người ta để tăng công lực của mình, có lẽ phải chết từ trong trứng nước thôi.

Lôi điện tỉ mỉ tạo thành một cái lưới nhỏ mắt thường không thể thấy được, chụp xuống nền tuyết, sau đó tùy ý Tề Hoan nắm bóp, tạo thành một người tuyết nho nhỏ.

Nam nhân kia ngồi một bên nhìn Tề Hoan, sau đó cúi đầu liếc nhìn người tuyết bên cạnh, đưa tay cầm lên một con, nhưng tuyết ngay lập tức tan chảy theo khe hở trên bàn tay hắn.

Căn bản không có bất kỳ kết dính nào, vậy nàng làm sao nặn được?

“Con cá này quá xấu.” Không biết từ lúc nào nam nhân kia đã ngồi xôm bên cạnh Tề Hoan, cau mày chỉ vào con cá Tề Hoan vừa mới làm xong. Tề Hoan nhìn con cá kia một chút, rồi ngẩng đầu nhìn vào mắt nam nhân kia, tức giận trợn mắt, xí, không thèm chấp nhặt với tên thô dân này, ngay cả mỹ nhân ngư mà cũng chưa từng nhìn thấy.

Dĩ nhiên, chỉ có mình Tề Hoan cho đó là mỹ nhân ngư mà thôi, nếu như thật sự đưa con cá kia vào truyện cổ tích, chỉ sợ hoàng tử nhìn thấy mỹ nhân ngư xong, có khi sẽ trực tiếp chết đuối dưới biển luôn.

Mặc dù có thể dùng lôi điện hấp thu phần lớn linh khí trong tuyết, nhưng Tề Hoan phát hiện linh khí ở đây mang theo một cỗ sát khí, mặc dù ảnh hưởng của nó đối với nàng không lớn lắm, nhưng nếu hấp thu quá nhiều sẽ rất dễ sinh ra sát khí mãnh liệt trong nội tâm nàng.

Cho nên nàng mới làm chậm như vậy, sau khi nặn xong người tuyết xong, nàng cảm thấy lượng linh khí mà mình hấp thu cũng đạt đến độ bão hòa nhất định rồi.

“Này, người tên là gì?” Nhìn nam nhân kia đang rất chăm chú nghiên cứu bảy chú lùn nàng vừa nặn, Tề Hoan đột nhiên mở miệng hỏi.

“Thương.”

“Ta tên là Tề Hoan, ta nói này, người có cách nào đưa ta lên không?” Nói tới nói lui, chuyện này mới là quan trọng nhất, Tề Hoan mới không tin nàng là người đặc biệt đâu, hơn nữa, từ đầu đến cuối nàng vẫn không nhìn ra được thực lực của người này sâu cạn thế nào.

Mặc dù lúc xuống rất dễ dàng nhưng muốn lên thì.... Tề Hoan khẳng định là mình không có khả năng và dũng khí đó, hai con thú trên người mình lại không thể trông cậy vào rồi, cho nên cũng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Thương.

“Có thể, nhưng vì sao ta phải đưa người lên?” Thương nhìn Tề Hoan, lời hắn nói ra lại khiến người ta muốn đấm cho hắn một phát vào mồm.

“Ta biết tên của người, người cũng biết tên của ta, vừa rồi chúng ta hàn huyên nhiều như vậy, cho nên chúng ta cũng coi như người quen rồi, hơn nữa, mỹ nhân ngư này ta tặng cho người làm quà gặp mặt, vậy người chính là bằng hữu của ta nha, bằng hữu không phải là nên giúp đỡ nhau sao?”

Nhìn đi, lý luận lưu loát như vậy, cái lý luận ép mua buộc bán này của Tề Hoan đi đến đâu cũng áp dụng được a.

Bằng hữu? Cái từ này thật sự là mới mẻ với hắn. Thậm chí còn có người dám nói mình là bằng hữu của hắn a! Nhìn chăm chăm Tề Hoan một lát, khóe miệng Thương khẽ nhếch lên, nữ nhân này dường như càng ngày càng thú vị.

Cuối cùng, cũng không biết dây thần kinh nào trong đầu Thương bị trục trặc, rồi lại bị nàng kéo thành rãnh to, hắn thế nhưng còn chủ động đưa nàng xuống núi.

Nhưng khi hai người đi xuống chân núi, Tề Hoan đột nhiên ngừng lại, sống chết không chịu đi tiếp. Bởi vì dưới chân núi có sáu người, giờ phút này cả sáu người đó đều đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Len lén liếc nhìn Thương về mặt không chút thay đổi nào ở bên cạnh, trong lòng Tề Hoan thấp thỏm, mặc dù lừa gạt người ta, nhưng mà hắn có thể ra tay giúp đỡ mình hay không lại là một vấn đề nghiêm trọng.

Ánh mắt sáu người kia căn bản không đặt trên người Tề Hoan, mà vẫn nhìn Thương không nói một lời. Bọn họ đều là hộ vệ bên cạnh Tuyết Sa, cho nên cũng từng nghe nói đến bí mật về thủ vệ của vùng núi này.

Nghe nói, người kia tu luyện ở trong núi.

Mà nam nhân này vốn ngay từ đầu không phải ở chung một chỗ với Tề Hoan, như vậy, cái người đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tề Hoan này, rốt cuộc có lai lịch địa vị gì? Trong lúc nhất thời, sáu người đều cảm thấy bồn chồn lo lắng.

“Đi thôi.” Thương vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng nói chuyện, hơn nữa còn dẫn đầu đi về phía trước.

Tề Hoan do dự chốc lát cuối cùng vẫn đi theo, nhưng bước chân của hai người chênh lệch khá lớn, Tề Hoan chỉ có thể miễn cưỡng đi theo phía sau hắn mà thôi.

Như vậy cũng tương đối an toàn, mặc dù chỉ có cách hai bước, nhưng nếu có người công kích thì người bị thương trước cũng sẽ không phải là nàng. Nhìn Thương từng bước từng bước đi bên cạnh mình, sáu người kia bắt đầu khẩn trương. Trong lòng Tề Hoan cũng cảm thấy bất ngờ. Xem ra, cái vị tên Thương này rất nguy hiểm a, mình có phải là không nên trêu chọc hắn hay không đây?

“Tránh ra.” Mặc dù trong lòng lo lắng, nhưng nếu bọn họ trở về tay không, dựa theo tính tình của Tuyết Sa, hình phạt dành cho bọn họ tuyệt đối sẽ khiến người ta đêm ngủ cũng mơ thấy ác mộng, cho nên bọn họ quyết định chặn đường Thương và Tề Hoan.

“Nữ nhân này là tội phạm quan trọng do thành chủ chúng ta truy nã, hy vọng các hạ không ngăn trở chúng ta. . . . .”

Người cầm đầu còn chưa nói hết đã thấy hắn về nên một đường cong duyên

dáng trên không trung, sau đó ngã xuống nên tuyết cách đó hơn mười thước.

Máu tươi từ người hắn không ngừng chảy ra, rất nhanh nhiễm đỏ một mảng tuyết lớn. Rõ ràng chỉ thấy Thương giơ ống tay áo lên mà thôi, trong nháy mắt liền giết chết một Tiên Đế thất trọng thiên? Mắt nàng bị hoa rồi sao, hay là gian lận đây, hay là xuất hiện bug rồi? (*bug: lỗi hệ thống)

Tề Hoan lại dùng sức dụi dụi mắt, thật sự đã chết, đã tắt thở hoàn toàn rồi. Nhìn cái người nằm trên đất kia, trong đầu Tề Hoan âm thầm sinh ra một ý niệm. Sau khi rời khỏi đây, chuyện đầu tiên chính là phải sạch quan hệ với Thương. Không phải nàng qua cầu rút ván, quan trọng là thực lực của người này quá kinh khủng, thủ đoạn cũng quá ngoan độc, một khi không cẩn thận gặp phải địch nhân của hắn, sợ rằng mạng nhỏ của mình mất lúc nào cũng không biết. Hơn nữa, có trời mới biết hắn có ý đồ gì với mình hay không, mặc dù mình cũng không có chỗ nào đáng để đối phương mưu toán, nhưng cẩn thận một chút cũng không sai.

“Tự tiện xông vào cấm địa, chết.”

“Ngươi, ngươi là người thủ hộ cấm địa?” Trong đầu năm người kia chợt vang lên lời Tuyết Sa từng nói, trong núi có người thủ hộ cấm địa, thực lực cường đại, người này chính là kẻ thủ hộ trong truyền thuyết sao.

Thương rũ mắt xuống, nhìn móng tay sạch sẽ chính tề, không lên tiếng, giống như ngầm thừa nhận thân phận mà họ nói.

“Đắc tội rồi.” Bất kể có đúng như bọn họ phỏng đoán hay không thì người thủ hộ cấm địa cũng không phải người mà bọn họ có khả năng đối phó được, một khi chọc phải, không ai có thể thu thập tàn cuộc. Năm người kia rời đi không quay đầu lại, thậm chí đến thi thể đồng bọn cũng không mang về.

“Ngươi không đi sao?” Thương nhìn Tề Hoan, không có ý định đi tiếp.

“Còn ngươi?”

“Ta không đi.” Câu trả lời của Thương khiến Tề Hoan thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng có chút đau lòng. Mặc dù mới chỉ biết nhau hơn hai canh giờ, nhưng người này hẳn là đã sớm nhìn thấu mục đích của nàng đi.

Thế mà hắn lại giúp nàng đuổi đám người kia đi, tính ra nàng vẫn thiếu nợ hắn ân tình không nhỏ.

“Ta đi đây, ngươi bảo trọng.” Tề Hoan đi hai bước rồi quay đầu vẫy vẫy tay với hắn, sau đó không chút do dự rời khỏi nơi này.

Nàng không hề nhìn thấy, Thương ở phía sau vốn mang vẻ mặt không chút thay đổi, khóe miệng giờ đột nhiên lại nhếch lên, tạo thành một độ cong duyên dáng, “Chúng ta còn có thể gặp lại, Tề Hoan.”

Chương 183: Độ Kiếp Hóa Hình

Tề Hoan vẫn luôn cảm thấy khả năng nhìn nhận phương hướng của mình không tệ, về phần tại sao ngày xưa không tìm được đường trở về môn phái thì dù sao đó cũng đã là quá khứ rất xa xôi rồi, làm người thì phải có tiến bộ chứ.

Nhưng kết quả của sự tiến bộ đó là. . . . . Nàng đi nửa ngày, cuối cùng vẫn trở về chỗ cũ. Quý dị nhất là Thương vẫn ngồi dưới chân núi, vẻ mặt cười nhạt nhìn nàng. Nhìn Thương mặc huyền y đứng trong tuyết, Tề Hoan thật sự rất muốn học máu.

“Có phải người đã sớm biết ta sẽ quay về hay không?” Nếu không phải nàng đánh không lại hắn thì mục đích của nàng đã sớm cho hắn hai đạo lôi rồi, dám cười nhạt nàng!

“Không biết.” Thương đứng dậy xoay người đi về, Tề Hoan ở phía sau nhắm mắt theo đuôi. Bất luận dùng biện pháp gì nàng cũng không thoát khỏi mấy ngọn núi này, e rằng nơi này có sắp đặt trận pháp, nhưng lấy trình độ của nàng thì hoàn toàn không nhìn ra được dấu vết nào. Cho nên, cuối cùng đành phải đi theo hắn như trước.

Ít nhất như vậy cũng khá an toàn, huống chi người này dường như không có địch ý với nàng.

“Vậy người ngồi ở đây làm gì?”

“Xem xem người có ngu ngốc như ta tưởng tượng hay không.”

“Đã khiến người thất vọng rồi, ta chính là ngu ngốc như vậy đấy!” Người này thật sự xấu xa đến cực điểm! Tề Hoan nghiến răng nói từng câu từng chữ.

“Cũng may, ít nhất người còn có thể tìm được đường trở lại.”

“Đa tạ khích lệ.” Thật quá vinh hạnh rồi, Tề Hoan đang nghĩ xem có nên cởi giày ra đập vào đầu hắn để giải mối hận trong lòng hay không.

“Không phải ta đang khen người.” Thương dừng bước quay đầu lại nhìn Tề Hoan một cái, sau đó tiếp tục đi về phía trước, “Ta chỉ là sợ người không chịu nổi đả kích mà thôi.”

“\$%#@. . . . .”

Thật khó mới bình ổn được tâm tình, Tề Hoan nhã nhặn mở miệng, hết cách rồi, có việc nhờ người ta đương nhiên không thể to mồm, “Xin hỏi, rốt cuộc phải làm sao mới có thể ra khỏi chỗ này?”

“Lục đạo chư thiên trận, đã từng nghe qua chưa?”

Tề Hoan nhún nhún vai, “Chưa.”

“ . . . . . Nơi này là trung tâm trận. Chỉ cần có người xông vào thì trận pháp sẽ biến đổi tuần hoàn, hai mươi tư giờ sẽ biến hóa một lần.”

“Có thể nói trọng điểm không?” Nói cái này với kẻ dốt trận pháp như nàng hữu dụng sao, nàng chỉ muốn biết làm cách nào mới có thể rời khỏi đây mà thôi.

“ . . . . . Sau sáu ngày, trận pháp sẽ trở lại bình thường, người có thể đi ra ngoài.”

“Vậy sáu ngày tới ta phải làm sao đây?” Tề Hoan chạy theo sau Thương.

“Làm sao ta biết được.”

Trọng phủ thành chủ thành Tịch Diệt, sắc mặt Tuyết Sa cực kì khó coi nhìn chằm chằm năm hộ vệ đang quỳ dưới đất: “Các người xông vào cấm địa?”

“Không có, không có.” Hộ vệ đang quỳ trên mặt đất vội vàng lắc đầu, không dám ngẩng lên dưới ánh mắt ngập tràn sát khí của Tuyết Sa. Hắn cũng biết, chỉ sợ lần này đã chọc phải phiền toái lớn rồi. Từ trước đến nay bất luận gặp phải chuyện gì, thành chủ cũng chỉ bày ra bộ dạng lười biếng, chuyện này có thể khiến nàng phản ứng mạnh như vậy, nam nhân kia, e rằng ngay cả thành chủ cũng không chọc nổi.

“Vậy tại sao hắn lại động thủ giết người?” Giọng Tuyết Sa càng ngày càng sắc bén, ả làm sao cũng không thể ngờ được lá gan của nữ nhân kia lại lớn như vậy, dám xông vào cấm địa Tuyết Vực.

Cả Tiên giới đều biết đó là nơi không thể đi vào, nàng ta thật sự muốn chết, hay là còn nắm chắc điều gì đây?

“Chúng thuộc hạ đuổi theo nàng, kết quả khi chúng thuộc định dẫn người đi, nam nhân kia liền ra tay giết đội trưởng.” Nhớ đến tình cảnh lúc ấy, năm người vẫn khó mà bình tĩnh được. Một chiêu, chỉ một chiêu, đó là Tiên Đế thất trọng thiên a, ngay cả sức đánh trả cũng không có, cứ thế chết đi.

“Trên trán nam nhân kia có một dấu hắc ấn phải không?” Tuyết Sa vội hỏi. Năm người nhìn nhau, sau đó đồng thời lắc đầu: “Không có.”

“ . . . . . Là Thương, may mà là hắn. . . . . Coi như vận khí của năm người các người tốt.” Tuyết Sa thở phào một cái, lập tức khoát tay, “Được rồi, lui xuống hết đi. Tất cả chuyện này không được phép nói với bất kỳ kẻ nào, chuyện các người tiến vào Tuyết Vực cũng nén lại trong bụng cho ta.” Tính tình của Thương tuyệt đối không tốt hơn kẻ kia bao nhiêu, chỉ là hắn đỡ phiền toái hơn thôi.

“Thành chủ, vậy nữ nhân kia phải làm sao bây giờ, nàng ta vẫn còn ở trong cấm địa. . . . .”

“Nàng ta, chưa từng xuất hiện trong thành Tịch Diệt, hiểu chưa?” Tuyết Sa vươn chân ra, nam sủng đứng hầu hạ bên cạnh vội vàng quỳ xuống cầm lấy chiếc giày thêu cẩn thận từng tý đi vào cho ả.

Vì một nữ nhân mà đắc tội Thương, ả tuyệt đối không muốn. Hơn nữa, nếu

bước vào cầm địa, nàng ta sẽ có bao nhiêu khả năng đi ra ngoài được đây. Nếu người kia biết Thương giúp đỡ một nữ nhân, e rằng đến lúc ấy còn có trò hay hơn nữa.

Về phần con hồ ly kia. . . . . Hừ, nó sẽ không sống được quá lâu đâu. Đôi giày thêu màu đỏ dẫm trên mặt đất, sa y màu diêm hồng trượt khỏi vai, kéo xuống bên hông, chiếc yếm tơ mỏng màu trắng chỉ miễn cưỡng che được những bộ vị quan trọng, khối thịt non mềm trắng nõn trước ngực khiến cho tất cả mọi người nóng ran một trận.

Nhận thấy những ánh mắt nóng bỏng xung quanh, Tuyết Sa hừ lạnh một tiếng, tất cả nhiệt độ trong đại sảnh thoáng chốc như hạ xuống không độ. Tuyết Sa nện bước rời khỏi đại sảnh, sắc mặt khó coi, mỗi lần nhớ tới nam nhân kia, tâm tình của ả liền không tốt, tại sao hắn ta luôn nhắm mắt làm ngơ với mình!

Trong núi tuyết, Tề Hoan khoan chân ngồi trên một đống tuyết lớn, những bông tuyết đang không ngừng rơi xuống. Không biết tại sao nhưng chưa đến nửa đêm tuyết liền rơi, đủ một canh giờ thì lại ngừng.

Tề Hoan phát hiện, chỉ có tu luyện vào lúc này mới khiến cho nàng tiến bộ tốt nhất.

Khi Tề Hoan tu luyện, Thương mở to mắt ngồi an vị ở cách đó không xa nhìn về phía nàng. Hai người bọn họ đúng là tương phản, chỉ trong một canh giờ này Tề Hoan mới có thể khiến iệng mình nghỉ ngơi, sau khi nàng tu luyện xong thì lại âm ỉ.

Xung quanh Tề Hoan càng ngày càng thu hút nhiều bông tuyết, thậm chí trên bầu trời mơ hồ còn nhìn thấy một cột lốc xoáy, những bông tuyết kia chưa chạm đến thân thể nàng đã từ từ tan chảy.

Mấy ngày qua, Thương nhìn Tề Hoan tu luyện, sự hiếu kỳ trong lòng đối với nàng cũng càng ngày càng tăng.

Trong tuyết này có chứa linh khí, hắn biết, nhưng hắn vốn không thể dùng thứ này để tu luyện trong khi Tề Hoan lại có thể, hơn nữa. . . . . Khi thân thể nàng không còn cách nào hấp thu thêm linh khí, xung quang nàng sẽ xuất hiện một tầng lôi điện màu xám tro, bất kể có bao nhiêu bông tuyết hàm chứa linh lực rơi xuống, tất cả đều bị lôi điện hấp thu sạch.

Lúc đầu cơ thể Tề Hoan phát ra lôi điện màu xám, bây giờ thì màu sắc cũng đã nhạt dần.

Nhưng trong đó lại ẩn chứa khí tức khiến trong lòng Thương mơ hồ sinh ra một chút sợ hãi.

Tiên giới chưa từng có người nào tu luyện như thế, ít nhất hắn chưa từng thấy qua.

“Tiểu Hoan. . . . .” Lúc Tề Hoan đang luyện hóa sát khí trong cơ thể, thì giọng nói đau đớn của tiểu hồ ly vang lên.

Tề Hoan choàng mở mắt nhìn về phía tiểu hồ ly đang gục trong đống tuyết,

“Sao thế?”

Ngay lúc này, trên bầu trời đột nhiên âm âm nổ lên tiếng sấm vang vọng, trong chốc lát, lôi quang màu tím đã bao kín cả bầu trời.

Nhìn thấy thế trận này, Thương không nhịn được nhú mày, thiên kiếp ư, không, phải nói là thăng thân kiếp. (*kiếp nạn dùng để thăng thân, cao hơn thiên kiếp)

Một khi vượt qua được kiếp này, thực lực sẽ lập tức tăng vọt, chỉ cần thân thể con tiểu hồ ly kia có thể chịu đựng nổi.

Nhưng bất luận người phương nào cũng không có khả năng vượt qua thăng thân kiếp. Con hồ ly này, không biết nên nói vận số nó tốt hay là không tốt đây.

Ở đây, bất kỳ thiên kiếp gì cũng không thể xâm phạm, nếu nó không độ kiếp e rằng từ nay về sau sẽ không còn bất kỳ cơ hội thăng cấp nào nữa, nhưng ít nhất vẫn có thể giữ được mạng nhỏ.

Lôi điện màu tím trên không trung tạo thành tiếng nổ vang dường như muốn xé rách cả bầu trời, nhưng lại không có một đạo lôi nào rơi xuống, Tề Hoan rất nhanh liền hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Bởi vì tiểu hồ ly đã định khế ước hôn phách tương liên với nàng nên khi nàng có thể tu luyện đương nhiên Tiểu hồ ly cũng có thể. Thân thể nó đã sớm khôi phục hoàn toàn, chẳng qua là linh thể trong người còn chưa đủ.

Tu luyện ở đây năm ngày, một phần nhỏ linh khí trong bông tuyết bị Tề Hoan hấp thu, phần lớn còn lại đều ở trong cơ thể tiểu hồ ly.

Nhưng trước kia mỗi một lần độ thiên kiếp nó đều mọc thêm một cái đuôi, lần này thì cả chín cái đuôi đều muốn mọc ra, nếu không cũng sẽ không xuất hiện lôi kiếp khủng bố như vậy.

Thần lôi nằm trong tầng thứ năm của tháp Lôi Thần. Ý vi thiên đạo tài quyết, uy lực mạnh mẽ, chỉ khi nghịch thiên chi linh (*) xuất thế thì loại lôi điện này mới có thể xuất hiện. Tuy tiếp quản điện Lôi Thần một trăm năm nhưng từ trước tới nay Tề Hoan chưa từng sử dụng loại lôi điện này.

(*) linh thể nghịch thiên

Xem ra, tiểu hồ ly quả thật rất có mặt mũi nha.

Trong dãy núi Tịch Diệt nghe thấy tiếng sấm lớn như vậy, giống như ngày tận thế đã đến, cánh cửa điện Lôi Thần trên Tiên giới cũng sớm bị người ta dẫm nát.

Lôi thăng thân xuất thế, có phải điều này đại biểu cho việc Thiên Phật đã không chế được tháp Lôi Thần hay không? Phải biết rằng những năm qua Thiên Phật căn bản không thể phát ra nổi loại thiên kiếp như thế này.

Người đến bái phỏng rốt cuộc đều thất vọng bỏ về, bởi vì trong điện Lôi Thần không ai biết rốt cuộc hấn đã đi đâu, không chỉ Thiên Phật mất tích, ngay cả Thân tướng Lô La cũng không thấy tăm hơi.

Chẳng lẽ trên Tiên giới lại có thân khí xuất hiện sao, không thể không nói,

suy nghĩ của Tiên nhân cũng quá sáng tạo rồi, những lời đồn từng cái từng cái truyền khắp Tiên giới. Có người nói Thiên Phật đã hoàn toàn nắm trong tay tháp Lô Thần, đến lúc đó thứ tự của tứ đại Thần tướng sẽ có thay đổi, có người lại nói Thiên Phật và Lô La đã tìm được Thần khí, hai người đang âm thầm tế luyện, vân vân và mây mây.

Bất kể ngoại giới đồn đại những gì thì đều không có liên quan đến tiểu hồ ly. Lúc này, nó chỉ cảm thấy giông như có một bàn tay đang không ngừng xé rách thân thể của nó, mà nó ngoại trừ chịu đựng ra hoàn toàn không có cách nào giảm bớt thống khổ.

Bởi vì không có lôi kiếp thay nó áp chế linh khí trong người, thân thể lớn bằng bàn tay của tiểu hồ ly phồng lên y như một quả khinh khí cầu.

“Vì sao thiên kiếp không vào được nơi này?” Nhìn vẻ mặt ngày càng khổ sở của tiểu hồ ly, Tề Hoan nào còn tâm trí quản xem chuyện này có liên quan đến Thương hay không, nàng một tay túm lấy cổ áo Thương, vẻ mặt hung ác hỏi.

Thương bắt đắc dĩ chỉ chỉ lên trên, “Trong lục đạo chư thiên trần, thiên kiếp không có cách nào vào được.” Đại trần thượng cổ, dùng lục đạo thiên bi để bố trí trần pháp, cõi đời này, bất kỳ loại thiên kiếp nào cũng không thể xuyên qua được.

“Chết tiệt, ta dẫn nó ra ngoài.” Tề Hoan vung tay hất Thương ra, xoay người muốn đi lại bị một cánh tay kéo lại.

“Không được, bây giờ thiên kiếp không phá nổi lục đạo chư thiên trần, đã bắt đầu hội tụ lại, tám mươi một đạo thiên lôi tụ lại thành một đạo, người cảm thấy nó có thể chịu nổi sao!” Vẻ mặt Thương rất bình tĩnh, hần vẫn luôn quan sát sắc mặt Tề Hoan, bởi vì vừa nãy hần phát hiện ra, Tề Hoan hình như không hề sợ hãi thứ thiên kiếp đột nhiên xuất hiện này.

Lời Thương nói khiến bước chân của Tề Hoan dừng lại, nếu là lúc trước, Tiểu hồ ly tuyệt đối có thể chịu đựng được, nhưng. . . . . bây giờ thân thể nó chưa từng trải qua thiên kiếp tôi luyện, tuyệt đối không thể đạt được trình độ khủng bố như trước kia. Hơn nữa. . . . . Ngẩng đầu nhìn lôi điện đã biến thành màu tím đen trên bầu trời, trong lòng Tề Hoan cảm thấy lo lắng, cho dù nàng chịu lôi điện này cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra, huống chi là tiểu hồ ly.

“Nếu không thì chờ ở đây, đợi thiên kiếp bị lục đạo chư thiên trần tiêu trừ sạch sẽ là được, nhưng về sau con tiểu hồ ly này vĩnh viễn sẽ không thể thăng cấp được nữa, mặt khác, ta hoài nghi không biết liệu nó có thể chống đỡ nổi đến lúc đó hay không.”

“Còn gì nữa không?” Nàng tuyệt đối không thể để tiểu hồ ly mất hết thực lực, nên cả đời nó chỉ có thể dừng ở cảnh giới này, sợ rằng rất nhanh sẽ bị mạng nhỏ. Thần tiên trên Tiên giới mặc dù không phải sài lang hổ báo gì, nhưng cũng không có mấy người tốt đẹp.

Cửu Vĩ Thiên Hồ, lại là Cửu Vĩ Thiên Hồ không có thực lực, người nào sẽ bỏ qua cho nó đây.

“Dùng những loại thiên kiếp khác thay thế, cho đến khi nó ngưng luyện cơ thể thành công.”

“Ta biết rồi.” Tề Hoan nhìn Thương thật sâu, bất kể hắn muốn thử mình, hay là thật tâm nghĩ biện pháp cho tiểu hồ ly, trước mắt nàng cũng chỉ có thể thử một lần.

Nhưng không biết lực lôi điện trong cơ thể mình có đủ dùng hay không. Nàng tìm một bãi đất trống rồi khoan chân ngồi xuống. Hai mắt nhắm nghiền, hai tay chắp lại chỉ lên trời, từng tia lôi điện từ lòng bàn tay tỏa ra, dần dần, lôi điện phát ra ngày càng nhiều, một lúc sau liền tạo thành một đám mây kiếp màu xám nhạt trên đỉnh đầu.

Tiếng rên rỉ thông khổ của Tiểu hồ ly dường như bị ngăn cách bởi một không gian khác, Tề Hoan chỉ có thể cảm giác được lực lôi điện trong cơ thể không ngừng bị rút đi, sau đó dòng nước xoáy màu xám tro trong người nàng không ngừng sản sinh ra lực lôi điện mới.

Cứ như vậy, trong lúc vô tình, đám mây kiếp trên đầu Tề Hoan trở thành thứ duy nhất có thể nhìn thấy trên đỉnh đầu họ.

Thương khoan tay trước ngực đứng ở một bên, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong mắt lại hiện lên mấy phần kinh ngạc.

Hắn có thể nhìn ra được Tề Hoan có khả năng khống chế lôi điện, hơn nữa khống chế cực tốt, phát ra mấy đạo thiên kiếp cũng không phải là không thể, nhưng hắn căn bản không ngờ tới Tề Hoan lại có thể tạo ra trận thế lớn như vậy.

Thứ này có gì khác so với thăng thần kiếp kia?

Cho đến khi dòng nước xoáy trong đan điền không thể sinh thêm nổi một tia lôi điện nào nữa, lúc này Tề Hoan mới ngừng lại. Bây giờ trên không trung đã hiện ra một tầng mây màu xám, trong tầng mây mơ hồ có thể nhìn thấy lôi điện màu bạc nhàn nhạt thật giống như vô số ngân long ẩn nấp trong đó.

Mặc dù dáng vẻ không tệ, nhưng uy lực thì. . . . . Tề Hoan dốc hết lực lôi điện toàn thân cũng không biết có đủ cho Tiểu hồ ly dùng hay không.

“Người nhìn một chút, nếu có chỗ nào không thoải mái thì nói cho ta biết.”

Tề Hoan nói với Tiểu hồ ly.

Thương ở bên cạnh nghe thấy suýt nữa ngã nhào, đầu năm nay ngay cả độ Thiên kiếp cũng có thể ăn gian rồi sao, hắn cũng cực kì muốn biết Tề Hoan làm cách nào để có thể khống chế được mây kiếp mà nàng tạo ra.

Tiểu hồ ly miễn cưỡng gật đầu, bởi vì linh khí bạo động nên toàn thân nó đều rướm máu, bộ lông từ xa nhìn lại giống như bị ướt vậy.

Khống chế thiên kiếp thực ra cũng không khó khăn như trong tưởng tượng, đặc biệt là trước kia Tề Hoan còn có kinh nghiệm rất phong phú, chỉ thấy

hai tay nàng đánh ra một thủ ấn, từ trong đám mây xuất hiện từng đạo lôi điện to bằng bắp đùi liên tiếp rơi xuống, đánh xuống người tiểu hồ ly. Nếu là lôi điện bình thường, dù thế nào cũng phải lớn cỡ thùng nước, Tề Hoan làm vậy là do sợ tiểu hồ ly không chịu nổi Cửu U Tà Lôi. Dù sao uy lực của loại lôi điện này ngay cả nàng là người tu luyện cũng không đoán được.

Lôi điện từng đạo từng đạo đánh xuống, rớt cuộc, khi đạo lôi điện thứ chín mươi chín bô tới, thân thể tiểu Hồ ly mới bắt đầu nảy sinh biến hóa. Cơ thể vốn bị trương lên dần dần thu nhỏ lại, chín cái đuôi lông xù bắt đầu không ngừng thay đổi màu sắc.

Biết tiểu hồ ly đã đến thời khắc máu chốt, Tề Hoan từ từ gia tăng uy lực lôi kiếp, song rất nhanh nàng liền phát hiện ra vấn đề. Bên tiểu hồ ly không sao nhưng quan trọng là mây kiếp đang từ từ tản đi, lực lôi điện trong cơ thể nàng không đủ cho tiểu hồ ly hóa hình.

Trong lòng Tề Hoan bắt đầu lo lắng, nhưng nàng lại không tìm được cách giải quyết. Ngay chính lúc này, Thương đột nhiên đi tới, hẩn chăm chú nhìn Tề Hoan hồi lâu, sau đó nhàn nhạt mở miệng: “Ta giúp ngươi mở tầng kết giới kia ra, lôi điện phía trên ngươi có thể chịu được không?”

“Có thể.” Mặc dù không biết vì sao Thương lại muốn giúp mình, nhưng lúc này tiểu hồ ly sống chết chưa rõ, nàng không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy.

Thương gạt đầu không nói gì thêm, trong tay phải đột nhiên huyễn hóa ra một thanh cự kiếm, trên thân kiếm tỏa ra ánh sáng bảy màu, từng đợt khí lạnh thấu xương phát ra. Đó là kiếm khí, nếu như không khống chế được kiếm thì sẽ bị kiếm khí cản trở, sống không bằng chết.

Tề Hoan đã từng nghe Mặc Dạ nói qua, chỉ có kiếm mang cấp bậc thần khí mới đủ khả năng phát ra kiếm khí bảy màu, thứ trong tay Thương chính là thần khí sao?!

Không để Tề Hoan suy nghĩ nhiều, Thương đột nhiên lao lên giữa không trung, một đạo kiếm quang thất sắc hiện lên, cả vùng núi Tịch Diệt đều bị rung chuyển, thăng thân kiếp vốn bị ngăn bên ngoài lục đạo chư thiên trận rớt cuộc bô xuống.

Nhưng đạo lôi kiếp đó lại giáng về phía Tiểu hồ ly, lúc lôi kiếp giáng xuống, Tề Hoan trực tiếp xông vào bên trong. Lôi kiếp vốn đang uyển uyển bô xuống liền từ từ tụ hội quanh người Tề Hoan, bao nàng thành một cái kén màu tím thật to.

Bốn phía đột nhiên chìm vào yên tĩnh, mọi tiếng động dường như bị ngăn trở trong không gian này.

Kết giới phía trên vừa bị mở ra rất nhanh dung hợp lại, Thương thu kiếm về, ngã xuống mặt đất thở hổn hển.

Hẩn cảm thấy sau khi gặp được Tề Hoan, mình trở nên thật ngu ngốc. Mấy

hôm trước vừa bị nàng hại cho trọng thương hộc cả máu, bây giờ lại giúp nàng phá vỡ lục đạo chư thiên trận, tiêu hao một lượng linh khí mà hẳn phải mất hơn nửa năm mới có thể hồi phục được. Ngẩng đầu lên nhìn lôi kén giữa không trung, Thương lại thở dài.

Mặc dù Tê Hoan bị vây bên trong lôi kén, nhưng lôi kiếp trên đỉnh đầu tiểu hồ ly cũng không dừng lại, từng đạo từng đạo Cửu U Tà Lôi được đánh ra từ trong lôi kén, lôi kén màu tím từ từ thu nhỏ lại.

Cuối cùng, khi tầng lôi kén thu nhỏ lại đến mức chỉ to bằng một người, thân thể tiểu hồ ly biến đủ chín màu xong dừng lại ở màu trắng.

Tiểu hồ ly đứng thẳng người, ngẩng mặt nhìn trời. Sau đó đôi chân lông xù biến thành cặp đùi săn chắc, bụng nhỏ mềm mại biến thành cơ bụng rắn chắc, ách, cuối cùng biến thành một nam tử không mảnh vải che thân. . . . .

..

Chương 184: Lôi Người Sống Đến Đây

Cũng may bây giờ Tề Hoan còn đang ở trong lôi kén nên không nhìn thấy. Nhưng Tiểu Miêu bị Tề Hoan ném xuống khi lao vào đám lôi điện màu tím lại nhìn thấy vô cùng rõ ràng, hơn nữa còn nhìn chính diện.

“A a a . . . . .” Tiếng thét chói tai vang khắp trời đất, Tiểu Miêu chưa từng gặp phải tình cảnh như thế này, thân là giống cái nó cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Cho nên, nó thét lớn bịt mắt lại, nhưng khe hở giữa móng vuốt hình như có chút quá lớn đi. . . . .

Tiểu Hồ Ly hóa hình thành công, tu vi trực tiếp tiến đạt đến đỉnh cảnh giới Chân Quân, nhưng vì nó là yêu tu, hơn nữa lại tu luyện 《 Yêu Chi Đạo 》, còn là Cửu Vĩ Thiên Hồ, hội tụ đủ những ưu thế trời sinh này khiến thực lực thực tế của nó sánh ngang bằng Tiên Tôn.

Bộ dáng Tiểu Hồ Ly sau khi hóa hình lại không giống với hồ tộc lúc trưởng thành, dung mạo của nó không yêu mị câu dẫn người, khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn giống như trẻ con, khi cười lên còn có hai má lúm đồng tiền nhỏ nhỏ, lông mi thật dài nhấp nha nhấp nháy, tất cả đều là hình tượng của một tiểu chính thái đáng yêu.

Chỗ đặc biệt duy nhất chính là đôi mắt và mái tóc của Tiểu Hồ Ly, tóc ngắn gọn gàng, quan trọng là trong làn tóc đen lại xen lẫn những sợi màu vàng, đôi mắt mơ hồ lóe lên một vòng kim quang.

“Chân Hỏa đồng!” Nãy giờ Thương vẫn nhìn chằm chằm Tiểu Hồ Ly, tất nhiên không bỏ sót đôi mắt quý dị đó, nhìn thấy đôi mắt kia, trái tim hẳn chột nặng nề đập một cái.

Trong truyền thuyết, người có Chân Hỏa đồng có khả năng nhìn thẳng mặt trời, hơn nữa có thể hấp thu Thái Dương chân hỏa rồi giữ lại trong mắt tu luyện. Thời thượng cổ chỉ có chủng tộc Tam Túc Kim Ô mới di truyền Chân Hỏa đồng mà vạn người hâm mộ này.

Con Cửu Vĩ Thiên Hồ kia vậy mà có được, thật sự là đại khai nhãn giới. (mở rộng tâm mắt)

Tiếng thét chói tai của Tiểu Miêu khiến Tiểu Hồ Ly sợ hết hồn, lúc này nó mới phát hiện mình đang trần như nhộng. Nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vội vàng biến ra một bộ xiêm y phủ kín người. Tiểu Hồ Ly thì không sao rồi, nhưng hiện tại tình hình của Tề Hoan lại cực kì nghiêm trọng. Nàng vừa mới mạnh mẽ xông vào Thiên Kiếp, thuộc tính lôi điện trong đó hoàn

toàn trái ngược với Cửu U Tà Lôi mà nàng tu luyện, tuy Tề Hoan có thể mượn loại lôi này để chuyển hóa thành Cửu U Tà Lôi, nhưng bởi vì số lượng quá lớn nên trong lúc nhất thời nàng căn bản không thể chuyển hóa hết được.

Mặc dù thoát nhìn giống như nàng vừa vận tiêu hóa hết, nhưng tình hình thực tế ra sao thì chỉ có mình Tề Hoan biết. Sau khi chuyển hóa xong, số còn lại đều là lực lôi điện tinh thuần, chúng lưu lại xung quanh thân thể nàng dường như có ý muốn gây hại cho nàng.

Bây giờ nàng không cần phóng Cửu U Tà Lôi ra ngoài nữa, bởi vì hai loại lôi điện đang chiến đấu với nhau trong cơ thể nàng, sắp tạo thành một cuộc chiến thế kỷ.

Thân thể Tề Hoan vốn do lôi điện ngưng tụ thành, mặc dù vẫn có mạch máu, nhưng xét về độ bền thì người bình thường tuyệt đối không thể so sánh được.

Cho nên khi hai loại lôi điện mang thuộc tính khác nhau đại chiến trong cơ thể nàng, chạy qua mười hai kinh kì bát mạch, thân thể nàng vậy mà vẫn có thể kiên trì được đến tận bây giờ. Nhưng cái loại đau đớn tê tâm phế liệt như thế này, thật sự khiến người ta không nhìn nổi muốn tự mình một đao, quá hành hạ người mà.

Lần sau, cho dù người ta lấy đao kềm cổ thì nàng cũng sẽ không vọng động chui vào lôi điện nữa. Đây là ý nghĩ hiện lên trong đầu Tề Hoan trước khi ngất xỉu.

Bên ngoài lôi kén, Tiểu Hồ Ly và Tiểu Miêu đều đang lo lắng chờ đợi.

Một canh giờ, hai canh giờ. . . . . Năm sáu canh giờ trôi qua, bên ngoài lôi kén màu tím đột nhiên tuôn ra từng tia sáng tím chói mắt, sau đó những tia sáng kia trong nháy mắt hội tụ, một tầng lôi điện màu xám giống như xúc tua vờn quanh lôi kén, một lát sau, lôi kén màu tím liền biến thành màu xám tro.

Tiếp đó, cái kén chậm rãi co lại, từng luồng năng lượng bộc phát ra ngoài, cho đến khi tất cả lôi điện đều bị Tề Hoan hấp thu hoàn toàn vào trong cơ thể mới thôi.

Thân thể Tề Hoan từ từ rơi xuống, Tiểu Hồ Ly trực tiếp ném Tiểu Miêu qua một bên, vừa đúng lúc đỡ được Tề Hoan. Trong cơ thể Tề Hoan xuất hiện một hạt châu màu xám trông chẳng có chút gì đặc biệt nằm trong đan điền của nàng, luồng nước xoáy trong đan điền vốn dùng để tạo ra Cửu U Tà Lôi cũng bị hạt châu hút sạch.

Những biến hóa này, Tề Hoan hoàn toàn không biết, nàng chỉ biết là nguyên thần của mình hình như vừa xuất khiếu (bay ra ngoài). Nhưng lần này khác với lần trước, nguyên thần của nàng không hề thoát xác, nàng giống như đang ở trong giấc mộng của mình vậy.

Giống như loại tiên thuật có khả năng đi vào giấc mộng nhưng Tề Hoan

chưa từng học qua, cho nên hẳn là nàng không thể tiến vào giấc mộng của mình. Nhưng ở trong không gian kỳ dị này, bất kể trong lòng nàng nghĩ gì thì nơi này lập tức sẽ biến ra cái đó, ngay cả chiếc giường có niên đại mười ba vạn năm lịch sử mà nàng hay ngủ khi còn ở phái Thanh Vân kia, chỉ cần nàng vừa nghĩ đến, chiếc giường liền hiện ra.

Trong đầu nghĩ tới thịt nướng, trước mặt hiện ra một đồng thịt, cầm lên ngửi mùi thịt xông vào mũi, lại hung hăng cắn một miếng, a, nhân sinh thật là quá hoàn mỹ rồi.

Ăn hết một cái đùi gà, Tề Hoan hưởng thụ chiếc giường năm xưa của mình một chút, mềm mại vừa đủ, độ phù hợp cũng là trăm phần trăm. Vui vẻ nhào lên giường một cái, một ý tưởng bột phát trong đầu Tề Hoan, nếu như ở đây nghĩ cái gì liền có cái đó, vậy có thể biến ra một người đàn ông không?

“Mặc Dạ Mặc Dạ Mặc Dạ Mặc Dạ

” Tề Hoan nằm ườn trên giường, hai tay chống cằm, trong miệng nhỏ nhắn không ngừng kêu tên Mặc Dạ. Đại khái sau ba phút, không gian kỳ diệu vẫn không hề có chút phản ứng nào. Tề Hoan thất vọng quẹt quẹt miệng, chẳng nhẽ người sống không thể vào đây sao?

Lúc nàng đang chuẩn bị bỏ dậy thì một nam nhân để trần nửa người, đầu ướt nhẹp đột nhiên rơi xuống từ trong không trung, trực tiếp rơi lên giường Tề Hoan.

Ặc. . . . . Nhìn sắc mặt xanh mét, hình như tâm tình không được tốt lắm. Người bình thường lúc đang tắm mà nguyên thân đột nhiên bị cưỡng bức lôi đi thì ai cũng sẽ khó chịu, hơn nữa Mặc Dạ còn không có nguyên thân. Cho nên, người hiện giờ đang ngồi trước mặt Tề Hoan chính là bản thể của hắn.

Tề Hoan co người lại, nhỏ giọng chào hỏi nam nhân của mình, “Hey ~ đã lâu không gặp.”

“Tiểu Hoan? Tại sao nàng lại ở chỗ này?” Chưa từng có người nào đủ khả năng tùy ý không chế thân thể hắn, huống chi là mạnh mẽ kéo hắn đến một không gian khác. Không đợi Mặc Dạ nổi cáu, đã thấy Tề Hoan núp ở bên giường, lè lưỡi nhìn hắn.

“Ta cũng không biết, nhưng nơi này rất vui, ta muốn có cái gì liền có cái đó.” Tề Hoan nhào vào trong ngực Mặc Dạ, lại đẩy Mặc Dạ vừa mới bỏ dậy ngã xuống chiếc chăn mềm mại, tiện thể cưỡng hôn vài cái, giảm bớt một chút nỗi khổ tương tư.

“Nghĩ đến cái gì liền có cái đó?” Mặc Dạ thuận tay ôm eo Tề Hoan, quay đầu nhìn thoáng qua chiếc giường này, hẳn rất quen thuộc với nó. Nghĩ gì được nấy? Còn có thể lôi người khác đến đây, trừ lĩnh vực ra, hẳn không nghĩ tới bất kì khả năng nào khác.

*Lĩnh vực: Khi đạt đến một tu vi và cảm ngộ nhất định, một tu chân giả sẽ

có thể tạo ra một không gian độc lập riêng ình, tùy ý không chế, gọi là lĩnh vực. Lĩnh vực này chỉ tồn tại trong tiềm thức của người đó, không ai có thể xâm phạm.

Nhưng loại lĩnh vực này, ngay cả Thiên Tướng cũng chỉ mò được một chút da lông mà thôi. Lĩnh vực của Mặc Dạ là quý vực, hẳn có thể không chế tất cả những sinh vật bất tử bên trong đó, hơn nữa chỉ cần hẳn không chết thì những thứ đó vĩnh viễn sẽ không mất đi. Quý vực thuộc về loại lĩnh vực chiến đấu, lĩnh vực của Tề Hoan hiển nhiên không phải loại này.

Tuy nhiên, ngay cả Quý Tiên mà cũng có thể mạnh mẽ gọi đến thì lĩnh vực này cũng đủ nghịch thiên.

Tề Hoan mới không thèm để ý đây là đâu, khó khăn lắm mới gặp lại Mặc Dạ, thật khiến cho người ta vui vẻ mà. Nàng căn bản không cho Mặc Dạ cơ hội phản kháng, trực tiếp đẩy người ta ngã xuống giường, ra sức hôn.

Cho đến khi khuôn mặt Mặc Dạ phủ đầy nước miếng, Tề Hoan mới thỏa mãn đưa chiếc miệng nhỏ rời khỏi mặt hẳn. Mặc Dạ không phản kháng, tùy ý nàng nắn bóp, lúc hẳn tới ngay cả xiêm y cũng không kịp mặc, Tề Hoan quyết định sẽ ăn hết đậu hũ mới thỏa mãn.

Cũng may, khi mặt Tề Hoan đảo loạn chuẩn bị làm chuyện “xấu”, Mặc Dạ đã kịp thời chụp được hai bàn tay nhỏ bé không thành thật của nàng, “Chớ lộn xộn”.

Mặc dù lĩnh vực là một không gian độc lập nhưng nếu tinh thần của người không chế lĩnh vực xảy ra chân động trên phạm vi lớn thì lĩnh vực sẽ sụp đổ. Giống như Tề Hoan vậy, lần đầu tiên sử dụng lĩnh vực đã kéo tới một Quý Tiên làm cho không gian lĩnh vực bất ổn, nếu không phải do Mặc Dạ không phản kháng thì lĩnh vực này đã sớm vỡ nát rồi.

“Hẹp hòi.” Tề Hoan bất mãn cắn môi Mặc Dạ, thật khó khăn mới có cơ hội giờ trò với hẳn cuối cùng cái gì cũng không được làm, thật là quá đáng, đây rõ ràng là chủ động câu dẫn nàng mà.

“Nàng nha!” Lật người đè Tề Hoan xuống dưới, hai khuỷu tay Mặc Dạ đặt cạnh tai nàng, trong mắt mang theo ý cười, “Những ngày ở Tiên giới thế nào?”

“Cũng tạm được, Tiên giới có rất nhiều trai đẹp đó ~~” Tề Hoan tỏ vẻ ý do vị tấn (đạt được nguyện vọng), hừ, cho hẳn tức chết! Ai bảo hẳn không ở bên cạnh mình. Nhìn khuôn mặt Mặc Dạ thoáng cái đen sì, tâm tình của Tề Hoan đặc biệt dễ chịu.

“Rất nhiều, hửm?” Mặc Dạ ngoài cười nhưng trong không cười hỏi lại một lần.

Tề Hoan rụt cổ lại, cảm giác trên đầu có một luồng gió lạnh thổi qua, ~ ặc, tại sao càng nhìn càng cảm thấy Mặc Dạ giống như động vật ăn thịt vậy, hàm răng trắng hếu kia, còn có ánh mắt kinh khủng nữa. . . . .

“Thật ra thì. . . . Cũng không phải là rất nhiều. . . . .” Tề Hoan vừa âm

thầm mắng mình nhất gan vừa cười trấn an Mặc Dạ, hành động này của nàng đúng là rảnh rỗi nên sinh sự mà, chọc hấn làm cái gì chứ!

“Không phải là rất nhiều?” Câu trả lời này hiển nhiên không làm Mặc Dạ thỏa mãn.

“Không, một người cũng không có, thật sự không có a. . . . Ha ha, đừng, đừng làm rộn, ha ha ha. . . . .” Nam nhân vô liêm sỉ này đã sớm biết nàng sợ nhột, đặc biệt là bên hông, hấn lại còn dám cù mạnh như vậy

~~Thật là quá đáng

Ngón tay chọc chọc eo nhỏ của Tề Hoan, làm cho nàng cười đến chảy nước mắt, Mặc Dạ căn bản không nghe nàng cầu xin tha thứ, cố ý chơi đủ rồi mới dừng tay.

Thật lâu sau, vạt áo Tề Hoan mở rộng, hai người thở hổn hển. Tề Hoan cười đến cứng cả miệng, về phần Mặc Dạ thì. . . . . Hấn thuần túy là đáng đời, biết mình định lực không đủ, còn dám sờ loạn, kết quả là dục hỏa ngập tràn không có chỗ phát tiết.

“Nương tử, hôn một cái.” Mặc dù không thể làm loạn nhưng hôn nhẹ vẫn có thể, tuy nhiên kết quả sẽ làm hấn hưng phấn hơn, ai, đây chính là bi kịch của nam nhân a.

“Hừ, ta mới không thèm.” Mặc dù ngoài miệng cự tuyệt nhưng vẫn để mặc cho Mặc Dạ hôn trộm vài cái.

“Có phải đã gặp nhiều phiền toái hay không?” Nếu không phải xảy ra chuyện gì thì tu vi của Tề Hoan tuyệt đối sẽ không tiến bộ nhanh như vậy. Mặc dù tu vi nàng tăng nhanh, nhưng theo Mặc Dạ biết, mỗi lần lên cấp đều là một phen dấy dựa giữa ranh giới sinh tử. Lần này, ngay cả lĩnh vực cũng tạo ra được, có trời mới biết nàng đã đụng phải phiền toái gì.

“Cũng không phải phiền toái gì quá lớn, chỉ là Tiểu Hồ Ly độ kiếp mà thôi.” Bàn tay nhỏ bé của Tề Hoan không thành thật lướt qua cổ Mặc Dạ, làm cho nam nhân phía trên mạnh mẽ hít vào một ngụm khí.

“Sau đó thì sao?” Mặc Dạ hung dữ túm lấy tay nàng, cố gắng làm ình tỉnh táo lại.

“Sau đó ta hấp thu Thiên Kiếp kia, lúc chuyển hóa lôi điện thì bị ngắt đi, khi tỉnh lại không hiểu sao đã đi đến nơi này. Chàng biết đây là đâu không?” Tề Hoan phát hiện lúc Mặc Dạ bị kéo tới đây cũng không quá kinh ngạc, như vậy chắc chắn hấn biết đây là chỗ nào.

“Ừ, nơi này là lĩnh vực do nàng tu luyện ra, ở chỗ này thì nàng muốn làm gì cũng được.”

“Vậy không phải là chúng ta có thể thường xuyên gặp mặt ở đây sao?”

“Dĩ nhiên.” Có lẽ lĩnh vực này có tính chất truyền tống, nhất định có quan hệ đến Cửu U Tà Lôi mà Tề Hoan tu luyện. Cửu U Tà Lôi vốn có tính truyền tống không gian, nhưng có thể tu luyện đến mức này thì ngay cả Mặc Dạ cũng không nhìn được có chút ghen tỵ với Tề Hoan.

Người ta trăm cay nghìn đắng tu luyện khắc khổ mấy trăm vạn năm, thậm chí cả nghìn vạn năm cũng chưa chắc đã luyện ra lĩnh vực, Tề Hoan lại ù ù cạc cạc tạo thành, đây không phải muốn làm cho người ta tức chết hay sao. “Cái gì cũng có thể làm được sao?!” Vừa nghe thấy Mặc Dạ khẳng định xong, ánh mắt Tề Hoan sáng lên. Muốn làm gì cũng được à~~ quả thực là quá hoàn mỹ a, nàng muốn gói Mặc Dạ lại thành bánh chưng, sau đó làm như vậy như vậy như vậy. . . . . Hắc hắc. . . . .

Chỉ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn từ màu phấn trở nên đỏ bừng của nàng, Mặc Dạ liền biết nàng đang suy nghĩ cái gì, trong đầu tiểu nữ nhân này đây ắp những ý tưởng không trong sáng, lại nói, thật ra thì hắc cũng không tốt đẹp gì.

Mọi người đều nói, càng tu luyện dục vọng sẽ càng ngày càng ít đi, nhưng hắc lại phát hiện, bất luận mình tu luyện thế nào, dục vọng của mình đối với Tề Hoan chẳng những không giảm bớt ngược lại còn ngày càng mãnh liệt. Chẳng lẽ nhìn nhin mười ba vạn năm cho nên xuất hiện di chứng sao? Có điều di chứng này cũng không tệ lắm.

“Dĩ nhiên không được, lĩnh vực của nàng quá yếu.” Một thùng nước lạnh đập tắt tắt cả ý nghĩ tốt đẹp trong đầu Tề Hoan.

“Vậy thì không gặp mặt nữa!” Tề Hoan nổi giận nói, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, cho dù tình yêu trong sáng rất tốt đẹp, nhưng nàng vừa mới tân hôn a, nàng không muốn phòng không gói chiếc!!!

Tân hôn dài tới mười ba vạn năm, chỉ sợ hai người bọn họ chính là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả (trước chưa từng có, sau này cũng sẽ không có).

“Đừng nhăn mặt nhíu mày, cười một cái, gọi một tiếng tướng công, ta sẽ nghĩ cách giúp nàng.” Nhìn khuôn mặt Tề Hoan nhăn thành bánh bao nhỏ, tâm tình Mặc Dạ vô cùng tốt, không nhin được mở miệng đùa giỡn.

Chương 185: Tại Sao Ta Phải Nói Cho Người Biết?

Hừ hừ!! Chàng đừng có mà nằm mơ!” Nghe Mặc Dạ nói như vậy, Tề Hoan đột nhiên nhớ ra hình như mình chưa từng gọi Mặc Dạ là tướng công. Đó vốn chỉ là một cách gọi rất bình thường nhưng tại sao nàng lại thấy không được tự nhiên nhỉ, hơn nữa, a a a a a mình lại đỏ mặt a!

“Nhưng nương tử chưa thỏa mãn mong muốn, vi phu tất nhiên không thể bỏ mặc. Ngoan, gọi tướng công đi.” Mặc Dạ cực kỳ thích nhìn dáng vẻ Tề Hoan đỏ mặt, hiếm khi thấy nàng thẹn thùng, tất nhiên phải đùa giỡn một chút rồi.

Tề Hoan không nói gì, trực tiếp dùng hàm răng biểu đạt tâm tình của mình. Trên cổ cảm thấy đau nhói, Mặc Dạ vẫn cười cười đến không có ý tốt.

“Hử? Sao thế?” Cảm thấy thân thể trong ngực đột nhiên cứng đờ, Mặc Dạ khẽ nhíu mày, cúi đầu hỏi.

“Đầu choáng váng. . . . .” Tề Hoan chỉ kịp nói tới đó đã cảm thấy thần trí bắt đầu mơ hồ, trong đầu cảm thấy hỗn loạn.

Mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là một nam tử trẻ tuổi xa lạ, thật ra thì cũng không tính là lạ, trước kia lúc Tiểu Hồ Ly hóa hình Tề Hoan cũng đã gặp rồi, bộ dạng hiện tại chính là sau khi trưởng thành hơn thôi, thật là đáng yêu mà.

Nàng thuận tay véo khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của Tiểu Hồ Ly, xúc cảm không tệ.

Nhìn xung quanh một chút, thì ra vẫn đang ở trong cái hồ kia, nhưng sắc trời đã khôi phục lại bình thường, mây đám mây trên trời đang bay bay. Thương cũng đứng cách đó không xa nhìn nàng, bộ dạng lạnh như băng. Vừa rồi là nằm mơ sao? Mơ thấy Mặc Dạ? Tề Hoan nhíu mày, nhưng khi nội thị, nàng đột nhiên phát hiện trong đan điền của mình lại có thêm một vật, một hạt châu tròn vo màu xám nhìn giống như nội đan đang chậm rãi chuyển động trong cơ thể nàng.

Tề Hoan thử dùng thần trí thăm dò thì thấy cảm giác choáng đầu lại trở lại nhưng vẫn không thành công, bởi vì lực lôi điện trong người nàng quá ít, không đủ để nàng mở ra lĩnh vực của mình.

Quả nhiên là do tu vi mình không đủ, Tề Hoan âm thầm thở dài trong lòng, nhưng có lĩnh vực là có thể thường xuyên gặp mặt Mặc Dạ, thứ này quả nhiên là thứ tốt, so với điện thoại và máy thư khác tốt hơn nhiều.

Lúc này Tề Hoan mới nhận thấy được điểm tốt của việc tu tiên.

Nhìn Tề Hoan vừa tỉnh lại đã ngồi cười khúc khích, Tiểu Hồ Ly nháy nháy mắt vỗ vỗ mặt Tề Hoan, “Tề Hoan, ngươi không sao chứ? Có phải đầu óc bị hỏng rồi không. . . . .” Thăng thân kiếp khủng bố như vậy mà Tề Hoan lại trực tiếp xông vào, nói không chừng đã bị đánh cho hỏng đầu rồi.

“Ngươi mới hỏng ấy!” Nhảy lên trước mặt Tiểu Hồ Ly, Tề Hoan đánh giá hắt từ trên xuống dưới một phen, tốt rồi, vóc dáng hơi thấp một chút nhưng vóc người không tệ, là một đứa trẻ khỏe mạnh trắng trẻo, không phí công mình nuôi nhiều năm như vậy.

Nhìn Tiểu Hồ Ly, Tề Hoan lại có cảm giác nhìn thấy con mình trưởng thành. Trên thực tế, nếu xem xét cẩn thận thì Tiểu Hồ Ly còn lớn hơn Tề Hoan, ít nhất nó đã nằm trong bụng Cửu cô nương rất nhiều năm rồi.

Nhưng ai bảo nó vừa ra đời không bao lâu đã gặp Tề Hoan, một đứa trẻ thuần khiết như vậy cứ thế bị bắt đi.

“Ngươi định làm gì?” Phát giác ánh mắt của Tề Hoan ngày càng quỷ dị, Tiểu Hồ Ly không nhìn được lui về phía sau hai bước, giọng nói run rẩy.

“Ta đang nghĩ xem, không biết bản thể hiện tại của ngươi đã to đến mức nào. . . . .” Cũng không biết tại sao, từ trước đến nay Tề Hoan luôn chấp nhất chuyện này. Thú sủng người ta nuôi có thể cưỡi, có thể chiến đấu, là nhân tài phát triển toàn diện.

Kết quả thú sủng nàg nuôi thì sao, chạy trời chết còn nhanh hơn cả chủ nhân, lớn lên rồi ngày ngày chọn ba lầy bốn đòi ăn thịt, thần tiên cũng không khó hạ hạ như nó. Nói sao thì nó cũng nên chờ mình chạy một vòng trên đất tượng trưng một cái chứ nhỉ. Bằng không sẽ khiến nàg cảm thấy mình mới giống thú sủng a, bởi vì từ trước đến giờ luôn là nàg mang Tiểu Hồ Ly chạy khắp thiên hạ.

“ . . . . . Nhỏ đi rồi. . . . .” Mặc dù rất không muốn đả kích Tề Hoan, nhưng bản thể của nó bây giờ còn bỏ vừa túi hơn. Nhìn vẻ mặt khóc không ra nước mắt của Tề Hoan, chính nó cũng rất ư ức a!

Nó đường đường là Cửu Vĩ Thiên Hồ, tại sao lại chỉ lớn bằng một con chim sẻ chứ!

“Chỉ là yêu lực bị tiêu hao quá nhiều, chờ sau khi thân thể ngươi hồi phục xong, bản thể sẽ từ từ khôi phục lại bình thường.” Nhìn Tề Hoan và Tiểu Hồ Ly thiếu chút nữa ôm nhau khóc rống, Thương bất đắc dĩ chậm rãi mở miệng.

Trải qua mấy chuyện liên tiếp, Tề Hoan mới phát hiện thời gian đã bất tri bất giác trôi qua gần một ngày, đây không phải có nghĩa là sắp đến lúc nàg có thể rời khỏi chỗ này sao!

“Lúc nào thì chúng ta có thể rời đi?” Tề Hoan vừa nghĩ đến chuyện có thể rời khỏi đây thì trong lòng liền phấn chấn. Mặc dù sau khi ra ngoài nàg còn phải đối mặt với sự truy đuổi của thành Tịch Diệt, nhưng vẫn còn tốt

hơn nơi núi tuyết này nhiều.

Thật ra nguyên nhân chủ yếu là tu vi hiện tại của Tiểu Hồ Ly đã đủ cao, nàng không sợ nữa ha ha ha

~Cho dù đánh không lại, các nàng ta vẫn có thể chạy trốn a!

“Lúc nào cũng được.” Thương vẻ mặt bí hiểm, khước miệng nở nụ cười. Biết Tề Hoan sáu ngày làm cho hấn sinh lòng hiếu kỳ mãnh liệt với nàng, nàng quả nhiên là một nữ nhân kỳ lạ. Chẳng qua. . . . . Nhớ tới chuyện vừa nãy, thần thức của mình không cẩn thận cảm giác được luồng khí tức kia, con người hấn co rút lại.

Nữ nhân này rốt cuộc có lai lịch gì, tại sao trên người nàng lại vừa xuất hiện luồng oán khí kinh khủng như vậy, đã xảy ra chuyện gì?

Trong đầu hiện lên mọi khả năng, nhưng rất nhanh đã bị Thương ném ra sau gáy. Cứ để ý nàng rồi sẽ có được đáp án, không phải sao!

Tiểu Hồ Ly dường như không quen với dáng vẻ con người, Tề Hoan cảm thấy nó nhất định là đã bị Mặc Dạ dọa sợ. Từng có lần Tiểu Hồ Ly biến thành người ngủ gục trên giường Tề Hoan, kết quả là đúng lúc ấy bị Mặc Dạ nhìn thấy, sau đó thì. . . . . Ai, đáng thương cho Tiểu Hồ Ly, suýt nữa đã bị Mặc Dạ cạo sạch lông ném vào nồi lẩu. Đối với nam nhân nhỏ mọn nhà mình, Tề Hoan thật sự không biết nên nói với hấn thế nào, nhìn nàng giống người thích trẻ con lắm sao, nàng mới không thèm học con rắn kia đâu! Không có chuyện gì liên cướp Hồ Ly của nàng. Ngày ngày cho nó ăn củ cải, thế mà lúc nào cũng nhìn mình chảy nước miếng, giống y như chủ nhân của nó, đều không phải thứ tốt đẹp gì!

Nhìn Tiểu Hồ Ly biến lại thành cửu vĩ hồ, Tề Hoan liếc mắt, túm cái đuôi thất sắc của nó thả nó lên vai mình, sau đó đeo chiếc vòng Tiểu Miêu lên cổ, rồi từ từ đi ra ngoài cùng Thương.

Quả nhiên, lần này sau khi ra khỏi ngọn núi tuyết, cảnh sắc bên ngoài giống y như lúc nàng vừa tới.

Thương không cho phép nàng tiếp tục đi sâu vào dãy núi Tịch Diệt, lúc nói những lời này, vẻ mặt hấn cực kì nghiêm túc, giống như chuyện sống còn vậy.

Tề Hoan vốn là người tiếc mệnh, nói khó nghe một chút là rất sợ chết. Dĩ nhiên, đầu năm nay chỉ có sợ chết mới có thể sống lâu nha.

Cho nên Tề Hoan quyết định nghe lời Thương, rời xa núi Tịch Diệt. Hơn nữa đã qua mấy ngày rồi, vận khí của nàng chắc sẽ không đen đui đến mức vừa ra ngoài đã bị bắt a.

Vì đề phòng bị kích lần trước tái diễn, Tề Hoan cố gắng nhõng nhẽo, cuối cùng lừa được Thương ra khỏi ngọn núi kia, để hấn hộ tống mình ra ngoài. Cũng không biết trong ngọn núi kia rốt cục có cái gì tốt đẹp mà hấn ngày ngày ngồi ở trong cái hố đấy, có phải bị chứng u sầu gì hay không? Tề Hoan đồng cảm liếc nhìn Thương trầm mặc không nói gì đi ở phía trước,

hài tử đáng thương a.

Nếu không phải mấy ngày qua có mình phụng bồi nói chuyện phiếm với hần, hần nhất định sẽ không nói chuyện. Tề Hoan càng ngày càng cảm thấy hình tượng của mình thật là quá vĩ đại rồi.

Nếu Thương biết được suy nghĩ của Tề Hoan, thì cho dù không mắc chứng u sầu cũng sẽ bị tức đến u sầu. Kể từ khi gặp phải Tề Hoan, hần chưa từng có lúc nào yên ổn. Tề Hoan căn bản không biết mình gây chuyện ồn ào, rốt cuộc đã mang đến bao nhiêu tổn thương tâm lý cho Thương.

Đứng ở ven dãy núi Tịch Diệt, hai tay Thương để trước ngực, một thân áo đen giữa màn tuyết càng lộ ra vẻ chướng mắt. Trên mặt hần vẫn nở nụ cười, Tề Hoan còn tưởng là hần gặp được mình thì rất vui. Trên thực tế, trong lòng Thương cảm thấy, cuối cùng cũng có thể tiễn nàng đi. . . . .

“Ta đi rồi sẽ trở lại thăm ngươi.” Tề Hoan hơi lưu luyến không muốn rời đi.

“ . . . . .” Thương khoanh tay trước ngực, vẻ mặt lãnh đạm nhìn Tề Hoan.

Nghe đến đoạn nàng nói sẽ trở lại, mặt hần không tự chủ được co quắp một chút, cuối cùng vẫn không tình nguyện gật gật đầu.

Đưa mắt nhìn Tề Hoan rời đi, lúc này Thương mới đi từng bước trở về. Lúc trở về ngọn núi tuyết mình tu luyện, hần đột nhiên nhìn thấy trên đỉnh núi xuất hiện một bạch y nam tử.

Nếu có người ở đây nhất định sẽ vô cùng giật mình. Bởi vì người này có dung mạo giống Thương y như đúc, chẳng qua trên trán hần có một đạo hắc ấn rất nhỏ.

“Ngươi dùng Tru Tiên Kiếm.” Người nọ đứng trên đỉnh núi cao nhìn xuống phía Thương, vạt áo bay bay theo chiều gió.

“Không liên quan đến ngươi.” Thương nhìn người nọ một cái, tiếp tục đi về.

“Nữ nhân kia rất thú vị.”

Lời của bạch y nam tử ẩn chứa thâm ý khác.

“Không được động đến nàng!” Thương dừng bước, ngẩng đầu nhìn nam tử kia, ánh mắt đặc biệt lạnh như băng.

“Hừ, ngươi muốn là được sao? Ngươi nảy sinh hứng thú với nàng ta, ngươi cảm thấy ta sẽ không có cảm giác gì với nàng sao?”

“Những chuyện khác ta đều có thể nhường ngươi, nhưng nếu ngươi dám động đến nàng, ta sẽ không ngại thay Tiên giới diệt trừ một Thần Tướng đâu.” Giọng điệu của Thương nhàn nhạt, hời hợt như vậy nhưng lại khiến người nghe kinh hãi trong lòng.

“Một ngày nào đó, ngươi sẽ trở thành thủ hạ bại tướng của ta!” Vì những lời Thương vừa nói mà sắc mặt bạch y nam tử trở nên rất khó coi, sau khi bỏ lại những lời này, thân ảnh hần dần trở nên mơ hồ, biến mất khỏi đỉnh núi.

Hai người bọn họ, một người có thiên phú thần thông, một người có thần

kiếm Tru Tiên, mỗi lần đánh nhau đều là Thương thắng. Chỉ có điều Thương không thích lộ diện mà thôi, cho nên ở Tiên giới, rất nhiều người biết đến hắn, song lại có rất ít người biết đến sự tồn tại của Thương. Tuyết Sa biết hai người kia do một lần ả xông làm vào dãy núi Tịch Diệt, không cẩn thận nhìn thấy cảnh hai người kịch chiến. Nếu không, ả là một Thiên Tướng cần gì phải ở trong một căn nhà nhỏ bé trong cái thành Tịch Diệt nho nhỏ này.

Thật ra thì, ả cũng chỉ là một kẻ giữ cửa mà thôi, tác dụng của ả chính là không để cho bất kỳ ai xông vào dãy núi Tịch Diệt. Cũng chính bởi vì cái thân phận này nên ở Tiên giới tất cả mọi người đều nể mặt Tuyết Sa, bởi vì dãy núi kia chính là cấm địa!

Cuối cùng cũng nhìn thấy màu khác ngoài màu trắng, Tề Hoan cảm giác như đã sống lại. Rốt cuộc không cần ngày ngày ngồi xếp bằng tu luyện, cũng không cần hàng ngày tưởng tượng ra đủ loại thịt nướng thơm ngào ngạt rồi chảy nước miếng. Cuộc sống tốt đẹp của nàng ~ rốt cuộc đã trở lại rồi a

Chuyện Tề Hoan muốn làm nhất bây giờ chính là tìm một chiếc giường lớn mềm mại thoải mái, ngủ một giấc thật ngon, sau đó nướng một con dê vàng óng ánh béo mập! A, nếu là như vậy thì cuộc sống này quả thật quá hoàn mỹ rồi!

Lúc Tề Hoan đang mơ mộng hảo huyền, trong tầm mắt nàng đột nhiên xuất hiện một nữ nhân. Mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành đời này Tề Hoan đã thấy nhiều rồi. Nhưng nói vậy thôi chứ nàng nhìn thấy đều là nam nhân. Loại nữ nhân xinh đẹp đến câu hồn nhiếp phách này nàng cũng từng gặp Yêu Nhiêu ở Nhân Gian, nhưng độ xinh đẹp đó chưa đủ để khiến nàng sinh ra cảm giác đặc biệt gì. Mà nữ nhân trước mắt này, chỉ nhìn thoáng qua một cái, mặt Tề Hoan liền bắt giác hồng lên. Ngay cả chính nàng cũng không hiểu tại sao mình lại có phản ứng kỳ quái như thế.

“Người tên là Tề Hoan?” Nhìn nữ nhân kia chậm rãi đi về phía mình, tìm Tề Hoan từ từ tăng tốc.

“Người là ai?” Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng nữ nhân này gây ra áp lực rất lớn cho nàng, khiến nàng không tự chủ được sinh ra sợ hãi trong lòng.

Làn váy dài màu đỏ buông thong trên mặt đất, nhưng không dính một chút bụi bẩn nào, nữ nhân này vẫn đi không nhanh không chậm như cũ, ả thờ ơ vén những sợi tóc lên, nhìn về phía Tề Hoan cười quyến rũ một cái: “Ta tên là Tuyết Sa, thành chủ thành Tịch Diệt.”

Vốn ả cũng không muốn tới trêu chọc Tề Hoan, dù sao ả chưa biết rõ quan hệ giữa Thương và Tề Hoan, tuy nhiên ả cũng không cho rằng Thương sẽ nảy sinh hứng thú gì với Tề Hoan. Nhưng người kia lại bảo ả đi hỏi Tề Hoan một vài chuyện, Thương và người kia, bên nào ả cũng không thể đắc

tội được, có điều, nếu như Thương không nói gì, thì hẳn sẽ không gây khó dễ cho ả mới đúng.

Tề Hoan theo bản năng liếc sang vai của mình, Tiểu Hồ Ly đã sớm chạy vào trong quần áo của nàng rồi.

Con hồ ly vô nhân tính này, biết có nguy hiểm liền lên đi trước.

“Không biết thành chủ tìm ta có chuyện gì?” Nụ cười của Tề Hoan hơi miễn cưỡng, trong mắt cũng có chút kinh ngạc, không ngờ thành chủ của thành Tịch Diệt lại là nữ nhân, còn là một nữ nhân xinh đẹp như vậy.

Điểm quan trọng chính là mình đánh không lại nàng ta. . . . .

“Ta chỉ . . . . . Muốn hỏi người một vài vấn đề thôi.” Tuyết Sa đi tới trước mặt Tề Hoan, áp lại gần mặt nàng, trong miệng tỏa ra hơi thở mang theo mùi hương thơm ngát mê người.

Tề Hoan nhìn vào ánh mắt ả, cảm giác linh hồn của mình dường như cũng bị hút đi. Nhưng vắn vắn chỉ dừng lại ở cảm giác mà thôi.

“Nói cho ta biết, người từ đâu tới?” Giọng Tuyết Sa mang theo ý mỉa hoặc lòng người, ả nhìn thẳng Tề Hoan, Tề Hoan cũng nhìn thẳng ả.

“Tại sao ta phải nói cho người?” Nữ nhân này không lẽ có loại yêu thích đặc thù kia sao, trái tim nhỏ bé của Tề Hoan run rẩy. Nữ nhân xinh đẹp như vậy, thế nhưng lại, lại, trời ạ. . . . . Nhân sinh xám xịt, cõi đời này sẽ có bao nhiêu nam nhân thương tâm muốn chết ả.

Phản ứng của Tề Hoan khiến Tuyết Sa nhất thời sửng sò tại chỗ, mỉa thuật của ả có thể trực tiếp mê hoặc nguyên thần người ta, Tề Hoan có tu vi thấp như vậy, sao có thể không bị ảnh hưởng được chứ.

Tuyết Sa đương nhiên không biết, vì muốn nguyên thần của Tề Hoan được vững chắc, Mặc Dạ đã tốn không biết bao nhiêu công sức, bao nhiêu kỳ trân dị bảo. Nếu như thế mà nguyên thần Tề Hoan vẫn không vững chắc, thì không bằng nàng đi tìm đậu hũ đập đầu vào còn hơn.

Chương 186: Bị Bắt

Phát hiện Tề Hoan không chịu sự khống chế của mình, Tuyết Sa miễn cưỡng cười cười: “Ta cũng không có ý gì khác, chỉ muốn biết tiểu thư từ đâu tới mà thôi.”

Còn thế nữa, Tề Hoan âm thầm bấu môi, Tuyết Sa này thoát nhìn giống như định điều tra mười tám đời tổ tông nhà nàng, nếu không phải nàng không chịu ảnh hưởng trước mị thuật thì e rằng ngay cả quần lót màu gì cũng có thể nói cho nàng ta biết rồi ý chứ.

“Ta từ phía dưới lên.” Tề Hoan nở một nụ cười cực kì vô sỉ. Tề Hoan biết Tuyết Sa nhất định đã điều tra mình, mặc dù trong lòng khinh thường nhưng thủ đoạn của tiên nhân vẫn luôn nhiều đến mức khiến người ta cảm hận. Sợ rằng Tuyết Sa không tra ra được gì nên lúc này mới chạy tới đây hỏi nàng a.

Có điều, nếu là trước khi tiến vào dãy núi Tịch Diệt sơn mạch có lẽ Tề Hoan sẽ thành thật một chút, nhưng hiện tại nha, cho dù đánh không lại thì nàng vẫn có thể chạy được mà!

Tuyết Sa khẽ cắn răng, nụ cười trên mặt bắt đầu cứng lại, nữ nhân không biết phân biệt tốt xấu này.

Nhưng người kia đã nói tuyệt đối không được làm tổn thương đến nàng ta, mặc dù trong lòng Tuyết Sa hận đến nghiến răng nghiến lợi, song cũng không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ đành tiếp tục hỏi, “Vậy tiểu thư có thể nói cho Tuyết Sa biết, sư thừa ở đâu không?”

“Không môn không phái.” Phái Thanh Vân đã mất, Mặc Dạ còn nói ngay cả đám sư môn trưởng bối đều đã mất tích, nàng hiện tại coi như biến thành hài nhi đáng thương không ai cần rồi.

“Đã như vậy, các hạ rốt cuộc tu luyện thế nào!” Tuyết Sa cắn răng, hỏi từng câu từng chữ.

“Đây là bí mật, tại sao ta phải nói cho người biết.” Được rồi, nàng thừa nhận hành vi của mình có chút xấu xa, nhưng đối với nữ nhân này, hình như cũng không cần phải quá khách khí.

Đầu tiên là bắt Tiểu Hồ Ly, sau đó thủ hạ của nàng ta lại muốn xử lý nốt cả mình?! Chẳng lẽ nàng ta cho rằng nàng ta lộ ra nụ cười khó coi đó thì mình phải nghe lời của nàng ta sao, thật sự nghĩ bản thân mình là vương giả tám phương, dậm chân một cái là có thể hù chết một đống người sao! Đọc tiểu thuyết nàng cũng đã thấy nhiều rồi.

Tề Hoan vô cùng không phối hợp rốt cục thành công chọc giận Tuyết Sa, nhưng Tuyết Sa coi như thông minh, trong đầu vẫn còn nhớ được lời dặn của người kia, ả cũng không định làm gì Tề Hoan, người nọ đã nói không thể động vào Tề Hoan rồi, cho nàng ta một cái cảnh cáo nho nhỏ hẳn là không có vấn đề gì đi.

“Ta không vội, ngươi cứ nói đi.” Khóe miệng Tuyết Sa nhếch lên một nụ cười lạnh, ả không tin miệng Tề Hoan còn có thể cứng rắn được đến lúc nào, chưa từng có ai dám đối xử với ả như vậy.

Tuyết Sa vung tay về phía Tề Hoan, ai ngờ còn chưa chạm được vào người Tề Hoan, một tia chớp màu xám bạc liền bổ xuống, Tề Hoan trong chớp mắt đã ở cách ả hơn trăm thước.

Dám dùng độn thuật trước mặt mình! Đây đúng là một loại khiêu khích, Tuyết Sa thờ hờn hèn căn bản không hề chú ý tới, khi Tề Hoan sử dụng độn thuật, ngay cả ả cũng không phát hiện ra bất kỳ sự dao động linh khí nào. Như ngay khi hai người mặt đối mặt, Tuyết Sa thậm chí còn không biết Tề Hoan đã rời đi.

“Tiểu Hoan cố gắng lên cố gắng lên

” Dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán ra Tuyết Sa không phải thứ gì tốt, hơn nữa lại có ý đồ xấu với mình, hoặc nói đúng hơn là có ý đồ xấu với con Tiểu Hồ Ly phiền toái trên người mình, Tề Hoan đương nhiên sẽ không ngu ngơ ngồi chờ chết. Tề Hoan vừa chạy, Tiểu Hồ Ly ngồi trên vai nàng phát cờ hò reo.

Nhưng nó giương cờ trắng là có ý gì!!

Tuy nói tu vi của mình tạm thời không tăng lên nhưng từ khi có thêm hạt châu kia xuất hiện trong cơ thể, Tề Hoan rõ ràng cảm nhận được uy lực của Cửu U Tà Lôi đã tăng lên, hơn nữa mỗi lần vận dụng lôi điện, lượng tiêu hao cũng giảm đi rất nhiều.

Ngày thường khi nàng sử dụng lôi độn, mỗi lần nàng đi được ngàn dặm sẽ phải dừng lại vài giây, hiện tại căn bản là cứ đi không ngừng nghỉ một khắc nào. Ngay cả Tuyết Sa cũng không đuổi kịp nàng, hơn nữa khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa.

Nhìn thấy Tề Hoan sắp biến mất khỏi tầm mắt của mình, Tuyết Sa rút cuộc nổi giận, đầu óc nóng lên, không nghĩ ngợi gì liền lấy ra một chiếc cung lớn màu đen.

Chiếc cung này vừa xuất hiện, trên bầu trời lập tức xuất hiện tiếng sấm, chỉ nghe tiếng thôi Tề Hoan đã có thể phân biệt được đây chính là kiếp lôi chỉ xuất hiện khi trọng bảo (đồ rất quý giá) xuất thế.

Nàng tò mò quay đầu lại nhìn, cũng không gấp gáp, Tuyết Sa đang đứng yên tại chỗ, một tay giương cung, một tay kéo dây, một tia sáng màu bạc hiện ra bay thẳng đến chỗ Tề Hoan.

Tốc độ của mũi tên này cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt Tề

Hoan. “Mẹ ơi!” Lúc này mà còn không chạy thì đợi đến khi nào nữa, Tề Hoan kêu lên một tiếng, tiếp tục chạy trốn.

Nhưng mũi tên này dây dưa không kém gì Tuyết Sa, bất kể nàng chạy thế nào, tia sáng kia cũng có thể đuổi kịp trong nháy mắt, rất có tinh thần không xâu nàng thành mứt quả thề không bỏ qua.

Vừa nãy cũng không có thâm cừu đại hận gì, tại sao bây giờ lại như vậy, Tề Hoan cực kì uất ức tiếp tục chạy trốn, ai ngờ phía trước lại đột nhiên xuất hiện năm người. Chính là hộ vệ của Tuyết Sa, là năm người mà Thương đã thả về ngày hôm đó.

Trước có sói sau có hổ, cứ chờ chết như vậy sao? Nhìn Tề Hoan dừng lại, tia sáng kia vậy mà cũng ngừng theo, thật là biết nghe lời. Tề Hoan khẽ cắn răng, tốt nhất đừng để cho nàng tìm được cơ hội, nếu không nàng nhất định sẽ khiến Tuyết Sa ném thử mùi vị bị một mũi tên đuổi theo sau. Không, nàng muốn Tuyết Sa ném thử cảm giác làm con nhím! Mỹ nhân tuyệt sắc cái gì, đợi đến khi trên người nàng ta cắm đầy mũi tên thì nàng ta cũng chỉ là người chết mà thôi!

“Sao không chạy nữa?” Đôi giày màu đỏ của Tuyết Sa dẫm trên mặt đất, lắc hông đi từng bước về phía Tề Hoan, trên mặt nở nụ cười châm chọc.

Tề Hoan liếc nhìn ả một cái, không nói gì.

“Đem về, ném nàng ta vào trong địa lao.” Lần này ngay cả tỳ nữ cũng không có rồi, giường cũng không còn, nữ nhân quả nhiên hay thay đổi, đặc biệt là loại nữ nhân lòng dạ rắn rết như Tuyết Sa.

Tề Hoan bĩu môi, ngoan ngoãn để năm người kia áp giải, không phải nàng không muốn trốn, mà căn bản là nàng không thể trốn. Nơi này dù sao cũng là địa bàn của Tuyết Sa, khắp nơi đều là tai mắt của ả, ai mà biết được phía trước còn có bao nhiêu trạm kiểm soát đang chờ mình xông tới đây.

Tề Hoan tự nhận mình vẫn còn kém Quan Vũ, quá ngũ quan trăm lức tướng(*), sợ rằng đến lúc đó người bị chém lại chính là mình.

(*) vượt năm cửa ải, chém sáu tướng: Dựa theo tích Quan Vũ khi rời bỏ

Tào Tháo tìm Lưu Bị từng vượt qua năm cửa ải và chém đầu sáu viên

tướng, uy danh lừng lẫy. Ngụ ý vượt qua muôn vàn khó khăn

Địa lao thành Tịch Diệt khác hẳn so với tưởng tượng của Tề Hoan, đời này nàng cũng mới chỉ vào địa lao một lần, đó là lúc ở Mặc phủ, phụ thân của Mặc Dạ từng muốn mạng của nàng nên nhốt nàng vào trong đó.

Nghĩ đến chỗ kia, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tề Hoan trắng nhợt, đó là chuyện cũ mà nàng không muốn nhớ lại nhất. Nàng vẫn cho rằng địa lao Mặc phủ đã đủ ác liệt, nhưng so với địa lao trong phủ thành chủ thành Tịch Diệt thì thật đúng là gặp sự phụ rồi.

Trong địa lao không có ai canh giữ, chỉ có một cái cửa huyền thiết lớn màu đen, Tề Hoan bị năm người kia đẩy vào trong, sau đó phía sau vang lên một tiếng “Rầm” thật lớn, Tề Hoan quay đầu nhìn lại đã không còn bóng dáng

cánh cửa đầu nữa.

Phía trước phủ kín một màu đen, một vài tiếng xột xoạt từ xa xa truyền đến làm cho người ta sồn gai ốc. Tề Hoan thử dùng lõi điện để chiếu sáng, nhưng màu của Cửa U Tà Lôi thật sự không thích hợp, nàg chỉ đành dùng quang cầu, cảnh sắc chung quanh không nhìn rõ, hơn nữa giống như càng tối hơn.

Cuối cùng Tề Hoan dứt khoát dập tắt quang cầu, kéo Tiểu Hồ Ly ra ngoài, định bắt nó tạo ít lửa để chiếu sáng. Không đợi Tiểu Hồ Ly hành động, Tiểu Miêu vẫn ngoan ngoãn treo trên cô Tề Hoan đột nhiên giật mình, chẳng biết tại sao lại biến về nguyên hình, thân thể từ từ lớn lên, còn tản ra vàng sáng màu vàng.

Vàng sáng kia mặc dù không mãnh liệt nhưng cũng đủ để Tề Hoan quan sát cảnh vật xung quanh.

Không nhìn còn đỡ, nhìn xong Tề Hoan lại thấy hồi hận. Nơi này là địa ngục sao!

Chỗ vách tường cách đó không xa vẫn còn người sống, nhưng Tề Hoan cảm thấy mình giống như đã xuyên đến Resident Evil (*) vậy, những thứ kia mà là còn sống sao, có người toàn thân rữa nát, có người khô quắt không khác gì khô lâu, bò qua bò lại trên mặt đất, thậm chí có một số người chỉ còn lại nửa thân.

(*) Resident Evil (tựa Việt: Vùng đất dữ) là một bộ phim khoa học viễn tưởng kinh dị năm 2002.

Tiên nhân tu vi cao thâm, đừng nói là nửa thân, cho dù chỉ còn lại một cái đầu bọn họ cũng có thể sống sót, Tề Hoan cực kì tò mò, tại sao bọn họ không để cho nguyên thân ly thể.

Phải biết rằng, nếu nguyên thân không rời khỏi bản thể thì sẽ phải chịu đựng hết tất cả những thống khổ trên người, loại đau đớn này tuyệt đối khó mà chống đỡ được. Nhưng khi nàg nhìn thấy số oán linh như ruồi nhặng trên vách tường kia thì liền hiểu, nguyên thân khi rời khỏi thân thể vô cùng yếu ớt, sao thắng nổi những oán linh này, huống chi trên hai bức tường dài không biết bao nhiêu kia lại chứa đầy oán linh.

Cho dù ở U Minh giới cũng không có cảnh tượng bi tráng như vậy.

Nếu Tề Hoan vẫn đứng nguyên chỗ cũ không động đậy, thì những người đó, tạm thời coi đó là người đi, sẽ không tới đây. Mà những oán linh kia chỉ cần không bị kinh động thì sẽ không tùy tiện làm loạn, đây là ý đồ của Tuyết Sa.

Đừng nói là nữ nhân, cho dù nam nhân đi vào địa lao một ngày sợ rằng trong lòng cũng sẽ lưu lại bóng ma. Ắ chỉ muốn mượn lần này trừng phạt Tề Hoan một chút mà thôi.

Dĩ nhiên, đây cũng là sai lầm của ả, vì ả không hề nghĩ tới bên cạnh Tề Hoan trừ một con Cửa Vĩ Thiên Hồ ra, còn có một con hung thú Cùng Kỳ

chuyên ăn tất cả khí tức tội ác.

Loài Kỳ Cùng này, sự trưởng thành hoàn toàn không liên quan gì đến số tuổi, bọn chúng trưởng thành chỉ liên quan đến lượng thức ăn thu được. Nhìn con Cùng Kỳ lớn bằng con mèo nhỏ kia nhảy lên tường mở to miệng cắn xé oán linh, Tề Hoan không nhịn được nôn ra một trận.

“Thứ đó ăn ngon sao?” Tiểu Hồ Ly đứng trên vai Tề Hoan, năng lực thừa nhận của nó tương đối mạnh, về phần mấy thứ trên mặt đất kia, dù sao cũng đã sớm bị hành hạ đến không được tính là người, thần hồn cũng tiêu tán gần hết, Tiểu Hồ Ly tốt bụng phóng ra một tia Hồ Hỏa định xử lý vài hoạt thi mất hết thần trí đó nhưng dường như nó quên không khống chế uy lực, nên một ngọn lửa đi xuống, trong nháy mắt cả lối đi cũng bị thiêu sạch, vài giây sau, ánh lửa biến mất.

“Người đã làm gì vậy?” Tề Hoan nhìn lối đi trở nên sạch sẽ trong nháy mắt, ngây ngốc nhìn Tiểu Hồ Ly trên vai.

“..... Ta không liên quan, vừa rồi nhất định là nằm mơ.” Tiểu Hồ Ly giụi giụi hai mắt không thể tin được, hồ hỏa trước kia cố lắm cũng chỉ phóng xa được một thước, bây giờ chỉ thổi nhẹ một cái đã xa hơn ba mươi thước, mà uy lực cũng lớn hơn không chỉ mười lần.

Không thể trách nó quá ngạc nhiên, trên đời này chưa từng có ai dùng Cửu U Tà Lôi để độ kiếp, tất nhiên cũng không ai biết được sự huyền bí của Cửu U Tà Lôi, huống chi kiếp Tiểu Hồ Ly độ là thăng thần kiếp, thân thể được Cửu U Tà Lôi rèn luyện, chỗ tốt đạt được tuyệt đối không phải thứ mà nó có thể tưởng tượng.

Chương 187: Phá Hổng Bia Đá

Bất kể thế nào, lối đi đã sạch sẽ, Tề Hoan cũng đã dám cất bước đi về phía trước. Tiểu Miêu ăn cũng thật nhanh, chưa được một lúc đã ăn vào sâu hơn hai mươi mét.

Hơn nữa Tề Hoan còn phát hiện, kim quang trên người nó càng ngày càng chói mắt, cả người giống như thối bóng, bằng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ lớn lên của nó, không hổ là Cùng Kỳ.

“Tiểu Miêu, trở về.” Nhìn Cùng Kỳ còn muôn chạy về phía trước, Tề Hoan vội vàng hô một câu. Tiểu Miêu do dự nhìn thức ăn cách đó không xa, lại nhìn Tề Hoan, cuối cùng cặp đuôi ngoan ngoãn chạy đến trước mũi chân nàng cọ cọ giống như lây lòng, nhân tiện còn ợ một cái.

Nhìn con hồ ly vắt chéo hai chân ngồi trên vai mình, lại nhìn Tiểu Miêu biết điều nghe lời, tự đáy lòng Tề Hoan cảm thấy năm đó mình thật đúng là không có mắt, nuôi hồ ly thì ra về ông lớn hơn cả nàng, nuôi rắn thì lúc nào cũng có ý đồ hại nàng, con mèo nhỏ này có phải tốt không, vừa ngoan vừa hiểu chuyện, nàng còn có thể cưới, mặc dù giống loài hơi đặc biệt một chút. Nhưng nó cũng chỉ là thú dữ mà thôi, có gì đáng sợ đâu, trong nhà còn có một con Quỷ Tiên kia kia.

Hình thể của Cùng Kỳ mặc dù to lên, nhưng ăn oán linh xong vẫn chưa tiêu hóa được hoàn toàn, tuy đôi cánh nhỏ sau lưng đã dài ra rồi, có điều tỷ lệ vẫn hơi mất cân đối.

Một con hồ bình thường, trên người lại có một đôi cánh nhỏ màu đỏ chỉ lớn cỡ bàn tay, nhìn sao cũng thấy buồn cười.

Tề Hoan nằm mơ cũng muôn được cưới ngựa một lần, tuy thân thể của Tiểu Miêu so với trong tộc Cùng Kỳ thì còn rất nhỏ, nhưng trên người sáng lấp lánh như vậy cũng rất phong cách.

Ngồi trên người Tiểu Miêu, sai nó chở mình chạy về phía trước, cảm thấy tiếng gió vù vù bên tai, tâm tình Tề Hoan cực kì thư sướng.

Phía trước vẫn là cảnh tượng như cũ, không có bất kỳ sự thay đổi nào. Lối đi cũng không biết dài bao nhiêu, những oán linh bám trên vách tường, hai bên lối đi chất đầy những thứ mất đi thân trí giống như hoạt thi gục trên mặt đất.

Lần này Tiểu Hồ Ly không dám tùy tiện sử dụng hồ hỏa nữa, chỉ ngoan ngoãn ngồi trên vai Tề Hoan. Mặc dù Tiểu Miêu trông có vẻ vẫn rất thèm thuồng những thứ oán linh kia, nhưng Tề Hoan sai nó chạy về phía trước,

nó đành thuận theo.

Tề Hoan cũng không có kế hoạch gì, nàng chỉ là tò mò, không biết lối đi này rốt cuộc dẫn đến đâu. Huống chi tốc độ của Tiểu Miêu cực nhanh, mặc dù không sánh được công phu Nguyệt Hồ Bộ của Tiểu Hồ Ly, nhưng cũng là một bước đi chạy được hơn hai mươi thước. . . . .

Tiểu Miêu chạy khoảng nửa nén hương, hai vách tường rốt cục biến mất. Thứ xuất hiện trước mặt họ là vô số xương khô, song phần lớn đều rất kỳ lạ, có cái là bộ xương người, trên đầu lại mọc ra một cái cây, có cái lại cao hơn người thường tầm 3-4 mét, có cái thì mọc cánh.

Tiểu Miêu đi giữa những bộ xương kia, tò mò nhìn trái nhìn phải, Tề Hoan và Tiểu Hồ Ly cũng ngạc nhiên. Vốn tưởng rằng nơi này là địa lao, ai ngờ lại có động tiên, mặc dù cảnh sắc của cái động này cũng không có gì đặc biệt.

Ở giữa đống xương khô, thứ gây chú ý nhất chính là một tấm bia, một tấm bia vô cùng tàn tạ, trên đó khắc một loại ký hiệu mà Tề Hoan chưa từng nhìn thấy bao giờ, nói ra thì những loại văn tự mà Tề Hoan nhận biết được thật sự cũng không nhiều lắm, nếu nàng nhận biết được những chữ này thì mới là bất thường.

Không biết vì sao Tề Hoan lại cảm thấy vật này có chút liên quan đến mình, loại cảm giác này rất huyền diệu. Tề Hoan nhảy từ trên người Tiểu Miêu xuống, đi về phía tấm bia.

Tấm bia đá này cũng không có gì kì quái, thoạt nhìn chỉ rất tàn tạ mà thôi, nhưng khiến Tề Hoan tò mò chính là những ký hiệu trên nó, những ký hiệu kia đột nhiên phát ra một tia sáng, Tề Hoan ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng không có, kí hiệu kia đã nhập vào trán nàng.

Nàng hoàn toàn không tự chủ được niệm một câu, “Úm.” (1) Âm thanh này vừa ra khỏi miệng, giống như không nghe thấy, lại giống như rất lớn, Tiểu Hồ Ly và Tiểu Miêu không có chút sức phản kháng nào lập tức ngất đi, tấm bia đá cũng bị một chữ chân ngôn này chấn động rồi tan vỡ, không riêng gì tấm bia, tất cả những hài cốt xung quanh đều biến thành phân vụn, cuối cùng chỉ còn lại một mình Tề Hoan có ý thức, nhưng nàng cũng chỉ còn nửa hơi thở mà thôi.

(1): Úm: Câu thần chú của một số phái đạo Phật và đạo Hindu, tượng trưng cho quyền năng, sáng tạo, hủy diệt và bảo tồn.

Niệm một chữ này còn tiêu hao nhiều năng lượng hơn lúc nàng dùng lĩnh vực.

Nếu không phải trong cơ thể có hạt chây kia trợ giúp khiến tốc độ khôi phục của nàng nhanh hơn, thì nàng cũng phải nghỉ ngơi ít nhất mười ngày tám ngày. Nhờ nó, nên nàng chỉ cần tĩnh tu nửa canh giờ là đủ.

Dù sao nhóm Tiểu Miêu trong một chốc lát vẫn chưa tỉnh lại, nơi này cũng không còn ai. Tề Hoan tiện tay ném lối vãng xuống, dùng để phòng ngừa

vạn nhất, rồi sau đó ngồi dưới đất bắt đầu khôi phục pháp lực của mình. Trong lúc Tề Hoan đang ngồi tu luyện trên mặt đất trong địa lao, phủ thành chủ lại nghênh đón một vị khách quý. Minh Tư, con gái nhỏ của Thần Tướng Minh Hỏa.

Sau khi lục đạo được xây dựng lại được ba vạn năm, Minh Hỏa mang về một nữ tử từ Nhân Gian, hai người thành thân xong sinh ra một cô con gái, chính là Minh Tư. Minh Hỏa cực kì tốt với cô con gái này, trên thực tế là cầu gì được nấy, hơn nữa còn có địa vị của hắn, cho nên tính tình của Minh Tư tiêu thư dường như không được tốt cho lắm.

Đây cũng không tính là gì, trên Tiên giới có mấy người dám không nể mặt Minh Hỏa chứ, mấu chốt là, sau khi rời khỏi nhà, Minh Tư đã chọc tới Ngân – người lãnh khốc nhất trong mười hai Thiên Tướng, còn phá hỏng đồ của người ta.

Vốn tưởng rằng nói ra phụ thân của mình thì Ngân sẽ biết khó mà lui, ai ngờ hắn lại cứ thế đuổi theo đến tận phủ Thần Tướng. Càng làm cho Minh Tư khó hiểu chính là phụ thân lại bắt mình nhận sai. Có nhâm không đây, nàng làm thì cũng đã làm rồi, còn nhận sai cái gì!

Không chịu nổi thái độ của phụ thân, lại không muốn xin lỗi người kia, cho nên nàng bỏ chạy tới chỗ Tuyết Sa. Ở Tiên giới, quan hệ giữa nàng và Tuyết Sa không tệ, tới chỗ nàng ta tị nạn tạm thời, hẳn là một lựa chọn không tồi.

Nhưng thời điểm Minh Tư đến đây cũng không đề cập gì tới việc mình đến tị nạn, chỉ nói với Tuyết Sa là mình đến chơi vài ngày.

Tuyết Sa cũng không thấy có gì không ổn, loại chuyện này trước đây Minh Tư cũng đã làm, cứ lần nào Minh Hỏa không thuận theo ý của nàng là nàng lại chạy đến đây. Tuyết Sa cũng cho rằng lần này chỉ là giận dỗi bình thường mà thôi.

Bởi vì Minh Tư tới, hơn nữa Tuyết Sa lại không đề tâm chuyện của Tề Hoan, nên Tề Hoan vẫn bị nhốt trong địa lao.

Đợi đến khi ả nhớ tới thì đã là chuyện của hai ngày sau.

Đứng ở cửa địa lao cùng Minh Tư, Tuyết Sa thập thò bất an trong lòng, tình cảnh trong địa lao này đến ả cũng không muốn nghĩ đến. Phạm nhân thông thường bị nhốt vào đó ba ngày sau đều sẽ bị oán linh mê hoặc, còn kẻ cường đại hơn thì cũng không chịu nổi quá mười ngày.

Cuối cùng sẽ biến thành quái vật nửa sống nửa chết, hoàn toàn không có thần trí, ai khá hơn thì nhân lúc thần trí mình vẫn còn có thể tự vẫn để chết thối khoai một chút.

Tuyết Sa lo tu vi của Tề Hoan quá thấp, chưa đến ba ngày sau đã biến thành cái dạng kia rồi.

Đến lúc đó, ả làm sao báo cáo với người kia.

Lúc cửa địa lao mở ra, Tuyết Sa đi vào, điều khiến ả kinh ngạc chính là

những thứ oán linh kia không còn nữa, trên vách tường trống trơn, bất kể phía trên hay phía dưới đều không còn gì cả.

“Tuyệt Sa, rốt cuộc tở vào đây làm gì?” Minh Tư không thích không khí nơi này, cảm nhận hơi thở xung quanh mà không nhận được run rẩy.

“Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?” Tuyệt Sa đi đến bên vách tường, nhìn tầng tro ở trong góc. Có người đã thả một mối lửa đốt sạch tất cả hoạt thi ở chỗ này! Là loại lửa gì mà có uy lực lớn như thế?

Nếu là tu vi Tiên Tôn, thả ra một mối lửa như vậy cũng đơn giản thôi, nhưng quan trọng là Tề Hoan nhìn thế nào cũng mới chỉ ngũ trọng thiên.

Nàng ta làm sao làm được?

Ngay lúc Tuyệt Sa phiến muộn không sao hiểu nổi, trên hành lang tối đen đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, theo tiếng bước chân tới gần, một vầng sáng không được tính là chói mắt từ từ xuất hiện trước mặt mọi người. Tề Hoan ôm Tiểu Miêu đã no căng đi ra, liền nhìn thấy một nhóm người ánh mắt kỳ lạ nhìn mình.

Lúc này, Tề Hoan còn muốn giấu Tiểu Miêu là chuyện không thể được. Huống chi, Tiểu Miêu thừa dịp nàng tu luyện đã chạy đi ăn tất cả đám oán linh không còn một mống, bây giờ bụng trướng lên giống y như quả cầu. Không biết nhiều oán linh như thế, nó cần bao lâu mới tiêu hóa hết được đây.

“Sao vậy, thành chủ đại nhân sợ ta chết, đặc biệt quan tâm tới thăm ta sao?” Phát hiện ánh mắt mọi người đều chú ý lên người Tiểu Miêu, Tề Hoan hừ một tiếng. Nàng đã nhìn ra là Tuyệt Sa sẽ không động đến nàng, nếu không nàng đã không sống được đến bây giờ, có lẽ đã sớm chết dưới mũi tên xuyên tim kia.

Nhưng ai bảo nữ nhân đều là động vật nhỏ mọn đâu, nàng cũng không trêu chọc ai, tại sao lại có nhiều phiến toái tự tìm đến nàng như vậy, trong lòng Tề Hoan sao có thể cân bằng được.

“Người là ai, dám can rở trước mặt Tuyệt Sa tở!” Vừa nghe những lời Tề Hoan nói, không đợi Tuyệt Sa mở miệng, Minh Tư đã ra mặt thay.

Tề Hoan ngẩng đầu liếc mắt nhìn về phía Minh Tư, không nhìn thì thôi, vừa nhìn cô bé kia nàng liền phát hiện ra một vấn đề, người này. . . . . trông thật quen. . . . . Giống như là. . . . . Sao lại giống như đã từng quen biết vậy?!

Không riêng gì Tề Hoan, Minh Tư nhìn thấy nàng cũng ngây ngẩn cả người, hai người quả thật rất giống nhau, trừ đôi mắt đỏ rực như lửa của Minh Tư.

“Người đâu, dẫn nàng ta tới phòng giam, không có mệnh lệnh của ta không được thả ra.”

Mặc dù đã ở chỗ này mấy hôm nhưng Tề Hoan không hề có một chút lưu luyến nào, phòng giam so với nơi này vẫn tốt hơn, Tề Hoan cực kì ngoan

ngoãn đi theo đám thị vệ kia.

Tuyết Sa do dự một chút, cuối cùng vẫn không đi tiếp, kéo tay Minh Tư rời khỏi địa lao.

“Tuyết Sa tử, sao tử lại bắt nữ nhân kia, sao hai người bọn muội lại giống nhau như vậy?”

“Chuyện này, ta cũng không biết lai lịch của nàng ta, nàng ta giống như đột nhiên xuất hiện.” Tuyết Sa không nhịn được cười khổ, ban đầu ả đã cảm thấy Tề Hoan giống một người nào đó, đợi đến khi hai người này đứng cạnh nhau ả mới phát hiện ra, chẳng lẽ Tề Hoan và Minh Hỏa Thần Tướng còn có quan hệ gì sao?

Minh Hỏa Thần Tướng kia mặc dù đối xử với phu nhân của mình không tệ, nhưng ai mà biết được hắn có nữ nhân khác ở bên ngoài hay không, chẳng lẽ Tề Hoan này là con riêng của hắn?

Nếu như Tề Hoan biết được suy nghĩ trong lòng Tuyết Sa lúc này, không biết nàng có bị tức chết hay không. Nhưng giờ phút này nàng đang nằm trên một chiếc giường coi như bằng phẳng, gối lên người Tiểu Miêu, ôm Tiểu Hồ Ly ngủ say, giống như hoàn toàn không hề để ý đến việc mình đang ở phòng giam.

Chương 188: Gặp Phải Kẻ Điên

Mặc dù Tề Hoan ngoan ngoãn ở trong nhà lao, nhưng không có nghĩa là sẽ không ai đến gây phiền toái.

Kể từ khi gặp Tề Hoan, trong lòng Minh Tư luôn có vướng mắc.

Thật ra trước kia Minh Tư đã biết lý do vì sao phụ thân đối tốt với mình, hoàn toàn là bởi vì dung mạo của nàng. Ở nhà nàng có một cung điện cấm địa, bất kì kẻ nào cũng không được phép bước vào ngoại trừ Minh Hỏa, bằng không sẽ phạm vào tử tội.

Minh Tư khi còn bé hay nghịch ngợm, từng len lén đi vào, kết quả là nhìn thấy khắp nơi trong cung điện đó treo đầy những bức tranh, nữ nhân trong tranh cực kì giống với mẫu thân của nàng.

Minh Tư từng cho rằng đó là mẫu thân của mình, phụ thân chỉ e ngại không nói ấu thân mà thôi. Nhưng khi nàng len lén chạy tới nói ấu thân biết, mẫu thân lại cười rất khổ sở. Lúc ấy nàng cũng không hiểu vì sao mẫu thân lại có vẻ mặt này, đợi đến khi dần dần trưởng thành nàng mới biết, thực tế, nàng và mẫu thân đều là vật thay thế cho nữ nhân trong tranh.

Người ngoài nhìn vào đều cảm thấy Minh Hỏa Thần Tướng vô cùng sùng ái thể tử, nhưng trên thực tế chỉ có Minh Tư biết, từ sau khi nàng ra đời, phụ thân chưa từng gặp lại mẫu thân. Bởi vì mẫu thân bây giờ không còn giống với nữ nhân trong tranh nữa.

Nhớ tới vết sẹo dữ tợn trên mặt do mẫu thân cố ý tạo thành, mắt Minh Tư không nhìn được dâng lên một ngọn lửa hung ác.

Bất luận Tề Hoan này là ai, tuyệt đối không thể để phụ thân nhìn thấy, nếu không, với độ si mê nữ nhân kia của phụ thân, ông nhất định sẽ không từ một thủ đoạn nào đưa Tề Hoan về nhà.

Gần đây gặp phải quá nhiều chuyện, Tề Hoan cảm thấy cực kì mệt mỏi, mặc dù với tu vi hiện tại của nàng mà nói, có phương pháp khôi phục thể lực tốt hơn ngủ nhiều, nhưng nàng thích thế. Đáng tiếc, luôn có người không biết điều lại tới quấy rầy.

“Nàng ta còn đang ngủ sao?” Vào phòng giam được ba ngày, Tề Hoan vẫn chưa từng mở mắt ra.

Mặc dù mọi người thoát nhìn thấy nàng đã ngủ, nhưng trên thực tế, Tề Hoan vẫn cảm nhận được tất cả mọi chuyện đang xảy ra bên ngoài.

Ví dụ như, Minh Tư đã tới tìm nàng ba lần.

“Vâng, nàng ta đến nay vẫn chưa tỉnh lại.” Canh chù phòng giam chính

là thiếp thân thị vệ của Tuyết Sa, mặc dù thực lực đều đạt thất trọng thiên trở lên nhưng lại cực kì cung kính với Minh Tư chỉ có tu vi lục trọng thiên. “Hừ, mở cửa ra, ta muốn vào xem một chút.”

“Chuyện này. . . . .” Thủ vệ kia do dự chốc lát, sau khi nhìn thấy vẻ mặt không vui của Minh Tư, rốt cục vẫn phải mở cửa phòng giam cho Minh Tư vào.

Hắn chỉ là một thủ vệ nho nhỏ mà thôi, còn Minh Tư lại là con gái của Thần Tướng, sự chênh lệch địa vị giữa họ căn bản không thể so sánh, cho dù Tuyết Sa đứng ở trước mặt Minh Tư cũng là bằng vai phải lứa.

Mặc dù Tuyết Sa đã ra lệnh không cho bất kỳ kẻ nào tiến vào, nhưng chuyện này hẳn quả thật không dám cự tuyệt.

Sau khi vào phòng giam, Minh Tư nhú mày khó chịu. Thật ra thì phòng giam này cũng được xem là sạch sẽ, bên trong chỉ bày duy nhất một chiếc phản gỗ mà Tề Hoan đang nằm ngủ, phía trên chỉ đặt một tấm đệm rất mỏng.

Nhìn Tề Hoan ngủ say quay lưng về phía mình, mắt Minh Tư hiện lên vẻ hung ác, trong tay đột nhiên hiện ra một ngọn lửa đỏ rực, quả cầu lửa từ từ dài ra, biến thành một sợi roi.

Nàng thật muốn biết Tề Hoan rốt cục ngủ thật hay đang giả vờ ngủ! Nghĩ tới đây, Minh Tư giơ roi lên đánh thẳng về phía lưng Tề Hoan. Nhìn thấy roi kia sắp đánh lên người Tề Hoan, Tiểu Hồ Ly vẫn đang rúc trong ngực nàng đột ngột mở to mắt, con ngươi phát ra một luồng kim quang quý dị, sau đó chiếc roi do lửa tạo nên bị gãy thành từng đoạn.

Nhìn thấy cảnh này trong lòng Minh Tư cả kinh, vội vàng buông tay ra, không nhìn được lui về phía sau hai bước.

Nàng đã nghe Tuyết Sa nói, con tiểu hồ ly trong ngực Tề Hoan cũng chỉ mới có tu vi nhất trọng thiên, không hề có chút uy hiếp nào đối với nàng, sao bây giờ lại hoàn toàn không phải như vậy.

Trên thực tế, tu vi của Tiểu Hồ Ly mới chỉ nhất trọng thiên, nhưng sau khi vượt qua thiên kiếp, nó bắt đầu có ý giấu diếm thực lực của bản thân. Tiểu Hồ Ly cũng biết, lần này Tề Hoan trở về cho dù nàng không muốn liên quan đến bất cứ chuyện gì, thì cuộc sống cũng không thể yên bình được, tốt nhất vẫn nên giấu diếm thực lực, đến lúc quan trọng mới thể hiện ra.

“Ta có chỗ nào đắc tội đến ngươi sao?” Nàng chỉ ngủ một giấc, đâu có gây cản trở gì đến người khác, sao luôn có người đến gây sự với nàng chứ?

Tung người ngồi dậy, Tề Hoan lấy tay vuốt loạn tóc trên đầu, nhìn Minh Tư dường như vừa chịu sợ hãi cách đó không xa.

Nàng ta sợ cái rắm a, nếu sợ thì cũng phải là mình mới đúng! Vừa rồi nếu không phải Tiểu Hồ Ly nhanh nhẹn, thì chiếc roi đó đã đánh lên người mình rồi, cho dù không ảnh hưởng gì nhiều nhưng da tróc thịt bong là không thể tránh khỏi.

“Người không đắc tội ta.” Minh Tư định thân rất nhanh, khôi phục lại dáng vẻ cao ngạo, cầm vênh lên, từ trên cao nhìn xuống tỏ vẻ miệt thị Tề Hoan. Đáng tiếc, khi Tề Hoan đứng lên lại cao hơn nàng ta nửa cái đầu, thật là nghiệp chướng a.

“Người muốn đánh ta, dù sao cũng phải cho ta một cái lý do chứ.” Cầm Tiểu Miêu bị mình gói bẹp, Tề Hoan lại véo người nó hai phát để khôi phục bộ dạng tròn vo, thật đàn hồi a, lại nhào nặn nó hai phát nữa.

Hiện tại cánh trên người Tiểu Miêu đã to hơn rất nhiều, việc này có quan hệ trực tiếp đến sự trưởng thành của nó, nếu như Tiểu Miêu khôi phục trạng thái bình thường, mang ra ngoài nhất định sẽ rất hoành tráng.

“Ta ghét gương mặt này của người.” Minh Tư nói chuyện rất thẳng thắn, hoặc là nói nàng ta căn bản khinh thường phải nói chuyện vòng vo với Tề Hoan.

Tề Hoan sờ sờ khuôn mặt của mình, lạ thật, bao nhiêu năm rồi đây là lần đầu tiên có người nói như vậy. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, mặt mình như thế nào ảnh hưởng gì đến nàng ta, không biết có phải đầu óc vị này bị bệnh rồi hay không!

“Cho nên người dùng roi quất ta?” Chuyện máu chó nàng cũng đã gặp nhiều, Tề Hoan phát hiện mình lại có thể bình tĩnh nói chuyện cùng đôi phương, chuyện này thật là. . . . . quá thành thực đi.

“Nhảm rồi, là ta muốn phá hủy gương mặt của người, hoặc là, người tự mình động thủ đi.” Mặc dù nghe thì rất khó tin, nhưng loại chuyện này Minh Tư vốn đã làm không ít. Trên thực tế, những năm gần đây Minh Hỏa thường xuyên mang về những nữ nhân khác nhau, những nữ nhân kia đều có mấy phần giống nữ nhân trong tranh, hoặc là tư thái, hoặc là khuôn mặt. Song phần lớn đám nữ nhân đó đều không ở trong phủ Minh Hỏa được bao lâu, bởi vì các nàng sẽ vì đủ các loại nguyên nhân mà bị thương, bị chết, hoặc phần lớn sẽ bị hủy hoại dung mạo.

Trong lòng Minh Tư biết, phụ thân mình biết rõ những hành vi của nàng, nhưng hẳn lại không nói gì nên lá gan nàng càng lúc càng lớn.

Càng về sau, Minh Tư giống như bị nhập ma, phạm khi gặp phải nữ nhân có dung mạo hao hao giống mình, nàng ta liền không phân biệt trắng đen xanh đỏ gì mà trực tiếp động thủ, những năm gần đây, mấy chuyện như vậy nàng ta đã làm không biết bao nhiêu lần.

Tề Hoan ôm Tiểu Miêu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn nàng ta, giống như có hoa mọc trên mặt nàng ta vậy, cuối cùng nàng cũng được mở rộng tầm mắt. “Có phải ta nên cảm tạ người vì đã không lấy mạng ta không?”

Minh Tư làm như vậy thì có khác gì lấy mạng người khác, trên đời này có nữ nhân nào không yêu quý dung mạo của mình chứ. Tề Hoan vốn chỉ là cảm thấy nhảm chán nên mới đáp lời, song cũng bị giọng điệu của Minh Tư làm cho tức giận.

“Nếu ngươi không chịu, ta cũng sẽ lấy mạng ngươi.”

“.....” Tại sao lần nào đụng phải người của Tiên giới cũng đều không chịu nói lý lẽ vậy, ai nấy đầu óc đều bị bệnh hết rồi sao. Khóe miệng Tề Hoan co quắp, chẳng lẽ mình có thể chất yêu nghiệt chọc người trong truyền thuyết?

“Xem ra ngươi không đồng ý rồi, ta chỉ có thể nói xin lỗi mà thôi.” Minh Tư đã đồng ý với Tuyết Sa là sẽ không động đến một cọng tóc của Tề Hoan, nhưng bây giờ nàng ta đã quên hết không còn một chữ, nàng ta là con gái của Thần Tướng, nàng ta muốn giết người, ai dám cản.

Minh Tư vỗ nhẹ hai tay, phía sau đột nhiên xuất hiện hai bóng đen, nhìn khí tức của hai người kia, hóa ra đều là Tiên Tôn. Thật phô trương a, nữ nhân này rốt cục có lai lịch gì? Trong lòng Tề Hoan nổi lên nghi vấn, ngay cả bên người Tuyết Sa dường như cũng không có nổi hai gã Tiên Tôn a.

Song nàng cũng không quá khâm trương, nàng thật sự không phải đối thủ của Tiên Tôn nhưng độ bền của Địa Võng trong tay nàng đã mạnh hơn lúc trước rất nhiều, muốn trói một Tiên Tôn hẳn là không có vấn đề gì.

Còn lại một người thì phải xem thủ đoạn của Tiểu Hồ Ly. Nghĩ tới đây, Tề Hoan có chút bận tâm nhìn Tiểu Hồ Ly một cái, kết quả, con hồ ly chết tiệt kia lại lấy ra một trái cây màu tím trông như thủy tinh, hung hăng cắn răng rắc, hoàn toàn không hề có dáng vẻ khâm trương.

“Bắt nàng lại cho ta.” Minh Tư mở miệng hạ lệnh, hai gã Tiên Tôn kia cũng không lơ mơ chút nào, Tề Hoan căn bản không nhìn rõ động tác của hai người, đã thấy mình sắp bị người ta chế trụ. Ngay lúc này, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một làn khói màu xám, hai gã Tiên Tôn chợt nhận ra chân của mình thế nhưng không thể cử động được nữa.

Gã thị vệ canh giữ ở cửa phát hiện trong phòng giam hỗn loạn, vội vàng chạy đi tìm Tuyết Sa, mà mọi người trong phòng giam cũng không hề chú ý đến việc hắn rời đi.

Ngay từ lúc Minh Tư tiến vào, Địa Võng đã được đặt trên mặt đất, Tề Hoan vốn chuẩn bị dùng để phòng ngừa vạn nhất, không ngờ thật sự phải dùng tới.

Dù sao thực lực của Tề Hoan chưa đủ, trói được Minh Tư và một Tiên Tôn khác đã là cực hạn rồi, thêm một người nữa thì quá khó.

Người còn lại không đầy một khắc sau đã thoát khỏi Địa Võng, kiếm quang hóa thành lam quang, tấn công về phía Tề Hoan.

Tiểu Hồ Ly vẫn ngồi trên vai Tề Hoan vút cái hột trong tay đi, kiếm quang màu lam bỗng nhiên chuyển ngược sang tấn công nó.

Tiểu Hồ Ly nhảy xuống khỏi vai Tề Hoan, trực tiếp hóa thành hình người giữa không trung, hai vòng sáng màu vàng chuyển động trong mắt hắn, trong tay hiện lên một ngọn lửa màu vàng nhạt, phóng về phía thanh kiếm kia.

Minh Tư mặc dù bị cố định nhưng không hề lo lắng một chút nào. Trên người nàng ta có mặc tiên y nên người bình thường không thể gây thương tổn gì cho nàng ta, về phần Tiên Tôn kia, sợ rằng trước mắt Tề Hoan cũng không thể làm gì được.

Trên thực tế, suy nghĩ của Minh Tư không sai, hiện tại không chỉ nhóm người Minh Tư không thể nhúc nhích mà Tề Hoan cũng không thể động đây, chỉ cần nàng cử động một cái, Địa Võng sẽ không thể giam hai người kia được nữa.

Việc duy nhất nàng có thể làm là chờ Tiểu Hồ Ly giết chết gã Tiên Tôn kia, nói đi thì cũng phải nói lại, giết một Tiên Tôn không hề đơn giản như giết một con gà. Nhìn hai người bọn họ đánh nhau tới lui, không biết bao lâu nhưng vẫn không thể làm gì được đối phương, Tề Hoan đã bắt đầu nôn nóng.

“Tiểu Miêu, lên.” Tề Hoan ra lệnh một tiếng, Tiểu Miêu vốn đang gục trên mặt đất thoáng cái biến trở về bản thể, so với bản thể lúc còn ở nhà lao thì đã lớn hơn một vòng, hơn nữa hai chiếc cánh màu đỏ như máu trên người nó càng dễ nhận ra hơn.

“Đây là thứ gì!” Minh Tư chưa từng nhìn thấy hung thú bao giờ, đột nhiên trông thấy Tiểu Miêu nhe răng nhào về phía mình, bị dọa cho sợ đến mức hoa dung thất sắc.

“Hung thú Cùng Kỳ!” Gã Tiên Tôn bên cạnh Minh Tư cũng có một chút kiến thức, Cùng Kỳ mặc dù hiếm thấy nhưng những thông tin trên Tiên giới cũng có không ít.

Nếu như hung thú thật sự nhào tới, cho dù Minh Tư không chết cũng mất nửa cái mạng.

Gã Tiên Tôn muốn thoát ra đi giúp Minh Tư, song lại không thể nào khoát khỏi Địa Võng của Tề Hoan.

Lúc móng vuốt của Tiểu Miêu sắp chụp lên người Minh Tư, một trận gió mạnh đột nhiên đánh thẳng vào bụng nó.

Thân thể Tiểu Miêu ngừng lại, lật người giữa không trung, né khỏi cơn gió kia. Lúc nhìn thấy rõ hồng y nữ tử đột nhiên xuất hiện ở cánh cửa, nó rống lên hai tiếng lui về bên người Tề Hoan.

Thật là nghĩ cái gì thì cái đó tới, Tuyết Sa xuất hiện thật không đúng lúc, Tề Hoan cảm thấy hơi hơi khó chịu.

“Xem ra ta vẫn còn xem thường người. Một con Cửu Vĩ Thiên Hồ có tu vi sánh bằng Tiên Tôn, một con hung thú Cùng Kỳ, người còn thủ đoạn gì thì tốt nhất là giờ hết ra đi.” Tuyết Sa nện bước đi vào phòng giam, Tiểu Hồ Ly cũng bị ả bức lui, gã Tiên Tôn giao đầu cùng Tiểu Hồ Ly cũng ngừng đấu, khuôn mặt trắng bệch.

Nếu Tuyết Sa không xuất hiện, chỉ sợ hẳn đã sớm bị hồ hỏa của Tiểu Hồ Ly đốt thành tro.

Tề Hoan có thể chắc chắn đối phó được Tiên Tôn, nhưng hoàn toàn không chắc chắn có thể đối phó được Thiên Tướng. Mặc dù bọn họ chỉ chênh lệch một cấp nhưng thực lực lại hoàn toàn không giống nhau.

“Không dám, ta chỉ là tự vệ mà thôi.” Nhìn Tuyết Sa phá vỡ trói buộc của Địa Võng, sắc mặt Tề Hoan khó coi thu hồi lại.

Tuyết Sa nghe Tề Hoan nói, khóe miệng nhếch lên: “Tự vệ sao. . . . .
Người suýt chút nữa giết Tiểu Tư, nếu động đến nàng thì chỉ sợ người muốn chết cũng không dễ như vậy đâu.”

Tề Hoan liếc mắt nhìn Minh Tư bị Tuyết Sa kéo về phía sau, nhìn ánh mắt tràn đầy sát ý của nàng ta, Tề Hoan cười lạnh trong lòng, nàng cũng muốn nhìn một chút xem nếu động vào nàng ta thì nàng sẽ có kết quả như thế nào!

Có lẽ ánh mắt khinh thường của Tề Hoan kích thích Minh Tư, hoặc là nàng ta đã thoát khỏi nỗi sợ hãi vừa rồi, Minh Tư nhẹ nhàng kéo tay áo Tuyết Sa, “Tỷ tỷ, phong tỏa tu vi của nàng ta đi.”

Tuyết Sa nghe vậy đầu tiên nhíu mày một chút, nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười, đúng vậy, đó là một biện pháp hay, sao ả lại không nghĩ tới chứ. Nếu như không có tu vi, thì cho dù Tề Hoan bị hành hạ cũng không gây nên chuyện sóng to gió lớn gì.

Đối với Thiên Tướng mà nói, phong tỏa tu vi của một người là chuyện rất dễ dàng, đặc biệt là tu vi Tề Hoan còn thấp như vậy. Ngón trỏ của Tuyết Sa hất ra khỏi tay áo, nhanh chóng điểm vài cái trong không trung, Tề Hoan ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, chỉ cảm thấy cả người tê rần.

Chương 189: Nhất Định Không Thả Người

Tuyết Sa tỷ tỷ, cả con hồ ly và con quái vật kia nữa. . . . .” Nhìn sắc mặt Tề Hoan trắng bệch, Minh Tư cười đắc ý, chỉ tay về phía Tiểu Hồ Ly và Tiểu Miêu. Nàng ta đã thấy được bản lãnh của Tiểu Hồ Ly và Tiểu Miêu, trong lòng có chút kiêng kỵ với chúng.

Tuyết Sa cũng biết đại khái Minh Tư muốn làm gì, mặc dù trong lòng cảm thấy bất mãn nhưng cũng không mở miệng cự tuyệt, làm theo ý của Minh Tư, dùng huyền vực của ả vây khốn chúng. Một làn gió thom mát thổi qua, tiếng đàn ni non giống như từ trên trời truyền đến, bóng dáng của Tiểu Hồ Ly và Tiểu Miêu biến mất, trong nháy mắt không thấy đâu nữa.

Trong lòng Tề Hoan chấn động, đây chính là lĩnh vực! Không ngờ Tuyết Sa này cũng tu thành lĩnh vực, xem ra thực lực của ả cao hơn so với nàng tưởng tượng.

Ở trong lĩnh vực, bất luận Tuyết Sa làm cái gì cũng không ai có thể nhúng tay vào. Tề Hoan vốn không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể âm thầm cầu khẩn mong Tiểu Hồ Ly và Tiểu Miêu bình an vô sự.

Nhìn những thứ chướng mắt kia đã bị dọn dẹp sạch sẽ, khoe miệng Minh Tư nổi lên một nụ cười lạnh, đi ra từ sau lưng Tuyết Sa.

Nhìn Minh Tư đi từng bước về phía mình, còn có roi lửa từ từ xuất hiện trên tay nàng ta, trong mắt Tề Hoan lạnh như băng.

“Chát!” Một tiếng roi giống như có thể xé rách cả không gian vang lên, trên cánh tay phải của Tề Hoan lập tức xuất hiện một vết máu.

Đau đớn khiến sắc mặt Tề Hoan trắng nhợt, roi này của Minh Tư là roi lửa hàng thật giá thật, Tề Hoan cắn răng không kêu ra tiếng. Hành động này của nàng khiến Minh Tư càng thêm khó chịu, vài roi đánh xuống liên tiếp, trên người Tề Hoan đã loang lổ vết máu.

Nhìn Tề Hoan ngã gục trên đất, Tuyết Sa nhíu mày, liếc nhìn nụ cười dữ tợn trên mặt Minh Tư, vừa định ra tay ngăn cản ai ngờ Minh Tư lại tự ngừng lại.

Thấy vậy, Tuyết Sa mới thở phào một cái, ả không muốn đắc tội Minh Tư, hơn nữa nữ nhân này tính tình hẹp hòi, đắc tội nàng ta cũng không phải chuyện gì tốt. Nghĩ tới đây, vẻ mặt Tuyết Sa nhìn Tề Hoan có chút đồng tình, không biết vì sao Minh Tư lại muốn hành hạ Tề Hoan.

Giờ roi lên, Minh Tư từng bước đi tới gần Tề Hoan, “Người vừa này không phải rất uy phong sao, sao bây giờ lại không động đậy nữa.”

Tề Hoan không nói gì, chỉ ngẩng đầu lên nhìn nàng ta một cái.

“Hừ, muốn ăn đòn sao!” Ánh mắt của Tề Hoan quá mức bình tĩnh, khiến cho lửa giận của Minh Tư bùng phát, nàng ta lập tức vung roi đánh tới.

“Ta vừa cho ngươi cơ hội, ngươi lại không biết tốt xấu, vậy ta sẽ động thủ hộ ngươi!” Minh Tư đi tới bên cạnh Tề Hoan, trong tay không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một thanh đao nhỏ, hàn quang trên thanh đao lóe lên, từ xa cũng có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo của nó.

“Tị Hàn Nhận!” Nhìn thấy chuôi đao này, Tuyết Sa âm thầm giật mình, thốt lên tên của cây đao. Tị Hàn Nhận là Tiên khí đỉnh cấp, nghe nói uy lực thậm chí còn có thể đạt tới trình độ của Thần khí. Không ngờ Minh Hỏa Thần Tướng lại tặng Tị Hàn Nhận cho Minh Tư, hẳn quả nhiên sủng ái đứa con gái này.

“Dùng thứ này để lột da của ngươi sẽ không chảy quá nhiều máu, ngươi có cảm thấy rất vinh hạnh không?” Minh Tư đứng trước mặt Tề Hoan, từ trên cao nhìn xuống, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh.

Lúc này, Tề Hoan đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía Minh Tư lộ ra một nụ cười quý dị. Một khắc sau, ngay cả Tuyết Sa cũng không ngờ đến, Tề Hoan lại có thể đứng lên, một tay tóm cổ Minh Tư, trên cổ Minh Tư không biết từ lúc nào lại bị vô số sợi tơ bạc mảnh như sợi tóc quấn chặt.

Đó không phải sợi tơ bình thường, chỉ là thành quả tạo ra khi có thể không chế lực lôi điện đến một cấp bậc nhất định mà thôi.

Mà khi lôi điện kia quấn lên người Minh Tư, ngay cả Tuyết Sa cũng không cảm nhận được.

Tề Hoan chờ chính là cơ hội này, về phần Tuyết Sa phong tỏa tu vi của Tề Hoan, chỉ có thể nói rằng vận khí của bọn họ không tốt, đụng phải Tề Hoan. Mặc dù Tề Hoan là người tu luyện thành tiên, nhưng thân thể của nàng lại do lôi điện ngưng tụ thành, bên trong thân thể tuy cũng có huyết đạo, có kinh mạch, nhưng không thể bị phong tỏa giống như người bình thường. Vừa nãy sắc mặt Tề Hoan khó coi sở dĩ là vì đột nhiên trong kinh mạch xuất hiện một luồng hơi thở không thuộc về nàng, lực lôi điện trong cơ thể nàng bạo động, khiến kinh mạch của nàng đau nhói mà thôi.

Sau khi bị lôi ti trói chặt, Minh Tư phát hiện cả người mình không còn chút cảm giác nào nữa.

Tề Hoan thong thả cầm lấy Tị Hàn Nhận trong tay Minh Tư, dùng chuôi đao sượt qua mặt Minh Tư một cái, trên mặt nàng ta liền hiện ra một vết máu.

Nhìn máu tươi chảy từ trên mặt Minh Tư xuống, khóe miệng Tề Hoan nhếch lên nụ cười lạnh, “Vừa rồi chơi rất vui đúng không?” Đòi này của nàng thật đúng là chưa từng bị ai đánh như vậy, Minh Tư này dám khiêu chiến giới hạn của nàng, rất đáng được khích lệ.

“Ta, ta cảnh cáo ngươi. . . . .” Giọng Tề Hoan vô cùng nhỏ truyền vào

trong tai Minh Tư, khiến nàng ta không nhìn được mà phát run, nàng ta làm sao cũng không ngờ đến Tề Hoan lại có thể phản kháng. Ắ không phải đã bị phong tỏa tu vi rồi sao, nhưng lực đạo trên cổ mình không hề yếu chút nào. “Cảnh cáo ta thế nào?” Lại nhẹ nhàng xoẹt một cái, một vết đỏ xuất hiện trên khuôn mặt nhỏ bé trắng như tuyết. “Giết người, ta sẽ vạn kiếp bất phục sao?” Ngay cả Thần Thú nàng cũng dám giết, nàng còn sợ cái gì. Nếu như nàng sợ, thì đời này nàng đã sớm không có ngày xuất đầu lộ diện rồi. Nếu nàng thật sự như vậy, có lẽ tất cả mọi chuyện đều sẽ được người ta an bài, nhưng mà khi đó nàng cũng không còn là Tề Hoan nữa.

“Tề Hoan!” Tuyết Sa nhìn thấy cục diện trước mắt đã thoát khỏi khống chế, không nhìn được hét lớn một tiếng vang khắp phòng. Đáng tiếc Tề Hoan lại không chút phản ứng, giống như khiêu khích mà thêm một đao nữa.

“Đừng kích động, người kêu như vậy tay của ta sẽ run, tay mà run thì thanh đao xinh đẹp này lại xoẹt qua mặt nàng ta một cái, chà chà, khuôn mặt nhỏ bé trắng trẻo như vậy, nếu vẽ thành mạng nhện thì rất đáng tiếc a.” Tề Hoan ngẩng đầu, cười như không cười nhìn Tuyết Sa. Nếu hôm nay nàng không thể ra khỏi nơi này thì chỉ có thể trách Minh Tư xui xẻo, Tề Hoan cho tới bây giờ chưa từng là thiện nam tín nữ gì, nàng không thích giết người không có nghĩa là nàng chưa từng giết người, thời khắc quan trọng nàng cũng chưa bao giờ run tay đâu.

“Rốt cục người muốn thế nào?” Minh Tư chưa từng gặp phải tình huống này, đã sớm sợ đến choáng váng. Tuyết Sa coi như bình tĩnh, nhưng trong nội tâm ả cũng thấp thỏm bất an. Ắ nhìn ra được, Tề Hoan căn bản là cứng mềm đều không ăn, nàng ta từ đầu tới cuối chưa từng để ý đến thân phận của Minh Tư, nói không chừng sẽ thật sự dám làm hỏng khuôn mặt Minh Tư.

Người khác có lẽ không biết, nhưng Tuyết Sa biết rõ, Minh Tư xem khuôn mặt của mình như bảo bối, có đôi khi Tuyết Sa cảm thấy nàng ta có chút ám ảnh. Nếu Tề Hoan làm như vậy còn không bằng một đao giải quyết nàng ta cho thống khoái đi.

“Thú sủng nhà ta đâu?”

“Ta thả bọn chúng, người thả Minh Tư, thế nào?” Tuyết Sa hít một hơi thật sâu, thử thảo luận điều kiện với Tề Hoan.

Kết quả là Tề Hoan mỉm cười với ả một cái, sau đó lại xoẹt một đao, “Đừng có nói điều kiện với ta.”

Nhìn Minh Tư đứng trước Tề Hoan cả người lạnh run, mặt đầy vết máu, Tuyết Sa cố nén ý nghĩ muốn động thủ trong đầu, phát tay thả Tiểu Hồ Ly và Tiểu Miêu đang bị vây trong lĩnh vực ra.

Vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy một cảnh tượng như ý, ai ngờ Tuyết Sa lại phát hiện, Cùng Kỳ đã biến thành một sợi dây chuyền màu vàng bị Tiểu Hồ Ly siết chặt trong tay. Còn Tiểu Hồ Ly thì khuôn mặt xanh mét, hoàn toàn

không giống như bộ dạng chìm vào ảo cảnh dục vọng.

Ở trong ảo cảnh của Tuyết Sa, phạm là người tiến vào trong đó đều sẽ phải chịu đủ loại tình.

Mê hoặc sắc dục, ả chủ yếu dùng nó để đối phó Tiểu Hồ Ly, hơn nữa, Tiểu Hồ Ly là Cửu Vĩ Thiên Hồ, tình dục rất dễ dàng không chế hấn, một khi hấn đắm chìm thì căn bản sẽ không thể khống chế được, chỉ cần hấn phát sinh quan hệ với một nữ nhân do ảo cảnh biến thành, đến lúc đó hấn vĩnh viễn sẽ không trốn khỏi bàn tay Tuyết Sa.

Nhưng Tuyết Sa không ngờ, ở giữa kế hoạch lại có một ngã rẽ cực kì quý dị. Người, đúng là có huyền hóa ra, nhưng lại không phải nữ nhân. Tiểu Hồ Ly nhìn thấy người nọ nhào về phía mình, chẳng những không hề hưng phấn kích động, ngược lại còn nổi điên lên. Cuối cùng đánh cho hư ảnh không dám đi ra nữa mới coi như bỏ qua.

Về phần Tiểu Miêu, tộc của nó cũng không đông đúc, cho nên khi nó tiến vào thì cái gì cũng không thấy, ngược lại còn kéo lĩnh vực của Tuyết Sa xuống ăn một miếng thật to. Không có cách nào khác, lĩnh vực Tuyết Sa tu luyện vốn là thiên môn, khí tức ở đó là yếm khí khiến cho người ta sinh ra ảo cảnh, đối với Tiểu Miêu mà nói, đó chính là đại bổ.

Tiểu Hồ Ly cầm Tiểu Miêu vừa ăn xong lại ngủ, đi về bên cạnh Tề Hoan, trực tiếp biến thành một con hồ ly nhảy lên vai nàng.

“Bọn chúng ta đều đã thả, người rốt cục muốn thế nào mới chịu thả người?” Nhận ra lĩnh vực của mình thiếu đi một mảng, Tuyết Sa đau lòng đến suýt rơi nước mắt.

Sở dĩ ả có thể luyện thành lĩnh vực sớm như vậy, hoàn toàn là nhờ vận khí tốt, tìm được yếm khí, ai ngờ mới được một lúc yếm khí đã bị ăn mất một nửa.

Yếm khí cũng không phải là tài nguyên có thể tái tạo lại được, biến mất nghĩa là sẽ biến mất hẳn, thiếu nhiều yếm khí như vậy, sợ rằng sau này không gian lĩnh vực của ả sẽ không còn vững chắc nữa.

Nghĩ tới đây, ruột Tuyết Sa cũng hồi hận mà biến xanh cả rồi, mình rốt cục hỏng đầu rồi sao, sao lại chọc tới loại hung tinh như Tề Hoan chứ.

“Ta thật sự không thể nào thích nổi cái thành Tịch Diệt này.” Trong lòng Tề Hoan cũng hiểu rõ, thả Minh Tư xong, mình chắc chắn sẽ không có kết quả tốt, giữ nàng ta còn có thể có một đường sinh cơ. Nhưng nếu như thật sự bức nàng đến tuyệt cảnh, nàng cũng không ngại giết chết Minh Tư.

“Ta thả ngươi đi, ngươi thả nàng trước!”

“Ngươi cảm thấy ta sẽ tin sao?” Tề Hoan nhướn mày.

“Ta thề.” Trong mắt Tuyết Sa hiện lên một tia quỷ quyết, tu vi giữa ả và Tề Hoan chênh lệch nhiều như vậy, lời thề ả phát ra hoàn toàn có thể đổi ý mà cũng không bị trừng phạt.

Tuyết Sa biết những chuyện này, Tề Hoan sao lại không biết. Đây cũng là

công lao cho thời gian trăm năm sống ở điện Lôi Thần, bởi vì lời thề có liên quan đến tội phạt nên Tề Hoan đã nghiên cứu thấu đáo các loại lời thề nhảy cấp này rồi.

“Người cảm thấy ta giống như kẻ ngốc sao?” Tề Hoan cười nhạt nói.

Chương 190: Họ Tề

“Thả hay không thả, chỉ cần nói một câu mà thôi, không cần suy nghĩ lâu như vậy chứ!” Nhìn vẻ mặt xoắn xuýt của Tuyết Sa, Tề Hoan không nhận được khó chịu nói.

Nàng biết Tuyết Sa đang lo lắng chuyện gì, đơn giản là sợ nàng mang người đi, lúc trở về chỉ còn là một cỗ thi thể, lại nói, nếu như Tề Hoan định diệt khẩu thật thì ngay cả thi thể nàng cũng sẽ không lưu lại.

“Có thể thả người đi, nhưng mà. . . . .”

“Không có nhưng mà.” Tề Hoan trực tiếp chặn ngang lời Tuyết Sa, “Người có thể chọn không thả, ta sẽ động đến nàng ta, người yên tâm, ta ra tay vô cùng lưu loát, đảm bảo nàng ta ngay cả hồn phách cũng không còn, ngay cả cơ hội chuyển thế cũng không có. Hoặc là thả ta đi, có lẽ nàng ta còn có khả năng sống sót.” Nói điều kiện với Tuyết Sa? Đùa sao, tình hình hiện tại thế này chỉ cần nàng buông tay, đừng nói là Tuyết Sa, chắc chắn Minh Tư sẽ đòi lấy mạng nàng.

Nói thật, từ đáy lòng Tề Hoan chưa bao giờ tin đám người được gọi là tiên nhân này, muốn đối phó với bọn họ thì càng phải vô sỉ hơn bọn họ. Tự Tề Hoan cũng hiểu rõ mình đưa ra nhiều điều kiện quá đáng, nhưng Tuyết Sa cũng đâu còn sự lựa chọn nào khác. Dĩ nhiên, Tề Hoan muốn rời khỏi thành Tịch Diệt có lẽ rất dễ dàng, nhưng nếu như Minh Tư có chuyện gì, thì khi đó mạng nhỏ của nàng cũng khó mà giữ được.

Chuyện đến lúc đó thì tính sau, Tề Hoan trước giờ vẫn luôn tuân theo nguyên tắc ‘thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng’, tất nhiên, cũng có thể nói là nàng lười suy nghĩ.

“Tuyết, Tuyết Sa tử, không cần, giết nàng, mau giết nàng!” Minh Tư không biết bị cái gì kích thích lại hét lên, kêu gào Tuyết Sa giết Tề Hoan.

Trong mắt Tuyết Sa hiện lên chút kỳ lạ, lúc khước miệng ả nhếch lên cho rằng mưu kế của mình sẽ thành công, thì một đao của Tề Hoan xẹt qua cổ Minh Tư, lần này Tề Hoan dùng lực không nhỏ, trên cổ giống như bị rách, trong nháy mắt máu phun ra xối xả.

Tề Hoan không bỏ đao xuống, ngay cả tay cũng không hạ, mà phía sau nàng, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một bóng đen, mười ngón tay của bóng đen kia biến thành mười móng vuốt sắc nhọn giống như chuẩn bị cắm vào đầu Tề Hoan ngay lập tức, song hành động dữ dội của Tề Hoan đã khiến thân hình người kia ngừng lại.

“Kê sách giương đông kích tây này đúng là không tệ, nhưng ngươi cho rằng hồ ly nhà ta nuôi tốn cơm sao?” Tề Hoan vừa dứt lời, Tiểu Hồ Ly đang đứng trên vai Tề Hoan đột nhiên há miệng, một ngọn lửa nhỏ cỡ hạt đậu bay ra khỏi miệng nó, phóng thẳng đến chỗ bóng đen kia.

“Chạy mau.” Tuyết Sa nhìn thấy thứ phun ra từ miệng Tiểu Hồ Ly, cũng bất chấp việc giữ hình tượng cao nhân gì đó, vội vàng kêu lên.

Thái Dương Chân Hỏa, thứ này mặc dù khó luyện nhưng không có nghĩa là không ai có thể luyện thành, huống chi Tiểu Hồ Ly mang trong mình huyết mạch Tam Túc Kim Ô, còn được truyền thừa Chân Hỏa đồng, mấy ngày gần đây đã giúp cho nó luyện được một chút Thái Dương Chân Hỏa.

Trong các loại lửa trong thiên địa, Thái Dương Chân Hỏa đứng thứ nhất, gặp Thần đốt Thần, gặp Phật giết Phật, chút chân hỏa này của Tiểu Hồ Ly tuy chưa lợi hại đến như vậy nhưng giết chết một Tiên Tôn thì vẫn còn dư sức, về phần Thiên Tướng, một chút chân hỏa này cũng chỉ gây ra ảnh hưởng rất nhỏ với họ.

Có điều, dùng Thái Dương Chân Hỏa xong, cả người nó cũng thoát lực, trong chốc lát khó mà khôi phục ngay được.

Người nọ phản ứng cũng nhanh, nhưng rõ ràng hắn đã đánh giá thấp uy lực của Thái Dương Chân Hỏa, lại dám lấy tay để chặn. Tay của người kia khác với người thường, xem ra hắn đặc biệt tu luyện công phu cho đôi tay.

Đáng tiếc, khi hắn chạm vào ngọn lửa nhỏ cỡ hạt đậu kia, ngay lập tức trợn mắt há mồm. Trong nháy mắt, hai bàn tay có độ cứng sánh ngang Tiên khí phòng ngự đã biến mất.

Sau khi Thái Dương Chân Hỏa dính vào tay hắn, nó hoàn toàn không có ý định dừng lại, trực tiếp đốt thẳng lên trên. Hắn không còn hai bàn tay, ngay cả hai cánh tay cũng bị đốt sạch sẽ, muốn chạy trốn sao, Tề Hoan lại đá một phát cho hắn bay về phía sau.

Tề Hoan vẫn đứng thẳng như cũ, giống như hoàn toàn không để ý đến phía sau mình có một người đang từ từ bị đốt thành tro bụi.

“Xấu hổ quá, ta hơi kích động một chút, ngươi cũng biết đó, người mà căng thẳng thì tay sẽ bị run!” Nàng ác ý để ngón tay xẹt qua vết thương của Minh Tư một cái, nụ cười của Tề Hoan khiến cho Tuyết Sa không nhìn được mà run rẩy.

Ánh mắt Tề Hoan rất bình tĩnh, không phải là kiêu diên cuồng khi lâm vào tuyệt vọng, nàng ta biết mình đang làm gì, nàng ta giống như không cần biết mình sau đó sẽ phải chịu đả kích gì. Cho nên, nếu như cứ dây dưa tiếp, chỉ sợ nàng ta thật sự sẽ giết Minh Tư.

Nghĩ tới đây, Tuyết Sa rốt cục không thể làm gì được nữa, ả gật đầu với Tề Hoan, “Ngươi có thể đi, hy vọng đến lúc đó ngươi sẽ thả người về.”

Tề Hoan thành công rời khỏi thành Tịch Diệt, nhưng nàng biết, tiếp theo sợ rằng sẽ là một cuộc chiến đầy cam go.

Nghe nói phụ thân của Minh Tư là Thần Tướng! Thần Tướng a, đúng là một cái danh hiệu làm cho người ta nghe thôi đã thấy không vui rồi. Đệ nhất Thần Tướng, trong lòng Tề Hoan vẫn còn nhớ rõ, nàng tuyệt đối sẽ không quên, nhất định sẽ có một ngày, thù của phái Thanh Vân, nàng sẽ trả đủ.

Tề Hoan ngồi trên một đám mây mềm mại giống như đệm giường, tùy ý lơ lửng giữa không trung, cũng may đám mây này tương đối lớn, nàng không nhìn thấy cảnh vật dưới mặt đất nên chứng sợ độ cao cũng giảm đi không ít. Minh Tư bị lôi ti màu xám trời chật, ánh mắt hung dữ nhìn Tề Hoan chằm chằm, vết thương trên cổ nàng ta cũng đã từ từ khép lại. Đây chính là chỗ tốt của Tiên nhân, vô luận bị thương cỡ nào, chỉ cần không phải trí mạng thì đều có thể khôi phục được.

Tuy nói là rời khỏi thành Tịch Diệt, nhưng rốt cuộc đi đâu mới là vấn đề. Nàng hiện tại cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước. Nếu như có Mặc Dạ ở đây thì thật tốt rồi, thật là nhớ hấn a, mặc dù động cơ có chút không trong sáng. Đáng tiếc thân thể còn chưa khôi phục, đừng nói đến chuyện tiến vào lĩnh vực, ngay cả muốn mở lĩnh vực ra cũng phải đợi tám, mười ngày nữa mới được.

Nàng ôm Tiểu Hồ Ly ngồi trên đám mây, không nhìn đến ánh mắt của Minh Tư, nhắm mắt dưỡng thân. Tề Hoan đang đợi hành động của Tuyết Sa.

Tuyết Sa không thể nào không phải người đi theo mình, điểm này Tề Hoan hiểu rõ, nàng càng rõ hơn là, chỉ cần mình buông lỏng một chút, chỉ e sẽ có người giống như gã Tiên Tôn kia đánh lên nàng, không chút nương tay lấy mạng nàng.

Hiện tại lúc này Tuyết Sa đã không còn chú ý đến lời của vị kia nữa rồi. Vị kia trước nay chưa từng ra khỏi núi Tịch Diệt, mà nếu Minh Tư thật sự xảy ra chuyện gì trên địa bàn của ả thì sợ rằng Minh Hỏa sẽ là người đầu tiên đến giết ả.

Cái gì nặng cái gì nhẹ, nhìn một chút là có thể thấy được.

Sau khi Tề Hoan rời khỏi thành Tịch Diệt hai canh giờ, ở thành Minh Hỏa phía Nam Tiên giới, trong phủ Thần Tướng hỗn loạn vì một tin tức đột ngột đưa đến.

Trên Tiên giới thế mà vẫn còn có người dám động vào con gái Minh Hỏa Thần Tướng, lá gan quả nhiên không phải nhỏ bình thường.

Lúc Minh Hỏa nghe tin thì hấn đang cho cá ăn bên hồ nước, biểu hiện vô cùng bình tĩnh, nhưng sau khi hấn rời khỏi hồ, mặt nước đột nhiên cuộn trào, các loài cá đặc biệt trân quý đã không may mắn biến thành thịt vụn.

“Nói, người đang ở đâu?” Minh Hỏa ngồi trong đại điện, từ trên cao nhìn xuống gã sứ giả Tuyết Sa phái tới, nụ cười của hấn từ đầu tới cuối chưa từng thay đổi. Nhưng gã sứ giả kia đã bắt đầu phát run cả người.

“Bâm, bâm Thần Tướng đại nhân, nữ nhân kia bắt tiểu thư bỏ chạy về phía

Tây, thành chủ đoán rằng có khả năng nàng sẽ mang theo tiểu thư đến chỗ Ngân đại nhân.”

“Ngân? Con rắn kia?” Minh Hỏa cau mày, Ngân là Thiên Tướng duy nhất dám đối đầu với hắn. Không phải Minh Hỏa không muốn đối phó với hắn ta, nhưng quan trọng là sau khi Ngân biến về bản thể lại có khả năng đánh ngang tay với hắn, nếu không phải biết rõ hắn ta đến nay vẫn chưa đột phá tầng cảnh giới kia thì Minh Hỏa còn tưởng rằng Ngân đã là Thần Tướng rồi.

Nếu người này không cừu không oán với hắn, bất kể bị ai đuổi giết Ngân cũng sẽ không để ý tới. Nhưng mà, nếu như để Ngân biết được chuyện này, sợ rằng hắn ta nhất định sẽ chặn ngang một tay.

Có điều, Ngân nhất định sẽ không làm hại đến con gái hắn, đây là chuyện chắc chắn.

“Tuyệt Sa đã phái người đuổi theo rồi sao?” Minh Hỏa trầm ngâm trong chốc lát rồi hỏi tiếp.

“Đúng vậy, nhưng người của chúng ta không dám lại gần nữ nhân kia, chỉ cần có người nhích tới gần, nàng ta sẽ. . . . . Sẽ cho tiểu thư một đao.” Sứ giả buồn bực nói, thủ đoạn tàn nhẫn của Tề Hoan khiến cho không ai dám cả gan mạo hiểm.

“Thú vị. . . . . thật đúng là thú vị. . . . . Minh Viêm, người đi xem một chút, mang mọi mọi của người về, thuận tiện đưa cả nữ nhân kia về.”

Ngón tay thon dài của Minh Hỏa mơn trớn khóe môi, trên mặt nổi lên một nụ cười làm cho người ta sợ hãi.

“Vâng, phụ thân.” Minh Viêm vẫn đứng phía sau Minh Hỏa gật đầu, vẻ mặt không thay đổi đi ra ngoài.

Tiên giới cũng không phải chỉ có mười hai Thiên Tướng, trên thực tế, đã qua nhiều năm như vậy, hơn nữa lục đạo thay đổi nên đã xuất hiện rất nhiều di chỉ tiên phủ thượng cổ, thiên địa linh lực phong phú, cho nên người tu luyện thành công có khá đông.

Sở dĩ liệt ra nhóm mười hai Thiên Tướng là bởi vì bọn họ có khả năng thăng cấp cảnh giới Thần Tướng lớn nhất trong vòng một vạn năm, hiện tại Minh Viêm cũng ở cảnh giới Thiên Tướng, chẳng qua thực lực của hắn còn chưa đủ để trùng cấp Thần Tướng mà thôi.

“Đúng rồi, nữ nhân kia tên là gì?” Lúc Minh Viêm chuẩn bị mang theo sứ giả rời đi, Minh Hỏa đột nhiên mở miệng hỏi.

“Cái này. . . . . Nghe nói nàng ta họ Tề. . . . .” Sứ giả nhíu mày, lúc trước hắn bị Tuyệt Sa phái đi làm việc, cho đến khi Tề Hoan rời khỏi thành Tịch Diệt hắn mới trở lại, vì thế còn chưa kịp biết tên của Tề Hoan.

“Họ Tề?” Trong lòng Minh Hỏa run lên, một lúc lâu sau mới chán nản rũ mắt xuống, lông mi thật dài cụp lại, “Là một dòng họ không tệ.” Sau đó phát phát tay, bảo bọn Minh Viêm rời đi.

Sứ giả hơi khó hiểu trước câu nói của Minh Hỏa, họ Tề thì có gì kỳ quái, hình như trong các đại gia tộc ở Tiên giới không có dòng họ này mới đúng a, sao Minh Hỏa lại lộ ra loại vẻ mặt kia?

“Nữ nhân đó vì sao lại đối phó với Minh Tư?” Trên đường đi, Minh Viêm đột nhiên ngừng lại, ánh mắt lạnh như băng quét qua khiến cho cả người sứ giả cứng đờ.

“Nghe nói tiểu thư rất ghét dung mạo của nữ nhân kia. . . . .”

“À, ra là nữ nhân ngu xuẩn kia muốn giết đối phương nên mới bị người ta bắt lại sao?” Đối với đứa em gái này, Minh Viêm cảm thấy cực kì chán ghét. Tự xem lại khuôn mặt của nó đi, rốt cuộc có cái gì tốt, đúng là tự luyến! Nếu không phải do hấn chọi tới nay vẫn chưa phải đối thủ của Minh Hỏa, thì hấn thật hận không thể băm thây vạn đoạn hai mẹ con họ!

“A!” Sứ giả gật đầu, không dám tiếp tục lảm nhảm.

“Chỉ cần nữ nhân kia không phải Tề Hoan, thì mạng của nàng, ta sẽ bảo vệ.” Trên mặt của Minh Viêm hiện lên một nụ cười lạnh, đúng là càng ngày càng thú vị.

Chương 191: Người Rất Muốn Chết?

“Tề Hoan vốn tưởng rằng đoạn đường này sẽ không yên ổn, ai ngờ, trước mắt nàng — xuất hiện hình dáng mơ hồ của một tòa thành, mấy người kia sau lưng vậy mà không theo kịp động thủ với nàng.

Bọn họ cứ như vậy yên tâm thả mình sao? Rõ ràng không có khả năng. Nếu thế thì. . . . . Kết quả có khả năng nhất chính là Tuyết Sa đã đi tìm phụ thân của Minh Tư.

Phụ thân của Minh Tư. . . . . Tề Hoan xách Tiểu Miêu từ trong ngực ra, thả xuống đám mây, sau đó dựa người nằm xuống, vừa vặn gối lên mình Tiểu Miêu.

Lúc đầu, Tề Hoan cũng không để ý tới họ của Minh Tư. Nhưng năm đó nàng không lấy mạng Minh Hỏa, chẳng lẽ Minh Hỏa đến bây giờ vẫn còn sống sao? Bởi vì vẫn không trông thấy gương mặt quen thuộc trước kia, Tề Hoan liền cho rằng những năm này bọn họ sớm đã không còn nữa.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, thực lực của Minh Hỏa năm đó đã rất cao rồi, cho dù Lục Đạo xảy ra chút biến động thì hẳn sống sót không phải là điều khó khăn.

Hắn vốn có mười tám đứa con trai, bây giờ xuất hiện thêm một đứa con gái, cũng không phải chuyện lạ gì.

Nghĩ tới đây, Tề Hoan liếc Minh Tư một cái rồi chìm vào trạng thái mê man, nếu nàng ta không phải đứa con gái giỏi nhất của Minh Hỏa vậy thì nàng ta xui xẻo rồi. Năm xưa không giết Minh Hỏa là vì tình cảm đã qua của hai người, cho dù Tề Hoan hận hắn, nhưng có một số việc rất khó quên, nàng không hạ thủ được, cũng không thể mở miệng.

Nhưng con gái con trai của hắn lại không thuộc phạm vi nể tình của Tề Hoan, chỉ cần có cơ hội, bắt được liền giày vò đến chết.

“Tiểu Miêu, ngươi biết bốn thần tướng của Tiên Giới tên là gì không?” Tề Hoan lười biếng hỏi thăm.

“Tên của thần tướng chưởng quản thiên kiếp là Thiên Phạt, những người khác ta không biết.” Tiểu Miêu dường như nhớ ra chuyện gì đáng sợ, thân thể nhịn không được run rẩy.

“Thiên Phạt? Hắn rất lợi hại sao?” Chưởng quản thiên kiếp cơ à, Tề Hoan vẫn cho rằng thiên kiếp là do Lôi Thần hoặc Thiên Lôi chưởng quản, xem ra, Tiên Giới biến đổi thật lớn a.

“Hắn là thần tướng có thực lực yếu nhất, nhưng địa vị rất đặc thù.”

“Đúng vậy, có aichường quản thiên kiếp mà địa vị không đặc thù chứ.” Tề Hoan trở mình cười nói.

Có lẽ nên tìm thời gian trở về Lôi Thần tháp nhìn xem, nói sao thì đó cũng là vật trong bụng mình, hơn nữa mình có thể trọng sinh cũng là nhờ Lôi Thần tháp.

Nhớ tới lời tiểu hồ ly nói. Mặc Dạ đã ở lại trong đó rất nhiều năm mới có thể thu thập đủ hồn phách của nàng, ngực Tề Hoan liền có chút đau.

Nam nhân kia cái gì cũng không chịu nói. Hắn là Quỷ Tiên, ở lại trong Lôi Thần tháp thì khác gì lên núi đao xuống biển lửa trong địa ngục chứ, ngu ngốc!

Vốn dĩ đám mây trên không trung bay chậm như rùa, đột nhiên Tề Hoan cảm giác được một lực uy áp rất mãnh liệt bao phủ, sắc mặt nàng phát lạnh, duỗi tay kéo Minh Tư qua.

“Dùng nó làm lá chắn cũng vô dụng, ta vốn không hề quan tâm nó...” Một thân ảnh đỏ rực đột nhiên xuất hiện giữa không trung, vừa vặn ngăn cản lối đi của đám mây. Nhưng khi người nọ nhìn thấy rõ một bên mặt của Tề Hoan, hắn lập tức choáng váng.

“Minh Viêm...” Tề Hoan cũng hơi chấn động, hóa ra cái miệng mình tốt không linh, xấu thì lại linh a. Mặc dù qua nhiều năm như vậy chưa từng gặp lại, nhưng mặt của Minh Viêm Tề Hoan vẫn nhớ rõ. Hắn vẫn giống trước kia, nhưng lại khiến người ta cảm thấy càng ngày càng chín chắn hơn.

“Người là Tề Hoan?!! Không phải người đã chết rồi sao?” Minh Viêm ngây ngốc nhìn chằm chằm Tề Hoan, khuôn mặt kia... loại cảm giác đặc thù thuộc về Tề Hoan kia, tuy Minh Viêm hình dung không ra nhưng hắn dám khẳng định, người này chắc chắn là Tề Hoan không thể nghi ngờ.

Nhưng Tề Hoan không phải đã chết mười ba vạn năm rồi sao, lúc trước thời điểm nàng tự sát, bốn thân thú của Tiên Giới và mấy Tiên Tôn đều chết theo, những người còn sống sót thì đều giữ kín như bưng chuyện này. Còn về phần phụ thân hắn – Minh Hỏa đã vì chuyện này hậm hực mười ba vạn năm.

“Ta không thể sống lại sao?” Tề Hoan cũng không hề buông tay, thời gian thật khiến người ta già đi a, tu vi của Minh Viêm vậy mà đã cao hơn nàng, thật sự khiến người ta thương tâm. Mặc dù mọi người quen biết đã lâu, nhưng Tề Hoan vẫn không quên, nàng coi như là người đã gián tiếp hại chết mẫu thân của Minh Viêm, tuy nàng cho rằng lỗi không phải của mình, nhưng Minh Viêm sẽ nghĩ như vậy sao?

“Hừ, mạng của người thật lớn đấy.” Trong chốc lát Minh Viêm đã có suy xét trong lòng, Minh Tư sống sót, cho dù nó giống Tề Hoan thì sao, cũng chỉ là thể thân mà thôi. Thế nhưng nếu như Minh Hỏa biết Tề Hoan còn sống, chỉ sợ sẽ không bỏ qua như vậy.

Minh Viêm làm sao cũng không hiểu được, phụ thân mình rớt cuộc yêu mến

Tề Hoan ở điểm nào, nữ nhân này dựa vào cái gì lại khiến hắn chết mê chết mệ.

“Không dám không dám, được rồi, đừng dài dòng, muốn làm gì nói nhanh lên.” Nếu là kẻ thù, Tề Hoan không có hứng thú cùng hắn tiếp tục nói nhảm, muốn đánh muốn giết một câu là đủ rồi.

“Vốn dĩ ta định mang người và Minh Tư trở về, nhưng hiện tại nha...”

Minh Viêm còn chưa dứt lời, tay phải đã đánh ra một quyền, một con Hỏa Long màu đỏ trên cánh tay hắn xông về phía Tề Hoan.

Hỏa Long kia cũng không phải bày biện cho đẹp mắt, nó chính là Long Hồn thật, Tề Hoan biến sắc, trực tiếp duỗi tay đẩy Minh Tư ra làm lá chắn.

Minh Viêm căn bản không để ý đến sự sống chết của Minh Tư, con Hỏa Long không hề có chiều hướng chậm lại, xuyên qua ngực Minh Tư tiếp tục tấn công về phía Tề Hoan.

Thứ đồ chơi biến thái gì vậy! Tề Hoan thiếu chút nữa nhìn không được chửi ầm lên, nàng còn tưởng rằng Long Hồn có thể giết chết Minh Tư, ai ngờ Long Hồn xuyên qua thân thể nàng ta vậy mà không làm tổn thương nàng ta.

Nhưng Tề Hoan có thể khẳng định, nếu mình bị vật kia đụng phải, cho dù không bị thiêu chết thì cũng phải mất một tầng da. Chỗ này không phải nhân gian bồng còn có thể nhận được tiền bảo hiểm, nàng không có hứng thú học Phụng Hoàng.

“Hồ ly chó ngủ, sắp bị nướng rồi kia kìa.” Địa võng của Tề Hoan nghênh tiếp Hỏa Long, vốn nghĩ có thể ngăn trở nó, ai ngờ nó lại xuyên qua rồi. Rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể vừa chạy vừa gọi tiểu hồ ly hỗ trợ. Dù sao tiểu hồ ly cũng tu luyện hệ hỏa, không sai khác nhau lắm.

Tiểu hồ ly bị một câu của Tề Hoan dọa tỉnh lại, từ trong ngực Tề Hoan chui ra, lắc cái đầu nhỏ, sau khi thấy rõ Hỏa Long Hồn, hai mắt nó sáng ngời,

“Nhanh, nhanh tìm cách bắt lấy nó bồi bổ cho ta!” Bên trong Hỏa Long Hồn có hỏa nguyên lực cực kỳ phong phú, ăn nó tuyệt đối có thể bổ sung Thái Dương Chân Hỏa đã bị tiêu hao của tiểu hồ ly, thậm chí còn tiến thêm một bước.

Tiểu hồ ly nhất thời kích động, căn bản không thấy rõ tình huống trước mắt là gì, trực tiếp bổ nhào đến Hỏa Long Hồn.

“Bà ngoại ơi, quá vô sỉ rồi!” Tề Hoan không ngờ tới, trong Long Hồn kia vậy mà chứa quyền kinh của Minh Viêm, tiểu hồ ly vừa bổ nhào qua liền bị quyền kinh ẩn trong đó trực tiếp đánh bay, góc độ kia, nhìn thế nào cũng thấy là bay về hướng Tề Hoan bên này.

Tránh hay là không tránh, vấn đề này thật sự quá nghiêm trọng. Cuối cùng Tề Hoan tách đám mây dưới chân thành hai nửa, một nửa giữ lại ình chạy trốn, một nửa để đỡ tiểu hồ ly. Hồ ly thì đỡ được rồi, nhưng mà. . . . . Nhìn cái lỗ thủng hình hồ ly trên đám mây kia, Tề Hoan rất là xấu hổ.

Thật ngại quá, đám mây của mình dường như không chắc chắn lắm.

” Minh Viêm khôn kiếp, có bản lĩnh thì trực tiếp đánh với gia gia người một trận.” Tiểu hồ ly ngã sấp trên mặt đất, trong không khí truyền đến tiếng la. Tề Hoan thở phào một cái, còn có sức mạng người, xem ra bị thương không nghiêm trọng.

“Cửu Vĩ Thiên Hồ!” Bởi vì tiểu hồ ly quá nhỏ cho nên thời điểm nó xuất hiện Minh Viêm không chú ý tới nó, nhưng mà âm thanh của tiểu hồ ly Minh Viêm vẫn nghe thấy.

Hậu đài phía sau Cửu Vĩ Thiên Hồ này không hề nhỏ, cho dù là bây giờ thì nữ nhân kia cũng không phải kẻ mà bọn họ có thể tùy tiện chọc tới. Chẳng qua hẳn biết chuyện năm đó tiểu hồ ly không hiểu tại sao hồn phi phách tán, nếu bây giờ nhân tiện giết nó đi, chắc chắn không có ai biết.

“Có phải sợ rồi không, có gan người xuống đây ah. Ai nha, eo của ta. . . . .”

. . . . . Tiểu hồ ly biết Minh Viêm lợi hại, Tề Hoan và Tiểu Miêu liên thủ cũng không đối phó được, cho nên nó hy vọng có thể thu hút được sự chú ý của Minh Viêm, về phần gã Tiên Tôn đứng bên cạnh Minh Viêm, nó không biện pháp.

Nếu thật sự không ổn thì mọi người vẫn nên làm được gì thì làm đi.

“Ta sợ? Hừ, nếu người muốn chết như vậy, ta sẽ tác thành cho người, sau khi xử lý người xong, tiếp theo sẽ giết Tề Hoan.” Khóe miệng Minh Viêm câu lên một nụ cười lạnh, tay phải không ngừng đánh ra một quyền nhằm về hướng tiểu hồ ly, vì phòng ngừa phiên toái, một chiêu này hẳn dùng mười thành uy lực.

Quyền kinh kia đã thành hình, lớn hơn tiểu hồ ly không biết bao nhiêu lần, hỏa nguyên lực dày đặc cùng sức mạnh ẩn trong đó thật khiến người ra kinh hãi.

Đây chính là chiêu thức của Thiên Tướng, đơn giản lại làm cho người ta không có sức chống cự. Tiên Tôn gì chứ, chỉ cần dưới Thiên Tướng, tất cả đều là giun dế.

Đừng nói tiểu hồ ly, ngay cả Tề Hoan cũng bị lực uy áp kinh khủng này chế trụ, căn bản không thể cử động. Cũng may tiểu hồ ly tu vi cao hơn Tề Hoan, có thể nhúc nhích nhưng tốc độ chậm hơn nhiều, động tác chậm như thế, muốn né khỏi một quyền kia cơ bản là không có khả năng.

Một quyền này nếu thật sự đánh vào người nó, đoán chừng tối nay thực sự sẽ có bánh bao nhân hồ ly để ăn.

Khi Tề Hoan chuẩn bị cưỡng chế sử dụng lĩnh vực kéo Minh Viêm vào, thì một đạo kiếm quang màu bạc ngăn cản quyền kinh kia ngay tại chỗ cách tiểu hồ ly không đến nửa mét.

Tiếp đó, đạo ngân quang kia hóa thành mấy vạn tia sáng, chẳng những làm xáo trộn quyền kinh của Minh Viêm, mà còn đâm về phía Minh Viêm.

Vạn kiếm xuyên tim a, kỹ năng quần công (*) trong truyền thuyết, quả nhiên không phải là trâu bò bình thường!

(*) quần công: nghĩa gần giống với quần ẩu :) tức là tấn công hội đồng ^^

“Dám giết người ở địa bàn của ta, Minh Viêm, ngươi rất muốn chết sao?”

Âm thanh sắc lạnh không biết từ chỗ nào truyền đến, Tề Hoan chỉ cảm thấy dường như chung quanh đều là tiếng nói quen thuộc kia.

Ừ, xem ra là con rắn không có ý tốt kia rồi, xuất hiện thật đúng lúc ah!

Nhưng mà tại sao hắn lại chạy tới đây, thật là trùng hợp.

“Ngân, ngươi tốt nhất đừng nhúng tay vào, bằng không. . . . .”

“Phập phập” một tiếng, Minh Viêm kinh ngạc nhìn nơi mũi kiếm màu bạc xuyên qua từ phía sau người mình, “Bằng không thì sao, ngươi cảm thấy, Minh Hỏa đáng để ta sợ hãi sao?”

Mặc dù thực lực đều là thiên tướng, nhưng vừa nhìn một cái liền có thể thấy rõ chênh lệch. Thời điểm Tiểu Ngân xuất hiện, Minh Viêm không hề nhận ra. Cũng may tốc độ phản ứng của hắn đủ nhanh, chịu đựng đau đớn kịch liệt từ kiếm của Tiểu Ngân mà chạy trốn, một tay kéo Minh Tư, bay về phía chân trời.

Trên thân kiếm màu bạc lưu lại mấy giọt máu màu đỏ, Tiểu Ngân nhìn lướt qua gã Tiên Tôn bị ném lại kia, không chút lưu tình trực tiếp cắt cổ, nhân tiện đánh tan nguyên thần của hắn.

Chương 192: Kim Ốc Tàng Kiều

Sau khi Tiểu Ngân xuất hiện, tình thế nhanh chóng xoay chuyển, Tề Hoan cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Nhìn xem nhìn xem, rất quá đáng, mình tốt xấu gì cũng nuôi nó nhiều năm như vậy, cho dù không có công lao cũng có khổ lao đúng không, vậy mà con rắn chết tiệt này lại không thèm nhìn nàng, trực tiếp đi xem tiểu hồ ly.

Được rồi, tạm thời xem như chúng nó cảm tình tốt cùng nhau lớn lên.

Tiểu Ngân nửa quỳ trước mặt tiểu hồ ly, cẩn thận từng li từng tí ôm nó vào trong lòng bàn tay, tiểu hồ ly nội thương không nghiêm trọng lắm, trúng một quyền, thân thể hơi biến dạng mà thôi.

Cái này đối với nó mà nói căn bản không tính là vết thương lớn gì.

Nhưng nếu có người giúp nó không phải đi lại đương nhiên nó sẽ không từ chối, chẳng qua sắc mặt con rắn chết tiệt này là sao a! Hấn bày cho ai xem!!

Nhìn vẻ mặt tái nhợt của Tiểu Ngân, tiểu hồ ly phút chốc nổi giận.

Dứt khoát “hừ” một tiếng nằm bò trên người Tiểu Ngân không thèm để ý đến hấn nữa, mặc hấn cẩn thận ôm mình.

“Người làm sao lại chưa chết?” Đứng trước mặt Tề Hoan, Tiểu Ngân nhìn vẻ mặt không tốt của nàng, ngữ khí cực kì khó chịu.

“Người cũng chưa chết, dựa vào cái gì nguyên rủa Tiểu Hoan chết!” Tiểu hồ ly nghe xong lập tức đốp chát lại, nghe răng trợn mắt nháy ra khỏi ngực hấn. Nhưng với kích cỡ như chim sẻ của nó, Tề Hoan thực sự không cảm giác được cơn giận gì!

Lý do vì sao Tiểu Ngân ác cảm với mình như vậy, thực ra trong lòng Tề Hoàn hiểu rõ, nếu không phải năm đó nàng xúc động, thì tiểu hồ ly sao phải lưu lạc đến tình trạng bây giờ. Con rắn kia trước nay chỉ để tâm đến chuyện của tiểu hồ ly.

“Ta. . . . .” Vạt áo bị tiểu hồ ly làm nát bét, tốt xấu gì đó cũng là tiên y ah, thật sự rất lãng phí. Tiểu Ngân cũng không để tâm, thấy tiểu hồ ly tức giận, hấn chỉ có thể kìm nén cơn giận ngập trời với Tề Hoan.

“Ta cái gì mà ta, dù sao cũng không được phép mắng Tiểu Hoan.” Tiểu hồ ly giương nanh múa vuốt, thậm chí lưu lại trên tay Tiểu Ngân hai vết máu.

“Ta đã biết.” Tiểu Ngân thở dài, nhiều năm như vậy, tính khí tiểu hồ ly vẫn không hề thay đổi. Thật không biết nữ nhân kia rốt cuộc tốt ở điểm nào!

Tiểu Ngân không tình nguyện nhìn về phía Tề Hoan, rất lâu sau mới nhàn nhạt mở miệng, “Minh Viêm sẽ không nói hành tung của người cho Minh

Hỏa, nhưng không lâu sau nhất định Minh Hỏa sẽ biết, đến lúc đó ta không giúp được ngươi. Ta không phải là đối thủ của hắn.”

“Cho nên?” Tề Hoan nhướn mày, nàng chưa từng hy vọng Tiểu Ngân hỗ trợ, nhưng hắn là hắn sẽ có biện pháp đi. Hơn nữa. . . . . Liếc nhìn tiểu hồ ly, Tề Hoan buồn cười, tiểu hồ ly thê nhưng lại một lòng đi theo mình, coi như vì tiểu hồ ly, Tiểu Ngân cũng sẽ không thể bỏ mặc mình trong nguy hiểm.

“Ngươi có thể đi tìm Lô Thần và Thiên Lô, ta đoán hai người bọn họ có lẽ đã đạt tu vi thần tướng rồi, Minh Hỏa tuyệt đối không phải đối thủ của hai người bọn họ.” Lời Tiểu Ngân nói tiết lộ không ít tin tức, hắn đang nói cho Tề Hoan biết thực lực của Minh Hỏa khủng bố thế nào.

“Không có biện pháp nào tốt hơn sao?” Nói thật, Tề Hoan không muốn đi tìm Lô Thần, nàng không muốn nhận sự che chở của người khác.

“Nghe nói bốn thần thú và tháp Lô Thần đều do ngươi tạo ra, nếu ngươi có thể khống chế Lô Thần Tháp, hoặc là khống chế bốn thần thú, thì ngươi hoàn toàn có thể đi ngang ở Tiên Giới.” Tiểu Ngân tức giận hừ một tiếng.

“Cái này cũng là một ý kiến hay a.” Tề Hoan vuốt cằm, mặc dù không biết có thể được hay không, nhưng cái kia dù sao cũng là đồ do mình luyện hóa ra, chắc sẽ không bài xích mình mới phải.

“Ngươi cứ từ từ suy nghĩ đi, trước tiên cùng ta trở về.” Nói xong Tiểu Ngân ôm tiểu hồ ly đi, bỏ lại Tề Hoan ở phía sau mỉm cười kỳ dị. Xem mình không vừa mắt phải không, hừ. Về sau cho ngươi ném mùi đau khổ.

Nghe nói bây giờ Tiểu Ngân đứng đầu một thành, Tề Hoan cũng không quá kinh ngạc, dù sao thực lực của Tiểu Ngân khi đó đã mạnh đến khủng bố rồi, điều khiến nàng tò mò là, theo cá tính của Tiểu Ngân sao hắn có thể cam tâm tình nguyện làm chủ thành gì gì đó đây?

Không biết trong những năm này rốt cuộc hắn đã trải qua những chuyện gì. Độn Thành chính là thành mà Tiểu Ngân quản lý, thoạt nhìn còn náo nhiệt hơn thành Tịch Diệt, Tề Hoan không nhanh không chậm đi theo Tiểu Ngân, không bỏ qua ánh mắt si mê của mấy tiên nữ đối với Tiểu Ngân trên đường, thậm chí còn có người quang minh chính đại ném mị nhãn, đáng tiếc đương sự vẫn như cũ mặt không biểu tình.

Tề Hoan nhún nhún vai, cũng may, nàng đã qua tuổi hoài xuân. Nhìn các cô nương can đảm này, nàng thật sự cảm thấy bản thân đang già đi rồi.

Theo Tiểu Ngân trở về phủ thành chủ, nàng – khách nhân bị chủ nhân gạt qua một bên, người ta trực tiếp ôm tiểu hồ ly đi mất, không có biện pháp Tề Hoan chỉ có thể tự lực cánh sinh.

Cũng may phủ thành chủ này không lớn, người ở bên trong không nhiều, Tề Hoan chưa đi được mấy bước đã thấy lão quản gia đi tới. Mặc dù lão nhân này thoạt nhìn tướng mạo rất già nhưng thực lực lại không kém, ít nhất cũng là bát trọng thiên.

Ai, thời đại bất đồng, năm đó Chân Quân được mọi người khâm phục bây giờ duỗi tay túm một cái có thể ném ra bốn năm người. Đây là thói đời gì a, còn để cho đám người mới như các nàng sống hay không.

Có lẽ Tiểu Ngân đã dặn dò lão quản gia kia, cũng không biết hẳn nói gì với lão mà lão mang theo Tề Hoan tham quan phủ thành chủ, nhân tiện bảo Tề Hoan tự mình chọn chỗ ở.

Tuy nói phủ thành chủ không lớn nhưng đó cũng chỉ là so sánh thôi. Nếu ở chỗ này đi dạo một vòng, một canh giờ là mất phương hướng rồi. Cũng may phong cảnh ở đây không tệ, Tề Hoan cũng không chú ý, vừa nghe lão quản gia giới thiệu vừa đi về trước.

“Đây là chỗ nào?” Đi qua chín hành lang uốn khúc, ngã rẽ xuất hiện một cái công vòm bằng đá. Tề Hoan nhìn thoáng qua, bên trong lò mờ có thể thấy được một tòa lầu các, sân viện trồng rất nhiều hoa và cây cối, cánh hoa phấn trắng theo gió nhẹ không ngừng bay xuống.

“Ách. . . . .” Trong lòng lão quản gia cả kinh, lão nhất thời không kiểm tra lại dẫn Tề Hoan đến chỗ này.

“Bên trong không thể ở sao?” Nhìn hoa và cây đầy vườn, Tề Hoan lại nhớ tới thời gian ở phái Thanh Vân lúc trước, hồi đó nơi ở của Hoa Hiến Tử sư huynh khắp nơi đều là hoa đào, sư huynh của nàng ủ rượu hoa đào tuy không sạch sẽ lắm, nhưng mà hương vị thật sự không tồi. Đáng tiếc. . . . . Hiến tại căn cơ phái Thanh Vân ở nhân gian đã bị hủy, mọi người phái Thanh Vân trên Tiên Giới lại biến mất không còn một mống.

“Ở đây. . . . . Ở đây không tiện!” Lão quản gia lau mồ hôi trên trán, mặc dù không biết vị trước mắt này có quan hệ thế nào với thành chủ, nhưng mệnh lệnh của thành chủ là tất cả đều theo tâm nguyện của nàng, những lời này thế nhưng đầy thâm ý đó a.

“Phủ quản gia, ngài tới đây có chuyện gì không?” Không đợi lão quản gia mở miệng, Tề Hoan chợt nghe thấy giọng nói thanh thúy dễ nghe của nữ tử truyền đến từ trong sân.

Ah, kim ốc tàng kiều! Đây là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Tề Hoan.

“Hỏa tiểu thư, lão nô có lễ.” Quản gia cung kính bái vọng về phía tiểu viện kia.

“Phủ quản gia khách khí, đều là người một nhà.” Giọng nói dễ nghe của nữ tử một lần nữa vang lên.

Chương 193: Áp Đảo Mới Là Vương Đạo!

A, người một nhà.

Tề Hoan tỏ ý đã hiểu, nam nhân mà, huông chi nam nhân đã nhiều tuổi như Tiểu Ngân tìm vợ cũng không có gì lạ, chỉ là. . . thực không có chuyện gì sao?

Mặc dù Tề Hoan rất hiếu kỳ về nữ nhân bên trong, nhưng Tiểu Ngân cũng không phải nam nhân của nàng, tìm nữ nhân thế nào đều không liên quan gì đến nàng. Cho nên, Tề Hoan đành kìm nén lòng hiếu kỳ của mình lại.

“Hỏa tiểu thư, nếu người không có gì phân phó, lão nô lui xuống trước.”

Thái độ của Phủ quản gia đối với vị tiểu thư này cực kì cung kính, có thể thấy được lão nhân này xuất phát từ tấm lòng.

“Đừng đi vội, chỗ này đã lâu lắm rồi không có khách đến chơi, nói thế nào thì ta cũng là chủ nhân. . . . .” Sau khi âm thanh âm này truyền đến, bỗng nhiên Tề Hoan thấy cây cối trong sân theo thứ tự di chuyển sắp xếp thành một con đường nhỏ, một nữ tử mặc y phục màu xanh chậm chậm đi về phía hai người.

Cô gái này không được xem là quá xinh đẹp, nhưng nụ cười nhạt trên mặt lại khiến cho người ta cảm thấy thoải mái, nhưng khi nhìn thấy mình, giữa lông mày lại có một chút buồn bã như có như không. Minh hoa mắt sao?

Trong lòng Tề Hoan âm thầm suy nghĩ.

“Xin chào, ta là vị hôn thê của Ngân, xin hỏi quý tính của tiểu thư?” Hỏa Như đi đến trước mặt Tề Hoan dịu dàng cúi đầu, thật sự khiến Tề Hoan thụ sủng nhược kinh.

Điều này cũng không thể trách nàng kinh ngạc, ai bảo từ khi nàng đặt chân đến Tiên Giới, những nữ tử gặp được nếu không phải người điên thì cũng là mất đề sau gáy, nàng cho đến nay còn chưa từng được nói chuyện với nữ nhân bình thường. Nhìn xem phong thái của người ta, tư thái ưu nhã này. . . ai! Nữ nhân của Tiên Giới cần phải như vậy mới đúng.

Chẳng qua, hôn phu dẫn theo một nữ nhân không rõ lai lịch về nhà, thế nhưng nàng ta cái gì cũng không hỏi, thật không biết do nàng ta không quan tâm, hay là nhất mực tin tưởng Tiểu Ngân đây?

“Xin chào, ta tên Tề Hoan.” Quản gia ở bên cạnh thấy Tề Hoan nghe xong thân phận của Hỏa Như mà không có biểu cảm đặc biệt gì, lúc này mới thở phào một cái, xem ra không phải tình mới bên ngoài của chủ tử.

“Cô là bằng hữu của Ngân sao?” Hỏa Như dè dặt hỏi, trong mắt không thể

che giấu sự hiếu kỳ.

Lông mày Tề Hoan cau lại, “Chúng ta quen biết đã lâu. Mặc dù khi đó ở chung một chỗ nhưng về cơ bản là không nói chuyện với nhau”.

“À.” Câu trả lời của Tề Hoan nói rõ ràng khiến Hỏa Như hơi thất vọng, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường. “Nếu không có việc gì, vậy đến chỗ của ta ngồi một chút a, Ngân sai người đưa liệt hương tới, một mình ta uống cũng không có ý nghĩa.”

Liệt hương là cái gì Tề Hoan không biết, nhưng người ta đã mời, nàng còn phải ở chỗ này thêm một thời gian, đương nhiên không thể không nể mặt nữ chủ nhân.

Lão quản gia nhìn Tề Hoan và Hỏa Như đi vào trong viện, đứng bên ngoài đợi một lát cuối cùng trở về báo cáo với chủ nhân.

Ở bên ngoài nhìn vào trong viện cảm thấy thực sự rất đẹp, đến khi vào trong rồi Tề Hoan vẫn có cảm giác như đang mơ, nếu không phải Hỏa Như dẫn nàng đi thì nàng cảm thấy mình thậm chí có khả năng lạc đường. Hoa trồng trong viện này tên Lãnh Hương, ở Tiên Giới quanh năm nở không tàn, nhưng sau khi cánh hoa héo tàn sẽ hình thành nên sương mù ở xung quanh, trong màn sương tản ra mùi hương thơm ngào ngạt.

Vì vậy, khi đứng trong sân Tề Hoan có cảm giác mình đang ở trong biển mây mù, hơn nữa nghe nói hương khí này rất có lợi đối với tiên nhân.

Dĩ nhiên, Lãnh Hương là loài hiếm có ở Tiên giới, nghe Hỏa Như nói Tiểu Ngân phải hao tốn rất nhiều công sức mới cấy ghép được.

Lúc Hỏa Như nói những điều này, Tề Hoan vẫn chú ý nét mặt của nàng ta, hình như không hề có vẻ cố ý khoe khoang. Giống như bé gái trước giờ không có bạn bỗng nhiên tìm được người nói chuyện, nóng lòng muốn đem chuyện vui của mình chia sẻ với đối phương.

Tề Hoan chỉ cười nghe nàng nói, ngẫu nhiên chen vào một hai câu, hai người ở chung rất hài hòa

Nhưng ở một nơi khác trong phủ thành chủ, bầu không khí hiển nhiên không tốt lắm. Trên thực tế chỉ có một người đang áp suất thấp mà thôi, tiểu hồ ly thì bỏ nhà lên bàn ăn lấy ăn để.

Lúc Phủ quản gia bước vào, cảnh thấy được chính là thành chủ nhà mình đang ôm một nam tử trẻ tuổi trong ngực, nam tử kia toàn tâm toàn ý bỏ nhà về phía mặt bàn, thành chủ thì đen mặt tím trở về.

Không thể trách Tiểu Ngân tức giận, hẳn cho rằng mười ba vạn năm không gặp, tiểu hồ ly nhìn thấy hẳn dù sao cũng phải có chút cảm khái gì đó, kết quả ngược lại người ta rất giỏi, ngoại trừ thẹn ra, trong mắt không hề chứa bất kỳ thứ gì! Đều là do Tề Hoan dạy dỗ, một con hồ ly ngoan như vậy, làm sao lại biến thành thế này đây! Ở đáy lòng Tiểu Ngân gào thét.

“Đừng kéo ta!” Lực cản từ sau lưng truyền đến khiến tiểu hồ ly khó chịu quay người lại, trong miệng vẫn còn ngậm một con chim lớn cỡ bàn tay.

Mặc dù gia súc ở Tiên Giới không bằng nhân gian, cũng mất nhiều năm tu thành chính quả, nhưng linh thú gì gì đó lại không ít, chất lượng thịt đều rất ngon, chẳng qua tiên nhân bình thường trông thấy linh thú đều quả quyết không chịu ăn chúng mà thôi.

“Người không thể ngồi ăn tử tế à.” Điều hấn muốn nói vốn không phải cái này, nhưng mà, ai

~~“Quá phiền toái, nếu không ta biến về thành hồ ly?”Tiểu hồ ly khó chịu lắm bầm một câu, nếu không phải do bản thể của mình quá nhỏ, ăn quá lâu thì ai thèm nghe lời hấn biến thành hình người ah.

“Không được.” Tiểu Ngân cưỡng ép ấn tiểu hồ ly lên đùi, “Người yên phận một chút cho ta.”

Ăn một cái liền trên nhảy dưới tránh, hấn không có chút tự giác làm người nào sao?

“Được rồi, được rồi, người nói nhiều quá.” Tiểu hồ ly lắm bầm một câu, nghiêm túc ngồi trên đùi Tiểu Ngân, trái lại không hề cảm thấy động tác của hai người có gì kỳ quái.

Phủ quản gia mới vừa vào cửa, hai con mắt thiếu chút nữa rơi xuống. Đây là tình huống gì, thành chủ ôm một nam nhân ăn cơm?!

“Thành chủ...” Do dự một lúc, Phủ quản gia vẫn tiến về phía trước vài bước, cung kính cúi người.

“Ừ, sắp xếp thỏa đáng chưa?” Sắc mặt Tiểu Ngân không thay đổi quay đầu nhìn về phía quản gia. Hấn biết rõ Tề Hoan kia cực kì khó trị, nếu nàng cố tình xoi mói khuyết điểm thì sắp xếp thế nào cũng thành phiền phức, còn không bằng để nàng tự chọn.

“Chuyện này... chuyện này... Tề tiểu thư đang ở cùng một chỗ với Hỏa tiểu thư.”

“... Tùy nàng, đúng rồi, cái này đưa cho Hỏa Như, để nàng ấy bế quan lĩnh hội đi.”

Tiểu Ngân tiện tay ném ra một chiếc Tử Kim Bạc, trên mặt khắc chi chít những chữ nhỏ, liếc nhìn thôi đã khiến người ta đầu óc choáng váng, đây không phải vật người bình thường có thể xem.

Phủ quản gia vội vàng cất kỹ, cung kính bái lạy, chuẩn bị lui ra.

“Đúng rồi, phải một người thông minh lanh lợi một chút đi hầu hạ Tề Hoan.”

“Vâng” Nét mặt Phủ quản gia hơi kỳ lạ. Vốn cho rằng Tề Hoan và thành chủ thật sự không có quan hệ gì, nhưng bây giờ xem ra lại không phải như vậy, bằng không thì làm sao thành chủ lại bảo Hỏa tiểu thư bế quan, không phải là muốn hai người các nàng tránh gặp nhau sao, còn nam tử kia nữa, hấn là ai?

Nghĩ nửa ngày cũng không tra được manh mối gì, cuối cùng Phủ quản gia lắc đầu, thờ dài đi về phía tiểu viện của Hỏa Như.

Cùng Hỏa Như nói chuyện phiếm, Tề Hoan cơ bản hiểu được một chút quan hệ giữa nàng ta và Tiểu Ngân. Nói thế nào đây, nữ nhân này là bởi vì quan hệ thông gia nên mới bị đưa tới chỗ Tiểu Ngân. Những chuyện khác Hỏa Như không nói, Tề Hoan có hỏi nàng ta cũng không trả lời rõ ràng, người ta đã không muốn nói, Tề Hoan cũng không cố gắng tìm hiểu. Tính cách hai người không giống nhau, vốn không có tiếng nói chung gì nhưng Hỏa Như khá tò mò về cuộc sống ở nhân gian của Tề Hoan, Tề Hoan kể không ít chuyện ở nhân gian với nàng ấy, đương nhiên, nàng không nói đến sự môn của mình.

Mặc kệ nơi này có phải địa bàn của Tiểu Ngân hay không, dù sao nàng cũng không quen Hỏa Như, phái Thanh Viên ở Tiên Giới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nàng vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ, nói nhiều rất dễ rước lấy phiền toái.

Lúc sắc trời gần tối, Phủ quản gia mới trở lại, Tề Hoan đoán chừng hình như mình ở chỗ Hỏa Như quấy rầy khá lâu rồi, đành mở miệng cáo từ. Nhận thứ quản gia đưa cho, Hỏa Như cẩn thận cất kỹ, rồi vui vẻ tiễn Tề Hoan ra sân.

Sau khi Tề Hoan rời khỏi, gian phòng hai người vừa ngồi lúc nãy bỗng nhiên xuất hiện một nữ tử mặc y phục nha hoàn, khi Hỏa Như đi về thấy nàng kia cũng không có biểu cảm kinh ngạc gì.

“Tiểu thư, có cần Lục Ương đi điều tra thân phận của nàng ta không?” Nha hoàn kia thu dọn chén trà Liệt Hương hai người vừa mới uống xong, lại bưng cho Hỏa Như một ly nước.

“Không cần, có lẽ những lời nàng ta nói điều là sự thật.” Hỏa Như nhìn nước trong chén, nhàn nhạt nói.

“Nhưng Ngân đại nhân đã rất lâu rồi không đến thăm tiểu thư.” Lục Ương nhin không được nhíu mày. Hơn nữa nàng cảm thấy thân phận của nữ nhân này không đơn giản.

“Tiểu thư, tính tình này của người và thiếu gia làm sao một chút cũng không hề giống nhau ah! Thiếu gia gã người tới đây không phải để chịu khinh bỉ.” Lục Ương nhin không được dậm chân.

“Yên tâm, trong lòng ta rất rõ, ca ca ah, chính là nghĩ quá nhiều. Ngân là nam nhân trọng tình nghĩa, sao hử có thể phản bội vị đại nhân kia.”

Lục Ương nhìn tiểu thư nhà mình, bất đắc dĩ thở dài, mặc dù Ngân đại nhân đối xử với tiểu thư thân thiện hơn so với mọi người, nhưng ánh mắt ngài ấy nhìn tiểu thư không phải là yêu thích, nàng luôn cảm thấy chỉ có một mình tiểu thư nhiệt tình mà thôi.

Chọn bừa một tiểu viện đẹp mắt để ở, sau khi đuổi nha hoàn quản gia phái tới ra ngoài, Tề Hoan ngả người nằm bẹp lên giường.

Thật mệt quá ah!

Bầu trời bên ngoài cửa sổ tối đen như mực, tối nay không có trăng, ngược

lại ánh sao dày đặc lấp lánh, đáng tiếc, Tề Hoan đang ngủ mơ không rảnh chú ý đến phong cảnh đêm trăng này.

“Tiểu Hoan.” Giọng nam trầm thấp mang theo chút khàn khàn vang lên bên tai, hô hấp của Tề Hoan vẫn ổn định như trước.

“Nương tử.” Không ngừng cố gắng, đáng tiếc vẫn không có phản ứng.

“Nương tử, thức dậy đi”. Lần này giờ trò, rốt cục, Tề Hoan đầu óc không tỉnh táo đã cảm giác được một đôi tay lớn dính lên da thịt bên hông mình, từ từ di chuyển lên trên.

Bà ngoại nó, tên hỗn đản nào dám sờngực lão nương! Tề Hoan vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, theo phản xạ nhấc chân đạp về phía bộ vị trọng yếu! Đáng tiếc chưa đạp trúng đã bị người ta kẹp chặt.”Tiểu Hoan, việc này liên quan đến hạnh phúc nửa đời sau của hai chúng ta, nàng không thể xằng bậy.” Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, Tề Hoan mở to hai mắt, phát hiện Mặc Dạ đang ghé sát trên người nàng, trong mắt mím cười nhìn nàng.

“Mặc. . . . . Sao chàng lại ở Tiên Giới?” Thấy rõ người đến, Tề Hoan hơigiật mình nhưng vẫn rất có ý thức vòng tay qua cổ Mặc Dạ.

“Ta nhớ nàng.” Mặc Dạ xoay người ôm Tề Hoan vào trong ngực, đưa tay gạt mấy sợi tóc tán loạn trên trán nàng ra sau tai, trong giọng nói hàm chứa vẻ mỉa mai, “Có nhớ ta không?”

“Không. . . . . Có. . . . .” Bàn tay nhỏ bé của Tề Hoan chọc chọc ngực Mặc Dạ, cười đến sáng lạn.

“Haiz. . . . . Thật sự làm ta thương tâm mà, nếu không nhớ ta, vậy ta đi đây.” Nói xong, Mặc Dạ thật sự đứng dậy, muốn xuống giường.

“Không được không được.” Tề Hoan ôm chặt Mặc Dạ, hai chân quẩn bên hông hẳn.

“Thật sự không nhớ ta?” Một tay ôm eo nhỏ nhắn của Tề Hoan, một tay nắm khuôn mặt trơn mềm của nàng, Mặc Dạ cười rất đắc ý, cố ý muốn hỏi ra đáp án.

“Hừ, chỉ có một chút xiu mà thôi.” Mặc dù nói rất miễn cưỡng nhưng bên tai ửng đỏ vẫn khiến Mặc Dạ vô cùng vui sướng.

“Mạnh miệng.”

“Mới . . . . . Ôi, nơi này là cảnh trong mơ sao?” Nhìn chăm chăm cột giường kia một lúc lâu, Tề Hoan xác định, cái giường mình vừa ngủ và cái này không giống nhau, một lần nữa quay đầu nhìn trong phòng. Ngay cả bài trí cũng không giống.

“Không phải.” Đem mặt vùi vào cổ Tề Hoan, chọn chỗ mẫn cảm của nàng mà hôn, khiến toàn thân Tề Hoan chấn động, nhưng điều này cũng không thể ngăn cản được lòng hiếu kỳ của nàng.

“Không phải cảnh trong mơ. . . . . Chẳng lẽ là lĩnh vực của chàng?” Tề Hoan nháy mắt mấy cái, theo thói quen nàng đã coi Mặc Dạ như nhân tài vạn năng rồi.

“Đây là lĩnh vực của nàng, nàng lại không tìm ta, buộc lòng ta phải tự mình tìm nàng thôi.” Lần trước Tề Hoan kiệt sức bị cưỡng ép ra khỏi lĩnh vực của mình, lại giữ Mặc Dạ lại.

Nếu là người khác, có lẽ khi Tề Hoan rời khỏi lĩnh vực liền trực tiếp bị bắn ra ngoài, nhưng Mặc Dạ dù sao cũng không phải người bình thường, hẳn thế nhưng lại có thể dung hợp lĩnh vực của mình cùng lĩnh vực của Tề Hoan thành một bộ phận, kết quả chính là hẳn có thể tùy ý ra vào lĩnh vực của Tề Hoan, đương nhiên, loại chuyện này không phải ai cũng có thể làm được.

Lĩnh vực của Tề Hoan đối với Mặc Dạ căn bản không có nửa phần mâu thuẫn nào, cho nên lúc lĩnh vực của hai người dung hợp, Tề Hoan không phát hiện ra.

Nếu là người khác, loại chuyện này căn bản không có khả năng phát sinh. Đương nhiên, điểm tốt của việc này chính là về sau Mặc Dạ có thể từ quý vực của mình tiến vào lĩnh vực của Tề Hoan. Mà Tề Hoan nha, điều tốt của nàng nàng chính là nếu gặp đối thủ khó chơi, nàng có thể trực tiếp ném vào trong quý vực của Mặc Dạ, để Mặc Dạ đối phó.

Điều kiện tiên quyết là nàng có đủ thực lực kéo người nọ vào lĩnh vực.

“Lĩnh vực của ta à . . . . .” Trong lòng Tề Hoan khẽ động, đáy mắt hiện lên một tia giao hoạt, hừ hừ, nếu đã là địa bàn của mình thì sợ hẳn làm quái gì. Cho nên, ngay khi Mặc Dạ ôm Tề Hoan khí thế ngất trời, một thùng nước lạnh từ đỉnh đầu hẳn dội xuống, làm cho hẳn lạnh đến xuyên tim.

“Tiểu Hoan. . . . .” Mặc Dạ cực kì bất đắc dĩ nhìn nữ nhân ngồi trên người mình đang cười vô cùng vui mừng, cười khở. Bởi vì đã sớm chuẩn bị kỹ càng nên Tề Hoan căn bản không bị nước giội đến.

“Chàng đừng xằng bậy nha, lĩnh vực của ta trông thế nhưng rất yếu ớt đó.” Nàng không quên lời nam nhân này nói lần trước, hừ, hiện tại bản cô nương nàng không muốn, người tự mình chơi đi.

“Lần này sẽ không. . . . .” Tề Hoan vẫn là xem thường Mặc Dạ, một thùng nước lạnh không thể giội hết dục vọng của hẳn, ngược lại còn có chút giống như lửa cháy đổ thêm dầu? Tề Hoan cảm thấy không ổn, trực giác muốn chạy.

Nói đùa gì chứ, lãng phí thời gian nhiều ngày như vậy, ngay cả cậu mình cũng không đi tìm, khó khăn lắm mới ổn định được lĩnh vực của Tề Hoan, sao hẳn có thể khinh địch thả người chứ.

“Không được không được, ta vẫn không yên tâm.” Tìm thời cơ tốt, từ trong ngực Mặc Dạ nhảy ra ngoài, Tề Hoan quay người liền muốn chạy.

“Thật sự không sao mà. . . . .” Duỗi tay ôm Tề Hoan trở về, tiếp tục gặm chỗ vừa mới với gặm.

“Cái kia. . . . . Ta lo lắng. . . . .” Nhỡ may làm được một nửa, bùm một cái lĩnh vực vỡ tan, thì nàng phải tìm ai đập lửa a!

“Được rồi.” Mặc Dạ thở dài, tiếp tục như vậy nhất định sẽ ảnh hưởng đến chất lượng, cho nên Mặc Dạ vạn năng quyết định tìm cách khác, “Chúng ta đổi chỗ.” Mặc dù lĩnh vực của mình cảnh sắc không được đẹp cho lắm, nhưng là ổn định.

“Ta không đi quý vực, chỗ đó rất ghê tởm.”

” . . . . . Nữ nhân, vậy nàng liền cam chịu số phận đi!” Nữ nhân này thật khó trị mà, Mặc Dạ rốt cục nhìn không được trực tiếp hóa thân thành lão sói xám đầy ngã Tề Hoan xuống giường. Hiện tại xong rồi, dồn ép triệt để, ngay cả cơ hội phản kháng người ta cũng không cho.

“A. . . . . Chàng, bình, bình tĩnh một chút. . . . . A. . . . .” Hai tay bị Mặc Dạ cố định lên đỉnh đầu, Mặc Dạ điểm một cái, y phục của Tề Hoan liền hóa thành rất nhiều cánh hoa màu tím, tung bay khắp phòng, bên trên còn phát ra quang sáng nhàn nhạt.

“Ta thích cảnh này~” Hai mắt Mặc Dạ dường như có thể phun ra lửa, nhìn chăm chăm thân thể trắng như tuyết trần trụi dưới thân mình.

“Ta cảm thấy được . . . . .” Tề Hoan chỉ nói được một nửa, nam nhân kia đã không nhẫn nại nổi nữa, trực tiếp cúi đầu xuống ngậm nụ hoa phấn hồng của nàng vào trong miệng, tỉ mỉ gặm cắn, lúc thì dùng đầu lưỡi đùa bỡn.” Huhu. . . . . Chàng bắt nạt ta. . . . .”

Bị chấn động bất thành linh khiến Tề Hoan nhìn không được nức nở nghẹn ngào lên tiếng.

“Ta chỉ là đang cố gắng thực hiện nghĩa vụ mà thôi.” Mặc Dạ nói mơ hồ không rõ, hấn sao nhẫn tâm để nương tử như hoa như ngọc một mình phòng không gói chiếc chử.

“Không muốn.”

“Hừm?” Hấn vừa mới bị cự tuyệt sao? Mặc Dạ sững sốt một chút, cảm giác tai của mình có vấn đề.

“Chàng, buông ta ra.” Nhân lúc Mặc Dạ ngớ người, Tề Hoan giãy hai tay, nhân tiện đẩy nam nhân phía trên ngã sang bên cạnh.

??!! Chuyện gì xảy ra thế này? Trong đầu Mặc Dạ hiện đầy dấu chấm hỏi, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nương tử rõ ràng đang viết ‘ta khó chịu, đừng trêu ghẹo ta’, nhất thời hấn không biết rốt cuộc là làm sao.

Rất tốt, nhìn Mặc Dạ bị đẩy sang một bên, đang ngẩn người, nét mặt tươi cười của Tề Hoan lại một lần nữa bày ra, hừ, dựa vào cái gì nàng phải ở phía dưới, áp đảo mới là vương đạo.

Thân thể trần trụi ngồi trên người Mặc Dạ, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy đắc ý, ai bảo người cởi ra y phục của ta, ta cũng cởi y phục của người, cái này chẳng phải huề nhau sao. Bàn tay nhỏ bé sờ đai lưng của Mặc Dạ, rút ra, ném đi. Xiêm y trong phút chốc bị xé nát, dù sao đây cũng là lĩnh vực, chỉ cần Mặc Dạ không phản kháng thì xé quần áo cũng dễ dàng như xé giấy mà thôi.

Nhưng. . . . . thật không hiểu đầu óc Tề Hoan rốt cuộc tính toán thế nào, như vậy coi như là huề nhau sao? Có trời mới biết.

Hóa ra nương tử thích ở phía trên. Cái này tuyệt đối không có vấn đề gì, hẳn nhất định phối hợp. Mặc Dạ ngoan ngoãn nằm ở trên giường, tùy ý bàn tay nhỏ bé của Tề Hoan bận rộn trên người mình.

“Tiểu Hoan. . . . . Nàng biết làm thế nào không?” Nhìn Tề Hoan ngồi trên người mình suy nghĩ cực khổ, rốt cuộc Mặc Dạ nhin không được mở miệng hỏi một câu.

” . . . . .” Mặc dù không phải lần đầu tiên Tề Hoàn áp đảo Mặc Dạ, có điều, ách. . . . . Khoảng cách thời gian quá dài, có lẽ nàng nên từ từ nhớ lại trình tự.

“Tiểu Hoan?”

“Kêu cái gì, để ta nhớ lại đã.”

” . . . . .” Đợi nàng nhớ lại thì mình đã bị dục hỏa đốt người mà chết rồi!

Chương 194: Nhập Thân

Tuân theo chủ trương ‘tự mình động thủ cơm no áo ấm’, Mặc Dạ không đợi Tề Hoan suy nghĩ nhiều, trực tiếp ấn người lên giường, vừa dỗ dành vừa với lừa gạt ăn sạch sẽ.

Sau khi ăn uống no đủ, Mặc Dạ giống như con mèo trộm được thịt ôm Tề Hoan đang tỏ vẻ căm giận vào trong ngực, tay chân quấn trên người nàng. “Hừ!” Tề Hoan khó chịu trừng mắt lườm hắn, nam nhân này thật không đáng tin tưởng một chút nào. Mặc dù cảm giác không tệ, nhưng đây là vấn đề nguyên tắc!

“Tức giận?” Mặc Dạ buồn cười ghé mặt sát vào Tề Hoan, “Hay là nàng cảm thấy chưa thỏa mãn?” Nói xong, trong mắt Mặc Dạ thậm chí lóe lên tia sáng kích động.

Hắn muốn làm gì, vừa rồi còn chưa đủ sao, còn muốn mấy lần nữa?!! Tề Hoan bị dọa sợ tới mức thiếu chút nữa đạp Mặc Dạ từ trên giường xuống đất.

“Chàng đừng xúc động, có chuyện gì chúng ta từ từ nói nha.” Tề Hoan ôn nhu vỗ về, sợ lát nữa Mặc Dạ lại biến thân thành người sói, nàng không xác định được mình có ngăn cản nổi hay không.

“Ta cảm thấy. . . . . Làm nhiều lần có lợi cho việc hiểu biết lẫn nhau.” Mặc Dạ nháy mắt mấy cái, cười đến vô cùng sáng lạn, hắn thích nhất phương thức giao tiếp này.

“Nằm mơ đi!” Hai chân nhỏ không có nê nếp đạp mạnh vào người Mặc Dạ, đáng tiếc không thu được kết quả như mong muốn. Mặc Dạ không hề bị đe dọa, đùi nhấc qua trực tiếp đè hai cái chân của nàng xuống.

“Ngoan, chớ lộn xộn, bằng không lát nữa ăn tiếp đó.” Tề Hoan uốn éo một lần nữa khơi lên dục vọng nguyên thủy của nam nhân nào đó, dị vật nóng rực trên bụng khiến nàng lập tức thành thật nghe lời.

Nằm trong ngực Mặc Dạ, Tề Hoan chớp chớp đôi mắt long lanh như nước nhìn hắn, bốn ý của Tề Hoan là ‘xem ta ngoan ngoãn biết bao, chàng hãy bỏ qua cho ta đi’. Nhưng trong mắt Mặc Dạ, ý của Tề Hoan lại là, ‘đến đây đi đến đây đi, đến ăn ta đi ~~’

Nam nhân và nữ nhân, phương diện lĩnh ngộ luôn có chút khác biệt.

Cũng may, đầu óc của Mặc Dạ vẫn còn thanh tỉnh, hắn có chính sự phải làm, bằng không hai người định lăn qua lăn lại đến sáng sao!

“Bây giờ chúng ta nói chuyện nghiêm túc.” Mặc Dạ ngồi dậy, ga trải

giường trượt xuống eo lộ ra nửa người trên. Tấm ga trải giường hơi mỏng không có hiệu quả che lấp gì, có thể thấy được bộ vị nào đó vẫn hung phân như trước.

Tề Hoan chuyển động thân thể, đầu nhỏ gối lên đùi Mặc Dạ, ngửa đầu nhìn hắn, “Chuyện nghiêm túc gì?” Mặc Dạ tìm nàng có lẽ có quan hệ tới Minh Vương, gần đây không phải hắn trở về tìm Minh Vương đang mất tích sao? “Hình như Minh Vương đến Tiên Giới.” Hai tay nhẹ nhàng ân huyệt đạo trên đỉnh đầu Tề Hoan, nhìn dáng vẻ Tề Hoan nhắm hai mắt hưởng thụ, hắn thiếu chút nữa lại nhin không được. Hít thật sâu vài ngum, vất vả lắm mới kiềm nén được ham muốn của mình.

“Hắn đến Tiên Giới làm gì? Chuẩn bị đánh Tiên Giới, hay đến dò đường?”

Tề Hoan hào hứng hỏi thăm. Làm Minh Vương tốt đẹp không muốn lại chạy tới nơi chướng khí mù mịt này, thật đúng là rảnh rỗi quá sinh hư mà. Trên thực tế trong mắt Tề Hoan, đừng nói Minh Giới, ngay cả Ma Giới cũng mạnh hơn Tiên Giới nhiều. Tiên Giới ngoại trừ phong cảnh đẹp, tên gọi coi như dễ nghe ra thì tìm không thấy chỗ nào đáng khen cả.

“Bối Bối không biết bị ai bắt cóc nên hắn đuổi theo.” Trong mắt Mặc Dạ lóe lên một tia hung ác nham hiểm, đối với Minh Vương mà nói, Bối Bối là sự tồn tại đặc biệt. Mặc dù Bối Bối gọi hắn là phụ thân, nhưng trên thực tế hai người bọn họ không có quan hệ huyết thống mà có một tầng ràng buộc rất sâu.

Người mang Bối Bối đi đương nhiên cũng biết điều này, hơn nữa rất có thể là lợi dụng Bối Bối để xếp đặt thiết kế Minh Vương.

“Chàng lo lắng hắn gặp nguy hiểm?” Dù sao cũng là cậu của Mặc Dạ, là người thân duy nhất trên đời. Những năm Tề Hoan không ở bên cạnh, người có thể cùng Mặc Dạ trò chuyện e rằng cũng chỉ có một mình Minh Vương, mặc dù quan hệ của hai người thoạt nhìn không được tốt lắm, nhưng Tề Hoan biết rõ trong lòng Mặc Dạ vẫn rất quan tâm người cậu này. Nếu không, theo tính cách của Mặc Dạ, sao có thể để Tề Hoan một mình đi Tiên Giới, còn bản thân trở lại Minh Giới đây.

“Hắn đã gặp nguy hiểm rồi, Minh Vương Án của Minh Giới đã rơi vào tay kẻ khác, vật kia vốn dùng để mở cửa Minh giới, nếu sử dụng bừa bãi, ác quỷ của Minh giới sẽ chạy khỏi cửa luân hồi, đến lúc đó hắn sẽ phải chịu thiên kiếp rất kinh khủng.” Tuy Minh Giới là chế độ quân chủ tập quyền, nhưng điều tốt Minh Vương hưởng thì trừng phạt đương nhiên cũng phải do hắn gánh vác.

Chỉ cần hắn không chết, hắn vẫn là Minh Vương, người khác dùng đồ đạc của hắn phạm tội, hắn phải chịu trách nhiệm.

“Chàng muốn ta tìm Minh Vương Án về, hay muốn ta đi tìm hắn?” Tề Hoan đột nhiên cảm thấy mình phải gánh vác một sứ mạng rất nặng nề, ừm, rất có cảm giác thành tựu.

Kết quả, Mặc Dạ nói một câu đã cắt ngang ý tưởng tốt đẹp của nàng, “Nàng muốn đi chịu chết sao?”

Nam nhân không hiểu phong tình! Tề Hoan khó chịu chọc chọc ngực hắn, “Ta cũng rất lợi hại đấy.” Mặc dù lúc đánh nhau bình thường nàng thích quần áo, nhưng ai thêm quan tâm quá trình chứ, kết quả mỹ mãn là được không phải sao.

“Nàng đương nhiên rất lợi hại, nếu không sao có thể tìm được nam nhân tốt như ta.” Nhìn xem, sau khi nam nhân thành thân hoặc nhiều hoặc ít đều bị bệnh tự kỷ như vậy đấy. Tề Hoan hiểu rõ, không thêm cùng hắn chấp nhận. “Được rồi, nói mau, ta có thể làm gì hả?” Quần ga trải giường đứng lên, hứng thú dào dạt nhìn chăm chăm Mặc Dạ. Nói chung Tề Hoan cũng là người không chịu ngồi yên, lúc này vừa yên ổn một chút đã muốn tìm chuyện phiền toái ỉn.

“Trước tiên đi gặp thần tướng Thiên Phật, Bối Bối có lẽ đang ở chỗ hắn, sau đó hãy đi tìm Minh Vương.”

Nhắc tới Thiên Phật, ánh mắt Mặc Dạ chợt lạnh. Vốn hắn nghe nói có hai gã Thần Tướng đang ở Minh giới, nhưng chờ đến khi hắn trở về lại chỉ còn một người.

Tìm được đối tượng để trút giận, đương nhiên Mặc Dạ sẽ không để cho gã sống khá giả. Nhưng tạm thời hắn chưa có ý định khai chiến với Tiên Giới nên không ra tay giết chết.

Cái gì mà thần tướng Lâu La quản lý thiên cơ? Không phải gã muốn khuấy rối trật tự của 18 tầng địa ngục sao, vậy thì để gã ở địa ngục thoải mái chơi đùa với bọn hung thú kia đi.

Tề Hoan không lên tiếng, chờ câu nói tiếp theo của Mặc Dạ.

“Ta đi cùng nàng.” Mặc dù thực lực của Thiên Phật thấp nhất trong số các thần tướng, nhưng dù sao hắn cũng là thần tướng, được sắp xếp ở vị trí ấy thì dĩ nhiên sẽ không phải kẻ dễ đối phó gì.

“Chàng muốn đến Tiên Giới?”

“Không, tạm thời ta không thể rời khỏi Minh giới, nhưng ta có thể phân thân niệm đi cùng nàng.”

Cái Mặc Dạ nói thực ra không khác nguyên thân thứ hai mà người ta tu luyện, chủ yếu là hắn cần một thân xác có thể chịu được thân niệm của mình. Trước kia không thể ở bên cạnh Tề Hoan là do không có thân xác thích hợp, nhưng hiện nay đã có rồi.

“Vậy chàng muốn đến như thế nào?” Tề Hoan tò mò hỏi.

“Không phải nàng vừa thu thập được một con Cùng Kỳ sao? Dù sao cũng là tứ đại hung thú, khí tức trên người nó rất giống ta, tuy hơi hỗn tạp một tí.”

Mặc Dạ đương nhiên chú ý tới khí tức màu xám mờ nhạt trên người Tề Hoan.

Đối với chuyện Tề Hoan khắp nơi dụ dỗ tiểu động vật, Mặc Dạ đã quen rồi,

dù sao mỗi lần Tề Hoan nhật được đều là chủng loại quý hiếm.

Mặc dù Cùng Kỳ thuộc loại tà ác, nhưng trên trời dưới đất chỉ còn một con như vậy, cũng coi như không dễ dàng.

“Ta đem thần niệm bám vào trên người nó là được rồi.”

“Vậy Tiểu Miêu kia làm sao bây giờ?” Tề Hoan từng nghe Mặc Dạ nói, tuy thần niệm có thể cùng tồn tại, nhưng cứ tiếp tục như vậy nhất định sẽ để lại di chứng. Huống chi, cấp bậc của Mặc Dạ vẫn còn đó, cho dù Tiểu Miêu là hung thú nhưng nó còn chưa trưởng thành. Nếu cưỡng ép thần niệm của nó và Mặc Dạ tiếp xúc với nhau, làm không tốt sẽ biến nó thành ngu ngốc, Tề Hoan không muốn nuôi một con Cùng Kỳ ngu ngốc.

“Đem nguyên thần của nó tiến vào quỹ vực tu luyện, cái này có lợi rất lớn với nó, chờ đến khi ta rời đi, có lẽ nó đã có thể trưởng thành hoàn toàn rồi.” Oán khí bên trong quỹ vực rất thích hợp cho Tiểu Miêu tu luyện, hơn nữa sau này Mặc Dạ vắng mặt, Tiểu Miêu cũng có thể giúp hắn chiếu cố Tề Hoan.

Đương nhiên, Mặc Dạ cũng có tư tâm của mình. Oán khí bên trong quỹ vực không phải ai cũng có thể tiếp nhận. Chúng đều chịu sự khống chế của Mặc Dạ, nếu Tiểu Miêu thực sự dùng oán khí nơi đó tu luyện, sau này chỉ cần Mặc Dạ muốn, nó nhất định sẽ phải chịu sự khống chế của hắn.

Dù sao cũng là hung thú, bất kể tướng mạo đáng yêu bao nhiêu, bản tính cuối cùng vẫn là gian ác. Mặc Dạ không tin nó, nhưng những chuyện này không cần nói cho Tề Hoan biết. Chỉ cần sau này Tiểu Miêu ngoan ngoãn bảo vệ Tề Hoan, thì sẽ không xuất hiện vấn đề gì.

“Như vậy có được không, chàng xác định Tiểu Miêu sẽ không xảy ra vấn đề gì?” Có Mặc Dạ bên người đương nhiên rất tốt, dù sao một mình mình cũng sẽ luôn bất an, mặc kệ Mặc Dạ dùng phương thức gì tồn tại, chỉ cần hắn ở bên cạnh, trong lòng nàng sẽ luôn ấm áp.

“Tiểu Hoan, nàng nên quan tâm ta trước mới phải.” Mặc Dạ hơi bất mãn kéo Tề Hoan đến bên cạnh, để nàng mặt đối mặt ngồi trên người mình, cảm chiếc cảm xinh xắn của nàng, môi mỏng cọ sát cánh môi trắng mịn phúng phính.

“Nam nhân, ngoài nửa người dưới ra chàng có thể sử dụng địa phương khác để suy nghĩ một chút về vấn đề nhân sinh không?” Tề Hoan nghiêm túc đề nghị, bỗng nhiên nàng cảm thấy bản thân mình gả đi sớm như vậy, thật sự là việc làm không nhìn xa trông rộng cho lắm.

“Đòi người cũng cần phải kích thích một chút a.” Mặc Dạ xấu xa uốn thẳng lưng, uy hiếp mãnh mẽ dòn thẳng vào giữa hai chân mềm mại của Tề Hoan. Trục tiếp kéo ga trải giường xuống, hai tay nắm eo nhỏ của nàng, tìm cửa vào ẩm ướt dùng sức động thân. Kết hợp chặt chẽ khiến hai người nhin không được đồng thời rên rỉ lên tiếng.

“Túng dục . . . quá độ, . . . đối với thân thể không tốt . . . Chàng nên bồi

dưỡng thân thể. . .”

Mặc dù trên thân thể không chiếm được tiện nghi, nhưng ngoài miệng nhất định không thể thua hẳn, Tề Hoan hô hấp không ổn định song vẫn như cũ không quên khiêu khích.

“Bồi dưỡng thân thể?” Đây tuyệt đối là vũ nhục, lông mày Mặc Dạ nhíu lại, động tác dưới thân một lần nữa nhanh hơn, xem ra nương tử thân ái của hắn vẫn chưa thoả mãn, nếu không sao nàng lại nói như vậy. Đã thế, với tư cách là phu quân nhất định phải phục vụ chu đáo mới được.

Mặc Dạ tà ác cười khiến sống lưng Tề Hoan phát lạnh. Nàng đột nhiên cảm thấy mở miệng khiêu khích là hành động ngu xuẩn nhất trần đời.

Cho dù chỉ có nguyên thân tiến vào lĩnh vực, nhưng loại cảm giác này hoàn toàn chân thật đây, bởi vì khoe khoang nhất thời nhanh miệng, Tề Hoan bị Mặc Dạ giày vò đến chỉ còn một hơi. Nằm bệt trên giường, nhìn Mặc Dạ tinh thần sáng khoái bên cạnh, hoàn toàn không giống như vừa vận động kịch liệt, Tề Hoan khóc không ra nước mắt.

Rõ ràng người động là hắn, người mệt mỏi cũng nên là hắn a!

“Trời đã sáng rồi, đem nguyên thân của Cùng Kỳ tiến vào đi.” Chút thỏa mãn nho nhỏ khiến tâm tình Mặc Dạ cực kì tốt, kẻ sát bên tai Tề Hoan nhẹ giọng thương lượng. Không có biện pháp, hắn biết vừa rồi hình như quá xúc động, hiện tại đương nhiên phải dịu dàng. Điều này không thể trách hắn, chỉ cần chạm vào Tề Hoan, lý trí bình thường của hắn đều ở trạng thái bãi công, xúc động một chút cũng là không thể tránh được nha.

Theo cách Mặc Dạ dạy, Tề Hoan thử triệu hoán nguyên thân của Tiểu Miêu, nhưng sự tình không hề đơn giản như trong tưởng tượng của nàng, gọi gần một canh giờ, Tề Hoan mới cảm giác được nguyên thân của Tiểu Miêu có chút dấu hiệu buông lỏng.

Cuối cùng, vẫn là Mặc Dạ ở bên cạnh hỗ trợ, nàng mới thuận lợi triệu hoán được nguyên thân Tiểu Miêu tiến vào lĩnh vực. Đồng thời nàng cũng hiểu rõ, lần đầu tiên mình triệu hoán Mặc Dạ rốt cuộc đã giảm phải bao nhiêu vận cốt chớ.

Nguyên thân Tiểu Miêu là màu xám, sau khi nhìn thấy Tề Hoan không nói hai lời trực tiếp nhe răng trợn mắt ra sức đánh tới. Mặc Dạ điềm một cái, nguyên thân nó lập tức đứng yên giữa không trung, nghe tiếng kêu sắc bén bên tai, Tề Hoan lo lắng kéo ông tay áo của Mặc Dạ, “Sao Tiểu Miêu lại như vậy, nó không biết ta sao?”

“Nguyên thân thường bộc lộ ra bản chất chân thật nhất, chúng không có lý trí.” Nuôi dưỡng Cùng Kỳ không giống với tiểu hồ ly, bất kể Tề Hoan tốn hao bao nhiêu công sức trên người nó nhưng chỉ cần không định hạ kế ước thì sớm muộn cũng có một ngày Tề Hoan sẽ bị tổn thương, thậm chí bị nó hại chết.

Thông thường chỉ có ma tu hoặc quỷ tu mới định kế ước với hung thú mà

thôi.

Tay áo phất lên, trong lĩnh vực của Tề Hoan đột nhiên xuất hiện một cánh cửa lốc xoáy, Tiểu Miêu trực tiếp bị hút vào bên trong, nó giãy dụa muốn leo ra nhưng đáng tiếc căn bản không cách nào thoát khỏi vòng xoáy kia, rất nhanh liền biến mất cùng với cánh cửa.

“Được rồi, đừng lo lắng cho nó, không có chuyện gì đâu.” Biết rõ cho dù đã giải thích rõ ràng với Tề Hoan nhưng nàng vẫn sẽ để ý, Mặc Dạ cũng không nhiều lời với nàng, duỗi tay vỗ vỗ khuôn mặt Tề Hoan, “Trở về đi.”

Sau đó, Tề Hoan cảm thấy trước mắt tối sầm lại, bản thân giống như đi ra khỏi một nơi nào đó, hơi thở nặng nề ở ngực bị quét sạch. Nàng mở to mắt nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã sáng rồi, mình vẫn đang nằm trên giường, Tiểu Miêu ngoan ngoãn ghé vào bên người nàng...

Đúng rồi, Mặc Dạ! Tề Hoan không quên những lời Mặc Dạ vừa nói, nhưng mà hẳn thật sự nhập vào người Tiểu Miêu rồi sao? Tiểu Miêu là giống cái a, lúc này vẫn chưa nói cho Mặc Dạ chuyện này, không biết lát nữa hẳn có phát điên hay không.

Nhéo néo bụng nhỏ đầy thịt của Tiểu Miêu, Tề Hoan nhìn chằm chằm nó, nhưng Tiểu Miêu không hề có phản ứng gì, ngoại trừ thân thể ấm áp ra ngay cả hít thở cũng không có. Sẽ không phải là bị đờ chứ, hay là Mặc Dạ thất bại rồi? Tề Hoan lo lắng suy nghĩ.

Rất lâu sau, qua khoảng thời gian uống hết một chén trà, móng vuốt nhỏ màu trắng của Tiểu Miêu mới cử động, râu trên mép rung rung, nhìn nó nằm ngửa ở trên giường, bốn cái chân quơ quơ trên không, Tề Hoan không nhìn được bật cười.

“Nương tử, cười nhạo phu quân là không đúng.” Giọng nói trầm thấp thuộc về Mặc Dạ vang lên bên tai Tề Hoan, dọa Tề Hoan thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Ngươi, ngươi, ngươi là Mặc Dạ?”

“Nếu không thì là ai?” Thân thể Tiểu Miêu run rẩy đứng lên, mặc dù chỉ to bằng con mèo nhỏ nhưng mà rất có khí thế.

Chương 195: Hấn Quan Trọng Sao?

Việc nhập thân đối với Mặc Dạ không có gì khó khăn, hơn nữa thân thể của Tiểu Miêu lại rất thích hợp, cho nên không cần nhiều thời gian Mặc Dạ đã tỉnh lại.

Tề Hoan vẫn tưởng rằng khi Mặc Dạ biết Tiểu Miêu là giống cái sẽ phát điên, kết quả Mặc Dạ lại nói, loại hung thú Cùng Kỳ này không có giới tính rõ ràng, nói cách khác, có thể chuyển đổi cho nhau.

Nếu như nói có chỗ nào không giống thì chắc cũng chỉ có cặp mắt kia thôi. Mắt của Tiểu Miêu là màu vàng kim, nhưng sau khi Mặc Dạ nhập thân, mắt của nó đã trở thành màu đỏ như máu, lần đầu nhìn thấy rất dễ khiến người ta chú ý.

“Tề tiêu thư, thành chủ mời ngài qua dùng bữa.” Không bao lâu sau, ngoài cửa phòng truyền đến tiếng nói của Phủ quản gia.

Mở cửa phòng, ôm Mặc Dạ trong ngực, Tề Hoan cười cười nói, “Xin dẫn đường.”

Quả nhiên, nhìn bàn thịt và tiểu hồ ly màu trắng giống như quả cầu len đang ăn vội ăn vàng trên mặt bàn kia, Tề Hoan biết mình đang mượn hào quang của nó, nàng có nên vui mừng vì nuôi được một con hồ ly người gặp người thích không?

Tiểu Ngân khó chịu nhìn Tề Hoan tiến vào, nét mặt vẫn lãnh đạm như trước, hoàn toàn không có ý chào hỏi. Tề Hoan cũng không thêm quan tâm, tự mình cầm đĩa vùi đầu ăn tận lực.

“Minh Tư đã trở về cùng Minh Viêm rồi, Minh Hỏa phái hai thủ hạ tâm đắc đến chỗ này của ta.” Nhìn Tề Hoan cướp cánh chim kho từ chân tiểu hồ ly, lông mày Tiểu Ngân nhíu lại.

“Người đánh không lại bọn họ?” Cảm giác được con mèo bên cạnh đang tức giận, Tề Hoan bỗng nhiên nhớ ra hình như mình quên chưa nói chuyện này cho Mặc Dạ.

Hông bết rồi, nam nhân thùng dấm chua này không biết lát nữa sẽ nổi bão thế nào đây.

“Không liên quan đến chuyện đó, sắp tới ta phải rời khỏi đây, nếu ta đi rồi bọn họ sẽ không nể mặt ta nữa.” Thực lực bị người ta nghi ngờ chất vấn, Tiểu Ngân có chút bất mãn nhếch miệng.

“Cho nên?”

“Người có thể đi cùng ta, nhưng chỗ ta muốn đi, Minh Hỏa chắc chắn cũng

sẽ đi, hẳn thấy người là chuyện sớm muộn mà thôi. Nếu không đến nửa đường người có thể một mình rời đi, ta có thể bảo đảm không có kẻ nào đi theo người.” Cho dù không thích Tề Hoan nhưng không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt Phật. Tề Hoan đang ở địa bàn của hắn, an nguy của nàng mình vẫn phải đảm bảo.

“Một mình rời đi à...” Cho nên nói Tề Hoan không giống với những người khác, nàng nghe một câu, rút ra trọng điểm luôn khác người như vậy.

“Người định thay ta chăm sóc hồ ly hả?” Tề Hoan cười như không cười ngẩng đầu nhìn Tiểu Ngân.

“Không được sao.” Sắc mặt Tiểu Ngân trầm xuống, nếu tiểu hồ ly ở bên cạnh Tề Hoan, có trời mới biết sẽ phải chịu bao nhiêu đau khổ, còn không bằng ở cùng hắn.

“Được hay không cũng không phải người nói là xong.” Đại khái do thói hư tật xấu của con người bùng phát, vừa thấy Tiểu Ngân sắc mặt lạnh như băng nói chuyện với mình, Tề Hoan liền cảm thấy trong lòng không thoải mái, chính là muốn chọc hắn bùng nổ. Nàng kéo đuôi tiểu hồ ly, túm nó đặt trước mặt mình hỏi: “Người muốn đi theo ta hay là muốn ở cùng Tiểu Ngân?”

“Đương nhiên là đi với người.” Nhìn đi, ngay cả cận nhắc cũng không cần. Hiện tại Tề Hoan không ngẩng đầu lên cũng có thể đoán được sắc mặt của con rắn kia có bao nhiêu khó coi. Ngẩng đầu nhìn xem, ô hô, không xong, mặt đã đen rồi. Buông đuôi tiểu hồ ly ra, thả nó trở về tiếp tục ăn, Tề Hoan dù bận vẫn ung dung bỏ đĩa xuống, ngồi nhìn Tiểu Ngân.

“Người xem, đây không phải là ta quyết định nhé.” Nhìn nàng vô tội bao nhiêu.

“Điều kiện!!” Tiểu Ngân nghiêng răng nghiêng lợi nói ra hai chữ.

Tề Hoan duỗi ngón trỏ, nhẹ nhàng đong đưa, “Chỉ cần người đi cùng ta, còn sợ bị mất người sao.” Nàng chủ yếu là muốn tìm một tên tay chân có thực lực mạnh mẽ mà thôi, thủ đoạn hãm hại lừa gạt mặc dù nghe không hay lắm nhưng lại rất hữu dụng.

Tiểu Ngân nhìn chằm chằm Tề Hoan một hồi lâu, cuối cùng nhụt chí lắc đầu, “Không được.”

Không phải không muốn, chỉ là thân bất do kỷ mà thôi.

Nếu lúc trước tiểu hồ ly không đột nhiên biến mất, có lẽ hắn còn có thể quay trở lại làm chính mình năm đó, cho dù cùng tiểu hồ ly đợi Tề Hoan sống lại cũng được. Thế nhưng, khi tất cả mọi người đều không còn nữa, chỉ có một mình hắn, nỗi tuyệt vọng này không có cách nào giải bày.

Nếu không phải người nọ xuất hiện, nếu không phải người nọ cứu hắn, có lẽ bây giờ hắn sớm đã hài cốt không còn, đừng nói chi đến việc gặp lại tiểu hồ ly. Cho nên hắn cam tâm tình nguyện đem tự do của mình dâng hiến cho y.

Không biết tại sao Tiểu Ngân lại lộ ra vẻ mặt này, mặc dù trong lòng tò mò nhưng nàng cũng biết cho dù có hỏi thì Tiểu Ngân chưa chắc đã chịu nói. “Vậy được rồi, trước tiên người nói cho ta biết, người muốn đi đâu.” Dù sao nàng muốn cùng Mặc Dạ đi tìm Thiên Phật, nếu như đi cùng Tiểu Ngân có thể gặp hắn thì tránh lãng phí sức lực của bọn họ.

“Lôi Thần Điện.”

“... Thật là nơi khiến người ta hoài niệm a.” Khóe miệng Tề Hoan nhếch lên, vận khí của mình thật đúng là tốt. Lôi Thần Điện, đã trôi qua nhiều năm như vậy, chỉ sợ người và vật đã sớm không còn. Nghe nói bây giờ Thiên Phật là chủ nhân của Lôi Thần Điện, thay thế chấp chưởng thiên kiếp, vậy Lôi Thần tháp nàng để lại có tác dụng gì chứ?

Nếu không phải Minh Hỏa cũng sẽ đến đó, thì Tiểu Ngân mang theo Tề Hoan cũng không có vấn đề gì, chủ yếu là hắn sợ Minh Hỏa sẽ ra tay với Tề Hoan. Đối phó với Minh Hỏa, hắn chỉ có thể bảo đảm bản thân không chết, muốn che chở Tề Hoan, tuyệt đối không có khả năng.

Đương nhiên, trong lòng Tiểu Ngân hiểu rõ, Minh Hỏa sẽ không tổn thương Tề Hoan. Nhưng đã trải qua một trận thay đổi lớn như thế, biết Tề Hoan hại chết mẹ mình vậy mà vẫn chấp nhất với nàng, thì kẻ này thật giống kẻ điên, Ai biết được sau khi gặp Tề Hoan hắn có làm ra loại chuyện khó không chế gì không.

“Ta đi với người.” Tề Hoan cúi đầu nhìn Mặc Dạ nằm bò trong ngực mình chớp mắt, còn cố ý đặt chân lên ngực mình. Thật muốn chặt cái chân kia xuống ăn, nam nhân này, thật không biết phân biệt nơi chốn gì cả. Thời điểm Tề Hoan nói như vậy, Mặc Dạ cũng không để lộ ra biểu tình đặc biệt gì, đoán chừng cũng là đồng ý.

Nếu tự mình đi thì cho dù biết rõ Lôi Thần tháp có tác dụng rất lớn mình, Tề Hoan cũng nhất định không đi, nhưng đã có Mặc Dạ, nàng sợ ai chứ.

“Vẫn lời cảnh cáo lúc trước, xảy ra chuyện, ta không giúp được người.”

“Không sao, chỉ cần người cho ta chút lợi ích, ta giúp người còn không được sao ~”

Quả nhiên, giống như Tiểu Ngân nói, bọn họ vừa ăn xong bữa sáng... Tuy thời gian ăn sáng hơi lâu, từ buổi sáng ăn thẳng đến giữa trưa, nhưng mà, tạm thời vẫn xem như là ăn sáng.

Sau khi ăn cơm xong, người của Minh Hỏa đã tìm đến. Thái độ của hai người này đối với Tiểu Ngân không khách khí cho lắm, thoạt nhìn dường như không sợ hắn.

Đúng lúc Tề Hoan ôm Mặc Dạ rời đi thì hai người này đi đến.

Tề Hoan liếc nhìn hai người, sau đó tiếp tục đi về phía trước. Nàng rất khẳng định, mình không hề lộ ra ánh mắt cười nhạo hay châm chọc khinh bỉ gì, đáng tiếc, nàng không gây chuyện, không có nghĩa là người ta chịu buông tha nàng.

Đi chưa được hai bước, phía trước đã xuất hiện một bức tường chắn ngang, Tề Hoan ngẩng đầu nhìn Trương Minh, lộ ra bộ mặt vô sỉ cười rạng rỡ, “Xin hỏi đại nhân có gì căn dặn?”

Ở Tiên Giới, tiên nhân thực lực đạt đến Thiên Tướng đều phải gọi là đại nhân, Tề Hoan không quen như vậy, nhưng nhập gia tùy tục, gọi một tiếng cũng không mất miếng thịt nào.

“Đây là gì?” Thiên Tướng ngăn cản Tề Hoan vẻ mặt lạnh băng chỉ vào Mặc Dạ đang chộp mắt trong ngực nàng.

“Mèo.” Tề Hoan ngay cả mắt cũng không chớp. Thật ra thân thể hiện tại của Tiểu Miêu so sánh với mèo không khác gì phân biệt giữa ngày và đêm, có mèo nhà ai mọc một đôi cánh dài đỏ như máu sao?

“Mèo? Hừ, làm sao ta lại không biết mèo của Ngân đại nhân giống hung thú Cùng Kỳ như thế.” Người có mắt nhìn vẫn luôn luôn có. Tề Hoan cũng hiểu được, không phải người này muốn gây phiền toái cho nàng, mà là muốn gây sự với Tiểu Ngân.

Việc Thiên Tướng nuôi một con hung thú quả thực cực kì phiền toái. Nhưng chuyện này cũng có không ít người lén lút làm, bọn họ chỉ là cố ý bới móc mà thôi.

“Mèo nhà ta lớn lên giống Cùng Kỳ. Người có ý kiến sao?” Tiểu Ngân từ phía sau đi tới, trong giọng nói mang theo ý khinh thường, tiểu hồ ly ngồi đằng hoàng trên vai hắn, hai chân nhỏ túm một lọn tóc bạc của Tiểu Ngân. “Nêu đây là một con mèo, chúng ta đương nhiên không dám có ý kiến, nhưng mà...” Không đợi dứt lời, hắn đã trực tiếp duỗi tay định túm lấy Mặc Dạ từ trong ngực Tề Hoan.

Hành động này nói ra chính là quấy rối tình dục! Tề Hoan biến sắc, nghiêng người muốn tránh khỏi tay hắn, song bất kể trốn thế nào, thì tay của hắn vẫn cứ đuổi theo như hình với bóng.

Tiểu Ngân trông thấy tình hình này liền biến sắc, định ra tay, ai ngờ Mặc Dạ luôn hiện lành bỗng duỗi móng vuốt ra, cào lên cái tay kia một phát.

Lúc này nếu là Tiểu Miêu thì cào một phát cũng chỉ lưu lại vài vết đỏ mà thôi, dù sao thân thể Thiên Tướng cũng khá cứng rắn, nhưng Mặc Dạ động thủ hiển nhiên không nhẹ như vậy, vừa rồi Tề Hoan thấy rõ, móng vuốt kia thế mà tạo thành mấy vết rãnh màu đen rất sâu.

Gã Thiên Tướng hiển nhiên không ngờ con Cùng Kỳ rõ ràng chưa trưởng thành này lại dám động tay, chờ đến khi hắn phát hiện, móng vuốt đã dán lên da rồi. Trong lòng hừ lạnh, căn bản không cho rằng Cùng Kỳ có thể tạo ra bất cứ thương tổn gì cho hắn.

Nhưng đợi đến khi trên tay xuất hiện bốn vết thương sâu đến mức nhìn thấy cả xương cốt thì không riêng gì hắn, ngay cả Tiểu Ngân cũng ngó ra.

Cho dù chính mình động thủ cũng chưa chắc có thể tạo ra vết thương máu chảy đầm đìa thế này, con Cùng Kỳ kia... hình như có chút không thích

hợp. Ánh mắt Tiểu Ngân quái dị nhìn chăm chăm Tiểu Miêu.

“Tê.” Đau, cơn đau khủng khiếp từ mu bàn tay truyền đến làm cho hấn căn bản không chú ý tới bốn luồng sương mù màu đen rất nhỏ chạy ngược theo mạch máu. Bị hung thú tổn thương là phiền toái nhất, không thể khiến vết thương lập tức khép lại, cho dù có được vật chữa thương cấp cao nhất cũng không được, phải dưỡng thương giống người bình thường. Chỉ sợ ngay cả khả năng lành lại cũng không có.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tiên Giới không thích hung thú đến như vậy, vốn là chủng loại đối lập, làm sao có thể vừa lòng.

“Ngại quá, Tiểu Miêu nhà ta không nghe lời như vậy đó.” Sau khi cào xong, Mặc Dạ rút lại trong ngực Tề Hoan, đôi mắt màu đỏ như máu hiện lên một tia âm lãnh. Tề Hoan nhìn Thiên Tướng đau đến mặt mũi trắng bệch, vết thương trên tay ngược lại rất dọa người, khóe miệng không nhin được nhếch lên.

Nàng biết, nhìn mình có chút hả hê, ai bảo hấn vừa rồi dám có ý đồ động tay động chân với mình, còn phải xem sắc mặt của Mặc Dạ nha, nam nhân nhà mình rất hay ghen đấy, đêm này Tề Hoan thế nhưng nhận thức rất rõ.

“Người, người muốn chết!” Ngoài đau buốt trên bàn tay, Thiên Thượng phát hiện cả cánh tay mình đều đau nhức, bất kể hấn dùng biện pháp gì cũng không không chế được cơn đau kinh khủng kia. Hơn nữa Tề Hoan còn ở một bên nói mát, hấn không tức giận mà được sao.

Nhìn Thiên Thượng kia vẫn muốn động thủ, sát khí trên người Tiểu Ngân không hề che giấu phóng thích ra, nhưng không đợi hấn ra tay, gã nam tử áo xanh chỉ có tu vi tam trọng thiên phía sau gã Thiên Thượng chột đưa tay ngăn cản.

“Thiên Gia, đừng xúc động.” Giọng nam tử áo xanh trong trẻo nhưng lạnh lùng, nghe rất hay. Ít nhất hấn không giống chó điên gặp người liền cắn. Tề Hoan thật sự sợ đám tiên nhân cực phẩm sản xuất từ Minh gia rồi, cả đám đều bị bệnh chó dại, thấy nàng thì sữa loạn, đoán chừng Minh Hỏa những năm này cũng không tốt hơn bao nhiêu.

“Lương... Tay của ta...” Gã Thiên Tướng tên Thiên Gia kia dường như rất nghe lời vị nam tử áo xanh, hấn thật sự lui về phía sau, tay trái cố che vết thương trên mu bàn tay.

“Tiểu thư, ban nãy mạo phạm cô, xin cô tha thứ, có thể cho ta mượn nhìn xem con mèo này được không?” Ngữ khí coi như khá ổn, ánh mắt cũng rất đúng mực. Đương nhiên, Tề Hoan vẫn là công dân tốt tuân theo pháp luật. Nhất định phải phối hợp.

Cầm bàn chân béo múp míp của Tiểu Miêu, cảm nhận được hơi ấm truyền đến từ lòng bàn tay, Mặc Dạ sợ tổn thương nàng liền thu hồi tất cả móng vuốt sắc bén vào trong đệm thịt, sờ tới sờ lui cảm giác thật sự không tệ.

“Nếu người cứ khăng khăng như vậy...” Hai tay nâng Mặc Dạ đưa qua cho

nam tử áo xanh, đáng tiếc, hẳn là người thông minh, chỉ cúi đầu nhìn lướt qua, vừa đối diện với hai con mắt màu đỏ kia, hẳn lập tức lui ra phía sau hai bước.

“Không cần.” Lương khó khăn bình phục sự hoảng sợ trong lòng, hẳn không phải Thiên Tướng, tu vi cũng chỉ là tam trọng thiên mà thôi, sở dĩ có được sự tán thưởng của Minh Hỏa đều là nhờ vào đầu óc của mình. Con Cùng Kỳ kia rõ ràng không thích hợp, hơn nữa, móng vuốt của nó ngay cả Thiên Tướng cũng không cách nào ngăn cản được, nếu hẳn bị chạm một phát, mạng nhỏ còn có thể bảo trụ sao.

Mặc Dạ thấy Tề Hoan vậy mà dám đẩy hẳn ra ngoài, chỉ thiếu không nhảy dựng lên găm thét, ánh mắt đương nhiên hung ác vô cùng, tròng mắt màu đỏ chỉ nhìn đã khiến người ta lạnh sống lưng, loại cảm giác này cũng không phải chỉ có một người nhận thấy.

“Nếu không có chuyện gì, ta đi về trước.” Ai, cảm giác cáo mượn oai hùm thật tốt.

Tề Hoan ôm Mặc Dạ chuẩn bị rời đi, ai biết gã Thiên Tướng tên Thiên Gia vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Ngân đại nhân, lần này chúng ta tới là vì mời Tề Hoan tiểu thư đi một chuyến, hi vọng ngài phối hợp.”

“Mệnh lệnh của Thần Thượng Minh Hỏa, ta đương nhiên phối hợp. Nàng ấy chính là Tề Hoan, các người hãy nói với nàng.” Có thể khẳng định, con Cùng Kỳ trong ngực Tề Hoan đã xảy ra chuyện gì đó mà mình không biết, Tiểu Ngân ngược lại không lo lắng cho Tề Hoan, hơn nữa, hẳn cũng không vừa mắt nữ nhân này, để nàng chịu chút đau khổ cũng tốt.

Mặc dù Thiên Gia rất sợ con Cùng Kỳ trong ngực Tề Hoan, nhưng còn chưa đến mức quá sợ hãi, hơn nữa, nhiệm vụ Minh Hỏa dặn dò nếu làm không xong, cái hẳn sắp đổi mặt sẽ không phải chỉ là một hình phạt đơn giản.

Đừng thấy hẳn ở bên ngoài là Thiên Tướng oai phong, ở trong mắt Minh Hỏa, bọn họ bất kể lúc nào cũng có thể bị bóp chết như con sâu cái kiến mà thôi.

Sự chú ý của Thiên Gia và Lương lại một lần nữa chuyển dời đến Tề Hoan, Tề Hoan hung dữ trừng Tiểu Ngân một cái, đáng lẽ chỉ mấy câu là có thể đuổi hai người này đi, hẳn lại cố ý hất nước bắn lên người mình.

È hèm, xem ra con rắn này thật sự không chịu đau khổ là không được rồi.

“Tiểu Ngân...” Tề Hoan cười mà không cười.

“Hử?”

“Tiểu viện nhà ngươi rất đẹp a, đặc biệt là vị hôn...” Tề Hoan còn chưa dứt lời, Tiểu Ngân đã biến sắc, trong mắt bốc lên sát khí, nếu là người khác thì đã sớm bị hù dọa rồi, đáng tiếc Tề Hoan căn bản không sợ, chỉ cười mỉm nhìn hẳn.

“Hai vị, mời.” Trên người Tiểu Ngân đột nhiên xuất hiện một lực uy áp

khiến Lương và Thiên Gia căn bản không dám cự tuyệt. Chỉ có thể tro mắt nhìn Tề Hoan rời đi.

“Tiểu Hoan, dường như có chuyện nàng đã quên nói với ta?” Không đợi Tề Hoan trở về phòng, Mặc Dạ đã nhin không được hỏi. Mặc dù giọng nói rất có cảm giác áp bách, ừ, khí thế cũng rất đầy đủ, nhưng đối diện với Tiểu Miêu nói ra chủ đề thâm trầm như vậy, Tề Hoan lúc nào cũng buồn cười. “Chuyện này lại không quan trọng.” Chọn lời nói dễ nghe, nhất định phải làm cho tâm tình hắn khoan khoái dễ chịu một chút.

Điều này có nghĩa là, cuộc sống sau này của nàng sẽ rất dễ chịu.

“Không quan trọng?” Vừa nghe đã thấy lý sự rồi, nếu hắn không ở đó, nếu Tề Hoan gặp phải Minh Hỏa, nàng định tự mình đối phó thế nào. Nhớ tới người kia, lửa giận của Mặc Dạ liên không thể đè nén, không phải hắn tức giận chuyện Minh Hỏa liên kết với Lô Thần âm mưu ám toán hắn trong đêm động phòng hoa chúc, mà là hắn hận năm đó Minh Hỏa ép Tề Hoan gả ỉnh! Nếu không phải vì ngưng tụ linh hồn của Tề Hoan, một khắc cũng không thể buông lỏng, thì làm sao hắn có thể để yên cho Minh Hỏa sống tới tận bây giờ.

Hiện tại, hắn ta vậy mà còn chưa từ bỏ ý định.

“Chàng cảm thấy hắn quan trọng sao?” Người kia bộ dạng thế nào nàng cũng sắp quên rồi, thù hận không hề khắc cốt ghi tâm như vậy. Trong lòng Tề Hoan vẫn hiểu rõ, những chuyện kia, cho dù Minh Hỏa không làm thì người khác cũng sẽ làm. Sự tồn tại của Mặc Dạ lúc đó chính là đe dọa của Tiên Giới.

Chẳng qua, ai cũng không ngờ tới, cái gọi là Lục Đạo sụp đổ, Mặc Dạ chỉ là một nguyên nhân dẫn đến, nàng mới là người thực hiện, điều này có lẽ là nhân quả đi.

“Hừ.” Mặc Dạ không trả lời, nhưng thái độ của Tề Hoan làm cho tâm tình hắn khá vui sướng, chỉ là vẫn hơi có chút bực mình mà thôi.

“Ngoan, meo một cái, ta cho chàng ăn cá.” Gãi gãi cằm Tiểu Miêu, đùa giỡn một chút.

“Nữ nhân, nàng không muốn sống nữa sao! “Nhìn lông trên người Mặc Dạ dựng đứng lên, Tề Hoan nhún nhún vai, nhìn đi, tính tình nam nhân nhà nàng nóng nảy quá.

“Chàng không thích ăn cá sao?”

“Ta không phải mèo.”

“Không sao, chàng sẽ thích.”

” ... !!”

“Mặc Dạ, kén ăn là không tốt đâu...” Tề Hoan ôm Mặc Dạ đi từ từ, không phát hiện sau khi nàng rời khỏi, một cánh hoa nhạt từ đầu vai nàng rơi xuống, rơi vào trong hoa kính. Rất nhanh liền dung nhập vào trong đất tan biến không thấy nữa.

Lúc này, Hỏa Như đang ngồi ngay ngắn trong phòng, cầm Trương Chi mà Tiểu Ngân đưa tới nhìn chăm chú, đột nhiên thấy nha đầu thiếp thân xông vào.

“Tiểu Lục, có chuyện gì sao?”

“Tiểu thư, nô tỳ nghe được một chuyện.” Tiểu Lục khó khăn lắm mới khiến hô hấp của mình bình tĩnh trở lại.

“Chuyện lớn gì khiến người vội vàng thành cái dạng này?” Hỏa Như cười cười, dường như rất quen với tật xấu của tỳ nữ nhà mình.

“Mặc Dạ mà công tử gia muốn tìm, hiện đang ở bên cạnh Tề Hoan.”

Hỏa Như sững sốt một chút, lập tức nhin cười, “Tiểu Lục, người có nghe lầm hay không, ca ca nói, Mặc Dạ là Quý Tiên, làm sao có thể ở bên cạnh Tề Hoan.”

“Nô tỳ chắc chắn sẽ không nghe lầm.” Tiểu Lục khẳng định.

“Được rồi người không nghe lầm, nhưng mà trên đời này có rất nhiều người tên là Mặc Dạ.” Hỏa Như cũng không để tâm đến lời nói của Tiểu Lục.

Chương 196: Lần Đầu Đến Thành Kinh Lô

Tiểu thư!” Tiểu Lục định nói thêm gì đó, đáng tiếc Hỏa Như đã cúi đầu xuống nhìn đồ vật trên tay, thấy tiểu thư nhà mình dụng tâm như vậy, Tiểu Lục chỉ đành ngượng ngập rời đi.

Nàng biết, tiểu thư không thích tu luyện, nhưng dù sao Ngân đại nhân cũng là thiên tướng, để không trở thành phiên toái của ngài ấy, tiểu thư nhất định phải có khả năng tự bảo vệ mình. Tiểu thư vì Ngân đại nhân bỏ ra nhiều như vậy, thật sự có thể có được hồi báo sao, trong lòng Tiểu Lục cũng không rõ lắm.

Không biết Tiểu Ngân nói với thủ hạ của Minh Hỏa thế nào, cuối cùng hai người không khẳng khẳng muốn dẫn Tề Hoan đi nữa, nhưng cũng không rời đi, hình như bọn họ dự định cùng Tiểu Ngân đến Lô Thần Điện.

Tề Hoan thì không sao cả, chỉ cần có Mặc Dạ, đi đâu nàng cũng dám.

Nhưng gần đây không biết vì sao tiểu hồ ly lại âm ỉ mâu thuẫn với Tiểu Ngân, nói sao cũng đòi về ngủ cùng Tề Hoan. Nửa đêm, nhìn tiểu hồ ly co lại trong ngực nàng, Mặc Dạ đã mấy lần lộ ra móng vuốt sắc bén, dự tính mưu sát con hồ ly này.

Cũng may Tề Hoan biết dùng chính sách dụ dỗ Mặc Dạ, nhẹ nhàng thương lượng đến hơn nửa đêm, cuối cùng mới dập tắt cơn giận của hắn, nam nhân nhỏ mọn này thừa dịp lúc Tề Hoan không để ý liền túm gáy tiểu hồ ly ném xuống đất, sau đó một mình bá đạo chiếm cứ vòng ôm của Tề Hoan.

Buổi sáng tỉnh lại, phát hiện áo mỏng không biết đã bị kéo ra từ lúc nào, nam nhân biến thành mèo chết tiệt kia cứ nhiên đang nằm ngủ giữa bầu ngực nàng.

Tề Hoan sững sốt nửa giây, sau đó không chút khách khí xách nam nhân vẫn còn đang ngủ kia lên, không đúng, là xách con mèo kia ném xuống giường.

Nàng không để bụng Mặc Dạ làm như vậy, thế nhưng nàng không có hứng thú tán tỉnh với Cùng Kỳ.

“Tiểu Hoan... Làm sao vậy?” Nằm rạp trên mặt đất ngáp một cái, thân thể vừa mới dung hợp còn nhiều chỗ chưa thích ứng, cho nên thời gian ngủ cũng lâu hơn một chút. Thân thể Mặc Dạ run rẩy, từ mặt đất đứng lên.

“Hừ.” Đáp lại hắn là một vẻ mặt mẹ kế đen thui.

”...” Nhìn Tề Hoan giống như có thù với quần áo, hung dữ nhìn bộ đồ trên người, Mặc Dạ cuối cùng đã hiểu. Hai cái chân sau hơi dùng lực, thân thể

hóa thành một tàn ảnh, trực tiếp nằm trên đùi Tề Hoan. “Không thích ta biến thành Cùng Kỳ?”

Sao có thể thích! Tề Hoan mắt trắng không còn chút máu, không lên tiếng. “Được rồi, không thích thì nói sớm đi.” Thân thể Tiểu Miêu mềm nhũn, một luồng sương mù màu xám bay ra từ trán nó, rất nhanh biến thành một đạo hư ảnh. Hư ảnh kia càng lúc càng cô đọng, không đầy một lát, Mặc Dạ liền xuất hiện trước mặt Tề Hoan.

Tề Hoan ngạc nhiên duỗi tay néo néo khuôn mặt Mặc Dạ, vậy mà giống như thật, quá kỳ diệu rồi.

Đáng tiếc, loại trạng thái này của Mặc Dạ không thể duy trì quá lâu, tiên khí của Tiên Giới quá nặng, rất dễ tách oán khí trên người hắn. Ôm Tề Hoan hôn một chút, sờ sờ một chút, khó khăn lắm mới dỡ nương tử thân yêu vui vẻ, Mặc Dạ lại quay về thân thể Tiểu Miêu.

Lúc này, Tiểu Ngân đang tu luyện đột nhiên mở to đôi mắt màu bạc, có chút nghi hoặc nhìn ra ngoài cửa sổ, là ảo giác sao?

“Ngân đại nhân.” Đúng lúc Tiểu Ngân ngẩn người, ngoài cửa sổ bỗng nhiên xuất hiện một bóng đen. Giọng nói kia hơi khàn khiến người ta cả người không thoải mái.

“Nói.” Hình như không quá xa lạ vì sao trước cửa sổ lại xuất hiện một người, Tiểu Ngân ngay cả ý muốn ngẩng đầu lên cũng không có.

“Vị đại nhân kia nói, vị khách quý kia trong phủ đệ của ngài...”

“Rầm!” Người nọ còn chưa nói hết, một đạo kiếm quang màu bạc đã xuyên qua bóng đen, khước miệng Tiểu Ngân hiện ra nụ cười lạnh lùng, nghiêng đầu nhìn về phía bóng đen.

“Bất kể là ai, dám động nàng, ta liền lấy mạng kẻ đó.”

“Khẩu khí của ngươi cũng không nhỏ, chỉ là thiên tướng mà thôi, trong mắt vị đại nhân kia chỉ là con sâu con kiến.” Trong lời nói của bóng đen không hề có bất kỳ sự tôn kính nào, ngược lại có ý châm chọc mỉa mai rõ ràng.

“Thật không, ngươi cho rằng như vậy sao?” Tiểu Ngân vừa dứt lời, bóng đen kia liền nhạt dần. Người nọ cũng là người thông minh, biết rõ Tiểu Ngân đã động sát tâm, mặc dù hắn không cam lòng khuất phục Tiểu Ngân, nhưng đối diện Tiểu Ngân hắn vẫn rất sợ hãi.

Con đặng xà này, nếu như không phải vì lời thề năm đó, sao y có thể cam tâm bán mạng vì người khác. Cho dù vị đại nhân kia chỉ sợ cũng không cách nào khiến y cúi đầu.

“Ngươi vẫn nên ở lại đi.” Giọng nói lãnh đạm của Tiểu Ngân vang lên từ sau lưng, thân thể mờ nhạt của người kia lại rõ ràng một lần nữa, nhưng đầu và thân mình đã chia ra làm đôi.

“Ngươi... Lại dám...” Mặc dù không còn thân thể, nhưng vẫn có thể nói chuyện. Tiểu Ngân chán ghét nhìn liếc qua khuôn mặt không tính là khó coi kia, trong mắt không có chút cảm xúc nào.

“Ta nói rồi, chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của ta, bất cứ chuyện gì ta cũng có thể làm giúp hã. Rất không may, nữ nhân kia lại là điểm mấu chốt của ta.” Giống như ném rác rưởi, đem cái đầu người trên tay vứt qua một bên, rất nhanh, nó liền biến thành một cái đầu gỗ.

Tiếp theo thân thể người kia cũng biến thành gỗ, một cây gỗ đen nhánh. Chỉ tùy ý tạo ra một cái tượng gỗ đã có thực lực Chân Quân, xem ra hã vẫn kém hơn người nọ. Cho nên, ước định của bọn họ sẽ tiếp tục kéo dài. “Ngân, người rất để ý nàng ta, có thể nói cho ta biết nàng ta là ai không?” Một giọng nói đột ngột vang lên, trong lòng Tiểu Ngân chấn động, đề xuống ý muốn động thủ. Giọng nói kia mang theo vài phần vui vẻ, giống như đang đứng tán gẫu chuyện trong nhà cùng Tiểu Ngân.

“Đã không biết nàng, vì sao người lại để Tuyệt Sa ra tay với nàng?” Lúc hã biết tin này đã hơi trễ rồi, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc hã tính sổ.

“Đối với nàng ấy ta chỉ hiếu kỳ mà thôi, cô gái này có thuật lôi điện rất lợi hại, mà Thương dương như cũng rất tán thưởng nàng.” Chủ nhân của âm thanh kia không hề ý giấu điểm Tiểu Ngân.

“Cho nên?” Biết rõ người này bất kể làm việc gì cũng đều có mục đích nhất định. Nhưng nếu hã tra không được thân phận của Tề Hoan, chỉ sợ đến lúc đó không biết ai là người gặp nạn.

Về phần thân phận của Tề Hoan, hừ, lúc ấy Mặc Dạ cường thế xóa sạch tất cả những gì liên quan đến Tề Hoan, cho nên ở Tiên giới ngoại trừ mấy người có quan hệ mật thiết với nàng ra thì căn bản không có ai biết đến Tề Hoan, mà mấy người kia cũng tuyệt đối không mở miệng tiết lộ.

Cho nên, cho dù người này có thông thiên triệt địa cũng tuyệt đối không thể nào biết được Tề Hoan là ai. Nghĩ tới đây, tâm tình Tiểu Ngân không hiểu sao lại tốt hã lên.

“Người không biết là gần đây Thiên Phật có chút không thành thật sao?”

“Không liên quan đến ta.” Thần tướng Thiên Phật và thần tướng Lô La không để ý đến khế ước của Lục Đạo, cường thế tiến vào Minh giới, còn liên thủ đôi phó Minh Vương, chuyện này Tiểu Ngân đã sớm nghe thấy. Hã chỉ có thể nói, hai người kia hã là đã sống đủ rồi.

“Ha ha, nếu người cảm thấy được, ta có thể cường mạnh khiến thực lực của nàng ta đạt tới cấp bậc thiên tướng, tiếp quản Lôi Thần Điện cũng không phải việc khó gì.”

“Để làm con rồi của người sao?” Tiểu Ngân hừ một tiếng, Lôi Thần Điện là khối thịt mỡ, đáng tiếc người có thể tiếp quản Lôi Thần Điện quá ít. Nhưng nếu hã thật sự làm như vậy, chỉ sợ sẽ góp phần chọc thủng Tiên giới nhanh hơn.

Đời này của Tề Hoan, nơi căm ghét nhất, chính là Lôi Thần Điện.

Mấu chốt là, bất kể Tiên giới trải qua mấy lần thương hải tang điền (*), thì

nơi đó vĩnh viễn cũng không xoay chuyển.

(*) thương hải tang điền: cuộc bể dâu; thế sự xoay vần; bãi bể nương dâu; biến đổi lớn lao trong cuộc đời.

“Nàng là người người quan tâm, cho nên chuyện này giao cho người, thế nào?”

“Không thế nào cả, ta không làm cũng sẽ không ngăn cản người.”

“Vậy được, cứ quyết định như vậy đi.” Giọng nói phát ra càng lúc càng mờ ảo, hai đoạn gỗ đen nhánh trên mặt đất rất nhanh hóa thành tro, Tiểu Ngân nhìn chăm chăm đồng tro tàn đó, khuôn mặt quanh năm lạnh lẽo chợt nổi lên nụ cười mỉm.

Người kia chỉ là muốn biết thái độ của mình mà thôi, chắc hẳn biểu hiện của mình khiến y rất hài lòng.

Tề Hoan không biết chuyện xảy ra bên chỗ Tiểu Ngân, nàng đang nằm chán nhìn Mặc Dạ đánh nhau với tiểu hồ ly. Nam nhân này, bao nhiêu tuổi rồi còn chấp nhặt với một con hồ ly.

Ở phủ đệ của Tiểu Ngân ngày người không được mấy ngày, Tề Hoan lại một lần nữa khởi hành, chuẩn bị đi Lôi Thần Điện.

Đọc đường, bởi vì có tám chiêu bài là Tiểu Ngân nên không ai dám cản trở. Có một vài tiên nhân lớn tuổi đứng trên phi kiếm dừng ở xa xa, vẻ mặt cung kính nhường đường cho Tiểu Ngân. Quay đầu lại thấy Tiểu Ngân đen mặt, giống như ai nợ tiền hắn.

“Sắc mặt của người có thể đẹp hơn một chút không, ta ăn không vô đó.”

Ngồi trên pháp khí vừa lớn lại xa hoa, Tề Hoan bất mãn trừng mắt với Tiểu Ngân.

Không phải là tiểu hồ ly chết cũng không chịu ở cùng hắn sao, trừng mình có tác dụng à, có bản lĩnh thì tới cướp người ah!

“Hừ!” Tiểu Ngân ngoảnh mặt đi, không hề nhìn Tề Hoan.

Hai thủ hạ của Minh Hỏa ngồi trong phi hành khí (*) thấy cách thức ở chung của Tiểu Ngân và Tề Hoan, liền xoay mặt nhìn nhau, xem ra thân phận của Tề Hoan không thể khinh thường, thậm chí ngay cả Ngân cũng mềm không ăn cũng cúi đầu khuất phục.

(*) dụng cụ phi hành.

Tốc độ của phi hành khí bọn họ rất nhanh, không bao lâu đã đến thành Kinh Lôi nằm dưới sự quản lý của Lôi Thần Điện. Nghe nói, Lôi Thần Điện bây giờ bị liệt vào cấm địa, ngoại trừ thần tướng ra, không ai có thể tiến vào. Ngay cả Lôi Thần tháp cũng không phải thứ mà người bình thường có thể trông thấy.

Cho nên, Thiên Phật đem những người này tụ tập trong Thành Kinh Lôi, thành chủ của thành Kinh Lôi cũng là một trong mười hai thiên tướng, là thuộc hạ của Thiên Phật.

Có thể thấy, quan hệ giữa Tiểu Ngân và thành chủ thành Kinh Lôi không

được tốt cho lắm, bằng không thì tại sao những thiên tướng khác có thể phi vào trong thành, mà bọn họ vừa đến cửa thành đã bị kết giới ngăn cản? Tiểu Ngân cũng không lộ ra biểu tình đặc biệt gì, từ pháp bảo phi hành đi xuống, trực tiếp bước vào bên trong cửa thành, Tề Hoan ôm Mặc Dạ đang ngủ trong ngực, tiểu hồ ly ngồi trên bả vai, ngoan ngoãn đi sát theo sau hắn. “Ngân lão đệ, đã lâu không gặp.” Giữa cửa thành có một người đang đứng, vóc dáng người nọ khác hẳn với người bình thường, thấp hơn một chút, béo hơn một chút, nhìn tổng thể chính là một sinh vật hình cầu, tuy nói hình cầu cũng là dáng người, thế nhưng thân hình của hắn lại khiến Tề Hoan hơi kinh ngạc.

Mặc dù bộ dáng người này thật làm trở ngại bộ mặt thành phố, nhưng khí tức trên người lại rất bá đạo, không phân cao thấp với Tiểu Ngân. Đương nhiên, đây là dưới tình huống Tiểu Ngân không biến thân.

“Công Thạch Cửu, tránh ra.” Tiểu Ngân mặt không biểu tình liếc mắt nhìn hắn một cái, khiến hắn có cảm giác như bị dao găm cắt trên người.

“Ha ha, Ngân lão đệ, tính tình đừng như vậy nha, ta xem, chắc chắc, nghe nói gần đây Ngân lão đệ dẫn một tiêu mỹ nhân hồi phủ, hóa ra là sự thật. Thế nào, cuối cùng người cũng thông suốt rồi, Hỏa Nha không đi tìm người liêu mạng sao?” Tiếng Công Thạch Cửu không lớn nhưng rất có sức xuyên thấu, hiện tại tất cả mọi người đạt đến tu vi thiên tướng trong thành Kinh Lô đều có thể nghe thấy âm thanh của hắn.

Hắn vừa dứt lời, chỉ nghe thấy cách đó không xa truyền đến một trận cười lớn. Tề Hoan tò mò thò đầu ra, phát hiện những người kia vậy mà đều là thiên tướng, đủ bốn gã thiên tướng.

Đây là Thiên Tướng đi đây đường, Tiên Tôn không bằng chó trong truyền thuyết sao.

“Ta nói nha Công Thạch Cửu, sao người có thể nói Ngân lão đệ như vậy, vị hôn thê của người ta thế nhưng lại là em gái ruột của Hỏa Nha đó, mặc dù đã từng bị Liệt Sư vứt bỏ một lần!” Sau khi một gã trong bốn người kia nói xong, mọi người liền cười ồ lên.

Nghe bọn họ nói, Tề Hoan đại khái cũng hiểu được toàn bộ câu chuyện.

Trên thực tế, thanh danh của Hỏa Như trên Tiên Giới thật sự không được tốt lắm, nàng ấy không làm sai chuyện gì, nhưng chủ yếu là nàng ấy từng định chung thân với Liệt Sư – một trong mười hai vị thiên tướng, đáng tiếc Liệt Sư là người của Minh Hỏa, ca ca của Hỏa Như – Hỏa Nha lại là người của đệ nhất thần tướng, hai người xưa nay không hợp nhau.

Ngày Hỏa Như và Liệt Sư thành thân, Liệt Sư ngay cả động phòng cũng không vào, trực tiếp ném hưu thư trước mặt nàng.

Từ đó về sau, Hỏa Như trở thành trò cười của Tiên Giới. Sau đó, Tiểu Ngân đính hôn cùng Hỏa Như. Chuyện này đã xảy ra hơn năm trăm năm, cho dù đã qua lâu như vậy, nhưng vẫn khó tránh khỏi bị người ta chế giễu.

Huông hồ thái độ của Tiểu Ngân đối với các vị thiên tướng khác cực kì không khách khí, đã sớm làm cho bọn họ khó chịu trong lòng, nên có cơ hội liền gây sự với hắn. Tuy nói một người không thể đánh bại Tiểu Ngân, nhưng bọn họ nhiều người như vậy, chẳng nhẽ còn đánh không lại một người hay sao?

Tiểu Ngân cũng nhìn ra được ý đồ của bọn họ, lỗ tai trực tiếp bỏ qua mấy lời chế nhạo kia, tiếp tục đi về phía trước.

Công Thạch Cửu thấy Tiểu Ngân vậy mà không trở mặt, trong lòng liền muốn bước lên tiếp tục mĩa mai hắn, nhưng vẫn có chút khiếp đảm. Thủ đoạn của Tiểu Ngân gã đã được chứng kiến không ít, nếu quả thật khiến hắn nổi giận, hắn tuyệt đối sẽ không để ý tới mình rốt cuộc là người của ai. Hắn là người của đệ nhất thân tướng, nhưng ngay cả thủ hạ của đệ nhất thân tướng hắn cũng dám giết, căn bản chính là một kẻ điên không có lý trí. Nghĩ nghĩ, Công Thạch Cửu đành nhường đường cho Tiểu Ngân, nhưng mà mình dù sao cũng là một thiên tướng, cứ nhận thua như vậy thật sự rất mất mặt.

Hai thủ hạ của Minh Hỏa đi tới cùng Tiểu Ngân thấy tình hình không ổn đã sớm lên đi trước, cho nên hiện tại chỉ có một mình Tề Hoan đứng sau lưng Tiểu Ngân. Bất hạnh thay, nàng lại trở thành một con cừ non thể tội.

Giữa thiên tướng với nhau, không có nguyên do thì không thể tùy ý động thủ, nhưng lại có thể tùy ý ra tay với các tiên nhân bình thường. Công Thạch Cửu biết rõ nữ nhân này nhất định có quan hệ gần gũi với Tiểu Ngân, đáng tiếc, nàng chỉ là một tiên nhân tầm thường, cho dù mình động tới nàng, chọc tức Tiểu Ngân thì Tiểu Ngân cũng không thể ra tay với mình. Nếu thực sự hắn có can đảm ra tay, vậy năm người bọn họ liền liên thủ đối phó hắn. Một chọi năm, thắng thua không cần nhìn cũng biết.

Nhìn sinh vật hình cầu kia đi tới trước mặt mình, Tề Hoan dừng bước, cùng hắn giữ vững khoảng cách một mét an toàn. “Có gì chỉ giáo?”

“Hừ, chẳng lẽ sư môn trưởng bối chưa bao giờ nói với ngươi, hung thú chính là khởi đầu của vạn ác, chỉ cần bắt gặp liền phải tru diệt sao?” Trong giọng nói của Công Thạch Cửu ẩn chứa một lực uy áp, Tề Hoan lui về phía sau hai bước. Đừng hiểu nhầm, nàng chỉ là cảm thấy hơi thở của gã thiên tướng này có chút không trong lành cho lắm mà thôi. (ý mụ là gã này bị hôi miệng đó =]])

Cúi đầu nhìn Mặc Dạ vẫn còn đang ngủ, bởi vì thần niệm của Mặc Dạ quá mức cường đại, nên thân thể Tiểu Miêu đã bị cường thể trưởng thành, hiện tại kim quang trên người nó căn bản không giấu giếm được, người tinh mắt đều có thể nhìn ra nó là hung thú.

Chương 197: Ta Không Hận Người

Đại nhân, sư phụ tiểu tiên xác thực chưa từng dạy qua.” Tề Hoan mỉm cười đáp, sư phụ của nàng chỉ dạy, nếu gặp phải thứ gì quý hiếm, nhất định phải giữ làm của riêng, quản nó là tiên thú hay yêu thú làm gì.

“Hừ, cho dù như thế, Ngân đại nhân cũng nên dạy người chứ. Người mang theo hung thú tiến vào thành Kinh Lô của ta, có phải cố tình muốn gây khó dễ cho ta hay không!” Công Thạch Cửu vốn còn chưa nghĩ ra phải gây sự thế nào, vừa hay trông thấy kim quang lóe ra từ trong ngực Tề Hoan, nhìn kỹ mới phát hiện cư nhiên là một con Cùng Kỳ đang trong giai đoạn trưởng thành.

Lại nói, điều này trái lại đúng là Tề Hoan làm sai. Nhưng tội danh này nói lớn thì lớn, nói nhỏ liền nhỏ, nếu không phải Công Thạch Cửu muốn cố tình chụp lỗi lên đầu Tiểu Ngân, thì đã không cố ý nhắc tới rồi.

Ai bảo Tề Hoan vừa nãy đi cùng Tiểu Ngân, nàng nhất định phải gặp xui xẻo.

Lời Công Thạch Cửu nói khiến Tiểu Ngân dừng bước, hấn quay lưng về phía Công Thạch Cửu, ngón tay hơi run rẩy. Nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh, ở bên ngoài hấn có thể tùy ý động thủ, nhưng nơi này là thành Kinh Lô, một mình động thủ, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Đám người này đã sớm nhìn hấn không thuận mắt, không, thật ra không riêng gì hấn, phạm là yêu tu, có mấy người được bọn họ vừa mắt chứ.

“Công Thạch Cửu, người đừng quá phận.” Lời nói của Tiểu Ngân cũng không khiến Công Thạch Cửu nhượng bộ, hấn đoán chắc Tiểu Ngân không dám động thủ trong thành.

“Trước đây vài ngày, có không ít tiên nhân của Tiên Giới không hiểu vì sao mà chết, trước khi chết toàn bộ nguyên thân đều bị hủy, theo ta được biết, thủ pháp giết người tàn nhẫn như vậy dường như chỉ có hung thú biết dùng. Đương nhiên chúng ta tin tưởng nhân phẩm của Ngân huynh đệ, nhưng quá trình điều tra vẫn không thể bỏ qua.” Nói xong, Công Thạch Cửu còn đặc biệt quay đầu lại, mỉm cười nhìn Tiểu Ngân, “Ngân huynh đệ, người nói sao!”

Tiểu Ngân không nói gì, hấn vẫn đang nhìn Tề Hoan.

Những lời này của Công Thạch Cửu rõ ràng là muốn chinh nàng, điều tra ư, nếu quả thật bị hấn điều tra một lần, mạng nhỏ của bản thân có còn hay

không lại là một việc khác.

Không thể không nói, đầu óc của Công Thạch Cửu đúng là rất tốt, Tề Hoan căn bản không cách nào trông cậy vào Tiểu Ngân, nếu nàng không có biện pháp giải quyết chuyện này, chỉ e kết cục sẽ là Tiểu Ngân động thủ với bọn họ, mọi người cùng nhau cá chết lưới rách.

Nàng vừa mới đến đây, cái gì cũng chưa kịp làm, gây ra tai nạn chết người sẽ không tốt. Tề Hoan đè nén ý nghĩ trong lòng xuống, nụ cười trên mặt càng thêm sáng lạn, “Đại nhân, tiểu tiên mới từ dãy núi Tịch Diệt đi ra, sau đó liền đến phủ đệ của Ngân đại nhân rồi, hung thú vẫn luôn ở cùng một chỗ với ta, tuyệt đối không phải ác thú trong miệng mọi người.”

Dãy núi Tịch Diệt là cấm địa của tiên gia, Tiểu Ngân đã từng nhắc qua với Tề Hoan, lúc ấy Tề Hoan mới biết được, mình có thể chạm mặt Thương là có bao nhiêu may mắn.

“Người từng đến dãy núi Tịch Diệt?!” Công Thạch Cửu trầm ngâm một lát, trợn mắt trừng trừng, “Nói bậy, người chỉ có tu vi lục trọng thiên, sao có thể còn sống đi ra khỏi chỗ đó.” Thiên tướng bọn hắn đương nhiên biết rõ sự tình bên trong dãy núi Tịch Diệt, chỗ đó đừng nói là tiên nhân bình thường, cho dù thiên tướng cũng có thể bị thương bất cứ lúc nào.

“Đại nhân, lời của tiểu tiên đều là sự thật, ngay cả con Cùng Kỳ này, cũng là một vị đại nhân tên Thương ở trong dãy núi Tịch Diệt đưa cho ta đó.”

Cảm giác được Tiểu Miêu trong ngực bất mãn, Tề Hoan vội vàng thuận tay chân an nó. Hi vọng danh tiếng của Thương đủ lớn, có thể dọa lui Công Thạch Cửu.

“Thương?!” Công Thạch Cửu sửng sò, sau đó sắc mặt trắng bệch, cái tên này không phải người bình thường nào cũng có thể biết được. Là Ngân nói cho nàng biết hay sao? Không có khả năng. Công Thạch Cửu rất nhanh phủ định ý nghĩ này.

“Chính là vị đại nhân kia, cũng chính ngài ấy đưa tiểu tiên ra khỏi dãy Tịch Diệt.”

Mặc kệ Tề Hoan nói có đúng hay không, ít nhất bây giờ Công Thạch Cửu đã không còn tâm tư tìm phiền toái cho Tề Hoan nữa. Trước kia hắn vẫn luôn hiếu kỳ, tại sao Ngân lại mang một tiểu tiên tầm thường đến, hiện tại xem ra, chỉ sợ nàng có quan hệ với vị trong núi kia.

“Đã như vậy, ta sẽ tin người một lần, vào đi.” Công Thạch Cửu hiên ngang liếc nói, quay người đi vào trong thành. Không có hắn làm môn thân giữ cửa thành, tiếng bàn chuyện của đám tiên nhân văng lai liền lớn lên.

Thực lực đối phương cao hơn mình rất nhiều, Tề Hoan cũng không có hứng thú tiếp tục truy hỏi. Không ngờ tên của Thương hữu dụng như vậy, chậc chậc, sớm biết thế nàng quản khí gió hắn muốn chứng minh thân phận cái gì, về sau ở Tiên Giới không phải có thể đi ngang rồi sao.

Tề Hoan hoàn toàn quên mất, ban đầu ở trong núi Tịch Diệt, là ai một lòng

muốn phủ sạch quan hệ với Thương.

Sau khi Công Thạch Cửu và bốn thiên tướng cùng nhau rời đi, Tiểu Ngân cũng không hỏi Tề Hoan rốt cuộc vì sao biết Thương, mà chỉ chấp tay sau lưng tiếp tục đi về phía trước.

Mặc dù bất mãn với Tiểu Ngân, nhưng lễ nghi đãi khách vẫn không thể xao nhãng. Chỗ ở của Tiểu Ngân là nơi đặc biệt dùng để tiếp đãi khách quý, còn xa hoa hơn phủ của thành chủ Kinh Lô vài phần.

Tề Hoan xem như là lây dính hào quang của Tiểu Ngân, cũng được vào ở. Tại phủ đệ của Công Thạch Cửu, hắn và bốn thiên tướng vừa mới xuất hiện ở cửa thành mang vẻ mặt hậm hực. “Ta nói này Công Thạch Cửu, người cũng cẩn thận quá mức rồi, nữ nhân kia làm sao có thể quen biết Thương đại nhân chứ.” Nói chuyện chính là thuộc hạ của Thiên Phật – thiên tướng Chiết Sát, thực lực gần bằng Công Thạch Cửu.

Khi đối mặt với người ngoài, bọn họ nhất trí trong hành động, nhưng khi đối mặt với người của mình thì sẽ không khách khí. Nói cho cùng, mọi người vẫn là đối thủ cạnh tranh.

“Thiên Phật đại nhân đã cảnh cáo chúng ta, tuyệt đối không thể đắc tội bất kể người nào có quan hệ với Thương, mặc kệ nàng có phải thật sự quen biết Thương hay không, chuyện này coi như xong, một khi xảy ra chuyện, chúng ta ai cũng không thể gách nổi trách nhiệm.” Công Thạch Cửu tuyệt đối sẽ không tùy tiện mạo hiểm.

Trên thực tế, hắn cũng cho rằng mình chuyện bé xé ra to, nhưng là người dẫn đầu, hắn tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Nếu Chiết Sát có ý kiến, để hắn đi dò xét Tề Hoan một chút là tốt nhất.

Thần tướng nha, nói thế nào cũng là một trong bốn lão đại của Tiên Giới, đương nhiên sẽ có tính sĩ diện rồi.

Tề Hoan ở trong Thành Kinh Lô nhiều ngày, ngay cả bóng dáng thần tướng cũng không nhìn thấy.

Tiểu Ngân cũng không gấp, mỗi ngày ngoại trừ tu luyện liên tục tiểu hồ ly ra ngoài đi chơi. Con hồ ly không có nghĩa khí, vừa tức giận hai ngày đã tha thứ cho Tiểu Ngân rồi.

Tề Hoan nhàm chán ở trong phòng, mặc dù có Mặc Dạ ở cùng, nhưng hai người cũng không thể mất to trông mắt nhỏ mãi a, vận động có lợi cho thể xác và tinh thần lại không thể làm, chỉ đành đi ra ngoài tản bộ.

Tề Hoan vừa đi ra khỏi nơi ở, phía sau nàng liền có thêm một người theo đuôi.

Đi vài bước, Tề Hoan ngừng lại. Nói thật, người đằng sau dù sao cũng là Chân Quân, vậy mà một chút kỹ thuật theo dõi cũng không có. Tề Hoan đi hai bước, quay đầu lại, người kia đang ở quây hàng xe phía trước xem pháp bảo.

Lại đi hai bước, rồi quay đầu lại, người nọ đang xem tiên y. Tiên y cũng

thôi, người nói người cầm y phục của nữ nhân là định ình mặc, hay mang về nhà cho vợ mặc? Chỉ nhìn theo dáng dấp kia của hắn, đoán chừng là tìm không được vợ.

Xuyên qua ngõ hẻm, đã được một thời gian ngắn vậy mà vẫn không thể thoát khỏi người kia, Tề Hoan rốt cuộc hết cách rồi. Nàng định tìm một chỗ nói chuyện yêu đương với Mặc Dạ, sao lại luôn có người không thức thời! Cuối cùng, Tề Hoan quẹo vào trong một con hẻm nhỏ, không đi về phía trước nữa, mà đứng ở bên tường chờ người nọ tới. Quả nhiên, một lúc sau, người nọ đã tự chui đầu vào lưới.

Tề Hoan ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không cho hắn, trực tiếp dùng địa võng bắt hắn, xé một mảnh y phục trên người hắn, bịt miệng của hắn lại, rồi dùng lôi ti trói tay chân hắn.

Sau khi dùng cả tay và chân đá loạn một lúc, tâm tình mới dễ chịu hơn. Lúc này quên không chế lực, kết quả đem khuôn mặt đẹp của người ta đập thành đầu heo rồi. Nghiệp chướng a nghiệp chướng.

Trong lòng Tề Hoan vừa niệm a mi phồ phồ, vừa đưa bàn tay nhỏ bé sờ tới sờ lui trên người kẻ kia. Tiên y vừa mới mua là màu đỏ thẫm, hàng via hè! Ném lên đầu người kia một phát, lại đập hai cái.

Tiếp tục sờ, mãi cho đến khi lục tới tay áo của hắn, Tề Hoan dường như sờ được một tờ giấy. Vừa đụng phải vật kia, tay Tề Hoan liền không nhịn được run rẩy. Cái gì đó, sao lạnh như băng vậy.

Nhìn chằm chằm người phía dưới, Tề Hoan không hề có đạo nghĩa giang hồ đạo giết tay áo của hắn xuống, phá tan càn khôn giấu bên trong.

Một miếng ngọc màu trắng tỏa ra hàn khí to bằng bàn tay, mỏng hơn tờ giấy xuất hiện ở trước mắt Tề Hoan, thấy vật kia sắp rơi xuống đất, Tề Hoan phản ứng theo bản năng dùng tay đỡ, kết quả vật kia bị chân của Mặc Dạ ném sang một bên.

Miếng ngọc trực tiếp rơi xuống đất, vậy mà không vỡ. Tề Hoan có chút kinh ngạc cúi đầu cẩn thận quan sát, bởi vì tầng hàn khí kia, nên đồ án trên miếng ngọc trông khá mơ hồ, chỉ có thể lờ mờ nhìn ra đây là một tấm bản đồ mà thôi.

Quay đầu lại nhìn chân của Mặc Dạ, thậm chí có một tầng sương trắng bao phủ ở phía trên, dường như muốn đông lạnh chân hắn. Nhưng rất nhanh, nó đã bị một tầng sương mù xám nhạt cắn nuốt.

“Đây là thứ gì?” Tề Hoan hỏi Mặc Dạ, có lẽ hắn sẽ biết a?

“Địa đồ.” Mặc Dạ đương nhiên biết thứ này, bởi vì mỗi lần thứ này xuất hiện, trong Lục Đạo sẽ dấy lên một hội gió tanh mưa máu. Đây là một tấm bản đồ chỉ đường tìm thần khí. Nhưng nó chỉ là một tấm trong số đó mà thôi. Theo như hắn biết, địa đồ chính thức tổng cộng có bốn tấm.

Mặc dù không biết trên tại sao người này lại có thể có địa đồ, nhưng rất rõ ràng, Tề Hoan đã phát hiện được một khoản nhỏ.

Kéo miệng vải rách trong miệng người kia ra, Tề Hoan cười tủm tỉm ngồi xôm bên cạnh hắn, vồ vồ khuôn mặt có chút biến dạng, “Có muốn nói cho ta biết một chút, là ai phái người đến hay không?”

Mặc Dạ bố trí kết giới ở xung quanh, nàng không sợ bị người khác nhìn thấy, âm thanh cũng không truyền ra ngoài.

Vừa mới bị đánh một trận, hơn nữa còn dùng phương thức đánh nhau chọi búa để đánh, người nọ sao có thể cam tâm trả lời vấn đề của Tề Hoan. Hắn hung dữ trừng mắt lườm nàng, chỉ thiếu không nhổ hai ngụm nước bọt vào nàng mà thôi.

“Không nói? Chắc chắn, đây không phải là biểu hiện tốt, thứ ta không thích nhất chính là kẻ mạnh miệng.” Tề Hoan lắc đầu, vẻ mặt tiếc hận nhìn người nọ, tay phải ngưng tụ ra một quả cầu sét màu xám bạc. “Người cảm thấy, nếu ta đem thứ này nhét vào trong miệng của người, mặt người sẽ biến thành hình dạng gì hả?”

Uy lực của cầu sét cũng không phải đồ bình thường có thể so sánh, mặc dù Tề Hoan không thích đánh nhau, nhưng không thể không thừa nhận, có đôi lúc, bạo lực mới là phương pháp giải quyết vấn đề tốt nhất.

Người nọ dường như bị Tề Hoan dọa đến cháng váng, sững sờ ngăn người nhìn quả cầu sét, ngay cả mắt cũng không dám chớp.

“Mặc dù chiếu theo chủ nghĩa nhân đạo, có lẽ ta nên tha thứ việc người không trả lời vấn đề của ta, nhưng người lãng phí nhiều thời gian của ta như vậy, dù sao cũng phải đưa ra một chút bồi thường đúng không, một nửa nha...”

Người nọ dường như đã nghe hiểu, trừng mắt nhìn, một nửa, đường kính của quả cầu trong tay Tề Hoan bằng cái chậu rửa mặt, một nửa cũng là một quả bóng rỗi, nếu thật sự nhét vào....

Người nọ run lẩy bẩy, “Đại, đại, đại nhân, ta, ta nói. Là Chiết Sát đại nhân phái ta đến.”

“Chiết Sát là ai?”

“Là, là một trong những thuộc hạ của thần tướng Thiên Phật, địa vị gần giống với Công Thạch Cửu đại nhân.”

Tề Hoan trầm ngâm một lát, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Xem ra, mấy câu dọa người của mình thật có hiệu quả a.

“Tám vương phiến kia người lấy từ chỗ nào vậy?” Mặc Dạ vẫn co người trong ngực Tề Hoan đột nhiên mở miệng hỏi.

“Cái kia, đó là lúc trước tiên nhân tìm được trong đồng đồ nát của Thiên Cung, định dâng tặng Chiết Sát đại nhân.”

“Ah? Tại sao vẫn chưa dâng tặng cho hắn?”

“Cái này, cái này...” Người nọ cũng không ngốc, biết rõ Mặc Dạ hỏi xong lời này, đoán chừng mạng nhỏ của mình cũng khó mà giữ được rồi, liền áp a ấp úng không chịu nói.

Mặc Dạ từ trong ngực Tề Hoan nhảy ra, móng vuốt nhỏ dán lên trán y, từng tia sáng vàng từ bên trên móng vuốt tản ra, rất nhanh, ánh mắt người nọ bắt đầu tan rã, cuối cùng không nói một tiếng. Không chết, nhưng đã mất trí nhớ cùng khả năng suy nghĩ. Nói cách khác, bây giờ y đã là một tên ngọc mất trí nhớ.

Lại nhảy qua nhặt miếng ngọc trên đất, Mặc Dạ nhảy trở về trong ngực Tề Hoan. “Đi thôi.” Hắn vừa mới đọc ký ức, quả nhiên người nọ còn chưa kịp tặng thứ đó, bởi vì vẫn chưa tìm được cơ hội.

Dù sao Chiết Sát cũng là một thiên tướng, tiên nhân bình thường không dễ dàng gặp hắn, muốn nịnh nọt cũng chưa chắc có cơ hội. Người này chỉ là tiểu lâu la, hôm nay bị phái đi làm việc mà thôi.

Đã như vậy, y biến mất cũng sẽ không tạo ra ảnh hưởng gì quá lớn. Tấm bản đồ này không có tác dụng gì với Mặc Dạ, nhưng nếu có thể thực sự tìm ra thần khí, để ở bên người Tề Hoan, hắn cũng an tâm hơn.

Cho dù trong lòng Tề Hoan hiếu kỳ, nhưng Mặc Dạ không chịu nói cho nàng biết đó là bản đồ chỗ nào.

Theo tính cách của Tề Hoan, nếu nàng biết địa đồ kia có thể tìm được thần khí, chắc chắn sẽ không chịu yên lặng nữa. Mặc Dạ không dám để nàng đi tranh đoạt thần khí với một đám thiên tướng, thần tướng. Muốn đi, cũng là hắn đi.

Tề Hoan bữu môi, vẻ mặt ta-rất-bất-mãn đi ở phía trước, Mặc Dạ ở phía sau chậm rì rì theo sát. Lúc này hai người đàm phán không thành, cho nên, nàng mới không thèm ôm tên nam nhân khốn kiếp kia đi dạo, để cho hắn chiếm tiện nghi đâu, hừ!

Ở nơi có người, Mặc Dạ tuyệt đối sẽ không mở miệng nói chuyện, khôn ngoan theo sát sau lưng Tề Hoan. Trên người Mặc Dạ lấp lánh kim quang, dù không lớn nhưng đại bộ phận tiên nhân không biết Cùng Kỳ vẫn lộ ra vẻ mặt hâm mộ nhìn Tề Hoan.

“Minh Hỏa thần tướng, đã lâu không gặp!” Tề Hoan đang đi về phía trước, đột nhiên nghe thấy một tiếng sấm vang lên giữa không trung, ngẩng đầu nhìn, thậm chí có người đứng trên mây kiếp màu tím đen, hướng về phía chân trời chấp tay.

Một lúc sau, từ chân trời xuất hiện một con hỏa phượng giương cánh dài hơn trăm mét bay tới, con hỏa phượng kia toàn thân đỏ rực, tiếng kêu cực kỳ dễ nghe, có thể thấy được, đó là tiên thú cực phẩm.

Tề Hoan nhìn thấy một nam nhân mặc tiên bào màu đỏ, khuôn mặt ẩn tình, khóe miệng luôn tươi cười đứng trên hỏa phượng.

Xa cách mười ba vạn năm, Minh Hỏa cũng không thay đổi bao nhiêu, dù trong mắt có chút tang thương nhưng không tổn hại đến khuôn mặt tuyệt sắc của hắn. Lần đầu tiên nhìn thấy Minh Hỏa, Tề Hoan không thể phủ nhận mình cũng động tâm, nam nhân tuyệt sắc như vậy, ai nhìn thấy tim

cũng sẽ đập thành thịch.

Hôm nay gặp lại, vẫn kinh diễm như trước, nhưng trong lòng lại thiếu đi rung động.

Sự xuất hiện của hai người khiến dưới thành lập tức náo nhiệt hẳn lên, thần tướng đến, tất cả tiên nhân bất kể tu vị thế nào cũng phải quỳ lạy theo lễ nghi, trái ngược là Tề Hoan, nàng một mình đứng đó cực kì bất mắt.

Ban đầu, Minh Hỏa và Thiên Phật cũng không chú ý tới phía dưới, nhưng hỏa phượng là tiên linh chi thú, ngửi thấy được mùi của hung thú liền có chút kích động, Minh Hỏa lúc này mới cúi đầu, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Tề Hoan.

“Tiểu Hoan...” Giọng nói trầm thấp giống như không phải từ trong miệng mình nói ra, nhưng khuôn mặt kia, cặp mắt kia, chỉ có thể là Tề Hoan.

Nàng, không người nào có thể thay thế.

Minh Hỏa chỉ sững sờ nhìn Tề Hoan, gần như nhìn không biết chán. Sự thất lễ của hắn đương nhiên Thiên Phật thấy được, Thiên Phật hơi kỳ lạ nhìn Tề Hoan, cũng không quá đặc biệt, ngược lại... hình như có phần hơi giống con gái của Minh Hỏa.

Chẳng lẽ... Thực ra người Minh Hỏa yêu chính là...

Thiên Phật càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, thật không biết trí tưởng tượng của hắn là từ đâu mà đến.

Mặc Dạ đứng phía sau Tề Hoan đương nhiên cũng nhìn thấy Minh Hỏa, cái gọi là tình địch gặp mặt cực kì đỏ mắt, Mặc Dạ găm một tiếng, kim quang trên người lóe sáng, thân thể chậm rãi lớn lên, không khác gì một con nghé. Đôi cánh màu máu trên người càng ngày càng to, dường như có thể che khuất toàn bộ cơ thể. Nhẹ nhàng vỗ cánh một cái, từng lưỡi đao màu đỏ như máu liền xuất hiện giữa không trung.

Lúc này, Minh Hỏa đã đáp xuống đất, hắn nhận ra Cùng Kỳ, đương nhiên biết rõ thực lực của Cùng Kỳ trưởng thành sánh ngang với hắn. Cũng không biết vì sao Tề Hoan có được con Cùng Kỳ này, dường như nó rất có thái độ thù địch với mình.

“Tiểu Hoan... Nàng, vẫn khỏe chứ?” Trong lòng ngàn vạn câu muốn nói, cuối cùng chỉ có thể hóa thành một câu.

Một câu đơn giản như vậy cũng kích thích Mặc Dạ thiếu chút nữa nhào tới. Nếu không phải Tề Hoan liều mạng tóm hắn, thì hắn đã lao lên xé xác Minh Hỏa rồi.

“Không liên quan đến ngươi.” Tề Hoan không muốn chơi trò ‘ta không quen ngươi’ với hắn, dù sao Minh Hỏa cũng sẽ không tin, mọi người vốn đã là người dung, không cần để ý nhiều làm gì.

Thái độ lạnh lùng của Tề Hoan không khiến Minh Hỏa lui bước, chỉ là trong mắt có một chút cô đơn, “Nàng hận ta cũng phải thôi. Ta chỉ là rất nhớ nàng, muốn biết nàng sống tốt hay không.”

Trong lòng Minh Hỏa biết rõ, nếu Tề Hoan sống lại, thì nhất định là do Mặc Dạ làm. Nhưng tại sao nàng không ở cùng một chỗ với Mặc Dạ?

“Người sai rồi.” Tề Hoan cắt đứt lời nói của hắn, lông mày hơi nhíu lại, “Ta không hận người, người không quan trọng như vậy. Hơn nữa, ta sống tốt hay không, dường như không có quan hệ tới người. Cáo từ.” Sau khi gặp hắn, tâm tình đột nhiên thay đổi trở nên đè nén, loại cảm giác này khiến lời đan chuyển động không ngừng trong cơ thể nàng cũng chậm lại.

Tề Hoan vỗ vỗ lưng Mặc Dạ, Mặc Dạ trừng mắt liếc Minh Hỏa, biến trở về kích thích ban đầu, nháy về ngực Tề Hoan. Tề Hoan thậm chí không thèm nhìn Minh Hỏa, lập tức xoay người rời đi.

Đã từng dự tính qua vô số lần tình cảnh hai người gặp mặt, biết rõ là ảo tưởng, nhưng vẫn nhìn không được.

Bây giờ thật sự có thể gặp mặt, nhưng phản ứng của nàng hết lần này tới lần khác không nằm trong dự tính của mình. ‘Ta không hận người, người không quan trọng như vậy.’ Nếu chờ đợi bao nhiêu năm, chỉ để nhận được câu nói này, vậy lúc trước nàng cần gì phải lưu tình.

Chương 198: Rời Xa Thần Khí, Yêu Quý Tánh Mạng

Ôm Mặc Dạ bước nhanh trở về nơi ở của mình, chút dè nén trong lòng Tề Hoan chậm rãi bình thường trở lại. Rõ ràng cảm thấy Minh Hỏa không quan trọng như vậy, nhưng rốt cuộc tại sao mình lại khó chịu đến thế?

Trong lòng Tề Hoan khó hiểu, nhưng Mặc Dạ lại hiểu rõ. Tâm kiếp thứ hai của Tề Hoan rốt cuộc đã sinh ra, không nghĩ tới vậy mà sinh ra vì Minh Hỏa.

Mặc dù nàng không có nhiều cảm giác với Minh Hỏa, nhưng những chuyện đã từng phát sinh cùng hắn ta, toàn bộ vẫn để lại ấn tượng trong lòng, có cái gọi là kiếp do tâm sinh, Minh Hỏa vẫn là ma chướng trong lòng nàng.

Đương nhiên, biện pháp tốt nhất chính là giết Minh Hỏa, đến lúc đó liền xong hết mọi chuyện, Mặc Dạ thật sự thích biện pháp này, chỉ tiếc với tình hình bây giờ của mình, đánh nhau một trận với Minh Hỏa cũng không thể xác định được thắng thua.

Hoặc là để Tề Hoan tự mình đi giải quyết, nhưng vừa nghĩ tới Tề Hoan phải chạm mặt Minh Hỏa, trong lòng Mặc Dạ liền bùng lên một ngọn lửa vô danh.

Từ sau khi trở về, Tề Hoan phát hiện Mặc Dạ vẫn trầm mặc không nói, bất kể nói chuyện thế nào, hắn cũng lạnh lùng, thờ ơ.

Có lẽ là đang giận dữ, Tề Hoan hiểu.

Sau khi Tề Hoan rời khỏi, Minh Hỏa giống như người mất hồn, Thiên Phật ở bên cạnh nhìn thấy, trong lòng nảy sinh sự hiếu kỳ rất mãnh liệt đối với Tề Hoan. Minh Hỏa biết nữ nhân này, hơn nữa dường như có tình cảm rất sâu đậm với nàng. Thiên Phật cho rằng, cái Minh Hỏa không để ý nhất chính là nữ nhân, nói cho cùng mặc dù con nôi dối không ít, nhưng hắn chỉ có một thê tử, hơn nữa nghe nói nữ nhân kia vẫn đang ở trong giai đoạn thất sủng.

Chỗ khiến người khác sợ hãi Minh Hỏa nhất, chính là hắn không có nhược điểm, cực kỳ vô tình. Lúc trước, tất cả cao thủ của Tiên Giới tranh giành danh hiệu tứ đại thân tướng, đúng lúc con trai trưởng của Minh Hỏa chết trong tay Ma Tôn, Thiên Phật cho rằng Minh Hỏa sẽ tìm Ma Tôn liều mạng. Khi đó tu vi của Ma Tôn cao hơn Minh Hỏa, chỉ cần hắn đi, trên cơ bản sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Kết quả, Minh Hỏa ấy vậy mà nhẫn nại, dường như cái chết của một đứa con trai đối với hắn không có bất cứ ý

nghĩa gì.

Đã có nhược điểm, tức là..... khoe miệng Thiên Phật nhếch lên. Thái độ của Minh Hỏa đối với đệ nhất thần tướng, Thiên Phật hiểu rõ. Nhưng nếu như Minh Hỏa đứng về phía hắn, cộng thêm Lâu La nữa, ba người bọn họ cuối cùng sẽ có khả năng đối phó được đệ nhất thần tướng a.

Vốn dĩ hắn định dùng bảo bối vừa mới có được lôi kéo Minh Hỏa, nhưng trước mắt lại xuất hiện cơ hội tốt hơn.

Thiên Phật mời mọi người tới, định ra danh hiệu là lấy vật đổi vật, hắn còn đặc biệt mở một quảng trường giao dịch lớn ở thành Kinh Lôi. Ngày thứ hai khi Thiên Phật đến, đại hội mua bán chính thức bắt đầu, trong chốc lát thành Kinh Lôi đã xuất hiện hơn ba mươi gã Tiên Tôn.

Đối với một vài pháp bảo Tề Hoan tương đối hứng thú, nhưng chỉ có thuộc tính lôi nàng mới có thể sử dụng, hơn nữa pháp bảo thuộc tính Lôi bình thường căn bản không thể chịu đựng được Cửu U Tà Lôi trong cơ thể nàng, kết quả đi dạo hơn nửa ngày, bảo bối nàng vừa mất thấy không ít, nhưng có thể dùng thì một cái cũng không có.

Vốn Tề Hoan muốn đi cùng Mặc Dạ, ai biết hắn lại không đi, hừ, người ta đã không cảm kích, nàng cũng không cần mặt nóng đi dán mông lạnh của người ta.

Tề Hoan kìm nén một bụng tức giận mang tiêu hồ ly đi dạo, đi nửa đường đúng lúc gặp phải Tiểu Ngân, tiêu hồ ly bị hắn cướp đi, Tề Hoan uất ức đến thiếu chút lệch cả mũi sang một bên.

Cũng may bên trong thành Kinh Lôi có hai đại thần tướng, năm vị thiên tướng trấn thủ, nên không ai dám làm loạn. Một mình Tề Hoan cũng không thể gây ra được chuyện gì.

Quảng trường giao dịch trong thành Kinh Lôi rất lớn, đến bây giờ Tề Hoan mới chỉ đi được non nửa mà thôi. Nhưng nàng cũng không có bao nhiêu tâm tư. Mặc Dạ đã sớm nói qua với nàng, pháp bảo có thể chịu đựng được Cửu U Tà Lôi, ngoại trừ thần khí cũng chỉ có tiên khí đỉnh cấp.

Ở Tiên Giới, thần khí và tiên khí đỉnh cấp đều là vật hiếm có, nàng cũng không cho rằng mình tùy tiện đi dạo là có thể vớ bở được một cái, khái niệm 'mau mắn' cùng Tề Hoan từ trước đến nay luôn là vương bất kiến vương (*), nàng chính là một người xui xẻo!

(*) vua không gặp vua: ý nói hai bên trái ngược không bao giờ đụng mặt.

Có thể dùng hình ảnh 2 đường thẳng song song để hình dung ^^

Tùy tiện tìm một quán trà, Tề Hoan gọi một bình trà ngọc bích thường gặp ở Tiên Giới, đồ uống màu xanh lá uống vào mát lạnh giòn ngọt, ngồi bên cửa sổ lâu hai nhìn xuống, bên ngoài quán trà vẫn người đông nghìn nghịt như trước, cũng không biết bọn họ làm sao lại hưng phấn như vậy. Mệt cho bọn họ tinh thần tốt, chẳng lẽ không có ai muốn nghỉ ngơi một tí sao, tầng hai này vậy mà chỉ có một mình Tề Hoan.

Nghe nói, đây chỉ là mới bắt đầu mà thôi, giao dịch sẽ tiếp tục trong mười ngày nữa, ngày cuối cùng mới là tiết mục then chốt. Khi đó, thần tướng cũng sẽ đem đồ ra giao dịch, đoán chừng khi đó người bên trong thành Kinh Lô sẽ càng đông hơn nữa.

Aiz, ai có thể cho nàng một cái thần khí dùng tạm ah

~~Thả tay đặt chén trà xuống, Tề Hoan chống cằm trên mặt bàn, thở dài.

“Phịch” một tiếng vang khó chịu, trước mắt Tề Hoan xuất hiện một con dấu hình lập phương, toàn thân đen nhánh, lại sáng lóng lánh, nhìn kỹ, bên trong con dấu màu đen còn có hai con Long Hồn màu vàng.

Bên trên con dấu khắc một con thú toàn thân màu đỏ, thân mình hơi giống hổ nhưng khí thế lại khác biệt rất lớn, chỉ là nhìn vật điêu khắc thôi mà Tề Hoan đã cảm thấy cả người rét run. Con dấu đen đỏ đan xen, mặc dù nhìn kỳ lạ nhưng lại rất hài hòa. Quan trọng nhất là, phía trên nó phát ra khí tức mờ mịt, khiến Tề Hoan hơi choáng váng.

Thần khí?! Như Lai Phật tổ ơi, không cần nể tình như vậy a, nàng chỉ cầu xin một chút vậy mà ngay lập tức đã có thần khí rơi xuống trước mặt rồi? Chẳng lẽ đối tượng tin thờ trước kia sai rồi sao, nên mới xui xẻo mấy ngày liền? Tề Hoan quyết định, từ đây về sau nàng sẽ quy y cửa Phật.

“Ấn Danh Tòa Hồn, thần khí.” Giọng nói hơi lạ nhưng dường như đã nghe qua ở đâu đó vang lên trên đỉnh đầu Tề Hoan, Tề Hoan ngẩng đầu, con mắt ngưng tụ, Thiên Phật!

Thần tướng đại nhân cao cao tại thượng lại tìm đến một tiểu tiên chưa từng nghe qua tên như nàng, nói sao cũng có chút kỳ lạ. Tề Hoan trừng mắt nhìn, nghiêm túc suy nghĩ cách chạy trốn, Mặc Dạ và tiểu hồ ly đều không ở bên cạnh, sức lực của nàng chưa đủ a.

“Thần tướng đại nhân...” Tề Hoan chỉ lễ phép tính đứng dậy, không quỳ lạy như những người khác, song Thiên Phật cũng không để bụng.

“Ngồi đi, ta chỉ muốn bàn chuyện giao dịch với ngươi mà thôi, chớ khẩn trương.” Thấy Tề Hoan hơi run rẩy, Thiên Phật vừa cười vừa nói.

... Tề Hoan rất muốn nói cho hẳn biết, mình không phải khẩn trương, nàng đang vận khí, chuẩn bị chạy trốn.

Thành thật ngồi đối diện Thiên Phật, Tề Hoan không có cảm giác bị uy áp, bởi vì hẳn đặc biệt thu lại khí tức trên người, cho nên cuộc nói chuyện của hai người không khó khăn mấy. Nếu là người khác, e rằng cho dù Thiên Phật không phóng thích uy áp thì cũng sẽ kinh hồn bạt vía. Đáng tiếc, đối với mấy người được gọi là đại nhân này Tề Hoan không hề có cảm giác, “Không biết thần tướng đại nhân muốn cùng tiểu tiên làm giao dịch gì?”

Lúc Thiên Phật vừa tới, Tề Hoan đại khái đã đoán được hẳn đến là vì cái gì. Đoán chừng là bởi vì ngày hôm qua nhìn thấy thái độ của Minh Hỏa đối với nàng bất đồng, Tiên Giới người lừa ta gạt, hơn nữa Minh Hỏa còn là thần tướng, hẳn đối xử đặc biệt với một người, tất nhiên sẽ rơi vào mắt kẻ có dã

tâm.

Nhưng hành động của Thiên Phật lại vượt quá dự đoán của Tề Hoan, ấy vậy mà dùng thần khí đến hấp dẫn nàng!! Chẳng qua, chuyện giao dịch công bằng này có tồn tại giữa thần tướng và tiểu tiên sao?

“Người biết Minh Hỏa thần tướng, đúng không?” Thiên Phật cười mỉm hỏi thăm.

“Xem như là biết a.”

“Giao dịch này có liên quan đến Minh Hỏa thần tướng, nếu người có thể khuyên hấn giúp ta, Tỏa Hồn Ấn này tặng cho người.” Khóe môi Thiên Phật nhếch lên hơi mỉm cười, yêu cầu này không thể nói là quá đáng. Chỉ là Tề Hoan nợ Minh Hỏa một nhân tình, hấn dùng thần khí để bồi thường cho Tề Hoan mà thôi, người bình thường đều sẽ đồng ý, đáng tiếc, cho đến bây giờ Tề Hoan chưa từng nằm trong phạm vi những người bình thường. Cũng không thể nói Thiên Phật quá rộng rãi, vốn hấn không thể sử dụng thần khí này, trên thực tế, ở Tiên Giới căn bản không ai có thể sử dụng Tỏa Hồn Ấn. Cho nên đem thứ này cho Minh Hỏa chưa chắc hấn ta sẽ cảm kích, khỏi phải nói đến giúp đỡ.

Ngược lại Tề Hoan dù sao cũng chỉ là tiểu tiên, ngoại trừ biết đây là thần khí ra, chỉ sợ hoàn toàn không biết gì về thứ này. Trừ những người ở cấp bậc như bọn họ, ai có thể cưỡng nổi sự hấp dẫn của thần khí?

Hơn nữa, nếu Tề Hoan đáp ứng, như vậy ít nhất có thể chứng minh một điều, địa vị của nàng trong lòng Minh Hỏa chắc chắn không giống người bình thường.

Lời nói của Thiên Phật khiến Tề Hoan hơi trầm mặc, nàng duỗi ngón trỏ chạm nhẹ vào Tỏa Hồn Ấn, một đám khí đen từ trong con dấu thoát ra thâm nhập vào trong cơ thể nàng. Tề Hoan không dùng lôi điện cắn nuốt luồng khí kia, trái lại để chúng chuyển động một vòng trong đan điền của mình, rồi lại đem nó dẫn ra ngoài.

Quả nhiên, trực giác của nàng đúng. Trên đời này, quả thật không có chuyện tốt từ trên trời rơi xuống như vậy, ai, cho dù nàng nhận được Tỏa Hồn Ấn này, chỉ sợ cũng không cách nào đem nó chiếm làm của riêng.

“Không phải là tiểu tiên không muốn đáp ứng đại nhân, chẳng qua tiểu tiên cùng Minh Hỏa thần tướng cũng không thân quen như trong tưởng tượng của ngài.” Tách ngón tay khỏi Tỏa Hồn Ấn, Tề Hoan ngồi ngay ngắn trên ghế.

Bàn tay trong ống tay áo đột nhiên xuất hiện vài đạo lôi quang. Ngay cả Thiên Phật muốn nàng giúp cái gì nàng cũng không hỏi, thái độ của nàng đã biểu hiện rất rõ ràng rồi.

Chỉ dùng một chút đã xuất hiện cản trở, rất khó tưởng tượng nếu mình quả thật sử dụng Tỏa Hồn Ấn, mình sẽ biến thành cái dạng gì.

Rời xa thần khí, yêu quý tánh mạng a!

“Người cần gì phải tự coi nhẹ mình, theo ta biết, Minh Hỏa thần tướng thể nhưng rất thân mật với người.” Hôm qua đi cùng Minh Hỏa còn có Minh Tư con gái của hắn, và tiêu nhi tử Minh Viêm.

Ngày đến thành Kinh Lô, Minh Viêm bị thương nặng, thiếu chút nữa khó giữ được mạng nhỏ. Người động thủ với hắn chính là Minh Hỏa, hơn nữa nguyên nhân Minh Hỏa động thủ là vì Tề Hoan.

Điều này cũng không thể trách Thiên Phật nghe lén cuộc đối thoại của cha con họ, thật sự là giọng Minh Viêm quá lớn. Dường như hắn cố ý để tất cả mọi người nghe thấy, tuy Thiên Phật không biết sau đó Minh Hỏa nói gì, nhưng cái tên Tề Hoan này, hắn ghi tạc trong lòng.

“Bất kể đại nhân có được tin tức sai lầm này từ đâu, tiểu tiên cũng chỉ có thể rất lấy làm tiếc, cự tuyệt đại nhân.” Tề Hoan mỉm cười đẩy Tỏa Hồn Ấn đến trước mặt Thiên Phật, sau đó đứng lên vái chào một cái, “Thiên Phật đại nhân, cáo từ.”

Thiên Phật không ngăn cản Tề Hoan, nhìn bóng lưng nàng rời đi, mắt lại nhìn Tỏa Hồn Ấn trên bàn, khóe miệng nhếch lên. Không sao, đôi phó một tiểu tiên mà thôi, thủ đoạn của hắn còn nhiều, rất nhiều, đã không ăn mềm, vậy thì đừng trách hắn sử dụng bạo lực.

Chương 199: Nàng Trở Về Rồi!

Lúc trở về, Tề Hoan không nhìn thấy Mặc Dạ, điều này khiến nàng có chút lo lắng, nếu Mặc Dạ rời đi nhất định sẽ báo cho nàng biết, sao lại không nói một tiếng đã biến mất đây, bên trong thành Kinh Lô đã xảy ra chuyện lớn gì chẳng, chẳng lẽ Minh Hỏa đã tới rồi?

Tề Hoan chạy ra khỏi phòng, vội vã đi tìm Tiểu Ngân, kết quả chưa tới được chỗ Tiểu Ngân đã bị người ta chặn lại.

Nhìn những thị vệ mặc kim giáp và Minh Tư ngăn cản vây chặt mình, trong mắt Tề Hoan không hề che giấu vẻ chán ghét.

Nữ nhân này thật đúng là âm hồn bất tán!

“Phụ thân ta tìm người.” Minh Tư cũng không cho Tề Hoan sắc mặt tốt, tuy không đến mức nghiền răng nghiền lợi, nhưng trên căn bản là dùng ánh mắt liếc xéo Tề Hoan. Cũng không biết nàng liếc như vậy có thể mắc bệnh gì về mắt hay không.

“Ta không có hứng thú gặp phụ thân người, tránh ra.” Thẻ diện lớn thật đấy, hẳn tìm mình thì mình phải đi sao, thật đúng là coi mình thành đồ ăn mà.

“Người đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, ta cảnh cáo người...”

“Xem ra mấy đao lần trước không làm người nhớ kĩ?” Tề Hoan cắt đứt lời nói của Minh Tư, cười như không cười nhìn khuôn mặt nàng ta đổi từ màu đỏ sang trắng bệch, cuối cùng là màu xanh. Ánh mắt thù hận giống như cái dùi muốn đâm Tề Hoan thành cái nĩa, đáng tiếc, sức chống cự của Tề Hoan rất ngoan cường, không thấy được bất kỳ đả kích tinh thần hay thể xác nào, ngược lại khiến hô hấp của chính Minh Tư không được ổn định.

“Hừ, dù sao ta cũng đã chuyển lời, người đi hay không thì tùy.” Minh Tư hít một hơi thật sâu, cô chịu đựng thù hận tràn ngập trong lòng. Kết cục của Minh Viêm tối hôm qua nàng ta đã thấy rõ, đồng thời, nàng ta cũng hiểu ra một chuyện, trong mắt Minh Hỏa, bọn họ những thứ gọi là con cái này không có bất kỳ giá trị nào cả.

Cũng bởi vì Minh Viêm không nói cho Minh Hỏa biết chuyện của Tề Hoan, vậy mà thiếu chút nữa đã bị chính cha ruột của mình đánh chết, Minh Tư vẫn còn cảm thấy có chút may mắn liền kinh hồn táng đảm. Nếu không phải Minh Viêm còn hữu ích thì e rằng bây giờ hẳn đã là xác chết rồi. Nam nhân vô tình như vậy, thế nhưng trong lòng chỉ có một nữ nhân là Tề Hoan.

Ánh mắt Minh Tư nhìn Tề Hoan có chút hâm mộ, bất kể nữ nhân này có quan hệ thế nào với phụ thân thì nàng ta cũng đã có thể giành được tất cả tình cảm của hắn, thật sự khiến người ta vừa đổ kỵ vừa hâm mộ. Tề Hoan bị ánh mắt của nàng làm cho toàn thân run rẩy, phát phát tay nói, “Không tiến.”

Việc đuổi Minh Tư đi dễ dàng như vậy khiến Tề Hoan có chút không kịp phản ứng. Nàng đứng nguyên tại chỗ nhìn bóng lưng của Minh Tư một hồi, sau đó đột nhiên nhớ tới Mặc Dạ, vội vàng chạy tới phòng Tiểu Ngân.

Chạy đến trước cửa phòng hắn, Tề Hoan thò tay gõ cửa, đáp trả là tiếng hô bất mãn của Tiểu Ngân, “Ai?!”

Giọng điệu này, sao nàng lại cảm thấy con rắn kia hình như có chút chưa thỏa mãn dục vọng? “Là ta, mở cửa.”

“Người không thê chờ một lát sao!” Tiếng nước loáng thoáng truyền từ bên trong ra, Tề Hoan nháy mắt mấy cái, đột nhiên hiểu rõ. Thời điểm mình đến đúng là không thích hợp rồi. Nhưng con rắn này cũng thật biết động não ah, loại biện pháp này cũng nghĩ ra được.

“Chuyện rất quan trọng, người nhanh lên cho ta.”

Toàn thân trần trụi bước ra khỏi bồn tắm, mái tóc bạc vẫn buông dài đến tận bờ hông rắn chắc, tiện tay cầm khăn mặt ở bên cạnh lau qua loa những giọt nước trên người, sau đó hắn mới biến ra một bộ y phục mặc lên.

“A...? Ngân?” Tiểu hồ ly ghé vào thành bồn tắm nửa mê nửa tỉnh, đột nhiên phát hiện người mới vừa rời chà lưng ỳnh biến mất, bất mãn nâng mí mắt lên.

“Chờ ta một chút.” Xoa đầu tiểu hồ ly, điều chỉnh lại vị trí của bình phong, xác định từ bên ngoài không thể nhìn thấy hắn, lúc này Tiểu Ngân mới đi ra ngoài.

Mang bộ mặt khó chịu mở cửa, vừa thấy vẻ mặt mờ ám kia của Tề Hoan, lòng bàn tay Tiểu Ngân không nhịn được ngứa ngáy.

“Tìm ta làm gì?”

“Không mời ta đi vào ngồi một chút sao?” Trên mặt Tề Hoan nở một nụ cười trên choker, trên người hắn vẫn có thể cảm giác được hơi nước, lọn tóc vẫn còn nhỏ giọt, hơn nữa trong phòng không có bóng dáng tiểu hồ ly, không cần đoán cũng biết hai người vừa rời đang tắm. Ủ, hoặc là cùng tắm.

“Không tiện!” Trùng mắt nhìn Tề Hoan, nếu như mời Tề Hoan vào, đoán chừng tiểu hồ ly sau này sẽ không chịu ở cùng một chỗ với hắn.

“Được rồi được rồi, đừng trùng nữa, ta muốn hỏi người một chút, người biết chuyện của Minh Vương không?”

Mặc Dạ không muốn mọi người biết hạnh tung của mình, tuy Tề Hoan nóng vội nhưng cũng không thể trực tiếp nói chuyện này cho Tiểu Ngân, nàng chỉ có thể hỏi một chút chuyện của Minh Vương. Và lại, có khả năng làm Mặc Dạ rời đi không nói một lời, e rằng chuyện này liên quan đến

Minh Vương.

“Minh Vương? Không phải hắn đang ở Minh Giới rất tốt sao?” Lòng mày Tiểu Ngân nhú lại, “Minh Giới xảy ra chuyện gì sao?”

“Lúc này Thiên Phật tới tìm ta, muốn đưa Tỏa Hồn Ấn cho ta, người cảm thấy Minh Giới xảy ra chuyện gì?”

Lời nói của Tề Hoan khiến Tiểu Ngân há hốc mồm, vẻ mặt kinh ngạc không thể che dấu được, “Tỏa Hồn Ấn? Đây không phải là Minh Vương Ấn sao, sao có thể ở trong tay Thiên Phật? Người xác định nó là thật?” Thần khí của Minh Giới không phải ai cũng có thể chiếm được, nếu Minh Vương không xảy ra chuyện thì thứ này tuyệt đối sẽ không xuất hiện trong tay Thiên Phật.

“Ta xác định cái kia là thật.”

” ... Hắn tìm người là vì Minh Hỏa?”

“Đúng là như vậy, ta cảm thấy an toàn của bản thân bị uy hiếp, muốn ở bên cạnh bảo vệ ta không?” Tề Hoan chớp mắt mấy cái, Thiên Phật không giống kiểu người rộng lượng gì, mềm không được, thể diện người đã ta cho đủ, chủ yếu là Tề Hoan không thêm nề mặt hắn.

Nêu thực lực ngang với hắn còn dễ nói, song thực lực bây giờ của Tề Hoan, ai, lầy cứng chọi với cứng với người ta, cuối cùng bị đánh ôm đầu nhất định là nàng.

“Người ở chỗ này của ta, ta đi xem.” Đẩy Tề Hoan vào phòng, nhân tiện nhét trường kiếm màu bạc vào trong tay nàng.

“Người cảm thấy ta sẽ dùng được cái này sao?”

Tề Hoan nhìn trường kiếm hình dáng kỳ lạ trong tay, thân kiếm đều là hình rắn màu bạc, rất đẹp. Mặc kệ bề ngoài của chuôi kiếm này ra sao, mấu chốt là mình có dùng được hay không.

Nàng còn nhớ rõ, năm đó lúc nàng học kiếm, sư phụ cho nàng dùng mấy người gỗ. Lúc trước Hư Không Tử lo lắng Tề Hoan sẽ làm người ta bị thương nên mới tạo ra mấy người gỗ giả để luyện tập, kết quả sau hai canh giờ, lão đi xem thành quả chiến đấu, phát hiện trên người gỗ không hề có vết tích gì, ngược lại trên tay đồ đệ nhà mình có một vết máu, tóc còn bị mất một nửa.

Chiêu thức của nàng quá mạnh mẽ. Ngoại trừ một chữ loạn, không còn bất kỳ từ nào có thể hình dung.

“Ta không trông cậy người biết dùng, yên tâm. Lúc gặp nguy hiểm Kiếm Linh sẽ tự động bảo vệ người, dù sao người hắn phải tới, lợi hại nhất cũng chỉ là Tiên Tôn mà thôi.” Thiên tướng nếu xuất động nhất định sẽ bị Minh Hỏa phát giác, chỉ cần Thiên Phật có chút đầu óc tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn này.

Có tiêu hô ly và Tề Hoan, lại thêm vũ khí của hắn, có lẽ sẽ không xảy ra vấn đề gì.

“Tiên tiên như vậy?” Vừa nghe Tiểu Ngân nói, Tề Hoan nhin không được hai mắt tỏa ánh sáng.

” ...” Nhìn nét mặt của Tề Hoan, Tiểu Ngân bỗng nhiên có chút hối hận, đã nhiều năm như vậy, sao hắn lại quên đạo lý tiền tài không để lộ ra kia chứ. Tề Hoan nữ nhân này ... không biết học thói xấu ở đâu, chỉ thích đồ vật phát sáng lấp lánh.

Hạ xuống hai đạo kết giới ở cửa ra vào, Tiểu Ngân đứng nhìn một lúc lâu, thân thể mới hóa thành một tia sáng bạc biến mất ngoài cửa.

Đôi mắt với cửa phòng đóng chặt, Tề Hoan nhún nhún vai, nàng thật sự không phải cố ý muốn vào, đây chính là Tiểu Ngân bắt buộc đấy. Đoán chừng con rắn kia đã quên mất tiểu hồ ly vẫn còn đang ở trong phòng tắm. Trên thực tế, vừa mới rời khỏi chỗ ở, Tiểu Ngân đã xót xa ân hận thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Vì đề phòng hồ ly khó xử, Tề Hoan đặc biệt ngồi trên ghế chờ một lúc, uống một ly trà nhỏ, thế nhưng sau tám bình phong vẫn không có phản ứng. Đợi đến lúc nàng không thể chịu đựng được nữa, đi đến gần, mới phát hiện trong bồn tắm to có một con hồ ly lông trắng đang nằm trôi nổi lênh phênh giống như xác chết.

Chặc chặc, nếu không phải áp lực nước khá lớn cộng thêm dáng người của con hồ ly này tương đối nhỏ, thì đoán chừng nó đã trở thành con Cửu Vĩ thiên hồ đầu tiên chết vì ngấm nước rồi.

Dùng hai tay cẩn thận túm tiểu hồ ly ra, lại dùng khăn mặt lau lông ướt trên người nó, hình như không có tác dụng gì. Tề Hoan nghĩ nghĩ, nhìn bốn phía lại phát hiện trong phòng này còn có một chiếc đèn dầu.

Mặc dù lõi điện của nàng không thể dùng làm lửa, nhưng chiếc đèn dầu này hiển nhiên có thể. Dẫn lõi điện đốt bắc đèn, một tay Tề Hoan xách tiểu hồ ly, một tay cầm ngọn đèn, từ từ hong khô chung quanh thân thể nó.

Tiểu hồ ly vừa mở mắt đã thấy Tề Hoan đang dùng ánh mắt gian trá nhìn mình, trong tay còn cầm công cụ gây án!

“Người muốn làm gì!” Đùng trách nó ngạc nhiên, thật sự là trước đây khi Tề Hoan nướng thịt, ánh mắt cũng đều khủng bố như vậy.

“Kêu la cái gì, lông còn chưa cạo đây này. Chiều dài nhỏ như vậy, ăn chim cút cũng nhiều thịt hơn người.”

Tề Hoan bất mãn, khẽ nói.

” ... May mà ta nhỏ.” Tiểu hồ ly há mồm thổi tắt ngọn đèn để phòng ngừa vạn nhất, sau đó nhảy đến trên cái bàn bên cạnh, bắt đầu giũ lông, một lúc sau, thân thể đã khôi phục trạng thái hình cầu.

“Con rắn kia đâu?”

“Đi ra ngoài rồi, sao, tìm hắn có chuyện gì?” Tề Hoan trêu chọc nói.

“Mới không phải ... Cái gì đó?” Vốn Tiểu hồ ly bộ dáng uể oải trong nháy mắt đã dựng đứng chín cái đuôi lên, tất cả lông trên người đều giống như

cây kim dựng thẳng, giống hệt gai con nhím.

So sánh với sự khân trương của tiểu hồ ly, Tề Hoan lại không hề phát hiện ra cái gì.

“Đừng lo lắng, là ta.” Ngọn đèn vừa bị thổi tắt đột nhiên tự mình phát sáng, tay Tề Hoan run một cái, thiếu chút nữa ném nó ra ngoài.

Lần này ngọn lửa bên trong ngọn đèn không còn mang màu vàng nữa, mà là màu đen kịt, giống hệt lỗ đen, đem toàn bộ ánh sáng chung quanh hút vào, Tề Hoan nhìn liếc nhìn ngọn đèn, không thể nhìn được mê mang lác lác đầu.

“Minh Vương?” Giọng nói này Tề Hoan vẫn còn nhớ rõ, “Tại sao ngài lại ở chỗ này?”

“Xảy ra một chút sự cố, thân thể và linh hồn ta bị tách ra, hiện tại hồn phách của ta đang ở bên trong Tỏa Hồn Ấn, vừa rời người đựng phải Tỏa Hồn Ấn nên ta đã phân một chút thần niệm trở về với người.”

“Được rồi, muốn giúp đỡ thì có thể, nhưng nếu có nguy hiểm ta tuyệt đối sẽ không đáp ứng.” Đùng trách nàng tiểu nhân, Tỏa Hồn Ấn ở trong tay Thiên Phật đây, nàng cũng không muốn đi chịu chết đâu.

Minh Vương bị một câu nói của Tề Hoan làm cho thiếu chút nữa tức chết, ngọn lửa màu đen bùng lên vài cái mới yên ổn lại. “Ta không có cách nào rời đi. Cho nên ta hi vọng người thừa dịp bây giờ rời khỏi chỗ này.”

Tề Hoan khẽ gật đầu, nếu như không có Thiên Phật trấn giữ, đoán chừng Lôi Thần Điện cũng không đáng sợ lắm. Hơn nữa Tề Hoan có dự cảm, đến điện Lôi Thần rồi, ai là lão đại còn chưa biết đâu.

Cho dù không vì Minh Vương, thì cũng nên vì Bối Bối. Thoạt nhìn Minh Vương cũng không phải loại người khiến người ta chán ghét như trong tưởng tượng, ít nhất hẳn còn có thể vì Bối Bối mà truy tìm đến tận Tiên Giới.

Một vương chủ Minh Giới chạy đến Tiên Giới, trên cơ bản không khác gì tự tìm đường chết. Tề Hoan còn nhớ rõ một lần Mặc Dạ từng nói qua với nàng, Bối Bối không phải con gái ruột của Minh Vương, aiz, thế giới này quả thật là phải có bát quái thì mới đặc sắc.

“Ách... Giúp người đương nhiên là có thể, nhưng có thể nói cho ta biết Thiên Phật bắt Bối Bối rốt cuộc muốn làm gì không?” Thật ra điều Tề Hoan muốn hỏi không phải cái này, chỉ là tình huống bây giờ không thích hợp, muốn khai thác bát quái vẫn nên đợi sau này hãy hỏi.

“Bối Bối là Huyền Âm thể, cơ thể dùng Cửu Âm Huyền khí bên trong Minh Giới ngưng tụ ra, nếu như dùng làm thân thể thứ hai, mức độ cường hãn chỉ sợ ngay cả Cửu Vĩ thiên hồ cũng không bằng.”

“...” Tề Hoan vẫn cho rằng thân thể của nàng dùng Lôi tạo thành đã là rất kinh hãi rồi, không ngờ núi cao còn có núi cao hơn ah! Tiên nhân tu luyện đến trình độ nhất định, có ai không muốn thân thể thứ hai chứ, đây chẳng

khác gì có thêm một mạng a!

Hơn nữa, thân thể còn cường hãn hơn so với Cửu Vĩ thiên hồ là mức độ gì. Nghiêng mắt nhìn tiểu hồ ly, Tề Hoan lắc đầu dờ mắt, hiển nhiên, Cửu Vĩ thiên hồ mà Minh Vương nói nhất định không phải con bên người này, đặt mộng là có thể ngồi bẹp.

Bị ánh mắt khinh thường của Tề Hoan liếc qua, tiểu hồ ly bất mãn hết sức hừ một tiếng, mặt uồn éo quay sang một bên. lát nữa, nó tuyệt đối sẽ không cùng hành động với Tề Hoan, hừ! Nàng dám xem thường Cửu Vĩ thiên hồ vĩ đại..

“Ta đến Lôi Thần Điện rồi phải làm sao mới tìm được Bối Bối?”

“Cầm chiếc chụp đèn này, hỏa diễm sẽ chỉ hướng chỗ của Bối Bối cho ngươi, nếu ngươi tìm được nàng, hãy trực tiếp đưa nàng trở về Minh Giới.” Đây là xem nàng như Truyền Tông Trần sao, Tề Hoan tròn trắng mắt, được rồi, ai bảo ông ta là cậu của chồng mình, nhin. Miễn phí truyền tông một lần.

Thật ra trong lòng Tề Hoan rất uất ức, Cửu U Tà Lôi của mình thật sự dùng quá tốt, vượt quá ranh giới truyền tông, tuy không thể xác định vị trí nhưng trên cơ bản vẫn sẽ không xuất hiện chênh lệch quá lớn. Điều khác biệt duy nhất chính là, chỉ định truyền tông đến lục địa có khả năng sẽ đem người truyền tông chuyển đến biển, ừ... Đưa thẳng vào miệng cá mập cũng không phải là không có khả năng...

Nhưng, lôi điện truyền tông lại không thể sử dụng trong cùng một thế giới, nên nàng đi đường chỉ có thể dùng lôi độn, hoặc ngồi trên mây kiếp chậm chạp đến ngay cả ốc sên cũng muốn khinh thường.

“Được, ta đã biết, một mình ngài ở trong Tỏa Hồn Ấn không có vấn đề gì chứ?” Tề Hoan lo lắng linh hồn Minh Vương bị Thiên Phật phát hiện, chỉ còn lại linh hồn thì lực công kích sẽ yếu hơn rất nhiều, nếu như bị phát hiện, chỉ e cái mạng nhỏ của hắn thật sự sẽ không còn.

“Yên tâm, mau đi đi.”

Ném ngọn đèn cho tiểu hồ ly, tiện thể xách con hồ ly đang giận dỗi kia đi, Tề Hoan trực tiếp dùng lôi độn ở trong phòng, chỉ độn vài lần đã ra khỏi thành Kinh Lôi. Cũng may lúc Tiểu Ngân rời đi, kết giới được bố trí là để chống lại công kích từ bên ngoài, bên trong có thể tùy ý xuất nhập, hắn cảm thấy lấy tính cách của Tề Hoan tuyệt đối sẽ không đi ra ngoài, không ngờ nàng chẳng những đi mà còn nhân tiện bắt cóc tiểu hồ ly.

Đứng ở phía bắc thành Kinh Lôi ngoài trăm dặm, Tề Hoan đứng trên mây kiếp khóc không ra nước mắt. Thật sự ngại quá, thời gian dài không trở về Tiên Giới, nàng lại lạc đường rồi.

“Bên trái.” Tiểu hồ ly ngồi trên vai Tề Hoan, hai chân nhỏ ôm ngọn đèn cẩn thận nghiên cứu phương hướng một chút, nói hai chữ.

“Ngươi không thể dùng Đông Nam Tây Bắc để miêu tả sao!” Tề Hoan mỉa

máo.

“Ta nói ngươi có thể phân biệt rõ ràng sao?” Không phải nó xem thường Tề Hoan, cảm giác về phương hướng của nàng so với nó cũng không tốt hơn bao nhiêu...

“...” Được rồi, nàng thật sự phân biệt không được, bị một con hồ ly khinh bỉ. Dựa theo phương hướng tiêu hồ ly chỉ cho, Tề Hoan tiếp tục chạy về phía trước, từ sau khi có lôi đan, nàng sử dụng lôi độn cũng chỉ tiêu hao không đáng kể, bây giờ cách Lôi Thần tháp càng ngày càng gần, nàng phát hiện cự ly lôi độn của mình vậy mà tăng lên gần gấp đôi.

Dưới chân đạp lên mây kiếp màu xám, Tề Hoan thở dài, Lôi Thần tháp ở ngay trước mắt. Cách mười ba vạn năm, một lần nữa nhìn thấy Lôi Thần tháp, cái loại quan hệ này giống như huyết mạch, không thể tách ra.

Nàng dường như có thể cảm giác được Lôi Thần tháp đang chào đón nàng, đúng vậy, hôn phách của nàng bị hủy diệt ở ngay chỗ này, nghe Mặc Dạ nói, cuối cùng đều bị hút vào bên trong Lôi Thần tháp, nếu không phải như vậy, làm sao nàng có thể sống lại chứ.

Từ trên mây kiếp đi xuống, từng bước một tiến về phía tòa tháp cao đen kịt, Tề Hoan có thể cảm giác được lôi đan trong đan điền đang chậm chậm nhảy lên, giống như trái tim, lôi điện trên người như nước sôi từ từ tràn ra.

Không đợi đi đến trước Lôi Thần tháp, thân thể Tề Hoan đã bị bao vây lại. Tiêu hồ ly thấy tình hình không ổn vừa định chạy, kết quả bị một đạo lôi điện làm cho rụt chân nhỏ về.

Cũng may, những lôi điện kia không khủng bố như trong tưởng tượng, tiêu hồ ly chỉ cảm thấy khắp người tràn vào từng luồng nhiệt, khiến thân thể vốn đã cường hãn của nó lại một lần nữa bị cường hóa.

Tề Hoan không dừng lại, mãi đến khi tay nàng chạm vào tòa tháp, thân tháp bắt đầu run rẩy kịch liệt, đại môn đã yên lặng mười ba vạn năm của Lôi Thần Tháp rốt cục mở ra một lần nữa.

Vô số lôi điện màu sắc khác nhau phóng ra từ trong Lôi Thần tháp, nhất thời, trên bầu trời 99 loại lôi điện đan xen nhau, bốn thần thú đang ngủ say sưa tại bốn nơi của Tiên Giới đồng thời mở to hai mắt.

Chương 200: Công Dụng Khác Của Tháp Lô Thần

Trời sinh dị tượng, hơn nữa lại phát sinh từ chỗ Điện Lô Thần, thoáng chốc, gần như toàn bộ mọi người trên Tiên Giới đều bị cảnh tượng kinh lôi chấn thiên kia làm cho chấn động.

Thiên Phật thân là chủ Điện Lô Thần, sợ hãi còn nhiều hơn kinh ngạc, cho dù hấn bổ đầu cũng nghĩ không ra rốt cuộc trên đời này có ai có khả năng mở được Tháp Lô Thần tạo nên cục diện này.

Hấn vừa định trở về Điện Lô Thần xem thế nào thì thành Kinh Lô không hiểu sao đột nhiên chấn động, từ mắt thường có thể thấy được tốc độ xuất hiện từng vết rạn nứt trên mặt đất, nhìn tình hình này, trong lòng Thiên Phật hoảng sợ “Cung điện dưới mặt đất!”

Chờ đến khi hấn đi vào cung điện dưới mặt đất, trăm dặm xung quanh thành Kinh Lô đã trải qua một trận lớn, phàm là những người không ở trong thành đến những kẻ ở gần thành một trăm dặm đô vê, tất cả đều bị thất cổ chết.

Lúc bước vào cung điện dưới mặt đất, điều đầu tiên Thiên Phật nhìn thấy chính là một con Cùng Kỳ thân dài gần năm mét, cả người kim quang lấp lánh, đôi cánh huyết sắc dài gần mấy chục mét. Bên cạnh Cùng Kỳ, thân thể Minh Vương vốn bị nhốt trong trận đang trôi nổi giữa không trung, còn có mấy văn tự màu đen kỳ lạ bao quanh.

“Cùng Kỳ, người thật to gan!”

“Ngay cả thân thể Minh Vương cũng dám động, ta nên nói người có dũng khí, hay nên nói người ngu xuẩn đây?”

Mặc Dạ lạnh lạnh đứng bên cạnh thân thể Minh Vương, đôi mắt màu đỏ như máu hiện lên tia sáng lạnh băng.

“Hừ, trước tiên quản tốt bản thân người đã!” Mặc dù trong lòng vẫn đang lo lắng tình huống bên ngoài, nhưng trong lòng Thiên Phật hiểu rõ, nếu không xử lý tốt chuyện ở đây thì e là chức vị thần tướng của hấn sẽ thật sự ngồi không xong nữa.

Vốn dĩ đệ nhất thần tướng đã không vừa lòng hấn, nếu chuyện hấn đối phó Minh Vương bị đệ nhất thần tướng biết, cho dù không có chuyện gì thì trong miệng y mình cũng sẽ biến thành tội ác tày trời.

Nếu không phải những năm gần đây vẫn không tìm được tiên nhân có khả năng không chế Điện Lô Thần, thì Thiên Phật căn bản sẽ không thể trở

thành thần tướng. Đừng nói là đệ nhất thần tướng, thực lực của hắn và Minh Hỏa không chỉ kém nhau một đoạn.

Không thể không chế Tháp Lô Thần, thực lực của hắn so với thiên tướng bình thường chỉ cao hơn một chút mà thôi.

“Được rồi, trở về đi.” Giọng Mặc Dạ lạnh như băng vang lên, Tỏa Hồn Ẩn trong tay áo càn khôn của Thiên Phật trực tiếp bay ra, dừng giữa không trung rồi tạo thành một hư ảnh màu đen bổ nhào về phía Minh Vương.

“Cái gì?!” Thiên Phật sững sờ, mắt thấy Tỏa Hồn Ẩn bay đến chỗ Minh Vương, hắn không hề nghĩ ngợi duỗi tay định cướp về. Mặc dù thứ này vô dụng với hắn nhưng dù sao cũng là thần khí, có cái này chẳng khác nào chưởng quản Minh Giới, ai sẽ cam lòng buông tay?

Không ngờ Tỏa Hồn Ẩn đã bay đi một nửa vậy mà quay trở về, nện thẳng vào ngực Thiên Phật. Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, Thiên Phật coi như còn chút lý trí, hắn khó khăn tránh qua một bên né được cú công kích kia, nhưng không đợi hắn kịp phản ứng đã bị đôi cánh màu đỏ như máu đã quạt cho lao đảo.

Chờ đến khi hắn khôi phục thì trong cung điện dưới mặt đất chỉ còn lại một mình hắn. Minh Vương và Mặc Dạ đã sớm không rõ tung tích.

“Người gấp cái gì, chỗ Điện Lô Thần tuyệt đối không có cao thủ cấp bậc Thiên Tướng đâu, Thiên Phật kém hơn so với tướng tượng của chúng ta.”

Trận pháp bên trong Thành Kinh Lô chỉ duy trì trong một lúc đã biến mất không còn dấu vết, mặc dù vậy nhưng cũng đã giết không ít người. Ra khỏi Thành Kinh Lô, xung quanh hơn trăm dặm gần như bị máu nhuộm đỏ.

Mặc Dạ và Minh Vương đi nhanh về phía Điện Lô Thần.

“Minh Hỏa không ở Thành Kinh Lô.” Giọng nói của Mặc Dạ trầm xuống, mang theo sự phẫn nộ đè nén.

Bất kể là ai nhìn thấy vợ mình bị nam nhân khác nhớ thương, chỉ sợ trong lòng đều sẽ không dễ chịu.

Minh Vương nhếch mép không mở miệng khuyên can nữa, tuy rằng y thật sự không thích tòa Tháp Lô Thần kia.

Lúc này, dị tượng trên không trung vẫn còn tiếp tục, Tề Hoan cũng biến mất trong Tháp Lô Thần. Tiểu hồ ly ngồi xổm bên ngoài ngửa đầu nhìn tòa tháp đen kịt cao ngất, thật sự rất khó tưởng tượng năm đó làm sao từ trong bụng Tề Hoan có thể luyện ra thứ này.

Sau khi chạm vào Tháp Lô Thần, Tề Hoan tiến vào một trạng thái huyền diệu, giống như nàng đang trao đổi với lôi điện, lơ lửng trong Tháp Lô Thần, tùy ý để các loại thuộc tính lôi điện di chuyển qua thân thể nàng, cuối cùng lưu lại một tia lực lôi điện chậm chạp chuyển động thâm nhập vào lôi đan.

Loại tình huống này không biết giằng co bao lâu, đại khái sau khi 99 loại lôi điện đều xuyên qua cơ thể nàng một lần, Tề Hoan mới miễn cưỡng tìm

được quyền không chế thân thể.

Nhưng lõi đan vốn màu xám trong đan điền vậy mà biến sắc. Nói thật, còn không bằng màu xám kia, lần này trực tiếp biến thành đen kịt.

Vốn trong cơ thể còn có một vòng xoáy, nhưng thời gian dần trôi đã biến mất không thấy gì nữa, ngoại trừ lõi đan màu đen không có gì đáng nói kia, trong đan điền của Tề Hoan không còn chút lực lõi điện nào.

Về sau, Tề Hoan khóc không ra nước mắt, nàng phát hiện, tu vi của mình thế mà lại giảm xuống nhất trọng thiên. Có cần thiết phải bị kịch như vậy không, rốt cuộc nàng đắc tội với ai?

Khi Tề Hoan ra khỏi Tháp Lôi Thần, bên ngoài ngoại trừ tiểu hồ ly còn có một người.

Hình như cảm ứng được điều gì, Minh Hỏa xoay người, thấy Tề Hoan bình an, hắn liền bắt đầu đi tới, khước miệng hơi nhếch lên, “Tiểu Hoan, chúc mừng.” Minh Hỏa vừa dứt lời, cửa Tháp Lôi Thần “rầm” một tiếng, một lần nữa đóng lại, giống như chưa từng mở ra.

“Người đến là vì cản đường của ta?” Khẽ vươn tay, tiểu hồ ly nghe lời nhảy lên bả vai Tề Hoan, trong ngực nó vẫn ôm cái đèn đang cháy kia, nhưng ngọn lửa màu đen bên trong bắc đèn đã uống cong thành chín mươi độ.

“Không, nàng làm cái gì ta cũng sẽ không ngăn cản.”

“Vậy thì tránh ra.” Tề Hoan cau mày, không kiên nhẫn đi sượt qua hắn, lại bị Minh Hỏa nắm chặt tay.

“Ta chỉ muốn mời nàng làm khách mà thôi.”

“Người muốn chết!” Trong mắt Tề Hoan lóe lên hàn quang, lõi điện đen kịt trong đan điền chậm rãi quay vòng, các loại lõi màu sắc khác nhau lan rộng ra khắp nơi trên cơ thể nàng.

Bị kịch rồi, quá nhiều loại lõi, không biết phải dùng cái nào!

“Nàng vẫn không phải đối thủ của ta.”

Cảm nhận được lực lõi điện khủng bố trong người Tề Hoan, Minh Hỏa vẫn không có ý định buông tay.

Lời nói của Minh Hỏa khiến Tề Hoan chột nờ nụ cười, nàng dường như có điều suy nghĩ, mắt nhìn về phía sau lưng Minh Hỏa, “Vậy cũng không nhất định.” Đúng là nàng không phải đối thủ của Minh Hỏa, Tề Hoan đoán chừng, biến hóa trong đan điền lần này chỉ đủ để nàng đơn đả độc đấu đối phó Tiên Tôn mà thôi, còn chưa hẵn sẽ thắng, đối phó Minh Hỏa đương nhiên không có khả năng.

Nhưng hắn đã quên một chuyện. Nơi này là điện Lôi Thần, quyền không chế Tháp Lôi Thần vẫn nằm trong tay Tề Hoan.

Bị Tháp Lôi Thần nện một phát sẽ có cảm giác gì, Tề Hoan không biết, nàng cũng không muốn nếm thử. Nhưng nàng vẫn muốn biết một chút, nên nàng quyết định, hôm nay sẽ cho hắn nếm thử.

Minh Hỏa chỉ cảm thấy cánh tay túm Tề Hoan tê rần, hắn vô thức buông tay

ra, lại phát hiện Tề Hoan dùng lôi độn chạy ra xa hơn trăm mét. Sau đó, trong đầu Minh Hỏa hiện lên một ý nghĩ, xong thật rồi.

Quả nhiên, cảm giác nên người vô cùng tốt. Không biết vì cái gì, sự nặng nề ngọt ngào vốn tràn ngập trong lòng hình như bị cuốn trôi, Tề Hoan vui sướng dẫn tiểu hồ ly tiên vào Điện Lôi Thần.

Lôi điện trên bầu trời giăng co gần nửa canh giờ cuối cùng chấm dứt, các tiên nhân vội vàng chạy đến chỉ dám đặt chân vào bên trong khu vực điện Lôi Thần, Mặc Dạ và Minh Vương cũng không đến quá gần toà tháp. Hết cách rồi, chỉ cần tới gần sẽ phải chịu sự công kích tự động của Tháp Lôi Thần. Hơn nữa số tiên nhân chạy đến ngày càng đông, bọn họ ngoại trừ chờ đợi ra thì không còn biện pháp nào khác.

Đuổi tới bên ngoài Điện Lôi Thần, đột nhiên phát hiện Tháp Lôi Thần đã bị di chuyển trăm mét, con mắt Thiên Phật thiếu chút nữa rơi ra. Càng làm cho hắn không thể tưởng được chính là, sau vài phút, Tháp Lôi Thần vậy mà lặn mất một cái.

Rất nhiều tiên nhân vẻ mặt khẩn trương nhìn chằm chằm Tháp Lôi Thần, sợ xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn. Rất nhiều người trông ngóng chờ xem ai là kẻ trâu bò đã dịch chuyển toà tháp này, kết quả, lúc Minh Hỏa đầu tóc đầy bụi cực kì chật vật bò ra từ dưới Tháp Lôi Thần, tất cả mọi người đều choáng váng.

“Minh Hỏa thân tướng, đây là... Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Không có tâm tư quản xem Minh Hỏa vì sao xuất hiện ở địa bàn của mình, bây giờ Thiên Phật chỉ muốn biết, Tháp Lôi Thần tại sao vô duyên vô cớ lại di chuyển.

Minh Hỏa không trả lời Thiên Phật, ngược lại trầm tư nhìn về phía Điện Lôi Thần, sau đó xoay người rời đi.

“Minh Hỏa rời đi rồi, có muốn đuổi theo hay không?” Thấy thân ảnh Minh Hỏa dần biến mất khỏi chân trời, giọng điệu Minh Vương hàm chứa ý cười hỏi. Y có thể nhìn ra là Minh Hỏa bị thương, hơn nữa bị thương rất nặng. Cũng không có gì lạ, trên thực tế, bất kể kẻ nào bị Tháp Lôi Thần nện một cái đều sẽ bị thương nặng. Hơn nữa, dưới phạm vi Tháp Lôi Thần không thể sử dụng bất kì thuật độn thổ nào, cho nên, Minh Hỏa không bị nện thành tờ giấy đã là minh chứng chứng minh người ta tu vi tài giỏi rồi.

“Hừ.” Mặc Dạ hừ một tiếng, thân thể hóa thành một luồng sáng đi về hướng Minh Hỏa rời đi.

Điện Lôi Thần thay đổi rất lớn, trên thực tế, mười ba vạn năm trước Điện Lôi Thần sớm đã bị hủy diệt, lúc ấy lưu lại chỉ còn Tháp Lôi Thần mà thôi. Tòa cung điện này là do Thiên Phật xây dựng lại sau này.

Tuy nói có ngọn đèn chỉ hướng nhưng lại xiêu xiêu vẹo vẹo, nên Tề Hoan vẫn như trước không phân biệt được Đông Tây Nam Tây, nơi này quá kỳ lạ. Cuối cùng, tiểu hồ ly dứt khoát biến thành hình người, chỉ cần phía trước có

vật cản đường, hết thầy đều bị phá hết, không thể không nói, thân thể yêu thú đúng là rất cường hãn.

Cũng không biết phá bao nhiêu cái động, Tề Hoan cuối cùng thấy được chút hy vọng.

Xem ra từ lúc Bôi Bôi bị bắt trở về, Thiên Phật dường như bận chuyện gì, nên hẳn vẫn nhốt Bôi Bôi trong mật thất. Có lẽ do hẳn cực kì có lòng tin với thực lực của mình nên trong mật thất ngoại trừ một ảo trận ra căn bản không có thứ gì mang tính công kích.

Tề Hoan ung dung dẫn Bôi Bôi ra ngoài, nhưng cô bé dường như đã phải chịu kinh hãi không nhỏ. Bôi Bôi vừa khóc vừa gọi tên Minh Vương. Tề Hoan vốn định trực tiếp đưa Bôi Bôi trở về, nhưng không đợi nàng phóng lôi điện ra thì một đám người đã bao vây nàng lại.

Nàng vẫn luôn hiếu kỳ, tại sao lúc vào một mình không gặp ai, hóa ra là đang chờ nàng sa lưới!

“Thiên Phật đại nhân, đã bắt được người.” Không biết kẻ nào lên tiếng, Tề Hoan không nhìn được cười. Vốn cái gọi là bắt được, chỉ là bao vây nàng mà thôi.

“Là người! Tự tiện xông vào Điện Lôi Thần của ta, người có biết tội của người không!” Thấy trong ngực Tề Hoan còn ôm Bôi Bôi, Thiên Phật biến sắc. Không chỉ sắc mặt hẳn thay đổi, mà sắc mặt đám Thiên tướng Tiên Tôn kia đều vô cùng đặc sắc.

Huyền Âm thế, người biết chuyện chỉ liếc một cái là có thể nhìn ra. Bảo bối tuyệt vời như thế vậy mà lại xuất hiện bên trong Điện Lôi Thần, thứ này có thể sánh bằng bảo bối thần khí a!

Trong mắt đám tiên nhân kia, Bôi Bôi căn bản không phải là người, cô bé chỉ là một thứ vật phẩm mà thôi, một vật phẩm giá trị liên thành.

Nhìn những gương mặt xa lạ, nhưng ánh mắt quen thuộc, khóe miệng Tề Hoan nhếch lên. “Theo lý thuyết, Minh Vương xem như là cậu của ta, đây là con gái hẳn – Bôi Bôi, à..., ta phải gọi muội ấy một tiếng muội muội mới phải, người cảm thấy người đáng bị tội gì?” Tề Hoan liếc nhìn tiểu hồ ly, hai người bọn họ lặng lẽ thay đổi vị trí một chút.

“Nói bậy, ta mặc kệ người là ai, lập tức thả nó ra, ta có thể tha cho người một mạng!”

“Ta có nên cảm tạ người không?” Tề Hoan cười mà như không cười, đầu năm nay chẳng lẽ ‘đôi trắng thay đen’ đã trở thành bản năng của những người được gọi là tiên nhân này rồi sao.

Tề Hoan rất hoài nghi, năm đó lúc Thiên Phật tu luyện có đặc biệt tu luyện đầu lưỡi hay không, luyện thành công pháp thiệt xán liên hoa * hay gì gì đó. (*) nguyên văn: 舌灿莲花: Điền cổ “thiệt xán liên hoa” xuất phát từ sự tích về cao tăng Đồ Trùng thời Nam Bắc. Cao tăng truyện cùng Tấn thư – Nghệ thuật truyện: Phật Đồ Trùng có ghi: Triệu vương Thạch Lạc đến Tương

quốc (nay là Đài Châu, Chiết Giang) triệu kiến Đồ Trùng, muốn thử đạo hạnh. Đồ Trùng bèn đem ra một bát nước, thấp hương niệm chú, không bao lâu, từ trong bát nước mọc lên một đóa sen xanh chói lọi, người ngoài nhìn vào lòng thư sướng. Người đời sau dùng “thiệt xán liên hoa” hay lưỡi sáng hoa sen để chỉ tài ăn nói.

“Tiểu nha đầu, người buông cô bé này ra thì tốt hơn.” Chẳng biết từ lúc nào, sau lưng Tề Hoan xuất hiện một lão già râu bạc trắng, vẻ mặt hiền lành, bàn tay trắng nõn như ngọc nhưng lại không lưu tình đánh tới lưng Tề Hoan. “Đánh lén thật không tốt đâu.” Tề Hoan vừa dứt lời, thân thể lão nhân kia đột nhiên bị mấy đạo lôi điện màu đỏ như máu trối lại, nàng xoay người cười tùm tùm tặng cho lão một quả cầu sét, trực tiếp đánh vào trong bụng lão.

Cũng không phải Tề Hoan không chế lôi điện không đủ mạnh, trên thực tế, chỉ cần cho nàng cơ hội, muốn nàng tiêu diệt một thiên tướng cũng không có vấn đề gì, chủ yếu là những người kia đều không phải bia ngắm bảo đảm khi nàng đánh sẽ không di chuyển.

Nhưng chỉ cần bị cầu sét của nàng đánh trúng, tỷ lệ sống sót sẽ chỉ nhỏ đến không đáng kể. Cầu sét không phải thiên kiếp bình thường, bên trong nó chứa đựng toàn lôi tâm lực lôi điện tinh khiết.

Bình thường, bên trong thiên kiếp có một tia lôi tâm thôi đã đủ dọa người rồi, huống chi cầu sét do lôi tâm ngưng tụ thành.

Lão già kia cũng không cẩn thận, cho rằng tu vi của Tề Hoan chỉ đạt nhất trọng thiên nên định đánh lén phía sau, nhưng lại giẫm lên địa võng mà Tề Hoan bố trí. Sau khi từ Tháp Lôi Thần đi ra, Tề Hoan phát hiện mình vẫn có thể khống chế 99 loại lôi điện như cũ. Lôi điện có hiệu quả trối tốt nhất chính là Huyết Sắc Sát Lôi, tuy nói uy lực không lớn nhưng có thể chế trụ Tiên Tôn thì đã xem như cường hãn rồi.

Tề Hoan xoay người, cười tùm tùm nhìn về phía Thiên Phật, thân thể lão nhân phía sau lập tức bốc hơi không còn một mảnh, mà số cầu sét còn lại lại tấn công về phía đám người Thiên Phật.

Tề Hoan tự đáy lòng nghĩ Thiên Phật sẽ dùng tay tiếp quả cầu kia, như vậy nhất định sẽ xuất hiện một màn đặc sắc. Nhưng đáng tiếc, Thiên Phật vẫn còn biết động não. Hẳn biết rõ phải né tránh vật nguy hiểm kia, nhưng đám Thiên Tướng bên cạnh hẳn lại xui xẻo, không cẩn thận liền bị cầu sét sượt qua bả vai, cả đầu cánh tay cứ như vậy biến mất.

Thừa dịp hỗn loạn, Tề Hoan trực tiếp dùng lôi độn chạy trốn, ánh sáng lạnh trong mắt Thiên Phật lóe lên, thân ảnh biến mất, chỉ để lại một đám tiên nhân loạn thành một bầy.

Lần này không có phương hướng chỉ dẫn, Tề Hoan một đường đầu đá lung tung, mà Thiên Phật ý vào tu vi cao hơn Tề Hoan đương nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định, theo sát phía sau nàng.

Rốt cục, Tề Hoan đi sai một bước bị Thiên Phật chặn đường, “Ngươi thật đúng là không chịu chết tâm.”

“Ta đã xem thường ngươi rồi.” Trong mắt Thiên Phật không hề che dấu sát ý. Người xuất hiện trong điện Lôi Thần ngoại trừ Tề Hoan ra chỉ có Minh Hỏa, nếu như di tượng vừa rồi không phải Minh Hỏa gây ra, vậy thì nhất định là có liên quan đến Tề Hoan.

Bất kể nàng là ai, uy hiếp địa vị của mình, đều phải chết!

Chương 201: Ba Sợi Lông Vũ Trên Đỉnh Đầu

Chương 201: Ba Sợi Lông Vũ Trên Đỉnh Đầu

Edit: Tiểu Mộng

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Nếu người thả ta ra, ta sẽ cho người biết một bí mật về Tháp Lôi Thần, thế nào?” Vừa ôm Bối Bối trong ngực, Tề Hoan vừa nói với Thiên Phật.

Tháp Lôi Thần! Thiên Phật âm thầm dao động, Tháp Lôi Thần vẫn luôn là tâm bệnh trong lòng hắn, nữ nhân này hiển nhiên biết rất rõ sự tình về tháp Lôi Thần, nhưng nàng thật sự ngu xuẩn đến mức cho rằng mình sẽ thả nàng đi sao? Hay là nàng ta có âm mưu khác?

Các loại khả năng biến hóa liên tục trong đầu Thiên Phật, nhất thời hắn không thể quyết định được.

“Sao ta biết người có nói thật hay không?”

“Người tin hay không thì tùy, nhưng toàn bộ Tiên giới sợ rằng chỉ có một mình ta biết rõ bí mật kia thôi. Người biết vì sao Minh Hỏa lại tìm ta không? Bởi vì hắn cũng muốn biết bí mật đó.”

“Biết bí mật này thì có lợi gì?” Thiên Phật hiểu ra, thảo nào Minh Hỏa lại chú ý tới Tề Hoan như vậy, hóa ra là còn vì mục đích này.

“Người biết bí mật thì có thể không chế tháp Lôi Thần, thế thôi. Thần tướng đại nhân, ngài cảm thấy bí mật này thế nào?” Tề Hoan nhếch miệng, đối với những người khác, có lẽ tháp Lôi Thần vô dụng, nhưng đối với Thiên Phật, nó lại là mối câu rất lớn. Bởi vì hắn tu luyện lực lôi điện, nên nếu có thể khống chế tháp Lôi Thần thì tu vi của hắn sẽ tăng nhanh đến khó lường.

“Không tệ, không tệ, thật sự rất tốt.” Thiên Phật nói liên tục hai từ không tệ, nụ cười càng rực rỡ hơn, đột nhiên thân thể hư không biến mất. Sắc mặt Tề Hoan biến đổi, vội vàng bỏ chạy. Một tiếng sét vang lên, Thiên Phật đang đứng ngay tại chỗ nàng vừa ngồi, trong mắt tràn đầy sát ý không hề che giấu.

“Giết người ta cũng có thể biết được bí mật đó.” Thiên Phật cười lạnh, tay phải nắm lại, một trường kiếm lóe chớp đen do lôi điện ngưng tụ ra.

Dù Thiên Phật không thể khống chế lôi điện thuần thực như nàng, nhưng Tề Hoan vẫn không dám xem thường hắn, tu vi người ta đã ở mức nào chứ, nàng tự nhận cho dù mình liều mạng thì cũng chưa chắc đã có thể trốn được.

Xem đi, người thông minh trên đời này cũng không ít đâu, đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo, tên Thiên Phật này chắc chắn sẽ không buông tha cho nàng.

Tề Hoan vừa nghĩ cách thoát thân vừa học Thiên Phật dùng lôi điện tạo ra vũ khí. Khụ khụ, có lẽ do con mắt nghệ thuật chưa đủ tầm, chuôi kiếm nàng tạo ra còn không bằng thanh xà kiếm mà Tiểu Ngân đưa cho nữa.

Đúng rồi, đột nhiên nhớ tới thanh kiếm Tiểu Ngân ném ỉnh, Tề Hoan dứt khoát lôi chuôi kiếm đó ra, vũ khí của Tiểu Ngân hẳn có thể giúp mình ngăn cản một chút.

Sau khi trông thấy chuôi kiếm bạc kia, ánh mắt Thiên Phật tỏa sáng, tất nhiên hẳn biết thanh kiếm này, đó chính là vũ khí tùy thân của Ngân – thủ hạ của đệ nhất thần tướng, “Người quả nhiên là người do đệ nhất thần tướng phái tới, chịu chết đi!”

Tề Hoan vốn còn định giải thích với hắn rằng mình không phải người của đệ nhất thần tướng nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng đến rợn tóc gáy của Thiên Phật, nàng biết chắc là hắn sẽ không nghe mình giải thích đâu. Kiếm thuật của Tề Hoan đúng là kém coi y như dự đoán, nên không phải thanh kiếm của Tiểu Ngân có linh tính, tự mình đánh trả thì sợ rằng nàng đã không chịu nổi đợt tấn công của Thiên Phật.

Mà Thiên Phật thì càng đánh càng hăng, giống như uống nhầm thuốc kích thích vậy. Tề Hoan vụng về phòng thủ, không có một chút cơ hội đánh trả nào, còn Thiên Phật đã sắp phá vỡ thế phòng ngự của nàng.

Đột nhiên, choang một tiếng vang giòn, Tề Hoan mím miệng, Thiên Phật lại vui vẻ, hắn vừa mới ngưng tụ tất cả lực lượng về một điểm, tăng lực tấn công lên mấy vạn lần, thế là có thể phá vỡ sự phòng ngự của chuôi kiếm kia.

Nhưng trong mắt Tề Hoan, nàng chỉ mới cùng Thiên Phật giao đấu vài chục chiêu mà thôi, thanh kiếm này đã không chịu nổi rồi, cầm nửa thanh kiếm còn lại trong tay, Tề Hoan há hốc mồm.

Cùng lúc thanh kiếm vỡ vụn, lôi kiếm của Thiên Phật mạnh mẽ đâm về phía ngực Tề Hoan.

“Người cho rằng sấm sét của bà cô này là vật trang trí sao?” Tề Hoan hét lên rồi dùng luôn thanh kiếm gãy đâm tới.

Khóe miệng Thiên Phật khẽ nhếch, kiếm gãy thì linh tính cũng biến mất.

Độ cứng của một thanh kiếm gãy không đủ để ngăn công kích của hắn đâu.

Thế nhưng Thiên Phật không ngờ, thanh kiếm kia không những chặn được công kích mà còn gọt sạch một nửa thanh lôi kiếm của mình nữa. Bởi vì Tề Hoan kích động nên đã dùng lôi điện sửa lại thanh kiếm đã gãy kia.

Sau khi sửa lại, nàng còn cải biến chiều dài thanh kiếm theo ý thích. Cho nên hơi bất cần một tí đã làm Thiên Phật bị thương rồi.

Đáng tiếc vừa rồi dùng sức hơi ít, nếu không nhất định có thể gọt sạch luôn

nửa người hẳn. Nhìn Thiên Phật mạnh mẽ lùi lại, Tề Hoan tiếc nuối nghĩ. “Thật ngại quá, có vẻ sét nhà ta cứng hơn sét nhà người một chút.” Nhìn vẻ mặt khó tin của Thiên Phật, Tề Hoan đắc ý cười nhạo, người hung hăng cho lắm vào, cuồng vọng cho lắm vào, hừ, nuốt ruồi đi cùng!

“Thật sao?” Thiên Phật cũng không uể oải như Tề Hoan tưởng tượng. Vừa rồi khi Thiên Phật và Tề Hoan đánh nhau, nàng đã giao Bối Bối cho tiểu hồ ly, bây giờ Thiên Phật lại đứng gần chỗ tiểu hồ ly.

Lúc trước Tề Hoan đã nói, con bé mang Huyền Âm Thể này có quan hệ mật thiết với nàng ta, vậy thì bắt nó trước cũng tốt. Thiên Phật không nhìn tiểu hồ ly đang ôm Bối Bối, một tay khom lại, năm luồng lôi điện giông như cái lồng chụp về phía Bối Bối và tiểu hồ ly.

Không biết là bị dọa sợ ngây người hay là có kẻ khác mà tiểu hồ ly lại đứng yên bất động. Nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể phát hiện, một vàng sáng màu vàng rực rỡ đang lan tỏa trong mắt nó, cùng một loại khí tức khiến người ta sợ hãi từ người nó tỏa ra xung quanh.

Sau đó, trong chớp mắt, tiểu hồ ly biến về bản thể, nhưng bản thể không còn nhỏ xíu cỡ bàn tay như trước nữa. Một con hồ ly thân dài ba mét, chín cái đuôi lại dài hơn mười mét xuất hiện trước mặt Tề Hoan.

Hơn nữa, trên đỉnh đầu con hồ ly này... Ha, đúng là trên đỉnh đầu, nhìn ba sợi lông chim phất phơ trên đỉnh đầu tiểu hồ ly, biết là không đúng lúc, không thể cười, nhưng Tề Hoan vẫn không ức chế được.

Ba sợi lông chim uy phong lắm liệt lại mọc trên đầu một con hồ ly, đúng là vô cùng buồn cười. Nhưng Thiên Phật lại không cười nổi, khi còn bị phong ấn trong Thiên Bi, tu vi của hắn rất thấp. Khi đó yêu thú Thượng Cổ còn đang hoành hành, tất nhiên hắn sẽ không quên ba sợi lông vũ màu vàng trên đỉnh đầu giống y như vương miện này đại biểu cho điều gì. Trong tộc Tam túc Kim ô, chỉ có huyết mạch Vương tộc mới có được ba sợi lông vũ này.

Cửu vĩ Thiên hồ lại mang huyết mạch Tam túc Kim ô? Đây là quái vật gì vậy? Tiểu hồ ly cũng không thừa hơi đi giải thích cho hắn, nó chở Bối Bối trên lưng, hai mắt lấp lánh kim quang, phóng ngay về phía Thiên Phật.

Trong không trung, một trảo mang theo thái dương chân hỏa tung ra, thân thể Thiên Phật ở phía xa ngay lập tức hiện lên bốn vết sẫm màu đen đậm.

Thiên Phật biến sắc, hẳn chưa hề bị chộp tới, chẳng qua chỉ chịu dư âm ảnh hưởng của một trảo kia thôi. Chuyện này có ý nghĩa gì? Có nghĩa là nếu vừa rồi hắn chạy chậm một chút thì hiện giờ hắn sẽ chỉ là một đồng tro tàn trên mặt đất.

Nghĩ tới đây, Thiên Phật cũng không dám tiếp tục mạo hiểm, Huyền Âm Thể, bí mật của tháp Lôi Thân, những điều này có sức hấp dẫn vô cùng lớn, thế nhưng nếu mạng không còn thì những thứ đó đều không còn nghĩa lý gì. Hai phút sau, có lẽ đã chắc chắn Thiên Phật rời đi hoàn toàn rồi, tiểu hồ ly nhắm nghiền hai mắt, ngã phịch xuống. Tề Hoan vội vàng ôm lấy tiểu hồ ly

và Bôi Bôi.

Kiểm tra tiểu hồ ly một chút, thấy nó chỉ là mệt mỏi quá độ nên ngất đi, Tề Hoan dần dần an tâm lại. Dù sao huyết mạch của tiểu hồ ly cũng không thuần chủng, tu vi lại thấp, cho nên vẫn không thể lớn lên. Lần này đột nhiên to ra, không biết có phải vì nó may mắn đi theo Tề Hoan nên được tháp Lôi Thần thanh tẩy một phen hay không.

Huyết mạch Tam Túc Kim Ô trong thân thể tiểu hồ ly không ít, chẳng qua Tam Túc Kim Ô thời viễn cổ đều mang hình thể to lớn, độ cường hãn người thường khó có thể tưởng tượng được. Hai loại huyết mạch trong thân thể tiểu hồ ly vẫn không thể dung hợp phần lớn đều do thân thể nó chưa đủ mạnh mẽ, nếu cưỡng ép dung hợp thì kết cục chỉ có một, chính là bạo thể (nổ tung).

May thay, uy lực của những loại lôi điện khá mạnh, không chỉ giúp nó rèn luyện cơ thể mà còn giúp nó dung hợp một phần huyết mạch, cho nên trên đỉnh đầu tiểu hồ ly mới xuất hiện ba sợi lông vũ.

Nếu ngày nào đó tiểu hồ ly có thể dung hợp toàn bộ huyết mạch, nó hoàn toàn có thể hóa hình giữa hồ ly và kim ô, nhưng cái tương lai ấy còn xa lắm.

Vừa rồi không để tâm, nhưng sau khi đánh nhau, Tề Hoan bỗng thấy run rẩy. Nàng vừa mới đánh một trận với Thần Tướng, thế mà vẫn còn may mắn sống sót, lại chiếm được một chút thắng lợi. Giờ nghĩ lại, ngoài thấy sợ Tề Hoan không còn cảm giác gì khác.

Song hiện tại phải đi thế nào mới là vấn đề. Nhìn xung quanh một mảnh hoang vu, hình như không phải con đường lúc nàng vừa tới.

Cũng không thể trở về, Tề Hoan ôm đầu, không biết nên làm gì.

“Tỷ tỷ, bên kia.” Đúng lúc này, Bôi Bôi vẫn yên lặng không nói chột mở miệng, giơ tay chỉ về phía bên trái bọn họ.

Tề Hoan nhìn về hướng Bôi Bôi chỉ, không thấy có gì đặc biệt, nhưng dù sao nàng cũng không biết đi đâu, nên đành theo hướng Bôi Bôi chỉ.

Không còn bị đe dọa tính mạng, Tề Hoan đáp mây chậm rãi bay.

Khoảng hai canh giờ sau khi Tề Hoan rời đi, hiện trường nơi nàng giao thủ với Thiên Phật chột xuất hiện hai người, nam tử áo đỏ nhặt mảnh kiếm màu bạc rơi trên đất, hai mắt hơi nheo lại: “Ngân, tại sao kiếm của ngươi lại ở đây?”

“Không liên quan đến ngươi.” Nhìn khắp bốn phía, không phát hiện trên đất có bất kỳ vết máu hay thi thể nào, sắc mặt Tiểu Ngân hơi giãn ra một chút. Hắn định đi tới Lôi Thần điện dò xét một chút, không ngờ nửa đường lại bị Hỏa Nha ngăn lại.

Đợi Tiểu Ngân biết rõ chuyện xảy ra ở Lôi Thần điện, vội vàng trở về tìm Tề Hoan thì mới phát hiện nàng và tiểu hồ ly đã biến mất.

Một đường đuổi tới, trừ đồng bùa bọn lộn xộn ra thì không tìm được manh

môi gì. Không biết hai người họ thế nào, Tiểu Ngâm hơi thất thần.
“Hừ, nghe nói gần đây người rất thân thiết với một nữ tử, tốt nhất người nên có chừng mực.”

Ánh mắt lạnh như băng của Tiểu Ngâm đảo qua khuôn mặt có vài phần tương tự Hỏa Như, không lên tiếng.

Còn Tề Hoan, dưới chỉ thị của Bối Bối, hai canh giờ sau, cuối cùng đã nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, à không, là một bóng lưng quen thuộc.

Chương 202: Quan Vân Giản

Chương 202: Quan Vân Giản

Edit: Thảo Nguyễn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Minh Vương, sao ngài không trở về?” Nhìn Minh Vương sồng sờ xuất hiện trước mặt mình, Tề Hoan có chút kinh ngạc về hiệu suất làm việc của Mặc Dạ, nhanh như vậy đã làm Minh Vương sồng lại rồi. Kỳ thật nàng muốn biết nam nhân nhà mình chạy đến chỗ nào hơn.

Minh Vương quay đầu, ánh mắt căn bản không dừng trên người Tề Hoan mà liếc nhìn Bối Bối. Tề Hoan bĩu môi, không cần phân biệt đối xử như vậy chứ, nói sao thì mình cũng giúp hắn cứu Bối Bối về a, nói một câu cảm ơn cũng không mất khối thịt nào.

Thả Bối Bối xuống đất, nhìn cô bé chạy tới bỏ nhào vào lòng Minh Vương, Tề Hoan nảy lên một chút tâm tư tội lỗi.

“Phụ thân, con rất sợ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bối Bối chôn trong ngực Minh Vương, tiếng khóc nức nở buồn bã truyền đến. Minh Vương không nói gì, một tay ôm Bối Bối, tay kia vỗ nhẹ sau lưng cô bé, cảm xúc trên mặt có chút phức tạp, có lẽ là đau lòng.

Tề Hoan nhàm chán ngồi chờ một bên, ít nhất đợi hết thời gian một bữa cơm, Minh Vương mới ôm Bối Bối đi tới.

“Bối Bối làm sao vậy?” Nhìn Bối Bối không nhúc nhích nằm trong lòng Minh Vương, nếu là lúc trước, Tề Hoan chắc chắn sẽ hoài nghi hắn mưu sát con gái mình. Nhưng bây giờ nha, bát quái đã đến rồi, hắc hắc

~“Ngủ rồi.” Gương mặt Minh Vương vẫn lạnh lùng.

Nhìn khuôn mặt thối kia, tâm tình Tề Hoan rất khó chịu. Lúc Minh Vương đối mặt với những nữ nhân hoặc là nữ quý khác đều cười rục rờ như hoa đào, thế nhưng vừa nhìn thấy nàng đã bày ra khuôn mặt người chết, đối đãi khác hẳn nhau!

Muốn mở miệng dò hỏi bát quái, nhưng suy nghĩ một chút, Tề Hoan vẫn kìm nén lại, được rồi, để hôm nào hỏi nam nhân nhà mình vậy.

“Mặc Dạ đâu?”

“Đi làm chút chuyện.” Minh Vương cúi đầu, không nói cho Tề Hoan biết Mặc Dạ đi làm gì.

Mặc dù hắn cảm thấy hành vi của Mặc Dạ rất ngây thơ, lại có chút hèn hạ

nhưng thật sự rất hả giận. Đối với bốn thân tướng của Tiên Giới, Minh Vương đều không có ấn tượng tốt gì.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, hai người vừa dứt lời đã thấy một đạo kim quang lao về phía Tề Hoan, nhìn Mặc Dạ biến thành Tiểu Miêu cỡ lớn, Tề Hoan cảm thấy hấn đường như có chút suy yếu.

“Thế nào?” Minh Vương mở miệng hỏi.

“Tạm được.” Giọng Mặc Dạ không vui không buồn.

“Cái gì vậy?” Cuộc đối thoại của hai người khiến Tề Hoan nghi ngờ, Mặc Dạ dẫu nàng làm chuyện gì sao?

“Không có gì, Tiểu Hoan, ta phải trở về.” Ở trong ngực Tề Hoan cọ xát, Mặc Dạ không tình nguyện mở miệng. Nếu không phải ban nãy tiêu hao quá nhiều, lại bị Minh Hỏa dùng thần khí tổn thương một phát, thì ít nhất hấn còn có thể ở Tiên Giới thêm một thời gian nữa, nhưng bây giờ chỉ e không được.

Lời của Mặc Dạ khiến vẻ mặt Tề Hoan hơi âm đạm, khó khăn lắm mới có thể ở bên cạnh hấn, nàng không muốn rời xa Mặc Dạ.

Mặc Dạ duỗi chân, thu lại đầu móng vuốt bén nhọn vỗ nhẹ khuôn mặt Tề Hoan: “Chờ ta xử lý xong Lôu La sẽ tới Tiên Giới tìm nàng được không?”

Đã tìm được Minh Vương rồi, Mặc Dạ không cần tiếp tục ở lại Minh Giới.

Vấn đề duy nhất là nếu hấn đến Tiên Giới, ắt sẽ có người tới gây phiền phức, có thể phát giác được khí tức của hấn chỉ có thân tướng mà thôi.

Mấy thân tướng kia, cho dù là Minh Hỏa đến hấn cũng không sợ. Người hấn lo lắng nhất chính là đệ nhất Thần tướng.

Người kia, nghe nói thực lực của y không kém mình bao nhiêu. Hai người chỉ nghe qua danh hiệu của đối phương nhưng chưa từng chính thức giao thủ.

“Ta cho chàng thời gian ba tháng, nếu như chàng không đến, ta sẽ tái giá!”

Tề Hoan dùng ngón tay chọc trán hấn, bĩu môi uy hiếp.

” ... Nàng xác định gả ra được?” Mặc Dạ không nể tình cười nói.

“Người chết đi!!” Tề Hoan nổi giận dùng sức đánh một quyền lên đầu Mặc Dạ.

Dùng Cửu U Tà Lôi mở ra thông đạo không gian, tiễn đưa Minh Vương và Bối Bối, trước khi đi, Minh Vương còn mời nàng đến Minh Giới làm khách, nhưng bị Tề Hoan dụ dằng cự tuyệt, sau đó nàng phát hiện Minh Vương vậy mà tỏ ra như trút được gánh nặng, chẳng lẽ nàng không được hoan nghênh như vậy sao?!

Tiền Minh Vương xong, Tề Hoan mở lĩnh vực ra dẫn linh hồn Tiểu Miêu trở về, đồng thời thần niệm của Mặc Dạ cũng thông qua lĩnh vực của nàng về Minh Giới.

Ôm Tiểu Miêu có chút không thích ứng với thân thể mình, đột nhiên Tề Hoan cảm thấy hơi lạc lõng. Tiên Giới to lớn như vậy, nhưng lại không có

chỗ cho nàng dung thân, thực thê lương!

Điện Lôì Thân bên kia tạm thời không thích hợp để trở về, đoán chừng nếu Thiên Phật gặp mặt nàng sẽ đem nàng bầm thây vạn đoạn. Hơn nữa, mặc dù nàng có thể không chế Lôì Thần tháp, nhưng không cách nào đặt nó về lại đan điền của mình, mặt khác nàng không muốn đi đâu cũng đem Lôì Thần tháp đi, tuy rằng vật kia dùng rất tốt, đặc biệt là lúc nện người.

Về phần chỗ Tiêu Ngân.... Thật sự là một nơi rất tốt, có thể ăn nhờ ở đậu không tốn tiền, vấn đề là bây giờ nàng không dám trở lại thành Kinh Lôì.

“Tiểu hồ ly, tỉnh tỉnh.” Cảm giác được tiểu hồ ly cuộn tròn trong ngực vạn vẹo uốn éo, Tề Hoan xách đuôi kéo nó ra.

“A.....Lúc nãy ta bị trọng thương đó, ngươi không thể để ta ngủ thêm một lúc nữa sao?” Tiểu hồ ly không tình nguyện mở mắt, tội nghiệp nhìn Tề Hoan.

“Ta rất có lòng tin với huyết thống của ngươi.” Con hồ ly này không yếu ớt như vậy đâu, nói sao thì nó cũng mang huyết thống của Thượng Cổ vu thú, không dễ dàng bị thương như vậy. Nếu không, cho dù Tề Hoan không tìm nó tính sổ, thì ngươi cha đã chết kia cũng sẽ không bỏ qua cho nó.

“... Ngươi muốn làm gì vậy?” Ở trên tay Tề Hoan khua vài cái, sau đó co đuôi nhảy qua đỉnh đầu nàng, nhưng không may kéo căng tóc Tề Hoan, lập tức liền bị bàn tay Tề Hoan đánh ngã xuống đất.

“Để ta đổi khuôn mặt, diện mạo này quá nguy hiểm.” Trên có chính sách dưới có đối sách, đối với huyền thuật của tiểu hồ ly nàng rất tin tưởng, nếu bản thân nàng không lộ ra sơ hở, chắc chắn sẽ không có ai nhận ra thân phận của nàng.

Đổi lại kiểu tóc, thay bộ y phục, ừ, tiểu hồ ly quá dễ làm người ta chú ý rồi, nhét vào trong túi, về phần Tiểu Miêu.... Sau khi nó từ lĩnh vực của Mặc Dạ đi ra, tu vi tăng lên rất nhiều, đã miễn cưỡng có thể biến thành hình dáng khác.

Tiểu Miêu vừa mở to mắt đã bị Tề Hoan ra lệnh ép buộc biến thành vòng tay.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Tề Hoan dự định trở về thành Kinh Lôì, nhưng thành Kinh Lôì rút cuộc ở phía Bắc, hay là phía nam a!

Đúng lúc Tề Hoan nghĩ mãi không ra, chân trời đột nhiên xuất hiện hai bóng người một đỏ một trắng, Tiêu Ngân! Tề Hoan ngẩng đầu cẩn thận nhìn rất lâu, khẳng định người kia chính là Tiêu Ngân, vừa định khua tay với hắn. Nhưng lúc nhìn sang người bên cạnh Tiêu Ngân, nàng lại sửng sò. Hỏa Nha! Hỏa Nha vậy mà lại quen với Tiêu Ngân?! Nàng sao có thể quên người này, nếu như không phải hắn, phái Thanh Vân sao lại biến mất chứ. Vốn dĩ hai người chuẩn bị trở về thành Kinh Lôì, nhưng sau khi trông thấy Tề Hoan, Hỏa Nha đột nhiên dừng lại, bay thẳng đến chỗ Tề Hoan.

Nhìn Hỏa Nha cách mình càng ngày càng gần, Tề Hoan cố gắng kìm nén sự

dao động trong lòng, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc rất thỏa đáng.

“Lúc này có người đi qua chỗ này không?”

“Không, không có.”

Tề Hoan vội vàng lắc đầu, Hỏa Nha quả nhiên không nhìn thấu dung mạo của nàng.

“Không có? Vậy dấu chân trên mặt đất là do ai để lại?” Trong mắt Hỏa Nha lóe lên sát khí, không sai, dấu chân trên mặt đất không phải của Tề Hoan. Trong lòng Tề Hoan lộ bộ, Minh Vương chết tiệt, không có chuyện gì để lại dấu chân lớn như thế làm gì!

“Cái này, cái này, tiểu tiên thực sự không biết!” Tề Hoan trưng ra vẻ mặt ‘ngươi xử oan ta’, đáng tiếc không thể làm Hỏa Nha xúc động. Mắt thấy Hỏa Nha muốn động thủ xử lý Tề Hoan, Tiểu Ngân đột nhiên mở miệng. “Mang nàng về tra hỏi đi, người của Thiên Phật sắp đến rồi.” Mắt nhìn chân trời, Tiểu Ngân lạnh nhạt nói.

“Được.” Hỏa Nha túm cổ áo Tề Hoan, ba người bay lên cùng một lúc.

Đây không phải ngòi trên mây của mình, Tề Hoan còn không được chạm tới phi kiếm, vật duy nhất chông đỡ nàng chính là tay của Hỏa Nha, vốn sợ độ cao, lại gặp tình cảnh này, Tề Hoan tay chân lạnh run, cả người trên dưới không có chỗ nào không mềm nhũn.

Hỏa Nha ở bên cạnh dường như nhìn ra dị trạng của Tề Hoan, liếc nàng một cái, “Làm sao vậy?”

“Ta, ta sợ độ cao ~” Điều này không phải giả bộ, nếu vượt quá giới hạn, Tề Hoan thật sự muốn bất tỉnh. Thế nhưng vì sao thần kinh của nàng lại kiên trì như vậy a! Thế mà không ngất!

Lời nói của Tề Hoan khiến Tiểu Ngân ở phía trước sững sờ một chút, hần nghiêng đầu nhìn Tề Hoan như có điều suy nghĩ, hơi nhíu mày, sau đó lại quay đầu đi.

Sau khi đến thành Kinh Lô, đột nhiên Hỏa Nha nhận được tin của đệ nhất thần tướng truyền đến, bảo hắn trở về trấn giữ Quan Vân Giản. Quan Vân Giản là ranh giới giữa Tiên Giới và Ma giới sau khi Lục Đạo được gậy dựng lại.

Bây giờ Tiên Giới và Ma giới đã không còn xuất hiện đại chiến Tiên Ma do ước định tạo thành như trước kia nữa, cho nên cả hai bên đều hoả khí rùng rục, suốt mấy năm liên tục Quan Vân Giản không ngừng chiến tranh, bây giờ Hỏa Nha xem như là Thiên Tướng trấn giữ Quan Vân Giản.

Theo ước định của bốn thần tướng, mười năm sẽ thay Thiên Tướng trấn giữ một lần, nếu không phải xảy ra chuyện quan trọng thì tuyệt đối không cho phép tự ý rời khỏi.

Gần đây chiến tranh bên Quan Vân Giản đã dừng lại, y vào sự sùng ái tin tưởng của đệ nhất thần tướng nên Hỏa Nha mới dám tự ý rời đi. Nhưng không ngờ bên Ma giới ổn định chưa được bao lâu đã lại bắt đầu khai chiến.

Đám Ma giới ngu ngốc chỉ có tứ chi không có đại não! Trong lòng Hỏa Nha nhin không được mắng một câu.

Trước khi rời khỏi, Tiểu Ngân và Hỏa Nha nổi lên tranh chấp về vấn đề Tề Hoan đi theo ai.

Mà Tiểu Ngân vẫn luôn phản đối, thật ra, nếu Hỏa Nha không có ý giết nàng, Tề Hoan rất muốn đi cùng hắn. Đối phó với kẻ thù, từ trước đến nay Tề Hoan luôn tuân theo nguyên tắc tự mình động thủ.

“Vì sao không cho ta mang nàng đi?” Sắc mặt Hỏa Nha lạnh như băng hỏi, mấy ngày nay bất kể hỏi cái gì, Tề Hoan đều nói không biết, Hỏa Nha đã sớm mất kiên nhẫn, có lẽ Tề Hoan thật sự không biết gì cả, nhưng tâm tình hắn khó chịu, giết một tiểu tiên cũng không đáng ngại gì.

Song hết lần này tới lần khác nói sao Tiểu Ngân cũng không đồng ý, hơn nữa thái độ che chở cho Tề Hoan rất rõ ràng, khiến Hỏa Nha không thể nào hiểu được.

“Chẳng vì sao cả.” Giọng Tiểu Ngân vẫn lạnh như băng như trước.

Cuộc đối thoại như vậy nàng đã nghe không dưới ba lần rồi, hai người bọn họ thực sự rất nhàm chán. Ngồi trong phòng, Tề Hoan cầm chén trà nhìn hai nam nhân đang đứng song song ngoài cửa. Không biết đầu óc của Hỏa Nha có bệnh gì không lại muốn mang Tề Hoan rời đi.

Cuối cùng, thừa dịp Tiểu Ngân không chú ý, nhân lúc buổi tối Hỏa Nha liền mang theo Tề Hoan rời khỏi, mà Tề Hoan ngay cả cơ hội kêu cứu cũng không có.

Lần này, Hỏa Nha không xách nàng bay, mà ném nàng sang một phi kiếm khác bên cạnh, không thèm nhìn nàng.

Tề Hoan cảm thấy hơi kinh ngạc. Lúc ở thành Kinh Lôi, bất kể hỏi cái gì Tề Hoan đều nói không biết, khiến Hỏa Nha căm hận đến mức thiếu chút nữa xé xác nàng, sao bây giờ lại giống như người không có chuyện gì.

Hiện tại nàng đã chuẩn bị tốt tâm lý PK một trận sinh tử với hắn rồi.

“Có phải trước đây ngươi và Ngân đã sớm quen biết rồi đúng không?”

Phong cảnh phía dưới lướt qua rất nhanh, Tề Hoan cúi đầu nhìn thoáng qua lập tức bị dọa sợ nhắm tịt mắt lại. Vừa rời hình như nàng nghe được giọng Hỏa Nha?

Tề Hoan nhìn Hỏa Nha quay lưng về phía mình, lắc đầu, có lẽ là ảo giác.

“Ta hỏi ngươi đấy, trả lời ta!” Giọng nói lạnh như băng một lần nữa truyền đến, ngay tiếp theo là ánh mắt hung ác của Hỏa Nha.

“A?”

“Ta hỏi ngươi quen biết Ngân bao lâu rồi?” Hỏa Nha cố kìm nén xúc động muốn bóp chết Tề Hoan, lại hỏi một lần nữa. Bởi vì thái độ của Ngân đối với nữ nhân này rất kỳ lạ cho nên Hỏa Nha cho rằng, nhất định Tiểu Ngân có quen biết Tề Hoan, hơn nữa Tề Hoan rất có khả năng chính là nữ nhân được Tiểu Ngân mang về nhà trong truyền thuyết.

“Cái này... Không lâu lắm...” Tề Hoan trả lời mập mờ không rõ. Biết rõ Hỏa Nha đại khái đã hiểu lầm cái gì, nhưng mà, đây không phải đúng lúc sao. Bây giờ nàng chỉ hi vọng Hỏa Nha nể mặt Tiểu Ngân, đừng táng tận lương tâm động thủ với một nữ tử nhu nhược yếu đuối.

“Hừ, hừ sẽ lấy muội muội của ta, người tốt nhất nên chết tâm đi.”

“... Nhưng mà...” Tiểu Ngân lấy ai thì liên quan gì đến nàng? Tề Hoan còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị Hỏa Nha trừng mắt rụt trở về. Được rồi, bảo trì trầm mặc.

“Đợi sau khi hai người bọn họ thành thân, ta sẽ thả người đi.” Một lúc lâu sau, Hỏa Nha mới mở miệng lần nữa. Suy đoán thân phận của nữ nhân này, Hỏa Nha ngược lại bắt đầu e dè, hẳn rất hiểu tính cách của Tiểu Ngân, nếu như chạm đến nữ nhân này, chỉ sợ Tiểu Ngân chẳng những không thành thân với muội muội, mà rất có khả năng sẽ dốc sức liều mạng với mình. Cho nên, giữ nữ nhân này bên cạnh mình là tốt nhất.

Tề Hoan nhún nhún vai, trong mắt hiện lên tia sáng âm u, khóe miệng cười lạnh. Tiểu Ngân và Hỏa Nha có thể thành thân hay không, nàng không biết, nhưng mà, có một điều nàng rất rõ, khi đó Hỏa Nha chắc chắn không còn là người sống nữa.

Quan Vân Giản cách thành Kinh Lôi rất xa, Tề Hoan chưa từng bay một mồi như vậy, tròn ba ngày, nàng ở trên phi kiếm kinh hồn bạt vía ba ngày mới tới Quan Vân Giản.

Bởi vì nơi này là cứ điểm quân sự, loại đồ vật như Truyền Tống Trận lại rất lớn, mỗi lần sử dụng tiêu hao khá nhiều nên bình thường nếu không phải Ma Quân tiến hành xâm phạm ồ ạt thì tuyệt đối sẽ không sử dụng Truyền Tống Trận.

Thời gian ba ngày để đến được chỗ đó, xem như đã là nhanh rồi.

Hơn nữa, cảnh sắc Quan Vân Giản không hề tương xứng với tên, đó là một địa phương hoang vu lạnh lẽo, ngay cả chim cũng không thêm ị ở chỗ này.

Sau khi đặt hai chân lên mặt đất, Tề Hoan đã đánh giá như vậy.

Cũng may, Quan Vân Giản có thành, thành nhỏ tan hoang, bên trong ngoại trừ phòng ốc cũ nát ra không có thừa đồ vật nào, tiên nhân không cần ăn cơm, mệt mỏi ngồi xuống nghỉ ngơi một chút là được, bị thương sẽ có người đưa đan dược đến.

Đi theo Hỏa Nha qua tòa thành kia, nhìn những tiên nhân ngồi chi chít trong những gian phòng rách nát, Tề Hoan không biết nên nói cái gì.

Ở chỗ này, tiên nhân cái gì cũng không phải, chỉ là công cụ chiến tranh thôi. Chết một đám này, sẽ có đám khác xông lên.

Chương 203: Đệ Tử Phái Thanh Vân

Chương 203: Đệ Tử Phái Thanh Vân

Edit: Thảo Nguyễn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Mặc dù chỗ ở của thiên tướng Hỏa Nha này hơi nhỏ nhưng cũng khá sạch sẽ, Tề Hoan được thom lây ở trong Thiên viện. Đương nhiên, Thiên viện không chỉ có một mình nàng ở, còn có ba nữ nhân khác. Nghe nói là thị thiếp của Hỏa Nha, đánh trận còn mang theo thị thiếp, thật không biết vì sao đến tận bây giờ hắn vẫn chưa làm dân chúng phần nộ! Tề Hoan vừa dọn phòng chợt nhớ tới ba nữ nhân mảnh mai bên ngoài, có chút tức giận bất bình.

“Nếu người dám giở trò bịp bợm ở đây, ta sẽ đưa người ra chiến trường.” Hỏa Nha dựa vào cửa, nhìn Tề Hoan bận rộn đi đi lại lại, lên tiếng uy hiếp.

“Ta không nhàm chán như vậy.”

“Người tên là gì?”

“Nhị Nha.” Tề Hoan thuận miệng bịa ra một cái tên, không có hứng thú nói chuyện phiếm với hắn.

“Nhĩ Nhã? Hừ, thô tục!”

” ...” Tai tên này bị làm sao vậy, trình độ này còn làm được thiên tướng?! Biết rõ Hỏa Nha nghe lầm, Tề Hoan cũng không sửa lại, ôm chăn bông trong phòng chuẩn bị đem ra ngoài phơi nắng.

“Người muốn làm gì?” Hỏa Nha nghiêng người để Tề Hoan đi qua, nhìn nàng đặt chăn lên hỏa thiết thụ, hơi hiếu kỳ hỏi.

“Phơi chăn.” Tề Hoan vừa nói xong, tấm chăn trắng tuyết liền xuất hiện một lỗ thủng... ách, nó bị đốt? Tề Hoan giật mình. Không đợi nàng hoàn hồn, chăn của nàng đã bốc cháy.

“Hỏa chiết thụ, loại cây đặc thù của Quan Vân Nhuận, có thể tự thiêu.” Hỏa Nha cười trên nỗi đau của người khác.

Tề Hoan bình tĩnh nhìn hắn một cái, lãnh đạm đi ngang qua người hắn, sau đó “rầm” một tiếng đóng cửa phòng lại.

“Trông chừng nàng ta, đừng để nàng ta xảy ra chuyện.” Thuận miệng dặn dò hộ vệ bên cạnh một câu, Hỏa Nha quay người rời khỏi Thiên viện.

Cuộc sống trong Quan Vân Giản nhàm chán hơn rất nhiều so với tương tượng của Tề Hoan, hơn nữa, đằng sau nàng còn có một kẻ theo đuôi. Bây

giờ người theo dõi đã bắt đầu chẳng kiêng nể gì nữa, Tề Hoan mấy lần muốn thoát khỏi y, đáng tiếc chỉ cần nàng vẫn còn trong phạm vi khu vực Quan Vân Giản, người này liền có thể tìm được nàng. Cuối cùng, Tề Hoan đành chịu thua.

Cũng may người này giống như cái bóng, ngoại trừ theo sau rồi báo cáo những việc trải qua hàng ngày của nàng cho Hỏa Nha thì không hề lên tiếng ngăn cản nàng làm gì.

Trong những ngày này, chỗ Tề Hoan thường đi nhất chính là Phá thành. Tuy rằng nàng không ỉnh là người của Tiên Giới, không có bao nhiêu cảm tình với Tiên Giới, nhưng nhìn thấy những tiên nhân cả người chồng chất vết thương từ chiến trường đi ra, trong lòng nàng vẫn hơi xúc động.

Mặc dù không thể làm chúa cứu thế, ít nhất cũng có thể làm chút gì đó đi. Cho nên, lúc không có chuyện gì nàng thích chạy đến chỗ của Luyện Đan Sư duy nhất trong nội thành.

Luyện Đan Sư là một lão đầu, nghe nói đã sống ở chỗ này ba vạn năm rồi, tu vi của y không cao, chỉ có lực trọng thiên mà thôi, nhưng rất được tôn kính.

Lão nhân này không luyện ra đan dược quý gì, nhưng dược của y đã cứu sống rất nhiều tiên nhân.

“Tiêu Nhã, mau tới, giúp ta đem bình đan dược này đưa cho Thiên Thanh tướng quân của đệ tam quân.” Khi Tề Hoan đến đã là giữa trưa, vừa mới có một đám tiên nhân rời chiến trường, không ít người chen chúc trong căn phòng nhỏ của Luyện Đan Sư, tiếng chửi bậy tiếng rên rỉ vang lên không dứt.

Lúc Tề Hoan đi vào cũng không gặp nhiều trở ngại, những tiên nhân này đa số đều biết nàng, hầu như mỗi ngày nàng đều giúp Luyện đan sư đưa thuốc cho họ, cũng có chút giao hảo.

“Được.” Luyện Đan Sư đưa cho nàng một bình ngọc màu xanh, Tề Hoan lại chui ra khỏi đám người. Rất nhanh nàng tìm được tướng lĩnh đệ tam quân – Thiên Thanh đang một mình ở trong phòng nhỏ.

“Thiên Thanh tướng quân sao vậy?” Mặc dù cửa gian phòng đã rách nát, một cước là có thể đá vỡ, nhưng vì giữ hình tượng nên Tề Hoan không lỗ mãng đi vào.

“Ai ôi!!!, Nhĩ Nhã đến rồi à, nhanh, mau vào, đau chết lão tử rồi.” Sau khi vào phòng, nàng liền thấy tay phải Thiên Thanh đang cầm một cánh tay, ách, là cánh tay trái của hắn.

Đã nhìn quen tình cảnh huyết nhục mơ hồ này nên Tề Hoan bình tĩnh hơn rất nhiều, liếc cánh tay trái của Thiên Thanh một cái, phát hiện trên miệng vết thương có màu xanh đen.

“Trúng độc?” Những người bên Ma giới đều tu luyện ma công, cho nên công kích cũng chứa chất độc, loại tình huống này rất thông thường. Xem

ra, lần này Thiên Thanh gặp phải một người khó giải quyết, bằng không theo tu vi bát trọng thiên của hắn sẽ không bị thê thảm như vậy.

Có lẽ do thỏa thuận ngầm nên những tiên nhân được chọn xuất hiện trong chiến trường chắc chắn không phải là cấp bậc Tiên Tôn, lợi hại nhất cũng chỉ ở mức Chân Quân mà thôi.

Về phần Hỏa Nha, hắn chỉ ở phía sau sắp đặt, chưa bao giờ đích thân ra chiến trường. Sự tồn tại của hắn chỉ là vì chấn nhiếp Ma giới, không cho cao thủ cùng cấp bậc với bọn họ xuất hiện ở chỗ này.

Nhưng Tề Hoan cảm thấy những tiên nhân này giống quân cờ hơn, bị Hỏa Nha tùy ý điều khiển, ngay cả sinh tử cũng như nhau.

“Bà ngoại nó, đám ranh con Ma giới này lợi hại ghê, không ít huynh đệ đã chết ở bên trong rồi.”

Lúc nói lời này, cả người Thiên Thanh tràn ngập sát khí. Tề Hoan làm như không thấy, đồ ra hai viên dược hoàn màu trắng từ trong bình ngọc, nhét vào trong miệng Thiên Thanh, sau đó lại lấy ra một bình thuốc màu lam từ trong ngực, vừa mở nút bịt, cả phòng lập tức tràn ngập mùi thơm kỳ lạ. Thiên Thanh hít một hơi thật sâu, hơi thềm thường nhìn bình thuốc kia. “Ta nói này Nhĩ Nhã, lúc nào đó người bảo lão đầu kia cho ta một bình Tây Trạc Thủy đi! Về sau ta trúng độc cũng không cần người đích thân đến nữa.”

“Đừng nằm mơ, cái bình này ta vất vả lắm mới lấy được, lão gia tử kia hậm hực vài ngày đấy.” Tây Trạc Thủy ở bên ngoài không ai thèm nhưng ở chỗ này lại biến thành bảo bối người người mong muốn, trong mắt Tề Hoan hiện lên một tia âm đạm.

Cẩn thận từng li từng tí đổ một giọt chất lỏng sền sệt ra, chờ giọt chất lỏng hóa thành bọt nước, Tề Hoan lại cẩn thận nhỏ giọt nước trong tay trên vết thương trúng độc của Thiên Thanh.

“Được rồi, lúc này đã uống Sinh Cơ Đan, rất nhanh sẽ khỏi thôi.” Tề Hoan nhét bình lam vào trong ngực, nàng không có hứng thú ở chỗ này chờ xem cánh tay của Thiên Thanh dài ra như thế nào, không đợi hắn mở miệng, nàng liền đi ra khỏi phòng trước

Mọc lại cơ thịt cũng không phải chuyện khó khăn gì, nhưng mà rất đau, loại thống khổ tê tâm liệt phế kia có thể khiến người kiên cường nhất nhịn không nổi. Tề Hoan chưa từng thử qua loại đau đớn này, nhưng nàng thấy qua rất nhiều lần rồi.

Sau khi rời khỏi chỗ ở của Thiên Thanh, Tề Hoan đi không được bao xa đột nhiên dừng bước, quay người nhìn về phía một nam nhân luôn theo sau mình, phần thịt trên mặt hắn đã bị thối rữa.

“Những thuốc kia cũng không phải quý giá gì, Hỏa Nha quá keo kiệt rồi.”

“Lãng phí.” Trong miệng người nọ thốt ra hai chữ.

“Những người này thay hắn vào sinh ra tử, để bọn họ dùng rất lãng phí

sao?” Lông mày Tề Hoan khẽ nhếch.

“Bọn họ là những kẻ bị lưu đày.” Nói xong mấy chữ này, người nọ không chịu mở miệng nữa. Nhưng Tề Hoan hiểu ý tứ của hắn, kẻ lưu đày đều là những tiên nhân đắc tội với các tiên nhân có thế lực lớn nên bị lưu đày đến đây.

Hóa ra nơi này là chỗ xử lý đồ bỏ đi, kết cục của những người này chỉ có chết, cả cuộc đời này bọn họ đều không thể ra khỏi Quan Vân Giản được. Nghĩ tới đây, Tề Hoan nghiêng đầu sang chỗ khác, không lên tiếng nữa. Hôm nay nàng đã được mở mang kiến thức, thấy được sự đen tối thực sự của đám người tầng trên này. Hỏa Nha có phải định để nàng cùng chung kết cục với đám người ở đây hay không? Tề Hoan không biết, nàng chỉ biết là bản thân mình dường như nên động thủ, nhưng đến bây giờ nàng vẫn chưa có kế hoạch nào tốt cả.

Thời gian Hỏa Nha xuất hiện cũng không cố định, sau khi Tề Hoan vào Quan Vân Giản, rất ít khi nhìn thấy Hỏa Nha. Thỉnh thoảng gặp mặt cũng là lúc hắn từ trong phòng máy thị thiếp đi ra.

Muốn 1 chọi 1, điều này hiển nhiên là không có khả năng. Trước tiên, không nói tới tu vi của Hỏa Nha cao hơn nàng bao nhiêu, cho dù thêm tiểu hồ ly và Tiểu Miêu thì cũng chỉ có thể liều chết với hắn, thế nhưng sau đó thì sao? Trong này hầu hết đều là thủ hạ của Hỏa Nha, cho dù đám tiên nhân kia là kẻ lưu đày, nhưng bọn họ vẫn rất trung thành với hắn.

Nếu đánh nhau với Hỏa Nha, căn bản không có khả năng không kinh động những người khác. Nếu Hỏa Nha chết, nàng không thể bình an ra khỏi nơi này. Tề Hoan cũng không muốn tự tử cùng Hỏa Nha.

Vốn dĩ nàng muốn hỏi Mặc Dạ, nhưng không ngờ ở chỗ này lĩnh vực của nàng dường như bị thứ gì đó áp chế, hoàn toàn không thể sử dụng, mắt thấy đã ở đây ngay người gần hai tháng, trong lòng Tề Hoan hơi lo âu.

Được rồi, buổi tối trở về nghĩ xem nên mưu hại Hỏa Nha như thế nào. Thật ra trong lòng Tề Hoan ngược lại có một chủ ý, nàng biết rõ Hỏa Nha có thói quen uông thanh lộ, những hạt sương kia đều do ba thị thiếp của hắn thu thập, nếu có thể hạ độc vào đó, chắc chắn là dễ dàng nhất.

Tu vi của ba nữ nhân kia không cao hơn nàng, nếu nàng động thủ, tuyệt đối sẽ không bị phát hiện.

Nhưng phiền toái duy nhất là trên người Tề Hoan không có độc, mặt khác, loại độc được có thể khiến Thiên Tướng không nhận ra nào có dễ tìm như vậy chứ!

Lúc Tề Hoan trở lại chỗ của Luyện Đan Sư, người trong phòng đã đi hết rồi, chỉ còn lại một mình Luyện Đan Sư ngẩn người với lò luyện đang xoay tròn.

“Lão đầu, lại phát ngốc gì nữa vậy?” Ngồi trên đệm cói cạnh lò đan, Tề Hoan vỗ vỗ vai y. Không ai biết tên của Luyện đan sư, cũng không ai biết y

từ đầu đến, cho nên mọi người đều quen gọi y là lão đầu, hoặc là Luyện Đan Sư.

Nhưng gọi lão đầu lại hơi khoa trương, Tề Hoan cẩn thận quan sát Luyện Đan Sư, ngoại trừ tóc rối đầy đầu và xoa tung trên mặt ra, còn có đám râu ria che nửa khuôn mặt, thì trên mặt y không có một nếp nhăn nào, trên thực tế, lão đầu này rất trẻ, theo Tề Hoan thấy, nếu không có đám râu ria kia, thì Luyện Đan Sư này có lẽ rất tuần tú.

Cho dù mắt hơi đục, ánh mắt nhìn người vừa thâm trầm vừa tang thương, nếu không cẩn thận quan sát, bình thường người ta thật sự sẽ xem y thành lão già trên 80 tuổi.

“Ta đang luyện đan.”

Giọng nói tang thương từ trong miệng thốt ra, lúc không có người, tiếng nói của y luôn uể oải.

“Người dạy ta luyện dược có được không?” Cả ngày không có việc gì, Tề Hoan cũng hơi nhàm chán. Ở đây mặc dù không có dược liệu cao cấp, nhưng linh thảo cấp thấp vẫn có không ít. Cũng không phải Tề Hoan cố chấp với chuyện luyện đan, nhưng nàng thật sự không tin bản thân mình không có thiên phú luyện dược.

“Dược, đi lấy chút Thanh Ti Thảo, Câu Hoàn, Tử Liên Hoa, Thiên Tháp Quả.” Những loại dược này đều là linh thảo cấp thấp, chỉ đủ để luyện dược hoàn cầm máu mà thôi, lão đầu cũng không định cho Tề Hoan lãng phí. Tề Hoan nghe lời đi đến phía sau phòng tìm các loại thảo dược mà lão đầu bảo, mỗi loại ôm một đống, sau đó mới đi về phòng.

“Nhìn cho kỹ.” Lấy ra một lò đan xinh xắn khác, lão đầu tăng thêm lửa, trước tiên làm nóng lò, sau đó ném Câu Hoàn vào. Đây là lần đầu tiên Tề Hoan thấy lão đầu luyện dược, nhưng nhìn động tác luyện dược của y, khóe mắt Tề Hoan nháy lên một cái.

Từ làm nóng lò đến sau đó thêm dược, rồi luyện đan, mở lò, một loạt các động tác này, nàng đều vô cùng quen thuộc. Nàng còn nhớ sư phụ từng nói với nàng, thủ pháp luyện đan của phái Thanh Vân là kế thừa từ tổ sư gia, tuyệt đối không giống với những môn phái khác.

Trên thực tế, nàng đã tận mắt nhìn thấy Đoạn Tuế luyện đan, trên cơ bản thủ pháp luyện đan của tất cả mọi người trong phái đều giống nhau, mà cái lão đầu sử dụng đúng là thủ pháp luyện đan của phái Thanh Vân.

Cho dù trên phương diện luyện đan Tề Hoan không có thiên phú gì, nhưng nàng lại nắm vững đầy đủ những động tác luyện đan này, hoặc có thể nói là bí quyết.

Sau khi mở lò, 30 viên thuốc cầm máu chính tề kích cỡ nhỏ bằng ngón cái dược đặt ngay ngắn trong lò đan, ánh sáng màu đỏ nhạt từ trong dược hoàn phát ra. Không thể không nói, thuật luyện đan của lão đầu rất lợi hại,

chẳng những số lượng nhiều hơn người khác mà ngay cả chất lượng cũng đều là cao cấp nhất.

Chương 204: Thuần Vũ

Chương 204: Thuần Vũ

Edit: Thảo Nguyễn + Tiểu Ngọc Nhi

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Tề Hoan nghĩ nửa ngày, cuối cùng quyết định thăm dò một chút. Mặc dù hơn mười vạn năm không động đến lò luyện đan, nhưng những thủ pháp này học xong sẽ rất khó quên, hơn nữa năm đó khi nàng học, không biết đã phải chịu bao nhiêu hình phạt về thể xác.

Quá trình rất tốt đẹp nhưng kết quả vẫn tàn khốc như xưa. Rõ ràng trình tự, thủ pháp của nàng đều đúng và đẹp nhất, nhưng lò đan vẫn nổ. Hơn nữa, điều khiến nàng thất vọng nhất chính là lão đầu không có bất kỳ phản ứng gì. Giống như y không nhận ra thủ pháp luyện đan này.

Phá lò đan của người ta, cuối cùng Tề Hoan bị chủ lò đan ném ra ngoài. Ai, nàng quả thật không có thiên phú. Thở dài, Tề Hoan lau chỗ đen xám trên mặt, trừng mắt nhìn cái đuôi sau lưng rõ ràng vẻ mặt mang theo ý cười nhạo mình, khó chịu đi về phòng.

Trở lại Thiên viện, đúng lúc Hỏa Nha từ bên trong đi ra, Tề Hoan rất không cẩn thận trông thấy cánh cửa phòng đối diện không khóa, hai nữ nhân nửa thân trần đang đứng ở cửa ra vào nhìn sang phía nàng.

Trông thấy Tề Hoan, hai nữ nhân kia hơi kinh ngạc, vội vàng đóng cửa.

Tề Hoan bĩu môi, tuyên dâm giữa ban ngày, khinh bỉ!

“Người lại đến nội thành?” Nhìn Tề Hoan đang đi về phía đối diện, Hỏa Nha hiềm khi dừng bước. Tề Hoan còn tưởng rằng hắn sẽ mặc kệ nàng như trước, nên căn bản không định dừng chân, đợi đến khi hắn nói chuyện, Tề Hoan đã đi qua hắn.

“Nhĩ Nhã!” Quay đầu hung dữ trừng mắt nhìn Tề Hoan ở phía sau, duỗi tay túm cổ áo nàng, kéo nàng trở về.

“A, có chuyện gì sao?” Hiện tại khi có người gọi nàng là Nhĩ Nhã, nàng đã có thể phản ứng bình thường rồi.

“Ta hỏi người có phải lại đi nội thành hay không?” Giọng điệu của Hỏa Nha hơi bức bối.

“Người không phải đã biết rồi à.” Tề Hoan có chút không kiên nhẫn, hỏi thừa.

“Sắp tới an phận một chút cho ta.”

“Bằng không thì ngươi nói cho ta biết: nếu không đi nội thành, ta có thể làm cái gì?” Đầu năm nay, nuôi chó còn phải dắt nó đi dạo mỗi ngày, nàng cũng chỉ đi một vòng trong thành mà thôi, cái này cũng không cho, thật quá không có nhân quyền!

“Ngươi an phận ở lại đó cho ta.” Đối với hành vi cãi lại của Tề Hoan, Hỏa Nha đã quen dần rồi, không giống lúc ban đầu, thường xuyên mặt dày sát khí muốn vặn gãy cổ Tề Hoan.

“Cho ta dây thừng đi.” Tề Hoan liếc mắt trừng hấn một cái.

“Ngươi muốn làm gì?”

“Thất cổ chết là được rồi.” Hỏa Nha sẽ không giết nàng, ít nhất là trước khi Tiểu Ngân kết hôn, hấn sẽ không động đến Tề Hoan, điều này Tề Hoan rất tự tin. Sau khi Tề Hoan tới nơi này mười ngày, thủ hạ của Tiểu Ngân đến, chỉ truyền đạt đúng một câu, nếu Tề Hoan chết, Tiểu Ngân sẽ đích thân tới. Cho nên, Hỏa Nha mới có thể dung túng Tề Hoan như vậy, hơn nữa hấn cũng nhìn ra Tiểu Ngân dường như cũng không coi trọng Tề Hoan đến vậy, không uy hiếp đến địa vị của muội muội mình, đương nhiên sát khí của hấn đối với Tề Hoan cũng giảm đi một chút.

“... Đi cũng được, nhưng chỉ cho phép đến chỗ của Luyện Đan Sư.” Hai người trừng mắt một lúc lâu, cuối cùng Hỏa Nha thỏa hiệp. Mặc dù ghét Tề Hoan, nhưng nếu nàng chết thì quả là phiền toái.

“Thật phiền phức mà.” Từ xa khinh bỉ Hỏa Nha một cái, Tề Hoan đi vào trong phòng mình, dù sao hiện tại nàng cũng chỉ có hứng thú với Luyện Đan Sư mà thôi.

Trên đường nàng cẩn thận suy nghĩ, trong Tàng Thư Các của sư môn chỉ có đan phương, thủ pháp luyện đan đều do tự tay sư phụ dạy, ngoại trừ người của phái Thanh Vân, người bên ngoài tuyệt đối không thể học được. Hơn nữa, thuật luyện đan này có rất ít người được truyền thụ, bình thường chỉ có đệ tử tâm đắc nhất mới được.

Đối với điểm này, Tề Hoan vẫn rất tự hào, bản thân mình cũng có thể xem như đệ tử tâm đắc của sư phụ. Trên thực tế, nếu Hư Không Tử có đồ đệ khác, lão tuyệt đối sẽ không để Tề Hoan học thủ pháp luyện đan kia, thật sự quá xấu mặt, lại bị sự đệ mình khinh bỉ đến mức thương tích đầy người, trong lòng Hư Không Tử cũng rất bực bội.

Sau khi Tề Hoan về phòng, nàng hơi mệt mỏi ngã xuống chăn đệm mềm mại trên giường, cả người thả lỏng. Cuối cùng cũng không phải thấy cái tên theo đuôi nữa rồi, bị người ta nhìn chăm chăm cả ngày, còn không thể lộ ra sơ hở, thật sự là một chuyện vô cùng thống khổ.

Tiểu hồ ly bò từ dưới gối thò đầu ra, duỗi tay bố trí một đạo kết giới, phòng ngừa nghe lén, “Tiểu Hoan, ta nghe nói sắp có Thiên Tướng tới.” Bây giờ tiểu hồ ly đã biến thành cái máy nghe trộm tiên tiến nhất.

Mỗi ngày đều ở bên ngoài phòng ba nữ nhân kia nghe lén.

Mặc dù ba nữ nhân kia không hay ra khỏi phòng, nhưng các nàng tự do hơn Tề Hoan nhiều, ít nhất lúc đi ra ngoài không có người giám thị, hơn nữa, có một số việc Hỏa Nha còn nói cho các nàng.

Nên nói là ba nữ nhân này rất được Hỏa Nha sủng hạnh, mà các nàng còn lợi hại hơn so với tưởng tượng của Tề Hoan. Đương nhiên, điều Tề Hoan ám chỉ chính là đầu óc của các nàng.

“Biết là Thiên Tướng nào không?”

“Nghe nói là thủ hạ của Minh Hỏa, cụ thể là ai ta cũng không biết. Người nói Minh Hỏa có biết người ở chỗ này hay không?” Tiểu hồ ly hơi lo lắng hỏi.

“Người thật sự coi hấn là thần chắc.” Tề Hoan khinh thường bĩu môi, không muốn nhắc lại cái tên khiến nàng mất hứng này. Cũng không biết vì sao chỉ cần nhắc tới cái tên kia, ngực sẽ hơi khó chịu.

“Được rồi, đúng rồi, hôm nay có thu hoạch gì không?” So với việc tiểu hồ ly cả ngày chỉ có thể ngồi xồm ở góc tường nhà người ta nghe lén, thì thời gian của Tề Hoan rất khiến người ta hâm mộ. Không có biện pháp, Tề Hoan cũng không thể mang tiểu hồ ly theo bên người, một khi bị phát hiện, sẽ rất phiền.

“Hình như ta đã tìm được một đệ tử của phái Thanh Vân...”

Đối với Tề Hoan mà nói, chuyện quan trọng nhất khi lên Tiên giới chính là đi tìm người phái Thanh Vân nhà mình, nhưng sau đó lại gặp không ít phiền toái nên vẫn chưa tìm ra đầu mối gì. Tiểu Ngân dường như biết chút gì đó, song hấn lại không chịu nói. Mà ngay cả tiểu hồ ly cũng không thể moi ra được chút tin tức gì từ miệng hấn.

Người này, trước mắt hấn là đầu mối duy nhất của nàng, hi vọng y sẽ không làm ình thất vọng.

Ở Quan Vân Giản rất ít khi mưa, nhưng mỗi lần trời mưa tất nhiên là một trận đại chiến bắt đầu. Tề Hoan cuối cùng chờ được đến khi trời mưa, nàng không có hứng thú với chiến tranh, nhưng chỉ khi ít người nàng mới có cơ hội nói chuyện phiếm với luyện đan sư, đương nhiên, cái kẻ theo đuôi kia cũng là một phiền toái. Lần này thời gian mưa kéo dài liên tục, nghe nói, bên phía Ma giới xuất động không ít cao thủ áp trận, vì phòng ngừa vạn nhất mà Hỏa Nha cũng phải ra chiến trường.

Chỉ cần Hỏa Nha không ở đây, hết thầy liền dễ thực hiện rồi. Tự nàng có thể gạt được cái đuôi kia, có thể tìm luyện đan sư trò chuyện một mình.

Nhưng chuyện này không có đơn giản như trong tưởng tượng.

Khi Hỏa Nha không ở đây, ba nữ nhân trong viện kia liền vô cùng nhiệt tình với nàng, rảnh rỗi liền tìm nàng tụ tập. Nữ nhân nói chuyện phiếm, chủ đề cũng không có gì ngoài nam nhân, huống chi ba nữ nhân này còn chung một chồng, chuyện các nàng có thể tán gẫu ngoại trừ Hỏa Nha ra không có người nào khác.

Mặc Dạ nói, việc phái Thanh Vân biến mất có liên quan đến đệ nhất Thần Tướng, như vậy, có phải là nàng sẽ tra ra được gì đó từ Hoả Nha hay không? Trong lòng Tề Hoan đột nhiên nảy lên một ý tưởng như vậy.

“Nhĩ Nhã muội muội không có người yêu mến sao?” Đột nhiên một câu hỏi kéo thần trí Tề Hoan trở về.

“Ta à. . .” Tề Hoan hé miệng cười cười, đột nhiên hiểu ra vì sao ba nữ nhân này lại nhiệt tình với mình như vậy, cũng chỉ muốn dò xét tình cảm của mình mà thôi, “Ta đương nhiên là có người yêu mến.”

“A? Nghe phu quân nói, Nhĩ Nhã muội muội có quan hệ rất thân thiết với Ngân đại nhân, người đó chính là Ngân đại nhân sao?”

Tề Hoan lắc đầu, “Đương nhiên không phải, ta có thể quen Ngân đại nhân, chẳng qua là gián tiếp qua loa thôi, nào dám trèo cao chứ.”

Ba nữ nhân kia tỏ vẻ như trút được gánh nặng, Tề Hoan cúi đầu nhấp một ngụm trà, nói cho cùng, Hoả Nha vẫn lo lắng muội muội mình có uy hiếp sao? Ba nữ nhân này trò chuyện với nàng gần mười ngày mới nhắc tới chuyện này, các nàng thế mà lại rất có kiên nhẫn đấy.

Đại khái đã xác định mình vô hại, nên những ngày sau đó, cái đuôi thường theo sau nàng cũng không xuất hiện nữa. Nghe nói, với tư cách là thị vệ bên cạnh Hoả Nha, hẳn đã ra khỏi Quan Vân Giản để tiếp đón một đại nhân vật.

Tề Hoan trái lại có chút thủ sủng nhược kinh, Hoả Nha thế mà lại để thị vệ thiếp thân ở bên cạnh mình lâu như vậy, thật đúng là đủ coi trọng nàng.

Nhưng vì sao Hoả Nha lại để tâm đến hôn sự của muội muội mình như vậy? Thật sự như bên ngoài đồn đại, nói hẳn hết mực thương yêu muội muội mình sao? Hay là còn nguyên nhân nào khác nữa, khiến hẳn tuyệt đối không thể để tuột mất vị muội phu như Tiểu Ngân? Những ngày này, nàng vậy mà đã nghe không ít các loại phiên bản đồn đại.

Tuy gã thị vệ thiếp thân kia đã rời đi, nhưng thời gian Tề Hoan nhẹ nhõm cũng không được bao lâu, ba nữ nhân kia mỗi sáng sớm đều mời nàng đi dạo, đến tối khuya mới chịu thả nàng về.

Cho dù nàng cố tình đi khắp nơi một chút, nhưng vẫn không có bao nhiêu thời gian. Mất thấy mưa đã sắp tạnh, mà nàng mới chỉ gặp luyện đan sư được đúng một lần, khi còn có nhiều người nên căn bản nàng không có cơ hội mở miệng.

Cuối cùng, thật sự không tìm được biện pháp nào ổn thoả, Tề Hoan cáo ốm không ra, lại để tiểu hồ ly biến thành mình nằm trên giường, bản thân nàng lại vụng trộm chạy ra ngoài.

Ban ngày Thạch Sanh thì ít Lý Thông thì nhiều, Tề Hoan chọn buổi tối để đi vào thành, trước kia, nàng chưa bao giờ ra ngoài vào ban đêm, bởi vì mỗi đêm đều có người canh ở cửa, tuyệt đối không để nàng bước chân ra ngoài một bước.

Đợi đến khi thật sự vào thành, Tề Hoan cuối cùng cũng hiểu vì sao họ nhất

quyết không ình đến đây rồi, ở đây đúng là vô cùng khác với ban ngày. Thì ra, không phải ở đây không có nữ tiên, mà là các nàng chưa bao giờ qua lại vào ban ngày mà thôi.

Xung quanh thân thể Tề Hoan được bảo vệ bằng một tầng lôi võng mỏng, màu sắc của lôi võng không ngừng thay đổi theo cảnh sắc bên ngoài, xem như một loại pháp thuật đánh lừa ánh mắt, đoạn đường này Tề Hoan quang minh chính đại đi qua nhưng không có bất kì ai chú ý đến nàng.

Đại khái, tầm mắt những người kia toàn bộ đều đã bị số nữ tiên ăn mặc hở hang hấp dẫn rồi.

Trong thành có một sân bãi rộng lớn, rất nhiều nữ tiên khiêu vũ xung quanh đồng lửa, xiêm y trên người các nàng ngoại trừ che khuất mấy điểm trọng yếu ra thì không có bất kì hiệu quả chống lạnh nào.

Mưa bị kết giới ngăn trở, bất kể trên trời sấm sét vang dội bao nhiêu dường như bọn họ đều không thấy được. Cũng đúng thôi, nếu không tận tình ca múa, ai biết ngày mai bọn họ còn có cơ hội hay không.

Tề Hoan theo đường quen tìm được phòng luyện đan sư, nàng không trực tiếp đi tới mà đứng ở ngoài phòng quan sát một lát, cửa sổ giấy đã bị thủng rất nhiều chỗ nhưng không có ai để ý, nàng theo những khe hở kia nhìn vào trong phòng, bên trong vẫn là ánh lửa lượn lờ như trước.

Luyện đan sư vẫn ngồi trên đệm cói không nhúc nhích, một ngón tay cong lên, dược liệu phía sau y giống như mọc cánh tự động bay vào lò dược. Thủ pháp của y dường như nhanh hơn ban ngày không ít, hơn nữa những thứ thuốc phối liệu kia Tề Hoan chưa bao giờ nhìn thấy.

Khoảng một phút đồng hồ trôi qua, luyện đan sư dường như phát hiện ra điều gì, trong mắt y hiện lên một tia sáng lạnh lẽo, đồng thời, một mũi nhọn đỏ sậm lớn bằng ngón tay cái từ trong cửa sổ bắn ra, khi đến trước mặt Tề Hoan, nó thể nhưng phân làm hai nửa, bắn về phía hai mắt nàng.

Cũng may, Tề Hoan vô thức loé lên một cái bằng không mắt của nàng đã khó giữ được rồi, màn lôi điện vừa ngăn cản mũi nhọn kia thể mà bị phá vỡ. Phải biết rằng, lôi điện của nàng cũng không phải người bình thường có thể đánh tan được.

Thấy một kích không thành, luyện đan sư đưa tay thu hồi mũi nhọn kia, giọng nói có thêm vài phần lạnh lẽo: “Khách từ phương nào đến?”

Thu hồi lôi võng trên người, Tề Hoan do dự vài giây, cuối cùng đẩy cửa đi vào.

“Là người?” Luyện đan sư dường như cũng không kinh ngạc khi thấy người đến là Tề Hoan, trên mặt lộ ra vẻ ‘quả nhiên là thế’.

“Làm sao người biết là ta?” Trong nháy mắt vừa rồi, Tề Hoan thực sự cảm thấy sát khí rõ ràng, nhưng sau khi nàng lộ diện, sát khí trên người luyện đan sư lại tán đi.

“Ta không biết, ta chỉ là ra vệ trấn định mà thôi.” Luyện đan sư có chút tò

mò nhìn Tề Hoan, “Người đến tìm ta là muốn hỏi ta sư thừa ở đâu sao?”

“Người không phải đệ tử phái Thanh Vân sao?” Tề Hoan kéo một cái đệm cói khác tới, không hề cố kỵ ngồi xuống.

“Người cũng là đệ tử phái Thanh Vân?” Im lặng một lúc, khoé miệng luyện đan sư hiện lên một nụ cười đau khổ, “Không thể tưởng tượng được ngoại trừ ta ra, còn có một con cá khác lọt lưới.”

“Cá lọt lưới. . .” Cách hình dung này khiến cho trong lòng Tề Hoan đau nhói, nàng chưa từng nghĩ đến, có một ngày, đệ tử phái Thanh Vân sẽ bị hình dung như vậy. Bọn họ, rốt cuộc cũng có khi mặc người ta chém giết rồi sao?

“Người không biết?” Trông thấy biểu lộ kinh ngạc của Tề Hoan, luyện đan sư hơi sừng sốt, lập tức lắc đầu, “Người mới phi thăng Tiên giới gần đây sao?”

“Xem như thế đi.” Nếu nói mình là lão ngoan đồng mười mấy vạn năm trước, không biết có thể hù chết y hay không.

“Trách không được, có lẽ cũng là thiên tư hơn người a, có thể giấu diếm được những người kia phi thăng Tiên giới, cũng không dễ dàng gì.”

“Người một chút cũng không hoài nghi thân phận của ta?” Tề Hoan khá kỳ quái trước phản ứng của luyện đan sư, ít nhất hẳn cũng nên hỏi một chút mình là ai đã chứ?

“Thủ pháp luyện đan của phái Thanh Vân ta, nếu như không phải chính tay chương môn dạy, thì ai có thể học được?” Cúi đầu nhìn đôi tay đã sớm che kín vết chai của mình, luyện đan sư trầm thấp thở dài, “Cha ta từng nói, khả năng lĩnh ngộ của ta gần như đã có thể đạt đến vị trí thứ hai đếm ngược từ dưới lên trong phái Thanh Vân rồi, còn cái người trên ta, so với ta còn đần độn hơn chính là sư thúc tổ.”

“. . . Người tên là gì?” Tề Hoan có một cảm giác rất kì lạ, tại sao nàng lại cảm thấy vị sư thúc tổ trong miệng y chính là mình đây này?

“Nói thì e là người cũng chưa từng nghe qua, ta tên Thuần Vũ.”

“Người tên Thuần Vũ?” Tề Hoan cảm thấy da đầu run lên, Thuần Vũ, cái tên này nàng nhớ, nàng đương nhiên nhớ rõ. Thăng nhóc lúc trước ăn nói lỗ mãng với nàng còn bị nàng cạo đầu chính là con trai của nhị sư đệ Linh Vân Tử, gọi là Thuần Vũ.

Thế nhưng, đã nhiều năm như vậy, nàng cũng đã dạo qua một vòng sinh tử, Thuần Vũ này sẽ là cái người mà nàng quen biết kia sao?

“Sao, sư phụ người có đề cập qua tên của lão bất tử này?” Khoé miệng Thuần Vũ hơi giương lên, phái Thanh Vân dưới nhân gian có lẽ vẫn là bộ dạng kia a, tuy nói trên Tiên giới đã không còn bóng dáng phái Thanh Vân, nhưng người kia vẫn còn, phái Thanh Vân chắc sẽ không xảy ra chuyện gì mới đúng.

Đột nhiên nhớ tới khoảng thời gian khó khăn trước kia, trời chưa sáng

người cha mặt lạnh đã bắt hấn sang núi bên cạnh đôn củi gánh nước. Nhớ tới khi mình tu luyện không chăm chỉ, bị đại sư bá xoắn lổ tại núi tương lai hấn sẽ trở thành đệ tử ngu nhất phái Thanh Vân. Nhớ khi xuống núi rèn luyện bị thương trở về, đêm khuya tưởng mẫu thân ôn nhu sẽ mang đan dược vất vả luyện thành cho hấn, ngáng đầu, lại phát hiện phụ thân nghiêm khắc đang đứng ở ngoài cửa.

Nếu thời gian có thể quay ngược trở lại, hấn tình nguyện đời này không bao giờ thành tiên, cứ như vậy gốc ở nhân gian, sống ở phái Thanh Vân.

Như vậy, hấn sẽ không phải nhìn tận mắt cảnh phụ thân, sư bá, sư tổ toàn thân đầy máu nhưng vẫn như cũ bảo vệ phái Thanh Vân, hấn cũng không phải tận mắt nhìn thấy phái Thanh Vân biến mất trên Tiên giới.

Về bị thống trên mặt Thuần Vũ lại khiến trong lòng Tề Hoan chấn động, lời muốn nói ra cứ như bị nghẹn trong cổ.

Cảm giác trên mặt ẩm ướt, Thuần Vũ sờ lên mặt mình, thở dài một tiếng,

“Thì ra, ta vẫn biết thương tâm cơ đấy. Phái Thanh Vân vẫn ổn chứ?”

“Cũng may, đều rất tốt.” Trước ánh mắt trông mong hi vọng của Thuần Vũ, Tề Hoan thật sự nói không nên lời, sự thật phái Thanh Vân dưới nhân gian đã hoàn toàn biến mất.

Nàng muốn nói cho Thuần Vũ biết tên của mình là Tề Hoan, tính theo bói phận, nàng vậy mà lại là sư thúc tổ của Thuần Vũ. Thế nhưng, nhìn gương mặt bị thông kia, cái gì nàng cũng không nói nổi. Nàng là thứ trưởng bối vô dụng, đời này vẫn luôn chịu sự che chở của phái Thanh Vân, của sư thúc, sư bá, nhưng hôm nay khi sư môn gặp nạn, nàng lại vô kế khả thi.

Chương 205: Đan Độc

Chương 205: Đan Độc

Edit: Thảo Nguyễn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Sau khi nghe xong những lời của Tề Hoan, trong mắt Thuần Vũ lộ ra vẻ kỳ lạ. Ngọn lửa chứa yêu khí bốc cháy từ trong tay hắn, từ từ dung hòa cùng chân hỏa xung quanh lò đan . . . Màu sắc cũng dần dần thay đổi thành màu đen.

“Đây là cái gì vậy, thơm quá.” Một hương thơm nhàn nhạt bay ra từ trong lò luyện, cực kì nồng đậm, rồi lại như có như không khiến cho người ta cảm thấy giống như đang lơ lửng trong đám mây.

“Huyết La – đan độc đã sớm thất truyền ở Tiên Giới, mùi vị thích không?”

Trong giọng của Thuần Vũ mang theo chút lạnh lùng.

Tề Hoan cảm thấy không ổn, định đứng dậy nhưng lại phát hiện cơ thể mình bắt đầu mềm yếu, mùi thơm này giống như giòi bọ trong xương thâm nhập khắp nơi trên da nòng, sau đó đến huyền quản rồi từ kinh mạch di chuyển về phía đan điền.

Cũng may, những độc tố kia thâm nhập vào cơ thể nàng không được bao lâu thì lôi điện trong người cũng bắt đầu phản kháng, Tề Hoan chỉ cảm thấy không thoải mái, thân thể có chút không chịu sự khống chế, nhưng tạm thời không có dấu hiệu trúng độc.

“Sao lại hạ độc ta?”

“Phái Thanh Vân đã sớm không còn tồn tại nữa, ngươi cho rằng ta không biết sao? Hừ, Tiên Giới này căn bản không thể có đệ tử phái Thanh Vân phi thăng, đệ nhất thần tướng phái tiên thú Lôi Minh xuống trần chính là vì ngăn cản đệ tử phái Thanh Vân phi thăng đấy.”

“Cho nên ngươi cảm thấy ta là gian tế mà đệ nhất thần tướng phái tới sao?”

“Ngươi cho rằng chỉ bằng một chút thủ pháp luyện đan, ta sẽ tin ngươi?”

Ngọn lửa màu đen bên ngoài lò đan dần dần mờ nhạt cho đến khi trong suốt, mùi thơm trong phòng cũng tan biến trong phút chốc không còn dấu vết.

Tề Hoan yếu đuối nằm trên đệm, cảm thấy cách thức mình biểu đạt ban nãy hình như không ổn rồi, chẳng những khiến Thuần Vũ hoài nghi nàng là gian tế mà còn định giết nàng. Hoặc là nói, nàng đã nghĩ sự việc quá đơn giản.

“Được rồi, vậy ngươi chuẩn bị xử trí ta thế nào?” Độc trong cơ thể bị loại trừ không còn nhiều lắm, Tề Hoan giật giật ngón tay, cảm giác yếu đuối kia dần dần biến mất, lúc này nàng mới có tâm tình nói chuyện phiếm cùng Thuần Vũ.

“Ta. . . Sư, sư thúc tổ?” Thuần Vũ quay đầu nhìn về phía Tề Hoan, vừa định nói chuyện, lại bất chợt ngăn người.

Bởi vì tiểu hồ ly biến ảo dung mạo cho Tề Hoan nên trên mặt nàng có chứa một chút yêu khí của nó để duy trì huyền thuật, kết quả, sau khi trúng độc, lôi điện trong cơ thể Tề Hoan công kích không ít, căn cốt yêu khí kia và khôi phục dung mạo vốn có của Tề Hoan.

Còn Thuần Vũ, mặc dù hần mới chỉ gặp Tề Hoan một lần, nhưng năm đó khi Tề Hoan và Mặc Dạ thành hôn ở phái Thanh Vân, hần lại có ấn tượng rất sâu đậm. Hơn nữa, trong những năm đó, phụ thân và sư bá thường xuyên nhắc tới Tề Hoan, trong phái Thanh Vân còn lưu giữ bức họa của nàng cho nên dù đã qua quá lâu nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt Tề Hoan, hần liền lập tức nhận ra nàng. Đương nhiên, hần không quên Tề Hoan còn vì một nguyên nhân khác, đó là do hành vi năm đó của Tề Hoan đã để lại cho hần một bóng ma tâm lý vô cùng sâu đậm.

“Ai!” Tề Hoan sờ lên mặt mình, đại khái biết là thuật biến ảo đã mất đi hiệu lực rồi, nàng có chút xấu hổ lên tiếng.

“Người thật sự là sư thúc tổ?” Sự kinh ngạc trên mặt Thuần Vũ vẫn không thay đổi, nhưng trong mắt hiện lên vẻ nghi ngờ, hần lập tức lại lắc đầu, “Đệ nhất thân tướng có lẽ không biết người, nhưng mà, không phải người đã chết rồi sao?”

“Không cần thận sống lại rồi.” Từ mặt đất đứng lên, ngồi lại trên đệm cỏ, phủ bụi trên người, Tề Hoan ung dung đáp.

“Người, người sống lại rồi? Không phải nói. . .” Thuần Vũ cảm thấy đầu óc mình có chút theo không kịp tiết tấu, đầu năm nay bất cứ ai tan thành mây khói cũng đều có thể cứu sống được sao, nếu thật sự dễ dàng như vậy thì thế đạo này đã sớm loạn rồi.

Nhưng, nếu nói là có người giả mạo Tề Hoan, khả năng gần như không có. Đầu óc Thuần Vũ hơi rối bời, căn bản không chú ý tới Tề Hoan vốn trúng độc đã sớm khôi phục bình thường.

“Bằng không ta cho ngươi chứng cứ, thế nào? Ta giúp ngươi sửa sang lại kiểu tóc nha.” Tề Hoan không có ý tốt nhìn chăm chăm mái tóc trắng rối tung của Thuần Vũ, âm hiểm cười cười, chuẩn bị cho Thuần Vũ thử nghiệm một chút tư vị quen thuộc.

Trông thấy ánh mắt của Tề Hoan, Thuần Vũ run rẩy, ánh mắt này, nhiều năm trước hình như hần đã từng gặp qua. Không phải hình như. . . Lúc trước khi Tề Hoan dùng sét đánh hần chính là ánh mắt này, ký ức đột nhiên trở lại, thừa dịp Tề Hoan còn chưa động thủ, Thuần Vũ trực tiếp nhảy đến góc

phòng, “Dùng, dùng xúc động, ta tin, ta tin.”

“Sớm tin có phải là tốt rồi không, sao cứ thích phiền toái như vậy.” Quả cầu sét ngũ sắc chuyển động hai vòng quanh thân thể cứng ngắc của Thuần Vũ, sau đó trở lại trong tay Tề Hoan.

Năm đó, sau khi Thuần Vũ bị Tề Hoan dùng sét đánh đã để lại ám ảnh trong lòng, khiến lúc chịu lôi kiếp phi thăng sợ đến xanh mặt, người không biết còn tưởng hẳn bị trọng thương, trên thực tế là hẳn bị lôi kiếp dọa.

Lúc đầu trong lòng Thuần Vũ còn hơi nghi ngờ, nhưng sau khi nghe Tề Hoan nói vài câu đơn giản về chuyện xảy ra năm đó thì hẳn đã không còn nghi ngờ thân phận của Tề Hoan nữa, trong lời Tề Hoan nói có liên quan đến không ít bí mật của Tiên Giới, đến nay số người biết được chân tướng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

“Người luyện đan độc này là để đối phó ta sao?” Đại khái trong mắt Thuần Vũ, thực lực của Tề Hoan sâu không lường được, nên Thuần Vũ cũng không quá kinh ngạc khi nàng có thể hóa giải độc tính trong đan dược.

“Đương nhiên không phải, đan dược này là chuẩn bị cho Hòa Nha.” Lò đan xoay tròn từ từ dừng lại, sau khi ngọn lửa tắt, tay phải Thuần Vũ vung lên, lò đan mở ra một khe hở, Tề Hoan trông thấy một viên đan dược gàn như trong suốt xuất hiện trong lòng bàn tay hẳn.

“Dùng đan độc sẽ không bị hấn phát giác sao?” Hai mắt Tề Hoan tỏa sáng, không hổ là người của phái Thanh Vân, cách nghĩ đều giống nhau, hơn nữa năng lực động thủ của Thuần Vũ thật sự mạnh hơn sư thúc tổ là nàng một chút.

“Đương nhiên là không. . . cái này có thể dùng làm huân hương, cái này là bỏ vào đồ ăn, cái này là tự nhiên bốc hơi, còn cái này gặp máu sẽ phong bế lại, cái này. . .” Thấy Tề Hoan có hứng thú với đan độc, Thuần Vũ dứt khoát đổ một đồng chai lọ ra, rồi lần lượt giải thích cho nàng.

Nghe xong, đầu óc nàng choáng váng một lúc, cái này cũng quá khoa trương đi, thì ra mấy năm nay Thuần Vũ chỉ nghiên cứu cách đầu độc Hòa Nha như thế nào thôi à!

“Người làm ra nhiều thứ như vậy, vì sao không dùng?” Cầm hai lọ bỏ vào trong túi mình, Tề Hoan hơi hiểu kỳ hỏi.

“Vẫn chưa đến lúc, hơn nữa người của chúng ta vẫn chưa về.” Ánh mắt Thuần Vũ hơi âm đạm, “Sư thúc tổ, sao người lại chạy đến chỗ này vậy? Người cũng vì nghe được chuyện của Kiều Xảo à?”

“Kiều Xảo, con bé làm sao vậy?” Đã lâu rồi không nghe ai nhắc tới cái tên này, Tề Hoan thiếu chút nữa quên mất mình còn có một đồ đệ.

“Sư thúc tổ không biết sao, yêu đồng của Kiều Xảo có thể nhìn ra rất nhiều tiên mộ Thượng Cổ, rất nhiều người trên Tiên Giới muốn biết tung tích của nàng. Lúc trước đệ nhất thần tướng bắt Kiều Xảo, nhưng nàng ấy trốn thoát được, sau đó nàng ấy lại cứu ta, bảo ta ở Quan Vân Giản, nói đến lúc đó

nàng ấy sẽ đến tìm ta.”

“Rốt cuộc con bé đi đâu nhỉ?” Tề Hoan âm thầm gật đầu, xem ra đồ đệ của mình thật sự lợi hại hơn người sư phụ này, có thể chạy trốn khỏi tay đệ nhất thần tướng, đây không phải việc người bình thường có khả năng làm được.

“Nàng ấy đi Ma giới, hình như muốn tìm cái gì đó để đối phó đệ nhất thần tướng. . .” Rời khỏi chỗ ở của Thuần Vũ, Tề Hoan lặng lẽ không một tiếng động trở về phòng mình, tiểu hồ ly trông thấy mặt nàng biến về bộ dáng lúc trước, vội vàng làm lại cho nàng, sau đó mới nhỏ giọng nói, “Hỏa Nha đã trở về rồi.”

“Hắn đâu?” Trong lòng Tề Hoan hơi hoảng sợ, không nghĩ tới Hỏa Nha vậy mà sẽ trở về vào lúc này, nhưng hắn đã trở về rồi, kế hoạch của mình có lẽ sẽ tiến hành sớm hơn.

Nếu hôm nay không gặp được Thuần Vũ, chỉ sợ không biết phải kéo dài tới khi nào đây.

“Mới rời khỏi chỗ mấy nàng kia, may cho người không đụng phải hắn.”

“Thật sự rất đúng lúc.” Sờ hai bình ngọc trong ngực, khóe miệng Tề Hoan nhếch lên.

Sau khi Hỏa Nha trở về, Tề Hoan an phận hơn rất nhiều, nàng không hề đi ra ngoài, mỗi ngày đều tâm sự hoặc tản bộ với ba nữ nhân trong viện.

Mặc dù ở đây tiên nhân không cần ăn gì, nhưng đồ ăn cung ứng cho các nàng không ít. Dù sao các nàng cũng là nội quyến của Hỏa Nha, mà Tề Hoan bởi vì quen biết ba nàng, nên hoặc ít hoặc nhiều cũng xem như được chiếm được chút tiện nghi.

Lúc ban đầu, Tề Hoan cũng không muốn đối phó với ba nữ nhân này, thế nhưng sau khi từ trong miệng Thuần Vũ nàng biết được chiến lược trước kia của ba nữ nhân này đều trên bát trọng thiên, nếu không phải bị yêu đồng của Kiều Xảo làm tổn thương thì tu vi sẽ không giảm nhiều như vậy, dù thế, các nàng vẫn là kẻ tâm phúc của Hỏa Nha.

Kẻ tâm phúc sao! Lấy chất lỏng trong bình màu lam nhỏ vào bát súp ngọt vừa hầm chín, trên mặt Tề Hoan nở nụ cười xán lạn. Ba nữ nhân này đều phi thăng từ nhân gian, hiểu rất rõ tất cả mọi chuyện ở nhân gian, tuy nói tiên nhân không cần ăn cơm, nhưng khi giác ngộ đạo tâm đến một trình độ nhất định, tiêu dao mới là bản chất trong đó, đói thì ăn, khát thì uống, không cần hạn chế mình, điều này vẫn có lợi với tu vi của tiên nhân.

Cái mà ba nữ nhân kia tu luyện chính là Tiêu Dao chi đạo.

Đổ súp ngọt vào trong bát sứ nhỏ xinh đẹp, Tề Hoan ngồi xuống cạnh bàn, “Kĩ thuật này là ta học được ở nhân gian, không biết hương vị thế nào.” Nói xong, Tề Hoan bung bát mình lên thử một ngụm, ừ, dễ uống hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của nàng.

Đây cũng là nhờ vào gia vị của đan độc, chính là đan độc đó, Tề Hoan càng ngày càng bội phục Thuần Vũ. Thứ mà hắn luyện ra có thể làm gia vị, lại có

thể hạ độc chết người, thật sự là dùng rất tốt.

Thấy Tề Hoan uống trước, ba nữ nhân kia liếc nhau một cái, rồi mới tươi cười uống súp ngọt.

“Tay nghề của muội muội quả nhiên rất tốt.” Ngọt mà không ngấy, lại mang theo chút khoan khoái nhẹ nhàng, vào miệng thì thơm mát, hương vị thực sự coi như hàng đầu.

“Các tỷ tỷ quá khen.” Nói rồi lại múc thêm ba bát cho các nàng, bản thân Tề Hoan cũng ăn thêm một bát.

“Từ lúc nào các ngươi lại thân thiết như vậy rồi hả?” Hỏa Nha không biết xuất hiện ở trong phòng lúc nào, trông thấy Tề Hoan cũng ở đây, hấn hơi nhú mày.

“Muội muội vừa làm súp ngọt, tương công muốn nếm thử hay không?” Lục Khinh đứng lên kéo Hỏa Nha ngồi xuống trước bàn, dịu dàng nói.

Nắm đấm trong tay áo Tề Hoan nắm thật chặt, Thuần Vũ chỉ nói cái này có thể im hơi lặng tiếng lấy mạng ba nữ nhân này, nhưng không nói có tác dụng với Hỏa Nha hay không.

Có thể có tác dụng hay không rất quan trọng, nếu để Hỏa Nha nhận ra cái gì thì vấn đề thật sự nghiêm trọng rồi.

Chương 206: Khách Đến Thăm

Chương 206: Khách Đến Thăm

Edit: Thảo Nguyễn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Cũng được.” Hỏa Nha chỉ uống một ngụm liền đặt bát xuống bàn, không thấy có chỗ nào không bình thường, lúc này thần kinh Tề Hoan mới thoáng buông lỏng một chút.

Hỏa Nha đã tới, đương nhiên Tề Hoan sẽ không tiếp tục làm bóng đèn, nàng nhanh chóng rời khỏi phòng ba nữ nhân kia.

Đan độc mà Tề Hoan hạ dường như không có tác dụng gì với hắn, cho nên Tề Hoan rời sự chú ý sang thanh lộ mà Hỏa Nha uống mỗi ngày.

Thanh lộ phải qua tay ba nữ nhân kia, người bình thường căn bản không thể tới gần, đương nhiên Tề Hoan cũng không thể, nhưng ai bảo chỗ ở của nàng gần, có một số việc không nhất định phải đích thân mình ra tay.

Đối với Tề Hoan mà nói, điều khiển lô ti từ xa không khó, chỉ là những lô ti kia còn mỏng hơn sợi tóc, duy trì hình dáng của chúng khiến Tề Hoan hao phí không ít sức lực.

Lúc này, nếu Hỏa Nha ở đây, hẳn nhất định có thể thấy trên nóc nhà ba thị thiếp của mình phủ đầy lô ti màu bạc y như mạng nhện.

Đan độc hóa thành chất lỏng theo lô ti di chuyển từng chút một qua chén thanh lộ, từng giọt nhỏ từ trên cao xuống, nhưng chưa rơi xuống đã biến thành một làn sương mù, hoà tan trong chén thanh lộ ngay trước mặt ba nữ tử kia, vậy mà các nàng không hề phát hiện ra.

Từ sau khi Hỏa Nha trở về, buổi tối Tề Hoan không dám lén lút đi gặp Thuần Vũ một mình nữa, nhưng thỉnh thoảng nàng vẫn sẽ đi nội thành dạo chơi. Viên đan độc Thuần Vũ cho nàng gần như toàn bộ đã vào bụng Hỏa Nha, song, cho đến bây giờ Tề Hoan vẫn chưa phát hiện Hỏa Nha có chỗ nào không bình thường.

Dường như, tu vi của hắn còn có xu hướng tăng lên.

“Hình như gần đây số người trong nội thành càng ngày càng ít rồi.” Tề Hoan ngồi bên cạnh Thuần Vũ, thờ ơ nói chuyện phiếm với hắn, bên ngoài còn có một người canh giữ do Hỏa Nha mới phái tới gần đây, cứng đờ y hệt tên đầu gỗ.

“Bên Ma giới truyền tin đến, có phản đồ trốn vào Quan Vân Giản.” Sau khi

Thuần Vũ nói xong, trên mặt đất viết hai chữ, Kiều Xảo.

“Phản đồ nào, đến nỗi phải sử dụng lực lượng lớn như vậy.” Xóa chữ trên mặt đất đi, khoe miệng Tề Hoan nhếch lên, xem ra đồ đệ nhà mình đã làm ra một chuyện kinh thiên động địa ở Ma Giới rồi.

“Nghe nói người nọ trộm đi binh khí bên người của Ma Tôn, nhân tiện còn đánh nát tấm Lục Đạo thiên bi thứ ba của Ma Giới.”

... Quả nhiên rất dũng cảm, ngay cả binh khí bên người của Ma Tôn cũng dám trộm, nhưng Tề Hoan càng ngày càng hiếu kì, đồ mang theo bên mình đó, nha đầu Kiều Xảo kia rốt cuộc trộm như thế nào đây?

Đôi với cuộc đối thoại giữa Tề Hoan và Thuần Vũ trong phòng, người canh giữ ngoài cửa không hề lộ ra vẻ mặt kỳ quái gì, chuyện này cũng không phải bí mật, trên thực tế, rất nhiều người ở hai giới Tiên Ma đều đã biết, nhưng điều mọi người hiếu kỳ hơn chính là thực lực của Ma Tôn ngang hàng với thần tướng, rốt cuộc vì sao lại đánh mất vũ khí đây?

Hơn nữa, sau khi sự việc kia xảy ra, Ma Tôn lại trực tiếp hạ lệnh tuyên bố tấn công Quan Vân Gián, nói là tìm người, chi bằng nói là quấy rối Tiên Giới, thái độ của hắn khiến tất cả mọi người đều đoán không ra.

Sau khi ở chỗ Thuần Vũ một lúc lâu, Tề Hoan rời khỏi phòng hắn đi về.

Trong thành, trên mặt nhóm Tiên binh vắng lai hơi mỗi mệ, đánh nhau liên tiếp không ngừng khiến thể xác và tinh thần bọn họ rã rời.

Nhưng không ai dám lười biếng, trên chiến trường chỉ cần buông lỏng chẳng khác nào mất mạng.

Đang đi về phía trước, đột nhiên có mấy người xông tới, trong số đó Tề Hoan chỉ biết một người là thị vệ thiếp thân của Hỏa Nha – người lúc trước vẫn theo sau nàng, khuôn mặt hai người còn lại hoàn toàn xa lạ, nhưng khí tức phát ra trên người họ lại vô cùng mạnh mẽ, là hai Thiên Tướng, hơn nữa hai người kia chắc chắn là Thiên Tướng có phong hào giống Hỏa Nha.

Sau khi ba người trông thấy Tề Hoan cũng không dừng lại, Tề Hoan không có ý chào hỏi bọn họ, mọi người nhường đường tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng Tề Hoan không phát hiện sau khi nàng rời khỏi, một Thiên Tướng tóc dài màu đỏ rực quay đầu nhìn nàng một cái, ánh mắt vô cùng quý dị.

Đêm hôm đó, Hỏa Nha mở tiệc đãi khách, không biết vì sao cũng mời Tề Hoan tới. Nói là mời, chẳng qua chỉ là điểm tô cho đẹp thôi, Tề Hoan cảm giác mình bị ép buộc đến, hơn nữa trước khi đi ba thị thiếp của Hỏa Nha còn đặc biệt trang điểm cho nàng một lần.

Tề Hoan cảm thấy mình giống như một miếng thịt mỡ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta ăn. Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, người được gọi là khách kia chính là hai kẻ nàng đụng phải ở trong thành.

Trông thấy Tề Hoan xuất hiện, ánh mắt hai người lập tức chuyển sang nhìn chằm chằm nàng, không biết Hỏa Nha nói gì với bọn họ mà ánh mắt bọn họ nhìn Tề Hoan càng ngày càng càn rỡ, khiến Tề Hoan phải nhịu mày.

“Nhĩ Nhã, ngồi bên này.” Hỏa Nha chỉ chỗ ngồi bên tay trái hẳn, cho dù Tề Hoan không hiểu rõ lễ nghi của Tiên Giới thì cũng biết vị trí kia nàng không nên ngồi.

Tuy không biết Hỏa Nha có ý đồ gì nhưng lúc này cự tuyệt hẳn trước mặt mọi người rõ ràng không phải là hành vi nhìn xa trông rộng. Tề Hoan nghe lời đi qua, ngồi ở bên cạnh Hỏa Nha, ánh mắt hai người kia vẫn như trước dừng ở trên người của nàng.

“Vị tiểu thư này chính là mỹ nhân tri kỉ của Ngân?” Người nói đầu tiên là gã mặc áo màu đen, trên đầu trọc lóc còn xỏ một cái la bàn màu đen kỳ lạ. “Lâu Nghiễm huynh đừng dọa người ta.” Nam tử tóc đỏ ngồi bên cạnh Lâu Nghiễm cười cười mở miệng, Tề Hoan liếc mắt nhìn hẳn, cảm thấy không thoải mái lắm.

“Ta tạm thời thay Ngân chăm sóc nàng mà thôi.” Hỏa Nha liếc nhìn Tề Hoan, phát hiện nàng vẫn cúi đầu không có biểu hiện gì.

“Ta nghe nói mười ngày sau Ngân sẽ thành thân với lệnh muội, thật đáng ăn mừng ah!” Lâu Nghiễm nhếch mép, để lộ ra nụ cười đầy thâm ý.

“Đệ nhất thần tướng đại nhân mà biết chỉ sợ sẽ rất vui mừng.” Nam tử tóc đỏ cũng cười, hai thủ hạ đặc lực kết thành thân gia, đối với đệ nhất thần tướng mà nói tuyệt đối là một chuyện tốt.

Hóa ra Tiểu Ngân sẽ thành thân, chẳng trách có chuyện ngày hôm nay, Hỏa Nha vì chuyện này mà không thể chờ đợi nổi sao! Tề Hoan vẫn cúi đầu như cũ, không lên tiếng.

“Thần tướng đại nhân đã truyền lệnh, ngày hôm đó lão nhân gia sẽ đích thân ra mặt chủ trì.” Nói đến đây, trên mặt Hỏa Nha nhìn không được tỏ vẻ tự hào, đệ nhất thần tướng tự mình chủ trì hôn lễ, đây là nể mặt vô cùng. Đích thân đệ nhất thần tướng đi chủ trì hôn lễ của Tiểu Ngân, trên mặt Tề Hoan nở nụ cười vui vẻ, nhưng trong mắt lại lạnh như băng. Tốt nhất Tiểu Ngân đừng có tham dự chuyện năm đó của phái Thanh Vân, nếu như hẳn thật sự giúp đệ nhất thần tướng, vậy cũng đừng trách nàng xem nhẹ tình nghĩa những năm nay.

Nàng thật sự không có thực lực đối đầu với gã đệ nhất thần tướng kia, thực lực năm đó của Tề Hoan vốn không mạnh, chỗ lợi hại duy nhất của nàng chỉ là tu luyện ra Lục Đạo mà thôi.

Bây giờ Lục Đạo đã phân tán ra khỏi cơ thể, Tề Hoan không có khả năng dung hợp nó trở lại trong cơ thể mình, nhưng chỉ cần đệ nhất thần tướng ở Tiên Giới thì đều phải chịu sự uy hiếp của nàng.

Bốn thần thú dùng để trấn thủ Tiên Giới, nếu Tiên Giới không xuất hiện việc lớn thì bọn họ không được phép tùy ý rời khỏi địa bàn của mình. Ngày ấy ở trong tháp Lô Thần, nàng cảm ứng được khí tức của bốn thần thú truyền ra, dấu sao bọn chúng cũng là người kế nhiệm, không đến bước cuối cùng, Tề Hoan không muốn động đến bọn chúng.

Mặc dù trong tiệc rượu chỉ có hai người khách nhưng vẫn không ít tiết mục, mục đích của Hỏa Nha đến bây giờ vẫn chưa thể hiện ra, Tề Hoan cũng không nói chuyện với bọn họ, chỉ nhìn chăm chăm những vũ nương xinh đẹp đang múa.

Bầu trời đêm nay không có trăng sáng, màu đen khiến người ta hơi nghẹt thở. Xa xa nhìn chiến trường giao chiến giữa Tiên Ma trong Quan Vân Giản, một luồng sát khí u ám khổng lồ tràn ngập trên bầu trời. Số Tiên Ma chết ở đó đã đếm không xuể nữa.

Buổi tối, căn bản không ai dám một mình xuất hiện ở nơi này. Chỉ riêng oán khí kinh khủng kia cũng đã đủ để lấy đi mạng của tất cả mọi người rồi.

Nhưng tối nay ở trong chiến trường lại xuất hiện một bóng người. Người nọ giẫm lên những thi thể vẫn chưa thối rữa hoàn toàn, đi từng bước về phía đại bản doanh Tiên Giới, lờ mờ có thể phân biệt ra được đó là một nữ nhân.

“Nhĩ Nhã, Ngân cũng sắp thành thân rồi, để hấn tiếp tục chiêu cố người thì sẽ hơi bất tiện. Mà chỗ này của ta dù sao cũng là chiến trường, ta nghĩ người sẽ không thích ở đây, cho nên ta tự ý thay hấn đề ra một quyết định, ta nghĩ người không nên cự tuyệt.” Sau khi com nước no nê, rốt cuộc Hỏa Nha nói đến chuyện quan trọng.

Việc hấn mang Tề Hoan đi vốn không phải bí mật gì, nhưng hấn thật sự không ngờ Minh Hỏa thần tướng lại phái người đến đây đòi nữ nhân này. Dù sao ước định của hấn và Tiểu Ngân chỉ là trước khi thành thân hấn không được ra tay đối phó Tề Hoan, bây giờ sang tay đưa nàng cho Minh Hỏa thần tướng cũng không hề gì, kiêu thuận nước giông thuyền này có sao lại không làm.

Vốn dĩ Hỏa Nha không biết nên xử lý Tề Hoan thế nào, giết nàng Tiểu Ngân sẽ dốc sức liều mạng với hấn, không giết nàng thì Hỏa Nha lại cảm thấy Tề Hoan là một uy hiếp. Giờ có người chịu tiếp nhận phiền toái này, hấn đương nhiên đồng ý, hướng hồ Tiểu Ngân vốn có thù với Minh Hỏa thần tướng, để hai người bọn họ đánh nhau, chỉ cần không xảy ra tai nạn chết người thì không liên quan gì đến hấn.

Tề Hoan ngẩng đầu nhìn Hỏa Nha, vẫn không mở miệng, nàng chờ câu nói tiếp theo của hấn.

“Vị này chính là con thứ bảy của Minh Hỏa thần tướng – Minh Diệt, Minh Diệt thiên tướng muốn mời người đi thành Minh Hỏa làm khách.”

“Tiểu tiên không quen biết Minh Hỏa thần tướng, dường như cũng chưa từng nói chuyện với Minh Diệt thiên tướng.” Tề Hoan nhã nhặn nói.

“Cái này không sao, Minh Hỏa thần tướng là bạn cũ của Ngân, để hấn chiêu cố người, ta nghĩ Ngân cũng sẽ yên tâm.” Hỏa Nha trợn mắt nói dối, việc Tiểu Ngân có thù với Minh Hỏa cũng không phải bí mật gì ở Tiên Giới, nhưng hai người bọn họ thật sự là bạn cũ.

Hỏa Nha căn bản không sợ Tề Hoan từ chối, những lời hấn nói chỉ là ra vẻ

mà thôi, hẳn không quan tâm Tề Hoan có biết Minh Hỏa và Tiểu Ngân mang thù hay không, dù sao đợi Tề Hoan rời khỏi chỗ này, tất cả đều không liên quan đến hắn.

“Vậy thì... đa tạ Hỏa Nha đại nhân rồi.” Vượt ngoài dự kiến của Hỏa Nha, nàng vậy mà lại đáp ứng.

“Ừ, tốt, ngày mai các người lên đường đi.” Hỏa Nha ho hai tiếng, cảm thấy đầu hơi choáng váng.

Cúi đầu nhìn đan dược màu đỏ trong tay, khóe miệng Tề Hoan nhếch lên. Độc tính của đan độc sắp phát tác rồi, chỉ cần ngồi nò thôi.

Chương 207: Phong Thất Khiếu

Chương 207: Phong Thất Khiếu

Edit: Thảo Nguyễn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Tề Hoan nhanh chóng thúc dục linh khí trong cơ thể, rất nhanh viên đan dược Mai Tình Túy trong tay liền bốc hơi hoàn toàn, bất kì ai cũng không nhận ra được điều gì khác thường.

Hỏa Nha cau mày dùng sức lắc đầu, bỏ qua cảm giác chóng mặt kỳ lạ kia. Hắn căn bản không ngờ tới bản thân mình sẽ trúng độc, trước tiên chưa bàn ai có khả năng hạ độc hắn, chỉ riêng độc dược có thể có tác dụng với hắn đã vô cùng hiếm thấy rồi.

Sao hắn có thể ngờ được, vì đối phó mình mà những năm này Thuần Vũ đã dồn toàn bộ tâm tư vào luyện chế đan độc, thậm chí ngay cả tu vi của bản thân cũng không quan tâm.

Thời gian sáu vạn năm, cho dù là kẻ đàn độn, mỗi ngày để hắn luyện đan hắn cũng có thể trở thành thiên tài, huống chi hồi đó trong phái Thanh Vân Thuần Vũ đã từng được tán dương là thiên tài làm kinh hãi thế tục.

Lời cần nói cũng đã nói ra, Tề Hoan không phản đối, Hỏa Nha cũng không định làm khó nàng. Trên thực tế, chuyện này căn bản không có chỗ cho nàng phản đối. Nếu bây giờ Tề Hoan phản đối thì ngày mai nàng vẫn phải rời khỏi Quan Vân Giản với Minh Diệt, chẳng qua quá trình rời đi hơi thô bạo mà thôi.

Sau khi tiệc rượu chấm dứt, Tề Hoan trở về Thiên Viện. Nàng về phòng không bao lâu, bên ngoài liền truyền tới tiếng bước chân, là Hỏa Nha, thật đúng là may mắn, hắn lại tự mình dâng đến tận cửa.

Thu lại đám lời vỗng quẩn ở ba phòng đối diện, Tề Hoan ôm tiêu hồ ly ngồi bên cửa sổ, rất nhanh, tiếng rên rỉ của nữ nhân truyền ra từ phòng bên cạnh, Tề Hoan thích thú lắng nghe.

Hơn nửa đêm, tiếng rên rỉ bên trong vẫn không ngừng, nhưng Tề Hoan nghe đến thiếu chút nữa ngủ rồi. Nói đi nói lại, vẫn là đan độc Thuần Vũ đưa cho phiền phức.

Loại đan độc này có thể làm tăng tu vi, nếu Chân Quân uống phải, thậm chí có thể một lần đột phá đến tu vi Tiên Tôn, nhưng sau khi ăn hết đan độc, một khi gặp phải người trong tay có Tình Túy Hoa, hoặc loại hoa luyện chế

ra đan dược, thì chẳng khác nào giao tính mạng mình vào tay đối phương. Tên của loài hoa kia là Tinh Túy, đương nhiên là vì có tác dụng thúc tinh. Bằng không thì lúc này Hỏa Nha đã không chạy đến chỗ ba thị thiếp của hắn.

“Tiểu Hoan, chúng ta còn phải đợi tới khi nào? Các nàng kêu thật đáng ghét a.” Tiểu hồ ly không kiên nhẫn xoay đi xoay lại trong lòng Tề Hoan.

“Nhanh thôi.” Trời sắp sáng rồi, cho dù Hỏa Nha làm bằng sắt, trải qua đêm này chỉ e chân hắn cũng phải mềm nhũn ra. Huống chi hắn còn trúng độc, nếu như vậy mà Tề Hoan vẫn không đối phó được hắn thì thực sự xin lỗi ông trời rồi.

Lại nói bên chỗ Hỏa Nha, lúc đầu hắn không cảm thấy có gì khác thường, thế nhưng sau đó hắn phát hiện dục vọng mãnh liệt trong cơ thể không chỉ không biến mất, ngược lại càng có xu hướng mạnh mẽ hơn.

Hắn vốn là người rất tự chủ, bình thường chắc chắn sẽ không xảy ra loại chuyện này, trừ phi có người ám toán hắn! Người có khả năng ám toán hắn chỉ có Lôu Nghiêm và Minh Diệt tới hôm nay.

Hai người này một người là con trai Lôu La thần tướng, một người là con trai Minh Hỏa thần tướng, bề ngoài thoạt nhìn quan hệ của bốn thần tướng khá hòa hợp, nhưng sau lưng lại là đối thủ cạnh tranh, hai người bọn họ cũng quá to gan rồi! Đến địa bàn của hắn còn giở trò lưu manh, chẳng lẽ sau lưng bọn họ có người giúp đỡ hay sao?

Hỏa Nha càng nghĩ càng thấy có khả năng, đưa mắt nhìn ba thị thiếp đang hôn mê phía dưới, hắn âm thầm thở dài, chuẩn bị dứt ra rồi khỏi phòng.

Thế nhưng vừa xuống giường, đầu liền choáng váng. Khí lực trên người giống như bị rút đi hoàn toàn, đi chưa được hai bước đã trực tiếp té ngã trên đất.

“Người đâu, mau đến đây.” Hắn trúng độc, mặc dù không thể tưởng tượng nổi, nhưng đây là sự thật. Âm thầm điều động linh khí trong cơ thể song hơi khó, thậm chí còn có chút không khống chế được.

Cửa phòng mở ra, nhưng người vào không phải thị vệ thiếp thân của hắn, mà là Tề Hoan.

“Là ngươi?” Đối với sự xuất hiện của Tề Hoan, trong lòng Hỏa Nha vô cùng kinh ngạc nhưng không lộ ra mặt. Một tiểu tiên nhất trọng thiên, dù cho nàng thân khí thì nàng cũng không thể tạo ra sóng gió gì.

“Xem ra, độc trong cơ thể ngươi đã có tác dụng.” Tề Hoan đứng cách đó không xa cười tủm tỉm nhìn Hỏa Nha, tâm tình cực kỳ khoan khoái dễ chịu.

“Độc là ngươi hạ? Tại sao phải hạ độc?” Linh khí trong cơ thể tán loạn, mà hắn căn bản không áp chế được, Hỏa Nha đè nén sự sợ hãi trong lòng xuống.

“Lý do có rất nhiều, ừ... Nói ví dụ như, ngươi là người của đệ nhất thần tướng, đệ nhất thần tướng hủy phái Thanh Vân, mà gần đây ngươi lại đi diệt

cả phái Thanh Vân, cho nên ta muốn ngươi dùng mạng đền mạng, ngươi cảm thấy lý do này ổn không?”

“Ngươi là đệ tử phái Thanh Vân?” Trong lòng Hỏa Nha chấn động, chuyện hãm diệt phái Thanh Vân căn bản không có người biết, sao nàng biết được? “Đúng vậy, ngày đó ngươi giết người, ta ở phía dưới nhìn thấy, ngươi rất đắc ý đúng không, ngươi cảm thấy trở thành con chó của đệ nhất thần tướng thì có thể tùy tiện cắn người đúng không!” Đi đến trước mặt Hỏa Nha, từ trên cao nhìn hãm, giống như lúc ấy hãm ở nhân gian, từ trên cao nhìn xuống phái Thanh Vân bị hủy.

Hãm vĩnh viễn sẽ không biết, lúc ấy trong lòng Tề Hoan hận cỡ nào, nàng hận chính mình không dám lao ra báo thù, hận mình không thể tự tay giết Hỏa Nha.

“Chả trách Ngân mang ngươi về Tiên Giới, quả nhiên hãm vẫn không hết hy vọng với phái Thanh Vân.” Nếu không phải Ngân vẫn ngăn cản thì phái Thanh Vân sớm đã biến mất rồi, hãm bán mạng cho đệ nhất thần tướng, một là vì năm đó hãm nợ ân huệ của đệ nhất thần tướng, thứ hai chính là vì để phái Thanh Vân tiếp tục tồn tại ở nhân gian.

Trận chiến giữa đệ nhất thần tướng và phái Thanh Vân lúc trước Tiểu Ngân không tham gia, nhưng hãm thật sự vẫn là người của đệ nhất thần tướng.

Phái Thanh Vân biến mất, trong những năm này, sự áy náy trong lòng hãm chưa từng suy giảm. Dù sao, hãm đã ở phái Thanh Vân mấy trăm năm, cho dù những người kia không quen hãm.

Nhưng họ chưa bao giờ bởi vì hãm là yêu mà coi thường hãm.

Hãm ở nhân gian chịu kiếp “lột xác”, khi cả người đầy máu, số tội kiếp còn lại đều do Tề Hoan thay hãm ngăn cản, cũng là Tề Hoan mang hãm chạy về phái Thanh Vân, cầu sư phụ sư thúc sư bá giúp hãm trị thương.

Phái Thanh Vân có ân với hãm, nhưng sự việc năm đó hãm không có cách nào giúp đỡ, điều duy nhất hãm có thể làm chỉ là giữ lại một mạch của phái Thanh Vân, để bọn họ tiếp tục nhận truyền thừa ở nhân gian. Nhưng chuyện Hỏa Nha làm đến nay Tiểu Ngân vẫn chưa biết.

“Đoán sai rồi, chịu phạt đi.” Trong tay huyền hóa ra một cái đinh màu bạc, nhưng cái đinh này khá to, trên mặt Tề Hoan nở nụ cười xán lạn, cắm cái đinh kia vào đùi phải Hỏa Nha. Cho dù Hỏa Nha định lực kinh người, nhưng cái đinh này là do lôi điện biến thành, khiến hãm đau đến thiếu chút nữa gào lên. Huống hồ, vị trí mà Tề Hoan đóng thật sự đã được tính toán cẩn thận rồi.

Trên người tiên nhân có thất khiếu*, nếu thất khiếu đều bị đóng chặt thì cho dù hãm là thần, cũng chắc chắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ, hơn nữa còn là chết vì đau.

Đây là một hình phạt cực kỳ tàn nhẫn ở Tiên Giới, Tề Hoan chuẩn bị cho Hỏa Nha ném thử.

“Người rút cuộc người muốn thế nào, giết ta, người chạy không thoát khỏi đây đâu.” Kiến thức của Hỏa Nha không thấp, lập tức biết Tề Hoan định đối phó mình thế nào, lúc trước hắn cũng từng dùng thủ pháp này giết không ít tiên nhân, đương nhiên biết rõ người chết như vậy cho dù lưu lại hồn phách thì cũng không cách nào ngưng tụ thành hình.

“Ai nói ta không đi ra được, không phải ta đã người bị người tặng đi sao. Không phải là người Minh Hỏa muốn sao, hừ, ta ngược lại nên cảm ơn người đây.” Tề Hoan lại ngưng tụ ra một cái đỉnh, “Đã quên nói, ta có thù với Minh Hỏa, ta không thể đi giết hắn, trước tiên đành phải trút giận lên người rồi.”

Lần này, Hỏa Nha bị đau kêu thành tiếng, nhưng tiểu hồ ly đã hạ kết giới trong phòng, chỉ cần hai gã thiên tướng kia không xông vào thì căn bản không ai phát hiện ra điều gì khác lạ.

“Ta chết, đệ nhất thần tướng sẽ không bỏ qua cho người.”

“Không hổ là con chó do đệ nhất thần tướng bồi dưỡng, lúc này còn tỏ vẻ quyết tâm như vậy, đáng tiếc, hắn không nghe được. Cho dù hắn nghe thấy thì đã sao, người ta muốn tìm chính là hắn!” Nói đến đây, trên mặt Tề Hoan lộ ra vẻ dữ tợn, “Ta sẽ cho hắn biết, Tiên Giới này còn chưa tới phiên hắn làm chủ!”

Sau hai tiếng “phập phập”, trên người Hỏa Nha đã cắm bốn cái đỉnh, bây giờ ngay cả sức lực để gào cũng không có, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tề Hoan đâm thêm hai cái đỉnh nữa lên người mình.

Đúng lúc Tề Hoan chuẩn bị cắm cái đỉnh thứ bảy vào ngực Hỏa Nha, đột nhiên kết giới của tiểu hồ ly bị người ta phá vỡ, Minh Diệt xông vào phòng. Không, người này không phải Minh Diệt, vừa gặp hắn Tề Hoan đã phát hiện ra chỗ khác thường.

Loại khí thế này, Minh Diệt không có, “Minh Hỏa?”

“Tiểu Hoan, giết hắn không có lợi gì cho nàng, nàng chỉ chọc giận đệ nhất thần tướng thôi.” Minh Hỏa nhìn Hỏa Nha gần như đã bị xuyên thành thịt nướng, giọng điệu bình thản.

“Cho nên người cho rằng ta nên tha cho hắn?” Thấy Tề Hoan nghe lời thu tay lại, trong mắt Minh Hỏa hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Sự tồn tại của hắn là để duy trì sự cân bằng các thế lực trên Tiên Giới, nàng giết hắn Tiên Giới sẽ nảy sinh rối loạn, hơn nữa nàng không phải đối thủ của đệ nhất thần tướng.”

Hỏa Nha nằm trên đất nghe được những lời này của Minh Hỏa, nhin không được lộ ra ánh mắt cảm kích. Khi đối mặt với cái chết, ai cũng sẽ sợ hãi, cho dù là Hỏa Nha cũng vậy.

“Tiên Giới rối loạn thì có liên quan gì tới ta.” Tề Hoan cười mỉa, hắn sẽ không cho rằng Lục Đạo bởi vì mình mà trọng sinh nên bản thân mình phải có trách nhiệm với Lục Đạo chứ, nói láo, sống chết của toàn bộ sinh linh

trong Lục Đạo chẳng có quan hệ gì tới nàng hết, nàng chỉ cần những người nàng quan tâm còn sống, thế thôi.

Ai động chạm đến bọn họ, đều phải trả giá thật nhiều.

“Tiểu Hoan, bây giờ đã khác, nàng không thể không chế Lục Đạo nữa rồi, không phải sao?”

“Đúng vậy, nhưng ngươi cảm thấy ta sẽ động thủ khi không chắc chắn sao?” Trông thấy biểu tình kinh ngạc của Minh Hỏa, sự trào phúng trong mắt Tề Hoan càng đậm, “Ngươi biết trung tâm của Lục Đạo là ở đâu không? Ta cho ngươi biết, là tháp Lô Thân, mà trên đời này, ngoại trừ ta ra, không kẻ nào có thể không chế tháp Lô Thân, ta không thể khiến Lục Đạo sống, nhưng ta có thể hủy diệt Lục Đạo một lần nữa, nếu ngươi muốn làm chúa cứu thế, ta sẽ cho ngươi cơ hội này.”

Cái đinh cuối cùng cắm chính xác vào ngực Hỏa Nha, Hỏa Nha không chết, trước khi linh hồn hắn chưa bị giày vò đủ, hắn sẽ không chết, thân thể đau đớn thì tính gì, linh hồn chịu thông khổ mới là khắc sâu nhất.

“Minh Hỏa, ta sẽ đi tìm ngươi, bây giờ, trước tiên ngươi nên chuẩn bị quan tài cho gã con trai thứ bảy của ngươi đi.” Tề Hoan vừa dứt lời, một thanh đao đen kịt lập tức cắm vào người Minh Diệt, trực tiếp xuyên qua tim hắn, mà thần niệm Minh Hỏa lưu lại trên thân thể con mình cũng biến mất.

Chương 208: Ma Tôn Thiên Khuê

Chương 208: Ma Tôn Thiên Khuê

Edit: Thảo Nguyễn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Ma khí tỏa ra từ cây đao kia không hề che giấu, có thể nhẹ nhàng chọc thủng tiên giáp cao cấp nhất trên người Minh Diệt y như cắt đậu hũ, còn trực tiếp xuyên tim hãn, trên đời này loại binh khí có khả năng như vậy không còn quá năm cái.

Nghe đồn, ma đao bên người của Ma Tôn có được sức mạnh này.

“Su phụ.” Trước khi Minh Diệt ngã xuống, một giọng nói thanh thúy ngọt ngào vang lên từ phía sau.

Cho dù Minh Hỏa lợi hại thì hãn cũng không ngờ tới Kiều Xảo sẽ xuất hiện ngay lúc này. Hãn tới đây đương nhiên là để đổi phó Tề Hoan, đảm bảo Minh Diệt sẽ không tạo ra sai lầm gì đưa Tề Hoan về, hơn nữa hãn có thể xác định Hỏa Nha sẽ thả người. Đáng tiếc, hãn chẳng những chưa kịp áp dụng kế hoạch của mình thì đã mất đi một đứa con trai ở chỗ này.

“Kiều Xảo, con trở về rồi.” Đối với sự xuất hiện của Kiều Xảo, Tề Hoan cũng không quá kinh ngạc.

Chỉ là không ngờ Kiều Xảo sẽ đến vào lúc này.

Lúc trước Kiều Xảo cao chưa tới eo nàng, mới mấy năm trôi qua, tiểu cô nương đã biến thành tiểu mỹ nhân phong thái yếu điệu, đôi mắt màu tím càng khiến mọi người không thể rời mắt. Yêu đồng, đôi mắt của nàng vẫn làm người ta thêm muốn như trước, nhưng bây giờ đã không còn mấy người dám động thủ với nàng.

“Su công nói cho con biết, nói người đã trở về Tiên Giới, bảo con tới tìm người, không ngờ vừa trở về đã nhìn thấy su phụ. Su phụ, con rất nhớ người.” Đạp thi thể Minh Diệt sang một bên, thuận tiện ném thân binh Ma Đao xuống giống như ném rác rưởi, Kiều Xảo nhin không được ôm chầm lấy Tề Hoan làm nũng.

Thời gian nàng ở chung với Tề Hoan không dài, nhưng tình cảm lại vô cùng sâu đậm, có thể nói, nàng có được thành tựu ngày hôm nay là nhờ Tề Hoan. Lúc đó khi biết Tề Hoan chết, Kiều Xảo cũng bị đả kích không kém gì Mặc Dạ.

Bị đồ đệ cao hơn nửa cái đầu ôm vào trong ngực, cảm giác thật sự hơi khó

chịu, cũng may Kiều Xảo không tiếp tục ôm nữa, mắt thấy trời đã sắp sáng, nếu không rời đi, một khi bị người phát hiện, phiền toái sẽ rất lớn.

“Sur phụ, nên xử lý hấn thế nào?” Lôi đình mà Tề Hoan cắm vào cơ thể Hỏa Nha đã biến mất, ngay cả lỗ máu trên người cũng không thấy nữa, chẳng qua nếu cởi y phục hấn ra sẽ thấy được dấu vết của phong thất khiêu lưu lại trên người.

Kiều Xảo dùng mũi chân đạp Hỏa Nha.

“Có biện pháp gì mang hấn đi không?” Mười ngày sau là ngày Tiểu Ngân thành thân, không phải nàng không nể tình, nhưng người Tiểu Ngân muốn thành thân lại là muội muội của Hỏa Nha.

Ngại quá, nàng là người thích giận chó đánh mèo như vậy đấy.

Chắc hấn đến lúc đó, khi đệ nhất thân tướng nhìn thấy thủ hạ mình đặc ý nhất trở thành lễ vật đem tặng, hấn sẽ rất vui vẻ đi.

“Có thể, nhưng mang theo hấn làm gì?” Kiều Xảo khó hiểu hỏi.

“Tặng quà.”

Vốn tưởng rằng rời khỏi Quan Vân Giản có chút khó khăn, nhưng sau khi có Kiều Xảo, chuyện này dễ dàng hơn nhiều. Tề Hoan, Thuần Vũ và Kiều Xảo không kinh động đến bất kì ai rời khỏi Quan Vân Giản. Nhưng bọn họ không đi Tiên Giới, mà đi Ma giới.

Bọn họ rời đi không làm kinh động đến bất kì người nào, bởi vì bây giờ sự chú ý của mọi người đã sớm chuyển đến một chuyện khác.

Con trai thứ bảy của Minh Hỏa thân tướng chết trong Quan Vân Giản, hơn nữa còn chết ở trong phòng thị thiếp của Hỏa Nha, Hỏa Nha lại mất tích.

Tất cả mũi nhọn đều hướng về việc Hỏa Nha mất tích, Minh Hỏa biết rõ nội tình nhưng chỉ có thể kìm nén, một câu cũng không nói ra.

Con mình chết, hấn làm cha lại phải nhẫn nại. Lời nói của Tề Hoan khiến trong lòng Minh Hỏa dậy sóng, lúc đó hấn thật sự cho rằng sau khi Tề Hoan sống lại có lẽ không còn năng lực khống chế Lục Đạo nữa, nhưng bây giờ ý nghĩ đó đã dao động rồi.

Những năm này hấn suy đoán thiên đạo, dung nhập số mệnh của chính mình cùng Tiên Giới, không riêng gì hấn, chỉ e bốn thân tướng đều làm như vậy, chỉ có như thế thì một ngày nào đó bọn họ mới có thể đột phá cảnh giới thân tướng, bước vào Thần cảnh.

Nếu Tề Hoan thực sự có năng lực phá hủy Tiên Giới, như vậy nàng sẽ trở thành kẻ thù chung của bốn thân tướng. Điều này là không thể nghi ngờ.

Muốn hấn động thủ đối phó Tề Hoan, Minh Hỏa không xuống tay được.

Hơn nữa... Bên cạnh Tề Hoan còn có Mặc Dạ, muốn đối phó Tề Hoan thực sự dễ dàng như vậy sao.

Ngày đó hấn bị Tề Hoan dùng tháp Lôi Thần nện trọng thương, sau đó lại bị đánh lén, người đánh lén đương nhiên là Mặc Dạ. Nhớ tới nam nhân kia, trong lòng Minh Hỏa dâng lên chút tự vị khó nói thành lời.

Đã nhiều năm như vậy, Tề Hoan cuối cùng vẫn ở bên cạnh hẳn, Lục Đạo thay đổi, Quỷ Tiên lại được Lục Đạo thừa nhận, như vậy tất cả mọi việc xảy ra năm đó rốt cuộc có ý nghĩa gì? Minh Hỏa không hiểu, có lẽ bọn họ chỉ là quân cờ dưới sự điều khiển của thiên đạo mà thôi.

Sau khi đi vào Ma giới, Tề Hoan đột nhiên phát hiện sự tình không giống như bên ngoài đồn đại. Bởi vì khi những binh sĩ Ma tộc kia trông thấy Kiều Xảo lại không hề truy đuổi, thậm chí mấy tướng lĩnh đứng đầu còn cung kính với nàng hơn.

Có ẩn tình. . .

“Phu nhân, chủ tử đang đợi ngài.” Còn chưa đi được mấy bước, trước mặt đã đột nhiên xuất hiện một đội ngũ đón đầu, thật sự là không hề khoa trương chút nào, nhạc cụ đủ loại, ngay cả kiệu tám người khiêng cũng mang đến. Nếu như phía trước cỗ kiệu thêm một bà mối mang hoa hồng thì tốt hơn.

Cỗ kiệu dừng trước mặt mấy người Tề Hoan không xa, một nam tử trung niên từ trong hàng ngũ đi tới, người này rất cung kính với Kiều Xảo.

“Phu nhân cái rắm, lặn xa cho ta.” Nghe thấy lời nói của nam nhân kia, Kiều Xảo liền nóng nảy, vung đao trong tay định chém người.

Thấy Kiều Xảo giơ đao, không đợi Tề Hoan ngăn cản, những người kia đã vèo một tiếng chạy hết, tốc độ này, chỉ nhìn là biết đã luyện qua. . . Thấy nhạc khí rơi vãi lung tung trên mặt đất, Tề Hoan thất thần không kịp phản ứng.

“Ai, cẩn thận một chút, đừng đánh vào mình.” Cuối cùng đao của Kiều Xảo vẫn không thể hạ xuống, bởi vì có người duỗi tay đoạt lấy. Tề Hoan nghe tiếng quay đầu, phát hiện đồ đệ bảo bối của mình đang bị một người đàn ông dáng người giống hệt gấu chó, mặt đầy râu quai nón ôm trong ngực, người đẹp và dã thú! Trong đầu Tề Hoan và Thuần Vũ đồng thời xuất hiện cụm từ này.

“Ai cần ngươi lo, đưa đao cho ta.” Kiều Xảo nhìn nam nhân trước mặt, tròng mắt lập tức biến thành màu đỏ, “Tên khốn kiếp, hôm nay ta không phanh thây ngươi thì ta sẽ cùng họ với ngươi!” Đoạt lại đao trên tay nam nhân, Kiều Xảo trực tiếp biến thành khủng long bạo chúa, đuổi theo chém nam nhân này khắp nơi, ý đồ không giết chết hẳn thì không bỏ qua.

“Ai, phu nhân, ta thực không ngại nàng theo họ ta.” Nam nhân vừa trêu ghẹo, vừa né tránh lưỡi đao vừa chạy trốn.

Nhìn bóng dáng hung bạo của đồ đệ mình, Tề Hoan và Thuần Vũ đưa mắt nhìn nhau. Không biết vị đại ca gấu chó này rốt cuộc đã làm ra chuyện táng tận lương tâm gì với Kiều Xảo.

Trên thực tế, chuyện nên làm, không nên làm, hẳn đều đã làm.

“Khụ, khụ, xin hỏi ngài là sư phụ của phu nhân đúng không?” Thấy Kiều Xảo và chủ nhân nhà mình chỉ bận liếc mắt đưa tình, nam tử trung niên lại

lần nữa xuất hiện. Loại tình cảnh này bọn họ đã sớm không còn giật mình kinh sợ nữa. Huống chi năng lực phản xạ của bọn họ đều là phu nhân một tay bồi dưỡng nên.

Tê Hoan gật gật đầu, bây giờ vẫn còn chưa hoàn hồn. “Cái kia, người vừa rồi là chủ nhân nhà ngươi?”

“Đúng vậy.”

“Hắn là...” Ánh mắt Tê Hoan vẫn không rời khỏi cuộc chiến đấu kịch liệt trên không của hai người, nói chiến đấu kịch liệt thì hơi quá, phải nói là đồ đệ mình đang phát điên, mà người nam nhân kia, đơn thuần là đang đùa giỡn nàng.

“Ma Tôn.” Ma Tôn Thiên Khuê, một người vô cùng hẹp hòi, thủ đoạn hết sức tàn nhẫn ở Ma Giới, trong Lục Đạo chỉ có hắn dùng thời gian ngắn nhất để hợp nhất một giới, bởi vì, phạm là kẻ phản kháng đều chết hết, địch nhân, không cần lưu lại.

“Mở rộng tâm mắt. . .” Thuần Vũ và Tê Hoan đồng thời gật đầu, quả thật có tư thế của Ma Tôn.

“Quý Tiên đại nhân đang ở Huyền Ma Cung đợi người, không bằng chúng ta đi trước?”

“Mặc Dạ?” Lời nói của nam tử trung niên khiến Tê Hoan sững sờ, sao Mặc Dạ lại chạy tới Ma giới rồi?

“Đúng vậy, Quý Tiên đại nhân là bạn tri kỉ của chủ nhân, ngài ấy đến hai ngày trước, đang đợi ngài.”

Lúc đầu Tê Hoan nghe Kiều Xảo nói Mặc Dạ bảo nàng trở về, nàng còn có chút không tin, không ngờ Mặc Dạ vậy mà lại ở chỗ này.

“Vậy.... Kiều Xảo...” Mắt thấy đồ đệ vẫn dồn sức đuổi theo Thiên Khuê, Tê Hoan cảm thấy đầu hơi to lên.

“Không sao, lát nữa phu nhân chém mệt, chủ nhân sẽ mang nàng trở về.”

Aiz, đây là hậu di chứng sau khi cường đoạt lão bà, người ta cho đến nay vẫn không chịu thừa nhận bản thân là gái có chồng, đáng thương cho chủ nhân. Dùng ánh mắt đồng tình nhìn chủ nhân nhà mình, Địch Huân cười tủm tỉm dẫn đường cho Tê Hoan và Thuần Vũ.

Tuy nói cỡ kiệu màu đỏ này thoạt nhìn không được tốt cho lắm, nhưng ngồi thật sự rất thoải mái, hơn nữa người nâng kiệu tu vi thấp nhất cũng là cấp bậc Tiên Tôn, không hổ là Ma Tôn a, quả nhiên mạnh bạo không giống người bình thường.

Ma giới bây giờ cũng không thay đổi quá nhiều, khắp nơi vẫn giết chóc máu tanh như trước, nhưng bất kể những người kia đánh đấm thế nào, khi trông thấy Địch Huân mang theo một cỗ kiệu đi tới, liền lập tức nhường chỗ, đổi nơi khác dốc sức liêu mạng.

Đừng nhìn dáng vẻ Địch Huân cười tủm tỉm, thì tướng hắn tốt tính, hắn chưa bao giờ nhân từ nương tay với kẻ địch, độc ác có thể sánh bằng Ma

Tôn, lúc trước khi Ma Tôn thống nhất Ma giới, số ma tu chết trong tay hắn nhiều vô số kể, chẳng qua cuối cùng hắn không thụ phong, mà ở lại bên cạnh Ma Tôn.

Tề Hoan và Thuần Vũ đến Huyền Ma Cung không bao lâu, Kiều Xảo cũng trở về, nhưng nàng là bị khiêng trở về. Chắc chắn, thấy đồ đệ mình bị người ta vác trên vai giống như vác bao tải, Tề Hoan kì thật cảm thấy rất mất mặt. Thiên Khuê rất khách khí với Tề Hoan, còn đặc biệt khiêng Kiều Xảo chạy tới chào hỏi nàng, dù sao Tề Hoan cũng xem như nhạc mẫu tương lai của hắn, người ta đều nói một ngày làm thầy cả đời làm thầy, sư phụ của Kiều Xảo là nữ tử, vậy chính là mẹ rồi. Mặc dù Tề Hoan ít tuổi hơn hắn, nhưng vì lấy vợ, gọi một tiếng nhạc mẫu cũng không vấn đề gì.

“Sư phụ cứu mạng a

” Tiếng kêu thê lương của đồ đệ vang lên, Tề Hoan giở vờ không nghe thấy. Sau khi đưa mắt nhìn Kiều Xảo và Thiên Khuê rời đi, vẻ mặt Tề Hoan đau khổ kêu trời than đất, không phải sư phụ nàng không giúp đồ đệ, mà thật sự là đối thủ rất mạnh a.

Sau khi Địch Huân sắp xếp ổn thỏa cho Thuần Vũ, lúc này mới dẫn Tề Hoan đi gặp Mặc Dạ. Nói thật, nếu không phải Địch Huân ở bên cạnh trông coi, thì nàng đã sớm chạy tới.

Đi qua chín queo mười tám ngã rẽ trong nội viện Huyền Ma Cung, cuối cùng Tề Hoan cũng nhìn thấy bóng lưng quen thuộc ở trong Quan Vân Đình. Địch Huân thức thời cúi đầu lui ra, chỉ để lại Tề Hoan và Mặc Dạ.

Chương 209: Đất Phong Thiện

Chương 209: Đất Phong Thiện

Edit: Thảo Nguyễn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Khi Tề Hoan mở to mắt, trời đã sáng rồi. Xuyên qua màn lụa, lò mờ có thể trông thấy một nữ tử ngồi trước bàn, nhìn thân hình kia hẳn là Kiều Xảo. Tề Hoan dùng ngón tay kéo một bên màn lụa, neho mắt lại, nhìn kỹ một chút liền phát hiện Kiều Xảo đang nhỏ giọng nói gì đó cùng tiểu hồ ly. Tiểu Miêu đem qua bị Mặc Dạ ném ra ngoài đang ngoan ngoãn đứng bên cạnh Kiều Xảo, cái đầu nhỏ lông xù màu vàng cọ qua cọ lại trên chân Kiều Xảo.

“Kiều Xảo? A.....” Tề Hoan cố gắng chống tay định ngồi dậy, thế nhưng xương cốt trên người giống như rời rạc rời, bắt đắ dĩ nằm lại trong chấ. Bây giờ đau nhức giữa hai chân đã đủ khiến Tề Hoan e lậ, nàng muốn tìm ra tên đầu sỏ, sau đó loạn đao đâm chết hẳn.

Trí nhớ quay về, trở lại đêm qua.

Mặc Dạ nói ‘tiểu biệt thắng tâm hôn, bọn họ cần chúc mừng một chút’. Cho nên, hẳn quen tay hay việc đi lấy vài hũ rượu ngon trong hầm rượu riêng của Thiên Khuê đến. Theo Tề Hoan nhìn thấy, số lượng khoảng tầm mười vò.

Không phải là hơn mười vò rượu thôi sao, tốt xấu gì cũng là người tu tiên, tuyệt đối sẽ không xảy ra tình trạng gì. Trên thực tế, Tề Hoan đã xem thường mấy hũ rượu kia, cũng xem thường trình độ âm hiểm của Mặc Dạ. Nếu quả thật không xảy ra tình trạng gì, sao hẳn có thể cho Tề Hoan uống. Sau khi uống xong một vò, Tề Hoan đã không phân biệt rõ Đông Nam Tây Bắc rồi; sau hai vò, Mặc Dạ trước mắt biến thành hai cái đầu; sau ba vò, nàng bị Mặc Dạ biến thành sói xám ăn sạch sẽ, hơn nữa còn là chủ động đưa lên để người ta ăn.

Dùng ngôn ngữ tổng quát mà nói, một đêm qua Tề Hoan bị Mặc Dạ đè từ đầu giường đến cuối giường, may mắn, say rượu không tìm tới Tề Hoan.

“Sự phụ, người rốt cục cũng tỉnh rồi.” Nghe thấy giọng Tề Hoan, Kiều Xảo cuối cùng thở phào một cái.

“Sự công con đâu?”

“Ách. . . Sự công đi. . . tản bộ rồi.” Chung quy không thể nói cho Tề Hoan

là sự công sợ sau khi ngài tỉnh sẽ nóng nảy, nên tự mình tìm chỗ trốn đi a. “Hừ, tốt nhất đừng trở về.” Duỗi tay túm áo quần gấp ngăn nắp bên ngoài vào trong chăn, dốc hết sức bình sinh cuối cùng mới mặc xong. Tuy quần áo kín đáo nhưng khi ngẩng cổ vẫn có thể nhìn thấy vết xanh tím. Về phần trên người, mức độ đặc sắc không thể để người ngoài biết.

Thấy hành động chậm chạp của Tề Hoan, Kiều Xảo nhin cười giúp nàng rửa mặt, xong xuôi hai người mới ngồi xuống, còn chưa nói mấy câu, tiếng đập cửa đã vang lên.

“Kiều tiểu thư, chủ nhân mời người và sự phụ người qua.” Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền vào, sau đó không có động tĩnh gì nữa. Nghe thấy tiếng gọi ngoài cửa, lông mày Tề Hoan nhíu lên. Lúc hôm qua đến, nàng nhớ rõ, thủ hạ của Thiên Khuê dường như đều gọi Kiều Xảo là phu nhân, mặc dù đồ đệ nhà nàng đến bây giờ vẫn chưa lập gia đình, nhưng hiện tại xem ra, trong Huyền Ma Cung này vẫn còn người không thừa nhận Kiều Xảo.

Mặc dù Kiều Xảo không muốn đi qua, nhưng Thiên Khuê dù sao cũng là chủ nhân nơi này, vẫn nên chào hỏi một tiếng mới phải.

Lễ mễ một lúc lâu, hai người mới đi ra khỏi phòng. Sau khi Tề Hoan đi ra liền bị hoảng sợ, không nghĩ tới bên ngoài vậy mà còn có một môn thần mặt lạnh. Nữ tử áo đỏ vẫn đứng đợi, lạnh lùng nhìn liếc qua hai người rồi xoay người rời đi. Xem ra, hẳn là người Thiên Khuê phái tới đưa hai người bọn họ qua.

Nhưng mà cô gái này dường như có chút bất mãn với Kiều Xảo, ngay cả ánh mắt nhìn Tề Hoan cũng rất lạnh lùng. Đương nhiên, Tề Hoan không cho rằng mình là bánh trái thơm ngon nhất định người gặp người thích gì. Hai thầy trò nhìn nhau một cái, đi theo sau nữ tử áo đỏ, trong Huyền Ma Cung ít người qua lại, khiến cho Ma Cung to như vậy có hơi vắng lặng.

Ngày hôm qua gặp Thiên Khuê, Tề Hoan đã cảm thấy hẳn rất giống với các Sơn Đại Vương trong Tây Du Ký, còn tưởng rằng hẳn thích một đồng tiểu binh vậy quanh người, bây giờ xem ra, hình như không có chuyện như vậy. Khi Tề Hoan nhìn thấy Thiên Khuê, hẳn đang trách mắng một bé trai nhỏ tuổi, mặc dù bé trai kia vẻ mặt ngây thơ, nhưng đã có một khí thế không nói nên lời, rất giống Thiên Khuê.

Nhưng đứa bé trai kia lớn lên rất đẹp, phong cách khác hoàn toàn khác với Thiên Khuê.

Lúc Tề Hoan đi vào, đứa bé trai mới xoay người chạy ra ngoài, sau khi trông thấy Kiều Xảo, nó đặc biệt dừng lại hung dữ trừng nàng. Nữ tử áo đỏ vốn dẫn đường phía trước trông thấy bé trai chạy đi liền vội vàng vàng đuổi theo.

Tề Hoan quay đầu đưa mắt nhìn hai người rời đi, sau đó đến sát bên tai Kiều Xảo hỏi một câu, “Thằng nhãi kia là con trai của Thiên Khuê phải

không?” Nếu như vậy, thì thật sự thú vị rồi. Hoá ra, đồ đệ mình còn có số làm di ghê.

“Su phụ mắt sáng như đuốc.” Kiều Xảo cười lạnh.

Tề Hoan và Thiên Khuê cũng không có chuyện gì để nói, đến tận bây giờ nàng vẫn không hiểu vì sao Mặc Dạ lại muốn nàng đến Ma giới một chuyến. Hơn nữa, người Thiên Khuê muốn gặp thật ra là Kiều Xảo, chứ không phải người su phụ này.

Tề Hoan tâm tình chán ngán ngồi trên ghế, nhìn đồ đệ nhà mình đấu trí với Ma Vương cũng rất thú vị, so với nghe hí kịch thì hay hơn nhiều. Một lúc sau, Mặc Dạ mặt mày hớn hở mặc một bộ áo bào trắng rớt cuộc xuất hiện ở ngoài điện, vẻ mặt Tề Hoan vốn hơi uể oải lập tức hồng hào hẳn lên.

Mẹ kiếp, rốt cục cũng đưa tới cửa!

Đại khái biết đêm qua đắc tội nàng, nên Mặc Dạ cực kì nịnh nọt đi đến bên cạnh Tề Hoan. Nếu không phải có nhiều người nhìn như vậy, Tề Hoan đã sớm phát uy rồi. Bất đắc dĩ phải chịu đựng, trước dùng ánh mắt giết chết hẳn rồi nói sau.

Sau khi Mặc Dạ ngồi xuống, lực chú ý của Thiên Khuê cuối cùng quay trở về, hai nam nhân này dùng ánh mắt trao đổi một chút, rồi sau đó Mặc Dạ ho một tiếng, khước miệng hơi nhếch lên.

Thiên Khuê thì thờ dài, lại có chút ai oán liếc trộm Kiều Xảo một cái. “Đồ nguoi muốn tìm, ta đã phái người nghe ngóng.”

“Ừ, còn lại mấy cái?”

“Thiên bi đại biểu cho số mệnh nhân gian và sinh tử của Yêu tộc hiện không rõ tung tích. Thiên bi của Quỷ tộc và Ma tộc đang ở trong tay nguoi, hai khối thiên bi của Tiên Giới một khối trong tay Minh Hỏa, một khối khác nghe nói đã bị hủy rồi.”

“Chàng muốn tìm Thiên bi? Có tác dụng gì?” Tề Hoan chọc chọc Mặc Dạ, hơi kỳ lạ hỏi. Nàng nhớ rõ, lúc ấy lời đồn nói Ma giới liên hết truy tìm Kiều Xảo có nhắc đến Thiên bi, nói là Thiên bi của Ma giới bị Kiều Xảo hủy rồi, bây giờ xem ra, điều này dường như là bọn họ cố ý.

“Ta đại khái có thể xác định được nguoi của phái Thanh Vân đang bị đệ nhất thần tướng phong ấn ở chỗ nào.” Mặc Dạ đột nhiên mở miệng nói.

“Cái gì?!” Tề Hoan nghe xong liền kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vội vàng truy hỏi, “Ở chỗ nào?”

“Đất Phong Thiện!”

“Là chỗ nào?” Tề Hoan nhíu mày, nàng ở Tiên Giới chưa bao giờ nghe qua nơi này.

Thiên Khuê thấy vẻ mặt nghi hoặc của Tề Hoan, đúng lúc mở miệng giải thích nói, “Đất Phong Thiện là một thế giới đã tồn tại từ thời thượng cổ, các đại thần Thượng Cổ có thân xác thành thánh thời Đại Hoang đều bắt nguồn từ đây, đương nhiên, số kẻ chết trong đó cũng rất nhiều.”

“Nếu là nơi nổi tiếng như vậy, sao ta chưa từng nghe qua?” Không thể nào, nơi nổi tiếng như vậy, sao ngay cả trong sách cũng không đề cập tới!

“Ách. . . Chủ yếu là bởi vì tu vi của ngài chưa đủ.” Tuy không muốn làm tổn thương đến lòng tự trọng của Tề Hoan, nhưng mà, đây là sự thật.

Trên thực tế, mười ba vạn năm trước, căn bản không ai có thể phát giác được đất Phong Thiện, bọn họ cho rằng tu vi đến cảnh giới Tiên Tôn đã là cao nhất rồi, nhưng thực chất vẫn còn kém xa lắm.

Nếu không phải Lục Đạo sụp đổ, sao lại xuất hiện Thiên Tướng, Thần Tướng ngày nay. Thần Tướng bây giờ nếu so với thời Viễn Cổ thì cùng lắm chỉ là mới vừa bò lên trên thân vị tiêu thân mà thôi.

Chỉ khi đạt đến thân vị mới có thể phát giác ra đất Phong Thiện, mỗi vị thần đều có thể tìm được một lần cơ duyên ở trong đó, hoặc là thành thánh, hoặc là hài cốt cũng không còn. Từ Viễn Cổ đến nay, số người còn sống từ bên trong đi ra không quá mười mấy người, dù vậy nhưng vẫn có rất nhiều người đổ xô vào như vịt.

” . . . ” Tề Hoan bị một câu của Thiên Khuê làm á khẩu không trả lời được, nàng quyết định, đồ đệ mình nói sao cũng không thể gả cho nam nhân lớn tuổi còn đã kết hôn này!

“Không sao, tướng công của nàng – ta tu vi đủ.” Mặc Dạ sờ lên chỗ bị Tề Hoan véo, in một nụ hôn lên bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng.

Nói cũng đúng, người làm đại sự không phải việc gì cũng phải tự làm nha, trong nhà có người đủ năng lực làm thay là được. Tề Hoan lừa mình dối người tự cho bản thân chút an ủi. “Tại sao đệ nhất thân tướng phải làm như vậy?”

Lúc đầu Tề Hoan cho rằng đệ nhất thân tướng chỉ là đơn thuần có thù oán với phái Thanh Vân, nhưng hiện tại xem ra, dường như chuyện không đơn giản như vậy. Đất Phong Thiện, chuyện này hình như có quan hệ lợi ích trực tiếp tới bản thân các thân tướng kia.

“Điều này, kỳ thật có liên quan đến ngài. Sau khi Lục Đạo Thiên Bi xuất thế, số mệnh Lục Đạo bắt đầu thay đổi, bởi vì ngài là người ứng kiếp, cho nên số mệnh này phân trên người ngài. Sau khi ngài không còn nữa, có vài số mệnh liền chuyển đến những người có quan hệ với ngài.”

“Người nói là, phái Thanh Vân số mệnh quá vượng cho nên mới bị đệ nhất thân tướng nhìn trúng?” Tề Hoan có chút không thể tin hỏi lại.

Thiên Khuê khẽ gật đầu, nhếch miệng cười, “Đúng là như thế, mảnh đất Phong Thiện Thượng Cổ kia sẽ di chuyển, hơn nữa thời điểm xuất hiện không xác định được, biện pháp tốt nhất để giữ lại mảnh đất kia, chính là dùng số mệnh trấn áp. Kỳ thật dùng Lục Đạo Thiên Bi trấn áp cũng có thể, nhưng không phải ai cũng có khả năng dịch chuyển Lục Đạo Thiên Bi, cho nên đệ nhất thân tướng liền đánh chủ ý lên phái Thanh Vân.”

“Đáng ăn mừng chính là, hắc thế nhưng đã thành công rồi.” Lúc này, nàng

nên hỏi cái gì đây?

Hoặc là, nàng còn có thể nói cái gì?

“Kỳ thật, ngài cũng không cần lo lắng, bị phong ấn bên trong Đất Phong Thiện có lợi nhiều hơn có hại, nói không chừng sau khi các sư tổ của ngài từ bên trong đi ra, đều đã thân xác thành thánh nha.” Bây giờ, Thiên Khuê là điển hình cho kiểu người đứng nói chuyện không đau thắt lưng, mặc dù khả năng thành thánh không lớn, nhưng khả năng tử vong cũng giảm xuống nhỏ nhất là được.

Nghĩ đến số mệnh phân chia của mọi người trong phái Thanh Vân, Thiên Khuê nhin không được ghen tị. Số mệnh của Lục Đạo, đảm nhiệm một phần thôi đã khiến người ta thoải mái đến chết, phái Thanh Vân bọn họ phân chia đủ ba phần, đoán chừng mấy người trong môn phái bọn họ đi đường cũng có thể nhặt được thần khí. Không phong ấn bọn họ mới khiến người người oán trách đấy. Hơn nữa, đệ nhất thần tượng làm như vậy, chưa hẳn sẽ có lợi, chờ khi hắn tiến vào đất Phong Thiện rồi, chỉ có hắn nếm mùi đau khổ thôi.

Đây là lời nói an ủi người khác sao! Tề Hoan nhin không được lườm Thiên Khuê, nàng không cầu bọn họ thành thánh, chỉ cần tương lai đừng nhìn thấy một đống xương trắng là được.

Chương 210: Một Chữ Uy Lực

Chương 210: Một Chữ Uy Lực

Edit: Thảo Nguyễn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Sao chàng biết sư phụ bọn họ bị phong ấn trong Đất Phong Thiện?” Tề Hoan nghi hoặc kéo tay áo Mặc Dạ một cái, sẽ không phải là có chuyện gì xảy ra mà nàng không biết chứ.

“Đương nhiên là có người nói cho ta biết.” Mặc Dạ nhếch môi, tâm tình đột nhiên trở nên vô cùng tốt.

“E hèm, nhốt Thần tướng Lâu La lâu như vậy trong mười tám tầng Địa Ngục, đoán chừng hấn không chết cũng mất một lớp da a.” Thiên Khuê ở bên cạnh lạnh lạnh nói một câu.

Chuyện Đất Phong Thiện, ngoại trừ thần tướng ra, những người khác sao biết được. Phải nói miệng Lâu La kia quá không an toàn, không phải là chỉ chịu chút vết thương nhỏ thôi sao, thế mà đã khai hết rồi. Thần tướng Tiên Giới mang cái đức hạnh này, còn vọng tưởng làm lão đại của Lục Đạo, thật đúng là nằm mơ.

Đương nhiên, Thiên Khuê không nhìn thấy vết thương của Lâu La, bằng không, hấn tuyệt đối sẽ không nói như vậy.

“Nếu muốn cứu sư phụ bọn họ ra, chỉ cần tìm Thiên Bi là được sao?” Đối với Tề Hoan mà nói, thần tướng nào bị lột da đều không liên quan đến nàng, chết càng tốt, có thể tiết kiệm bao nhiêu lương thực!

“Đúng vậy, nhưng mà Lục Đạo Thiên Bi, thứ này mặc dù không có tác dụng gì, nhưng rất quái đản, người bình thường căn bản không cách nào di chuyển chúng.” Dứt lời, Thiên Khuê nhìn về phía Mặc Dạ, Mặc Dạ búng ngón tay một phát, hai tấm bia đá sứt mẻ cao khoảng nửa người xuất hiện trong đại sảnh.

Tấm bia đá hình vuông trông rất tồi tàn, không có bất kỳ chỗ nào đặc biệt, cũng không biết làm bằng chất liệu gì, tuy nói là đồ vật trấn áp Lục Đạo, thế nhưng thực sự không có khí thế gì. Thoạt nhìn trái lại rất quen, có lẽ do bộ dạng sáu khối Thiên Bi này khá thông thường.

Trên hai khối Thiên Bi có khắc hai chữ hình thù kì lạ, Tề Hoan không dịch được, nhưng cảm giác hình như mình đã từng nhìn thấy loại văn tự này ở nơi khác rồi. Nàng vẫn nhớ, trong địa lao của thành chủ thành Tịch Diệt,

nàng đã trông thấy một khối bia dường như rất giống với hai tấm bia đá này, vẫn tự phía trên cũng y hệt.

Tề Hoan nhìn chăm chăm vào hai khối Thiên Bi kia, hai mắt đăm đăm hoàn toàn vô thức đi về phía chúng, phát hiện tình trạng của nàng dường như không ổn, Mặc Dạ một tay túm Tề Hoan trở về.

Ngã về trong ngực hắn, Tề Hoan như đột nhiên bừng tỉnh, lắc lắc đầu có chút không hiểu ra sao nhìn Mặc Dạ, “Làm sao vậy?” Lúc này nàng còn ngồi trên ghế, sao lúc này đã ngồi trên đùi Mặc Dạ rồi?

“Trước kia nàng đã từng thấy qua Thiên Bi?” Tình huống này, khi lần đầu tiên Mặc Dạ nhìn thấy Thiên Bi của Ma Đạo cũng đã xảy ra một lần, nhưng khi đó bước đi một nửa hắn liền tỉnh táo lại, về sau không dám chạm vào Thiên Bi nữa. Thứ này dù sao cũng là truyền thừa của Lục Đạo, ai biết đụng phải sẽ có tác dụng phụ gì.

“Hình như là vậy...” Mắt nhìn hai khối Thiên Bi kia, Tề Hoan lại có chút bồn chồn, không phải nàng muốn làm như vậy, mà là trong lòng giống như luôn luôn có một tiếng nói thúc giục nàng, “Ồ Tiên Giới ta đã từng thấy một tấm bia giống y hệt.”

“Nàng chạm vào rồi?” Khóe mắt Mặc Dạ hơi co rút lại, nhìn biểu tình của Tề Hoan liền biết, nương tử nhà hắn thật đúng là một bé con hiếu kỳ!

“Không cần thận sờ soạng một chút mà thôi... Cũng không có gì lớn nha, chỉ là trong đầu luôn có một chữ lúc ẩn lúc hiện.” Dù sao chút biến hóa kỳ lạ này Tề Hoan tập mãi đã thành quen. Lần trước sau khi nàng chạm qua tấm bia đá kia, trong đầu liền xuất hiện một chữ, mỗi khi nàng hứng thú hay kích động, chữ kia sẽ xuất hiện lắc lư một vòng, bình thường cũng không ảnh hưởng gì đến Tề Hoan, cho nên Tề Hoan quên luôn.

Ai biết, cái mình chạm phải lại là một khối Thiên Bi. Aiz, dù sao nàng cũng đã sớm thừa nhận bản thân tài sơ học thiển rồi. Không biết Thiên Bi cũng không có gì mất mặt.

“...Nàng xác định không có vấn đề?” Trong đầu xuất hiện một chữ, nhìn xem nàng nói nhẹ nhàng linh hoạt cỡ nào.

“Đương nhiên...” Tề Hoan còn chưa nói xong, miệng đột nhiên khép chặt lại, khuôn mặt đỏ lên, dường như rất thông khô.

“Làm sao vậy?”

Tề Hoan nhìn thoáng qua Mặc Dạ, sau đó duỗi tay bịt tai hắn, lại dùng ánh mắt liếc Kiều Xảo, Kiều Xảo lập tức nghe lời, bịt lỗ tai lại, chỉ có Thiên Khuê trung ra vẻ mặt quái dị nhìn nàng.

Không thể trách nàng không nhắc nhở, thật sự là ngộ tính của Thiên Khuê quá kém.

Rốt cục nhìn không được, Tề Hoan mở miệng, một tiếng kinh Phật phát ra từ trong miệng nàng, chỉ có một chữ “úm” mà thôi, đại diện bọn họ đang đứng liên rung chuyển dữ dội.

Điều này tuyệt đối không thể trách nàng, muốn trách cũng nên trách công trình bã đậu của Thiên Khuê. Đứng trong đống đổ nát, Tề Hoan về mặt vô tội nhìn Thiên Khuê. Vừa rồi sau khi đại điện chấn động vì một tiếng kinh phật của nàng, cây cột chống của đại điện không chịu nổi nghiêng lệch về phía đỉnh đầu Thiên Khuê.

Tề Hoan tưởng rằng hắn sẽ né tránh, ai ngờ lão nhân gia hắn ngồi không chịu chuyển chỗ, mắt thấy cây cột to như vậy sắp nện vào đỉnh đầu, Thiên Khuê thậm chí ngay cả chút phản ứng cơ bản cũng không có. Cuối cùng còn làm gãy cây cột.

Chắc chắc, cái đầu này thật cứng ah!

Đợi một lúc lâu cũng không thấy người tới. Tề Hoan hơi hơi kỳ quái, cho dù Huyền Ma Cung ít người thì cũng không đến mức bên này phát sinh chuyện lớn như vậy mà ngay cả bóng dáng một người cũng không có chứ, nói sao thì Thiên Khuê cũng là lão đại của bọn họ, một khi bị nện chết hay bị thương gì đó sẽ khiến nhiều người đau lòng a.

Cũng may, không bao lâu sau, nữ tử áo đỏ vừa mới dẫn đường ấy người Tề Hoan về mặt kinh hoàng chạy tới.

Nhìn thấy tình trạng bi thảm của đại điện, nàng ta sửng sốt một chút, sau đó lập tức quỳ xuống đất, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở, “Chủ tử, tiểu thiếu gia, cậu ấy, cậu ấy đột nhiên té xỉu.”

Sắc mặt Thiên Khuê biến đổi, “Dẫn ta đi xem.”

Đưa mắt nhìn Thiên Khuê và nữ tử áo đỏ rời đi, Tề Hoan liếc nhìn Kiều Xảo, mặc dù biểu hiện trên mặt đồ đệ giống như không quan tâm, nhưng mà... Không quan tâm thì sao nàng lại có vẻ mặt như vậy. Theo dự đoán, con trai của Thiên Khuê hẳn là bị âm thanh của mình làm cho té xỉu.

Tề Hoan khẽ thở dài một cái, quay đầu mới phát hiện hai tay mình bị Mặc Dạ nắm chặt, Mặc Dạ đang từ trên cao nhìn xuống, vẻ mặt mỉm cười nhìn nàng.

“Chàng muốn làm gì ~~” Tề Hoan rất có ý thức nguy cơ hỏi.

“Có muốn giải thích với ta một chút hay không, nàng chạm qua Thiên Bi lúc nào?” Hắn đã dặn đi dặn lại, không nên đụng vào thứ gì kỳ lạ, gặp nguy hiểm phải chạy trước tiên. Mà Tề Hoan, lần nào cũng đáp ứng nhưng đáng tiếc không lần nào nghe lời.

Hắn không hiểu, Lục Đạo Thiên Bi này, sao người khác tìm hoài không thấy lại bị Tề Hoan gặp phải.

Sau khi thu hồi hai khối Thiên Bi, Mặc Dạ kéo Tề Hoan đi về chỗ ở của hai người, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt ai oán của nàng.

Kiều Xảo nhìn bóng lưng của hai người, cúi đầu nhìn tiểu hồ ly đang trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh và Tiêu Miêu cứng đờ y như xác chết dưới chân, nàng cúi xuống kéo đôi cánh của Tiêu Miêu, rời khỏi đại điện đã hoàn toàn trở thành một đống đổ nát.

Tề Hoan dốc hết sức bình sinh mới khiến Mặc Dạ hiểu rõ, có một số việc thực ra là thân bất do kỷ. Đương nhiên, vừa rồi nàng cũng hoàn toàn là thân bất do kỷ một lần, à không, là hai lần.

Sau khi dàn xếp xong vấn đề của mình, Tề Hoan lại quay về vấn đề Lục Đạo Thiên Bi, mặc dù không biết vì sao mình bị Lục Đạo Thiên Bi nhìn trúng, nhưng trong lòng Tề Hoan vẫn hơi đắc ý một chút, không phải ai cũng có cơ hội này nha.

Nhưng Mặc Dạ hiển nhiên không được lạc quan như Tề Hoan, âm thanh vừa rồi của Tề Hoan thực sự có chấn động rất lớn, tuy nói là do lời niệm chú vốn lưu lại trên Thiên Bi, nhưng ai biết vật kia có nảy sinh ảnh hưởng gì đến Tề Hoan hay không.

Cho nên, trước khi chưa tìm ra đáp án thực sự, Mặc Dạ không tính để Tề Hoan chạm vào hai khối Thiên Bi kia nữa.

Thời gian Tề Hoan ở Ma giới coi như khá thoải mái, nhưng tình hình Tiên Giới bây giờ lại tương đối phức tạp. Thiên tướng Hỏa Nha vốn đóng giữ ở Quan Vân Giản đột nhiên mất tích, thiên tướng Minh Diệt thì chết một cách ly kỳ.

Cho dù Minh Hỏa biết rõ chân tướng sự việc, nhưng hắn lại phải giả vờ không biết, dù sao người chết cũng là con trai hắn. Về cơ bản bây giờ toàn bộ Tiên Giới đều đang tìm kiếm tung tích của Hỏa Nha, mắt thấy hôn sự của Hỏa Như và Tiểu Ngân sắp đến, nhưng Hỏa Như làm tân nương tử lại không hề có vẻ vui sướng nên có gì.

Nàng có thể giả cho Tiểu Ngân cũng không phải vì Tiểu Ngân thích nàng.

Mà là ca ca của nàng giao dịch với Tiểu Ngân, mặc dù Hỏa Như vẫn không chịu nhìn thẳng vào chuyện này, hơn nữa, trong những năm này, Tiểu Ngân chưa hề tiếp xúc thân mật với bất kỳ nữ nhân nào, nên trong lòng nàng mơ hồ cảm thấy, Tiểu Ngân có lẽ vẫn quan tâm mình.

Thế nhưng, từ sau khi Hỏa Nha mất tích, Tiểu Ngân liền trở nên kỳ lạ. Có một lần, nàng tiếp cận nghe lén cuộc nói chuyện giữa Tiểu Ngân và cận vệ của hắn, lúc hai người nói chuyện với nhau dường như có nhắc tới cái tên Tề Hoan.

Hỏa Như đột nhiên nhớ tới, lúc trước ca ca truyền tin tình hình từng nói nữ nhân bên cạnh Tiểu Ngân đã bị hắn giải quyết gọn nhẹ rồi, người ca ca nhắc tới có lẽ là Tề Hoan.

Mọi người đều nói việc ca ca của mình mất tích có liên quan đến cái chết của Minh Diệt, như vậy Minh Diệt thật sự giết Hỏa Nha rồi sao? Rõ ràng Tề Hoan cũng ở Quan Vân Giản, vì sao không có ai nhắc tới nàng?

Đã mấy lần Hỏa Như muốn hỏi Tiểu Ngân chuyện này, thế nhưng nàng phát hiện mình căn bản không tìm được Tiểu Ngân, hắn cả ngày đi sớm về trễ, cho dù nàng gặp Tiểu Ngân cũng sẽ bị thị vệ dưới quyền hắn ngăn cản. Thái độ của Tiểu Ngân đối với nàng dường như đã xảy ra biến hóa nghiêng trời

lệch đất. May mắn chính là, hắn đến nay vẫn chưa nói muôn từ hôn. Mặc dù Tiểu Ngân không thường xuyên ở trong phủ, nhưng việc vui sắp tới, có không ít tiên nhân lục tục tới thành, nhưng thật ra phần lớn mọi người là đến vì danh hào đệ nhất thần tướng.

Sở dĩ Tiểu Ngân không hủy bỏ hôn sự là vì đợi đệ nhất thần tướng. Việc Tề Hoan mất tích không làm cho Tiểu Ngân khả trương quá mức, nếu Hỏa Nha dám động Tề Hoan, hắn nhất định sẽ nhận được tin tức, nhưng hiện tại Hỏa Nha và Tề Hoan cùng mất tích ở một chỗ, sự tình liền trở nên thú vị. Hiện tại hai người tuyệt đôi không ở Tiên Giới, kết quả có khả năng nhất chính là đã đi Ma giới rồi.

Tiểu Ngân không biết Kiều Xảo, nhưng hắn vẫn biết rõ quan hệ giữa Kiều Xảo và Tề Hoan, Kiều Xảo là người, nhưng lại tu theo yêu đạo, ở Ma giới phong sinh thủy khởi, chiếu cố Tề Hoan có lẽ không phải vấn đề quá lớn. Mà hắn, chỉ có thể nhìn cho đến hắn phá vỡ tầng ranh giới kia mới thôi. Khi đó, chuyện nên biết chuyện không nên biết, bất kể là ai cũng không lừa được hắn.

Chương 211: Sinh Một Nhóc Quỷ Con?

Chương 211: Sinh Một Nhóc Quỷ Con?

Edit: Nuxuku

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Vôn Tề Hoan không vội quay trở về Tiên giới, nhưng đã sắp đến ngày thành hôn của Tiểu Ngân, nàng còn có một món quà đặc biệt dành tặng đệ nhất Thần Tướng nữa.

Nếu mọi người đã không chết không ngừng, thì cũng đừng trách nàng tâm ngoan thủ lạt.

Tuy đất Phong Thiện đến nay chưa có tin tức, ba khối Thiên Bi còn lại cũng xa ngút ngàn bạt vô âm tín, nhưng sau khi nghe Mặc Dạ giảng giải kĩ càng về chuyện số kiếp thì trong lòng Tề Hoan trái lại không có quá nhiều lo lắng.

Ít nhất, biết rõ sự phụ bọn họ đều an toàn là tốt rồi.

Tề Hoan muốn về Tiên Giới, Mặc Dạ hoàn toàn tuân theo thái độ phụ xướng phụ tùy, dù sao có hẳn ở bên cạnh, không ai có thể động được Tề Hoan, tùy ý nàng hành hạ giày vò.

Kiều Xảo cũng ôn ào muốn trở về cùng Tề Hoan, vấn đề này khá nghiêm trọng, bởi vì Thiên Khuê nói gì cũng không chịu tha người. Thái độ của Kiều Xảo cũng rất rõ ràng, dù sao, nàng tuyệt đối sẽ không ở lại Ma giới, hơn nữa, ý của nàng là, sau khi rời khỏi Ma giới, nàng tuyệt đối sẽ không trở về.

Hai người lâm vào cục diện bế tắc, ai cũng không chịu nhường bước, Tề Hoan và Mặc Dạ chỉ có thể ở một bên xem cuộc vui. Ngược lại, thằng nhóc Thuần Vũ này không có chuyện gì liền đi thám thính chút tin tức cơ mật, cùng Tề Hoan “nghiên cứu thảo luận” bát quái.

“Sự thúc tở, đệ tử kể cho người nghe, tên Thiên Khuê kia hôm nay lại. . .”

Nhìn vẻ mặt kích động của Thuần Vũ, lại nhìn vẻ mặt hiếu kỳ của Tề Hoan, Mặc Dạ thật sự cảm thấy não mình bắt đầu trương to lên.

Kiều Xảo bái người như Tề Hoan làm sự phụ đã coi như không đủ may mắn rồi, bây giờ, còn đụng phải một sư diệt vô lương, người nói người không giúp đỡ thì thôi, lại còn đi tung tin đồn khắp nơi, ngay cả người ngoài cũng không nghe nổi nữa.

“Khụ khụ!!” Mặc Dạ đứng ở bên ngoài đình nghỉ mát ho hai tiếng, có chút

bất đắc dĩ trừng mắt nhìn Tề Hoan.

Tề Hoan tự biết mình đuối lý, xấu hổ cười, Thuần Vũ thì rất tự giác trả bàn lại cho Mặc Dạ, trước khi đi còn lưu luyến không rời, “Sur thúc tổ, ngày mai chúng ta lại tiếp tục trò chuyện nha.”

Thì ra, thằng nhãi này còn chưa nói đủ, hấn nói từng sáng sớm cho tới chính Ngọ, tại sao miệng vẫn không đắng lưỡi vẫn không khô?

Lúc trước Linh Vân Tử trên cơ bản là một tên đầu đất, lời hấn nói mấy năm cộng lại cũng không bằng con trai hấn nói trong một ngày. Hoá ra trầm mặc quá mức thì sẽ sinh ra một đứa con hay lái nhãi, Mặc Dạ cẩn thận liếc nhìn Thuần Vũ, quyết định lấy đó mà làm gương.

Mắt thấy Mặc Dạ định mở miệng giáo huấn, Tề Hoan tiên hạ thủ vi cường, trực tiếp làm một động tác ý bảo dừng lại, để nàng sám hối trước, “Ta biết ta biết, chàng định nói với tư cách là một sư phụ, thì ta quá vô trách nhiệm chứ gì ~ ta chỉ là tò mò một chút thôi.” Tề Hoan trung ra vẻ mặt vô tội, hiểu kỳ là thiên tính trời sinh, cái này không thể nào bỏ được.

“Nhu nàng đó chỉ là tò mò một chút thôi sao?” Giật dây Thuần Vũ đi rình, rình thì cũng được, nhưng nàng rình xong còn tung tin đồn nhảm khắp chốn, hiện tại toàn bộ Huyền Ma Cung sau khi mỗi người gặp mặt, câu nói đầu tiên lại là, ‘ngươi nghe nói chưa, Ma Tôn đại nhân cùng phu nhân lại thế nào thế nào thế nào. . . . .’

“Ta chẳng phải là quan tâm Kiều Xảo sao.”

” . . . . .” Mặc Dạ ngồi bên cạnh Tề Hoan, lấy cái chén trong tay nàng, nhân tiện uống sạch trà trong chén.

“Đừng không nói lời nào mà ~ đến, cười một cái.” Nhoài người lên bàn đá, Tề Hoan một tay chống cằm, một bên đùa giỡn Mặc Dạ, ai, cuộc sống quá nhân nhã, quả nhiên làm cho tâm tình người ta vui sướng.

“Nàng gần đây có phải lại không có chuyện gì để làm hay không.” Tuy ý bàn tay nhỏ bé của Tề Hoan sờ sờ nắn nắn mặt mình, Mặc Dạ bất đắc dĩ ôm nàng vào trong ngực, để cho nàng vuốt ve thuận tiện hơn.

“Thật là nhảm chán a, Thiên Khuê lại không chịu thả người, cái tên Hỏa Nha kia bây giờ cũng chết rồi, không có ai chơi với ta cả.” Tề Hoan thở dài, đột nhiên hai mắt sáng ngời, nàng đã nghĩ ra trò mới rồi.

Phát hiện hai mắt Tề Hoan đột nhiên loé sáng, còn quý dị nhìn mình chăm chăm mình, Mặc Dạ đột nhiên có một loại kích động muốn bỏ chạy, “Nàng muốn làm gì?”

“Tướng công~~” Giọng nói mềm nhũn gọi tướng công làm cho Mặc Dạ thiếu chút nữa ngã ngồi xuống đất, hấn cảm thấy, có một âm mưu to lớn đang lượn quanh trên đầu mình, ừ, có nguy hiểm!

” . . . . .”

“Chàng nói, hai chúng ta sinh một nhóc quý con được không?”

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Tề Hoan, Mặc Dạ cảm thấy đầu choáng mắt

hoa, ai có thể nói cho hắn biết quý con là vật gì?

“Chàng không đồng ý?!” Đợi cả buổi cũng không thấy Mặc Dạ phát biểu ý kiến, Tề Hoan trừng mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức u ám, con bà nó, không phải là khi dễ mình không tự sinh được sao, chẳng cái gì mà chẳng, còn dám không đồng ý!

“Chờ. . . chờ một chút.” Khó khăn tiêu hóa ý tứ trong lời nói của Tề Hoan, Mặc Dạ cứng đờ nửa ngày mới tìm lại được tiếng nói của mình, “Nàng muốn có con?”

“Ừ.” Tề Hoan mãnh liệt gật đầu, tính toán tuổi tác, nàng dường như cũng không còn trẻ nữa. Lúc trước Tề Hoan luôn nghĩ phải sinh trước 29 tuổi, ai ngờ lại kéo dài hơn mười mấy vạn năm chứ.

Aiz, cũng không biết còn sinh được hay không, dùng ánh mắt không chút tin tưởng nhìn Mặc Dạ, Tề Hoan lại thở dài. Trông bộ dạng khó xử của Mặc Dạ, huhu ~ ~ nhất định là không được rồi.

“Thái độ đó của nàng là ý gì?” Mặc Dạ cảm thấy tự tôn đàn ông của mình bị chà đạp mãnh liệt, hắn hung tợn nghiến răng nghiến lợi hỏi.

“Kỳ thật, nếu chàng không muốn, ta cũng có thể hiểu.” Tề Hoan lộ ra vẻ mặt ‘ta hiểu mà’, thật tình không biết Mặc Dạ đã bị làm cho tức điên rồi.

“ . . . ” Hít một hơi thật sâu, lại thở ra, Mặc Dạ hồi phục lại trong thoáng chốc, giọng nói cũng khôi phục bình thường, “Tại sao đột nhiên lại muốn có con?”

Nói thật, Mặc Dạ thực không thể nào xem trọng Tề Hoan, tính tình này của nàng sẽ thích hợp nuôi con sao? Có thể dạy hư đứa nhỏ hay không là một chuyện, có nuôi lớn được nó hay không mới là quan trọng nhất.

“Đề phòng ngừa vạn nhất nha, nếu ngày nào đó chàng không quan tâm ta nữa, ta còn có thể lưu lại vật kỷ niệm.” Cố ý đùa giỡn Mặc Dạ một câu, chợt phát hiện trên trán Mặc Dạ bỗng nhiên xuất hiện gân xanh, Tề Hoan vội vàng dùng tay nhỏ bé sờ sờ. “Ta chỉ là đột nhiên cảm thấy tuổi tác mình đã rất lớn rồi, nếu không sinh một đứa, tương lai không sinh được thì làm sao bây giờ. Ai ~ hồng nhan dịch lão a!”

Mặc Dạ trầm mặc cả buổi, kỳ thật hắn rất muốn nói cho Tề Hoan biết, dựa theo tuổi tác để tính toán thì nàng đã lên đến hàng lớp tổ tông rồi. Nhưng vì cuộc sống hôn nhân hài hòa yên ổn, hắn phải tiếp tục im lặng.

“Chàng cho ý kiến đi!” Phát hiện mình nói liên miên cả ngày mà Mặc Dạ không hề nói câu nào, Tề Hoan bắt mắt trừng hắn.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một lúc lâu, Mặc Dạ cuối cùng cũng phải phản ứng, “Sinh con rất phiền.” Nếu giống người bình thường có thể mang thai mười tháng sinh ra đứa nhỏ thì thôi, máu chót là, hai người bọn họ hiện tại đều không phải người bình thường, quá trình sinh con dĩ nhiên sẽ có không ít phiền toái.

Chẳng hạn như, quá trình mang thai của Tề Hoan. . . có khả năng một năm,

nếu không tốt thì đến mấy ngàn năm cũng chưa biết chừng. Điều hấn lo lắng nhất chính là, chờ Tề Hoan mang thai rồi nàng đột nhiên nói không sinh nữa, lúc đó mới có thể làm cho người ta sụp đổ.

“Ta có hỏi qua chuyên gia rồi!” Tề Hoan vẻ mặt đắc ý.

“Nàng hỏi ai?”

“Thiên Khuê đó, hấn nói sinh con rất dễ dàng.” Ai bảo Thiên Khuê người duy nhất có con trong đám người nàng quen biết chứ. Kỳ thật, Tề Hoan chỉ nghe Thiên Khuê nói nửa câu đầu, nửa câu sau nàng không nghe thấy.

Đứa bé kia sinh ra vô cùng dễ dàng, bởi vì hấn chỉ muốn đứa nhỏ, về phần mẹ của đứa nhỏ, sống hay chết hấn căn bản không quan tâm.

Nàng nói nàng đi hỏi cũng không hỏi cái bình thường một chút. Mặc Dạ hiểu rõ chuyện đứa con trai của Thiên Khuê. Khi đó Thiên Khuê chỉ là muốn chuẩn bị một người thừa kế mà thôi, hấn tùy tiện tìm một nữ ma sinh con, ai biết cuối cùng nữ ma kia căn bản chịu không nổi ma khí từ thai nhi, đứa nhỏ thậm chí còn chưa sinh ra thì nàng ta đã hôn phi phách tán trước.

Đương nhiên, chưa chắc khi Tề Hoan mang thai sẽ xuất hiện loại tình huống này, nhưng khó đảm bảo thai nhi vừa hình thành đã mang tu vi cường đại, đến lúc đó, Tề Hoan tuyệt đối sẽ không thể thoải mái bay nhảy như bây giờ.

Nếu để Tề Hoan không thoải mái, thì người kế tiếp chịu khổ là ai, không cần nghĩ cũng biết.

Hấn lại không ngu, làm sao có thể tìm phiền toái ình như vậy. Hơn nữa, tính toán ra bọn họ cũng chỉ đang tân hôn mà thôi, cho đứa bé đi ra làm bóng đèn sao? Nằm mơ!

Đương nhiên, mặc dù trong lòng đã gạch một dấu chéo to đùng với đề nghị của Tề Hoan, nhưng Mặc Dạ cũng không trực tiếp biểu lộ ra ngoài. Hấn muốn từ từ làm cho Tề Hoan hiểu sinh con cũng không phải chuyện tốt gì.

Đáng tiếc, Tề Hoan căn bản không chịu nghe giải thích. Tóm lại, đứa nhỏ nàng chắc chắn muốn rồi, mặt khác còn giới hạn cho Mặc Dạ, nếu trong vòng một tháng mà không làm cho nàng mang thai được, nàng sẽ ở riêng.

Tự mình vỗ tay quyết định, Tề Hoan vui sướng đi tìm đồ đệ nói chuyện phiếm, Mặc Dạ thì vẻ mặt ai oán đi tìm Thiên Khuê oán giận.

Thiên Khuê và Mặc Dạ vừa uống rượu vừa tố khổ với nhau. Còn Kiều Xảo khó khăn lắm mới được Thiên Khuê thả ra, liền trực tiếp chạy đến nơi ở của Tề Hoan, bảo Tề Hoan nghĩ biện pháp giúp nàng.

Đáng lẽ chuyện tình cảm phải do người trong cuộc tự mình xử lý, Tề Hoan cũng không tiện xen vào, nhưng khi nhìn bộ dáng này của Kiều Xảo, nàng cũng không thể bỏ mặc.

Từ giữa trưa nghe đến chạng vạng tối, Tề Hoan cuối cùng đã nghe ra một manh mối, đồ đệ này của nàng vẫn rất thích Thiên Khuê, vấn đề chính là đứa con trai và nhũ mẫu của thằng bé. Cái gọi là nhũ mẫu, chính là nữ nhân

áo đỏ Tề Hoan trông thấy ngày đó, nghe nói, nàng ta là dì nhỏ của đứa bé kia.

Nữ nhân đó cực kì căm ghét Kiều Xảo, nhưng cũng chưa bao giờ dám xung đột trực diện với nàng, bình thường đều là con trai bảo bối của Thiên Khuê gây sự với Kiều Xảo. Cả ngày bị một đứa bé ép buộc, cho dù tức giận cũng không thể đánh nó, tình trạng này đặt trên người ai cũng sẽ không thoải mái.

Sau đó Kiều Xảo giận chó đánh mèo với Thiên Khuê, cứ giằng co như vậy, hai người liền đi vào ngõ cụt.

“Sư phụ, người bảo sư công dẫn con đi được không?” Hai người vừa đi vừa nói chuyện, Kiều Xảo biết rõ, chỉ cần Mặc Dạ mở miệng, Thiên Khuê bất kể thế nào cũng sẽ thả người, mấu chốt là, Mặc Dạ căn bản không có bất kì biểu hiện gì. Đòi với vị sư công này, trong lòng Kiều Xảo rất tôn kính, cũng rất sợ hãi.

“Con thật sự muốn đi như vậy, sau đó không quay về nữa?” Tề Hoan nhin không được cười hỏi.

“Hừ.” Nàng cũng chỉ nói trong lúc nóng giận mà thôi, ai biết tên ngu ngốc Thiên Khuê kia liền cho là đúng.

Hai người cười cười nói nói đi lên vân kiều (*), cầu kia vốn rất chật hẹp, nhưng lại rất dài, dưới cầu là một hồ nước sâu rộng, phía dưới nuôi không ít ma thú quý hiếm, nghe nói ở đây còn có một con Ma Long trưởng thành, cũng không biết là thật hay giả.

(*) cây cầu bằng mây.

Tề Hoan cùng Kiều Xảo mãi nói chuyện nên không phát giác được phía sau mình xuất hiện một bé trai, cũng không hề phát hiện ánh mắt tràn đầy oán hận của nó.

Chương 212: Muốn Chết, Ta Thành Toàn Cho Người

Chương 212: Muốn Chết, Ta Thành Toàn Cho Người

Edit: Nuxuku

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Kiều Xảo đang yên ổn đi ở phía trước, phát hiện phía sau có tiếng bước chân dồn dập càng ngày càng gần, làm cho nàng vô thức dừng lại. Xoay người xem xét, đã thấy con trai Thiên Doanh của Thiên Khuê đang chạy về phía mình.

Vốn thái độ của Thiên Doanh đối với nàng không tốt, đột nhiên chạy tới nơi này, chỉ e sẽ không có chuyện gì hay ho.

Nơi này vốn đã chật hẹp, hai người đứng song song cũng không còn nhiều khe hở, Thiên Doanh lại không có ý giảm tốc độ, Kiều Xảo chỉ có thể nghiêng người chừa chỗ cho hắn.

Kết quả, Thiên Doanh vẫn đâm vào nàng. Sức lực của nó không nhỏ, làm cho Kiều Xảo nhất thời không có phòng bị lui về sau vài bước, nó cũng lui về sau, thân thể nhất thời bất ổn ngã ngối trên mặt đất.

Vốn không phải chuyện gì to tát, Tề Hoan cũng không để ý nhiều đến nó, ai ngờ Thiên Doanh tới chính là vì gây sự, nó đứng lên đưa tay chỉ vào Kiều Xảo mắng, “Mất người mù rồi sao, trông thấy ta tới còn chặn đường?”

Kiều Xảo nhìn Thiên Doanh, cũng không thêm so đo. Kết quả, nàng nhường nhịn như vậy lại khiến Thiên Doanh càng thêm không kiêng nể gì, lời nói càng ngày càng khó nghe. Tuy Kiều Xảo sắc mặt khó coi, nhưng vẫn nhẫn nhịn không mở miệng.

Nàng biết, chỉ cần mở miệng, chuyện này nhất định sẽ càng nháo càng lớn, trước kia chính là như vậy, cho dù kinh động đến Thiên Khuê thì cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Thế nhưng lần này, bên cạnh còn có một Tề Hoan đang nghe. Nàng tính tình vốn đã không tốt, tuy người bị chửi không phải là nàng, nhưng Kiều Xảo lại là đồ đệ của nàng, cho dù trong lòng một mực tự nói với mình, nó chỉ là một đứa bé không hiểu chuyện, không cần chấp nhặt với nó. Thế nhưng càng về sau, Thiên Doanh không chỉ mắng Kiều Xảo mà ngay cả Tề Hoan cùng phái Thanh Vân cũng bị mắng vào.

“Nữ nhân không biết xấu hổ, người câu dẫn phụ thân của ta không phải vì

phái Thanh Vân gì đó sao, hừ, ta thấy có thể dạy dỗ ra được một đồ đệ như ngươi, thì sư phụ của ngươi cũng không phải thứ tốt lành gì. Cái phái Thanh Vân kia bị diệt rất đáng đời!” Thiên Doanh không biết Tề Hoan là sư phụ của Kiều Xảo, đương nhiên cũng không biết, có một số chuyện chính là vậy ngược của Tề Hoan.

Khuôn mặt Tề Hoan dần dần lạnh xuống, trực tiếp đi đến trước mặt Thiên Doanh, “Xin lỗi.”

“Ngươi nghĩ đơn giản như vậy sao, lại dám bắt ta nói xin lỗi, ta cho ngươi biết, đây chính là Ma giới.” Thiên Doanh nhìn Tề Hoan cãi lại, dáng vẻ bắt đầu hung hăng càn quây.

“Nhưng ngươi cũng không phải Ma Tôn, tuy phụ thân ngươi là Ma tôn, nhưng ngươi xác định ngươi sẽ trở thành người thừa kế của hắn sao?” Tề Hoan cười lạnh.

Đại khái đã nói trúng tâm sự của Thiên Doanh, sắc mặt nó trở nên xanh mét, trong mắt hiện lên sát ý. Trừ di nhỏ của nó ra, ai cũng không biết lý do vì sao nó lại bài xích Kiều Xảo. Nó chính là sợ, sợ một ngày Thiên Khuê cưới Kiều Xảo, bọn họ sẽ sinh con nối dõi. Như vậy, nó còn có thể kế thừa toàn bộ Ma giới này sao.

“Đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn ta, nói không chừng ta một khi kích động sẽ móc mắt ngươi ra đây.” Trên khóe miệng Tề Hoan cười lạnh, con nít sao? Thiên Doanh ít nhất cũng đã mấy ngàn tuổi rồi, thời điểm nàng một ngàn tuổi đã biết giết người phóng hỏa khắp nơi đây, về ngoài quả nhiên che giấu tốt lắm, đáng tiếc, đối với nàng không có hiệu quả.

Nếu như ở đây không phải là địa bàn của Thiên Khuê, nàng sẽ không quản Thiên Doanh năm nay bao nhiêu tuổi, chỉ bằng câu nói vừa rồi kia của nó đã đủ để Tề Hoan giết nó rồi.

“Sư phụ, bỏ qua đi.” Kiều Xảo lôi kéo tay áo Tề Hoan.

“Loại người như nó, không cần khoan dung.” Tề Hoan nghiêng đầu nói với Kiều Xảo, nhân lúc này Thiên Doanh đột nhiên ra tay, kiếm quang màu đen đâm về phía ngực Tề Hoan, tốc độ cực nhanh, cổ tay Tề Hoan vừa lật, trong tay huyền hoá ra một thanh Ngân Kiếm, bổ tới đạo kiếm quang kia.

Kiếm quang kia bị chém đứt, nhưng đoạn còn lại vẫn không hề giảm tốc độ mà vẫn đâm về phía Tề Hoan, cuối cùng đâm vào cổ tay nàng. Tề Hoan chỉ cảm thấy cổ tay tê rần, cúi đầu nhìn mới phát hiện kia căn bản không phải kiếm quang gì, mà là một con rắn đen, trên đầu nó còn có sừng bạc.

“Luyện Độc Giao* của Thiên Khuê nuôi.” Kiều Xảo biến sắc, Thiên Khuê bình thường coi thứ này như bảo bối, làm sao lại bị Thiên Doanh bắt tới đây.

*Giao = con thường luồng

“Con gì vậy.” Nhìn thấy cổ tay nhanh chóng biến thành màu đen, hơn nữa còn bắt đầu sưng, trên cánh tay Tề Hoan tự động phát ra một tầng lòì quang.

Nhưng độc tố kia cực kỳ bá đạo, vậy mà lại giăng co với lôi điện trong cơ thể nàng, không hề có vẻ bị trục xuất ra ngoài.

“Hừ, người sẽ hồn phi phách tán ngay thôi, không cần biết rõ đây là con gì.” Vôn là dùng để đối phó với Kiều Xảo, không ngờ lại bị nữ nhân này ngăn cản, trong lòng Thiên Doanh cũng có chút lo sợ bất an.

Nó không nghĩ tới, một kiếm kia của Tề Hoan lại có thể chặt đứt Luyện Độc Giao, lát nữa trở về, nó phải khai báo thế nào với Thiên Khuê mới là vấn đề nghiêm trọng.

Thời gian càng dài, độc tố kia công kích càng lợi hại, Tề Hoan phát hiện mình thậm chí có chút không khống chế nổi lực lôi điện trong cơ thể. Lôi đan xoay tròn tốc độ càng lúc càng nhanh, lực lôi điện sinh ra phần lớn đều bị độc tố kia nuốt mất.

Ban đầu chỉ có cổ tay hơi sưng, về sau, vậy mà lan đến toàn bộ cánh tay đều sưng phồng. Cánh tay của nàng không chỉ đen đi mà còn to ra gấp hai lần. Người ta muốn mạng của mình, Tề Hoan quản khi gió nó rút cuộc là ai, thừa dịp còn có thể nhúc nhích liền tát Thiên Doanh một cái thật mạnh, trên tay dùng hết mười phần sức lực.

Thiên Doanh ngược lại khá có đầu óc, biết mình không phải đối thủ của Tề Hoan, liền xoay người nhảy xuống dưới cầu, một chương của Tề Hoan chỉ phớt ngang qua nó, nhưng cũng làm nó cảm thấy nóng rát sau lưng.

Kiều Xảo biết độc tố trong cơ thể Luyện Độc Giao rất lợi hại, nên không rảnh để ý đến Thiên Doanh, nàng vội vã muốn dẫn Tề Hoan đi tìm Mặc Dạ. Ai biết hai người còn chưa xuống cầu, dưới đáy đầm nước đột nhiên cuộn cuộn nổi lên từng trận bọt nước, một con Giao Long thân phủ đầy vảy đen, dài gần trăm mét phóng lên trời.

Hắc Long kia há mồm rống to một tiếng, làm chấn động cả Huyền Ma Cung, Thiên Khuê vừa tiến Mặc Dạ ra cửa lập tức biến sắc, cũng bắt cháp Mặc Dạ vội vàng chạy đến đầm nước, Mặc Dạ khẽ nhíu mày, cũng đi theo.

“Miệng thôi rất nghiêm trọng. . .” Tề Hoan nhìn không được bịt mũi.

Ở thời điểm này, Tề Hoan lại vẫn chú ý tới vấn đề vệ sinh, Kiều Xảo cực kì câm nín. Thiên Doanh bây giờ nửa chết nửa sống nằm trên lưng Hắc Long, mà con Hắc Long kia thoạt nhìn dường như định nhét Tề Hoan và Kiều Xảo vào miệng.

Cũng may, tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, khi đầu Hắc Long kia tiến tới trước mặt Tề Hoan cùng Kiều Xảo, Thiên Khuê đúng lúc xuất hiện. Hắc Long kia nhìn thấy Thiên Khuê thì lập tức dừng lại, từ bỏ ý đồ ăn thịt người.

“Làm sao vậy?” Thiên Khuê liếc mắt đã nhìn thấy Thiên Doanh trên lưng Hắc Long, lông mày nhíu chặt, ngữ khí có vẻ không vui.

“Hai nữ nhân này đánh tiểu thiếu gia rút xuống.” Con Hắc Long này tu vi rất cao, có thể nói tiếng người cũng không có gì lạ, nhưng nó vừa mở miệng

đã trực tiếp đổ hết tội lỗi lên đầu Tề Hoan và Kiều Xảo.

Trên mặt Thiên Khuê nhìn không ra hi nộ, đón lấy Thiên Doanh trên lưng Hắc Long rồi xoay người rời đi.

“Đứng lại.” Kiều Xảo vẫn không nói gì đột nhiên mở miệng.

Thiên Khuê đứng nguyên tại chỗ, không quay đầu lại, “Làm sao vậy?”

“Giải dược của Luyện Độc Giao.” Tuy Tề Hoan dùng lôi điện áp chế khiến tốc độ độc tố lan đi rất chậm, nhưng nếu sau đó không dùng giải độc thì sẽ sinh ra tổn thương nhất định với thân thể Tề Hoan.

“Chờ ta cứu Doanh nhi đã rồi nói sau có được không?” Thiên Khuê thở dài, hắn cũng nhìn thấy Luyện Độc Giao bị cắt thành hai đoạn trên mặt đất, hắn biết tính cách của con mình, biết rõ chuyện này chưa chắc đã là lỗi của Tề Hoan và Kiều Xảo, nhưng bên này dù sao cũng là con hắn. Hơn nữa giải loại độc này rất tốn thời gian, tình huống của Tề Hoan thoát nhìn không quá mức nghiêm trọng, chờ thêm chốc lát cũng không có vấn đề gì.

Nhưng những chuyện này, hắn không nói, Kiều Xảo làm sao biết được.

Huống chi, cơn tức này của Kiều Xảo đã kìm nén đủ lâu rồi. Nếu hôm nay Thiên Doanh đối phó nàng thì thôi, nhưng hết lần này tới lần khác nó lại dám gây tổn hại cho Tề Hoan, bây giờ còn muốn rời đi như không có chuyện gì, nào có chuyện dễ dàng như vậy chứ.

“Con của ngươi không có yếu ớt như vậy.” Kiều Xảo hừ lạnh, lúc vừa nhảy xuống còn khoẻ mạnh bây giờ lại giả chết, ai tin!

“Kiều Xảo, đừng nháo.” Giọng Thiên Khuê càng bất đắc dĩ.

“Ngươi không phải lo lắng cho con của ngươi sao, để ta xem một chút, cam đoan sẽ làm cho nó đứng lên ngay lập tức.”

Thân hình Kiều Xảo lóe lên, trực tiếp vọt tới trước mặt Thiên Khuê, đưa tay chụp về phía cánh tay của Thiên Doanh.

Thiên Khuê theo bản năng tránh đi làm cho lửa giận trong mắt Kiều Xảo càng thêm nồng đậm, không cho nàng chạm vào nó sao? Rất tốt, hôm nay nàng nhất định phải đụng tới con trai bảo bối của hắn đây.

Lần thứ hai đưa tay ra, Thiên Khuê đứng nguyên tại chỗ không tránh nữa, Kiều Xảo nắm lấy cổ tay Thiên Doanh, đôi mắt đột nhiên biến thành màu đỏ như máu, Thiên Khuê sửng sò, Thiên Doanh bị hắn ôm trong ngực bỗng dung mở to mắt, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Kiều Xảo.

“Đây không phải tỉnh rồi sao!” Khoé miệng Kiều Xảo nhếch lên, tay cũng không hề có ý buông ra.

Tu luyện yêu đồng tông cộng chia làm bảy tầng, Kiều Xảo vừa vặn tu đến tầng thứ sáu, huyết đồng, trực tiếp đả thương nguyên thần. Vừa rồi nàng công kích nguyên thần Thiên Doanh, Thiên Doanh vốn chỉ giả chết, nhưng bị nàng chạm đến nguyên thần như vậy, lập tức sợ đến mức nhảy dựng lên. Thiên Khuê biết rõ chuyện tu luyện yêu đồng, cũng biết huyết đồng lợi hại bao nhiêu, tuy hắn hiểu rõ Kiều Xảo sẽ không quá đáng, nhưng trong nội

tâm dù sao cũng vẫn lo lắng cho con trai của mình.

“Phụ thân, nàng, nàng muốn giết con.” Thiên Doanh vẻ mặt hoảng sợ, co rụt lại trong ngực Thiên Khuê, giọng nói mang theo vài phần run rẩy, giả trang giống y như đúc.

“Kiều Xảo, đừng nháo nữa, nàng buông tay trước đi.” Dưới loại tình huống này, Thiên Khuê cũng chỉ có thể bảo Kiều Xảo nhượng bộ. Nhưng có lẽ ngày thường đã nhẫn nhịn quá lâu rồi, nên lần này Kiều Xảo không hề muốn nhượng bộ.

“Người đã muốn chết, vậy ta thành toàn cho người.” Huyết sắc trong mắt càng lúc càng đậm, ngay sau đó chung quanh thân thể nàng cũng phủ lên một tầng huyết quang, cổ tay Thiên Doanh bị nàng nắm lập tức cháy đen một mảnh.

Tu vi của Thiên Doanh cùng lắm mới chỉ là Ma Tướng mà thôi, tính ra thì ngang với tiên nhân Ngũ trọng thiên, bây giờ Kiều Xảo cố tình động nó, lập tức, ngay cả cơ hội trốn nó cũng không còn nữa.

“Kiều Xảo, được rồi, buông tay ra.” Tề Hoan nhìn một hồi lâu, rốt cục mở miệng. Nàng liếc sang Thiên Doanh thoát nhìn vô cùng hoảng sợ, vẻ mặt không mừng rỡ không quan tâm.

Một tay Mặc Dạ ôm lấy Tề Hoan, ngón tay đảo qua cánh tay sung tấy của nàng, tuy rằng hiệu quả không rõ ràng lắm, nhưng Tề Hoan lại có thể cảm giác được độc tố đang dần dần bị đè ép xuống.

Kiều Xảo không tình nguyện buông tay, vung tay áo đi trở về bên cạnh Tề Hoan.

Tề Hoan vẫn nhìn chăm chăm Thiên Doanh như cũ, không hề bỏ sót nụ cười đắc ý chột loé lên rồi biến mất trên mặt nó.

Chương 213: Người Theo Nó Đi

Chương 213: Người Theo Nó Đi

Edit: Nuxuku

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Tiểu hồ ly vốn ngoan ngoãn ngồi xôm trên người Kiều Xảo đột nhiên nhảy đến trên vai Tề Hoan, rì rầm một đống bên tai nàng, Tề Hoan nghe xong thoáng có chút kinh ngạc, sau đó khẽ gật đầu.

Hai người nói chuyện không có ai nghe thấy, ngoại trừ Mặc Dạ ra cũng không ai chú ý.

“Ma Tôn đại nhân, ta thấy con trai của người cũng không còn gì đáng ngại, phiền người qua xem cánh tay của ta trước được không?” Tề Hoan hơi nhúc nhích cánh tay trông như ổ bánh mì của mình.

Dù sao cũng do con mình gây phiền toái, Thiên Khuê đương nhiên sẽ không bỏ mặc, hướng chi trong lòng hắn cũng hiểu, Thiên Doanh chắc chắn không bị thương tổn gì, Tề Hoan dù thế nào cũng sẽ không thể đả thương con trai hắn ở nơi này.

Nghĩ vậy hắn buông Thiên Doanh xuống, ai ngờ Thiên Doanh vậy mà hai chân mềm nhũn ngồi bệt trên đất. Thiên Khuê nhướng mày, “Làm sao?”

“Con, con không đứng lên nổi, vừa nãy nàng ta làm chân của con bị thương.” Máu tươi màu đỏ từ vạt áo của nó chảy đầy đất, trong mắt Tề Hoan càng lạnh như băng. Rất tốt, vu oan đúng là đủ tuyệt.

Thiên Khuê nửa ngồi trên đất, xóc áo bào của Thiên Doanh lên, phát hiện trên đùi nó có một vết thương sâu đến tận xương.

Không đợi Thiên Khuê có ý kiến, đầu câu lại truyền tới một trận rối loạn, chính là dì nhỏ của Thiên Doanh. Sau khi nữ nhân kia xông tới, vẻ mặt lo lắng ôm lấy Thiên Doanh, trong miệng còn không ngừng hỏi han, “Thiên Doanh, mau nói cho ta biết, tại sao cháu lại biến thành như vậy, là ai làm cháu bị thương?”

Lời nữ nhân kia nói làm cho chân mày Thiên Khuê càng nhíu chặt, vốn định xử lý nhanh chóng chuyện này, kết quả lại thêm một người đến gây phiền toái.

Thiên Doanh chỉ vào Tề Hoan và Kiều Xảo, vẻ mặt đau khổ bộ dáng thâm cừu đại hận nói, “Chính là hai người các nàng hại cháu, hai người bọn họ muốn hại chết cháu.”

Bây giờ thì hay rồi, trong nháy mắt hai người bọn họ đã trở thành tội phạm giết người.

“Các người, các người thật quá đáng, nó vẫn còn là con nít, dù sao chủ tử cũng tốt với người như vậy, sao người có thể đối xử với Tiểu Doanh như thế!” Nữ nhân kia trực tiếp bỏ qua Tề Hoan, hướng mũi nhọn về phía Kiều Xảo.

Kiều Xảo nghe vậy trầm mặc không nói, sư phụ đã không cho nàng mở miệng, đương nhiên là có cái lý của người.

Tề Hoan cũng không phải loại người lương thiện gì, nếu thật sự làm nàng phát bực, cho dù bọn họ muốn kết thúc chuyện này ở đây cũng không dễ dàng như vậy đâu.

“Ồ Ma giới thế nào ta không rõ, nhưng theo ta được biết, ở nhân gian, người sống mấy ngàn năm dường như đã không còn tính là đứa nhỏ nữa. Nếu như hãn sống lâu như vậy mà chỉ có chút bản lãnh đó, thì Thiên Khuê, ta thấy người vẫn nên tìm một người thừa kế khác đi.” Lời nói vừa rồi của nữ nhân kia làm cho bàn tay đang ôm eo Tề Hoan của Mặc Dạ xiết chặt lại. Biết rõ hãn tức giận, Tề Hoan vỗ vỗ tay hãn giống như an ủi.

Nàng đương nhiên muốn chừa chút mặt mũi cho Thiên Khuê, ở địa bàn của người ta, loại chuyện cãi nhau này cứ để cho nữ nhân làm là tốt rồi.

Thiên Khuê trầm mặc không nói, hoàn toàn chính xác, bởi vì bản thân là ma, nên tuổi tác đối với hãn cũng không phải chuyện gì đáng chú ý, nhưng trải qua nhắc nhở của Tề Hoan, hãn mới phát hiện nhi tử của mình dường như đã không còn nhỏ nữa rồi.

Cho dù chu kỳ sinh trưởng của ma tu tương đối dài, thì nó cũng nên trưởng thành.

“Người nữ nhân ác độc này, người. . . . .”

Nữ nhân kia còn chưa dứt lời, sắc mặt Tề Hoan đã đánh lại, “Ta đang nói chuyện với Thiên Khuê, ai cho phép người xen vào, người là cái thá gì, không biết trên dưới.” Ai ~ nàng rốt cục cũng có thể dùng thân phận đề trấn áp người khác rồi.

Chậc chậc, lớn tuổi cũng có chỗ tốt a

~~“Lại nói, ta vẫn còn ở đây, tuy Thiên Doanh là bảo bối trong lòng người, nhưng Kiều Xảo cũng là đồ đệ bảo bối của ta đấy. Đòi này ta chỉ thu nhận một người đồ đệ, ai dám khiến con bé không vui, ta liền khiến cho người đó cả đời sống không được tốt. Hừ, lần này, Ma Tôn đại nhân, ta là nể mặt người tha cho con của người, để nó tự giải quyết cho tốt đi.” Trong lời nói của Tề Hoan thật sự là một chút mặt mũi cũng không chừa cho Thiên Khuê, nhưng Thiên Khuê cũng có lo nghĩ của mình, chuyện này muốn không thể phân rõ ai đúng ai sai, hơn nữa Tề Hoan thân phận đặc thù. Chưa nói đến đằng sau nàng còn một Mặc Dạ, cho dù không có Mặc Dạ, thì chỉ bằng Kiều Xảo đứng đây hãn cũng tuyệt đối không thể làm gì Tề Hoan.

Cuối cùng, Thiên Khuê chỉ đành mặt lạnh bẻ Thiên Doanh lên, quay người chuẩn bị rời đi.

Tay Mặc Dạ còn đặt trên cánh tay Tề Hoan, hiện tại Tề Hoan đã có thể cảm giác được từng tia độc tố bị hút ra từ trên người mình, mặc dù không biết Mặc Dạ làm cách nào nhưng nàng ngược lại cảm thấy không tệ, lực lôi điện trong cơ thể cũng chậm rãi khôi phục lại như bình thường, đã có thể áp đảo được độc tố kia.

Cánh tay đã không sao, như vậy, trò hay phải lên sàn rồi.

“Con người của ta, lòng dạ tương đối nhỏ, vừa rồi con quái vật trong nước kia muốn ăn ta, ngươi không ngại để ta báo thù một chút chứ.” Tề Hoan tựa vào ngực Mặc Dạ, giọng nói lạnh lạnh truyền đến.

“Tùy ngươi.” Thiên Khuê bước chân nhanh hơn.

“Đồ đệ ngoan, con hãy nghe cho rõ. Có một câu nói gọi là giận chó đánh mèo. Thời điểm trong lòng sự phụ ta khó chịu, thích nhất là giận chó đánh mèo. Thỉnh thoảng con cũng có thể thử xem nha, chọn quả hồng mềm mà bóp, tâm tình nhất định sẽ trở nên đặc biệt khoan khoái dễ chịu.”

Khóe miệng Tề Hoan nhếch lên, bàn tay không bị thương giơ ra, trên lòng bàn tay trắng nõn đột nhiên xuất hiện một đạo lôi điện thật sắc tạo thành lốc xoáy, lốc xoáy chậm rãi lớn dần, không đến một phút, toàn bộ bầu trời phía trên đầm nước đã phủ kín mây kiếp dày đặc, từng tia chớp thật sắc trong đám mây kiếp kia giống như từng con rắn độc xuyên qua.

Thiên Khuê dừng bước, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tề Hoan. Nói thật, ngay lần đầu tiên nhìn thấy Tề Hoan, hắn chưa từng cảm thấy nàng có cái gì đặc biệt. Đơn giản là trước kia từng nghe Kiều Xảo nói qua, nói Tề Hoan chính là người lần trước khiến Lục Đạo xoay chuyển, nên hắn đối với nàng có vài phân kính trọng.

Nhưng tu vị của Tề Hoan thật sự quá thấp, hắn quả thật không ngờ, nàng vậy mà lại có thể thao túng lôi điện, hơn nữa, loại thực lực điều khiển lôi điện này, chỉ e còn kinh khủng hơn so với thiên phạt của Tiên Giới.

Thật sắc thần lôi ẩn chứa lôi áp khiến ngay cả Thiên Khuê cũng cảm thấy đè nén trong ngực, càng không cần đề cập đến con Hắc Ma Long vừa mới chui vào trong nước kia.

Ma Long nổi giận gầm lên một tiếng, trực tiếp lao ra khỏi mặt nước, mở rộng miệng vô về phía Tề Hoan, không đợi nó đến gần Tề Hoan, vô số lôi trụ thật sắc trên bầu trời đã giáng xuống.

Mọi người chỉ thấy trước mắt một mảnh muôn màu muôn sắc, giống như pháo hoa tung bùng. Thân thể Mặc Dạ thoáng cứng lại, đột nhiên hắn cảm thấy mình thực may mắn, năm đó khi hắn còn là Ma tu, Tề Hoan mới chỉ là một tiểu tu sĩ nho nhỏ mà thôi. Nếu như khi đó nàng có uy lực bậc này, thì chỉ e mộ mình đã xanh cỏ vài thước rồi.

Thiên Doanh vốn ngoan ngoãn nằm trong lòng Thiên Khuê đột nhiên hai

mắt tròn tròn, tựa như muốn xông ra, tơ máu che kín toàn bộ đôi mắt, thoát nhìn làm cho người ta vô cùng sợ hãi. Toàn thân nó không tự chủ được bắt đầu run rẩy, mạch máu từng cái một nổ tung, gần như chỉ trong nháy mắt đã biến thành huyết nhân (người máu).

Nữ tử áo đỏ mới vừa rồi còn mang vẻ mặt đắc ý chưa kịp phản ứng xem đã xảy ra chuyện gì, bây giờ sắc mặt cũng lập tức tái nhợt. Nàng ta không ngờ Tề Hoan lại thật sự có năng lực đối phó Hắc Long kia.

Đó là Ma Long a! Đáng tiếc, ai bảo nó là rồng bị vây ở nơi nước cạn. Tề Hoan còn đặc biệt xuống tay với nó, căn bản không thêm cho nó cơ hội phản ứng, cho dù nàng thất thủ thì sao, có Mặc Dạ ở đây, Ma Long kia còn có thể làm nên trò trống gì?

Sau khi lôi điện dừng lại, toàn bộ nước trong đầm đều biến thành màu đỏ máu, Ma Long kia toàn thân cao thấp không có chỗ nào toàn vẹn, hiện tại chỉ còn lại một hơi mà thôi, còn Thiên Doanh, tình trạng cũng giống y như con Ma Long kia.

“A, nó làm sao vậy?” Tề Hoan khoan khoái dễ chịu thu tay về, quay người trông thấy bộ dáng thảm thiết của Thiên Doanh, ra vẻ kinh ngạc.

“Là người, là người hại chết Tiểu Doanh, là người, đều do người!” Mắt thấy Thiên Doanh chỉ có hít vào mà không có thở ra, nữ tử áo đỏ kia sắc mặt trắng bệch, như người điên lao về phía Tề Hoan.

Nhưng không đợi nàng ta đi tới đã bị một luồng ma khí ngút trời đẩy trở về.

“Nó làm sao vậy?” Giọng Thiên Khuê cực kì bình tĩnh, bình tĩnh quá mức.

“Tiểu Doanh nó, nó. . . . .” Dưới cái nhìn soi mói của Thiên Khuê, toàn thân nữ tử áo đỏ run lên, ngay cả một câu nguyên vẹn cũng không nói được.

“Nói!”

“Tiểu Doanh nó cùng Ma Long lập khế ước, sau đó, sau đó cùng Ma Long thần hôn song tu.” Dưới uy áp khủng bố của Thiên Khuê, nữ nhân kia rốt cục thành thật khai báo.

Từ Thượng Cổ có một loại phương pháp tu luyện rất khủng bố, chính là cùng ma thú cường đại song tu, thần hôn song tu càng là lựa chọn tốt nhất, ở giai đoạn đầu song tu có lẽ tu vi tăng trưởng không lớn, nhưng càng về sau, tuyệt đối là tiềm lực kinh người.

Nếu tư chất bẩm sinh đủ cao, thậm chí có thể đạt được kỹ năng song tu ma thú thiên bẩm. Đương nhiên, loại song tu này đã từng có thời rất phát triển, nhưng về sau lại biến mất. Nguyên nhân là, sau khi song tu, thần hôn yếu thế hơn có thể bị thần hôn cường đại kia cắn nuốt. Sau khi bị nuốt mất thần hôn, người đó sẽ biến thành con rối, chính là phân thân thứ hai.

Hơn nữa tính mạng của hai người song tu từ nay về sau sẽ buộc lại với nhau, đây là hành vi cực kỳ nguy hiểm.

Những bí tịch tu luyện Thượng Cổ này, Thiên Khuê luôn giấu trong mật thất, ai ngờ, không biết Thiên Doanh lén đi vào từ lúc nào rồi thấy được bí

tịch này. Bên trên những bí tịch kia cũng không viết lợi ích và tác hại, nó chỉ một lòng muốn tăng trưởng tu vi của mình, kết quả là cùng Ma Long tiến hành song tu.

Cái gọi là nhất cử lưỡng tiện, Tề Hoan đánh cho Ma Long này chỉ còn lại một hơi, mà tu vi của Thiên Doanh lại kém hơn Ma Long một đoạn lớn, làm sao có thể chịu đựng được, vừa rồi Ma Long vì sống sót đã cưỡng chế căn nuốt thần hồn của Thiên Doanh để bổ sung inh.

Vì thế, rất không may, Thiên Doanh vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại.

“Nó bắt đầu tu luyện cái này từ lúc nào?” Nghe nữ nhân kia nói xong, Thiên Khuê cũng không lộ ra vẻ phẫn nộ gì, vẫn cực kì bình tĩnh mở miệng hỏi như trước.

“Từ, từ sau khi ngài gặp được nữ nhân này.”

Cũng bắt đầu từ khi đó, Thiên Doanh tính tình đại biến. Nhưng bây giờ Thiên Khuê đã không muốn tìm hiểu nữa, dù sao hồn phách Thiên Doanh cũng đã bị nuốt sạch, đã không có gì đáng kể nữa. Thuận tay ném thân thể đã không còn hình hài vào đầm nước, trên mặt hấn hiện lên nụ cười làm cho người ta sợ hãi, rồi quay người rời đi.

Sau khi thân ảnh hấn biến mất, nữ nhân áo đỏ kia ngẩng đầu nhìn đám người Tề Hoan, còn định nói gì đó, nhưng không đợi nàng ta mở miệng, thân thể nàng ta đột nhiên nổ tung thành một màn sương máu.

“Nó đã chết, người liền đi cùng nó đi.” Ở một khắc cuối cùng, giọng nói lạnh như băng của Thiên Khuê truyền vào tai, nỗi tuyệt vọng lập tức bao phủ nàng ta.

Nàng ta sai rồi, trước giờ đều sai rồi. Ma căn bản không có cảm tình. Thiên Khuê thật sự quan tâm Thiên Doanh sao? Ai mà biết được.

Chương 214: Con Gái Lớn Không Giữ Được

Chương 214: Con Gái Lớn Không Giữ Được

Edit: Khuê Loạn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Kiều Xảo liếc mắt nhìn hướng Thiên Khuê rời đi, lại nhìn Tề Hoan, muốn nói lại thôi.

“Không liên quan đến ta.”

Kiều Xảo nhìn Tề Hoan, sau đó dùng sức gật đầu, bất cứ lúc nào nàng cũng lựa chọn tin tưởng Tề Hoan. Tề Hoan là sư phụ của nàng, khi nàng còn lưu lạc đầu đường làm khất cái, bị đám người tu tiên giả giành giật như pháp bảo, thì chính Tề Hoan đã cứu nàng, cho nàng cuộc sống mới. Nên sư phụ tuyệt đối sẽ không lừa gạt nàng.

Tình cảm của Kiều Xảo dành cho Tề Hoan thật ra đã thăng đến cấp độ mù quáng. Tề Hoan chỉ cười xoa xoa đầu nàng, “Nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai chúng ta trở về Tiên giới.”

Lúc này, nếu Kiều Xảo muốn rời đi, Thiên Khuê nhất định sẽ không ngăn cản. Mặc dù tính đi tính lại chuyện Thiên Doanh chết vẫn xem như liên quan đến Tề Hoan, nhưng không phải Thiên Khuê đã nói tùy nàng sao, nói cho cùng, người thực chất phải chịu trách nhiệm chính là hắn.

Không liên quan đến nàng, thật sự không liên quan đến nàng.

Tiểu hồ ly rất thức thời nhảy vào trong ngực Kiều Xảo, đi theo nàng, bỏ lại Tề Hoan và Mặc Dạ đứng trên vân kiều. Trong Bích đàm này ngoại trừ Ma Long ra cũng không thiếu ma thú hệ thủy, sau khi mùi máu tươi lan tràn, bọn chúng rất nhanh bị thu hút tới.

Ma Long nửa sống nửa chết liền bị đám ma thú kia cắn nuốt sạch, chỉ còn lại một bộ xương trắng không lồ, về phần thi thể của Thiên Doanh cũng có kết quả tương tự.

Nói thật, lúc Thiên Khuê ném thi thể của Thiên Doanh vào Bích đàm, trong lòng Tề Hoan cảm thấy thật lạnh.

“Làm sao nàng phát hiện ra được?” Mặc Dạ nắm tay Tề Hoan rời khỏi cầu, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

“Ta thật sự không phát hiện ra.” Tề Hoan đem sức nặng toàn thân áp lên cánh tay Mặc Dạ, để Mặc Dạ nửa ôm nửa bế nàng về chỗ hai người ở.

Thật sự nàng không hề phát hiện ra, người phát hiện ra có gì đó không bình

thường chính là tiểu hồ ly. Cũng không biết tiểu hồ ly vì sao lại nhìn ra được, nó đột nhiên nói với Tề Hoan, hơi thở của Thiên Doanh và hơi thở của Ma Long giống nhau như đúc, Ma Long kia rất có thể là phân thân của Thiên Doanh.

Tiểu hồ ly vốn không biết chuyện song tu, Tề Hoan lúc đầu cũng có suy nghĩ định để Thiên Doanh chịu chút đau khổ. Nếu như Ma Long là phân thân của nó, thì khi mình giết chết Ma Long, nó nhất định sẽ phải chịu thương tổn không nhỏ, nhưng tuyệt đối sẽ không trí mạng.

Ai biết được, thì ra Thiên Doanh lại là phân thân của Ma Long. Haiz, năng thật sự không cố ý mà.

Ngày hôm sau, Mặc Dạ mang theo Tề Hoan từ biệt Thiên Khuê, Thiên Khuê đồng ý, hơn nữa còn phái một nhóm hộ vệ lớn tiễn bọn họ rời đi.

Chuyện ngày hôm qua giống như chưa từng phát sinh.

Nhìn thấy Kiều Xảo rời đi cùng Tề Hoan, Thiên Khuê định mở miệng giữ lại, nhưng cuối cùng lời nói bị chặn ở miệng, chỉ có thể để nàng rời khỏi.

Đứng trong cung điện trống rỗng, nhìn Huyền Ma Cung vẫn rộng lớn như thế, trong mắt Thiên Khuê hiện lên vẻ thê lương chưa từng thấy.

Ngồi trong chiếc xe xa hoa thoải mái nhìn qua cửa sổ xuyên thấu mơ hồ có thể thấy được hai con châu chấu kéo xe đang cấp tốc phi hành giữa không trung, Tề Hoan thoải mái hưởng thụ Mặc Dạ xoa bóp, ánh mắt lại liếc trộm Kiều Xảo ôm tiểu hồ ly đang ngẩn người.

Nha đầu này kể từ khi rời khỏi Huyền Ma Cung lúc nào cũng mang vẻ mặt mất hồn đó, ai, không phải chỉ là một nam nhân thôi sao.

“Dừng xe.” Nhìn nàng một lúc lâu, cũng không thấy Kiều Xảo có bất kỳ phản ứng gì, chân mày Tề Hoan càng nhíu chặt lại, rốt cục không nhịn được nữa mở miệng.

Phi xa đang bay nhanh trên không trung đột nhiên dừng lại, hộ vệ Thiên Khuê phái tới vô cùng cung kính đứng ở bên ngoài, “Ngài có gì phân phó ạ?”

Tề Hoan rời khỏi người Mặc Dạ, đi tới bên cạnh Kiều Xảo, đưa tay ôm lấy tiểu hồ ly trong tay Kiều Xảo, ném cho Mặc Dạ, rồi kéo Kiều Xảo đứng lên, thuận tiện đá Tiểu Miêu dưới chân Kiều Xảo một cái.

“Đem hai người họ đuổi về Huyền Ma Cung cho ta.” Tiểu Miêu sau khi tu luyện trong lĩnh vực của Mặc Dạ xong đã coi như Cùng Kỳ trưởng thành, cho dù hiện tại lực chiến đấu không quá mức mạnh mẽ, nhưng thời khắc quan trọng vẫn có thể giúp đỡ một tay.

Tề Hoan không yên lòng để một mình Kiều Xảo trở lại, nếu Tiểu Miêu cũng thích sống bên cạnh con bé, vậy để hai người làm bạn với nhau đi.

“Sur phụ?” Kiều Xảo vô tội nhìn Tề Hoan, có chút ngơ ngác.

“Chờ con nghĩ kỹ rồi trở lại Tiên giới tìm ta, con mèo này con tạm thời nuôi hộ ta đi.” Sau khi giao Kiều Xảo lại cho đội trưởng đội hộ vệ, Tề Hoan kéo

rèm xuống, bước vào trong xe.

“Nhưng mà sư phụ. . . . .” Kiều Xảo cắn môi dưới, chân mày hiện lên mấy phần do dự.

“Con không cần để ý đến cái chết của Thiên Doanh. Những chuyện này trong lòng Thiên Khuê đều hiểu rõ, ngày nào đó nếu hấn khi để con, lập tức tới Tiên giới tìm sư phụ, sư phụ sẽ đổi cho con một nam nhân tốt hơn.”

Giọng nói miễn cưỡng của Tề Hoan từ trong xe truyền đến.

Thị vệ bên cạnh nghe thấy lời Tề Hoan nói, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Kiều Xảo ở Ma giới đã nhiều năm, đều rất quen thuộc với bọn họ. Nói thật, nếu như Thiên Doanh không phải con trai của Thiên Khuê, thì với tính cách kia căn bản sẽ không có bất kỳ kẻ nào ủng hộ, ngược lại Kiều Xảo được lòng người hơn.

Sau khi Kiều Xảo tới đây, Thiên Khuê đã vì nàng mà thay đổi rất nhiều, ít nhất những người hầu ở Huyền Ma Cung như bọn họ không còn phải lo lắng chuyện ngày nào đó Thiên Khuê không vui có thể tiện tay bóp chết vài người.

Thiên Doanh chết, Thiên Khuê cũng không cố ý giấu giếm, phần lớn mọi người trong Huyền Ma Cung đều biết, tất nhiên đều có lén nghị luận. Đa số kết luận của mọi người đều là ‘chết cũng đáng đời’, có lẽ là do ma tu trời sinh tính tình lạnh bạc, nên Ma giới thật ra chuyện này cũng chẳng phải chuyện to tát gì.

Nhưng dù sao Kiều Xảo cũng là người, cho dù ở Ma giới lâu như vậy song cách suy nghĩ của nàng vẫn không thay đổi, tất nhiên sẽ khó mà chấp nhận được.

Nếu Kiều Xảo rời đi, người đầu tiên phải chịu tội chính là những thị vệ ở Huyền Ma Cung này. Cho nên, đội trưởng đội thị vệ căn bản không cho Kiều Xảo bao nhiêu thời gian, trực tiếp kéo nàng rời đi. Tiểu Miêu quay đầu lại liếc nhìn chiếc xe kia do dự chốc lát, rồi ngoan ngoãn đi theo Kiều Xảo. Nam nhân trong xe kia quá kinh khủng, vẫn nên đi theo tiểu mỹ nhân thì hơn.

Sau khi ném đồ đệ trở về, Tề Hoan đi tới bên cạnh Mặc Dạ, Mặc Dạ mở cửa sổ, thuận tay ném tiểu hồ ly ra ngoài, sau đó về mặt bình tĩnh ôm Tề Hoan vào trong ngực.

“Không phải nàng không thích Thiên Khuê sao, sao còn để Kiều Xảo trở về?” Không có bóng đèn, hành động của Mặc Dạ cũng suông sã hơn rất nhiều, hấn cúi đầu vùi vào cổ Tề Hoan, miệng cắn cổ nàng.

“Ừm. . . . .” Tề Hoan vô thức hừ một tiếng, tìm vị trí thoải mái trong ngực Mặc Dạ, “Tâm đã không còn ở đây rồi, ta giữ nó lại được sao! Thật là con gái lớn không giữ được, chàng nói xem tại sao ánh mắt con bé lại kém như vậy!” Nhớ tới Thiên Khuê, Tề Hoan không nhịn được bĩu môi, không thể sánh được với nam nhân nhà mình!

Nghĩ đến lại thấy vui vẻ, nàng xoay người ngồi lên người Mặc Dạ, mặt đối mặt, hai tay cố định đầu hắn, dùng sức gặm miệng hắn.

Cách Tề Hoan thể hiện sự vui sướng từ trước đến nay luôn là gặm. Mặc Dạ đáng thương, may là năng lực khôi phục của hắn tương đối tốt, nếu không ngày nào cũng bị cắn tới cắn lui như vậy, trên người sẽ có không biết bao nhiêu dấu răng.

“Ừ, ánh mắt của nàng từ trước đến giờ luôn không tệ.” Mặc Dạ trước nay chưa từng keo kiệt việc tự khen ngợi mình, rất nhanh đoạt lại quyền chủ động, đưa lưỡi linh hoạt vào thăm dò trong miệng Tề Hoan, càn rỡ cướp đoạt sự ngọt ngào trong miệng nàng, một cái tay cũng bắt đầu không để yên mà di động dưới áo nàng, một cái tay khác lại nhanh nhẹn cởi đai lưng của Tề Hoan.

Phát hiện hành động của Mặc Dạ hơi quá mức, nhưng miệng thì vẫn đang bận rộn, Tề Hoan chỉ có thể nện cho Mặc Dạ hai quả đấm, hy vọng hắn sẽ thu liễm lại.

Mặc Dạ rất nghe lời ngừng tay lại, một lát sau thừa dịp Tề Hoan không chú ý liền trực tiếp ném đai lưng của nàng sang một bên.

“Chàng. . . . . bình tĩnh một chút cho ta!” Thật không dễ dàng đẩy được Mặc Dạ ra, Tề Hoan hô hấp không ổn định mở miệng, cái miệng nhỏ nhắn có chút sưng đỏ, hai mắt sáng lấp lánh, mặc dù đang vênh mặt hất hàm sai bảo, nhưng ở trong mắt Mặc Dạ lại biến thành vô cùng ngây thơ khả ái. Bên ngoài vẫn còn có người, hắn sẽ không làm thật chứ. Tề Hoan có chút kinh hôn táng đảm.

“Được.” Mặc Dạ cười khế, không đụng đến áo ngoài của Tề Hoan nữa, ngược lại dời tay đi.

Cảm giác dây lưng trên người đột nhiên lỏng ra, Tề Hoan cả kinh, hai tay vội vàng che ngực, nhảy ra phía sau, nhưng chưa rời khỏi người Mặc Dạ đã bị hắn kéo về.

“Vật này, chắc chắn, thật bất tiện.” Hắn thuận tay kéo mảnh vải tinh xảo nhỏ nhắn ra, nhẹ nhàng thả xuống mũi người, nụ cười trên mặt mang theo mấy phần tà mị, ”Thơm thật đấy.”

Tề Hoan bị hành động của Mặc Dạ làm cho đỏ bừng mặt, đưa tay đoạt lại món đồ trên tay hắn, “Chàng chàng chàng, ta không chơi với chàng nữa.”

“Chuyện này cũng không phải do nàng quyết.” Mặc Dạ mạnh mẽ kéo tay Tề Hoan đặt xuống dưới, hắn thì bình thản ung dung, nhưng ngọn lửa trong mắt lại bùng lên rực rỡ, Tề Hoan thì ngược lại, đột nhiên chạm vào một vật thể mang nhiệt độ rõ ràng lớn hơn hẳn bàn tay của mình, cả người nàng từ sợi tóc đến ngón chân đều đỏ hồng.

Mặc dù, ách. . . . . Thường xuyên tiến hành tiếp xúc gần gũi với Mặc Dạ, hơn nữa nàng còn thích tán công, nhưng đôi lúc nàng cũng thấy ngại ngùng xấu hổ.

“Chàng, chàng lưu manh.” Tề Hoan vội vã rút tay về, Mặc Dạ căn bản không để cho nàng rời đi. Một tay ở dưới áo dọc theo phía sau lưng Tề Hoan, rời đến hông, dường như cũng không có ý định dừng lại.

Quần áo trên người đã sớm cởi phân nửa, như vậy, có cởi hay không cởi tiếp cũng không còn ý nghĩa gì. Lần nào cũng vậy, Mặc Dạ đều nghe lời, để cho đồng quần áo kia vẫn mắc trên người Tề Hoan.

“Nàng không phải đã sớm biết rồi sao.” Mặc Dạ cười khẽ, hiếm khi thấy tiểu nương tử cường hãn nhà mình xấu hổ, dĩ nhiên không thể bỏ qua dễ dàng như vậy được.

“Ở bên ngoài vẫn còn có người đấy.” Có đôi khi, Mặc Dạ lại thích mềm không thích cứng, Tề Hoan cũng không muốn chưa rời khỏi Ma giới đã bị người ta truyền ra chuyện bát quái gì. Hơn nữa, Thuần Vũ vẫn còn ở bên ngoài, nếu để thằng nhãi bà tám kia thám thính được tiếng gió gì, vậy nửa đời sau của nàng cũng không cần sống nữa.

“Yên tâm, chỉ cần nàng nhỏ giọng một chút là được.” Sau khi ném tiểu hồ ly đi, Mặc Dạ đã bày ra kết giới, nhưng hẳn lại cố ý không nói cho Tề Hoan biết.

“Không được.” Thân thể càng ngày càng cách xa lý trí của mình, Tề Hoan cố gắng tranh thủ thời gian nói chuyện với Mặc Dạ.

“Đương nhiên là được. . . . .” Mặc Dạ cúi người, đặt Tề Hoan xuống giường êm, thuận thế đè lên.

Chương 215: Gặp Lại Cửu Cô Nương

Chương 215: Gặp Lại Cửu Cô Nương

Edit: Khuê Loạn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Mình rời khỏi Ma giới thế nào, Tề Hoan không hề có ấn tượng, nàng chỉ biết là, khi nàng tỉnh lại thì đã ở Tiên giới rồi.

Chủ yếu là do chiếc xe Thiên Khuê đưa cho rất dễ làm người ta chú ý, cho nên sau khi đến Tiên giới, Mặc Dạ đã đổi phương tiện, lúc Tề Hoan mở mắt, bọn họ vừa đi qua Quan Vân Giản.

Sau khi Hoả Nha không còn, ở Quan Vân Giản có một Thiên Tướng mới đóng giữ, nhưng thời điểm Mặc Dạ đưa Tề Hoan đi qua nơi này, gã căn bản không hề phát hiện ra chút bất thường gì.

Cảm giác mềm mại trên mặt đánh thức Tề Hoan vẫn còn trong giấc mộng, nàng mở hai mắt mê man phát hiện Mặc Dạ đang sờ mặt mình, Tề Hoan không chút khách khí đưa bỏ tay hắn vào miệng, dùng sức cắn, đổi lại Mặc Dạ chỉ cười khẽ.

“Nha, sư thúc tổ, người cuối cùng cũng tỉnh ngủ rồi, người không sao chứ?”

Thuần Vũ bầu lại, vẻ mặt lo lắng. Tiểu hồ ly ngồi trên đầu hắn, tỏ vẻ trẻ con không thể dạy. Cũng chỉ có đứa trẻ này mới có thể tin được lời Mặc Dạ nói. Tề Hoan há hốc mồm, quay đầu nhìn về phía Mặc Dạ.

Mặc Dạ ôm lấy Tề Hoan, vô cùng nhỏ giọng nói bên tai nàng, “Ta nói với hắn, nàng không hợp thủy thổ. . . . .”

“ . . . . . cũng được.” Tề Hoan hơi lúng túng trả lời.

“Nương tử, tổ chất thân thể của nàng phải bồi bổ thêm thôi.” Mặc Dạ lại thấp giọng nói một câu bên tai nàng.

Trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ bé của Tề Hoan lại đỏ bừng, hung dữ trừng mắt nhìn hắn một cái, hừ, cùng hắn chiến tranh lạnh.

“Bây giờ chúng ta định đi đâu?” Tuy nói bọn họ định tham gia hôn lễ của Tiểu Ngân, hoặc nói là đi gây chuyện. . . . . Nhưng trước mắt vẫn còn cách hôn lễ mấy ngày, Tề Hoan đúng là không biết mình nên đi chỗ nào.

“Nếu không có chuyện gì, vậy đến chỗ mẹ ta một chút đi.” Tiểu hồ ly vẫn gục trên đầu Thuần Vũ đột nhiên mở miệng.

“Người biết Cửu cô nương ở đâu sao?” Cửu cô nương ở Tiên giới vẫn luôn thuộc hàng cao nhân ẩn sĩ, căn bản không ai biết được chỗ ở cụ thể của bà,

cũng có rất ít người biết được tu vi của bà đã đạt đến tầng nào thứ nào rồi. Nhưng tu vi lúc trước của bà đã cao hơn một bậc so với đám Tiên Tôn kia, hiện giờ e rằng còn kinh khủng hơn.

“Ừ, bà ấy muốn mời người đến một chuyến.” Tiểu hồ ly và mẹ nó cũng không thân thiết, không biết vì sao Tiểu Hồ Ly không có cách nào nảy sinh cảm tình với bà. Vốn bà ấy chưa từng can thiệp đến cuộc sống của tiểu hồ ly, chỉ có lần trước khi tiểu hồ ly sắp hôn phi phách tán, bà mới ra tay giúp nó một lần, để Mặc Dạ có thể tìm được hôn phách của nó.

Mặc dù không biết tại sao bà ấy lại muốn gặp Tề Hoan, nhưng theo suy đoán của nó chắc hẳn cũng không phải chuyện gì xấu.

Tề Hoan suy nghĩ một chút, nhất thời cũng không tìm được nơi nào tốt hơn để đi, đành gật đầu đồng ý đi gặp Cửu cô nương. Mặc Dạ cũng không sao cả, Tề Hoan nói đi đâu, hẳn đều bày ra bộ dạng dễ thương lượng.

Tiểu hồ ly bày ra một truyền tống trận đặc thù, rồi đi vào trước. Chờ đến khi nhóm người Tề Hoan và Mặc Dạ cũng bước vào, truyền tống trận kia mới từ từ biến mất.

Nơi truyền tống đến là trong một ngọn núi, khắp nơi đều là sương mù dày đặc, cảm giác mây mù nhiều đến mức không biết làm thế nào. Nhưng những thứ sương mù này có chút khác biệt so với những nơi khác, nó giống với linh khí. Mặc Dạ tu luyện không cần linh khí, cho nên xung quanh người hắn không có chút sương mù nào, xung quanh Tề Hoan cũng rất ít sương mù, chỉ có Thuần Vũ, trên thực tế là bị sương trắng bao quanh.

Trong núi này linh khí vô cùng đầy đủ, trên con đường nhỏ duy nhất cũng có thể nhìn thấy vô số loại kỳ hoa dị thảo hiếm thấy ở Tiên giới. Nếu không phải Tề Hoan đã trình trọng cảnh cáo, thì Thuần Vũ suýt nữa đã muốn đóng gói cả đỉnh núi của nhà người ta mang đi.

Trong núi này mặc dù có không ít thực vật, nhưng không có bất kỳ loại động vật nào sống ở đây, ngay cả tiếng chim hót Tề Hoan cũng không nghe thấy. Thật vất vả mới bò được lên giữa sườn núi, trên sườn núi có một tấm ván gỗ rộng nửa thước dài một thước lẻ loi trợ trợ dựng đứng giữa đồng đá. Trên ván gỗ chỉ có năm chữ: Tự tiện xông vào, giết!

Tề Hoan mới nhìn thoáng qua năm chữ kia đã cảm thấy một luồng sát khí phả vào mặt, giống như có một thanh đao sắc bén đâm về phía nàng vậy. Tề Hoan cả kinh, không nhìn được lùi về hai bước, cuối cùng bị Mặc Dạ kéo lại. Còn Thuần Vũ và Tiểu Hồ Ly đều không có chút phản ứng nào.

Là ảo giác sao? Tề Hoan ngẩng đầu nhìn Mặc Dạ, Mặc Dạ cảm nhận được ánh mắt của nàng, cúi đầu nhìn nàng cười cười, “Sau khi có lĩnh vực là có thể lĩnh ngộ cảnh giới, những chữ này chính là một cách thể hiện của cảnh giới.”

Ai. Tề Hoan thở dài. Lĩnh vực xuất hiện là do nàng làm bậy làm bạ, trời mới biết đến lúc nào nàng mới có thể lĩnh ngộ cảnh giới. Nếu sau này ngày

ngày bị sét đánh, nói không chừng thật sự có thể phát hiện ra cái gọi là cảnh giới kia.

“Chúng ta có phải báo trước ẹ người một tiếng không?” Dù sao nơi này cũng dựng lên một tấm bảng, cho dù bọn họ được mời tới thì cũng nên làm theo quy củ của Cửu cô nương.

“Không cần.” Tiểu hồ ly lắc lắc cái đuôi.

“Vây được rồi.” Ba người một hồ tiếp tục lên đường, đi chưa được mấy bước, liền phát hiện có hai người từ xa đi tới, một nam một nữ, tướng mạo gần giống nhau, mi tâm đều khắc một ấn ký hình đóa hoa, trên người mặc bạch y, lúc đi lại có sương trắng bao phủ quanh người, rất có tư thái thần tiên. Chỉ là gương mặt quá đẹp, nhìn dung mạo và khí tức thì có lẽ hai người này đều là hồ tiên.

Một nam một nữ nhìn thấy đám người Tề Hoan liền liếc nhìn nhau một cái, rồi bước đi nhanh hơn.

Sau khi đi tới trước mặt Tề Hoan, nàng kia đánh giá trên dưới Tề Hoan một lần, lúc này mới mở miệng, “Người là Tề Hoan?”

Tề Hoan gật đầu, không đề ý đến tư thái cao ngạo của nàng ta.

“Đi thôi, sư phụ muốn gặp người.” Thấy mấy người Mặc Dạ cũng muốn đi theo, nàng ta liếc một cái, “Mấy người các người không cần đi theo, sư phụ không nói muốn gặp các người.” Mặc Dạ nhướn nhướn mày, không nói gì. Tiểu hồ ly mở to hai mắt, cũng không nhìn ra vui hay buồn.

Được rồi, nàng cũng không sợ bị người ta lừa bán, một mình thì một mình, bỏ đám Mặc Dạ ở lại, Tề Hoan một mình đi cùng họ.

“Mặc dù không biết các người làm sao tìm được đến đây, nhưng một lát nữa nhìn thấy sư tôn, người tốt nhất nên tôn kính một chút. Loài người các người luôn lăm toan tính, đừng có dùng chúng lên người sư tôn.” Trên đường đi, nàng kia bắt đầu tiên hành dạy dỗ Tề Hoan. Tề Hoan nghe nàng nói, khóe miệng hơi co quắp.

Vị này, hình như rất có thành kiến với con người a. Nam nhân bên cạnh ngược lại, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Tề Hoan đến một cái, hoàn toàn không quan tâm. Vừa nãy khi hắn không cẩn thận liếc nàng một lần, thế nhưng lại lộ ra thần sắc ảo não, hử ảo não cái gì chứ!!

Đi lên đỉnh núi, Tề Hoan hơi kinh ngạc nhìn cảnh sắc trước mắt. Phía sau ngọn núi còn có một cái hồ, nhưng nước trong hồ vô cùng quái dị, một bên trong suốt, một bên đen tuyền, cùng ở chung một dòng, nhưng lại không hòa vào nhau.

Bên cạnh hồ nước, có một cung điện xây theo phong cách cổ xưa, diện tích không nhỏ, chỉ là hơi có vẻ thanh lãnh.

Bị dẫn vào trong điện, Tề Hoan phát giác ra có đến ba người ở bên trong, nhìn thấy Tề Hoan, trên mặt bọn họ tỏ vẻ kinh ngạc. Tề Hoan cũng bị sợ hết hồn, không phải nói Tiên giới tổng cộng chỉ có bốn Thần Tướng sao, sao ở

nơi này đã có ba người?

Hơn nữa, ba vị này không phải là người, mà là yêu.

“Người là Tề Hoan?” Tề Hoan vừa tới không bao lâu, cửa chính trong điện đột nhiên mở ra, một con Thất vĩ hồ toàn thân trắng như tuyết dáng vẻ ưu nhã bước ra từ trong điện.

“Đúng là ta.”

“Mời vào.” Nó nhìn lướt qua ba người bên cạnh, “Các người chờ đã.”

Giọng nói kia, vẻ mặt kia, thái độ cao nhân nhất đẳng kia khiến cho Tề Hoan không nhìn được tặc lưỡi hít hà, mà ba người nọ lại vô cùng ngoan ngoãn đứng đợi bên ngoài, dáng vẻ cung kính.

Cửu cô nương cũng không thay đổi, vẫn một thân áo đen, mang một chiếc khăn che mặt màu đen. Có điều hơi thở trên người bà lại làm cho Tề Hoan cảm thấy cực kì không thoải mái, giống như. . . . . Sát khí bức người.

“Ngồi đi.” Cửu cô nương nửa ngồi nửa dựa trên chiếc giường mềm mại trong điện, không đứng dậy, chỉ khoát tay áo với Tề Hoan, giọng nói có mấy phần già nua.

Con hồ ly trắng kia chạy về bên cạnh Cửu cô nương, sau đó nằm dưới chân giường không nhúc nhích.

Mặc dù mọi người cũng coi như quen biết, nhưng nhìn thấy Cửu cô nương, Tề Hoan thật sự không biết nên nói cái gì.

Cửu cô nương cũng không để Tề Hoan phiền não quá lâu, bà hơi nhích người một chút, chậm rãi mở miệng, “Khụ khụ, vốn ta không định tìm đến ngươi, có điều, chuyện này trừ ngươi ra sợ rằng không ai có thể làm được.”

“Hà?” Tề Hoan hơi khó hiểu.

“Chuyện về đất Phong Thiện, ngươi đã nghe nói chưa?”

Lại là đất Phong Thiện, Tề Hoan ngẩng đầu nhìn vào mắt Cửu cô nương, phát hiện ra đôi mắt của Cửu cô nương không biết đã biến thành màu đỏ như máu từ bao giờ.

Dường như nhận thấy sự biến đổi của bản thân, Cửu cô nương đưa tay lên che mắt, sau khi bà thả tay xuống, cặp mắt kia lại trở về nguyên trạng, “Vốn ta phải tự mình đi xử lý chuyện này, nhưng thời gian của ta không còn nhiều, mà đất Phong Thiện lại có mấy phần liên quan tới ngươi, nói vậy, ngươi cũng có thể có hứng thú.”

“Mời nói.” Mặc dù trong lòng cảm thấy tò mò về sự thay đổi trên người Cửu cô nương, nhưng tin tức về đất Phong Thiện quan trọng với Tề Hoan hơn.

“Ta hy vọng, ngươi có thể tìm được đất Phong Thiện, mở ra cấm chế trên đó.”

“Tại sao phải làm như vậy?” Tề Hoan ít nhiều cảm thấy khó hiểu, Cửu cô nương thì có liên quan gì tới đất Phong Thiện.

“Đất Phong Thiện vốn không nên xuất hiện vào thời điểm này, nếu không

phải phái Thanh Vân số mệnh quá cao, có thể áp chế đất Phong Thiên, thì đệ nhất Thần Tướng kia e rằng trong mấy chục vạn năm nữa cũng không thể thành Thần.”

Trong lời Cữu cô nương nói vậy mà còn liên quan đến đệ nhất Thần Tướng. Tề Hoan không nhịn được nhíu mày.

“Hắn thành Thần thì sẽ có chuyện không tốt gì xảy ra sao?”

“Sau khi hắn thành Thần thì chuyện đầu tiên hắn làm sẽ là giết ngươi, sau đó nắm Lục Đạo trong tay.”

“.....” Vấn đề này, quả nhiên là cực kì nghiêm trọng.

“Người thông trị lục đạo, cũng không phải ai cũng có thể khai mở giống như ngươi, nếu lúc trước ngươi không chết, thì bây giờ ngươi chính là lục đạo chí tôn rồi. Viễn cổ chôn vùi, thần vị khan hiếm, người đầu tiên thành Thần sẽ trở thành chí tôn, lợi ích khi nắm được lục đạo trong tay không phải là thứ mà ngươi có thể tưởng tượng.” Ánh mắt Cữu cô nương vẫn dừng lại trên người Tề Hoan, phát hiện nàng không cho là đúng, khóe miệng bà dưới chiếc khăn khế nhếch lên.

“Giết ta xong liền có thể nắm lục đạo trong tay sao?”

“Không, thành Thần rồi sau đó giết ngươi thì mới có thể đoạt được số mệnh trên người ngươi.”

Chương 216: Một Bước Đúng Hẹn

Chương 216: Một Bước Đúng Hẹn

Edit: Khuê Loạn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Căn cứ theo những gì Cửu cô nương nói, Tề Hoan bây giờ chính là một cái bình trữ tiền, ai đập ra là có thể lấy được tiền bên trong, tất nhiên, đồ trên người nàng còn có sức hấp dẫn hơn tiền nhiều.

“Vậy theo như ngài nói, người nên lo lắng hẳn phải là ta mới đúng, sao ngài lại quan tâm như vậy?” Không thể trách nàng đa nghi, Tề Hoan cảm thấy, Cửu cô nương có chỗ nào đó không bình thường.

“Bởi vì đất Phong Thiện là bởi vì ta mới xuất hiện, người không tu đạo, không dính dáng đến thiên đạo tuần hoàn, đương nhiên sẽ không lĩnh hội được. Chuyện ta làm đã sửa lại quỹ tích của thiên đạo. Người cũng đã nhìn thấy bộ dạng bây giờ của ta. Thật ra thì, bây giờ người chỉ đang nhìn thấy một phần hồn của ta mà thôi, hai hồn bảy phách còn lại đều bị vây ở trong đất Phong Thiện rồi.” Cửu cô nương đưa tay xoa xoa con bạch hồ dưới chân giường.

Nếu không phải Cửu cô nương chính miệng nói, thì Tề Hoan vốn không biết đây chỉ là một hồn trong ba hồn bảy phách của bà. Có lẽ tu vi của Cửu cô nương sợ rằng trong lục đạo không ai có thể đánh thắng được.

“Nếu ta làm theo lời ngài, hồn phách của ngài sẽ có thể ngưng tụ lần nữa sao?” Ngưng tụ hồn phách khó khăn cỡ nào, trong lòng Tề Hoan đều biết, Mặc Dạ tiêu tốn hơn mười vạn năm, cho dù Cửu cô nương tu vi cao thâm, chỉ sợ cũng không dễ dàng khôi phục như vậy.

“Có thể.”

“Được rồi, ta đáp ứng với ngài. Ta muốn biết, lúc trước vì sao ngài lại muốn đi đến đất Phong Thiện?”

“Trong lục đạo, Tiên vĩnh viễn ở trên Yêu một bậc, ba yêu tu ngoài kia người cũng đã nhìn thấy rồi đấy.” Cửu cô nương mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

“Tu vi của bọn họ là do ta mạnh mẽ nâng lên, nếu như không có bọn họ, sợ rằng Yêu ở Tiên giới căn bản không còn chút địa vị nào.”

“Ngài muốn thành Thần sao?” Ngay cả cấp bậc Thần Tướng cũng có thể cứng rắn nâng lên, Tề Hoan thật sự không biết nên nói gì cho phải. Cũng khó trách, ba người bọn họ thoát nhìn tu vi đã đủ nhưng vẫn thấy thiếu đi

một chút gì đó.

“Thành Thần cần có số mệnh, ta không có số mệnh đó. Nhưng ba người bọn họ lại có, đáng tiếc, thời điểm mở ra đất Phong Thiện, ta lại đụng phải đệ nhất Thần Tướng. . . . . Tương lai nếu như ngươi gặp phải hắn, hãy cẩn thận. Hắn, cũng không phải chỉ là một người.” (TNN: các nàng nhớ kĩ câu cuối của Cửu cô nương a :> ngẫm nghĩ 1 chút sẽ hiểu ra bí mật gì đó đó hehe)

Tề Hoan không hiểu rõ ý của Cửu cô nương, đáng tiếc bà ấy lại không chịu nói nữa.

“Mặc Dạ nói muốn mở ra đất Phong Thiện cần có Lục Đạo Thiên Bi, ngài biết những tấm Thiên Bi khác ở đâu không?” Trầm mặc trong chốc lát, Tề Hoan mở miệng hỏi. Cửu cô nương tìm mình sẽ không phải chỉ để nói vài lời như vậy thôi chứ.

“Thiên bi trông coi sinh tử Yêu tộc nằm trong tay ta, thiên bi trông coi số mệnh Nhân Gian nằm trong tay đệ nhất Thần Tướng. Tiên giới có một tấm thiên bi nằm trong tay Minh Hỏa. Hai người bọn họ, đều là kiếp số mà ngươi phải đối mặt.” Cửu cô nương nói xong, vung tay phải lên, trước mặt Tề Hoan xuất hiện một tấm bia đá.

Tề Hoan đưa tay định chạm vào nhưng lại nhớ tới tình huống phát sinh ở Huyền Ma Cung lần trước, nàng cứng rần rụt tay về, vung tay lên thu thiên bi lại.

“Ngài còn điều gì muốn nhắn nhủ không?”

Cửu cô nương nhìn Tề Hoan một cái thật sâu, khẽ lắc đầu, “Không có, ngươi đi đi.”

Sau khi Tề Hoan ra ngoài, bên trong điện lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có, một lúc lâu sau, con hồ ly kia đột nhiên mở miệng, “Sao không nói cho nàng ấy biết, cho dù đất Phong Thiện rời đi thì hồn phách của người cũng không thể khôi phục được?” Nếu nói không thể nào khôi phục, kết quả duy nhất chính là hồn phi phách tán, bởi vì hồn phách đơn lẻ thì không thể nào trường tồn được.

“Nếu như nàng ấy biết, nhất định sẽ nghĩ biện pháp khác, nhưng đã không còn thời gian nữa.”

“Người có thể giết nàng ấy, chiếm lấy số mệnh của nàng ấy. Để người đối phó với đệ nhất Thần Tướng, không phải càng chắc chắn hơn sao.” Con bạch hồ kia hừ lạnh một tiếng.

“Ngươi vốn không hiểu, kẻ muốn giết nàng ấy, kết quả tuyệt đối sẽ không tốt hơn ta bao nhiêu. Ha ha ha, đoạt vận mệnh của nàng ấy ư, ai có thể đoạt được đây?!”

“Ta có gì không hiểu chứ, hai người chúng ta còn không phải cùng một người sao.” Bạch hồ lắc lắc cái đuôi, tức giận hừ một tiếng, sau đó gục trên đất không nhúc nhích.

Tề Hoan gặp Cửu cô nương rớt cuộc đã nói những gì, Mặc Dạ không hỏi, tiểu hồ ly cũng không hỏi. Trông thấy Tề Hoan đi ra, tiểu hồ ly trực tiếp bay Truyền Tống Trận, nhảy vào trước.

Dù sao cũng là mẹ ruột của mình, nhưng lần này Cửu cô nương lại chặn nó ở ngoài, trong lòng nó hẳn cũng không thoải mái gì. Trên thực tế, lúc Tề Hoan hỏi Cửu cô nương có gì cần nhắn nhủ không, nàng nghĩ rằng bà sẽ nhắc đến tiểu hồ ly, ai ngờ, bà lại nói không có gì rồi cứ thể đưa mình ra ngoài.

“Có thể nói cho ta biết, đây là đâu không?” Đi ra khỏi Truyền Tống Trận, Tề Hoan giống như đang mơ. Vừa rời tiểu hồ ly bay Truyền Tống Trận cũng không nói cho bọn họ biết là thông đến nơi nào.

Hiện tại thì hay rồi, đây là đâu a. Nhìn khắp bốn phía, sao chỗ nào cũng toàn là người thế?

Đại khái biết mình đã gây chuyện rồi, tiểu hồ ly vèo một tiếng nhảy vào trong ngực Thuần Vũ, nói thế nào cũng không chịu ra, Tề Hoan nghiêng răng nghiêng lợi đưa tay ra định tóm đuôi nó, cuối cùng lại bị Mặc Dạ kéo về.

“Đây coi như tiền Phật tiền đến Tây phương đi.” Mặc Dạ cười khế, tiểu hồ ly truyền Tống một phát, đưa bọn họ đến thẳng trước cửa nhà Tiểu Ngân.

Cũng may, bọn họ không trực tiếp xuất hiện ở trước mặt hẳn.

Cách đó không xa, phủ thành chủ không khí vui mừng, nhưng vẻ mặt Tiểu Ngân đứng ngoài đón khách lại lạnh như băng, khách khứa ra vào nhìn thấy hẳn căn bản đều đi vòng qua, người không biết còn tưởng hôm nay nhà hẳn có tang đấy.

“Đám cưới còn mấy ngày nữa cơ mà, chẳng lẽ ta nhớ sai ngày sao?” Tề Hoan đứng cạnh Mặc Dạ, ngهن cổ nhìn về phía bên kia.

“Không, là chỗ ở của Cửu cô nương có vấn đề.” Nơi bọn họ vừa đến là thế giới tiểu thiên của Cửu cô nương, thế giới tiểu thiên bình thường, Mặc Dạ tiện tay là có thể tạo ra mấy cái. Nhưng nếu muốn biến đổi thời gian trong đó thì vô cùng khó khăn, khiến thời gian trong thế giới tiểu thiên trôi qua nhanh hơn, không biết Cửu cô nương rớt cuộc muốn làm gì.

Mặc Dạ đang nói chuyện cùng Tề Hoan, Tiểu Ngân vẫn đứng ở cửa giống như cảm nhận được cái gì đó, ngẩng đầu lên nhìn về phía Mặc Dạ. Sau khi nhìn thấy đám người Mặc Dạ, cảm xúc lạnh như băng trên mặt hẳn rất cục biến mất.

Tiểu Ngân tránh khỏi đám khách kia, bay thẳng đến chỗ nhóm người Mặc Dạ, theo bản năng định quỳ xuống, lại bị Mặc Dạ ngăn cản.

“Tình cảm giữa chúng ta đã cạn, không cần hành lễ.”

Lời Mặc Dạ nói khiến sắc mặt Tiểu Ngân tái nhợt thêm mấy phần, hẳn trăm mặ gặt đầu, không kiên trì nữa.

Việc Tiểu Ngân đột nhiên đi tới đã hấp dẫn lực chú ý của mọi người. Bởi vì thái độ của Tiểu Ngân đối với Mặc Dạ vô cùng khác biệt, khiến những

người đó bàn luận xôn xao, phần lớn mọi người đều đang suy đoán thân phận của Mặc Dạ.

Khi ở Tiên giới, vì để tránh những phiền toái không cần thiết, Mặc Dạ luôn cố tình ẩn đi tu vi, trừ Thần Tướng ra căn bản không có bất luận kẻ nào đủ khả năng nhận ra được thân phận thật sự của hắn.

“Các người tới là vì muốn gặp đệ nhất Thần Tướng sao?” Tiểu Ngân cũng không quá kinh ngạc trước sự xuất hiện của Mặc Dạ, nếu như không có mục đích nhất định, Mặc Dạ tuyệt đối sẽ không tới chỗ này tham gia hôn lễ của hắn.

Hơn nữa, Tiểu Ngân vốn không quá quan tâm đến hôn sự này, nên hắn cũng không tỏ ra chút địch ý nào với cô nàng Tề Hoan luôn gây phiền toái.

“Chỉ là tới chào hỏi mà thôi.” Tề Hoan tựa vào Mặc Dạ mở miệng trả lời, nói sao thì mọi người cũng là kẻ địch, nàng thậm chí còn chưa biết đệ nhất Thần Tướng trông thế nào, cái này quá không chuyên nghiệp rồi.

“Vậy thì mời.” Tiểu Ngân gật đầu dẫn đường, cũng không hỏi Tề Hoan mấy ngày gần đây đã đi đâu, Hoả Nha ở đâu. Hắn nghĩ, cho dù Hoả Nha còn sống, chỉ sợ cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

Sau khi đưa nhóm Tề Hoan vào trong phủ, Hoả Như từ trong đi ra nghênh đón. Trông thấy Tề Hoan xuất hiện ở nơi này, trên mặt nàng hiện rõ sự kinh ngạc. Trong lòng Hoả Như nhận định, ca ca của mình mất tích nhất định có liên quan đến Tề Hoan, cho nên nhìn thấy Tề Hoan xuất hiện ở đây, trong lòng nàng có chút không an lòng.

“Ngân, bọn họ. . . . .”

“Người lui xuống trước đi.” Tiểu Ngân cũng không liếc nhìn nàng một cái, giọng nói bình thản.

“Không. . . . .” Hoả Như vốn luôn nghe lời đột nhiên bướng bỉnh, nàng cắn môi dưới, tay nắm chặt, “Ca ca của ta, việc ca ca ta mất tích có liên quan đến nàng ấy đúng không!”

Thực ra chỗ bọn họ đứng vốn có rất ít người lui tới, nhưng Hoả Như kêu lên lại thu hút một đống người chạy lại. Trong những vị khách này, có không ít người là thủ hạ của bốn Thần Tướng.

Có một vài người đã gặp qua Tề Hoan, đặc biệt là mấy gã tiên nhân đến từ điện Lôi Thần, đối với Tề Hoan càng ghi nhớ sâu sắc.

Nếu không phải có Tiểu Ngân ở đây, thì có lẽ Tề Hoan đã bị bọn họ trói lại rồi. Bất kể thế nào, Tề Hoan đã đạp phá chỗ ở của Thiên Phật, hơn nữa Thiên Phật là một Thần Tướng vậy mà thậm chí ngay cả người cũng không bắt được. Chuyện này tuy không có mấy người dám bàn tán, nhưng đã trở thành một truyện cười lớn trên Tiên giới.

Tiểu Ngân nhìn lướt qua những người của điện Lôi Thần, trong mắt mang ý cảnh cáo rõ ràng.

Những người đó coi như còn có chút đầu óc, biết hôm nay đệ nhất Thần

Tướng sẽ tới, hơn nữa nơi này là địa bàn của Tiểu Ngân. Cho dù đứng sau lưng bọn họ là Thiên Phật Thân Tướng, thì e rằng người ta cũng sẽ không nể mặt.

Cuối cùng, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiểu Ngân đưa Tề Hoan rời đi. Về phần Hỏa Như, chuyện nàng vừa nói, Tiểu Ngân cũng không trả lời, trước khi đi chỉ thấp giọng phân phó thị vệ đứng bên cạnh, bảo bọn họ dẫn Hỏa Như về phòng.

Nói thật, lúc này Tề Hoan cực kì thông cảm với Hỏa Như, lập gia đình là chuyện cả đời, nàng không nghĩ ra được rốt cục Hỏa Như coi trọng Tiểu Ngân chỗ nào. Cho dù nàng ta không có mắt thì cũng có thể thấy được Tiểu Ngân không thích nàng ta chút.

Chẳng qua lần này Hỏa Như lại không nghe lời giống ngày thường, nàng tránh khỏi những thị vệ kia, trực tiếp vọt tới trước mặt Tiểu Ngân, hai tay níu lấy vạt áo của hắn, ngửa đầu nhìn hắn chật vắn, “Chàng nói thật cho ta biết, ca ca ta mất tích có phải liên quan tới nàng ta hay không?”

“..... Chuyện này, ngươi không cần hỏi đến.” Mặc dù Tiểu Ngân không cho nàng một đáp án chính xác, nhưng cũng không phủ nhận.

“Ta là muội muội của huynh ấy, chàng nói ta không cần quản sao? Sao chàng có thể bảo ta không cần quản chứ!!” Hỏa Như đã bất chấp không thèm quan tâm mình đang trong tình trạng nào, cũng không thèm để ý hôm nay là ngày gì. Bất cứ chuyện gì, nàng đều có thể giả vờ như không biết, nhưng chuyện sống chết của ca ca, nàng không thể không để ý.

Tại sao Tề Hoan tới đây, còn ca ca của mình lại không thấy bóng dáng, rõ ràng, tất cả đều có liên quan đến nàng ta.

Tiểu Ngân cúi đầu nhìn nàng một cái, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như trước, “Thành thân, hay là muốn biết tung tích ca ca của ngươi, ngươi tự chọn đi.”

Chương 217: Một Cuộc Giao Dịch Mà Thôi

Chương 217: Một Cuộc Giao Dịch Mà Thôi

Edit: Khuê Loạn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Lời Tiểu Ngân nói khiến cả người Hỏa Như cứng đờ, giọng nói cũng trở nên run rẩy.

“Chàng, chàng có ý gì?” Hấn lại ép nàng lựa chọn, nàng phải chọn như thế nào đây?

Trước mặt nhiều người như vậy, Tiểu Ngân lại có thể nói ra những lời như thế. Nàng cho rằng, hai người đã ở chung nhiều năm như vậy, mình dù sao cũng sẽ có một chỗ đứng trong lòng hấn, kết quả thì sao, hấn lại ép mình lựa chọn.

“Vì sao chàng lại muốn cưới ta?” Hỏa Như buông tay nở nụ cười, vẻ mặt nàng khiến cho người khác cảm thấy chua xót.

Tiểu Ngân nhìn Hỏa Như, không mở miệng trả lời. Trong lòng mọi người đều biết rõ, hấn cũng không hứng thú nhắc lại. Nói hấn máu lạnh, có lẽ đúng, Đàng Xà vốn là loài động vật máu lạnh, đối với bất cứ những chuyện mình không quan tâm, hấn sẽ không bỏ ra một chút sự chú ý nào.

“Tiểu thư, hay là chúng ta trở về trước đi.” Lúc này, Lục Ương đột nhiên chạy ra kéo tay Hỏa Như. Nếu để Hỏa Như cứ tiếp tục gây chuyện như vậy, rất có khả năng Tiểu Ngân sẽ từ hôn.

“Tiểu Lục, ngươi buông tay ra.” Hất khỏi tay Lục Ương, Hỏa Như yên lặng nhìn Tiểu Ngân, “Ta chỉ muốn chàng nói ra đáp án, một câu là đủ rồi.”

Giọng Hỏa Như mang theo vài phần khẩn cầu, nàng đang đánh cược, thua chính là vạn kiếp bất phục.

“Một cuộc giao dịch mà thôi.” Chuyện này nên biết rõ trong lòng là được rồi, một khi đã nói ra, sẽ không thay đổi được nữa. Mọi người đang đứng nghe bên cạnh, không ai dám mở miệng bàn luận, sợ mình một khi không cẩn thận nói cái gì không nên nói, đến lúc đó sẽ chịu kết cục chết không toàn thân.

Nhưng phần lớn mọi người đều muốn xem náo nhiệt, Hỏa Như cũng thật bị kịch, lần trước bị từ hôn, lần này càng tuyệt hơn, chỉ là một cuộc giao dịch. Nếu như chuyện này bị truyền ra ngoài, thì đời này của Hỏa Như, e là chấm dứt rồi.

Hỏa Như thất hồn lạc phách buông tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt mang theo nụ cười bi thảm, nàng thua, hẳn ngay cả nói dối cũng không chịu, cho dù là nói dối, nàng cũng có thể tiếp nhận a! Nhưng mà hẳn lại nói thật. Giao dịch, cưới nàng chỉ vì giao dịch mà thôi.

Hôm nay, ca ca nàng sống chết không rõ, khoản giao dịch này cũng đã mất đi giá trị, cho nên, nàng liền biến thành người không liên quan.

“Còn muốn thành thân không?” Sau đó, Tiểu Ngân lại hỏi tiếp một câu.

Tề Hoan ở bên cạnh nghe xong cũng thấy kích động muốn đánh người, gặp phải loại nam nhân như Tiểu Ngân, quả thực chính là bi kịch cuộc đời a.

Nói đến thế này rồi, Hỏa Như vẫn còn lưu luyến không rời.

Đảo đảo mắt, Tề Hoan đưa tay huých mạnh Mặc Dạ một cái.

“Tiểu Hoan. . . . .” Mặc Dạ vô tội than thở, chuyện này thì có liên quan gì đến hẳn a.

“Nhìn đi, là do chàng nuôi đấy.” Tề Hoan trợn mắt lườm Mặc Dạ một cái, tính tình này của Tiểu Ngân nhất định là có liên quan đến cách dạy dỗ của Mặc Dạ. Mặc dù khi nàng ở chung một chỗ với Mặc Dạ, tính tình hẳn thoát nhìn rất tốt, chỉ thỉnh thoảng độc miệng một chút, hành động hơi xấu xa một chút, cử chỉ hơi lưu manh một chút mà thôi.

Nhưng mà, ở trong mắt người khác, sợ rằng Mặc Dạ cũng không khác Tiểu Ngân là mấy.

Lại giận chó đánh mèo rồi, Mặc Dạ cười khỏ, lý trí ép hẳn phải bảo trì trầm mặc không nói gì, để mặc Tề Hoan dựng hình trên người mình. Dù sao chút sức lực nhỏ bé của nàng, gãi ngứa cho hẳn vẫn còn không đủ.

Hỏa Như mờ mịt nhìn Tiểu Ngân, tự hỏi hạnh phúc mình theo đuổi lâu như vậy, rốt cục có chút ý nghĩa nào không.

“É, ta nói Ngân này, cho dù Hoả Nha đã xảy ra chuyện, thì chàng cũng không thể cứ không để ý đến cô nương nhà người ta như thế, nói sao thì đó cũng là muội muội của Hoả Nha a.” Người lên tiếng lại là Tuyết Sa.

Tề Hoan có ấn tượng rất lớn với Tuyết Sa, nàng và Tuyết Sa không tính là có thâm cừ đại hận gì, nhưng e rằng hận ý của Tuyết Sa đối với nàng lại khá sâu. Chuyện lần trước của Minh Tư suýt nữa đã khiến Tuyết Sa khó giữ được cái mạng nhỏ này.

“Người nói nhảm.” Hỏa Như kịch liệt phản bác.

“Hắc hắc, Hoả Nha sống hay chết, Ngân đương nhiên biết rõ, người nói xem.” Tuyết Sa cười hì hì nói, oan uổng đều đổ hết lên người Tiểu Ngân, Tiểu Ngân cũng không mở miệng phản đối.

“Lục Ương, đưa tiểu thư nhà người về.” Tiểu Ngân quét mắt nhìn Lục Ương chân tay luống cuống đang đứng bên cạnh Hỏa Như, lạnh giọng phân phó.

Lục Ương vâng lệnh, cũng không để ý Hỏa Như có đồng ý hay không, vội vàng kéo nàng. Hỏa Như còn định nói gì đó, nhưng khi nhìn đến đôi mắt

lạnh như băng của Ngân, cuối cùng một câu cũng không nói ra lời. Rốt cuộc nàng vẫn không thể mở miệng, vẫn không thể vứt bỏ hạnh phúc này, nhưng mà, thật sự có hạnh phúc sao?

Sau khi Hỏa Như rời khỏi, những người khác cũng tản đi, trừ mấy vị Thiên Tướng địa vị cao ra thì không có bất kỳ ai dám bàn luận chuyện vừa rồi. Mọi chuyện đã như vậy mà hôn lễ lại vẫn tiếp tục. Rốt cuộc là thế đạo thay đổi, hay là do mình không đủ bình tĩnh đây? Tề Hoan đi phía sau Tiểu Ngân, vẻ mặt nghi hoặc.

Vốn định đưa nhóm Tề Hoan đi nghỉ ngơi, ai ngờ Tuyết Sa lại không định để người rời đi.

Tiểu Ngân vốn chính là nam nhân ả nhìn trúng, hấn thành thân, Tuyết Sa thực chất là đến gây rối.

Nhưng ả lại không ngờ sẽ gặp được Tề Hoan ở đây, nhắc tới Tề Hoan, Tuyết Sa dù đang ngủ cũng sẽ nghiêng răng nghiêng lợi. Nếu không phải tại nàng ta, thì thành Tích Diệt của mình sao có thể bị một chương của Minh Hỏa phá nát đến chỉ còn một nửa chứ.

Mặc dù chết mấy tiên nhân ả cũng không để ý, nhưng mặt mũi của ả đều đã mất hết.

“Người vẫn khỏe chứ.” Tuyết Sa cười cười đi đến bên cạnh Tề Hoan, nếu không biết chuyện, người ta còn tưởng ả và Tề Hoan là bạn tốt cơ đây.

“Khuôn mặt Minh Tư bị thương nặng như vậy, sao Minh Hỏa lại không lấy mạng người nhỉ.” Tề Hoan nở nụ cười rục rờ giống y chang ả, Minh Hỏa vì sao lại gây phiền phức cho Tuyết Sa, Tề Hoan vốn không muốn tra cứu. Nhắc tới Minh Hỏa, sắc mặt Tuyết Sa lại trở nên khó coi. Minh Hỏa lòng dạ độc ác làm cho người ta lưu lại ấn tượng quá sâu.

“Hừ, ta nghe nói Hoả Nha đưa người đến Quan Vân Giản, hôm nay không thấy hấn, Minh Diệt đã chết, người lại xuất hiện ở đây, người vẫn nên tự lo lắng cho bản thân mình một chút đi.” Tuyết Sa không cho rằng Tề Hoan có thể gây nên cơ sự gì, nhưng nếu phải có người chịu tiếng xấu thay cho kẻ khác, thì Tề Hoan chắc chắn là sự lựa chọn không tồi.

Tề Hoan cười như không cười nhìn Tuyết Sa một cái, không đáp lại.

Chuyện nàng bị Hoả Nha đưa tới Quan Vân Giản vốn chẳng ai có chứng cứ, những thứ được gọi là tin tức của Tuyết Sa, đều chỉ là căn cứ từ thái độ của Tiểu Ngân và Hỏa Như mà thôi.

Chỉ cần nàng không thừa nhận, ai có thể làm gì được nàng.

Vốn tưởng rằng Tiểu Ngân thành thân chỉ cần một ngày là đủ rồi, ai ngờ ở Tiên giới lại khác hẳn Nhân Gian, nghe nói, bữa tiệc này phải đủ chín ngày, đến ngày cuối cùng mới coi là thành thân thật sự.

Cũng may nơi này là Tiên giới, Tiểu Ngân cũng coi như có gia sản lớn, nếu không mời nhiều người như vậy, hấn còn không bị ăn đến phá sản sao. Mặc dù Tề Hoan không có hứng thú chạm mặt đám tiên nhân kia, nhưng đệ nhất

Thần Tướng chỉ tới vào phút chót, nàng lại không thể ngảy nào cũng ở trong phòng được.

Thật ra thì ở một chỗ tầm vài ngày, đối với Tề Hoan mà nói cũng không phải chuyện gì quá khó khăn, quan trọng là, hiện tại trong phòng cũng không phải chỉ có một mình nàng. Bởi vì lúc trước Tề Hoan nói mình muốn sinh con, kết quả Mặc Dạ liền lấy đó làm cái cớ, hai người giằng co chùng mấy ngày, con thì chưa thấy đâu mà Tề Hoan thiếu chút nữa đã xong đời. Càng về sau, Tề Hoan cũng thông minh ra, chỉ cần Mặc Dạ xuất hiện trong phòng, nàng liền đi tản bộ.

Hai người ngày ngày chơi trốn tìm trong phủ của Tiểu Ngân, sau khi bị bắt, kết quả dĩ nhiên còn bi thảm hơn lúc trước. Cũng may chỗ này tương đối rộng, hơn nữa nội viện vốn không có mấy người ra vào, cũng không sợ bị người khác nhìn thấy.

Buổi sáng, trời còn chưa sáng hẳn, Tề Hoan lười biếng bò dậy từ trên người Mặc Dạ, nhân lúc hắn còn chưa tỉnh nàng mặc quần áo qua loa, nhắc chân đi ra khỏi phòng.

Từ sau khi đến Tiên giới, Tề Hoan dần dần phát hiện, tu vi của nàng lại không tăng lên một chút nào, lần trước động đến tháp Lôi Thần khiến lực lôi điện trong cơ thể nàng tinh tiến hơn không ít, nhưng bây giờ lại rơi vào giai đoạn giậm chân tại chỗ.

Linh khí trong Tiên giới Tề Hoan căn bản không thể hấp thu được, cho dù hấp thu, cũng sẽ nhanh chóng biến mất. Có điều, mấy ngày trước nàng đột nhiên phát hiện, mỗi sáng sớm khi mặt trời còn chưa mọc, trong không khí sẽ tràn ngập một luồng linh lực hỗn độn.

Dĩ nhiên, tình huống này đều do Tề Hoan mới phát hiện gần đây, trước kia khi nàng còn ở Tiên giới căn bản không phát hiện ra buổi sáng lại có một luồng linh khí khó hiểu như vậy. Dù sao linh khí này nàng có thể hấp thu, sao còn phải đi truy cứu nó đến từ đâu chứ.

Thời gian luồng linh khí này xuất hiện vô cùng ngắn ngủi, đại khái chỉ bằng thời gian một chén trà. Tề Hoan hấp thu xong, màu vàng của Phật tự trong đầu nàng càng thêm sáng rực rỡ, thậm chí, xung quanh nó còn mơ hồ hiện lên một đóa sen vàng.

Nhìn thấy sự biến đổi của nó, khiến Tề Hoan nghĩ muốn ném thử Phật tự trong mây thiên bị còn lại kia, xem chúng rốt cuộc có tác dụng gì, đáng tiếc Mặc Dạ không để cho nàng có cơ hội làm việc này. Mỗi lần chỉ cần nàng nhắc tới, Mặc Dạ sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào để khiến nàng quên đi. Cay đắng thay, thủ đoạn chết tiệt của hắn lần nào cũng thành công.

Vừa đi ra sân, Tề Hoan ngẩng đầu lên đã thấy Lục Ương – nha hoàn bên cạnh Hỏa Như đứng cách đó không xa, hai mắt hiện lên tơ máu không nhúc nhích nhìn mình. Loại ánh mắt này Tề Hoan đã nhìn thấy không ít, kẻ thù của nàng trước khi chết đều dùng loại ánh mắt này để nhìn nàng.

Nàng không nhớ rõ mình có thâm cừu đại hận gì với Lục Ương, nói vậy, nàng ta là vì Hỏa Như sao.

Đối với chuyện của Hỏa Như, cảm tưởng duy nhất của Tề Hoan chính là mù quáng, về phần thông cảm, nàng cảm thấy loại nữ nhân này vốn không cần thông cảm. Huống chi, hai người nói đi nói lại cũng coi như kẻ thù, Hoả Nha diệt căn cơ của phái Thanh Vân dưới Nhân Gian, phạm là người có liên quan đến hắn, đều là kẻ thù của Tề Hoan.

Lục Ương nhìn Tề Hoan hồi lâu không nói gì, cuối cùng Tề Hoan quái dị nhìn nàng ta một cái, trực tiếp bỏ qua nàng ta đi về phía trước.

“Người đứng lại.” Lục Ương ở phía sau kêu lên, đáng tiếc Tề Hoan vốn không để ý tới nàng ta.

Nàng ta nói dừng thì mình phải dừng sao, sao mình phải nghe lời nàng ta chứ.

“Ta biết nam nhân bên cạnh ngươi chính là Quỷ Tiên.” Lục Ương vừa nói một câu, câu nói này thành công khiến Tề Hoan dừng bước.

“Thế thì sao?” Thân phận của Mặc Dạ đúng là không thích hợp để xuất hiện ở đây, nhưng cho dù đám tiên nhân kia biết được, thì nhiều lắm cũng chỉ phiền phức hơn một chút mà thôi, chẳng lẽ còn có người dám đi lên chịu chết hay sao?

Chương 218: Kẻ Vệ Đạo

Chương 218: Kẻ Vệ Đạo

Edit: Khuê Loạn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Tiên giới và Minh giới từ trước đến nay nước sông không phạm nước giếng, cho dù hẳn là Quỷ Tiên, tự ý xông vào Tiên giới, chỉ e cũng khó mà giải thích.”

“..... Đây là điều ngươi muốn nói sao? Nếu như đã nói xong thì ta đi đây.” Tề Hoan không có hứng thú nghe nàng ta nói tiếp, dùng cái này để uy hiếp mình ư, nàng ta đúng là quá ngây thơ rồi. Nếu như sợ thì Mặc Dạ đã không tới đây.

“Nói như vậy, ngươi đã thừa nhận rồi?” Câu hỏi của nàng ta có chút kỳ lạ, Tề Hoan cũng không suy nghĩ nhiều.

“Cho dù ta thừa nhận, thì ngươi có thể làm gì được ta?”

“Thừa nhận là tốt rồi.” Khóe miệng Lục Ương nhếch lên tạo thành một nụ cười quỷ dị, Tề Hoan đột nhiên phát hiện mình bị hai luồng khí tức vô cùng kinh khủng khóa chặt, cả người cứng đờ.

“Thân là Tiên nhân lại cấu kết với Quỷ Tiên, ngươi đã biết tội của mình chưa.” Một giọng nói vừa già nua vừa như ẩn như hiện từ phía sau truyền vào trong tai Tề Hoan, bởi vì sự uy hiếp của khí tức này quá lớn, cho nên Tề Hoan cũng không quay đầu lại được.

Tề Hoan âm thầm kinh ngạc trong lòng, không biết Hỏa Như tìm được mấy người này ở đâu. Hai luồng khí tức khóa chặt mình không ngờ còn mạnh hơn Thần Tướng Thiên Phật không ít, trong Tiên giới lợi hại nhất không phải là bốn Thần Tướng sao, sao bây giờ lại lòi ra mấy nhân vật nguy hiểm như vậy.

Thật ra Tề Hoan vẫn hiểu sai một chút, lúc ấy khi Lục Đạo Thiên Bi sụp đổ, số lượng tiên ma từ bên trong chui ra cũng không ít, mặc dù đã chết khá nhiều, nhưng số còn lại vẫn căn cứ vào thực lực của bản thân mà phân tán khắp nơi trong lục đạo.

Dĩ nhiên, trong chuyện này còn có một số nhỏ lựa chọn lánh đời không đi ra. Những kẻ ẩn sĩ kia của Tiên giới chiếm đa số, bằng không chỉ với bốn Thần Tướng sao có thể áp chế được năm đạo còn lại.

Chẳng qua cái gọi là ẩn sĩ không đi ra ngoài, thật ra cũng không phải là cái

gì cũng không quản. Cõi đời này làm gì có nhiều người một lòng tu đạo đến như vậy. Từ xưa đến nay luôn có những kẻ vệ đạo, tự nhận bản thân mình có thể đặt ra quy củ, cũng bắt buộc người khác phải tuân theo.

Lúc ấy giữa lục đạo kỳ thật có định ra một quy ước, lão đại của các giới không thể đi đến địa bàn của người ta, nhưng những quy củ này được định ra cũng chỉ để trang trí cho đẹp mắt, nếu thực sự có kẻ nhàm chán đi đến địa bàn của người khác thì sao, ai dám không cho? Cùng lắm thì đánh một trận, dù sao cũng chưa chắc kẻ nào sẽ chết đầu tiên.

“Câu kết với Quỷ Tiên? Cái mũ này đúng là không nhỏ, xin hỏi con mắt nào của người nhìn thấy ta câu kết với Quỷ Tiên?” Tề Hoan đứng tại chỗ, đột nhiên cảm thấy linh khí hỗn độn càng lúc càng nồng đậm, điều này làm cho nội tâm nàng hơi kinh ngạc.

“Vừa rồi không phải chính miệng người đã thừa nhận sao.” Rốt cục đã nhìn thấy khuôn mặt kẻ nói chuyện, hóa ra không phải hai người, mà là một người một thú. Tề Hoan liếc mắt nhìn con dị thú kia, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc.

Con vật này có tu vi không phân cao thấp với Tiểu Ngân.

“Ta vừa thừa nhận cái gì? Thừa nhận ta biết Quỷ Tiên sao? Ta còn biết Ma Tôn đấy, người tin không?” Tề Hoan tỏ vẻ ‘người thật ngu xuẩn’, nhìn lão già kia đang sừng sờ ghen hợm.

Trên thực tế, lão đầu này không hề cảm nhận được một chút hơi thở nào của Quỷ Tiên, đơn thuần chỉ vì lão có chút quan hệ với huynh muội Hỏa Như, nghe tin Hỏa Nha bất ngờ mất tích, lão dùng quẻ lượng tính ra được Hỏa Nha đang lui tới ở chỗ này, ai ngờ khi lão tới đây lại nghe được chuyện giữa Hỏa Như và Tề Hoan.

Về phần Quỷ Tiên, mặc dù Lục Ương thề sống thề chết khẳng định nam nhân bên cạnh Tề Hoan chính là Quỷ Tiên mà Hỏa Nha nói, nhưng lão từ đầu đến cuối vẫn chưa từng nhìn thấy Mặc Dạ, căn bản không thể nào xác định được. Huống chi, lão cũng từng nghe nói đến chuyện về Quỷ Tiên trong lục đạo, người kia căn bản sẽ không xuất hiện ở Tiên giới.

“Hừ, giáo biện.” Tin hay không là một chuyện, có thả cho Tề Hoan một con đường hay không lại là chuyện khác. Lão đầu nói xong, đưa tay chụp về phía Tề Hoan.

Tề Hoan cũng không lập tức tránh đi, trên thực tế, một người nàng còn có thể đối phó, song chỗ này còn có một con thú không biết là giống gì, một thân một mình nàng tuyệt đối không có phần thắng. Hiện giờ Tề Hoan vô cùng hối hận, tối hôm qua Mặc Dạ bị nàng hành hạ thảm thiết, không biết đến lúc nào mới có thể tỉnh lại.

Ngàn vạn lần không nên hiểu lầm, nàng chỉ là bắt Mặc Dạ đảm nhiệm tam tông tứ đức một buổi tối mà thôi. Sau đó nàng trối Mặc Dạ lại, đùa giỡn một chút, sau đó nữa là một số chuyện mà trẻ con không nên biết.

“Nguy thúc thúc.” Khi tay của lão nhân kia sắp bắt được Tề Hoan, đột nhiên bị một tiếng gọi khẽ ngăn lại.

“Tiểu Như?” Lão đầu họ Nguy bỗng hạ tay xuống, trong giọng nói có chút nghi ngờ.

“Tiểu thư, người đừng bỏ qua cho nàng ta!” Lục Ương không nhìn được mở miệng, nàng biết tiểu thư khá trọng tình cảm, nhưng chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy được.

“Không phải vậy, nếu nàng ta có liên quan đến chuyện ca ca mất tích thì dĩ nhiên không thể cho qua, nhưng Nguy thúc thúc, nơi này dù sao cũng là Ngân phủ, chúng ta cũng nên thông báo cho chàng một tiếng.”

Tề Hoan cười lạnh, thật không nhìn ra Hỏa Như cũng rất biết cách làm người. Thông báo cho Tiểu Ngân một tiếng, nàng ta nghĩ rằng lão đầu này sẽ bảo vệ được nàng ta sao?

Lời Hỏa Như nói làm cho lão nhân kia nhíu mày, nói thật, lão cũng không hề muốn đắc tội Tiểu Ngân. Không phải vì Tiểu Ngân có thể sinh ra uy hiếp gì đối với lão, mà vì sau lưng Tiểu Ngân chính là đệ nhất Thần Tướng.

Việc bọn họ lánh đời không đi ra có liên quan rất lớn đến đệ nhất Thần Tướng, người kia không phải người mà bọn họ có thể khiêu khích được.

Nhưng đã đồng ý giúp đỡ Hỏa Như, lão làm trưởng bối cũng không thể nói một đằng làm một nẻo, huống chi, lão tin rằng Tiểu Ngân sẽ biết cân nhắc nặng nhẹ, chỉ là một nữ nhân râu ria mà thôi. . . . .

Nhìn lướt qua Tề Hoan, Nguy Phong không tiếp tục ra tay với nàng nữa.

Dù sao nơi này cũng là địa bàn của Tiểu Ngân, hơn nữa nam nhân nhà mình vẫn còn ở đây, Tề Hoan cũng không sợ mình có gì bất trắc, liền đi theo sau lão già kia đi gặp Tiểu Ngân.

Lúc nhìn thấy Tiểu Ngân, hắn đang ăn điếm tâm. Tề Hoan vô cùng tò mò về các món ăn thường nhật của Tiểu Ngân, không biết con rắn này còn đặc biệt yêu thích món củ cải nữa hay không.

Nhìn bàn ăn vô cùng thịnh soạn kia, hơn nữa tuyệt đối không phải phân thức ăn dành ột người, nụ cười trên mặt Tề Hoan càng đậm. Quả nhiên, không lâu sau nàng đã nhìn thấy hồ ly nhà nàng chui ra từ trong đồng thệ.

Tiểu hồ ly trông thấy Tề Hoan lại liếc nhìn mấy người đi theo nàng, nháy mắt mấy cái tỏ vẻ nghi ngờ, nhưng nó cũng không mở miệng nói chuyện, mà nhảy về trong ngực Tiểu Ngân, mặc sức lăn lộn trên người hắn, không bao lâu sau đã làm cho xiêm y màu trắng của Tiểu Ngân biến thành xiêm y dính đầy dầu mỡ.

“Nguy Phong đại nhân, đã lâu không gặp.” Giọng điệu của Tiểu Ngân mặc dù rất tôn kính, nhưng trong hành động thì lại không nhìn ra chút tôn kính nào, làm gì có ai lại ngồi chào như vậy.

Hành động của Tiểu Ngân khiến sắc mặt Nguy Phong trở nên khó coi, nhưng giọng lão vẫn như bình thường, “Nghe nói người sắp thành thân với

Tiểu Như?”

Đây không phải là chuyện đã rõ ràng sao, lão lại còn phải hỏi. Tề Hoan bĩu môi, tự mình tìm lấy một cái ghế ngồi xuống, vốn định ăn một chút nhưng nhớ ra tiểu hồ ly vừa lẩn lộn trong đó, khẩu vị của nàng trong nháy mắt giảm đi một nửa.

“Đổi lại một bàn khác.” Tề Hoan không khách khí ra lệnh, tên thị vệ thiếp thân đứng bên cạnh Tiểu Ngân nghe thấy lời Tề Hoan nói thì sừng sốt, nhưng rất nhanh đã có người đi tới hỏi han, “Phu nhân muốn ăn gì ạ?” Người nói chính là quản gia của Tiểu Ngân, coi như có quen Tề Hoan, hẳn cũng vừa mới biết Tề Hoan đã lập gia đình, cho nên hợp thời gọi một tiếng phu nhân.

“Chút điểm tâm thanh đạm thôi.” Gần đây khẩu vị của nàng không được tốt, có lẽ do hàng ngày ngủ quá muộn. Nhìn đám nha hoàn kia đem một bàn thức ăn đầy dầu mỡ lui xuống, Tề Hoan ngáp một cái, chuẩn bị lát nữa trở về ôm tướng công ngủ tiếp.

Hành động này của Tề Hoan khiến vẻ mặt của Ngụy Phong đại nhân lập tức cứng lại, lão mang Tề Hoan tới đây cũng không phải để nàng ta ăn điểm tâm.

“Đúng vậy, có điều Ngụy Phong không phải vẫn luôn bé quan sao, sao lại có thời gian đến tham gia hôn lễ đây?” Ngón tay Tiểu Ngân vẫn mân mê trên cổ tiểu hồ ly, da lông chỗ đó rất mềm mại, sờ vào thật là thích.

“Ta tới là vì Hòa Nha, ta nghe Tiểu Như nói, nữ nhân này biết tung tích của Hòa Nha, là thật sao?” Giọng Ngụy Phong mang theo mấy phần chất vấn.

“Nói nhảm, Hòa Nha vốn không quen biết nàng, hai người bọn họ sao lại liên quan đến nhau được.” Tiểu Ngân dùng một tay vuốt ve tiểu hồ ly, gương mặt chậm rãi quét qua Hòa Nha và Lục Ương phía sau Ngụy Phong. Ánh mắt của hắn bình tĩnh lạnh nhạt, nhưng lại làm cho người ta nhìn mà cảm thấy lạnh lẽo trong lòng.

“Vậy người nói cho ta biết, nàng là ai? Ta nghe Tiểu Như nói, người hình như đã quen biết nàng từ lâu rồi.” Nếu Tiểu Ngân phủ nhận, Ngụy Phong cũng không có ý tiếp tục truy cứu, chuyện này không có chứng cứ xác thực, hẳn không thể cứ như vậy mà định tội danh cho Tiểu Ngân.

Nếu là người khác, lão căn bản không cần chứng cứ, song đây lại là chỗ của Tiểu Ngân, lão không thể lỗ mãng như vậy.

“Sao nào, Ngụy Phong đại nhân cảm thấy rất hứng thú với các mối quan hệ của ta sao? Đại nhân có cần ta cho người biết, những năm qua ta đã giết bao nhiêu người, đã làm bao nhiêu chuyện vì thiên đạo không?” Giọng điệu của Tiểu Ngân vẫn bình thản như cũ, nhưng ý tứ trong lời nói cũng đủ khiến Ngụy Phong á khẩu.

Lão biết những lời mình nói có chút hơi quá, nhưng Ngụy Phong vô cùng tò mò về thân phận của Tề Hoan. Nghe nói, nữ nhân này đột nhiên xuất hiện ở

Tiên giới, không riêng gì Ngân, ngay cả Minh Hỏa dường như cũng biết nàng, người này rốt cuộc có thân phận gì, tại sao ở Tiên giới chưa từng có tin tức của nàng?

Hoặc là, nàng cũng là Tiên nhân sống sót khi lục đạo bị hủy diệt lúc trước, nhưng tại sao lâu như vậy nàng mới chịu xuất hiện, hơn nữa tu vi của nàng lại thấp như thế? Tu vi thấp là một chuyện, thời gian trước Ngụy Phong còn nghe nói, nữ nhân này đã đến điện Lôi Thần, quang minh chính đại cướp đi một người trong điện Lôi Thần, hoàn toàn không thèm để ý tới Thiên Phật. Thậm chí có người còn nói, thật ra thì nàng còn trên cả Minh Hỏa, đối với những chuyện này Ngụy Phong cũng chỉ nghe một chút mà thôi, chứ không cho là thật.

Nếu như nàng thật sự lợi hại như thế, sợ rằng lúc này đã ra tay với mình rồi. Có điều, thân phận của nàng đúng là còn phải chờ xác định.

“Ta cũng không phải có ý này, chẳng qua, nữ nhân này thực sự vô cùng khả nghi.”

“Không biết ta khả nghi ở chỗ nào? Bản thân ta lại cảm thấy người đột nhiên xuất hiện ở nơi này mới là khả nghi đấy, người ta muốn thành hôn, người lại tới phá rối, hay thật ra là người nhìn trúng Hỏa Như nên mới cố ý đến gây rối đây?” Tề Hoan không mặn không nhạt nói, thành công khiến Ngụy Phong xanh mặt.

Chương 219: Yêu Cầu Xin Lỗi!

Chương 219: Yêu Cầu Xin Lỗi!

Edit: Khuê Loạn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Tề Hoan, ngươi, ngươi thật quá đáng!” Tề Hoan vừa nói ra, Hỏa Như liền tức giận mở miệng, những lời này của Tề Hoan có khác gì vu cáo. Hiện giờ những người kia đều đang chờ để chê cười nàng, bất kể Tề Hoan nói có đúng sự thật hay không, thì sợ rằng cũng sẽ bị người ta lấy đó làm cớ.

“Ta quá đáng sao? Nói ta vu oan cho ngươi? Chẳng lẽ ngươi không đổ oan cho ta sao, ngươi nói ta biết ca ca của ngươi, nói ta có liên quan đến việc ca ca ngươi mất tích, ngươi có chứng cứ không! Còn tìm lão già này đến giáo huấn ta, còn đòi cho ta cái mũ phản bội Tiên giới, sao nào, bắt nạt ta chỉ có tu vi nhất trọng thiên sao? Hay là ức hiếp ta vì ta không có kẻ chống lưng.”

Tề Hoan cười nhạt nói, không thêm nề mặt Hỏa Như.

Về phần Tiểu Ngân, hẳn đâu có để ý. Hiện giờ hẳn chỉ còn thiếu nước dán mắt vào người tiêu hồ ly mà thôi, ai, hồ họa!

“Vậy chuyện ngươi cấu kết với Quỷ Tiên thì ngươi định giải thích thế nào!”

Hỏa Như sao có thể nói lại Tề Hoan, hơn nữa nàng ta chỉ dựa vào thái độ của Tiểu Ngân cùng với thư của ca ca mà suy đoán thân phận của Tề Hoan, trên thư của Hỏa Nha cũng không nói nữ nhân kia chính là Tề Hoan, bảo nàng đi tìm chứng cứ, nàng đi đâu tìm đây.

Nếu không thể nói đến chuyện của Hỏa Nha, vậy cũng chỉ còn tội danh này.

Đáng tiếc, Hỏa Như quá mức sốt ruột, cho nên đã nghĩ sai một chuyện.

Ngụy Phong dám nói Tề Hoan cấu kết với Quỷ Tiên là bởi vì lão có thực lực, hoặc có thể nói là lão có lòng tin với nhóm người kia của lão, cho dù lão nói sai, thì người khác cũng không dám nói gì. Song Hỏa Như chỉ là một nữ tiên nho nhỏ, trăm triệu lần không thể nhắc tới Quỷ Tiên trước mặt người ngoài, đây chính là quy củ bất thành văn của thượng tầng Tiên giới.

“Hỏa Như, ngươi làm càn!” Tiểu Ngân ngữ khí lạnh như băng, ánh mắt quét qua làm Hỏa Như khẽ run cả người.

“Tiểu Như.” Ngụy Phong cảnh cáo nàng một cái, biết nha đầu này đã bị Tề Hoan chọc tức nên mới có thể không biết lựa lời nói như vậy.

Tề Hoan căn bản không nhìn Hỏa Như lấy một cái, chỉ chờ quản gia đem điểm tâm của mình lên rồi chậm chậm thưởng thức. Nàng vừa ăn còn vừa

chỉ trở, nói với quản gia mùi vị mấy món ăn này món nào ngon, món nào cần cải tiến, lúc này, nàng càng giống nữ chủ nhân hơn Hoả Như.

Quản gia cũng biết không khí trong phòng kỳ lạ không thích hợp ở lại lâu. Nhưng không biết tại sao thành chủ lại nói, bất luận Tề Hoan có mệnh lệnh gì cũng phải làm theo, Tề Hoan không để hấn đi, hấn nào dám đi a. Trong lúc nhất thời, cả phòng chỉ còn lại giọng của Tề Hoan.

“Ngụy Phong đại nhân, nếu như không còn chuyện gì khác, không tiễn.”

Tiêu Ngân mở miệng nói.

“Ta tất nhiên vẫn còn chuyện, ta nghe nói ngươi biết tung tích của Hỏa Nha?” Ngụy Phong cũng là người khó chơi, chủ nhân nhà người ta rõ ràng không hoan nghênh, lão còn có thể mặt dày ở lại, có lẽ mấy vị cao nhân ẩn sĩ trên Tiên giới đều có loại phong phạm này.

“Không biết.” Tiêu Ngân cũng vô lại triệt để, lúc trước đã nói, bây giờ lại có thể hoàn toàn phủ định không thừa nhận. Dù sao để hấn đối phó với lão đầu này chắc chắn sẽ không thua, Tề Hoan cũng không lên tiếng, vừa vùi đầu ăn điểm tâm, vừa nghe hai người nói chuyện.

“Chuyện này liên quan đến tính mạng của Hỏa Nha, sao có thể coi như trò đùa được! Ngươi rốt cuộc có biết hay không?” Giọng điệu Ngụy Phong có chút không có ý tốt.

“Không phải đã nói là không biết sao.” Tiêu Ngân không thèm quan tâm lão ta có ý gì, dù sao hấn chính là cứng mềm đều không ăn.

Tiểu hồ ly ăn no uống đủ xong lại bắt đầu nhảm chán mài móng vuốt, cứ thế cào mạnh vào ngực Tiêu Ngân, cũng may xiêm y trên người Tiêu Ngân đủ bền, trong chốc lát có lẽ sẽ không rách được.

“Đừng làm rộn.” Tiêu Ngân nhẹ nhàng vỗ lên chân tiểu hồ ly, cố gắng chuyển móng vuốt nhỏ sang một bên, nhưng tiểu hồ ly không chịu, cuối cùng chỉ đành mặc kệ hành động càn rỡ của nó.

Hiếm khi thấy được thần sắc ôn nhu của Tiêu Ngân, không ngờ lại là vì một con hồ ly! Hỏa Như quả thật không thể chấp nhận sự thật này, nếu không phải Lục Ương ngăn nàng, nàng thật sự muốn xông lên bóp chết con hồ ly kia.

Tiểu hồ ly hoàn toàn không chịu nghe lời, tiếp tục cào tiếp tục cào, cho ngươi thành thân này, cho ngươi cưới vợ này, đi chết đi, đồ dâm xà! Đây mới là tiếng lòng của tiểu hồ ly, dĩ nhiên, Tiêu Ngân tuyệt đối không biết. Hấn chỉ đang cảm thấy buồn bực, không hiểu vì sao tiểu hồ ly lại âm ỉ với hấn.

“Được, coi như ngươi không biết. Chúng ta quay lại vấn đề của nữ nhân này, nghe nói nam nhân đi cùng nàng đến đây là Quý Tiên, ta nghĩ sự thật thế nào chắc ngươi biết rõ.” Ngụy Phong lại rời sự chú ý lên người Tề Hoan, bất luận thế nào, lão nhất định phải đối phó Tề Hoan.

Tiêu Ngân bất kính với lão, lão còn có thể chịu được. Nhưng Tề Hoan ở

Tiên giới chẳng là cái gì cả, lại dám vô lễ với lão như thế, với tính tình cao ngạo của Ngụy Phong sao có thể nhẫn nhịn được.

“Người cho là thế sao?” Giọng Tiểu Ngân có chút không kiên nhẫn.

“Cũng có thể là vậy, cho nên ta muốn gặp người đi cùng với nàng ta.” Ngụy Phong đúng thật là tự coi trọng mình, Tề Hoan vô cùng tò mò, nêu như lão nhìn thấy Mặc Dạ là Quỷ Tiên, không biết sẽ có biểu hiện gì.

Liều mạng cùng Mặc Dạ sao? Cho dù lão có tu vi đủ cao, bên cạnh còn có một con dị thú vô cùng lợi hại, thì đi tìm Mặc Dạ gây phiền toái cũng vẫn là đi chịu chết.

Ngụy Phong nói xong, Tiểu Ngân cũng không quyết định thay Tề Hoan mà ngáng đầu lên nhìn nàng.

Đúng lúc Tề Hoan vừa ăn xong điểm tâm, tâm tình vẫn còn thoải mái,

“Đương nhiên có thể gặp, nếu như hẳn không phải người mà người muốn tìm, thì người định đền bù cho ta thế nào?”

Cho rằng Mặc Dạ nhà nàng là cái trắng sao, muốn gặp là gặp được chắc!

“Người dám nói điều kiện với ta?!” Ngụy Phong giận tím mặt, hành động này trong mắt lão quả thực là đại nghịch bất đạo.

“Không phải ta đã nói rồi sao, tại người điếc à?” Tề Hoan nghiêng đầu nhìn Ngụy Phong đang nhảy dựng lên, thật không nhìn ra hình tượng cao nhân mà giống như thằng hề thì đúng hơn.

Ngụy Phong bị kích thích đến cả người run run, thật muốn một phát chụp chết Tề Hoan, nàng và Tiểu Ngân có quan hệ vô cùng kỳ lạ, lão định mượn thân phận áp chế nàng nhưng nàng căn bản không hề kiêng nể lão.

“Người muốn thế nào?” Đã sống nhiều năm như vậy, Ngụy Phong cũng không vì mấy câu nói của Tề Hoan mà tức giận đến nóng nảy, lão nhẫn nại chờ Tề Hoan nói điều kiện.

Trên thực tế Ngụy Phong không nghĩ rằng Tề Hoan dám nói như vậy, nên mới nói muốn gặp Mặc Dạ. Bởi vì, lão căn bản không tin Mặc Dạ là Quỷ Tiên. Ai ngờ, lão lại đụng phải người như Tề Hoan.

“Ta cũng không có yêu cầu gì lớn, người nói lời xin lỗi là được rồi.”

“Không thể nào!” Bảo lão đi xin lỗi một nữ tiên nho nhỏ ư, nói đùa gì vậy.

“À, cũng phải, ngài quá tôn quý đi, chỉ sợ ta không chịu nổi. Nếu không được, vậy thì đổi lại.” Tề Hoan ra vẻ dễ thương lượng, “Bằng không, để Hỏa Như xin lỗi thay người?” Tề Hoan vắt chéo chân, ra vẻ tự đắc.

“Cái này. . . . .” Nếu đã nói ra, trước mặt nhiều người như vậy Ngụy Phong cũng không tiện đổi ý, “Được.”

“Ta muốn nàng xin lỗi ta trước mặt mọi người, người cũng biết đấy, ngày đó nàng vu oan cho ta.”

“Ta không vu oan cho người!” Cho dù là bây giờ, Hỏa Như vẫn cho rằng Tề Hoan có liên quan đến chuyện ca ca mình mất tích, nàng chỉ là không có chứng cứ mà thôi, nàng nhất định sẽ tìm được chứng cứ!! Hỏa Như cắn chặt

răng, trong lòng tràn đầy hận ý.

“Người có chứng cứ sao? Nếu không có chứng cứ tức là vu oan, nói xin lỗi ta đã là tiện nghi cho người rồi.” Tề Hoan ra vẻ ‘người còn phải cảm kích ta đây’ làm cho Hỏa Như thiếu chút nữa không để ý hình tượng đòi quyết đấu sinh tử với Tề Hoan. Nói xong, Tề Hoan cũng không để ý đến vẻ mặt Hỏa Như khó coi thế nào, đứng dậy đi ra ngoài.

“Người muốn đi đâu?” Thấy Tề Hoan muốn đi, Ngụy Phong lạnh lùng nói. “Không phải người muốn gặp tướng công của ta sao, ta đi tìm hấn. Hoặc là, người muốn đi theo nhìn dáng vẻ tướng công nhà ta không mặc xiêm y hả?” Tề Hoan cười như không cười.

“Đi nhanh về nhanh.” Ngụy Phong không kiên nhẫn khoát khoát tay áo. Liếc mắt nhìn Hỏa Như và Ngụy Phong, khóe miệng Tề Hoan khẽ nhếch lên rồi rời đi. Ngụy Phong này, rất thú vị.

Càng đến gần lão, nàng càng cảm nhận được linh khí hỗn độn.

Xem ra, sự xuất hiện của linh khí này nhất định có liên quan đến lão. Thậm chí rất có thể trên người lão có bảo bối cổ xưa gì đó cũng không chừng. Bảo bối cổ xưa mặc dù uy lực không bằng thần khí, nhưng cũng vô cùng khủng khiếp, chúng dù sao cũng chứa một năng lực rất kỳ lạ. Hiện nay căn bản không còn ai có thể tạo ra loại đồ vật này nữa, bởi vì luyện ra bảo bối cổ xưa cần linh khí hỗn độn, mà hiện giờ khu vực hỗn độn đã biến mất, còn có thể tìm thấy linh khí hỗn độn ở nơi nào được chứ.

Lúc Tề Hoan trở về phòng mình, Mặc Dạ vẫn đang nằm ngủ say trên giường như trước. Nàng cố ý dậm chân đi vào phòng, ai ngờ hấn vẫn không có chút phản ứng nào.

Chờ nàng đến gần, hấn vậy mà lại dám xoay người vào trong! Dám ỉnh nhìn lưng, không muốn sống nữa sao! Tề Hoan nghiêng răng kèn kẹt.

“Này, dậy.” Vươn ngón tay chọc vào vai Mặc Dạ, một lúc lâu vẫn không thấy hấn có phản ứng gì, lại tiếp tục chọc, hừ, không có chuyện gì luyện da thịt trên người cứng như thế làm gì a, mỗi lần cắn hấn làm răng nàng cũng đau.

Chấn trên người Mặc Dạ rơi xuống, lộ ra tám lưng rộng, ... Sau lưng còn có mấy vết hình như rết quen. . . . . Tề Hoan cúi đầu nhìn tay mình, làm bộ như không thấy.

“Thật sự còn đang ngủ sao?” Nàng ngồi bên giường, đầu nhỏ đưa tới trước mặt Mặc Dạ, phát hiện hai mắt Mặc Dạ nhắm nghiền, khóe miệng tạo thành một độ cong đẹp mắt. “Ngủ mà còn cười, hừ, không phải là nằm mơ cười vợ chứ.” Lâm bầm lâu bầu hồi lâu, Tề Hoan lại sáp khuôn mặt nhỏ nhắn tới gần, nhìn nam nhân nhà mình ngủ say.

Ai, ngày ngày ở chung một chỗ với Mặc Dạ, thật sự rất dễ tự ti. Cảm hấn nhọn hơn cảm mình, mắt thì to hơn mắt mình, lông mi cũng dài hơn của mình, mũi thì cao hơn mũi mình, miệng. . . . . cũng đẹp hơn, còn rất mê

người nữa.

Trộm hôn một cái cũng hay, nghĩ vậy, Tề Hoan len lén đưa khuôn nhỏ nhắn lại gần, chụt một cái

~~“Hôn trộm là không đúng đâu.” Không đợi cái miệng nhỏ nhắn của Tề Hoan chạm vào, nàng đột nhiên phát hiện mắt của Mặc Dạ đã mở ra. Xong đời, bị lừa rồi!

Không cho Tề Hoan cơ hội chạy trốn, Mặc Dạ đưa tay túm lấy Tề Hoan kéo về phía mình, sau đó tung người đè lên Tề Hoan.

“Sáng sớm đã len đi ra ngoài, trở về lại phi lễ với ta, nàng có ý đồ gì đây?”

Mặc Dạ vừa nói, ngón tay vừa khẽ vuốt qua mặt Tề Hoan, lặng lẽ trượt xuống chiếc cổ tuyết trắng non mịn của nàng.

“Chàng vừa tỉnh sao?! Chàng dám gạt ta!”

“Ừ, ta chỉ là tò mò muốn biết nàng định làm gì với ta thôi, không ngờ là định hôn trộm ta. Nương tử nếu muốn, cứ nói với vị phu một tiếng là được, không cần len lút đâu.” Mặc Dạ trêu chọc nàng, biết Tề Hoan hay thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ nhắn đã phỉm hồng. Đúng là rất khả ái, rất muốn một ngụm nuốt trọn.

Chương 220: Tông Lão Hội

Chương 220: Tông Lão Hội

Edit: Khuê Loạn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Không phải vậy, ta. . . . . chỉ là. . . . .” Tề Hoan bị ép đến nỗi nói cũng không mạch lạc.

Mặc Dạ cười như không cười, “Chỉ là muốn cho ta nếm thử xem cái miệng nhỏ của nàng có đủ ngọt hay không hả?” Mặc Dạ cúi đầu khẽ liếm cánh môi Tề Hoan, “Ừm, mùi vị đúng là không tồi.”

“Chàng đứng đắn một chút cho ta, ta có chuyện quan trọng muốn nói!” Tề Hoan dùng sức nện vào vai Mặc Dạ, tại sao lần nào người bị đùa giỡn cũng đều là nàng. Nghĩ đến mình muốn áp đảo cả Tiên giới cũng không hề gì, vậy tại sao lại quỳ gối dưới chân Mặc Dạ chứ!

Nhìn nương tử tâm tình bắt đầu trở nên không tốt, Mặc Dạ vội vàng thu hồi nụ cười sáng lạn trên mặt, vô cùng thành khẩn mở miệng, “Vậy nương tử có gì phân phó? Vi phu nhất định tận tâm tận lực.”

“Có một lão già muốn gặp chàng, lão cho rằng chàng là Quý Tiên, hừ hừ.”

Lại nói đây cũng không phải chuyện gì đáng lo ngại.

“Lão già? Tu vi thế nào?” Mặc Dạ nhướn mi.

“Ta cảm thấy, hẳn là lợi hại hơn Thần Tướng Thiên Phật một chút, bên cạnh lão còn có một con thú tướng mạo kỳ lạ, màu xanh biếc rất khó coi, con thú kia có tu vi tương xứng với Tiểu Ngân.”

Dĩ nhiên, Tề Hoan bây giờ cũng chỉ có thể nhìn thấy tu vi mà thôi, nếu thật sự đánh nhau, tu vi cao chưa chắc đã thắng, dù sao bây giờ ai mà chẳng có chút hậu chiêu chứ.

“Nhị trưởng lão của Tông lão các – Ngụy Phong, ai mời lão đến vậy?” Mặc Dạ tuy ở Tiên giới, nhưng dù sao Minh Vương cũng là cậu hần, hơn nữa hần lại là một trong số lão đại của Minh giới, những thứ cần biết hẳn vẫn đều biết rõ.

Không chỉ Tiên giới mới có Tông lão các, mà Minh giới cũng từng có, chẳng qua những người kia cuối cùng đều đã trở thành đồ bỏ cho Mặc Dạ dưới mười tám tầng Địa Ngục rồi. Không còn cách nào khác, Mặc Dạ ghét nhất là có người giơ tay múa chân trước mặt hần.

“Trừ Hỏa Như ra thì còn ai nữa. Tông lão các là cái gì vậy, sao trước nay ta

chưa từng thấy chàng chắc đến lần nào?” Tề Hoan không thèm đem xỉa hỏi lại, mắt nhìn mái tóc Mặc Dạ đang buông thõng trên mặt mình, nâng dùng ngón tay cuộn cuộn lại, sau đó lại thả ra.

“Đều là những nhân sĩ nhàm chán có tu vi dưới Thần Tướng, trên Thiên Tướng, nhưng cả đời này vĩnh viễn không có cách nào thăng cấp. Bọn họ rất thích định ra quy củ, giữ chức vệ đạo sĩ (*) của Tiên giới.” Trên khuôn mặt Mặc Dạ lộ ra vẻ khinh thường.

(*) vệ đạo sĩ: những người được cho là bảo vệ công lý, được quyền xét xử những kẻ có tội, làm trái quy củ, giống như toà án thẩm phán thời hiện đại. “Rất nhiều người sao?” Mấy người còn dễ nói, nếu là một đồng người thì Tề Hoan sẽ phải lo nghĩ một chút. Dù sao người ta cũng là nhân vật lớn a, đột nhiên mất tích hay gì gì đó, xử lý không xong sẽ gây ra chấn động lớn. “Không nhiều lắm, tầm năm sáu người mà thôi, sao, nâng cảm thấy hứng thú với lão ta à?” Nếu không có mục đích nhất định thì Tề Hoan tuyệt đối sẽ không hỏi về Ngụy Phong nhiều như vậy.

“..... Hình như trên người lão có bảo bối cổ xưa gì đó.” Tuy nói giết người đoạt bảo là chuyện không có đạo đức, nhưng lăn lộn ở Tiên giới lâu như vậy, ai còn quan tâm đến vấn đề đạo đức chứ, huống chi cho đến nay Tề Hoan chưa bao giờ cho rằng mình là người lương thiện gì.

Bảo bối cũng phải chọn người, huống chi Ngụy Phong vốn dĩ là tự đến gây phiền toái, không cần phải khách khí làm gì. Có trách thì phải trách lão không có chuyện gì mang bảo bối ra ngoài làm chi, còn bị Tề Hoan nhìn trúng.

“Sao lại đột nhiên muốn thứ đó vậy?” Mặc Dạ nhớ ra Tề Hoan xưa nay chưa từng có hứng thú với mấy loại đồ vật này, cho nâng Tiên khí cao cấp nhất, nâng căn bản cũng không thèm quan tâm, chỉ có mấy thứ Tiên y xinh đẹp mới có thể khiến nâng cảm thấy hứng thú mà thôi.

“Chỉ là muốn thôi, không được sao?”

“Được, dĩ nhiên là được, ta đi xử lý lão ta, né? Ai bảo lão ta dám cầm bảo bối cổ xưa còn dám khoe khoang trước mặt nương tử nhà ta chứ, quả thực là tội ác tày trời, có đúng không. ....” Mặc Dạ cười khế, đối với tất cả hành vi của Tề Hoan, hẳn lúc nào cũng dung túng.

“Hừ, đi thôi, lão ta muốn gặp chàng mà.” Tề Hoan đẩy Mặc Dạ ra khỏi người mình, rất may là Mặc Dạ vừa được nâng cho ăn no, nên bây giờ còn chưa có xu hướng biến thành người sói đâu.

“Ta sắp liêu mạng vì nâng đẩy, nương tử có phải nâng cũng nên biểu hiện một chút không?” Mặc Dạ vén chặn lên, không hề che dấu thân hình tráng kiện đẹp đẽ của mình trước mặt Tề Hoan, hay còn gọi là trần như nhộng.

“Chàng, chàng định làm gì?” Tề Hoan suýt nữa cắn đứt đầu lưỡi, vừa rồi còn khiêu khích hẳn, bây giờ thì bị đối lại rồi.

“..... Ta chỉ nhờ nương tử mặc quần áo vào giúp ta thôi, hay là, nâng

đang nghĩ đến vấn đề khác?” Mặc Dạ cười đến không có ý tốt.

“Không không không, dĩ nhiên không phải rồi.” Giải trừ cảnh báo, Tề Hoan vội vàng mặc quần áo cho Mặc Dạ, nàng muốn nhanh chóng mặc quần áo cho hắn, nhưng Mặc Dạ căn bản không phối hợp. Hai người mặc quần áo mất hơn nửa giờ đồng hồ, đầu hũ của Tề Hoan cũng bị ăn sạch.

Khó khăn lắm mới đợi được người đi ra, Phủ quản gia ở bên ngoài khuôn mặt sầm khỗ, tại sao người xui xẻo lại luôn là hắn đây.

“Phu nhân, đại nhân, mọi người đều đang chờ ngài.” Khi vừa gặp, quản gia vẫn không tin được hai người này là phu thê.

Phu thê trên Tiên giới vô cùng ít đôi lưỡng tình lương duyên, cho dù là lưỡng tình lương duyên nhưng trải qua bao nhiêu năm sợ rằng cũng sẽ dần dần trở nên chán ghét nhau, cảm thấy mệt mỏi. Nhưng nhìn hai vị này dường như mỗi ngày đều dính lấy nhau mà không hề cảm thấy phiền chán một chút nào.

“Đi thôi.” Tề Hoan kéo tay Mặc Dạ đi theo phía sau quản gia.

Mặc Dạ bước vào đại sảnh, Tiêu Ngân theo phản xạ đứng lên, Mặc Dạ chỉ gật đầu với hắn rồi ngồi xuống bên cạnh Tề Hoan.

Từ khi Mặc Dạ xuất hiện, Ngụy Phong vẫn dõi theo hắn, song không nhìn ra được chỗ nào không ổn. Điều kỳ lạ duy nhất là trên người Mặc Dạ có một cỗ hàn khí, khí tức này Ngụy Phong rất quen thuộc, bởi vì trên người lão cũng có một thứ mang khí tức y như vậy.

Địa đồ mở ra Tiên phủ, vật này ở Tiên giới có giá trị gần bằng Thần khí, trên người lão cũng có. Một Chân Quân tu vi bát trọng thiên rốt cuộc lấy được bản đồ này từ đâu?

“Người chính là tướng công của nàng?” Ngụy Phong thất thần nhìn Mặc Dạ hồi lâu, cuối cùng phát hiện tất cả mọi người đều nhìn lão chằm chằm, lúc này mới ho hai tiếng mở miệng hỏi.

“Đúng.” Mặc Dạ ngồi yên trên ghế, không hề có ý định đứng dậy chào hỏi.

“Lão xược, dám vô lễ với ta. Trong mắt ngươi không có Tông lão các sao, vậy thì ngươi cũng có thể mang lòng phản bội Tiên giới.” Mới chỉ nói hai câu, Ngụy Phong đã bắt đầu gây khó dễ, có điều cái mũ chụp này cũng thật lớn đi.

Mặc Dạ nhướn mày, “Sao ta lại không biết, Tông lão các có thể đại biểu cho cả Tiên giới từ khi nào vậy, các ngươi có thể thay thế tứ đại Thần Tướng sao?” Đầu võ mồm với Mặc Dạ, ngay cả Tề Hoan cũng chưa từng thắng nổi, cho dù thắng thì cũng là nhờ ăn quịt, Ngụy Phong muốn chiếm tiện nghi của Mặc Dạ ư, sợ rằng còn phải tu luyện thêm mấy vạn năm nữa. “Hừ, miệng lưỡi giáo hoạt!” Sau khi nhìn thấy Mặc Dạ, Ngụy Phong đã nổi lên chút toan tính.

Bởi vì trên người hắn không có chút hơi thở nào của Minh giới, nhưng lão lại cảm giác được trên người hắn có địa đồ, Ngụy Phong nhất thời nảy sinh

tâm tư.

Sở dĩ Tông lão hội luôn bị tứ đại Thần Tướng chèn ép, còn không phải vì trong tay không có Thần khí uy lực cường đại sao. Trong tay bọn họ chỉ có vài món bảo bối cổ xưa, nhưng so với Thần khí thì vẫn còn kém một khoảng.

Nếu như có thể lấy được địa đồ trong tay Mặc Dạ. . . . . Đợi đến khi tìm được Tiên phủ, lấy được Thần khí bên trong, thì bọn họ cần gì phải lo lắng đến hai tên Thần Tướng cuồng vọng kia nữa.

“Người người cũng đã nhìn thấy, tướng công ta có phải là Quỷ Tiên hay không thì người cũng đã rõ rồi.” Tề Hoan không nhịn được mở miệng.

“Hắn thật sự không phải Quỷ Tiên, nhưng trên người hắn có đồ của Tông lão hội ta, ta muốn biết làm sao mà hắn có được vật kia.” Giọng nói của Ngụy Phong vừa thay đổi, vẻ mặt cũng trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Ngụy Phong thật ra cũng rất sợ mảnh bản đồ kia bị người khác cướp đi, nhưng trước mắt ngoại trừ Minh Hỏa và đệ nhất Thần Tướng ra thì còn chưa có kẻ nào dám cướp đồ trong tay lão. Cho nên, dù lão lấy đi bản đồ thì cũng không có ai dám nói gì.

Về phần Mặc Dạ, chỉ có thể nói hắn xui xẻo mà thôi, ai bảo trên người hắn có đồ mình nhìn trúng chứ.

Nghe lời Ngụy Phong nói, không riêng gì Tề Hoan, ngay cả Tiểu Ngân cũng thay đổi sắc mặt. Dĩ nhiên, sở dĩ hắn thay đổi sắc mặt là bởi vì hắn biết Ngụy Phong này sợ rằng sẽ không sống được lâu nữa. Chỉ hy vọng Mặc Dạ không nên nhất thời kích động ra tay giết người ở chỗ hắn.

Thủ đoạn của Mặc Dạ tuyệt đối còn ngoan độc hơn cả hắn, chẳng qua Mặc Dạ chưa từng thể hiện ra trước mặt Tề Hoan mà thôi, nếu không thì tại sao những Quỷ Vương Quỷ Tướng dưới mười tám tầng Địa Ngục lại tôn Mặc Dạ làm tổ tông chứ.

Đám ác quỷ đó cũng không phải thứ tốt lành gì, lấy đức thu phục người u, đều là giả dối hết, ở chỗ như Minh giới, nắm đám người nào lớn, người đó chính là lão đại, chính là cha.

Theo suy đoán của Tiểu Ngân, sau khi trông coi mười tám tầng Địa Ngục, Mặc Dạ đã dọn dẹp bớt một nửa lũ quỷ ở đó.

“Người muốn thế nào?” Mặc Dạ cũng tỏ vẻ tốt tính, thoải mái ngồi trên ghế, giọng nói bình tĩnh, sắc mặt không có chút thay đổi nào. Ngụy Phong rốt cuộc có chủ ý gì, hắn đều hiểu. Chẳng qua là vì mảnh địa đồ lần trước hắn và Tề Hoan lấy được ở thành Kinh Lô mà thôi, lần này vì che dấu khí tức trên người, Mặc Dạ đã đem mảnh địa đồ đó bỏ vào trong nhẫn trữ vật, hàn khí trên đó sẽ che dấu oán khí trên người hắn. Nếu không chuẩn bị trước sẽ bị người khác chú ý.

“Giao đồ vật ra đây, sau đó trở về Tông lão hội với ta.” Ngụy Phong tỏ vẻ ‘đây là vinh hạnh của người’, Tề Hoan nhìn thấy mà quả thực rất muốn đi

tới xé nát mặt lão.

Với lá gan của lão, còn dám đánh chủ ý đến nam nhân của nàng. Cho dù trong lòng vẫn hiểu Ngụy Phong tuyệt đối không thể làm gì được Mặc Dạ, nhưng Tề Hoan vẫn cảm thấy không thể kìm nén được cơn tức giận.

“Sau đó thì sao?”

“Nếu như sau khi chúng ta điều tra xong vật kia không phải do người lấy trộm từ Tông lão hội, chúng ta sẽ cho người được chết tử tế.”

“..... Người cảm thấy ta sẽ đáp ứng sao?” Nghe Ngụy Phong nói xong, Mặc Dạ hơi thả lỏng người, tựa lưng vào ghế ngồi, hai tay để ở một chỗ, nhìn thẳng về phía Ngụy Phong ngồi đối diện.

“Không đáp ứng cũng được, như vậy, Tông lão hội sẽ trực tiếp thi hành lệnh Tắt Sắt với người. Cho dù phía sau người là đệ nhất Thần Tướng thì cũng không thể giúp được gì, trừ phi đệ nhất Thần Tướng ngày ngày đi theo bảo vệ người.” Những lời này của Ngụy Phong hoàn toàn là nói cho Tiểu Ngân nghe, nếu Mặc Dạ ở lại Ngân phủ, tất nhiên có quan hệ không tầm thường, Tiểu Ngân mà ra tay sẽ làm hỏng chuyện của lão, đây là Ngụy Phong phòng ngừa chu đáo.

Những lời Ngụy Phong nói làm cho Mặc Dạ khẽ nhếch miệng, “Đã như vậy thì ta sẽ đi cùng người một chuyến xem sao.”

“Hừ, coi như người biết điều, Bích Sư, người ở lại, không được để nữ nhân này chạy mất, nghe rõ chưa?”

Con dị thú vẫn đi theo sau Ngụy Phong rống lên một tiếng, gật đầu.

Chương 221: Thần Tướng Thứ Năm

Chương 221: Thần Tướng Thứ Năm

Edit: Tiểu Ly

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Từ đầu đến cuối, trên mặt Tề Hoan vẫn không lộ ra chút biểu hiện lo lắng hay sợ hãi gì. Phải biết rằng, Tông Lão Hội kia chính là chỗ đi vào được nhưng không ra được, đây là điều cả Tiên giới đều biết rõ, vậy tại sao Tề Hoan lại không hề khẩn trương, người kia không phải là tướng công của nàng sao? Một nỗi nghi ngờ dâng lên trong lòng Hỏa Như.

“Ta ra ngoài trước.” Liếc nhìn Tiểu Ngân một cái, Tề Hoan đứng dậy đi ra ngoài. Con Bích Sư mà Ngụy Phong để lại cũng đi theo sau lưng Tề Hoan, tiểu hồ ly thấy thế, lông toàn thân lập tức dựng đứng. Nếu không phải thân hình nó quá nhỏ thì thật sự rất có lực uy hiếp.

Bích Sư dường như cũng nhận ra địch ý của tiểu hồ ly, quay đầu lại gầm nhẹ một tiếng. Nếu là loại thú khác, chỉ cần nghe một tiếng rống như thế đã sớm gục xuống thần phục rồi, trái lại tiểu hồ ly chẳng những không cúi đầu, mà toàn thân cao thấp còn toát ra một ngọn lửa màu vàng nhạt, quần áo trước ngực Tiểu Ngân bị ngọn lửa kia đốt thành một lỗ thủng.

Lần này thì hay rồi, Tề Hoan còn chưa làm gì, vậy mà hồ ly nhà nàng đã bắt đầu tức giận.

“Bích Sư, người đừng có láo xược!” Vì phòng ngừa toàn bộ quần áo mình bị thiêu cháy, Tiểu Ngân chỉ đành nâng tiểu hồ ly lên, cũng may da rắn của hắn khá cứng nên không bị đốt ra mùi khét gì, nhưng cảm giác nóng rực này vẫn làm cho động vật máu lạnh trời sinh như Tiểu Ngân cảm thấy khó chịu.

Xem ra Bích Sư vẫn rất sợ Tiểu Ngân, tuy rằng tu vi của nó và Tiểu Ngân ngang nhau, nhưng Tiểu Ngân vừa dứt lời, Bích Sư liền rống to lên một tiếng, rồi quay đầu thu khí thế trên người lại, không hề nhìn tiểu hồ ly nữa. Song hồ ly mà Tề Hoan nuôi bản chính là loại thú không buông tha cho người khác, Bích Sư nhượng bộ, nó còn chưa đồng ý đâu. Từ lúc đến đây tiểu hồ ly đã nhẫn một bụng lửa giận rồi, mặc kệ Bích Sư lùi bước, nó chỉ biết là bây giờ nó đang vô cùng khó chịu, con thú chết tiệt này lại còn dám đi theo Tề Hoan, nó chỉ là tiện thể trút giận mà thôi.

Nhảy khỏi tay của Tiểu Ngân, thân thể tiểu hồ ly lập tức lớn lên giữa không

trung, chín cái đuôi với chín màu sắc khác nhau tung bay uồn lượn, chẳng qua lân này không có lông vũ trên đỉnh đầu nữa, ngược lại là giữa trán nó xuất hiện thêm ba vệt màu vàng.

“Cửu Vĩ Thiên Hồ!” Sau khi trông thấy tiểu hồ ly khôi phục nguyên dạng, miệng Bích Sư đột nhiên phun ra tiếng người, trong đôi mắt chợt nổi lên sát cơ. Về mặt toàn bộ mọi người trong phủ ngay giờ phút này cũng ít nhiều thay đổi, bọn họ đều cảm nhận được hơi thở thuộc về Cửu Vĩ Thiên Hồ.

“Nhận ra ta là tốt rồi, cũng đỡ cho ngươi phải chết mà không nhắm mắt” Giọng nói trong trẻo của tiểu hồ ly truyền ra, mang theo vài phần khinh thường. Nam chủ nhân nhà nó đã dẫn lão già Ngụy Phong kia đi rồi, chắc hẳn lão già đó cũng không còn giá trị sống sót nào nữa, để cho dứt khoát, nó cũng giải quyết luôn con thú này là được.

Cũng không biết Bích Sư có thù hận gì với Cửu Vĩ Thiên Hồ, tiểu hồ ly vừa nói xong, hai con thú đã lập tức đánh nhau. Cũng may Tề Hoan phản ứng nhanh, trước hết chạy ra khỏi đó đầu tiên, nên không nhìn thấy đại sảnh bị huỷ hoại.

Tiểu Ngân cũng đi ra ngay sau đó, tùy ý bố trí lại đại sảnh đã bị phá hủy hoàn toàn.

“Lo lắng à?” Tề Hoan đứng bên cạnh Tiểu Ngân, giống như có điều suy nghĩ nhìn tiểu hồ ly, còn cả con Bích Sư kia nữa.

“Tu vi của Bích Sư ngang bằng ta.” Tiểu Ngân mặc dù không nói thẳng nhưng cũng đủ để biểu đạt cảm xúc lo lắng của mình.

“Ngươi quá coi thường nó rồi.” Từ sau lần trước trở về điện Lôi Thần một chuyến, trên thân thể tiểu hồ ly đã chậm rãi biến đổi, thỉnh thoảng trong lúc nó tu luyện còn có thể vô ý phun ra chút Thái Dương Chân Hỏa.

Nếu bây giờ tiểu hồ ly vận dụng năng lực của Tam Túc Kim Ô, thì chỉ e Bích Sư căn bản sẽ không tránh khỏi.

“Nhìn cho kỹ đi, nếu tiểu hồ ly không thắng được thì ngươi lên.” Tề Hoan vỗ vỗ bả vai Tiểu Ngân, xoay người rời đi.

“.....”

Tốt xấu gì hẳn cũng là thiên tướng, lại liên thủ với Cửu Vĩ Thiên Hồ bắt nạt một con Bích Sư, như vậy cũng hơi quá đáng rồi. Sau khi đưa mắt nhìn Tề Hoan rời đi, Tiểu Ngân quay đầu lại nhìn đại sảnh, trong mắt vẫn lạnh băng như trước, sao phải đợi tiểu hồ ly không thắng được, bây giờ nếu hai người liên thủ với nhau, sợ rằng cho dù Bích Sư có chín cái mạng cũng không thoát nổi!

Bích Sư có nằm mơ cũng không ngờ, mới đánh được một nửa vậy mà Tiểu Ngân lại không biết xấu hổ xen vào, chỉ đối phó một con tiểu hồ ly, nó đã phải cố gắng hết sức, bây giờ còn thêm một Tiểu Ngân nữa, đây không phải là muốn nó chết sao.

Sau khi Tiểu Ngân gia nhập cuộc chiến, Bích Sư không nói hai lời quay đầu

bỏ chạy.

Không thể không nói, tốc độ của Bích Su thật sự rất nhanh, cho dù là tốc độ của Tiểu Ngân cũng không theo kịp. Đáng tiếc, nó không ngờ ở phía trước vậy mà đã sớm có một tấm lưới giăng giữa đường chờ nó nhảy vào.

Hai tay Tề Hoan vừa thu lại, địa võng lập tức thắt chặt, mặc cho Bích Su giãy dụa thế nào cũng không thể vụng ra khỏi tấm lưới màu đỏ như máu kia. Bích Su cũng không ngờ, Tiểu Ngân đã quang minh chính đại đối phó nó, điều này có nghĩa là hẳn căn bản cô ý muốn giết mình, trốn không thoát thì nó chắc chắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

“Ngân, người giết ta thì chính là đối địch với Tông Lão Hội!” Lực xuyên thấu từ tiếng gầm của Bích Su vẫn tương đối mạnh, toàn bộ mọi người trong phủ thành chủ đều nghe được giọng nói của nó.

“Tông Lão Hội đến dự hôn lễ lại ý đồ cướp đoạt tân nương tử, người cảm thấy mối thù của chúng ta còn chưa đủ sâu sao.” Giọng Tiểu Ngân không lớn, nhưng thực sự có thể làm cho tất cả mọi người nghe thấy rõ ràng.

Tề Hoan nhướn mày, cười như không cười nhìn vào mắt Tiểu Ngân, thẳng nhóc này thật đủ vô sỉ, kỹ thuật vu oan hãm hại thế nhưng còn tương xứng với nàng, không chỉ xử lý Hỏa Như, còn có thể dùng lời đồn nhảm khiến Ngụy Phong chết đuối, đương nhiên, lời đồn về một người đã chết đối với hẳn cũng chẳng thể gây hại gì.

Vốn Tiểu Ngân cũng không ngại lấy Hỏa Như, nhưng hành vi của nàng ta đã chạm vào điểm máu chốt của Tiểu Ngân, hẳn và Hỏa Nha vốn không có cảm tình gì, việc chăm sóc muội muội của Hỏa Nha không thuộc bổn phận của hẳn, lúc trước hẳn thay nàng ngăn cản những lời đồn kia đã là tốt lắm rồi.

“Không biết mùi vị của Bích Su thế nào nhỉ, ta chưa được hưởng qua đâu đấy.” Nhìn Bích Su đang vụng vẩy trong địa võng, tâm tình Tề Hoan cũng không tệ. Thoạt nhìn chắc hẳn là dị thú thời Thượng Cổ đây, nghe nói chỉ cần ăn thịt loại thú này là có thể đạt được không ít chỗ tốt. Nghĩ tới đây, ánh mắt Tề Hoan nhìn sang Tiểu Ngân, đáng tiếc, con rắn này lại không thể ăn.

“Hương vị khá tốt.” Bôn chân tiểu hồ ly đáp xuống đất, há mồm phun ra một đám lửa màu vàng, bay thẳng đến thiêu đốt địa võng. Nó biết rõ độ rắn chắc của địa võng, hương hồ cái lưới này cũng không phải đồ vật thực sự, chỉ cần bên trong Trấn Lôi Thạch còn lực lôi điện thì căn bản sẽ không bị phá, lửa của nó chỉ có thể giết chết Bích Su bên trong mà thôi.

Nhưng ngọn lửa kia còn chưa đốt tới trên người Bích Su đã bị cản lại. Một cái kính màu bạc mang phong cách cổ xưa đột nhiên hiện ra trước người Bích Su, đồng thời còn có thân tượng Thiên Phật và một nam tử trung niên mặc đồ đen xuất hiện.

Ánh mắt Tiểu Ngân chỉ đảo qua Thiên Phật, rồi dừng lại trên người nam tử trung niên kia một lúc.

“Ngân thiên . . . . . Không, không, phải gọi là Ngân thần tướng rồi, chúc mừng, không hồ là đẳng xà dị chủng thời Thượng Cổ, vậy mà có thể tu luyện tới trình độ này.” Người đang nói chuyện chính là nam tử trung niên mặc đồ đen kia, hắn vừa mở miệng đã lập tức làm tất cả mọi người ở đây chấn động.

Sắc mặt Tề Hoan lại càng quý dị, thần tướng? Tiểu Ngân đã tu thành thần tướng rồi sao? Không phải chứ, hắn cũng đã quá khoa trương rồi.

“Ánh mắt Nhị trưởng lão thật tốt.” Dứt lời, khí thế trên người Tiểu Ngân đột nhiên biến đổi, Tề Hoan lập tức có thể cảm giác được một không gian dày đặc hàn ý đang bao phủ quanh mình, đây là lĩnh vực của Tiểu Ngân, là một lĩnh vực vô cùng hoàn thiện.

Trong lòng Tề Hoàn khẽ động, lĩnh vực của nàng cũng xuất hiện xung quanh thân thể, không lớn, chỉ đủ để đặt mình ra bên ngoài lĩnh vực của Tiểu Ngân. Tề Hoan vốn còn chưa luyện tập sử dụng lĩnh vực thành thạo, nhưng từ khi Phật tự trong não bắt đầu biến hóa, nàng lại phát hiện mình đã bắt đầu nắm giữ thành thạo lĩnh vực, tuy chưa thể bao phủ toàn bộ thành như Tiểu Ngân, nhưng đã có thể bao trùm toàn bộ phủ thành chủ rồi.

Tiến vào bên trong lĩnh vực của người khác là một hành vi vô cùng nguy hiểm, Thiên Phật và Nhị trưởng lão đều lập tức mở ra lĩnh vực của mình.

Nhị trưởng lão kia tuy rằng không phải thần tướng, thế nhưng gã dường như đã nghiên cứu về phương diện này rất kỹ càng, phạm vi lĩnh vực của gã vậy mà có thể sánh ngang Tiểu Ngân. Trái lại là Thiên Phật, nếu mang ra so sánh thì thật đúng là xấu hổ chết người, dù gì cũng là một thần tướng đã có uy tín lâu năm, vậy mà so ra còn kém hai người bọn họ.

Kỳ thật bây giờ nổi khiếp sợ trong lòng Nhị trưởng lão cũng không phải do Tiểu Ngân đột nhiên tấn chức thần tướng, dù sao tiềm lực của Tiểu Ngân vẫn còn, hắn tấn chức chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, điều gã không ngờ chính là Tề Hoan ở bên cạnh Tiểu Ngân thế nhưng có thể mở ra lĩnh vực, hơn nữa đã không chế được rất thành thạo.

“Ta nói này, khoe khoang đủ rồi thì nên thu lại đi, sao ngươi có thể làm cho lĩnh vực của mình lạnh như vậy.” Tề Hoan phàn nàn nói, tu vi của nàng không bằng Tiểu Ngân, nhưng chữ Phật “Úm” trong cơ thể kia vẫn luôn chống đỡ lĩnh vực, khiến cho lĩnh vực của Tiểu Ngân căn bản không thể làm gì được nàng, ngược lại là cái hàn khí này lại làm cho toàn thân Tề Hoan rét run.

Tiểu Ngân liếc Tề Hoan một cái, chậm rãi thu hồi lĩnh vực, Thiên Phật và gã Nhị trưởng lão kia cũng dần dần thu hồi lĩnh vực của mình.

“Các ngươi cứ nói chuyện, ta trở về nướng thịt.” Tề Hoan khẽ vươn tay, địa võng đang trôi Bích Sư bay về phía nàng, chỉ có Tề Hoan vẫn chưa thu lại lĩnh vực của mình, không phải nàng không muốn, mà là uy hiếp vừa rồi của ba người này khá lớn, một phần nhỏ quý vực Mặc Dạ lưu lại kia đã bắt đầu

rục rịch, Tề Hoan đang định tìm một chỗ không người để thu nó vào.

“Lớn mật, còn không dừng tay.” Phát hiện Tề Hoan vẫn còn đánh chủ ý lên Bích Sư, sắc mặt Thiên Phật biến đổi, cũng mặc kệ việc mình làm có đánh mất thân phận hay không, tấm gương màu bạc đánh về phía Tề Hoan. Thật ra, trong lòng hắn muốn mượn cái thần khí này để trực tiếp giết chết Tề Hoan. Lần trước không giết được nàng đã khiến hắn mất mặt, lần này, hắn tuyệt đối không thể buông tha nàng đơn giản như vậy.

Thần khí? Sau khi tấm gương kia xâm nhập vào lĩnh vực của Tề Hoan, Tề Hoan cũng cảm giác được đồ vật này phát ra khí tức rất khủng bố, một thần khí do thân tướng đánh với, Tề Hoan cũng không hứng thú lấy cứng chọi cứng.

Nàng vừa định trốn, ai ngờ lĩnh vực của nàng đã lập tức biến thành một quang cảnh khác, vô số oan hồn từ lòng đất bò ra, không gian lĩnh vực tràn đầy chim chóc hoa lá đẹp như tranh vẽ mà Tề Hoan tự mình trang trí đã không còn tung tích.

Đây là một phân lĩnh vực được Mặc Dạ dung hợp cùng nàng – quý vực mà chỉ Quỷ Tiên mới có.

Tấm gương mang cấp bậc thần khí kia được gọi là Chiếu Nhật Kính, tục truyền do Tam Túc Kim Ô dùng Thái Dương Chân Hỏa nóng nhất luyện chế suốt 999 năm mới chế thành, loại thần khí này không có nhược điểm gì, nhưng nó mang chính khí mười phần, sau khi tiến vào nơi dơ bẩn như quý vực này thì rất dễ bị làm bẩn.

Nhưng đây cũng không phải là lĩnh vực của Tề Hoan, tác dụng với nó tuy rất nhỏ thế nhưng Thiên Phật cũng cảm nhận được, Chiếu Nhật Kính cực kì kiêng kỵ với lĩnh vực đột nhiên biến hóa này của Tề Hoan.

Chương 222: Ai Là Kẻ Bị Loại?

Chương 222: Ai Là Kẻ Bị Loại?

Edit: Tiểu Ly

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Tốc độ bay về quỹ vực của Chiếu Nhật Kính bắt đầu giảm . . . Cho đến cuối cùng không còn một tiếng động nào.

Hơn nữa, màu bạc bên trên mặt kính đột nhiên hiện lên vô số tơ máu, những tơ máu kia lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được bắt đầu quấn lấy Chiếu Nhật Kính.

Thiên Phật nhìn thấy tình huống này, trong lòng cả kinh, không nghĩ tới lĩnh vực của Tề Hoan vậy mà có thể làm bản được thần khí.

Khó khăn lắm mới có được một cái thần khí, Thiên Phật tất nhiên sẽ không bỏ mặc để nó bị hủy như thế, vội vàng thu Chiếu Nhật Kính trở về.

Hắn thu Chiếu Nhật Kính lại, Tề Hoan cũng không đuổi theo, không phải nàng không muốn, vấn đề là phạm vi của quỹ vực cũng chỉ lớn từng này, không thể khuếch trương ra bên ngoài được, quỹ vực này là Mặc Dạ lưu lại để bảo hộ Tề Hoan mà thôi.

Thoạt nhìn tu vi chỉ có nhất trọng thiên, vậy mà lại có thể thả ra lĩnh vực, trong lúc nhất thời, Nhị trưởng lão cũng không thể nào nhìn thấu được Tề Hoan, vậy nên cũng không dám cuồng vọng như vừa rồi nữa.

Nếu chỉ có một mình Tiểu Ngân, hắn và Thiên Phật có lẽ còn áp chế được, nhưng bây giờ bên cạnh Tiểu Ngân đã có người giúp đỡ, thì mọi chuyện đã không thể nắm chắc được nữa.

Sau khi Chiếu Nhật Kính di chuyển, quỹ vực cũng chậm rãi biến mất, ngay cả Tiểu Ngân cũng cảm thấy nhẹ nhõm một hồi, không thể không nói, áp lực mà quỹ vực mang lại cho người ta quả thật quá lớn, hơn nữa, khí tức này lại vừa vận khắc chế tiên khí.

“Hai vị đến phủ của ta là để gây phiền toái hay sao?” Nhìn thấy tất cả mọi người đều đã tỉnh táo lại, lúc này Tiểu Ngân mới mở miệng.

“Đương nhiên không phải, những chuyện vừa rồi chỉ là hiểu lầm thôi.” Nhị trưởng lão ngược lại vẫn còn chút đầu óc, mắt thấy tình thế bất lợi với mình, gã lập tức thay đổi thái độ, “Nhưng con Bích Sư kia thật sự là linh thú mà Tông Lão Hội ta nuôi dưỡng, mong rằng cô nương hạ thủ lưu tình.” Bây giờ lại bắt đầu kêu cô nương, vừa rồi còn giở trò cơ mà. Tề Hoan

nhếch miệng, bàn tay nắm đĩa võng vẫn không hề nhúc nhích. Gã nói cho là cho sao, thật đúng là tự nâng mình thành đại nhân vật rồi.

“Nhị trưởng lão. . . . .” Sắc mặt Thiên Phật thay đổi, mục đích hẳn tới nơi này chính là vì diệt trừ Tề Hoan, không nghĩ tới thực lực của Tề Hoan còn cao hơn vài phần so với tưởng tượng của mình, hơn nữa, hẳn căn bản không ngờ Tiểu Ngân vậy mà đột phá đến ranh giới, đạt thành vị trí thần tướng. Nhị trưởng lão cho Thiên Phật một ánh mắt an tâm chớ vội, sau đó mỉm cười nhìn về phía Tề Hoan, “Cô nương, con Bích Sư này mặc dù là linh thú Thượng Cổ, nhưng một khi nó đã nhận chủ thì tuyệt đối sẽ không thay đổi, cho dù cô có lòng nuôi nó, chỉ sợ cũng không phải là kẻ lâu dài.”

Người bình thường nhìn thấy Tề Hoan tỏ vẻ thích thú thèm thuồng, đều đoán rằng Tề Hoan muốn không chế con linh thú này, cũng chỉ có tiểu hồ ly và Tiểu Ngân hiểu rõ, Tề Hoan là vì trông thấy thức ăn ngon nên mới tỏ ra cao hứng như vậy.

“Ta không có ý định nuôi nó.” Tề Hoan quay đầu nhìn Bích Sư, sủng vật xấu xí như vậy, chỉ cần nhìn thấy thôi buổi tối đã mơ ác mộng rồi, ánh mắt của nàng mới không kém như vậy đâu. Chỉ là, nếu như thịt nó ngon, thì Tề Hoan cũng có thể cố gắng ca ngợi nó một chút.

“Đã như vậy, kính xin cô nương hạ thủ lưu tình.” Giọng điệu nhị trưởng lão cũng coi như vô cùng khách khí, nhưng nét mặt gã vẫn có vẻ cao hơn người ta một bậc, cũng không có cách nào, gã vẫn quen thói đứng ở phía trên nhìn xuống muôn dân trăm họ, chỉ trong một lúc thì không tài nào sửa được.

“Người nói Bích Sư là của Tông Lão Hội các người, có chứng cứ gì không, rõ ràng là ta bắt được nó ở trên đường mà.” Tề Hoan căn bản không phân rõ phải trái với Nhị trưởng lão, ai càn quấy còn chưa biết đâu, hơn nữa bọn hắn căn bản chính là đến gây phiền toái đấy, tính tình Tề Hoan mới không tốt đến mức theo chân bọn họ nói chuyện lễ phép như vậy đâu.

Vai nhị trưởng lão bỗng nhiên nhúc nhích một chút: “Toàn bộ Tiên Giới ai cũng biết, con Bích Sư này là linh thú khế ước của Ngụy Phong trưởng lão thuộc Tông Lão Hội ta.”

“Người có chứng cứ không?” Về mặt Tề Hoan quý dị nhìn thoáng qua Bích Sư đang ở bên trong đĩa võng, Bích Sư mang vẻ mặt lo lắng, đang há to mồm định nói chuyện, thế nhưng cho dù nó cố gắng thế nào cũng vẫn không thể nói ra một tiếng nào.

Tề Hoan cười lạnh, đã vào tay nàng còn dám không an phận, vậy thì cũng đừng trách nàng tâm ngoan thủ lạt.

“Cái này. . . . .” Bây giờ Ngụy Phong không ở đây, Bích Sư lại không nói câu nào, Nhị trưởng lão thật sự không tìm ra căn cứ xác thực chứng minh Bích Sư có quan hệ với bọn họ. Gã há miệng muốn nói, nhưng lại không biết phải nói gì cho phải.

“Nhị trưởng lão, ta nhớ ra rồi, lĩnh vực nữ tử này vừa dùng chính quý vực

mà chỉ Quỷ Tiên mới có, nàng quả thật là gian tặc Quỷ Tiên phái tới.” Thiên Phật dù sao cũng đã đi qua Minh giới một lần, mặc dù vẫn chưa trông thấy Mặc Dạ, nhưng lĩnh vực của Minh Vương và Mặc Dạ thật ra cũng không chênh nhau quá nhiều. Vừa rồi oán khí trong lĩnh vực kia quả thật quá kinh người, Chiếu Nhật Kính trên tay hắn đến bây giờ vẫn còn run nhè nhẹ, dường như đã phải chịu tổn thương rất lớn. Thiên Phật lập tức nhớ tới cái quỷ vực có thể làm dơ bản thân khí trong truyền thuyết kia.

Nhị trưởng lão nghe thấy lời Thiên Phật nói, sắc mặt lập tức sa sầm. Minh giới qua lại thân thiết với Ma giới, quan hệ với Tiên Giới tuy rằng không đến tình trạng nhất định phải gây chiến, nhưng thực sự luôn không tốt, nếu lời Thiên Phật nói là thật, vậy thì nữ nhân này ắt phải trừ khử.

“Rốt cuộc có phải hay không, đợi ta xem xét một lượt sẽ biết.” Chỉ dùng mắt nhìn thì Nhị trưởng lão không thể nhìn thấu được Tề Hoan, thế nhưng ngược lại, gã có một năng lực đặc thù, chỉ cần đụng phải đối phương là có thể phát hiện ra công pháp đối phương tu luyện từ giới nào truyền đến.

Nhị trưởng lão nói xong, thân hình lóe lên trực tiếp nhảy đến trước mặt Tề Hoan, thò tay đặt lên vai nàng.

Trong mắt Tề Hoan lóe lên ánh sáng lạnh, không đợi bàn tay Nhị trưởng lão đặt lên, xung quanh người nàng đã xuất hiện một tầng ánh sáng màu xanh nhạt nhạt. Nhị trưởng lão có thể không biết ánh sáng màu xanh này, thế nhưng Thiên Phật lại biết, hắn lập tức hô lên: “Không thể!”

Đáng tiếc tốc độ của hắn hơi chậm rồi, bàn tay kia của Nhị trưởng lão vừa đặt xuống, cái gì cũng chưa cảm giác được đã phát hiện cánh tay mình lập tức bị những tia sáng màu xanh kia quán đến, sau đó một tiếng hét muồn màng vang lên, cánh tay của gã bị nổ đến máu thịt bay tứ tung.

“Úm!” —— Thừa dịp gã bị thương lấy mạng của gã, Nhị trưởng lão còn chưa kịp phản ứng, Tề Hoan đã chu miệng, nguyên một dòng chữ cực nhỏ màu vàng bay ra từ trong miệng nàng, quân lầy Nhị trưởng lão lại. Dòng chữ vàng kia chui vào trong lỗ tai gã, tuy rằng thoát nhìn không dọa người cho lắm, nhưng chỉ cần nhìn sắc mặt của Nhị trưởng lão thôi là biết rõ bây giờ gã tuyệt đối không thoải mái chút nào.

Hiện nay năng lực không chế Nhất Tự Chân Ngôn trên Thiên Bi của Tề Hoan đã mạnh hơn không ít, tối thiểu cũng không xuất hiện tình trạng vừa há mồm đã đánh ngã cả một nhóm người, nhưng nàng tiêu hao cũng không ít sức lực, một chữ này vừa đi ra đã tiêu tốn hết trọn vẹn tám phần lực lôi điện trong cơ thể nàng.

“AAAA!” Nhị trưởng lão ban đầu chỉ là vẻ mặt thống khổ, sau đó lại giống như một tên điên, một tay bịt lỗ tai, những chữ nhỏ màu vàng quán đầy trên người gã, một cánh tay khác đã bị nổ rơi mất, không cách nào bịt hai lỗ tai lại, những chữ nhỏ kia vẫn như trước tiếp tục chui vào trong đầu.

“Nhị trưởng lão.” Thiên Phật thấy bộ dạng này của Nhị trưởng lão, trong

lòng vô cùng khiếp sợ, lúc trước, bởi vì năng lực không chế lực lôi điện của Tề Hoan thật sự quá mạnh nên hắn đã tận lực đánh giá cao thực lực của Tề Hoan, nhưng bây giờ xem ra, mình vẫn như trước đã đánh giá thấp nàng rồi. Đây là công pháp gì, hắn vậy mà chưa từng thấy qua.

Đừng nói là Thiên Phật, ngay cả chính bản thân Tề Hoan cũng không biết công pháp vừa rồi mình dùng là cái gì. Ngoại trừ Thượng Cổ đại thần lập ra Thiên Bi, căn bản không ai nghĩ tới, lưu lại trên Thiên Bi chính là Thượng Cổ truyền thế – Lục Tự Chân Ngôn, dùng để trấn áp tất cả những sinh linh thời kỳ Hỗn Độn, đáng tiếc là Lục Đạo Thiên Bi kia đã bị phá hoại, nếu không thì những người phía dưới Thiên Bi làm sao có thể chạy được đến đây.

Lục Tự Chân Ngôn vốn không phải cứ muốn là có thể tu luyện được, để có được Chân Ngôn thì cần phải đạt được Thượng Cổ truyền thừa, Tề Hoan cũng không phải là người thừa kế, nhưng bởi vì đã từng tu luyện Lục Chi Đạo, có lục đạo chi lực nên mới có được sự thừa nhận của Lục Tự Chân Ngôn. Nàng bây giờ cũng chỉ là người sử dụng Lục Tự Chân Ngôn mà thôi, đợi đến khi người thừa kế chân chính xuất hiện, nàng sẽ mất đi năng lực khủng bố này.

Nhưng từ Thượng Cổ đến nay vẫn chưa từng xuất hiện người thừa kế Lục Tự Chân Ngôn.

Tuy rằng không biết Tề Hoan rốt cuộc đã làm gì, nhưng bản thân Tiểu Ngân vốn không hề có thiện cảm với Tông Lão Hội, nhìn thấy Nhị trưởng lão xảy ra chuyện, khóe miệng hắn lại cong lên một đường.

“Ngân, nếu Nhị trưởng lão xảy ra chuyện gì, thì cho dù ngươi có tấn chức thân tướng, Tông Lão Hội cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.” Thiên Phật vẻ mặt căng thẳng. Hắn có thể không căng thẳng được sao, Nhị trưởng lão này thật ra là lén ra ngoài với hắn, hắn cũng đã dùng không ít chỗ tốt mới có thể khiến Nhị trưởng lão vụng trộm cầm Chiếu Nhật Kính của Tông Lão Hội đi, rồi đi cùng với hắn tới đây.

Một khi Nhị trưởng lão xảy ra chuyện, trước chưa cần nói Tiểu Ngân có bị phiền toái hay không, chỉ riêng hắn ắt sẽ gặp phiền toái không ngừng rồi.

Cái đám Tông Lão Hội kia chưa bao giờ là người phân rõ phải trái.

“Ta mỗi mắt mong chờ.” Tiểu Ngân vừa dứt lời, liền thấy trên người Bích Sư đột nhiên tỏa ra từng đợt ánh sáng đỏ như máu, Tề Hoan không chút do dự cầm địa võng trên tay ném về phía Thiên Phật, đồng thời túm lấy tiểu hồ ly bên cạnh dùng lôi điện chạy sang một chỗ khác.

“Uỳnh!” Một tiếng vang thật lớn vang lên, Bích Sư vừa rồi còn rất vui vẻ đã lập tức nổ tung.

Xem ra khế ước giữa Bích Sư và Ngụy Phong chính là khế ước linh hồn rồi, nếu không thì Bích Sư cũng sẽ không bị chết thảm như vậy. Nghĩ đến lão Ngụy Phong kia không biết đã bị xử lý thế nào, Tề Hoan rụt rụt cổ.

Đồng thời, tại nơi thờ cúng bên trong đại điện của Tông Lão Hội, bốn khối bài vị màu xanh biếc bày ở hàng thứ hai, hai bài vị trong đó không biết làm sao đột nhiên bể thành hai nửa.

Một lão giả râu tóc bạc trắng canh giữ ở nơi này, dáng người khom khom, gầy còm giống như gió thổi là có thể đánh bay đột nhiên đầy mắt hiện lên một đạo tinh quang, giọng nói khàn khàn vang lên trong đại điện: “Cuộc chiến tranh đoạt giữa các thần tướng cuối cùng cũng đã bắt đầu rồi!”

“Đại trưởng lão?” Bên ngoài điện thờ phụng, một giọng nói mang theo vài phần lo lắng vang lên.

“Lão Tứ à, người nói năm người tranh giành bốn vị trí thần tướng, ai sẽ là người bị loại?”

Lão giả trong phòng vẫn ngồi trên ghế như trước, ánh mắt lại không rời khỏi hai cái bài vị đã vỡ làm đôi kia.

“Xin Đại trưởng lão chỉ rõ.”

“..... Nếu là trước đây thì Ngân nhất định sẽ thượng vị, đáng tiếc, đáng tiếc. Truyền mệnh lệnh của ta, Ngân sát hại Ngũ trưởng lão, Lục trưởng lão của Tông Lão Hội, diệt trừ người này, Tông Lão Hội sẽ hai tay dâng thân khí Chiếu Nhật Kính.”

“Vâng.”

Tất cả những chuyện xảy ra bên trong Tông Lão Hội, Tề Hoan và Tiểu Ngân đều không biết, nhưng cho dù có biết cũng không sao cả, bởi vì ngay lúc đó Tiểu Ngân cũng đã ra một quyết định rồi.

Thiên Phật thầy tinh thần Nhị trưởng lão không tinh táo, vội vàng muốn mang người đi, đáng tiếc, hấn muốn đi, song Tề Hoan và Tiểu Ngân đều không định thả người.

Tiên Giới chỉ có thể có bốn vị thần tướng, nếu xuất hiện thần tướng thứ năm, tiếp theo chắc chắn sẽ là một trận gió tanh mưa máu, Tiểu Ngân không muốn chết, cho nên, hấn chỉ có thể làm hết khả năng để sống sót.

Muốn trách thì trách Thiên Phật hôm nay cầm Chiếu Nhật Kính trong tay, cho dù biết rõ đó là đồ của Tông Lão Hội, nhưng vì hy vọng sống sót, hấn cũng sẽ không bỏ qua.

Chương 223: Song Hoa Tụ Đỉnh

Chương 223: Song Hoa Tụ Đỉnh

Edit: Tiểu Ly

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Hai đầu một, Tề Hoan chỉ ở bên cạnh hỗ trợ mà thôi, đáng tiếc cuối cùng Tiểu Ngân vẫn không thể giết được Thiên Phật, nhưng cũng đã cướp được Chiếu Nhật Kính trong tay hắn. Thiên Phật căn bản không ngờ Tiểu Ngân vừa tấn chức thế mà thực lực lại mạnh hơn hắn vài phần.

Hơn nữa có Tề Hoan ở bên cạnh, chiêu công kích lôi điện lợi hại nhất của Thiên Phật cũng không có tác dụng gì với hai người, sau khi bị Tiểu Ngân đánh trọng thương, chịu đủ thiệt thòi, Thiên Phật cũng không thèm để ý đến Chiếu Nhật Kính và Nhị trưởng lão nữa, quay người bỏ chạy. Hắn không ngu, tất nhiên biết rõ vì sao Tiểu Ngân phải làm như vậy, nên bây giờ không chạy, cứ tiếp tục dây dưa thì chỉ e cái mạng nhỏ của mình cũng mất luôn rồi.

Những thứ khác không nói song bản lĩnh chạy trốn của Thiên Phật vẫn rất đáng để mọi người học tập. Chỉ trong nháy mắt, hắn đã biến mất vô tung vô ảnh. Chắc hẳn cái này là thuận di, tu vi đạt thần tướng mới có thể tu luyện được, tốc độ càng nhanh khoảng cách càng xa tiêu hao lại càng lớn.

“Sao người không đuổi theo?” Miếng thịt vừa đến miệng đã không còn, Tề Hoan nhìn đồng bừa bộn cùng Nhị trưởng lão ngã trên đất không biết sống chết thế nào, quay đầu lại hỏi Tiểu Ngân.

” . . . . .” Tiểu Ngân không nói chuyện, chỉ liếc nhìn Tề Hoan một cái sau đó chớp mắt ngắt xi. Hắn vừa mới tiến giai không lâu, cho dù có mạnh mẽ đến thế nào đi nữa thì vẫn kém hơn Thiên Phật đã đạt tu vi thần tướng lâu năm. Hắn ngược lại hay rồi, hoàn toàn ngắt xi, nếu có thể Tề Hoan cũng muốn ngắt xi theo, đỡ phải bị nhiều người như vậy đến làm phiền.

Hỏa Như vẫn đứng xem một bên, thấy Tiểu Ngân té xi, nàng ta phải vội vàng tiến lên mới đúng, kết quả là nàng ta chẳng quan tâm chỉ đứng nhìn, trong mắt ẩn chứa rất nhiều cảm xúc không thể nói rõ.

Mình sai rồi sao, Hỏa Như không hiểu, nàng chỉ biết là, e rằng mình không thể gả được cho Tiểu Ngân nữa rồi.

Sau khi Tiểu Ngân ngắt xi, Tề Hoan dùng chân đá đá tiểu hồ ly bên cạnh, gào lên: “Người đi chăm sóc hắn.”

Tiểu hồ ly thấy Tiểu Ngân ngất xỉu lại càng hoảng sợ, trực tiếp biến về hình người, sắc mặt khó coi ôm Tiểu Ngân, còn phàn nàn với Tề Hoan đang đứng bên cạnh: “Tại sao ta phải chăm sóc hần?”

“Người với hần có quan hệ tốt.” Nếu bây giờ người ôm Tiểu Ngân là nàng, chắc hẳn sau khi Mặc Dạ trở về Tiểu Ngân sẽ biến thành một con rắn chết, nam nhân nhà nàng căn bản chính là một người ghen tuông đến cực điểm. Tiểu hồ ly bĩu môi, không hề biết nhẹ nhàng là gì túm lấy một chân Tiểu Ngân kéo về phòng hai người. Dù sao hần cũng là một con rắn, bình thường đều bò trên mặt đất, mình có túm thế nào cũng không sao đâu.

Thấy mọi người đi hết rồi, hộ vệ của phủ thành chủ mới xông từ trong góc ra, quản gia trực tiếp lướt qua Hỏa Như chạy vội về phía Tề Hoan: “Tiểu thư, người xem khách nhân bên ngoài. . . . .”

Cũng không phải mình kết hôn, thế mà phải thay Tiểu Ngân thu xếp cho những người kia, có ai bị thảm như nàng không.

“Nói cho bọn hần, hôn lễ tiếp tục.” Tuy lời của Tiểu Ngân đã thể hiện rõ ý tứ, nhưng chuyện này còn phải đợi hần tự mình tuyên bố, Tề Hoan không muốn làm thay việc của người khác.

Còn Nhị trưởng lão đang gục dưới đất này, đợi Mặc Dạ trở về rồi xử lý cũng không muộn. Điều khiến Tề Hoan kinh ngạc hơn chính là, tiên khí vốn tràn đầy trên người Nhị trưởng lão vậy mà đều không còn nữa, tu vi của gã dường như lập tức biến mất, chuyện kinh hoàng như vậy, Tề Hoan vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Chẳng lẽ Phật tự kia của mình còn có năng lực nghịch thiên gì sao, vậy thì sau này mình có thể đi ngang ở Tiên Giới rồi? (TNN: mơ ước nhỏ nhoi của Tề Hoan =)) lần nào cũng mong ngóng cái này :v)

Tề Hoan dùng địa võng trói Nhị trưởng lão thật chặt rồi ném cho thủ vệ phủ thành chủ trông giữ, dù sao có địa võng ở đây, cũng không sợ có người vụng trộm thả Nhị trưởng lão ra.

Tề Hoan ngồi một mình trong phòng cười ngây ngô, tưởng tượng đến cảnh mình hoành hành trên Tiên Giới. Đợi cả buổi cũng không thấy Mặc Dạ trở về, Tề Hoan có chút không kiên trì được, đi tới đi lui trên mặt đất vài vòng, quyết định đi ngủ trước để lấy lại tinh thần, đến lúc nàng tỉnh ngủ chắc hẳn hần đã trở lại rồi.

Khi Tề Hoan tỉnh dậy, ánh mặt trời chói mắt chiếu vào từ cửa sổ đang mở rộng, rải lên mặt đất những tia vàng óng ánh. Tề Hoan thoải mái duỗi người, hơi uốn éo thân thể một chút mới cảm giác được bên cạnh mình dường như có thêm tiếng hít thở của một người.

Nghiêng đầu nhìn qua, Mặc Dạ đang một tay chống đầu, nằm nghiêng trên giường của nàng.

“Muộn như vậy mới trở về.” Sau khi trông thấy Mặc Dạ, Tề Hoan nhích người lại gần, cọ cọ vào ngực của hần. Ừ, thật âm áp, có người ôm đúng là

cực kì thoải mái.

“Ta đã bỏ lỡ cảnh đặc sắc gì sao?” Lúc Mặc Dạ trở lại, tiểu hồ ly mang về mặt lo lắng chạy qua tìm hân, Mặc Dạ sang phòng bọn họ thì vừa vặn nhìn thấy Tiểu Ngân đang hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Ngân cũng không phải bị thương gì, chỉ là tiêu hao quá nhiều sức lực mà thôi, Mặc Dạ vừa nói xong thì lúc này tiểu hồ ly mới yên lòng đập Tiểu Ngân xuống giường, đã không làm sao thì cũng không cần tặng giường cho Tiểu Ngân nữa, nó trước nay vẫn luôn là một con hồ ly thực dụng.

“Lần này Tông Lão Hội sợ là sẽ một sống một chết liễu mạng với Tiểu Ngân nha, còn cả tên Thiên Phật kia nữa, chắc chắn, là đến gây phiền toái đây, kết quả lại ném thần khí bỏ chạy, thiếu chút nữa mạng nhỏ cũng không còn, thật làm mất mặt những người dùng lời thuật mà.”

Nghe xong lời này của Tề Hoan, Mặc Dạ chỉ cười không nói.

Sau khi Tiểu Ngân tỉnh lại cũng không bỏ dở hôn lễ, nhưng đến ngày cuối cùng vẫn không thấy Đệ nhất thần tướng xuất hiện, không riêng gì Tề Hoan, ngay cả Tiểu Ngân cũng có chút kinh ngạc. Từ trước đến nay Đệ nhất thần tướng luôn là người nói lời giữ lời, nếu đã đồng ý thì sẽ đến, vậy mà nay lại không xuất hiện, chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì đó rất nghiêm trọng.

Nhưng bây giờ tất cả mọi chuyện đã không còn liên quan gì đến Tiểu Ngân, thành tựu của hân đã đạt tới thần tướng vị, ngang hàng với Đệ nhất thần tướng, cho dù là kẻ nào cũng không thể kìm hãm hân nữa.

Sở dĩ trước kia luôn giấu diếm là bởi vì hân có chuyện cần hỏi Đệ nhất thần tướng, đáng tiếc bây giờ đã bại lộ, chắc hẳn sau khi Đệ nhất thần tướng biết chuyện sẽ càng không thể xuất hiện.

Tiệc cưới sau đó không có bái đường cũng không có động phòng, Hỏa Như vẫn ở lại phủ thành chủ như trước, nhưng thân phận của nàng ta lại đã thay đổi. Nàng ta không còn là vị hôn thê của Tiểu Ngân, đương nhiên cũng không phải vợ của hân, quan hệ giữa bọn họ đã hoàn toàn chấm dứt, chỉ là đến nay Tiểu Ngân vẫn chưa đuổi nàng ta đi mà thôi.

Sau khi tiệc cưới kết thúc ba ngày, Tiên Giới đột nhiên truyền ra một tin tức kinh thiên động địa, ba vị Đại trưởng lão của Yêu tộc vây giết đệ nhất thần tướng tại dãy núi Tịch Diệt nhưng thất bại, đã chết.

Ba vị Đại trưởng lão này Tề Hoan cũng chưa từng nghe qua, song nàng cảm thấy ba vị này rất có thể là ba người mà ngày đó mình trông thấy ở chỗ Cửu cô nương. Thực lực của ba người bọn họ đã gần tiếp cận tới thần tướng, nhưng tại sao bọn họ lại đi đối phó với Đệ nhất thần tướng? Là ý của Cửu cô nương hay còn nguyên nhân gì khác?

Ở chỗ Đệ nhất thần tướng cho đến nay vẫn không có động tĩnh gì, nhưng chỗ của ba thần tướng khác đều có chút xao động rồi, nguyên nhân chủ yếu vẫn là Tông Lão Hội hứa hẹn trao tặng Chiếu Nhật Kính kia.

Đôi với điểm này, Tề Hoan ngược lại vô cùng bội phục Tông Lão Hội, tay không bắt sói, ngay cả thần tướng cũng có thể chụp vào. Đây cũng là một loại năng lực phải không, có điều không biết đến lúc đó Tông Lão Hội dự định sẽ làm sao để thu hồi cục diện.

Sau khi trở về, Thiên Phật vẫn bế quan không đi ra, nhưng Thiên Tướng dưới tay hắn cũng không nhàn rỗi, đi tìm sự giúp đỡ khắp nơi, vậy mà cuối cùng lại tìm tới Minh Hỏa.

Vốn Minh Hỏa định làm ngư ông đắc lợi, dù sao thực lực của hắn cũng có thể xếp thứ hai trong các thần tướng, tuy rằng Tiểu Ngân có thù với hắn, nhưng chỉ cần có đầu óc thì tuyệt đối sẽ không đi khiêu chiến với mình.

Song, dưới sự miêu tả của thủ hạ Thiên Phật, Minh Hỏa cơ bản có thể xác nhận Tề Hoan bây giờ đang ở chỗ Tiểu Ngân, hơn nữa bên cạnh nàng còn có một nam nhân, nam nhân kia là ai, không cần đoán cũng biết.

Mặc Dạ, thù hận giữa hai người bọn họ không thể nào hóa giải được, kết cục chỉ có thể là một sống một chết. Minh Hỏa đến nay vẫn không biết rốt cuộc tu vị của Mặc Dạ đã đến trình độ nào, nhưng cho dù hắn lợi hại đến đâu, thì dưới sự vây công của ba thần tướng cùng Tông Lão hội cũng không có cách nào bảo toàn được. Một khi Mặc Dạ chết rồi, cho dù đối với Tiên Giới, hay đối với Minh Hỏa cũng đều là một tin tức vô cùng tốt.

Minh Hỏa đồng ý hỗ trợ khiến Thiên Phật cứng rắn hơn rất nhiều, lại cộng thêm gã thần tướng Lô La được thả ra kia. Trong lòng Lô La đã rất hận Mặc Dạ rồi, nghe thấy quan hệ giữa Tiểu Ngân và Mặc Dạ vô cùng thân thiết, lại phân tích thế cục bây giờ một lượt, lúc này mới đồng ý hợp tác đối phó Tiểu Ngân.

Trước kia sau lưng Tiểu Ngân còn có một Đệ nhất thần tướng, nhưng bây giờ, tất cả đều cực kì khó nói.

Tiên Giới thoát nhìn vẫn bình tĩnh như trước, thế nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ, đây cũng chỉ là sự yên tĩnh trước cơn bão táp mà thôi.

Tiểu Ngân cả ngày đều bế quan tu luyện, Tề Hoan thì lại đang ở trong tình thế nước sôi lửa bỏng.

Từ sau khi trở về Tiên Giới, tu vị của Tề Hoan vẫn không thể tăng lên, cũng không phải do nàng không muốn.

Quan trọng là nàng căn bản không thể hấp thu được linh khí của Tiên Giới để nâng cao tu vị, tháp Lô Thần ngược lại là một địa điểm rất tốt để tu luyện, đáng tiếc bây giờ nơi đó đang bị Thiên Phật chiếm lấy.

Lần này năm thần tướng tranh giành, người đầu tiên Tề Hoan muốn tiêu diệt chính là Thiên Phật, chẳng qua độ khó hơi cao, vị trí của Thiên Phật trên Tiên Giới có chút đặc thù, cái này thực sự phải dùng nhiều tâm trí một chút để suy xét mới được.

Sau khi Mặc Dạ trở về, Tề Hoan kể lại một lượt chuyện mình làm sao tiêu diệt Nhị trưởng lão, mới đầu Mặc Dạ không tin, kết quả Tề Hoan bị kích

động, bắt đầu sử dụng cái Phật tự kia.

Chữ “Úm” vừa vang lên, ba tấm Thiên Bi trên tay Mặc Dạ đều không khống chế được bay ra, Chân Ngôn bên trong ba tấm Thiên Bi cũng giống như lần trước, trực tiếp nhảy vào cơ thể Tề Hoan. Thiên Bi bị hủy cũng không sao, vấn đề là Phật lực mà ba chữ Chân Ngôn kia mang đến lại khiến cho toàn thân Tề Hoan lấp lánh kim quang, thoáng cái giống như Phật hiệu vô biên. Trên đỉnh đầu còn đội hai đóa kim liên, người ta nói Tam Hoa Tự Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên (*), thế mà bây giờ trên đỉnh đầu nàng đã mọc ra hai đóa hoa rồi.

Nghe nói khi tu luyện Tiên Đạo tới cực hạn sẽ xuất hiện ba đóa hoa trên đỉnh đầu, cái này chỉ có Tịnh Thế Đại Phật mới chịu đựng được, bây giờ Tiên Giới vẫn chưa có ai đủ khả năng đạt tới cảnh giới này, trên đầu Tiểu Ngân cũng mới chỉ có một đóa hoa mà thôi, hơn nữa còn chưa hoàn toàn nở ra đây.

Tề Hoan được đến mức này chỉ đơn thuần là do chiếm được tiện nghi từ Thiên Bi. Tuy rằng chiếm được không ít chỗ tốt, nhưng lại xảy ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, lực lôi điện trên người Tề Hoan căn bản không thể nào so sánh với Phật hiệu mệnh mông kia, vẫn luôn rơi vào giai đoạn bị áp chế.

Tu vị tăng lên là tốt, thế nhưng loại Phật hiệu này Tề Hoan cũng không thích nổi, khó khăn lắm mới không cần tu luyện Lục Chi Đạo nữa để có thể ở cùng một chỗ với Mặc Dạ, thế mà bây giờ toàn thân đều phát ra kim quang, Mặc Dạ lại bắt đầu không thể tới gần nàng được. Cái Phật hiệu này có trộn lẫn một luồng năng lực tinh lọc, chỉ cần Mặc Dạ tới gần, oán khí trên người hẳn sẽ biến mất, tu vi trên người Nhị trưởng lão cũng đã hoàn toàn biến mất như vậy đấy, đương nhiên đó là Tề Hoan chủ động tạo ra, nhưng đối với Mặc Dạ thì lại chỉ là hành vi vô tình mà thôi.

Cả người Tề Hoan giống như một khối vàng ngồi trên giường, bây giờ nàng đã có thể từ từ thu những Phật Quang kia lại, tuy vẫn không thể khống chế hoàn toàn nhưng tốt xấu gì thì Mặc Dạ cũng đã có thể vào phòng, đáng tiếc hai người nói chuyện lại phải đứng cách xa hơn 10m.

(*) Tam hoa tự đỉnh: ba đóa hoa trên đỉnh đầu, nó biểu hiện người tu luyện khi đạt đến một tầng thứ nhất định thì xuất hiện loại hiện tượng này, chính là trên đầu có ba đóa hoa xoay tròn. Đây chỉ là người tu luyện thiên mục khai mở mới có thể nhìn được cảnh tượng này. Ba đóa hoa đại diện cho:

- 1) Nhân Hoa: Luyện Tinh hóa Khí
- 2) Địa Hoa: Luyện Khí hóa Thần
- 3) Thiên Hoa: Luyện Thần hoàn hư

(*) Ngũ khí triều nguyên: Là 5 khí của Ngũ Hành trở về nguồn cội. Con người muốn qui nguyên phản bản, thì tất cả phải qui hướng về Trời, về lẽ

Một. Năm Khí là: Tinh, Thân, Hồn, Phách, Ý. Tất cả phải hợp lại thành một.

Chương 224: Không Muốn Làm Hòa Thượng

Chương 224: Không Muốn Làm Hòa Thượng

Edit: Tiểu Ly

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Vợ chồng nói chuyện với nhau còn phải gào lên, chuyện này ai mà chịu nổi. “Mau nghĩ cách đi.” Tề Hoan nhặt một cái gối ở trên giường, không chút khách khí đập vào người Mặc Dạ. Dù sao nàng đã dùng đủ mọi cách có thể rồi, nếu Mặc Dạ vẫn không nghĩ ra được cách nào hay, vậy thì tốt rồi, từ hôm nay hai người bọn họ bắt đầu ở riêng.

“Không phải là không có cách, chỉ là. . . . .” Nói được một nửa, trên mặt Mặc Dạ lại hiện lên vài phần ảo não.

Thời gian trước Tề Hoan vẫn luôn quấn quýt lấy hắn đòi sinh con, vốn tưởng rằng nàng chỉ nhất thời cao hứng, ai biết lần này nàng lại muốn thật. Sinh đứa bé thật cũng không sao, Mặc Dạ cũng đành chấp nhận, nhưng nhìn Tề Hoan như vậy thật sự không thể nào thích hợp làm mẹ. Dù sao tu vi của nàng cũng không yếu, trong bụng có thêm một sinh mệnh nhỏ thì cũng nên cảm nhận được chứ, thế mà mãi cho đến bây giờ nàng vẫn không phát hiện được tí nào.

“Cách gì, nói mau nói mau.”

Mặc Dạ đưa tay chỉ chỉ vào bụng Tề Hoan: “Nàng tập hợp Phật hiệu trong toàn thân dồn tới đó đi.”

“Bụng?” Tề Hoan có chút không tin nổi, tập hợp Phật hiệu lại một chỗ sẽ không xảy ra vụ nổ động trời nào chứ.

Mặc Dạ im lặng thờ dài, giọng nói vô cùng trầm trọng: “Tiểu Hoan, nàng có thai rồi, là một bé trai.”

“Ai?” Tề Hoan không thể tin được nháy mắt mấy cái, há mồm cả buổi vẫn không nói được lời nào, có thai? Sờ sờ cái bụng còn bằng phẳng, vẫn không có chút cảm giác nào.

“Tự nàng cảm nhận kỹ một chút sẽ biết, sau đó tập hợp Phật hiệu đến linh thai là được rồi.” Nếu như chỉ là thai nhi bình thường, đương nhiên sẽ không thể tiếp nhận được Phật hiệu dồi dào kia, nhưng ai bảo cha mẹ của đứa nhỏ này đều không phải người bình thường chứ, một tiên, một Quỷ Tiên, thai nhi sinh ra đương nhiên sẽ là linh thai Tiên Thiên.

Bình thường những đứa trẻ vừa sinh ra ở Tiên Giới đều có sẵn tu vi, đây

cũng là chỗ tốt mà cha mẹ mang lại cho bọn chúng, những hài tử này lúc còn bên trong cơ thể mẹ đều được gọi là linh thai. Còn linh thai Tiên Thiên, tình huống này rất ít khi xuất hiện, nghe nói sau khi linh thai Tiên Thiên xuất thế, tu vị của hài tử đã có thể đủ cho bọn chúng trực tiếp thăng tiên. Cái này cũng giống như ngòi lên tên lửa bay thẳng lên trời vậy, là loại người trời sinh đã bị người ta ghen ghét hâm mộ căm hận.

Tề Hoan nghe lời đưa thần thức vào sâu trong cơ thể, chậm rãi vận chuyển Phật hiệu trong người, tinh thần dần dần nặng nề, rốt cục cũng nhận ra hơi thở của một sinh mệnh khác tồn tại trong bụng mình.

Đây chắc là của con mình đây, đáng tiếc bây giờ nó còn quá yếu, Tề Hoan không dám tùy tiện dùng thần thức dò xét, sợ hài tử bị dọa thành bệnh, tuy rằng bây giờ cục cưng nhà nàng thực chất vẫn chỉ là một đám ánh sáng ngưng tụ lại mà thôi.

“Làm như vậy sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?” Sau khi thăm dò bên trong, Tề Hoan vẫn còn đang hưng phấn, nhưng nhớ tới những lời Mặc Dạ nói ban nãy, nàng có chút lo lắng.

“Sẽ không, vấn đề duy nhất đại khái chính là sau này nó sẽ trở thành một vị Phật.” Con trai của Quý Tiên vậy mà lại thành Phật, theo dự đoán còn không phải một vị Phật bình thường, trong lòng Mặc Dạ khó chịu giống như đang ăn nuốt phải ruồi. Cho dù là Ma con cũng được mà, nếu không thì cùng làm Quý Tiên với hắn cũng không tồi a.

Hắn quyết định, đưa con trai này không được rồi, sau này lại bắt Tề Hoan sinh một đứa nữa.

Thật ra cho dù không đẩy Phật hiệu vào thai nhi, thì chỉ sợ đứa bé kia cũng sẽ là một Phật tu. Lấy số mệnh của Tề Hoan, có thể có được một chữ Chân Ngôn đã là không tệ rồi, lần này vậy mà lại cùng lúc hấp thụ đến ba chữ, chắc chắn là có quan hệ với cái vị đang ở trong bụng nàng kia.

Chỉ e chính thằng nhóc này mới là người thừa kế của Lục Tự Chân Ngôn. Còn suy đoán của Mặc Dạ có chính xác hay không, thì phải đợi hài tử sinh ra rồi xem xét lại.

“Ta không muốn con ta làm hoà thượng đâu!” Tề Hoan vừa nghe xong đã nóng nảy, đùa gì vậy, khó khăn lắm mới thuyết phục được Mặc Dạ để cho nàng sinh một cục cưng ra chơi đùa, kết quả hài tử còn chưa sinh ra đã bị định sẵn chức nghiệp tương lai rồi.

Làm cái gì cũng được, nhưng làm hòa thượng thì không được. Đầu trọc lóc, buổi tối nhà nàng không thiếu bóng đèn.

“Không phải hòa thượng, là Phật!” Nếu Tề Hoan không đồng ý, thì chuyện này có nghĩa là phương pháp hắn nghĩ ra để buổi tối ôm vợ ngủ đã sụp đổ rồi, chuyện này đã xảy ra vài ngày, Mặc Dạ thật sự đã sắp không chịu được nữa rồi.

“Cũng không có gì khác nhau.” Tề Hoan hừ một tiếng, bất mãn cong

miệng.

“Khác nhau rất lớn đây, hơn nữa sau khi hài tử được sinh ra, thân mang Phật hiệu tuyệt thế, không cần nòng dầy đạo thì người khác cũng không thể tùy tiện bắt nạt nó, đây không phải là rất tốt sao.” Đây mới là hài tử lý tưởng nhất trong lòng Mặc Dạ, hắn đã tính toán sẵn rồi, đợi sau khi đứa nhỏ này ra đời, hắn sẽ ném nó đến Phật môn, tránh khỏi chướng mắt.

“Thật không?” Tề Hoan nửa tin nửa ngờ, nòng cảm thấy Mặc Dạ dường như đang có âm mưu gì đó.

“Tất nhiên là thật rồi, nòng làm như vậy không chỉ tốt với thai nhi, còn tốt cho nòng nữa. Bây giờ lực lôi điện trong cơ nòng chưa bị tiêu trừ, nhưng nòng vốn không phải Phật tu, nếu để lâu thì Phật quang đó chỉ có hại mà không có lợi cho nòng, thậm chí còn có thể gây ảnh hưởng tới thân thể.” Giọng Mặc Dạ vô cùng nghiêm túc, hắn lo lắng nhất vẫn là thân thể của Tề Hoan, cho dù thế nào hắn cũng không dám mạo hiểm.

“Thế nhưng mà...” Tình huống này trước kia Mặc Dạ cũng chưa từng nhìn thấy, Tề Hoan vẫn lo lắng sẽ xảy ra rủi ro ngoài ý muốn. Lúc không biết mình mang bầu, Tề Hoan cũng không có cảm giác gì. Nhưng bây giờ, nòng cảm giác, cảm thấy bản thân mình đã thành mẫu thân, suy nghĩ đương nhiên cũng đã thay đổi rất nhiều.

“Tiêu Hoan, ta cam đoan, tuyệt đối sẽ không có việc gì đâu.”

“Được rồi.” Tề Hoan cũng biết Mặc Dạ đang lo lắng ình, hướng hồ cho dù Mặc Dạ không thích hài tử, thì đây dù sao cũng là cốt nhục của bọn họ, hắn cũng không thể làm gì con được.

Tề Hoan dựa theo chỉ dẫn của Mặc Dạ, chậm rãi thu nạp Phật hiệu trên người mình, sau đó cẩn thận từng chút một dẫn Phật hiệu vào trong bụng. Vượt quá dự kiến của nòng, thai nhi trong bụng chẳng những không hề kháng cự Phật lực dồi dào kia, mà còn chủ động đến để hấp thu.

Phật hiệu trong cơ thể nòng giống như tìm được nơi để xông vào, không đến nửa canh giờ, ngoại trừ bốn chữ Chân Ngôn vẫn còn tồn tại trong đầu ra, thì trên người nòng không chấp chờn một tia Phật hiệu nào nữa.

Qua thời gian, lực lôi điện vẫn luôn trong trạng thái bị áp chế đã dần sống dậy, Lôi đan trong cơ thể Tề Hoan rốt cục bắt đầu xoay tròn. Lực lượng thuộc về mình trở lại, cảm giác này thật sự rất tốt.

Đã xong, kết thúc công việc! Tề Hoan nhẹ nhàng thở ra, duỗi lưng một cái, không đợi nòng có thêm hoạt động gì thì bị ôm vào trong ngực Mặc Dạ.

“Sau này nòng thành thật một chút cho ta, đừng có cái gì cũng lộn xộn.”

Mặc Dạ hung dữ nhéo nhéo khuôn mặt Tề Hoan, có lẽ cảm thấy véo chưa đủ, còn há mồm cắn một cái, nhẹ nhàng để lại trên khuôn mặt Tề Hoan một dấu răng.

“Đừng nóng giận, không phải là không có chuyện gì rồi sao.” Tề Hoan cười hì hì ôm lấy đầu Mặc Dạ, nặng nề hôn lên môi hắn một cái.

Mặc Dạ ôm Tề Hoan không nói gì, trong lòng cũng âm thầm cảm thấy may mắn.

“Đúng rồi, ta mang bầu lúc nào vậy, sao chàng không nói cho ta biết hả?”

“Lúc nàng trở lại Tiên Giới.” Mặc Dạ cười như không cười trả lời.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tề Hoan lập tức đỏ lên, nàng nghĩ tới, bên trong cái xe kia. . .

TNN: Chương sau lại oánh nhau rồi :)) rất là đẫm máu, rất là dã man *hơ hơ hơ* Chương sau chúng ta sẽ đc gặp lại Thương và bạn ‘song sinh áo trắng’ hí hí.

Chương 225: Người Gây Phiền Toái Đến Rồi

Chương 225: Người Gây Phiền Toái Đến Rồi

Edit: Tiểu Ly

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Bây giờ việc bắt buộc mỗi ngày của Tề Hoan là nói chuyện với đứa trẻ trong bụng, gọi là dưỡng thai, cho dù nàng không thể chắc chắn là bây giờ cục cưng trong bụng rốt cuộc có nghe được hay không.

Mặc Dạ tỏ vẻ rất kinh ngạc với hành động của nàng, nhưng Tề Hoan đã kiên trì, hẳn cũng chỉ đành duy trì thái độ trông chờ mà không thể phản đối, may mắn hơn chính là, người Tề Hoan đang dạy dỗ kia không phải hẳn. Nội dung của hành vi dưỡng thai kia, Mặc Dạ cảm thấy rất dễ dạy hư trẻ nhỏ. Đêm đã khuya, cả người Tề Hoan dựa sát vào Mặc Dạ ngủ đến trời đất mù mịt, đột nhiên Mặc Dạ mở hai mắt ra, con ngươi đỏ sẫm trong bóng đêm hiện lên một tia sáng khát máu.

Đợi lâu như vậy, rốt cục vẫn có kẻ không kìm chế được ra tay trước rồi, cũng không biết ai sẽ là người cầm đầu đây.

Không tới mười lăm phút sau, bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng ồn, ánh sáng chói mắt do Pháp Bảo phát ra chiếu lên cửa sổ giấy. Mặc Dạ vẫn nằm yên trên giường như cũ, hai tay nhẹ nhàng bịt tai Tề Hoan lại, cũng không có ý định đứng dậy.

Một lúc lâu sau, cho đến khi một tiếng nổ mạnh truyền đến, toàn bộ căn phòng bắt đầu lắc lư, Tề Hoan mới bừng tỉnh lại. “Làm sao vậy?” Dụi dụi đôi mắt cay cay, Tề Hoan hí mắt nhìn về phía cửa sổ, cảnh tượng bên ngoài thoát nhìn rất náo nhiệt.

“Đại khái là có người đến tìm phiền phức.” Mặc Dạ dùng ngón tay vuốt mái tóc dài tán loạn của Tề Hoan xuống, chậm rãi mở miệng trả lời.

“Vậy sao...” Tề Hoan còn chưa tỉnh hẳn, một lúc sau mới kịp phản ứng, nàng đang suy nghĩ xem có nên đi ra ngoài hỗ trợ hay không. Nói sao thì mình cũng là khách, không có đạo lý nào lại để cho khách nhân đi ra khỏi phòng làm bia đỡ đạn nha....

Chẳng qua, nếu như phòng mình ở bị nổ tung một nửa, thì vấn đề lại nghiêm trọng rồi. Không đợi Tề Hoan nằm xuống giường lần nữa, một con quái vật khổng lồ đen như mực đập từ trên nóc nhà xuống, nếu không phải Mặc Dạ kịp thời ra tay ngăn cản, thì chắc hẳn bây giờ bọn họ đã bị nện lún

vào nền đất rồi.

Ai, nằng ngủ một giấc dễ dàng sao, còn phải tùy thời lo lắng cho an nguy tính mạng của mình nữa.

Leo ra khỏi cái ô âm áp, quần áo rộng thùng thình phủ lên người Mặc Dạ, Tề Hoan ngửa đầu nhìn, phát hiện không biết từ lúc nào trên trời đã xuất hiện rất nhiều người. Trên người chúng đều mang kí hiệu của Lôi Thần Điện, xem ra người đánh lén tối hôm nay là Thiên Phật rồi, hẳn thật đúng là vẫn chưa từ bỏ ý định.

Ở phía trên bọn chúng có khoảng tám người, trong tay tám người kia đều cầm một lá cờ nhỏ, trên lá cờ phát ra linh lực chập chờn, phẩm chất dường như không tệ lắm, chắc là tiên khí đỉnh cấp.

“Bọn hấn đang bày trận sao?” Nhìn mấy người kia bận rộn cả buổi, Tề Hoan mới giật mình tỉnh ngộ, hóa ra mấy người này chỉ dùng để đối phó với mình a, Thiên Phật ngược lại rất coi trọng nàng.

Một tay Mặc Dạ ôm chặt Tề Hoan, đồng thời cũng ngửa đầu nhìn lên trên, dường như không hề có ý ngăn cản mấy người này. Mấy người kia vừa thúc giục xếp cờ trận, vừa nhìn Tề Hoan và Mặc Dạ ở bên dưới, phát hiện hai người họ vậy mà không có động tác nào, trong lòng không khỏi dâng lên một chút nghi hoặc.

Rất nhanh, trên trận pháp gồm tám lá cờ tản ra từng đợt sáng chói mắt, trong hư không, một bát quái đồ thiên tiên đột nhiên ngưng tụ chụp về phía hai người trên mặt đất.

Bát quái vừa ra, không gian xung quanh Tề Hoan và Mặc Dạ dường như bắt đầu bị giam cầm.

Thiên Phật mang theo hai gã trưởng lão của Tông Lão Hội đến để kiểm chế Tiểu Ngân, lúc trông thấy bát quái đồ trong không trung kia, khước miệng hấn hiện lên một nụ cười đắc ý. Bây giờ ở trong Tiên Giới, ngoại trừ Tề Hoan ra, không ai có thể không chế được Lôi Thần tháp. Chỉ cần Tề Hoan chết, sẽ không còn bất kỳ kẻ nào có thể uy hiếp được địa vị của hấn nữa. Cho dù Đệ nhất thần tướng nhìn hấn không vừa mắt thì cũng không dám động đến hấn.

Huông hồ bây giờ hấn còn phối hợp với Tông Lão Hội, sau này thế lực trên Tiên Giới sẽ thay đổi, ai có thể nói trước được chứ.

Đáng tiếc, sự vui mừng của Thiên Phật không kéo dài được bao lâu, một luồng oán khí khổng lồ lạnh lẽo dày đặc làm cho người ta hít thở không thông phát ra từ trong bát quái đồ, bát quái đồ kia chỉ chống đỡ được hai giây rồi sau đó hoàn toàn vỡ vụn, giữa không trung, tám người tu vị Tiên Tôn cầm cờ trận bát quái trong tay đều không một ai may mắn thoát khỏi.

“Quý Tiên!” Sau khi hai gã trưởng lão của Tông Lão Hội cảm nhận được khí tức này, không nói hai lời liền ném Tiểu Ngân sang một bên rồi bỏ chạy, lúc này, cái mạng nhỏ của mình vẫn quan trọng hơn.

Sắc mặt Thiên Phật xám như tro tàn, hấn làm sao cũng không ngờ, Quỷ Tiên vậy mà thật sự dám đến Tiên Giới, lại còn xuất hiện ở chỗ của Tiêu Ngân.

“Chạy cái gì, không phải muốn tới giết người sao.” Hai gã trưởng lão kia còn chưa kịp chạy đã đột nhiên rơi vào bên trong lôi võng mà Tề Hoan bố trí cách đó không xa.

Hai người này chỉ cảm thấy thân thể tê rần, đợi khi lôi võng biến mất, thân thể của hai người khôi phục lại cảm giác, thì một cái đầu lâu cực lớn đã trực tiếp há mồm nuốt chửng bọn họ.

Một gã trưởng lão trong đó nhất thời không tránh thoát được, một cánh tay trực tiếp bị đầu lâu cắn mất, nhìn đầu lâu kia vừa nhai cánh tay vừa đuổi theo hai người, trong lòng Thiên Phật dâng lên một sự sợ hãi.

Thực lực của hai trưởng lão kia đều đã vượt qua thiên tướng, vậy mà chỉ một ngụm như vậy, cánh tay đã không còn? Hơn nữa, máu chảy ra trên cánh tay bị cắn kia đều biến thành màu xanh, đừng nói tới chuyện mọc lại một cánh tay, gã có thể sống sót hay không đã là một vấn đề rồi.

Ngoại giới đều nói Quỷ Tiên của Minh Giới cùng một tầng với thần tướng trên Tiên Giới, nhưng chỉ khi làm thần tướng mới biết được, cùng một cấp độ cái rắm, mười người như hấn cũng không đủ ột gã Quỷ Tiên hành hạ.

Lần trước Lâu La cầm thần khí đi tìm người ta gây sự, kết quả thì sao, thần khí bị bản, ngay cả hấn cũng suýt nữa chết ở Minh giới, nếu không nhờ hiệp ước của lục giới hạn chế Quỷ Tiên, thì đoán chừng Lâu La đã sớm mất mạng.

Thiên Phật coi như cũng có chút phong phạm cường giả, ít nhất không quay người bỏ chạy, trên thực tế, không phải hấn không muốn chạy, phải biết rằng, nếu không chạy thoát thì rất có thể mạng nhỏ của hấn cũng sẽ bỏ lại ở đây.

Nhưng hấn đã nhìn thấy kết cục của hai vị Tông Lão Hội, tuy hấn có thể nắm chắc thoát khỏi cái đầu lâu, nhưng vấn đề là nếu vị kia muốn đuổi theo hấn, thì hấn không hề có tự tin là mình sẽ chạy được.

Bây giờ hấn cũng chỉ hi vọng Quỷ Tiên sẽ nghĩ tới hiệp ước của lục giới mà buông tha hấn, dù sao thì giết một vị thần tướng ở Tiên Giới chỉ có hại mà không có lợi.

Nhưng khi Thiên Phật trông thấy người kia và Tề Hoan cùng đi ra, hấn đã biết rõ vấn đề phiền toái rồi.

Mặc Dạ không hề khống chế oán khí trên người mình, trong lòng nổi lên một Minh tự đen kịt.

Sau khi hấn tu luyện thành công 《U Minh Chi Đạo》, văn tự Thượng Cổ này liền hiện ra, đây là ký hiệu mà Quỷ Tiên Minh giới chuyên nắm giữ.

Mà cánh tay của Tề Hoan bây giờ đang khoác trên tay hấn.

Giờ phút này Thiên Phật thật sự giống như rơi vào hầm băng, hấn bỗng

nhiên phát hiện, hóa ra bản thân mình từ lúc bắt đầu đã làm ra một quyết định sai lầm. Mà cái sai lầm này rất có thể sẽ khiến hấn phải táng mệnh ở đây.

Trông thấy Mặc Dạ xuất hiện, tay Tiểu Ngân cầm một thanh trường kiếm màu bạc, mặt không biểu tình lui về phía sau hai bước, một lĩnh vực rất nhỏ xuất xung quanh thân thể hấn, ngăn cách hấn khỏi oán khí màu xám phát ra từ trên người Mặc Dạ.

Những oán khí kia có thể nói là độc dược với tiên nhân, nhẹ thì thân thể khó chịu, nặng thì hủy luôn thân hồn.

Ngoại trừ Tề Hoan ra, chỉ sợ không ai dám không kiêng nê gì mà đi bên cạnh Mặc Dạ.

Thông thường lúc mình xuất hiện thì cần phải nói vài câu uy phong lẫm liệt, sau đó mới động thủ, nhưng nhìn cả buổi, Tề Hoan vẫn không nghĩ ra được một từ. Trông thấy Thiên Phật đang bày ra bộ mặt ủ rũ, nàng mới không tìm được cảm hứng đấy.

Còn chưa bắt đầu đánh đâu, đừng làm ra bộ dạng ‘chết chắc’ được không, nói sao thì cũng là thần tướng cơ mà.

“Ngươi, ngươi vậy mà thật sự cấu kết với Quỷ Tiên!” Thiên Phật giận dữ nhìn Tiểu Ngân, âm thầm tụ lực, cho dù không có hi vọng thì hấn cũng phải đánh với một người.

“Cấu kết?” Tiểu Ngân cười lạnh: “Lúc ngươi tới, Minh Hỏa chưa nói với ngươi sao. Mười ba vạn năm trước chúng ta đã quen biết nhau.” Trong mắt Tiểu Ngân mang theo vài phần thương hại, dù gì cũng là bá chủ một phương, lại bị người ta sử dụng làm vũ khí cũng không biết, Minh Hỏa để cho hấn tới, sợ rằng cũng chỉ là để thử mà thôi.

“Làm sao có thể... Ngươi, ngươi không phải người của Đệ nhất thần tướng sao.” Trong lúc nhất thời, Thiên Phật rất khó mà thừa nhận được lời Tiểu Ngân nói.

Tiểu Ngân nhìn hấn một lúc lâu, rốt cục mở miệng. “Chúng ta chỉ là làm một giao dịch mà thôi, hấn nuốt lời rồi. Nhưng cũng không sao, giết ngươi, cũng giống vậy, ta sẽ biết đáp án.”

“Không đi hỗ trợ sao?” Trông thấy Tiểu Ngân và Thiên Phật đánh nhau, Tề Hoan đứng ở một bên hỏi Mặc Dạ.

“Thần tướng đoạt vị, chúng ta không thể nhúng tay.” Thực lực của Tiểu Ngân tuy đã đủ, nhưng hấn vẫn chưa đạt được sự thừa nhận của trời đất, chỉ khi tự tay giết một gã thần tướng thì hấn mới có thể đạt được truyền thừa. Việc Mặc Dạ có thể làm chỉ là giúp hấn xử lý sạch sẽ những phiền toái xung quanh mà thôi.

“Thương, ngươi nói ta có nên đi chiêu cố vị Quỷ Tiên kia không, vậy mà lại dám chạy đến Tiên Giới, thật sự rất thú vị.” Bên trong dãy núi Tịch Diệt, Thương một thân quần áo màu đen, sắc mặt trắng bệch ngồi dưới đất, một

nam tử áo trắng có tướng mạo giống hần y đức đang đứng phía sau.

“Cút!”

“Ha ha ha, đừng tức giận mà, cũng không phải ta ép buộc ngươi đi lên ngăn cản một kích kia, ngươi cũng biết, thân thể của ta vốn rất yếu, ba lão đầu kia liên thủ cũng thật là dọa người đấy.” Trên mặt nam tử áo trắng hiện lên một nụ cười sáng lạn, nhưng trong đôi mắt hẹp dài lại lạnh như băng.

(TNN: ba lão đầu này chính là 3 trưởng lão Yêu tộc bên cạnh Cửu cô nương vây giết đệ nhất thần tướng đó :v hoá ra đụng phải Thương nên mới chết thảm T_T)

Thương nhắm chặt hai mắt, khóe miệng chậm rãi chảy ra một dòng máu tươi, mặc kệ nam tử áo trắng đứng sau lưng nói không ngừng.

“Ngân kia vậy mà lại thật sự để hần tu đến cảnh giới thần tướng, nhưng cho dù hần biết được những người phái Thanh Vân kia ở đâu thì cũng không sao cả. Rất nhanh ta sẽ đi đến Đất Phong Thiện, những người kia không còn giá trị sử dụng nữa rồi.”

Nhắc đến phái Thanh Vân, Thương đột nhiên trợn mắt, giọng nói theo vài phần run rẩy: “Thả bọn họ ra.”

“Thả?” Nam tử áo trắng giống như nghe được một chuyện cười: “Sau đó để bọn họ lại tới tìm ta gây phiền toái sao? Không nên không nên, bọn họ chết hết ta mới có thể an tâm được.”

“Bọn họ chết rồi, ngươi cũng không thể chiếm được số mệnh Lục Đạo.”

“Hừ, đã thành Thần, toàn bộ Lục Đạo đều sẽ nằm trong tay ta, ngươi cảm thấy ta còn có thể quan tâm chút số mệnh này sao.”

Thành thần ư! Thương rũ mắt xuống không nói gì, đó từng là giấc mộng của hần, sau này hần đã buông tha rồi.

Giẫm lên xác người khác để đi đến thần vị, điều hần theo đuổi chính là cái này sao?

“Thương, ngươi phải giúp ta.” Nam tử áo trắng kia đột nhiên nửa quỳ trên mặt đất, nhẹ khoác tay lên lưng Thương.

“Ta không phải đối thủ của Quỷ Tiên.”

“Ngươi chỉ cần giúp ta ngăn chặn hần là được, chờ ta mở Đất Phong Thiện ra, cho dù hần có lợi hại đến đâu thì cũng vô dụng rồi.”

“Ngươi cảm thấy ta sẽ đồng ý sao.”

“Ta cam đoan, đây là lần cuối cùng. Chỉ cần ta thành công, sau này ta tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt ngươi nữa, ta thề.”

Chương 226: Trời Giáng Thần Ý

Chương 226: Trời Giáng Thần Ý

Edit: Leticia

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Nếu Tiểu Ngân và Thiên Phật chỉ đơn thuần luận tu vi thì hiển nhiên Thiên Phật chiếm ưu thế, nhưng chiến lược thì Tiểu Ngân lại cao hơn một phần. Cho dù Thiên Phật vận dụng lực lôi điện thì hai bên cũng chỉ đánh ngang tay mà thôi.

Lúc đầu Thiên Phật còn có chút kiêng kỵ Tề Hoan, không dám tùy ý vận dụng lôi điện, về sau hẳn cũng nhìn ra Tề Hoan và Mặc Dạ tựa hồ không có ý định ra tay giúp đỡ, mà hẳn đã đến tình trạng sống còn rồi, nếu không sử dụng lôi điện lực thì rất khó tự bảo vệ mình.

Tuy Tề Hoan rất chướng mắt Thiên Phật, có lẽ do hẳn chiếm đi đồ thuộc về mình, nàng thừa nhận nàng rất hẹp hòi. Nhưng xét về phương diện kỹ thuật, Thiên Phật ra tay vẫn rất được đấy, năng lực khống chế lôi điện của hẳn khá mạnh.

Nguyên nhân Tề Hoan lợi hại có liên quan rất lớn tới thân thể của nàng, dù sao cũng là thân thể do lôi điện ngưng tụ ra, nếu lực khống chế mà không tốt thì quá xấu hổ chết người rồi. Còn Thiên Phật có thể tu luyện tới trình độ này cũng không uổng công hẳn thống trị Lôi Thần Điện nhiều năm như vậy.

Theo Thiên Phật điều động, một lượng lớn lực lôi điện tụ tập về phía phủ thành chủ, trên bầu trời tạo ra một vòng xoáy màu tím đen cực lớn, lôi điện màu tím như du long múa lượn bên trong, tràng diện này thế nhưng còn dọa người hơn cả thiên kiếp.

Thiên Phật cũng không giữ lại thực lực, nếu có thể tiêu diệt Tiểu Ngân, Tiên Giới vẫn sẽ có bốn thần tướng, Mặc Dạ tuyệt đối sẽ không dám tùy ý ra tay với mình.

Nhìn vòng xoáy trên bầu trời, kiếm trong tay Tiểu Ngân hóa thành vạn đạo ngân quang đánh về phía Thiên Phật, bản thân hẳn lại trực tiếp biến trở về bản thể, thân rắn dài hơn mười thước thoạt nhìn có lực chấn động rất lớn. Sau khi Tiểu Ngân biến về bản thể, nó quật đuôi về phía Thiên Phật ba cái, nếu chỉ là đuôi bình thường thì đoán chừng cũng không làm gì được Thiên Phật, nhưng cổ tình đuôi của người ta lại có thể dài ra thu lại đấy, rõ ràng

Thiên Phật đã tránh thoát nhưng sau một khắc liền bị đánh bay ra xa cả trăm mét.

“Sao ta cảm thấy đầu của Tiểu Ngân càng ngày càng giống rồng nhỉ.” Xem ra những năm gần đây Tiểu Ngân sống ở Tiên Giới không tồi, hình thể lớn hơn gấp trăm lần so với lúc trước, trên đầu còn có long giác (sừng rồng) vàng loé sáng khiến Tề Hoan trông mà thèm, nghe nói long giác rất bổ ah! “Đằng xà cũng có thể hóa rồng, nhưng khả năng thành công không lớn.” Lôi điện nổi lên một lúc lâu rồi cuộc giáng xuống, sấm sét màu tím giống như Thiên Hà trên trời, từ rất xa đã có thể trông thấy hào quang màu tím xinh đẹp lóe ra.

Đông dạng uy lực cũng kinh người. Màn lôi điện này che phủ cả trăm dặm, mặc dù phân lớn uy lực đều tụ tập trên người Tiểu Ngân nhưng những lôi điện còn lại kia cũng đủ để hủy diệt toàn bộ tòa thành.

Tề Hoan đứng trong lĩnh vực của Mặc Dạ nhìn tòa thành bị lôi điện làm sụp đổ trong nháy mắt ở phía dưới, cùng một số tiên nhân ngay cả phản ứng cũng không kịp kia, trong lòng đã không thể dậy nổi chút gợn sóng nào, ngay cả người thủ hộ cường đại mà bọn họ tin thờ cũng không thể bảo vệ bọn họ thì còn ai có khả năng giúp đỡ bọn họ đây. Tiên Giới này, đã đến thì sẽ không có đường lui, phải giẫm lên người khác để bò lên trên, sinh tử vô luận.

Nếu bọn họ đủ mạnh thì sao mạng của bọn họ phải không công tiền ở chỗ này? Cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm chặt, Tề Hoan cụp mắt xuống, tuy nàng không muốn nhưng có một số việc không thể không làm, nàng chỉ muốn sống sót, chỉ muốn hoàn thành nguyện vọng của mình mà thôi. Bên trong màn lôi điện, tình trạng của Tiểu Ngân tựa hồ có chút không ổn, lôi điện này không chỉ trúng kích thân thể hắn, mà còn muốn phá hủy cả nguyên thần. Thân hình vốn màu bạc đã trở nên đen đỏ giao thoa, có máu có da thịt rơi rớt.

Thiên Phật cũng không tốt hơn, hắn vừa mới điều động lực lôi điện nhiều gấp đôi so với trong tưởng tượng làm cho hiện tại căn bản không cách nào không chế, tu vi toàn thân còn bị lôi điện trút xuống kia không chế ngược lại.

Trong lòng Thiên Phật đột nhiên hiện lên một tia sợ hãi, trong đầu có một ý niệm rất mãnh liệt, chính là một khi lôi điện này dừng lại thì công lực toàn thân của hắn sẽ xói mòn theo.

Thiên Phật đem hết toàn lực muốn ngăn cản loại tình huống này phát sinh, thế nhưng dường như tu vi của hắn và lôi điện đã hoàn toàn dung hợp lại với nhau, bất kể hắn dùng phương pháp gì thì cũng không thể tách ra. Hơn nữa chỉ cần Tiểu Ngân tiếp nhận được một lớp lôi điện, tốc độ xói mòn tu vi của hắn sẽ càng đề cao.

Mặc Dạ đứng ở một bên nhìn, rốt cục cũng nhìn ra chút manh mối.

Hắn vốn là ma tu, về sau thay đổi tu U Minh Chi Đạo thì vẫn cực kỳ bài xích lôi điện, nên đối với thứ này cũng không nghiên cứu cẩn thận cho lắm, nhưng hắn vẫn có thể nhìn ra, tình hình hiện tại của Thiên Phật hiển nhiên là bị người ta âm toán rồi.

Như vậy, người có khả năng làm loại chuyện này nhất, ngoại trừ Tề Hoan ra, hình như không có ai khác.

“Nàng lại làm trò gì vậy?” Đưa tay chỉnh lại cổ áo cho Tề Hoan, tuy Tề Hoan không tính là nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng mặc quần áo của Mặc Dạ lại khiến nàng trở nên nhỏ bé hẳn đi.

“Chỉ bỏ thêm chút nguyên gia vị mà thôi.” Tề Hoan vừa kéo tay áo thật dài, vừa híp mắt nhìn về phía bầu trời. Vòng xoáy ban nãy vốn còn làm người ta cực kỳ sợ hãi nay đã càng ngày càng nhỏ, bầu trời phía xa xa đã khôi phục nhan sắc vốn có, không biết Thiên Phật còn có thể chèo chống được bao lâu, rốt cuộc Tiểu Ngân sẽ thắng hay là hắn thắng đây?

Dù sao cho dù Thiên Phật thắng thì một thân tu vi của hắn cũng coi như bị phế rồi.

“Tiểu Hoan, thứ trong tay nàng là cái gì vậy?” Vốn Mặc Dạ còn chưa phát hiện ra, đợi đến khi Tề Hoan vén tay áo lên, lộ ra bàn tay nhỏ bé trắng nõn, hắn mới đột nhiên nhìn thấy trong tay Tề Hoan có thêm một hạt châu nhỏ màu đen lóe ra ánh sáng tím.

“Không phải là cái kia à.” Tề Hoan dương dương tự đắc héch càm, ra hiệu Mặc Dạ nhìn lên vòng xoáy lôi điện trên bầu trời kia, đắc ý cười cười.

Ở trong không gian lôi điện tuyệt đối nên nàng mới mưu tính cái kia, dám ở trước mặt nàng chơi sét thì phải chuẩn bị thật tốt tâm lý. Nàng không am hiểu liễu mạng trực diện cùng người ta, chuyện này quá khảo nghiệm sự cường hãn của trái tim rồi, có sai lầm gì thì tức là sống chết không rõ đây. Tề Hoan thích âm toán dưới tình huống người khác không biết gì hơn, để cho hắn đến chết vẫn không hiểu vì sao mình chết.

Vân vê lôi châu trong tay, đây chính là tinh túy rút ra từ vòng xoáy kia, lôi điện mà Thiên Phật phóng ra không đồng nhất, hơn nữa độ tinh thuần so sánh với của Tề Hoan mà nói thì hiển nhiên không bằng, cho dù cho không nàng cũng lười không thèm lấy.

Nhưng dùng để luyện chế vũ khí dùng một lần có tính sát thương thì cũng không tệ, đừng nhìn hạt châu nhỏ này, một hạt châu này ném xuống dưới có khả năng hủy diệt cả một vùng trời đấy.

Đương nhiên, hạt châu này ngoại trừ Tề Hoan ra chỉ sợ không ai có thể luyện chế thành công, dù sao không có ai thả ra được lôi điện khủng bố như vậy, cũng không có người nào gan lớn như Tề Hoan, rút lôi điện ra rồi cường hành áp chế thành một hạt châu.

Chuyện Tề Hoan làm đương nhiên không chỉ là cái này, có thể rút ra ngoài thì đương nhiên cũng có thể đưa vào bên trong. Ngay cả Lôi Thần tháp

Thiên Phật cũng chưa từng mở ra được, vì vậy hấn chỉ có thể tu ra vài loại lôi điện.

Đương nhiên hấn không thể nào biết được, có một số lôi điện một khi hợp lại sẽ xuất hiện rất nhiều tình huống thú vị, nói thí dụ như Thiên Phật tu loại kinh lôi màu tím này khi dung hợp cùng một chỗ với Thôn Thiên Hỏa Lôi sẽ biến thành một loại lực lôi nguyên biến dị.

Loại lực lôi nguyên này sẽ cắn nuốt linh khí cho đến khi cạn kiệt, đem toàn thân tu vi chuyển hoá thành lực lôi nguyên. Sở dĩ Tề Hoan không thể hấp thu linh khí của Tiên Giới cũng là bởi vì lực lôi điện trong cơ thể giao hòa lẫn nhau, sinh ra ảnh hưởng.

Thiên Phật khác Tề Hoan, hấn chỉ phân ra một chút tâm tư để hấp thu lực lôi điện, còn lại phần lớn tu vi của hấn đều là do hấp thu linh khí thiên địa mà thành. Khi lực lôi nguyên biến dị thâm nhập vào cơ thể, đương nhiên sẽ quán quýt lấy linh khí trong người hấn. Hơn nữa không may chính là linh khí của hấn còn đang thoát ra ngoài, lôi nguyên lực kia thừa dịp xông vào chiếm chỗ, bên trong thì thoát ra, bên ngoài lại cắn nuốt, hấn đương nhiên cảm thấy linh khí trong cơ thể mình bị xói mòn.

Linh khí trong người xói mòn càng nhanh thì Thiên Phật càng có thể cảm giác được rõ ràng một luồng lực lôi điện chưa bao giờ tinh thuần như vậy xuất hiện trong thân thể mình.

Nhưng lực lôi điện này có vẻ quá yếu, nếu như lúc đầu hấn tu luyện đạt được nó thì hấn đâu cần phải tu luyện thêm tiên pháp gì, nhưng hiện tại tất cả đã không còn kịp rồi.

Mất một thân tu vi, hấn đâu còn cơ hội thay đổi tu luyện cái khác, hướng hồ đi đến ngày hôm nay hấn cũng vô pháp quay đầu lại rồi. Nghĩ tới đây, Thiên Phật cắn chặt răng lộ ra vẻ mặt dữ tợn, cho dù hấn thua thì cũng không thể để Tiểu Ngân như ý được.

Thiên Phật buông tha việc khống chế những lôi điện trên không trung kia, đem linh lực còn sót lại dung hợp với thần thức của chính mình, nguyên đan bản mạng tu luyện qua vô số năm dần dần hòa tan, biến thành từng giọt chất lỏng màu vàng, bao vây thần thức lại.

Nhìn thân thể Thiên Phật dần dần trở nên mơ hồ, chỉ còn lại một hạt châu màu vàng tản ra kim quang vạn trượng trên không trung, Tề Hoan đột nhiên có loại dự cảm không tốt, Thiên Phật đã từ bỏ việc đối phó Tiểu Ngân rồi, hành động hiện tại của hấn xem như là tự sát sao? Nhưng theo tính cách của hấn mà nói, kể cả là tự sát thì chỉ sợ cũng phải mang theo mấy cái đệm lưng a.

Có người trời sinh mở quạ đen, nói tốt mất linh nói xấu thì linh, Tề Hoan chính là điển hình trong số đó. Thiên Phật định ngưng tụ tu vi toàn thân để tự bạo, thân thể Tiểu Ngân còn đang bị lôi điện quán quýt lấy, căn bản không cách nào bỏ chạy được. Ánh sáng màu vàng không ngừng động nổ

tung trên không trung, Tiểu Ngân chỉ có thể trơ mắt nhìn vô số đạo kim quang cắn nuốt chính mình.

Trong nháy mắt, thân thể Mặc Dạ đứng bên cạnh Tề Hoan đột nhiên bắt đầu mơ hồ, chớp mắt sau đó, hắc ngay tức khắc xuất hiện trước mặt Tiểu Ngân. Minh tự ở giữa trán Mặc Dạ chiếu ra một vòng xoáy màu đen giữa không trung, vô số ác quỷ oan hồn từ bên trong bò ra, bay thẳng đến luồng kim quang kia.

Tuy kim quang bị những quỷ hồn kia điên cuồng cắn nuốt nên nhạt đi không ít, nhưng đây dù sao cũng là thân tướng tự bạo, uy lực kia người bình thường căn bản không thể gánh được, mới đầu tiểu hồ ly còn có thể che chở cho Thuần Vũ, càng về sau kết giới chân hỏa mà nó khởi động cũng dần bị phá vỡ.

Tề Hoan cố nén áp lực nhét tiểu hồ ly vào trong lĩnh vực của mình, nàng không xác định có thể chống đỡ được bao lâu, hiện tại chỉ mong Mặc Dạ có thể tốc chiến tốc thắng.

Sau khi thân hồn của Thiên Phật biến mất, toàn bộ Tiên Giới phàm là người có tu vị đạt đến cấp bậc Tiên Tôn đều có thể cảm giác được khí tức của hắc tiêu tán, biểu lộ của mọi người đều không giống nhau, có người than thở có người hả hê có người u sầu đầy mặt.

Kim quang do Thiên Phật tự bạo có hạn, thế nhưng số quỷ hồn Mặc Dạ thả ra kia thật giống như vô cùng vô tận, quả nhiên là số lượng chiến thắng tất cả, cuối cùng kim quang đã bị oan hồn bao phủ, thẳng cho đến khi tiêu tán. Thiên Phật chết Tề Hoan rất muốn cười, thế nhưng rất nhanh nàng liền cười không nổi nữa, bởi vì thân ý kia cứ nhiên đánh về phía nàng .

Chương 227: Đến Thị Uy

Chương 227: Đến Thị Uy

Edit: Leticia

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Muốn trở thành thần tướng, đầu tiên phải thông qua khảo nghiệm pháp tắc thiên địa, cái gọi là thần ý chính là lễ vật sau khi thông qua khảo nghiệm mà thiên địa tặng thôi.

Vấn đề là, bây giờ dường như lễ vật này bị đưa đến lộn chỗ rồi.

Bị cái gọi là thần ý cường thế cọ rửa, Tề Hoan cũng không cảm thấy sáng khoái tinh thần, tuy công lực tăng nhanh, nhưng trên thân thể lại xuất hiện một đạo cấm chế vô danh, hình như là để chế ước năng, rốt cuộc là khi nào cấm chế sẽ sinh ra tác dụng, chính Tề Hoan cũng không biết.

Song lúc nàng tỉ mỉ dò xét thân thể mình một phen lại không thể phát giác được đến cùng cấm chế kia ở chỗ nào. Sau khi thần ý giáng xuống, ba vị thần tướng còn lại của Tiên giới đồng thời cảm ứng được khí tức trên người Tề Hoan.

“Không nghĩ tới lại là nàng. . . . .” Minh Hỏa đứng trong phủ thì thảo tự nói, hần ngửa đầu nhìn sao đầy trời, biểu lộ trên mặt phức tạp khó nói, hần tưởng rằng sẽ là Tiểu Ngân, không nghĩ tới lại là Tề Hoan, vì sao hết lần này tới lần khác lại là Tề Hoan chứ?

Lúc Tề Hoan tiếp nhận vị trí thần tướng thì đồng thời tháp Lôì Thần phong bé mười ba vạn năm rốt cục mở ra một lần nữa, xung quanh Lôì Thần Điện lôì hỏa đầy trời. Lúc này nàng có thể cảm giác được mối liên hệ giữa mình và tháp Lôì Thần giống như lúc trước, nàng cảm thấy, nếu mình muốn thì chỉ cần một ý niệm, tháp Lôì Thần sẽ xuất hiện ở trước mặt mình.

Tề Hoan chỉ muốn thử mà thôi, cũng không phải muốn đập chết ai. Nhưng sự thật chứng minh, nàng cảm giác đúng.

Cái sai duy nhất chính là, nàng tính sai vị trí rơi xuống của tháp Lôì Thần khiến Mặc Dạ và Tiểu Ngân còn chưa kịp phản ứng đã bị nện vào trong đất. . . . . Nàng thề, nàng tuyệt đối không có ý mưu sát chồng đâu.

Mặc dù nàng không phải cố ý gây nên, lực đạo không tính là quá lớn, nhưng lúc Mặc Dạ bò ra từ trong đất thì sắc mặt dường như hơi tái nhợt, Tiểu Ngân thì càng không cần phải nói rồi. Hần vừa chịu uy lực do Thiên Phật tự bạo, lúc đầu còn bị sét đánh nhiều như vậy, bây giờ có thể đi đường

đã là may rồi, thậm chí nhất chính là, hấn liều chết liều sống vì vị trí thần tướng thì lại bị Tề Hoan chiếm mất, khiến Tề Hoan nhìn thấy hấn mà cảm thấy xấu hổ.

Tiểu Ngân thật sự cũng không cảm thấy gì, dù sao ngoại trừ Thiên Phật vẫn còn một Lô La, hấn cảm thấy không sao cả, huống hồ hôm nay nếu không phải Mặc Dạ ra tay thì chỉ e hấn cũng có cách nào bảo toàn tính mạng. Cho hấn thời gian càng dài, hấn lại càng nắm chắc. Hơn nữa, nếu Tề Hoan đã kế thừa vị trí thần tướng, thì có một số việc nàng đã có tư cách được biết, sở dĩ Tiểu Ngân muốn trở thành thần tướng chính là vì những việc kia.

Hấn phải biết đất Phong Thiện nằm ở đâu, rốt cuộc người phái Thanh Vân đang ở chỗ nào. Từ đầu đến cuối, hấn chưa từng từ bỏ.

Vốn Tề Hoan còn muốn tìm chỗ nào đó để hai người nghỉ ngơi, kết quả quét một vòng phát hiện bốn phía rộng lớn mênh mông bát ngát! Trận lôi điện vừa rồi của Thiên Phật đã san bằng cả tòa thành rồi, còn nghỉ ngơi cái gì, đổi chỗ vậy.

Đoán chừng không lâu sau, tất cả các thế lực trên Tiên Giới sẽ xuất động đội ngũ hướng về bên này. Tuy bọn họ không sợ, nhưng phiền toái luôn có. Ở Tiên Giới ngoại trừ chỗ của Tiểu Ngân thì bọn họ thật đúng là không còn chỗ nào có thể đi, nhưng nói sao thì bây giờ Tề Hoan cũng đã là một trong bốn thần tướng rồi, phải tiếp quản công tác của Thiên Phật, cho nên, hiện tại tại Lôi Thần Điện thuộc về nàng, tuy còn chưa đạt được sự thừa nhận của mọi người, nhưng không sao, tự nàng thừa nhận là được.

Nhẹ nhàng thu thập Lôi Thần vào trong đan điền, Tề Hoan rất hào phóng biến ổi người một mảnh mây kiếp, mọi người ngồi trên mây kiếp bay về phía Lôi Thần Điện. Tiểu Ngân có tiểu hồ ly và Thuần Vũ chăm sóc, Thuần Vũ lại rất tinh thông đan dược, trị liệu vết thương ngoài da không có vấn đề gì, ba người bọn họ bay ở phía trước, Mặc Dạ và Tề Hoan chậm rì rì đi theo phía sau.

Mặc Dạ lười nhác nằm trên đám mây mềm mại, đầu gối lên đùi Tề Hoan, cũng không biết hấn bị thương thật hay bị thương giả, dù sao hấn cứ nằm trên đùi Tề Hoan không chịu ngồi dậy.

Được rồi, nói thế nào thì cũng do mình không cẩn thận khiến hấn bị thương, nàng phải phụ trách, Tề Hoan vừa xoa ngực cho Mặc Dạ . . . . . Nam nhân này kiên quyết nói ngực đau, vừa hỏi ra nghi hoặc trong lòng mình.

“Vì sao ta lại trở thành thần tướng?” Trong lòng Tề Hoan vẫn luôn khó hiểu, công pháp nàng tu luyện khác với người thường, muốn biết tu vi của mình thế nào cũng chỉ có thể so đấu chiến lực, nếu nàng chính diện đánh với Thiên Phật thì phần thắng chỉ có 5-5, nếu vận dụng bốn chữ chân ngôn thì phần thắng sẽ lớn hơn một chút.

Cho nên nàng vẫn luôn cảm thấy, thực lực của mình chỉ cao hơn thiên tướng một chút mà thôi.

“Ta không biết.” Mặc Dạ cũng nghĩ không ra, nhớ tới chuyện này hẳn còn hậm hực hơn Tề Hoan, Tề Hoan trở thành thần tướng, có nghĩa là nàng bị trôi lên chiếc thuyền Tiên Giới này rồi, sao hẳn có thể vui vẻ được chứ. Tiến vào Lôi Thần Điện dễ dàng hơn nhiều so với trong tưởng tượng của nàng, bởi vì thời điểm bọn họ đến, toàn bộ bên trong Lôi Thần Điện đã không một bóng người. Thiên Phật chết rồi, tháp Lôi Thần đột nhiên biến mất, nếu những người kia còn có thể ngây ngốc ở đây thì mới là kỳ tích đấy. Câu nói ‘cây đổ khi chạy’, có lẽ chính là ám chỉ tình trạng này. Đứng trong Lôi Thần Điện trống không, Tề Hoan cực kì vừa ý.

Tuy không thích ở chỗ người khác đã ở qua, nhưng tạm thời cũng chỉ có thể chấp nhận, cùng lắm thì về sau hủy đi xây lại.

Sau khi Tề Hoan thu tháp Lôi Thần liền không có ý định thả tháp ra nữa, có tháp Lôi Thần nàng sẽ an tâm hơn, huống chi đồ của mình sao có thể chia sẻ cho người khác chứ.

Tin tức tháp Lôi Thần biến mất rất nhanh đã truyền khắp toàn bộ Tiên Giới, không ít người đều chờ xem Tề Hoan tiếp nhận vị trí của Thiên Phật xong sẽ xử lý chuyện này thế nào, ai ngờ qua hơn nửa tháng mà Tề Hoan vẫn như không có chuyện gì an an ổn ổn sống trong Lôi Thần Điện. Thế nhưng thiên kiếp lôi phạt ở nhân gian vẫn như trước chưa từng thiếu.

Đối với thân phận của Tề Hoan, không người nào dám không thừa nhận, ba thần tướng khác đều bảo trì trầm mặc, tất cả thế lực ở Tiên Giới cũng đứng ở một bên nhìn, không ai dám đi bái phỏng Tề Hoan trước.

Dù sao còn chưa biết nông sâu thế nào, một khi bởi vì Tề Hoan mà chọc giận ba vị thần tướng khác, thì cái được sẽ không bù nổi cái mất.

Tề Hoan cũng không có nhiều tâm tình suy nghĩ chuyện của bọn họ, gần đây nàng đang bẽ bộn sai khiến bốn nam nhân trong nhà, nói đúng hơn là hai nam nhân và hai động vật giống đực xây nhà.

Lại nói, tu vi thăng chức thì ngay cả xây phòng cũng mất ít sức hơn rất nhiều. Chỉ hơn mười ngày, Lôi Thần Điện vốn bị san bằng cứ như vậy đã được trùng kiến thành công.

Lôi Thần Điện bây giờ giống như toà Lôi Thần Điện mà trước kia Tề Hoan từng ở, xét về bản chất, nàng vẫn còn có chút lười thiết kế. Cho nên, nàng mới tìm một lão nam nhân để gả, ừ, không biết lão nam nhân kia lớn hơn mình bao nhiêu tuổi.

Bởi vì Mặc Dạ đến nay vẫn không chịu nói cho Tề Hoan biết hẳn bao nhiêu tuổi.

Thời gian một năm đối với các tiên nhân mà nói là rất ngắn, Tề Hoan sớm đã thành thói quen với cuộc sống dường như vĩnh viễn không có tận cùng, chỉ cần Mặc Dạ ở bên cạnh, bao lâu nàng cũng có thể trôi qua được.

Trong Lôi Thần Điện vẫn chỉ có năm người, thỉnh thoảng Mặc Dạ sẽ dẫn Tề Hoan đi dạo chơi xung quanh, Tiểu Ngân thì kiên trì làm tùy tùng cho tiểu

hồ ly, về phần Thuần Vũ, hẳn hoàn toàn là cuồng luyện đan, mỗi ngày ngoại trừ luyện đan ra thì không có bất cứ hứng thú với bất kì chuyện gì khác.

Sau khi thu Tháp Lô Thần, thời gian Tề Hoan tu luyện trở nên tương đối nhiều, nàng vội vã muốn biết rõ vị trí cụ thể của đất Phong Thiện, nhưng vấn đề là đến bây giờ nàng vẫn chưa cảm thụ được.

Mặc Dạ nói không thể gấp, trong lòng Tề Hoan cũng hiểu nhưng nàng luôn cảm thấy thời gian yên bình này qua đi, kế tiếp sẽ là mưa to gió lớn, nàng cần sớm có chuẩn bị.

Còn có một việc khiến Tề Hoan không cách nào tiếp nhận, mang thai đã hơn một năm rồi, bụng nàng vẫn chỉ to lên một chút mà thôi, giống như một người ăn nhiều vậy. Chẳng lẽ muốn sinh đứa bé thì phải mang thai đủ một trăm tám mươi năm hay sao.

“Nương tử ~” Tay Mặc Dạ chạy chạy trên lưng trắng tuyết trơn nhẵn của Tề Hoan, kéo chặn mỏng xuống dưới hông nàng, một tay chống đầu nghiêng người nhìn Tề Hoan nằm trên giường, trên mặt tràn đầy vẻ thoả mãn.

Cũng không biết Mặc Dạ nổi điên cái gì, sau khi từ bên ngoài trở về liền ép nàng trên giường giữa ban ngày, dùng phương pháp lột da cạo thịt ăn sạch sẽ, giày vò đến trời tối mới nghỉ ngơi.

“Ừ.” Tề Hoan lười biếng đáp, ngay cả ngón tay cũng không muốn động, bàn tay sờ soạng trên lưng càng ngày càng mập mờ khiến nàng nhịn không được thở dài, lại cố nén không hát tay hẳn ra.

Dù sao, nếu như lão nhân gia hẳn chưa ăn đủ, thì kể cả là cự tuyệt cũng không có tác dụng.

Ai bảo tài nghệ của nàng không bằng người chứ, đánh không lại chạy không được, vô sỉ cũng không qua được hẳn, da mặt Mặc Dạ thật không phải dày bình thường, mỗi lần Tề Hoan cùng hẳn cãi nhau, tức giận đuổi hẳn ra khỏi phòng. Hẳn liền ngồi xồm ở cửa ra vào mặt dày mày dạn nói đồ ngon đồ ngọt.

Mặc dù bên trong Lô Thần Điện ít người, hơn nữa tất cả mọi người đều bận rộn, không ai chú ý xem hai người bọn họ đang làm gì nhưng Tề Hoan vẫn cảm thấy rất mất mặt.

“Ta phải về Minh giới một chuyến.” Mặc Dạ không tình nguyện mở miệng, hẳn là lão đại chính thức của Minh giới, tuy chuyện gì cũng do Minh Vương làm nhưng mà ai bảo năm đó hẳn không cẩn thận biến mười tám tầng địa ngục thành vật sở hữu của mình chứ, vì vậy mỗi khi đến thời gian nhất định đều phải trở về xử lý qua một chút oán khí bên trong, nếu không Minh giới sẽ đại loạn.

“Nha. . . . . Muốn đi bao lâu.” Bàn tay nhỏ bé chậm rì rì dấn lên thân thể trần trụi của Mặc Dạ, câu được câu không cào lên ngực hẳn. Nàng không quen không có Mặc Dạ bên người, cảm giác sống một ngày như thể một

năm.

Bình thường có khi Mặc Dạ sẽ đi ra ngoài một hoặc hai ngày, nàng cũng biết Mặc Dạ trở về Minh giới, lần này đã nói ra với nàng, hiển nhiên là thời gian đi sẽ không ngắn.

“Có lẽ khoảng chừng một tháng.” Trước kia ít nhất cần một năm, nhưng nương tử tương đối quan trọng hơn, hết thầy giảm lược là được rồi.

“Ai.” Tề Hoan có chút khó chịu kéo tay Mặc Dạ tới, hung hăng cắn một ngụm, thẳng đến khi trên đầu răng xuất hiện tơ máu mới thôi. Lại là do vị trí thân tướng chết tiết này kiểm chế, bây giờ nàng là một trong những lão đại của Tiên Giới, không thể tùy tiện đi đến năm giới kia.

Nàng không lợi hại như Mặc Dạ, cấm chế trên người có áp bách rất lớn với nàng, hiện tại Tề Hoan tu luyện cả ngày, ngoại trừ muốn tìm đất Phong Thiện thì chính là vì muốn tìm cái cấm chế chết tiết kia, sau đó làm cho nó biến mất.

Mặc Dạ nói đây là thiên đạo, thiên đạo chó má, nàng không tin thiên địa bất kính quỷ thần gì đó, làm gì cũng bị thiên đạo hạn chế.

“Tiểu Hoan, lúc ta không có ở đây, không được tùy tiện để người khác tiến vào.”

“Ai sẽ đến chứ, làm gì có thần tiên nào không biết ở Lôi Thần Điện có Quỷ Tiên chứ, hừ hừ, họ không muốn tìm chết đâu.” Về sau thân phận của Mặc Dạ Tề Hoan cũng lười giấu diếm, dù sao ba thân tướng kia cũng không tới tìm phiền toái, ai sẽ nhảm chán muốn chết mà đến tìm Mặc Dạ gây chuyện đây.

“Nàng cẩn thận một chút, đừng để nam nhân khác bắt mất.” Mặc Dạ bắt đắc dĩ cười nói, đương nhiên hắn lo lắng không phải là người bình thường, hắn còn chưa quên trên người Tề Hoan có một tình kiếp chưa qua. Lúc đầu có lẽ là do Minh Hỏa có ý với Tề Hoan nên khắp nơi lưu tình với nàng, nhưng bây giờ thì sao, Tề Hoan có liên quan đến nhiều lợi ích như vậy, ai biết được Minh Hỏa có dùng sức mạnh để đạt được mục đích hay không.

Nói thật, kể cả Tiểu Ngân và Tề Hoan liên thủ cũng chưa chắc đã có thể trăm phần trăm đối phó được Minh Hỏa, hậu chiêu mà y chuẩn bị so với người khác tưởng tượng còn nhiều hơn, tâm cơ cũng tuyệt đối thâm trầm.

“Nam nhân, chàng suy nghĩ quá nhiều. Ta đã là hoa tàn ít bướm rồi, ai thêm đến thăm rồi đoạt vợ của chàng chứ.” Ngoài miệng thì Tề Hoan nói không quan tâm, nhưng trong lòng lại nhớ kỹ lời Mặc Dạ nói.

Ai, Tiên Giới này thế nhưng cũng không dễ lẫn lộn đâu, đi nhầm một bước sẽ là một đống phiền toái quán thân đấy.

“Hoa tàn sao, ta nhìn rất trắng mà ~” Mặc Dạ cười đặt Tề Hoan xuống dưới, cúi đầu dùng đôi môi nóng ẩm ấn lên trên lưng nàng hôn nhẹ. Chấn mỏng rơi xuống, bàn tay càng ngày càng làm càn chạy đến giữa hai chân nàng, nhẹ nhàng vân vê. Tề Hoan thở hên hên vô thức ngẩng đầu lên, mắt nhìn

ngoài cửa sổ, ai, bầu trời tối đen rồi. Qua một ngày rồi. . . . .

Đúng như Mặc Dạ sở liệu, hắn vừa đi thì phiên toái đã ghé thăm rồi. Người đến không phải Minh Hỏa mà là một đám lão đầu sắp chết còn không vào quan tài – trưởng lão của Tông Lão Hội.

Cầm đầu chính là lão già có thực lực cao hơn Tề Hoan, về phần Tề Hoan làm sao phát hiện, chính là bởi vì lão đầu kia vừa đến đã ra oai với nàng, chỉ là chút uy áp thôi đã khiến nàng cảm thấy khó thở rồi, trong lòng Tề Hoan sinh ra một tia cảnh giác.

Mặc Dạ đã từng nói, sở dĩ Tông Lão Hội có thể quản rộng như vậy, thậm chí can thiệp vào quyết định của thần tướng, tất nhiên là do bọn họ có chỗ khùng bố riêng. Tuy tu vi của những người này không phải quá mạnh, nhưng trên tay bọn họ có không ít bảo bối Viễn Cổ. Hơn nữa còn có một Đại trưởng lão thực lực không rõ.

Thực lực của những người khác trong Tông Lão Hội tương đương với thiên tướng và thần tướng, vậy còn gã này thì sao?

Nhìn lão già tóc trắng đáng người lòm khòm không ngừng ho khan trước mặt, Tề Hoan không dám buông lỏng chút nào.

Nàng cũng không thể thả lỏng được, cả người bị uy áp của lão bao vây, vừa buông lỏng liền bị đè sập xuống.

Đây là đến địa bàn của nàng để thị uy sao? Tề Hoan thẳng tắp đứng bên ngoài Lôi Thần Điện, lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người này, không hề có ý định mời bọn họ vào.

“Khụ khụ khụ, thần tướng đại nhân không định mời chúng ta đi vào ngôi một chút sao?” Đại trưởng lão ho hai tiếng, khàn khàn mở miệng nói.

“Tướng công ta không có nhà, không tiện mời người ngoài vào cửa. Cũng không biết Đại trưởng lão đến nơi nhỏ bé căn cỗi của ta là có việc gì?” Tề Hoan cũng không sợ nói thẳng, nếu bọn họ đã đến thì nhất định là biết Mặc Dạ không có ở đây, sao hử, thấy nàng ở một mình thì dễ bắt nạt sao?

Lôi Thần Điện một chút cũng không căn cỗi, Tề Hoan thích ngắm hoa cỏ, nhưng hết lần này tới lần khác phần lớn thực vật nàng trồng đều chưa trưởng thành. Cuối cùng là nhờ Mặc Dạ, trong vòng một năm ở đây, cứ chỗ nào có đất trống quanh điện Lôi Thần là hắn liền dùng để trồng hoa cỏ, lúc này thời điểm hoa nở vô cùng tươi đẹp, đáng tiếc không có người ngắm hoa cùng nàng, cũng không có người ôm nàng uống rượu ngắm sao trên đồng cỏ rồi.

Thật là xui! Bây giờ lại phải nhìn mặt mấy lão già này, tâm tình của nàng càng không tốt.

“Đã không tiện thì chúng ta nói luôn ở đây vậy.”

Chương 228: Xám Xịt Trở Về

Chương 228: Xám Xịt Trở Về

Edit: Leticia

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Nghe nói Ngân thiên tướng đang ở quý phủ của đại nhân, chúng ta muốn gặp hắn.”

Đại trưởng lão rất lý trí, biết rõ Tề Hoan đứng hàng thần tướng, cho dù Tề Hoan đã từng giết nhiều trưởng lão của Tông Lão Hội, trong lòng lão có oán hận đi nữa, thì lão vẫn nhìn xuống coi như không có chuyện gì. Nhưng Tiểu Ngân thì không may mắn như vậy, tuy thực lực của hắn đã đạt đến thần tướng, nhưng đáng tiếc chưa có thần tướng vị, Tông Lão Hội vẫn có thể quản được hắn.

“Hắn không ở đây.” Tề Hoan cười mà như không cười trả lời. Hừ, nàng nói không ở, chẳng lẽ mấy lão già này dám xông vào sao?

Nghe Tề Hoan nói xong, Đại trưởng lão chỉ cười cười, hơi nhích người qua bên cạnh một chút, phía sau lão là một cô bé cao không đến ngực. Cô bé kia thoát nhìn chỉ tầm mười sáu mười bảy tuổi, bộ dạng coi như thanh tú, nhưng trên mặt từ đầu đến cuối không có biểu lộ gì, giống như người già.

“Đây là đồ đệ của lão phu, vừa sinh ra đã có một đôi đồng tử thấu thị.” Đại trưởng lão nói đến đây thì dừng lại, không nói tiếp nữa, kỳ thật có nói hay không cũng giống nhau.

Đôi mắt của cô bé kia là thật hay giả cũng không hề gì, dù sao ai cũng biết Tiểu Ngân ở chỗ của nàng, vấn đề là nàng không muốn để những người này đi vào địa bàn của mình, không hơn.

“Thật không, thế thì là do đồ đệ người nhìn lầm rồi.” Tề Hoan bàng quan nói, nếu là đồng tử thấu thị thật sự thì có thể thấy rõ Tiểu Ngân ở nơi nào, nếu cô bé này có tu vi đủ cao thì thậm chí nàng ta còn có thể dùng con mắt nhìn thấu lực giới. Nhưng bây giờ nha, nàng ta dường như không có thực lực kia, chỉ lực trọng thiên mà thôi, không phải trong phạm vi Tề Hoan cần lo lắng.

“Đại nhân cảm thấy lão phu nói dối?”

Tề Hoan lại liếc nhìn cô bé kia, tựa như khiêu khích nhìn về phía Đại trưởng lão, “Chẳng lẽ không phải sao, Tiểu Ngân nhà ta dù sao cũng có tu vi thần tướng, nàng ta chỉ có tu vi lực trọng thiên mà dám dùng con mắt tìm

người, không sợ mắt bị mù sao.”

Sắc mặt Đại trưởng lão biến đổi, không phải bởi vì sự khiêu khích trong lời nói của Tề Hoan, mà là bởi vì câu ‘Tiểu Ngân nhà ta’ của nàng, lão chỉ biết Tiểu Ngân có quen với Tề Hoan, nhưng không biết bọn họ lại thân quen đến tình trạng này.

Đại trưởng lão càng lúc càng tò mò với lai lịch của Tề Hoan, người của Tông Lão Hội sau khi bình an rời khỏi Lôi Thần Điện lần trước đã bắt đầu điều tra Tề Hoan, thế nhưng cho đến nay vẫn không tìm được tin tức gì về nàng.

“Tuy đồ đệ ta tu vi không cao, nhưng đôi mắt này lại không phải đồng tử thẩu thị bình thường.”

“Đã như vậy thì nhìn ta trước đi, ta ngược lại muốn biết nàng có thể nhìn ra cái gì?”

Trong lòng Tề Hoan đột nhiên bùng tỉnh, bên ngoài là lão già này tới tìm Tiểu Ngân nhưng bên trong xem ra là muốn dò xét xem mình còn có con át chủ bài gì.

Bằng không sao lão phải mang tiểu nha đầu này đến. Muốn quang minh chính đại nhìn thấu công pháp mình tu luyện sao, vậy để nàng ta nhìn một chút, Tề Hoan cũng rất tò mò, không biết nàng ta có thể nhìn ra cái gì.

“Nếu đại nhân đã nói như vậy, lão phu cũng đành thay đồ đệ đáp ứng, nếu tiểu đồ may mắn nhìn ra cái gì, mong rằng đại nhân sẽ để chúng ta gặp Ngân thiên tướng.”

“Tốt, nếu nàng có thể nhìn ra, chuyện của các ngươi ta sẽ mặc kệ.”

Sau khi Tề Hoan đáp ứng, khóe miệng Đại trưởng lão giấu trong bộ râu dài hơi cong lên, lão xoay vòng vòng chiếc nhẫn màu đen trên tay phải, cô bé vẫn ngoan ngoãn đứng sau lưng lão đột nhiên trợn tròn hai mắt, một tia ánh sáng tím phảng phất quét tới Tề Hoan.

Rất nhanh, Tề Hoan bị bao phủ trong vòng ánh sáng tím, nàng không cảm thấy có cái gì không thoải mái, ngược lại là biểu lộ của cô bé kia càng ngày càng trở nên kỳ lạ, Đại trưởng lão đứng bên cạnh cô bé cũng biến sắc.

Hai người giống như nhìn thấy cái gì kinh hãi vậy, ánh mắt của mấy vị trưởng lão khác vẫn luôn đặt trên người Đại trưởng lão, trong lòng cũng kinh ngạc, từ trước đến nay Đại trưởng lão luôn hỉ lộ không rõ, rốt cuộc lão đã nhìn thấy cái gì?

Đại trưởng lão nhìn thấy cái gì, chỉ sợ ngay cả chính lão cũng không dám tin tưởng, Thanh Long đứng đầu bốn thân thú vậy mà giết ba vị thân thú khác sau đó tự sát? Mà nữ nhân này đứng ở một bên nhìn.

Lúc ấy bọn họ nói cái gì, Đại trưởng lão nghe không được, ánh mắt lão chỉ có thể nhìn thấy mà thôi, nhưng tràng diện này đã đủ để lão hoảng sợ rồi.

Chuyện này đã xảy ra từ lúc nào, vì sao cho tới nay lão chưa từng nghe nói qua bốn thân thú trên Tiên Giới lại có thể chết như vậy?

“Đại trưởng lão nhìn ra cái gì rồi hả?” Tề Hoan hừ lạnh một tiếng, xung quanh thân thể đột nhiên phóng ra một tầng lôi điện màu bạc, rớt cuộc ánh sáng tím kia không thể quét qua người nàng nữa.

Lão già này thật giỏi tính toán, không nhìn tu vi ngược lại muốn xem trí nhớ của mình, không sao, không phải chỉ là một chút trí nhớ sao, để lão nhìn cũng không sao cả.

Cũng không biết có phải lão đã bị làm cho kinh sợ hay không.

Tề Hoan bị một bức tường ánh sáng tím ngăn cách, đứng bên cạnh Đại trưởng lão, trong mắt cô bé đột nhiên xuất hiện vô số tơ máu, sau đó cô bé kia mạnh mẽ nhắm mắt lại, thẳng tắp ngã xuống đất, mà Đại trưởng lão lại rên một tiếng, một tay bịt chặt hai mắt, hai vết máu từ khóe mắt chảy ra, thoát nhìn rất dọa người.

“Lão phu. . . . không phát hiện gì cả.” Chuyện này đánh chết cũng không thể nói ra, đây là thiên đạo, cho dù mình ghen chết cũng không thể nói với bất kỳ kẻ nào, nếu không mạng lão cũng sẽ chấm dứt.

“À, đã không phát hiện ra điều gì, vậy thì mời trở về a.” Tề Hoan không chút khách khí đóng sập cửa trước mặt mọi người, sau nửa ngày, Đại trưởng lão đưa tay nhấc cô bé mà cho tới bây giờ không ai nhìn ra được đó thực chất là một con rối trên mặt đất lên, mang theo đoàn người Tông Lão Hội xám xịt đi về.

“Sao ngươi biết cô gái kia là giả?” Từ khi vừa mới bắt đầu, người Tề Hoan hỏi luôn là Đại trưởng lão, nàng đã sớm nhìn ra cô bé kia là con rối, không phải người thật rồi.

“Đồ đệ của ta cũng có một đôi mắt biến dị.” Sau khi đóng cửa, Tề Hoan không ngoài ý muốn trông thấy Tiểu Ngân đứng cách đó không xa. Gần đây biểu lộ trên mặt hẳn có chút hòa hoãn hơn, có lẽ là bị hồ ly nhà nàng dạy dỗ.

“Nha.” Tiểu Ngân biết chuyện Tề Hoan thu đồ đệ, nhưng không biết đồ đệ nàng có một đôi dị đồng tử.

“Cặp mắt kia là yêu đồng, không phải là đồng tử thấu thị.” Yêu đồng là dị đồng tử trung đẳng cấp cao nhất, đương nhiên cũng có năng lực thấu thị, Đại trưởng lão kia không biết làm sao có được yêu đồng, lại không dám đòi lên người mình, sợ bị yêu hóa, chỉ đành đặt ở trên người con rối.

“Yêu đồng?” Sắc mặt Tiểu Ngân trở nên khó coi.

“Đúng vậy, người có yêu đồng bẩm sinh cũng không biết đã chết bao nhiêu năm rồi.” Yêu tộc vốn cực kì bảo vệ người mang yêu đồng, phản ứng của Tiểu Ngân cũng nằm trong dự kiến của Tề Hoan.

Đi theo Tề Hoan vài bước, rốt cục Tiểu Ngân kịp phản ứng, vẻ mặt kinh ngạc cầm tay Tề Hoan hỏi, “Đồ đệ của ngươi vừa sinh ra đã có một đôi yêu đồng?”

“E hèm.”

“Người đâu?”

“Ma giới, muốn gặp con bé người có thể đi Huyền Ma Cung ở Ma giới tìm Thiên Khuê, trước mắt con bé ở đó làm khách.” Cũng không biết nha đầu kia ở Ma giới thế nào.

..... Tiêu Ngân không hỏi nữa, quả nhiên là đồ đệ của Tề Hoan, vậy mà lại ở trong nhà Ma Tôn.

Chỗ đó quả thực là nơi an toàn nhất.

Tin tức Tông Lão Hội ăn quả đắng ở Lôi Thần Điện giống như mọc cánh, không bao lâu đã bay khắp Tiên Giới. Tiểu tiên không ai dám thảo luận, ngược lại không ít Thiên tướng Tiên Tôn thiếu chút nữa cười đến méo mồm.

Ai thích nổi ngày nào cũng có người chèn ép? Đám lão bất tử này coi mình như tổ tông, nếu không phải thực lực không bằng, ai sẽ nghe lời bọn hăn chứ.

Lần này Tông Lão Hội dốc toàn bộ lực lượng, nhưng ngay cả đại môn Lôi Thần Điện cũng không tiến vào được đã bị cưỡng chế rời đi, người nói đám người Tiên Giới có thể không cao hứng sao!

Trở lại Tông Lão Hội, Đại trưởng lão mang theo con rối trên tay đi về phía Thính Thiên Các, mấy trưởng lão còn lại đứng ngoài, vẻ mặt lo lắng.

Bọn hăn ai cũng không biết vì sao Đại trưởng lão lại đột nhiên chịu thua rút lui, tuy nói Tề Hoan là thần tướng, nhưng nếu thật sự muốn đánh nhau thì cho dù tất cả những người trong Lôi Thần Điện cùng tiến lên, khẳng định vẫn không phải là đối thủ của bọn họ.

Trong tay mỗi người bọn họ đều nắm ít nhất một kiện pháp bảo viễn cổ, bằng không thì ở đâu ra lực lượng lớn như vậy, song vấn đề là Đại trưởng lão không mở miệng, ai cũng không dám tùy ý động thủ.

Thính Thiên Các nằm trong đám mây, tòa lầu các lơ lửng trên bầu trời, nối liền giữa mặt đất và Thính Thiên Các chính là một nhánh Bạch Luyện, đó là linh khí Hỗn Độn thể rắn. Trong Tông Lão Hội, ngoại trừ Đại trưởng lão ra, không ai có tư cách tiến vào Thính Thiên Các.

Đại trưởng lão bước từng bước một đến Thính Thiên Các, chưa đi được một nửa, trên trán lão đã lấm tấm mồ hôi, mặt đỏ bừng. Linh khí Hỗn Độn không phải ai cũng có thể hấp thu, tối thiểu là lão chịu không nổi.

Trong Thính Thiên Các có một khối ngọc bi màu đỏ như máu, trên tấm bia không khắc cái gì, thoạt nhìn giống như đồ chơi bình thường, sau khi Đại trưởng lão đi vào Thính Thiên Các liền hành lễ ba bái chín lạy với ngọc bi.

Quý hơn một giờ, Đại trưởng lão giống như đột nhiên hạ quyết tâm, trở tay đâm vào chính ngực của mình, năm cột máu bay thẳng phóng đến ngọc bi, không đầy một lát sau, màu sắc của ngọc bi càng trở nên đỏ tươi tiên diễm.

Đại trưởng lão giơ tay lên viết xuống hai chữ Tề Hoan trong không khí, một chương đánh hai chữ đây vào trong ngọc bi, sau khi tấm ngọc bi trôi lên

danh tự Tề Hoan đột nhiên không hiểu sao lại chấn động, Đại trưởng lão chưa từng thấy qua loại tình huống này, nhất thời sững sờ ngay tại chỗ. Đứng nhìn tấm ngọc bi kia nhỏ bé, cho dù lão dốc hết toàn lực cũng không có cách nào cầm lên, hiện tại đây là tình huống gì vậy?

Rốt cục, danh tự Tề Hoan trên tấm ngọc bi biến mất, lập tức lại xuất hiện hai chữ, Đại trưởng lão vừa nhìn thấy, ngọc bi đột ngột nổ tung. Thính Thiên Thần Bi truyền thế ngàn vạn năm cứ như vậy nát vụn.

Lục Đạo!

“Lục Đạo. . . . . Chẳng lẽ, người kia không chết?!” Trong lòng Đại trưởng lão mạnh liệt giật thót lên, lão đột nhiên nhớ tới mình sống lại thế nào rồi, nữ nhân này, chẳng lẽ có quan hệ tới sự thay đổi lần trước của Lục Đạo? Lúc trước Lục Đạo thay đổi, Thiên Bi bị chấn nát, đám người bọn họ mới có cơ hội chui ra khỏi đáy Thiên Bi, căn bản không ai biết rõ chuyện gì đã xảy ra.

Nghĩ tới đây, lão đã có thể hiểu được vì sao Minh Hỏa lại quen nữ nhân này, còn có thái độ ám muội như thế đối với nàng rồi.

Nếu là như vậy, nàng kia càng không giữ lại. Người đáng chết nhất đến nay lại không chết, bọn họ ai có thể ngủ an ổn chứ. Nghĩ tới đây, Đại trưởng lão vội vàng đứng lên, đi ra khỏi Thính Thiên Các.

Đi vài bước, lão có chút không nỡ nhìn lâu các kia, thở dài. Thính Thiên Thần Bi ah!

“Đi, đi tìm Lô La thần tướng, Minh Hỏa. . . . . Được rồi đừng tìm hắn, còn mấy chỗ này, cầm lệnh bài của ta tự mình đi tìm bọn họ.” Sau khi Đại trưởng lão ra khỏi Thính Thiên Các, liền ném ra năm tấm lệnh bài ấy gã trưởng lão vẫn thủ hộ ở bên ngoài.

“Đại trưởng lão, nữ nhân kia. . . . .”

“Thính Thiên Thần Bi phán nàng là tội nhân của Tiên Giới!” Ánh mắt của Đại trưởng lão lóe lên, lạnh lùng nói.

Chương 229: Nàng, Không Thể Lưu!

Chương 229: Nàng, Không Thể Lưu!

Edit: Leticia

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Gần đây dường như nhiệt độ của Tiên Giới hơi cao. Ngay cả bên trong Lôi Thần Điện cũng như lòng hấp, Tề Hoan mềm nhũn nằm trên phiến đá hàn ngọc bên cạnh hồ, một đôi chân nhỏ trắng nõn đung đưa trong nước, quấy đến con cá cũng phải chìm xuống tận đáy hồ.

Tiểu hồ ly bị con rắn vạn ác kia bắt cóc rồi, thứ duy nhất có thể chống nóng trong nhà đã cháy, nàng chỉ có thể ở ven hồ hóng chút gió mát thôi, ai, ngay cả nước trong hồ cũng nóng đấy. Càng ngày càng nhớ Mặc Dạ rồi, loại thời tiết này ôm hăn ngủ mới là hạnh phúc nhất, nàng có một tướng công đông ấm hè mát nha.

Hình như trời càng ngày càng nóng. Thở dài thật dài, Tề Hoan đưa tay lên đỉnh đầu sờ cây quạt vừa bị mình ném đi, không sờ đến quạt, ngược lại mò tới một cánh tay cứng rắn.

Ngẩng đầu lên nhìn, Tề Hoan bất mãn hừ hai tiếng, “Đừng tưởng rằng làm như vậy thì ta sẽ tha thứ cho ngươi.”

“Nương tử nói đều đúng.” Nam nhân sụp mắt xuống, giọng nói ôn nhu dị thường. Trong tay hăn cầm cây quạt, ngồi ở bên cạnh Tề Hoan quạt mát cho nàng.

“Nhẹ quá, dùng thêm chút sức đi.”

“Nương tử nói đều đúng.”

“Ngươi không thể nói câu gì khác sao?” Cảm xúc bất mãn của Tề Hoan lại bốc lên.

“Nương tử nói đều đúng.”

“Mặc Dạ, ngươi là một tên khôn kiếp!”

“Nương tử, không được nói xấu sau lưng vi phu.” Lần này, rốt cục đã đổi câu rồi, tên nam nhân gian trá này.

Trước khi Mặc Dạ rời đi, Tề Hoan bảo hăn làm con rối ình chơi đùa, về sau, Tề Hoan lại khuyến khích Mặc Dạ làm con rối thành bộ dáng của hăn, nói là lúc nhớ hăn thì có thể tùy thời nhìn thấy, trên thực tế Tề Hoan là muốn khi tâm tình không tốt còn có thể khi dễ một chút, người trong cuộc lại không biết, đúng là hạnh phúc mà.

Kết quả, ‘Mặc Dạ’ này căn bản chính là bà cụ già. Sáng sớm nàng dậy chậm một chút liền có người vo ve bên tai giống như con ruồi. Một buổi sáng ngày nào đó, cuối cùng đã thực sự chọc giận Tề Hoan, nàng đánh tới một đạo sét, thế mà con rỗi kia lại sững sững không bị sét bổ đôi.

Hoá ra, Mặc Dạ vì tra tấn nàng đã đem tất cả nguyên liệu dùng để chế tạo hình nhân biến thành Kinh Lôi Mộc – loại gỗ mấy vạn năm cũng không mọc ra được một tấc, chuyên môn hấp thu lôi điện. Thứ quý ra như vậy mà hấn lại dùng để luyện chế hình nhân, đúng là nam nhân phá sản mà. Tề Hoan rốt cục hiểu ra, vì sao lúc ấy Mặc Dạ lại sáng khoái đáp ứng yêu cầu cố tình gây sự của nàng, hấn đây là muốn khiến mình không thoải mái thì có.

Cây quạt mang đến gió mát khiến Tề Hoan hơi buồn ngủ, nhưng không đợi nàng hoàn toàn ngủ say, không khí chung quanh hình như còn nóng hơn vài phần.

Không đầy một lát, mồ hôi trên trán Tề Hoan đã rơi xuống, nàng chịu đựng trong chốc lát rốt cục không nhịn được từ phiến đá ngồi dậy.

Vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy một nam nhân đứng cách đó không xa. Không tính là người thật, chỉ là hư thể ngưng tụ mà thôi. Nhưng trên đời này người có thể làm được như thế thì thật đúng là không nhiều lắm.

“Tiểu Hoan, chúc mừng nàng đã đứng hàng thân tướng.”

Khuôn mặt tươi cười cùng với mái tóc dài màu đỏ khiến Tề Hoan hơi híp híp mắt, trách không được trong Lôi Thần Điện lại đột nhiên trở nên nóng như vậy, nhiệt độ Tiên Giới biến hóa chắc là có liên quan đến hấn. Minh Hỏa dường như có chút khác với lần gặp mặt trước, cho dù chỉ là hư thể nhưng Tề Hoan vẫn có thể cảm giác được sự tinh khiết của nguyên lực hỏa kia.

Tề Hoan ngay cả nói cũng không thềm nói với hấn, một đạo sét trực tiếp đánh tới, hư thể được ngưng tụ thành rất nhanh bị đánh tan. Chỉ có điều một hư thể bị đánh tan, cái khác lại xuất hiện. Hấn dường như có ý thì không bỏ qua.

“Bằng hữu cũ gặp mặt, làm gì tức giận như vậy.” Nụ cười trên mặt Minh Hỏa vẫn như trước, không hề bởi vì hành động của Tề Hoan mà tức giận.

“Ta không muốn nhìn thấy ngươi.”

“Lời này, thật làm ta thương tâm.” Minh Hỏa cười khẽ, nguyên tố hệ hỏa xung quanh thân thể ngày càng dày đặc, thậm chí khiến cho cây cỏ xung quanh bắt đầu chậm rãi biến thành màu đen, giống như muốn bốc cháy.

“Ngươi tới làm gì?” Bởi vì bản thể không vào được đây, cho nên dùng loại biện pháp này sao? Như vậy, hấn hao tổn tâm cơ rốt cuộc là muốn làm cái gì?

“Tông Lão Hội tìm rất nhiều cao nhân Tiên Giới đang chạy đến đây.”

“Mắc mớ gì tới ngươi.” Chỉ cần không đi ra ngoài, người của Tông Lão Hội

sẽ không vào được, Tề Hoan cũng không lo lắng. Nhưng nàng không nghĩ tới tên Đại trưởng lão kia vẫn không chịu buông tha, xem ra là chịu kích thích chưa đủ lớn.

“Mặc Dạ bố trí Tà Linh Tru Tiên Trận rất lợi hại, ta không phá được, nhưng không có nghĩa là bọn họ cũng không phá được. Nàng quá coi thường thực lực của Tông Lão Hội rồi.”

“Thật không, ta lại muốn nhìn một chút xem bọn hắc phá trận như thế nào đây.” Tề Hoan cười lạnh, rũ mắt xuống nhìn dưới chân Minh Hỏa, chẳng biết từ lúc nào mà địa võng đã rải đầy trên đất, lôi điện từ phía trên toát ra. Minh Hỏa dường như đã nhận ra có chuyện không ổn, hắc cú đầu nhìn lôi ti màu đỏ gắt gao cuốn dưới chân mình, mặt tràn đầy vẻ cười khò.

“Không đến mức đó chứ.”

“Ta chán ghét người khác xâm nhập vào địa bàn của ta.” Đối với nàng mà nói, Minh Hỏa đã sớm là người khác.

“Tam thời ta còn chưa muốn đi.”

“Không sao, vậy ngươi cứ ở đây chậm rãi chơi.” Tề Hoan trừng mắt nhìn hắc một cái, biết rõ cho dù đánh tan hư thể cũng vô dụng, trừ phi giết chết bản thể của hắc, hoặc là khiến nguyên lực hệ hoả nồng đậm trong Lôi Thần Điện biến mất.

Nhìn bóng lưng của Tề Hoan, Minh Hỏa nghiêng đầu, mắt nhìn hình nhân ‘Mặc Dạ’ vẫn còn cầm cây quạt thẳng tắp đứng ở một bên, khóe miệng hơi cong lên: “Ta còn chưa chết tâm, nàng nói đi, phải làm sao bây giờ?”

Đám người của Tông Lão Hội đến cực kì nhanh, hơn nữa không chỉ bọn hắc mà còn có rất nhiều người lạ hoặc Tề Hoan chưa từng gặp. Sau khi bọn hắc đến, chuyện đầu tiên bọn hắc làm quả thật như Minh Hỏa nói – phá trận.

Trận pháp mà Mặc Dạ bố trí ngay cả thần tướng cũng có thể ngăn cản, bọn hắc có hơn mười người liên thủ cũng không chiếm được chỗ tốt, ngược lại bảy kiện bảo vật cổ xưa thiếu chút nữa bị xô oan hôn trong trận pháp làm bắn.

Tề Hoan ở trong phòng cũng không nhẹ nhõm chút nào, trận pháp không phải là dạng đã hình thành thì không thay đổi, nó cần phát triển thì mới có thể biến ảo liên tục, đảm bảo không bị phá vỡ một cách dễ dàng. Nhưng một mình nàng biến ảo trận pháp đối kháng với hơn mười người bên ngoài cũng không hề thoải mái.

Sau khi giã co một lúc, nguyên tố hệ hoả trong sân đột nhiên tụ tập hướng về phía Minh Hỏa, sau đó ngưng tụ thành một hạt châu màu đỏ lớn cỡ nắm tay vọt lên trời.

Hạt châu kia nổ tung trên không, hoả hoa phóng ra y hệt pháo hoa. Tề Hoan đang biến ảo trận pháp đột nhiên phát hiện mình không thể nào khống chế được đại trận nữa, hơn nữa, trận pháp này dường như có dấu hiệu sụp đổ.

Nàng đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vã đẩy cửa muốn đi ra ngoài.

Minh Hỏa đứng ở ngoài cửa cười nhìn nàng, lần này, không phải hư thế, mà bản thân hẳn.

“Vì phá trận, ngươi thật đúng là hi sinh khá lớn đấy.” Nếu Minh Hỏa đã ở đây, rốt cuộc Tề Hoan cũng suy nghĩ cẩn thận việc gần đây tại sao khí trời lại phải nóng như vậy rồi.

“Ta cảm thấy đáng giá là tốt rồi.” Vì phá trận, hắn đem hỏa nguyên linh tinh khiết trong cơ thể mình dung nhập vào đại trận, chậm rãi rót vào Lôi Thần Điện, theo như Tề Hoan nói, sự hi sinh của hắn đúng là không nhỏ, dùng xong chút hỏa nguyên linh tinh khiết kia chỉ sợ phải tu luyện ít nhất trăm năm mới có thể bổ sung trở về, hơn nữa, hắn còn tổn thất một giọt máu tinh, vĩnh viễn không có biện pháp lấy lại.

Nhưng không sao, đã được đứng ở trước mặt Tề Hoan thì không có gì đáng kể. Lúc này, hắn sẽ không thất bại nữa.

Trận pháp bị Minh Hỏa phá vỡ từ bên trong, rất nhanh đám người của Tông Lão Hội đã hoàn toàn phá vỡ được đại trận.

Cảm giác được hơi thở lạ lẫm của từng người từng người, trong mắt Tề Hoan hiện lên một tia lo lắng.

Tiểu Ngân bế quan, tiểu hồ ly tự hộ pháp cho hắn, tiểu tử Thuần Vũ có lẽ cũng ở cùng một chỗ với tiểu hồ ly, tạm thời đám người này sẽ không tìm thấy bọn họ. Nàng không nghĩ tới Tông Lão Hội sẽ mang đến nhiều người như vậy, một mình nàng căn bản không ngăn được, huống chi bây giờ còn có thêm một Minh Hỏa phá rối.

“Bái kiến Minh Hỏa thần tướng.” Ngoại trừ Lô La, sau khi tất cả mọi người nhìn thấy Minh Hỏa đều dùng lễ nửa quỳ, đây là lễ tiết đối với thần tướng.

Nhưng thần tướng Tề Hoan này đã trực tiếp bị tất cả mọi người bỏ qua.

“Đại trưởng lão, ngươi tới đây là có chuyện gì phải làm sao.” Nếu không biết tình huống còn tưởng rằng Minh Hỏa mới là chủ nhân của Lôi Thần Điện đây này.

“Minh Hỏa đại nhân, nàng. . . . . không thể lưu.” Đại trưởng lão duỗi tay chỉ Tề Hoan, ánh mắt nhìn về phía Minh Hỏa có thêm vài phần lợi hại. Lão biết rõ, Minh Hỏa khẳng định rõ ràng mọi chuyện, nhưng vì sao hắn vẫn luôn không chịu ra tay với Tề Hoan, đây mới là vấn đề cần phải cân nhắc. Minh Hỏa nhướn mày: “Cho nên, ngươi định làm thế nào?”

“Dựa theo quy củ của Tiên Giới, câu hồn nhiếp phách vĩnh viễn không được siêu sinh.”

Đây là đang ở trước mặt mình tuyên bố phương thức chết của mình sao? Tề Hoan cảm thấy có chút buồn cười.

Câu hồn nhiếp phách, một biện pháp không tệ, nhưng mà, bọn hắn có năng lực này sao?

“Đại trưởng lão, đừng quên thân phận của mình.” Nụ cười trên mặt Minh Hỏa càng sâu, thoạt nhìn càng làm cho người ta cả kinh. Về kinh hoàng chột lóe trên mặt Đại trưởng lão, thật sự là lão đã đắc ý quá độ nên quên mất, có Minh Hỏa ở đây, lời này còn chưa tới phiên lão nói.

“Minh Hỏa, đừng khiến ọi chuyện phức tạp như vậy, ta nghe nói nữ nhân này có chút quan hệ với Quý Tiên. Không bằng để ta tới xử lý nàng, thế nào?” Nhắc tới Mặc Dạ, trong lòng Lâu La tràn đầy oán hận không sao phát tiết được, Mặc Dạ dám ném mình tới mười tám tầng địa ngục, làm hại một thân tiên khí tinh thuần của hắn bị những ác quỷ làm bản mất hơn phân nửa, nếu không kịp thời rời khỏi chỗ đó, chỉ e hắn đã sớm bị đồng hóa rồi.

“Xin cứ tự nhiên.” Minh Hỏa cong khóe miệng lên, quay đầu nhìn về phía Tề Hoan.

Tề Hoan nhìn lướt qua Minh Hỏa, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Lâu la, trên mặt mang theo vài phần mỉa mai. “Khí sắc của Lâu La thần tượng không tệ, thoạt nhìn mười tám tầng địa ngục không khiến ngươi ăn đủ đau khổ nhỉ.”

“Hừ, miệng lưỡi bén nhọn, Mặc Dạ dám dùng mười tám tầng địa ngục đối phó ta, ta sẽ dùng thủ đoạn đồng dạng như vậy để tra tấn ngươi, cho ngươi cũng nếm thử tư vị đó xem thế nào!” Lâu La hừ lạnh nói, hắn và Đại trưởng lão đều chưa thấy Tề Hoan ra tay nên bọn hắn căn bản không cho rằng Tề Hoan có năng lực chạy ra khỏi nơi này, vì thế giọng điệu đương nhiên không hề cố kỵ.

Trên thực tế, Tề Hoan thật sự không nắm chắc sẽ chạy đi được, nhưng không sao, ai khiến nàng sống không vui thì nàng cũng sẽ không để hắn sống tốt, chút tự tin này nàng vẫn phải có.

Sau khi nói xong, Lâu La đưa tay chộp tới Tề Hoan. Một lực hút đan xen một loại linh lực quỷ dị từ tay Lâu La truyền đến, Tề Hoan vung tay phóng ra hai luồng lôi trụ.

Lôi trụ rất nhỏ, chỉ nhỏ bằng ngón cái mà thôi, Lâu La cũng không để tâm tới, định dùng tay đón lấy, đầu năm nay dốt đặc quả nhiên rất đáng sợ. Đợi đến khi hai đạo lôi trụ lớn bằng ngón cái khiến tay Lâu La tản ra mùi thơm của thịt nướng, lúc này hắn muốn buông tay ra thì đã chậm.

Chương 230: Quỷ Vực Có Quỷ

Sau khi Tháp Lô Thần trở về trong cơ thể, thời điểm Tề Hoan tu luyện cũng đã phát hiện lực khống chế của nàng đối với Tháp Lô Thần vậy mà đã cao thêm một tầng, thậm chí nàng có một loại cảm giác, chính mình có thể thông qua Tháp Lô Thần sáng tạo ra một loại lôi điện có thuộc tính mới cũng không chừng.

Nhưng bây giờ vẫn chỉ đang thử nghiệm mà thôi, mà khoảng cách đến ngày thành công vẫn là một con đường rất dài. Tề Hoan cũng không biết điều này có ý nghĩa gì, nàng chỉ vô thức tìm kiếm loại lôi điện tương xứng với mình mà thôi.

Hai lôi trụ đối phó Lô La đều do nàng dùng vài loại lôi điện hỗn hợp tạo thành, Tề Hoan cảm thấy không phải là việc khó gì, nhưng nếu Thiên Phật còn ở đây, hẳn nhất định sẽ rất kinh hãi.

Trên thực tế, bất luận người tu luyện lực lôi điện nào cũng biết rõ lôi điện vốn không thể hỗn hợp, một chút sai lầm thôi là khó giữ được mạng nhỏ rồi.

Nhưng ngược lại, một khi hỗn hợp thành công thì uy lực của lôi điện cũng tăng lên gấp bội, bằng không thì cũng không có cách nào tổn thương đến thân thể của Lô La rồi. Tuy không phải vết thương lớn gì, nhưng cũng đủ khiến Lô La mất hết thể diện.

“Ngại quá, không biết thân thể của Lô La thần tượng yếu như vậy, ngay cả hai đạo lôi điện cũng không tiếp nổi, ta thấy người vẫn nên về nhà tĩnh dưỡng cho tốt đi. Đừng sinh bệnh gì ở trong Lô Thần Điện của ta, ta sẽ không chịu trách nhiệm đâu.” Tề Hoan có ý xấu khiêu khích, nàng muốn nhìn xem Lô La có thể ghen tới khi nào.

Minh Hỏa ở đây, nếu Tề Hoan không động thủ, người của Tông Lão Hội tuyệt đối sẽ không dám động thủ với nàng, những người kia trông cậy vào Lô La, nhưng Lô La lại quá mức cẩn trọng, muốn hắn động thủ, độ khó hình như có chút lớn.

Người Tề Hoan lo lắng kỳ thật cũng chỉ có Minh Hỏa mà thôi, nếu Minh Hỏa thật sự muốn đối phó nàng, Tề Hoan thật sự không có bao nhiêu nắm chắc.

“Người chỉ là thần tượng mới tân cấp mà lại dám làm cản ở trước mặt ta!” Mặt Lô La đỏ lên vì một câu nói của Tề Hoan, Minh Hỏa nhìn ở trong mắt, lông mày hơi nhăn lại.

Trước kia tính tình của Lâu la không nóng nảy như vậy, sao bây giờ chỉ vì một câu nói của Tề Hoan đã có thể khiến hắn tức giận thành cái dạng này, thật sự làm cho người ta khó hiểu, đạo tâm của hắn hình như có chút bất ổn. “Người ngay cả một chiêu của thần tướng mới thăng chức như ta cũng không đỡ nổi, vậy cũng xứng làm thần tướng sao!” Khóe miệng Tề Hoan giương lên, trên mặt là nụ cười châm chọc không hề che giấu.

“Tốt, khá cho nữ nhân miệng lưỡi bén nhọn như ngươi, ta lại muốn nhìn xem ngươi có bao nhiêu năng lực.” Cuối cùng, Lâu La vẫn không thể nào nhìn được, động thủ trước rồi. Hắn nện mạnh chân phải, Tề Hoan đột nhiên phát hiện cảnh sắc xung quanh thay đổi, trước mắt là sương mù trông không thấy điểm cuối, bốn phía yên tĩnh đến mức dọa người. Đột nhiên một tiếng nước vang lên, giống như rơi vào trái tim nàng, khiến Tề Hoan cả kinh. Đây là lĩnh vực của Lâu La, Tề Hoan biết rõ, nhưng lĩnh vực này vô cùng quý dị, nàng thế mà không có cách nào mạnh mẽ đột phá. Hơn nữa âm thanh nước nhỏ giọt rõ ràng, mỗi khi nó vang lên, nàng lại cảm thấy trên lưng như cộng thêm một tầng trọng áp.

Khi Lâu La vận dụng lĩnh vực thì thân ảnh của hắn và Tề Hoan đồng thời biến mất trong Lôi Thần Điện, Minh Hỏa dường như đã nhận ra cái gì, sắc mặt trở nên khó coi.

Lĩnh vực của Lâu La tên là Sâm La Vực, không chỉ cắn nuốt nguyên thần mà còn cắn nuốt cả thân thể, nếu Tề Hoan không có cách nào thoát ra, thì nhục thể của nàng sẽ vĩnh viễn ở lại bên trong Sâm La Vực, trở thành con rôi ở trong đó.

Lâu La trở thành thần tướng nhiều năm, từng có rất nhiều người chết trong Sâm La Vực của hắn, mặc dù không có thần tướng, nhưng thực sự có một vài tu sĩ đạt tu vi tương đương thần tướng cũng sớm bị hắn luyện thành con rôi, thay hắn canh gác Sâm La vực.

Cho nên Lâu La vô cùng tự tin, hắn căn bản không cho rằng Tề Hoan có thể còn sống mà phá vỡ được lĩnh vực của mình.

Tề Hoan vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, thời điểm nàng muốn đi mới phát hiện, mình vậy mà không nhúc nhích được rồi, tiếng nước càng ngày càng dồn dập, trên người nàng giống như bị phủ lên một tầng một tầng gông xiềng, ngay cả Tháp Lôi Thần trong cơ thể cũng bị áp chế gắt gao.

Tề Hoan chậm rãi hai mắt nhắm lại, âm thầm đè nén tâm thần. Trong lĩnh vực quyết đấu biện pháp tốt nhất là sử dụng lĩnh vực, tuy lực lôi điện bị áp chế, nhưng lĩnh vực của nàng còn có thể sử dụng, coi như là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.

Nghĩ vậy, nàng lập tức phóng thích mở ra lĩnh vực của mình, cảnh sắc xung quanh vị trí của Tề Hoan lại thay đổi một lần nữa, vô số khô lâu bị máu nhuộm đỏ bò ra từ trong lòng đất, oan hồn phiêu đảng trên không trung, ngẩng đầu nhìn bầu trời, chim chóc bay lượn toàn bộ đều là xương khô.

Tuy rất mất mặt, nhưng Tề Hoan thật sự bị lĩnh vực của mình hù dọa, không đúng, đây hẳn là lĩnh vực của Mặc Dạ mới phải.

“Nương tử, nhanh như vậy đã nhớ vì phụ rồi hả?” Bên hông đột nhiên nhiều thêm một đôi bàn tay lớn, Tề Hoan sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Nàng mạnh mẽ quay đầu lại, phát hiện Mặc Dạ đang mỉm cười nhìn nàng.

“Tại sao chàng lại ở chỗ này?”

“Nương tử, vẻ mặt của nàng làm cho ta rất thương tâm đấy.” Mặc Dạ cười như không cười hôn trộm lên môi Tề Hoan.

“Đừng làm rộn, nói mau.” Tề Hoan há mồm định cắn hắn, kết quả bị Mặc Dạ xem thấu ý đồ, nhanh chóng rời khỏi môi của nàng.

“Ý niệm trên hình nhân mà ta bố trí đã bị huỷ rồi, có kẻ nào xông vào sao?” Mặc Dạ đã sớm biết sau khi hắn rời khỏi, lập tức sẽ có người đánh chủ ý lên Tề Hoan.

Trận pháp hắn bố trí tuy lợi hại nhưng không phải vạn năng, vẫn có khả năng bị phá vỡ.

Nhưng điều hắn may mắn đoán trúng chính là, thần tướng đánh nhau đều sử dụng lĩnh vực, lĩnh vực của hắn và Tề Hoan thông nhau, ai dùng lĩnh vực đối phó Tề Hoan thì chẳng khác nào trực tiếp khiêu khích hắn, hành vi đó thuần túy là muốn chết, cũng bởi vì điểm này nên Mặc Dạ mới dám rời đi. Không nghĩ tới nhanh như vậy đã có kẻ đầu tiên chịu chết xuất hiện.

“Chàng còn dám nói, là ai thề son sắt nói cho ta biết trận pháp mình bố trí lợi hại cỡ nào, kết quả thì sao? Ta mới an ổn ngủ được hai ngày thì đã có người đến tìm phiền toái rồi!” Tề Hoan bất mãn trừng mắt nhìn Mặc Dạ, thuận tiện đem bàn tay nhỏ bé mò lên eo hắn, chọn chỗ mềm mại nhất hung hăng véo một cái.

“Đây là sơ sót, tuyệt đối là sơ sót!”

“Lần sau mà sơ sót nữa, buổi tối chàng ôm tiểu hồ ly ngủ đi!”

“.....” Trở về phải đem con hồ ly kia hàm cách thủy mới được, Mặc Dạ hơi híp mắt lại, hung dữ nghĩ. Dĩ dành cả buổi cuối cùng mới khiến Tề Hoan vui vẻ lên, lúc này Mặc Dạ mới nhớ tới Lâu La.

Thoải mái vây khốn Tề Hoan, Lâu La bày ra vẻ mặt đắc ý, nhưng khi hắn chậm rãi phát hiện lĩnh vực của mình thậm chí có thời điểm không bị khống chế, thì trong lòng đột nhiên bắt đầu hốt hoảng.

Bởi vì hắn cảm thấy một luồng hơi thở làm cho hắn vừa quen thuộc lại sợ hãi. Quỷ vực. . . . .

Khi cảnh vật trước mắt toàn bộ hóa thành huyết sắc, Lâu La rớt cục kinh hoảng. Hắn biết rõ quan hệ giữa Mặc Dạ và Tề Hoan không bình thường, nhưng làm sao cũng không ngờ lĩnh vực của nữ nhân này lại là quỷ vực, đây không phải là lĩnh vực mà chỉ Quỷ Tiên mới có sao?

Chẳng lẽ Tề Hoan cũng là Quỷ Tiên? Chuyện này tuyệt đối không thể nào!

“Lâu La, đã lâu không gặp.”

“Mặc Dạ?! Hai người các người. . . . .” Nhìn thấy Tề Hoan và Mặc Dạ cùng lúc xuất hiện trước mặt mình, một chút hi vọng xa vời còn sót lại của Lâu La cũng biến mất. Hấn và Mặc Dạ đã từng giao thủ, đương nhiên biết rõ Quý vực của Mặc Dạ có bao nhiêu đáng sợ, hẳn tưởng rằng lĩnh vực của Tề Hoan chỉ có chút tương tự với Quý vực mà thôi, nhưng khi Mặc Dạ xuất hiện ở đây, mọi chuyện hiển nhiên đã vượt ra khỏi nhận thức của hấn rồi.

“Lâu La, ta đã nghĩ ngươi là người thông minh.”

“Rất hiển nhiên, ánh mắt nhìn người của chàng còn cần phải bồi bổ.”

Tề Hoan không khách khí nói, lúc trước nếu vẫn nhốt Lâu La ở mười tám tầng địa ngục chẳng phải tốt rồi sao, thả hấn ra làm gì để hấn gây phiền toái.

“Mặc Dạ, đừng cho là Lâu La ta sợ ngươi.” Biết rõ đánh không lại, nhưng vì cái mạng nhỏ của mình, Lâu La cũng muốn liều một phen.

“Hi hi, Lâu La thần tượng, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Đột nhiên vang lên tiếng cười, Tề Hoan sững sờ, còn sắc mặt Lâu La lại càng ngày càng khó coi.

Trong Quý vực của Mặc Dạ có nuôi một diễm quý tu vi thập phần khủng bố, Lâu La đã từng thấy qua một lần, nếu như không phải hơi thở trên người nữ quý quá mức tà ác thì hấn cũng không xác định mình có thể cầm giữ được hay không.

Đúng như Minh Hỏa sở liệu, tính tình Lâu La dường như càng ngày càng kém, đó là bởi vì khi ở bên trong Quý vực, đạo tâm của Lâu La đã từng bị phá, chính là bị nữ quý này phá hỏng.

Không đợi Lâu La nhớ lại, hai cái đùi tuyết trắng thon dài từ phía sau quần lên eo hấn, một nữ nhân gầy như trần truồng cứ như vậy lẳng không xuất hiện ở sau lưng Lâu La, hơn nữa dưới tinh huống hấn không hề cảm nhận được mà quần lên người hấn.

Theo lý thuyết lúc này Tề Hoan nên kinh ngạc trước thực lực của nữ quý kia, nhưng chuyện mà nữ nhân để ý luôn khác nam nhân, đặc biệt là nữ nhân đã có chồng.

“Trong Quý vực của chàng còn có diễm quý?” Tề Hoan cười như không cười nghiêng đầu nhìn về phía Mặc Dạ, nàng nhớ rõ nam nhân chết tiệt này từng nói với nàng, chỉ cần là nam nhân thì diễm quý sẽ không bao giờ buông tha, thời diễm nữ quý chết tiệt kia vừa mới xuất hiện đã ném cho Mặc Dạ một cái mị nhãn rồi, thoạt nhìn quan hệ của hai người bọn họ không tệ a.

“. . . . .” Mặt Mặc Dạ cứng đờ, hấn cảm thấy bây giờ trả lời Tề Hoan là hành vi vô cùng không lý trí, bởi vì hấn đã cảm giác được đầu của Tề Hoan bốc khói rồi. Nhưng nhìn biểu lộ này của nàng, nếu như hấn không nói, kết cục chỉ sợ sẽ càng bết bát hơn. “Nàng chỉ ở trong Quý vực của ta tu hành mà thôi.” Mặc Dạ thở dài, khai thật.

“A, chỉ đơn giản như vậy?”

“Đương nhiên.” Mặc Dạ trả lời gọn gàng linh hoạt, về phần quá trình diễm quỷ đã từng câu dẫn hắn, hắn trực tiếp tính lược đi, cho dù cái gì cũng không phát sinh, nhưng một khi bị Tề Hoan biết được thì nhất định sẽ có người trở mặt.

Hơn nữa, người vô tội là hắn nhất định sẽ bị giận chó đánh mèo.

Mặc dù Lâu La không bị diễm quỷ mê hoặc, nhưng hắn thực sự không dám hành động thiếu suy nghĩ, thực lực của diễm quỷ hắn đã được chứng kiến, bên trong Quỷ vực khắp nơi đều là nguy hiểm, hắn phải tìm được một cơ hội tốt nhất thì mới có thể thoát khỏi vây khốn.

Chỉ cần thoát ra khỏi lĩnh vực, Mặc Dạ tất nhiên sẽ không thể làm gì được hắn. Nghĩ tới đây, Lâu La cắn răng vận dụng bí pháp chịu đựng đau nhức kịch liệt cường ngạnh tách thân hồn và thân thể ra.

Sau đó ngưng tụ tất cả linh lực của mình, phóng về một điểm. Ở đây vốn cũng không phải Quỷ vực chân chính, độ bền vững tất nhiên không thể nào đánh đồng được với Quỷ vực, một kích này vậy mà lại khiến hắn thực hiện được rồi.

Khi thân thể bị đưa ra ngoài, Lâu La chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, mở mắt ra đã gặp phải một đôi mắt xinh đẹp mê hoặc nhân tâm, “Đại nhân~” giọng nói mềm mại vang lên bên tai, một mùi hương ngọt ngào truyền đến từ trên người nữ tử quán trên người mình, đôi mắt Lâu La bắt đầu trở nên tan rã.

Chương 231: Long Liễn

Chương 231: Long Liễn

Edit: Dao Dao

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Mặc dù không có thân thể nhưng ở trong lĩnh vực nguyên thần cũng giống như thân thể. Diễm quý kia uốn éo qua lại trên người Lô La, tiếng rên rỉ không ngừng, hai tay Lô La cũng không tự chủ được sờ lên vòng eo mảnh khảnh của nàng kia.

Khi hai người dây dưa cùng một chỗ, từng sợi sương mù màu trắng nhạt thoát ra từ miệng nữ quý, chậm rãi chuyển đến miệng Lô La. Trong lúc đó, đỉnh đầu Lô La bay lên một Thái Cực Đồ.

Thái Cực đồ vốn trắng đen rõ ràng nhưng không biết từ lúc nào mà bên trên xuất hiện từng vết rạn màu đỏ như máu, theo động tác hai người càng lúc càng không kiêng nể gì, số vết rạn càng nhiều hơn.

Ngay khi Thái Cực Đồ sắp vỡ vụn, không biết thần trí Lô La tựa hồ cảm thấy cái gì, đôi mắt của hắn chợt khôi phục vẻ thanh tỉnh.

Nhìn tình huống trước mắt của hai người, hắn chụp một cái lên ngực diễm quý. Ở đây dù sao cũng là quý vực, nàng kia theo lực đạo của hắn bay ngược ra xa vài mét, nhanh chóng hóa thành sương mù màu hồng nhạt biến mất vô tung.

Đúng lúc này, Tề Hoan đột nhiên cảm giác được lĩnh vực mình đang điều khiển chợt nóng lên, giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, “Minh Hỏa?!”

Lời Tề Hoan vừa thốt ra, trong lĩnh vực chợt xuất hiện một ngọn lửa đỏ rực, bao lấy nguyên thần của Lô La, tầng ngoài ngọn lửa kia vẫn có thể mơ hồ trông thấy một con Hỏa Phượng.

“Muốn đi sao, nằm mơ.” Khó khăn lắm mới tìm được một cơ hội tiêu diệt Lô La, Tề Hoan làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy, nhưng nàng vừa định ra tay đã bị Mặc Dạ ngăn lại.

“Tiểu Hoan, thả hắn đi.”

Tề Hoan thoáng dừng lại, mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn nghe lời Mặc Dạ tha cho Lô La.

“Vì sao lại thả hắn đi?”

“Nàng không thể giết hắn.” Thần tướng không được phép chém giết lẫn

nhau, đây là quy tắc, Tề Hoan vẫn chưa đạt tới độ có thể phá hư quy tắc, cho nên nàng chỉ có thể khiến Lâu La chịu thiệt chứ không cách nào tiêu diệt Lâu La.

Tề Hoan đại khái cũng hiểu được, đành đè nén ngọn lửa trong lòng xuống, cái này có thể trách ai chứ, ai bảo người không đời phó được lão thiên gia. Thần ý chó má gì, đợi sau khi đất Phong Thiên xuất hiện, nàng cũng phải tương xứng với thần, về sau quy củ đều do chính mình định, xem ai còn dám quản lý nàng, Tề Hoan âm thầm nghĩ.

“Nương tử, hay là ta đi trước?” Nhìn ánh mắt bất thiện của Tề Hoan, Mặc Dạ vội muốn chạy.

“Muốn đi? Có bản lĩnh đi thì cũng đừng trở về cho lão nương!” Phiền toái đã giải quyết ổn thỏa, Tề Hoan bây giờ bắt đầu chuẩn bị tính toán cùng Mặc Dạ. Ừ hừ, nữ quý, nàng thế mà không biết ở đây ngoại trừ oan hồn ra còn có thể nuôi quý có nhận thức đây này

... Nương tử, đây thật sự là hiểu lầm.” Mặc Dạ vừa nói xong, diễm quý vừa mới biến mất kia lại xuất hiện bên cạnh hai người, hơn nữa còn thuận tiện ôm cánh tay Mặc Dạ.

“Chủ nhân.” Diễm quý kia không nhìn đến Tề Hoan đang ở trong trạng thái bùng nổ, toàn bộ thân thể đều sáp vào trong ngực Mặc Dạ cọ cọ, vừa cọ vừa rên rỉ. Nếu không biết, thì thật sự sẽ cho rằng hai người đã làm nên trò gì. Đương nhiên, cho dù biết rõ không có chuyện gì xảy ra nhưng Tề Hoan vẫn không nhìn được. Đây là tình huống gì? Ở trước mặt nàng tình chàng ý thiếp với một nữ quý. Coi nàng chết rồi sao?

“Tiểu Hoan, nàng nghe ta nói. . . . .” Mặc Dạ muốn kéo tay Tề Hoan, không biết sao Diễm quý kia lại quán lên người hắn, thân thể hai người giống như dung hợp cùng một chỗ, nhất thời, Mặc Dạ không cách nào đẩy nàng ta ra.

“Khôn kiếp, người đi chết đi!” Tề Hoan rút cục bùng nổ, quý vực đột nhiên biến mất, chuyển thành một không gian đen kịt sâm lãnh, đây mới là lĩnh vực của Tề Hoan, căn cứ vào tâm tình nàng bây giờ mà biến ảo thành.

Diễm quý kia dường như cũng cảm thấy không ổn, quay đầu nhìn về phía Tề Hoan, bất đồng chính là, trên mặt của nàng ta vậy mà đỏ ửng hơn trước, giống như thương tích do một chưởng vừa rồi của Lâu La đối với nàng hoàn toàn đã không còn đáng ngại.

“Người muốn làm gì?” Giọng nói nũng nịu của Diễm quý truyền đến.

“Lão nương muốn mạng của hai người các người!” Sau đó, hai người hoàn toàn bị lôi điện của Tề Hoan bao phủ.

Tại tầng địa ngục thứ mười tám, Quý Tiên đại nhân danh chấn lục giới toàn thân tỏa khói đen, một thân chật vật đi ra từ trong lĩnh vực của mình.

Minh Vương đang chờ ở một bên trông thấy tình huống bi thảm của Mặc Dạ, khóe mắt run rẩy, y cho tới bây giờ còn chưa thấy qua Mặc Dạ chật vật

như vậy, đây là bị ai xử lý? Đương nhiên, chuyện này vẫn nên giữ lại trong lòng tốt hơn, ở trước mặt người khác, Mặc Dạ cũng không tốt tính như vậy đâu. Cho dù y là cậu, nhưng thời điểm tâm tình Mặc Dạ không tốt cũng sẽ giận chó đánh mèo.

“Khụ khụ, người đây là. . . . .” Nhìn Mặc Dạ vẻ mặt chán nản ngồi dưới đất ngẩn người, Minh Vương cẩn thận từng li từng tí đi tới.

“Đem số quý cậu nuôi trong quý vực của ta mang hết đi.” Giọng Mặc Dạ bình tĩnh lại.

“Làm sao vậy, bọn chúng có vấn đề gì sao?” Hiện tại Minh giới đang trong trạng thái khan hiếm người làm nên Minh Vương mới đề nghị nuôi mấy con quý tu vi không tồi trong quý vực, đến lúc đó cũng dễ làm việc cho hắn, đối với quý hồn mà nói, quý vực của Mặc Dạ chính là thánh địa tu luyện.

Mặc Dạ lúc ấy cảm thấy không sao nên cũng đồng ý, lần trước khi hắn phái quý đối phó Lô La, chính là cô nàng Diễm quý, Diễm quý kia phá đạo tâm Lô La, được không ít chỗ tốt trên người hắn, tu vi tăng vọt, ai biết hôm nay Diễm quý lại chưa nghe lệnh đã chạy ra.

Kết quả chọc giận Tề Hoan, không biết lúc nào mới có thể khiến nàng bớt giận đây.

“Tiểu Hoan tức giận.”

“Ah ~ người đây là bị nàng làm à.” Chậc chậc, bây giờ Minh Vương thật muốn vỗ vai Mặc Dạ ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, người cũng có ngày hôm nay! Quả nhiên lấy vợ không thể lấy người quá bư hãn đấy, nhìn trạng của Mặc Dạ đi, nếu là người sống đoán chừng đã sớm bị điện giật chín rồi.

“Cút!” Một tiếng cút này của Mặc Dạ trực tiếp tạo thành tác dụng dọn bãi, chỉ thoáng chốc, trong vòng trăm dặm xung quanh hắn, ngay cả con côn trùng cũng không nhìn thấy nữa, Minh Vương hả hê chạy khỏi.

Một chiêu vừa rồi của Tề Hoan thoát nhìn uy lực rất lớn, song kỳ thật không gây thương tích quá nặng cho Mặc Dạ, vẫn chưa tới tình trạng thương gân động cốt. Ngược lại là Diễm quý kia, bị Tề Hoan bỏ một phát, ba hồn bảy vía thiếu chút nữa bị đánh tan, muốn dưỡng tốt cũng đoán chừng phải tốn trăm năm nữa.

Thật ra nữ quý kia cũng không làm gì, nàng chỉ là không thức thời mà thôi, ôm Mặc Dạ hấp thu oán khí trên người hắn để mình mau chóng khôi phục, ai biết lại chọc giận một vị đại nhân.

May mắn bây giờ Mặc Dạ không có ở bên cạnh Tề Hoan, nếu thật ở bên cạnh, chỉ e không phải là một châu lôi điện đơn giản như vậy.

Sau khi rời khỏi lĩnh vực của mình, tâm trạng Tề Hoan cực độ khó chịu, trong lòng nàng bây giờ đang nghẹn một cơn tức không phát tiết được, vừa hay, đám lão đầu Tông Lão Hội này không phải rảnh rỗi nhàn chán lắm sao, vừa mở miệng đã nói không thể giữ nàng lại, bây giờ nàng thật muốn

nhìn xem Tông Lão Hội có bao nhiêu năng lực để giết chết nàng.

Tình trạng của Lô La rất kém, tuy thân thể bị đưa ra ngoài kịp thời, nhưng đạo tâm của hắn bị tấn công đến thiếu hụt nửa phá vỡ, khiến cho hắn đại thương nguyên khí, nếu không phải Minh Hỏa nhúng tay, chỉ sợ hắn bây giờ ngay cả đi đường cũng không nổi.

Thời điểm Lô La đi ra Minh Hỏa hình như đã nhận ra Mặc Dạ, vốn kế hoạch đã định tốt rồi, hiện tại lại có chút chần chừ do dự.

Đám người đại trưởng lão vốn cho rằng Lô La là thần tướng uy tín lâu năm, kiêu gì cũng có thể ngăn chặn Tề Hoan, cho dù Minh Hỏa đã nói sẽ không xuất thủ thì bọn hắn cũng đối phó được nàng, ai ngờ còn chưa ra tay mà Lô La đã rơi vào tình trạng nửa sống nửa chết thế này.

Bây giờ Đại trưởng lão cũng đã hiểu, không phải Minh Hỏa không muốn đối phó Tề Hoan, chỉ sợ là hắn đã biết rõ thực lực chân chính của nàng nên mới không chịu ra tay đây.

“Đại trưởng lão, ta nghĩ người sống nhiều năm như vậy, đầu óc sẽ thông minh một chút, xem ra ta đã đánh giá cao người rồi. Sao hả, người cảm thấy mang hai tên thần tướng đến là có thể đối phó được ta sao?”

“Thần tướng đại nhân nói nghiêm trọng rồi, lão phu cho tới bây giờ chưa từng muốn đối phó ngài, chỉ là. . . . .”

“Làm càn, dám ở trước mặt ta cậy già lên mặt, đừng có tự mãn, trong mắt ta người chả là cái thá gì hết.” Chuyện bắt nạt người khác này bất kể làm lúc nào cũng đều khiến người ta khoan khoái dễ chịu, trông thấy Đại trưởng lão bị một câu của mình chọc cho đỏ bừng cả mặt, Tề Hoan rất muốn cười.

“Người. . . . .” Đại trưởng lão chưa từng phải chịu uất ức thế này, nhưng vẫn còn Minh Hỏa ở một bên đứng xem, lão không thể làm gì, chỉ hy vọng vị kia đến sớm một chút, đợi khi sắp chết xem nàng còn hung hăng càn quấy thế nào.

“Tiểu Hoan, làm gì tức giận như vậy, Đại trưởng lão chỉ là phạm sai lầm nhỏ mà thôi.” Thấy Tề Hoan dường như ý động thủ với Đại trưởng lão, Minh Hỏa cười mỉm đi lên phía trước hai bước, vừa vịn chắn giữa hai người.

Hành động này của Minh Hỏa khiến Tề Hoan nhướng mày, hắn đây là ý gì? Bảo vệ Đại trưởng lão? Hay là còn chuyện gì ẩn bên trong?

Hơn nữa, Tề Hoan còn chưa hiểu một chuyện, thần tướng không thể chém giết lẫn nhau, Đại trưởng lão nói thế nào mà có thể khiến Lô La tới đối phó nàng đây, cho dù đả thương nàng cũng không giúp được gì ah.

Chẳng lẽ. . . . . Tông Lão Hội cũng có một cái thần tướng giống như Tiểu Ngân sao?!

“Sai lầm này đúng là không lớn, chỉ là xông vào địa bàn của ta, thuận tiện đòi lấy mạng ta mà thôi, có phải ta nên mời các người ăn bữa cơm hay không?” Về mặt Tề Hoan tràn đầy châm chọc hỏi, cho dù nàng đoán đúng

thì sao? Muốn vị trí thần tướng của nàng sao, vậy phải xem hấn có mệnh đề lấy hay không.

“Minh Hỏa đại nhân, không phải ta nói chuyện giạt gân, mà là trên Thiên Thần Bi đã hiện ra thiên văn, nói người này sẽ mang đến tai nạn cho Tiên Giới chúng ta.” Đại trưởng lão dường như còn chưa từ bỏ ý định, thấy Lâu La không thể lợi dụng đành dứt khoát đến kích động Minh Hỏa.

Ai biết Minh Hỏa nhếch miệng mỉm cười, “Đại trưởng lão, thiên bi kia vẫn còn sao?”

“Cái này. . . . .” Đại trưởng lão sững sờ, không biết Minh Hỏa hỏi như vậy là có ý gì.

“Đã là đồ đã mất, ai biết người nói là thật hay giả đâu?”

“Nhưng, nhưng mà. . . . .” Tim Đại trưởng lão đập thịch một cái, tin tức thiên bi không còn kia làm sao hấn lại biết được?

“Ta làm chứng, Minh Hỏa, người có thể tin tưởng!” Tề Hoan nghe tiếng ngẩng đầu, đột nhiên trông thấy trên bầu trời xuất hiện một cái Long liễn, Long liễn đến, mây đen che trời, tiếng sét đánh nổ vang trên không trung. Ba con Hắc Long kéo xe, phô trương thật lớn, rút cuộc là ai ngồi trong xe? Cho dù địa vị Hắc Long trong long tộc không cao, nhưng có thể không chế ba con Hắc Long cũng đủ để nói lên thủ đoạn lợi hại của người này.

Sẽ là đệ nhất thần tướng sao? Tề Hoan cau mày, nhìn Long liễn kia đứng giữa không trung.

Chương 232: Quyết Đấu Lôi Điện

Chương 232: Quyết Đấu Lôi Điện

Edit: Dao Dao

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Được rồi, chuyện này ta không can thiệp.” Minh Hỏa nhìn về phía Long liễn, trong mắt lóe lên một tia kiêng kị. Xem ra, kế hoạch lần này của hắn chỉ có thể bỏ đi, không ngờ hắn ta lại đột nhiên xuất hiện vào lúc này. Lúc trước nghe đồn hắn ta qua ải thất bại, thân tàn chết rồi, hơn nữa các hiện tượng thiên văn khi đó tất cả mọi người đều nhìn thấy, ai biết vậy mà hắn ta lại không chết, thật sự là mạng lớn.

Biểu hiện của Minh Hỏa khiến tim Tề Hoan thoáng cái lộp bộp rơi xuống, kẻ có thể khiến Minh Hỏa kiêng kị, rốt cuộc lợi hại cỡ nào?

“Người đã không muốn can thiệp, vậy thì rời đi đi, hơn nữa, lần này ta tới là để khiêu chiến thần tướng đấy, bây giờ, có lẽ sẽ không ai còn dám nói Tông Lão Hội chúng ta không nói đạo lý nữa.” Giọng nói bên trong Long liễn vang lên, Tề Hoan có vài phần kinh ngạc, khiêu chiến thần tướng, vậy là muốn quang minh chính đại giết chết mình sao?

Trước hết đề Lâu La đến thử sau đó lại tới khiêu chiến, chủ ý này không tệ, chỉ tiếc Lâu La ngay cả nước sâu hay cạn còn chưa kiểm xong đã sụp trước rồi. Liếc qua Lâu La sắc mặt trắng bệch, khóe miệng Tề Hoan hơi nhếch lên.

Người nọ cứ vậy mà xác định thực lực của nàng không bằng Minh Hỏa sao, chọn quả hồng mềm để bóp, cũng đừng bóp sai là tốt rồi.

“Thiên Đạo cũng không quy định thời điểm khiêu chiến không được có người ở bên cạnh vậy xem.” Minh Hỏa tuy miệng đồng ý không nhúng tay nhưng hắn cũng không định rời đi, chỉ thoáng lui về phía sau hai bước, hạ quyết tâm đứng bên xem náo nhiệt.

Nhưng hắn rốt cuộc có phải xem náo nhiệt hay không thì không ai nắm chắc được.

“Hi vọng như thế.” Có thể nghe ra, người trong Long liễn tuy không tình nguyện nhưng lại không có ý chọc giận Minh Hỏa. Minh Hỏa rất nhiều năm chưa từng ra tay ở Tiên Giới, cho dù lúc trước hai người bọn họ tu vi tương đương nhưng bây giờ thì khó nói rồi.

Chỉ chốc lát sau, rút cuộc có một nam nhân từ Long liễn đi ra, người này

tướng mạo bình thường, mặc một bộ áo bào xám, ngay cả màu mắt cũng là màu xám tro.

Chỗ kì quái duy nhất là trên mặt của hắn lại có lôi vân! Hơn nữa còn là lôi vân của Cửu U Tà Tội.

Thứ lôi vân này bình thường có rất ít người biết, Tề Hoan cũng chỉ nhìn thấy trong Lôi Thần tháp, mỗi một tầng lôi điện đều có lôi vân tương ứng với nó, nói cách khác, thứ người này tu luyện là Cửu U Tà Tội, hơn nữa đã tu thành công rồi.

Sau khi trông thấy Tề Hoan, trên mặt người nọ hiện lên vẻ kinh ngạc. Tề Hoan không nhớ rõ hắn nhưng hắn lại nhớ rõ Tề Hoan, hai người bọn họ từng gặp nhau trong Lôi Thần tháp. Ngày gặp mặt đó cũng là ngày hắn triệt để thoát thai đổi cốt (lột xác, thay da đổi thịt).

“Người thật sự là Tề Hoan, vậy mà lại không chết.” Ánh mắt người nọ lạnh như băng.

“Người nhận ra ta?” Ánh mắt người này nhìn nàng khác với mọi người, chẳng nhẽ hắn cũng là một trong mấy người may mắn sống sót khi Lục Đạo thay đổi? Nhưng Tề Hoan không sao nhớ ra được mình gặp hắn lúc nào.

“Ta là Âm Giác, cha ta đã từng là một trong chín đại Tiên Tôn của Tiên Giới, tên là Âm Minh.”

Tề Hoan nhún mày, “Ta không nhớ những kẻ râu ria.” Kỳ thật nàng đã nhớ ra rồi, lúc nàng tu luyện trong Lôi Thần tháp từng gặp một người ở tầng thứ 99, về sau người này cưỡng ép thúc đẩy Cửu U Tà Lôi rồi đột nhiên biến mất trong Lôi Thần tháp, người kia là con trai cả của Âm Minh Tiên Tôn, mà con thứ hai của hắn đã bị nàng giết chết khi ở nhân gian.

Người trước mắt này lại là đứa con cả đã mất tích của Âm Minh Tiên Tôn sao, lại vẫn chưa chết, quả thật là mệnh lớn. Nàng ngược lại thiếu chút nữa đã quên Cửu U Tà Lôi có thể dùng để truyền tống không gian, hóa ra lúc ấy hắn chỉ là bị truyền tống đến một nơi vô danh nào đó.

“Tính cách của người đứng là không thay đổi, đáng tiếc, đây đã không còn là Tiên giới trước kia rồi, mà kẻ đứng sau lưng người cũng không phải Lôi Thần.” Âm Giác cũng không tức giận vì câu nói của Tề Hoan, chỉ nhận nhận vạch rõ một sự thật. Lôi Thần đã từng là đệ nhất Tiên Tôn trên Tiên Giới, tu vi cao nhất, Tề Hoan là người thừa kế của hắn cho nên Âm Minh Tiên Tôn vài lần muốn Tề Hoan đền mạng song đều chấm dứt trong thất bại, cuối cùng khi Lục Đạo thay đổi ông ta đã bị Thanh Long giết chết, đi đờn nhà ma. Cũng may, hắn còn sống, còn có thể giết nữ nhân này báo thù.

“Nói cũng đúng, cho nên ta thoạt nhìn rất dễ bắt nạt nha.” Tề Hoan mỉm cười, người này cũng là Lôi Tu, xem ra người tu lực lôi điện trên Tiên Giới này không hề hiếm hoi như trong tưởng tượng của nàng.

Hơn nữa, rất hiển nhiên, có thể tu ra lôi vân thì đã đủ chứng minh người này đạt thành tựu rất cao ở phương diện Lôi Điện, tuy nhiên, so với nàng

vẫn kém hơn một chút.

“Ta muốn khiêu chiến với ngươi.” Âm Giác nghe Tề Hoan nói xong chỉ cười cười, hẳn cũng không có ý đánh giá thấp Tề Hoan, chẳng qua là hẳn có đủ lòng tin với bản thân mình mà thôi.

Tuy Tề Hoan rất muốn nói với Âm Giác, ta cự tuyệt khiêu chiến của ngươi. Đáng tiếc, không được. Thần ý chết tiệt, thiên đạo chết tiệt. Nếu lần này nàng thắng, Tề Hoan quyết định về sau mỗi ngày đều ngồi xỏm trong nhà nguyện rửa lão thiên gia.

Cuối cùng, nàng vẫn gật đầu đáp ứng.

Đám người Tông Lão Hội kia vui mừng lộ rõ trên nét mặt, giống như đã đoán được kết cục của Tề Hoan, điều này khiến Tề Hoan không khỏi cảm thấy buồn cười, Lâu La không thể đối phó lĩnh vực của nàng, chẳng lẽ Âm Giác có thể sao?

Mới vừa rồi vì sao Lâu La thất bại, Âm Giác cũng không biết, nhưng trong lòng hẳn rõ ràng, lĩnh vực của Tề Hoan hẳn định có gì đó cổ quái, đã như vậy, đương nhiên hẳn cũng không dám quá mạo hiểm.

Dù sao hẳn cũng là kẻ sống sót từ trận biến cố Lục Đạo kia, dĩ nhiên biết rõ Tề Hoan tuy thoát nhìn không lợi hại lắm, nhưng đằng sau bộ dáng thỏ non đó, không ai biết nàng rốt cuộc nắm giữ cái gì.

Trước khi hai người động thủ, trong tay Âm Giác đột nhiên xuất hiện một khối đá màu vàng, khối đá kia giống như có chất lỏng màu vàng dịch chuyển, xung quanh còn lóe ra hào quang lóe chớp.

Tảng đá kia vừa lấy ra, ba hắc long trên bầu trời lập tức kinh hãi, dường như phải chịu đựng cái gì đó.

Tất cả bọn chúng đều nằm sấp trên đám mây lạnh run, mấy cái đầu luôn ngẩng cao cũng cúi xuống.

Tề Hoan không có tâm tư chú ý những điều này, nàng chỉ cảm thấy lĩnh vực của mình vậy mà không thể nào xuất ra, phải nói là bị chế trụ.

“Long tinh, ra tay thật mạnh bạo đó.” Minh Hỏa đứng xa xa ở một bên, khóe miệng khẽ cong. Nghe nói Âm Giác đã từng đi qua cấm địa Long tộc, có lẽ đây là sự thật.

Long tinh màu vàng vốn thuộc về hoàng giả Long tộc ngũ trảo kim long đấy, thế mà lại có thể tản ra uy hiếp lớn như thế, còn có thể áp chế lĩnh vực, chắc là long tinh của đại Long Hoàng rồi.

Long tộc từ xưa đến nay cực kì ít khi xen vào chuyện trong Lục Đạo, không chỉ bởi vì tính cách cao ngạo trời sinh của Long tộc, mà còn bởi vì không gian sống của bọn họ tách rời khỏi Lục đạo.

Không có biện pháp, ai bảo người ta có rất nhiều tổ tông lợi hại, cường thế tạo ra một đại thế giới chuyên toàn bộ Long tộc đi, làm cho người trong Lục Đạo căn bản không nhìn thấy Long tộc, mặc dù Long tộc và Tiên Giới có thông đạo nhưng vẫn đề là hiện tại căn bản không ai biết cách đến được

Long tộc.

Nhưng dám cầm long tinh ngũ thảo kim long khoe khoang, điều này hiển nhiên là một việc cực ngu, Long tộc không xen vào không có nghĩa là bọn họ cái gì cũng không biết. Chẳng lẽ Âm Giác và Long tộc còn quan hệ sâu xa gì sao?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Minh Hỏa nhìn về phía Tề Hoan có thêm vài phần lo lắng, hẳn ở lại chỗ này là để Âm Giác biết, y có thể đánh bại nàng, nhưng tuyệt đối không thể động tới nàng, nhưng nếu Long tộc xen vào thì vấn đề này liền nghiêm trọng rồi.

Tề Hoan cũng không biết đó là thứ gì, nàng chỉ biết thứ này đối với nàng mà nói là vật phiền toái.

Âm Giác ném long tinh ra giữa không trung, long tinh màu vàng kia chậm rãi hóa thành một hư ảnh hoàng kim cự long bay lượn, trừ Tề Hoan ra ai cũng biết đây là thứ gì, nhưng không ai dám tiến lên tranh đoạt.

“Hai người chúng ta đều tu luyện lực lôi điện, chi bằng chúng ta so cái này đi.” Âm Giác chậm rãi mở miệng. Những năm qua tu vi của hắn chưa bao giờ sa sút, cho dù Tề Hoan gặp may mắn thì cũng không thể thắng hắn, điềm này, Âm Giác rất tự tin.

Tề Hoan mỉm cười, tay phải phía sau khom lại, trên mặt đất lập tức xuất hiện từng vết nứt màu đen, xem kỹ mới thấy, những thứ đó căn bản không phải vết rạn gì mà là lôi ti màu đen, không biết Tề Hoan đã bố trí xuống từ lúc nào.

Nàng ghét nhất lúc đánh nhau còn lằm bằm lằm bằm, muốn chết thì nhanh chút a, còn phải nói hai câu, thực coi mình như nhân vật chính trong tiểu thuyết chắc!

Lôi ti màu đen giống như tóc người lan tràn trên mặt đất, loại lôi điện gần như chưa ai từng thấy khiến trong lòng Âm Giác cả kinh.

Trong lôi điện này tản ra khí tức hắc ám, rất yếu ớt, song lại làm cho trong lòng hắn có dự cảm không hay. Hắn đã sớm nghe nói việc Tề Hoan không chế Lôi Thần tháp, lại không nghĩ rằng Tề Hoan vậy mà có thể nắm giữ tất cả các thuộc tính lôi điện trong Lôi Thần tháp, chuyện này không phải ai cũng có thể làm được.

Tuy nói thuộc tính Cửu U Tà Lôi là chiếm đoạt và truyền tống không gian, nhưng giờ phút này Âm Giác căn bản không dám tùy ý đụng vào những thứ lôi điện kia. Hắn đã tận lực đánh giá cao Tề Hoan rồi, nhưng bây giờ hắn mới phát hiện, mình vẫn coi thường nàng.

Nhìn Âm Giác đứng trong không trung né tránh lôi điện của mình, nụ cười trên mặt Tề Hoan càng lớn. Nàng chơi sét đã chơi đến cảnh giới nhất định rồi, trình độ này cũng dám tới khiêu chiến nàng?

“Người lợi hại hơn so với tưởng tượng của ta, đã như vậy, ta cũng không cần nhẹ tay với người nữa.”

Dứt lời, lôi vân trên mặt Âm Giác chậm rãi biến hóa, bầu trời giống như bị chọc thủng thật nhiều lỗ, hơn một nghìn lôi trụ to bằng thùng nước từ trên không trung giáng xuống.

Đáng tiếc, uy lực mười phần nhưng khả năng trúng mục tiêu lại không được tốt lắm. Hơn nữa bản thân Tề Hoan miễn dịch với lôi điện, chỉ cần lôi trụ không đánh xuống người nàng thì căn bản không có bất kỳ uy hiếp gì với nàng, kỳ thật, cho dù đánh trúng Tề Hoan thì cũng sẽ không xảy ra vấn đề lớn gì. Không biết nếu Âm Giác biết rõ điểm này sẽ có cảm tưởng ra sao. Dùng lôi điện đối phó Tề Hoan là hành vi ngu xuẩn nhất, đáng tiếc luôn luôn có người tự ình là đúng.

Tề Hoan không thèm để ý, nhưng vẻ mặt nhóm người đứng ở một bên xem náo nhiệt lại tràn đầy kính ngưỡng, bọn hắn đã bao giờ được chứng kiến tình cảnh như thế a! Vì vậy, Tề Hoan chỉ có thể nói một câu: kiến thức nông cạn.

Nhìn Âm Giác đứng trong lôi điện, trong mắt hắn hiện lên đắc ý không nói nên lời. Tề Hoan bĩu môi, hai tay bày ra một tư thế mà ngay cả chính nàng cũng cảm thấy méo mó, tầng thứ 97 của Lôi Thần tháp trong cơ thể đột nhiên mở ra, ba đạo lôi ti màu đen lao ra từ trong cơ thể Tề Hoan, phóng thẳng lên trời.

Cùng lúc đó, giữa không trung đột nhiên sấm sét vang dội, mây kiếp màu đỏ như máu lập tức che khuất cả bầu trời, lôi điện đen kịt trong mây kiếp uồn éo quay cuồng giữa không trung, thật giống như bên trong có vô số Hắc Long cắn xé.

Cảnh tượng này, lập tức khiến đám người Tông Lão Hội chấn động chết sững.

Chương 233: Long Cửu

Chương 233: Long Cửu

Edit: Dao Dao

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Dị trạng trên không trung khiến đám người đứng bên xem náo nhiệt sinh ra vài phần khẩn trương và mong đợi, không biết ai là kẻ cười đến cuối cùng. Lôị trụ do Âm Giác triệu hoán ra mau chóng hóa thành một lưới dao sắc bén, ngàn lưới dao sắc bén tất cả đều hướng về phía Tề Hoan, cho dù là núi đao trong địa ngục e rằng còn chưa dọa người đến vậy.

Có thể thoát cái không chế nhiều lôị điện như thế, xem ra thực lực Âm Giác thật sự không thấp, nhưng chỉ bằng này là có thể đối phó nằng sao! Trên cánh tay trắng nõn của Tề Hoan không biết từ khi nào quán lên từng đạo lôị vân màu đen, những lôị vân kia chậm chạp biến đổi thành hình vẽ, lôị điện trong đám mây ngưng tụ nhưng không đánh xuống, dần dần biến thành một cái lưới lớn, ngửa đầu nhìn lại căn bản không cách nào thấy giới hạn.

“Chỉ là một cái lưới, ngươi cảm thấy có khả năng chống đỡ nổi ta sao!”

Ngay cả Ngân Long Vương cũng không đỡ nổi Tà Lôị kiếm trận, nữ nhân này làm sao có thể chống đỡ được. Khóe miệng Âm Giác nhếch lên một nụ cười châm chọc, tay phải vung lên, hàng ngàn lưới dao sắc bén kia mang theo tia chớp cấp tốc phóng về phía Tề Hoan.

Tề Hoan khẽ nhíu mày, nằng phát hiện mình vậy mà không cách nào nhúc nhích, một lực uy áp cường đại phát ra từ long tinh màu vàng trên không trung. Chung quanh gần như không ai phát hiện, xem ra cái này là chuyên dùng để đối phó với mình đây.

“Nêu đây là thiên la địa võng thì sao.”

Mắt thấy những mũi kiếm kia cách nằng càng ngày càng gần, Âm Giác dường như có thể thấy được thời khắc thành công của mình rồi.

Nhưng ngay tại thời khắc đó, Tề Hoan lại nở nụ cười.

Khi kiếm đâm tới cách Tề Hoan gần một mét, ti võng màu đen trên mặt đất và cự võng khổng lồ trong không trung kia đồng thời chụp về phía Âm Giác, đáng thương cho ngàn đạo lôị trụ hóa thành mũi kiếm kia còn chưa tới trước mặt Tề Hoan thì đã bị hai cái lôị võng mỏng manh thu về.

Bên trong lôị võng màu đen, những mũi kiếm bị Âm Giác khống chế muốn

lao ra, đáng tiếc cuối cùng vẫn thất bại. Âm Giác bị giam bên trong vẻ mặt không thể tin được.

Tề Hoan ngẩng đầu nhìn mây kiếp màu đỏ máu trên không trung, tay phải khẽ nâng lên, một toà tháp nhỏ màu đen xuất hiện trong tay nàng, lôi điện còn sót lại giữa không trung bay thẳng đến tiêu tháp, trong chốc lát, bầu trời lại khôi phục màu xanh thắm vốn có.

Trông thấy tòa tháp nhỏ kia, đôi mắt Âm Giác không tự chủ được mở lớn, tháp Lôi Thần, vậy mà thật sự có người có thể điều khiển tháp Lôi Thần! Nhìn Âm Giác đem ngàn thanh kiếm kia hợp lại thành một thanh kiếm lớn ý đồ chém rách thiên la địa võng đang vây khốn mình, Tề Hoan cười nhạt lắc đầu, “Đừng chống cự nữa, thiên la địa võng vốn là Lôi Thần tháp, ngươi cảm thấy ngươi có khả năng phá tan sao.”

Tuy thời gian nàng tu luyện tương đối ngắn, nhưng trên đời này luôn có một số người vận khí tốt đến nghịch thiên, chỉ tùy tiện nghiên cứu một cái là có thể giác ngộ ra Pháp Bảo, tuy nàng cảm thấy kích thích người ta như vậy là cực kì ác độc, nhưng ai bảo bọn họ cứ hoan hỉ chạy tới đây tìm kích thích chứ.

Lúc trước Tề Hoan cảm thấy uy lực của địa võng trong tay hình như hơi yếu, nên nàng quyết định dùng lôi điện khác luyện chế lại một lần, ai ngờ sau khi loay hoay xong, địa võng vậy mà biến mất, lúc này đây Tề Hoan rốt cục hiểu rõ vì sao trước kia khi sư thúc nhìn nàng luyện khí đều mang dáng vẻ muốn sống muốn chết, việc nhìn nàng luyện khí quả thật quá đả thương người. Cũng may tuy địa võng biến mất nhưng Tề Hoan lại ngộ ra một loại địa võng còn khủng bố hơn, chính là thiên la địa võng.

Tuy không có lực sát thương, nhưng dùng để bắt người lại cực kì hữu dụng. Nhìn bộ dạng bây giờ của Âm Giác liền biết chiêu thức nàng tình cờ lĩnh ngộ này có tác dụng lớn rồi.

“Không tệ, là ta xem thường ngươi rồi. Tiếp theo, ngươi sẽ không may mắn như vậy đâu.” Thái độ của Âm Giác khiến Tề Hoan hơi kì lạ, hẳn dường như không hề sợ hãi, chẳng lẽ hẳn cảm thấy rơi vào tay mình còn có thể sống sót sao?

Tề Hoan không giết ai, không có nghĩa là nàng chưa từng giết người, lẫn lộn ở giới Tu Chân nhiều năm như vậy, có mấy ai tay không dính huyết tinh đây. Hơn nữa, Âm Giác coi như là kẻ thù của nàng, nàng thật không muốn lưu lại Âm Giác để hắn quay đầu báo thù đâu.

“Trần trời xong chưa? Ta động thủ đây.” Hất tay lên, một thanh trường kiếm sáng bạc lơ lửng giữa không trung bay thẳng đến ngực Âm Giác.

Các trưởng lão Tông Lão Hội ở một bên muốn ra tay nhưng bọn họ căn bản không dám, đây là khiêu chiến giữa các thần tướng, bất kể là ai cũng không thể tùy ý nhúng tay, nếu không kết cục tuyệt đối thể thảm vô cùng. Về phần Minh Hỏa, hẳn ngược lại có thể động thủ, Đại trưởng lão vụng trộm nhìn

Minh Hỏa vài lần, thế nhưng hắn chỉ buông tay đứng ở một bên, sắc mặt bình tĩnh, ai cũng không biết hắn rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì.

Ngay khi kiếm sắp cắm vào ngực Âm Giác, trên người Âm Giác đột nhiên phóng ra một luồng ánh sáng màu xanh, ánh sáng màu xanh kia giống như vỏ trứng vây cả người Âm Giác lại.

Mũi kiếm màu bạc sau khi đụng phải luồng sáng liền tán loạn, thanh kiếm vát và dùng lõi điện ngưng tụ cũng tản ra.

Khó trách hắn không sợ hãi, hóa ra là có bùa hộ mệnh.

Tề Hoan thử mấy lần vẫn không thể phá tan tầng ánh sáng màu xanh kia, lõi điện của nàng gặp phải ánh sáng màu xanh liền tán ra, cũng không biết rốt cuộc trên người Âm Giác mang theo cái gì.

“Đừng lãng phí sức lực, ta thấy cho dù ngươi dùng hết lực lõi điện trên người thì cũng không thể tổn thương ta, chỉ bằng ngươi thu hồi cái lưới này, ta mang người của Tông Lão Hội rời đi, thế nào?” Khóe miệng Âm Giác khẽ nhếch, làm ra vẻ rất dễ thương lượng.

“Ngươi có tư cách gì ra điều kiện với ta!” Tề Hoan hừ lạnh, trong lòng hiểu rõ ý tứ của Âm Giác.

“Ha ha, có bản lĩnh thì ngươi tới giết ta đi, chẳng qua ta thấy ngươi hình như không cách nào phá vỡ ánh sáng màu xanh hộ thể trên người ta a.” Âm Giác vẻ mặt đắc ý, đồ trên người hắn có lực phòng ngự tuyệt đối, chỉ dựa vào Tề Hoan căn bản không cách nào làm hắn bị thương.

“Ta lại muốn nhìn, là ngươi cứng rắn, hay là Lôi Thần tháp cứng rắn.” Tề Hoan lần này thật sự nóng nảy, cảm thấy nàng rất dễ bắt nạt đúng không, thả mi đi à, nằm mơ!

Lôi Thần tháp trong tay không chút do dự ném về phía Âm Giác, nhìn Lôi Thần tháp chậm rãi phóng to phía trên đầu mình, lúc này đây sắc mặt Âm Giác thật sự biến đổi, hắn không ngờ Lôi Thần tháp cũng có thể được dùng như vũ khí.

Trước đó Tề Hoan dùng Lôi Thần tháp nên Minh Hỏa cũng không có khiến hắn bị làm sao chủ yếu là vì tu vi nàng không đủ, hơn nữa khi đó Minh Hỏa có thể trốn, nhưng bây giờ Âm Giác ngay cả chỗ nấp cũng không có.

Hắn cứ như vậy bị Lôi Thần tháp trực tiếp nện xuống đất, trên mặt đất hiện đầy lồi vồng màu đen, nền đất cứng rắn không khiến Lôi Thần tháp có chút sút mẻ nào, tất cả mọi người chỉ có thể nghe thấy một tiếng “rầm”, sau đó hết thảy yên tĩnh trở lại.

Long tinh màu vàng mất đi không chế rơi xuống từ không trung, lăn trên mặt đất hai vòng rồi nằm trước mặt Đại trưởng lão, nhưng lão căn bản không dám cúi người nhặt.

Với lão mà nói, Long tinh là bảo bối tuyệt thế, so với thân khí còn trân quý hơn mấy phần, nhưng lão còn muốn giữ cái mạng này. Đại trưởng lão căn bản không dám tưởng tượng, Âm Giác thế mà lại chết trong tay Tề Hoan,

ngay cả sức đánh trả cũng không có.

Sau khi xử lý Âm Giác, Tề Hoan cũng không hề cảm thấy nhẹ nhõm hơn, vừa rồi khi Âm Giác chết, nàng giống như nghe thấy tiếng người thét lên, là giọng nữ, mình nghe làm sao?

“Xem kịch xong rồi, ngươi còn định tiếp tục ngơ ngẩn sao?” Tề Hoan nhìn chằm chằm vào Lôi Thân tháp, nhưng lời trong miệng lại là nói với Minh Hỏa.

Khóe môi Minh Hỏa nhếch lên, “Ta vốn muốn mời nàng đi làm khách đày.”

“Hiện tại đối chủ ý rồi sao?”

“Không.”

“Như vậy, ngươi định làm thế nào mời ta đi?” Tề Hoan cong khóe miệng, tuy khuôn mặt tươi cười, nhưng trong mắt lại không có chút vui vẻ nào.

“Trên tay ta có thiên bì, nàng không cần sao.” Minh Hỏa cười nhẹ nói, dựa theo tình huống hiện tại, nếu như dùng sức mạnh với Tề Hoan, mình rất có thể trở thành Âm Giác tiếp theo, tuy Minh Hỏa không cho rằng mình sẽ rơi vào kết cục giống Âm Giác, nhưng lí trí một chút vẫn tốt hơn.

Tề Hoan trầm mặc nhìn Minh Hỏa, nàng cực kì chán ghét loại thái độ như nắm giữ tất cả trong tay này của Minh Hỏa. Nhưng nàng lại cần thiên bì.

“Tiểu Hoan, ta thoát nhìn cũng không có khủng bố như vậy, làm gì lộ ra loại biểu tình này.” Lúc nói chuyện với Tề Hoan, giọng Minh Hỏa luôn cực kì ôn nhu, đáng tiếc Tề Hoan căn bản không thềm đếm xia.

“Minh Hỏa, ngươi rốt cuộc muốn gì?” Tề Hoan nhìn khuôn mặt tràn đầy nhu tình kia, trong lòng cảm thấy vô lý, sao hắn vẫn chưa chịu từ bỏ ý định?

“Ta chỉ muốn nàng đứng ở bên cạnh ta.”

“Ngươi cảm thấy có thể sao?”

“Chỉ ở lại mười ngày, mười ngày sau ta sẽ đem thiên bì cho nàng.”

Tề Hoan nhìn Minh Hỏa, trong lòng càng thêm cảnh giác, Minh Hỏa làm việc cho tới nay luôn phải có mục đích, hắn chỉ muốn mình ở mười ngày, sau đó không công giao thiên bì ra ư, đây quả thực là chuyện cười.

“Ngươi có thể đi.” Tuy rất muốn thiên bì, nhưng Tề Hoan không có hứng thú bảo hộ lột da (không hi vọng đối phương đồng ý vì việc đó có ảnh hưởng sống còn đến đối phương).

Lời Tề Hoan nói khiến Minh Hỏa nở nụ cười đắng chát, “Nàng quả nhiên vẫn không chịu tin tưởng ta.”

Tề Hoan vốn không định buông tha cho đám người Tông Lão Hội, nhưng Minh Hỏa ngăn trở hơn nữa cô ý đưa bọn họ rời đi, cuối cùng Tề Hoan vẫn đành thả người. Hiện tại nàng còn chưa định ra tay với Minh Hỏa.

Dù sao nàng vẫn tự biết rõ mình có bao nhiêu cân lượng.

Thời gian sau này còn dài, nàng còn muốn sống an ổn ở Tiên Giới một thời gian, mấy trưởng lão Tông Lão Hội kia, sau này sẽ có dịp gặp lại. Khi đó nàng cũng không tin Minh Hỏa còn có thể cứu được bọn hắn.

Sau khi Minh Hỏa rời đi, Tề Hoan ngỡ ngác khóc không ra nước mắt nhìn Lôi Thần điện tan hoang giống như bị bão quét qua. Cũng may lần này còn có chút thu hoạch, đi qua nhật lầy long tinh màu vàng trên đất, trên mặt Tề Hoan thoáng lộ ra một tia thoả mãn.

Long tinh vô dụng với nàng, nhưng đối với yêu tu lại là vật đại bổ a. Đem cho con hồ ly ngu xuẩn nhà mình ăn vậy, xem như cho nó thực lực liều mạng đối phó Tiểu Ngân.....

“Tiểu thư, kính xin trả lại Long tinh.” Một giọng nói mang theo vài phần vui vẻ đột nhiên vang lên sau lưng Tề Hoan, Tề Hoan không chút do dự trở tay giáng một tia chớp xuống.

Ai ngờ thứ nàng đánh trúng chỉ là ảo ảnh, mà cái ảo ảnh kia bị sét đánh xong lại không hề biến mất.

Gương mặt của ảo ảnh rất mơ hồ, Tề Hoan nhìn thế nào cũng chỉ thấy một màn sương mù, thứ duy nhất có thể thấy rõ là một mái tóc dài màu vàng, giống như toả sáng, rất đẹp, cùng một màu với long tinh trên tay nàng.

Khoan... đợi một chút? Người này nói muốn nàng trả lại Long tinh?! Tề Hoan nhìn chằm chằm vào ảo ảnh kia hồi lâu, cuối cùng bắt được thần chí mình trở về, hấn dựa vào cái gì?

“Người là ai?”

“Tại hạ Long Cửu.”

Đây là một con rồng, Tề Hoan đột nhiên ngộ ra.

Chương 234: Đẳng Xà Hóa Rồng

Chương 234: Đẳng Xà Hóa Rồng

Edit: Dao Dao

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Không phải chân thân à?” Tề Hoan đi lại gần dùng tay chọc vào người hắn, quả nhiên xuyên qua, thoát nhìn không tổn thương gì tới mình.

“Tiểu thư có gì chỉ giáo?” Giọng Long Cửu mang theo vài phần nghi hoặc.

“Chân thân của ngươi ở cách đây rất xa đúng không?” Tề Hoan chấp tay sau lưng đi tới đi lui vòng quanh ảo ảnh của Long Cửu.

Nàng nhìn long tinh trong tay, “Ngươi nói long tinh này là của ngươi, ta làm sao biết nó có thật là của ngươi hay không, ta chỉ biết, đây là chiến lợi phẩm của ta.” Đồ đã đến tay có lí nào lại đưa ra, huống hồ đây là long tinh của ngũ trảo kim long, không phải loại đá có đầy trên mặt đất đâu.

“Long tinh này là bảo vật quan trọng của Long tộc chúng ta, nếu tiểu thư trả lại.....”

Tề Hoan đưa tay cắt ngang lời Long Cửu, vẻ mặt như cười như không nói, “Ta chỉ muốn biết thứ này tại sao lại ở trên người Âm Giác, hắn hình như đâu phải người của Long tộc.”

“Hắn là khách quý của Long tộc ta.” Long Cửu trầm mặc một lát rồi mới nhận nhạt đáp, dường như hơi xem thường Âm Giác.

“Hắn là kẻ thù của ta, lại bị ta giết, cho nên, chúng ta là kẻ địch rồi~.”

Long tinh trên tay phát ra ánh sáng càng ngày càng chói mắt, khóe miệng Tề Hoan vẫn cong lên như cũ, nhưng vẻ mặt lại lạnh hơn: “Cho nên, vì sao ta phải trả thứ này lại cho kẻ địch của ta?”

Trên đời này, người dám đối đầu với Long tộc không nhiều, không phải vì sợ Long tộc, hiện tại là lúc Lục đạo xao động, thật ra tinh anh của Long tộc chưa chắc đã mạnh hơn ai, nhưng mọi người từ xưa đến nay đã thành thói quen ngưỡng mộ, đáng tiếc, Tề Hoan không có thói quen này.

Nàng chỉ có thói quen phân chia người ta ra thành hai loại: bạn và kẻ thù, trước mắt, Long tộc đã bị liệt vào nhóm kẻ thù của nàng.

Dù sao, kẻ thù của nàng vốn không ít, thêm một người hay bớt một người cũng không thành vấn đề.

Lời này của Tề Hoan khiến Long Cửu á khẩu không nói gì được, thật ra nếu hiện tại long tinh nằm trong tay hắn thì hắn cũng sẽ không giao ra, thứ này

nếu yêu tu may mắn ăn được, dù chưa sẵn sàng cũng có thể lĩnh ngộ một ít kĩ năng truyền thừa của Long Hoàng, đương nhiên, trên đời này chỉ có long tinh của ngũ thảo kim long mới có công hiệu này, nếu không hẳn cũng không bị phải đi tìm nó.

“Long tộc không có ý định làm kẻ thù của tiểu thư.” Dừng một chút, giọng điệu Long Cửu chậm dần.

“Ta cũng không muốn làm kẻ địch của Long tộc a, thật ra, mọi người vẫn có thể làm bạn mà.” Tề Hoan vừa nói xong, xung quanh Lôi Thần điện chợt xảy ra chấn động mãnh liệt, Tề Hoan vô thức tìm nơi phát ra chấn động, lại phát hiện bản thể của Tiểu Ngân phóng lên trời, đôi cánh màu vàng sau lưng hẳn làm người ta nhìn hoa cả mắt.

Đầu năm nay hẳn cũng có thể mọc cánh rồi sao, quả nhiên là nàng kiến thức nông cạn.

“A, đằng xà, Thiên Oán nhất tộc!?” Trông thấy chân thân của Tiểu Ngân, mức độ kinh ngạc của Long Cửu còn nhiều hơn Tề Hoan, dù sao hẳn cũng thuộc Long tộc, đối với một số dị thú thời Thượng Cổ này biết tình huống hơn Tề Hoan. Cho nên, hẳn cũng biết rõ Tiểu Ngân thuộc dòng giống nào. Thời Thượng Cổ, hồng hoang xuất hiện một sát thần, chân thân là đằng xà, thân bạc cánh vàng, tên Thiên Oán. Vì đối phó Thiên Oán mà hồng hoang đã chết không biết bao nhiêu đại yêu. Chẳng qua Thiên Oán vốn chỉ đằng xà Thượng cổ bình thường mà thôi, ai biết sau khi trưởng thành hẳn lại hóa thành bộ dạng đó.

Vạn năm sau lại xuất hiện thêm một con đằng xà thân bạc cánh vàng, con đó không may, vừa xuất thế không lâu, chưa kịp nhiều loạn đã bị người ta bóp chết từ trong trứng nước.

Vì vậy, cứ cách vạn năm, trong tộc đằng xà lại xuất hiện một con biến dị như thế, chúng được gọi là Thiên Oán nhất tộc. Bình thường chỉ cần một con đằng xà có màu sắc biến dị được sinh ra là sẽ bị bóp chết ngay lập tức. Vận khí của Tiểu Ngân so ra có vẻ tốt, thời điểm hẳn sinh ra là thời kì cuối của Đại hoang. Tộc đằng xà tự bảo vệ mình còn khó chứ đừng nói là để ý tới hẳn. Hơn nữa sau này hẳn đi theo Mặc Dạ, đương nhiên sẽ càng không có ai để ý đến.

Trước kia cánh của Tiểu Ngân cũng không phải màu vàng, còn rất nhỏ, ai ngờ lần này mới bé quan mấy ngày thôi đã lớn thành thế này rồi.

Tiểu Ngân lượn lờ trên không trung vài vòng, giống như cảm nhận được cái gì, quay đầu hướng về phía Long Cửu rống to một tiếng, chấn động thiếu chút nữa phá hỏng không gian xung quanh Long Cửu.

Áo ảnh của Long Cửu rung rinh, mờ đi vài phần.

Tề Hoan cúi đầu nhìn long tinh trong tay mình, lại ngẩng đầu nhìn vào mắt Tiểu Ngân, ánh mắt hẳn hình như là thêm thường thứ này a.

“Không thể cho hẳn!” Long Cửu nhìn ra ý đồ của Tề Hoan, vội vàng quát

lên ngăn cản. Thiên Oán nhất tộc đã đủ khiến người ta buồn phiền rồi, còn cho hẳn ăn long tinh nữa, đây là ngại Lục đạo còn chưa đủ loạn sao. Đáng tiếc Long Cửu chưa hiểu tính Tề Hoan, nàng đúng là sợ loạn không đủ lớn, Lục đạo này có loạn hay không chẳng liên quan gì đến nàng. Tuy không biết Thiên Oán nhất tộc là cái gì, nhưng nghe tiếng Long Cửu run rẩy như vậy thì cũng biết là nhân vật không dễ đối phó. Cái này cũng không sao, dù sao thì Tiểu Ngân cũng là của nhà nàng đấy.

“Người có thể ra tay ngăn cản ta nha.” Tề Hoan nói, thuận tay ném long tinh lên trời, thân thể Tiểu Ngân hóa thành một tia sáng trắng, vèo một cái vọt tới long tinh, há miệng nuốt long tinh xuống.

“.....” Cái này xong rồi! Long Cửu bây giờ khóc không ra nước mắt, năm xưa kẻ chèn ép Thiên Oán nhất tộc tàn nhẫn nhất chính là Long tộc. Bởi vì tu vi của chúng ép sát ngũ trảo kim long, trên đời này có một Long Hoàng là đủ rồi, không cần có thêm một kẻ lợi hại như vậy. Nhưng bây giờ ai lợi hại hơn đã khó chắc rồi, trước nay còn chưa có con đặng xà Thiên Oán nào từng ăn long tinh đâu.

Nuốt viên long tinh màu vàng xong, thân thể Tiểu Ngân gần như biến thành trong suốt, long tinh hóa thành một dải kim tuyến, Tề Hoan có thể nhìn thấy dải kim tuyến kia lưu chuyển trong cơ thể Tiểu Ngân. Kim tuyến đi đến đâu, lớp vảy màu vàng lập tức bao trùm tới đó. Năng lượng dồi dào của long tinh không làm cho Tiểu Ngân cảm thấy thống khổ, tiếng kêu của hẳn mang theo vài phần hưng phấn.

“Hóa rồng. . . . . Hẳn, rốt cuộc có tu vi gì?” Giọng nói khô khốc của Long Cửu truyền đến, hẳn vẫn ôm vài phần hi vọng, năng lượng của long tinh vô cùng khủng bố, tùy tiện hấp thu rất có thể nổ tung mà chết, tại sao Tiểu Ngân hấp thu lại không có chút vấn đề gì?

“Thần tướng, chẳng qua chưa đoạt được thần vị mà thôi.” Tề hoan vui sướng, chặc chặc, không phải ai cũng có cơ hội chứng kiến đặng xà hóa rồng đâu. Mà ngay cả Mặc Dạ cũng nói đặng xà hóa rồng gần như là chuyện không thể xảy ra, đây dù sao cũng liên quan đến huyết mạch tiến hóa, kết quả hôm nay nàng lại thấy được, con rắn này thật đúng là không chịu thua kém đấy.

Kim quang bao lấy toàn bộ thân thể Tiểu Ngân, chỉ trong thời gian một chén trà, kim quang càng lúc càng mờ nhạt, gần như bị cơ thể Tiểu Ngân hấp thu triệt để, sau đó hàng vạn tia sáng màu vàng kim phát ra từ trong cơ thể hẳn.

“Rồng!!” Một tiếng hô chấn thiên liệt địa vang lên, gần như có thể xuyên thủng cả Tiên giới, khiến cho vô số tiên thú sợ hãi nằm sấp xuống, tiếp đó, một con rồng ánh vàng rực rỡ xuất hiện trước mắt Tề Hoan, song con rồng này lại có thêm một đôi cánh màu vàng. Hẳn là rất có lợi cho việc phi hành a, Tề Hoan thầm nghĩ.

Nàng vẫy tay với Tiểu Ngân còn đang uốn lượn bay trên trời, Tiểu Ngân nghe lời hóa thành hình người đáp xuống đất, cất bước đi về phía Tề Hoan. Vẻ ngoài của Tiểu Ngân không thay đổi, chỉ là đôi mắt biến thành màu vàng, thoát nhìn vô cùng yêu dị. Ngoại trừ hóa rồng, tu vi của Tiểu Ngân cũng không tăng tiến bao nhiêu. Thật ra hóa rồng chỉ là tăng tiến huyết mạch mà thôi. Thời Thượng Cổ, khả năng tu luyện của đấng xà là mạnh nhất, tu đến tận cùng, nhưng long tộc không như vậy.

Lúc trước Long tộc kiêng kỵ Thiên Oán cũng là bởi vì huyết mạch của nó có xu thế tăng lên, Tiểu Ngân bây giờ, nếu tiếp tục tăng tiến thì con đường của hắn sẽ rộng rãi hơn rất nhiều, ít nhất thành tích sẽ không thấp hơn Long tộc chân chính.

Trong mắt Tề Hoan thì đôi mắt của Tiểu Ngân không có thay đổi nhiều, nhưng trong mắt Long Cửu lại không chỉ có thế. Bởi vì khi ánh mắt của Tiểu Ngân chiếu tới, hắn phát hiện chân thân ở tận Long tộc của mình vậy mà có vẻ bị chế trụ.

“Long tộc?” Tiểu Ngân chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua Long Cửu, không có biểu lộ đặc biệt gì.

Long Cửu hít sâu một hơi, bây giờ nói gì cũng đã muộn, người ta đã hóa rồng thành công rồi, cho dù Long tộc không thừa nhận y, nhưng thay vì đắc tội y không bằng giao hảo, dù sao bề ngoài y cũng coi như là một con rồng. Hắn chỉ không hiểu, tại sao khối long tinh kia đã có vô số rồng nuốt qua nhưng tất cả đều bạo thể mà chết, không ai ngoại lệ, càng không ai tiên hóa thành công, vì sao Tiểu Ngân nuốt thì lập tức hóa rồng?!

“Ngài khỏe chứ, ta là Long Cửu.”

Tiểu Ngân trầm mặc nhìn chằm chằm Long Cửu, sau đó quay người, “Tiểu hồ ly muốn ăn thịt, ta đi nấu cơm.” Lời này là nói với Tề Hoan.

“Ta cũng muốn.”

“Tự mình nghĩ cách.” Tiểu Ngân không chút khách khí cự tuyệt, vì sao hắn phải nấu cơm cho nữ nhân này.

“Được rồi, hôm nay ta ăn thịt rồng, chắc hẳn tiểu hồ ly cũng sẽ thích đấy.”

“..... Người muốn ăn cái gì!”

“Thịt rồng.”

Tiểu Ngân hung dữ trừng mắt nhìn Tề Hoan, nghiêng răng nghiêng lợi sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

Nấu cơm? Long Cửu bị bỏ qua triệt để co rút khóe miệng, chẳng lẽ hắn không có chút tự giác nào của loài rồng sao?

“Hiện tại Long tinh đã không còn, hoặc là ngươi có thể đòi Tiểu Ngân.” Tề Hoan rất lưu manh chối bỏ, tất cả không liên quan đến nàng, có chuyện gì thì tìm Tiểu Ngân đi, tang vật ở trong bụng hắn ấy. Nếu Long tộc tìm đến, chắc hẳn Tiểu Ngân sẽ rất vui vẻ thảo luận với họ.

“Khụ khụ, chuyện này ta cần bẩm báo với các trưởng lão.” Tiểu Ngân hóa

rộng thành công, sự việc liền thay đổi. Đối với Long tộc mà nói, long tinh rất quan trọng, Âm Giác là khách quý nhưng so ra vẫn kém một ngũ trảo kim long. Cho dù không thể giao hảo thì ít nhất cũng không thể đắc tội. “Không tiền, hoan nghênh thường xuyên đến làm khách.” Trước khi Long Cửu biên mất đã để lại một tiếng thở dài, lần sau phải đổi người khác đến thương lượng với Tề Hoan a.

Sau khi đám người lộn xộn rời khỏi, Tề Hoan lôi kéo Thuần Vũ và tiêu hồ ly đi làm công việc trùng tu tái tạo, tuy nói mọi người đều có chút tiên pháp, nhưng đáng tiếc ngoài Thuần Vũ ra hai người bọn họ đều là gà mờ, có thể đánh người nhưng mà xây phòng thì hơi khó.

Trời đang rất nóng, Thuần Vũ bói phạt tháp nhất chỉ đành ở bên ngoài vôi vôi vàng vàng trùng tu một mình, Tề Hoan và tiêu hồ ly ngồi một bên uống trà ăn điem tâm. Tề Hoan híp mắt nằm trên nhuyến tháp, buồn ngủ, con rối Mặc Dạ để lại vẫn đang làm hết phận sự quạt mát cho nàng.

Chương 235: Nói Với Quỷ Đi!

Chương 235: Nói Với Quỷ Đi!

Edit: Dao Dao

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Biên cạnh lối đi thông giữa Tiên Giới và Minh giới, một nam nhân mặc áo đen mặt không biểu tình đứng bên cạnh vòng xoáy giống như đang chờ đợi cái gì. Qua một lát sau, trong vòng xoáy có một nam tử áo trắng đi ra, khoe miệng mỉm cười như có như không, nhìn kỹ giống như châm chọc, hai mắt màu đỏ như máu khiến người ta vừa thấy liền kinh hồn táng đăm.

“Mặc Dạ.” Nam tử áo đen khẳng định nói, hẩn nhìn Mặc Dạ một thân áo trắng, nét mặt vẫn lạnh lùng như trước.

“Đệ nhất thần tướng? À không, thì ra là ngươi. . . . . Chẳng trách. . . . .”

Mặc Dạ như có điều suy ngẫm nhìn vào mắt nam tử áo đen, trong mắt hiện lên một tia hiểu rõ.

“Nơi này là Tiên Giới, căn cứ vào khế ước Lục Đạo, ngươi không nên tới đây.”

“Thật không.” Mặc Dạ cười khế, “Ngươi có thể thử ngăn cản ta.”

“Không, ta đến chỉ là muốn nói cho ngươi một chuyện mà thôi.”

Mặc Dạ nhướn mày, chờ kia nam nhân mở miệng.

“Đất Phong Thiện sắp xuất thế, hi vọng ngươi sớm chuẩn bị sẵn sàng.”

Giọng nam tử áo đen vang lên trong trẻo mà lạnh lùng.

“Chắc hẳn đệ nhất thần tướng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng nha.”

“Không nhọc ngươi hao tâm tổn trí. “

“VẬY, ĐẾN LÚC ĐÓ CHÚNG TA GẶP LẠI.” Tới nhắc đề thị uy sao, rất có ý tứ đấy.

Chẳng qua Mặc Dạ cũng không định tiếp tục ở đây nói chuyện phiếm với hẩn, liếc nhìn nam tử áo đen, Mặc Dạ xoay người rời đi.

“Ta là Thương.” Thương nhìn bóng dáng Mặc Dạ rời đi, đột nhiên mở miệng.

“Ha ha, Thương, thú vị.”

Nhìn bóng dáng màu trắng biến mất, Thương cũng không thu hồi tầm mắt, vẫn sững sờ nhìn hướng Mặc Dạ rời đi, khoe miệng khế nhếch lên một chút.

“Sư thúc tổ, đệ tử có thể nghỉ ngơi một chút không.” Đã làm việc khổ cực liên tục hơn mười ngày, Thuần Vũ đặt mông ngồi xuống cái ghế vốn làm

cho tiêu hồ ly, tiện tay túm nó đặt lên trên đùi mình.

Sau đó hài lòng thở dài, trong nội tâm thâm nghĩ, trách không được sự thúc tổ thích ôm tiêu hồ ly như vậy, thật sự là đông ấm hè mát, đồ dùng cần thiết a. Da lông còn mềm mại nữa, tại sao hẳn lại không có một con sủng vật vừa bền vừa đẹp như thế a.

Thuận tay sờ soạng lông dưới cằm tiêu hồ ly vài cái, Thuần Vũ chỉ thiếu bước hát lên nữa thôi.

Tề Hoan liếc nhìn Thuần Vũ, khóe miệng vênh lên, coi như ngầm chấp nhận hành động của hắn. Ừ hừ, làm chưa xong đã muốn lười biếng, còn dám ‘phi lễ’ với hồ ly nhà nàng giữa ban ngày ban mặt, lát nữa bị con rắn kia ăn luôn cũng không ai giúp hắn.

Vài phút sau, Tiêu Ngân mang Bạng Thâm Tuyết Liên từ phòng bếp đi ra, trông thấy tiêu hồ ly ngoan ngoãn nằm trong lòng Thuần Vũ chợp mắt, nét mặt hắn vô cùng bình tĩnh, chỉ là cái đĩa thủy tinh đựng đồ ăn ngon trong tay dần dần bị nghiền thành bột phấn.

Thấy bầu không khí không ổn, Tề Hoan lập tức đứng dậy, tiện tay cầm lấy cái đĩa từ tay Tiêu Ngân. Dù sao tạm thời bọn họ cũng ăn không vô, không bằng để mình nung tiêu hóa là được rồi.

Tề Hoan vừa rời đi không xa đã nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng thét vô cùng thảm thiết, theo phân tích của nàng, hẳn là đứa nhỏ Thuần Vũ đáng thương kia rồi. Thật sự quá xui xẻo, trong lòng Tề Hoan thâm tỏ vẻ đồng tình.

Cầm đĩa đi về phía đình Tích Thủy ở hậu viện, nơi đó là Mặc Dạ đặc biệt kiến tạo cho nàng, toàn bộ đều do nước lưu động tạo thành, bên trong còn có thể nhìn thấy mấy con cá con bơi lội, thủ pháp này Tề Hoan đã muốn học từ khi còn ở nhân gian, đáng tiếc Mặc Dạ không chịu dạy nàng, nam nhân nhỏ mọn!

Tề Hoan một tay chống cằm ngả lên ghế, lấy từ trong chén ra một cánh hoa như bạch ngọc bỏ vào miệng, mùi thơm nhàn nhạt hòa cùng vị ngọt mát tan ra khiến nàng thỏa mãn nhếch môi.

Cảm giác thâm lạnh khiến mi mắt Tề Hoan nhanh chóng díp lại, trong lúc mơ ngủ chợt có cánh tay lén lút sờ vào eo nàng, ngón tay linh hoạt nhẹ nhàng cời đai lưng, ném qua một bên, lại không nhìn được thò vào trong vạt áo sờ soạng.

“Ừm. . . . . Hửm?” Cảm giác ấm nóng ướt át trên cổ khiến Tề Hoan không nhìn được rên rỉ một tiếng, trong mơ, mùi hương quen thuộc truyền vào mũi, lông mày hơi nhíu của Tề Hoan giãn ra.

“Tiểu Hoan~” Giọng nói mang theo vài phần kiềm nén vang lên bên tai Tề Hoan, vừa trầm thấp lại khàn khàn làm cho người ta mềm nhũn.

“Ừ. . . . .” Giữa cơn nửa tỉnh nửa mê, Tề Hoan vô thức đáp, sáp lại gần giọng nói kia.

“Tiểu Hoan, nhớ ta không?” Mặc Dạ ở bên cạnh nhẹ nhàng găm cắn vành tai như ngọc, một bên lén lút cời xiêm y của Tề Hoan. “Nhớ ta không?”
“Ách. . . . . ừ. . . . .” Cảm giác mềm mại như đang phiêu lãng trên mặt biển khiến Tề Hoan vô thức vịn vẹo người, khiến cho nam nhân bên người nàng hít sâu một hơi.

Cúi đầu nhìn Tề Hoan đã bị cời sạch nửa người nằm trong ngực mình, nụ cười trên mặt Mặc Dạ càng thêm tà mị, dục hỏa trong mắt càng bốc lên.
“Ngoan, nói nhớ ta đi.” Mặc Dạ cúi đầu găm nhẹ bờ vai trắng nõn của nàng, một bên dụ dỗ.

Giật mở dải yếm, bàn tay Mặc Dạ không kiêng nể gì dao động trên tấm lưng trần, mang theo cảm giác tê dại.

“Mặc . . . . . Mặc Dạ?” Đôi mắt có chút không tình nguyện mở ra, Tề Hoan bĩu môi nhỏ nhắn, trông mắt gần như không có tiêu cự, chỉ trừng mắt nhìn vào nam nhân kia.

Dáng vẻ tươi cười quen thuộc làm cho nàng không nhìn được nháy mắt thêm mấy cái, “Mặc Dạ?! Sao chàng đã về rồi?” Tề Hoan bị dọa sợ thiếu chút nhảy dựng lên, nhưng không đợi nàng nhảy ra khỏi ngực Mặc Dạ đã bị người ta chặn ngang kéo về.

“Tiểu Hoan, ta rất nhớ nàng.” Vùi đầu vào trong ngực Tề Hoan, khóe môi Mặc Dạ nhếch lên thành nụ cười tà, hít vào một hơi thật sâu, ừ, thật thơm, thật mềm.

Ừ hừ, vậy nên vừa về tới liền thừa dịp nàng đang ngủ mà cời sạch xiêm y của nàng? Nếu không phải bây giờ Lôi Thân điện ít người, thì nàng còn có mặt mũi gặp ai sao. Tề Hoan nhìn không được liếc mắt, thò tay muốn ném nam nhân không biết xấu hổ này sang một bên, ai biết chưa kịp dùng sức, hai tay đã bị Mặc Dạ quặt ra sau lưng.

Ngẩng đầu lên từ trong ngực Tề Hoan, Mặc Dạ cười đến sáng lạn, “Nương tử, xa cách lâu như vậy, nàng không nhớ vi phu nữa à?” Dứt lời còn ngồi thẳng lưng lên, để cho Tề Hoan cảm giác được rõ ràng hấn nhớ nàng nhiều bao nhiêu.

“Người không thể nhớ cái khác được à!” Phương thức biểu đạt quá rõ ràng của Mặc Dạ khiến khuôn mặt Tề Hoan đỏ lên.

“Ừ. . . . . Ta mỗi ngày đều nhớ nàng, nhớ đến điên rồi.” Mặc Dạ vừa nói vừa thò tay chụp cái yếm của Tề Hoan ném ra ngoài đình, “Cho nên, nương tử, nàng thông cảm một chút cho tâm tình của vi phu.”

“Khôn kiếp, sắc lang”. Động tác cự tuyệt ngày càng nhẹ nhưng tiếng mắng chửi lại không dứt bên tai, song rất nhanh sau đó, trong đình chỉ có thể nghe thấy tiếng rên rỉ làm cho người ta xấu hổ.

Ngoài đình phủ một tầng hơi nước nhàn nhạt, từ bên ngoài nhìn vào có thể mơ hồ thấy hai thân thể trần trụi dây dưa một chỗ. Thuận Vũ vừa thoát khỏi chạy đến nhờ Tề Hoan làm chủ cho mình, ai ngờ chưa chạy tới đình đã

nghe thấy âm thanh khiến người ta xấu hổ, hấn lúng túng dừng bước, đứng tại chỗ hai giây sau đó quay người bỏ chạy, giống như ở đằng sau có dã thú không bằng. Mặc dù Tiểu Ngân rất đáng sợ, nhưng Mặc Dạ mới là kinh khủng nhất, chẹp, Thuần Vũ coi như còn có lí trí.

Lúc Thuần Vũ rời đi, Mặc Dạ quay đầu nhìn phía ngoài đình một chút, phát hiện Mặc Dạ phân tâm, Tề Hoan hơi đẩy hẳn ra, “Làm sao thế?” Tề Hoan ngồi trên bàn nghển cổ hỏi, đôi mắt ngập nước mang chút mộng lung, hai tay vịn vai Mặc Dạ, bắp đùi trắng tuyết thon dài cũng quặp lấy hông hẳn, làm cho người ta nhìn mà huyết mạch phun trào

“Không có việc gì.” Tiểu tử kia coi như sáng suốt, Mặc Dạ hừ hai tiếng, sau đó cúi đầu dùng sức hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đã có chút sưng lên của Tề Hoan, đầu lưỡi linh hoạt nóng bỏng đoạt đi thần chí của nàng.

Đến khi tỉnh lại, Tề Hoan phát hiện mình đã về tới giường, trên người đang đắp chăn mỏng, không thể nghi ngờ gì nữa, bên dưới là thân thể trần truồng. Nàng nhớ rõ, trước khi lịm đi tên Mặc Dạ khôn khéo có ôm nàng đi tắm rửa, nhưng ở trong bồn tắm lại không biết tiết chế muốn nàng hai lần, cho đến khi nàng mất ý thức luôn.

Rèm che bên cửa sổ bị gió lùa nhẹ tạo thành tầng tầng gợn sóng, ánh hoàng hôn màu vàng chiếu vào phòng, nhuộm căn phòng thành một màu vàng ruộm, Tề Hoan quay đầu, mơ hồ có thể trông thấy có người ở bên ngoài. Ngồi dậy, một tay kéo chăn che khuất ngực, một tay kéo rèm. Mặc Dạ tự tại ngồi trên ghế, tay cầm chén trà, dáng vẻ tinh thần sáng khoái khiến cơn tức của Tề Hoan đột nhiên dâng lên.

“Nương tử, dậy sớm vậy.” Mặc Dạ mỉm cười nhìn về phía Tề Hoan, nụ cười kia cực kì ý vị mỉa mai hoặc lòng người.

“Hừ hừ!” Tề Hoan khẽ nhếch miệng, ngoắc tay với Mặc Dạ.

Mặc Dạ nhướn nhướn mày, mặc dù biết mình đi qua sẽ không có chuyện hay ho gì, nhưng nếu từ chối thì kết quả sẽ càng thảm hại hơn. Cuối cùng chỉ đành cười đau khổ đặt chén trà xuống, đi về phía Tề Hoan.

“Tướng công à~” Mặc Dạ vừa tới, Tề Hoan đưa tay kéo hẳn ngồi xuống mép giường, mặt đối mặt ngồi lên đùi hẳn, giọng nói dịu dàng kia làm cho Mặc Dạ kinh hồn bạt vía. Căn cứ theo kinh nghiệm xưa nay, Tề Hoan càng dịu dàng thì tình huống lại càng nguy hiểm.

Chẳng lẽ trách hẳn vừa rồi đòi hỏi quá độ sao? Không thể nào..... trước đây tôi đã cũng chỉ quyền cước đấm đá thôi, không đáng sợ như bây giờ.

“Sao vậy. . . Nương tử. . . Nàng. . . bình tĩnh, đừng, đừng kích động.” Mặc Dạ cúi đầu liếc một cái, đột nhiên phát hiện không biết từ khi nào trong tay nương tử thân yêu lại có thêm một thanh đao Quan Công dài, đây là muốn làm gì?

“Bảo ta tỉnh táo, ngươi còn dám bảo ta tỉnh táo, ngươi thật đúng là cho rằng ta đã quên à, khôn kiếp, nói, con Diễm quý kia là từ đâu ra?!” Cho là nàng

quên sao, hừ, nào có chuyện dễ dàng như vậy.

“.....Đó chỉ là hiểu lầm thôi.” Thanh đao này thật sự lớn đó, chém vào chỗ nào chỉ sợ chỗ đó sẽ không thoải mái đâu. Lại vung trộm nhìn thanh đao được huyền hóa ra trong tay Tề Hoan, Mặc Dạ cười cực kì đau khổ.

“Khốn kiếp. Người nói với quý đi.” Tề Hoan tức giận lập tức nhảy dựng lên.

“Nương tử, nàng bình tĩnh a.....Ta đã là quý rồi.” Mặc Dạ thừa cơ chạy gấp.

“Ta muốn cho người chết thật triệt để!” Tề Hoan nóng nảy hét chói tai.

“Người đứng lại đó cho ta.” Một tay túm chăn, một tay cầm đao, Tề Hoan thở hồng hộc đuổi theo Mặc Dạ khắp phòng, rất hiển nhiên, Mặc Dạ vui vẻ hầu hạ.

Chương 236: Có Bạn Từ Phương Xa Tới

Chương 236: Có Bạn Từ Phương Xa Tới

Edit: Dao Dao

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Quý tiên cao quý duy nhất trong Lục Đạo bị đánh đến mặt mũi sưng vù là một chuyện cực kì mất mặt.

Nhưng nếu là bị nương tử thân yêu đánh thì sao?

Mặc Dạ bây giờ đã không thể cân nhắc đến việc có mất mặt hay không, hắn chỉ biết là, bởi vì chọc nương tử đại nhân không vui, cho nên hiện tại mỗi tối hắn chỉ có thể ôm không khí lạnh như băng mà ngủ.

“Ai ~ làm thân nam nhân thật đáng thương.” Mặc Dạ cầm bầu rượu ngồi trước cửa phòng ngủ của Tề Hoan, vừa uống rượu vừa than thở, ý đồ rung động lòng dạ sắt đá của nương tử nhà mình.

Ở góc khác của Lôi Thần điện, tình cảnh của Tiểu Ngân cơ bản giống với Mặc Dạ, hắn bị tiểu hồ ly đạp ra ngoài, tiểu hồ ly nói nó từ chối ngủ chung với một con rồng. Tiểu Ngân đáng thương, hoàn toàn bị ghét bỏ.

Mặc Dạ đang ở ngoài cửa than thở tình cảnh đáng thương của mình, xa xa trên bầu trời đêm đột nhiên xuất hiện một vệt sáng màu đỏ máu, vệt sáng kia còn kéo theo mấy tia sáng bạc.

Mặc Dạ ngửa đầu nhìn một lúc, đôi mắt híp lại, dù biết rõ vệt sáng màu đỏ máu kia thuộc về Ma giới nhưng hắn vẫn không có hành động gì khác. Ma giới bây giờ chẳng liên quan hệ gì tới hắn. Chẳng qua quan hệ giữa hắn và Ma tôn Thiên Khuê coi như không tệ mà thôi.

Mặc dù giọng Mặc Dạ không lớn, nhưng từng câu đều truyền vào tai Tề Hoan rất rõ ràng, vốn đã không ngủ được còn bị hắn âm ỉ như vậy, có quý mới ngủ nổi ấy.

Tề Hoan tức giận mở cửa phòng, Mặc Dạ căn bản không cho Tề Hoan cơ hội phản ứng, ném bầu rượu trong tay quay người mạnh mẽ ôm Tề Hoan vào ngực. Tề Hoan ngã ngồi trong ngực Mặc Dạ, véo tưng trung hai cái, cũng không định thoát ra.

“Nương tử, có phải không có vi phu nằm cùng nên không ngủ được đúng không.” Mặc Dạ vừa ăn đậu hũ của Tề Hoan vừa cười hì hì hỏi. Đây là cơ hội rất tốt, nhất định phải nắm chắc, hắn tuyệt đối không muốn ngủ một mình, đó quả thật là ngược đãi.

“Hừ, ta thấy người ngủ một mình trên sàn nhà cũng rất thoải mái mà.” Tề Hoan hừ một tiếng, không tiếp tục hành hạ Mặc Dạ nữa, nàng cũng không muốn ngủ một mình, chỉ bằng ôm cái gối ôm hình người Mặc Dạ cho thoải mái. Lạnh có thể ôm, nóng có thể đạp xuống giường. >”<

“Sao có thể, nương tử, nàng xem ta cũng đã làm theo lời nàng, tắm rửa nhiều ngày như vậy, phải hay không.....”

Là một người phụ nữ hiền lương thực đức, Tề Hoan rất dễ tin tưởng nam nhân nhà mình không làm chuyện gì có lỗi với mình, nhưng nam nhân này khiến nàng phải ghen, đây thật sự là tội không thể tha, cho nên Mặc Dạ bị Tề Hoan cưỡng chế đá ra ngoài tắm rửa.

“Tắm rửa nhiều mới có lợi cho cơ thể.” Tề Hoan bĩu môi, trong lòng vẫn mang chút hẹp hòi.

“Nước rất lạnh!” Giọng Mặc Dạ hơi ai oán. Vì chính hắn, nương tử thân ái không ngại tự mình ra tay, làm cả hồ cá phủ kín hàn băng thạch, rơi vào chỗ nước đá đó, cho dù nóng cỡ nào cũng sẽ lập tức bị rét cứng. May mắn thể chất của hắn không tệ, chưa bị đông chết.

“Hừ, nước lạnh mới có thể làm đầu óc người thanh tỉnh một chút.” Tề Hoan tức giận chọc chọc ngực hắn.

“Nương tử, lúc đối mặt với nàng đầu óc của ta chưa bao giờ thanh tỉnh.”

Mặc Dạ không biết thẹn nói, dù sao đây cũng là sự thật. Hắn bây giờ có lẽ đã là điển hình cho kẻ chỉ yêu mỹ nhân không cần giang sơn.

Tề Hoan bó tay, thật đúng là thẳng lý hùng hồn. “Kia là cái gì?” Vệt sáng màu đỏ máu kia nhanh chóng hấp dẫn ánh mắt của Tề Hoan.

“Cái gì cơ?” Mặc Dạ không ngẩng đầu, hôn lên cổ trắng tuyết của Tề Hoan, để lại một dấu ấn.

“Cái kia kia, đừng làm rộn, mau xem, đó là người à...” Tề Hoan hơi thở bất ổn, thuận tay lôi hai cái tay của Mặc Dạ đang bò trên ngực mình xuống.

“Ừ hừ, không liên quan đến chúng ta.” Mặc Dạ mập mờ nói.

“Bây giờ có lẽ liên quan đến chúng ta rồi.” Nhìn vệt sáng đỏ càng lúc càng đến gần Lôi Thần điện, trong mắt Tề Hoan dấy lên vài phần hưng phấn. Bất kể là ai, dù sao chỉ cần để nàng dùng tiếp tục nhàm chán nữa là được.

Sau khi Mặc Dạ trở về, cuộc sống lại khôi phục sự bình tĩnh vốn có, không có ai tới tìm phiền toái, làm nàng chán đến ngứa ngáy cả người.

Vệt sáng đỏ cuối cùng rơi xuống Thiên viện trong Lôi thần điện, theo sau còn có mấy vệt sáng bạc, không chờ chủ nhân Tề Hoan này ra mặt, Thiên viện đã phát ra tiếng nổ âm âm.

Cái sân Thuần Vũ khó khăn lắm mới dựng lại được, cứ như thể bị phá hủy. Không biết sớm mai sau khi hắn tỉnh dậy sẽ có cảm tưởng gì.

Nghe thấy tiếng vang, nụ cười trên mặt Mặc Dạ dần thu lại, một tay ôm eo Tề Hoan đứng lên, đi về phía Thiên viện. Cùng lúc, tiểu hồ ly đang ở trong phòng giận dỗi với Tiểu Ngân cũng vọt ra, đáng tiếc nó chưa kịp xông ra đã

bị Tiểu Ngân chặn ngay ở cửa thuận tay kéo vào phòng.

Hai người bọn họ còn phải thương lượng thật kĩ, về phần những người kia, thân là chủ nhân Tề Hoan sẽ giải quyết.

Khi Tề Hoan và Mặc Dạ tới, Thiên viện đã trở thành một đồng hỗn độn, lầu các tinh xảo biến thành một đồng đồ nát, trong đồng đồ nát đó, có một nam nhân cả người đầy máu đang bị ba người hình thù kì quái bao vây.

“Long tộc?” Quét mắt nhìn ba người kia, trong mắt Mặc Dạ lóe lên ánh sáng lạnh. Chuyện sau khi hắn rời khỏi Tề Hoan đều đã nói qua với hắn, vậy mà lại có liên quan tới Long tộc, thật ngoài dự tính của hắn.

Không riêng sự xuất hiện của ba người Long tộc khiến người ta kinh ngạc, ngay cả người bị bao vây ở chính giữa kia cũng là người quen. Lúc trước sau khi Mặc Dạ rời khỏi Ma giới, toàn bộ thuộc hạ của hắn ly tán, sau này Lục đạo thay đổi, không ngờ vẫn còn có người sống sót.

“Người kia... là Diêm Quỷ?” Tề Hoan vẫn nhớ, lúc ở nhân gian Mặc Dạ có một thủ hạ thích chui tới chui lui từ cái bóng của người ta, hơn nữa còn bọc mình lại giống như xác ướp.

Tất cả những chuyện xảy ra ở nhân gian, Tề Hoan chưa từng quên, kí ức rõ ràng như chuyện vừa diễn ra hôm qua.

Không đợi Mặc Dạ mở miệng, lời những người kia nói đã xác nhận suy đoán của Tề Hoan, “Diêm Quỷ, vật kia thuộc về Long tộc chúng ta, tốt nhất người nên giao ra đây.”

Trả lời họ là sự lặng im trước sau như vậy, nhiều năm như vậy, xem ra tính tình Diêm Quỷ thật không thay đổi chút nào. Diêm Quỷ quay lưng về phía Tề Hoan, chỉ có ba người kia nhìn thấy nàng.

“Chúng ta đang có việc phải làm, không muốn chết thì tránh ra.” Người đứng đối diện Tề Hoan nói, Long tộc cũng mang cái đức hạnh này? Nói chuyện giọng xác láo làm cho người ta chán ghét.

Tề Hoan bĩu môi, không có ý định rời đi.

“Lỡ khỏi nơi này, ta sẽ tha chết cho các ngươi.” Tề Hoan cũng không định khách khí với bọn họ, tự tiện xông vào nhà người ta, cho dù giết chết bọn họ thì cũng không tính là tội lớn gì, nơi này không phải nhân gian, không cần tuân thủ pháp luật, chỉ thờ phụng quả đấm mà thôi.

Giọng nói quen thuộc khiến thân thể Diêm Quỷ cứng đờ, hắn chậm rãi quay đầu, sau khi nhìn thấy Mặc Dạ và Tề Hoan, thứ duy nhất lộ ra là ánh mắt hiện lên vẻ kích động. Hắn biết Mặc Dạ còn sống, nhưng qua nhiều năm như vậy Mặc Dạ vẫn không hề xuất hiện đi tìm bọn họ, không ngờ sẽ gặp lại trong tình huống này. Mặc dù hắn cũng không biết tại sao Mặc Dạ lại xuất hiện ở Tiên giới.

“Chủ nhân.”

Đôi mắt màu đỏ của Mặc Dạ nhìn về phía Diêm Quỷ, người bên ngoài căn bản không nhìn ra tâm tư của hắn, đối với vẻ “bí hiểm khó lường” của Mặc

Dạ, Tề Hoan tỏ vẻ cực kì bất mãn. Nếu ánh mắt có thể nói chuyện thì còn dùng miệng làm gì, thật là.

“Này, người ta đã chào hỏi chàng đấy, chàng nhìn cái gì!” Tề Hoan dùng sức giật đai lưng của Mặc Dạ, giống như định khiến hấn xấu mặt trước mọi người, đáng tiếc đai lưng khá bên ngoài dự liệu của nàng.

Mặc Dạ đưa tay nắm lấy bàn tay không thành thật của Tề Hoan, ánh mắt lạnh như băng quét về phía ba người kia: “Ba vị muốn tự mình rời đi, hay là ta tiễn các vị đi?”

“Người là người phương nào, chúng ta là Long tộc.... Hự!” Kẽ cằm đầu vừa nghe thấy lời Mặc Dạ nói, trong mắt lóe lên lửa giận, đáng tiếc còn chưa kịp nói xong đã bị đánh bay ngược ra ngoài.

Căn bản không ai nhìn được vừa rồi rốt cuộc Mặc Dạ đã ra tay thế nào, chỉ thấy người nọ bay xa hơn mười thước, miệng đầy máu tươi mà thôi.

Lúc này mà còn không nhìn ra là mình đã đến chỗ không nên đến thì nhiều năm như vậy bọn họ sống vô dụng rồi. Chẳng qua bọn họ vốn chỉ đuổi theo người thôi, ai biết tùy tiện rơi xuống một chỗ lại chọc phải phiền toái lớn như vậy. Trong mắt hai người còn lại hiện lên vẻ hối hận.

“Các hạ, đây chỉ là hiểu lầm, chúng ta xông nhầm vào quý phủ hi vọng ngài có thể lượng thứ.”

Mặc Dạ trực tiếp ra tay cùng thủ đoạn độc ác của hấn khiến hai người còn lại kiêng kị, lúc nói chuyện cũng có thêm mấy phần cung kính.

“Lời của nương tử ta nói các ngươi không nghe thấy sao?” Mặc Dạ không định nói chuyện với bọn họ, vẻ mặt lạnh lùng như cũ, ánh mắt nhìn ba người kia cũng lạnh như băng.

“Các hạ, chúng ta tới từ Long tộc, lần này cũng chỉ vì lấy lại đồ của Long tộc thôi.”

“Đã như vậy, các ngươi chính là muốn chết.”

Người này cho rằng sau khi nói ra Long tộc thì Mặc Dạ sẽ thay đổi thái độ, kết quả hấn nhanh chóng nhận ra mình đã sai lầm rồi, nam nhân này thoát nhìn dường như định lấy mạng bọn họ, căn bản không cần biết bọn họ từ đâu tới. Dầu sao đầu óc bọn họ vẫn chưa hỏng hoàn toàn, nên thừa dịp Mặc Dạ còn chưa hạ thủ, bọn họ liền vội vàng mang theo đồng bạn đang hấp hối rời đi. Vốn ba người cũng không phải đối thủ của Diêm Quý, nếu Diêm Quý không bị trọng thương thì bọn họ cũng không dám đuổi theo. Rõ ràng lúc rời Long tộc các trưởng lão đã nói, cho dù đụng phải Thần tướng thì cũng sẽ phải nể mặt Long tộc, ai ngờ vừa lên Tiên giới đã gặp trúng người không nên chọc.

Sau khi ba người rời đi, Diêm Quý thở ra một hơi, thần kinh vốn căng thẳng cũng thả lỏng ra rồi mới ngã xuống đất.

“Hấn sao rồi?” Trong phòng khách, Tề Hoan đứng ở bên giường nhìn Diêm Quý, ngoại thương trên người hấn không nghiêm trọng nhưng vẫn hôn mê

một ngày một đêm còn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

“Chỉ là nguyên thần bị tổn thương, không có gì đáng ngại.” Mặc Dạ thu bàn tay đặt trên cổ tay Diêm Quỷ lại, trên tay chợt lóe kim quang.

Tê Hoan cũng biết vết thương của Diêm Quỷ tuyệt đối không nhẹ như Mặc Dạ nói, chỉ là hấn vận khí tốt gặp được Mặc Dạ mà thôi. Nếu vết thương kia nhẹ thật thì sắc mặt Mặc Dạ đã không biến thành khó coi như vậy rồi.

Chương 237: Không Khéo Trùng Hợp

Chương 237: Không Khéo Trùng Hợp

Edit: Dao Dao

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Đại khái đã qua mười ngày, nhưng Diêm Quỷ vẫn như trước không có dấu hiệu tỉnh lại, bất đắc dĩ Mặc Dạ chỉ đành đi tìm một vị linh dược. Cũng may vị thuốc đó vốn sinh trưởng ở Tiên giới, tuy không sinh trưởng ở gần Lôi Thần điện nhưng rất dễ tìm.

Ngồi trong phòng không có chuyện gì làm, Tề Hoan rút bớt thời gian đến phòng Diêm Quỷ một chuyến. Định đi xem Diêm Quỷ đã tốt hơn chút nào chưa, ai ngờ nàng vừa bước vào phòng, trong phòng đã xuất hiện một vòng xoáy màu đen, giống như đang đợi nàng.

Vòng xoáy màu đen nổi lên hút sạch toàn bộ tất cả đồ vật trong phòng. Tuy Tề Hoan cố chống cự trong chống lát nhưng cuối cùng vẫn không thể thành công, cũng bị hút vào.

Trong chớp mắt, Tề Hoan chỉ cảm thấy trước mắt sao vàng bay lấp lánh, đợi đến khi nàng phân rõ được đông tây nam bắc thì phát hiện mình đã đi tới một nơi vô cùng xa lạ.

Không riêng gì hoàn cảnh lạ lẫm, ngay cả mức độ nồng đậm của linh khí cũng khác Tiên giới.

Hơn nữa... nhìn con quái vật khổng lồ màu đen đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, Tề Hoan không nhịn được thoáng run rẩy.

Kia là rồng sao? Nàng thật sự không thể xác định.

Con rồng lớn màu đen nằm sấp ở một bên đường như đã phát hiện ra Tề Hoan, miễn cưỡng nhấc nửa mí mắt lên, lộ ra một con mắt màu vàng to bằng nửa cái đèn lồng, nó trừng Tề Hoan cả buổi sau đó quay đầu về hướng khác tiếp tục ngủ.

Tề Hoan nhìn con rồng kia nửa ngày không nói ra lời, nếu nàng đoán không sai thì con rồng kia vừa dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn mình?

Tề Hoan dừng chân, hơi nghi hoặc nhìn cảnh sắc xung quanh, chỗ nàng đang đứng có lẽ là một tòa cung điện, nhưng hiển nhiên cung điện này lớn hơn Lôi Thần điện gấp trăm lần. Chuyện này cũng dễ hiểu thôi, dù sao hình thể hộ gia đình ở đây đều lớn hơn nàng gấp trăm lần chứ không ít, hơn nữa còn không chỉ có một vị.

Quay mặt sang bên kia, Tề Hoan mới phát hiện vậy mà còn có một con rồng đen khác, hai con rồng này nằm sắp một trái một phải, chính giữa là một con đường nhỏ hướng thông ra phía ngoài.

Tề Hoan do dự một chút, cuối cùng vẫn nghiêng người ép sát đi qua lối đi giữa hai con rồng, đi về phía cổng vòm, không chờ nàng đi xa, trước mặt đã có mấy người đi tới.

Trông trang phục của mấy người kia, Tề Hoan đột nhiên hiểu rõ, nếu như nàng không nhầm thì đây hẳn là địa bàn của Long tộc. Ngoại trừ người cầm đầu kia, mấy người khác ăn mặc giống hệt mấy người đuôi theo Diêm Quỷ hôm đó.

Mà ngay cả dung mạo cũng đẹp giống nhau. Cao ngạo không ai bì nổi, khiến cho người ta chán ghét. Điều duy nhất có thể làm cho Tề Hoan tâm bình khí hòa đi tới đôi mắt, chỉ sợ cũng chỉ có nam nhân cầm đầu kia. Đời này Tề Hoan đã gặp qua nhiều mỹ nam, cho dù Minh Hỏa là mỹ nam khó gặp nhưng nàng cũng chưa bao giờ nhầm Minh Hỏa là nữ nhân, nhưng vị trước mắt này không giống. Người này có khuôn mặt trái xoan rất đẹp, làn da trắng không tì vết, nói đó là mỹ ngọc thương đấng Tề Hoan cũng sẽ tin tưởng không chút do dự. Cặp mắt phượng hẹp dài híp lại, dưới sống mũi thẳng tắp là một cái miệng anh đào nho nhỏ. Mái tóc dài màu vàng kim được dùng trâm bạc búi thành búi đơn giản cổ định sau đầu, chỉ có hai lọn tóc mai rũ xuống. Dáng người hẳn cũng không thấp, Tề Hoan gần như phải ngửa đầu lên mới thấy rõ dung mạo của hắn, nhưng lại có vẻ gầy yếu. Một thân trường bào vàng tía và đai lưng cùng màu cổ định bên hông, Tề Hoan trừng mắt nhìn eo hắn, thoát nhìn chỉ sợ không to hơn eo nàng bao nhiêu. Bộ dạng xinh đẹp cũng thôi, nhưng hình thể lại khoa trương như vậy, hắn có để cho thân nữ nhi như mình sống hay không?!

Người nọ ưu nhã đi đến trước mặt Tề Hoan, trên mặt còn ẩn chứa nụ cười mỉm khiến người ta nhìn mà vui sướng: “Thật có lỗi, đã làm tiểu thư sợ hãi rồi.”

Khác với hình dáng bên ngoài, giọng nói của hắn không hề có cảm giác ẻo lả, ngược lại hơi khàn khàn. Đây là một nam nhân rất dễ khiến người ta nhớ kỹ, bất kể là tướng mạo hay giọng nói.

Trong mắt Tề Hoan có thêm vài phần cảnh giác, dù sao cũng là ở Long tộc, hơn nữa gần đây nàng với Long tộc có chút chuyện sâu xa.

“Đây là Long tộc?” Biết rõ mình xuất hiện ở đây khẳng định có liên quan đến những người này, nhưng Tề Hoan coi như cũng đủ tỉnh táo. Nàng biết, giờ nàng chỉ có một mình trong đại bản doanh nhà người ta. Chỉ một lần không cẩn thận là sẽ nhận kết cục hài cốt cũng không còn.

Chờ Mặc Dạ tìm đến còn không bằng tự cứu mình nhanh hơn. Hi vọng hành vi của Long tộc tương xứng với huyết thống cao nhã của họ, sẽ không vụng trộm đem nàng ra bãm.

“Nơi này là Long cung, ta tên là Long Ân.”

“...Có thể nói cho ta biết, tại sao ta lại xuất hiện ở đây không?” Tề Hoan cố hết sức để giọng điệu mình nghe như bình thường, trên thực tế nàng thật muốn bỏ xuống hai đạo lôi, nhưng quay đầu nhìn lại hai quái vật không lồ cách mình không xa phía sau, nếu Long tộc đều biến trở về bản thể thì chỉ e chưa chắc nàng đã làm gì được bọn họ.

Vóc dáng quả nhiên là chiếm ưu thế đấy.

“Thật xin lỗi, đó là một hiểu lầm.” Hình như Long Ân cũng không định giải thích cho Tề Hoan, trực tiếp dùng một câu hiểu lầm chối bay. Chuyện này cũng không sao cả, vấn đề là thoát nhìn dường hắn không có ý định đưa nàng về.

Cứ như vậy, Tề Hoan bị an bài ổn thỏa ở đúng gian phòng có hai con rồng đen kia gác. Đứng trong phòng nhìn hai con rồng đen bên ngoài, Tề Hoan khó có thể tin lời Long Ân. Nếu như chỉ là hiểu lầm, e là nàng sẽ không bị giam lỏng quang minh chính đại như vậy. Mới đầu nàng còn tưởng rằng hai con rồng này tình tình tương đối ôn hòa, ai biết sau khi Long Ân buông một câu nói phải bảo vệ tốt vị khách là nàng, hai con rồng kia liền thật sự coi nàng thành đại địch số một. Chỉ cần nàng bước ra cửa phòng một bước, bọn chúng liền đưa mắt nhìn nàng chăm chăm, hơn nữa thỉnh thoảng lỗ mũi còn phun lửa, Tề Hoan thật hoài nghi chúng chuẩn bị đem mình nướng chín, sau đó nhét kẽ răng.

Hình như ở Long tộc không có ban đêm, ngược lại Tề Hoan cũng không thấy buồn ngủ, chỉ có chút lo cho Diêm Quỷ. Người Long tộc hắn là đến vì Diêm Quỷ, không biết rốt cuộc hắn đã cảm thứ gì của Long tộc mà khiến người ta nhọc tâm như vậy. Tuy nàng nhiều lần giúp Diêm Quỷ, nhưng bây giờ nàng tự thân đã khó bảo toàn, vẫn nên cứu mình trước đã.

Tề Hoan nhìn chăm chăm chén trà nhỏ màu vàng trong tay, tựa vào khung cửa thờ dài, trước kia trong truyện cổ tích đều viết rồng thích những thứ sáng lấp lánh, bây giờ đã xác nhận, chuyện cổ tích có độ tin cậy cực cao đấy.

Nghiêng đầu nhìn căn phòng, ánh hào quang màu vàng rực rỡ kia thiếu chút nữa làm chói mắt của nàng. Một chỗ ngủ thôi, có cần khoa trương như vậy không. Cả cái giường lớn vậy mà đều dùng kim tinh chế tạo đấy.

Kim tinh khác vàng, đại khái cũng bởi vì loại nguyên liệu này có thể tự động phát ra ánh hào quang màu vàng. Loại vật liệu này cực kì hiếm có cũng cực kì trân quý, ở Tiên giới Tề Hoan chỉ thấy qua một khối lớn cỡ bàn tay mà thôi, nhưng ở nơi này, cả gian phòng nàng ở đều do loại vật liệu này làm thành. Nàng có nên dẫn đầu nhân dân Tiên giới tới Long tộc đánh cướp một chút không?

“Người là nữ nhân tử phụ bắt nhầm?” Lúc Tề Hoan còn đang ngẩn người, chẳng biết lúc nào trong sân đã có thêm một nữ nhân. Nữ nhân này có một

khuôn mặt tinh xảo, hơn nữa mái tóc vàng hơi quăn thoát nhìn hơi giống búp bê. Nhưng nếu so với Long Ân thì vẫn kém một chút. Nữ nhân này hình như có địch ý với nàng, hoặc là Long tộc bọn họ trời sinh có loại tính cách này. Tề Hoan liếc nàng, trực tiếp coi như không khí lọc bỏ.

“Ta đang nói chuyện với ngươi đấy, câm rồi à?” Thái độ của Tề Hoan làm ặt nữ nhân kia lộ ra vẻ không vui.

“Ta quen ngươi sao?” Tiện tay ném chén trà nhỏ lại trong phòng, chén trà màu vàng vừng vàng rơi xuống mặt bàn, lúc này Tề Hoan mới rút thời gian nhìn nữ nhân kia một cái. Thái độ cao cao tại thượng của nữ nhân kia khiến cho nàng khó chịu.

“Hừ, Tiên giới ai cũng không biết suy xét giống ngươi sao!” Hình như cô nàng vô cùng bất mãn với thái độ của Tề Hoan, giọng điệu cũng kém đi không ít.

“Nữ nhân Long tộc đều càn quấy như ngươi sao?” Tuy nàng yếu thế hơn Long tộc, nhưng không có nghĩa là ai cũng có thể tùy tiện chỉ trích nàng. Tề Hoan tự nhận tính tình mình không được tốt cho lắm, cũng không có ý định thay đổi tính tình. Lời Tề Hoan nói khiến mặt nữ nhân kia hơi tái xanh, không chờ nàng ta mở miệng, cửa ra vào đột nhiên truyền đến vài tiếng cười bị đè nén. Tề Hoan ngẩng đầu nhìn lại, vừa vặn trông thấy Long Ân mang theo một nam tử tướng mạo không khác hẳn bao nhiêu đi đến. Chẳng qua nam tử đến cùng hắn có một đôi mắt đen, bề ngoài thiếu đi chút ôn nhu nhiều thêm vài phần cương nghị, ngược lại càng phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của Tề Hoan.

Nhưng người kia sau khi trông thấy Tề Hoan liền làm ra một bộ mặt như bị kinh sợ, giống như đã sớm quen biết nàng.

“Tiểu Ngử, không phải ta đã nói là không được chạy loạn khắp nơi sao.” Sau khi Long Ân trông thấy nàng kia, trong thần thái nhiều thêm vài phần bất đắc dĩ.

“Muội chỉ hiếu kỳ thôi, sao huynh lại để một nữ nhân lạ ở chỗ này?” Trong giọng nói của Long Ngử mang thêm vài phần ai oán rất dễ nhận ra, khiến Tề Hoan mò không ra đầu mối, thế nào, chẳng lẽ cái phòng này không thể tùy tiện ở?

“Không có gì, muội đi ra ngoài trước, ta có lời muốn nói với nàng ấy.”

Long Ân nhíu mày nói.

“Muội không đi, đây rõ ràng là chỗ ở của tỷ tỷ, sao huynh có thể cho người ngoài vào ở!” Long Ngử có chút cuồng loạn, lớn tiếng quát vẫn.

... Tề Hoan không xác định, có phải mình đã đụng vào tình tiết máu chó gì rồi không, dựa theo sự phát triển của nội dung vở kịch, vị Long Ngử tiểu thư này có phải là có chút gút mắc tình cảm gì với Long Ân không?

Đang lúc Long Ân bị Long Ngử dây dưa không rõ, thì nam tử cùng đến với Long Ân đã đi đến bên cạnh Tề Hoan, “Xin hỏi phương danh của tiểu thư?”

Giọng nói lạ lẫm có vài phần quen thuộc rất nhanh khiến Tề Hoan nhớ ra, Long Cửu! Thế giới này quả nhiên rất nhỏ, hiện tại Tề Hoan càng khó xác định độ an toàn của mình rồi.

“Long Cửu...”

“Ha ha, rốt cuộc nhận ra rồi, ta còn tưởng ngươi sẽ giả bộ như không biết ta chứ.” Long Cửu thẳng người dậy, tươi cười rục rịch với Tề Hoan.

“Các ngươi cố ý bắt ta tới?”

“Không, đương nhiên không phải, các trưởng lão còn chưa kịp xử lý chuyện của ngươi đâu, không nghĩ tới vậy mà ngươi đã bị mang tới, A... Tề Hoan tiểu thư rất có duyên với Long tộc chúng ta.”

“Vậy thì thật là bất hạnh.” Tề Hoan cười lạnh.

Chương 238: Nhà Ai Cũng Đều Có Cuốn Kinh Khó Niệm

Chương 238: Nhà Ai Cũng Đều Có Cuốn Kinh Khó Niệm

Edit: Dao Dao

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Trong lúc Long Cửu và Tề Hoan nói chuyện, có vẻ như Long Ân đã giải quyết xong Long Ngữ, Long Ngữ tức giận trừng mắt nhìn Tề Hoan, dùng sức dậm chân bày tỏ sự bất mãn của mình rồi quay người đi ra. Nhưng khi Long Ngữ đi Tề Hoan lại phát hiện, ngay cả nàng ta vậy mà cũng kiêng kị đi vòng qua hai con rồng đen kia, xem ra hai con rồng này nếu không phải địa vị siêu quần thì cũng là thực lực khủng bố.

Không biết chủ nhân ban đầu của căn phòng này rốt cuộc đã làm gì mà có thể dùng hai con rồng này để thủ vệ, thật đúng là khoa trương.

“Cửu đệ quen biết vị tiêu thư này?” Đưa mắt nhìn Long Ngữ rời đi, Long Ân mỉm cười đi tới, thấy hai người nói chuyện có vẻ vui vẻ, lông mày hơi nhíu lên liếc nhìn Long Cửu.

Nếu như không phải biết rõ hẳn là nam thì Tề Hoan nhất định sẽ cho rằng Long Ân đang quăng mị nhãn với Long Cửu. Nam nhân lớn lên thành bộ dạng này thật đúng là sẽ gây ảnh hưởng không tốt tới xã hội!

“Vương, nàng ấy là một trong bốn thân tướng của Tiên giới – Tề Hoan tiêu thư mà ta gặp lần trước.”

“A!?” Nghe Long Cửu giới thiệu xong, Long Ân hơi kinh ngạc, hẳn thật sự không nhìn ra tu vi của Tề Hoan cao như vậy. Mới nhìn còn tưởng Tề Hoan vừa phi thăng Tiên giới chứ. “Thứ cho Long Ân chậm trễ.” Long Ân trái lại rất biết lắng nghe, biết rõ nên nói gì với ai.

“Đâu có.” Long Cửu gọi Long Ân là Vương, chẳng lẽ vị này là Long Vương của Long tộc? Tựa như Long Ân không nhìn ra tu vi cao thấp của Tề Hoan thì Tề Hoan cũng nhìn không thấu nông sâu của Long Ân.

Tề Hoan có lòng tin tiêu diệt Long Cửu, nhưng đối phó Long Ân thật đúng là khó nói. Thực lực của nàng chưa đủ, huống chi cho dù nàng có thể đánh thắng Long Ân thì sao, ở đây dù sao cũng là địa bàn Long tộc. Nàng không muốn trở thành lương thực cho rồng, tuy rằng nàng cảm thấy dù ăn mình thì cũng chưa chắc đủ cho bọn chúng nhét kẽ răng.

“Nếu Tề Hoan tiêu thư không chê... chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện?”

Long Ân lườm hai con rồng đen kia một cái, trong mắt hiện lên một chút cảm xúc không rõ.

Hai cái con rồng này tình tính không tốt như chúng biểu hiện với Tề Hoan, cho dù là người Long tộc tới, nếu không phải Hoàng tộc thì hai con rồng này sẽ không chút khách khí giết chết kẻ tự tiện xông vào ngay tại chỗ.

Nhưng chúng lại không đụng đến một đầu ngón tay của Tề Hoan, điều này khiến trong lòng Long Ân sinh ra một tia hiêu kì, còn cả một chút mong đợi. Từ sau khi Long hậu của hắn qua đời, đã rất nhiều năm hắn không gặp người phụ nữ nào có thể khiến cho hắn có vài phần kính trọng. Mà cô nàng Tề Hoan bị lôi nhảm vào tranh chấp giữa Long tộc lại khiến hắn nảy sinh lòng tò mò. Đã bao lâu hắn chưa gặp qua nữ nhân thẳng thắn như vậy?

Long Ân nhìn Tề Hoan ngồi bên cạnh chỉ kém không nhét tất cả điễm tâm trên bàn vào trong bụng, trong mắt ánh lên ý cười. Chẳng lẽ hắn còn không có mị lực bằng vài miếng điễm tâm sao.

“Khụ, khụ. Tề tiểu thư?” Long Cửu ngồi cùng cũng hơi xấu hổ, Tề Hoan này đã mấy đời không ăn rồi, đến nỗi thành bộ dạng này? Hay là lúc nàng ở Tiên giới đã bị người ta ngược đãi.

“Có chuyện gì?” Cái miệng nhỏ nhắn của Tề Hoan ăn đến phòng lên, còn có nửa miếng bánh ngọt tản ra hương hoa quả thơm mê người ở ngoài miệng chưa kịp nuốt vào. Mặc dù ở nơi xa lạ này Tề Hoan cảm thấy không thỏa mái, nhưng sự phụ làm điễm tâm của Long tộc thật sự không tồi, điễm tâm ngon như vậy khiến nàng suýt nuốt luôn cả lưỡi. Tề Hoan đang âm thầm cân nhắc, lúc trở về Tiên giới nàng có nên thuận tiện đem luôn vị sự phụ làm điễm tâm kia về hay không, dùng một gậy đánh ngát xiu cưỡng chế mang về cũng không phải là không thể.

“Về chuyện khối Long tinh kia...” Cái đó dù sao cũng là Long tinh của ngũ trảo kim long, ở Long tộc chỉ có rồng mang huyết mạch thuần khiết mới có thể nhận được truyền thừa của ngũ trảo kim long và trở thành Long Hoàng, mà hiện nay ngay cả Long Vương như Long Ân cũng không được truyền thừa hoàn bộ. Sau khi Tiểu Ngân có được Long tinh hình như phương hướng tiến hóa cũng là ngũ trảo kim long, điều này khiến Long tộc cực kì căng thẳng. Căn cứ vào quy củ truyền thừa của Long tộc, chỉ có ngũ trảo kim long mới có tư cách thống lĩnh toàn tộc, mặc kệ trước kia ngũ trảo kim long đó từng làm gì.

“Bị Tiểu Ngân nuốt rồi, cái này không liên quan gì đến ta, người có thể đi tìm hắn đòi.” Tề Hoan rất không nghĩa khí đồ hết mọi chuyện lên đầu Tiểu Ngân. Trên thực tế, nàng cũng chỉ là đồng lõa mà thôi.

“Tề Hoan tiểu thư, chúng ta chỉ muốn gặp vị bằng hữu kia của ngài, hi vọng ngài có thể giới thiệu dùm.” Long Ân cũng không lộ vẻ không vui vì giọng điệu của Tề Hoan, trên thực tế, toàn bộ Long tộc, người nên căng thẳng nhất chính là hắn mới đúng.

“Gặp hần?” Không đợi Tề Hoan hỏi Long Ân muốn gặp Tiểu Ngân làm gì, ngoài điện đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân đều rầm rập, Tề Hoan thấy một hàng thị vệ mặc áo giáp bạc, trên mặt không chút biểu tình vọt đến, đứng thành hàng ở hai bên đại điện. Nàng quay đầu nhìn về phía cửa chờ nhân vật lớn xuất hiện, quả nhiên, không đến hai phút sau, bốn người mặc trường bào màu bạc tóc bạc đi đến. Tề Hoan nhìn lướt qua bốn người này, một người già hai người trung niên, một người thoát nhìn tương đối trẻ, hơn nữa dung mạo giống Long Ân như đúc, ngoại trừ màu tóc và mắt của hai người khác nhau ra thì ngay cả mỉm cười cũng giống nhau. Sau khi bốn người này xuất hiện, không riêng gì Long Cửu, ngay cả Long Ân cũng đứng lên.

“Bái kiến bốn vị trưởng lão.” Long Ân chỉ khẽ gật đầu, còn Long Cửu cúi thật sâu.

“Long Vương không cần khách khí, chỉ là chúng ta nghe nói khi bắt được tên ảnh ma(*) trộm trọng bảo của Long tộc ta còn không ngờ mang thêm về một nữ tử?” Người nói chuyện chính là lão già tóc bạc, trong tay lão cầm gậy khắc hình rồng đen, thoát nhìn có vẻ không nhẹ, hơn nữa bề mặt còn tản ra pháp lực cực kì khủng bố. Tuy ông già này tu vi chỉ là đỉnh Thiên Tướng, nhưng có thêm gậy trong tay kia không khéo có thể quyết đấu với cả thân tướng. Nhìn thấy bốn người kia ngồi xuống, Long Ân với Long Cửu mới ngồi.

Ảnh ma = ma bóng: gọi vậy vì anh Diêm Quỷ tu ma và chuyên chui ra từ bóng của người khác)

“Vị này là Tề Hoan tiểu thư, là người đến từ Tiên giới.” Long Cửu mở miệng giới thiệu, sau đó lại chuyển hướng sang Tề Hoan: “Bốn vị này là trưởng lão của Long tộc chúng ta.”

Cũng giống như khi Long Ân vừa nhìn thấy Tề Hoan, bốn vị trưởng lão này không hề cảm thấy Tề Hoan có bao nhiêu lợi hại, khác biệt chính là thái độ của bọn họ chênh lệch với Long Ân.

Tề Hoan rút cuộc cũng hiểu vì sao những người Long tộc phái đến đều héch mễ lên trời, đây tuyệt đối là trên làm dưới học theo. Vị đại trưởng lão tên Thiên Tắc kia chỉ liếc Tề Hoan một cái rồi nhanh chóng rời mắt đi, giống như nếu nhìn nàng thêm vài lần sẽ bị nhiễm khuẩn. Về phần ba người khác, ngay cả nhìn cũng lười. Được rồi, mình lớn lên cũng không xinh đẹp, dựa vào cái gì muốn người ta nhìn mình.

“Long Vương chuẩn bị xử trí nàng ta thế nào?” Giọng Thiên Tắc nguội lạnh truyền đến.

“Sao đại trưởng lão lại nói vậy, vị tiểu thư này chỉ vào nhằm Long tộc thôi, sai lầm này cũng không phải tại nàng.” Trên mặt Long Ân vẫn mang theo nụ cười mỉm như trước.

Tề Hoan nghe hai người đối thoại, có thể mơ hồ nghe ra ý đối lập, xem ra

quan hệ giữa vị Long Vương và đại trưởng lão này có vẻ không hợp. Nói cũng đúng, có vị bá chủ một phương nào lại thích có kẻ cản trở phía sau đầu, những kẻ được gọi là trưởng lão này căn bản chính là người tranh quyền với hắn.

“Lời này của Long Vương thiếu chừng mực rồi.” Sắc mặt đại trưởng lão trầm xuống, dùng giọng điệu giáo huấn nói tiếp: “Cô gái này được mang tới Long tộc cùng lúc với ảnh ma, dĩ nhiên lúc ấy nàng đang ở bên cạnh ảnh ma, quan hệ giữa nàng và ảnh ma chắc chắn không tệ, rất có thể sẽ biết tung tích của món bảo vật kia.”

“Cứ ở bên cạnh thì quan hệ sẽ không tệ à? Lập luận của vị trưởng lão này hình như hơi sai rồi.” Tề Hoan nghiêng đầu nhìn chén trà phản xạ ánh sáng lấp lánh, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh. Xử trí mình sao? Trông nàng dễ xử trí thế à? Hay lão già này ngồi ở Long tộc lâu quá nên thật sự ình là vô định thiên hạ rồi?

“Hừ, ở đây không có chỗ ột người ngoài như ngươi xen vào, Long Cửu, dẫn nàng ta đi trông chừng thật chặt vào.” Lời Tề Hoan nói khiến Thiên Tắc càng bức mình hơn, ở Long tộc chưa từng có ai dám nghi ngờ lời nói của lão. Cả ngàn năm nay, toàn bộ Long tộc vẫn luôn nằm trong sự khống chế của lão, sau khi Long Ân dần dần lớn lên, lão mới thoáng thả chút quyền thế cho y mà thôi, nhưng lão không lường tới thủ đoạn của Long Ân lại tốt như vậy, trong vòng trăm năm đã có được địa vị bằng lão, nếu không phải Long Hậu đột nhiên qua đời thì chỉ e bây giờ Long Ân đã khống chế toàn bộ Long tộc rồi.

“Đại trưởng lão, vị tiểu thư này là khách của ta.” Long Ân híp mắt, giọng điệu vẫn ôn hòa như trước, nhưng trong mắt hiện lên tia sáng lạnh. Có thể làm kẻ thống trị Long tộc hiện nay, hắn cũng không dựa vào khuôn mặt, thủ đoạn của hắn cũng cao tương đương với địa vị của hắn bây giờ.

Bề ngoài, Long tộc hòa hợp êm thấm, nhưng sự thật thế nào trong lòng mọi người đều biết rõ. Tề Hoan chẳng qua chỉ là một dây dẫn nổ đáng thương mà thôi, nếu nàng chỉ là tiên nhân bình thường thì đoán chừng mạng nhỏ của nàng sẽ phải để lại Long tộc rồi.

“Không biết vị tiểu thư này thành thượng khách của Long Vương thế nào?” Thiên Tắc khẽ nói.

“Đây là chuyện của ta, đại trưởng lão không cảm thấy mình vượt quyền sao? Có phải đại trưởng lão rất muốn thay ta sử dụng quyền lực?”

Long Cửu có vẻ đã quen với cục diện này, hắn chỉ lẳng lẳng ngồi một bên, cũng không chen vào. Ngược lại Tề Hoan nghe ra mùi ngon, nàng còn chưa trải qua việc này đâu. Cãi nhau rất khá nhưng Tề Hoan càng hi vọng bọn họ vung đao đánh một hồi, như vậy nhất định sẽ rất đặc sắc.

“Lời này của Long Vương là đang chỉ trích lão phu sao? Lão phu chỉ là suy nghĩ cho an nguy của Long Vương thôi, hưởng chi món đồ kia là bị trộm từ

tay Long Vương đây.” Gậy trong tay Thiên Tắc nặng nề nện xuống, toàn bộ đại diện dường như cũng bắt đầu lay động theo.

“Xem ra đại trưởng lão thật sự già rồi, chẳng lẽ ngài đã quên, người trông coi Trân Bảo Các là cháu trai của đại trưởng lão sao, cái tội này không nhẹ đâu.” Long Ân đá quả bóng về cho đại trưởng lão, thái độ giọng điệu kia đủ chọc cho lão già này tức đến tận trời rồi.

Nhìn không ra, vị Long Vương xinh đẹp này mồm miệng cũng rất khá, nếu như xem mặt bắt hình dong thì nàng sẽ ngã thảm trong tay hắn. Tề Hoan cảm thấy hơi may mắn, cũng may quan hệ của nàng với Long Vương tạm thời xem như hòa hợp.

Đại trưởng lão tự biết mình đuối lý, đành đổi chủ đề không nói chuyện này nữa, “Chuyện này trước đề qua một bên, vậy chuyện Long tinh kia ngài tính nói thế nào, ngài phái Long Cửu đi thu hồi Long tinh vì sao không mang đồ trở về?”

Chương 239: Triệu Hoán Một Phát

Chương 239: Triệu Hoán Một Phát

Edit: Dao Dao

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Lúc trước chẳng phải chính đại trưởng lão quyết định đưa Long tinh ột người ngoài ư, Long tinh mất đi cũng không thể trách Long Cửu, cùng lắm chỉ là hấn làm việc không tốt thôi, nhị trưởng lão cảm thấy thế nào?” Long Ân không thèm đếm xỉa cười nói, ánh mắt cô ý vô tình lướt qua nam tử tóc bạc dung mạo giống hấn ngồi bên kia.

Em ruột hấn, nay đã là nhị trưởng lão Long tộc.

“Đại trưởng lão, Long tinh đã đưa ra ngoài thì không có quan hệ với Long tộc nữa, có thể thu hồi hay không đều do ý trời.” Thiên Hàm ngồi tại chỗ căn bản không nhìn bất kỳ ai trong đại điện, ngay cả nói chuyện cũng rũ mắt xuống.

“VẬY ĐƯỢC RỒI.” Khiến Tề Hoan cảm thấy lạ chính là vị đại trưởng lão này tuy đôi chọi gay gắt với Long Ân nhưng thật sự nghe lời nhị trưởng lão. Xem ra, vị nhị trưởng lão trông giống Long Ân như đúc này cũng có địa vị không tầm thường ở Long tộc.

“Nhưng cô gái này rất khả nghi, ta cần mang nàng về để xác nhận lại quan hệ giữa nàng với ảnh ma.” Đại trưởng lão chuyển giọng, lại quay sang Tề Hoan. Trong mắt lão, tu vi của Tề Hoan chẳng qua chỉ là nhất trọng thiên mà thôi, nhưng lão cảm thấy hình như có gì không đúng. Bình thường tiên nhân nhất trọng thiên chịu Long uy mãnh liệt như vậy, căn bản không thể an ổn ngồi đó uống trà, hấn đã sớm bị ép gục xuống rồi. Hơn nữa thái độ nữ nhân này cũng quá kỳ lạ, nàng có vẻ không hề kính sợ Long tộc hoặc là sợ lão chút nào.

“Chuyện này...” Long Ân hơi do dự nghiêng đầu nhìn Tề Hoan, phát hiện nàng chẳng có biểu lộ gì, vẫn ăn điểm tâm như trước, phảng phất như không để ý, đành khẽ gật đầu một cái, “VẬY THÌ TÙY THEO Ý ĐẠI TRƯỞNG LÃO, NHƯNG HI VỌNG TRƯỚC KHI ĐẠI TRƯỞNG LÃO TRẢ RA ĐIỀU GÌ THÌ DỪNG ĐỘNG TỚI NÀNG.”

“Chuyện này đương nhiên rồi, dù sao vị tiểu thư này cũng là khách của Long Vương.” Long Ân đã nhượng bộ, dĩ nhiên Thiên Tác cũng giữ mặt mũi cho hấn. Nhưng rốt cuộc lão có làm được như mình hứa hẹn hay không

thì phải chờ sau này mới biết được.

Dựa vào hiểu biết của Long Ân về Thiên Tắc, chỉ e lão sẽ không để Tề Hoan sống dễ chịu. Chỉ không biết đến lúc đó ai mới là kẻ có kết cục thâm, dù sao vị Tề tiểu thư trước mặt nhìn như nhu nhược này cũng không phải loại người dễ trêu chọc gì.

Đấu tranh trong Long tộc quá nghiêm trọng đã tới lúc kết thúc rồi. Đưa mắt nhìn đám người Thiên Tắc đưa Tề Hoan đi, khóe miệng Long Ân hơi nhếch lên, hẳn chỉ cần ngồi đây chờ kết quả là tốt rồi, hi vọng có thể thấy được một hồi kịch hay.

Vốn tưởng rằng sau khi bị mang đi Thiên Tắc sẽ đích thân xử lý nàng, ai ngờ nàng lại bị giao cho nhị trưởng lão Thiên Hàm. Mấy vị trưởng lão chia tay nhau ở trước cấm cung Long tộc, Tề Hoan theo Thiên Hàm đi về bên trái hướng tới một tòa cung điện âm trầm nhất.

Thiên Hàm chấp tay sau lưng đi trước giống như căn bản chẳng để ý gì đến Tề Hoan. Tề Hoan cũng mừng rỡ thở phào, người ta đã muốn thâm vãn nàng, nàng nên dứt khoát hợp tác một chút. Không biết Diêm Quý có ở chỗ này hay không, Tề Hoan vẫn hơi lo lắng cho an nguy của hẳn.

Nội cung nơi Thiên Hàm ở không chỉ âm trầm mà thậm chí ngay cả một người ngoài cũng không có. Sau khi bước vào, Tề Hoan chờ cả buổi, sừng sốt chẳng thấy ai ra đón.

Hết cách, nàng chỉ có thể tiếp tục đi theo Thiên Hàm vào trong. Khi Tề Hoan bước vào nội cung, phía sau nàng đột nhiên xuất hiện một luồng sáng bạc, bắt đầu chặn kín đường đi của nàng.

Tề Hoan ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cũng là màu bạc, từ đây nhìn như một quả trứng khổng lồ bị màn ánh sáng màu bạc bao phủ, không biết là vì đề phòng người ở nơi này đi ra ngoài hay ngăn cản người ngoài tự tiện vào trong.

Sau khi đi vào, Thiên Hàm trực tiếp bỏ qua Tề Hoan, một mình đi về phía cửa dẫn vào chính điện, Tề Hoan vốn muốn cùng đi lên xem một chút, nhưng không hiểu sao nàng còn chưa đi vào thì cách cửa kia đã bị đóng lại kêu kịch một tiếng. Xem ra, chủ nhân hình như không chào đón vị khách là nàng. Ngược lại Tề Hoan rất tự giác, nhìn cái điện kia thêm vài lần rồi tự mình đi dạo khắp nơi, dù sao cũng không ra được, Thiên Hàm lại không nói xử trí nàng thế nào, nàng đành phải tự tiện rồi.

Tề Hoan còn chưa đi khuất, cánh cửa đại điện đóng chặt từ từ mở ra, sau đó Thiên Hàm đi ra ngoài, đưa tay đóng cửa điện lại. Trong chớp mắt đó, ánh sáng chiếu vào trong điện, mơ hồ có thể thấy được trong đại điện đóng đầy băng có đặt một quan tài bằng băng.

“Người là ai?” Thiên Hàm đột nhiên xuất hiện trước mặt Tề Hoan, thật khiến nàng hoảng hồn.

Tề Hoan vô vô ngược mình, ngẩng đầu nhìn Thiên Hàm, “Không phải người

đã biết rồi sao, ta chỉ là một tiên nhân nho nhỏ mà thôi.”

“Đừng cho ta là đồ ngốc, nếu như ngươi là người bình thường thì Long Ân sẽ không giữ ngươi lại.” Tính cách huynh đệ họ trước giờ giống nhau, không từ thủ đoạn, chỉ là Long Ân thoát nhìn vô hại mà thôi, nhưng bản chất bên trong, đối với người không có tác dụng gì với mình, hẳn tuyệt đối sẽ không lưu lại.

“Không thì là gì? À, hoặc là ngươi có thể nói ta là đồng lõa của Diêm Quỷ.” Tề Hoan cố ý nói, cảm xúc tên Thiên Hàm này dao động quá nhỏ, không dễ trêu chọc như tên đại trưởng lão kia, cho nên nàng cần bỏ thuốc mạnh hơn. Nàng thật sự không muốn sống ở chỗ này. Nếu dạo chơi ở Long tộc quá lâu, không biết nam nhân nhà mình có phát điên hay không.

Khiến cảm xúc của Mặc Dạ dao động không phải là hành động thông minh, hi vọng đám người Long tộc có thể nhanh chóng đưa nàng về. Không thì chờ Mặc Dạ đuổi giết tới cửa đi.

“Ngươi đã thừa nhận mình là đồng lõa của Diêm Quỷ, vậy chắc ngươi biết đồ hãn trộm giấu ở chỗ nào chứ hả?” Thiên Hàm có vẻ tin tưởng lời Tề Hoan thuận miệng nói ra, vô cùng nghiêm túc hỏi nàng.

“Đương nhiên biết.” Đến giờ Tề Hoan còn chưa biết thứ bọn họ nhắc đến là cái gì, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng tới việc nàng mở miệng nói bậy.

“Nói ra, ta sẽ thả ngươi trở về.”

“Nếu ta lừa ngươi thì sao?” Tề Hoan đột nhiên hỏi.

“Ngươi muốn chết cũng không sao.” Biểu cảm của Thiên Hàm lạnh lùng như cũ.

“Nói cho ngươi biết cũng được, nhưng ta muốn gặp Diêm Quỷ.”

“Được.” Tề Hoan không ngờ Thiên Hàm lại khinh địch đồng ý yêu cầu của nàng dễ dàng như vậy, cho rằng để nàng gặp Diêm Quỷ cũng không thay đổi được gì sao?

Đi theo Thiên Hàm ra khỏi nội cung, vượt qua khu cung điện khổng lồ, Tề Hoan trông thấy một ngọn núi cao, hai người lên núi, men theo một con đường chỉ rộng có nửa mét, bên trái là vực sâu đen ngòm không thấy đáy. Con đường vòng quanh núi này là san đất mà thành, nhưng những cái hồ to tĩnh mịch không rõ nguồn gốc kia tại sao lại xuất hiện?

Trong lòng Tề Hoan hơi khó hiểu, nhưng nàng cảm thấy Thiên Hàm chẳng có tâm trạng giải thích cho nàng.

Diêm Quỷ bị giam giữ trong thạch lao của ngọn núi đá này, Tề Hoan đếm đếm, đại khái đi xuống hơn chín mươi tầng, nàng cũng nhìn thấy rất nhiều thạch lao khác trong núi, bên trong có hoặc không giam người.

Nhưng càng đi xuống, nhà tù trông càng nhiều.

Khi Tề Hoan trông thấy Diêm Quỷ, hẳn đã bị tra tấn đến không ra hình người, toàn thân áo đen bị đánh nát, da thịt dưới lớp vải không có chỗ nào lành lặn, có thể khiến quần áo đã qua luyện chế biến thành hình dạng này,

nhìn ra được, người hành hình rất dụng tâm.

“Hắn không chịu nói ra tung tích của vật kia.” Thiên Hàm hợp thời giải thích với Tề Hoan, đồng thời coi như là cảnh cáo, nếu nàng không chịu nói, như vậy kế tiếp sẽ là nạng.

Tề Hoan không để ý đến Thiên Hàm, ngồi xồm trước thạch lao, đập đập cột đá to bằng cánh tay khắc vô số phù chú, “Diêm Quỷ, Diêm Quỷ?”

Kêu cả buổi, Diêm Quỷ mới giật giật, xem ra còn chưa chết, nhưng cũng chẳng khác là bao. Vốn hắn đã bị trọng thương, nguyên thân bị tổn thương còn chưa khỏe, hiện tại còn chịu hình phạt nặng như vậy, “Ta có thể mang hắn đi cùng không?”

“Không được, hắn xúc phạm đến tộc của ta, đây là tội chết.” Thiên Hàm tỏ vẻ không thể thương lượng.

“Đã như thế... ai nha, ta quên mất chỗ giấu vật kia rồi.” Tề Hoan cốc cái đầu nhỏ của mình, nghiêng đầu cố ý nói.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy lời của nàng, mặt Thiên Hàm trầm xuống, nhưng hắn cũng không ra tay mà chỉ hung dữ trừng mắt nhìn Tề Hoan.

“Có lẽ mấy ngày sau ngươi sẽ thay đổi ý kiến.”

Vì vậy, Tề Hoan trở thành hàng xóm của Diêm Quỷ, cũng may chưa có ai hành hình với nàng, nhưng theo Tề Hoan phỏng đoán, cái này cũng chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

Trái lại nàng không nhìn lầm Thiên Hàm kia, hắn rất chán ghét máu tanh cho nên bị nàng lật lọng chọc tức thành cái dáng kia cũng không ra tay với nàng. Qua vài ngày, sợ là tên đại trưởng lão kia sẽ không nhịn nổi nữa. Lại nói, thế lực ở Long tộc này thật đúng là không phải phức tạp bình thường. Long Vương, đại trưởng lão, còn cả nhị trưởng lão địa vị khác thường.

Vào trong thạch lao, Tề Hoan đột nhiên phát hiện một chuyện rất đáng chết. Không ngờ cắm chế ở nơi này thật inh, kinh mạch toàn thân nàng bị phong bế, nên không phải bởi vì thứ lưu chuyển trong cơ thể nàng không phải linh lực thì bây giờ nàng đã biến thành người bình thường rồi.

Tính ra, chút lực lôi điện trong kinh mạch kia đối với nàng mà nói vốn cũng không có trợ giúp gì quá lớn, chỉ cần Lôi Thần tháp còn trong cơ thể thì sẽ không có vấn đề gì.

Hơn nữa, từ khi Lôi Thần tháp tiến vào cơ thể nàng, viên lôi đan mà nàng luyện ra vậy mà không biết đã tiến vào Lôi Thần tháp từ lúc nào, lơ lửng trong tâm tháp, khiến Lôi Thần tháp càng thêm trọn vẹn, thậm chí Tề Hoan còn cảm nhận được đây mới là Lôi Thần tháp hoàn mỹ nhất, ngay cả toà Lôi Thần tháp đã bị huỷ đi trước kia cũng không hoàn hảo bằng.

Dùng một chút lực lôi điện thoáng chạm vào cắm chế, một luồng điện quang lập tức đánh về ngón tay Tề Hoan, xem ra những cột đá này thật không dễ đối phó. Tề Hoan ngồi khoanh chân trong thạch lao khoảng bốn mét vuông, thở dài mấy tiếng.

Có lẽ đạo này ngo ngoắt ở bên cạnh Mặc Dạ quá lâu khiến mình không động não, mỗi lần xảy ra chuyện gì liền nghĩ đến hãn đầu tiên, hết cách rồi, ai bảo nam nhân nhà mình là vạn năng, bất kể chuyện phiền phức gì cũng có thể xử lý thỏa đáng chứ.

“Tướng công, nương tử thân yêu của chàng triệu tập chàng, mau ra đây a.” Hai tay Tề Hoan chông cằm, vô lực rên rỉ. Biết rõ không thể nào nhưng vẫn muốn gọi hai câu, khi trở về còn có thể viện cớ có tình gây sự một chút. Sau đó, bên ngoài thạch lao xuất hiện một bóng hình hấp dẫn ánh mắt Tề Hoan.

Tề Hoan cực kì kinh ngạc, từ khi nào thì mình có thêm một kĩ năng triệu tập rồi?

Chương 240: Hóa Ra Là Trúng Rồng

Chương 240: Hóa Ra Là Trúng Rồng

Edit: Dao Dao

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Nương tử có dặn dò, vi phu nào dám không theo.” Mặc Dạ tươi cười đứng ngoài thạch lao nhìn Tề Hoan thoạt nhìn nửa sống nửa chết đang làm ổ bên trong.

“A? Chàng tới lúc nào?” Tề Hoan hơi kinh ngạc, tốc độ Mặc Dạ đến thật nhanh. Nhưng thoạt nhìn dáng vẻ hấn không giống như là tới cứu mình.

“Vừa tới.” Mặc Dạ vẫn cười tủm tỉm như trước trả lời, người đứng nghiêm, xem ra không hề có ý muốn động tay phá cửa nhà lao.

Tề Hoan dùng mắt ra hiệu ý bảo hấn mau ra tay.

Kết quả Mặc Dạ vậy mà hoàn toàn không hề lĩnh ngộ được ý tứ trong mắt nàng, vẫn không nhúc nhích đứng nguyên tại chỗ nhìn Tề Hoan.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ cả buổi, rốt cục Tề Hoan không kiên nhẫn nổi nữa: “Chàng nhanh lên đi!”

“Làm gì?”

“Cứu ta ra ngoài!” Nam nhân kết hôn xong đều trở nên đàn độn, trong lòng Tề Hoan gán luôn cho Mặc Dạ một cái chân lý. Trước kia loại chuyện này còn cần nàng phải nhắc sao!

“Nương tử, vi phu thật sự bất lực.” Vẻ mặt Mặc Dạ tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

“Không phải thế chứ.” Lần này Tề Hoan thật muốn kêu trời rồi, nói đùa gì vậy, Mặc Dạ mà cũng không có cách mang nàng ra ngoài?!

“Nương tử, vi phu cho rằng dù nàng có đắc tội người ta thì cũng không tới mức bị nhốt ở trong này, đây là xác tổ long đấy, đừng nói một mình ta, cho dù có mùi ta đi nữa thì cũng bất lực thôi.” Mặc Dạ đưa tay gõ cột đá trên cửa lao.

“...” Lần này, Tề Hoan triệt để trọn tròn mắt rồi. Tổ long là thứ gì, đó là thứ chỉ tồn tại trong truyền thuyết, từ Thượng Cổ cũng chưa có được mấy con tổ long xuất thế đâu.

Trách không được Long tộc qua nhiều năm như vậy mà vẫn có thể sống sót, xuất hiện nguy hiểm gì liền trốn vào đây rồi ai có thể làm gì họ. Dùng còn tốt hơn xác huyền vũ đấy! Tề Hoan nhỏ mọn thoáng ghen ghét một chút.

Nhà người ta đều là đời trước trồng cây đời sau hóng mát, chết rồi vẫn có

thể che chở đời sau, nàng đáng thương không có tổ tông, chỉ có thể tự mình phấn đấu, thật đúng là khiến người ta cảm thấy bất công mà.

Nhưng cuối cùng cũng thêm được một chút kiến thức, không uổng bị nhốt một hồi. Nếu biết nơi này chỉ có thể vào không thể ra, nàng tuyệt đối sẽ không đi trêu chọc gã Thiên Hàm kia.

Đương nhiên, về phần Mặc Dạ nói bất lực, Tề Hoan căn bản không tin, nếu thật không có cách mang nàng ra ngoài thì Mặc Dạ tuyệt đối là còn gấp hơn cả nàng.

“Được rồi, bao giờ ta có thể ra ngoài?”

Quả nhiên, vừa thay đổi câu hỏi thì câu trả lời của Mặc Dạ lập tức không giống vừa rồi: “Phải đợi.” Nhìn Mặc Dạ cười gian trá, Tề Hoan cảm thấy có người sắp gặp xui xẻo rồi.

“Được rồi... À, Diêm Quý thế nào, ta thấy hắn sắp không xong rồi.” Tề Hoan đột nhiên nhớ tới Diêm Quý đang nửa sống nửa chết bên cạnh, nàng cũng không ý thức được hình như mình vừa mới nguyên rửa Diêm Quý.

“Đại nhân... Thật bất hạnh, ta còn sống.” Vừa nuốt một viên đan dược gì đó không biết tên hương vị bất thường do Mặc Dạ đưa, Diêm Quý cuối cùng cũng tỉnh lại, về phần vết thương đầy người kia, chỉ cần nguyên thân đã về chỗ cũ thì một chút vết thương nhỏ này hắn không coi là gì cả. Ai bảo hắn là người Ma tộc chứ, độ cường hãn của thân thể tuy kém Long tộc nhưng tuyệt đối sẽ không vì chuyện đơn giản như vậy mà tắt máy.*

*tắt máy ở đây ám chỉ cái chết. Bạn có thể liên tưởng tới cúp điện thoại.

Sớm biết Mặc Dạ vừa đến hắn liền sinh long hoạt hổ thì mình còn lo lắng cái gì đây này, Tề Hoan chợt hồi hận.

Mặc Dạ không ở lại quá lâu, chỉ nói chuyện chóc lát rồi rời đi theo đường núi, bỏ lại Tề Hoan và Diêm Quý, tuy trước kia hai người không quen nhưng điều này cũng chẳng ảnh hưởng đến việc hai người nói chuyện phiếm.

Dù sao mọi người đều đánh rồi mới quen, tính ra thì còn là người quen cũ hơn mười vạn năm đấy.

Tề Hoan vẫn cho rằng Diêm Quý là người rất lạnh lùng, không thích nói chuyện. Bây giờ nàng mới biết tất cả đều là giả vờ. Trình độ bát quái của hắn tuyệt đối không thấp hơn kẻ ăn mặc ‘phá cách’ không theo trào lưu Xích Dục thường đi theo bên người Mặc Dạ trước kia.

Cái tên này cũng vì nghe trộm người ta buôn chuyện cho nên mới gây ra phiền toái này. Lại nói, vận khí của hắn đúng là tốt thật, đi nghe chân tường nhà người ta mà cũng có thể gặp được Long nữ, còn thuận tay cuôm luôn trúng rông của người ta. Đối với chuyện này, Tề Hoan thật không biết nói gì cho phải.

Hóa ra, bảo bối khiến ấy vị trưởng lão Long tộc căng thẳng như vậy lại là trúng rông, không biết là trúng của rông gì, trò đùa này thật quá lớn rồi!

Tuy một con rồng cả trăm vạn năm chưa sinh được một lứa, nhưng trộm một quả trứng cũng chưa đến mức khiến cả Long tộc chấn động, quả trứng Diêm Quỷ thuận tay lấy đi này khẳng định có nguồn gốc không tầm thường.

“Người trộm thứ kia làm gì?”

“Àn, nhưng hơi cứng.” Diêm Quỷ trước sau như một tích chữ như vàng, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng việc hắn biểu hiện ra tình tình hèn mọn bỉ ổi của mình. Tề Hoan đã sớm biết, kẻ đi theo bên người Mặc Dạ không có mấy ai là thứ tốt!

“Người ăn hết rồi?”

“Vỏ trứng rất cứng, cắn không được.”

Cũng may, nếu chưa ăn thì bọn họ coi như còn có một con tin để thoát thân, tuy nó vẫn là quả trứng nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến quyết định bắt cóc nó sau khi chạy thoát của Tề Hoan.

Trong lúc Tề Hoan ở trong bụng tổ long nói chuyện với Diêm Quỷ, Long tộc dậy lên một trận phong ba lớn, quý tiên chạy đến địa bàn Long tộc, tuy chỉ có một mình nhưng lại khiến Long tộc như gặp đại địch.

Đầu năm nay ngay cả Long tộc cũng biết cái gì gọi là bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh đấy, muốn bóp hồng cũng phải tìm quả mềm mà bóp.

Còn Mặc Dạ, trước giờ vốn vô duyên với quả hồng mềm, hắn đột nhiên chạy tới đây khiến tim tất cả mọi người đều treo ngược lên cao. Địa bàn Long tộc thật sự cũng không phải là nơi không thể tới, nhưng nhiều năm như vậy chưa từng có ai dám quang minh chính đại xông vào. Lần này Mặc Dạ đột nhiên tới đây, hiển nhiên là không phải tìm Long Ân ôn chuyện.

Khách khí mời Mặc Dạ tới điện nghị sự, trong mắt Long Ân hiện lên vài phần sầu lo. Hắn không phải người bi quan, nhưng nghe nói vị quý tiên này hình như cũng không phải là người biết phân rõ phải trái, hắn ta tới đây rốt cuộc vì cái gì vậy?

“Không biết quý tiên đại nhân đến Long tộc chúng ta vì chuyện quan trọng gì?” Nhìn đại trưởng lão Thiên Tắc ngồi trầm mặc ở một bên, Long Ân rơi vào đường cùng đành mở lời trước.

Hừ, lần này lão ta lại hiền lành như vậy, té ra đại trưởng lão luôn oai phong lẫm liệt ở Long tộc cũng có lúc sợ hãi sao.

“Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là phu nhân nhà ta vừa tới Long tộc, ta đến đây xem hoàn cảnh sinh hoạt thế nào.” Cái kiêu nói chuyện hời hợt này của Mặc Dạ suýt nữa khiến cả phòng người ngã lăn ra đất.

“Xin hỏi, phu nhân của đại nhân là vị nào?” Đầu năm nay quý tiên cũng có thể lấy vợ sao? Lại nói, có phải tin tức ở Long tộc đã mất linh thông rồi?

“Tề Hoan.” Mặc Dạ nhếch môi phun ra hai chữ. Lúc này, chén trà đại trưởng lão vừa bung lên đột ngột rớt xuống đất. Nếu lão không nhớ nhầm thì nữ nhân vừa mới bị lão mang đi hình như tên là Tề Hoan. Đại trưởng lão

vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Long Ân, đầu Long Ân khẽ cúi xuống, ở góc độ này vừa vặn không ai có thể trông thấy khóe miệng hắn giương lên thành một độ cong xinh đẹp.

“Phu nhân ta tính cách không được tốt cho lắm, nhưng mà... nàng luôn an ổn ở Lô Thần điện, hình như cũng không có lỗi gì với Long tộc?”

“Đây là... hiểu lầm.” Lúc này, Long Ân nói như vậy, toàn bộ đại điện không ai dị nghị gì. Chuyện này đúng là hiểu lầm!

Long tộc thật sự có kiêu ngạo, nhưng tất cả sự kiêu ngạo đó đều hình thành trên cơ sở thực lực. Giờ thực lực Long tộc là mạnh nhất nhưng so với cấp độ như Mặc Dạ thì không chỉ kém hơn một bậc.

Ngoại trừ xác Tổ long, bọn họ cũng chỉ có thể dựa vào nguồn tài nguyên vô số, nhưng chuyển những tài nguyên này thành thực lực của bản thân cũng cần có thời gian dài. Nếu thật sự đánh nhau với Mặc Dạ, không phải Long tộc không đủ lực lượng, song kết quả đối lấy sẽ là Long tộc vĩnh viễn chìm xuống. Tu dưỡng sinh tồn trăm vạn năm, khó khăn lắm mới đạt được cục diện ngày hôm nay, không ai muốn thất bại trong gang tấc.

“Tốt nhất là hiểu lầm, phu nhân ta mang bầu không thích hợp đi xa, lần sau ta sẽ mang nàng tới Long tộc làm khách.” Mặc Dạ mỉm cười như tắm gió xuân.

Chẳng biết từ khi nào, trong đại điện thiếu mất một người, nhưng Mặc Dạ không chú ý tới, hay nói cách khác, hắn cố ý không chú ý tới, dù sao cũng phải cho người ta chút thể diện.

Vì vậy, Tề Hoan đi một vòng trong bụng Tổ long, lại được thả ra. Lúc Thiên Hàm thả Tề Hoan, ánh mắt nhìn nàng vô cùng quý dị làm Tề Hoan không nhịn được hơi run rẩy.

Lúc ra ngoài, Tề Hoan liếc nhìn Diêm Quỷ trong thạch lao. Khi Thiên Hàm xuất hiện, Diêm Quỷ đang giả chết ở bên trong mà Thiên Hàm cũng không phát hiện có chỗ nào không đúng. Tề Hoan nhìn thân thể Diêm Quỷ co lại một góc, vẻ mặt tỏ vẻ lực bất tòng tâm, ai bảo hắn không có phu quân thương yêu như Mặc Dạ của nàng, cho nên hắn chỉ có thể tiếp tục ở đây làm tù phạm thôi. Tề Hoan vỗ vỗ hông rời đi.

“Vô nhân tính y như chủ nhân vậy.” Chờ người đi hết, Diêm Quỷ mới mở to mắt, chớp chớp, lại nhắm lại.

Đạo qua một vòng ở Long tộc, cuối cùng lại quay về cái đại điện này, nhưng lần này trở về, đãi ngộ rõ ràng cao hơn. Tề Hoan trừng mắt nhìn Mặc Dạ, ánh mắt thể hiện đầy đủ sự bất mãn của nàng.

Chẳng lẽ địa vị của thần tướng kém quý tiên xa đến vậy? Có phải số lượng càng nhiều thì càng không đáng giá, quay về phải tìm cơ hội giết chết ba tên thần tướng kia mới được, về sau một mình nàng độc đại, xem còn ai dám xem thường nàng!

“Tiểu lão không biết thân phận của phu nhân, vừa rồi có đắc tội, mong phu

nhân thứ lỗi.” Đại trưởng lão cũng là kẻ biết làm người, lập tức xin lỗi Tề Hoan cúi đầu tới chín mươi độ.

Tề Hoan cũng không làm khó, nhận lễ của lão, nói: “Đại trưởng lão không cần đa lễ, so với mấy lão già của Tông Lão Hội kia thì đại trưởng lão còn khách khí hơn nhiều.” Ai bị người ta giam lại thì chỉ sợ tâm tình cũng sẽ không thoải mái, Tề Hoan biểu hiện sự bất mãn của mình một cách đúng mức. Hơn nữa, lời này của nàng cũng thành công khiến thân thể đại trưởng lão cứng đờ.

Họ cũng từng nghe qua Tông Lão Hội của Tiên giới, cứ coi như Tề Hoan là thê tử của quý tiên thì cũng không nên xung hô với mấy vị trưởng lão Tông Lão Hội như vậy chứ. Hơn nữa, giờ Thiên Tặc mới cân nhắc tới một vấn đề, thê tử của quý tiên tại sao lại ở Tiên giới?

Đề tỏ lòng áy náy, Long tộc tặng không ít lễ vật, mặc dù chỉ là chút trân quả tiên thảo, nhưng những thứ này đều không phải thứ có thể tùy tiện tặng, ít nhất cũng phải 50 vạn năm mới có thể mọc lại đó, lại nói, lần này Long tộc coi như đành phải nhẫn tâm rút ruột một lần

Chương 241: Sắp Sinh

Chương 241: Sắp Sinh

Edit: Asita Nguyễn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Tề Hoan đương nhiên sẽ không từ chối lễ vật, không nhận chính là kẻ đàn, nhận lễ vật xong nàng liền phủi phủi mông kéo Mặc Dạ đi thẳng.

Nhưng sau khi trở lại Tiên Giới, tài sản cố định của Tề Hoan đã không còn. Là triết để biến mất, Lôi Thần điện lớn như vậy đã bị san bằng thành bình địa, hai con thú nàng nuôi và Thuần Vũ sống sờ sờ đều mất tích, đây thật là một sự kiện lớn khiến người ta kinh hãi.

Đứng ở nơi đã từng là cửa lớn nhà mình, Tề Hoan nghiêng đầu hỏi Mặc Dạ: “Đây là chuyện gì?”

“Không biết”, Mặc Dạ nhún nhún vai đáp. Thấy Lôi Thần điện bị san bằng, hẳn cũng có chút kinh ngạc. Hiện nay xem ra có không ít người bất mãn với nương tử đại nhân thân yêu nhà mình, nhưng đánh không lại nàng cho nên thừa dịp nàng không có ở đây tới phá nhà trút giận sao?

Nhưng còn Tiểu Ngân, hẳn ta đi đâu rồi?

Lôi Thần điện bị phá tanh bành, dù nàng đã gặp đủ chuyện không hay ho ở đây nhưng vẫn không thoải mái. Dù sao đây cũng là chỗ nàng đã ở rất lâu, vẫn có chút cảm tình.

Vốn nàng định xây lại phòng ở chỗ Lôi Thần điện cũ, nhưng không đủ khả năng. Muốn nhờ vả Mặc Dạ làm việc mà không cho hẳn hưởng chút ngon ngọt thì không thể nào, cho nên việc xây Lôi Thần điện bị kéo dài vô thời hạn. Hai người vì vấn đề nhà ở gây lộn trong chốc lát, cuối cùng lấy thất bại của Tề Hoan mà chấm dứt.

Tiên giới kỳ thật rất lớn, muốn tìm một chỗ vắng người để xây nhà cũng không phải chuyện khó khăn gì, Mặc Dạ quyết định chọn một nơi vắng vẻ gần Vô Nhai Hải để xây dựng nơi ở của hai người.

Vô Nhai Hải ở Tiên giới được coi như một địa phương quái dị. Phong cảnh ở đây rất đẹp, khi trăng lên trên mặt biển sẽ xuất hiện những bông hoa lớn màu vàng, phóng tầm mắt chỉ thấy một biển kim quang, đến khi bình minh mới biến mất.

Cảnh sắc tuy đẹp nhưng không có tiên nhân nào dám ở gần bờ biển, không phải chỉ vì nơi này hoang vắng mà còn vì linh lực ở đây cực kỳ không ổn

định, không tốt cho tu luyện.

Nhưng những điều ấy không thành vấn đề với Mặc Dạ và Tề Hoan, nàng cũng thích cảnh sắc nơi này, cho nên hai người quyết định an cư ở đây.

Đối với việc mất tích của ba người kia Mặc Dạ cũng không vội, dù sao có Tiểu Ngân ở đó, bọn họ không thể xảy ra chuyện gì... Hơn nữa thiếu đi ba người kia càng tốt, đỡ cắt ngang chuyện vui của hân.

Xây một gian phòng đối với Mặc Dạ mà nói chỉ đơn giản trong nháy mắt.

Nhưng nương tử thân yêu của hân yêu cầu quá nhiều, cho nên Mặc Dạ đành hao tốn chút thời gian để an bày thỏa đáng nơi ở của hai người.

Tại bờ biển, nguyên liệu xây phòng tốt nhất tất nhiên chính là nước biển. Tề Hoan cực kì muốn biết, vào buổi tối tiêu lâu hai tầng do nước biển ngưng tụ thành của mình có thể nở ra vài đóa hoa màu vàng hay không.

Sau khi thu xếp ổn thỏa, Mặc Dạ ôm Tề Hoan ngồi trên giường ở tầng hai tiêu lâu, vách tường xung quanh tuy đều do nước biển trong suốt ngưng tụ thành, nhưng mặt ngoài có một tầng ánh sáng màu lam nhạt khiến người từ bên ngoài nhìn không thấy rõ lầu các.

Tề Hoan dựa vào ngực Mặc Dạ, trong lòng ôm một quả trứng màu đen.

“Nàng lấy quả trứng rồng này từ lúc nào vậy hả?” Mặc Dạ dùng một bàn tay day day huyết thái dương, có chút dở khóc dở cười. Tay chân nương tử nhà mình thật đúng là quá nhanh nhạy. Tuy hân đã sớm biết năng lực đặc thù của Diêm Quỷ có thể giúp hân ta trốn khỏi phòng giam trong xác Tô Long, nhưng không ngờ Diêm Quỷ lại đưa thứ này cho Tề Hoan.

“Đồ vật khó coi như vậy không biết Diêm Quỷ nghĩ gì mà đưa cho ta, lấy ra ăn ta còn lo lắng có thể trúng độc hay không đây.” Tề Hoan ước lượng quả trứng màu đen trong tay, vẻ mặt chăm chú tò mò.

“Đây là trứng Nghiệt Long.”

“Chàng biết thứ này sao? Ăn có ngon không?” Tuy quả trứng này hình dáng màu sắc quái dị, nhưng dù sao cũng là trứng rồng, hương vị có lẽ không tồi a.

“Không thể ăn...” Khóe miệng Mặc Dạ co quắp một cái. Trứng Nghiệt Long mười vạn năm mới sinh ra được một quả, hơn nữa có ý nghĩa rất đặc biệt với Long tộc, nếu để Tề Hoàn ăn mất thì đến kiếp sau chắc nàng vẫn sẽ bị Long Tộc đuổi giết.

“Không ăn được, vậy ta thử áp quả trứng này cho nó nở ra được không?” Sờ lên vỏ trứng âm áp, không biết con rồng nở ra sẽ thế nào, nếu xinh đẹp một chút thì nàng có thể cố mà nuôi dưỡng.

Nghĩ lại nàng thật đáng thương, ở nhân gian nuôi một con Cửu vĩ thiên hồ huyết thống cao quý, xinh đẹp vô cùng vậy mà kết quả lại bị một con rắn cuồn mát.

“Nương tử có khả năng này từ lúc nào vậy, vi phu thế mà không biết?” Mặc Dạ cố ý trêu đùa.

“Hừ, vậy chàng áp trứng đi, nếu nó không nở thì chàng cũng không được lên giường của ta.” Bị Mặc Dạ hỏi khó, Tề Hoan quyết định thể hiện quyền uy, chu cái miệng nhỏ nhắn ném trứng rồng vào người Mặc Dạ, sau đó chạy lên giường đi ngủ.

Mặc Dạ nhìn quả trứng trên tay, rồi lại nhìn Tề Hoan đã bị cởi một nửa quần áo, không chút do dự ném quả trứng rồng xuống bậc thang, nhào lên trên giường.

Cũng may quả trứng kia cứng rắn, bị hấn ném như vậy cũng không vỡ, thật là cảm tạ trời đất.

Ở Vô Nhai Hải kỳ thật khá thoải mái, có người ở cùng lại có cảnh đẹp để ngắm. Vốn trước kia Tề Hoan còn thích tham gia náo nhiệt, nhưng sau nhiều năm như vậy, giờ nàng chỉ thích ở trong nhà mình.

Mặc Dạ thì chỉ cần nơi nào có Tề Hoan là hấn thấy thoải mái rồi.

Nhưng hai người ngày nào cũng quần lầy nhau, ngay cả lão thiên gia cũng thấy khó chịu, cho nên một vấn đề nghiêm trọng liên xuất hiện, không hiểu sao bụng Tề Hoan vốn đang xẹp lép bỗng chốc phồng to lên.

Mang bầu đã nhiều năm như vậy mà không có dấu hiệu gì, Tề Hoan cũng mất đi cảm giác mình đang mang thai, nhưng từ lúc bụng bắt đầu nổi rõ, nàng lại đột nhiên tìm được cảm giác nha.

Vì tương lai phát triển của bảo bối nhà mình, Tề Hoan đã đá Mặc Dạ xuống giường, phạt hấn xuống lầu ôm quả trứng rồng đi ngủ.

“Nương tử...” Hơn nửa đêm, một nam nhân nửa thân để trần ngồi trước đầu giường Tề Hoan, nam nhân có dáng người đẹp đến mức khiến người ta chảy nước miếng. Đáng tiếc hiện tại không có ai thưởng thức vóc dáng đẹp để cùng với cơ bụng sáu múi mê người của hấn.

Bị người ta kêu gọi cả buổi, Tề Hoan miễn cưỡng mở mắt, liếc nhìn nam thân đáng thương đang ngồi xồm dưới giường, suy nghĩ hơn nửa ngày, ngay khi Mặc Dạ đã quyết định từ bỏ, xuống lầu tiếp tục ôm quả trứng rồng chết tiệt kia đi ngủ, thì Tề Hoan rốt cuộc đại phát thiện tâm, vỗ vỗ cạnh giường. Không hổ là vợ chồng lâu năm, có thể tâm hữu linh tê đấy, Mặc Dạ dùng khí thể sét đánh không kịp bưng tai bò lên giường, sau đó vô cùng tự giác ôm nương tử nhà mình vào trong ngực.

Tề Hoan điều chỉnh một tư thế thoải mái trong lòng Mặc Dạ, định tiếp tục ngủ, kết quả đang mơ màng thì bỗng nhiên nguồn nhiệt bên người biến mất. Mất đi nhiệt độ từ cơ thể Mặc Dạ, Tề Hoan bắt mẫn nhú mày, nghiêng đầu nhìn thoáng qua, không nhìn không sao, vừa nhìn nàng đã tròn tròn mắt.

Chuyện gì vậy? Tướng công thân yêu nhà nàng như bị gắn vào trên tường, còn mang tạo hình chúa Giesu chịu khổ hình trên thánh giá?

Tề Hoan vội vàng đứng dậy định kéo Mặc Dạ từ trên tường xuống, kết quả chưa cần nàng động thủ, Mặc Dạ đã tự rớt xuống. Chậc, thực thà nha, tuy không bầm dập mặt mũi nhưng tư thế cực kì bất nhã, rất khác biệt với hình

tượng thập phân hoàn mỹ mà hần luôn duy trì trước sau như một từ trước đến nay, “Chàng làm sao vậy?” Tề Hoan lúc này mới sực tỉnh ra hỏi, Mặc Dạ ban nãy còn yên ổn nằm cạnh nàng, sao bây giờ lại bị nện lên tường rồi? “...” Mặc Dạ đứng lên, đứng im bên chân tường, hung dữ nhìn chằm chằm vào bụng Tề Hoan.

Tề Hoan nhìn theo tầm mắt hần, phát hiện bụng mình đang tỏa kim quang. Đây là tình huống gì? Mang thai nhiều năm như vậy nàng nhìn, bụng đột nhiên phồng to như cái trống nàng cũng nhìn, ai bảo mình lúc ấy tự nhiên quần quýt lấy Mặc Dạ đòi sinh con chứ, nhưng nàng nhìn không nổi cái bụng tỏa sáng giống như bóng đèn này.....

Được rồi, ánh sáng này là Phật quang... Tề Hoan chưa quên bảo bối trong bụng mình hấp thu bốn Phật tự trên Thiên bị, đoán rằng lúc nó sinh ra chắc là một tiểu hòa thượng, nếu là tiểu ni cô thì phỏng chừng nàng sẽ khóc chết. Theo lý thuyết còn chưa đến thời điểm sinh ra, sao nó đã bắt đầu đập cha ruột xuống giường rồi, cái này có chút biến thái nha...

Cho dù Mặc Dạ đã tu thành Quý Tiên, nhưng vẫn không tránh khỏi bài xích Phật quang, hướng chi đây còn không phải Phật quang bình thường, cũng may nó cũng không quá tôn thương tới Mặc Dạ, nghe nói chỉ đau một chút thôi, nhưng dù vậy cũng đã khiến kế hoạch ôm Tề Hoan ngủ của Mặc Dạ tan thành mây khói.

Nhìn ánh mắt đáng thương của Mặc Dạ, Tề Hoan vô cùng vô tình phát tay đuổi người, nàng lại cảm thấy Phật quang rất thoải mái nha.

Cho nên, Mặc Dạ đáng thương cuối cùng lại bị nương tử thân yêu đuổi xuống lầu ôm trứng rồng đi ngủ.

Tề Hoan cho rằng ngày hôm sau bụng sẽ trở lại bình thường, ai ngờ Phật quang trên người chẳng những không giảm bớt mà còn càng ngày càng mãnh liệt, qua năm sáu ngày cuối cùng cả gian phòng đều bị Phật quang bao phủ.

Lúc này Tề Hoan mới phát hiện, bảo bối trong bụng mình bắt đầu có động tĩnh, trước kia mọi người đều gọi là máy thai, vài năm qua nàng chưa từng cảm thấy, hiện tại rốt cuộc đã cảm nhận được rồi, nàng vừa mừng vừa sợ a. “Nương tử, nàng nghĩ biện pháp đi mà...” Tề Hoan không có chút vấn đề nào, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, chỉ có Mặc Dạ là đáng thương. Không gian cho hần hoạt động càng ngày càng thu nhỏ, cuối cùng còn bị cưỡng ép đuổi khỏi nhà, có người nào xui xẻo như hần sao? Cuối cùng Mặc Dạ thật sự chịu không nổi, đáng thương chịu đau xông vào bên trong Phật quang, liều mạng ức chế sự bài xích Phật quang của mình.

“Hình như sắp sinh rồi.” Tề Hoan nằm trên cái ghế dựa Mặc Dạ làm cho, trên mặt ghế trải một tầng lông thú màu trắng bạc không biết là lông loài vật nào, nằm rất thoải mái.

Kỳ thật nàng không có kinh nghiệm gì, hơn nữa con của nàng và Mặc Dạ

thuộc trường hợp đặc biệt, không ai biết hài tử sẽ ra đời lúc nào, nhưng Tề Hoan vẫn có cảm giác.

“...” Một câu nói của Tề Hoan làm cho Quý tiên đại nhân không sợ trời không sợ đất trở thành con ruồi không đầu. Đừng nói Tề Hoan không có kinh nghiệm làm mẹ, hắn cũng không có kinh nghiệm làm cha đây này... Ai biết sinh con cần chuẩn bị cái gì đâu???

Tề Hoan nói mình sắp sinh, Mặc Dạ cũng không dám nghĩ nàng nói sai, muốn đi ra ngoài tìm người lại sợ không đảm bảo được an toàn cho nàng, cuối cùng hắn chỉ có thể hao phí một lượng lớn sức lực, phóng nguyên thần tìm tung tích của Tiểu Ngân và Thuần Vũ khắp tiên giới.

Hết cách rồi, trong những người hắn và Tề Hoan quen hình như chỉ có Thuần Vũ là được xem như một nửa thầy thuốc. Có lẽ thằng nhóc đó biết đỡ đẻ a... Còn việc hắn có nhận lời hay không thì ... Điểm này không ai thèm cân nhắc. Nếu như hắn dám không nhận lời thì chỉ e tương lai của Thuần Vũ sẽ không sáng sủa cho lắm đâu.

Chương 242: Mặc Tích

Chương 242: Mặc Tích

Edit: Asita Nguyễn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Nếu Mặc Dạ đã có chủ tâm tìm người thì ở Tiên giới không có mấy ai có thể cản trở hắn. Nhưng lần này hắn chưa cần tìm, Thuần Vũ đã tự mình chạy tới.

Nhưng ngoài Thuần Vũ ra còn có một người theo đến, Tề Hoan và Mặc Dạ đều quen người này, chính là Thiên Lô.

Lại nói, kỳ thật cũng chỉ thân quen với Tề Hoan mà thôi.

Mặc Dạ không hiểu tại sao Thiên Lô lại đến đây cùng Thuần Vũ, nhưng bây giờ hắn không có nhiều thời gian để hỏi. Chỉ đứng ngoài phòng nghe tiếng rên rỉ đau đớn của Tề Hoan thôi đã khiến hắn luống cuống tay chân rồi.

Vừa hỏi được tình huống của Tề Hoan, Thuần Vũ đã bị Mặc Dạ ném vào phòng đỡ đỡ. Hắn tất nhiên biết rõ nguyên lý, nhưng đến nay còn chưa từng đỡ đỡ cho ai. Bình thường nếu có cơ hội thực tập nhất định hắn sẽ xung phong ngay lập tức, nhưng người sắp sinh lại là Tề Hoan, nếu có chút ít sai lầm gì, chắc chắn Mặc Dạ sẽ lấy mạng nhỏ của hắn.

Không có biện pháp, Thuần Vũ chỉ có thể kiên trì thực hiện, cũng may kim quang chói mắt trong phòng không tương khắc gì với hắn, ngược lại khiến hắn vô cùng thoải mái.

“Á... Đau quá...” Tề Hoa hét chói tai, thời điểm Thuần Vũ vừa đi vào đến cầu thang đã ngửi thấy một mùi thơm ngát thấm vào ruột gan, vô số đóa sen vàng hiện ra nở bung trong phòng, mà cái bụng tròn tròn của Tề Hoan thì giống như minh châu tỏa ra ánh sáng vàng, hào quang rực rỡ.

Phụ nữ có thai hắn không phải chưa từng thấy, nhưng hắn chưa thấy ai khoa trương như nàng đâu.

“Sur thúc tổ, ngài cảm thấy thế nào?” Thuần Vũ vội vàng đi đến đầu giường, vươn tay kiểm tra mạch của Tề Hoan, thế nhưng mạch gì cũng không thấy... Ngay cả mạch đập cũng không thấy, Thuần Vũ chưa từng gặp qua loại tình huống này, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao.

“Đau quá...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tề Hoan trắng bệch, mồ hôi trên trán làm ướt đầm tóc mai.

“Chuyện này... Sư thúc tổ, đệ tử có thể làm gì bây giờ?” Thời khắc mấu chốt, Thuần Vũ cũng luống cuống như xe bị tuột xích.

“...Chờ.” Tề Hoan cắn răng phun ra một chữ. Nàng biết thân thể mình không giống người khác, bằng không Thuần Vũ đã không đến nổi tay chân luống cuống như vậy.

Tiếng thét chói tai trong phòng cứ một hồi lại cao hơn một hồi, Mặc Dạ ở bên ngoài ngoai trừ đi qua đi lại, căn bản không biết mình còn có thể làm gì nữa.

Thiên Lô vẫn tương đối bình tĩnh, tuy nhiều năm chưa từng gặp Tề Hoan, nhưng trong lòng y vẫn luôn lo lắng cho nàng. Ngày trước ở Tiên giới, ngoai trừ sư phụ nàng và người trong sư môn thì người đau lòng cho Tề Hoan nhất chắc chắn là Thiên Lô.

Mặc Dạ biết rõ điểm này cho nên thời điểm nhìn thấy Thiên Lô cũng không ra tay. Thiên Lô nhìn Mặc Dạ đi tới đi lui trước mặt mình, mấy lần muốn khuyên rồi lại nhin xuống.

Với bọn họ, sinh con vốn không phải chuyện gì quá mức nguy hiểm, nhưng tiếng thét này của Tề Hoan quả thực quá dọa người.

Mà Mặc Dạ chưa từng có kinh nghiệm, nóng lòng như thế cũng có thể hiểu được.

Tiếng kêu kéo dài khoảng nửa canh giờ rồi cuộc yên tĩnh xuống. Màn kim quang bao bọc cả gian phòng cũng dần dần thu hẹp trở về, nhưng có một toà tháp nhỏ màu đen từ trong phòng đột ngột phá nóc nhà bay ra, rơi xuống mặt đất ngay cạnh tiểu lâu, hơn nữa không ngừng to ra.

Trên bầu trời, các loại lôi điện đan xen thành một lực lôi điện đặc biệt, trong lúc nhất thời khiến toàn bộ Tiên giới chấn động. Không chỉ Tiên giới, Lục đạo cũng đều bị lôi điện này xuyên qua, may mà màn lôi điện kia không có ý định giáng xuống, dị trạng này chỉ xuất hiện trong một thời gian ngắn rồi biến mất.

Đồng thời, trên Vô Nhai Hải đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy màu đen cực lớn, từ vòng xoáy tỏa ra khí tức khiến lòng người kinh sợ, những loài thủy quái trên Vô Nhai Hải chỉ cần ở gần xoáy nước kia thì đều bị cuốn vào, toàn bộ đều chết bên trong.

Thời gian trôi qua, xoáy nước bay lên khỏi mặt nước, trên bầu trời có một cột kim quang đánh thẳng vào giữa vòng xoáy, xa xa nhìn lại giống như trụ kinh thiên (cột chống trời), chẳng qua cái kia là màu đen, còn đây là màu vàng.

“Đây là...” Thiên Lô trông thấy tình cảnh này thì há hốc mồm.

Sắc mặt Mặc Dạ càng khó coi, nhưng hấn cũng không nhìn biến động trên biển mà vội vã chạy vào trong phòng.

Trông thấy Mặc Dạ vào phòng, Thuần Vũ định đưa hải tử trong lòng cho hấn, nhưng Mặc Dạ không thèm nhìn tới, phóng thẳng tới bên giường Tề

Hoan.

Sắc mặt Tề Hoan còn có chút tái nhợt suy yếu, nhưng tinh thần thì không tệ, ít nhất nàng cũng không kêu đau nữa, Mặc Dạ thật sự bị nàng kêu đến sợ hết hồn.

Hắn thề, về sau tuyệt đối không để cho Tề Hoan sinh con nữa, trái tim của hắn không cách nào chịu được loại ngược đãi này.

“Có chỗ nào không thoải mái không?” Mặc Dạ ngồi bên giường, cúi đầu đau lòng vuốt ve khuôn mặt Tề Hoan, dùng ngón tay vén những sợi tóc tán loạn trên mặt nàng.

“Mệt quá...” Tề Hoan nhắc đầu gối lên cánh tay Mặc Dạ, thuận tay kéo áo của hắn: “Ngủ cùng ta...”

Cúi đầu nhìn nương tử ánh mắt long lanh như nước, nghe nàng mềm dịu cầu khẩn, Mặc Dạ sao có thể nói không. Vì vậy hắn liền cởi áo ngoài tiến vào trong chăn ôm Tề Hoan vào lòng.

Về phần Thuần Vũ, lúc thấy Mặc Dạ cởi quần áo đã vội vã ôm hài tử xuống lầu rồi.

“Ai, thật là hài tử đáng thương, cha mẹ người thoát nhìn không hề thích người nha.” Thuần Vũ nhìn đứa bé được cuộn chặt trong tã lót, nhìn không được duỗi ngón tay chọc chọc khuôn mặt tròn nhỏ nhắn của bé, nói.

Tề Hoan sinh một bé trai, thời điểm bé sinh ra Thuần Vũ đã tận mắt nhìn thấy bốn Phật tử bay vào hai mắt, tim cùng tiểu JJ của hài tử.

Trừ chuyện đó ra thì đứa nhỏ này cũng giống bình thường, không hề mọc thêm thứ gì khác lạ hay không nên có.

Kỳ thật Thuần Vũ vẫn luôn lo lắng việc phụ thân đứa nhỏ này không phải ‘con người’, sợ đứa nhỏ sinh ra sẽ có hình thù kỳ quái.

Bây giờ nhìn thấy thì đúng là hắn đã nghĩ nhiều rồi.

Ngay khi Thuần Vũ nhả người, đứa bé đột nhiên mở mắt ra, trong đôi mắt đen kịt mơ hồ có thể trông thấy hai chữ màu vàng, thoát nhìn có vài phần yêu dị.

Đứa bé trừng mắt nhìn sau đó quay đầu cắn lên ngón tay Thuần Vũ đang chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, khiến Thuần Vũ bị sợ đến nhảy dựng lên, suýt nữa ném hài tử ra ngoài.

Đến lúc hắn cúi đầu nhìn kỹ hài tử thì phát hiện bé đã ngủ say... Chẳng lẽ là ảo giác?

“Nguy rồi!” Tề Hoan đang vô cùng thoải mái nằm trong lòng Mặc Dạ đột nhiên kêu lên một tiếng, vừa rồi nàng cảm thấy hình như mình đã quên mất chuyện gì, hiện giờ đã nhớ ra.

“Sao thế?” Mặc Dạ miễn cưỡng mở một con mắt, dùng cánh tay đỡ lưng nàng.

“Ta vừa mới sinh bé trai hay bé gái?” Vừa sinh xong, nàng mệt quá nghĩ ngợi một chút nên ngay cả hài tử lớn hay nhỏ, mặt mũi giới tính thế nào đều

chưa kịp xem. Sau khi Mặc Dạ đến, nàng chỉ nghĩ tới Mặc Dạ, trực tiếp quăng cục cưng ra sau đầu. Tề Hoan nhìn không được sám hối trong lòng, bảo bảo thân yêu, đều là lỗi của mẹ.

“Ta không biết.” Mặc Dạ rất thản nhiên vô tội nháy mắt mấy cái.

“Ta muốn nhìn bảo bảo.” Lão cha này cũng không phải người cha tốt gì.

“Ngoan, nàng nên nghỉ ngơi, chờ tỉnh lại nhìn cũng không muộn.” Ngữ khí Mặc Dạ thật sự nghiêm túc, hẳn không thích nhìn thấy bộ dạng yếu ớt của Tề Hoan, trông như mệt muốn chết rồi. Mặc Dạ không biết sinh con có thể khiến Tề Hoan đau đớn thành cái dạng này, sớm biết vậy hẳn sẽ không để Tề Hoan sinh. Với hẳn mà nói, bất luận kẻ nào cũng không quan trọng bằng nàng, cho dù là con – cốt nhục của hai người bọn họ.

“Nhưng mà...” Tề Hoan có chút không cam lòng.

“Ngoan ngoan nghe lời.” Ôm Tề Hoan vào lòng, Mặc Dạ nhẹ nhàng hôn lên khóe môi nàng.

Thời điểm này, Tề Hoan biết mình không thể thay đổi chủ ý của Mặc Dạ, chỉ đành yên phận, an an ổn ổn nằm trong ngực hẳn, không tới một lát liền ngủ say.

Sau khi Tề Hoan ngủ say, Mặc Dạ nằm bên cạnh nàng một lát rồi lặng lẽ cẩn thận rời giường.

Do quá mệt mỏi nên Tề Hoan ngủ rất sâu không phát giác được, chỉ khẽ cựa mình.

Dùng chăn gấm đắp kín cho Tề Hoan xong, Mặc Dạ mới mặc lại xiêm y đi xuống lầu.

Thời điểm Tề Hoan sinh con, trời sinh dị tượng vậy mà lại kéo ‘Đất Phong Thiên’ tới, chuyện này Mặc Dạ quả thật không ngờ.

Người ta nói Lục Đạo Thiên Bi vốn dùng để trấn áp Đất Phong Thiên, nay bốn tám Thiên Bi đều tụ tập trên người Tề Hoan, chỉ e đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến đất Phong Thiên xuất hiện ở nơi này.

Hắn đoán, không bao lâu nữa Minh Hỏa và bọn Đệ nhất thần tướng đều sẽ chạy đến đây. Trong Lục đạo, chỉ cần là kẻ có cơ hội tấn cấp đều sẽ không ai chịu bỏ qua cho cơ hội tốt này.

Khi Mặc Dạ đi ra khỏi phòng, thấy Thuận Vũ đang đứng nói chuyện cùng Thiên Lô trong sân, trên bầu trời có thể trông thấy từng đạo quang ảnh xẹt qua, là người từ Tiên giới và các nơi chạy đến.

Chỉ có điều, xa xa trông thấy tòa Lô Thần Tháp đen kịt, lập tức không ai có dũng khí tiến đến gần hơn nữa. Dám chạy tới đây quan sát thì không có ai là đồ ngốc cả, tất nhiên biết rõ tòa tháp đen kịt ấy là để làm gì, hơn nữa cũng chỉ có một người có khả năng khống chế tòa Lô Thần tháp kia. Khi bọn họ còn đang phân vân không biết có nên chạy tới chịu chết hay không thì trông thấy Mặc Dạ đi ra. Nhìn thấy Mặc Dạ, Thuận Vũ nhẹ nhàng thở ra một hơi, vội vàng chạy tới chuẩn bị đưa đứa bé cho Mặc Dạ ôm. Không ngờ

Mặc Dạ trông thấy tiêu bảo bảo tròn vo trong tã lót thì chỉ cau mày, bộ dạng giống như ai đó nợ hẳn rất nhiều tiền.

Bảo bảo còn đặc sắc hơn, bé mở to mắt nhìn chằm chằm Mặc Dạ hồi lâu, rồi hừ một tiếng quay đầu nhỏ sang chỗ khác, cái miệng nhỏ nhắn chu ra, trực tiếp tỏ vẻ ta-bất-mãn với Mặc Dạ.

“...Cái này, vẫn nên để ta ôm vậy.” Đứa nhỏ này vừa mới sinh ra đã nhìn cha để mình không thuận mắt rồi, đây là tình huống gì chứ? Thuần Vũ không hiểu ra sao, hết nhìn Mặc Dạ lại nhìn bảo bảo, thấy Mặc Dạ không hề có ý bế con, đành phải tiếp tục bế.

“Ừ, vậy cho người luôn đó.” Mặc Dạ tự chủ trương quyết định ném con cho Thuần Vũ. Điều này không thể trách hẳn, chỉ liếc mắt qua đứa nhỏ này hẳn đã cảm thấy không thoải mái rồi, đây này là trời sinh xung khắc, không trách được hẳn.

“...” Thuần Vũ không dám lên tiếng phản bác, chỉ rụt rụt cổ, hẳn chưa kết hôn đã phải giữ một đứa trẻ, về sau còn ai dám gả cho hẳn? Nhưng lời này vẫn không nói ra thì tốt hơn, thoát nhìn thấy tâm tình Mặc Dạ rõ ràng không tốt nha. Người có thể đối phó với Mặc Dạ, trừ sư thúc tổ của hẳn thì đến nay cũng không còn ai khác, vẫn nên để lát nữa xin chỉ thị của sư thúc tổ vậy.

“Cái kia... đứa bé còn chưa có tên đâu...”

“Mặc Tích.” (vết mực)

Thuần Vũ đầu đầy hắc tuyến, kẻ làm cha như thế này thật vô trách nhiệm mà, mặc tích ma kỳ (*), ngay cả con đẻ của mình cũng khi dễ, thật ủng hộ cho Mặc Dạ sống nhiều năm như vậy. Nhưng những điều này Thuần Vũ không dám nói ra, nói nhiều chỉ sợ không giữ được mạng nhỏ, đành nhỏ giọng thương lượng: “Hay là đổi một cái tên khác a...” Thuần Vũ nói xong thật muốn tự tát mình hai cái, đòi Mặc Dạ thì sẽ lấy được cái tên tốt lành gì a, trực tiếp đi hỏi sư thúc tổ của mình không phải tốt hơn sao?

(*) Mặc tích và ma kỳ trong tiếng trung là hai từ đồng âm, ma kỳ nghĩa là bị giày vò khôn khổ. Nên cái tên Mặc Tích anh Dạ đặt ý nói thằng bé sẽ bị giày vò khôn khổ =]]

Chương 243: Hồn Thế Tiểu Ma Vương

Chương 243: Hồn Thế Tiểu Ma Vương

Edit: Asita Nguyễn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Mặc Dạ liếc Thuận Vũ một cái, ánh mắt lạnh như băng khiến Thuận Vũ trực tiếp nuốt lại nửa câu sau vào bụng, cho nên, xem như tạm thời quyết định tên như vậy. Bảo bảo dường như cực kì bất mãn với cái tên này, nhưng hiện tại bé chỉ có thể dùng nước mắt biểu đạt sự bất mãn của mình. Đáng tiếc, trên đời này ngoại trừ Tề Hoan ra không ai có thể sử dụng nước mắt khiến Mặc Dạ động lòng.

Bất nạt tiểu hài tử thì có gì tài giỏi chứ? Thuận Vũ trộm nghĩ trong lòng, nhưng vẫn như trước không có dũng khí nói ra miệng.

Bé ngoan à, chờ ngày nào đó cháu đánh thắng được cha thì mới có thể đổi tên a. Sờ sờ đầu nhỏ của bảo bảo, mặt Thuận Vũ tràn đầy vẻ đồng tình.

“Tiểu Hoan khỏe chưa?” Thiên Lôì mỉm cười nhìn hài tử trong ngực Thuận Vũ, năm đó lần đầu gặp Tề Hoan, nàng cũng là một tiểu hài tử như thế này, không nghĩ tới thoáng một cái con nàng đã ra đời rồi.

Trải qua sinh ly tử biệt, hai người này vẫn còn ở cùng một chỗ, ai dám nói mình đã nhìn thấu Thiên Đạo? Bọn họ đã từng tự mình là người thông hiểu mọi chuyện, thế nhưng những hành động ngày đó đến hôm nay nhìn lại chỉ là một trò khôi hài nực cười.

“Chỉ hơi mệt, không có vấn đề gì lớn.” Đối với Thiên Lôì, sắc mặt Mặc Dạ coi như ôn hòa.

“Vậy là tốt rồi, ta có vài lời muốn nói với ngươi.”

“Được.” Mặc Dạ nghiêng đầu nhìn cột nước cao vút trời trên Vô Nhai Hải, lại nhìn mấy người ít ỏi đang thập thò bên bờ biển, khóe miệng cong lên một nụ cười trào phúng.

Hai người đứng gần Vô Nhai Hải, nhìn xuống mặt biển tĩnh lặng đen như mực, thâm trầm sâu không thể tả, Thiên Lôì đứng phía sau Mặc Dạ, có chút thất thần nhìn nam nhân đang đứng chấp tay thân hình cao ngất khí thế hào hùng trước mặt.

Thiên Lôì vẫn không thể giải thích được, hai người vốn là hai kẻ không có chút liên hệ nào, làm sao có thể sinh ra tình cảm nồng đậm gắn bó như vậy, tình cảm khiến cho hẳn có thể vì Tề Hoan mà ngay cả tính mạng cũng

không cần... Mười ba vạn năm trước y không hiểu, nhưng bây giờ, y đã mơ hồ hiểu được một chút.

Mỗi người có sở cầu khác nhau, nếu không gặp Tề Hoãn, nam nhân này tuyệt đối không phải loại người có thể tình nguyện ở tại nơi ít người lui tới, mỗi ngày chỉ cùng thê tử chung sống. Nhưng hiện giờ hẳn trải qua cuộc sống như vậy, cảm giác cũng là một loại hạnh phúc.

Đáng tiếc thân phận của hắn và Tề Hoan khiến hai người họ nhất định không thể trải qua một cuộc sống an bình.

“Trước khi phái Thanh Vân bị đệ nhất thần tướng phong ấn, Đoạn Tuế từng đi tìm ta, vật này ông ấy muốn ta giữ lại cho Tiểu Hoan.” Thiên Lô đưa tay, trong tay xuất hiện một tấm thẻ bằng bùn đất màu vàng đất lớn cỡ bàn tay, mặt trên có nhiều vết rạn, nếu như không phải bên trên tấm thẻ có một chữ cổ lớn màu đỏ như máu, thì chắc Mặc Dạ đã cho rằng Thiên Lô nói đùa.

“Đây là?” Mặc Dạ hơi nhíu mày, hắn chưa bao giờ thấy qua vật này, tất nhiên không biết nó có công dụng gì, nhưng nhìn bộ dáng cẩn thận từng li từng tí của Thiên Lô cũng biết đây là đồ vật rất trọng yếu.

“Đá phong ấn đất Phong Thiện.” Thiên Lô nói xong, giống như nhớ tới chuyện gì, sắc mặt không khỏi tối sầm xuống.

Mặc Dạ là người hiểu biết, vừa nghe thì trong lòng giật mình, lúc ấy sau khi mọi người phái Thanh Vân bị đệ nhất thần tướng phong ấn mới bắt đầu mở ra chuyện đất Phong Thiện, Đoạn Tuế sao có thể có cơ hội đem đá này giao cho Thiên Lô... trừ phi ngày đó ông không hề bị phong ấn.

Nhưng trải qua nhiều năm như vậy, Tiên giới căn bản không có tung tích của Đoạn Tuế, khả năng duy nhất chính là Đoạn Tuế đã sớm hồn phi phách tán.

“Thời điểm đá phong ấn được đưa đến tay ta, hồn phách của Đoạn Tuế cũng tiêu tán hầu như không còn rồi.” Giọng Thiên Lô trầm thấp hơn vài phần, y cùng Đoạn Tuế vốn chỉ là sơ giao, sau này bởi vì Tề Hoan mới quen biết rồi chậm rãi trở thành bạn tốt.

Quen biết vạn năm, Đoạn Tuế tuyệt mạng, mình lại không thể giúp được bất cứ chuyện gì khiến bao nhiêu năm qua trong lòng Thiên Lô luôn có khúc mắc. Y tự biết mình không phải đối thủ của đệ nhất thần tướng, cũng không thể triệu hồi được đất Phong Thiện, nên chỉ có thể dùng hết khả năng trốn tránh đệ nhất thần tướng, cất kỹ tảng đá mà Đoạn Tuế đã liều mạng lấy về. Mặc Dạ trầm mặc gật đầu, cất đá phong ấn đi.

“Muốn nói cho Tiểu Hoan biết không?” Thiên Lô biết tình cảm của Tề Hoan và Đoạn Tuế rất sâu sắc, nếu biết ông ấy đã sớm chết rồi, chỉ sợ Tề Hoan sẽ chịu kích thích rất lớn.

“Qua thời gian này ta sẽ nói cho nàng biết. Sao chỉ có một mình ngươi tới, Lô Thần đâu?”

“Vốn bọn ta cùng đi chung, nhưng đến nửa đường đột nhiên có mấy con

rồng hiện ra ngăn cản khiến chúng ta phân tán, đại ca cùng Ngân và mấy người kia chắc ở chung một chỗ, đến nay vẫn không biết tung tích của bọn họ.” Nói đến đây Thiên Lô có chút ảo não, những năm vừa qua y vẫn rất tự tin vào thực lực của bản thân, tuy chưa đột phá thì cũng đã mò tới biên cảnh, ai biết vừa đi ra đã gặp mấy kẻ cản đường thực lực hùng mạnh như vậy.

Sau khi sinh bảo bảo, Tề Hoan khôi phục vô cùng nhanh, chỉ có một vấn đề rất nghiêm trọng là bảo bối nhà nàng hình như vô cùng xung khắc với cha bé.

Tề Hoan rất muốn biết, bảo bảo mới ra đời không đến một tháng, buổi tối làm sao có thể bò xuống khỏi giường nhỏ của mình, chạy đến giường lớn của nàng và Mặc Dạ đái dầm?

Hơn nữa, đứa bé này còn luôn thích tè lên người cha nó nha.

“Thuần Vũ, xách nó ra ngoài phơi nắng cho ta.” Thời điểm ngủ trưa, bạn nhỏ ưa đái dầm Mặc Tích một lần nữa bị phụ thân thân yêu xách cổ ném ra ngoài.

Thuần Vũ vẻ mặt khẩn trương đứng ngoài cửa sổ, nhìn thấy đứa bé bị ném thành một đường cong đẹp mắt từ trong phòng vọt ra, vội vàng chạy tới đón được, ôm hài tử vào trong lòng, phát hiện bảo bảo chẳng những không khóc mà còn vung vẩy bàn tay nhỏ bé, cười khanh khách không ngừng.

“Không hổ là con trai của sư thúc tổ, thần kinh quả nhiên không phải đứa trẻ bình thường có thể so sánh.” Thuần Vũ vừa ôm hài tử đi thay tã, vừa trộm nghĩ.

Tề Hoan và Thiên Lô đi tản bộ bên ngoài trở về phát hiện con trai nhà mình đang bò trên đất ý đồ phá hư phòng ở, còn Thuần Vũ đang ôm chân bàn cắn góc áo thì không biết nên lộ ra biểu cảm gì.

Nàng biết con trai và tướng công không hợp nhau, cũng không trông cậy hai người bọn họ chung sống hòa bình, nhưng trước kia Thuần Vũ và đứa nhỏ này không phải vẫn ở chung rất tốt sao, nàng mới đi ra ngoài một lát mà Thuần Vũ đã thành cái dạng này rồi?

“Sư thúc tổ... tiểu sư thúc bắt nạt con.” Trông thấy Tề Hoan trở về, Thuần Vũ vẻ mặt cầu xin cáo trạng.

“...” Tề Hoan nhìn Thuần Vũ, lại nhìn con trai đang bò qua bò lại trên mặt đất, cực kì muốn biết Thuần Vũ bị bắt nạt như thế nào đây?

“Sư thúc bắt nạt đệ tử tu vi không cao bằng.” Nói xong, Thuần Vũ giơ cánh tay tím xanh của mình cho Tề Hoan xem.

Vôn hấn đang vui vẻ chơi đùa với bảo bảo, không ngờ tự nhiên bị bay lên sau đó ngã bẹp mặt xuống đất, tới tới lui lui năm sáu lần, cho dù tu vi hấn không thấp thì cũng không chịu nổi màn tra tấn như thế nha.

Đau lòng nhất chính là, biết rõ do bảo bảo làm nhưng hấn phản kháng không được, đùa giỡn chứ, hấn tu luyện nhiều năm như vậy mà lại không phải

đôi thủ của một đứa bé.

“Tiểu Mặc Mặc, có phải con lại không nghe lời nữa hay không?” Ôm con trai từ mặt đất lên, Tề Hoan thò tay chọc chọc khuôn mặt tròn tròn phần nộn, xúc cảm thật tốt, lại chọc chọc thêm mấy cái, quá mềm mại rồi. Bảo bảo bĩu môi không dám phản kháng, mắt to ngập nước chớp chớp, về mặt vô tội.

Dù sao cũng là con mình, không ai hiểu con như mẹ, Tề Hoan còn lâu mới tin nó vô tội ngoan ngoãn. Nàng tin tưởng với gien di truyền thói hư tật xấu của mình, cộng thêm cha nó cũng không phải nhân vật hiền lành an phận, thì hài tử chắc chắn sẽ có tính cách nghịch ngợm, tính tình tiểu bảo bảo đã sớm nằm trong dự đoán của nàng. Tại Tiên giới, hài tử sau khi sinh ra đều có khả năng suy nghĩ, hơn nữa còn có tu vi nhất định.

Đương nhiên tu vi cao thấp là do di truyền từ cha mẹ, nhưng Tề Hoan thật không ngờ con trai mình mới sinh được mấy ngày đã có chút nghịch thiên. “Sur thúc tổ, con không muốn chơi với tiểu sur thúc nữa.” Vì mạng nhỏ suy nghĩ, Thuần Vũ cảm thấy tốt nhất hẳn nên đi luyện đan, an toàn hơn nhiều. “Nhị thúc, người xem...” Một vú em miễn phí đã muốn chạy chối chết, Tề Hoan lập tức đánh chủ ý lên người Thiên Lô. Nếu để nàng trông coi hài tử thì nhà nàng từ nay về sau sẽ không được an bình... Vì gia đình êm ấm, tạm thời vẫn nên thôi đi.

Thiên Lô cười ôm hài tử vào trong ngực, bảo bảo trừng to mắt nhìn Thiên Lô một lúc lâu, nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ, nó cảm thấy người này khó bắt nạt hơn người trước rất nhiều, quyết định tạm thời an phận một chút.

“Phì phì...” An ổn không đến một khắc, bảo bảo bắt đầu phun bong bóng, Thiên Lô bình tĩnh nhìn bảo bảo phun mưa.

Quản giáo không nghiêm a! Tề Hoan một tay đỡ trán, một tay cầm quả trứng Nguyệt Long bị vớt trên mặt đất nhét vào trong lòng bảo bảo: “Con nghe lời, cho con quả trứng này chơi nha.”

Bảo bảo ôm trứng Nguyệt Long nhìn từ trên xuống dưới, đại khái cảm thấy thứ này không tệ liền không phun bong bóng nữa, bắt đầu nghiên cứu trứng rỗng. Thiên Lô đã sớm biết đây là trứng rỗng, nhưng hình như là không áp được, ngay cả Mặc Dạ cũng không có biện pháp, cuối cùng dứt khoát để con chơi.

Thời gian cứ từng ngày từng ngày trôi qua, đất Phong Thiên đột nhiên xuất hiện vốn còn khiến không ít người hứng thú, nhưng trải qua nhiều lần thử nghiệm, bất luận dùng biện pháp gì cũng không ai có thể tiếp cận đất Phong Thiên nên phần lớn số tiên nhân tụ tập tại phụ cận Vô Nhai Hải đều đã rời đi.

Chỉ còn lại một số ít tiên nhân tu vi đã đạt Thiên tướng mới thỉnh thoảng lượn qua nơi này một vòng, đương nhiên mỗi lần đi là một lần sợ hãi đến kinh hồn táng đảm, dù sao ngay gần đó còn có một Quỷ tiên tu vi trên thần

tướng.

Ba năm trôi qua, đủ để một em bé bú sữa mẹ trở thành hồn thể ma vương, đặc biệt bên cạnh hồn thể ma vương này còn có một con Nguyệt Long trợ trụ vi ngược (cùng làm chuyện xấu).

Tề Hoan nghĩ mãi vẫn không hiểu, làm sao mà một quả trứng rồng ngay cả Mặc Dạ cũng không biết cách ấp, lại bị con trai bảo bối nhà mình ấp nở ra, hơn nữa vừa sinh ra hai người bọn họ đã làm một cái khế ước linh hồn.

Thiên Lô và Thuần Vũ cũng ở lại gần Vô Nhai Hải, chỗ của bọn họ cách nơi ở của Tề Hoàn một đoạn. Bảo bảo rất thích được ở cùng một chỗ với mẫu thân, nhưng cha nó không cho, hơn nữa nó vẫn chưa phải đối thủ của lão cha, nhiều lần bị bắt nạt, khi dễ sỉ nhục cuối cùng chỉ có thể ôm hận chạy tới chỗ Thiên Lô bắt nạt Thuần Vũ.

Như hôm nay, Tề Hoan vừa mới tỉnh ngủ đã nghe thấy có tiếng người tranh cãi trong sân, kỳ thật không tính là tranh cãi bởi vì chỉ có một mình con trai bảo bối của nàng hò hét:

“Lão già, thả ta ra...” Câu nói đầu tiên của con trai không phải gọi cha, mẹ mà là lão già, Tề Hoan cho rằng đây là cách bảo bảo gọi cha. Nàng ló đầu nhìn thoáng qua, thấy Mặc Dạ đang dùng một tay túm áo phía sau lưng bảo bảo xách ngược lên.

Con trai giống như con rùa đen nhỏ, tay chân khua loạn trên không trung, còn tiểu Nguyệt long đã sớm chạy đi đâu không biết. Tiểu nguyệt long thực ra là một con rồng thông minh, biết rõ trong nhà ai mới là lão đại, ai không thể trêu vào. Nhưng không biết tại sao tiểu chủ nhân đến nay hình như vẫn chưa nhìn ra rõ ràng.

Chương 244: Ăn Cướp

Chương 244: Ăn Cướp

Edit: Asita Nguyễn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Mặc Tích được mẹ giải cứu từ tay lão cha liền quán quýt ôm chặt mẹ mình. Tuy người mẹ này của nó tính tình không tệ, cũng thích ôm nó, nhưng lão cha căn bản không cho phép bất luận kẻ nào dùng bất kỳ cứ gì tiếp cận mẹ nó nha...

Cho nên bạn nhỏ Mặc Tích một lần nữa bị ném ra khỏi cửa tiểu viện. Chặc chặc... nhìn con trai mới ba tuổi của mình bị ném tạo thành một hố sâu ngay ngoài cửa viện, khẳng định rất đau nha... Tề Hoan không tim không phổi nghĩ.

Bị ngã lộn nhào cắm đầu xuống đất, Mặc Tích phải mất khí lực thật lớn mới có thể rút cái đầu nhỏ lên... Cha nó chính là loại quan báo tư thù lợi dụng việc chung để trả thù riêng, không phải đêm qua nó chỉ lỡ ôm mẹ ngủ quên mất thôi sao, mà nửa đêm cha nó đã kéo mẹ trở về rồi còn gì. Thật sự là nam nhân lòng dạ hẹp hòi.

Chu miệng tỏ vẻ ủy khuất cả buổi nhưng không thấy ai tới an ủi, Mặc Tích bĩu môi tự mình đứng lên, thuận tiện búng tay, bùn đất trên người lập tức biến mất không thấy nữa.

Hiện tại toàn bộ mọi người trong nhà ngoại trừ Mặc Dạ ra đều có tâm tư đồ kị với bạn nhỏ Mặc Tích, đã bao giờ gặp tiên nhân nào mới sinh ra ba năm đã đạt tu vi Thất trọng thiên chưa? Chính nó nha.

Hơn nữa Mặc Tích tu luyện không cần người chỉ điểm, giống như trời sinh đã thông hiểu, khiến ối lần Tề Hoan nhớ tới con đường tu luyện vất vả lúc trước của mình liền bất giác nghiêng răng nghiêng lợi ghen tị với con trai.

Quay đầu nhìn vào trong sân, cha lại đang ôm mẹ giờ trò, căn bản không quan tâm tới tâm lý yếu ớt của con trẻ, Mặc Tích cân nhắc cả buổi, cảm thấy tốt nhất vẫn không nên đi quấy rầy, dù sao lúc cha ở cùng với mẹ mà có người xuất hiện phá đám thì tính tình sẽ vô cùng tệ.

Huýt sáo một tiếng, Nghiệt Long từ dưới chân Mặc Tích chui ra, một em bé còn bụ sữa và một Nghiệt Long cùng bay về phía ngược lại bờ Vô Nhai Hải.

Đây không phải lần đầu tiên Mặc Tích tự rời khỏi nhà, nên Tề Hoan cũng

không để ý nhiều. Từ một năm trước con trai bảo bối nhà nàng đã bắt đầu không an phận rồi, hơn nữa sau khi nó áp nỡ được trứng Tiểu Nguyệt Long thì hai kẻ không an phận này liền khiến trong nhà huyền não không có một ngày bình an.

Vốn Tề Hoan còn có vài phần lo lắng khi con trai rời nhà bỏ đi chơi xa, dù sao nó cũng mới chỉ ba tuổi, cho dù trưởng thành sớm lại thông minh lanh lợi nhưng vẫn khó tránh khỏi gặp phải chút chuyện phiền toái khi ra ngoài. Tiên giới vốn không phải nơi an bình như vẻ bề ngoài, cho dù chỉ là một tiểu oa nhi trên người không có bảo bối gì thì vẫn có thể bị người theo dõi hoặc kiếm chuyện vì nhiều nguyên do. Ở Tiên giới, thấy người không thuận mắt liền giết chết cũng không phải chuyện mới lạ gì.

Nhưng Mặc Dạ lại không hề để ý, hẳn từ lúc bắt đầu hiểu chuyện đã bị cha mẹ ném ra ngoài, trên đường đi trưởng thành nhờ chém chém giết giết rồi sống tới tận bây giờ, hơn nữa Tu tiên vốn đã là chuyện nghịch thiên, nếu có thể dễ dàng chết như thế thì tương lai cũng không có tiền đồ.

Nhưng bị Tề Hoan dùng hết các biện pháp từ nhõng nhẽo đến uy hiếp rồi giận dỗi, Mặc Dạ không chống đỡ được đành đưa cho con trai không ít vật phòng thân, cuối cùng còn hao phí tâm lực vẽ lên người nó một đạo huyết phù, thời khắc mấu chốt có thể bảo vệ tính mạng.

Nhưng thời điểm có thể dùng đến Huyết phù chắc chắn phải là khi chọc nhảm thần tướng, thiên tướng a.

Tu vi của Mặc Tích đã đến Thất trọng thiên, tiểu Nguyệt Long từ khi sinh ra càng nghịch thiên hơn, dựa theo sự suy đoán của Mặc Dạ thì tu vi của nó hẳn đã ở khoảng Bát Trọng thiên, hai kẻ đi với nhau bình thường chỉ có chúng hành hạ người khác mà thôi.

Nhưng lần này thời gian Mặc Tích rời nhà hơi dài hơn bình thường, đã quá ba ngày rồi, thật sự khiến Tề Hoan đứng ngồi không yên. Bình thường chỉ cần nó đi ra ngoài chơi đùa quá hai ngày nhất định sẽ trở về gặp nàng, hiện tại lâu như vậy còn chưa về, nhất định đã xảy ra chuyện.

“Mặc Dạ!” Sau khi đi qua đi lại mấy chục vòng, Tề Hoan trừng mắt nhìn Mặc Dạ đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế tiêu diêu tự tại, chăm chú say mê xem một cuốn sách lạ, cảm thấy không thể để yên được.

“Hửm?” Nương tử đã lên tiếng, Mặc Dạ rất biết điều ném sách qua một bên, ngẩng đầu nhìn Tề Hoan.

Con cũng đã sinh mà tính tình nàng đến nay vẫn hề không thay đổi, thời điểm tức giận khuôn mặt liền phụng phịu hồng hồng thật đáng yêu. Mặc Dạ một tay chống cằm, mê muội nhìn nương tử đang tức giận.

“Con của chàng biến mất, chàng một chút cũng không lo lắng?” Nhìn ánh mắt mê mẩn của Mặc Dạ, Tề Hoan nhin không được lờm một cái, cùng lúc bước lùi lại bảo trì khoảng cách an toàn. Nếu như bị hắn bắt được, mục đích cuộc nói chuyện của nàng sẽ không duy trì được, sự tình sau đó sẽ dựa

theo mong muốn của Mặc Dạ mà phát triển ở trên giường.

“Nó không sao.” Huyết phù còn chưa bị mở ra nghĩa là người chưa có chuyện gì, đã không có việc gì thì sao hẳn phải lo lắng.

“... Nhưng con mất tích!!!”

“Không phải còn chưa chết sao?” Kể cả chết rồi hẳn cũng có cách cứu trở về, cho nên Mặc Dạ mười phần không hiểu tâm tình lúc này của nương tử thân yêu. Hơn nữa, khi hẳn còn bé cũng lớn lên như vậy, hoàn cảnh cuộc sống của hẳn khi bé mà nói còn khốn khó hơn nhiều so với con trai bây giờ, nhưng vẫn sống được rất nhiều năm như vậy đây thôi.

“Người rút cuộc có phải cha nó hay không?” Tề Hoan rút cuộc phát điên, nhin không được thét lên.

Mặc Dạ thay đổi một tư thế thoải mái, vẻ mặt trêu tức nhìn Tề Hoan nói:

“Việc này không phải nương tử nên biết rõ hơn ta à?”

“Ta trước tiên bóp chết ngươi rồi nói sau.” Tề Hoan bị kích thích, hung dữ xông thẳng lên người Mặc Dạ, mười ngón tay non mịn bò lên bóp cổ hẳn.

“Ha ha ha, nàng đừng nóng giận, con trai mất tích thì mất tích, không bằng chúng ta lại sinh thêm một đứa?” Ôm thật chặt Tề Hoan vào lòng, Mặc Dạ cười tủm tỉm đưa ra ý kiến của mình.

“Chàng tự đi mà sinh.” Dám véo cả buổi cũng không thấy hẳn có chút nhăn mày còn khiến cho ngón tay mình bị đau, Tề Hoan cuối cùng cũng buông tha cho nhiệm vụ ‘mưu sát chồng’ gian khổ. Không phải nàng không nghĩ tới việc sinh thêm một đứa, nhưng quá trình sinh con quả thật khiến nàng vừa nghĩ tới đã sợ, hơn nữa nhìn tính cách con trai nàng bây giờ, nếu nàng sinh thêm một đứa tính tình giống vậy thì về sau nhà nàng còn có thời gian an bình sao?

“Chuyện này... độ khó quá lớn...” Mặc Dạ cười khẽ, thừa dịp Tề Hoan không chú ý, lật bỏ đai lưng bên hông nàng ném ra ngoài, một tay không thành thật nhẹ xoa nắn bờ hông tròn trịa.

“Hừ, mới chỉ một đứa chàng đã hận không thể bóp chết nó đem chôn, còn đòi sinh thêm một đứa, nhị thúc sẽ bị mệ chết”. Mấy năm nay may mà có Thiên Lô, Tề Hoan không ngờ tính cách Thiên Lô lại tốt như vậy, có thể ở chung hòa thuận với con trai bảo bối nhà nàng.

Trên thực tế, tiểu tử Mặc Tích chính là một nhân vật không an phận, chỉ một phút lơ là không nhìn tới nó liền có thể tạo ra một đống phiền toái, nhưng nó lại nghe lời Thiên Lô. Kỳ thật, người nó nghe lời nhất vẫn là Mặc Dạ, tuy nhiên hai người này vẫn không có cách nào hoà bình ở chung.

“Làm sao có thể, cho dù không nê mặt nương tử, thì ta cũng phải để nó còn sống mà đi gây tai họa uôn dân trăm họ chứ.” Bị người ta lột áo ngoài mà Tề Hoan vẫn không hề phát giác, tiếp tục dựa vào trên người Mặc Dạ, vuốt tóc hẳn, chỉ cảm thấy nhiệt độ cơ thể trên khuôn mặt nam nhân này ngày càng lên cao?

“Cũng không biết tiểu hồ ly chạy đi đâu, đã đi hơn ba năm rồi...” bàn tay Mặc Dạ nóng bỏng truyền đến độ ấm, Tề Hoan thở nhẹ một tiếng, thân thể mềm mại thêm vài phần, thật thoải mái nha, kỹ thuật mát xa của Mặc Dạ ngày càng thuần thục. Nàng thật tình không biết, mình bây giờ đúng là dê bên miệng sói, sắp bị nuốt cả xương.

“Có Tiểu Ngân và Lôi Thần ở cùng nó, nàng lo lắng cái gì?”

“Chàng thật đúng là vô tình.” Tề Hoan ngẩng đầu, bất mãn gặm một cái lên sống mũi thẳng tắp của Mặc Dạ, lưu lại hai dấu răng không tương xứng chút nào với cái mũi của hắn.

“Ừ...” Xoay người đặt Tề Hoan xuống dưới, Mặc Dạ vui mặt vào bên cổ nàng, hít sâu một hơi. Mùi thơm nhàn nhạt trên người Tề Hoan vừa truyền vào mũi, bụng dưới của hắn cơ hồ lập tức có dấu hiệu. Với hắn mà nói, tốt nhất tất cả những người có thể quấy rầy đều mất tích hết đi, chỉ còn lại hai người là hắn và Tề Hoan thì hắn có thể mỗi ngày muốn làm gì thì làm vậy rồi.

“Ê, chàng đứng lên cho ta.” Rốt cuộc Tề Hoan cũng phát giác xiêm y của mình đã bị lột sạch, nàng dùng cả tay chân định đập nam nhân vừa biến thân thành sói đối trên người mình xuống, đáng tiếc càng giãy dụa hắn lại càng chiếm được nhiều tiện nghi.

Phát hiện vật thể nguy hiểm nóng bỏng đang áp sát bên đùi, Tề Hoan chột dạ.

“Đừng mơ, vài ngày qua nàng đều không cho ta chạm vào.” Mặc Dạ vừa phàn nàn vừa gặm cắn cái cổ mẫn cảm của nàng, cảm giác được nàng run rẩy liền thấp giọng cười, tiếng cười trầm thấp khêu gợi khiến cánh tay Tề Hoan vừa vươn ra định đẩy hắn trở nên mềm nhũn vô lực.

Nam nhân này luôn biết phải dùng biện pháp gì hành động gì để hấp dẫn nàng, mà nàng nhiều năm như vậy vẫn không tiến bộ, luôn bị hắn câu dẫn, thật muốn tự đánh mình nha.

“Sắc quý...”

“Ừ.... Ta thừa nhận.” Phản kháng bị trấn áp, cuối cùng Tề Hoan dứt khoát thỏa hiệp, dù sao từ lúc bắt đầu nàng đều chưa từng thắng được, bắp đùi thon dài vòng chặt quanh eo nam nhân, mặc hắn bài bố.

Mặc Dạ đang đắm chìm trong dục vọng bỗng nhồm nửa người dậy, sắc mặt âm trầm... Có người xâm nhập, hơn nữa, còn dẫn theo con trai mất tích của hắn trở về.

“Làm sao vậy?” Hai mắt Tề Hoan vẫn còn trong trạng thái mê mẩn động tình, phát hiện Mặc Dạ ngừng lại, nàng có chút không rõ ràng khẽ hỏi.

“Chúng ta có khách.” Mặc Dạ xoay người bế Tề Hoan ngồi trên đùi, đưa tay ra, quần áo vừa bị văng đi lúc nãy lần lượt trở lại tay hắn, hắn cẩn thận mặc xiêm y cho nàng, sau đó mới sửa sang lại quần áo của mình.

Thời điểm hai người rời khỏi tiểu lâu, bên ngoài đã loạn thành một đoàn.

“Thiên tướng, còn có ba con rồng? Từ lúc nào thì tiên nhân và Long tộc đã cấu kết với nhau rồi?” Đứng tại cửa ra vào, Tề Hoan khẽ nhếch lông mày hỏi.

“Từ ba năm trước.” Mặc Dạ ôm Tề Hoan đi về phía mấy người kia, con mình vẫn nguyên vẹn, bị người ta dùng dây thừng trói chặt như bánh chưng mà vẫn không thể không yên tĩnh một chút, còn Tiểu Nghiệt Long thì không bị trói, thái độ người trong Long tộc đối với nó có chút quý dị, hẳn là vừa kính vừa sợ.

“Mấy vị đến chỗ ta có chuyện gì?”

“Đại nhân, chúng ta chỉ là tiền quý công tử trở về.” Người cầm đầu hiển nhiên là Long tộc, nhưng hẳn có chút khác biệt so với những người Long tộc mà Tề Hoan từng gặp. Trong nhận thức của Tề Hoan, toàn thân Long tộc dường như đều có bảo quang sáng lạn, còn vị này có vẻ âm lãnh hơn nhiều, không phải do cách ăn mặc mà là cảm giác gây ra cho người đối diện.

Tề Hoan không tỏ vẻ gì, “Đa tạ mấy vị, vậy thì đặt tiểu nhi của ta xuống đi.”

“Đại nhân, còn có một chuyện.”

“Mời nói.”

“Lệnh công tử hủy đi một bảo vật cấp tiên khí của chúng ta.”

“...” Tề Hoan liếc mắt nhìn con trai, rồi giống như cười mà không phải cười nhìn về phía người nọ, nhiều năm qua luôn là nàng đi cướp của người khác, đây là lần đầu có người đến định cướp của nàng, thật sự là một thể nghiệm mới lạ.

Người nọ nhận ra Tề Hoan có vẻ không tin liền đem tiên khí đã bị hủy diệt ra cho nàng xem: “Phu nhân, người xem, tiên khí này là gia phụ ta ban cho, một khi bị gia phụ biết thì...” Câu cuối còn dùng đến ngữ khí uy hiếp.

Tề Hoan nhận lấy tiên khí đã bị phá hỏng kia nhìn, thật sự là đồ tốt, nếu như nguyên vẹn e là có thể so sánh với thần khí hạ phẩm, nhưng mà, nàng giống người dễ bị lừa gạt như vậy sao?

Chương 245: Tư Cách Rất Quan Trọng

Chương 245: Tư Cách Rất Quan Trọng

Edit: Asita Nguyễn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Quả thật là tiên khí đỉnh cấp, nhưng theo ta được biết, ngay cả thiên tướng cũng không thể phá vỡ thứ này, không biết con trai ba tuổi nhà ta đã dùng tuyệt thế thân công gì mà có thể phá vỡ nó đây?” Tề Hoan cười như không cười, nhẹ nhàng hỏi thăm.

“Là do tiểu hắc long này dùng long giác (sừng rồng) đánh vỡ đấy, tiểu hắc long này nghe con ngài sai bảo.” Kẻ cầm đầu lạnh lùng nói.

Tề Hoan cầm tiên khí lên cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới, đây là một cái chuông vàng lớn cỡ bàn tay, bên trên đỉnh chuông quả thực bị thủng một lỗ, nhưng nói là Tiểu Long đụng vỡ thì hiển nhiên là nói sai sự thật rồi.

Tề Hoan dùng tay thử qua, thứ này cho dù là nài ra tay cũng không thể khiến nó bị hư, long giác của Tiểu Nghiệt Long dù lợi hại hơn nữa thì e rằng cũng không thể làm hỏng được cái chuông này.

“Vậy người muốn thế nào?” Giờ vấn đề không phải thật sự do ai đánh vỡ mà là Tề Hoan muốn biết bọn họ rốt cuộc muốn làm gì.

“Chúng ta có thể bỏ qua cho con trai của ngài, nhưng Tiểu Long này làm sai phải để ta mang nó về thỉnh tội với cha ta.” Rốt cuộc đã nói đến trọng điểm rồi, khóe miệng Tề Hoan khẽ nhếch lên, ném cái Chuông vàng cho kẻ từ đầu đến giờ chỉ đứng im bên cạnh là Mặc Dạ.

“Dựa vào cái gì mà ta phải đáp ứng người? Con của ta mới ba tuổi người cũng không đòi phó được, tài nghệ không bằng người còn dám tìm tới tận cửa gây sự. Ta thật ngạc nhiên, làm sao người có thể vô sỉ như vậy, thời điểm người sinh ra không bị thiên lôi đánh xuống sao?” Đi một vòng quanh người cầm đầu, Tề Hoan mới chậm rãi mở miệng châm chọc.

Những người bị nàng mắng lập tức mặt mày khi đỏ khi trắng, bọn họ trước đây chưa từng gặp loại người như Tề Hoan, trước khi động thủ còn cố ý châm chọc một châu cho thoải mái, quả nhiên không nên đắc tội với nữ nhân.

“Người... Nữ nhân này thật sự không biết phân biệt tốt xấu... Hừ, chúng ta đi.”

“Giác Khôi đại nhân, tộc trưởng đã dặn không thể...” Thấy người dẫn đầu

muôn đi, kẻ phía sau hấn vôi vàng đứng ra ngăn cản, nhưng cũng không có nhiều tác dụng, Giác Khôi hung dữ trừng mắt liếc người nọ.

“Cứ việc đi, nhưng để Tiểu Long nhà ta lại.” Tính toán của mấy người này quả là không tệ, ném Mặc Tích lại còn muốn bắt tiểu Nghiệt Long đi.

“Ta cho ngươi biết, Tiểu Long này là tộc nhân của ta, ngươi không có tư cách lưu nó lại.” Bị Tề Hoan nhục nhã một trận, còn bị giữ lại, kẻ tâm cao khí ngạo như Giác Khôi làm sao có thể nhịn được, đã sớm quên hết nhiệm vụ chính của mình.

“Tộc nhân? Đừng nói ta xem thường ngươi, với cái đức hạnh này của ngươi thì kiếp sau cũng không thể thành được Nghiệt Long đâu.”

Cái kẻ không có khả năng này chỉ là một con hắc long mà thôi, đừng nói là hấn nghĩ Hắc Long và Nghiệt long có cùng màu thì sẽ thuộc về một tộc nhé?

“Ngươi...” Giác Khôi hiển nhiên không ngờ Tề Hoan biết rõ chủng tộc của tiểu Nghiệt Long, kẻ cả ở Long tộc cũng không có mấy người biết rõ về sứ mệnh của Nghiệt Long này.

“Tướng công, trả tiên khí lại cho bọn hấn, đừng để họ nói là chúng ta khi dễ người.” Tề Hoan nói xong, Mặc Dạ nghe lời vươn tay, người nọ thật sự thò tay đón lấy.

Nhưng thứ hấn đón được là ‘chất lỏng màu vàng’, cái chuông đã bị nung chảy thành nước, Tiên khí đỉnh cấp lại bị luyện chế thành nước dễ dàng như vậy, mấy tộc nhân từ nãy đến giờ vẫn im lặng đều nhìn Mặc Dạ bằng ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.

Giác Khôi nghe lệnh cha đến tìm Nghiệt Long, kỳ thật hấn hoàn toàn có thể mang tiểu Nghiệt Long đi luôn, nhưng hấn phát hiện Nghiệt Long và đưa bé có khế ước linh hồn. Vốn hấn định mang cả tiểu Nghiệt Long và Mặc Tích trở về, nhưng Nghiệt Long nói phải đem đứa nhỏ này về nhà nó mới cam tâm tình nguyện đi theo bọn họ.

Giác Khôi đưa Tiểu Mặc trở về là vì để tiểu Nghiệt Long có thể cam tâm tình nguyện, dù sao nếu đắc tội với Nghiệt Long thì cho dù mang được nó về hấn cũng sẽ không thể trải qua những ngày tốt lành.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, cha của tiểu hải tử này tu vi lại khủng bố đến vậy. Tiên khí đỉnh cấp bị hấn ta dùng tay không luyện hóa, mà bọn họ không hề có chút cảm giác nào.

“Ngươi muốn thả Tiểu Long mà nhà ta đã khó khăn nuôi lớn xuống, hay muốn ở lại đây luôn?” Không để bọn họ khiếp sợ quá lâu, Tề Hoan liền cho bọn họ hai con đường lựa chọn, nhưng con đường ‘ở lại’ mà nàng nói chỉ sợ cũng có nghĩa là mạng nhỏ không dễ giữ.

“Ngươi dám... Cha ta chính là Hắc Long vương”.

“Mẹ ta còn là thần tướng đây này!” Bạn nhỏ Mặc Tích đang vắt vẻo cười trên cổ lão cha mình, vẻ mặt kích động khoe. Tề Hoan tức giận trừng mắt

lờm con trai, còn nhỏ như vậy đã biết dùng tên tuổi của mẹ để đàn áp người khác, hôm nào nàng phải giáo dục lại nó thật tốt mới được.

Kỳ thật điều Tề Hoan lo lắng chính là nếu đưa con trai ngu ngốc này gặp phải cao thủ mà báo tên mình ra chỉ sợ sẽ chết đến cả xương cốt cũng không chừa, lật lật mấy ngón tay tính toán, ở trong Lục Đạo số người nàng đắc tội cũng không ít đâu.

Người trước mắt cũng không khác con mình bao nhiêu, Tề Hoan không đành lòng tiếp tục khi dễ tiểu bối, khoát tay áo nói: “Cha ngươi đã lợi hại như vậy, thì ta đây chờ hấn đến đón ngươi trở về.” Nói xong, năm ngón tay Tề Hoan hơi cong lại, mười tia sét màu bạc từ không trung đánh xuống tạo thành một nhà tù xinh xắn, mấy người kia ngay cơ hội chạy trốn cũng không có đã bị giam giữ trước cửa.

“Mẹ ơi, Long Long...”

Thuận tay kéo tiểu Nghiệt Long ra, nhìn con trai từ trên người cha mình bò lên thân rồng, lúc này Tề Hoan mới kéo Mặc Dạ trở về tiêu lâu.

Nàng không hề lo lắng vị Hắc Long Vương kia sẽ không biết tin tức mà đến. Cái này gọi là tiếng xấu truyền xa, tuy không ai dám tới quá gần nơi nàng ở, nhưng có vô số ánh mắt của Tiên giới đều chú ý đến mỗi sự việc nhỏ ở nơi này, không riêng gì Tiên giới, chỉ bằng Mặc Dạ ở đây đã khiến lão đại các nơi khẩn trương nhìn chăm chăm vào từng động tác của hấn rồi. Hơn nữa hiện tại có người tìm tới, chỉ sợ không bao lâu Long tộc liền biết Nghiệt Long đang ở chỗ nàng, khi đó không chỉ Hắc Long vương đích thân tới mà còn có Long Ân... Nếu biết trúng Nghiệt Long lúc trước bị nàng giữ, sợ là sẽ có trận chiến lớn xảy ra.

Trước sau đều có phiền toái, chỉ bằng giải quyết dứt điểm một lần là được rồi.

“Mẹ, bọn họ muốn bắt Long Long đi, mẹ diệt khẩu hết đi nha.” Con trai ở phía sau phát biểu ý kiến khiến Tề Hoan lão đảo một cái suýt chút nữa ngã sấp mặt xuống đất.

Con trai nàng mới ba tuổi đã biết giết người diệt khẩu rồi? Không khoa trương như vậy chứ?

“Có phải chàng dạy con hay không?” Tề Hoan hung dữ trừng mắt hỏi tướng công nhà mình.

Mặc Dạ mười phần vô tội, không phải nương tử vẫn lo lắng an nguy của con sao, hấn chỉ dạy cho con trai một vài quy tắc sinh tồn thôi, không nhiều lắm, ví dụ như giết người hay bị người giết mà thôi. Ở phương diện này, tiểu tử kia quả thật học rất nhanh.

Dùng sức nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tiểu Mặc, vẻ mặt Tề Hoan tươi cười nhưng trong lòng không cười nói: “Tiểu Mặc Mặc, nếu con còn dám chạy loạn, ta sẽ đem con diệt khẩu trước.”

Đưa mắt nhìn mẹ đang rời đi, Tiểu Mặc mới vô cùng nhỏ giọng nói thầm

với tiểu Nguyệt Long: “Lão già nói sai rồi, mẹ so với Dạ Xoa còn đáng sợ hơn nhiều.”

Tiểu Nguyệt Long gật gật đầu, nó cũng cảm thấy như vậy, cho nên tiểu chủ nhân chỉ dám khi dễ cha mình chứ không dám khiến mẹ tức giận nha. Hiện tại nó quyết định, cha của tiểu chủ nhân sẽ là người nó bội phục nhất, thật vĩ đại, có thể cưới người như nữ chủ nhân về nhà cần bao nhiêu dũng khí a. Lúc Hắc Long Vương chạy tới liền phát hiện con trai và thủ hạ nhà mình cùng mấy vị bằng hữu Tiên giới đều vô cùng chật vật, bị nhốt trong một lồng giam xinh xắn tinh xảo trước tiểu viện.

Hắn ở cửa tiểu viện đợi nửa canh giờ vậy mà không có ai ra đón, ngược lại “bạn cũ” của hắn cũng chạy đến đây.

Một người toàn thân đen xì, một người toàn thân lập lòe kim quang, hai người đứng chung một chỗ lại rất xứng đôi, con mắt màu đen của Hắc Long Vương – Giác Dã ánh lên tia sáng lạnh, sắc mặt âm trầm nhìn người được công nhận là Long Vương – Long Ân đang đi về phía hắn.

Cái gọi là cừu nhân gặp mặt vô cùng đỏ mắt, ngay cả Long Ân bình thường đã rèn luyện được vẻ mặt bất biến cũng trở lên âm lãnh.

Giác Dã không khách khí mở miệng hỏi: “Các ngươi tới nơi này làm gì?”

“Nguyệt long xuất thế, đây là đại sự của Long tộc, ta tới nơi này tất nhiên là vì Long tộc.” Long Ân không khách khí mở miệng nói.

“Lúc trước trứng Nguyệt Long luôn do Hắc Long tộc giữ, Nguyệt Long xuất thế đương nhiên cũng chính là chuyện của Hắc Long tộc chúng ta.” Giác Dã mặc kệ người trước mắt là ai, quan hệ của Hắc long tộc và Long tộc cũng như giao tình của bọn họ đã sớm không còn gì hết, hôm nay ngoại trừ thù hận ra thì không còn gì khác.

“Từ sau khi Yên nhi gả cho ta, Nguyệt Long đã không thuộc về Hắc Long tộc rồi.”

“Từ khi Yên nhi chết, tất cả đều đã thay đổi.” Hai người vừa nhắc tới Yên nhi liền có chút không khống chế nổi tâm tình của mình. Trong mắt Long Ân hiện lên một tia đau đớn, Giác Dã thì là lửa giận ngút trời. Long Yên là muội muội mà hắn đặt trong lòng bàn tay mà yêu thương, sau khi gả đến Long tộc lại chết không rõ ràng, ngay cả thi thể Long Ân cũng không cho hắn nhìn, từ lúc đó trở đi, Hắc Long tộc mới hoàn toàn quyết tuyệt với Long tộc.

“Hai vị, muốn cãi nhau xin mời đến chỗ khác, con của ta còn đang ngủ trưa.” Cửa lớn đình viện mở ra, Tề Hoan từ bên trong đi tới, ánh mắt đảo qua cả hai người, ngữ khí cực kỳ không khách khí.

“Chính ngươi đã bắt con của ta?” Giác Dã trông thấy Tề Hoan cũng bực tức hỏi.

“Con của ta mới ba tuổi hắn còn không buông tha, ta không giết hắn đã xem như tích đức rồi.”

Người nên đến đều đã đến, Tề Hoan cũng không định khách khí với bọn họ. Nhưng hai vị này đều là lão đại của Long tộc, mà hình như lại là kẻ thù, nếu như không phải ở đây không thích hợp thì chỉ sợ hai người bọn họ đã quyết đấu sinh tử rồi.

“Người có ý tứ gì?”

“Phụ thân, nữ nhân này lợi dụng lúc chúng con không chú ý ra tay ám toán.” Vì muốn bảo vệ chút mặt mũi, Giác Khôi liền cất tiếng chặn trước khiến khuôn mặt Tề Hoan hiện lên vẻ giễu cợt, đối phó với loại này còn cần ám toán? Thật đúng là biết tự sơn sơn thiếp vàng vào mặt mình.

Trái lại Long Ân có vẻ thân thiện hơn nhiều, cho dù biết rõ lúc trước trừng Nguyệt Long bị Tề Hoan cầm đi, nhưng Long Ân cũng không có ý định nói ra. Trong lòng hắn hiểu rõ, nếu khiến Tề Hoan bực mình thì cho dù hắn dốc hết sức lực toàn tộc cũng chưa chắc đã có thể chiếm được lợi thế.

“Người câm miệng!” Hiểu con không ai ngoài cha, Giác Dã cũng biết rõ con mình, nhưng ở trước mặt người ngoài hắn đương nhiên không thể chất vấn con trai, tiếp tục bảo trì thái độ cứng rắn: “Thế thì xin hỏi lệnh công tử có bị tổn thương gì hay không?”

“Nếu như nó bị thương, hiện tại con người chỉ là người chết.”

“Đã không bị thương, vậy mời thả con của ta ra.” Thái độ Tề Hoan thật sự quá hung hăng càn quấy, Hắc Long vương này cũng không phải quả hồng mềm, muốn hắn mấy câu liền chịu thua là tuyệt đối không thể.

“Xin mời.” Tề Hoan cũng dễ nói chuyện, trực tiếp thu lòng giam lại, trở tay muốn đóng cửa.

“Khoan đã...” Thấy Tề Hoan muốn rời đi, Giác Dã quỳnh lên thò tay kéo lại cửa lớn, “Còn một chuyện.”

“Người cảm thấy mình có tư cách bàn bạc điều kiện với ta sao? Cút xa một chút cho ta!” Tề Hoan hừ lạnh một tiếng, một bàn tay lớn chùng một trăm trọng đập về phía Giác Dã đang đứng.

Chương 246: Biết Vậy Chẳng Làm

Chương 246: Biết Vậy Chẳng Làm

Edit: Gà Rù

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Nói thế nào thì Giác Dã cũng là Hắc Long Vương, thực lực tất nhiên không thể khinh thường, căn bản sẽ không bị một chiêu của Tề Hoan đánh lui, nhưng hẳn không ngờ sức mạnh Tề Hoan phát ra lại không hề tương xứng với dáng người nhỏ nhắn của nàng.

Giác Dã bị đánh lui gần trăm mét, khuôn mặt không nén nổi cơn tức giận, mà vẻ mặt mấy vị Hắc Long trưởng lão đi cùng hẳn cũng trở nên âm u, lập tức định liên thủ đối phó với Tề Hoan.

Tề Hoan ngược lại rất hứng thú với hành động này của bọn họ, giống nhau, đều rất vô sỉ.

Bốn vị trưởng lão của Hắc Long tộc cũng không phải nhân vật dễ đối phó, thực lực thực tế còn cao hơn một tầng so với Giác Dã.

Bốn người liên thủ, sức lực Tề Hoan có lớn đến đâu cũng không thể chống đỡ được. Huống hồ, cơ thể nàng vốn chẳng cứng rắn gì, dầu biết đánh nát rồi vẫn có thể khôi phục, nhưng như vậy thì đau lắm.

Ngay khi Tề Hoan định ném Lôi Thần tháp ra ngăn cản, thì phía sau nàng đột nhiên có thêm một cánh tay, trong chớp mắt phóng ra bốn chưởng, đến khi bốn vị trưởng lão Hắc Long Tộc phải lùi về ba bốn bước mới ngừng lại. Nhìn bàn tay vừa mới đẩy bọn họ ra, trong lòng bàn tay chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện một đường vân quý dị màu đỏ như máu.

“Đều giết hết đi.” Suýt chút nữa đã bị tổn thất nặng nề, Tề Hoan hậm hực nói.

Nam nhân phía sau chỉ cười khẽ, đưa tay ôm Tề Hoan đang tức giận vào trong ngực, “Các vị, mời vào.”

“Ta đã nói cho bọn họ vào đâu.” Tề Hoan chọc eo Mặc Dạ, trong giọng nói tràn đầy vẻ bất mãn.

“Nghe lời ta, được không?” Ở trước mặt mọi người, Mặc Dạ hạ xuống một nụ hôn trên môi Tề Hoan, muốn trấn an tâm tình bất mãn của nàng.

Với tính cách của Tề Hoan, gặp phải chuyện gì không vừa ý nàng sẽ trực tiếp động thủ. Trước kia thực lực không đủ nên khi chịu thiệt thòi gì nàng chỉ có thể len lén đáp trả lại. Bây giờ nàng cũng coi như đã đứng ở chỗ cao

nhất Lục đạo rồi, kẻ nào gây bất lợi cho nàng, không bị ăn hành mới là lạ. Nhưng dù sao chuyện này cũng có quan hệ tới Long tộc và Hắc Long tộc. Tuy nói Mặc Dạ cũng không ngại đánh với bọn họ, nhưng đây chung quy vẫn là Tiên giới. Hơn nữa gân đây đất Phong Thiên xuất thế, đệ nhất thần tướng lại không có bất kỳ động tĩnh gì, Mặc Dạ không thể không giữ lại sức lực. Hiện tại đánh nhau với bọn họ, không thể nghi ngờ chính là cho Đệ nhất thần tướng ngồi một bên ngư ông đắc lợi.

Long Ân và Giác Dã tách ra dẫn người vào trong sân. Mặc Dạ vung tay lên, cột đình bằng nước trong hoa viên cách đó không xa lập tức biến thành từng con rồng nước bay tới, khi rơi xuống trước mặt họ liền biến thành từng chiếc ghế dựa.

“Mời ngồi.”

Đám người nhìn mấy chiếc ghế do nước ngưng tụ kia, lại đưa mắt nhìn Mặc Dạ, cả đám ngoan ngoãn ngồi xuống. Chỉ một chiêu thức này đã có thể nhìn ra sự chênh lệch thực lực giữa bọn họ rồi. Muốn ngưng tụ nước thành đồ vật cũng không phải chuyện khó khăn gì, nhưng nhất định phải liên tục chuyển vận linh lực mới được, một tòa viện lớn như thế này, ngay cả phòng ốc cũng đều do nước ngưng tụ thành, độ khó thì khỏi phải bàn. Dù sao Long Ân cũng biết rõ, bản thân khẳng định không thể làm được.

“Mấy vị chắc là đến vì Nguyệt Long.” Mặc Dạ ngồi ở trên ghế, bình tĩnh ung dung nhìn mấy người đối diện, hai tay Tề Hoan khoác lên vai hắn, đứng phía sau.

“Đúng vậy, kính xin Quý Tiên đại nhân dàn xếp, Nguyệt Long có ý nghĩa rất lớn với Long tộc ta.” Giọng điệu Long Ân không kiêu ngạo không siem nịnh, Giác Dã mở miệng, nhưng cũng không phản bác lời nói của Long Ân. Năng lực của Quý Tiên hẳn đã từng nghe qua, chỉ là không ngờ Quý Tiên vốn phải ở Minh giới vậy mà lại xuất hiện ở Tiên giới, hơn nữa còn đã thành thân? Hẳn cũng không muốn đắc tội Mặc Dạ, chuyện vừa rồi tuy bọn họ có chút hiểu lầm nhỏ, nhưng chắc hẳn y cũng không để trong lòng. Chỉ cần mình không ăn nói lung tung, hẳn là y sẽ không nhằm vào mình mới phải.

Mặc Dạ gật gật đầu, lông mày hơi nhíu lại. Thấy vẻ mặt này của hắn, hai vị tộc trưởng Long tộc không khỏi cảm thấy lo lắng trong lòng. Nếu Mặc Dạ không đồng ý, bọn họ ai dám ép buộc đây?!

“Sau khi Nguyệt Long sinh ra liền lập khế ước linh hồn cùng con trai ta, chuyện này cứ để nó tự xử lý đi.” Chuyện khế ước Mặc Dạ hoàn toàn không để tâm, tuy nhiên, dựa theo lý thuyết thì lấy tuổi tác của bạn nhỏ Mặc Tích căn bản là không có khả năng hoàn thành loại khế ước này.

Linh hồn khế ước là gì, trong lòng mấy người kia đều rất rõ ràng, đó chính là cùng sống cùng chết, không phải không thể giải trừ, nhưng cái giá phải trả thực sự quá lớn, hơn nữa rất có thể sẽ hại chết một trong hai người định

khê ước kia.

Nếu đổi lại là người khác, Long Ân và Giác Dã khẳng định sẽ không mấy may suy nghĩ, bất kể phải trả giá lớn đến đâu cũng nhất quyết phải giải trừ khê ước này, nhưng hiện giờ thì khác, người lập khê ước với Nguyệt Long lại chính là con trai của Mặc Dạ.

Con trai của Quý Tiên, dù có là một thằng ngốc đi nữa thì bọn họ cũng không dám tùy tiện ra tay. Đương nhiên, nếu Mặc Dạ không có ở đây, sự tình cũng khó mà nói trước được.

“Đương nhiên rồi, kính xin Quý Tiên đại nhân mời lệnh công tử ra, chúng ta sẽ tự mình giải thích.” Giác Dã vội vàng nói, câu đầu tiên đã bị Long Ân giành mất, câu thứ hai thế nào cũng phải đến phiên hắn chứ.

“Tiểu Hoan, đi đánh thức thằng nhãi kia đi.” Mặc Dạ hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Tề Hoan.

Tề Hoan quét mắt nhìn mấy người đối diện, trông thấy vẻ vui mừng trong mắt họ, nàng nhin không được nhếch miệng cười khẩy.

Bọn họ chắc không biết con trai mình khó đối phó đến mức nào đâu, tên tiểu tử thúi kia căn bản chính là sự kết hợp giữa thiên sứ và ma quỷ, nó hoàn toàn có thể nở nụ cười đem người ta đẩy vào chỗ chết, so với người làm mẹ như nàng còn ác hơn nhiều. Mới lớn bằng chừng ấy đã học nhuần nhuyễn công phu lật mặt của cha hắn, nhớ lại lúc mới quen Mặc Dạ, Tề Hoan không khỏi rùng mình.

Nàng giờ cảm thấy bản thân đúng là tâm địa Bồ Tát. Nhìn xem, từ sau khi thành thân, tính tình Mặc Dạ đã ôn hòa hơn rất nhiều, như vậy coi như nàng đã cứu được tính mệnh của không biết bao nhiêu người, tích đức đó

~Giác ngủ trưa bị cắt ngang, vẻ mặt bạn nhỏ Mặc Tích vô cùng khó chịu, nhưng trông thấy người tới là mẫu thân mình, nó chỉ có thể chớp chớp đôi mắt đáng yêu rồi chui vào trong lòng mẹ, “Mẹ, con còn chưa ngủ đủ.”

Tu vi thật trọng thiên vốn không cần ngủ, nhưng Tề Hoan lại nhất quyết muốn con mình tuân theo quá trình phát triển của những hài tử bình thường, nếu ở Tiên Giới mà có học đường, nàng chắc chắn sẽ đem con đến nhà trẻ để học.

“Ngoan nào, có mấy người muốn gặp con, đi gặp bọn họ xong rồi lại ngủ tiếp.”

“Dạ~. . . . .” Bạn nhỏ Mặc Tích ngoan ngoãn gật đầu.

Khi Tề Hoan ôm con trai trắng trắng mập mập, trên người còn mặc chiếc yếm màu đỏ ra ngoài, ngoại trừ Mặc Dạ, tất cả mọi người ở đây đều choáng váng. Không ai trong số họ nghĩ tới, con trai Mặc Dạ lại nhỏ như vậy, thoạt nhìn hình như vẫn còn chưa hiểu chuyện?

Tề Hoan đặt con trai vào trong lòng Mặc Dạ. Bạn nhỏ Mặc Tích vắn vẹo uốn éo trong ngực lão già nhà mình, tìm một tư thế thoải mái để ngồi, sau đó nhìn phía mây đại thúc đang đứng đực mặt phía trước, cười cười, “Xin

hỏi mấy vị gia gia tìm ta có chuyện gì thế?”

Gia gia. . . . . Sống trên đời nhiều năm như vậy, họ còn chưa bao giờ nghe qua loại xung hô này. Long Ân và Giác Dã đều cảm thấy gân xanh trên trán giật mãnh liệt, bọn họ vẫn đang tuổi xuân phơi phới mà~. Một nghìn tuổi, tính ra ở trong Long tộc bọn họ mới là thanh thiếu niên thôi. Tiểu tử này thế mà lại gọi bọn họ là gia gia. . . . .

Bạn nhỏ Mặc Tích biết rất rõ, một câu nói này của mình đã khiến hai vị Long Vương bị đả kích nặng nề rồi. Hừ, ai bảo bọn họ dám quấy rầy giấc ngủ của nó, đáng đời!

“Khụ khụ, là về chuyện Nghiệt Long.” Long Ân giải thích cho Mặc Tích về sự tồn tại của Nghiệt Long, ý nghĩa của nó đối với Long tộc, rồi thì ở chung với Nghiệt Long thời gian dài sẽ sinh ra ảnh hưởng gì, blah blah. . .

Nhưng, mặc cho hắn nói đến nước miếng tung bay, bạn nhỏ Mặc Tích vẫn không có chút phản ứng nào. Chờ sau khi hắn dừng lại mới phát hiện, người hắn đang nói chuyện cùng đã ngủ từ đời nào rồi.

Bà nó chứ, cuộc đời hắn chưa bao giờ phải chịu ghen khuất như lúc này. Long Ân trợn trừng đôi mắt màu vàng, nghiêm mặt lại. Nếu không phải Mặc Tích đang nằm trong lòng cha nó, nếu cha nó không phải Quỷ Tiên, nếu không phải thấy nó chỉ là đứa bé ba tuổi, thì mình nhất định phải giết nó!

Một lúc lâu sau, Mặc Dạ hơi híp mắt lại, đưa tay véo mạnh lên khuôn mặt mập mạp của con trai, trực tiếp véo tỉnh thằng bé, “Lão già chết tiệt, ông vậy mà lại dám véo ta!” Bạn nhỏ Mặc Tích nôi bão rồi.

“Nước miếng.” Mặc Dạ vẻ mặt chán ghét, tiện tay quệt nước miếng dầy trên tay vào mặt con trai.

Long Ân và Giác Dã hoàn toàn bó tay rồi, hai người bọn họ đã đến cả buổi nhưng còn chưa nói xong thì hai cha con nhà này đã véo qua véo lại. Mà Mặc Dạ cũng thật là, con trai mới có vài tuổi đầu, hắn đối với nó như vậy thật sự hơi quá đáng.

Đương nhiên, nếu bọn họ biết được bản chất của bạn nhỏ Mặc Tích, chắc sẽ không nghĩ như vậy đâu.

Tuy rằng vừa rồi Mặc Tích đang ngủ, nhưng những gì Long Ân nói nó đều nghe rõ. Tiểu Mặc Tích tuy còn nhỏ nhưng đầu óc không hề ngu ngốc. Nếu lão già nhà mình đã để mình đi ra, đương nhiên là có tính toán của lão.

Nghiệt Long gắn liền với linh hồn của nó, căn bản không có khả năng tách ra, nhưng nó vẫn có thể giữ thể diện cho hai nhà, đồng thời, nó còn có thể y vào thân phận và độ tuổi đâm hai vị tộc trưởng Long tộc một đao thật đau.

Lão già này đúng là nham hiểm, bản thân muốn chiếm lợi lại để con trai đi ra chịu tiếng xấu thay. Hiểu rõ âm mưu đen tối của lão cha, bạn nhỏ Mặc Tích trắng trẻo mập mạp rút cuộc mở miệng, “Hai vị gia gia, Long Long từ lúc sinh ra đã ở cùng một chỗ với cháu, nếu đột nhiên bắt nó rời khỏi cháu,

nó nhất định sẽ tức giận. Hơn nữa, không có nó bên cạnh, cháu sẽ mất ăn mất ngủ, mất ngủ rất đáng sợ đấy, mẹ nói ở quanh mắt sẽ xuất hiện hai cái vòng đen thật to, đến lúc đó sẽ không có tí tí xinh đẹp nào chịu gả cho cháu đâu.”

Khẩu khí của bạn nhỏ Mặc Tích vô cùng nghiêm túc, Tề Hoan quay đầu đưa mắt nhìn xa xăm.

Trong sân hoàn toàn yên tĩnh, bọn họ đã được lĩnh giáo rồi.

“Nhưng mà. . . . .” Rất vừa lòng với hiệu quả mà mình tạo được, bạn nhỏ Mặc Tích lại mở miệng lần nữa, “Dù sao Long Long cũng là người của Long tộc các vị, nó quay về tộc một thời gian để giúp các vị cũng là điều nên làm.”

Lời này dễ nghe, mấy người dần khôi phục tinh thần.

“Thế nhưng. . . . .” Âm điệu lại biến đổi khiến cho tâm trạng bọn họ như bị xoay mòng mòng một trăm tám mươi độ.

Hiện tại, hai vị tộc trưởng Long tộc chỉ muốn quỳ xuống cầu xin bạn nhỏ Mặc Tích, xin nó nhanh nhanh nói cho hết câu.

Mặc Tích giãy vò người khác, ra tay cực kì chuẩn, hài tử mới bằng ấy tuổi sao có thể giãy vò người khác kinh khủng như vậy!

“Thế nhưng, Long Long bình thường không thích đến những nơi xa lạ, trừ phi có người cho nó thật nhiều thật nhiều bảo bối.”

“Không thành vấn đề!” Hai vị tộc trưởng vui vẻ đồng ý, không phải chỉ là bảo bối thôi sao. Thứ khác Long tộc không nhiều lắm, nhưng bảo bối lại nhiều vô cùng nhiều, chỉ cần đưa được Nghiệt Long trở lại Long tộc một thời gian, muốn bọn tặng cái gì cũng được. “Quyết định vậy đi, trước tiên cứ đưa tới mấy viên Long tinh đã.” Bạn nhỏ Mặc Tích vội vàng nói, giống như sợ hai người đổi ý.

“. . . . .” Biết vậy chẳng đồng ý.

Từ trong nhà Mặc Dạ đi ra, hai vị tộc trưởng đã vô lực tái chiến rồi, bọn họ rút cuộc cũng hiểu cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân (người giỏi còn có người giỏi khác hơn), trong cái nhà này, đáng sợ nhất không phải Quỷ Tiên, mà là vị Mặc Tích đại nhân kia.

Chương 247: Vị Khách Đến Từ Ma Giới

Chương 247: Vị Khách Đến Từ Ma Giới

Edit: Gà Rù

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Vì để Nguyệt Long trở về, hai vị tộc trưởng Long tộc đã phải trả một cái giá không nhỏ. Chẳng qua đến lúc đó việc Nguyệt Long đi theo ai đã không còn là chuyện mà bạn nhỏ Mặc Tích cần phải quan tâm nữa.

Sau khi tiễn đám người Long Ân rời đi, trong lòng Tề Hoan vẫn có chút nghi hoặc, tuy con trai đã dùng công phu sư tử ngoạm đòi rất nhiều thứ, thoạt nhìn rất không khách khí với cả hai tộc, nhưng nhìn thái độ của Mặc Dạ có vẻ nghiêng về phía Long Ân hơn.

“Hắc Long tộc có vấn đề gì sao?” Xem con trai ôm tiểu Nguyệt Long ra sân tàn phá hoa cỏ, Tề Hoan ngồi bên cạnh Mặc Dạ nói chuyện.

“Sau lưng Hắc Long tộc còn có một thần tướng.” Thần tướng kia chắc chắn không phải Tề Hoan rồi, còn có thể là kẻ nào đây? Nếu là tên Lô La thiếu chút nữa bị Tề Hoan đánh cho tàn phế kia thì không thể nào, chỉ còn lại Minh Hỏa và đệ nhất thần tướng, hai người bọn họ đều xem như đối thủ của Mặc Dạ.

Điểm thất bại nhất của Giác Dã chính là mãi không chịu thay đổi, để con hãn lúc xuất hành mang theo vài thiên tướng bên người. Ở Tiên Giới, chỉ có thần tướng mới có thể ra lệnh cho thiên tướng.

“Nói như vậy, có người đang chú ý tới Nguyệt Long? Tìm được nó có thì có ích lợi gì?” Tề Hoan nghi hoặc, nàng không hiểu biết về Nguyệt Long lắm, mà nàng cũng nhìn không ra con rồng đen thui kia có gì xinh đẹp, nhìn còn chẳng đẹp bằng Tiểu Ngân.

Mặc Dạ lắc đầu, Nguyệt Long dù sao cũng xuất thân Long tộc, vì sao nó được sinh ra, hãn cũng không biết.

Hi vọng đến lúc đó Long Ân sẽ cho hãn một câu trả lời thỏa đáng.

Nhưng lại có một tin tức không tính là tốt lành gì, trước kia Mặc Dạ vẫn cho rằng Tiểu Ngân đang ở Long tộc, nhưng Long Ân lại nói hãn chưa từng gặp qua Tiểu Ngân.

Mặc Dạ đã đặc biệt dò xét, Long Ân không hề nói dối. Vậy rốt cuộc Tiểu Ngân đã chạy đến chỗ nào? Lô Thần nói hãn bị Long tộc đuổi giết, vậy những kẻ trong Long tộc đó là đến từ đâu?

Những vấn đề này cứ quanh quẩn trong đầu Mặc Dạ, chỉ là có chút manh mối, đáng tiếc lại không tìm thấy chứng cứ.

Đột nhiên, một tiếng nổ âm âm vang lên, khiến ặt đất dưới chân chấn động mãnh liệt. Hai người đều sững sờ, ngẩng đầu nhìn về phía cột nước trùng thiên trên Vô Nhai Hải. “Có người đến gây chuyện.”

“Sáu thiên tướng, thiên tướng của Tiên giới khi nào lại đồng tâm hiệp lực như vậy?” Sau khi nhìn rõ mây người ở phía xa, Tề Hoan hừ lạnh một tiếng. Thiên tướng của Tiên giới vốn cũng không nhiều lắm, bình thường chỉ thoáng ẩn thoáng hiện, có thể khổng chế vài gã thiên tướng, hẳn là một trong hai người kia đã có người không nhịn nổi nữa rồi.

Đợi hơn ba năm, nên đến rốt cuộc cũng đã đến.

Sáu thiên tướng ở bên cạnh cột nước không ngừng công kích, qua hơn mười trận vẫn không có chút tác dụng gì, ngược lại còn khiến sức lực bản thân bị cạn kiệt. Tác dụng duy nhất của bọn họ chính là thu hút ánh nhìn của mọi người trong Lục đạo tới đây.

Ba ngày sau Tề Hoan mới biết sáu người này là thủ hạ của đệ nhất thần tướng. Từ sau khi đệ nhất thần tướng và Tiêu Ngân đoạn tuyệt quan hệ, thiên tướng dưới trướng hẳn không những giảm mà còn tăng, xem ra đã sớm được bồi dưỡng tốt.

Sau nửa tháng, trong nhà Tề Hoan nghênh đón một vị khách đến từ Ma giới. Hiện tại muôn loài đều đang tề tựu bên bờ Vô Nhai Hải, cũng không ai để ý tới nơi này chính là địa bàn của Tiên giới, cho nên thời điểm Ma Tôn đại nhân xuất hiện trong nhà Tề Hoan cũng không hề kinh động đến quá nhiều người.

Dãy núi Tịch Diệt, Thương mặc hắc y đứng trên đỉnh Tuyết Phong, những bông tuyết hỗn loạn mỗi khi được gió lạnh thổi tới gần hẳn đều bị ngăn cản. Mái tóc dài màu đen giống như một tấm lưới, bay múa trong không trung. Một bóng trắng không biết từ khi nào xuất hiện phía sau, vẻ mặt mang theo nụ cười thản nhiên xen lẫn châm biếm, “Thương, nhớ rõ đã đáp ứng ta chuyện gì không.”

“Chưa quên.” Giọng nói của Thương lạnh đến cực điểm.

“Người nên ra tay rồi.” Chờ đợi ba năm, hẳn đã không nhịn được nữa rồi.

Vốn muốn trong khoảng thời gian này thu thập mấy vật kia, ai ngờ sự tình lại có chút sai lệch so với những gì hẳn dự đoán lúc trước, nhưng điều này không quan trọng, cũng không ảnh hưởng lớn tới kết quả cuối cùng.

Hơn nữa, mọi chuyện đều đang nghiêng về phía hẳn, không phải sao?.

Thương không phải đối thủ của Mặc Dạ, tuy nhiên, trên đời này người hiểu Thương nhất chính là hẳn, muốn đối phó với Thương cũng không phải chuyện dễ dàng đâu.

Mặc Dạ có thể bảo vệ tất cả mọi người sao, nữ nhân tên Tề Hoan kia nhất định sẽ trở thành nhược điểm trí mạng của y.

“Thiên Khuê, sao ngươi lại tới đây?” Vừa đẩy cửa phòng đã thấy Ma tôn Thiên Khuê đứng ở trong sân, hắc khí lượn lờ xung quanh. Sắc trời vốn đang sáng lạn lại bởi vì hắc đến mà trở nên âm u.

“Kiều Xảo bảo ta tới đây giúp ngài.” Tuy trong lòng rất không tình nguyện, nhưng nể mặt Kiều Xảo, Thiên Khuê vẫn miễn cưỡng mở miệng. Hắc không chút hứng thú nào với đất Phong Thiện, loại chuyện Phong thần kia quá mức hư ảo, hắc thà ở Ma giới biến nó thành địa bàn xung vương của mình còn hơn.

“Chỉ có một mình ngươi đến?” Sự xuất hiện của Thiên Khuê có chút ngoài ý muốn, hơn nữa, hắc lại nói là Kiều Xảo bảo hắc tới đây. Khi nào thì Ma Tôn lại trở nên nghe lời như vậy, không ngờ đồ đệ nhà mình cũng có tiềm năng làm thuần thú sư đến thế.

“Nàng đang có thai, không tiện đi xa.” Nói đến đây, sắc mặt Thiên Khuê càng thêm khó coi. Khó khăn lắm mới lừa được nương tử về, kết quả vừa nghe đất Phong Thiện xuất thế, nàng liền bắt đầu lo lắng cho an toàn của sự phụ. Còn dám nói với hắc là phải về Tiên giới để trợ giúp sự phụ nàng.

Giúp cái rắm, tự chăm sóc chính nàng là được rồi, về sau nàng tốt nhất nên ngoan ngoãn ở Ma giới làm Ma hậu. Còn chuyện của Tề Hoan. . . . để hắc tự mình đến xử lý thì tốt hơn. Hắc thừa nhận, từ sau khi cưới vợ, hắc càng ngày càng trở nên nhu nhược, ở bên ngoài hắc vẫn là Ma tôn một tay che trời, nhưng ở bên trong, hắc lại là cừu nhỏ đáng yêu của nương tử.

Haiz, tính tình của nương tử đúng là phải thay đổi, nghĩ tới đây Thiên Khuê nhin không được liêm liêm môi dưới. Nhưng mà, mỗi lần trông thấy Kiều Xảo tức giận, hắc lại có loại cảm giác huyết mạch phun trào, thật khiến cho người ta mê muội. (TNN: tên này giống anh Dạ =)) cuồng ngược =)) nhân tô M trong truyền thuyết, càng bị đánh càng yêu ha ha ha)

Tuy Thiên Khuê không biết Mặc Dạ có cần hắc xen vào hay không, nhưng không lay chuyển được tính khí bướng bỉnh của ái thể, hắc chỉ đành đích thân đi một chuyến.

Nhìn thấy Thiên Khuê, trong mắt Mặc Dạ hiện lên nét cười, thuận tay chỉ vào chiếc ghế bên cạnh, Thiên Khuê không chút khách khí ngồi xuống.

“Tình hình thế nào rồi?”

“Đệ nhất thần tướng hắc là rất nhanh sẽ ra mặt, chẳng qua ta càng lo lắng Minh Hỏa hơn, hắc xem chừng vẫn chưa hết hy vọng.” Có người nhòm ngó nữ nhân của mình, cảm giác này thật tệ.

Đương sự trái lại không có nhiều phản ứng, cũng đã nhiều năm như vậy, con nàng cũng đã sinh xong, sao còn có thể bỏ trốn đi lấy chồng khác chứ, Mặc Dạ hoàn toàn là lo lắng thừa.

“Ta sẽ ở lại đây đến khi mọi việc được xử lý xong.” Không phải Thiên Khuê xem thường Tề Hoan, nữ nhân này tu vi không tệ nhưng vẫn chưa đủ tàn nhẫn, nếu thật sự đánh nhau, nàng dụng phải Minh Hỏa thì người bị

thiệt nhất định sẽ là nàng. Mình ở lại đây, coi như thay Kiều Xảo báo thù. Chuyện của phái Thanh Vân được giải quyết, Kiều Xảo sẽ không ngày đêm nhớ mong Tiên giới nữa.

“Đa tạ, sau này sẽ tặng ngươi mấy nữ quý xinh đẹp.” Mặc Dạ mỉm cười. Trên trán Thiên Khuê nổi gân xanh, lần trước Mặc Dạ lại dám bảo Minh Vương đưa vào trong Ma cung của hắn ba nữ quý xinh đẹp, nếu là trước đây hắn nhất định sẽ vui vẻ nhận, nhưng . . . . Nghĩ đến kinh nghiệm bị thăm lần đó, hắn đúng là đã bị đánh gãy răng mà còn phải nuốt vào trong bụng.

Cái gì cũng chưa làm đã phải nhận hai bạt tai, tất cả đều do tên vô liêm sỉ này châm ngòi ly gián.

Chương 248: Bắt Cóc

Chương 248: Bắt Cóc

Edit: Gà Rù

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Kỳ thật chuyện này cũng không thể trách Mặc Dạ, chẳng phải người ta vẫn thường nói bằng hữu có họa cùng chịu sao? Minh Vương bảo hắn bồi dưỡng mấy nữ quý xinh đẹp bị Tề Hoan phát hiện, âm ỉ thiếu chút nữa thì xảy ra gia biến, vì gia đình yên ổn hài hòa, cũng vì cái mạng nhỏ của mình, Mặc Dạ cắn răng dậm chân đem phiến toái ném tới chỗ Thiên Khuê.

Hành vi này đủ để chứng minh, Mặc Dạ xem Thiên Khuê là bằng hữu thực sự, cho nên đối với hành động nghiêng răng nghiêng lợi của Thiên Khuê, hắn vờ như không hiểu.

Tuy hiện tại tất cả đều sóng yên bể lặng, nhưng Tề Hoan luôn có một loại cảm giác đại chiến sắp tới.

Sự thật chứng minh, dự cảm của nàng lúc nào cũng chuẩn xác.

Sáng sớm rời giường, mở cửa, ngoài cửa có một người quen đang đứng.

Cho dù hai người chỉ mới gặp nhau một lần.

Thấy Tề Hoan, trên khuôn mặt vạn năm không đổi của Thương xuất hiện một tia phức tạp, hắn nhìn chằm chằm Tề Hoan, một lúc lâu sau mới nhàn nhạt mở miệng, “Ta tới tìm Quý Tiên.”

Nam nhân này toàn thân toát ra vẻ lạnh lùng, ngữ khí bình thản cũng không thể che hết sát khí trong đó, Tề Hoan không hề cho rằng hắn tới tìm Mặc Dạ là để uống trà. Hóa ra, Thương chính là đệ nhất thần tướng!

Nghĩ cũng đúng, lúc trước nàng đã biết đệ nhất thần tướng ở tại dãy núi Tịch Diệt, mà nàng cũng gặp hắn ở núi Tịch Diệt.

Tề Hoan không lên tiếng, cứ đứng chặn ở cửa, không vào cũng không ra.

Thương cũng bất động, chỉ đứng nhìn Tề Hoan, trên mặt không vui không buồn.

“Tiểu Hoan.” Mặc Dạ đứng ở trong sân gọi Tề Hoan, Tề Hoan quay đầu, trong mắt có sự lo lắng không hề che giấu, nàng không thích loại diễn biến không thể khống chế này. Hai người bọn họ đã phải chia tách quá lâu, số lần quá nhiều, nếu lại phải tách ra lần nữa, nàng không biết bản thân có còn nhận nãi được hay không.

Tên Thương này thực lực không rõ, nhưng ít nhất Tề Hoan thấy được mình

không phải là đôi thủ của hắn. Hắn chính là đệ nhất thân tướng sao? Sao lại có cảm giác không giống, rốt cuộc không giống ở chỗ nào?

Cuối cùng, Tề Hoan vẫn buông lỏng hai tay đặt trên cửa, xoay người đi vào trong sân. Mặc Dạ đi tới bên cạnh nàng, nhẹ nhàng xoa đầu nàng, “Yên tâm, ta không có việc gì đâu.”

Giữa hai người bọn họ không cần ngôn ngữ, chỉ một ánh mắt hắn cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng nàng. Nam nhân như vậy, nàng biết rõ đời này chỉ có một, cho nên bất kể thế nào cũng phải nắm thật chặt.

Mặc Dạ và Thương đi rồi, trong sân khôi phục sự yên tĩnh. Nếu không phải nam chủ nhân không có đây thì Tề Hoan thậm chí sẽ cảm thấy Thương căn bản chưa từng tới nơi này.

Đất Phong Thiện. . . . . Ngẩng đầu, nhìn về cột nước trùng thiên phía xa, sắc mặt Tề Hoan có chút hốt hoảng.

Sư môn trưởng bối đều bị trấn áp ở đó, đến lúc nào nàng mới thể cứu bọn họ ra?

Sau khi Mặc Dạ rời khỏi, thần kinh Tề Hoan vẫn trong trạng thái căng thẳng. Nàng không tin sự việc sẽ giảm co như thế mãi, Thương kiếm chân Mặc Dạ, kế tiếp sẽ là gì?

Có đôi khi, Tề Hoan thật sự rất ghét loại trực giác chết tiệt này của mình. Hôm nay, trên Vô Nhai Hải không bóng mặt trời, cơn giông kéo tới mang theo sấm sét vang dội, trên Tiên giới đã nhiều năm chưa có loại thời tiết biến hóa thế này. Ai cũng không hiểu rõ, chỉ hiểu rõ một điều, hôm nay sẽ có đại sự phát sinh.

Hoặc là trời long đất lở, thiên băng địa liệt, hoặc là thay đổi triều đại, hoặc là cái gì cũng không phát sinh.

Đại khái đến buổi trưa, mấy trăm tên tiên nhân tu vi bát trùng thiên trở lên, thân tướng trở xuống bao vây quanh sân nhà Tề Hoan. Đứng ở trong sân nhìn ra phía ngoài, đập vào mắt là khuôn mặt già nua nhăn nheo như quả hạch đào của vị đại trưởng lão hội Tông lão, đúng là xúi quẩy!

“Tề Hoan, ngươi làm trái Tiên Đạo, đảo loạn trật tự Lục đạo. Tông lão hội ta thay mặt cho toàn Tiên giới trục xuất ngươi.” Từng câu từng chữ âm vang, trịch địa hữu thanh (*nói năng có khí phách), thể hiện nhiệt huyết sôi trào của hắn, đáng tiếc người nghe lại không có bất kỳ biểu cảm nào.

Đã sớm biết Tông lão hội sẽ không chịu yên như thế, nhưng không ngờ lại chọn lúc này để tới gây khó dễ, chắc là đã ủ mưu từ lâu rồi. Chỉ đối phó với một mình nàng, vậy mà lại điều động nhiều tiên nhân đến đây bày trận như vậy, là sợ nàng bỏ trốn, hay sợ nàng phá hỏng chuyện của bọn họ?

“Muốn giết ta, ngươi có thể động thủ thử xem.” Trong lúc nói chuyện, ánh mắt Tề Hoan vẫn nhìn tòa nhà khác cách đó không xa trong tiểu viện. Đám người Thiên Lô đều ở chỗ đó, Thiên Khuê cũng ở bên đó. Dù như vậy, nàng vẫn lo lắng như trước.

“Hừ, yên tâm đi, chúng ta tạm thời sẽ không giết ngươi, nhưng ngươi phải ngoan ngoãn ở lại đây một thời gian, đợi đến thời điểm thích hợp, thân tướng đại nhân sẽ đích thân trục xuất ngươi.” Đại trưởng lão nói hết câu, những tiên nhân liên thủ lại, xung quanh sân đã sớm bố trí tốt Tuyệt Sát Kiếm Trận.

Trận pháp có lực công kích đứng hàng thứ nhất trong Tiên giới, hơn nữa lại do hơn trăm vị tiên nhân có tu vi uyên thâm đồng thời bố trí, cho dù Tề Hoan không chết cũng phải bị lột một lớp da.

Đại trưởng lão vừa lòng gật đầu, khuôn mặt rạng rỡ như hoa cúc nở rộ.

Sau khi Tề Hoan tiến vào trong trận pháp, trong viện mà Thiên Lô đang ở xuất hiện hai người. Một người đánh lạc hướng Thiên Khuê, người còn lại đã thương Thiên Lô, mang Mặc Tích đi.

“Ngươi chính là đệ nhất thân tướng?” Bị người khác bắt, Mặc Tích cũng không lộ ra vẻ sợ hãi đúng với tuổi của mình. Kỳ thật, người này thoạt nhìn có vẻ rất vô hại, gương mặt hẳn so với lão già nhà mình còn đẹp hơn, chỉ có tên tuổi là hơi dọa người chút thôi.

“Sao ngươi biết?” Nam tử nhượng mảy, đứng trên một chiếc ngân bàn, ở trong không trung bay nhanh về phía trước, áo bào trắng như tuyết, vạt áo nhẹ nhàng tung bay theo gió.

“Có thể mời Minh Hỏa thân tướng, trừ ngươi ra còn ai nữa chứ?” Bạn nhỏ Mặc Tích bĩu môi, thân thể nó tuy nhỏ bé, nhưng không có nghĩa là não nó không dùng được.

“Còn mẹ ngươi nữa. Nếu không có cha ngươi, người cưới mẹ ngươi chính là hắn.” Trên đời này, người có chấp niệm hắn đã từng gặp không ít, nhưng lại chưa từng gặp qua người nào có chấp niệm sâu đến thế.

Hơn mười vạn năm mà vẫn nhớ mãi không quên, hẳn thật sự bội phục Minh Hỏa. Không có quyền lợi, không có khả năng theo đuổi, cho dù nữ nhân kia thành thân sinh con, hắn vẫn như trước không buông tay. Nếu cái chấp niệm này đặt ở việc tranh chấp với mình, thì e rằng ai thắng ai thua cũng khó nói.

“Bại tướng dưới tay cha, cho dù hắn có phải chịu giày vò, mẹ ta cũng chường mắt.” Bạn nhỏ Mặc Tích bị hắn kẹp dưới nách hừ một tiếng, tuy không thích lão già nhà mình chút nào, nhưng trên đời này cũng chỉ có lão mới xứng làm cha mình, những kẻ khác, ai cũng không đủ tư cách.

“Không hỏi xem ta bắt ngươi làm gì sao?”

“Cần hỏi sao, cha ta nói, để mở ra đất Phong Thiện cần phải có đủ sáu khối thiên bi, ngươi là vì thiên bi trên người ta mà tới.” Người cũng đã bị bắt, chứng tỏ đệ nhất thân tướng biết rõ thiên bi đang ở trên người nó, Mặc Tích cũng không cần phải giấu giếm nữa. Một thân tu vi này của nó ngoại trừ bẩm sinh còn nhờ ảnh hưởng của bốn Phật tự bay ra từ thiên bi. Bốn Phật tự kia còn có thể luyện hóa, nhưng tuổi của nó quá nhỏ, tu vi chưa đủ để luyện hóa bốn chữ kia.

Nếu người này thật sự muốn lấy, nói không chừng sẽ thật sự thành công.
“Ha ha, người thông minh lắm. Nói vậy, chắc người cũng biết mình sắp phải đối mặt với cái gì rồi.” Từ trên nhìn xuống đứa bé mặt còn búng ra sữa này, đệ nhất thần tướng hơi tiếc hận. Nếu không phải có liên quan tới đất Phong Thiện thì nó đúng là đối tượng thừa kế hoàn hảo.
“Biết.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn quá mức bình tĩnh khiến đệ nhất thần tướng nhìn mà không khỏi cau mày, hẳn rất không thích tiểu hài tử lộ ra vẻ mặt không hợp với tuổi này, làm cho người ta cảm thấy rất quỷ dị.

Nếu như nó lớn lên, đối với một số người mà nói, nhất định sẽ là một tai họa.

“Người không khóc sao?”

“Nêu cha mẹ ta có ở đây, ta sẽ khóc.” Bọn nhỏ Mặc Tích mỉm cười, không có người xem cổ động, khóc cho ai nhìn? Nó mới không thém lãng phí nước mắt của mình đâu.

Đứa nhỏ này đúng là yêu nghiệt, trong lòng đệ nhất thần tướng có vài phần kiêng dè. Sau khi sự tình xong xuôi, việc đầu tiên phải làm là giết nó đi, đứa nhỏ này tuyệt đối không thể lưu lại.

Tề Hoan hoàn toàn không biết rốt cuộc mình đã bị nhốt trong trận pháp bao lâu, bởi vì mỗi thời mỗi khắc đều có hàng trăm mũi kiếm mãnh liệt tấn công về phía nàng, nàng né tránh còn không kịp, sao có thời gian mà suy nghĩ. Tuy kiếm trận này có phần đáng ghét, nhưng nếu người bị nhốt trong này là một vị kiếm tu có tu vi cao thâm thì chắc sẽ vui như bắt được vàng.

Ngay cả một người bình thường như nàng ở trong kiếm trận này một thời gian cũng có thể mơ hồ ngộ ra một chút kiếm ý, đáng tiếc, nàng không có hứng thú với việc dùng kiếm.

Nàng chỉ muốn biết, rốt cuộc phải làm sao mới có thể đi ra. Có thể nhìn ra được người bày trận vô cùng hiểu nàng.

Lực phát ra ước chừng rất thích hợp.

Nàng không cách nào phá trận, trận pháp này cũng không thể tạo ra thương tổn thực sự đối với nàng, điều kiện tiên quyết là nàng phải tập trung tinh thần né tránh mới được.

Sau khi bố trí trận pháp xong, hơn một trăm tên tiên nhân kia vẫn ngồi xếp bằng ở xung quanh đại trận. Kiếm trận này phải thường xuyên có người bảo vệ, hơn nữa, thực lực của Tề Hoan phóng ở trên đó, muốn thực sự vây hãm được một thần tướng thì người bày trận không thể rời đi, trừ phi người bố trí trận pháp cũng là một thần tướng mới được.

Tề Hoan rảnh rỗi không có việc gì bèn dùng hai đạo lôi trụ công kích vào trong đại trận, nếu không phải bọn họ mang theo nhiều người, chỉ sợ trận pháp lúc này đã sớm bị phá.

Cầm cự được bốn ngày, Tề Hoan trong đại trận vẫn sinh long hoạt hổ như

trước, trên bầu trời thỉnh thoảng vẫn truyền tới vài đạo lôi trụ kinh hoàng tấn công đại trận, cũng may là bọn họ vẫn có thể chống đỡ được.

Đến cả Đại trưởng lão của Tông lão hội cũng cảm thấy kinh sợ, may thay, ở bên trong trận pháp Tề Hoan chỉ có thể miễn cưỡng triệu hoán vài đạo lôi trụ, mà không cách nào triệu hoán Lôi Thần tháp, bằng không bọn họ có đông bao nhiêu cũng không đủ đánh kẽ răng nàng.

Cho dù là lôi trụ, Tề Hoan dùng cũng có vài phần miễn cưỡng. Tuy lực lôi điện trong cơ thể nàng tự nhiên tạo ra, nhưng cần phải có thời gian. Trong bốn ngày này nàng không ngừng tiêu hao, căn bản không có thời gian nghỉ ngơi khôi phục, cho nên lực lôi điện trong cơ thể càng ngày càng ít, ngay cả lôi điện triệu hồi được cũng chỉ phát ra một cách gượng gượng.

Trong lúc mấy tiên nhân đang thủ trận, Đại trưởng lão Tông lão hội đi tới tiểu viện bên cạnh một chuyên.

Ở đó, Thiên Lôi và Thuần Vũ thương tích đầy mình, chỉ còn hơi thở thoi thóp, xem chừng cũng không cầm cự được bao lâu nữa.

Đại trưởng lão không buồn liếc mắt nhìn Thuần Vũ, trực tiếp mang Thiên Lôi ra khỏi viện. Lần trước, Tề Hoan phá hỏng hình nhân của lão, hiện tại vừa vặn có một thân xác thiên tướng thực lực không tệ ở đây, sao lão có thể dễ dàng bỏ qua chứ.

Trong lúc Đại trưởng lão khoa tay múa chân trên người Thiên Lôi, muốn biến hắn thành hình nhân, phía sau lão đột nhiên xuất hiện một người.

“Đại trưởng lão, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng có động vào hắn.”

“Minh Hỏa đại nhân? Đại nhân không phải đi đối phó Ma Tôn sao, đệ nhất thần tướng đại nhân nói. . . . .”

Đại trưởng lão còn chưa nói xong đã bị nụ cười lạnh lẽo của Minh Hỏa dọa cho ngậm miệng, “Đừng có lôi đệ nhất thần tướng ra uy hiếp ta, cút.”

Tính tình Minh Hỏa cũng chẳng tốt lành gì, Đại trưởng lão rùng mình một cái, gượng gượng nặn ra một nụ cười, mang theo Thiên Lôi định chạy đi, nhưng không đợi lão ra đến bên ngoài, bàn tay mang theo Thiên Lôi của lão đã lìa khỏi người.

“Ta đã nói, ngươi tốt nhất đừng động đến hắn.”

Chương 249: Đi Theo Hấn

Chương 249: Đi Theo Hấn

Edit: Gà Rù

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Người. . . . .” Trên người thiếu đi một bàn tay, mặc dù đối với tiên nhân chẳng phải chuyện to tát gì, mọc ra chỉ là chuyện trong nháy mắt. Thế nhưng đây là vấn đề mặt mũi, Đại trưởng lão chưa từng phải chịu loại khuất nhục này.

Nhưng kẻ trước mắt không phải là người lão có thể chống lại, cho dù lão có đến tìm đệ nhất thần tướng để xin giúp đỡ đi chẳng nữa.

Tuy không cam lòng nhưng Đại trưởng lão vẫn phải từ bỏ ý định mang Thiên Lô đi. Lại không dám lộ ra chút bất mãn nào, cúi chào Minh Hỏa, rồi xoay người rời khỏi.

Minh Hỏa cúi đầu nhìn Thiên Lô, tùy tay phóng ra một đạo pháp quyết, sau một lúc, Thiên Lô mê mang mở to mắt. Trông thấy Minh Hỏa trước mặt, đồng tử lập tức co lại thành cây kim.

Những năm này, tuy hấn chưa từng hiện thân tại Tiên giới, nhưng địa vị hiện giờ của Minh Hỏa hấn đã từng nghe qua. Từ khi Tề Hoan gặp chuyện không may, Minh Hỏa giống như một kẻ điên chém giết khắp nơi trên Tiên giới, mạo phạm Ma tộc, trong những năm gần đây, hấn thế nhưng lại có thể đột phá đến cảnh giới thần tướng. Hấn tọa trấn Tiên giới, không người nào dám động chạm tới hấn.

Tuy tu vi của Thiên Lô tăng lên nhiều, nhưng so với Minh Hỏa thì còn kém xa. Nếu có Lô Thần ở đây, hai người liều mạng còn có thể ngang ngửa, nhưng một mình hấn thì. . . . .

“Đã lâu không gặp.” Minh Hỏa không lộ ra địch ý với Thiên Lô, nhưng cũng không xem là hữu hảo. Trước đây, quan hệ của bọn họ cũng chỉ dừng lại ở mức quen biết sơ sơ, hấn không chủ động ra tay, Thiên Lô đã thấy cảm tạ trời đất lắm rồi.

“Người muốn thế nào?” Những người này rõ ràng muốn đối phó Tề Hoan và Mặc Dạ, trong lòng Thiên Lô hiểu rõ. Minh Hỏa xuất hiện ở đây, hiển nhiên không phải chuyện tốt đẹp gì.

“Yên tâm, ta không có hứng thú với người.” Cứu hấn, chẳng qua chỉ là tiện tay mà thôi.

Thiên Lôì nhìn chăm chăm Minh Hỏa một hồi lâu, cuối cùng thở dài, “Người vẫn chưa hết hi vọng sao?” Đã nhiều năm như vậy, chấp nhất trong mắt hắn chẳng những không giảm mà ngược lại càng thêm sâu đậm.

“Vì sao ta phải hết hi vọng?” Minh Hỏa hừ lạnh, không hề để ý tới Thiên Lôì, trực tiếp đi về phía kiếm trận cách đó không xa.

Thấy Minh Hỏa tới, các tiên nhân đang không chế đại trận lập tức đứng dậy, tất tắp khom mình hành lễ với Minh Hỏa. “Thế nào?”

“Thần tướng đại nhân, công kích của nàng đã yếu đi rất nhiều.”

“Ừm.” Minh Hỏa vừa lòng gật đầu. Tề Hoan ở trong trận chắc đang cho rằng bọn họ bố trí kiếm trận này là để vây hãm nàng, kỳ thật, hắn làm vậy chỉ để cho Tề Hoan tiêu hao thể lực quá độ, đến khi mang nàng đi đỡ lãng phí thời gian.

Không phải hắn không đấu lại Tề Hoan, chỉ là hắn không muốn nàng phải chịu thương tổn. Nếu đánh nhau thật, Tề Hoan chắc chắn sẽ phải chịu thiệt trên tay hắn.

Suy cho cùng, một thân tu vi của hắn là đạt được từ giết chóc, còn tu vi của Tề Hoan là do kỳ ngộ của nàng.

Minh Hỏa suy đoán rất đúng, Tề Hoan hiện tại chỉ còn khí lực để né tránh kiếm ý thôi. Lực lôi điện trong cơ thể khôi phục quá chậm, hơn nữa nàng phát ra ít nhất trên trăm đạo lôi trụ vậy mà đến giờ vẫn chưa thể phá trận, nàng cũng có chút thất vọng rồi.

Đột nhiên, Tề Hoan phát hiện số kiếm ý mới vừa rồi còn đuổi theo đâm chém mình toàn bộ biến mất, Tề Hoan đứng tại nguyên chỗ không dám lộn xộn, sợ có cạm bẫy gì.

“Tiểu Hoan, khí sắc của nàng thoát nhìn không tệ.” Giọng nói đột nhiên xuất hiện sau lưng khiến thân thể nàng cứng đờ, Minh Hỏa, hắn đúng là âm hồn bất tán mà.

Nói vậy, tình cảnh hiện giờ của nàng là do hắn ban tặng rồi.

“Người muốn làm gì?”

“Lần trước muốn mời nàng đến làm khách, đáng tiếc trên đường bị người ta xen ngang, hiện tại vừa vặn là thời điểm thích hợp, Tiểu Hoan cảm thấy thế nào?” Minh Hỏa cười nói, dáng vẻ rất vô hại.

Tề Hoan quay đầu, nhìn dung nhan tuấn mỹ gần trong gang tấc kia, chậm rãi gật đầu, loại tình huống này không phải do nàng quyết định. Đột nhiên, Tề Hoan giống như nhớ tới điều gì, vội ngừng đầu.

“Con của ta đâu?”

Minh Hỏa sững sốt một chút, trong mắt hiện lên vẻ cay đắng, nhưng rất nhanh được che giấu đi, “Không biết, lúc ta đến chỉ gặp Thiên Lôì thôi.”

“Vậy còn ai từng tới đây nữa?” Tề Hoan ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Minh Hỏa, chắc chắn là hắn biết chuyện gì xảy ra.

“Đệ nhất thần tướng.”

Thân mình Tề Hoan hơi chao đảo, nàng thế nào cũng không ngờ đệ nhất thần tướng sẽ bắt Mặc Tích đi. Thế nhưng, nếu đệ nhất thần tướng tới đây vậy Thiên Khuê đi đâu rồi? Hắn không phải vẫn luôn theo sát bên cạnh con nàng sao?

“Yên tâm, Thiên Lôì còn sống. Hiện tại, đã có thể đi cùng với ta chưa?”

Tựa hồ nhìn ra nàng đang chân chừ, Minh Hỏa chột mở miệng nói.

Tề Hoan nhìn hắn một cái, không lên tiếng. Trước mắt, nàng không đối phó được với Minh Hỏa, hơn nữa xung quanh còn có nhiều người bao vây như vậy. Đi cùng với Minh Hỏa, xem chừng là lựa chọn duy nhất lúc này.

“Không được làm hại bọn họ.”

“Yên tâm, ta không muốn khiến nàng hận ta.”

Rốt cục, Tề Hoan vẫn đi theo Minh Hỏa. Tuy nhiên, nơi mà họ đến không phải chỗ Minh Hỏa vẫn ở, mà là đến một cung điện vô cùng xa hoa, Minh Hỏa Thần Điện.

Minh Hỏa Thần Điện được xây dựng trong dãy núi Vạn Tang kéo dài qua Tiên giới, tại đây có vô số linh thú sinh trưởng, nghe nói phía dưới vùng núi này có mộ phần Tổ Long, cũng không biết thật giả ra sao, nhưng trận pháp ở đây thật sự quá mức bá đạo.

Tề Hoan đi theo sau lưng Minh Hỏa, bước qua lớp lớp liên hoàn trận, trong lòng đột nhiên có chút hồi hận.

Trong đầu nàng luôn tồn tại ý định chạy trốn, thế nhưng trước mắt, nàng đi vào rồi còn có thể đi ra sao?

Không biết đi qua bao nhiêu đại trận, rốt cục, trước mặt hai người xuất hiện một tòa cung điện, cả tòa điện đỏ rực như lửa khiến cho người xem tâm sinh áp lực, hơi thở nóng bức đập vào mặt, Tề Hoan bất giác nhíu mày.

Minh Hỏa thấy vậy đưa cho Tề Hoan một viên trân châu màu thủy lam, Tề Hoan khó hiểu nhìn Minh Hỏa, không hề đưa tay nhận lấy.

“Hàn Diễn Châu.”

Tề Hoan nhướn mày, nếu nàng đoán không nhầm, thứ này hình như là thần khí. Nhưng cụ thể có tác dụng gì thì nàng không biết, chỉ nghe nói thứ này ở trong tay Minh Hỏa.

“Không phải nàng sợ nóng sao?”

Tề Hoan im lặng, rốt cuộc vẫn nhận lấy Hàn Diễn châu, vừa mới đặt vào trong tay, khí tức mát lạnh lập tức bao hộ xung quanh người nàng, đem không khí nóng bức ngăn cách ở bên ngoài. Nếu như người ngoài biết được loại thần khí này chỉ dùng để giải nhiệt, không biết bọn họ sẽ có cảm tưởng gì nữa.

“Ở đây không có người khác à?” Sau khi vào trong tòa cung điện xa hoa này, Tề Hoan mới phát hiện, ở đây vậy mà không có hơi thở của bất kì kẻ nào, nhin không được mở miệng hỏi.

“Nàng nói xem?” Minh Hỏa cười mà như không cười. Hắn vẫn luôn chờ

đợi cơ hội này, khó khăn lắm mới được ở cùng một chỗ với nàng, sao có thể cho phép người khác tới quấy rầy.

“Người thật đúng là dụng tâm lương khổ.” Tề Hoan mở miệng châm chọc.

“Tiêu Hoan, đây là cơ hội cuối cùng của ta, không phải sao!” Minh Hỏa cũng không vì ngữ khí châm chọc rõ ràng của Tề Hoan mà nổi giận, vẫn duy trì nụ cười như trước.

“Người sẽ không bao giờ có cơ hội.”

“Không sao, ta không dám hy vọng xa vời nàng sẽ cho ta cơ hội, nhưng mà cơ hội thì luôn do con người tạo ra, ta chỉ muốn cho bản thân một cơ hội thôi.” Lúc trước, nàng chết, còn hắn sống sót, khi đó trong lòng hắn không có bất kỳ tín niệm nào, rất nhiều lần muốn tìm đến cái chết để quên đi tất cả, vì cái gì nàng lại không để Thanh Long giết hắn đi?

Chương 250: Nhập Ma

Chương 250: Nhập Ma

Edit: Gà Rù

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Đến khi lại nghe thấy tên của nàng, biết tin nàng vẫn còn sống, tâm trạng hắn lúc đó hiem ai có thể hiểu được. Ngay cả bản thân Minh Hỏa cũng không hiểu được, tình cảm đối với Tề Hoan rốt cuộc là yêu, là áy náy, hay còn là thứ gì khác?

Bởi vì khi hai người gặp nhau chỉ là một cuộc giao dịch, cái tình cảm Tề Hoan từng trải qua mười tám năm trước đó đều do hắn dốc sức tạo ra, đem Tề Hoan ép buộc đi tới thế giới này, lúc ấy hắn căn bản không hề nghĩ tới điều này sẽ tạo thành ảnh hưởng gì cho Tề Hoan.

Nhìn từ góc độ của thân tiên, Tề Hoan chỉ là một con kiến, hắn sao có thể nảy sinh tình cảm chân chính với con kiến này?

Hắn ở Tiên giới, mau chóng quên mất hạ giới còn có một Tề Hoan, chỉ là ngẫu nhiên trong lòng sẽ hiện lên một bóng dáng mơ hồ. Thời điểm Tề Hoan phi thăng đến Tiên giới, lần đầu tiên nhìn thấy nàng hắn rất kinh ngạc. Thật không ngờ nàng có thể nhanh chóng phi thăng như vậy, hơn nữa, tính cách so với nữ hài hắn từng biết khác biệt rất nhiều.

Tề Hoan đứng trước mặt hắn giống như một con thú nhỏ ngang ngược, đầu đá lung tung, lại khiến cho trong lòng người xem mềm mại. Hắn thích Tề Hoan xinh đẹp lại mang theo vài phần dã man này, thích nhìn dáng vẻ rõ ràng rất sợ hắn lại không thể không ngoan ngoãn nghe lời của nàng.

Hắn thích Tề Hoan, hơn nữa cho rằng Tề Hoan cũng sẽ thích hắn, dù sao, bọn họ cũng đã từng “yêu nhau”. Nhưng sau này hắn mới phát hiện bản thân sai rồi, sở dĩ Tề Hoan mà hắn thích thay đổi đều vì một nam nhân khác dung túng nuông chiều nàng.

Sự bá đạo tùy hứng, thích đầu đá lung tung của Tề Hoan đều do nam nhân này một tay bồi dưỡng, nàng gây phiền toái, nam nhân kia sẽ tìm đủ mọi cách để xử lý giúp nàng, tính tình ngang ngược của nàng là do nam nhân kia một mực chiều chuộng mà thành, vị trí trong lòng Tề Hoan cũng chỉ có duy nhất nam nhân kia.

Hắn đã chậm.

Tuy rằng cho đến nay hắn vẫn không muốn thừa nhận, thế nhưng, đây hoàn

toàn là sự thật.

Cứ như vậy, Tề Hoan bắt đầu bị giam lỏng, kỳ thật ngoại trừ mỗi ngày phải gặp mặt Minh Hỏa ra, cuộc sống ở đây cũng coi như thoải mái. Nhưng Tề Hoan vẫn luôn lo lắng cho con trai bảo bối nhà mình, tiểu tử kia bị đệ nhất thần tướng mang đi, sống chết không rõ, người làm mẹ như nàng có thể ngồi yên mới là lạ.

Khiến Tề Hoan thấy kỳ quái nhất chính là Minh Hỏa, hiện tại Tiên giới gió nổi mây vần, vậy mà Minh Hỏa vẫn cứ thờ ơ. Chẳng lẽ hẳn thật sự cho rằng đệ nhất thần tướng thành công rồi sẽ bỏ qua cho hắn sao? Hoặc là, hẳn đang có âm mưu gì khác?

Thử qua mấy lần nhưng Tề Hoan vẫn không thể đột phá vô số liên hoàn trận pháp bên ngoài Minh Hỏa Thần Điện, mỗi lần rơi vào trận pháp đều bị Minh Hỏa mang ra ngoài, Tề Hoan hận đến nghiến răng.

“Tiểu Hoan, biết rõ ra không được, sao cứ còn muốn thử?” Lần thứ bảy rơi vào trong liên hoàn trận, bị Minh Hỏa phát hiện, Tề Hoan nhìn không được nghiến răng nghiến lợi. Nhưng tốt xấu cũng đã thử nhiều lần như vậy, đối với những trận pháp này nàng cũng đã hiểu được phần nào.

Đồng thời, nàng cũng hiểu rõ, muốn ra khỏi nơi này, nếu không có người cản trở thì ít nhất cũng phải mất một trăm tám mươi năm, cái này đòi hỏi linh ngộ của nàng đối với trận pháp phải đạt đến một trình độ nhất định thì mới có thể làm được.

Khi đó, không biết cái mạng nhỏ của con trai bảo bối nhà nàng còn lại mấy phần đây.

“Minh Hỏa, rốt cuộc ngươi muốn gì?” Tề Hoan cố nén tâm trạng ngày càng trở nên nóng nảy của mình, kiên nhẫn nhìn hắn, ôn tồn nói chuyện.

“Sống ở đây với ta.” Minh Hỏa vẫn mỉm cười như cũ, trong mắt phượng hẹp dài lóe ra một chút âm đạm không rõ ràng.

“Ngươi định giam ta bao lâu?”

“Tiểu Hoan, ta chỉ là mời nàng đến làm khách, chữ “giam” này ta đảm đương không nổi.”

“Ta muốn đánh ngươi.” Huơ huơ nắm đấm, cuối cùng vẫn không thể đánh vào khuôn mặt đang tươi cười khiến người ta khó chịu kia.

Trong những ngày Tề Hoan bị giam giữ, không riêng gì Tiên giới, ngay cả Lục Đạo cũng bắt đầu đại loạn. Ma Tôn Thiên Khuê từ Tiên giới chạt vật trở về Ma giới, tập kết ma quân chuẩn bị tấn công Tiên giới, Minh Vương không biết từ lúc nào cũng liên thủ với Ma Tôn, tựa hồ có loại ý tứ nhất định phải tiêu diệt Tiên giới.

Quan trọng nhất là, đệ nhất thần tướng chưa ai từng gặp cuối cùng đã lộ diện ở Tiên giới, mang theo Tông Lão hội và Hắc Long tộc. Mấy ngàn tiên nhân vây quanh bờ Vô Nhai Hải, ngoại trừ đệ nhất thần tướng ra, bất luận người nào cũng không được đến gần đất Phong Thiện.

Trên dãy núi Tịch Diệt, vẫn là tuyết sơn trắng xóa không thấy điểm cuối, Mặc Dạ đứng giữa không trung, trong lòng tuy rất nôn nóng nhưng ngoài mặt không hề lộ bất kỳ cảm xúc nào.

Hắn bị Thương giữ chân không cách nào thoát được, tuy Thương không phải đối thủ của hắn, nhưng trong lúc nhất thời hắn không thể làm gì Thương. Không biết vì sao, Thương tiêu hao nhiều linh lực như thế vậy mà không có chút mệt mỏi nào.

“Lòng ngươi đang rối loạn.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Thương truyền đến từ phía đối diện Mặc Dạ, hắn nghiêm túc nhìn Mặc Dạ, máu tươi trên cánh tay phải theo ngón tay từng giọt từng giọt rơi trên nền tuyết, tuyết trắng rất nhanh đã bị nhuộm thành một mảnh đỏ tươi.

“Ngươi nói nhầm nhiều quá.” Sắc mặt Mặc Dạ có vài phần tái nhợt, vì đối phó với hắn, Thương đặc biệt dẫn hắn tới dãy núi Tịch Diệt, tại đây linh khí tinh thuần dị thường, không có chút oán khí nào để hắn hấp thu, đây là cách rất hay để đối phó hắn.

Đáng tiếc, Thương vẫn chưa thực sự hiểu rõ hắn, trên đời này, số người biết Quỷ Tiên thực ra có bản thể chỉ có mình Minh Vương và Tề Hoan. Thân thể kia là phụ thân lưu lại cho hắn, cương thi, bất tử bất diệt.

“Ta rất hâm mộ ngươi, ở cùng một chỗ với Tề Hoan thật sự rất vui.” Tuy chỉ ở cùng Tề Hoan một thời gian ngắn nhưng không thể phủ nhận, nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên hắn nảy sinh hứng thú với một nữ nhân, nữ nhân đó chính là Tề Hoan.

Đáng tiếc, hắn chỉ có thể nhìn, chỉ có thể nhớ mà cái gì cũng không thể làm. Ở trên núi Tịch Diệt, hắn có thể biết được tất cả mọi chuyện xảy ra trong Tiên giới, hắn cũng biết thần tướng Minh Hỏa thích Tề Hoan, tuy hành động của Minh Hỏa rất ngu ngốc nhưng lại khiến hắn cực kì hâm mộ.

Trong đôi mắt đỏ của Mặc Dạ không có bất kỳ cảm xúc nào, lại có kẻ yêu mến nữ nhân của hắn, chuyện này chẳng có gì đáng kiêu ngạo cả. Tuy nhiên, đợi sau khi sự tình giải quyết xong xuôi, hắn nhất định phải bắt nung tử kiếm điểm một chút, vì có gì mà đột nhiên lại kéo thêm một tên tình địch cho hắn.

“Ta cũng không muốn đối địch với ngươi, đáng tiếc.” Đáng tiếc, có đôi khi hắn cũng thân bất do kỷ. Máu trên tay chậm rãi ngưng tụ thành một thanh trường kiếm, mũi kiếm chỉ vào Mặc Dạ, “Ta rất muốn biết ngươi mạnh đến cỡ nào.”

Dần dần mất đi tính nhân nại, Mặc Dạ cũng không định lãng phí thêm thời gian với hắn, rốt cục không nung tay nữa. Cảm xúc tàn khốc bạo ngược lạnh như băng từ đồng tử màu đỏ từng chút lóe lên, sương mù bao quanh thân thể hắn cuộn cuộn dâng trào giống như nước sôi, tiếng kêu la bén nhọn chói tai giống như ma chướng không ngừng truyền đến.

Một thân thể từ trên không rơi bịch vào trong tuyết, tạo thành một hố tuyết

sâu, đó là thân thể Mặc Dạ. Vốn sau khi thân thể hấn ngưng kết thì không cần dùng đến khối nhiệm thể này nữa.

Hấn lưu lại thân thể này không phải vì tưởng niệm phụ thân giống như Minh Vương suy đoán.

Trên thực tế, những năm nay hấn chưa bao giờ nghĩ tới ông ta. Lý do thực sự là, hấn sợ nếu mình dùng bản thể xuất hiện, Tề Hoan sẽ chịu không nổi oán khí mạnh mẽ kia, hấn có thể để bản thân chịu Tề Hoan thương tổn, nhưng không thể chấp nhận việc Tề Hoan bị hấn làm lại, dù chỉ một chút cũng không được. Cho nên hấn tình nguyện dùng thân thể này giam hãm chính mình, không hơn.

Sau khi toàn bộ oán khí được phóng thích, bởi vì oán khí quá mức kinh khủng nên toàn bộ Tiên Giới đều chìm vào hỗn loạn, Lôi Thần tháp vốn đứng sừng sững bên bờ Vô Nhai Hải không ngừng lay động, giống như sắp bay mất.

Mảnh đất Phong Thiện vốn bị một khối Thiên Bi trấn trụ một góc nay đã bắt đầu “giãy dụa”.

Mà lúc này, người cảm thụ sâu sắc nhất chính là Thương. Hấn đã cố gắng đánh giá cao Mặc Dạ, nhưng giờ mới phát hiện bản thân mình vẫn đánh giá y quá thấp. Oán khí vừa ra, tiên khí toàn thân hấn đều bị áp chế chặt chẽ, vừa rồi ở trên núi Tịch Diệt hấn như cá gặp nước, nhưng giờ lại giống như bị quăng lên bờ.

Không riêng gì uy áp khủng bố kia, quỷ vụ* bao phủ cả dãy núi cũng biến thành vô số tâm ma, chỉ cần sơ ý một chút thôi, hấn có thể sẽ vạn kiếp bất phục.

(quỷ vụ: có thể hiểu nôm na là sương mù ma quỷ màu đen)

Thương không bị ép nát nhưng lại bị rơi vào trong quỷ vụ. Oán khí hóa thành thân thể so với nguyên bản cũng không có gì khác biệt, chỉ là sắc mặt càng thêm tái nhợt. Mặc Dạ rất bình tĩnh nhìn Thương vẻ mặt không đổi đứng cách đó không xa, không hề có ý thừa cơ ra tay giết hấn.

Mặc Dạ không động thủ, Thương cũng không thể giãy giụa thoát khỏi quỷ vụ. Trong lòng hấn có ma, mà Mặc Dạ chẳng qua chỉ là biết thời biết thế (ý là chỉ tiện tay đẩy hấn nhập ma). Tâm ma kia vĩnh viễn không thể cắt đứt được, cho nên, dù tu vi hấn có cao đến đâu cũng không thể làm gì.

Là Thương, hay là đệ nhất thần tướng? Hai người bọn họ, một đen một trắng, vì cái gì hấn phải đứng trong bóng đêm, vì cái gì hấn vĩnh viễn chỉ có thể là một cái bóng?

Hấn không cam lòng, không cam lòng!!

Tiếng gào thét giống như dã thú từ trong miệng Thương truyền ra, bởi vì tâm ma xâm lấn, mặt của hấn trướng đến đỏ bừng, đôi mắt mở to cũng biến thành màu đỏ như máu. Từ tiên nhập ma, thật ra là một chuyện rất đơn giản, chỉ cần có thời cơ mà thôi.

Mặc Dạ nhếch đôi môi mỏng, với pháp lực thông thiên của hắn đương nhiên có thể nhìn thấy chuyện phát sinh bên bờ Vô Nhai Hải ngày ấy. Bất luận là ai, chỉ cần gây hại cho hắn, hắn sẽ làm cho kẻ đó sống không dễ dàng.

Nếu như không có Thương, chắc Mặc Dạ sẽ phải hao tổn không ít công sức, nhưng hiện tại, liền xem dũng khí của đệ nhất thần tướng đi. Hắn có dám hợp thể cùng một con ma để biến thành đệ nhất thần tướng chân chính hay không.

Không buồn để ý tới Thương đang chìm vào tâm ma, Mặc Dạ cuộn lấy thân thể bị hắn ném xuống đất lên, bay về phía bờ Vô Nhai Hải, đi đến đâu ở đó vang lên tiếng kêu khóc hãi hùng, nhưng không có ai dám ra ngăn cản.

Thời điểm Mặc Dạ tới, đệ nhất thần tướng cũng không có mặt ở Vô Nhai Hải, chỉ có Hắc Long tộc và Long tộc đang đánh nhau âm ỉ. Trên bầu trời mấy chục con rồng màu vàng và màu đen hòa lẫn vào nhau, đây đúng là kỳ quan. Tiên giới đã nhiều năm không xuất hiện nhiều rồng như vậy.

Thấy Mặc Dạ xuất hiện, một con tiêu hắc xà gầy yếu đang nằm rạp trên mặt đất từ bờ cát bò lại gần. Mặc Dạ thấy con rắn nhỏ kia, khóe miệng hơi run rẩy, đưa tay cầm nó lên “Mặc Mặc bị bắt đi rồi.” giọng nói non nớt trong trẻo truyền vào trong tai Mặc Dạ, mang theo nồng đậm bất mãn.

Vốn tưởng rằng mang Long tộc tới là có thể cứu được Mặc Mặc, ai ngờ họ vừa tới đây đã xảy ra đánh nhau, ngay đến bóng dáng Mặc Mặc cũng không nhìn thấy, thật quá đáng. Đúng là một đám rồng ngu ngốc, Mặc Mặc nói rất đúng, những con rồng ngu ngốc này không bằng nướng lên ăn, ít nhất còn có thể no bụng, coi như đã làm được một chuyện tốt.

Chương 251: Yếm Long Hạp*

Tiểu Ngọc Nhi *Hạp: Chỗ hai quả núi kẹp dòng sông ở giữa (thường dùng làm tên đất)

Yếm: chán ghét, đáng ghét

Edit: Khuê Loạn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Giữa Hắc Long tộc và Long tộc có mâu thuẫn, Mặc Dạ không muốn nhúng tay vào, có điều trước mắt thời gian gấp gáp, hiển nhiên là bọn họ bên này không đủ người, cho nên, hắn còn phải đi tìm Tiểu Ngân bị mất tích và Tiểu Hồ Ly nữa.

Long Ân nói hắn không phải người đi bắt Tiểu Ngân, Mặc Dạ cũng không thật sự tin tưởng lời hắn nói. Có điều khả năng Long Ân lừa gạt hắn cũng không cao, như vậy, trước hết cứ hỏi xem tộc trưởng Hắc Long tộc sẽ nói như thế nào.

Hai vị tộc trưởng đánh nhau khí thế ngút trời, thân thể Giác Dã đột nhiên bị vây khốn không thể động đậy, Long Ân giơ tay định đâm về phía ngực Giác Dã, lại bị cản lại.

Thân ảnh của Mặc Dạ đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt của hai người, Long Ân miễn cưỡng thu dục vọng mãnh liệt muốn giết Giác Dã về, thu hồi vũ khí.

“Ta hỏi ngươi, Ngân ở đâu?”

“Ngân là ai, ta không biết.” Nghe thấy câu hỏi của Mặc Dạ, ánh mắt Giác Dã có chút lóe lên.

Mặc Dạ nhìn Giác Dã hồi lâu, nhẹ giọng nở nụ cười, xem ra, mấy năm gần đây mình không ra tay, bọn họ đều cho là mình tốt tính hơn rồi. Sau khi

tiếng cười vừa dứt, trong huyết đông chỉ còn lại vẻ lạnh như băng, “Không còn cách nào khác, chờ Hắc Long tộc bị diệt, ta sẽ tự mình đi tìm.” Dứt lời, tay phải của hắn gập lại thành móng vuốt, chụp lấy ngực của Giác Dã.

Giác Dã đã nhận ra hơi thở khiến người ta sợ hãi hoàn toàn không thể sinh ra lòng phản kháng trên người Mặc Dạ, cả người hắn không ngừng run rẩy. Biết rõ Mặc Dạ động sát tâm với hắn, nhưng hắn căn bản không thể nào thoát khỏi đám sương xám của hắn ta, chỉ có thể trơ mắt nhìn cái tay dài kia cắm vào lồng ngực của mình.

Giác Dã nhìn thấy trái tim vẫn còn đập trong tay Mặc Dạ, lại cúi đầu nhìn về phía lồng ngực của mình, thì ra, đó chính là trái tim của mình a.

Long tộc khác với các chủng tộc khác, bọn họ có hai nhược điểm trí mạng, đó là nghịch lân và trái tim.

Nhưng mà vậy chỗ trái tim vẫn là thứ cứng rắn nhất, cho nên đối với Long tộc mà nói, đây cũng không bị coi là nhược điểm, chỉ là những thứ này ở trước mặt vũ lực tuyệt đối đều không tính là gì.

Hành động của Mặc Dạ khiến cho trận chiến giữa hai tộc ngừng lại. Hắc Long tộc là vì mất đi tộc trưởng, Long tộc còn lại thì bị giết mình bởi thủ đoạn tàn nhẫn và thực lực khủng bố của Mặc Dạ.

Đó cũng không phải là một người vợ vắn nào, mà là tộc trưởng Hắc Long tộc, cho dù hắn không phải là người mạnh nhất Hắc Long tộc, thì cũng là cao thủ số một số hai, nhưng dù là như vậy cũng không hề có lực phản kháng khi người ta móc tim của hắn ra. Đây quả thực, chính là chuyện không tưởng.

“Các ngươi muốn cùng chết, hay là muốn nói cho ta biết Ngân ở chỗ nào?” Ánh mắt hắn lạnh như băng quét qua người của Hắc Long tộc, tất cả mọi người đều không nhìn được mà lui về phía hai bước. Lấy thực lực của Mặc Dạ, diệt hết bọn họ tuyệt đối chỉ là nhấc tay mà thôi.

“Ta, ta biết, người gọi là Ngân kia bị đệ nhất Thần Tướng giam cầm ở phía dưới Yếm Long Hạp.” Một gã trưởng lão của Hắc Long tộc rút cuộc không chịu nổi loại áp lực kinh khủng này, đã nói ra tung tích của Tiểu Ngân.

“Yếm Long Hạp?” Tên của vùng đất này nghe có vẻ không phải là chỗ tốt đẹp gì.

“Đó là chỗ chôn xác của Long tộc, dưới vách có cấm chế vô cùng lợi hại, đã đi xuống thì tuyệt đối không thể đi lên được.” Long Ân vội vàng giải thích, sinh mệnh của những con rồng có tu vi không tới cũng không phải là vô hạn, rất nhiều con rồng sau khi già sẽ tự động nhảy xuống Yếm Long Hạp, chờ chấm dứt tính mạng. Chỉ có khi bọn họ chết đi, mới thể đem huyết dịch dung nhập vào Long tộc.

“Nếu như vậy, thì đệ nhất Thần Tướng đi xuống bằng cách nào?” Điều này hiển nhiên không phải một tin tức tốt, sắc mặt Mặc Dạ trầm xuống.

“Đệ nhất Thần Tướng cũng không đi xuống, hẳn dùng một con hồ ly để uy hiếp người kia, khiến người kia tự dùng pháp thuật giam mình lại, nhảy xuống Yếm Long Hạp.” Trưởng lão kia vội vàng mở miệng, nói đến chuyện này, bọn họ cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ, không ngờ thậm chí còn có người cam tâm tình nguyện nhảy xuống chờ chết. Nghe nói ở phía dưới Yếm Long Hạp, đám xác rồng sau khi bị mục nát sẽ sinh ra yếm khí, Long tộc mà hít phải sẽ đẩy nhanh tốc độ tử vong.

Người kia mặc dù bản thể là Đẳng Xà, lại gặp phải dị biến, giống như sắp hóa thành Ngũ Trảo Kim Long, nói vậy yếm khí sẽ có hại đối với hắn.

“Ý của ngươi là hắn vĩnh viễn không thể nào lên được đúng không?” Loại chuyện chắc chắn như thế này, Mặc Dạ chưa bao giờ tin. Chỉ là trước mắt, không đúng thời điểm, nếu như hắn kích động mà ra tay, một khi bị vây khốn, thì sau đó sẽ không có người đi đối phó đệ nhất Thần Tướng.

“Chuyện này. . . . .” Nhìn thấy sát cơ hiện lên trong mắt Mặc Dạ, vị trưởng lão của Hắc Long tộc kia thật sự là khóc không ra nước mắt. Người nói xem Hắc Long tộc vì sao lại chọc tới một vị sát thần như thế này cơ chứ, Giác Dã kia đúng là, gia nhập vào đệ nhất Thần Tướng làm gì, đây không phải là làm hại Hắc Long tộc sao. Chuyện của Tiên giới, một con rồng như ngươi xen vào làm gì a!

“Ta có một ý, có lẽ Quỷ Tiên đại nhân có thể thử một chút.” Long Ân đột nhiên nhìn thấy con Tiêu Nghiệt Long hóa thành Hắc Xà đang quấn trên tay Mặc Dạ, mở miệng nói.

“Nói.”

“Nghiệt Long có lẽ có thể đi xuống Yếm Long Hạp cứu người, nghe đồn

Nghiệt Long không sợ yếm khí, hơn nữa người bày ra cấm chế dưới vách núi chính là Nghiệt Long viên cô.” Cho dù không thể đi xuống, cấm chế kia cũng không gây tổn hại gì đối với Nghiệt Long, hẳn vẫn có thể đi lên được. Những lời này Long Ân có thể nói ra. Đối với hắn mà nói, sinh mệnh của Nghiệt Long còn quan trọng hơn sinh mệnh của bất cứ ai, chuyện đe dọa đến tính mệnh của nó, Long Ân còn lâu mới để cho nó đi làm. Nghiệt Long có ý nghĩa sâu xa đối với Long tộc, tuy nói mỗi đời Nghiệt Long chỉ sinh một con, hơn nữa con này còn chưa chắc đã đồng ý lột xác.

Nhưng Nghiệt Long là thành phần duy nhất trong Long tộc có thể lập ra quy tắc của rồng, Nghiệt Long sau khi trưởng thành có tu vi thông thiên, Long tộc xuất hiện Tô Long, hầu như đều là Nghiệt Long. Bọn họ nhận lấy tội nghiệt của Long tộc, trải qua kiếp nạn mới có thể hóa thành Tô Long, che chở cả Long tộc.

Những bí mật này, từ trước đến nay chỉ có người thừa kế Long tộc mới biết được, chuyện phục hưng Long tộc, tất cả đều đặt trên người Nghiệt Long, nếu không bọn họ cũng sẽ không khẩn trương như vậy. Họ thà chấp nhận chọc tới Mặc Dạ, cũng muốn dùng hết sức đưa Nghiệt Long về.

“Nó?” Cúi đầu nhìn tiểu Hắc Xà đang liếm tay mình, khóe mắt Mặc Dạ khẽ nheo lại. Bộ dạng của nó thoạt nhìn rất không đáng tin tưởng, giao an nguy của Tiểu Ngân cho nó, thật là làm cho người khác không yên lòng.

“Vậy cũng được, để cho nó thử một chút xem sao.”

“Ta còn chưa đồng ý mà.” Tiểu Nghiệt Long làm bằm lều bầu, bắt mãi cắn ngón tay Mặc Dạ một cái, làm cho suýt nữa thì rụng mất một chiếc răng sữa.

“Người không đồng ý?” Mặc Dạ nhướn mi, khóe miệng cong lên, cười đến là rực rỡ, làm cho Tiểu Nghiệt Long bị dọa sợ, vội vàng cúi đầu.

“Tất nhiên là đồng ý rồi.” Tiểu Nghiệt Long không chút do dự đáp. Ô ô ô, liệt tổ liệt tông Long tộc, đều là do cha Mặc Mặc quá mức dọa người, không thể trách con khuất phục trước ác bá được.

Hắc Long tộc và Long tộc đều bị vây trong cùng một không gian, chỉ là ở giữa có một hàng rào rất mạnh mẽ, chỉ cần bị đập tan, là hai tộc có thể gặp được nhau.

Bởi vì cửa đi thông từ Tiên giới vào Hắc Long tộc chỉ có tộc trưởng mới có thể mở ra, mà Mặc Dạ đã giết mất Giác Dã, cho nên bọn họ chỉ có thể thông qua Long tộc mà đi sang bên Hắc Long tộc.

Mặc Dạ cùng nhóm Long Ân đi sang Long tộc, sau đó ra tay đánh vỡ hàng rào chắn đã được dựng lên chắn giữa hai tộc cả vạn năm. Chẳng qua là, giờ khắc này, Long Ân không hề cảm thấy vui vẻ.

Mặc Dạ dùng toàn lực ra tay, làm cho không gian sinh tồn của bọn họ suýt nữa thì bị đánh tan. Hơn nữa, hiện giờ trong không gian còn có từng đám từng đám sương mù xám trôi lững lờ, tất cả đều là tinh hoa do oán khí ngưng tụ thành.

Vừa rồi Mặc Dạ cũng không dùng động tác hoa lá cành gì, đánh nát hàng rào mà dùng Thần Khí cũng không làm được, mà hấn lại chỉ dùng một quyền mà thôi.

Quyền đánh ra, không có tiếng gió, không có quang mang vạn trượng, tựa như dùng ngón tay chọc vào miệng đậu hũ vậy, cứ thế là vỡ.

Đây chính là chênh lệch thực lực a, Long Ân coi như là đã được nhìn thấy thực lực chân chính của Quỷ Tiên. Đây đúng là không cùng một tầng thứ, sợ rằng Long tộc chỉ có thể đợi đến khi Tổ Long xuất thế, mới có thể đấu lại được Mặc Dạ.

Bi kịch chính là, Tổ Long tương lai này, lại được sinh ra từ nhà Quỷ Tiên. . . . .

Yếm Long Hạp, một đám ánh sáng bạc bị yếm khí đen đặc vây quanh, ở trong ánh sáng bạc kia hình như có một người đang ngồi, chỉ là sắc mặt người kia rất khó coi, có thể nhìn thấy được, bởi vì chông lại đám mớ khí kia mà hấn đã phải tiêu hao rất nhiều năng lượng.

Nam nhân này thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn đám yếm khí tràn ngập trên đầu, trong mắt hiện lên sự kiên trì, “Chờ ta.”

Nếu như không bị giam tu vi, hấn có lẽ còn có cơ hội chọc thủng những thứ yếm khí này, nhưng mà hiện giờ, hấn chỉ có thể chống lại không để bị đám yếm khí này ăn mòn mà thôi. Có lẽ, tính mạng của hấn sẽ kết thúc ở chỗ này. Nhưng hấn không cam lòng, bởi vì hấn không biết con tiểu hồ ly còn quan trọng hơn cả tính mạng của hấn hiện giờ đang như thế nào.

Con hồ ly kia, từ đầu đến cuối cũng không biết mình thích hấn, con tiểu hồ ly thích bốc đồng giống như chủ nhân của hấn. Có đôi khi hấn cũng không nhận được mà cảm thấy ảo não, tại sao mình lại đi thích một con hồ ly, hơn nữa lại còn là một con hồ ly đực.

Nhưng mà, cũng không có cách nào khác, hấn không thể không chế được trái tim của mình, cho nên dứt khoát cứ theo đuổi như thế đi, có lẽ một ngày nào đó, con hồ ly ngu ngốc kia có thể nhận ra.

Ngày đó, mình bị đệ nhất Thần Tướng uy hiếp, lúc mình nhảy xuống từ trên vách núi, hấn ngồi dưới đất khóc không ngừng, hấn là, rất thương tâm đi. . . . .

Trong đầu hấn hiện lên vô số hình ảnh, thời gian hai người ở chung rất ít, phần lớn thời gian, Tiểu Hồ Ly đều thích quần quýt bên cạnh nữ nhân tên là Tề Hoan kia. Bởi vì hấn luôn quá mức thân cận với Tề Hoan, cho nên mình mới chán ghét Tề Hoan như vậy đi?

Thời gian dưới vách núi này khác thời gian ở phía trên vách núi, ở phía trên là một ngày, ở dưới đã là một năm. Tiểu Ngân không nhớ rõ mình đã ngồi ở nơi này bao nhiêu năm, phía dưới này không có âm thanh, không có vật sống, chỉ có xác rỗng, và đám yêm khí lúc nào cũng có thể giết chết hấn.

Hấn biết rõ, có thể mình sẽ không đi lên được, nhưng lại chưa bao giờ buông tay, đơn giản là vì hấn vẫn còn điều bận lòng.

Như vậy thì, cứ chờ xem sao.

Lúc Tiểu Ngân đang nghĩ tới lại nhắm mắt lần nữa, phía trên đột nhiên rơi xuống một vật đen như mực. Bịch một tiếng, trực tiếp rơi xuống trước mặt hấn.

Là rỗng già sao? Tiểu Ngân nhíu mày, những năm gần đây, hấn chưa từng nhìn thấy rỗng già rơi xuống, có điều, con rỗng này có vẻ hơi bị nhỏ quá đi.

“Ê, này, người tên là Ngân sao?” Bởi vì sợ độ cao, nên nó bị cha Mặc Mặc đập một phát rơi xuống đây, nó nhìn thấy đám ánh sáng bạc cách đó không xa, vội vàng vọt tới.

Đám yêm khí ở đây giống như sợ con tiểu long này, tất cả đều dạt ra.

“Người biết ta?” Tiểu Ngân không nghĩ đến sẽ có người tìm mình. Hay là, nó cũng bị bắt phải nhảy xuống?

“Thật tốt quá, ta còn tưởng phải đi khắp nơi tìm người chứ, theo ta lên nào, cha Mặc Mặc đang chờ người ở phía trên.” Nhìn thấy Tiểu Ngân, Tiểu Nguyệt Long vui vẻ mười phần, kéo tay của hắn.

Chương 252: Cuối cùng vẫn không thể nào có được

Tiểu Ngân sững sờ để cho Tiểu Nguyệt Long tùy ý kéo đi, đi về phía vách đá dựng đứng bên cạnh, vách đá dựng đứng bóng loáng như gương, chỉ là do hàng năm bị đám yếm khí ăn mòn, nên đã bị biến thành màu đen như mực.

Có điều, trận pháp được vẽ trên thạch bích vẫn chuyển động như bình thường. Những đường nét trên trận pháp này vô cùng đơn giản, lúc mới đầu khi Tiểu Ngân vừa tới nơi này, hắn cũng đã từng thử vẽ lại trận đồ này, nhưng mà hắn chưa vẽ nổi một phần mười thì cũng không thể vẽ tiếp được nữa. Bởi vậy có thể thấy được, trận pháp này tuyệt đối không phải thứ đơn giản.

Chính vì có sự giam cầm của trận pháp này, cộng thêm sự tồn tại của yếm khí, cho nên mới có thể trấn trụ được Yếm Long Hạp.

Tiểu Nguyệt Long cũng nhìn thấy trận pháp này, nhưng khác với Tiểu Ngân, trên mặt nó hoàn toàn là sự vui mừng.

Tiểu Ngân không nhận ra trận pháp này, nhưng mà nó biết. Là con Nguyệt Long duy nhất trên đời, lại có truyền thừa của chủng tộc, loại trận pháp chính là để dành cho Nguyệt Long tu luyện mà.

Nhớ lại ký ức truyền thừa, Tiểu Nguyệt Long đột nhiên tỉnh ngộ, thảo nào mà sao nó lại cảm thấy đám yếm khí kia rất là quen thuộc, thì ra là chúng có hơi thở giống hệt như trong cơ thể mình.

“Sao vậy?” Cảm thấy Tiểu Nguyệt Long nhìn thạch bích đến ngẩn người, Tiểu Ngân hỏi một câu.

“Người chờ một chút, ừm, ta phải tu luyện một lúc.” Mặc dù vừa sinh ra nó đã có tu vi cao đến dọa người, nhưng trong một năm gần đây, Tiểu Nguyệt Long cảm thấy tu vi của mình tiến triển vô cùng chậm chạp. Dĩ nhiên, đây là khi so sánh, nó so sánh với tiểu bằng hữu Mặc Tích, thì dĩ nhiên là phải

chịu thiệt thòi rồi.

Đồng thời Tiểu Nguyệt Long cũng phát hiện ra, những thứ tiên linh khí kia mặc dù nó có thể hấp thu, nhưng muốn chuyển thành linh khí của mình thì lãng phí rất nhiều thời gian, đâu giống như ở đây, lão tổ tông lại để lại cho nó nhiều yếm khí để tu luyện như vậy.

Tiểu Ngân đã phải ở lại đây bao nhiêu năm, cũng không vội vã nhất thời, huống chi hiện giờ còn có Tiểu Nguyệt Long ở bên cạnh, hẳn không cần phải lo lắng đến đám yếm khí, cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, có lẽ hẳn có thể xử lý một chút cấm chế trên người trước khi rời đi.

Cấm chế trong cơ thể Tiểu Ngân mặc dù lợi hại, nhưng chỉ cần hẳn không bị giam hãm, thì cũng rất dễ dàng trừ bỏ. Nhanh chóng xử lý xong vấn đề của bản thân, Tiểu Ngân phát hiện ra tu vi của mình lại tăng lên không ít, xem thời gian này tuy bị đám yếm khí ăn mòn, nhưng vẫn tiến triển hơn không ít.

Nghĩ đến đám yếm khí, Tiểu Ngân không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Nguyệt Long cách đó hơn trăm mét, nó vẫn chưa thể hóa hình, nó đang đứng trên đồng xương rồng trắng cao hơn ba thước, vô số yếm khí từ bốn phương tám hướng bay về bên đó, tạo thành một cột nước xoáy khổng lồ trên đỉnh đầu Tiểu Nguyệt Long.

Yếm Long Hạp này rộng lớn đến cỡ nào thì Tiểu Ngân cũng không thể nào biết được, bởi vì thân thức không thể nào dùng được ở chỗ này, hẳn chỉ biết chỗ này tuyệt đối không nhỏ chút nào, mà đám yếm khí được chất chứa không biết bao nhiêu năm kia tuyệt đối sẽ không ít.

Cứ hấp thu như vậy, sẽ không bị tẩu hỏa nhập ma chứ? Tiểu Ngân nhìn chăm chăm vào thân thể Tiểu Nguyệt Long đang từ từ trở nên to lớn hơn, trên trán toát ra một tia mồ hôi lạnh.

Hắn vẫn cảm thấy mình cũng được coi là thiên phú trác tuyệt rồi, hiện giờ lại thấy một kẻ còn yệu nghiệt hơn, nếu như ai cũng tu luyện dễ dàng như nó, thì ai còn muốn tốn ngàn năm vạn năm liền chết tu luyện a.

Hai người mới ở lại dưới vách núi này chừng hơn mười ngày, tu vi của Tiểu Nguyệt Long đã đột phá đến cảnh giới Tiên Tôn, gần như có thể tiến cấp Thiên Tướng.

Mà đám yếm khí đen đặc dưới vách núi cũng dần nhạt đi, hiện giờ Tiểu Ngân ngẩng đầu lên, đã có thể nhìn rõ trận pháp chụp xuống cách đỉnh đầu cả ngàn thước.

May là, Tiểu Nguyệt Long cuối cùng cũng không có đột phá Thiên Tướng, Tiên Tôn dù chỉ kém Thiên Tướng một cảnh giới, nhưng trong chuyện này không chỉ bao gồm linh khí tích lũy được, còn cần trải nghiệm, dù sao Tiểu Nguyệt Long vẫn còn rất nhỏ tuổi, trải nghiệm của nó còn thiếu rất nhiều, cho nên dù hấp thụ sạch sẽ tất cả đám yếm khí dưới vách núi, nó cũng không thể đột phá được.

Tiểu Nguyệt Long cũng nhận ra vấn đề của mình, giữ thân thể đã dài đến trăm thước, từ trong đám mây đen biến thành một đứa trẻ chỉ cao đến đầu gối của Tiểu Ngân, trong mái tóc màu đen sẫm còn mọc lên một cặp sừng dài gần một tấc.

Tiểu Nguyệt Long nhìn cánh tay bắp chân mập mạp non nớt của mình, bất mãn bĩu môi, “Không trắng như Mặc Mặc.”

“Mặc Mặc ngươi nói đến là ai vậy?” Tiểu Ngân đã nhiều lần nghe thấy nó nhắc đến Mặc Mặc, không nhìn được có chút ngạc nhiên hỏi.

“Mặc Mặc chính là Mặc Mặc a.” Trên mặt Tiểu Nguyệt Long tỏ vẻ ngươi thật là ngu ngốc, khiến cho khóe miệng Tiểu Ngân hơi co quắp một chút.

“Mặc Mặc tên là gì?” Biết Tiểu Nguyệt Long này mới có một tuổi, Tiểu Ngân cũng không có tính bắt nạt trẻ con, chỉ có thể nhẫn nại hỏi.

“Ừm. . . . . tên là gì?” Đôi mắt tròn xoe đen láy của Tiểu Nguyệt Long nhấp nháy một hồi, sau đó tỏ vẻ ủy khuất, “Ta. . . . .”

Tiểu Ngân hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên nhìn trời cao, chờ một đạo lôi đánh cho mình bất tỉnh.

“Lát nữa hỏi cha Mặc Mặc là biết thôi, chúng ta đi lên trước đã.” Đã nhận ra được vẻ mặt đả kích của Tiểu Ngân, Tiểu Nguyệt Long nhắc chân lên, vươn cánh tay nhỏ bé mập mạp ra túm lấy áo hắn.

“Được, ngươi có cách phá vỡ trận pháp kia sao?” Đi lên cũng không có vấn đề gì, chỉ là, đến giờ Tiểu Ngân vẫn chưa nghiên cứu ra bất kỳ đầu mối nào về trận pháp kia, mạnh mẽ xông lên thật sự không phải là hành động không

ngoan.

“Sao lại phải phá vỡ.” Tiểu Nguyệt Long lại khinh bỉ Tiểu Ngân thêm một lần nữa, cánh tay nhỏ bé vung lên, trận pháp kia bị nó bắt hạ xuống, hóa thành một chiếc đĩa bạc nhỏ đặt vào trong lòng bàn tay của nó, mà những đường nét trên vách núi kia giống như bị tẩy sạch, nhanh chóng biến mất không còn chút dấu vết. “Mau dẫn ta lên, mệt chết ta.” Ngáp một cái, Tiểu Nguyệt Long rất tự nhiên nhảy lên trên vai Tiểu Ngân, cười trên cổ hắn.

Được rồi, nể mặt nó là ân nhân cứu mạng của mình, hôm nay tha cho nó một mạng. Trên trán Tiểu Ngân nổi lên gân xanh, hắn chỉ sợ mình không nhìn được mà làm ra chuyện lầy oán trả ơn.

Tiểu Ngân nhìn thấy Mặc Dạ ở trên vách núi thì cũng không quá ngạc nhiên, suy nghĩ một chút thì đây cũng là chuyện hợp lý, dù sao thì người có năng lực chạy đến Hắc Long tộc cứu hắn, trừ Mặc Dạ ra cũng không còn ai khác.

“Cha Mặc Mặc, ta lợi hại không?”

“Con rờng sợ độ cao?” Mặc Dạ không vì đối tượng là một tiểu động vật mới được một tuổi mà tỏ vẻ hòa nhã, hắn không hề có chút phong phạm trưởng bối nào, vừa mở miệng đã trực tiếp chọc vào chỗ đau của Tiểu Nguyệt Long. (TNN: ừ a chỉ dám mĩa bé Long sợ độ cao thôi =)) thử mĩa bà Hoan xem có bị dính vài cọt sét k =))))))

“Người bắt nạt ta. . . . . Ta, ta không chơi với người nữa!”

Mặc Dạ nhún nhún vai, nhìn về phía Tiểu Ngân. “Đi thôi”. Mặc Dạ xoay người rời đi, Tiểu Ngân vội vàng đuổi theo. Vốn hai vị mỹ nam áo trắng đi cùng một chỗ thoạt nhìn rất bổ mắt, chỉ là trên đầu một người còn vác thêm một đứa trẻ con, nhìn qua có chút kỳ lạ.

Chúng long của Hắc Long tộc từ xa xa đã nhìn thấy Mặc Dạ lại bắt đầu phát run cả người, càng đừng nói phía sau còn có Tiểu Ngân đã đạt tới cảnh giới Thần Tướng.

Chỉ có Long Ân đứng chỗ phân cách giữa hai tộc, nhìn thấy Tiểu Nguyệt Long xuất hiện phía sau Mặc Dạ và Tiểu Ngân xong, Long Ân cũng thờ phào nhẹ nhõm.

May mắn, phán đoán của hắn không sai. Hắc Long tộc dù sao cũng là phản bội Long tộc mà ra, rất nhiều bí mật chỉ có lãnh đạo Long tộc chính thống mới biết rõ.

Long tộc vốn có “Nghiệt Long Thư”, trên đó viết, Yểm Long Hạp kia vốn được tạo thành cho một con Nghiệt Long vị thành niên. Long Ân đánh cuộc một lần, thu hoạch toàn thắng lớn.

Tuy nói người đi xuống lần này không phải là hắn, nhưng ba vị trước mắt này đều nhận ân tình của hắn.

Nhìn Tiểu Nghiệt Long xem, lúc đi xuống mới có tu vi bát trọng thiên, khi đi lên đã có tu vi Tiên Tôn, nếu như nói nó không nhận được chỗ tốt nào ở dưới đó, ai sẽ tin được đây. Dĩ nhiên, nhân tình này thì Tiểu Ngân và Mặc Dạ đều nhận, về phần Tiểu Nghiệt Long, nói chuyện nhân tình với một con rồng mới một tuổi, đây đúng là một chủ đề thâm ảo.

“Quý Tiên đại nhân, ta nghe nói đệ nhất Thần Tướng gần đây thường lui tới vùng lân cận biển Vô Nhai, hình như ở cùng một chỗ với quý công tử nhà ngài.” Nếu như lựa chọn Nghiệt Long, như vậy Long Ân tất nhiên sẽ chọn đứng về phía Mặc Dạ rồi. Chuyện liên quan đến đại chiến của lục đạo, một vài phương thế lực đều không thể bảo toàn bản thân mình, hắn là người thông minh, từ trước đến giờ vẫn luôn biết nên làm như thế nào là tốt nhất đối với mình. Nếu đã lựa chọn Mặc Dạ, hắn tất nhiên sẽ dốc hết sức làm việc cho Mặc Dạ.

“Minh Hỏa đâu?” Mặc Dạ hiện giờ cũng không lo lắng cho tên tiểu tử nhà mình, sau khi tiểu tử kia vừa mới ra đời, Mặc Dạ đã dò xét bốn Phật tự trong cơ thể nó, hắn phát hiện, nếu như Mặc Tích không chủ động sử dụng Phật tự thì bất luận kẻ nào cũng không thể làm gì được nó. Đệ nhất Thần Tướng muốn đối phó với con của hắn, sợ rằng đã phải chịu tổn thất không nhỏ.

Trên thực tế, hiện giờ đệ nhất Thần Tướng đã hơi được lãnh giáo uy lực của tiểu ma vương Mặc gia.

“Minh Hỏa cũng không trở lại cung điện của hắn, có điều cũng có chút tin tức nho nhỏ nói rằng, có người nhìn thấy hắn đi vào trong núi Vạn Tang. Ta nghi ngờ, lệnh phu nhân hắn là đã bị dẫn đến đó.” Long Ân vừa nói, vừa lên nhìn về mặt Mặc Dạ.

Hắn phát hiện mỗi lần hắn nhắc tới cái tên Minh Hỏa, trong mắt Mặc Dạ đều lóe lên sát cơ nồng đậm, hơn nữa Minh Hỏa đoạt lão bà của Mặc Dạ, không cần đoán cũng biết, hai người này nhất định là tình địch.

Lúc này, Long Ân không khỏi sinh ra chút hứng thú với Tề Hoan, dù thế nào hắn cũng không nhìn ra được, Tề Hoan rốt cuộc lấy mị lực lớn như vậy từ đâu ra, có thể làm cho hai lão đại của hai giới ra tay tranh giành.

Vấn đề này thật ra Tề Hoan cũng đã nghĩ đến, chính nàng cũng không rõ nữa, khi đó không biết rốt cuộc là con mắt nào của Mặc Dạ bị mờ, sao lại có thể coi trọng nàng được đây.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng hai bọn họ chính xác là con cóc ăn thịt thiên nga, không cần nghi ngờ, nàng chính là con cóc đó đây.

“Tiểu Hoan, không thích nơi này sao? Hay là chê nơi này quá nóng?” Trong rừng trúc Xích Hỏa, Tề Hoan bấu môi gục trên khối Hàn Ngọc Tuy được làm thành giường, cả đầu ngón tay cũng không muốn động đây.

Tề Hoan nhắc mí mắt lên, cũng không thèm nhìn Minh Hỏa lấy một cái. Minh Hỏa rất giữ quy củ, biết mình không thích bị hắn chạm vào, hắn sẽ không chạm vào mình. Trừ chuyện lúc ẩn lúc hiện trước mặt nàng mỗi ngày, hắn cái gì cũng không làm.

Rất lâu sau, Tề Hoan cũng không nhìn được cảm thấy, mình hình như rất hay bắt nạt hắn. Có điều, nhớ đến một vài chuyện hắn đã làm, nàng lại không nhìn được sinh lòng oán hận. Được rồi, nàng thừa nhận mình là một nữ nhân lòng dạ hẹp hòi.

“Quá yên tĩnh.” Đợi một hồi lâu cũng không thấy Minh Hỏa rời đi, Tề Hoan bất đắc dĩ mở miệng.

Minh Hỏa nhìn Tề Hoan không chút hình tượng gục trên giường, ngồi xuống bên cạnh, “Ta không muốn có người tới quấy rầy. Khi đó nhìn thấy nàng hồn phi phách tán, những năm qua, ta luôn nghĩ, nếu như một ngày nào đó nàng có thể đột nhiên xuất hiện trước mặt ta, sống cùng với ta, cho dù ta chỉ có một ngày để sống, ta cũng nguyện ý.”

Lời Minh Hỏa nói làm cho Tề Hoan không có cách nào trả lời được, cho nên nàng cũng chỉ có thể trầm mặc. Minh Hỏa thật ra cũng không mong Tề Hoan trả lời, hắn chỉ lặng yên nhìn nàng một lát, khóe miệng nhếch lên nụ

cười khô, sau đó đứng dậy rời đi.

Không phải là của mình, cuối cùng vẫn không thể nào có được.

Chương 253: Dung hợp thiên bi

Lúc Mặc Dạ đang vội vàng chạy đến núi Vạn Tang, trên biển Vô Nhai đột nhiên xuất hiện hiện tượng kỳ lạ, bốn đóa kim liên từ trong biển Vô Nhai xông thẳng lên trời, sau đó thì trên mặt biển Vô Nhai vốn luôn yên bình biết bao năm nay rốt cục đã xuất hiện sóng thần.

Cả mặt biển giống như dựng đứng lên, nước biển đen như mực giống như một tấm màn đen bao phủ tất cả sinh vật trong biển không cho chạy thoát.

Đệ nhất Thần Tướng lần đầu tiên biết được cái gì gọi là tự gây nghiệt không thể sống, mấy ngày qua hắn dẫn Mặc Tích theo, vốn là định khai thác bí mật về bốn tâm thiên bi trên người Mặc Tích.

Nhưng trên người Mặc Tích căn bản không có bất kỳ chỗ kỳ lạ nào. Cho nên, lần này hắn mặc kệ Mặc Dạ, cứng rắn dùng thần trí của mình xâm nhập vào trong thần thức của Mặc Tích.

Đáng lẽ ra với tu vi của hắn, xâm nhập vào thần thức của một Tiên nhân có tu vi thấp hơn hắn là một việc rất dễ dàng, cho dù là Thiên Tướng có thể tự đóng thần thức thì điều này cũng không làm khó được hắn.

Ai ngờ, thần thức của Mặc Tích khác hẳn so với những gì hắn nghĩ.

Nơi đó cũng được xem như là hai lĩnh vực bóng tối và ánh sáng, trong thần thức của Mặc Tích, một nửa thì kim quang bắn ra bốn phía, bốn đóa kim liên trôi lơ lửng trên bầu trời, vô số Phật tự lớn nhỏ như hạt gạo tản ra ánh sáng rực rỡ chuyển động vòng quanh đóa kim liên theo một quỹ đạo nhất định.

Mà một nửa thần thức còn lại tất cả đều là núi xác biển máu, trên bầu trời sấm sét đùng đùng, biển máu cuộn cuộn sôi trào giống như nước sôi, đầu lâu trắng cũng trôi nổi bên trong làn nước. (TNN: hô hô bé Mặc mang thân Thần Ma có khác =)) 1 nửa thần phật 1 nửa ma đây k phải đùa đâu =))

Đệ nhất Thần Tướng xâm nhập vào hai thần thức khác nhau, trong lúc nhất

thời tâm tình căn bản thay đổi không kịp, thần thức của hắn lại bị rối loạn ở trong thần thức của Mặc Tích.

Hắn cũng không ngờ đến một đứa trẻ mới ba tuổi như Mặc Tích lại nhạy cảm quá mức như vậy, thần thức của đệ nhất Thần Tướng vẫn chưa rút lui hoàn toàn liền bị nhận lấy công kích của thần thức Mặc Tích, bốn đóa kim liên kia vì truy tung thần thức của hắn mà vô ý phóng ra ngoài.

Nhìn nước biển bị mình đè ép xuống, đệ nhất Thần Tướng theo bản năng kéo Mặc Tích về bên cạnh mình, ai ngờ vừa chạm vào bàn tay nhỏ bé của hắn, những thứ kim quang kia lại bắn về phía tay hắn.

Thân thể nhỏ nhỏ của Mặc Tích còn đang hôn mê bị một tầng kim quang bao phủ, bay về phía đất Phong Thiện trên mặt biển. Nó vừa bay đến, nước biển lại rẽ ra một con đường.

Chỉ trong nháy mắt, Mặc Tích liền dung nhập vào trong đất Phong Thiện, dần dần biến mất hẳn.

Ngay lúc này, cột nước vốn dùng để nâng đất Phong Thiện lên lại bị lắc lư, có điều rất nhanh sau đó, những người còn sống sót sau sóng thần liền phát hiện ra, đất Phong Thiện mờ ảo vẫn luôn bị vây trong cột nước lần đầu tiên mơ hồ xuất hiện trước mắt mọi người.

Thật ra thì đất Phong Thiện có bản chất giống như hàng ngàn tiểu thế giới khác, nhưng mà cái thế giới này cũng ổn định giống như lục đạo, không thể bị hủy diệt, điểm khác biệt duy nhất chính là thế giới này có thể tùy tiện di chuyển được. Bây giờ xuất hiện, cũng chỉ là một cánh cửa truyền tống mà thôi.

Có điều bây giờ cửa truyền tống kia cũng không ổn định, căn bản không thể nào ra vào tùy ý được.

Cùng lúc đó, trên người Minh Hỏa vẫn luôn ngồi cạnh Tề Hoan đột nhiên xuất hiện kim quang chói mắt, một tấm bia đá bay ra từ trong tay hắn, trực tiếp bay thẳng lên trời.

Minh Hỏa nhìn thấy tấm bia đá thì nhú chặt chận mày, không ngờ lại nhanh như thế, thật đúng là ngoài dự liệu của hắn. Hắn còn tưởng rằng có Mặc Dạ ở đó, đệ nhất Thần Tướng phải tốn không ít thời gian mới có thể đối phó được đứa con của Mặc Dạ.

Bây giờ xem ra, chẳng lẽ là mình đã đánh giá thấp đệ nhất Thần Tướng?

Cùng lúc Minh Hỏa đang suy nghĩ những chuyện này, Tề Hoan đã nhận ra tấm bia đá không thể xông ra ngoài vì cắm chẻ trên không trung kia. Lục đạo thiên bi, hóa ra lại nằm trong tay Minh Hỏa.

Minh Hỏa phát hiện Tề Hoan đang nhìn tấm thiên bi kia, khước miệng nhếch lên, phát tay bắt tấm thiên bi kia trở về, tấm thiên bi lắc lư trên mặt đất mấy cái, rốt cục cũng đứng yên.

“Tiểu Hoan, nàng cảm thấy hứng thú với tấm thiên bi này sao?”

“Không hứng thú.”

“Vậy thì thật đáng tiếc, thiên bi này là dùng để trấn áp đất Phong Thiện, hôm nay nó lại chuyển động, nàng đoán thử xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Giọng nói của Minh Hỏa mặc dù mang theo vài phần hài hước, nhưng Tề Hoan lại nghe ra được hàm ý trong đó. Nghĩ đến khả năng đó, Tề Hoan rốt cục đứng ngồi không yên, nàng chột ngồi dậy, một tay túm lấy cổ áo Minh Hỏa, hung dữ nhìn hằm hằm, “Thả ta ra ngoài.”

Minh Hỏa chỉ lắc đầu mỉm cười, “Tiểu Hoan, muốn rời khỏi nơi này trừ khi nàng giết ta.”

“Người cho là ta không dám sao! ?” Trong mắt Tề Hoan hiện lên một tia tàn nhẫn.

Minh Hỏa đứng dậy, đi ra xa vài bước, dừng bước chân xoay người nhìn về phía Tề Hoan, “Có dám hay không không quan trọng, quan trọng là, nàng không phải là đối thủ của ta, cho nên, nàng vĩnh viễn không thể rời đi vào lúc này được. Nàng yên tâm, vì muốn giữ nàng ở lại đây cách xa Mặc Dạ, ta đã tìm ba nghìn pháp sư tới bày trận, đại trận trong núi này tầng tầng lớp lớp, cho dù Mặc Dạ lợi hại tới cỡ nào, cũng không thể xông vào được.”

“Ta chưa bao giờ tin vào sự tuyệt đối.” Tề Hoan đứng lên, lĩnh vực trải rộng ra trong nháy mắt, từng tia Lôi Điện màu sắc khác nhau hiện ra bao vây xung quanh người nàng.

“Ta cũng không tin, có điều, Mặc Dạ sợ rằng không có nhiều thời gian như vậy. Nàng chắc là không biết, sáu tấm thiên bì, trong tay đệ nhất Thần Tướng hôm nay coi như là đã có năm tấm, mà giao dịch của ta và hắn, chính là tấm thiên bì này. Ta có được nàng, vật này sẽ đưa cho hắn. Tiểu Hoan, nàng đang lo lắng cho nhi tử của mình sao? Thật đáng tiếc, ta nghe nói đó là một đứa trẻ khả ái.”

Lời của Minh Hỏa giống như một cây gai độc, Tề Hoan cũng không bị lời hắn nói kích thích mà mất đi lý trí, nàng chỉ lạnh lùng bình tĩnh nhìn Minh Hỏa, Lôi Điện quanh cơ thể nàng càng ngày càng dày đặc, lĩnh vực Tề Hoan phát ra cũng dung nhập cùng với Lôi Điện, không riêng gì dưới chân Tề Hoan, cả thân điện Minh Hỏa cũng đã bị Lôi Điện bao trùm toàn bộ.

“Nhìn xem, nàng tức giận rồi.” Minh Hỏa vẫn mỉm cười như cũ, trong mắt có suy nghĩ mà Tề Hoan không hiểu được.

Tề Hoan không nói gì, nhìn Minh Hỏa bị ngọn lửa vây quanh toàn thân, Tề Hoan cảm thấy lo lắng trong lòng, nhưng trước mắt chỉ có duy nhất một con đường này.

Hai người dường như cùng ra tay một lúc, Minh Hỏa cũng không nương tay với Tề Hoan, thân hình của hai người lần lượt thay đổi, cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi, một cánh tay của Tề Hoan trực tiếp bị phế đi, bả vai Minh Hỏa cũng đang chảy máu không ngừng.

“Tiểu Hoan, nàng trở nên hung dữ rồi.” Dùng một cánh tay đôi lấy vết thương kia của Minh Hỏa, khiến cho Tề Hoan cảm thấy rất đáng. Nguyên lực Lôi Điện còn ở trong vết thương khiến cho Minh Hỏa không thể nào khôi phục thương thế, mà Lôi Điện mang theo tính ăn mòn cũng đang từ từ ăn mòn cơ thể của hắn.

Cho dù là Thần Tướng, cũng không thể chữa trị vào lúc này được.

Tề Hoan không đáp lời, trên tay phải nàng lại xuất hiện một thanh chủy thủ đen tuyền. Nàng cũng không am hiểu đánh nhau, nhưng đó là ba năm trước đây, qua mấy năm sông cùng với Mặc Dạ, tài cận chiến của Tề Hoan đã tăng lên vèo vèo.

Dĩ nhiên, về phần nguyên nhân tăng lên, chỉ có thể nói đây là kinh nghiệm được tích lũy trong việc đẩy ngã và bị đẩy ngã.

Hai người bọn họ không ai sử dụng lực nguyên tố, hai người đều hiểu rõ, dùng lực nguyên tố thì người này cũng không làm gì được người kia, Lôi Điện của Tề Hoan lợi hại, mà lửa của Minh Hỏa cũng không phải là dùng không.

Cho nên hoàn toàn bỏ qua việc dụng công, cận chiến cho nhanh.

Chương 254: Một lần vạn năm

Edit: Khuê Loạn

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Hai người giống như hai kẻ bạo lực, cầm chủy thủ trong tay, căn xé lẫn lộn đánh nhau trên mặt đất. Tề Hoan chính là mờ mắt, không thèm để ý mình có bị thương hay không, chỉ một lòng muốn đâm lưỡi dao vào tim Minh Hỏa.

Nàng cũng không phát hiện ra, vết thương trên người nàng tuy máu chảy không ngừng, nhưng không tổn thương đến gân cốt, mà vết thương trên người Minh Hỏa thì đao nào cũng thấy xương.

Lúc chủy thủ của hai người giao nhau, chẳng hiểu vì sao Minh Hỏa lại đột nhiên rút tay về, chủy thủ đen tuyền trên tay Tề Hoan hóa thành một tia chớp, bay thẳng về phía ngực Minh Hỏa.

Nhưng mà, tia chớp kia chỉ chạm vào ngực Minh Hỏa liền dừng lại.

Minh Hỏa nửa ngồi dưới đất, nhìn trong mắt Tề Hoan vẫn còn sát khí, “Sao không động thủ?”

Tề Hoan không đáp, tia chớp màu đen trong tay nõ lộp bộp, chung quanh tia chớp kia xuất hiện một khe không gian thật nhỏ. Một chiêu này Tề Hoan đã ngưng tụ lực Lôi Điện mạnh nhất trong cơ thể, nếu thật sự đâm trung vào tim Minh Hỏa, bất kể hắn là Thần Tướng, cho dù hắn là Thần Tướng thì cũng phải mất nửa cái mạng.

Tề Hoan rất muốn động thủ, vô cùng muốn giết hắn như thế, nhưng mà đến khi động thủ thật sự, những thứ ý nghĩ đó trong đầu nàng đã từ từ giảm đi, nhưng vĩnh viễn không thể nào biến mất, những ký ức của nàng trước năm mười tám tuổi không ngừng bay vòng vòng trong đầu nàng.

Những ký ức này, giống như một cái gai, rõ ràng đã cho là nó không còn

nữa, đúng lúc này lại xông ra.

Ánh mắt của hai người giao nhau, Minh Hỏa yên lặng nhìn Tề Hoan, nhìn ánh mắt của nàng từ từ biến hóa, từ mê luyến, đến ái mộ, sau đó trở nên bình thản, ánh nhìn này, đã xóa bỏ tất cả tình cừu hận năm qua của hai người, biến mất không còn chút gợn sóng.

Tề Hoan thu Lôi Điện màu đen vào trong tay, đứng đây đi ra ngoài thân điện Minh Hỏa. Minh Hỏa nhìn bóng lưng Tề Hoan, lần đầu tiên, không đuổi theo nàng.

Đứng ở cửa đại điện Minh Hỏa, Tề Hoan ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong lòng đột nhiên thả lỏng, giống như không hề có một ngọn núi đang đặt trên người mình vậy. Ngay cả lực Lôi Điện trong cơ thể nàng cũng sống lại, chín mươi chín loại Lôi Điện được luyện hóa từ tháp Lôi Thần cũng đang dung hợp với một tốc độ cực kỳ chậm chạp, lại tách ra, lại dung hợp.

Tất cả chỉ phát sinh trong đan điền của Tề Hoan, khi nơi này đang phát sinh một chút biến dị, tháp Lôi Thần ở bên bờ biển Vô Nhai phía xa xa cũng đang từ từ biến đổi.

Đỉnh tháp Lôi Thần đen tuyền vậy mà lại đang từ từ hòa tan, trên tầng thứ chín mươi chín là xuất hiện thêm một tầng, có điều trong tầng kia lại không có gì cả, cho nên đỉnh tháp cũng không đóng lại.

Nhưng mà không gian trên tháp Lôi Thần giống như bị trộn lẫn với nhau tạo thành một mảnh hỗn độn vậy, tháp Lôi Thần biến hóa khiến cho đất Phong Thiện rung chuyển, giống như muốn thoát khỏi cột nước kia, có điều bốn đạo kim quang đột nhiên lao ra từ trong đất Phong Thiện, làm cho nó yên ổn trở lại.

Khi thân thể Tề Hoan phát sinh biến hóa, Mặc Dạ một mình đi vào núi Vạn Tang, vào trong đại trận liên hoàn kia.

Không biết đã đứng bao lâu, Tề Hoan mới mở mắt, đưa tay phải ra, một tia chớp màu vàng nhúc nhích trong lòng bàn tay nàng, giống như một đĩa trẻ bướng bỉnh đang lăn lộn.

Mặc Dạ nhập vào trong trận pháp cũng không phải chịu công kích quá mãnh liệt, nhưng mà hần vừa phá vỡ một trận pháp lại nhanh chóng rơi vào một trận pháp khác, giống như không hề có điểm cuối.

Mặc dù là như thế, Mặc Dạ cũng không bất kỳ biểu hiện nào, vẫn mặt lạnh như cũ, tiếp tục phá trận.

Trận pháp bên ngoài bị phá vỡ từng vòng từng vòng một, Minh Hỏa ở bên trong đương nhiên là phát hiện ra, cũng không có ý định đẩy mạnh trận pháp, chỉ nằm trên mặt đất, hai mắt vô thần nhìn về phía không trung.

Thật lâu thật lâu sau, Minh Hỏa bò dậy khỏi mặt đất, vỗ vỗ bụi đất trên người, khoe miệng hiện lên nụ cười. Ngọn lửa đỏ ngầu dưới chân hắn bùng lên, rất nhanh, thân ảnh của hắn liền biến mất trong thần điện Minh Hỏa.

Cùng lúc Minh Hỏa biến mất, đại trận dưới chân núi Vạn Tang đột nhiên chìm xuống dưới đất, Mặc Dạ bị vây trong trận pháp vừa ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy tòa cung điện lửa đỏ phía xa kia, cùng với bóng hình tinh tế thuộc về hắn ở bên ngoài cung điện.

“Tiểu Hoan.” Đứng trước mặt Tề Hoan, trên mặt Mặc Dạ vẫn là nụ cười như trước.

Nhìn nam nhân đang mỉm cười trước mắt, hắn mặc dù đang cười, nhưng trong mắt vẫn không che dấu được sự lo lắng. Tề Hoan nhào vào trong ngực Mặc Dạ, hai tay ôm chặt cổ hắn, tựa đầu vào vai hắn, nhẹ nhàng nói, “Ta nhớ chàng.”

Mặc Dạ không trả lời, chỉ đưa cánh tay vòng qua vòng eo mảnh khảnh của nàng càng chặt hơn, tựa như sợ nàng sẽ biến mất ngay cạnh mình.

“Này, chàng cũng phải nói chuyện đi chứ.” Ôm hồi lâu, Tề Hoan bắt đầu ngẩng đầu lên.

Mặc Dạ nhướn mày, “Nói gì?”

“Nương tử của chàng suýt nữa bị bắt cóc a, chàng không thể nói lời dễ nghe một chút đến an ủi tâm hồn bị thương của ta sao!”

“Ta thấy nàng tinh thần cũng không tệ, ta không có ở đây nàng cũng vẫn ăn ngon ngủ kỹ. . . . .” Ánh mắt Mặc Dạ có chút ai oán.

Không ngờ Mặc Dạ lại hiểu rõ nàng như thế, nhưng mà hắn cũng thể nói trắng ra như vậy a, không lãng mạn chút nào, thật là thật là quá đáng!

Ngẩng đầu nhìn sự bất mãn trong mắt Mặc Dạ, Tề Hoan vội vàng trung khuôn mặt tươi cười ra, “Sao có thể, chàng không có ở đây ta ăn không ngon ngủ không yên mà.” Dứt lời, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tề Hoan cọ cọ bên cổ Mặc Dạ, bất luận như thế nào, nàng vẫn thích mùi hương quen thuộc này. Nghe tiếng tim hấn đập, trong lòng nàng dường như có thể an ổn hơn.

“Phải không———” Thanh âm kéo dài, rõ ràng là không tin nàng mà.

“Tất nhiên rồi.” Vì muốn chặn miệng Mặc Dạ, Tề Hoan hiềm khi chủ động đưa đôi môi đỏ mọng lên, Mặc Dạ hớn hử tiếp nhận sự nhiệt tình của thê tử, hai người ôm nhau nhiệt tình ôm hôn, nếu như không phải là chỗ này không tiện, chỉ sợ lúc này hai người đã lăn lộn cùng một chỗ.

Hai người lặng lẽ quán quít hồi lâu, Mặc Dạ mới lưu luyến đẩy khuôn mặt hồng hồng của thê tử ra, vạt áo mở rộng lộ ra vòm ngực vững chãi, “Sao thế?” Tề Hoan bất mãn bĩu môi, một bàn tay nhỏ bé chui vào trong xiêm y của Mặc Dạ.

“Tiểu Hoan, ta thật sự rất thích sự nhiệt tình của nàng, có điều, chúng ta đổi chỗ khác rồi lại tiếp tục được không?”

“Hừ!” Cái miệng nhỏ nhắn dùng sức gặm trên người Mặc Dạ một cái, khoe léo lưu lại một cái dấu răng.

Có Mặc Dạ ở bên người, Tề Hoan cũng không sợ đối mặt với Minh Hỏa nữa, hơn nữa những biến hóa vừa qua làm cho nàng hoàn toàn bỏ qua mọi chuyện trong quá khứ với Minh Hỏa, từ này về sau, cũng chỉ là hai người xa lạ.

“Hắn đâu rồi?” Đi vào trong thần điện Minh Hỏa, hai người không nhìn thấy Minh Hỏa, Tề Hoa có chút kinh ngạc.

“Đi thôi.” Lúc trận pháp biến mất, Mặc Dạ cũng biết Minh Hỏa đã rời đi. Hắn không biết Tề Hoan và Minh Hỏa lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hắn cũng không muốn hỏi, chỉ cần Tề Hoan còn bên cạnh hắn, tất cả cũng không có gì đáng nói.

“Này, chàng có lo lắng ta sẽ bỏ đi cùng hắn không?” Ngồi trong ngực Mặc Dạ, thân thể hai người được bao quanh sương mù màu xám tro, hai người nhanh chóng đi về phía thành Thiên Đàn gần biển Vô Nhai nhất.

“Nàng sẽ sao?”

Nam nhân vô cùng tự tin hỏi ngược lại làm cho cái miệng nhỏ nhắn của Tề Hoan nhếch lên, chờ ngày nào đó mình thật sự muốn chạy theo người khác, đến lúc đó để cho hấn muốn khóc cũng không khóc được.

“Hừ, nói không chừng một ngày nào đó ta sẽ tìm một tiểu soái ca để cùng bỏ trốn đấy!” Ngón tay nhỏ bé chọc lên ngực Mặc Dạ.

“Khi nào nương tử bỏ trốn nhớ đừng quên mang vi phu theo.” Mặc Dạ mỉm cười, không đặt sự uy hiếp của Tề Hoan ở trong lòng. Hấn chỉ lấy tay véo khuôn mặt béo mập, đã nhiều năm như vậy, tình tính của nàng vẫn như thế, khiến cho hấn yêu đến tận đáy lòng.

Chương 255: Yêu Hoàng hiện thế

Trên đường đi, Mặc Dạ nói cho Tề Hoan nghe về những chuyện xảy ra gần đây, cũng nhắc đến con trai của hai người. Chuyện Mặc Tích đột nhiên bị hút vào trong đất Phong Thiện thì lúc ấy Mặc Dạ cũng đã nhận ra, chỉ là cho dù hắn ở đó cũng không thể làm gì được, may mà hiện giờ thằng bé cũng không bị tổn thương gì mấy, chỉ đợi đến khi bọn họ tiến vào trong đất Phong Thiện mới có thể biết được rốt cuộc là nó bị làm sao.

Hiện giờ đã dung hợp bốn tấm thiên bị, chỉ còn thiếu tấm thiên bị trong tay Minh Hỏa và Đệ Nhất thân tướng. Chẳng qua là không biết Minh Hỏa vừa bỏ đi như vậy, rốt cuộc có giao tấm thiên bị ra không.

Theo Tề Hoan thấy, Minh Hỏa hẳn là có giao dịch gì đó với Đệ Nhất thân tướng mới đúng, dựa theo mưu tính của Đệ Nhất thân tướng, sợ rằng vật phẩm dùng để giao dịch chính là tấm thiên bị trong tay Minh Hỏa.

Suy đoán của Tề Hoan hoàn toàn là chính xác, Minh Hỏa sau khi rời đi liên tục tiếp đi đến biển Vô Nhai, đất Phong Thiện mở ra, người có năng lực đều có thể đi vào, chỉ là xem ai có thể đoạt được vị trí kia thôi.

Mặc dù đi vào thì dễ đi ra thì khó, nhưng mà Minh Hỏa hôm nay không để ý chút nào, sống như vậy cũng chẳng có gì thú vị, còn không bằng đi vào mở mang kiến thức.

Cũng không thiếu người mang theo suy nghĩ giống hắn, ma tôn Thiên Khuê lần trước bị Minh Hỏa bố trí vây khốn, sau khi khó khăn thoát thân được, chuyện duy nhất mà hắn nghĩ đến chính là lấy lại danh dự, hắn vốn không có hứng thú với đất Phong Thiện, nhưng lại rất để ý đến Minh Hỏa.

Biển Vô Nhai, sau trận sóng thần bất ngờ kia, chỉ còn một người còn sống là Đệ Nhất thân tướng, hắn cũng chẳng tỏ vẻ tiếc thương gì đối với những thủ hạ đã chết, đối với hắn mà nói, những quân cờ không còn tác dụng thì cũng không cần thiết phải sống nữa.

Hơn nữa, rất nhanh thôi, cho dù không có những quân cờ kia, hắn cũng có

thể dễ dàng nắm lục đạo trong tay.

Đám mây màu lửa đỏ rực phía chân trời chậm rãi hạ xuống phía sau cách Đệ Nhất thần tướng không xa, Minh Hỏa một thân hồng bào bước đi ưu nhã về phía Đệ Nhất thần tướng.

“Tới nhanh vậy, ta nghĩ còn phải đợi ngươi một lúc cơ đấy.” Đệ Nhất thần tướng hí mắt.

Minh Hỏa mỉm cười, Tề Hoan vì hắn mà chặt đứt tình kiếp, mà hắn đồng thời cũng vì Tề Hoan mà chặt đứt nghiệt duyên từ đây. Mặc dù trong lòng vẫn là nhớ mãi không quên, nhưng sau này hai người vĩnh viễn sẽ không gặp nhau.

Hắn là tình kiếp của Tề Hoan, đồng thời Tề Hoan cũng là tình kiếp của hắn, Minh Hỏa vẫn cho là muốn chặt đứt tình kiếp thì cần phải giết Tề Hoan, cho nên hắn vẫn không làm được, ai ngờ Tề Hoan chỉ bằng lực ý chí đã có thể chặt đứt sự liên quan còn sót lại giữa hai người, Minh Hỏa tự nhận là mình không làm được. Nếu như không phải trong lòng nàng đã có người kia, sợ rằng Tề Hoan cũng sẽ không làm được.

Minh Hỏa trước kia vẫn không hiểu, bây giờ đã thật sự hiểu được, giữa Mặc Dạ và Tề Hoan, không ai có thể xen vào.

“Chuyện đã sớm hiểu rõ được, vậy thôi, đây là thiên bi mà ngươi muốn.” Minh Hỏa phát tay lên, đẩy thiên bi tới trước mặt Đệ Nhất thần tướng.

Đệ Nhất thần tướng nhìn thoáng qua, liền vung tay áo đưa tấm thiên bi vào trong đất Phong Thiện, sau đó lại đưa một tấm thiên bi nữa vào. Sáu tấm thiên bi đều đủ cả, nhưng không xuất hiện dị tượng gì, chỉ là sau khi thiên bi dung nhập vào trong đất Phong Thiện liền có kim quang chợt lóe lên rồi biến mất không thấy đâu.

Mà cột nước ở phía dưới nâng đất Phong Thiện lên lại đột nhiên biến mất, biển Vô Nhai khôi phục sự yên bình vốn có, mặt biển không chút gợn sóng, đen tuyền thâm trầm.

Cửa truyền tống trên đất Phong Thiện rốt cục đã xuất hiện trước mặt Minh Hỏa và Đệ Nhất thần tướng.

“Minh Hỏa huynh, xin mời.” Đệ Nhất thần tướng vậy mà không sợ để cho

Minh Hỏa ra tay trước sẽ đoạt hết chỗ tốt, lại hết sức lịch sự để cho Minh Hỏa đi vào trước.

“Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.” Người đi vào trước, chưa chắc đã có thể nhận được cơ duyên.

Người đã tu thành Thần Tướng mặc dù có pháp thuật thông thiên, nhưng cũng không có cách nào thay đổi số mệnh của mình.

Minh Hỏa chưa bao giờ cho rằng mình có vận khí tốt đến mức có thể làm Thần, trong lòng hẳn hiểu rõ, tới Thần Tướng đỉnh phong, khả năng hẳn có thể đột phá là vô cùng nhỏ.

Những chuyện này Đệ Nhất thần tướng cũng hiểu, theo hẳn thấy, Minh Hỏa đi vào cũng chỉ là nhận cái chết, đối với một người đã chết, thì hẳn cần gì phải quan tâm nhiều như vậy đây.

Sau khi Minh Hỏa bước từng bước đi về phía cửa truyền tông không gian trên đất Phong Thiện xong, Đệ Nhất thần tướng cũng đi vào theo. Hai người bọn họ vừa biến mất sau cánh cửa, bên bờ biển Vô Nhai lại xuất hiện mây bóng người.

Chính là ma tôn Thiên Khuê và Minh Vương. Đất Phong Thiện này tái hiện lục đạo, lúc mở ra, chỉ người có đủ tu vi mới có thể cảm nhận được, hai người bọn họ cũng là vừa mới cảm nhận được, hai người bọn họ chưa tới biển Vô Nhai là bởi vì hơi thở của Đệ Nhất thần tướng vẫn luôn ở bên bờ biển Vô Nhai, bọn họ cũng không phải là Mặc Dạ dùng cứng đối cứng với Đệ Nhất thần tướng xong còn có thể toàn thân lui về, hơn nữa đánh nhau cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Hai người xuất hiện, chính là bởi vì hơi thở của Đệ Nhất thần tướng và Minh Hỏa đồng thời biến mất, hai người mới có thể xuất hiện một cách quang minh chính đại như vậy. Nhưng mà hai người bọn họ cũng không kích động đến mức trực tiếp xông vào đó, mà cứ đứng chờ.

Mặc dù trong lục đạo, người có tu vi sánh cùng với bọn họ cũng không nhiều, nhưng mà vẫn có.

Lúc hai người bọn họ đứng chờ, thì Tề Hoan và Mặc Dạ cũng đang chạy tới biển Vô Nhai, ở một nơi nào đó của Tiên giới đột nhiên có một cỗ yêu khí kinh khủng phóng lên cao.

Trừ hai người đã tiến vào đất Phong Thiện ra, giới chủ các giới đều không khỏi kinh ngạc vạn phần, Yêu Hoàng hiện thể. Mất trăm vạn năm, cuối cùng Yêu tộc cũng có Yêu Hoàng, từ đó về sau, chuyện Yêu tộc phụ thuộc vào Tiên giới sợ rằng sẽ trở thành lịch sử.

Nhưng mà, điều kiện tiên quyết là Đệ Nhất thần tướng không phong Thần thành công mới được.

Tề Hoan vẫn ngồi trong ngực Mặc Dạ suýt nữa thì nhảy dựng lên, khế ước linh hồn giữa nàng và Tiểu Hồ Ly mất đi hiệu lực, nàng cũng không thể nào cảm nhận được sự tồn tại của hơi thở của Tiểu Hồ Ly nữa.

Nhưng mà, sự kinh ngạc này cũng chỉ là trong nháy mắt, Tề Hoan đã nhanh chóng an tâm. Khế ước linh hồn mất đi hiệu lực, Tề Hoan cũng không còn bất kỳ sự dính líu nào nữa, nói đúng ra là Tiểu Hồ Ly tuyệt đối sẽ chưa chết, hơn nữa cũng không ai có thể mạnh mẽ hủy diệt khế ước linh hồn, nếu không thần hồn của Tề Hoan nhất định sẽ bị chấn động, vậy thì chỉ có thể là Tiểu Hồ Ly vừa mới lên cấp, chính là vị Yêu Hoàng kia.

Tề Hoan nói cho Mặc Dạ nghe suy nghĩ của mình, vậy mà Mặc Dạ lại không chút giật mình, “Chàng không thấy kinh ngạc một chút nào sao?”

“Có thể vô thanh vô tức đoạt Tiểu Hồ Ly từ trong tay Đệ Nhất thần tướng, trừ Cửu cô nương ra, sợ rằng không ai có thể làm được.” Có thể nhìn ra được, Mặc Dạ có sự kiêng kỵ khá lớn đối với Cửu cô nương mẹ đẻ của Tiểu Hồ Ly, nhưng cũng vô cùng khâm phục.

“Nói như vậy, Tiểu Hồ Ly tán chức hẳn là có liên quan đến Cửu cô nương rồi, nàng. . . . . Sẽ không có chuyện gì chứ?” Trong lòng Tề Hoan hơi lo lắng, lần đó nàng gặp Cửu cô nương, nàng thấy dường như có gì đó rất không ổn, hôm nay thử nghĩ lại, lại thấy có thêm mấy phần tử khí.

Lúc nàng nói chuyện phiếm cùng với Mặc Dạ, cũng đã nói chuyện về Tiểu Hồ Ly, theo Mặc Dạ tiên đoán, Tiểu Hồ Ly đúng là có cơ đột phá cảnh giới Yêu Hoàng nhất, nhưng mà lại cần phải tích lũy rất lâu, vậy mà trước mắt hắn đã tán cấp Yêu Hoàng, hơn nữa lại trong thời cơ thích hợp như vậy, nếu như nói rằng không liên quan đến Cửu cô nương, căn bản là không có khả năng.

Chương 256: Mơ hay thực

Nghĩ đến Cửu cô nương, Tề Hoan sẽ nhớ đến cuộc nói chuyện lúc nàng vừa trở lại từ Ma giới, Cửu cô nương đã tìm nàng nói chuyện riêng. Đối với chuyện phong Thần, Tề Hoan cũng không thích thú gì, nếu lúc trước đã đáp ứng với Cửu cô nương là sẽ phong ấn đất Phong Thiện, để cho hai hồn bảy phách của nàng có thể thoát ra ngoài, Tề Hoan tất nhiên sẽ làm được.

Thật ra thì, rốt cuộc là ai phong Thần cũng chẳng liên quan gì đến nàng, nhưng người đó tuyệt đối không thể là Đệ Nhất thần tướng.

Lúc nàng và Mặc Dạ đi đến bên bờ biển Vô Nhai, Thiên Lô, Lô Thần, Tiểu Ngân, Thiên Khuê và cả Minh Vương, thậm chí cả Long Ân cũng đang đứng chờ ở đó.

“Lô thúc, đã lâu không gặp.” Nhìn thấy Lô Thần, Tề Hoan tiến lên chào hỏi, có lễ nhưng không nhiệt tình.

Lô Thần gật đầu, có một số việc, đã xảy ra thì không thể nào cứu vãn được, hấn và Tề Hoan vĩnh viễn sẽ không thể nào khôi phục quan hệ như lúc trước, hấn cũng chẳng bao giờ yêu cầu quá xa vời.

“Các ngươi phải cẩn thận, Minh Hỏa và Đệ Nhất thần tướng đã đi vào trước.” Minh Vương ở bên cạnh dặn dò Mặc Dạ, dù sao Mặc Dạ cũng là đứa con độc nhất của tử tử hấn, hấn sao có thể không lo lắng được.

Trong đất Phong Thiện, cũng không phải là nhiều người là được, đường đi trong đó, phải tự mình đi. Trong số những người này, chỉ có Tiểu Ngân, Thiên Khuê và Minh Vương là có tư cách đi vào, nhưng mà tiến vào rồi rất có thể vĩnh viễn không đi ra được.

Ba người bọn họ, đều có sự luyện tiếc riêng của mình, cần gì phải đi vào chịu chết. Mà những chuyện Tề Hoan gặp phải, đợi bao nhiêu năm, không phải là vì hôm nay sao.

Đưa mắt nhìn hai người đi vào đất Phong Thiện, mấy người còn lại đều

đứng bên bờ biển Vô Nhai, bọn họ bây giờ chỉ có thể đợi.

Tề Hoan tiến vào đất Phong Thiện xong mới phát hiện ra nơi này hoàn toàn khác với những gì nàng tưởng tượng. Nàng dường như bị dẫn tới một không gian độc lập, khắp nơi đều tối đen, bàn tay nàng vừa mới nắm chặt lấy tay Mặc Dạ, bây giờ đã không thấy chạm vào cái gì nữa.

Không hổ là nơi thăng thần, những chuyện phát sinh ở đây, đã khiến cho trong lòng Tề Hoan kinh ngạc không thôi. Nàng không biết đã đứng trong bóng tối bao lâu, tâm tình lúc đầu bị đè nén, mãi về sau mới thả lỏng, Tề Hoan giống như càng ngày càng thích loại hơi thở bóng tối này.

Trong khoảnh khắc nàng thả lỏng tinh thần, một tia ánh sáng hiện lên, Tề Hoan chợt ngồi dậy, bỗng nhiên phát hiện ra mình hóa ra lại đang nằm trên giường mềm mại, mà chiếc chăn đơn màu trắng trên chiếc giường, cùng mới đồng truyện manga tán loạn trên sàn nhà, còn có một chiếc máy vi tính trên chiếc bàn bên cạnh đã nói cho Tề Hoan biết, đây chính là nơi mà nàng đã sống những năm trước mười tám tuổi.

Là mơ sao? Tề Hoan dùng sức véo lên mặt mình, không nhận được nhăn nhó, rất đau.

Cốc cốc cốc, tiếng gõ cửa vang lên, Tề Hoan nghiêng đầu nhìn cửa sổ, mặc dù rèm cửa sổ màu lam đã che bớt ánh sáng bên ngoài, nhưng hiển nhiên là hiện giờ đã không phải là sáng sớm.

“Tiểu Hoan, đừng ngủ nữa, mau dậy đi.” Giọng nói ôn hòa lại trầm ổn này, thật quen thuộc, cũng làm cho nàng nghe mà thấy yên lòng.

Thân thể giống như bị điều khiển, nàng đá văng chăn ra, bước từ trên giường xuống dẫm phải một đôi dép hình con hổ được để sẵn ở dưới, bước qua một đồng chướng ngại vật dưới đất đi về phía cửa phòng ngủ.

Mở cửa ra, ngoài cửa là một chàng trai trẻ tuổi trên khuôn mặt nở nụ cười dịu dàng, “Tiểu Hoan, có phải lại vừa thức đêm đúng không?” Ngón tay thon dài xoa xoa đỉnh đầu nàng, lấy tay vuốt đám tóc hỗn loạn của nàng.

Tề Hoan nhìn người ngoài cửa, không biết nên phản ứng như thế nào. Đây là mơ, hay những gì mình vừa trải qua mới là mơ, Tề Hoan có chút không phân biệt được đâu là thực đâu là mơ.

Hơn nữa, nàng liền phát hiện ra mình đã nhanh chóng quên mất, đến cuối cùng trong đầu chỉ xẹt qua một ánh kiếm, nhưng mà người phát ra ánh kiếm là ai, nàng căn bản không thể nhớ ra được.

Nàng quên mất giấc mơ của mình sao?

Chàng trai ngoài cửa thấy Tề Hoan không nói câu nào, có chút nghi ngờ véo khuôn mặt của nàng. “Tiểu Hoan, đừng ngây người nữa, xuống tầng ăn điểm tâm, có bánh ngọt mà em thích ăn đấy.”

“Minh Minh, anh vừa nướng bánh à?” Tề Hoan hỏi theo bản năng, vô ý thức gọi một cái tên dường như rất xa lạ, nhưng lại vô cùng quen thuộc.

“Vừa nãy.” Chàng trai này nắm tay nàng đưa đến phòng tắm cách vách, đưa kem đánh răng cho nàng, sau đó đến phòng bếp bưng bữa sáng lên.

Tề Hoan đứng trước gương trong phòng tắm, vẫn chậm chạp không đi tới. Cảm giác như vậy, quá không thật.

“Tiểu Hoan, sau khi ăn xong, chúng ta đi đến công ty bách hóa nhé.” Chàng trai ngồi ở đối diện Tề Hoan, ăn đồ ăn một cách tao nhã, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên dụi dụi mắt nhìn về phía nàng.

“Đề làm gì?” Tề Hoan gặm món bánh nướng áp chảo, hài lòng cong đôi môi đỏ mọng, đã lâu không được ăn món bánh ngon như vậy. . . . . Đã lâu? Nhưng rõ ràng nàng vừa mới ăn hôm qua a.

Tề Hoan thấy có chút kỳ lạ, tại sao mình lại toát ra loại ý nghĩ này?

“Em quên rồi sao, ngày mai chính là sinh nhật hai mươi tuổi của em.”

Lời chàng trai này nói khiến cho Tề Hoan hơi sững sốt một chút, hai mươi tuổi, nàng đã hai mươi tuổi rồi sao? Không đúng, nàng nhớ mình mới mười tám tuổi. . . . . Năm nàng mười tám tuổi là như thế nào? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Nhươn mày, bất luận là nhớ lại bằng cách nào, trong đầu vẫn cảm thấy trống rỗng. Hình như nàng đã quên mất chuyện rất quan trọng, năm mười tám tuổi ấy nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

“Sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái à?” Chàng trai thân mật nhẹ nhàng

đi đến bên cạnh Tề Hoan, có chút lo lắng nhìn nàng, trong mắt không khỏi hiện lên một tia cảm xúc.

“Em. . . . . Em. . . . . Không đúng, không đúng, không đúng.”

Tề Hoan giống như bị kinh sợ, nhảy ra xa khỏi chàng trai bên cạnh, không ngừng lắc cái đầu nhỏ, “Không phải, anh không phải là hắn, nhầm rồi.” Không phải là hắn, người kia rõ ràng không phải là hắn. Rõ ràng là nàng không nhớ được chút nào nhưng vẫn không thể quên được cặp mắt kia, trong cặp mắt màu đỏ như máu có sự lạnh như băng, giết chóc, tàn khốc, tình yêu say đắm dành cho nàng và sự nhớ thương dành cho nàng. Chủ nhân của đôi mắt kia, không phải là chàng trai trước mặt.

Lời Tề Hoan nói làm cho trong mắt chàng trai kia hiện lên sự ảm đạm, rõ ràng đã phong tỏa hết ký ức, nhưng nàng vẫn không thể nào tiếp nhận hắn, cho dù là trở lại nơi gặp nhau lần đầu tiên, bỏ qua năm mười tám tuổi ấy, nàng vẫn không thể nào chấp nhận hắn.

Cũng không còn cơ hội nữa. . . . .

Không gian của hai người từ từ vỡ thành từng mảnh, vẫn là một màu tối đen như trước, mà trước mặt Tề Hoan lại có thêm một nam nhân bị một ngọn lửa đỏ thắm vây quanh toàn thân.

“Người. . . . .” Gặp phải Minh Hỏa thì Tề Hoan cũng không thấy kỳ lạ, những chuyện vừa rồi là do hắn cố ý sao? Nghĩ tới đây, Tề Hoan không tự chủ được nhíu mày.

“Tiểu Hoan, đừng nóng giận, sau này ta sẽ không bao giờ đến đây đưa với nàng nữa.” Giọng nói vẫn dịu dàng như trước, hắn dùng mạng của mình để đánh bạc, kết quả là hắn thua, hắn tới nơi này, cũng không phải là vì phong Thần, chỉ là vì hắn nghe nói, đất Phong Thiện có thể thay đổi vận mệnh, hắn vọng tưởng có thể dùng tính mệnh trăm ngàn năm của mình để đổi lại một cơ hội, đáng tiếc. . . . .

Điểm sáng màu đỏ dưới chân hắn dâng lên, từ từ tràn ngập khắp không gian tối đen, trong không gian ánh sáng đỏ khắp trời, hình ảnh của Minh Hỏa càng lúc càng mơ hồ.

Tề Hoan nhìn Minh Hỏa từ từ biến mất, trong đáy lòng truyền đến một cảm giác đau đớn khó chịu, nàng biết, lần này, thật sự sẽ không còn được gặp

hắn.

Sau khi Minh Hỏa biến mất, bóng tối xung quanh Tề Hoan cũng biến mất, nàng vẫn chậm chạp không đi tới, sờ lên mặt, đã ướt cả mặt. Hai người bọn họ, không thể nói là ai đúng ai sai, chỉ là gặp nhau không đúng thời điểm mà thôi, không hơn.

Thân ảnh Tề Hoan lại xuất hiện ở một nơi vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, là phái Thanh Vân, đã thật lâu thật lâu không trở về rồi, nàng dường cho là mình đã quên, nhưng trở về đây lần nữa, nhìn thấy đỉnh núi và những cung điện quen thuộc kia, Tề Hoan mới phát hiện, rất nhiều thứ, cũng không phải đã biến mất thì sẽ quên đi.

Ở đây, Tề Hoan không thể nào phản kháng, lần này không bị xóa đi trí nhớ, nàng chỉ lặp lại tất cả những gì đã từng trải qua một lần.

Mãi cho đến khi nàng tự vẫn trước tháp Lôi Thần, lục đạo sụp đổ, vô số tiên ma người vì nàng mà chết, một giọng nói vang lên trong đầu nàng, “Người hối hận sao?”

Người hối hận sao?

Người hối hận sao?

Người hối hận sao?

Lại trải qua một lần nữa, biết rõ là khi đó Mặc Dạ không chết, nhưng nàng vẫn tuyệt vọng như trước, hối hận sao? Không! Có lẽ, nàng là nữ nhân ích kỷ từ trong xương, nàng không vì chúng sinh, không vì lục đạo, sinh mệnh của nàng chỉ vì một nam nhân.

“Ta cho người thêm một cơ hội nữa, chỉ cần người hối hận, người thay đổi, người chính là người đứng đầu lục đạo.” Giọng nói kia lại vang lên lần nữa, có lực hấp dẫn không thể ngăn cản.

“Vậy hắn thì sao?” Thời gian không dừng lại, cho nên Tề Hoan có thể nhìn thấy sau khi nàng chết, Mặc Dạ chạy tới đã tuyệt vọng như thế nào.

“Người trở thành người đứng đầu lục đạo, tất nhiên sẽ không thể ở cùng với hắn.”

“Ta không hối hận.” Câu trả lời này, không cần chần chừ chút nào. Điều nàng muốn, cho tới bây giờ vẫn không phải là nắm lục đạo trong tay.

“Ai!” Tiếng thở dài vang lên, cảnh sắc trước mắt Tề Hoan cũng biến mất hoàn toàn, ký ức đến đây là kết thúc.

Sau tiếng thở dài, Tề Hoan cảm thấy thân thể mình giống như bị nhận lấy một chấn động mạnh, trước mắt đột nhiên tối đen, hoàn toàn mất đi ý thức.

“Hư Không Tử, đừng ngăn cản ta, mau tránh ra.”

“Tại sao ta phải tránh ra, đây cũng là đồ đệ của ta!” Giọng nói bất mãn lại vang lên.

“Đây là đồ tôn của ta!” Phịch một tiếng, đó là tiếng nắm đấm nện vào da thịt, sau đó là một tiếng kêu thê lương thảm thiết. Hẳn là không phải giọng của sư phụ, không biết ai mà đáng thương như vậy, bị sư phụ lấy làm đem lưng.

Tề Hoan vẫn rơi vào trong bóng tối đột nhiên nghe thấy một giọng nói hết sức quen thuộc, dùng sức mở mắt, nhưng không được. Nhưng giọng nói chuyện rất nhỏ của những người xung quanh vẫn có thể truyền vào trong tai nàng.

“Hoan Tử vì sao vẫn chưa tỉnh dậy vậy? Người nói xem lão đầu tử kia cũng thật là, một tát đánh Tề Hoan thành như vậy. Sư phụ, người hẳn là phải đi báo thù cho Tiểu Hoan!” Đây là giọng của Hư Không Tử.

“Khụ khụ, vi sư để lại cơ hội tốt như vậy cho con.” Giọng nói có chút chột dạ vang lên, đây là giọng của sư tôn, Tề Hoan mơ hồ có thể phân biệt được.

“Sư huynh, có nên để cho uống chút Quỳnh Ngọc Lộ không, lão nhân kia hôm trước đánh cờ thua ta nên đã cho ta lấy một vại.” Đây là giọng của sư thúc Hư Dương Tử.

“Con không phải nói là Quỳnh Ngọc Lộ đã uống hết rồi sao?!” Sư tôn giận dữ.

“Nhưng mà ngày hôm qua chỉ còn lại vài giọt thôi, khụ khụ, sư phụ đừng bóp cổ con, chuyện này sư tổ sư huynh đều có phần. . . . .”

Nghe bọn họ nói chuyện, Tề Hoan đột nhiên có một loại cảm giác rất chi là uất ức, tất cả trường bối trong sự môn không phải là đều bị trấn áp trong đất Phong Thiện sao? Nhưng nghe cách bọn họ nói chuyện, tựa như cuộc sống của bọn họ rất là thoải mái, hay là mình nghe nhầm rồi?

Chương 257: Đất có chủ

Cảm giác có người mở miệng mình ra, từng giọt từng giọt chất lỏng mang theo mùi vị chua cay thấm vào miệng, sau năm sáu giọt, Tề Hoan chỉ cảm thấy một dòng linh lực hỗn độn từ bên trong đan điền tuôn ra, chạy khắp tứ chi của nàng.

Trong đầu kêu ầm ầm, trước mắt nàng không ngờ lại là cảnh sau khi khai thiên lập địa, bách tộc hưng vượng. Nhưng cảnh tượng đó hình như lại là do nàng tưởng tượng ra, vậy mà lại chân thật đến vậy.

Lúc này, bên trong thân thể Tề Hoan, bởi vì mấy giọt chất lỏng không biết tên kia mà Lôi Điện màu vàng đã không được nén lại, vài tia lôi màu vàng giống như kim tuyến đang xuyên qua người nàng, thoạt nhìn giống như một bộ chiến giáp.

Chẳng biết bao lâu sau, một lão đầu đi đến bên cạnh Tề Hoan đang nằm trên một tảng đá màu thiên thanh lớn, thân thể lão đầu kia trông rỗng, thoạt nhìn giống như trong suốt, nhưng tay của hắn lại có thể chạm vào Tề Hoan.

Lão đầu dùng đầu ngón tay đầy nếp nhăn chạm vào trán Tề Hoan, vẻ mặt cực kỳ bất mãn.

“Không Lão, một cái tát kia của ngươi cũng quá ngoan độc đi, đúng là không phải hài tử nhà ngươi, không biết đau lòng chút nào.” Hư Không Tử đứng bên cạnh lão đầu, bất mãn nhỏ giọng lầm bầm.

“Lão tử không hắt nàng một cái, nàng sẽ trực tiếp tiến vào luân hồi rồi, ngươi nói xem vào luân hồi rồi thì ai có thể đi ra a. Với tu vi của nàng, tiến vào rồi có thể đi ra hay không lại là hai chuyện khác nhau.” Không Lão hung dữ trừng mắt nhìn Hư Không Tử một cái, càng nghĩ càng bức bối, mẹ nó, khó khăn lắm mới bồi dưỡng được một người thừa kế, lại bị người khác nhanh chân đến trước rồi!

“Đúng, sư tôn ngày ngày qua lại luân hồi, cũng chẳng thấy bị làm sao.” Hư Không Tử bĩu môi, cũng nửa tin nửa ngờ lời lão đầu kia nói.

“Các người là người trong đất Phong Thiện, nàng là người bên ngoài, sao có thể giống nhau được.” Không Lão bĩu môi, tiếp tục nhìn Tề Hoan.

Lúc mới đầu, tất cả mọi người trong môn phái của họ quả thực là bị trấn áp ở trong này, nhưng mà cũng không lâu lắm, phong ấn mà Đệ Nhất thân tướng hao phí tâm lực lại không dùng được nữa.

Mặc dù không có cách nào mở đất Phong Thiện ra, nhưng nơi này vẫn có thể sống được. Tuy nơi này chỉ có người phái Thanh Vân, nhưng mà sống ở đây đã lâu, cũng được coi là một vùng đất lành. Huống chi số người phái Thanh Vân bị ép vào đây cũng có gần ba mươi người, cũng sẽ không cảm thấy tịch mịch.

Sống ở chỗ này chưa tới vạn năm, một lão đầu đột nhiên xuất hiện, muốn bọn họ hỗ trợ làm việc. Lão đầu này chính là Không Lão, mới đầu mọi người đều không vui, ai ngờ lão nhân kia tát một cái, đánh nhỏ xong thì đánh lớn, không một ai có thể đỡ được một cái tát của hắn, cuối cùng liền biến thành như vậy.

Sau khi qua được một đoạn thời gian, bọn họ cũng phát hiện ra, tính tình của lão đầu này cũng không tệ, còn là một kẻ chơi cờ cực kỳ tệ, Hư Dương Tử không có chuyện gì lại tìm hắn chơi cờ, không còn cách nào khác, ai bảo cả phái Thanh Vân, Hư Dương Tử chẳng thắng nổi một ai đây.

Có đánh tiếp thì cũng không thú vị, hai người bắt đầu đánh cuộc, lão đầu này thua mười lần thì sẽ đưa cho Hư Dương Tử một món bảo bối. Hư Dương Tử đã thu của hắn một đống lớn.

Qua nhiều năm như vậy, số lần lão đầu thắng còn chưa đếm đủ mười đầu ngón tay. Mà Hư Dương Tử lại lấy được vô số bảo bối từ chỗ lão đầu ấy.

Vấn đề là, đồ thì tốt, có thể nói là tùy tiện lấy ra một thứ trong số đó, cũng là vật có thể khiến cho chúng sinh lục đạo tranh nhau đầu rơi máu chảy, quan trọng là, những bảo bối này, bọn họ không dùng được dù chỉ là một thứ.

Lần này, Tề Hoan đột nhiên xuất hiện ở đây, cũng không khiến cho bọn họ quá giật mình. Không Lão đã sớm nói, sớm muộn gì cũng sẽ có người đi vào, có điều chưa tới thời cơ mở đất Phong Thiện ra, nên người tiên vào có thể vĩnh viễn không thể thoát ra được.

Theo tính cách của Tề Hoan, biết bọn họ ở chỗ này, lần này đất Phong Thiện mở ra, không thể nào có chuyện nàng không đi vào, chỉ là không hiểu tại sao, Không Lão dường như đặc biệt chú ý đến Tề Hoan.

“Không Lão, Hoan Tử rốt cuộc là đang bị làm sao vậy?” Nhìn thấy kim tuyến trên người Tề Hoan càng lúc càng nhiều, làm cho Hư Không Tử nhìn thấy cũng choáng váng.

“Diễn Hóa Thân Giáp. . . . . Vận khí thật tốt nha, đáng tiếc không phải là thứ ta muốn.” Lại nhìn chiến giáp do Lôi Điện màu vàng kim tạo thành, Không Lão mắng trong lòng một câu, vô liêm sỉ, chỗ tốt thì thu về, kết quả lại đoạt người đi, đây là chuyện mẹ gì chứ! Nhìn xem, những kẻ chơi lôi đều không phải người tốt đẹp gì, hợp tác với bọn họ, chính là bảo hồ lột da mà. “Đi, đi sang bên kia xem một chút.”

Thần giáp trên người Tề Hoan cũng không thể tạo thành trong một chốc lát được, Không Lão khoát tay về phía Hư Không Tử, dẫn bọn họ tới một chỗ khác. Hai người đứng trong một không gian tràn đầy mùi máu, Không Lão không nhìn được biên sắc mặt, “Khôn kiếp, nhìn lão tử để bắt nạt đúng không, dám hỗn đản các ngươi thật giỏi, cũng dám bỏ đi, ném người thừa kế vào chỗ này của ta, coi ta là đồ bỏ đi sao!” Mặc dù không biết người Không Lão đang chửi tận tình là ai, nhưng mà Hư Không Tử không nói lấy một câu, đỡ bị giận chó đánh mèo. Dù sao, người Không Lão mắng, nhất định có thực lực không khác hẳn là mấy, mà thực lực của Không Lão thì như thế nào? Đất Phong Thiện này là do hắn tạo ra, ai mà biết được thực lực của hắn cao tới đâu!

“Ồ, đây là Mặc Dạ, có gì đó lạ à nhà.” Nhìn thấy nam tử đứng trong màn sương máu, Hư Không Tử hơi kinh ngạc một chút, Mặc Dạ là Quỷ Tiên, sao trên người lại có ma khí nồng nặc như vậy.

“Dĩ nhiên là không bình thường rồi, hắn đang đứng trong luân hồi, giữa ranh giới quỷ ma, chỉ không cần thận một chút thì sẽ chính là vạn kiếp bất phục, ta cứ ngồi đây chờ, xem hắn rốt cuộc là thành ma hay biến thành quỷ.” Lời này của Không Lão có chút không tim không phổi, ánh mắt nhìn về phía Mặc Dạ càng thêm nghiêm túc.

Cho đến khi mùi máu tanh trên người Mặc Dạ hoàn toàn biến mất, hắn rốt cuộc mới gạt đầu, chấp tay sau lưng rời đi. Loại người tu ngã bất tu thiên, chính là mệnh cách trùng thiên chi sát, trừ người nhà ra thì ai cũng khắc,

cũng coi như là thiên cổ kỳ ba (tuyệt thế hiếm thấy). Đáng tiếc, lại không liên quan gì đến hắn.

Tiếp tục đi về phía trước, Hư Không Tử và Không Lão đi tới tận cùng của một không gian, trong không gian kia bị bao phủ bởi ánh sáng màu vàng, chỉ là giữa ánh sáng vàng bị lẫn màu đen, khiến cho người ta cảm thấy quỷ dị.

“Hóa ra là hắn, ai.” Không Lão lắc đầu, thần sắc có chút thất vọng.

“Không Lão biết hắn?” Gặp lại Đệ Nhất thần tướng, Hư Không Tử cũng không có bao nhiêu hận ý, đều nói là phúc thì không phải là họa, là họa thì không tránh được. Nếu lúc trước Đệ Nhất thần tướng không làm như vậy, thì phái Thanh Vân bọn họ sao có thể siêu thoát khỏi Tiên giới đây.

Cái mà hắn theo đuổi không phải chính là siêu thoát sao, dù thế nào hắn cũng không thể ngờ đến, mình muốn hại người, cuối cùng lại thành ra giúp người ta.

“Đúng vậy a, rất nhiều năm trước ta rất coi trọng tiêu tử này, nhưng mà hắn có chút bệnh nhỏ, ta liền giúp đỡ hắn, hy vọng hắn có thể sửa đổi, ai ngờ đã nhiều năm như vậy rồi, hắn chẳng những không sửa lại, lại càng trở nên hết thuốc chữa rồi, thật đáng tiếc a.” Vừa nhìn một lát, Không Lão thở dài một tiếng, lại dẫn Hư Không Tử trở về.

Lúc này, chiến giáp trên người Tề Hoan đã mặc xong, mà nàng cũng đã mở mắt. Một lão đầu xuất hiện trước mặt nàng, liếc nhìn lão nhân kia, Tề Hoan cũng không nhận ra.

Kỳ lạ, vừa rồi rõ ràng nghe thấy giọng nói của sư phụ sư thúc, sao bây giờ mở mắt ra lại không thấy ở đây?

“Người không nhìn thấy bọn họ.” Lão đầu dường như biết trong lòng Tề Hoan đang nghĩ gì, vậy mà lại mở miệng nói chuyện trước. “Bọn họ đang ở bên cạnh người.”

Tề Hoan trước tiên là sững sốt, về mặt rõ ràng là không tin tưởng, “Người là ai?”

“Ta? Ta là chủ nhân của nơi này.”

“Sao có thể? !” Tề Hoan bị lời lão nhân kia nói làm cho sợ hết hồn, đất Phong Thiện là vật có chủ? Nhưng mà chưa có ai từng nói như vậy a.

Tề Hoan còn chưa kịp hỏi nhiều, Không Lão liền phát ông tay áo, nàng chỉ cảm thấy không gian trước mắt nhanh chóng biến đổi, “Muốn biết tất cả, thì hãy còn sống trở về đi.”

Tề Hoan bị ném đến một nơi hoang dã, trừ nàng ra còn có một người nữa. Mặc dù chưa từng nhìn thấy Đệ Nhất thần tướng, nhưng mà chỉ nhìn thấy người nọ, Tề Hoan cũng đã có thể đoán ra thân phận của hắn.

Hình tượng có chút không giống như trong tưởng tượng của nàng, nàng cho là, thần tướng đại nhân có thể đạt đến cảnh giới âm hiểm như vậy, thì dù sao cũng không thể yếu đến nỗi không chịu nổi gió như thế chứ.

Có điều, khuôn mặt người này rất giống một người.

“Tề Hoan, không ngờ tới người cũng có thể đi đến cuối cùng, Minh Hỏa quả nhiên vô dụng, nhưng mà, người cũng chỉ có thể đi đến đây thôi.”
Khuôn mặt Đệ Nhất thần tướng mang theo nụ cười u ám.

“Người thật là có lòng tin vào bản thân mình.” Tề Hoan bĩu môi, vẻ mặt xem thường. Người như vậy, quá coi mình là trung tâm rồi, làm cho người ta phát ghét.

Trong tay Đệ Nhất thần tướng xuất hiện một thanh trường thương màu vàng, hắn ngay cả chào hỏi cũng không thèm, trực tiếp ra tay luôn.

Trường thương kia mang đến cho người ta một trận uy áp mãnh liệt, ít nhất là thần khí.

Vẻ mặt Tề Hoan trở nên khó coi, khó khăn lắm mới tránh được một kích kia.

Không đợi Tề Hoan ổn định trở lại, thương thứ hai đã tới. May mà Tề Hoan đã tu luyện thành công Lôi Điện thuộc về nàng, cho nên tốc độ lôi điện tăng lên không chỉ gấp mười lần, vậy mà cũng có thể thoải mái tránh khỏi công kích của Đệ Nhất thần tướng.

Tuy nói là thế, nhưng nàng vẫn bị vây trong yếu thế. Trong lòng Tề Hoan hiểu rõ, thủ đoạn công kích của mình không bằng Đệ Nhất thần tướng, đánh

cận chiến với hắn là một hành động hết sức nguy hiểm, cho nên nàng chỉ có thể đứng từ xa phóng ra từng tia Lôi Điện không rõ uy lực đến đâu.

Vừa phải công kích vừa phải tránh né Đệ Nhất thần tướng đột nhiên xuất hiện đánh lén, thần kinh Tề Hoan căng thẳng tột độ, thật ra thì Đệ Nhất thần tướng cũng không khá hơn. Lúc mới đầu, hắn cũng không để ý nhiều đến Lôi Điện mà Tề Hoan phóng ra, nhưng mà những thứ Lôi Điện kia vừa mới chạm đến da tay của hắn, thậm chí còn chưa chạm phải, đã khiến hắn cảm thấy đau đớn.

Nhưng mà hắn lại chưa từng nhìn thấy loại Lôi Điện này bao giờ, Đệ Nhất thần tướng kiêng kỵ thủ đoạn công kích của Tề Hoan, cũng cần cần thận thận né tránh, nhưng Tề Hoan dường như không biết mệt mỏi, hơn nữa thủ đoạn công kích của nàng càng ngày càng thuần thục, Lôi Điện kia càng ngày càng nhiều, cả không gian đều là lôi trụ màu vàng, từ trên không trung kéo dài đến mặt đất, thậm chí còn có thể thay đổi vị trí.

Nhìn thấy không thể nào giải quyết được Tề Hoan, lại khiến mình lâm vào tuyệt cảnh, Đệ Nhất thần tướng rốt cục ngừng lại, một cỗ hơi thở hắc ám tràn ra từ nốt đỏ giữa trán hắn, một bóng người màu đen từ từ xuất hiện trước mặt Tề Hoan.

Thương!

Chỉ là lúc này vẻ mặt Thương không hề có chút biểu cảm nào, giống như chỉ là hình nộm vậy.

Vẻ mặt giật mình của Tề Hoan khiến cho Đệ Nhất thần tướng mỉm cười, “Chuyện này còn phải cảm ơn Mặc Dạ, nếu như không phải nhờ có hắn, thì ta đã không thể dễ dàng thành công như vậy.”

Chương 258: Liên thủ đối địch

Lúc Đệ Nhất thần tướng nói chuyện, thân thể Thương chợt từ từ trở nên mờ hồ, giống như người sáp bị tan chảy bởi lửa đốt vậy.

Hai người bọn họ một đen một trắng cứ thế mà dung hợp lại với nhau, biến thành một người. Tề Hoan vốn đã cảm thấy Đệ Nhất thần tướng có chút quen mặt, cho đến khi nhìn thấy Thương xong nàng mới phát hiện ra, dung mạo của hai người này cực kỳ giống nhau, chỉ là khí chất thì khác nhau một trời một vực.

Đợi đến sau khi hai người dung hợp lại với nhau xong, Tề Hoan phát hiện trên người Đệ Nhất thần tướng có thêm một cỗ hơi thở cổ quái, vốn không hợp với hắn, nhưng lại mang theo chút tà khí, chỉ là thực lực của hắn rõ ràng đã tăng lên một tầng.

Một người mà Tề Hoan đã mất rất nhiều sức lực mới có thể đánh ngang tay, lần này người ta còn chơi trò hợp thể, nàng đánh thắng được mới là lạ. Cũng may, Lôi Điện màu vàng do nàng tu luyện thành dùng trong đòn thuật thì rất là nhanh, đánh không lại nàng vẫn có thể chạy được.

Cho dù là như thế, Tề Hoan vẫn phải chạy trốn cực kỳ chật vật, mỗi lần đều khó khăn lắm mới tránh thoát được công kích của hắn, thậm chí nhiều lần Đệ Nhất thần tướng đã đánh trúng người nàng, nếu như không phải là chiến giáp màu vàng trên người nàng lợi hại, có khi nàng đã bị đao chém thành hai mảnh rồi ý chứ.

Cứ tiếp tục trốn như vậy cũng không phải là cách hay, Tề Hoan thử đánh võ không gian chỗ này, nhưng nàng phát hiện căn bản là không thể làm được, lão đầu đưa nàng tới đây cũng không biết có lai lịch địa vị gì, nhất định là có bí mật không thể cho ai biết với Đệ Nhất thần tướng, nên không tại sao lại an bài nàng tới đây chịu chết.

Trốn cũng chạy không thoát, đánh cũng đánh không lại, hiện giờ nàng chỉ có thể tạm thời duy trì cục diện này.

Hiện tại nàng mới cần thận suy nghĩ, vì sao ngày đó Cửu cô nương nói với nàng, Đệ Nhất thần tướng cũng không đơn giản như trong tưởng tượng của nàng, muốn nàng cần phải liên thủ với Mặc Dạ.

“Tề Hoan, người trốn không thoát đâu, hiện giờ không ai có thể ngăn cản ta phong Thần.” Giọng nói u ám của Đệ Nhất thần tướng truyền đến từ phía sau lưng nàng, đi kèm theo còn có một đao khủng bố ánh vàng phiếm đen.

Thân thể Tề Hoan biến khỏi không trung, nhanh chóng thi triển liên tục hai lần lôi điện mới có thể tránh được. Lôi điện này mặc dù dùng rất tiện, nhưng Lôi Điện màu vàng này cực kỳ hao tổn, dùng liên tiếp những thứ này, nàng rốt cục bắt đầu thở dốc, trên khuôn mặt hiện lên phiếm hồng.

Mặc Dạ cũng nhìn thấy tình hình nguy hiểm của Tề Hoan giờ phút này, nhưng Không Lão lại chặn Mặc Dạ trên đường đi, “Tiểu tử, người định làm gì?” Không Lão cực kỳ bất mãn với thái độ của Mặc Dạ, lại giống như kiêng kỵ cái gì đó, cũng không quá phận.

“Tránh ra.” Hiện giờ Mặc Dạ không có tâm tình nói chuyện phiếm với hắn, cho dù biết rõ lão đầu này thực lực bí hiểm, hắn cũng không thể chú ý đến những việc này.

Thực lực của Đệ Nhất thần tướng hắn đã từng tiếp xúc, sao có thể tăng tới mức độ này? Điều này hiển nhiên có cái gì đó không đúng.

“Không được, hai người bọn họ là người thừa kế của ta, trong đó tất có một người phải chết.” Không Lão lắc đầu, mặc dù thân thể Tề Hoan có chút tật bệnh, nhưng mà điều này cũng không làm trở ngại việc hắn cướp người.

Dù sao cũng không có người nào khác biết.

Không Lão nghiêng đầu liếc nhìn tình hình của Tề Hoan và Đệ Nhất thần tướng, khẽ nhíu mày, năng lực chiến đấu của Tề Hoan chênh lệch quá nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Rốt cục thể lực của Tề Hoan cũng không chống đỡ được nữa, mà Đệ Nhất thần tướng giống như trong cơ thể có năng lượng vô cùng vô tận vậy, chiến đao trong tay đánh xuống, bốn phương tám hướng xung quanh Tề Hoan đều là đao ảnh. Những đao ảnh này cũng không phải là ảo ảnh, toàn bộ đều là thực thể. Tề Hoan căn bản không dám lộn xộn, chỉ có thể vội vàng điều động tất cả lực Lôi Điện trong đan điền. Cuối cùng ngay cả viên lôi châu

màu vàng cũng bay từ trong đan điền ra ngoài.

Trong phút chốc đao ảnh vây xung quanh nàng, lôi châu kia tản ra từng đợt kim quang, mạnh mẽ ngăn cản đao ảnh. Nhưng cùng lúc đao ảnh bị đánh rơi, kim quang trên lôi châu càng lúc càng nhạt dần, lôi châu bởi vì bị tiêu hao mà từ từ yếu đi.

Đệ Nhất thân tướng vậy mà cũng lộ ra vẻ uể oải hiếm thấy, hấn dùng một kích toàn lực, hơn nữa còn là không ngừng công kích, cho dù đã dung hợp hai thân thể lại, thực lực tăng nhiều, cũng không thể chịu được kiểu hành hạ này.

Vốn tưởng rằng Tề Hoan dễ đối phó, ai ngờ trên người nàng vẫn còn có loại bảo bối này. Phải biết rằng, công kích của hấn, ngay cả những thứ được gọi là thần khí kia đều không thể cản được.

Thứ bị tiêu hao kia lại là kim đan của mình a, Tề Hoan đau xót trong lòng, tuy nhiên cũng hết cách rồi, kim đan so với mạng của nàng cái nào nặng cái nào nhẹ nhìn một cái là biết ngay, mà nếu kim đan này tiêu hao hết, nàng còn có thể sống được sao? Còn Mặc Dạ, lúc này căn bản không biết là đang bị vây ở phương trời nào.

“Đáng chết!” Lúc Tề Hoan bị Đệ Nhất thân tướng vây công, Mặc Dạ rất cục không nén được sự lo lắng dành cho nàng, chuẩn bị nhảy vọt vào trong không gian chiến trường.

Bị Không Lão ra tay ngăn cản, Mặc Dạ đã gấp đến độ mắt sáo còn bận tâm đến người trước mắt là ai, dù sao ai cản hấn, không để cho hấn đi cứu Tề Hoan, thì đó là kẻ địch.

Kết quả là hai người đánh nhau. Rất rõ ở trong đất Phong Thiên, thực lực của Không Lão mạnh hơn Mặc Dạ không biết bao nhiêu lần, có điều dường như lão ta có điểm cố kỵ, không dám dùng toàn lực, Mặc Dạ chính là vì đã nhìn ra điểm này, nên căn bản không hề có ý nương tay.

Không Lão vừa miễn cưỡng đỡ lấy công kích điên cuồng như gió bão của Mặc Dạ, vừa phải dùng tới năm thành công lực áp chế đất Phong Thiên. Vốn là năm thành công lực vẫn có thể cố gắng ngăn cản được Mặc Dạ, ai ngờ Mặc Dạ ở chỗ này của lão lại đại ngộ luân hồi một lần, năng lực không chế Quỷ đạo trong tay mạnh lên mấy lần, hiện giờ hấn ra tay mang theo lượng oán khí thậm chí ngay cả Không Lão cũng không khỏi kiêng kỵ vạn

phần.

Bây giờ đã hung dữ như vậy, nếu thành Thần thì hay rồi, sau này ai còn có thể áp chế được hắn? Trong lòng Không Lão mơ hồ dâng lên một ý niệm trong đầu, nhưng rất nhanh bị mình bóp chết.

Cho dù tiểu tử này thành Thần gây ra mầm đại họa thì cũng không liên quan đến lão, lão chỉ độ Tiên thành Thần, không độ Quỷ thành Thần.

Trong khi bên trong hai nhóm đánh nhau khí thế ngất trời, bên ngoài đất Phong Thiện cũng có chút náo loạn.

Đáng lẽ nhìn thấy Tiểu Hồ Ly đã cách xa mình nhiều năm trở lại, Tiểu Ngân hẳn nên vui vẻ mới đúng.

Kết quả sau khi trở về nó nghe được tin Tề Hoan tiến vào đất Phong Thiện, không nói hai lời liền định đi vào bên trong.

Chỗ mà ba đại nam nhân bọn hắn đều không dám tự ý đi vào, một con hồ ly vừa mới thăng cấp Yêu Hoàng như nó thì có bản lĩnh đấy sao?

“Không được!” Cho nên, bất kể Tiểu Hồ Ly nói cái gì, Tiểu Ngân vẫn không chịu thả ra, không thả cho nó đi.

Tính nhẫn nại của Tiểu Hồ Ly cũng từ từ bị mài mòn, “Khốn kiếp, ta không thêm quản ngươi có đồng ý hay không, ngươi tránh ra cho ta!”

“Đừng hòng, trừ phi ta chết!” Tiểu Ngân thấy Tiểu Hồ Ly không nghe lời khuyên, cũng không nhịn được nữa, sắc mặt biến thành xanh mét, hận không thể trói nó lại, tốt nhất là bịt cái miệng nhỏ nhắn kia lại, đỡ phải làm cho hắn đau đầu.

“Ngươi. . . . .” Tiểu Hồ Ly rất muốn nói ngươi đi chết đi, nhưng mà lời đến khóe miệng, nó lại không thể nào mở miệng. Cái lần Tiểu Ngân nhảy xuống Yếm Long Hạp cho đến bây giờ nó vẫn không quên, vừa nhắm mắt lại là sẽ nhớ tới. Sau khi Tiểu Ngân nhảy xuống, Đệ Nhất thần tướng nói cho nó biết, bất luận là ai nhảy xuống dưới đó vĩnh viễn đều không thể đi lên được.

Nó cho là Tiểu Ngân đã chết, nghĩ đến khả năng đó, nó đã cảm thấy đau lòng muốn chết, giống như trên ngực nó bị đóng vô số cái đinh, máu tươi

thâm đẫm chảy ra ngoài.

Ai cũng có thể chết, nhưng Tiểu Ngân tuyệt đối không thể có chuyện gì. Không biết từ lúc nào, người này, đã thay thế vị trí của Tề Hoan, trở thành người mà nó để ý nhất.

Nhưng mà, chuyện nào ra chuyện nấy, đời này người nó nợ nhiều nhất chính là Tề Hoan, nàng gặp nguy hiểm, chuyện như vậy Tiểu Hồ Ly mới chỉ gặp có hai lần, lần đầu tiên chính là khi Tề Hoan tự sát, đây là lần thứ hai.

“Người hãy nghe ta nói. . . . .” Tiểu hồ ly thở dài, giọng nói mềm mại, đứng ở phía trước Tiểu Ngân, bởi vì thân hình cao lớn, nó còn phải hơi ngửa đầu, “Tiểu Hoan gặp nguy hiểm, rất nguy hiểm, trừ ta, ai cũng không giúp được nàng.”

“Ta. . . . .” Lời Tiểu Hồ Ly nói khiến cho Tiểu Ngân nghiêng chặt răng, nắm tay chặt lại, hấn không thể nào tiếp tục mở miệng khuyên, bởi vì biết rõ Tiểu Hồ Ly không thể nào lừa hấn, nhưng mà, Tề Hoan gặp nguy hiểm, nó tiến vào không phải cũng là cứu tử nhất sinh sao.

Tiểu Ngân chưa bao giờ biết, mình lại có thể ích kỷ như thế.

“Chờ ta trở lại, đứng ở đây chờ ta trở lại.” Tiểu Hồ Ly đi về phía trước một bước, hai người tựa như muốn cùng đi vào, nó đột nhiên kiễng chân, dưới ánh mắt kinh ngạc của Minh Vương và Ma Tôn, in lên một nụ hôn trên khóe miệng Tiểu Ngân, xoay người hóa thành một luồng sáng vọt vào trong đất Phong Thiện.

Cục diện bên trong đất Phong Thiện lúc này đang hoàn toàn mất đi sự không chế, Mặc Dạ và Không Lão đã đến cấp độ quyết đấu sinh tử, mà Tề Hoan thì cũng sắp đến lúc không chống đỡ nổi nữa, chợt một luồng gió lốc ào vào, dọc đường đi không gặp chút trở ngại xông vào không gian quyết đấu của Tề Hoan và Đệ Nhất thân tướng.

Sau khi đi vào Tiểu Hồ Ly không nói hai lời lập tức trực tiếp hóa thành bản thể, chín cái đuôi màu sắc khác nhau rêu rao múa lượn giữa không trung, toàn thân một màu lông tuyết trắng, phía sau lưng bất ngờ có một cái đốm màu vàng, trong cái đốm vàng mơ hồ có một ký hiệu kỳ lạ, mà giữa trán nó cũng có thêm ba cái đốm màu vàng, đó chính là sự thay đổi sau khi luyện hóa huyết thống Tam Túc Kim Ô. So với lúc đầu thì đã mạnh hơn rất nhiều

rồi.

Dù sao màu sắc trên người cũng thay đổi, không thể kém hơn được chứ.

Tiểu Hồ Ly không để cho Đệ Nhất thần tướng cơ hội phản ứng, một luồng Thái Dương Chân Hỏa nóng kinh khủng khiếp bay ra từ trong miệng nó, bay thẳng đến chỗ Đệ Nhất thần tướng, chính là thể không nung chín hẳn sẽ không bỏ qua.

Thực lực của Đệ Nhất thần tướng mặc dù tăng nhiều, nhưng mà hắn cũng bị tiêu hao một lượng không nhỏ, hơn nữa lại chuyên tâm công kích, căn bản không kịp phòng thủ, vừa đúng lúc gặp phải Tiểu Hồ Ly.

Thái Dương Chân Hỏa cũng không phải là tam vị chân hỏa của Tiên nhân, hai loại lửa này hoàn toàn khác nhau, Thái Dương Chân Hỏa lại có thể luyện hóa Thần.

Mặc dù thực lực của Tiểu Hồ Ly không đủ, nhưng cũng chiếm được mấy phần nguyên tủy của Thái Dương Chân Hỏa, cho dù không đốt chết được Đệ Nhất thần tướng, thì muốn lột da hắn cũng đơn giản. Tiểu Hồ Ly đột nhiên xuất hiện khiến cho tình hình có khả năng thay đổi, Đệ Nhất thần tướng vì bị lửa cháy gây đau đớn cùng với chuyện hắn sợ ngọn lửa này ăn mòn thần hồn của mình, nên vội vàng thu tay lại muốn bảo vệ mình, nhưng cũng đúng lúc trở thành cơ hội cho Tề Hoan phản công.

Tề Hoan thấy áp lực trên người chợt nhẹ đi, cũng không vội thu hồi lôi đan về, ngược lại còn lấy khí thể sét đánh không kịp bưng tai dùng lôi đan đánh về phía Đệ Nhất thần tướng.

Lôi đan không còn thì nàng vẫn có thể tu luyện lại, đó là một cơ hội vô cùng tốt, Tiểu Hồ Ly cũng thừa dịp hắn không chú ý mới có thể đắc thủ, cũng chỉ có thể kiềm chế hắn lần này, Tề Hoan không muốn bỏ qua một cơ hội tốt như vậy.

Chương 259: Tháp trăm tầng

Lúc lôi đan xông vào trong Thái Dương Chân Hỏa, Đệ Nhất thần tướng căn bản không kịp cản lại nữa, lúc này hắn cũng không còn lực mà cản lại. Bởi vì hắn mạnh mẽ dung hợp thần hồn của Thương và hắn, mặc dù chiếm được đầy đủ sức mạnh, nhưng vì bao năm nay bọn họ tu luyện công pháp hoàn toàn khác nhau, dẫn đến sức mạnh sinh ra sự biến đổi khác thường.

Những thứ Thái Dương Chân Hỏa này không chỉ cắn nuốt linh lực, thậm chí còn khiến cho thần hồn của hai người vừa mới dung hợp lại từ từ tách ra. Thần hồn của Thương vốn không yếu, hắn có thể dễ dàng thành công như vậy là vì cuộc nói chuyện ngày đó giữa Mặc Dạ và Thương, cho nên mới khiến cho Đệ Nhất thần tướng thừa cơ đắc thủ.

Nhưng bây giờ hắn ta lại muốn khôi phục như cũ, muốn tranh đoạt thân thể với mình, hai người bọn họ đánh nhau trong thân thể, nào để ý được đến tình cảnh bên ngoài.

Thế là Tề Hoan mèo mù vớ cá rán, nàng suy tính cũng không kém, lôi đan đúng là rất kinh khủng, đặc biệt là uy lực khi nổ tung. Nhưng thứ này không phải nội đan, muốn nổ tung, cần có chút thuốc dẫn, Thái Dương Chân Hỏa đúng là thứ thuốc dẫn tốt nhất.

Ầm ầm một tiếng vang thật lớn, đám mây hình nấm màu vàng cao chót vót dựng lên, Tề Hoan và Tiểu Hồ Ly bị ném thẳng bay ngược ra ngoài tám trăm thước mới ngừng lại được, mà vị trí chỗ Đệ Nhất thần tướng vừa đứng, từ đầu đến chân đều không còn gì.

Ánh mắt Tiểu Hồ Ly nhìn về phía Tề Hoan cực kỳ cẩn thận, nó đi theo Tề Hoan bao nhiêu năm, vậy mà không biết nàng còn có loại ám khí uy lực cường đại cỡ này.

Tiếng nổ mạnh khiến cho trận đánh giữa Mặc Dạ và Không Lão ngừng lại, Mặc Dạ cũng không thêm để ý đến những quy tắc mà Không Lão nói, một quyền đánh nát không gian biến ảo, trực tiếp nhảy vào trong chiến trường.

Tề Hoan và Tiểu Hồ Ly đang ngây ngốc nhìn nhau.

“Tiểu Hoan, có bị thương không?” Mặc Dạ khẩn trương ồm Tề Hoan, hai tay không ngừng lần dò trên người nàng, xác nhận nàng ổn thỏa không bị tổn thương gì.

“Không sao, không sao.” Tề Hoan vẫn chưa khôi phục từ sau biến cố vừa rồi, nàng cũng không ngờ đến mọi chuyện lại thành ra như vậy. Chỗ vừa bị nổ tung, ngay cả không gian cũng bị vỡ nát, nàng đang suy nghĩ, có nên chuẩn bị trong người thêm mấy lòi đan không nhỉ. Vật kia quả thật là gặp Thần giết Thần, gặp Phật giết Phật, là cực phẩm để đi ăn cướp và cản đường cướp bóc a.

“Chúng ta cứ rời khỏi nơi này trước rồi hãy nói.” Không gian nơi này không ổn định, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ, Mặc Dạ vội vàng mang theo Tề Hoan rời khỏi nơi này, Tiểu Hồ Ly theo sát phía sau cùng đi ra.

Không Lão nhìn thấy Tề Hoan và Mặc Dạ, còn có Tiểu Hồ Ly đi theo phía sau hai người thì chỉ thở dài, cũng không thể nói là vui hay không vui. Cũng không nói gì với đám người Mặc Dạ, trực tiếp đi vào trong không gian chiến đấu kia, một tay phát lên không trung rồi hạ xuống, một bóng hình màu đen từ từ ngưng tụ, có điều hạ thân cũng không được ngưng tụ hoàn hảo, vẫn là một đám khí thể mơ hồ như trước.

Đó là Thương, cũng có thể là Đệ Nhất thần tướng, bởi vì bóng hình kia quá mơ hồ, Tề Hoan căn bản không có cách nào phân biệt được.

“Ta tách hai con ra, vốn là hy vọng hai con sẽ có cơ hội, ai ngờ lại có kết quả như vậy.” Không Lão cảm thán, giọng nói có chút cảm khái.

Bóng đen kia không thể nào nhìn rõ mặt mũi, nhưng ánh mắt vẫn lạnh băng trong suốt, chỉ nhìn Không Lão chằm chằm, một câu cũng không nói.

“Ra đi, mặc dù không thể nào khôi phục bộ dạng trước kia, nhưng ở nơi này ta có thể bảo vệ cho con thân hồn bất diệt.”

“Không cần, sư phụ.” Bóng đen kia lắc đầu, vẫn không nhúc nhích, vẫn đợi đến khi khe nứt không gian màu đen kia từ từ trở nên to lớn hơn rồi cắn nuốt sạch hoàn toàn.

Hắn tên là Thương, cũng là Minh, sư phụ của bọn họ là Không Lão. Hai

linh hồn, là sư phụ cố ý dạy dỗ, sau đó Không Lão lại đưa Thương từ trong thân thể ra ngoài, lại đắp nặn thêm một thân thể khác, biến thành một người khác, cuối cùng phong ấn Thương và Minh dưới lục đạo thiên bi. Lúc trước, những gì Không Lão nói với Hu Không Tử cũng có chút không phải là thật. Thật ra thì hai người bọn họ mới là người thừa kế mà lão nhìn trúng, chẳng qua là, hai người bọn họ, không một người nào có được số mệnh cường đại như vậy.

Mặc dù Không Lão là chủ nhân của nơi này, nhưng việc phong Thần, hẳn không có cách nào nhúng tay vào được, chỉ có thể âm thầm hy vọng trong lòng là Tề Hoan sẽ chết, sẽ phân số mệnh ra, ai ngờ bên người Tề Hoan lại có một con yêu hồ có khế ước linh hồn với nàng, hơn nữa còn là Cửu Vĩ Thiên Hồ có tu vi đạt đến cảnh giới Yêu Hoàng.

Thiên đạo như thế, cho dù lão muốn nghịch thiên, cũng không đủ lực. Lão đã sớm thuộc về thiên đạo. Không Lão nhìn bóng hình đệ tử từ từ biến mất, thở dài.

Mặc dù trong lòng cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng lão đã quen coi thương sinh chỉ là con kiến hôi, bọn họ nếu không thể sánh vai được với mình, vậy thì không còn chút ý nghĩa nào nữa, chết thì đã chết rồi.

Sau đó Không Lão quay đầu nhìn về phía Tề Hoan, “Hiện tại, người chính là người thừa kế của ta rồi, đi cùng ta nào.” Mặc dù Tề Hoan thông qua khảo nghiệm, nhưng hiện giờ căn bản không phải thời điểm phong Thần, cho dù Không Lão có lợi hại hơn nữa, cũng phải chờ tiếp mới được.

Lúc Không Lão đang chờ đợi Tề Hoan tạ ơn, thì lão lại hoàn toàn quên mất một chuyện, lão căn bản chưa từng hỏi qua ý của Tề Hoan.

Nếu như không phải còn có việc, Tề Hoan cũng không muốn nhìn lão lấy một cái, chỉ bằng việc Mặc Dạ vừa nói cho nàng biết, lúc này lão đầu đáng chết này ngăn cản Mặc Dạ đi cứu nàng, cũng đã đủ khiến cho Tề Hoan hận lão.

“Đừng vội, trưởng bối sư môn của ta ở chỗ này đúng không?” Nếu nơi này có chủ đất, như vậy thì những chuyện nàng suy đoán hiển nhiên sẽ ăn khớp với chân tướng, Không Lão không thể nào không biết tung tích của bọn họ, hưởng chi, Tề Hoan càng lúc càng chắc chắn, lúc nàng hôn mê, giọng của những người bên cạnh nàng chính là của sư thúc sư bá còn có cả sư phụ nữa.

“Đúng, có điều người không nhìn thấy bọn họ.”

“Tại sao? !” Ánh mắt của Tề Hoan không có ý tốt, cho là Không Lão đã làm gì bọn họ.

“Bởi vì tu vi của bọn họ không đủ đã tiến vào đất Phong Thiện, đáng lẽ chắc chắn phải chết, nếu không phải trên người có số mệnh thì đã sớm hồn phi phách tán. Đừng nhìn ta như vậy, chuyện này không liên quan đến ta. Hồn phách của bọn họ đều là ta cứu, mặc dù không thể nào khôi phục thân thể Tiên nhân, nhưng hòa hợp thành một thể cùng với đất Phong Thiện, cũng coi như muôn đời bất hủ.” Không Lão nói nhẹ nhàng như gió thổi mây bay, đối với lão mà nói đây chỉ là một việc nhỏ, nhưng đối với Tề Hoan mà nói thì là chuyện vô cùng to lớn.

Nếu như lời lão nói là sự thật, như vậy cho dù không có cách nào nhìn thấy nhóm sư thúc sư bá, nàng cũng có thể an tâm, nhưng ai mà biết được lão có đang nói dối hay không.

“Không được, ta muốn nhìn thấy bọn họ.”

“Đây là chuyện tuyệt đối không thể được.” Không Lão lắc đầu.

“Vậy thì thôi, người tự mình từ từ đi tìm người thừa kế nhé.” Tề Hoan bĩu môi, trên đời này làm gì có tuyệt đối, chỉ có tương đối mà thôi. Nàng tin rằng, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Thấy Tề Hoan quay người muốn đi, Không Lão vội vàng gọi nàng, “Ta nghĩ ra một biện pháp, nhưng mà có chút nguy hiểm.” Lúc nói câu này, trong mắt Không Lão hiện lên một tia quý dị, cũng không ai có thể phát hiện ra.

Có thể nhìn thấy trường bối sư môn, kể cả biết là nhất định sẽ có nguy hiểm, cho dù là nguy hiểm lớn bằng trời nàng cũng phải thử. Theo ý của Không Lão, Tề Hoan đứng trên con đường Luân Hồi, thân thể và hồn phách từ từ tách ra, sau đó nàng có thể nhìn thấy trường bối sư môn.

Sau khi linh hồn Tề Hoan thoát khỏi thân thể xong, đầu tiên nàng nhìn thấy sư phụ sư bá sư thúc của nàng đứng trên con đường Luân Hồi đang mỉm cười nhìn nàng.

“Sự phụ. . . . .” Không đợi cho Tề Hoan nói xong, Không Lão đột nhiên ra tay, bốn chiếc cờ nhỏ cắm xung quanh linh hồn của Tề Hoan, Tề Hoan chỉ cảm thấy linh hồn của mình giống như bị một tảng đá ngàn vạn cân đè ép xuống, đừng nói là bay, cho dù là cử động cũng không nổi luôn.

“Người định làm gì?” Tề Hoan kinh sợ.

Không Lão mỉm cười, “Nhục thân này của ngươi không tốt, hay là đổi lại đi, hơn nữa, làm người thừa kế của ta, ngươi có chút không nghe lời, thế cũng không hay.” Lão còn chưa từng bị uy hiếp bao giờ, những lời vừa rồi của Tề Hoan còn không đủ để hắn phải thỏa thiệp, có điều vì để không chế nàng dễ hơn, Không Lão mới đáp ứng để cho bọn họ gặp mặt.

Lời Không Lão nói chỉ Tề Hoan mới có thể nghe thấy, người khác căn bản không nhìn ra chỗ nào khác thường, nhưng sự chấn động của linh hồn Tề Hoan thì lại bị Tiểu Hồ Ly cảm nhận thấy.

Mặc dù ấn ký linh hồn giữa hai người họ đã gần như biến mất không còn nữa do tu vi của Tiểu Hồ Ly tăng mạnh, nhưng chấn động này quá lớn cho dù ấn ký sắp tiêu tán, nó cũng cảm nhận được sự ảnh hưởng.

“Muốn không chế ta, ngươi đừng có mà nằm mơ!” Tề Hoan mạnh mẽ thốt ra những lời này! Trên thực tế, bốn lá cờ này thực sự gây ra áp lực quá lớn đối với nàng, hơn nữa còn có bốn luồng tinh khí mạnh mẽ xông vào trong linh hồn nàng, dường như định nặn thành thân thể cho nàng, cảm giác như vậy Tề Hoan chưa từng trải qua bao giờ.

Nhưng vì sâu trong linh hồn nàng vẫn cự tuyệt nó, cho nên bốn luồng tinh khí kia tiến lên cực kỳ chậm chạp. Tề Hoan mơ hồ cảm thấy, nếu như để bọn chúng thành công, thì lực Lôi Điện mà nàng khó khăn tu luyện thành sẽ hoàn toàn biến mất.

Mặc Dạ mặc dù không biết tình cảnh của Tề Hoan, bởi vì trong mắt hắn Tề Hoan cũng chỉ là đang đứng bất động mà thôi, nhưng hắn vẫn nhìn ra từ trên người Tiểu Hồ Ly hình như có gì đó không ổn, áp lực trên người Tiểu Hồ Ly dường như là tự nhiên xuất hiện.

“Tiểu nha đầu, ngươi vẫn còn quá non.” Không Lão chẳng để ý gì đến lời Tề Hoan nói, nếu đối thủ là Mặc Dạ, có lẽ còn có chút khó khăn.

“Lão bắt tử, ngươi. . . . .” Lời Tề Hoan còn chưa dứt, chỉ thấy Mặc Dạ

ném một phiến đá hình vuông về phía đầu Không Lão, một thứ đồ nhỏ như vậy làm sao có thể đối phó được lão nhân kia? Nhưng không ngờ Không Lão lại giống như bị người ta cố định tại một chỗ, không nhúc nhích. (TNN: còn ai nhớ khối đá phong ấn Thiên Lôì đưa cho Dạ ca k :)))

Thừa dịp Không Lão không thể khống chế bốn lá cờ nhỏ kia, Tề Hoan lao ra khỏi trận pháp lão bày ra, sau khi linh hồn trở về cơ thể, lực Lôì Điện trong cơ thể nàng giống như bị kích thích, hoàn toàn không bị khống chế liền bạo phát.

Lúc này, tháp Lôì Thần bên ngoài đất Phong Thiện chợt lắc lư, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tháp Lôì Thần chậm rãi bay về phía đất Phong Thiện.

Nếu như Không Lão biết được, bởi vì lão mạnh mẽ tẩy rửa linh hồn của Tề Hoan mà lại khiến nàng lĩnh ngộ được cách dung nhập lực Lôì Điện vào trong tháp Lôì Thần, chỉ sợ lão sẽ tức chết.

Mất nhiều sức lực như vậy, cuối cùng vẫn là làm cho người khác được lợi.

Lực Lôì Điện từ trong cơ thể Tề Hoan xông ra ngoài luyện thành kim tuyến, xông vào trong tháp Lôì Thần. Hút vào một loại Lôì Điện mới, đỉnh tháp Lôì Thần vốn bị tổn hại đang từ từ khôi phục, chuyện khác biệt duy nhất chính là, cái tháp này tự nhiên đã nhiều thêm một tầng.

Oành! Thần tháp rơi xuống đất, làm chấn động đất Phong Thiện, nhìn từ bên ngoài, đất Phong Thiện vậy mà lại chậm rãi lắc lư, giống như đang muốn bay đi.

Chương 260: Tướng công, chàng đã về rồi

Mọi người đứng ở bên ngoài nhìn thấy tình cảnh này đầu tiên là sửng sốt, nhưng ngay sau đó Tiểu Ngân đã xông tới, rồi Minh Vương và Ma Tôn cũng tiến lên, ba người chia làm ba phía xuất thủ, muốn trấn áp đất Phong Thiện xuống, tuy nhiên đều bị bắn ngược trở lại.

Đất Phong Thiện chuyển động, mấy người ở bên trong đều có thể cảm nhận được. Một khi đất Phong Thiện bay đi, thì mấy người bọn họ chỉ sợ vĩnh viễn đều không thể ra ngoài được, Tề Hoan cũng không tính sẽ ở trong chỗ này cả đời.

Không Lão mặc dù bị phiến đá đè ép không thể cử động được, nhưng vẫn có thể nói chuyện, lão tất nhiên biết chuyện gì đang xảy ra, trên mặt nở một nụ cười.

“Các người sợ rằng đều phải lưu lại đây cùng lão già này thôi.” Lúc này cũng mặc kệ bọn họ có nguyện ý hay không, dù sao bọn họ lưu lại, chưa tới lúc thì vĩnh viễn không thể thoát ra được.

Nếu bây giờ bọn họ rời đi thì cũng không phải là không thể, hiện giờ Không Lão không thể ngăn cản được, nhưng còn một chuyện rất quan trọng, con trai bảo bối của nàng tiến vào trong này, đến nay vẫn chưa xuất hiện, người chưa được mang đi, Tề Hoan và Mặc Dạ căn bản không thể nào rời khỏi.

“Con ta đâu?” Trong mắt Tề Hoan đột nhiên hiện lên sát cơ.

Không Lão nhếch khóe miệng, “Ở lại đây, ta sẽ để cho nó đi ra ngoài, nơi này không phải rất tốt sao, chờ đến đúng thời điểm, người còn có thể thuận lợi phong Thần, không cần độ kiếp ở bên ngoài.”

“Phong Thần? Người cứ tự mình từ từ chơi đi!” Tề Hoan mới không tin lão đầu này lại có lòng tốt như vậy, mọi chuyện cần thiết đều nói cho Tề Hoan, Không Lão này rõ ràng chính là không có ý tốt, cho dù không có sát tâm đối với nàng thì chỉ e là cũng muốn lợi dụng nàng.

Điểm này Tề Hoan cũng đã nghĩ đến, tất nhiên thành Thần dù có khó khăn, nhưng sau khi thành Thần không ai có thể khống chế, thực sự nắm trong tay một phương trời đất. Nếu Tề Hoan ở lại, nàng tự nhiên có thể được Không Lão dạy cho một con đường hoàn toàn không quanh co vòng vèo thuận lợi phong Thần, nhưng đến lúc đó nàng lại nợ Không Lão một nhân quả rất lớn, cho dù tương lai Không Lão bảo nàng chết, nàng cũng phải nghe theo.

Trên thực tế, đất Phong Thiện này chính là một cái bẫy mỹ lệ.

“Vậy thì không có cách nào khác rồi, ta thấy con của ngươi không tệ, mặc dù Phật tính rất mạnh, nhưng mà ta cũng có thể đổi lại thân thể cho nó, đợi một thời gian nữa có lẽ có thể vượt qua ngươi cũng không biết chừng.” Mặc dù thân thể không thể cử động, nhưng lão cũng không lo lắng Tề Hoan có thể làm gì được mình, hiện giờ, bọn họ còn chưa có thực lực này.

“Ngươi, được, ngươi giỏi, muốn đi sao, còn phải xem ta có đồng ý hay không!” Tề Hoan tức giận nở nụ cười, trong mắt lạnh như băng, vốn là nàng cho rằng sẽ không có cơ hội dùng đến bốn bọn chúng, song không ngờ lão đầu chết tiết này rượu mời không muốn chỉ thích uống rượu phạt, vậy thì thử một chút, xem đất Phong Thiện của lão lợi hại, hay là người của nàng đông đây.

Cửa lớn đã đóng nhiều năm của tháp Lôi Thần đang đứng trước đất Phong Thiện lại mở ra lần nữa, trong tháp không có bất kỳ loại Lôi Điện nào lao ra, chỉ là một khung cảnh tĩnh lặng.

Tề Hoan không nói gì, chỉ lẳng lẳng đứng yên, vẻ mặt không đổi nhìn Không Lão. Không Lão nhìn vẻ mặt Tề Hoan, chau mày, hẳn là không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?

Đúng lúc này, Tiên giới chấn động, không, phải nói là cả lục đạo đều chấn động, bốn Thần Thú trấn áp Tiên giới lại rời khỏi đất thủ hộ của mình, đồng thời bay về phía đất Phong Thiện.

Bốn lực lượng cường thế, bao hàm từ bốn phía, mạnh mẽ đè ép đất Phong Thiện đã bay về phía chân trời xuống, thậm chí ép đến tận mặt biển mới ngừng lại.

Bốn Thần Thú?! Không Lão rốt cục hiểu rõ mấu chốt của vấn đề, hẳn đã tính sót quan hệ giữa Tề Hoan và bốn Thần Thú, tuy nói đây là sự thay đổi của thiên địa, bốn Thần Thú cũng chỉ mượn số mệnh của Tề Hoan để xuất

thê, thực tế cũng không có quan hệ quá lớn với nàng, nhưng có một số việc, đâu có thể dùng đạo lý lạnh như băng để xem xét được.

Bốn Thần Thú tự nhận thiếu nhân tình của Tề Hoan, lần này Tề Hoan thông qua tháp Lôi Thần gọi bọn chúng, bọn chúng tất nhiên không thể không đến.

“Người vậy mà lại có thể gọi bốn Thần Thú tới, ta quả nhiên đã xem thường người!” Chỉ cần bốn Thần Thú ở đây, xem như đất Phong Thiện này dù mọc cánh cũng không thể bay lên rồi, Tề Hoan cũng muốn nhìn một chút, xem lão đầu này còn tư cách gì nói điều kiện với nàng.

“Ta có thể làm rất nhiều việc.” Tề Hoan nghiêng đầu liếc nhìn Mặc Dạ, thấy Mặc Dạ gật đầu, nàng cười híp mắt tiến đến gần Không Lão, giọng nói đặc biệt ôn hòa, “Lão già, đất Phong Thiện này quá là sạch sẽ a.”

Không Lão nghe Tề Hoan nói xong trong lòng giật mình, sắc mặt đột biến, “Người muốn làm gì?”

“Người không biết sao, mười tám tầng Địa Ngục Minh giới tạm thời do tướng công ta không chế, người nói xem ta bảo chàng đời thứ đó tới thì sẽ thế nào? Người không phải là ngại không có ai ở cùng sao, ta tìm mấy nữ quỷ xinh đẹp làm bạn với người nhé, thế nào?”

Chỉ với oán khí của Mặc Dạ đã khiến Không Lão phải kiêng kỵ, nếu như đem những thứ dơ bẩn của mười tám tầng Địa Ngục tới đây, sợ rằng lão phải khóc lên mất.

Tề Hoan vậy là hốt thuốc đúng bệnh rồi, Không Lão cái khác thì không sợ, nhưng hẳn thật sự sợ cái này. Nói trắng ra là, đất Phong Thiện này cũng chỉ là một thế giới do lão luyện chế ra mà thôi, cũng thuộc về phạm vi pháp bảo, chỉ là có phẩm chất trên Thần khí, nhưng vẫn sợ bị nhiễm bẩn.

Quả nhiên, đi ra từ Quỷ giới không có một kẻ nào, không có một thứ nào tốt! Không Lão hung dữ trừng mắt nhìn Mặc Dạ một cái, cuối cùng mở miệng, “Được rồi, ta thả người là được.” Vốn Không Lão cũng không định động đến Mặc Tích, lão đã sớm nhìn ra, tiểu tử kia có một thân Phật quang bao phủ, sau lại nuốt sáu tấm thiên bi, đó là Tiên Thiên Phật, cho dù lão giữ nó lại, tương lai cũng là một phiền phức lớn.

Chẳng qua, mình mất một đồng sức lực, vậy mà chẳng mò được chỗ tốt gì,

ngược lại còn bị con nhóc này uy hiếp một phen, thực sự là không thể nín nhịn ngậm khẩu khí này mà. (TNN: chưa biết ai k thể nín nhịn đâu =))) phải biết 2 vk ck này thù rất dai đó lão già :v quân tử trả thù vạn năm chưa muôn đầy =)))

Đúng là không phải của mình, dù có muốn cũng không được.

Hơn nữa ngàn vạn năm sau, ai biết được nàng ta có thể có cơ duyên thành Thần hay không. Không Lão thờ dài, rốt cục đành chấp nhận.

Sau khi ra khỏi đất Phong Thiện, bốn Thần Thú từ từ thu hồi áp lực rồi biến mất, cửa lớn của đất Phong Thiện chậm rãi đóng lại, từ từ bay về phía chân trời, hoàn toàn biến mất trong mắt mọi người.

Tề Hoan vẫn không thể đưa sư phụ trưởng bối nhà mình về, trừ Mặc Tích ra, chỉ có Không Lão mới có thể nhìn thấy bọn họ. Sư phụ thông qua Mặc Tích nói với nàng, ở lại bên trong đất Phong Thiện không tệ, ít nhất phải Thanh Vân bọn họ vẫn có thể bảo toàn vĩnh viễn.

Không tệ sao. . . . . Nhưng đây cũng không phải là kết cục mà nàng mong muốn.

“Chúng ta không có cách nào sao?” Tề Hoan vẫn nhìn trời, ánh mắt có chút mờ mịt, lẩm bẫm.

Bàn tay trên bả vai nàng nắm thật chặt, “Sẽ không, chúng ta sẽ thành Thần, sau khi thành Thần nhất định sẽ có biện pháp.”

Quay đầu nhìn Mặc Dạ bên cạnh, Tề Hoan gật đầu, con đường của bọn họ mới chỉ là bắt đầu, chỉ cần còn sống, là còn hy vọng.

Trước khi đi, Không Lão đã nói cho nàng biết, Tiên giới ở chỗ nàng, tất cả Thần đều đã rời đi, đây mà may mắn cũng là bất hạnh của bọn họ.

Không có đời trước thì không có cách nào trở thành Thần sao! Tề Hoan chưa bao giờ tin vào những chuyện này, nàng chỉ tin vào chính mình. Nếu không có Thần, như vậy, nàng sẽ trở thành Thần của lục đạo này.

Đất Phong Thiện, một ngày nào đó, nó còn phải trở lại.

Đất Phong Thiện không còn, cũng không có nghĩa là cuộc sống tốt đẹp sẽ

bắt đầu, bởi vì bốn Thần Thú tự ý bỏ việc thủ hộ, trong lục đạo đều hỗn loạn, có điều lúc này, cuối cùng thủ lĩnh của các giới cũng có thể cùng nhau góp sức.

Yêu giới đã sớm hoang vu, rốt cục sau vài chục vạn năm cũng nghênh đón được thủ lĩnh của mình.

Thời gian ở Tiên giới vẫn nhanh chóng trôi qua như vậy, hiện giờ lục đạo tuy rằng yên ổn, nhưng không đánh trận lớn, thì vẫn có trận nhỏ, hôm nay Ma giới và Yêu giới liên hiệp đi đánh Tiên giới. Ngày mai, Tiên giới đi đánh Minh giới.

Đó cũng là một cách thể hiện sức sống đi, thế giới, trật tự vốn chính là tạo ra từ trong sự hỗn loạn đó.

Nhưng mà, nếu như các con dân Ma giới biết giờ phút này Ma Tôn đại nhân của bọn họ đang ăn vạ ở phủ đệ Thần Tướng Tiên giới nói chết cũng không đi, không biết bọn họ sẽ có vẻ mặt gì.

“Tóm lại, ngươi phải nghĩ cách cho ta!” Thiên Khuê đi qua đi lại trong đại sảnh, lại còn gằm thét, trên trán nổi gân xanh.

“Thiên Khuê thúc thúc, thúc phải bình tĩnh.” Tiểu bằng hữu Mặc Tích bình tĩnh ngồi uống trà, thuận tiện liếc mắt nhìn mẫu thân nhà mình. Hê hê, nó nói mà, ai bảo Thiên Khuê thúc thúc đắc tội với mẹ, lần trước đánh thua, hấn lại còn dám tới đây khoe khoang.

Quả nhiên, chưa đến mấy ngày sau, vợ của Thiên Khuê thúc thúc liền bỏ chạy.

Hấn cũng không nghĩ xem, Kiều tử tử là đồ đệ của mẹ nó, đắc tội ai cũng không thể đắc tội sư phụ của lão bà a! Cái này còn chưa tính, lão bà chạy đi không bắt trở về được, tới nơi này còn bị chịu khinh bỉ. Đây không phải là đáng đời hấn sao!

Tiểu Nghiệt Long biến thành một con hắc xà vòng quanh ghé hất hơi một cái, đảo cặp mắt trắng dã. Giọng nói của Ma Tôn quá lớn, cứ đôi ba ngày lại chạy tới gây lộn với mẫu thân của Mặc Mặc, có còn để cho rồng ngủ nữa không a! Ai, mùa hè đến rồi, nó nên đi ngủ hè thôi. . . . . Ánh mắt híp lại, chưa đến một lúc sau, Tiểu Nghiệt Long lại rơi vào trạng thái ngủ mê man.

“Ta không bình tĩnh được! Lão bà của ta bị hai tên mặt trắng lừa đi mất rồi!” Khẩu khí của Thiên Khuê gần như là đang bực bội muốn chết, đều do con rắn và con hồ ly kia gây họa, chết tiệt, nói cái gì mà lão bà của hắn cũng thuộc về yêu tộc, trở về Yêu giới cũng là việc tất nhiên! Tất nhiên cái rắn, lão bà của hắn chỉ có thể thuộc về một mình hắn!

Tề Hoan ngồi trên ghế, thổi trà nóng trong tay, hoàn toàn bỏ những tiếng gào thét của Thiên Khuê ra ngoài tai.

Rốt cục, giọng nói của Thiên Khuê cũng biến mất sau khi bóng dáng cao lớn kia đi tới. Mặc Dạ vẫn như trước, nụ cười trên mặt cũng thêm mấy phần ôn hòa, có lẽ là vì dạo chơi ở Tiên giới một thời gian dài, nên oán khí trên người hắn cũng dần dần giảm đi, có điều Thiên Khuê cũng chưa từng hoài nghi thực lực kinh khủng của Mặc Dạ.

Lần trước Tông Lão Hội của Tiên giới đến gây chuyện, Mặc Dạ một mình xông ra, một chưởng đánh cho hai mươi trưởng lão từ trên xuống dưới thành bánh thịt, thật đúng là làm cho người ta nhìn mà phát run.

Sau khi nhìn thấy Mặc Dạ, tiểu băng hữu Mặc Tích bĩu môi, túm lấy Tiểu Nguyệt Long định len lén chạy đi, không hiểu sao nó còn chưa bước nửa bước, ánh mắt của hai vị lão đầu nhà nó đã quét tới đây.

“Ta nghe nói con đi Minh giới, cầm đầu muốn lật đổ sự thống trị của Minh Vương?” Mặc Dạ bên ngoài cười nhưng trong không cười nhìn con trai của mình.

“Không có, chuyện đó, chuyện đó, ha ha——, mẹ ơi, cứu mạng a——” Tiểu băng hữu Mặc Tích còn chưa kịp giải thích xong, đã bị phụ thân ném đi, hê hê, sao trên trời thật sáng a.

“Mặc Dạ, lão bà của ta ~~”

“.....” Mặc Dạ đầu đầy hắc tuyến, trong vòng mười năm Thiên Khuê đã chạy tới đây ba lần đòi lão bà rồi, ai!

“Trở về đi, ta bảo Ngân đưa nàng trở về.” Mặc Dạ thờ dãi, đi về phía nương tử không an phận nhà mình.

“Tướng công, chàng đã về rồi ~” Tề Hoan ngẩng đầu, cười tươi như hoa.

<HOÀN CHÍNH VĂN>